ஸ்ரீ

ஸ்ரீமத்ராமாயணம்.

மூன்றாவது

ஆரணியகாண்டம்.

திருவல்லிக்கேணி

வெ. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

உரையுடன்

சென்னை:

சுந்தரம் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை ரூபா - ௪.

1928.

படலங்கள்.

ஆக, கஉOச.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தகசாலை,
19 - தென்னண்டை மாடவீதி,
திருவல்லிக்கேணி.

கம்பர் வரலாறு.

கம்பர், சோழநாட்டிலே திருவழுந்தூரில் நான்காம் வருணத்திற்பிறந்தவர்.

இவர், இளமையில் தந்தை இறந்ததனால் போஷகரில்லாமல் தாயுடன் திருவெண்ணெய்நல்லூரிற் சடையப்பவள்ளலிடம் போய்ச்சேர்ந்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பெற்று, அவர் வீட்டுப்பிள்ளைகட்குப் பாடசாலைக்குப் புத்தகமெடுத்துக்கொண்டு போகின்றவராய் அவர்களுடன் படித்துவந்தனர்.

இவர்க்குச் சரசுவதீகடாக்ஷமும், கம்பரென்னும் பெயரும் உண்டானதைப்பற்றி ஒரு கதை உண்டு:—இவர் அங்ஙனம் பள்ளியிற் படித்துவருநாளில், உபாத்தியாயர், தமக்கு வைரபரமென்னுங் கிராமத்திலுள்ள கம்பங்கொல்லை தினைக்கொல்லைகளைக் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற் படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பும் முறைப்படி ஒருநாள் இப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்றைக்காலைதொடங்கிக் கொல்லையிற் காத்துவந்து, நல்லவெயிலில் நித்திரைவந்ததனால், அக்கொல்லையினருகிலிருந்த காளிகோயிலிற் போய்ப் படுத்துத் தூங்கினர். தூங்குகையிற் கொல்லையில் ஒரு குதிரைவந்து மேய்வதாகக் கனாக்கண்டு எழுந்து பார்க்க, கனவிற்கண்டபடியே பயிரை அவ்வூராள்வோனாகிய காளிங்கராயனது குதிரை மேயக்கண்டு, அதனைத்துரத்தியும் அது போகாமையால் அஞ்சி நடுங்கிக் காளிகோயிலுக்கெதிரே போய் நின்று புலம்பினார். அதுகண்டு காளி கருணைகூர்ந்து பிரசன்னையாகி, 'பிள்ளாய்! அழாதே: உன்நாவை நீட்டு' என்றாள். இவர் அங்ஙனமே நீட்ட, தேவி அதிற்பீஜாக்ஷரத்தையெழுதி அநுக்கிரகித்தனள். பின்பு இவர் மீண்டும் கொல்லையிற் போய்ப்பார்க்க குதிரை அங்கேயே மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது, காளிகாதேவியின் அநுக்கிரகத்தாற் சரசுவதீகடாக்ஷம்பெற்ற இவரது வாக்கினின்று, அதுகண்ட கோபத்தால், தற்செயலாக, "வாய்த்த வயிரபுர மாகாளியம்மே கேள், காய்த்ததினைப் புனத்துக்காலைவைத்துச்—சாய்த்துக், கதிரைமாளத்தின்ற காளிங்கராயன் குதிரை மாளக் கொண்டுபோ" என்று ஒருகவி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் இவர் பாடியவுடன் அக்குதிரை கீழ்விழுந்து இறந்தது. அதனைக் கேட்டறிந்த உபாத்தியாயர் ஓடிவந்துபார்த்து, அதிகாரியின்கோபத்திற்கு ஆளாவோமே யென்று கலக்கமுற, இவர், முன்பாடிய வெண்பாவின் நான்காம் அடியை "குதிரை மீளக்கொண்டுவா" என்று மாற்றிப்பாட, மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. காளிங்கராயன் இதனைக் கேள்வியுற்று, அக்காலத்தில் அரசு செலுத்திவந்த குலோத்துங்கனென்னுஞ் சோழனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அச்சிறுவனைத் தான் பார்க்கவேண்டுமென்று வருவித்தனன். அங்ஙனமே

* இவர் வரலாற்றைப் பலர் பலவாறு கூறுவராயினும், பிற்காலத்துப் பிரசித்தமாக வழங்குகிறபடி மிக்கசுருக்கமாக இங்குக் குறிக்கப்படுகிறது.

இவர் கோலுங் கையுமாய்ப் போய்நிற்க, அவன், † 'இக்கம்பனு அங்ஙனஞ் செய்தவன்?' என்றனன். இதனுலும், கம்பங்கொல்லேயைக் காத்ததனுலும், இவர்க்குக் கம்பர்என்று பெயராயிற்று: இதற்குவேறுசிலகாரணமுங்கூறுவர்.

இவர் பின்பு சோழராஜனது ஸம்ஸ்தான வித்வான்களுக்குத் தலேவராகி இராசசபைக்கு நாள்தோறுஞ்சென்று சமயோசிதமாகப் பலகவிகள் பாடிப் பிரசங்கிக்கத் தலேப்பட்டு 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்று பேர்பெற்றுப் புலமைசெலுத்திவந்தனர்.

இவர்க்கு அம்பிகாபதியென்று ஒருமகன்பிறந்து, அவனும் சிறந்தவித்வானுகி இவரோடுராஜசபைக்கு நாடோறும்போய்ப்பெருமைபெற்று வந்தனன்.

கம்பர் இராமாயணம்பாடியது, சடையப்பவள்ளலின் பெருமுயற்சியால்; எங்ஙனமெனின்,—அவர் மகாகவியாகிய கம்பரது புலமை விளங்குமாறு இவரை ஒருபிரபந்தம்பாடச்செய்யவேண்டுமென்று சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனியே ஒருவரைப் பாடச்செய்தலினும் இருவரை ஒருசேரப் பாடும்படி செய்தாற் புலமைத்திறம் நன்ருகவிளங்கு மென நினேத்து கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் இருவரையும் 'ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாவினுற் பாடிமுடிக்கவேண்டும்' எனக் கட்டளேயிட்டனன். கம்பர் பலநாள் பாடாமலிருந்து, ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தரகாண்டம்வரை பாடிமுடித்து யுத்தகாண்டம் பாடுகிறபோது, மறுபடி அரசனுல் ஏவப்பட்டு, இராமாயணம்பாடினுர். பாடுகையிற் பிரதிதினம் இராப்பொழுதில் வடமொழிப்புலவர்களே வைத்துக்கொண்டு வால்மீகம் அத்யாத்மம் போதாயநம்முதலிய ராமாயணங்களேயும், பலபுராணங்களேயும் ஆராய்ச்சிசெய்து, பகற்பொழுதில் நாளொன்றுக்கு எழுநூறுபாடலாக யுத்தகாண்டம்வரை ஆறுகாண்டமும் பதினுயிரத்துச் சொச்சம்பாடல்களாற் பதினேந்துநாளிற் பாடிமுடித்தனர். அங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் வீட்டுவாயிலின்வழியே போகும்போது, அவர் தமதுஇராமாயணம் கம்பராமாயணத்திற்குமுன் தலேயெடாதென அறிந்து அதனேக் கிழித்தெறிந்துகொண்டிருக்கக் கண்டு, அவ்விடஞ் சென்று, அதற்குள் யுத்தகாண்டம்வரை கிழிபட்டுப்போகவே, மிச்சமான உத்தரகாண்டத்தைக் கிழியாது வைத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டார்; அதுவே, கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவது காண்டமாக வழங்கலாயிற்று.

கம்பர் இராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கேற்றக்கருதி அங்குச் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயாசாரியரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் அநுமதிப்படி ஒரு மண்டபகைங்கரியஞ்செய்துமுடித்துச் சுபதினத்திலே அரங்கேற்றத் தொடங்குகையில், நம்பெருமாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அர்ச்சகமுகமாக ஆவிர்ப்பவித்து 'நீ நம் சடகோபனேப் பாடினேயோ? பாடினுல்தான் நாம் உனது ராமாயணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றுவோம்: இல்லாவிடின், அது நமக்கு அங்கீகாரமாகாது' என்று அருளிச்செய்ய, அங்ஙனமே கம்பர் நூறு

† கம்பன் - கம்புடையவன்; கம்பு = கொம்பு: உலகவழக்கு.

கட்டளைக்கலித்துறையிற் சடகோபரந்தாதியைப் பாடினர். பின்பு, இரா மாயணம், நாதமுனிகள் திருவோலக்கத்திலே மோட்டழகியசிங்கர் சிரக கம்பஞ்செய்யுமாறு அரங்கேற்றப்பட்டது. அக்காலம் முதலியவற்றை,

"எண்ணிய *சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய விராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்
கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங்கேற்றினானே" எனக் காண்க.

இவர் செய்த நூல்கள் - இராமாயணம், சடகோபரந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கைவழக்கம், சரசுவதியந்தாதி முதலியன.

இவர்காலத்து வித்வான்கள் - புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தர், ஔவை, பேராசிரியர், நேமிநாதர் முதலியோர்.

இவரது சமயம் - வைஷ்ணவம்.

இவர் சரித்திரவிவரத்தைத் தொண்டைமண்டலசதகம், தமிழ்நாவலர் சரிதை, பாண்டிமண்டலசதகம், சோழமண்டலசதகம், விநோதரசமஞ்சரி, புலவர்புராணம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம்,

"வெண்பாவிற்புகழேந்திபரணிக்கோர்சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு
மொண்பாவிலுயர்கம்பன் கோவையுலாவந்தாதிக்கொட்டக்கூத்தன்
கண்பாயகலம்பகத்திற்கிரட்டையர்கள் வசைபாடக்காளமேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலா லொருவர் பகரொண்ணாதே"
என்பதனால், இவர் விருத்தம்பாடுதலில் மிகச்சிறந்தவரென விளங்கும்.

'கம்பன்வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிசொல்லும்,' 'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' என்ற பழமொழிகள், இவரதுகல்வித்திறத்தை மெச்சி வழங்கியன,

---

* சகாத்தம் - சாலிவாகன சகாப்தம்; இப்பொழுது நடப்பது, கஅ௨க. ஆகவே, கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம் வருஷங்கட்குமுன்பு என்க

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

கம்பராமாயணம்.

கம்பரது ராமாயணம் என விரியும்; ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை, செய்யுட்கிழமைப்பொருளது: "கபிலரகவல்" என்பதிற்போல. கம்பர் செய்த ராமாயணம் என்பது கருத்து. கம்பராற் செய்யப்பட்ட ராமாயணம் என மூன்றனுருபும்பொருளும் உடன்தொக்க தொகையாக் கொள்ளினும் இழுக்காது. "சிலவிகாரமாமுயர்திணை" என்றதனால், நிலைமொழியீற்றுமெய் கெட்டது. 'ராமாயணம்' என்பது, முதலில் வால்மீகிமுனிவர் செய்த நூலுக்குப் பெயராய், அதன் வழிநூலாதலால் "முதனூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே" என்னுஞ் சூத்திர விதிப்படி இத்தமிழ்நூலுக்கும் பெயராயிற்று. ராமாயணம் என்பது - ராம அயந என்ற இரண்டு மொழி சேர்ந்து தீர்க்கசந்திபெற்றது; இது ஒன்றன்பெயராதலால், வடநூல்விதிப்படி "ராமாயணம்' என நிலைமொழியின் ரகாரத்தை நோக்கி வருமொழியின் நகாரம் ணகாரமாயிற்று. 'தனது நற்குணநற்செய்கைகளினாலும் திருமேனியழகினாலும் எல்லாரையும் மகிழ்விப்பவன்' என்பது, 'ராம' என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்; சகல நற்குணங்களும் பொருந்தினவனென்பது கருத்து. 'அயநம்' - அடைய அல்லது அறியக் கருவியாயுள்ளது. ஆகவே, இராமனை அடைய அல்லது அறியக் கருவியாயுள்ள நூல் என்பதாம். இராமனுடைய குணதிவைபவங்களைத் தெரிவிக்கும் நூல் என்பது, திரண்டபொருள். 'அயநம்' - ஸ்தாநம்; அதாவது - விஷயம் எனப் பொருள்கொண்டு, இராமனை விஷயமாகவுடைய நூலெனக்கூறுதலும் ஒன்று. "ஸீதாயாஶ் சரிதம் மஹத்" என்று சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லும் பிரபந்த மாகையாலே, ராமாயணமென்பதற்கு - ராமா அயநம் என்று பிரித்து, சீதையை அறிவிக்கும் பிரபந்தம் என்றும் பொருள்கூறுவர்: (ராமா - சீதை.)

இப் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளைக் கம்பர்செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் தொல்காப்பியமாதலாலும், பிறர் கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையாலும், அந்நூலிற் கூறிய இலக்கணமே இதற்கு இலக்கணமென்று உணர்க. அந்நூலிற் செய்யுளியலில், ஆசிரியர், பா நான்கென்றும் அவற்றை அறம் பொருளின்பத்தாற் கூறுக வென்றுங் கூறி, பின்பு, அம்மை முதலிய எட்டும் தொடர்நிலைசெய்யுட்குச் இலக்கணமென்று கூறுகின்ற இடத்து, "இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்," பரந்த

மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந், தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால், 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பப் பழையதோர் கதைமேற் கூறின், அது தோல்' என்று கூறினமையின், இப்பெருங்காப்பியம் அங்ஙனங் கூறிய தோலா மென்று உணர்க.

இந்தப் பெருங்காப்பியத்தில், பிரதானமான ஸ்ரீராமசரித்திரத்தினாலும், அதனைத்தொடர்ந்த வாலிசுக்ரீவாதியர்சரித்திரங்களாலும் - ஆசாரமும், சத்தியமும், தருமமும், கருணையும், வீரமும், கற்புநிலையும், உடன்பிறந்தோ ரொற்றுமையும், பழியச்சமும், அதருமத்தின்விளைவும், இழிசனரியற்கை யும் முதலான ஸாமாந்ய தர்மங்களும்; ஸ்ரீராமபிரான் சகல கல்யாணகுண கண பரிபூர்ணமான பரதத்வ மென்பதும், அவனைச் சரணமடைவதே எல் லாப் பயன்களையும் பெறும் உபாயமென்பதும், அடியார்கள் ஆசரிக்கவேண் டிய கைங்கரியம்முதலானவற்றின் முறைகளும்முதலானவிசேஷதர்மங்களும் செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

[இவற்றுள், ஸ்ரீராமபிரான் பாதத்வ மென்பது, "நீதியாய் முனிந் திடேல் நீயிங்கியாவர்க்கும், ஆதியா னறிந்தனை னலங்கல்நேமியாய்,வேதியா விறுவதே யன்றி வெண்மதிப், பாதியான் பிடித்தவில் பற்றப்போதுமோ", "பொன்னுடை வனைகழற் பொலங்கொள் தாளினாய், மின்னுடை நேமியா னுதல் மெய்ம்மையால், என்னுள தலகினுக்கிடுக்கண் யான்தந்த, உன்னுடை வில்லு முன்னூரத்துக் கீடன்றால்," "எண்ணிய பொருளெலா மினிது முற் றுக,மண்ணிய மணிநிற வண்ண வண்டுழாய்க்,கண்ணிய யாவர்க்குங்களை கணை கிய,புண்ணிய விடை" என ஸ்ரீபரசுராமனாலும்,இராவணவதத்திற்கு அப்பால் பெருமாள் பிராட்டியைத் தீக்குதிக்கத் திருவளம்பற்றியகாலத்து "மன்னர் தொல்குலத்தவ ரினத்துனை யொருமனித, னென்னவுன்னலை புன்னை நீ யிராமகே ளிதனைச், சொன்ன நான்மறைத் துணிவினிற் றுணிந்த மெய்த் துணிவு, நின்னலா தில்லை நின்னின்வே றுளதிலை நெடியோய்" என்று தொடங்கி "ஓங்காரப்பொருள் தேருவோர் தா முன்னை யுணர்வோர், ஓங்கா ரப்பொரு ளென்றுணர்ந் திருவினை யுகுப்போர், ஓங்காரப்பொருளாமன் றென்றாழி சென்றாலும், ஓங்காரப்பொருளே பொருளென்கலர் வரவோர்" எனப் பிரமதேவனாலும், "உன்னை நீயொன்று முணர்ந்திலை போலுமா லுரவோய், முன்னை யாதியா மூர்த்திநீ மூவகை யுலகி, னன்னை சீதையா மாதுநின்மார் பின் வந்தமைந்தாள்" என்று உருத்திரமூர்த்தியாலும் வெளி யிடப்பட்டது. இனி, சித்திரகூடகிரியி லிருக்கையிலே சீதாபிராட்டியாரின் திருமார்பைத் தீண்டிய காகாசுரனை முனிந்து பெருமாள் அயல்கல்லெழு புல்லால் வேக வெம்படைவிட, அஞ்சி நடுங்கி அயன்பதி முதலிய அண்மி எங்குமிடம் பெறாதே, எறிகடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவையாய் "ஐய நின்சரணஞ்சரண்" என்று அவன் அஞ்சிவையம் வந்து வணங்கிட,பெருமாள், திருவுள்ளமுவந்து, பிராட்டிதிறத்திலே பெரிய அபராதத்தைப் பண்ணின அந்தக்காகாசுரனைக் கடாக்ஷித்து "முந்து நின்

குறையும் பொறை தந்தனம்'' என்கையாலும்; கடற்கரையில் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் "கொற்றவ சரண்'' எனக் கூவிச் சரணாகதிபண்ண, "வெற்றியே பெறுக தோற்க வீக வீயாதுவாழ்க, பற்றுதலன்றியுண்டோ புகலெமைப் பகர்கின்றானை'' என்று அவற்கு அபயப்பிரதானஞ் செய்கையாலும்; வேதோபப்ரும்ஹணமான ஸ்ரீராமாயணம் சரணாகதிவேத மென்பதும், ஸ்ரீராமபிரானே சரணாகதரக்ஷகனென்பதும் பெறப்படுமாறு அறிக.]

பெருங்காப்பிய விலக்கணத்தை, "பெருங்காப்பியநிலை பேசுங்காலை, வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினொன், றேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று, நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித், தன்னிகரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய், மலை கடல் நாடு வளநகர் பருவம், இருசுடர்த்தோற்ற மென் றினையன புனைந்து, நன்மணம்புணர்தல், பொன்முடிகவித்தல், பூம்பொழில்நுகர்தல் புனல்விளையாடல், தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல், புலவியிற்புலத்தல் கலவியிற்களித்த லென், றின்னன புனைந்த நன்னடைத்தாகி, மந்திரந் தூது செல விகல் வென்றி, சந்தியில் தொடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம், பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி, நெருங்கிய சுவையும் பாவ [ ]மும் விரும்பக், கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப'' என்னுந் தண்டியலங்காரசூத்திரத்தால் அறிக. இவ்விலக்கணங்கள் பலவும் இவ்விராமாயணத்தில் வருவதை ஆங்காங்குக் காண்க.

இதிகாசம் புராணம் என்ற பகுப்பு இரண்டனுள், இராமாயணம் இதிகாசத்தின் பாற்படும்: மகாபாரதமும் அப்படியே. உபதேசபரம்பரையில் வந்த ஒருவருடைய பழைய சரித்திரமொன்றைப் பிரதானமாக எடுத்துப் பலகிளைக்கதைகளோடு புணர்த்துவிரித்துக்கூறும் நூல் - இதிகாசமென்றும், உலகத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம், முனிவர்கள் அரசர்கள் மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்கள், மநுவந்தரம் என்னும் ஐந்து விஷயங்களை விரவிக்கூறும் நூல்- புராணமென்றும் வேறுபாடு உணரத்தக்கது. [இதிகாசம் - பழைய ஒரு வரலாற்றை விரித்துக்கூறும் நூல். புராணம் - மேற்குறித்த ஐந்து இலக்கணங்களும் அமையப் பழைய பல வரலாறுகளை யுணர்த்தும் நூல்.] புராணம் - பிராம்மம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். இந்த இதிகாச புராணங்கள், வேதத்தின்கருத்து இன்னதென்று நியாயப் பிரமாணங்களால் தேற்றி விளக்குதல்பற்றி, வேதத்துக்கு உபப்ரும்ஹணங்க ளென்று சொல்லப்படும்; உபப்ரும்ஹண மென்றால், வளர்ப்பதென்று பொருளாம். இவற்றுள் புராணங்களினும் இதிகாசம் பிரபலமான பிரமாணமென்றும், அதுபற்றியே "இதிகாச புராணம்'' என இதனை முன்னர்வைத்துக் கூறுவ தென்றும் கொள்வர்.

இராமாயணத்தை முதலில் வடமொழியிற் செய்தவர், வால்மீகி மகாமுனிவர். இவர், ஸ்ரீராமபிரான் பூலோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையிலேயே இராமாயணம் முழுவதையுஞ் செய்தருளி, அவர் அசுவமேதயாகஞ் செய்யத் தொடங்கிய சந்தர்ப்பத்தில் அவர் சந்நிதியில் அரங்கேற்றினார். (ஆனால், பாலகாண்டம்முதல் யுத்தகாண்டம் ஈறாக ஆறுகாண்டங்களும், உத்தரகாண்

டத்தில் அசுவமேதமளவுந்தான் இராமபிரான் சபையிற் கேட்டனர். உத்தர காண்டத்தில் எதிர்கால வரலாற்றை முனிவர் 'ஞானக்கண்ணினால் முந்தி யறிந்து கூறியதான மற்றைப்பகுதியை அப்பெருமான்பிரமதேவன்சொன்ன படி ஏகாந்தத்திற் கேட்டனர்.) இந்நூல் நாரத முனிவரது உபதேசத்தாலும், பிரமனது அநுக்கிரகத்தாலும் செய்யப்பட்டதாகையால், சிறந்த பிரமாண மாக வைதிகமதத்தவ ரெல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இது, ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஆதிகாவியம். பின்பு பிறமுனிவரும் கவிஞரும் இத னைப் பலவகைக் காவியங்களாகவும், நாடகங்களாகவும் வடமொழியில் இயற் றினர். இவ்வாறே வேறு பாஷைகளிலும் அந்தந்த வித்வான்கள் செய்ய லாயினர். தமிழில் சங்கத்து இராமாயண மென்று ஒன்று இருந்ததாகச் சொல்வதே யன்றி, வழங்கிவருவது கம்பராமாயணந்தான். இராமாயணத் தின் முதலாறுகாண்டங்கள் கம்பராலும், ஏழாவது காண்டம் ஒட்டக்கூத்த ராலும் வடமொழி வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பெருமம்பாலுந் தழுவித் தமி ழிற் பாடப்பட்டவை. ஏறக்குறையக் கம்பர்பாடல் க0௯00; ஒட்டக்கூத்தர் பாடல் - க௯00; ஆக - கஉ000. வடமொழி வால்மீகிராமாயணம், உச000- சுலோகங்களை யுடையது.

முதனூலாகிய வடமொழி வால்மீகிராமாயணத்தோடு அதன் வழி நூலாகிய இத்தமிழ்ராமாயணம் சிற்சில விடத்துச் சிறிது சிறிது வேறுபடு தலும் உண்டு. அது, "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப், பின் னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, அழியா மரபினது வழிநூலாகும்" என்ற வழிநூலிலக்கண விதிபற்றி இவ்வாசிரியராற் பிறநூல் மேற்கோள்கொண்டும் தமது கற்பனைசக்தி கொண்டும் அமைக்கப்பட்டதெனக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி மாறுபடுகிற இடத்து 'ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இல்லையே யாகிலும், இதி காசாந்தர புராணாதிகளிலேயாதல், கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும்' என ஆன்றோர் அருளிச்செய்து அமைத்திருத்தல் உண ரத்தக்கது. இதிகாசாந்தரமாகிய மகாபாரதத்திலும், பாத்மம் வைஷ்ணவம் கூர்மம் முதலிய புராணங்களிலும், அத்யாத்மராமாயணம் முதலிய நூல் களிலும் இராமசரித்திரம் சிற்சில விடத்து வேறுபடக் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

இவ்விராமாயணம், அந்தந்தப்பாகத்துச் சரித்திரத்தின் முக்கியமானவிஷ யத்தைக் குறிக்குஞ் சொற்களால் - பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், உத் தரகாண்டம் எனப் பெயர்பெற்ற ஏழுகாண்டங்கள் அடங்கியது. அவற்றுள்,

மூன்றாவது

ஆரணியகாண்டம்.

இவ்வடமொழித்தொடர்மொழி - இரண்டனுருபும் பொருளுமுடன் தொக்கதொகை. ஆரண்யம் - அரண்யசம்பந்தமானது; அரணியம் - காடு. காண்டம்-கூட்டம்; இப்பொதுப்பெயர்-இங்கு, சரித்திரத்தின் ஒருபாகத்தை உணர்த்துஞ் செய்யுட்களின் கூட்டமென்று சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டு, ஒரு பெரும் பிரிவுக்குப் பெயராக வழங்கியது. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் திருவயோத்தியினின்று புறப்பட்டுக் கங்காநதியைத் தாண்டியது முதல் நடந்தவையெல்லாம் அரணிய சம்பந்தமான சரித்திரமேயாயினும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவயோத்தியிலிருந்து சித்திரகூடத்திற்கு வருவது முதலிய நகர சம்பந்தமான கதைகள் இடையே கூறப்படுதலால், அவை அயோத்தியா காண்டத்தின் பாற்பட்டு, அவை நடந்தபின் தண்டகாரணியத்திற் பிரவேசித்தது முதல் நிகழ்ந்தவையே ஆரணியகாண்டத்தின் பாற்பட்டனவென்க.

இக்காண்டம், விராதன் வதைப்படலம் முதலாகச் சவரிபிறப்பு நீங்கு படலம் ஈருக கக - படலங்களை யுடையது.

கீழ், பாலகாண்டத்தில், வக்ஷ்யமாணதர்மாநுஷ்டாநோபயோகமாக, ராமாயண புருஷர்களுக்கு மஹாகுலப்ரஸூதத்வம், மஹாகுருக்ருபாலப்ததநுர்வேதரஹஸ்யத்வம், தம்ஸம்வாதபூத தாடகாதாடகேயாதி நிராஸம், ஹரதநுர்ப்பங்கம், வைஷ்ணவசாபபரிக்ரஹம் முதலிய குணங்களும், தர்மபத்நீயோகமும் ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டன; அயோத்தியா காண்டத்தில், அவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பித்ருவசநபரிபாலநம் முதலிய ஸாமாந்யதர்மங்களும், பகவச் சேஷத்வம், பாரதந்திரியம், பாகவதாபிமாநநிஷ்டை முதலிய விசேஷ தர்மங்களும் சொல்லப்பட்டன: இக்காண்டத்தில் தீனஜநஸம்ரக்ஷணரூபமான ஸாமாந்ய தர்மமும், மோக்ஷப்ரதத்வரூபமான பரதத்வசிந்நமும் சொல்லப்படுகின்றன. இனி, பாலகாண்டத்தில், பரப்ரஹ்மத்தினது ஜகத்காரணத்வம், மஹாபுருஷத்வம், அசிந்த்யவைபவம், ஸர்வஜ்ஸ்மாத்பரத்வம் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களும்; அயோத்தியா காண்டத்தில் நிரஸ்தஸமஸ்தாவித்யத்வம், நித்யாநந்தபரிபூர்ணத்வம், நிகிலாந்தர்யாமித்வம், நிரதிசயௌஜ்வல்யம், நிருபமதர்மப்ரவர்த்தகத்வம் முதலிய குணகணங்களும் கூறப்பட்டனவென்றும், இக்காண்டத்தில் ஸஜ்ஜநஸம்ரக்ஷணரூபமான தர்மவிசேஷஞ் சொல்லப்படுகின்றதென்றுஞ் சொல்வர். இன்னும் இம்மஹாகாவ்யத்திலுள்ள ரஹஸ்யங்களை விரிப்பிற்பெருகும்.

கதைத் தொடர்ச்சி,

முன் ஒருகாலத்தில் தேவர்களெல்லாரும் இராவணன் முதலிய இராக்கதர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தருளுமாறு வேண்டினார்கள். அத்திருமால் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி லோகசம்ரக்ஷணார்த்தமாகத் தமது அம்சத்தைக்கொண்டு நான்கு ரூபமாகத் தசரதமகாராஜனிடத்தில் அவதரித்துத் தீயோரையழித்து நல்லோரைப் பாதுகாப்பதாக அருளிச்செய்தார். இதுநிற்க: இப்பாரதகண்டத்துக் கோசலதேசத்திலே சரயூநதிக்கரையில் அயோத்தியாநகரத்திலே திரேதாயுகத்திற் சூரியகுலத்தில்உதித்து நிலவுலகமுழுவதும் தனிச்செங்கோல் செலுத்திய தசரதசக்கரவர்த்தி தமக்கு அநேகஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தும் பலமனைவியர்களிருந்தும் புத்திரபாக்கியமில்லாமையினாலே மிக மனம்வருந்திக் குலகுருவாகிய வசிஷ்டமகாமுனிவரிடம் தமது குறையைக்கூறி அம்முனிவரது கட்டளைப்படி ருசியசிருங்கமுனிவரை அழைத்துவந்து அந்தக் கலைக்கோட்டு முனிவரைக் கொண்டு அசுவமேதயாகமும் புத்திரகாமேஷ்டியும் செய்வித்தார். அந்த யாகத்தின் பயனாகச் சக்கரவர்த்தியின் பிரதான தருமபத்தினியர் மூவருள் கௌசல்யாதேவியினிடம் ஸ்ரீராமனும், கைகேயியினிடம் பரதனும், சுமித்திரையினிடம் இரட்டையராய் லக்ஷ்மணசத்துருக்கனரும் திருவவதாரஞ் செய்தார்கள். (இவர்களில் இராமபிரான், ஸ்ரீமந்நாராயணனது ஏழாவது திருவவதாரம். இளையபெருமாள், அத்திருமாலுக்குப் பலவகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்கிற ஆதிசேஷனது அவதாரம். பரதாழ்வானும், சத்துருக்கநாழ்வானும், சுதர்சந பாஞ்சஜந்யமென்னும் திருமாலின் சக்கர சங்கங்களின் அவதாரம். ஆனாலும், லக்ஷ்மணன் முதலியோரிடத்தும் விஷ்ணுவின் அம்சம் இருந்தது.)

இத்திருக்குமாரர் நால்வர்க்கும் சக்கரவர்த்தி சௌளம் உபநயநம் முதலியன உரியகாலத்திற் செய்வித்துத் தநுர்வேதம்முதலிய சகலகலைகளையுங் கற்பித்து மகிழ்ந்து சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கையில், ஒருநாள் விசுவாமித்திரமகாமுனிவர் எழுந்தருளி, 'யான் செய்யும் யாகத்தை அரக்கரால் தடைப்படாமல் காத்திடுதற்கு, உனது மூத்தமகனான இராமனைத் துணையனுப்பவேண்டும்' என்றுகூற, தசரதர் 'இராமன் சிறியவன், வேள்வியை யான் காத்திடுகிறேன்' என்று மறுத்துச் சொல்ல, கௌசிகமுனி கோபங்கொண்டதைக் கண்டு வசிட்டர் விசுவாமித்திரரால் இராமனுக்குப் பின்வரும் பெரும்பேறுகளை அரசனுக்குத் தெரியச்சொல்லித் தடைசொல்லாமலனுப்புவாயென்று நியமிக்கவே, அரசர்க்கரசர் இராமபிரானை இலக்குமணனுடனே அனுப்பினார். இராமலக்குமணர் விசுவாமித்திரமுனிவர்பின்னே வேள்வி காத்தற்கு எழுந்தருளுமளவில், வழியிலே தாடகை யென்னுங் கொடிய ராக்ஷஸி வந்து எதிர்க்க, பெண்கொலைபெரும்பாவமெனத் தெரிந்திருந்தும் முனிவர் கட்டளையிட்டதை மறக்காமல் அவளைச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனார் சங்காரஞ்செய்தருளினார். அதற்குத் தேவர்கள்யாவரும் மிகமகிழ்ந்து

வந்து முனிவரைநோக்கி 'இவர்க்குச் சிறந்த அஸ்திரசஸ்திரங்களை அளிப்பாய்' என்று அனுமதிசெய்து பூமாரிபொழிந்து போனார்கள். அங்ஙனமே கௌசிகர் அவர்க்குப் பலசிறந்தபடைக்கலங்களை யளித்துச் சித்தாச்சிரமத்துக்கு அழைத்துப்போய் வேள்வியைச் செய்யத்தொடங்குகையில், தாடகை குமாரர்களான சுபாகு மாரீசர்கள் மற்றும்பல இராக்கதருடனே வந்து யாகத்தை அழிக்கத் தொடங்க, இராமபிரான், அவர்களுட் சுபாகுவை ஓரஸ்திரத்தாற் கொன்று, மாரீசனை மற்றோரஸ்திரத்தாற் கடலிலே விழுத்தி, இவ்வாறே அரக்கரனைவரையும் அழித்தொழித்து இடையூற்றை அகற்றவே, முனிவர் யாகத்தை நிறைவேற்றினார். அதன்பின் விசுவாமித்திரர் மிதிலாபட்டணத்தில் ஜநகமகாராஜா செய்யும் வேள்வியைக் காண்பதென்கிற வியாஜத்தால் இராகவவீரரிருவரையும் அந்நகரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகிற வழியிலே கௌதமமுனிபத்தினியான அகலியாதேவி இராமன்திருவடித்துகள் தன்மேற்பட்டமாத்திரத்தில் கல்மயமான தனது சாபவடிவமொழிந்து பழையநல்வடிவம் பெற்றாள். அப்பால் இராமன் இலக்குமணனுடனே முனிவர்பின்னே சென்று மிதிலையினுட்புக்கு இராசவீதி வழியே போம்பொழுது, கன்னியா மாடத்தின்முன்னிடத்திலே நின்றிருந்த சீதையைக் கண்டு காதல்கொள்ள, அவளும் அப்பொழுது இராமனை நோக்கி வேட்கையுற்றாள். பின்பு குமாரர்களுடனே முனிவர் சனகராசனரண்மனைச் சபாமண்டபத்தை யடைந்து, அம்மன்னவனால் தக்கபடி உபசரிக்கப்பட்டு, குசலமுசாவுகிறபொழுதிலே, இவர்களது சிறப்பையும் குலமுறைமையையும் எடுத்துக்கூறி, சிவதனுசையெடுத்து வளைக்கும் ஆற்றலுடையவரிவரெனத் தெரிவிக்கவே, சனகர் அநேகமாயிரவரை அனுப்பி அவ்வில்லை அருமையாக அங்குக்கொணர்வித்தார். அப்பொழுது, சீதைக்குக் கந்யாசுல்கமாக வைக்கப்பட்ட அந்தச்சிவதனுசின் பெருமையைச் சனகபுரோகிதராகிய சதாநந்த முனிவர் சொல்ல அறிந்து, இராகவபிரான் எடுத்து வளைக்கத் தொடங்குகையில், அது முறிந்தது. அதனால் சனகர் இராமனாற்றலைக்கண்டு மிகக்களிப்புக்கொண்டு, சீதையை இராமனுக்குக் கலியாணஞ் செய்வித்தற்பொருட்டு, உடனே கௌசிகர்கட்டளைப்படி தசரதருக்குத் திருமுகத்தையுந் தூதையும் அயோத்திக்கு அனுப்பினார். சக்ரவர்த்தி அத்திருமுகத்தைக்கண்டும், தூதர் சொல்லக்கேட்டும் செய்தியை அறிந்து மகிழ்ந்து, உடனே வசிஷ்டர் முதலிய முனிவர்களோடும் மந்திரிமார்களோடும் கௌசல்யை முதலிய மனைவிமார்களோடும் மற்றும் இஷ்டஜநபந்துவர்க்கங்களோடும் சேனையோடும் புறப்பட்டு மிதிலாநகரத்துக்கு வந்துசேர்ந்தார். அங்குச் சனகர் தாம் வளர்த்த மகளான சீதையை இராமனுக்கும், சீதைக்குப்பின் தாம் பெற்ற மகளான ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்கும், தனது தம்பிபுத்திரிகளான மாண்டவி சுருதகீர்த்தி என்பவர்களைப் பரதசத்ருக்கினர்களுக்கும் கொடுக்க, விவாக மகோற்சவம் சகலசம்பிரமத்தோடும் நடந்தது. அதன்பின் சக்ரவர்த்தி திருக்குமாரர்களோடும் மிதிலையினின்று மீண்டுவருகையில், பரசுராமன் வலியச்

சென்றுஎதிர்த்து ரகுராமபிரானல் வெல்லப்பட்டு எல்லாவலிமைகளையும் இழந்துசெல்ல, அனைவரும் அயோத்திக்குவந்தனர். பின்பு பரதனுக்கு மாமனை யுதாசித் என்னும் அரசன் வந்து தனது தந்தையின் விருப்பத்தின்படி பரதசத்துருக்கினரைத் தனதுநாட்டுக்கு அழைத்துச்சென்றனன்.

பின்பு தசரதர் இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப் பிரயத்தனப்படுகையில், மந்தரை சூழ்ச்சியால் மனங்கலக்கப்பட்ட கைகேயி தசரதரிடம் வந்து, முன் தனக்கு அவர் கொடுத்திருந்த இரண்டுவரங்களுக்குப் பயனாகப் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் இராமனைப் பதினான்குவருஷம் வனஞ்செலுத்தவும் வேண்டு மென்று வற்புறுத்த, அந்தச் சிறியதாயார்க்குத் தந்தை கொடுத்திருந்த வரங்களை நிறைவேற்றுதல்னிமித்தம் இராமபிரான் இலக்குமணனோடும்சீதையோடும் வனவாசம்புறப்பட்டு அயோத்தியைவிட்டு நீங்கிக் கங்கைக்கரைசேர்கையில் வேடர்க்கரசனான குகனோடு நட்புக்கொண்டு சடைமுடிபுனைந்து அவனாற் செலுத்தப்பட்ட ஓடத்திலேறிக் கங்கையைக் கடந்து பரத்துவாசமுனிவராச்சிரம மடைந்து அவரருள்பெற்றுச் சித்திரகூடபருவதஞ் சேர்ந்தனர். அங்ஙனம் இராமன்வனம்புகுந்த செய்தியைச் சுமந்திரர் வந்து கூறினவுடனே உயிர்துறந்த தசரதசக்கரவர்த்தியின் திருமேனியைத் தைலத்தில்இட்டு வசிஷ்டர் முதலியோர் பரதர்க்குச் செய்திதெரிவிக்க, உடனே அவர் சத்துருக்கினருடன் கேகயநாட்டிலிருந்து அயோத்திக்கு வந்து அங்கு நிகழ்ந்ததை அறிந்து இராமன் வனம்புக்கமைக்கு மிகவருந்தித் தந்தைக்குஉரிய அந்திமகிரியைகளைச் செய்துமுடித்து, இராமனை அழைத்துவந்து முடிசூடுவிக்கக் கருதி, தாம் அரசியலைத்துறந்து மரவுரிபுனைந்து தாய்மார்முதலியவரோடு சேனைசூழ வனம்புகுந்து குகனுடைய அபிமானத்தைப் பெற்று அவனுதவியால் ஓடமேறிக் கங்காநதியைத்தாண்டிச் சித்திரகூடத்தில் ஸ்ரீராமனைக் கண்டு திருவடிதொழுது செய்தியைக் கூற, இராமமூர்த்தி தந்தை திருநாடலங்கரித்த தறிந்து செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச் செய்துமுடித்துத் தம்மை முடிசூடவேண்டுமென வேண்டிய பரதனுக்குப் பதினான்குவருடங்கழித்தபின் வருவதாகக்கூறிப் பாதுகையளித்து அனுப்ப, பரதாழ்வான் மீண்டுசென்று இராமனில்லாத அயோத்தியா நகரத்தினுட் புக மனம்விரும்பாமல் அந்நகரத்தருகிலுள்ள நந்திக்கிராமமென்னும் ஊரில் தங்கி, அங்கு ஸ்ரீராமபாதுகைக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணி அதன்கீழ்ப்பட்டுநின்று இராசாங்க காரியங்களைப் பார்த்துவருவாராயினர். இதுநிற்க: பரதனை அனுப்பியபின்பு, ஸ்ரீராமன், தாம் சித்திரகூடத்திலிருத்தல் அயோத்திநகரத்துச் சனங்களுக்குத் தெரிந்திட்டதனால் அவர்கள் அடிக்கடி இங்குவரக்கூடு மென்று கருதி அவ்விடத்தைவிட்டுத் தென்திசைநோக்கிச் செல்வாராயினர் என்பதாம்.

சீதை அநசூயையினிடத்து ஆபரணம் முதலியன பெற, மூவரும் தண்டகவனம் போதல்.

அன்னமாமுனியொடன்றவணுறைந்தவனரும்
பன்னிகற்பினனசூயைபணியாலணிகலன்
றுன்னுதூசிறெடுசந்திவைசுமந்தசனகன்
பொன்னொடேகியுயர்தண்டகவனம்புகுதலும்.

(இ - ள்.) (ராமலக்ஷ்மணர்),— அன்ன மா முனியொடு - அந்த மகா முனிவருடன், அன்று - அற்றைநாளில், அவண் - அவ்வாச்சிரமத்தில், உறைந்து - தங்கியிருந்து,—அவன் - அம்முனிவரது, அரும் பன்னி - அரிய பத்தினியாகிய, கற்பின் - கற்புநிலைமையையுடைய, அனசூயை - அநசூயை யென்பவளது, பணியால் - கட்டளையின்படி, (அவளால் அளிக்கப்பட்ட), அணிகலன் - அழகிய ஆபரணங்களும், துன்னு தூசினொடு - பொருந்திய வஸ்திரங்களும், சந்து - சந்தனமும், இவை - (ஆகிய) இவற்றை, சுமந்த - தரித்த, சனகன் பொன்னொடு - ஜாநகிப்பிராட்டியுடனே, ஏகி - (மற்றை நாள் அவ்வாச்சிரமத்தினின்று புறப்பட்டுச்) சென்று, உயர் தண்டக வனம் - சிறந்த தண்டகாரணியத்தை, புகுதலும் - பிரவேசித்தவுடனே,— (எ - று.)

அன்ன - சுட்டடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். மா - மஹா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது, உரிச்சொல்லின் பாற்படும். முனி என்பதற்கு, பகவத்தியான முடையவனென்றும், தத்துவஞானமுடையவனென்றும், திரிகால ஞானமுடையவனென்றும் பொருள். பன்னி - பத்நி என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. கற்பு - பாதிவிரத்தியம்; அஃதாவது - தன் கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கொள்: அது, கொண்டானிற் சிறந்ததெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்னவாறே குற்றேவல்செய்து நீ வழிபட்டொழுகெனவும் இருமுதுகுரவர் அங்கியங்கடவுள் அறிகரியாக மந்திரவகையாற் கற்பித்தலானும், அந்தணர்திறத்துஞ் சான்றோர்தேஎத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்தலானுங் கற்பாயிற்று. 'கற்பினனசூயை' என்ற அதனால், பிராட்டிக்கு அநசூயை பாதிவிரத்திய தருமமுபதேசித்ததாக வால்மீகத்திற் கூறிய விருத்தாந்தம் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அநசூயை என்பதற்கு - அழுக்காறில்லாதவளென்பது பொருள். அணிகலன் - அணியப்படுகலன்; கலன் - ஈற்றுப்போலி. சந்து - சந்தநமென்பதன் சிதைவு. 'இவை' என்றதனால், புஷ்பம் முதலியன கொள்க. கலனணிதலும், தூசுடுத்தலும், சந்துபூசுதலும் அடங்க, 'சுமந்த' என்னும் பொது வினையாற் கூறினர். இனி, அணிகலன் முதலியன பிராட்டியினது திருமேனியழகை மிகுக்காது அதனை மறைத்துப் பாரமாய் நிற்றலின், 'சுமந்த' எனக்கூறினா ரென்றலுமாம். சனகன் பொன் - ஜநகராஜன் மகள்: பொன் - இலக்குமி; பெருமாள் ஸ்ரீராமனாகத் திருவவதரித்தருளினபொழுது பிராட்டி சீதையாகத் திருவவதரித்தமைபற்றி, 'பொன்' என்றார். புகுதலும் - உம்மீற்று வினையெச்சம்; விரைவுகுறித்து நின்றது.

ஈடு மெடுப்பு மில்லாத இவ்வுத்தமநாயகன் விஷயமாகச் செய்யப்புக்க இப்பெருங்காப்பியத்திற்கு அவரையே வாழ்த்தல் வேண்டுதலின், காண்டந் தோறும் அவர் விஷயமாகவே கடவுள்வாழ்த்துக் கூறத் துணிந்து, பால காண்டத்தில் ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகின்ற முறை யாலே மூன்று கவிகளாற் கூறி, அயோத்தியாகாண்டத்தில் வஸ்துநிர்த் தேசரூப மங்களமுகத்தால் இக்காப்பியத்தலைவராகிய ஸ்ரீராமபிரான் ஜகச்சரீரகனுனஸர்வேச்வர னென்று கூறி, ஆரணியகாண்டத்தில் இக்கவி யால், அவ்வெம்பெருமான் வேதமுதலிய நூல்களாலும் பிரமன்முதலிய பெரியோர்களாலும் உணர்தற்கரிய பரவஸ்து வென்கிறார்.

(இதன்பொருள்.) பேதியாது - (தத்தந்தன்மை) வேறுபடாமல், நிமிர் - தோன்றிவளர்கின்ற, பேதம் உருவம் - பலவேறுவகைப்பட்ட வடிவங்களி னின்றும், பிறழ்கிலா - வேறாகாமலும், ஓதி ஓதி - பலமுறை பாராயணஞ் செய்து, உணரும் தொறும் - (தம்பொருளை) ஆராய்ந்தறியும் பொழு தெல் லாம், உணர்ச்சி - மெய்யுணர்வை, உதவும் - மேன்மேற்கொடுக்கின்ற, வேதம் - வேதங்களாலும், வேதியர் - அவ்வேதங்களையுணர்ந்த அந்தணர் களாலும், விரிஞ்சன் முதலோர் - பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும், தெரி கிலா - ஆராய்ந்தறியப்படாமலும்நின்ற, ஆதிதேவர் அவர் - (எல்லாப் பொருட்கும்) முதல்தலைவராகிய ஸ்ரீராமபிரான், எம் அறிவினுக்கு - எமது அறிவுக்கு, அறிவு - அறியப்படுபொருள்; (என்றவாறு.)

பேதியாதுநிமிர்தலாவது - அனலின் வெம்மையும், நீரின் தண்மையும் போல அவ்வவற்றின் தன்மை. அவ்வப்பொருள்களினின்றும் வேறுபடாதி ருத்தல். பேதியாது என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சம், நிமிரென்னுங் காலங் கரந்தபெயரெச்சங் கொண்டுமுடிய, அது, உருவமென்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது. பேதியாது - பேதமென்னும் பெயர்ச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த தெரிநிலைவினையெச்சம். பேதவுருவம் என்றது - தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்று சொல்லப்பட்ட சராசரரூப மாயிருக்கிற எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்களை. உருவம் - ரூபமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. பிறழ்கிலா, தெரிகிலா என்கிற ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி ஆதிதேவ ரென்னும் வினை முதற்பெயர் கொண்டன; "மூவா முதலா வுலகம்" என்பதிற்போல. உரு வம்பிறழ்கிலாமையாவது - எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் உடலுக்குள் உயிர் போல உயிருள்ளும் உயிராய் அந்தர்யாமியாய் உளனுதல். ஓதியென்பது, மிகுதிப்பொருளில் அடுக்கிவந்தது. மெய்யுணர்வாவது - பிறப்புவீடுகளை யும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீதஐயங்களானன்றி உண்மையா னுணர் தல்; இதனை வடநூலார் தத்துவஞானமென்பர். வேதமென்பதற்கு, செய்ய வேண்டிய விதிகளையுந் தவிரவேண்டிய விலக்குக்களையும் அறிவிப்பதென் பது பொருள்: வேதங்களாவன - தைத்திரியமும், பௌடியமும், தலவகார மும், சாமமுமாம்; இனி, வேதவியாசர் வரையறைப்படுத்தியகாலத்து ஓது

கின்ற இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்குமாம். வேதியர் - வேதங்களைப் பழுதறக்கற்று அவற்றிற்குத்தக அவைசொல்லுகின்ற நெறிக் கண்ணே நிற்பவர். வேதங்களை ஓதுதலும் ஓதுவித்தலும் பார்ப்பாரது தொழிலே யாதலால், வேதியரென்பது அந்தணரையேயென அறிக. திருமாலினது திருவுந்திக்கமலமலரினின்றுந் தோன்றி உலகங்களையெல்லாம் படைக்குங் கடவு ளாதலால், விரிஞ்சனை முதலாக்கூறினர். ஆதிதேவர் - ஆதியாகிய தேவர்; இவ்விருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, வடநூன் முடிபு. ஆதிதேவரவ ரென்றது - மும்மூர்த்திகளுள்ளும் முதன்மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனது ஏழாவது திருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானை; "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" எனப் பெரியாரும் பணித்தார். 'எம்' என்னுந் தன்மைப்பன்மை, ஈண்டு ஒருவரைக்கூறும் பன்மை; இனி, உலகத்தாரையுந் தன்னொடுகூட்டிக் கூறினரெனினு மமையும். எம்மறிவினுக்கறி வென்றது - "பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்றவாறு பக்தராகிய எமக்கு அறியப்படுமவ னென்றபடி. அறியப்படுபொருளை 'அறிவு' என்றது, ஆகுபெயர். அரோ - ஈற்றசை.

இங்ஙனம்வணங்கியதனால், எடுத்தகருமம்இனிதுமுடியுமென்றுகருத்து.

இனி, 'பேதியாதுநிமிர் பேதவுருவம்பிறழ்கிலா' என்பதற்கு, தாம்வேறுபடாம லிருந்துகொண்டே நெருங்கிய வேற்றுமைப்பட்ட உருவங்கள் தோறும் வேறுபடாத வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அப்பொருளில் தாம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களோடு கலந்திருக்கையில் அவற்றின் தன்மை தம்மிடத்தேதட்டித் தந்தன்மைவேறுபடாமலே யிருப்பவ ரென்று கருத்து: 'பேதியாது' என்னும் வினையெச்சம், 'பிறழ்கிலா' என்னும் பெயரெச்சவினை கொண்டது; "யாவையு மெவருந் தானா யவரவர் சமயந் தோறுந், தோய்விலன் புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி, யாவிசேருயிரி னுள்ளால் யாதுமோர் பற்றிலாத, பாவனையதனைக் கூடி லவனையுங் கூடலாமே" என்னும் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தங்கள் இங்கே விசாரித் தறியத்தகும்; மேற்படலத்தில் "தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தேர்யாது நின்ற சுடர்" என்னுமிடத்தும் இக்கருத்து அமைந்திருத்தல் காண்க. 'ஓதியோதியுணருந்தொறுமுணர்ச்சியுதவும்' என்பதற்கு, தமது திருநாமங்களைப் பலமுறைஉச்சரித்துத் தியானஞ்செய்யும்பொழுதெல்லாந் தத்துவ ஞானத்தைக் கொடுக்கு மென்று உரைத்து, ஆதிதேவரோடு கூட்டுதலுமாம்.

இனி, 'வேதவேதியர்' என்னும் பாடத்திற்கு, வேதங்களால் அறியப் படுபவ ரென்று பொருளாய், வேதவேதியரும் விரிஞ்சன்முதலோர் தெரிகிலா ஆதிதேவரு மாகிய அவரென்க. 'தெரிகிலா' என்னுமிடத்து, 'வெளியிடா' என்றும் பாடம். 'அறிவரோ' என்பதனை அறிவர் ஓ எனப்பிரித்து, ஓகாரத்தை எதிர்மறையாக்கொண்டு, வேதங்கட்கும் வேதியர்க்கும் விரிஞ்சன் முதலோர்க்கும் அறியப்படாத கடவுள், சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவி

னையுடைய சிறியேமாகிய எமது அறிவிற்கு அறியப்படுவரோ'? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

துறை - கடவுள்வாழ்த்து; ''வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்குமுரித்தே'' என்றதன்கண் 'வகை' என்றதனுற் கொண்ட அறுமுறைவாழ்த்தன்றித் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும்படி ''யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது'' என்றதனுல், முன்னிலையன்றியுங் கடவுளைவாழ்த்துதலின், இக்கவி கடவுள்வாழ்த்தெனப்பெயர்பெற்றது; [அறுமுறைவாழ்த்துக்களுள் வாழ்த்தப்படும் பொருள்களாவன:—முனிவரும், பசுவும், பார்ப்பாரும், அரசரும், மழையும், நாடுமாம்.]

இக்கவி, பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், இரண்டாஞ்சீரும் மூன்ருஞ்சீரும் விளச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்குகொண்ட கலித்துறை; மேல் நாற்பத்தாறுகவிகளும் இவ்வாறே. இவற்றை அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தமாக அலகிடினும் இழுக்காது.

நூல்.

இராமன்முதலியோர் அத்திரிமுனிவரதுஆச்சிரமஞ் சேர்தல்.

க. முத்திருத்தியவ்விருந்தனையமொய்ந்நகையொடுஞ்
சித்திரக்குனிசிலைக்குமரர்சென்றணுகினா
ரத்திரிப்பெயாருந்தவனிருந்தவமைதிப்
பத்திரப்பழுமரப்பொழிறுவன்றபழுவம்.

(இ - ள்.) சித்திரம் - அழகிய, குனி சிலை - வளைந்த வில்லினையுடைய, குமரர் - ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள்,—முத்து - முத்துக்களை, இருத்தி - ஒழுங்காய்ப் பதித்துவைக்க, அவ் - அம்முத்துக்கள், இருந்து அனைய - இருந்தாற்போன்ற, மொய் நகையொடும் - நெருங்கியபற்களையுடைய சீதாபிராட்டியுடனே,—அத்திரிப் பெயர்-அத்திரியென்னுந் திருநாமத்தையுடைய, அருந்தவன் - பிறராற்செய்தற்கரிய தவத்தினையுடைய மகாமுனிவர், இருந்த - எழுந்தருளியிருந்த, அமைதி - இடமாகிய, பத்திரம் பழு மரம் பொழில் - இலைகளையுடைய பழுத்த மரங்களையுடைய சோலைகள், துவன்ற - நெருங்கிய, பழுவம் - வனத்தை, சென்று அணுகினர்-போய்க்கிட்டினார்கள்;(எ-று.)

முத்து-முக்தாஎன்ற வடமொழியின் சிதைவு; இப்பியினின்றும் விடப்படுகின்றதென்பது பொருள். நிறம்அழகுமுதலியனபற்றிப் பல்லுக்கு முத்து உவமையாம். இருத்தி - இருத்த வென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் விகாரம்; இருந்தென்னும் வேறுவினைமுதல்வினை கொண்டுமுடிந்தது. அவ் - சுட்டடியாகப்பிறந்த அஃறிணைப்பன்மைப்பெயர்; இனி, 'முத்திருத்தியவிருந்தனைய' என்று பாடங்கொண்டு, இருத்திய-இருத்தியனவாகிய, முத்துக்கள் இருந்த தன்மையை யொத்த வென்றும், அ இருந்தனைய எனப் பிரித்து

அகரத்தைச் சாரியையாக் கொண்டு இருத்தியிருந்தனைய எனக் கூட்டியும் உரைக்கலாம்; அன்றியும், அகரத்தைச் சுட்டாக்கொண்டு அம்மொய்ந்நகையென்றுதல், அக்குமரரென்றுதல் கூட்டுதலும் ஒன்று. இருந்தனைய என்பதனை இருந்தாலனைய என்பதன் திரிபாகவாயினும், இருந்ததனைய என்பதன் விகாரமாகவாயினுங் கொள்க. மொய்ந்நகை - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. வில்லுக்குச் சித்திரமாவது - குமாரர்களது கையோடு சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டான அழகு; ("காஞ்சநசித்ரகார்முகௌ" என்றார், ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானும்.) குமரர் - குமாரர் என்பதன் குறுக்கல். தவமாவது - மனம் பொறிவழி போகாமல் நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டிசுருக்கல் முதலாயின. பழுமரம் - ஆலமரமாகவுமாம். பழுவம் - ஆச்சிரமம். இனி, பத்திரம் - மங்களகரமான, பழுவம் - சோலையெனினுமாம்; பத்ரம் - சுபம். (க)

இராமன் முதலியோர் அத்திரிமுனிவரை வணங்குதல்.

உ. திக்குறுஞ்செறிபரந்தெரியநின்றதிரள்பொற்
கைக்குறுங்கண்மலைபோற்குமரர்காமமுதலா
முக்குறும்பறவெறிந்தவினைவான்முனிவனைப்
புக்கிறைஞ்சினரருந்தவனுவந்துபுகலும்.

(இ - ள்.) திக்கு உறும் - திக்குக்களிற்பொருந்திய, செறி பரம் - மிகுந்த பாரத்தை, தெரிய நின்ற - (இவ்வளவென்று) அறியுமாறு தாங்கிநின்ற, திரள் பொன் கை - திரண்ட அழகிய துதிக்கையையும், குறுங் கண் - சிறிய கண்களையுமுடைய, மலை - யானைகளை, போல் - போன்ற, குமரர் - ராம லக்ஷ்மணர்கள்,—புக்கு - (அவ்வாச்சிரமத்தினுட்)பிரவேசித்து,—காமம் முதல் ஆம் முக் குறும்பு - காம முதலிய மூன்று குற்றங்களையும், அற - முற்றும் நீங்கும்படி, எறிந்த - கடிந்த, வினை - தவவினையையுடைய, வால் - தூய்மையையுடைய, முனிவனை - அவ்வத்திரிமகாமுனிவரை, இறைஞ்சினர் - வணங்கினார்கள்; (வணங்க), அருந் தவன் - அம்முனிவர், உவந்து - மன மகிழ்ந்து, புகலும் - சொல்லுவார்; (எ - று.)

திக்குறு மலை - திக்கஜம். துதிக்கையையுஞ் சிறுகண்களையு முடைய மலையெனவே, யானையென்றதாயிற்று. முக்குறும்பு - காமவெகுளி மயக்கங்கள்; அநாதியாய அவிச்சையும், அதுபற்றி யானென மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கிது வேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருட்கட்செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலைக்கட்செல்லுங் கோபமும் என வடநூலார் குற்றம் ஐந்தென்றார்; தமிழ்நூலார் அவற்றுள், அகங்காரம் அவிச்சைக்கண்ணும், அவாவுதல் ஆசைக்கண்ணும் அடங்குதலால், குற்றம் மூன்றென்பர்: "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற, னாமங் கெடக் கெடு நோய்" என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும். இங்ஙனமாகிய பத்தியோகங்களின் முன்னர் இக்குற்றங்களெல்லாம் காட்டுத்தீமுன்னர்ப்

பஞ்சுத்துய்போலு மாதலின், அம்மிகுதி தோன்ற, 'அறவெறிந்த' என்றார். குறும்பும் என்னும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. வான் முனிவன் எனப்பிரித்து, பெரியமுனிவ ரென்றுமாம். இனி, 'வாண்முனிவன்' என்னும் பாடத்திற்கு, காமமுதலிய குற்றங்களாகிய குறுநிலமன்னர்குழாத்தை முழுவதும் அறவீசிய தவவினையாகிய வாட்படையையுடைய முனியரச ரென்க. 'முக்குறும்பறவெறிந்த வினை வான்முனிவனை' என்ற தொடர்மொழியால், அத்திரியென்பதன்பொருளைப் பெறவைத்தார்: [அ திரி - மூன்று இல்லாதவன்.] அருந்தவனென்னும்பெயர், சொல்லுவான்குறிப்பால் அவனென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்மாத்திரை யாயிற்று; மேல் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இஃது ஒக்கும். புகலும் - செய்யுமென்முற்று உயர்திணையாண்பாலிற் சென்றது. (உ)

அத்திரிமுனிவர் கூறிய முகமன்.

ங. குமரர்நீரிவணடைந்துதவுகொள்கையெளிதோ
வமரர்யாவரொடுமெவ்வுலகும்வந்தவளவே
யெமரின்யார்தவமுயன்றவர்களென்றுருகினன்
றமரெலாம்வரவுகந்தனையதானமுனிவன்.

(இ - ள்.) தமர் எலாம் - சுற்றத்தார் யாவரும், வர - (தம்பக்கல் ஒருங்கே) வந்துசேர, (அதனால்), உகந்தனையது ஆன - மகிழ்ந்தாற்போன்ற தன்மையையுடைய, முனிவன் - அம்முனிவர், — (ஸ்ரீ ராமலக்ஷ்மணரைநோக்கி), — 'குமரர் - சக்கரவர்த்தித் திருமகர்காள்! நீர் - நீங்கள், இவண் - இவ்விடத்தில், அடைந்து உதவு கொள்கை - வந்து காட்சிகொடுத்ததன்மை, எளிதோ - கிடைப்பதற்குளெளியதோ? அமரர் யாவரொடும் - எல்லாத்தேவர்களுடனும், எ உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், வந்த அளவே - வந்ததன்மையே யாகும்; எமரின் - எங்களில், தவம் முயன்றவர்கள் - (இங்ஙனம் நீவிர் வரப்பெறுவதற்கேற்ற) தவத்தைச் செய்தவர்கள், யார் - யாவரோ?' என்று - என்று சொல்லி, உருகினன் - மனமுருகினார்; (எ - று.)

குமரர் - அண்மைவிளியாதலின், இயல்பாயிற்று. ஓகாரம் - எதிர்மறை. அமரர் என்பதற்கு, மரணமில்லாதவரென்பது அவயவப்பொருள். ஏகாரம் - தேற்றம். தாம் பிறந்த குலத்திலுள்ள முன்னோரையும், தம்முடனே யிருக்கும் வேறுபல முனிவர்களையுங் கூட்டி, 'எமர்' என்றார். இன் - எழனுருபு. இனி, 'எமரின் யார் தவ முயன்றவர்கள்' என்பதற்கு - இப்பெறற்கரும்பேறு பெற்ற எம்மைப்போல நல்வினைசெய்தோர் எவரென்றுமாம். தானம் முனிவனெனப்பிரித்து, தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தலாகிய ஈகையையுடைய முனிவரென்றுங் கொள்ளலாம். 'குமரர் நீர் இவணடைந்துதவு கொள்கை யெளிதோ' என்றதனால் அடியவர்க் கெளியனாதலும், 'அமரர்யாவரொடு மெவ்வுலகும் வந்தவளவே' என்றதனால் சகலசேதநாசேதநங்களுள்ளும் அந்தர்யாமியாயிருத்தலும், 'எமரின் யார்தவமுயன்றவர்கள்' என்றதனால் இத்தகைய எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதலினும் பெரும்பேறு பிறிதில்லையென்பதுங் குறிப்பிக்கப்பட்டன. (ங)

௫எ. அரவாகிச்சுமத்தியாலயிலெயிற்றினேந்துதியா
லொருவாயின்விழுங்குதியாலோரடியாலொளித்தியா
திருவானநிலமகளையிஃதறிந்தாற்சீறாளோ
மருவாருந்துழாயலங்கன்மணிமார்பின்வைகுவாள்.

(இ - ள்.) திரு ஆன நிலமகளை - அழகான பூமிப்பிராட்டியை, அரவு ஆகி - ஆதிசேஷனது உருவமாகி, சுமத்தி - தாங்கியருளுகின்றாய்; அயில் எயிற்றின் - கூர்மையாகிய கோட்டினால், ஏந்துதி - (ஸ்ரீவராகாவதாரமாய்) எடுத்தருளுகின்றாய்; ஒரு வாயின் விழுங்குதி - (பிரளயகாலத்தில்) ஒரு வாயில் விழுங்கியருளுகின்றாய்; ஓர் அடியால் ஒளித்தி - (ஸ்ரீதிரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) ஒருதிருவடியால் அளந்து மறைத்தருளுகின்றாய்; இஃது - இங்ஙனம் அவளிடத்தே அன்புகொண்டுஉதவுதலை, அறிந்தால் - தெரிந்தால், மரு ஆரும் - வாசனைவீசுகின்ற, துழாய் அலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, மணி மார்பின் - அழகியதிருமார்பில், வைகுவாள் - தங்குகின்ற பெரிய பிராட்டி, சீறாளோ - ஊடல்கொள்ளாளோ? (எ - று.)

அரவாகிச் சுமத்தலை, ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் கண்ணன் "நாகங்களில் அநந்தனாகின்றேன் யானே" எனக் கூறியவாற்றானு முணர்க. மரு வாரும் எனப்பிரித்து, தேனொழுகுகின்ற என்றுமாம். "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்" என்றார் பெரியாரும். துழாய் - துளஸீ என்னும் வடமொழியின்திரிபு; இது, துளவமென்றுஞ் சிதைந்து வழங்கும். அலங்கல் -தொங்கியசைவது; தொழிலாகுபெயர். (௫எ)

௫அ. மெய்யைத்தான்சிறிதுணர்ந்துநீவிதித்தமன்னுயிர்க
ளுய்யத்தானாகாதோவுனக்கென்னகுறையுண்டோ
வையத்தார்வானத்தார்மழுவாளிக்கன்றளித்த
வையத்தாற்சிறிதையந்தவிர்ந்தாருமுளரையா.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே! நீ விதித்த மன் உயிர்கள் - நீ உண்டாக்கி நியமித்த நிலைபொருந்திய உயிர்கள், மெய்யை - (நீயே பரதத்துவமென்னும்) உண்மையை, சிறிது உணர்ந்து - கிஞ்சித்து அறிந்து, உய்யத்தான் ஆகாதோ - உஜ்ஜீவித்தாலாகாதோ? உனக்கு என்ன குறை உண்டோ - (அங்ஙனம் உஜ்ஜீவிப்பதனால்) உனக்கு யாதாயினுங் குறை உளதாமோ? மழுவாளிக்கு - பரமசிவனுக்கு, அன்று - அக்காலத்தில் [பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்திப் பிக்ஷாடநஞ்செய்தபொழுது], அளித்த - (அக்கபாலம்நிறைந்து கையைவிட்டு நீங்கும்படி நீ) இட்டருளிய, ஐயத்தால் - பிச்சையினால், சிறிது ஐயம் தவிர்ந்தாரும் - சிறிதுசந்தேகம் நீங்கினவர்களும், வையத்தார் - நிலவுலகத்தவருள்ளும், வானத்தார் - வானுலகத்தவருள்ளும், உளர் - உண்டு.

"பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்றது, இங்கே காணத்தக்கது.

தண்டகவனம் என்னும் பெயர்க்காரணம்:—சூரியகுலத்துமநுசக்கரவர்த்தியினது குமாரனான இக்ஷ்வாகு மஹாராஜனுடைய மக்கள் நூற்றுவருள் கடைப்பட்டவனும், மூடனும் மூர்க்கனும் துஷ்டனுமாய்த் தண்டனைக்கு உரியனென்ற காரணங்கருதி எதிர்காலவுணர்ச்சியையுடைய தந்தையால் 'தண்டன்' என்று பெயரிடப்பட்டவனும், தண்டகனென்று வழங்கப்படுபவனுமாகிய ஓரரசன் விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன்னாட்சிக்கு உரியதாகக்கொண்டு, மதுமந்தமென்கிற பட்டணத்தை யமைத்து அங்கு அரசாண்டுவருகையில், ஒருநாள் தனது புரோகிதரான சுக்கிராசாரியரது ஆச்சிரமத்தினுட் சென்று அவர் மகளாகிய அரஜையென்பாளைக் காதலித்து வலியக்கற்பழிக்க, பின்பு அதனை யுணர்ந்த அந்தப் பார்க்கவர் சினந்து 'எழுநாள்களில் அவன் குடும்பத்தோடும் சேனை முதலிய பரிவாரத்தோடும் அழிந்துபோக, அவனது நாடு மண்மழையால் யாதொரு ஜீவஜந்துவுமில்லாமற் பாழாகக்கடவது' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அந்நாடும் அவ்வரசனும் ஏழாநாள் மண்மழையால் அழிந்துபோய்விட, அவ்விடம், பின்பு காடாகித் தண்டகாரணியமெனப் பெயர்பெற்றதென்பதாம். (௪)

விராதனது வருகை.

௫. எட்டொடெட்டுமதமாகரியிரட்டியரிமா
வட்டவெங்கண்வரையாளிபதினாறுவகையின்
கிட்டவிட்டிடைகிடந்தனசெறிந்தவொருகை
தொட்டமுத்தலையயிற்றொகைமிடற்கழுவொடே.

(இ - ள்.) எட்டொடு எட்டு மதம் மா - பதினாறு மதயானைகளும், கரி இரட்டி அரி மா - அவ்யானைகளினும் இரண்டுமடங்காகிய [முப்பத்திரண்டு] சிங்கங்களும், வட்டம் வெங் கண் - வட்டவடிவாகிய கொடிய கண்களையுடைய, வரை - மலையிலேயுள்ள, பதினாறு யாளி - பதினாறு யாளிகளும், வகையின் - ஒழுங்காக, கிட்ட இட்டு - நெருங்கக் கோக்கப்பட்டு, இடை கிடந்தன செறிந்த - இடையே பொருந்தினவாகி நெருங்கி யிருக்கப்பெற்ற, ஒரு கை தொட்ட - ஒரு கையாற் பிடித்த, முத் தலை - மூன்று தலைகளையும், அயில் தொகை - மிக்க கூர்மையையும், மிடல் - வலிமையையு முடைய, கழுவொடு - சூலாயுதத்துடனே, (எ - று.)—ஏகாரம் - ஈற்றசை.

தான் புசித்தற்காக யானை முதலியவற்றைத் தனது பெரிய இருப்புச் சூலத்திற்கோத்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறா னென்பதாம். 'தொட்ட' என்னுஞ் சொல்லாற்றலால், அலட்சியமாக எளிதிற் பிடித்துவந்தானென்பது குறிக்கப்படுகின்றது. ஒடு - எண்ணுப்பொருளது. மதத்தையுடைய மா [விலங்கு] எனவே, யானையாயிற்று. கரி - கரத்தையுடையது; கரம் - கை: இங்கே துதிக்கை; இது இங்குச் சுட்டுமாத்திரையாயிற்று. கீழ்க் கூறிய கரியினுமிரட்டி யென்றதனால், முப்பத்திரண்டாதல் பெறப்பட்டது. இரட்டி - இரண்டாதலையுடையது; இ வினை- முதற்பொருள்விகுதி. அரி

யாகிய மாவென இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. அரி - ஹரி யென்பதன் விகாரம்; சிங்கம்: யானை முதலிய பெரிய விலங்குகளையும் அழிக்கவல்லதென்பது பொருள். இனி, எட்டொடு பெருக்கிய எட்டெனக் கொண்டு அறுபத்துநான்கு மதம்பிடித்த பெரிய யானைகளையும், அவற்றினு மிரட்டியாகிய நூற்றிருபத்தெட்டுச் சிங்கங்களையு மென்றுமாம். வரை யென்னுங் கணுவின்பெயர், அதனையுடைய மூங்கிலுக்காகி, பின் அதனையுடைய மலைக்காதலால், இருமடியாகுபெயர். யாளி - துதிக்கையுடையதும் யானையைக் கொல்வதும் சிங்கம்போல்வது மாகிய தொரு மிருகம். தலை - நுனி. தொகைமிட லெனறுங் கூட்டலாம். (ரு)

சு. செஞ்சுடர்ச்செறிமயிர்ச்சுருள்செறிந்தசெனிய
னஞ்சுதட்டுருவுபெற்றிடைநடந்ததெனமா
மஞ்சுசுற்றியவயங்குகிரிபாதவிசையிற்
பஞ்சுபட்டதுபடப்படியின்மேன்முடுகியே.

(இ - ள்.) செஞ் சுடர் - சிவந்த ஒளியையுடைய, செறி மயிர் சுருள் - மிகுந்த சுருட்டைமயிர்கள், செறிந்த-நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற, செனியன் - தலையையுடைய அரக்கன்,— நஞ்சு - விஷமானது, தட்டு உருவு பெற்று - வலியதொரு வடிவத்தைக் கொண்டு, இடை நடந்தது என - வனத்தினிடையே நடந்து வந்தது போல,—மா மஞ்சு சுற்றிய வயங்கு கிரி - கரிய பெரிய மேகங்கள் சூழ்ந்து தங்கப்பெற்ற விளங்குகின்ற மலைகள், பாத விசையின் - கால்களின் நடைவேகத்தால் (உண்டான காற்றினால்), பஞ்சு பட்டது பட - பஞ்சடைந்த நிலைமையை அடையும்படி, படியின்மேல் - பூமியின் மேல், முடுகி - விரைந்து நடந்து, (எ - று.)

செனி - சென்னி. நஞ்சுதட்டுருவுபெற்றிடைநடந்ததென - இல்பொருளுவமை; இதனை, வடநூலார் அபூதோபமை யென்பர். என - உவமவுருபு. என முடுகி என இயையும். 'முடுகி' என்ற வினையெச்சத்திற்கு மேல் கஅ - ஆஞ் செய்யுளில் வரும் 'விராதனெனுமக்கோரவெங்கணுருமேறனைகொடுந்தொழிலினன்' என்பது - எழுவாய். மா - இரட்டுறமொழிதல். வயங்கு கிரி - நெடுந்தூரத்திலுள்ளாராலுங் காணப்படும்படி விளங்குகின்ற மலை; எனவே, உயர்ந்ததென்றதாயிற்று: 'மாமஞ்சுசுற்றிய' என்னும் அடைமொழியும் அவ்வுயர்ச்சியின் மிகுதியையே விளக்கிநின்றது. பஞ்சுபட்டதுபடல் - பெருங்காற்றிலகப்பட்ட இலவம்பஞ்சுபோலப் பறந்துபோதல். 'நஞ்சுவெற்புருவு' என்றும், 'வாதவிசையின்' என்றும் பாடம். (சு)

எ. புண்டுளங்கியனகண்கள்கனல்பொங்கமழைசூழ்
விண்டுளங்கிடவிலங்கல்கள்குலுங்கவெபிலுங்
கண்டுளங்கதிர்குறைந்திடநெடுங்கடல்சுலா
மண்டுளங்கவயவந்தகன்மனந்தளரவே.

(இ - ள்.) புண் துளங்கியன கண்கள் - புண்கள்போலச் சிவந்து ஒளி செய்கின்றனவாகிய (தன்) கண்களினின்று, கனல்பொங்க - நெருப்புப்பொறி பறக்க,—(அதனால்), மழை சூழ் விண் - மேகங்கள் சூழ்ந்த ஆகாயம், துளங்கிட - நடுங்கவும்,—விலங்கல்கள் - மலைகள், குலுங்க - அசையவும்,—வெயில் கதிரும் - வெயிலாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியனும், கண்டு - பார்த்து, உளம் குறைந்திட - மனமழியவும்,—நெடுங் கடல் சுலாம் - பெரிய கடல் சூழ்ந்த, மண் - பூமி, துளங்க - நடுங்கவும்,—வயம் அந்தகன் - வலிமையையுடைய யமனும், மனம் தளர - மனந் தளர்ச்சியடையவும்,—(எ - று.)

உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. கதிர் - கதிரையுடைய சூரியனுக்கு ஆகுபெயர். சுலாவுமென்னுஞ் செய்யுமெனெச்சம் ஈற்றுயிர் மெய்கெட்டுவந்தது; 'சூலாம்' என்றும் பாடம். அந்தகன் - எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முடிவைச் செய்பவன். (எ)

அ. புக்குவாளரிமுழங்குசெவியின்பொறியுறப்
பக்கமின்னுமணிமேருசிகரங்குழைபடச்
செக்கர்வான்மழைநிகர்த்தவெதிருற்றசெருவத்
துக்கவீரருதிரத்தினொளிர்செச்சையினொடே.

(இ - ள்.) வாள் அரி - ஒளியையுடைய சிங்கங்கள், புக்கு-பிரவேசித்து, முழங்கு - பேரொலிசெய்கின்ற, செவியின் பொறி - காதுகளில், உற-பொருந்த, பக்கம் மின்னும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற, மணி மேரு சிகரம் - அழகிய மகாமேருமலையினது முகடு, குழைபட - குண்டலமாகியிருக்க,—வான் செக்கர் மழை நிகர்த்த - ஆகாயத்தே காணப்படுகின்ற செவ்வானத்தையொத்த, எதிர் உற்ற செருவத்து உக்க வீரர் உதிரத்தின் ஒளிர்-எதிர்த்துச்செய்த போரிலே இறந்துவிழுந்த வீரர்களது ரக்தத்தால் விளங்குகின்ற, செச்சையினொடு - செஞ்சந்தனக்குழம்புப் பூச்சுடனே,

இனி, முழங்குகின்ற வாளரிகள் செவியின்பொறி புக்கு உற வென்றுமாம். விராதனது செவிகளைக் குகையென மயங்கியதனால், சிங்கங்கள் புக்கு முழங்குவனவாயினவென்க. தனது கரிய உடம்பிலே பூசப்பட்ட சிவந்த ரக்தப்பூச்சு, கரிய ஆகாயத்தே காணப்படுகின்ற செவ்வானத்தையொக்குமாறு அறிக. 'வாளரிமுழங்கு' என்னும் அடைமொழியை மேருசிகரத்தோடு கூட்டுதலும் ஒன்று. வாள் - உரிச்சொல்; "வாளொளியாகும்". இனி, வாள்போலுங் கொடிய அரியுமாம். செருவத்து, அத்து - சாரியை, உதிரம், செச்சை - ருதிரம், சர்ச்சா என்னும் வடசொற்களின் விகாரம். சர்ச்சா - பூச்சு. (அ)

கூ. படைபொடாடவர்கள்பாய்புரவிமால்களிறுதேர்
நடையவாளரிகள்கோளுழுவைநண்ணியமிலா
மடையவாரியரவாலசையனேகவிதவந்
தொடையன்மாலைதுயல்வந்துலவுதோள்பொலியவே,

(இ - ள்.) படையொடு ஆடவர்கள் - ஆயுதங்களோடுகூடிய வீரர்களை யும், பாய் புரவி - தாவிப்பாய்கின்ற குதிரைகளையும், மால் களிறு - பெரிய மதயானைகளையும், தேர் - தேர்களையும், நடைய வாள் அரிகள் - நடையினை யுடைய ஒள்ளிய சிங்கங்களையும், கோள் உழுவை - (உயிரைக்) கொள்ளுத லையே [கொல்லுதலையே] தொழிலாகவுடைய புலிகளையும், நண்ணிய எலாம் - மற்றும் அகப்பட்டவையெல்லாவற்றையும், அடைய வாரி - முழு வதும் வாரிக்கொண்டுவந்து,—(அவற்றை), அரவால் - மலைப்பாம்பால், அசை- கட்டிய, அனேக விதம் - பலவகையாகிய, அம்தொடையல் மாலை - அழகிய தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள், துயல்வந்து - தொங்கி யசைந்து, உலவு - விளங்கு கின்ற, தோள் - தோள்களில், பொலிய - விளங்க,—(எ - று.)

மால் - இரட்டுறமொழிதல். பெருமிதமுடையானுக்குச் சிங்கவேறு நடையான் உவமையாக் கூறப்படுதலின், 'நடையவாளரி' என்றார். கோள்- வலிமையுமாம். அநேகம் - ஒன்று அல்லாதது. கோத்தமாலையை நீக்க, 'தொடையல்மாலை' என்றார்; ஒருபொருட்பன்மொழியுமாம். துயல்வந்து, வா - துணைவினை. (க)

ம. குன்றுதுன்றினவெனக்குமுறு கோபமதமா
வொன்றினொன்றிடையடுக்கினதடக்கையுதவப்
பின்றுகின்றபிலனிற்பெரியவாயினொருபால்
மென்றுதின்றுவிளியாதுவிரியும்பசியொடே.

(இ - ள்.) குன்று துன்றின என - மலைகள்நெருங்கியவைபோல, இடை அடுக்கின - தன்விரலினிடையே அடுக்கிவைக்கப்பட்டனவாகிய, குமுறு கோபம் மதம் மா - முழங்குகின்ற கோபத்தையுடைய மதயானைகளை, ஒன் றின் ஒன்று - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, தட கை - பெரிய கைகள், உதவ - கொடுத்துக்கொண்டுவர, (அவற்றை யெல்லாம்), பின்றுகின்ற பிலனின் பெரிய வாயின் - (செல்லச்செல்லப்) பின்னிடுகின்ற குகைபோன்ற பெரிய வாயில், ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், மென்று தின்று - மென்றுதின்றுகொண் டிருந்தும், விளியாது - அடங்காமல், விரியும் - (மேன்மேல்) மிகுகின்ற, பசியொடு - பசியுடன்,—(எ - று.)

இனி, குன்றுதுன்றினவெனக் குமுறு மா - மலைகள் பிளந்தனவென் னும்படி முழங்குகின்ற யானை யென்றுமாம். இனி, 'இடையடுக்கின' என் பதற்கு, கீழ் ரு-ஆம் பாட்டிற்கூறியபடி சூலத்தினிடையிலே கோக்கப்பட்ட என்றும் பொருள்கூறலாம். பின்றுதல் - செல்லச்செல்லத் தொலையாதிருத் தல். 'வாயினொருபால்' என்பதனால், இவையனைத்தும் அவன்கடைவாய்க் கும் போதா வென்றபடி. (ம)

கக. பன்னகாதிபர்பணாமணிபறித்தவைபகுத்
தென்னவிண்ணவர்விமானமிடையிட்டரவிடைத்
துன்னுகோளினொடுதாரகைதொடுத்ததுமணிச்
சன்னவீரமிடைமின்னுதடமார்பினொடுமே.

(இ - ள்.) பன்னகஅதிபர்-சிறந்த பெரும்பாம்புகளின், பணமணி-படங்களிலுள்ள மணிகளை, பறித்து - பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து, அவை- அவற்றை, பகுத்து என்ன - பிரித்துப் பதித்தாற்போல, அரவிடை - மலைப்பாம்புகளின் உடலிலே, விண்ணவர் விமானம் - தேவர்களது விமானங்களையும், துன்னு கோளினொடு - விளங்குகின்ற நவக்கிரகங்களையும், தாரகை - நட்சத்திரங்களையும், இடை இட்டு - இடையிடையே மாற்றிமாற்றிவைத்து, தொடுத்த - தொடுக்கப்பட்ட, துழனி - ஒலியையுடைய, சன்னவீரம் - வெற்றிமாலைகள், இடை மின்னு இடையே விளங்குகின்ற தட மார்பினொடும் - விசாலமான மார்புடனே,—(எ - று.)

தேவர்களின்விமானங்களையும் கிரகங்களையும் நட்சத்திரங்களையுங்கொண்டு மலைப்பாம்பிற் கோத்து விராதன் அணிந்துகொண்டிருந்த வெற்றிமாலை, மாணிக்கஹாரத்தை யொத்திருந்த தென்க. பன்னகாதிபர் - பன்னகங்களுக்குத் தலைவர். இத்தொடர் - வாசுகி, அநந்தன், தட்சன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மஹாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்ற அஷ்டமஹாநாகங்களைக் குறிக்கு மென்னலாம். பந்நகமென்பதற்கு - கால்களால் நடவாததென்று பொருள்; மார்பினு லூர்வதென்று கருத்து: வடமொழிப் புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. விமாநம்-தேவரூர்தி. இச்செய்யுட்குப் பலர் பலவாறு உரைகூறுவரேனும் அவையொன்றும் நன்குபொருந்தாவென்க. (கக)

கஉ. பம்புசெக்கரெரியொக்குமயிர்பக்கமெரியக்
கும்பமுற்றவுயர்நெற்றியின்விசித்தொளிகுலா
மும்பருக்கரசன்மால்கரியினோடையெயிறின்
கிம்புரிப்பெரியதோள்வளையொடுங்கிளரவே.

(இ - ள்.) பம்பு - பரவிய, செக்கர் - செவ்வானத்தையும், எரி - செந்நெருப்பையும், ஒக்கும் - ஒக்கின்ற, மயிர் - செம்மயிர்கள், பக்கம் - பக்கங்களில், எரிய - விளங்கவும்,—கும்பம் உற்ற - பானையை யொத்த, உயர் நெற்றியின் - உயர்ந்த (தனது) நெற்றியிலே, விசித்து - கட்டப்பட்டு, ஒளி குலாம்- ஒளி வீசுகின்ற, உம்பருக்கு அரசன் மால் கரியின் - தேவேந்திரனுடைய பெரிய ஐராவதத்தினது, ஓடை - நெற்றிப்பட்டம், எயிறின் கிம்புரி—(அவ்யானையினது) தந்தத்தி லணியப்பட்ட பூண்களாகிய, பெரிய தோள்வளையொடும் - பெரிய வாகுவலயத்துடனே, கிளர - விளங்கவும்,—(எ - று.)

உற்ற - உவமவுருபு; "வாளுற்ற கண்ணாள்," "செப்புற்ற கொங்கை" என்னுமிடங்களிற் போல். கும்பம் உற்ற - பானைபோல வுள்ள மஸ்தகம் பொருந்திய என்றுமாம். உம்பருக்கரசன் - தேவராஜன்; உம்பர் - இடவாகுபெயர். கிம்புரி - யானைக்கொம்பிற்பூண். 'எயிற்றின்' என்பது, சந்தவின்பம் நோக்கி இரட்டாது நின்றது. (கஉ)

கங. தங்குதிண்கரியகாளிமைதழைந்துதவழப்
பொங்குவெங்கொடுமையென்பதுபுழுங்கியெழமா

மங்குபாதகம்விடங்கனல்வயங்கிநிமிரக்
கங்குபூசிவருகின்றகலிகாலமெனவே.

(இ - ள்.) தங்கு - பொருந்திய, திண் - வலிய, கரிய காளிமை - மிக்க கறுப்பு, தழைந்து தவழ - செழித்துப் பொருந்தவும்,—பொங்கு - பொங்குகின்ற, வெம் - வெவ்விய, கொடுமை என்பது - கொடுமையென்கிற தீக்குணம், புழுங்கி எழ - கோபித்து வளரவும்,—(அதனால்), மா மங்கு பாதகம்- மிகக்கொடிய பாவமும், விடம் - விஷமும், கனல் - நெருப்பும், வயங்கி நிமிர - விளங்கி ஓங்க, கங்கு பூசி வருகின்ற - இருளைப் பூசிக்கொண்டு வருகிற, கலிகாலம் என - கலிகாலமென்று சொல்லவும்,—(எ - று.)

கலிகாலத்தின் நிறத்தைக் கருமையாக்கூறுவது கவிமரபாதலால், 'கங்குபூசி வருகின்ற கலிகாலம்' என்றார். கலிகாலமென நிமிர என இயைத்து உரைப்பினுமாம். (கங)

கச. செற்றவாளுழுவைவன்செறியதட்டிருகுறச்
சுற்றிவாரணவுரித்தொகுதிநீவிதொடரக்
கொற்றமேவுதிசையானையின்மணிக்குலமுடைக்
கற்றைமாசுணம்விரித்துவரிகச்சொளிரவே.

(இ - ள்.) செற்ற - (தான்) கொன்ற, வாள் உழுவை - கொடிய புலியினது, வல் - வலிய, செறி - நெருங்கிய, அதள் - தோலை, திருகுற - (உத்தரீயமாக) முறுக்கியிருக்கவும், வாரணம் உரி தொகுதி - யானையின் தோற்கூட்டத்தை, நீவி தொடர- அரைவஸ்த்ரமாகப் பொருந்தவும், சுற்றி - உடுத்துக்கொண்டு,—கொற்றம் மேவு - வெற்றிபொருந்திய, திசை யானையின் - திக்கஜங்களின், மணி குலம் - மணிகளது கூட்டத்தை, உடை - கோக்கப்பட்டுடைய, கற்றை மாசுணம் - திரண்ட மலைப்பாம்பை, விரித்து—, (அதனால்), வரி - கட்டிய, கச்சு - இடைக்கச்சு, ஒளிர - விளங்கவும்,—(எ - று.)

சென்ற என்பதனை வாரணத்தோடுங் கூட்டுக. இனி, செற்றம்-கோபத்தையுடைய, வாளுழுவையென்றுமாம். உரி - உரிக்கப்படுவது; செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; கெடாக்கால், உரிவையென நிற்கும். இடையாடைமுடியை புணர்த்தும் நீவி என்னும் வடசொல், இங்கு இலக்கணையாய் ஆடைமாத்திரத்தை உணர்த்திற்று. திசை - திஶாஎன்னும் வடமொழி, ஆவீறுஐயாயிற்று. மணி - யானைகட்கு அலங்காரத்திற்குக் கட்டுவது.

கரு. செங்கணங்கவரவின்பொருவில்செம்மணிவிராய்
வெங்கணங்கவலயங்களும்விலங்கவிரவிச்
சங்கணங்கியசலஞ்சலமலம்புதவளக்
கங்கணங்களுமிலங்கியகரம்பிறழவே.

(இ - ள்.) செங் கண் அங்கம் அரவின் - சிவந்த கண்களையும் (நீண்ட) உடலையுமுடைய சர்ப்பங்களது, பொருவுஇல் - ஒப்பில்லாத, செம் மணி -

சிவந்த மாணிக்கங்களை, விராய் - பொருத்திச்செய்யப்பட்டு, வெங்கண் - வெவ்விய தன்மையையுடைய, அங்கம் வலயங்களும்-அங்கத்திலே அணிகிற வலைகளும், விலங்க - விளங்கவும்,—சங்கு அணங்கிய - சங்குகள் வருந்திப் பெற்ற, சலஞ்சலம் - சலஞ்சலமென்னுஞ் சங்கங்கள், விரவி - பொருந்தி, அலம்பு-ஒலிக்கின்ற, தவளம் கங்கணங்களும்-வெண்மையாகிய கைவளைக ளும், இலங்கிய - விளங்குகின்ற, கரம் - கைகளில், பிறழ - விளங்கவும்—,—

வெங்கண் அங்க வலயம்-கொடியகண்களையுடைய அங்கத்திலணியும் வளை யென்றுமாம். சலஞ்சலம் - வலம்புரி ஆயிரஞ் சூழ்ந்த சங்கு. இனி, அணங்கியசலஞ்சலச் சங்கென்று கூட்டி, அழகிய சலஞ்சலமென்னுஞ் சங்கு என்றுமாம். (கரு)

கசு. முந்துவெள்ளிமலைபொன்னின்மலையோடுமுரணப்
பந்துமுந்துகழல்பாடுபடவூடுபடர்வோன்
வந்துமண்ணினிடையோனெனினும்வானினிமையோர்
சிந்தையுள்ளும்விழியுள்ளுமுளனென்றதிறலோன்.

(இ - ள்.) முந்து வெள்ளி மலை - சிறந்த கைலாசபருவதத்தையும், பொன்னின் மலையோடு - மகாமேருபருவதத்தையும், முரண - ஒன்றோ டொன்று மாறுபடும்படி, பந்து முந்து-பந்துகளாக முன்னே தள்ளவல்ல, கழல் - கால்களால், பாடு பட - கம்பீரமாக, ஊடு படர்வோன் - இடையே செல்லுகின்ற தன்மையையுடையவனும்,—வந்து மண்ணினிடையோன் எனினும்-பூமியிலே வந்து சஞ்சரிப்பவனாயினும், வானின் - தேவலோகத்தி லுள்ள, இமையோர் - தேவர்களது, சிந்தையுள்ளும் - மனத்திலும், விழி யுள்ளும் - கண்களிலும், உளன் - உள்ளவன், என்ற - என்று சொல்லப்படு கின்ற, திறலோன் - வலிமையையுடையவனும்,—(எ - று.)

பரமசிவன் இருக்குமிடமாதலால், 'முந்துவெள்ளிமலை' என்றார். பாடு பட - வருத்தமுண்டாக வென்றுமாம். இனி, வெள்ளிமலையும் பொன் மலை யும் மாறுபட ஆடுகின்ற பந்தின் தன்மையையுங் கழற்காயின் தன்மையை யும் அடைய வென்றுமாம். இமையோர் - இமையாத கண்களையுடையவர்; இமைத்தல் - கண்ணின் இதழ்களைக் குவித்தல்: எதிர்மறை ஆகாரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டதென்பர்; இது, 'அநிமிஷாꞏ' என்ற வடசொல்லின் மொழி பெயர்ப்பு: அன்றிக்கே, இமையிற் சிறப்புடையவரென்றுமாம். அவனிடத் தே உண்டான மிக்க அச்சத்தால் தேவர்கள் எப்பொழுதும் அவனை இடை விடாது நினைப்பதனாலும், கண்களுக்கு எதிரில் அவனுருவந் தோன்றுவது போலக் காணுதலாலும், 'இமையோர் சிந்தையுள்ளும் விழியுள்ளு முளனெ ன்ற திறலோன்' என்றார். பின்னிரண்டடி-முரண்விளைந்தழிவணி (விரோ தாபாஸாலங்காரம்.] (கசு)

கஎ. பூதமத்தனையுமோர்வடிவுகொண்டுபுகிதென்
றோதவொத்தவுருவத்தனுருமொத்தகுரலன்

காதலித்தயனளித்தகடையிட்டகணிதப்
பாதலக்கமதவெற்பிடைபடைத்தவலியான்.

(இ - ள்.) பூதம் அத்தனையும் - எல்லாப்பிராணிகளும், ஓர் வடிவுகொண்டு - ஒரே உருவத்தை எடுத்து, புதிது - புதுமையாய் இவ்வாறு வந்தன, என்று ஓத ஒத்த - என்று சொல்லத்தக்க, உருவத்தன் - வடிவத்தையுடையவனும்,—உரும் ஒத்த குரலன் - இடியோசையையொத்த குரலோசையையுடையவனும்,—அயன்-பிரமதேவன், காதலித்து-(தான்செய்ததவத்திற்கு) மகிழ்ந்து, அளித்த - கொடுத்த, கடை இட்ட-கடையிலே வைத்த, பாதம் - காலென்னுங் கணக்கையுடைய, லக்கம் கணிதம் - லக்ஷமென்னுங் கணக்காகிய, மத வெற்பு - மதயானைகள், இடை படைத்த-தங்களிடத்தே உடைத்தான, வலியான் - பலத்தையுடையவனுமான,—(எ - று.)

பூதம் - பஞ்சபூதங்களாகவுங் கொள்ளலாம். அத்தனையும் - அவ்வளவும்; உம்மை - முற்றும்மை. அயன் - அஜன்: ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினின்றுந் தோன்றிபவ னென்பது பொருள்; ஜகரம் யகரமாயிற்று. அளித்த வலியென்க. கடையிட்ட பாத லக்கக்கணித மெனவே, ஸபாதலக்ஷம்; ஒன்றேகால் லக்ஷம்: லட்சத்து இருபத்தையாயிரம்; "மூன்று தலையிட்ட முப்பது" என்றாற்போல, மேல், சடாயு உயிர்நீத்த படலத்திலும் "அரைகடையிட்ட முக்கோடி" என்பர். பிரமதேவனது வரத்தால் விராதன் லட்சத்திருபத்தையாயிரம்யானைபலம் பெற்றன னென்க. (கஎ)

கஅ. சாரவந்தயல்விலங்கினமரங்கடரையிற்
பேரவன்கிரிபிளந்துகவளர்ந்திகல்பெரு
வீரவெஞ்சிலையினோரெதிர்விராதனெனுமக்
கோரவெங்கணுருமேறனகொடுந்தொழிலினான்.

(இ - ள்.) விராதன் எனும்-விராதனென்கிற, அ-அந்த, கோரம் வெங்கண் - அச்சத்தை யுண்டாக்குகின்ற வெவ்விய கண்களையும், உரும் ஏறு அன கொடுந் தொழிலினான் - ஆணிடி [பேரிடி] போன்ற கொடிய தொழிலினையுமுடையவன்,—(வருகின்ற வேகத்தால்), மரங்கள்—, அயல் விலங்கின-பக்கத்திலே விலகினவாகி, தரையின் பேர-இடம்விட்டுப்பெயரவும்,—வல்கிரி - வலியமலைகள்,பிளந்து உக - பிளந்து சிதறவும்,—வளர்ந்து - வளர்ச்சியையுடையனாகி, இகல் பெரு வீரம் வெஞ் சிலையினோர் - போரைப்பெருத வீரத்தன்மையையுடைய வெவ்விய வில்லினையுடைய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களது, எதிர் - முன்னே, சார வந்து - கிட்டவந்து,—(எ - று.)

ஏழாஞ்செய்யுள்தொடங்கி வந்த 'தளர' முதலிய செயவெனெச்சங்கள் - அடுக்கி, இச்செய்யுளிலுள்ள 'சாரவந்து' என்பதனோடு தொடரும். விலங்கின- முற்றெச்சம். தரை - (எல்லாப்பொருள்களையுந்) தரிப்பது. "தினவுறு முழவுத் தோளினான்" என்றாற்போல, 'இகல்பெரு வீரவெஞ்சிலையினோர்' என்றார். உருமேறு - வேலேறு, வாளேறு என்பன்போலக்

கொள்க. இனி, 'விலங்கினன்' என்னும் பாடத்திற்கு - கொடுந்தொழிலினன், சாரவந்து, அயலில் விலங்கினனெனக் கூட்டி முடிக்க. (கஅ)

விராதன் சீதையை எடுத்துச்செல்லுதல்.

கக. நில்லு நில்லுமெனவந்து நிணமுண்டநெடுவெண்
பல்லும்வல்லெயிறுமின்னுபகுவாய்முழைதிறந்
தல்லிபுல்லுமலரன்னமனையாளையொருகைச்
சொல்லுமெல்லையின்முகந்துயர்விசும்புதொடர.

(இ - ள்.) நிணம் உண்ட - மாம்சத்தைப் புசித்த, நெடு வெள் பல்லும் - நீண்ட வெள்ளிய பற்களும், வல் எயிறும் - வலிய கோரப்பற்களும், மின்னு - விளங்குகின்ற, முழை பகு வாய் - மலைக்குகைபோன்று பிளவுபட்டவாயை, திறந்து—, நில்லும் நில்லும் என - (அவர்களை) 'நில்லுங்கள் நில்லுங்கள்' என்றுசொல்லிக்கொண்டு, வந்து—, அல்லி புல்லும் மலர் - இதழ்கள் நெருங்கிய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற, அன்னம் - திருமகளாகிய, மனையாளை - (ஸ்ரீராமனது) மனைவியான சீதையை, சொல்லும் எல்லையின் - ஒருவார்த்தை சொல்லும்பொழுதில் [கணப்பொழுதி லென்றபடி], ஒரு கை - ஒருகையால், முகந்து - எடுத்துக்கொண்டு, உயர் விசும்பு - உயர்ந்த ஆகாசமார்க்கத்தில், தொடர - செல்லாநிற்க,—(எ - று.)

நில்லும் நில்லும் - உம்மீறாகிய ஏவற்பன்மைமுற்று; வெகுளியின்கண் அடுக்கிவந்தது. வல்லெயிறு - வக்கிரதந்தம். பலமலர்களினுந் தாமரைமலர் சிறத்தல்பற்றி, மலரெனப்பட்டது; அது "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே," "பூவிற்குத் தாமரையே" என்பவற்றால் அறிக. அன்னம்போன்ற நடையையுடைமையின், 'அன்னம்' என்றார்; உவமவாகுபெயர். மலரன்னமெனவே, திருமகளென்றதாயிற்று. மனையாள் - இல்லறத்துக்குத்தக்க நற்குணநற்செய்கையை யுடையாள். இனி, அன்ன மலர் மனையாள் என இயைத்து, தாமரைமலரைத் தங்குமிடமாகவுடைய அத்தன்மையவளென்றுமாம். அன்னம் அனையாள் எனப் பிரித்து - தாமரையிலுள்ள அன்னம்போன்றவளெனவுமாம்: அன்றிக்கே, மென்மையால், தாமரைமலர்போன்ற மனைவியென்றலு மொன்று. சொல்லுமெல்லையின் என்பதற்கு-தான்நில்லு நில்லுமென்று சொல்லுஞ் சொல் முடிவதற்குமுன்பே யென்றுமாம். (கக)

ராமலக்ஷ்மணர் விராதன் போக்கைத் தடுத்துக்கூறுதல்.

உ0. காளைமைந்தரதுகண்டுகதம்வந்துகதுவத்
தோளின்வெஞ்சிலையிடங்கொடுதொடர்ந்துசுடர்வாய்
வாளிதங்கியவலங்கையவர்வஞ்சனையடா
மீளுதிங்கக்கிரியென்பதுவிளம்பலவனும்.

(இ - ள்.) காளை மைந்தர் - இளவெருதுபோன்ற அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள்,—அது கண்டு - அதனைப் பார்த்து, கதம் வந்து கதுவ - கோபம்

பிறந்து வர,—தோளின் வெம் சிலை - தோளிலே தரித்திருந்த வெவ்விய வில்லை, இடம்கொடு - இடக்கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, சுடர் வாய் வாளி தங்கிய - ஒளியோடுகூடிய நுனியினையுடைய அம்பு பொருந்திய, வலங் கையவர் - வலதுகையை யுடையவர்களாய், [யுத்தசன்னத்தராய்], தொடர்ந்து - (அவ்வரக்கனைப்) பின்தொடர்ந்து 'அடா—! வஞ்சனை - வஞ்சனையால், எங்கு அகறி - எங்கே நீங்கிச்செல்கிறாய்? மீளுக-திரும்புவாயாக, என்பது - என்கிற வார்த்தையை, விளம்ப - சொல்ல,—அவனும் - அவ்வரக்கனும்,—(எ - று).

காளை - ருஷபம்: இது, காம்பீரியத்துக்கும், வலிமைக்கும், நடைக்கும் உவமை. மைந்தர் - மைந்தினையுடையார்; மைந்து - இளமை, அழகு, வலிமை. இடம் - இடக்கைக்கு ஆகுபெயர். கொடு - கொண்டுஎன்பதன் விகாரம். வலங்கையவர் - குறிப்புமுற்றெச்சம். அடா - இழிபுணர்த்துவதோர் ஆண்பால்விளி; பெண்பால் - அடி. மீளுகவென்னும் வியங்கோள், அகரந் தொக்கு நின்றது. 'மீள்தியெங்ககறி' என்னும்பாடத்துக்கு, மீடியென்பது மீள்தியென எதுகைநோக்கி இயல்பாய் நின்றதெனக. (உ௦)

விராதனது செருக்குமொழி.

உக. ஆதிநான்முகன்வரத்தினெனதாவியகலே
னேதியாவதுவுமின்றியுலகியாவுமிகலிற்
சாதியாதனவுமில்லையுயிர்தந்தனனடா
போதிர்மாதிவளையுந்தியினிதென்றுபுகல.

(இ - ள்.) 'ஆதி நான்முகன் வரத்தின் - முதன்மையாகிய பிரமதேவன் கொடுத்த வரத்தினாலே, எனது ஆவி அகலேன் - எனது உயிர் நீங்கப்பெறேன்; உலகு யாவும் - எல்லா உலகத்தவரும், இகலினும் - எதிர்த்துப் போர்செய்தாலும் ஏதியாவதுவும் இன்றி - ஆயுதமொன்றும் இல்லாமலே, சாதியாதன - (என்னால்) வெல்லக்கூடாதன, இல்லை - (அவற்றில் எவையும்) இல்லை; அடா—! உயிர் தந்தனன் - (உங்கட்கு) உயிரை (யான்) கொடுத்தேன்; மாதுஇவளை உந்தி - இப்பெண்ணை (என்னிடத்தில்) விட்டு, இனிது போதிர்-சுகமாய்ப் போய்ச்சேருங்கள்', என்று புகல-என்றுசொல்ல,—

நான்முகன் - நான்குமுகங்களையுடையவன். எனது ஆவி-ஆறனுருபு, ஒற்றுமைக்கிழமை. ஏதி - ஹேதியென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். யாது-யாவதென விகாரம். உலகு - லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது, இங்கே ஆகுபெயர். உலகியாவும் - குற்றியலிகரம். உம்மை மாறுக. தந்தனன்-'அன்' விகுதி தன்மைக்குவருதல் புதியனபுகுதல். அடா போதிர்-ஒருமைபன்மைமயக்கம். காதலென்னும் பொருளதாகிய மாதவென்னும் உரிச்சொல், ஈறுகுறைந்து, ஆகுபெயராய்ப் பெண்ணை உணர்த்திற்று.

இனி, 'ஆதி - முதல்வனே! நான்—,முகன் - (உங்களுக்கு) எதிரிலே, வரத்தின் - வருதலினால், எனது ஆவி அகலேன் - எனதுஉயிர் நீடித்திருக்

கப்பெறேன்; உலகு யாவும் - உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும், ஏது யாவதுவும் இன்றி - காரணமொன்று மில்லாமலே [நிஷ்காரணமாக], இகலின் - பகைமைகொண்டு, சாதியாதனவும் - (யான்) செய்யாத அகிருத்தியங்களும், இல்லை—; அடா, - (இவ்வாறுசெய்வது எனக்குத்) தகாதனவேயாம்; உயிர்தந்தனன் - (எனது) உயிரைக் கொடுத்துவிடுகின்றேன்; [நீவிர் என்னைக் கொன்றபின்பு), மாதுஇவளை - இப்பெண்ணை [சீதையை], உந்தி - அழைத்துக்கொண்டு, இனிது போதிர் - சுகமாகப்போவீர்களாக,' என்றுபுகல—, என இச்செய்யுள் அமங்கலமாகப்பொருள்பட்டு, விராதன் இறப்பதை முன்னமே தெரிவிக்கு மெனக் கூறுவர். (உக)

இராமபிரான் நாணொலியெழுப்புதல்.

உஉ. வீரனுஞ்சிறிதுவெண்முறுவல்வெண்ணிலவுகப்
போரறிந்திலனிவன்றனதுபொற்புமுரணுந்
தீருமெஞ்சியெனநெஞ்சினுறுசிந்தைதெரியாப்
பாரவெஞ்சிலையினாணொலிபடைத்தபொழுதே.

(இ - ள்.) வீரனும் - ஸ்ரீராமசந்திரனும், சிறிது வெள் முறுவல் - வெண்மையான புன்சிரிப்பாகிய, வெள் நிலவு - வெள்ளிய நிலா, உக - தோன்ற, [புன்சிரிப்புச்செய்து], 'போர் அறிந்திலன் - (இவன்) யுத்தத்தின் தன்மை அறிந்தானிலன்; இவன் தனது - இவனது, பொற்பும் - பொலிவும் முரணும் - வலிமையும் , எஞ்சி தீரும்—குறைந்து அழிந்துவிடும்,' என - என்று, நெஞ்சின் உறு சிந்தை தெரியா - (தன்) மனத்திற் பொருந்திய கருத்தால் ஆலோசித்து அறிந்து, பாரம் வெம் சிலையின் - பாரமாகிய வெவ்விய (கோதண்டமென்னும்) வில்லில், நாண் ஒலி - நாணின் ஓசையை, படைத்த பொழுது - உண்டாக்கியகாலத்தில்,—(எ - று.)

புன்சிரிப்புச் செய்யுங்காலத்துச் சிறிதுவெளியேதோன்றுகின்ற பற்களினொளி நிலாப்போலுதலால், 'வெண்ணிலவுக' என்றார். முறுவலை நிலவென்றதற்கு ஏற்ப, வீரனென்பதற்கு ஸ்ரீராமசந்திரனென்று உரைக்கப்பட்டது. பொற்பு - உரிச்சொல்; "பொற்பே பொலிவு." இனி, நாணொலி கேட்டவர்கள் இவ்வரக்கனது பொற்பும் முரணும் எஞ்சித்தீருமென்னும்படி நாணொலி படைத்தபொழுது என்றுமாம். (உஉ)

நாணொலியின் வருணனை.

உங. இலைகொள்வேலடலவிராமனெழுமேகவுருவன்
சிலைகொணாணொடியகோதைபொலியேறுதிரைநீர்
மலைகணீடுதலநாகர்பிலம்வானமுதலா
முலகமேழுமுருமேறெனவொலித்ததறவே.

(இ - ள்.) எழு மேகம் உருவன் - (கார்காலத்தே மழைபொழிவதற்கு) எழுகின்ற நீலமேகத்தின் நிறம்போன்ற திருநிறமுடையவனாகிய, இலை கொள் வேல் - அரசிலைவடிவத்தைக் கொண்ட வேலினையும், அடல் - வலி

யையுமுடைய, இராமன் - ஸ்ரீராமனது, சிலை - கோதண்டத்தில், கொள் - ஏறிட்ட, நாண் - நாணியாகிய, நெடிய கோதை - நீண்டகயிற்றின், ஒலி ஏறு - மிக்க ஒலியானது,—திரை நீர் - அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த, மலைகள் நீடு - மலைகள் உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற, தலம் - பூலோகமும், நாகர்பிலம் - சர்ப்பஜாதியாரது பாதாளலோகமும், வானம் - சுவர்க்கலோகமும், முதல் ஆம் - முதலாகிய, உலகம் ஏழும் - ஏழுலகங்களிலும், உரும் ஏறு என - இடியேறுபோல, ஒலித்து உரற - பேரொலிசெய்யாநிற்க,—(எ - று)

இலை-வெற்றிலையுமாம். காத்தற்றொழிலன்றி அழித்தற்றொழில்பூண்ட முக்கட்கடவுட்குச் சூலவேல் படையாதலானும், முருகர்க்கு வேல் படையாதலானும், சான்றோர் வேற்படையே சிறப்புப் பெரும்பான்மை கூறலானும், வேலைக் கூறி, அதனால் ஏனைப்படைகளெல்லாம் பெறவைத்தார். உரு - நிறமாதல் "உருவே யட்டையும் வடிவு நிறமும்" என்பதனா லறிக. 'உருமேறு' என்றாற்போல, 'ஒலியேறு' என்றார். 'தல நாகர்பிலம் வானம்' என்றதனால், சுவர்க்க மத்திய பாதாள மென்னும் மூவுலகங்களைக் கூறி, மற்றைய வற்றையெல்லாம் 'முதலாம்' என்றதனாற் பெறவைத்தார். உலகமேழ் - பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகாலோகம், ஜநலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் என்னும் மேலுலகேழும்; அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்னுங் கீழுலகேழுமாம். 'நாகர்' என்பதற்கு - தேவரென்றும் பொருள் கூறி, வானத்தோடுங் கூட்டலாம். ஏறுதிறையென இயைத்து, எறிகின்ற அலைக ளென்றுமாம். 'திசைநீர்' என்னும் பாடத்திற்கு, ஏறு திசை - நீண்ட திக்குக்களென்க. இனி, வில்நாணினது ஒலி, ஏறு - சென்று போந்த, உலகமேழும், ஒலித்து உரற - பிரதித்தொனிசெய்ய என்றுமாம். (உங)

விராதன் சீதையை விட்டிட்டுச் சினந்துபோர, இராமனும் உடன்போரதலை இனிக் கூறுகின்றார்.

உச. வஞ்சகக்கொடியபூசைநெடுவாயின்மறுகும்
பஞ்சரக்கிளியெனக்கதறுபாவையைவிடா
நெஞ்சுளுக்கினனெனச்சிறிதுநின்றுநினையா
வஞ்சனக்கிரியனானெதிரரக்கனழலா.

(இ - ள்.) அரக்கன் - அவ்விராதன்,—வஞ்சகம் கொடிய பூசை நெடு வாயில் - வஞ்சனைத்தன்மையையுடையதாகிய கொடுந்தன்மையையுடைய பூனையின் பெரிய வாயிலே, மறுகும் - (அகப்பட்டு மனங்) குழம்புகின்ற, பஞ்சரம் கிளி என - கூட்டிலுள்ள கிளிபோல, கதறு - அழுது கூக்குரலிடுகின்ற, பாவையை - சீதையை, விடா - கீழே விட்டு, நெஞ்சு உளுக்கினன் என - மனஞ் சிதைந்தவன் போல, சிறிது நின்று நினையா - சற்றே நின்று ஆலோசித்து, அஞ்சனம் கிரி அனான் எதிர் - மைம்மலை போன்ற அந் ஸ்ரீராமனுக்கு எதிரில் (வந்து நின்று), அழலா - கோபித்து,—(எ - று.)

பூசை - இல்லுறை பூனை. பஞ்சரம் - பறவைகளை வைத்து வளர்க்குங் கூடு. பஞ்சரக்கிளி - கூட்டில் வைத்துப் பலநாளாகப் பாலூட்டி இன்மொழி பயிற்றி வளர்க்கப்பட்ட கிளி. ஒருவாற்றானுந் தப்பிப்பிழைத்துச் செல்ல நெறியறியாத மெல்லியகிளியென்பது விளங்க, பஞ்சரக்கிளியை உவமை கூறினர். பாவை - சித்திரப்பிரதிமை; அதுபோன்றவளுக்கு உவமவாகு பெயர். அஞ்சனக்கிரி - நிறத்துக்கும், துளக்கலாகாத வலிமை நிலைக்கும், கம்பீரமான தோற்றத்துக்கும் உவமை. அரக்கன் - ரக்ஷஸ் என்னும் வட சொல்லின் விகாரம். (உச)

உரு. பேய்முகப்பிணியறப்பகைஞர்பெட்பினுதிரந்
தோய்முகத்ததுகனத்ததுசுடர்க்குதிரையின்
வாய்முகத்திடைநிமிர்ந்துவடவேலைபருகுந்
தீமுகத்திரிசிகைப்படைதிரித்தெறியவே.

(இ - ள்.) பேய்முகம் பிணி - பேய்களினிடத்தேயுள்ள (பசியாகிய) நோய், அற - நீங்க, பகைஞர் - பகைவர்களது, உதிரம் - இரத்தத்திலே, பெட்பின் - விருப்பத்தோடு, தோய் - தோய்ந்த, முகத்தது - நுனியை யுடையதும்,—கனத்தது - பாரமுடையதும்,—வட (வை) குதிரையின் - படபையென்னும் பெண்குதிரையினது, வாய்முகத்திடை - வாயினிடையே, நிமிர்ந்து - தோன்றிவளர்ந்து, வேலை பருகும் - கடல்நீரைக் குடிக்கின்ற, சுடர் தீ - ஒளியினையுடைய நெருப்புப்போன்ற நெருப்பை, முகம் - தன் முகத்திலேயுடைய, திரி சிகை - மூன்று நுனிகளையுடையதுமாகிய படை - சூலாயுதத்தை, திரித்து - சுழற்றி, எறிய - (ஸ்ரீராமன்மேற்) பிர யோகிக்க,—(எ - று.)

விராதனெறிந்த சூலாயுதம், பகைவருடலிலே குத்தி அவ்வுடலைப் பேய்கள் பசிநீங்கி வயிறாரத்தின்னும்படி அவர்களைக் கொல்வதனால் உதிரந் தோய்ந்த முகத்தையுடைய தென்பதாம். இனி, இவனிடத்தேயுள்ள பசிப்பிணியாகியபேய் அறும்படி யென்றுமாம். பகைவரைக் கொல்லுந் தொழிலிலே அரக்கனுக்கு உள்ள விருப்பத்தை அவன் படைமேலேற்றி,'பெட்பினுதிரந் தோய் முகத்தது' என்றார். இனி, பெட்பின் உதிரம் - விரும்பப்படும் இரத்தமெனினுமாம். கடலினிடையேயுள்ளதொரு பெண்குதிரையின் முகத்தினின்றுந் தோன்றுகின்ற தீ, அக்கடல்நீரை மழை முதலியவற்றால் மிகாதபடி வற்றச்செய்யு மென்க. வடவைக்குதிரையென மாறுக. படபா என்னும் வட சொல்லின் விகாரமாகிய வடவையென்பது, ஈறு குறைந்து வட எனநின்றது. இனி, வட வேலை - வட்டமாகிய கடலென்றுமாம். வேலை - வேலா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; கரையின்பெயர் கடலுக்கு இலக்கணையாய், பின்பு அது அதன்நீர்க்கு ஆயிற்று. சூலத்திலே தோன்றுகின்ற அக்கினிச் சுவாலை பகைவராகிய கடலை வற்றச் செய்தலால், அதற்கு வடவைத்தீயை உவமை கூறினர். திரிசிகை - வடசொற்றிரிபு. திரிசிகைப்படை - முத்தலைச் சூலம். 'வாய்முகத்தற' என்றும் பாடம். (உரு)

உகூ. திசையும்வானவருநின்றதிசைமாவுமுலகு
மசையுமாலமெனவன்னவயின்மின்னிவரலும்
வசையின்மேருமுதன்மால்வரைகளேழின்வலிசால்
விசையவார்சிலையிராமனொருவாளிவிடவே.

(இ - ள்.) அன்ன அயில் - அந்தச்சூலாயுதமானது,—திசையும் - எட்டுத்திக்குக்களும், வானவரும் - (அத்திக்குக்களிலுள்ள) அஷ்டதிக்பாலகர்களும், திசை நின்ற மாவும் - அத்திக்குக்களிலே நின்ற அஷ்டதிக்கஜங்களும், உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், அசையும் - கலங்குதற்குக் காரணமான, ஆலம் என -ஹாலாஹலமென்னும் விஷத்தைப்போல, மின்னி - மின்னிக்கொண்டு, வரலும் - வந்தவளவில்,—இராமன்—, வசை இல் - குற்றமில்லாத, மேரு (இன்) - மகாமேருபர்வதம் போலவும், முதல் மால் வரைகள் ஏழின் - சிறந்த பெரிய ஸப்தகுலபர்வதங்கள் போலவும், வலி சால் - வலிமைமிகுந்த, விசையம் - வெற்றியைத் தருகின்ற, வார் - நீண்ட, சிலை - கோதண்டத்தில், ஒரு வாளி விட - ஒப்பற்ற ஓரம்பைத் தொடுத்துவிட,—(எ - று.)

திசை - கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு. வானவர் - இந்திரன், அக்கி, யமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன். திசைமா - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சாருவபௌமம், சுப்பிரதீகம்; இவற்றிற்கு முறையே பிடிகள் - அப்பிரமை, கபிலை, பிங்கலை, அநுபமை, தாமிரபருணி, சுப்பிரதந்தி, அஞ்சனை, அஞ்சநாவதி. 'மா' - விலங்கின் பொதுப்பெயர் சிறப்பாய் யானைக்கு வந்தது. முன்னும் பின்னும் 'திசையும்,' 'திசைமாவும்' எனக்கூறியதனால், அவற்றிற்கு ஏற்ப, நடுநின்ற 'வானவர்' என்பதற்கும் திசைக்காவலரென்று உரைக்கப்பட்டது. அவர்களைக் கூறவே, ஏனைய வானவரும் அடங்குவர். இனி, 'திசைநின்ற' என்பதனை மத்திமதீபமாக்கொண்டு வானவரோடுங் கூட்டலாம். 'அசையும்' என்னும் பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது. ஆலம் - ஹாலாஹலமென்பதன் விகாரம்; அது, பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அதனில் தோன்றியது: பயங்கரமாகக் கடுகியெழுந்து சிவபிரானால் உண்ணப்பட்ட ஹாலாஹல விஷத்தை உவமை கூறியதனால், விராதன் விசையுடன் விடுத்த இம்முத்தலைச்சூலமும் இராமபிரானது அம்பால் ஒடுங்குமென்பது பெறப்படும். அன்னவயின் எனப் பிரித்து, அவ்விடத்திலென்று பொருள்கொண்டு, அச்சூலமென வருவித்தலுமாம். வரைகளேழ் - கயிலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி. 'இன்' உருபை மேருவோடுங் கூட்டுக. இனி, மால்வரைகளேழினும் முதன்மையதாகிய வசையில்லாத மேருவினும் வலிசான்ற சிலையென்றுமாம். விஜயம் விசயமெனத் திரிந்து, எதுகைநோக்கிப் போலியாயிற்று. ஒரு - இரட்டுறமொழிதல். (உகூ)

உஎ. இற்றதின்றொடிவ்வரக்கர்குலமென்றுபகலே
வெற்றவிண்ணினிடைநின்றுநெடுமீன்விழுவபோற்
சுற்றமைந்தசுடரெஃகமதிரண்டுதுணியா
வற்றகண்டமவையாசையினதந்தமுறவே.

(இ - ள்.) 'இ அரக்கர் குலம் - இவ்விராக்கதக்கூட்டம், இன்றொடு - இற்றைநாளுடனே, இற்றது - முடிந்தது', என்று - என்றுகுறிப்பித்து, பகலே - பகற்காலத்திலே, வெற்ற விண்ணினிடைநின்று - வெறுமையாகிய ஆகாயத்தினிடத்தினின்றும், நெடு மீன் - பெரிய நக்ஷத்திரங்கள், விழுவ போல் - விழுவனபோல,—சுற்று அமைந்த சுடர் - சுற்றிலும்பொருந்திய ஒளியினையுடைய, எஃகமது - அந்தச்சூலமானது, இரண்டு துணி ஆ-இரு துண்டாக, அற்ற - அறுந்துவிழுந்த, கண்டமவை-துண்டங்கள், ஆசையினது அந்தம் - திக்குக்களின் எல்லையை, உற - அடைய,—(எ - று.)

இற்றது - விரைவினாலுந் தெளிவினாலும் வந்த காலவழுவமைதி. பகலிலே நக்ஷத்திரம் விழுதல், பின்னேநிகழுந் தீமையைக் குறிப்பித்தற்கு முன்னேதோன்றும் உற்பாதம். மீன் - மின்னுதலையுடையதெனக் காரணப்பெயர். சுற்றமைதல் - கட்டமைதலுமாம். எஃகு - கருவியாகுபெயர்; அம் - சாரியை. அது, அவை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. துணி-துணிபட்டபொருள். ஆ - ஆகவென்பதன் விகாரம். கண்டம், ஆஶா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஆசையினதந்த முறுதல் - இருபுறத்திலும் நெடுந்தூரம் போய் விழுதல். (உஎ)

உஅ. சூரொடுங்கயிறுணிந்திறுதல்கண்டுசிறிதும்
போரொடுங்கிலன்மறங்கொடுபுழுங்கிநிருதன்
பாரொடுங்குறுகரங்கொடுபருப்பதமெலாம்
வேரொடுங்கடிதெடுத்தெதிர்விசைத்துவிடலும்.

(இ - ள்.) நிருதன் - அவ்வரக்கன்,—சூர் ஒடுங்கு அயில் - தேவர்களும் அடங்குதற்குக் காரணமான (தனது) சூலாயுதம், துணிந்து இறுதல் - துணிபட்டு விழுந்ததனை, கண்டு - பார்த்தும், போர் சிறிதும் ஒடுங்கிலன் - போர் செய்தலிற் சற்றுந் தளர்ச்சியில்லாதவனாய்,—மறம் கொடு - சௌரியத்தைக் கொண்டு, புழுங்கி - கோபித்து, பார் ஒடுங்குறு கரம் கொடு - பூமியும் ஒடுக்கமடையும்படியான [மிகவும்நீண்ட] (தனது) கைகளால், பருப்பதம் எலாம் - மலைகள் பலவற்றையும், வேரொடும் - வேரோடு, கடிது எடுத்து - விரைவாகப் பிடுங்கி யெடுத்து, எதிர் - (இராமனுக்கு) எதிரே, விசைத்து விடலும் - வேகமாய் எறிந்தவளவில்,—(எ - று.)

இச்சூலத்தைக் கொண்டு தேவர்களையெல்லாம் அடக்கி வென்று வந்தனால், 'சூரொடுங் கயில்' என்றார். 'சூரும்' என்னும் உயர்வுசிறப்பும்மையும், 'கண்டும்' என்னும் இழிவுசிறப்பும்மையும் விகாரத்தால் தொக்கன.

'ஒடுங்கு' என்னுங் காலங் கரந்த பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது. நிருத னென்பது - நிருருதியென்னுந் திக்பாலகனது மரபில் தோன்றியவனென்னும் பொருளதாகிய நைருதனென்பதன் விகாரம். பாரொடுங்குறு கரம் - நிலவுலகத்தவர் அஞ்சி யொடுங்குதற்குக் காரணமான கர மென்றுமாம். பருப்பதம் - பர்வத மென்பதன் சிதைவு. (உஅ)

உகூ. வட்டமிட்டகிரியற்றுகவயங்குவயிரக்
கட்டமைந்தகதிர்வாளியெதிரேகடவலான்
விட்டவிட்டமலைமீளவவன்மெய்யின்விசையாற்
பட்டபட்டவிடமெங்குமுடலூறுபடலும்.

(இ - ள்.) வட்டம்இட்ட-(விராதனால் எறியப்பட்டுத் தன்னைச்) சூழ்ந்து வருகின்ற, கிரி-மலைகள், அற்று உக - பிளவுபட்டு விழும்படி,—(இராமன்) வயங்கு - விளங்குகின்ற, வயிரம் கட்டு அமைந்த - உறுதியாகிய கட்டுப் பொருந்திய, கதிர் வாளி - கூர்மையையுடைய பாணங்களை, எதிரே கடவலான் - (அம்மலைகளுக்கு) எதிராக எய்ததனால்,—விட்ட விட்ட மலை - (அவன்) மேன்மேல்விட்ட மலைகளெல்லாம், மீள - திரும்பவும், அவன் மெய்யின் - அவ்வரக்கனுடலில், விசையால் - வேகத்தோடு, பட்ட பட்ட இடம் எங்கும் - பட்டபட்ட இடங்களிலெல்லாம், உடல் - உடம்பு, ஊறுபடலும் - காயப்பட்டவளவில்,—(எ - று.)

உக கடவலான் மீள ஊறுபடலும் என இயையும். வட்டம் - வ்ருத்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. கிரி, மலை - சாதியொருமை. வயிரக்கட்டு - வச்சிரத்தாலாகிய கட்டுமாம். கட்டு - புங்கம். வயிரக்கட்டமைதல் - மிக்க வலிமை பொருந்துதலுமாம். கதிர் - ஒளியுமாம். நிலையின்மையாற் பொய்யாகிய உடலை மெய்யென்பது மங்கலவழக்கு. (உகூ)

௩0. ஓமராமரையொருங்குமுணர்வோருணர்வுறு
நாமராமவரைநல்லறநிறுத்தநணுகித்
தாமராவணைதுறந்துதரைநின்றவரையோர்
மாமராமரமிறுத்ததுகொடேற்றவரலும்.

(இ - ள்.) ஓர் மா மாராமரம் இறுத்து - ஒரு பெரிய மாராமரத்தை வேரோடு பிடுங்கி, அதுகொடு-அதனால்,—(அவ்வரக்கன்),—ஒருங்கும் உணர்வோர் - முற்றும் அறிந்த தத்துவஞானிகள், உணர்வுறும் - அறிந்துதியானிக்கின்ற, நாமர் ஆம் அவரை - திருநாமங்களையுடையவரும், நல் அறம் நிறுத்த - நல்ல தருமத்தை நிலைநிறுத்துதற்காக, அரா அணை துறந்து - ஆதிசேஷசயனத்தை விட்டு, தரை நணுகி நின்றவரை - பூமியில் வந்து திருவவதரித்தவருமாகிய, ஓம் அ ராமரை - பிரணவமந்திரத்தின் பொருளாகிய அந்தஸ்ரீராமரை, எற்ற - மோத, வரலும் - வந்தவளவில்,—(எ - று.)

அகாச்சுட்டு - பிரசித்தியைக்காட்டும். இனி, ஓமமென்பதனை ஹோம மென்பதன்விகாரமாக்கொண்டு, யாகத்தின் ஸ்வரூபமும், சாதநமும், அங்கமும், விஷயமும், பயனும், செய்பவரும், செய்விப்பவரும், நிறைவேற்றுபவரும், பெற்றுக்கொள்பவரும், தலைவருமாகிய இராம னென்றுங் கொள்ளலாம். அன்றியும், எதுகைநோக்கி ரகாரத்திற்கு அகாம் மொழிமுதலாகி முன்வந்த தென்றலு மொன்று. துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து மறத்தை வீட்டி அறத்தைநாட்டத் திருவவதரித்ததனால், 'நல்லறநிறுத்த நணுகிநின்றவர்' என்றார். 'தாமராவணை துறந்து' என்றதனால், அத்திருவனந்தாழ்வான் இளையபெருமாளாய்த் திருவவதரித்துச் சிறிதும் இடைவிட்டுப்பிரியாது கூட இருக்கும் நிலைமை ஒருவாறு குறிப்பிக்கப்பட்டது. மராமரம் - ஆச்சாமரம். கொடு - மூன்றாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. அடிதோறும் முதலெழுத்துத்தவிர இரண்டுமுதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபட்டுவந்ததனால், இச்செய்யுள் - திரிபுஎன்னுஞ் சொல்லணியாம். (௩௰)

௩௧. ஏறுசேவகனிரண்டினொடிரண்டுகணையால்
வேறுவேறுதுணிசெய்ததுவிழுத்துவிசையான்
மாறுமாறுநிமிர்தோளிடையுமார்பினிடையு
மாறுமாறுமயில்வெங்கணையழுத்தவவனும்.

(இ - ள்.) ஏறு சேவகன் - உயர்ந்த [மகா] வீரனாகிய ஸ்ரீராமன், இரண்டினொடு இரண்டு கணையால் - நான்குபாணங்களால், அது - அம்மராமரத்தை, வேறு வேறு துணிசெய்து - வெவ்வேறாகத் துணிபடச்செய்து, விழுத்து - தள்ளிவிட்டு, நிமிர் தோளிடையும் - (அவனது) உயர்ந்த தோள்களிலும், மார்பினிடையும் - மார்பிலும், மாறு மாறு - மாற்றிமாற்றி, விசையால் - வேகத்தோடு, ஆறும் ஆறும் - அவ்வாறாகிய, அயில் வெம் கணை - கூரிய வெவ்விய அம்புகளை, அழுத்த - அழுந்தச்செய்ய,—அவனும் - அவ்வரக்கனும், (எ - று.)

இனி, ஏறுபோலுஞ் சேவகனென உவமத்தொகையாக்கொண்டு, நடையாலும் வீரத்தாலுங் காம்பீரியத்தாலுஞ் சிங்கவேற்றைப்போன்றவ னென்றுமாம்; "ஏறுசேவகனார்க்கு" என்றார் நம்மாழ்வாரும். (௩௧)

௩௨. பொய்த்தமுட்டனதுடற்றலைதொளைப்பமுடுகிக்
கைத்தலத்தினிமிரக்கடிதுகன்றிவிசிறு
மெய்த்தமெய்ப்பெரியகேழலெனவெங்கும்விசையிற்
றைத்தவக்கணைதெறிப்பமெய்சிலிர்த்துதறவே.

(இ - ள்.) மொய்த்த - (மிகுதியாக) நெருங்கிய, முள் - கூரிய அம்புகள், தனது உடல்தலை - தன்உடலினிடத்தே, தொளைப்ப - தொளைசெய்ததனால், முடுகி - விரைந்து, கடிது கன்றி - மிகவும் மனம்வெதும்பி, கைத்தலத்தின் எங்கும் - தன் தோள்முழுவதும், விசையின் - வேகத்தோடு, தைத்த—,

அ கணை - அவ்வம்புகள், நிமிர தெறிப்ப - நிமிர்ந்து தெறிக்கும்படி, விசிறும் - வீசியுதறுகின்ற, எய்த்த - முட்களையுடைய, மெய் - உடம்பையுடைய, பெரிய—, கேழல் என - முள்ளம்பன்றி போல, மெய் - (தன்) உடம்பை, சிலிர்த்து உதற—,—(எ - று.)

முள் - அதுபோற் கூரிய அம்புக்கு இலக்கணை. உடற்றலை, தலை - ஏழனுருபு. எய்த்த - 'எய்' என்ற பெயர்ப்பகுதியினடியாப்பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். இனி, நெருங்கிய முள் தனதுஉடலிலிருந்து தொளைத்து வருத்துதலால் மிகக்கோபித்து விரைந்துஉதறுகின்ற இளைத்தஉடம்பையுடைய பெரியகேழல்போல, தனதுதோளிலே ராமபாணங்கள் மிகுதியாகத் தைக்கக்கடிதுகன்றித் தைத்த அக்கணை விசையின் எங்குந்தெறிப்ப மெய் சிலிர்த்து உதற என அநுவயித்துப் பொருள்கூறவுமாம். (௩௨)

௩௩. எரியின்வார்கணையிராமன்விடவெங்குநிலையா
துருவியோடமறமோடுதல்செயாவுணர்வின
னருவிபாயும்வரைபோற்குருதியாறுபெருகிச்
சொரியவேகவலிகெட்டுணர்வுசோர்வுறுதலும்.

(இ - ள்.) (பின்னும்), இராமன்—, எரியின் வார் கணை - நெருப்புப் போன்ற நீண்டஅம்புகளை, விட - பிரயோகிக்க, (அவ்வம்புகள்), எங்கும் நிலையாது - எங்குந் தடைப்பட்டு நிற்காமல், உருவி ஓட - ஊடுருவிச்செல்லா நிற்க,—மறம் ஓடுதல் செயா உணர்வினன் - கொடுந்தன்மைநீங்காத அறிவினையுடைய அவ்வரக்கன், வரை பாயும் அருவி போல் - மலையினின்றும் பாய்கிற நீரருவிபோல, குருதி ஆறு - இரத்தநதி, பெருகிசொரிய - (தன் உடலினின்றும்) பெருகி வழிவதனால், வேகம் வலி கெட்டு - (தனது) உக்கிரமான பல மழிந்து, உணர்வு சோர்வுறுதலும் - அறிவழிந்த [மூர்ச்சித்த] அளவில்,—(எ - று.)

வேகவலி - வேகமும் வலியு மென்றுமாம். (௩௩)

ராமலக்ஷ்மணர் விராதன்கையை வெட்டுமாறு அவன் தோளிலேறுதல்.

௩௪. மெய்வரத்தினன்மிடற்படைவிடப்படுகிலன்
செய்யுமற்றுமிகலென்றுசினவாளுருவிவன்
கைதுணித்துமெனமுந்துகடுகிப்படர்புயத்
தெய்வின்மற்பொருவுதோளிருவரேறநிருதன்.

(இ - ள்.) எய்வு இல் - மெலிதலில்லாத, மல் பொருவு-மற்போர்செய்வதில் வல்ல, தோள் - தோள்களையுடைய, இருவர் - அவ்விராமலட்சுமணர், '(இவ்வரக்கன்), மெய் வரத்தினன் - மெய்யான வரத்தையுடையவன்; மிடல் படை விட - வலிய ஆயுதங்களைப் பிரயோகிப்பதனால், படுகிலன் - இறவான்; மற்றும் இகல் செய்யும்-மீளவும் போர்செய்வான்', என்று-என்று ஆலோசித்து,—சினம்-கோபத்தோடு, 'வாள் - வாளை, உருவி—, 'வல்லை

துணித்தும் - வலிய கைகளை வெட்டிவிடுவோம்', என-என்று, முந்து கடுகி- மிகவும் விரைந்து, படர் புயத்து - பெரிய (அவனது) தோள்களில், ஏற—, —நிருதன் - அவ்வரக்கன்,—(எ - று.)

வரத்திற்கு மெய்ம்மை - தவறாது பலித்தல். உடையாரது சினத்தை வாளின்மேலேற்றி, சினவா ளென்றா ரெனினும் அமையும். துணித்தும் - தன்மைப் பன்மைமுற்று; தும்விகுதி, எதிர்காலமுணர்த்திற்று. புயம்-புஜம். பொருவு, உ-சாரியை; வெரு-வெருவு, நடு - நடுவு, உரு - உருவு, தெரு - தெருவு என்றாற்போல. இனி, 'மல்' என்பதனை மலை யென்பதன் கடைக் குறையாக் கொண்டு, மலைபோலுந் தோ ளென்றுமாம். (௩௪)

விராதன் ராமலக்ஷ்மணரைத் தூக்கிக்கொண்டு விரைந்துசெல்லுதல்.

௩௫. உண்டெழுந்தவுணர்வவ்வயினுணர்ந்துமுடுகித்
தண்டெழுந்தனையதோள்கொடுசுமந்துதழுவிப்
பண்டெழுந்தனதுவன்கதிபதிற்றின்முடுகிக்
கொண்டெழுந்தனன்விழுந்தழிகொழுங்குருதியான்.

(இ - ள்.) விழுந்து அழி கொழுங் குருதியான்-பெருகிவழிகின்ற மிக்க இரத்தத்தையுடைய அவன், அவ் வயின் - அப்பொழுது, உண்டு எழுந்த உணர்வு-மீண்டும் உளதாகித் தோன்றிய அறிவினால், உணர்ந்து - (ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன்மேலுள்ளவர்களாக) அறிந்து, முடுகி - மனம்விரைந்து, தண்டு எழுந்தனைய தோள் கொடு - உயர்ந்த தண்டாயுதத்தைப்போன்ற (தனது) தோள்களால், தழுவி சுமந்துகொண்டு-சேர்த்துப்பிடித்துத் தாங்கிக் கொண்டு, பண்டு எழும் - முன்னே உள்ள, தனது—, வல் கதி-வலியநடை, பதிற்றின் - முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாக, முடுகி-விரைந்து, எழுந்தனன் - எழும்பியவனாகி,—(எ - று.)

'உண்டு' என்ற குறிப்புமுற்று, இங்கே வினையெச்சப் பொருள்பட்டு நின்றது. தண்டு - தண்டமென்பதன் விகாரம். எழுந்தனைய - எழுந்தால் அதனையொத்த என்றவாறு. இங்கு இவ்விருசொல்லும் இணைந்துநின்று உவமவுருபாந்தன்மையையே பெற்றுநின்ற தென்க. (௩௫)

அப்போதைய விராதனது தோற்றம்.

௩௬. முந்துவான்முகடுறக்கடிதுமுட்டிமுடுகிச்
சிந்துசோரியொடுசாரிகைதிரிந்தனனரோ
வந்துமேருவினைநாடொறும்வலஞ்செய்துழல்வோ
ரிந்துசூரியரையொத்திருவரும்பொலியவே.

(இ - ள்.) மேருவினை - மகாமேருவை, நாள்தொறும் - தினந்தோறும், வலம் செய்து உழல்வோர் - பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சஞ்சரிப்பவர்களாகிய, இந்து சூரியரை ஒத்து-சந்திரசூரியர்களைப் போன்று, இருவரும் பொலிய -

இராமலக்ஷ்மண ரிருவரும் (தனது இருதோள்களிலும்) விளங்கும்படி,— முந்து வான்முகடு உற-உயர்ந்தவானத்தின் உச்சியை அளாவுமாறு, முட்டி —, சிந்து-வழிகின்ற, சோரியொடு-ரக்தத்துடனே, கடிது முடுகி-மிகவும் விரைந்து, சாரிகை திரிந்தனன்-வட்டமாய்ச்சுற்றினான்; (எ-று.)— அரோ - ஈற்றசை.

மேருமலை-சிந்து சோரியொடு திரிகின்ற அரக்கனுக்கும், சந்திர சூரியர்கள் - இராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் உவமை. கலைநிறைதலாற் சந்திரனும், பிரதாபத்தாற் சூரியனும் உவமை யென்க. வந்து - அசை; இது புறனடையாற் கொள்க; அன்றிக்கே, வலஞ்செய்து வந்து என்று கூட்டி யுரைத்தலுமாம். சாரிகை - மண்டலாகாரமான கதி. (௩௬)

௩௭. சுவணவண்ணனொடுகண்ண னுறைதோளன்விசைதோ
யவணவிண்ணிடைநிமிர்ந்துபடர்கின்றவனறஞ்
சிவணதன்னசிறைமுன்னவரொடேகுசெலவத்
துவணனென்னுநெடுமன்னவனுமொத்தனனரோ.

(இ - ள்.) சுவணம் வண்ணனொடு - பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய லக்ஷ்மணனுடன், கண்ணன் - ஸ்ரீராமன், உறை-எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற, தோளன் - தோள்களையுடையவனாகி, விசை தோய் - வேகம் பொருந்தி, அவண் - அவ்விடத்தினின்றும், விண்ணிடை - ஆகாயத்தில், நிமிர்ந்து - எழும்பி, படர்கின்றவன் - செல்லுகின்ற அவ்வரக்கன்,— அறம் சிவணது அன்ன - தருமம் வடிவெடுத்ததனை யொத்த, சிறை - (தன்) சிறகுகளில், முன்னவரொடு-பலராமகிருஷ்ணர்களோடு, ஏகு - செல்லுகின்ற, செலவத்து - வேகத்தையுடைய, உவணன் என்னும் - கருடனென்கிற, நெடு மன்னவனும் - பெரிய பக்ஷிராஜனையும், ஒத்தனன் —; (எ - று.)

சுவணவண்ணன்-ஸ்வர்ணவர்ண னென்பதின் சிதைவு. இளையபெருமாளது நிறம் பொன்னிறமாதல் "கடல்கரு முகிலொளிர் கமலம் தலரா, வடவரை யுடன்வரு செயலென மறையுந், தடவுத லறிவரு தனிமுத லவனும், புடைவரு மிளவலு மெனநிகர் புகல்வார்," "வில்லேந்துமெனிற்செம் பொற், பருவரையு நெடுவெள்ளிப் பருப்பதமும் போல்வார்க, ளிருவர்" என்னும் பாலகாண்டச் செய்யுள்களானு முணர்க. கரியோனென்னும் பொருளதாகிய க்ருஷ்ணனென்னும் வடமொழி பிராகிருதமாய்ச் சிதைந்து வந்தது; இது, இங்கே அவதாரப்பெயரன்றிக்கேவந்த காரணப்பெயர். 'தோய்ந்து' என்னும் வினையெச்சம், விகுதி முதலியன கெட்டு, தோய்என நின்றது; "வரிப்புனைபந்து" என்பதில் 'வரி' என்பதுபோல. அவண், அ - அசை. தோயம் வண்ணம் விண்ணிடை என எடுத்து-கடலின் நிறமாகவுள்ள ஆகாயத்திலே யெனினுமாம். தோயம் - வடசொல்: நீர். வண்ணம் - வர்ணம். பெரியதிருவடி தருமசுவரூபியாதலால், 'அறஞ்சிவணதன்னசிறை' என்றார். திருவடி பலராமக்ருஷ்ணர்களைத் தன்தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்

கொண்டு சென்றது, பாஞ்சராவிஜயகாலத்திலெனவறிக. திருமாலினது அம்சமாகிய ஸ்ரீராமனுக்குக் கிருஷ்ணனும், ஆதிசேஷனது அம்சமாகிய லக்ஷ்மணனுக்குப் பலராமனும் உவமை. முன்னவதாரமாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பின்னவதாரமாகிய பலராம க்ருஷ்ணர்களை உவமை கூறியது, கவிக்கூற்ருதலி னென்க. உபமேயப்பொருளுக்கு உபமானப்பொருள் முந்தியே யிருக்கவேண்டு மென்ற நியதி எங்கும் இல்லை: புகழேந்திப்புலவர் "தேன்பிடிக்குந் தண்டுழாய்ச் செங்கட்கருமுகிலை, மான்பிடிக்கச்சொன்ன மயிலேபோல் - தான்பிடிக்கப், பொற்புள்ளைப் பற்றித்தாவென்ருள் புதுமழலைச், சொற்கிள்ளை வாயாள்தொழுது" என்றவிடத்து, க்ருதயுகத்தில் நளனைத் தமயந்தி பொன்னன்னப்பறவையைப் பிடித்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டதற்குத் திரேதாயுகத்தில் இராமபிரானைச் சீதை பொன்மானைப் பிடித்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டதை உவமைகூறியதையும், கம்பராமாயணத்திலேயே "திரண்டதாள் நெடுஞ்சிறைபணை மருதிடையொடியப், புரண்டுபின்வரவுரலொடுபோனவன்போல, வுருண்டுகால்தொடர் பிறகிடுதறியொடுமொருங்கே, இரண்டுமாமரமிடையிறநடந்ததோர்யானை" என்று தசரதர்யானைக்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தியை உவமைகூறியதையும் நோக்குக. இதனைக் காலபேதவழுவா மென்று கொண்டு வேறுவகையாகப் பொருள்கூறி இச்செய்யுளின் பொலிவையழிக்கத் தொடங்குதல் தவறு செலவத்து, அத்து சாரியை. உவணன் - ஸுபர்ண னென்பதன் சிதைவு; அழகிய சிறகுடையவ னென்று பொருள். (கஎ)

அதுகண்ட சீதையின் சோகம்.

கஅ. மாதயாவுடையதன்கணவன்வஞ்சன்வினையிற்
போதலோடுமலமந்தனள்புலர்ந்துபொடியிற்
கோதையோடுமொசிகொம்பெனவிழுந்தனள்குலச்
சீதைசேவல்பிடியுண்டசிறையன்னமனையாள்.

(இ - ள்.) குலம் சீதை - உயர்குலத்தில் தோன்றிய சீதையானவள்,— மா தயா உடைய - மிக்கஅருளினையுடைய, தன் கணவன் - தனது நாயகனாகிய இராமன், வஞ்சன் வினையின் - வஞ்சகனாகிய விராதனது கொடுந்தொழிலால், போதலோடும் - (ஆகாயமார்க்கமாய்த் தன்னைவிட்டுச்) செல்கின்றவளவில்,—அலமந்தனள் - மனங்கலங்கியவளாகி, புலர்ந்து - வாட்டமடைந்து, சேவல் பிடியுண்ட - (தன்) ஆணன்னம் (பிறரால்)பிடிக்கப்பட்ட, சிறை அன்னம் - சிறகுகளையுடைய பெண்ணன்னத்தை, அனையாள் - ஒத்தவளாகி, ஒசி கொம்பு என-துவண்டு விழுகின்ற பூங்கொம்புபோல, கோதையோடும் - (தன்) கூந்தலுடனே, பொடியில் - மண்புழுதியில், விழுந்தனள்—; (எ - று.)

தயா - வடசொல். அலமந்தனள், அலமா - பகுதி. தன்கூந்தல் புழுதியிற் புரள விழுந்தன ளென்பார், 'பொடியிற்கோதையோடும் விழுந்தனள்'

என்றார். குலம் - நிமிகுலம்; குலச்சீதையென்றது - ஆசாரப்பிரதானையென்றற்கு. ஜநகமகாராஜன் யாகசாலை அமைப்பதற்காகப் பூமியை உழுதபோது, கலப்பையுழுபடைச்சாலில் அகப்பட்டதனால், ஸீதை யெனப் பெயர்; ஸீதை-உழுபடைச்சால்: ஸீதா என்பதன் திரிபு; இதனால், அயோநிஜத்வம் கூறப்படுகின்றது. "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணு, மாயிருந் தூவி மயிலலங்கடையே" என்றதனால், ஆணன்னத்தைச் சேவ லென்றார்.()

ருகூ. பின்னையேதுமுதவுந்துணைபெறாளுரைபெறாண்
மின்னையேயிடைநுடங்கிடவிரைந்துதொடர்வா
ளன்னையேயனையவன்பினறவோர்கடமைவிட்
டென்னையேநுகர்தியென்றனளெழுந்துவிழுவாள்.

(இ - ள்,) (அங்ஙனம் விழுந்தவள்),—எழுந்து - (மீண்டும்) எழுந்திருந்து, உதவும் துணை - (தன் துன்பத்தை நீக்கி) உதவிசெய்கின்ற துணை, பின்னை ஏதும் பெறாள் - மற்றையெதுவும் பெறாதவளாய், உரை பெறாள் - ஒருசொல்லையும் பெறாதவளாகி, மின்னை ஏய் இடை - மின்னலையொக்கின்ற இடை, நுடங்கிட - துவள, விரைந்து—, தொடர்வாள் - (அவ்வரக்கனைப் பின்) தொடர்பவளாய்,—(அவனை நோக்கி), 'அன்னையே அனைய - (உலகத்துக்கெல்லாந்) தாயையேபோன்ற, அன்பின் - அன்பினையுடைய, அறவோர்கள்தமை - தருமஸ்வரூபிகளாகிய சக்கரவர்த்தித்திருமகர்களை, விட்டு—, என்னையே நுகர்தி - என்னையே புசிப்பாயாக', என்றனள் - என்று கூறி, (மீண்டும்), விழுவாள்—; (எ - று.)

இதனால், பிராட்டியினது கற்புநிலையின் உறுதி விளங்கும். 'உரைபெறாள்' என்பதற்கு - ஒருவார்த்தைசொல்வதற்கும் நாவெழாதவளா யென்றாயினும், தனக்குத் தேற்றரவுகூறும்வார்த்தையைப் பெறாதவளா யென்றாயினுங் கருத்துக்கொள்க. 'என்னையேயுணவுகொள்கென வெழுந்துவிழுவாள்' என்று ஈற்றடியிற் பாட மோதுவாரு முளர். (ருகூ)

சீதையின்துயரத்தை லக்ஷ்மணன் இராமனிடத்துக் கூறுதல்.

சo. அழுதுவாய்குழறியாருயிரழுங்கியலையா
வெழுதுபாவையனையாணிலையுணர்ந்திளையவன்
றொழுதுதேவிதுயர்கூரவிளையாடறொழிலோ
பழுதுவாழியெனவூழிமுதல்வன்பகர்வுறும்.

(இ - ள்.) அழுது—, வாய் குழறி - வாய்குளறி, அரு உயிர் அழுங்கி - அரிய உயிர் தளரப்பெற்று, அலையா - வருந்தி, எழுது பாவை அனையாள் - எழுதிய சித்திரப்பிரதிமையைப் போன்று அசையாது விழுந்துகிடக்கின்ற அச்சீதையினது, நிலை - நிலைமையை, உணர்ந்து - அறிந்து,—இளையவன் - இளையபெருமாள்,—தொழுது-(இராமனை) அஞ்சலிசெய்து, 'தேவி துயர் கூர - பிராட்டி மிக்க வருத்தமடைய, விளையாடல்-விளையாடுவது, தொழிலோ

லோ - செய்தற்குஉரிய நற்காரியமோ? பழுது-குற்றமாகும்,' என - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய,—ஊழி முதல்வன் - காலத்துக்கு முதல்வனுகிய இராமன், பகர்வுறும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)—அதனை, மேற்காண்க.

'அலையா' என்னும் வினையெச்சம், 'அனையாள்' என்னுங் குறிப்பு வினைப்பெயர் கொண்டது. எழுதுபாவை - மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகுமளவும் அவித்தவித்து எழுதப்படுகின்ற சித்திரப்பாவைபோல மிக்க அழகுடையா ளென்பதாம். இனி, எழுதுபாவை, அசையாதுநிற்றற்கு உவமை; இதனல், பிராட்டிதுயர்மிகுதியால் மூர்ச்சையடைந்தன ளென்க. 'இளையவனுணர்ந்து' என்றதனல், மூத்தவன் வழிச்செலவின்கணுள்ள கருத்தாற் சானகியதுநிலையை உணர்ந்திலனென்பது குறிப்பிக்கப்படுகின்றது. வாழி - முன்னிலையசை. ஆதியந்தமில்லாமல் நித்தியனுயிருப்பதனல், 'ஊழி முதல்வன்' என்முர்; இனி, உலகங்கட்கு முதல்வ னென்றுமாம். (சக)

இராமபிரான் விராதனைக் காலினல் தள்ளுதல்.

சக. ஏகநின்றநெறியெல்லைகடிதேறியினிதிற்
போகனன்றெனநினைந்தனனிவன்பொருவிலோய்
சாகவின்றுபொருளன்றெனநகுந்தகைமையோன்
வேகவெங்கழலினுந்தலும்விராதன்விழவே.

(இ - ள்.) 'பொருவு இலோய் - ஒப்பில்லாதவனே! ஏக நின்ற - (நாம்) போகவேண்டிய, நெறி எல்லை - வழியினதெல்லையை, கடிது - விரைவிலே, இனிதின் - இனிமையாக, ஏறி போகல் - (இவன்மேல்) ஏறிச்செல்லுதல், நன்று என - நல்லதென்று, நினைந்தனன் - எண்ணினேன்; இன்று - இப்பொழுது, இவன் சாகல் - இவன் இறப்பது, பொருள் அன்று - ஒருபெரிய காரியமன்று,' என - என்று அருளிச்செய்து, (இராமபிரான்)—நகும் தகைமையோன் - புன்சிரிப்புச்செய்கின்ற தன்மையையுடையவனுய், வெம் கழலின் - (தனது) வலியபாதத்தால், வேகம் - வேகத்தோடு, உந்தலும் - தள்ளினவளவிலே, விராதன்—, விழ - கீழே விழாநிற்க,—(எ - று.)

'கடிதேகி' என்றும் பாடம். நடந்து செல்லும் வருத்தமின்றி யென்பார், 'இனிதின்' என்முர். பொரு விலோய் - போர்செய்கின்ற வில்லினையுடையோ யெனினுமாம். வெங் கழல்-விரும்பப்படுகின்ற கழ லென்றுமாம். (சக)

ராமலக்ஷ்மணர் விராதனதுதோளை வெட்டிச்செல்ல, அவன் அவர்களைத் தொடர்தல்.

சஉ. தோளிரண்டும்வடிவாள்கொடுதுணித்துவிசையான்
மீளிமொய்ம்பினர்குதித்தலும்வெகுண்டுபுருவத்
தேளிரண்டுநெரியச்சினவுசெங்கணரவக்
கோளிரண்டுசுடருந்தொடர்வதிற்குறுகலும்.

(இ - ள்.) மீளி மொய்ம்பினர் - வலியதோள்களையுடைய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள், விசையால் - வேகத்தோடு, வெகுண்டு - கோபித்து, வடி வாள் கொடு - கூர்மையான வாளாயுதத்தால், தோள் இரண்டும் - (விராதனது) இரண்டு தோள்களையும், துணித்து - அறுத்துத்தள்ளிவிட்டு, குதித்தலும் - கீழே குதித்தவளவில்,—(அவ்விராதன்), புருவம் தேள் இரண்டும் நெரிய - தேள்போலும் (தனது) புருவங்களிரண்டும் நெறிக்கும்படி (வெகுண்டு), சினவு - கோபிக்கின்ற, செங் கண்-சிவந்தகண்களையுடைய, அரவம் கோள் - பாம்பாகிய இராகுவென்னுங் கிரகம், இரண்டு சுடரும் - சூரியசந்திரர்களிருவரையும், தொடர்வதின் - (ஒரேகாலத்திற் பிடிப்பதற்காகப்) பின்தொடர்வதுபோல, குறுகலும் - (அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களைத் தொடர்ந்து) வந்தவளவில்,—(எ - று.)

புருவம்-ப்ரூ என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. இராமன் வலத்தோளையும், இலக்குமணன் இடத்தோளையுமாகத் துணித்தன ரென்க. கிரகணகாலங்களிற் சூரியசந்திரர்களை மறைக்குஞ் சாயையை இராகுகேதுக்களென்னுங் கரும்பாம்புகளாகக் கூறும் புராணவழக்குப்பற்றி, 'அரவக்கோள்' என்றார். அரவக்கோள் இரண்டு சுடரையும் ஒருங்குதொடர்வது, இல்பொருளுவமை. (சஉ)

இராமன் விராதனை மண்ணிற்புதைக்கவேணு மென்றல்.

சஙு. புண்ணிடைப்பொழியுயிர்ப்புனல்பொலிந்துவரவும்
விண்ணிடைப்படர்தல்விட்டெழுவிகற்பநினையா
வெண்ணுடைக்குரிசிலெண்ணியிளையோயிவனையிம்
மண்ணிடைக்கடிதுபொத்துதல்வழக்கெனலுமே.

(இ - ள்,) புண்ணிடை - விரணங்களினின்றும், பொழி - வழிகின்ற, புனல் - ரக்தநீரானது, பொலிந்து வரவும்-மேன்மேல் மிக்குப்பெருகிவழிந்துகொண்டிருக்கவும், (அவ்வரக்கன்), உயிர் விண்ணிடைபடர்தல் விட்டு - உயிரானது மேலுலகத்திற்குப்போகாமல் [இறவாமல்], எழு-எழுகின்ற, விகற்பம் - மாறுபாட்டை, நினையா - நினைத்து,—எண் உடை குரிசில் - யாவர் மனத்திலும் எழுந்தருளியிருத்தலையுடைய ஸ்ரீராமன், எண்ணி - (அவன் சாகாததன்மையை) ஆலோசித்து, 'இளையோய் - தம்பீ! இவனை - இவ்விராதனை, இ மண்ணிடை-இப்பூமியில், கடிது-விரைவாக, பொத்துதல் - புதைத்தல், வழக்கு - முறைமை,' எனலும் - என்றுசொன்னவளவில்,—(எ - று.)

இனி, புண்ணிடைப்பொழி உயிர்ப்புனல் [ரக்தம்] பொலிந்துவழியவும் அவன் ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்லுதலை விட்டுப் பூமியில் தொடர்ந்து வருகின்ற மாறுபாடென்றுமாம். விகற்பம் - விகல்பம். உடைய வென்னுங் குறிப்புப்பெயரெச்சம் ஈறுதொக்கது. இனி, எண்ணுடைக்குரிசில் - பெரி

யோரால் எண்ணப்படுதலையுடைய குரிசி லெனவுமாம். குரிசில் - பெருமையிற் சிறந்தோன்; ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். (சங)

இராமன் விராதனை வெட்டியகுழியில் தள்ளுதல்.

சச. மதநல்யானையனையானிலம்வகிர்ந்தகுழிவாய்
நதமுலாவுநளிநீர்வயினழுந்தநவைதீ
ரதவமாய்நறுநெயுண்டுலகிலன்பர்கருதிற்
றுதவுசேவடியினுலமலனுந்துதலுமே.

(இ - ள்.) மத நல்யானை அனையான் - சிறந்த மதயானையைப்போன்ற லக்ஷ்மணன், நிலம்-பூமியில், வகிர்ந்த - வெட்டியெடுத்த, குழிவாய்-குழியில், நதம் உலாவும் நளி நீர்வயின் - ஆற்றினது ஓடுகின்ற மிக்கநீரில், அழுந்த - அழுந்தும்படி,—அமலன் - குற்றமில்லாத ஸ்ரீராமபிரான், நவை தீர் அதவம் ஆய் - குற்றமில்லாத சுருவையென்னும் நெய்த்துடுப்பாய், நறு நெய் - நல்ல நெய்யை, உண்டு - பருகி, உலகில் - உலகத்திலுள்ள, அன்பர் - பக்தர்கள், கருதிற்று - எண்ணிய வரங்களை, உதவு - கொடுக்கின்ற, சேவடியினுல் - (தனது) சிவந்த திருவடிகளால், உந்துதலும் - (அவ்வரக்கனைத்) தள்ளியவளவில்,—(எ - று.)

இனி, மதநல்யானையனையான் - விராதனைக்கொண்டு, அழுந்தவென்பதோடுங் கூட்டி, லக்ஷ்மணனென வருவித்தலு மொன்று. வாய், வயின் என்பவை - ஏழனுருபு. நதம் - மேற்குநோக்கிச் செல்லும் ஆறு; இது இங்கே தபதியென்றேனும், நருமதையென்றேனுங் கொள்க. நளி - உரிச்சொல்; "தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை". 'நளிர்நீர்' என்னும் பாடத்துக்கு-குளிர்ந்த நீ ரென்க. அதவம் - யாகாக்கினியில் நெய்யைச்சொரியுமாறு அத்திக்கட்டையாற் செய்த அகப்பை; அதவு - அத்தி: அம் - சாரியை. நறு நெய் - பசுவினெய். எம்பெருமான் தானே யாகத்திற்குத் சாதனமாகிய பொருள்களின் வடிவா யிருத்தலால், இவ்வாறு கூறினர். இனி, அதவத்தால் ஆய்ந்து ஆகுதி செய்யப்படுகின்ற நெய்யை யுண்டு யென்றுமாம். கருதிற்று - சாதியொருமை. அமலன் - பிரகிருதிசம்பந்த மில்லாதவன். (சச)

விராதன் சாபம்நீங்கி விண்ணில் தோன்றுதல்.

சரு. பட்டதன்மையுமுணர்ந்துபடர்சாபமிடமுன்
கட்டவன்பிறவிதந்தகடையானவுடறூன்
விட்டுவிண்ணிடைவிளங்கினன்விரிஞ்சனெனவோர்
முட்டைதந்ததனில்வந்தமுதன்முன்னவனினே.

(இ - ள்.) விரிஞ்சன் என - பிரமதேவனது உருவமாகி, ஓர் முட்டை தந்து - ஒப்பற்ற அண்டத்தைப் படைத்து, அதனில் - அவ்வண்டத்தில், வந்த-(காத்தற்குத்) திருவவதரித்த, முதல் முன்னவனின்-தேவாதிதேவனு

கிய ஸ்ரீராமபிரானால்,—(அவ்வரக்கன்),—முன் படர் சாபம் இட முன்னே (குபேரன்) பெரிய சாபத்தைக் கொடுத்ததனால் (வந்த), வல் பிறவி கட்டம் தந்த - வலிய பிரவித்துன்பங்களைக் கொடுத்த, கடை ஆன - இழிவாகிய, உடல்-ராக்ஷஸசரீரம், விட்டு-நீங்கப்பெற்று,—பட்டதன்மையும் உணர்ந்து - முன்னே நடந்த தன்மையையும் அறிந்து, விண்ணிடை - ஆகாயத்தினிடத்தே, விளங்கினன் -(முன்னுள்ள கந்தருவசரீரத்தோடு) பிரகாசித்தான்.

பட்ட தன்மை யுணர்தல் - பூர்வ ஜந்ம ஞானம். உம்மை-எச்சப்பொருளது. படர்சாப மிட்ட வரலாறு மேலே காண்க. கட்டம்-கஷ்டம். பிறவித்துன்பங்களாவன - தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப் பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாம்; இவை, முறையே, ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிக மென்னப்படும். "உலகம் யாவையுந் தாமுளவாக்கலு, நிலைபெறுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா, வலகிலா விளையாட்டுடையார்" என்றதற்கு ஏற்ப, 'விரிஞ்சனென வோர்முட்டை தந்து' என்றார். முதன் முன்னவன்-யாவர்க்கும் முதல்வராகிய திரிமூர்த்திகளுள்ளும் முதல்வனாகிய ஸர்வேஶ்வரன்; "உலகளந்த, மூர்த்தியுருவே முதல்" என்றார் பெரியாரும். இன்னுருபு, ஏதுப்பொருளது. இனி, முதலவனின் முன்னே என இயைத்து, இராமனது திருமுன்பே யெனினு மமையும். விரிஞ்சனென - விரிஞ்சன்போல, விளங்கின னென்றுமாம். (௬௫)

விராதன் தத்துவஞானத்தால் ஸ்ரீராமனைப் புகழத் தொடங்குதல்.

சசு. பொறியினொன்றியயல்சென்றுதிரிபுந்தியுணரா
னெறியினொன்றிநிலைநின்றநினைவுண்டதனினும்
பிறிவிலன்புதனிபண்டுடையபெற்றிதனினு
மறிவுவந்துதவநம்பனையறிந்துபகர்வான்.

(இ - ள்.) (அவன்),—பொறியின் ஒன்றி - பஞ்சேந்திரியங்கட்கு வசப்பட்டு, அயல் சென்று - விஷயாந்தரங்களிலேபோய், திரி - அலைகின்ற, புந்தி - புத்தியை, உணரான் - உடைத்தாகாதவனாகி, நெறியின் ஒன்றி - நல்வழிப்பட்டு, நிலைநின்ற - நிலைபெற்றுநின்ற, நினைவு - எண்ணம், உண்டதனினும் - உண்டாகியதனாலும், பிறிவு இல் - நீங்குதலில்லாத, தனி - ஒப்பற்ற, அன்பு - பக்தியை, பண்டு - பழமையாய், உடைய - உடைத்தான, பெற்றிதனினும் - தன்மையினாலும், அறிவு - தத்துவஞானம், வந்து உதவ - வந்துகூட, (அதனால்), நம்பனை - இராமநம்பியை, அறிந்து - (ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமென்று) தெரிந்து, பகர்வான் - துதிப்பான் - (எ - று.)

பொறி - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அயல் - அயற்புலங்களுக்கு ஆகுபெயர். புந்தி - வடசொல் விகாரம். 'உணரா நெறி' என்னும் பாடத்திற்கு - புல்லறிவால் உணரப்படாத சந்மார்க்க மென்க. "பிறிந்தேன் பெற்ற மக்கள்" எனப் பெரியாருங் கூறுதலால். பிரியென்பது போலப் பிறியென்பதோர்வினையு முளதாம்; பிரிவென்பது எதிர்கைநோக்

கித் திரிந்ததெனினும் இழுக்காது; "பிறியார் பிறிவேதென்னும்" என்றார், கீழ்க்காண்டத்தும். (சகூ)

வேறு.

விராத ஸ்தோத்ரம்.

சஎ. வேதங்களறைகின்றவுலகெங்கும்விரிந்தனவுன்
பாதங்களிவையென்னிற்படிவங்களெப்படியோ
வோதங்கொள்கடலன்றியொன்றினோடொன்றொவ்வாப்
பூதங்கடோறுமுறைந்தாலவையுன்னைப்பொறுக்குமோ.

(இ - ள்.) வேதங்கள் - எல்லாவேதங்களாலும், அறைகின்ற - துதிக்கப்படுகின்ற, இவை - இந்த, உன் பாதங்கள் - உனது திருவடிகளே, உலகு எங்கும் - உலக்முழுவதும், விரிந்தன என்னின் - பரந்தனவென்றால், படிவங்கள் - மற்றைத் திருவவயவங்கள், எப்படியோ - எத்தன்மையனவோ? ஓதம் கொள் - குளிர்ச்சியைக் கொண்ட, கடல் அன்றி - கடலில்மாத்திரமே யல்லாமல், ஒன்றினோடு ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றோடொன்று தம்மில் ஒத்திராத, பூதங்கள் தோறும் - மற்றைப் பூதங்களிலும், உறைந்தால் (நீ) வாசஞ்செய்தால், அவை - அப்பூதங்கள், உன்னை—, பொறுக்குமோ - தாங்கவல்லனவோ? [வல்லனவல்ல]; (எ - று)

வேதங்களிற் கூறப்படுவதெல்லாம், எம்பெருமானது திருவடிகளின் பெருமையே யாதலால், 'வேதங்களறைகின்ற' என்றான்; அறைகின்ற பாதமெனக் கூட்டுக. இனி, வேதங்கள் சிலம்புபோ லொலிக்கின்ற பாதங்களென்றுமாம். அறைகின்ற - 'படு' விகுதி முதலியன குன்றிவந்த செயப்பாட்டுவினை. தனது அருகி லிருத்தல்பற்றி, 'இவை' என்று சுட்டினான். 'உலகெங்கும் விரிந்தன' என்றது, திரிவிக்கிரமாவதாரகதையை உட்கொண்டு. 'படிவங்க ளெப்படியோ' என்றது - உனதுதிருமேனி இத்தன்மைத்தென்று உத்தேசித்துஅறிய முடியா தென்றபடி. ஓதம் - வெள்ளமும், அலையுமாம். பூதங்கள் - பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்பன. நிலம் - நிலையாயிருத்தலும், கந்தமுடையதாதலும்; நீர் - பாய்ந்தோடுதலும், குளிர்ந்த பரிசமுடையதாதலும்; தீ - மேல்நோக்கி யெரிதலும், சுடும் பரிசமுடையதாதலும்; காற்று - பத்துத்திசைகளிலும் வீசுதலும், உருவமின்றிப் பரிசமுடையதாதலும்; விசும்பு - எங்கும் பரவியிருத்தலும், சப்தகுணமுடையதாதலுமாகிய தன்மைவேறுபாடுகளைப்பற்றி, 'ஒன்றினோடொன்றொவ்வாப் பூதங்கள்' என்றான். 'அவை உன்னைப் பொறுக்கவல்லனவல்ல' என்றது, அவற்றையும் நீயே தாங்குகிறாயென்பது தோன்றற்கு. 'பூதம்' என்கிற சொல்லாற்றலால், விநோதமாகக் காட்டப்படுஞ் சடைப்பூதங்களினுட்புகுந்த மனிதனே அவற்றைத் தாங்கிச்செலுத்துதல்போல, ஐம்பெரும் பூதங்களினுள்ளுறைகின்ற நீயே அவற்றைத் தாங்குகிறா யென்பது தோன்றுமாறு காண்க. 'ஓதங்கொள் கடலன்றி'

எனக் கடலிலுறைதலைத் தனியே எடுத்துக் கூறியது, திருப்பாற்கடலில் திருவநந்தாழ்வான்மேல் திருக்கண்வளர்தலும், பிரளயகாலத்துப்பெருங்கடலில் ஆலிலைமேற் பள்ளிகொண்டருளுதலு மாகிய விசேஷத்தன்மையை நோக்கி. ஓகாரம் இரண்டனுள், முன்னையது - ஐயத்தின்பாற்படும்; பின்னையது - எதிர்மறை. தொறும் - எஞ்சாமைப் பொருளதாகிய எழாம்வேற்றுமைப்பொரு ளுணர நின்ற இடைச்சொல். 'வேதங்க ளறைகின்ற' என்றதனால் ஸகல வேதப் பிரதிபாத்யனாதலும், 'உலகெங்கும் விரிந்தன' என்றதனால் ஸர்வவியாபியாதலும், 'பாதங்களிவை' என்றதனால் பத்தடையடியவர்க்கெளியவ னாதலும், 'படிவங்களெப்படியோ' என்றதனால் மனமொழிமெய்களுக்கு எட்டாதவ னாதலும், 'ஓதங்கொள்கடலன்றி' என்றதனால் வியூகநிலைமையும். 'பூதங்கடொறுமுறைந்தால்' என்றதனால் ஸர்வாந்தர்யாமி யாதலும், 'அவை யுன்னைப் பொறுக்குமோ' என்றதனால் அனைத்துக்கும் ஆதார மாதலும், ஸர்வ சக்தித்வமுங் கூறப்பட்டன.

இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - பெரும்பாலும் எல்லாச்சீர்களுங் காய்ச்சீர்களாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட நாவுகோச்சகங்கள். (சஎ)

சஅ. கடுத்தகராங்கதுவநிமிர்கையெடுத்துமெய்கலங்கி
யுடுத்ததிசையனைத்தினுஞ்சென்றொலிகொள்ளவுறுதுயரா
லடுத்தபெருந்தனிமூலத்தரும்பரமேபரமேயென்
றெடுத்தொருவாரணமழைப்பநீயோவன்றேயென்றாய்.

(இ - ள்.) ஒரு வாரணம் - ஒரு யானையானது [ஒப்பற்ற கஜேந்திராழ்வான்],—கடுத்த - கோபித்த, கராம் - முதலையானது, கதுவ - (தன்காலைக்) கவ்விக்கொள்ள, உறு - அதனாலுண்டாகிய, துயரால் - துன்பத்தினால், மெய் கலங்கி - உடல்கலக்கமுற்று, கை - (தன்) துதிக்கையை, நிமிர்எடுத்து - உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, உடுத்த திசை அனைத்தினும் - சூழ்ந்த திக்குக்களெல்லாவற்றிலும், சென்று ஒலி கொள்ள - ஒலி போய்ப் பரவும்படி,— அடுத்த - (யாவர்க்கும் ரக்ஷகனாகப்) பொருந்திய, பெரு - பெருமையையுடைய, தனி - ஒப்பில்லாத, மூலத்து - ஆதிகாரணமாகிய, அரு - அரிய, பரமேபரமே - பரம்பொருளே! பரம்பொருளே!' என்று—, எடுத்து அழைப்ப - குரலெடுத்து அழைக்க, நீயோ - நீயன்றோ, அன்று - அப்பொழுதே, ஏன் என்றாய் - ஏனென்று அங்கே எழுந்தருளி அதனைக் காத்தாய்; (எ - று.)

முதலை கோபித்தது, தனக்கு இருப்பிடமாகிய மடுவை யானை வந்து கலக்கினதனா லென்க. கராம் - ஆண்முதலை. 'கதுவ' என்னுஞ் செயவெனெச்சம், இங்கே காரணப்பொருளது. நிமிர் - 'நிமிர' என்பதன் விகாரம்; 'நிமிர்ந்து' என்பதன் விகாரமாகவுமாம்; நிமிர் கை - வினைத்தொகையாகவுமாம். உறுதுயர் - மிக்க துய ரென்றுமாம். உறுதுயர் - ஆயிரமாண்டு முதலைவாயிலகப்பட்டு ஆகாராதிகளில்லாமையால் மிக்க துன்பம். பரம் - எல்லா

வற்றிலுஞ் சிறந்தபொருள். பரமேபரமே - அன்புமிகுதிபற்றிவந்த அடுக்கு. முற்பிறப்பிற் செய்த பூஜாபலத்தினால் விஷ்ணுபக்தி மாறாதிருந்த மேன்மை பற்றி, 'ஒருவாரணம்' என்றார். நீயோ, ஓகாரம் - வினாவகையால் நிச்சயப் பொருளை உணர்த்திற்று. "வேழ முதலே யெனவழைப்ப, என்னென்றா னெங்கட் கிறை" என்றார், புகழேந்திப்புலவரும். இனி, 'நீயோவென்றெதிர் நின்றாய்' என்றும் பாடம். ஒருதிரியக்காலே ஒருதிரியக்குக்கு வந்த நோவை யும் பொறாமே அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கேவந்து உதவின மகாகுணத்திலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறினான். "மீனமர்பொய்கை நாண் மலர் கொய்வான் வேட்கையினோடு சென் றிழிந்த, கானமர் வேழங் கை யெடுத் தலறக் கரா வதன்காலினைக் கதுவ, வானையின் றுயரந் தீரப் புள் ளூர்ந்து சென்று நின் றாழி தொட்டான்" என்றார் பெரியாரும்.

வாரணமழைத்த வரலாறு :— பாண்டியநாட்டில் இந்திரத்யும்நனென்று ஓரரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையவனா யிருந்தான். அவன் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்தியமகாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, அவர்க்கு அவன் உபசாரஞ்செய்யாதிருக்க, அவர் கோபித்து 'நீ யானையாகக் கடவை' என்று சபித்தனர்; அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால், அப்பொ ழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு விஷ்ணு வை அருச்சித்துப் பூசைசெய்துவந்தான். அங்ஙனஞ் செய்யுநாட்களில் ஒரு நாள், பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன் நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த தேவலனென்னும்முனிவரது காலைப் பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவரது சாபத்தாற் பெரியமுதலையாய்கிடந்த ஹூஹூ என்னுங் கந்தருவன் அவ்யானையின்காலைக் கவ்விக்கொள்ள, அதை விடுவித் துக்கொள்ள முடியாமற் கஜேந்திரன் ஆதிமூலமே என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் ஸ்ரீகருடவாகநாரூடராய் அங்கெழுந்தருளித் தம்திருவாழி யாழ்வானைப் பிரயோகித்து, முதலையைத்துணித்து, அதன்வாயினின்றும் விடுவித்துக் கஜேந்திரனுக்கு மோக்ஷமளித்துப்போக, ஹூஹூவும் சாபவி மோசனமாகித் தன்னுலகஞ்சேர்ந்தன னென்பதாம். (சஅ)

சகூ. புறங்காணவகங்காணப்பொதுமுகத்தினருணோக்க
மிறங்காததாமரைக்கணெம்பெருமா அனியம்புதியா
லறங்காத்தற்குனக்கொருவராருமொருதுணையின்றிக்
கறங்காகுமெனத்திரியசீயேயோகடவாய்தான்.

(இ - ள்.) புறம் காண - புறத்தவர்கள் காணவும், அகம் காண - அகத் தவர்கள் காணவும், (இவ்விருதிறத்தவர்கள்பக்கலிலும்), பொது முகத்தின் - பக்ஷபாதமில்லாமல் [நடுவுநிலைமையாக], அருள் நோக்கம் இறங்காத-கிருபை யோடுகூடிய கடாக்ஷம் நீங்காத, தாமரை கண் - செந்தாமரை மலர்போலுங்

திருக்கண்களையுடைய, எம்பெருமா அன் - எங்கள் தலைவனே!—அறம் காத்தற்கு - தருமத்தைக்காப்பதற்கு, உனக்கு ஒருவர் ஆரும் ஒரு துணை இன்றி - உனக்குப் பிறரொருத்தரும் சிறிதுந் துணையில்லாமல், கறங்கு என-காற்றாடிபோல, திரிய-அலையுமாறு, நீயேயோ - நீதானோ, கடவாய்-கடமையுடையனாயிருக்கிறாய்? இயம்புதி - சொல்வாயாக; (எ - று.)

புறம், அகம் - ஆகுபெயர்கள். அகத்தவர் - பரமபதத்திலேயுள்ள நித்தியர்களும், முக்தர்களும். புறத்தவர் - மற்றையுலகங்களிலுள்ள பக்தர்கள். அருளாவது - தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்கண்மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. தாமரை - அதன்மலர்க்கு ஆகுபெயர். இனி, 'இறங்காத' என்பதனைச் சிலேடையாகக்கொண்டு, புறத்தவர்களாகிய தன்னடியரல்லாதாரைக் காணவும், அகத்தவர்களாகிய தன்னடியாரைக் காணவும், இவ்விருவர்திறத்தும் பொதுப்பட அருணோக்க மிறங்காத கண்களென்று உரைத்து, புறத்தவர்களிடத்தே அருணோக்கம் பொருந்தாதவெனவும், அகத்தவர்களிடத்தே அருணோக்கம்நீங்காதவெனவுங் கருத்துக்கொள்ளினும் அமையும். அன்றியும், புறமாகிய ஊனக்கண்ணாற் காணவும், அகமாகிய ஞானக்கண்ணாற் காணவு மென்றுங் கொள்ளலாம். தாமரைக்கணெம்பெருமான் - புண்டரீகாக்ஷன்; மலர்ச்சியுங் குளிர்ச்சியுங் கண்டோரை மகிழ்வித்தலும் பற்றி, கண்களுக்குத் தாமரைமலர் உவமைகூறப்பட்டது. எம் பெருமாஅன்-அளபெடைவிளியுருபு. ஆகும், தான் - அசைகள். (௩௯)

௪௦. துறப்பதேதொழிலாகத்தோன்றினோர்தோன்றியக்கால்
மறப்பரோதம்மையதுவன்றாகின்மற்றவர்போற்
பிறப்பரோவெவர்க்குந்தாம்பெற்றபதம்பெறலரிதோ
விறப்பதேபிறப்பதேயெனும்விளையாட்டினிதுகந்தோய்.

(இ - ள்.) இறப்பதே - இறத்தலும், பிறப்பதே - பிறத்தலும், எனும் - என்கின்ற, விளையாட்டு - திருவிளையாட்டை, இனிது - இனிமையாக, உகந்தோய் - திருவுள்ளமுவந்து செய்தருள்கின்றவனே! எவர்க்கும் - யாவர்க்கும், தாம் பெற்ற பதம் - தாம் முன்னேயடைந்த நிலையை, பெறல் - மீண்டும் அடைதல், அரிதோ - அரியதோ? (அன்று); (ஆகவே), துறப்பதே தொழில் ஆக தோன்றினோர்-துறத்தலையே தொழிலாகக்கொண்டு தோன்றி முற்றத்துறந்த முனிவர்கள், தோன்றியக்கால்-(தமதுவிருப்பத்தால் வேறொரு தாழ்ந்த பிறவியை யெடுத்துப்) பிறந்தால், தம்மை மறப்பரோ - தமது முன்னைய உயர்ந்தநிலைமையை மறப்பார்களோ? [மறவார்]; அது அன்று ஆகில் - அதுவுமல்லாமல், மற்றவர் போல் பிறப்பரோ-துறவாத அவர்களைப்போலவே (வேறுபாடில்லாமற்) பிறப்பர்களோ? [பிறவார்].

எனவே, அகர்மவஶ்யனாய் அயர்வறுமமரர்கள் முனிவர்களதிபதியாகிய நீ உன் கேவலகிருபையாலே ஸர்வாத்ம ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்மவஶ்யர் பிறக்குந் தண்ணிய பிறவிகளிலே பிறக்கும்பொழுது, அம்முனிவர்களைப்

போல உன்ஸ்வரூபமழியாதபடி அதில் தோய்வின்றிக்கே வந்து போகாமல், அடியறிவார் 'நீதான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்' என்று உணர்த்தினாலும் 'எனக்கு அவை தெரியாதுகாண்; என்னை மனிதனாக நினைக்கிறேன்' என்று சூழ்த்துக்கொடுக்கும்படியே, அதுக்கு 'அவ்வருகறியாதானைக் கொண்டு, தன் நிலையை மறந்து, புரையற அவற்றோடு ஸஜாதீயனென்னலாம்படி, திருவவதரிக்கிறா யென்று கருத்து. இங்கே "உயிரளிப்பா, னெங்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்," "ஒருவனொருவன் புகாவா - றுருமாறு, மாயவர்" என்னும் பெரியார்பாசுரங்களின் விசேஷார்த்தங்கள் விசாரித்து அறியத்தகும். இனி, துறப்பதே தொழிலாகத் தோன்றிய முனிவர்கள் நீ தோன்றினால் உன்னைச் சரணமடைதலேயன்றி மறப்பர்களோ? அங்ஙனம் மறவாதிருத்தலின் மேலும் பரமபதத்தை யடைதலே யன்றி மற்றவர்களைப்போல மீண்டும் இவ்வுலகிற் பிறப்பெடுப்பர்களோ? இங்ஙனம் நினது பரமபதத்தை யடைதல் அம்முனிவர்களுக்குமாத்திரமேயன்றி நின்திருவடியடைந்தயாவர்க்கும் அரிதன் றென்று கருத்துப்படப் பொருள்கூறலுமாம். தன் இச்சாமாத்திரத்தால் உண்டாதலால், 'விளையாட்டு' என்றார். இறப்பதே, பிறப்பதே, ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. (௫0)

௫௧ பனிநின்றபெரும்பிறவிக்கடல்கடக்கும்படிபற்றி
நனிநின்றசமயத்தோரெல்லாருநன்றென்னத்
தனிநின்றதத்துவத்தின்றகைமூர்த்தியாகின்
இனிநின்றமுதற்றேவரென்கொண்டென்செய்வாரே.

(இ - ள்) நீ—, பனி நின்ற - அச்சந் தரும்படி நின்ற, பிறவி பெருங்கடல் - பிறப்பாகிய பெரிய கடலை, கடக்கும்படி - நீந்தித் தாண்டும்படி, பற்றி - புணையாகக் கொண்டு, நனி நின்ற சமயத்தோர் எல்லாரும் - மிகுதியாய் நின்ற எல்லாச் சமயங்களி லுள்ளவர்களும், நன்று என்ன - நல்லதென்றுசொல்லும்படி, தனி நின்ற - ஒப்பற்று நின்ற, தத்துவத்தின் தகை மூர்த்தி ஆகின் - பெரிய தத்துவஸ்வரூபியானால், இனி - பின்பு, நின்ற முதல் தேவர் - (அவ்வச்சமயங்களுக்குத்) தலைவராய் நின்ற தேவர்கள், என் கொண்டு - என்ன பெருமையைக் கொண்டு, என் செய்வார் - என்ன காரியங்களைச் செய்வார்கள்? (எ - று.)

பனி - நடுக்கமும், வருத்தமுமாம். 'பனிநின்ற' என்னும் அடையைக் கடலுக்குக் கூட்டும்போது, குளிர்ச்சிபொருந்திய வென்க. காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலால் 'பிறவிக்கடல்' என்றும், சகரர் கல்லின குழியை நீக்குதற்கு 'பெருங்கடல்' என்றுங் கூறினான். பெரும் பிறவிக்கடல் கடத்தல் - பிறவியறுதல். சமயம் - மதம். 'ஆகின்' என்னும் எதிர்கால வினையெச்சம், துணிவுப்பொருளை உணர்த்திற்று. பல சமயத்தோரும் தத்தந் தெய்வமே நன் றென்று கொண்டு தந்தம் இஷ்டதெய்வங்களுக்குச்செய்யும் வழிபாடுகளை யெல்லாம் நீயே பெற்றுக்கொண்டு அவர

வர்க்குத் தக்கபடி பயன்களை அளிக்கின்றாயாதலால் அவ்வத்தேவர்களால் யாது பய னென்பதாம்; "நம்மின்கவிகொண்டு நுந்நமிட்டாத்தெய்வ மேத்திநிற், செம்மின்சுடர்முடியென்றிருமாலுக்குச்சேருமே", "யாங்கடவு ளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற்கடவுளர்க்கு, மாங்கடவுணீயென்றா லஃதுனக்கு வியப்பாமோ" என்பன இங்குக் கருதத்தக்கவை. (ருக)

ருஉ. ஓயாதமலரயனேமுதலாகவுளராகி
மாயாதவானவர்க்குமற்றொழிந்தமன்னுயிர்க்கு
நீயாகின்முதற்றாதைநெறிமுறையாலீன்றெடுத்த
தாயாவார்யாவரேதருமத்தின்றனிமூர்த்தி.

(இ - ள்.) தனி - ஒப்பில்லாத, தருமத்தின்மூர்த்தி - தருமஸ்வரூபியே! ஓயாத - ஒழிவில்லாத, மலர் அயனே - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமதேவனே, முதல்ஆக - ஆதியாக, உளர்ஆகி - உள்ளவர்களாகி, மாயாத - அழியாத, வானவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், ஒழிந்த - (அத்தேவர்கள்) நீங்கலான, மற்று மன் உயிர்க்கும் - மற்றை நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கும், முதல் தாதை - முதலாகிய தந்தை, நீ ஆகின் - நீ யானால்,—நெறி முறையால் - உலகவழக்கத்தின்படி, ஈன்று எடுத்த - (அவர்களைப்) பெற்று வளர்த்த, தாயாவார் - (முதல்) தாயாகுபவர், யாவரே - (வேறு) எவரோ? (எ - று.)

ஓயாமை - படைப்புத்தொழிலில் ஒழிவில்லாமை; இனி, கற்பங்கள் தோறும் ஒவ்வொரு பிரம னாதலால், பிரமதேவர் அனேகரென்பதுபற்றி, 'ஓயாத மலரயன்' என்றா னென்றுங் கொள்ளலாம். திருமாலினது திருவுந்திக் கமலமலரில் தோன்றியவ னாதலால், 'மலரயன்' என்றான். 'அயனே முதலாக' என்றதனால், அவனே முதலி லுண்டானவ னென்பதும், மற்றெல்லாவுயிர்களுக்கும் அவனே காரண னென்பதுங் கூறப்பட்டன. அமரராதலால், 'மாயாத வானவர்' எனப்பட்டனர்; உடம்பழியினும் உயிர் அழியாது வேறுடம்புபெற்றுநிற்கு மாதலால், 'மன்னுயிர்' எனப்பட்டது. பிதாமகனாகிய பிரமனையும் படைத்தவ னாதலால், 'முதல்தாதை' என்றான். முதலென்பதனைத் தாயென்பதனோடுங் கூட்டுக. 'தாயாவார் யாவரே' என்றது - ஒருவருமில்லை, நீயே யென்றபடி; மேல் "உலகின்றாய்" என்பதுங் காண்க. இதனால், வேறு துணையில்லாமலே சராசரங்களனைத்தையும் படைத்துக்காக்கின்ற அகடிதகடநாசாமர்த்தியங் கூறப்பட்டது. இனி, நின் தேவியாகிய திருமகளே லோகமாதாவென்றுங் கருதுக் கொள்ளலாம். (ருஉ)

ருங. நீயாதிபரம்பரமுநின்னவேயுலகங்க
ளாயாதசமயமுநின்னடியவேயயலில்லை
தீயாரினொளித்தியால்வெளிநின்றாற்றீங்குண்டோ
வீயாதபெருமாயைவிளையாட்டும்வேண்டுமோ,

(இ - ள்.) ஆதி பரம்பரமும் - முதன்மையாகிய மேலானகடவுளும், நீ - நீயே ; உலகங்கள் - எல்லாவுலகங்களும், நின்னவே - உனக்குக் கீழ்ப் பட்டவையே ; ஆயாத சமயமும் - ஆராய்ந்தறிதற்கரிய எல்லா மதங்களும், நின் அடியவே - உன் திருவடியைப் பற்றியவையே ; அயல் இல்லை - வேறு இல்லை ; (அங்ஙனமிருக்கவும்), தீயாரின் ஒளித்தி - வஞ்சகர்களைப் போல ஒளிக்கின்றாய் ; வெளி நின்றால் - (அங்ஙனம் ஒளியாது) வெளிப் பட்டு நின்றால், தீங்கு உண்டோ - உனக்குத் தீமை உண்டோ? வீயாத - அழியாத, பெரு மாயை விளையாட்டும் - பெரிய மாயையாகிய விளையாட் டும், (உனக்கு), வேண்டுமோ—? (எ - று.)

பராத்பரமென்றது, பரம்பரமென வந்தது; சிறந்ததினுஞ்சிறந்ததென் பது பொருள். தேற்றப்பொருளதும், பிரிநிலைப்பொருளதுமாகிய ஏகா ரத்தை நீ யென்பதனோடுங் கூட்டுக. நின்னவே - உன் ஸ்வரூபமான வையே யென்றுங் கொள்ளலாம். வானத்தினின்றும் பெய்கின்ற மழைநீ ரெல்லாம் கடலையே சலக்குமாறுபோல, எல்லாத் தேவர்களைக் குறித்துஞ் செய்கின்ற வந்தனைபாடுகளெல்லாம் ஸர்வேஸ்வரனையே சேருதலால், 'ஆயாதசமயமு நின்னடியவே' என்றான். 'தீயாரின்' என்னும் உபமானத் திற் பழிப்பினாற் புகழ்ச்சி தோன்றுமாறு காண்க; இனி, தீயவர்க்கு ஒளிக் கிறாயெனவுமாம். இதனால், ஈஸ்வரனது மாயையின் மகிமை கூறப்பட் டது. (ருஙு)

ருசு. தாய்தன்னையறியாதகன்றில்லைதன்கன்றை
யாயுமறியுமுலகின்றாயாகினைய
நீயறிதியெப்பொருளுமவையுன்னைநிலையறியா
மாயையிதுவென்கொலோவாராதேவரவல்லாய்.

(இ - ள்.) ஐய - தலைவனே ! வாராதே வர வல்லாய் - (அடியவர்க்கு) வருதற்கரியாரைப்போலேயிருந்தே அறஎளியையாய் வரத்தக்க வல்லமை யுடையோனே ! (உலகத்தில்), தாய்தன்னை அறியாத கன்று இல்லை - (தன் னைப்பெற்ற) தாயைத் தெரிந்துகொள்ளாத கன்றுகளில்லை; (அவ்வாறே) தன் கன்றை யாயும் அறியும் - தன்கன்றுகளைத் தாய்களும் அறிந்துகொள் ளும் ; (அங்ஙனமிருக்க), உலகின் தாய் ஆகின் - (நீ) எவ்வுலகத்திற்குந் தாயானால், நீ எ பொருளும் அறிதி - நீ எல்லாப்பொருள்களையும் அறி கிறாய் ; அவை உன்னை நிலை அறியா - அப்பொருள்களெல்லாம் உன்னை இத்தன்மையதான நிலையுடையவனென்று அறியமாட்டா ; மாயை இது - இம்மாயை, என்கொல் - யாதோ ? (எ - று.)

தாயும் கன்றையறியவேணும்; கன்றும் தாயை யறியவேணும்: இவ்வா றிருக்க, தாயாகிய நீமாத்திரம் எல்லாவுலகத்துயிர்களையும் அறிந்திருக்க, கன்றாகிய உலகத்துயிர்கள் உன்னையறியாமலிருப்பது என்னவியப்போ ? என்பது கருத்து. "பல்லாவு ளுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று, வல்லதாந் தாய்

நாடிக்கோடலை" என்றார் நாலடியாரிலும். கன்று - இளமைப்பெயர். உலகு இன் தாய் - உலகத்துக்கு இனிய தாயென்றுமாம். 'ஆர்ய' என்னும் வடமொழி, பிராகிருதத்தில் 'அய்ய' என்றாகி, தமிழில் 'ஐய' எனவந்தது. எவனொருவன் கடவுளின் தன்மை நம்மாலறியமுடியாததென நினைக்கின்றானோ அவனால்தான் நீ நன்கறியப்பட்டவனாவாயென்று 'வாராதேவரவல்லாய்' என்பதற்குக்கருத்துக்கொள்ளலாம்; கடவுளின் தன்மை மனோவாக்குக்களுக்கு எட்டாததாதலால், அதனை அவ்வாறு உணர்ந்தவனே உண்மையுணர்ந்தவனென்க: "வந்தாய்போலே வாராதாய் வாராதாய்போல் வருவானே" என்றார் பெரியாரும். இனி, இந்தப் பிரகிருதியிற் சம்பந்தப்படாமலே இதனுட்புகுந்து நடக்கவல்லாயென்றும், ஊனக்கண்ணுக்கு வந்து தோன்றாமலே ஞானக்கண்ணுக்கு வந்துதோன்றவல்லாயென்றும், பரமபதத்தினின்றும் நீங்காமலிருந்தே இங்கே திருவவதரிக்கவல்லாயென்றும், கர்மவசமாய்ப் பிறக்கும்பிறவிபோலாகாமே அருள்பற்றியுளதாகின்ற இச்சாமாத்திரத்தால் அவதரிக்கவல்லாயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ()

௫௫. பன்னலாமென்றுலகம்பலபலவுநினையுமா
லுன்னலாற்பெருந்தெய்வமுயர்ந்துளோரொழுக்கன்றே
யன்னவூர்தியைமுதலாமந்தணர்மாட்டருந்தெய்வ
நின்னலாவில்லாமைநெறிநின்றார்நினையாரோ.

(இ - ள்.) உலகம் - உலகத்திலுள்ள சாதாரண ஜனங்கள், பன்னல் ஆம் என்று - துதிக்கலாமென்று, பல பலவும் - பலபல தெய்வங்களையும், நினையும் - நினைப்பர்; (என்றாலும்), உன் அலால் - உன்னை யல்லாமல், பெருந் தெய்வம் - வேறு சிறந்த தெய்வம் (உண்டென்னுதல்), உயர்ந்துளோர் ஒழுக்கு அன்றே - உயர்ந்தோர்களது ஒழுக்கமன்று; நெறி நின்றார் - நல்லொழுக்கத்தில் நின்ற அப்பெரியோர்கள், அன்னம் ஊர்தியை முதல்ஆம் - பிரமன் முதலாகிய, அந்தணர்மாட்டு - அந்தணர்களால் ஆராதிக்கத்தக்க, அருந் தெய்வம் - அரிய கடவுள், நின் அலால் இல்லாமை - உன்னையன்றி வேறில்லாமையை, நினையாரோ - ஆராய்ந்து அறியமாட்டார்களோ? [அறியவே அறிவா ரென்றபடி]; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

"தெய்வம்பல வவர்நூலும்பல வகைதேர்பொழுதில், பொய்வம்பல வென்றுதோன்றும் புல்லோர்கட்குப் போதநல்லோ, ருய்வம் பலனுமவனே யென்றோதி யுணர்வர் நெஞ்சே, கொய்வம்பலர்சொரியுஞ் சோலைமாமலைக்கொண்டலையே" என்ற செய்யுளும் இக்கருத்துக்கொண்டதே. 'உண்டென்னுதல்' என்பது, சொல்லெச்சம். உயர்ந்துளோர், நெறிநின்றார் - தத்துவஞானிகள். அன்னவூர்தி - அன்னப்பறவையை வாகனமாகவுடையவன். அன்னம் - ஹம்ஸமென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. ஊர்தி - ஊரப்படுவது; ஊர்தல் - ஏறிச்செலுத்துதல். அந்தணர் - அழகிய தட்பத்தினை [அருளினை] யுடையார்; அன்றிக்கே, அந்தத்தை அணுவுவோ ரென

வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவரு மாம். இனி, உன்னையல்லாமல் வேறு பெருந்தெய்வத்தைத் தேர்ந்தறியலா மென்று உலகம் பலபலவற்றையும் நினைக்கும்; அது உயர்ந்துளோ ரொழுக்கன் றெனவு மாம். இதனால், பிரமன் முதலிய தேவர்க்குந் தேவனுந் தன்மை கூறப் பட்டது. (ருரு)

ருசு. பொருவரியசமயங்கள்புகல்கின்றபுத்தேளி
ரிருவினையுமுடையார்போலருந்தவநின்றியற்றுவார்
திருவுறையுமணிமார்பநினக்கென்னைசெயற்பால
வொருவினையுமில்லார்போ லுறங்குதியா லுறங்காதாய்.

(இ - ள்.) திரு உறையும் அணி மார்ப - திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற அழகிய மார்பினையுடையவனே! உறங்காதாய் - தூங்காதவனே!—பொருவு அரிய - ஒப்பில்லாத, சமயங்கள் - பலமதங்களி லுள்ளவர்களும், புகல்கின்ற - (தத்தந்தெய்வமென்று சிறப்பித்துச்) சொல்லுகின்ற, புத்தேளிர் - தேவர்கள், இரு வினையும் உடையார்போல் - (நல்வினை தீவினை யென்னும்) இரண்டுவினைகளையு முடையவர்களைப்போல, அருந் தவம் - அரிய தவத்தை, நின்று இயற்றுவார் - செய்துநிற்பார்கள்; நினக்கு - உனக்கு, செயற்பால - செய்யத்தக்க வினைகள், என்னை - என்ன இருக்கின்றன? [ஒன்றுமில்லை]; (ஆகையால்), ஒரு வினையும் இல்லார்போல் - வினையொன்று மில்லாதவர்களைப்போல, உறங்குதி - நித்திரை செய்தருளுகிறாய்; (எ - று.)

சமயம் - ஆகுபெயர். புத்தேளிர், இர் - பலர்பால் விகுதி; கேளிர், மகளிர் என்பவற்றிற்போல. இருவினை - புண்ணிய பாபங்கள். தீவினையைப்போல நல்வினையும்பிறத்தற்கு ஏதுவாதலான், 'இருவினையுமுடையார் போல்' என்றான்; இந் நல்வினை தீவினை இரண்டும், ஒருவனுக்குத் தத்துவ ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதற்கண், பொன்விலங்கும் இருப்பு விலங்கும்போலத் தம்முள் ஒப்பனவாமென்க; "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா" என்றார் நாயனாரும். உம்மை - முற்றும்மை. 'போல்' இரண்டும் - ஒப்பில்போலி. 'இருந்தவம்' என்றும் பாடம். மணி மார்ப வென்றும் பிரிக்கலாம். இனி, திருவும், கௌஸ்துபமணியும் பொருந்திய மார்பினையுடையா யென்றுமாம். 'உறங்காதாய்' என்றதற்கு - மற்றவர்களைப்போலத் தூங்காமல் யோகநித்திரைசெய்தருளுகின்றவனே யென்றும், அழிவில்லாதவனே யென்றுங் கருத்துக்கொள்க. 'ஒருவினையு மில்லார்போ லுறங்குதி' என்றதனால், படைத்தல் முதலியதொழிலெல்லாம் உன்னுடையனவேயென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. திருமால் இவ்வுலகத்தைக் காத்தற்பொருட்டே யோகநித்திரைசெய்கின்றனனாதலால், 'ஒருவினையுமில்லார்போலுறங்குதியாலுறங்காதாய்' என்றான்; "உறங்குவான்போல் யோகுசெய்தபெருமானை" என்றார் ஆழ்வாரும். (ருசு)

ருஎ. அரவாகிச்சுமத்தியாலயிலெயிற்றினேந்துதியா
லொருவாயின்விழுங்குதியாலோரடியாலொளித்தியா
றிருவானநிலமகளையிஃதறிந்தாற்சீறாளோ
மருவாருந்துழாயலங்கன்மணிமார்பின்வைகுவாள்.

(இ - ள்.) திரு ஆன நிலமகளை - அழகான பூமிப்பிராட்டியை, அரவு ஆகி - ஆதிசேஷனது உருவமாகி, சுமத்தி - தாங்கியருளுகின்றாய்; அயில் எயிற்றின் - கூர்மையாகிய கோட்டினால், ஏந்துதி - (ஸ்ரீவராகாவதாரமாய்) எடுத்தருளுகின்றாய்; ஒரு வாயின் விழுங்குதி - (பிரளயகாலத்தில்) ஒரு வாயில் விழுங்கியருளுகின்றாய்; ஓர் அடியால் ஒளித்தி - (ஸ்ரீதிரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) ஒருதிருவடியால் அளந்து மறைத்தருளுகின்றாய்; இஃது - இங்ஙனம் அவளிடத்தே அன்புகொண்டுஉதவுதலை, அறிந்தால் - தெரிந்தால், மரு ஆரும் - வாசனைவீசுகின்ற, துழாய் அலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, மணி மார்பின் - அழகியதிருமார்பில், வைகுவாள் - தங்குகின்ற பெரிய பிராட்டி, சீறாளோ - ஊடல்கொள்ளாளோ? (எ - று.)

அரவாகிச் சுமத்தலை, ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் கண்ணன் "நாகங்களில் அநந்தனாகின்றேன் யானே" எனக் கூறியவாற்றானு முணர்க. மரு வாரும் எனப்பிரித்து, தேனொழுகுகின்ற என்றுமாம். "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்" என்றார் பெரியாரும். துழாய் - துளஸீ என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இது, துளவமென்றுஞ் சிதைந்து வழங்கும். அலங்கல் -தொங்கியசைவது; தொழிலாகுபெயர். (ருஎ)

ருஅ. மெய்யைத்தான்சிறிதுணர்ந்துநீவிதித்தமன்னுயிர்க
ளுய்யத்தானாகாதோவுனக்கென்னகுறையுண்டோ
வையத்தார்வானத்தார்மழுவாளிக்கன்றளித்த
வையத்தாற்சிறிதையந்தவிர்ந்தாருமுளரையா.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே! நீ விதித்த மன் உயிர்கள் - நீ உண்டாக்கி நியமித்த நிலைபொருந்திய உயிர்கள், மெய்யை - (நீயே பரதத்துவமென்னும்) உண்மையை, சிறிது உணர்ந்து - கிஞ்சித்து அறிந்து, உய்யத்தான் ஆகாதோ - உஜ்ஜீவித்தாலாகாதோ? உனக்கு என்ன குறை உண்டோ - (அங்ஙனம் உஜ்ஜீவிப்பதனால்) உனக்கு யாதாயினுங் குறை உளதாமோ? மழுவாளிக்கு - பரமசிவனுக்கு, அன்று - அக்காலத்தில் [பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்திப் பிக்ஷாடனஞ்செய்தபொழுது], அளித்த - (அக்கபாலம்நிறைந்து கையைவிட்டு நீங்கும்படி நீ) இட்டருளிய, ஐயத்தால் - பிச்சையினால், சிறிது ஐயம் தவிர்ந்தாரும் - சிறிதுசந்தேகம் நீங்கினவர்களும், வையத்தார் - நிலவுலகத்தவருள்ளும், வானத்தார் - வானுலகத்தவருள்ளும், உளர் - உண்டு.

"பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்றது, இங்கே காணத்தக்கது.

உய்தல் - நற்கதியடைதல். மழு ஆளி - மழுவை ஆளுதலுடையவன்; அன்றிக்கே, மழு வாளி -'மழுவாகிய ஆயுதத்தை யுடையவன். மழு - எரியிரும்பாயுதம். ஐயமாவது - பலதலையாய உணர்வு; இங்கே யாரோ பாதத்துல மென்பது. ஐயம் - பிச்சையுஞ் சந்தேகமு மாதல் "ஐயமே பிச்சை யேற்குமோ டநுமானம் பிச்சை" என்பதனு லறிக.

மழுவாளிக்கு ஐயமளித்தகதை:—பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துசிரமுடையனுயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி அவனது சிரங்களி லொன்றைக் கிள்ளிவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையிலொட்டிக்கொள்ளுதலும், இதற்கென்செய்வதென்று அலமர, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்கு இக்கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையை விட்டகலும்' என்று உரைக்க, அங்ஙனமே சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களினுஞ்சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டு வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறைந்து நிங்காதாக, ஒருநாள் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை அடைந்து ஏற்றபோது, அவர் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டகன்றது என்பதாம். (ருஅ)

ருகூ. அன்னமாயருமறைகளறைந்தாய்நீயவையுன்னை
முன்னமாரோதுவித்தாரெல்லாருமுடிந்தாரோ
பின்னமாயொன்றாதல்பிரிந்தேயோபிரியாதோ
வென்னமாமாயமிவையேனமாய்மண்ணிடந்தாய்.

(இ - ள்.) ஏனம் ஆய் மண் இடந்தாய் - ஸ்ரீவராகரூபியாய்ப் பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி யெடுத்தருளியவனே! நீ—, அன்னம் ஆய்-ஹம்ஸஸ்வரூபியாய், அரு மறைகள் - அறிதற்கரிய வேதங்களை, அறைந்தாய் - (பிரமதேவனுக்கு) உபதேசித்தாய்; அவை-அவற்றை, முன்னம்-முன்னே, உன்னை ஓதுவித்தார் - உனக்குக் கற்பித்தவர், ஆர்-யாவர்? எல்லாரும்-(அவர்கள்) அனைவரும், முடிந்தாரோ - (இப்பொழுது) அழிந்துபோனார்களோ? (பரமாத்மாவாகிய நீ), பின்னம் ஆய் ஒன்று ஆதல் - (சேதநாசேதநங்களினின்றும்) வேறாகியும் ஒன்றாகியு மிருத்தல், பிரிந்தேயோ - (அவற்றைப்) பிரிந்து நின்றோ? பிரியாதோ - பிரியாமலிருந்தோ? இவை - (வேறும் ஒன்றுமாயிருக்கிற) இத்தன்மைகள், என்ன மா மாயம்-என்ன பெரிய மாயை?(எ-று.)

பிரமனுக்கு வேதங்களை முதலில் ஹம்ஸரூபியா யிருந்து உபதேசித்தருளினதனால், 'அன்னமா யருமறைக ளறைந்தாய்' என்றான்; "அன்னமாயன்றங் கருமறைபயந்தான்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். திருமால் தனக்குச் சேதநாசேதநங்களையெல்லாம் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளானதலால், சரீரசரீரிகளைப் பேதமாகவும் அபேதமாகவும் கூறும் மரபின்படியே இச்சேதநாசேதநங்களின் வேறுபடுத்தியும், ஒன்றாக்கியும் கூறப்படுவன்; இதனால்,

விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டபடி. யாரென்பதன் விகாரமாகிய ஆரென்பது, ஈண்டு இன்மை குறித்து நின்றது. 'முடிந்தாரே' என்றும் பாடம்.

ஏனமாய் மண்ணிடந்த கதை:—முன் ஒருகாலத்திற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனை, திருமால், வராக ரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று, பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டுவந்து விரித்தருளின னென்பதாம். (௫௯)

௬௦. ஒப்பிறையும்பெறலரியவொருவாமுன் னுவந்துறையு
மப்புறையுடுறந்தடியேனருந்தவத்தாலணுகுறலா
லிப்பிறவிக்கடல்கடந்தேனினிப்பிறவேனிருவினையுந்
துப்புறழுநீர்த்தசுடர்த்திருவடியாற்றுடைத்தாய்நீ.

(இ - ள்.) இறையும் ஒப்பு பெறல் அரிய - சிறிதும் உவமைபெறுவதற்கரிய [ஒப்பில்லாத], ஒருவா-தனிநாயகனே!—நீ—, முன்-முன்னே, உவந்து-(திருவுள்ளம்) உகந்து, உறையும் - பள்ளிகொள்கின்ற, அப்பு உறையுள் - திருப்பாற்கடலாகிய இருப்பிடத்தை, துறந்து - விட்டு, அடியேன் அருந் தவத்தால் - அடியவனாகிய எனது (முன்னேசெய்த) அரிய தவத்தினால், அணுகுறலால் - (இங்கே) எழுந்தருளியதனால்,— இ பிறவி கடல் - இந்தப் பிறப்பாகிய கடலை, கடந்தேன் - தாண்டினேன்; இனி பிறவேன் - இனிமேல் (யான்) பிறப்பேனல்லேன்; இரு வினையும் - (இப்பிறவிக்குக்காரணமாகிய எனது) இரண்டுவினைகளையும், துப்பு உறழும் நீர்த்த-பவழம்போன்ற [சிவந்த] திருநிறத்தையுடைய, சுடர் - ஒளியினையுடைய, திரு அடியால்-(உன்) திருவடிகளால், துடைத்தாய் - போக்கியருளினாய்; (எ - று.)

ஒப்பில்லாமை கூறியதனால், உயர்வில்லாமை தானே பெறப்படும்; "ஈடுமெடுப்பு மி லீசன்" என்றார் பெரியாரும். "பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தென், மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாளநம்பீ" "பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின், பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்" என்ற பெரியாரருளிச்செயலை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். அப்பு-நீர்; கடலுக்கு ஆகுபெயர்: இங்கே பிரகாணம் நோக்கிப் பாற்கடலெனக் கொள்ளப்பட்டது. துப்புறழும் நீர்த்த-தூய்மைபொருந்திய தன்மையையுடைய வென்றுமாம். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தோள்மேல் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனபொழுதும், ஸ்ரீராமன் காலாலுதைத்துப் பள்ளத்தில் தள்ளியபொழுதும் திருவடிகள் தன்மேற்பட்ட பாக்கியத்தை வியந்து, 'திருவடியால் துடைத்தாய்' என்றான். உறையுள் - தொழிலாகுபெயர்; உள்-தொழிற்பெயர்விகுதி: விக்குள், கடவுள், செய்யுள், பாய்த்துள் என்பவற்றிற்போல. இனி, வினைத்தொகையாய் உறைகின்ற இட மெனவுமாம். (௬௦)

வேறு.

'உன்சரிதஞ்சொல்' என்று இராமன் விராதனை வினவுதல்.

சுக. இற்றெலாமியம்பினு, னிற்றலோடுநீயிவ்வா
றுற்றவாறுணர்த்தெனு, வெற்றியான்விளம்பினான்.

(இ - ள்.) (அத்தேவசரீரங்கொண்ட விராதன்),—இற்று எலாம் - இத்தன்மையவெல்லாவற்றையும், இயம்பினன் நிற்றலோடும் - சொல்லித் துதித்து நின்றவளவில்,—வெற்றியான் - வெற்றியையுடைய ஸ்ரீராமன், (அவனை நோக்கி), 'நீ இ ஆறு உற்ற ஆறு - நீ இங்ஙனம் பொருந்திய வரலாற்றை, உணர்த்து - தெரியச்சொல்வாய்,' எனு - என்று, விளம்பினான் - சொன்னான். (எ - று.)

இற்றெலாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். வெற்றி - விராதன்வதை.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதலிரண்டுசீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றையதொன்று விளச்சீருமாகிய சிந்தடிநான்கு கொண்ட வஞ்சிவிருத்தங்கள். (சுக)

விராதன் தன்வரலாறு கூறத்தொடங்குதல்.

சுஉ. கள்ளமாயவாழ்வெலாம், விள்ளஞானம்வீசுதாள்
வள்ளல்வாழிகேளெனு, வுள்ளவாறுணர்த்தினான்.

(இ - ள்.) (அதற்கு விராதன்), 'கள்ளம் ஆய - பொய்யாகிய, வாழ்வு எலாம் - (இவ்வுலக) வாழ்க்கைகளெல்லாம், விள்ள - நீங்கும்படி, ஞானம் - தத்துவஞானத்தை, வீசு - உண்டாக்குகின்ற, தாள் - திருவடிகளையுடைய, வள்ளல் - வரையாது கொடுப்பவனே!—வாழி - வாழ்வாயாக; கேள் - (இதனைக்) கேள்'; எனு - என்று, உள்ள ஆறு - நடந்த வரலாற்றை, உணர்த்தினான் - தெரிவித்தான்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

இனி, 'கள்ளமாயவாழ்வு' என்பதற்கு, குற்றம்பொருந்திய சாபத்தால் வந்த ராக்ஷஸசரீரமென்றும் உரைக்கலாம். வீசுதல் - ஈதல். வள்ளல் - அண்மைவிளி. தன்சாபத்தைப்போக்கி அறியாமையைநீக்கி ஞானத்தையுண்டாக்கிய உபகாரத்தை நோக்கி, 'வள்ளல் வாழி' என்றான். வாழியவென்னும் வியங்கோள், ஈறுகெட்டு நின்றது. (சுஉ)

விராதன் வரலாறு.

சுங. இம்பருற்றிதெய்தினேன், வெம்புவிற்கைவீரபேர்
தும்புருத்தனதன்சூ, ழம்பரத்துளனரோ.

(இ - ள்.) வெம்பு வில் - வெப்பம்பொருந்திய வில்லினையேந்திய, கை - திருக்கையையுடைய, வீர - வீரனே!—தும்புரு பேர் - தும்புருவென்னும் பெயரையுடையேனும்,—தனதன் - குபேரன், சூழ் - ஆளுகின்ற

அம்பரத்து - தேவலோகத்தில் [அளகாபுரியில்], உளேன் - உள்ளவனுமாகிய யான், இம்பர் உற்று - இவ்வுலகத்தே வந்து பிறந்து, இது எய்தினேன் - இந்நிலைமையை அடைந்தேன்; (எ - று.)

கோதண்டத்தின் வெப்பத்தைத் தான் நேரே கண்டு அனுபவித்தமை தோன்ற, 'வெம்புவில்' என்றான்; இனி, வெம்பு கை என இயைத்து, விரும்பப்படுகின்ற [அழகிய]கை யென்றுங் கொள்ளலாம். பெயர்-பேரென மருவிற்று. தனத னென்பதற்கு - சம்பத்தைக்கொடுக்கின்றவ னென்று பொருள். (கூரு)

கூச. ஆடரம்பைநீடரங், கூடுநின்றுபாடலா
லூடுவந்துகூடவிக், கூடுவந்துகூடினேன்.

(இ - ள்.) ஆடு அரம்பை - நர்த்தனஞ் செய்கின்ற ரம்பை யென்னுந் தெய்வப்பெண், நீடு அரங்குஊடு - பெரிய நடனசபையில், நின்று - வந்து நின்று, பாடலால் - பாடுதலினாலே, (அப்பொழுது அவளிடத்தே யான் வேட்கையுற்று), ஊடு வந்து கூட - ஊடுதலுண்டாகி (அவளோடு) புணர்ந்ததனால், இ கூடு வந்து கூடினேன் - இவ்விராக்கத சரீரத்திலே வந்து சேர்ந்தேன்; (எ - று.)

'ஆடரம்பை பாடலால்' என்றதனால், ஆட்டத்தோடே கூடிய பாட்டைப் பாடினா ளென்க. அரம்பை - வடசொற்றிரிபு. அரங்கூடு, ஊடு - ஏழனுருபு. பின்னே நின்ற ஊடு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஊடு உவந்து எனப் பிரித்து - ஊடலை மகிழ்ந்தென்றும் உரைக்கலாம். ஊடலாற் கூடலின்பஞ் சிறத்தலால், 'ஊடுவந்துகூட' என்றான்; "ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங், கூடி முயங்கப் பெறின்" என்றார் நாயனாரும். கூடு - பறவைக் கூடு; இங்கே அதுபோன்ற உடலுக்கு உவமவாகுபெயர். (கூச)

கூரு. காக்கவந்தகாமநோய், தூக்கவந்ததோமினா
லிரக்கமின்றியேவினா, னரக்கன்மைந்தனாயினேன்.

(இ - ள்.) காக்க - (அறிவை) மறைக்கும்படி, வந்த - மிகுதியாயுண்டாகிய, காம நோய் - காமவியாதி, தூக்க - தொடர்தலால், வந்த - உளதான, தோமினால் - அக்குற்றத்தினால், இரக்கம் இன்றி - சிறிதும் இரங்குதலில்லாமல், ஏவினான் - (குபேரன் என்னை ராக்ஷஸனாகும்படி) சபித்தான்; (ஆதலால் யான்), அரக்கன் மைந்தன் ஆயினேன் - ராக்ஷஸகுலத்தில்தோன்றிய மகனானேன்; (எ - று.)

தான் சேர்ந்தவிடத்தே மிக்க வருத்தத்தை உண்டாக்குதலால், காமத்தை 'நோய்' என்றான். தோம் - தோஷமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு.

கூசு. அன்னயக்கனுதியா, யின்னநீருமீகையா
னின்னதாளினீங்குமென், றுன்னுமெற்குணர்த்தினான்.

(இ - ள்.) ஆதியாய் - (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) முதன்மையானவனே! இன்னல் தீரும் ஈகையான் - (இரப்பவர்களது) வறுமைத்துன்பம் நீங்குதற்குக் காரணமான தானத்தை யுடையோனாகிய, அன்ன யக்கன் - அந்தயக்ஷன் [குபேரன்],உன்னும் எற்கு-(இச்சாபம் எவ்வாறுநீங்கு மென்று) நினைத்துவருந்துகின்ற எனக்கு, நின்ன தாளின் நீங்கும் - உன்னுடைய திருவடிகளின் பரிசத்தால் தீரும், என்று—, உணர்த்தினான்—; (எ - று.)

யக்கன் - வடசொற்றிரிபு. எற்கு-அகரச்சாரியை யின்றி வந்தது. (௬௬)

௬௭. வலஞ்செய்திந்தவானெலா, நலிஞ்சுதின்னநாமவேல
பொலிஞ்சவென்றிபூணுமக், கிலிஞ்சன்மைந்தனாயினேன்.

(இ - ள்.) இந்த வான் எலாம் - இவ்வானுலகத்தி லுள்ளார் யாவரையும், வலம்செய்து - சுற்றிவந்து, நலிஞ்சு - வருத்தப்படுத்தி, தின்ன - தின்னும்படி,—நாம வேல் பொலிஞ்ச - அச்சத்தைத்தருகின்ற வேலாயுதம் விளங்கிய, வென்றி பூணும் - ஜயத்தையே மேற்கொள்ளுகின்ற, அ கிலிஞ்சன்-அப்படிப்பட்ட கிலிஞ்சனென்னும் அரக்கனது, மைந்தன் ஆயினேன்- மகனாகப் பிறந்தேன்; (எ - று.)

இனி, 'வலஞ்செய்து' என்பதற்கு, சாபம்நீங்குமாறு கூறிய அக்குபேரனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவந் தென்றுங் கொள்ளலாம். வான் - ஆகுபெயர். நலிஞ்சு, பொலிஞ்ச என்பவை - நலிந்து, பொலிந்த என்பவற்றின் போலி. நாமென்பது, அச்சமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "பே நா முருமென வரூஉங் கிளவி,யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள" என்பதனு லறிக. அ-அசை.இனி, நாமமெனக் கொண்டு, அதிசயத்தை விளக்கின்ற வே லென்றுமாம். அக் கிலிஞ்சன், அகரச்சுட்டு - அவனதுகொடுமையின்பிரசித்தியைக் காட்டும். ()

௬௮. அன்றுமூலமாதியா, யின்றுகாறுமேழையே
னன்றுதீதுநாடலேன், றின்றுதீயதேடினேன்.

(இ - ள்.) ஆதியாய் - முதல்வனே! ஏழையேன் - அறிவில்லாத யான், அன்று மூலம் - அந்நாள்முதலாக, இன்று காறும் - இந்நாள்வரையிலும், நன்று தீது நாடலேன் - நல்லதின்னது தீயதின்ன தென்று ஆராயாதவனாய், தின்று - (அகப்பட்ட பிராணிகளையெல்லாங் கொன்று) தின்று, தீய - தீவினைகளையே, தேடினேன் - சம்பாதித்துக்கொண்டேன்; (எ - று.)

காமநோயால் அறிவிழந்து அரம்பையைக் கூடி அரக்கனாக நேர்ந்தமை பற்றிய அநுதாபந் தோன்ற, 'ஏழையேன்' என்றான். (௬௮)

௬௯. தூண்டநின்றதொன்மைதான், வேண்டநின்றவேதநூல்
பூண்டநின்பொலங்கொடா, டீண்டவின்றுதேறினேன்.

(இ - ள்.) தூண்ட நின்ற - (தன்னை ஓதியுணர்ந்தவர்க்கு நல்லறிவைத் தூண்டும்படி நின்றனவும், தொன்மை தான் வேண்ட நின்ற - பழமைபாகத்

தான் (எல்லாராலும்) வேண்டப்பட்டு இன்றியமையாது நின்றனவுமாகிய, வேதம் நூல் - வேதங்களை, பூண்ட - மேற்கொண்ட, நின்-உனது, பொலம் கொள் - பொற்கழலை யணிந்த, தாள் - திருவடிகள், தீண்ட-மேற்படுதலால், இன்று—, தேறினேன் - துன்பந் தீர்ந்தேன்; (எ - று.)

தூண்டுதல் - உண்டாக்கிவளர்த்தல். தூண்டநின்ற வேண்டநின்ற வேத மென்க. வேதநூல் - வேதமாகிய நூலென இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை; உம்மைத்தொகையாய், வேதங்களும் அவற்றோடொப்பச் சொல் லப்படுகின்ற மற்றைச் சாஸ்திரங்களு மென்றுமாம். வேதநூல் பூணுதல் - எல்லா நூல்களானும் புகழப்படுதல். பொன்+கொள்=பொலங்கொள்; இதற்கு, "பொன்னென் கிளவி யீறுகெட முறையின், முன்னர்த் தோன் றும் லகார மகாரஞ், செய்யுண்மருங்கிற் றொடரிய லான" என்பது விதி. பொன் - இங்கே அதனாலாகிய கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர்; பொலிவைக் கொண்ட தாளெனவுமாம். இனி, முதலடிக்கு - முன்னேசெய்துநின்ற பழமையாகிய எனதுநல்வினை தான் தூண்டியதனா லென்று உரைத்து, 'தீண்ட' என்பதனோடு கூட்டலுமாம். (சுகூ)

விராதன் தன்னுலகத்தைச் சேர்தல்.

எ௦. தெறுத்துவந்ததீதெலா, மறுத்தவுன்னையாதனே
னொறுத்ததன்மையூழியாய், பொறுத்தியென்றுபோயினான்.

(இ - ள்.) ஊழியாய்—! தெறுத்து - உயிர்களையழித்ததனால், வந்த - (எனக்கு) நேர்ந்த, தீது எலாம் - (எனது) தீவினையையெல்லாம், அறுத்த - போக்கியருளிய, உன்னை—, ஆதனேன் - அறிவுகேடனாகிய யான், ஒறுத்த- (பலவாறு) வருத்திய, தன்மை - குற்றத்தை, பொறுத்தி - பொறுத்தருளு வாயாக, என்று-என்று பிரார்த்தித்து, போயினான் - (விடைபெற்றுத் தன் னுலகஞ்) சென்றான்; (எ - று.)

இனி, என்னை யழித்துநின்று என்பாற் பொருந்திய தீமையை யெல் லாம் போக்கிய உன்னை யென்றுமாம். தீதெலாம் - ஒருமைபன்மைமயக் கம். 'ஊழியாய்' என்பதற்குக் கீழ் 'ஊழிமுதல்வன்' என்றவிடத்து உரைத் தாங்கு உரைக்க. (எ௰)

இராமன் முதலியமூவரும் அப்பாற்செல்லுதல்.

எக. தேவுகாதல்சீரியோ, னாவிபோயினானெனாப்
பூவுலாவுபூவையோ, டேவலாருமேகினார்.

(இ - ள்.) தேவு காதல் சீரியோன் - தேவர்களை வருத்துதலையே (தனக்குச்) சிறப்பாகவுடைய அவ்வரக்கன், ஆவி போயினான் எனா - உயிர் நீங்கினானென்று மகிழ்ந்து, ஏவலாரும் - அம்பில் வல்லவர்களாகிய அவ் விராம லக்ஷ்மணர்களும், பூ உலாவு பூவையோடு - தாமரை மலரில் வீற்றிருக் கின்ற பிராட்டியுடனே, ஏகினார் - (அப்பாற்) சென்றார்கள்; (எ - று.)

இனி, 'பூவுலாவு' என்பதற்கு-பொலிவு பொருந்திய வென்று உரைத்து, முன் விராதன்வரவா லிழந்த பொலிவை இப்பொழுது அவன்வதையால் மீண்டும் பெற்ற ஜாநகியோ டென்றுமாம். 'ஏவலார்' என்பதற்கு - எல்லா வுலகங்களையும் அடிமையாகக் கொண்டு ஆணைசெலுத்துகின்றவர்க ளென்றும், தாய்தந்தையர்களது ஏவலின்படி நின்றவர்க ளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். காதல் - தொழிற்பெயர். பூவை - கிளி; இங்கே கிளிமொழி யாளுக்கு உவமவாகுபெயர். (எக)

இராமன்முதலியோர் பகலில் ஒரு தபோவனத்துத் தங்குதல்.

எஉ. கைகொள்காலவேலினார், மெய்கொள்வேதமெய்யர்வாழ்
மொய்கொள்சோலைமுன்னினார், வைகலானும்வைகினார்.

(இ - ள்.) கை கொள் - கையிலே கொண்ட, கால வேலினார் - யமன் போன்ற வேலினையுடைய அவ்வீரர்கள்,— மெய் கொள் வேதம் மெய்யர் - மெய்ம்மையாகிய வேதங்களையே வடிவாக வுடைய முனிவர்கள், வாழ் - வாழ்கின்ற, மொய்கொள் - நெருங்கிய, சோலை - சோலையை, முன்னினார் - கிட்டினவர்களாய்,—வைகல் தானும் - பகல்முழுவதும், வைகினார்-(அங்கே) தங்கினார்கள்; (எ - று.)

பகைவருயிரைக் கவர்தலால், வேலிற்குக் காலனை ஒப்பிட்டார். காலத்தை வரையறைசெய்தலாற் காலனெனப்பெயர். 'வேதமெய்யர்' என்பதற்கு, வேதவிதிப்படி நித்திய நைமித்திக கருமங்களிற் சிறிதும் வழுவாது ஒழுகுபவ ரென்பது கருத்து. இரண்டாமடி - முற்றுமோனை. (எஉ)

விராதன் வதைப்படலம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சரபங்கர் பிறப்புநீங்கு படலம்.

சரபங்கரென்னும் முனிவர் ஸ்ரீராமனது அருளாற் பிறப்புநீங்கிப் பரம பதமடைந்த கதையைச் சொல்லுஞ் சிறிய பிரி வென்பதாம். 'சரபங்கர்' என்பதற்கு - (மன்மத) பாணங்களைப் பங்கப்படுத்தினவர் [வென்றவர்] என்பது பொருள்; முக்குற்றங்களுள்ளும் முதலதாகிய காமத்தை ஒழித்தவ ரென்பது கருத்து: காமத்தை யொழித்தவ ரெனவே, மற்றைய வெகுளி மயக்கங்களை யொழித்தமை தானே பெறப்படும்; பிறப்புநீங்குத லென்னுங் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார்.

இப்படலம், ஸ்ரீராமன் விராதனது சாபந்தீர்த்தபின்னர்ச் சரபங்கரது ஆச்சிரமத் தருகிற் சென்றபோது, பிரமனது கட்டளையால் அவரைச் சத்

தியலோகத்திற்கு அழைத்துப்போக வந்திருந்த தேவேந்திரன் இராமனைக் கண்டு துதித்துப்போக, பின்பு இராமபிரான் முனிவரைச் சேர, இவர் சேவைக்குக்காத்திருந்த அம்முனிவர் இவர் எழுந்தருளினவுடனே சேவித்து இப்பிரானதெதிரிலேயே அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து ஊனுடலொழித்து வானுலகடைந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றது.

வேறு.

இராமன்முதலியோர் மாலையில் சரபங்கமுனிவரி னாச்சிரமஞ் சேர்தல்.

க. குரவங்குவிகோங்கலர்கொம்பினொடு
மிரவங்கணுறும்பொழுதேகினராற்
சரவங்கனிருந்துதவங்கருது
மரவங்கிளர்கோங்கொளிர்வாசவனம்.

(இ - ள்.) இரவு - அன்றை இராத்திரியானது, உறும் பொழுது - வருங்காலத்தில் [மாலைப்பொழுதில்],—(ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள்,)—குரவம் - குராவரும்பும், குவி கோங்கு - குவிந்த கோங்கரும்பும், அலர் - சூடி மலரப்பெற்ற, கொம்பினொடும் - பூங்கொம்பு போன்ற சீதையுடனே,—அங்கண் - அவ்விடத்தினின்றும், சரவங்கன் - சரபங்கரென்னும் முனிவர், இருந்து—, தவம் கருதும் - தவத்தைச் செய்கின்ற, மரவம் கிளர் - குங்கும மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கப்பெற்றதும், கோங்கு ஒளிர் - கோங்கமரங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமாகிய, வாசம் வனம் - வாசனையையுடைய ஆச்சிரமத்திற்கு, ஏகினர் - சென்றார்கள் ; (எ - று.)

குரவம் - குராமரம். குரவம், கோங்கு என்பன - முதலாகுபெயர்கள். கொம்பு - உவமவாகுபெயர். வாசவனம் - வாஸஸ்தாநமாகிய சோலையுமாம்.

இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் நான்குசீரும் மாச்சீர்களாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள்.

அப்போது இந்திரன் அங்கு வந்திருத்தல்.

உ. செவ்வேலவர்சென்றனர்சேருறு
மவ்வேலையினைய்தினனுயிரமாந்
தவ்வாதிரவும்பொலிதாமரையின்
வெவ்வேறலர்கண்ணினன்விண்ணவர்கோன்.

(இ - ள்.) செம் வேலவர் - சிவந்த வேலினையுடைய அவ்வீரர்கள், சென்றனர் சேர்உறும் - (அம்முனிவரது ஆச்சிரமத்துக்குச்) சென்று சேர்கின்ற, அ வேலையின் - அப்பொழுதில்,—இரவும் - இராத்திரி காலத்தும், தவ்வாது - குவியாமல், பொலி - மலர்ந்து விளங்குகின்ற, தாமரையின் - செந்தாமரை மலர்களைப்போல, வெவ்வேறு அலர் - தனித்தனியே விளங்கு

கின்ற, ஆயிரம் ஆம் கண்ணினன் - ஆயிரங்கண்களையுடையவனாகிய, விண்ணவர் கோன் - தேவேந்திரன், எய்தினன்-(அங்கே) வந்திருந்தான்; (எ-று.)

பகைவரது இரத்தந் தோய்ந்திருத்தலின், 'செவ்வேல்' என்றார்; வேலிற்குச் செம்மை - கூர்மையாகவுங் கொள்ளலாம். 'சேறலுறும்' என்றும் பாடம். தவ்வாது இரவும்பொலி தாமரை - இல்பொருளுவமை: இமையாத கண்களாதலால், குவியாத தாமரைகள் உவமை கூறப்பட்டன; தேவர்கள் கண்ணிமைப்பதில்லை யென்பது, நூன்மரபு. (உ)

இந்திரனது வருணனை.

ங. அன்னச்செலவிற்படிமேலயல்சூழ்
பொன்னிற்பொலிவாரணிபூணொளிமேன்
மின்னிற்செறிகற்றைவிரிந்தனபோற்
பின்னிச்சுடரும்பிறழ்பேரொளியான்.

(இ - ள்.) (அவ்விந்திரன்),—அயல் படிமேல் - (தனது) அருகிடங்களில், சூழ் - சுற்றிலுமிருக்கின்ற, அன்னம் செலவின் - அன்னம்போன்ற நடையினையுடைய, பொன்னின் பொலிவார் - திருமகள்போல விளங்குகின்ற தெய்வப்பெண்கள், அணி - (தனது உடம்பில்) அணிந்த, பூண் ஆபரணங்களின், ஒளிமேல் - ஒளியின் மேலே, மின்னின் செறி கற்றை விரிந்தனபோல்-மின்னல்களின் மிகுந்துள்ள கூட்டம் பரவியவைபோல, பின்னி சுடரும் - கலந்து விளங்குகின்ற, பிறழ் பேர் ஒளியான் - மிகுந்த சிறந்த தேககாந்தியையுடையவன்; (எ - று.)

ஆபரணகாந்தியினும் மேற்பட்டு விளங்குகின்ற சரீரகாந்தியையுடையானென்பதாம். இனி, தன்னருகி லிருக்கின்ற தெய்வப்பெண்கள் தாந்தாம் அணிந்துகொண்டிருக்கின்ற ஆபரணங்களி னொளியின்மேற் கலந்து விளங்குகிற தன்னொளியையுடையா னென்றுமாம். பூண் - காரணப்பெயர். (ங)

ச. வானிற்பொலிதோகையர்கண்மலர்வண்
கானிற்படர்கட்களிவண்டொடுகார்
மேனித்திருநாரதன்வீணையிசைத்
தேனிற்பொலியுஞ்செவிவண்டுடையான்.

(இ - ள்,) கார் மேனி - கறுத்த (தனது) உடம்பிலே,—வானின் பொலி தோகையர் - தேவலோகத்துப் பொருந்தி விளங்குகின்ற தெய்வமகளிரது, கண் - கண்களாகிய, மலர் வள் கானில் - வளப்பம் பொருந்திய புஷ்பக்காட்டில், படர் - சூழ்ந்துமொய்க்கின்ற, கண் - (தன்) கண்களாகிய, களிவண்டொடு - களிக்கின்ற வண்டுகளுடனே,—திரு நாரதன் - ஸ்ரீ நாரதமகாமுனிவரது, வீணை - (மஹதீயென்னும்) யாழினது, இசை - பாட்டாகிய, தேனின் - தேனைப் பருகியதனால், பொலியும் - விளங்குகின்ற, செவி வண்டு - செவிகளாகிய வண்டுகளையும், உடையான் - உடையவன்; (எ-று.)

வண்டுகள் மலர்வனத்தில் மொய்த்தல்போலத் தன்னைச் சூழ்ந்து வருகின்ற அரமங்கையரின் கண்களைத் தன் ஆயிரங் கண்களாற் பார்த்துக் களித்தும், வண்டுகள் தேனைப் பருகிக்களித்தல்போல நாரதரது வீணையிசையைக் கேட்டுக் களித்துமிருந்தனன் இந்திர னென்பதாம். கார்மேனி(யிலே) கண் வண்டொடு செவிவண்டு உடையான் என இயையும். தோகையர் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடையார். மலர்த்தொகுதியை 'மலர்க்கான்' என்றார். மலர் - தாமரையும், கருங்குவளையும். நாரத னென்பதற்கு - ஆத்தும ஞானத்தை உபதேசிப்பவ னென்றும், நரர்களுக்கு உள்ள ஒற்றுமையைப் பிளப்பவ னென்றும் இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். (ச)

ரு. அனையின்றுறையைம்பதொடைம்பதுநூல்
வினையின்றொகைவேள்விநிரம்பியமா
முனைவன்முதுதேவரின்மூவரலார்
புனையும்முடிதுன்றுபொலங்கழலான்.

(இ - ள்.) நூல் - சாஸ்திரங்களாற் சொல்லப்படுகின்ற, அனையின் துறை - அக்கினியினிடத்தே செய்யவேண்டிய, வினையின் தொகை - தொழில்களது கூட்டத்தையுடைய, ஐம்பதொடு ஐம்பது வேள்வி - நூறு அசுவமேத யாகங்களை, நிரம்பிய - குறைவில்லாமல் நிறைவேற்றிய, மா - பெரிய, முனைவன் - முன்னவன்; முது தேவரின் - பழமையாகிய தேவர்களுள், மூவர் அலார் - திரிமூர்த்திகளல்லாத மற்றைத்தேவர்களெல்லாம், புனையும் - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, முடி - கிரீடங்கள், துன்று - நெருங்குகின்ற, பொலம் கழலான் - பொன்னாலாகிய வீரக்கழலையுடையவன்; (எ - று.)

நூறு அசுவமேத யாகஞ்செய்தவனே இந்திரபதவியைப் பெறுவானென்ற கொள்கை, இங்கு அறியத்தக்கது. அனலென்பது, எதுகைநோக்கி, அனையெனத் திரிந்து நின்றது; துறை - ஏழனுருபு. வினை - யாகத்திற்கு அங்கமாகிய ஸோமபானம், பிரவர்க்கியம், அவபிருதம் முதலிய தொழில்கள். முன்னேனை முனைவனென்பது, ஓர் சொல் விழுக்காடாம்; முன்னென்பதனை முனை யென்ப வாகலின்: "வினையினீங்கி விளங்கிய வறிவின், முனைவன்" என்பதுங் காண்க. மூவர் - பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கள். திரிமூர்த்திகட்கு அடுத்தபடியிலிருப்பவன் இந்திர னென்றவாறு. தேவர்களெல்லாம் தத்தம்முடி இவனடியிலே படுமாறு காலில்விழுந்து வணங்குதலால், 'முடிதுன்றுபொலங்கழலான்' என்றார். (ரு)

சு. செம்மாமலராணிகர்தேவியொடு
மும்மாமதவெண்ணிறமுன்னுயர்தாள்
வெம்மாமிசையான்விரிவெள்ளிவிளங்
கம்மாமலையுண்ணலையேயுபனையான்.

(இ - ள்.) செம் மா மலராள் நிகர் தேவியொடும் - சிவந்த பெரிய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளைப் போன்ற தன் மனைவியாகிய சசீதேவியுடனே, மும் மா மதம் - மிக்க மூன்று மதங்களையும், வெள் நிறம் - வெள்ளை நிறத்தையும், முன் உயர் தாள் - முன்னே உயர்ந்த முன்கால்களையும், வெம் - வெப்பத்தையுமுடைய, மா மிசையான் - ஐராவதத்தின்மேல் ஏறிவருகிறவன்; (அங்ஙனம் ஏறி வரும்பொழுது), விரி - ஒளி வீசுகின்ற, வெள்ளி - வெள்ளிமயமாய், விளங்கு - விளங்குகின்ற, அ மா மலை - அந்தப் பெரிய கைலாசகிரியில் (பார்வதிதேவியோடு வீற்றிருக்கின்ற), அண்ணலையே - பரமசிவனையே, அனையான் - ஒத்திருப்பவன்; (எ - று.)

வெண்ணிறமான ஐராவதயானையின்மேல் சசீதேவியோடு வீற்றிருக்குந் தேவேந்திரனுக்கு, வெள்ளிமயமான கைலாசகிரியில் பார்வதியுடன் வீற்றிருக்கும் பரமசிவனை உவமை கூறினார். மும்மதம்-கர்ணமதம், கபோலமதம், பீஜமதம். யானைக்கு மதம் பிடித்திருக்கும்போது உடல் வெப்பமாயிருக்குமாதலால், 'வெம் மா' என்றார்; இனி, வெம்மை - கொடுமையும், அழகுமாம். அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தோன். (சு)

எ. தானின்றயனின்றொளிர்தண்கதிரோன்
யானின்றதெனென்றொளியெஞ்சிடமா
வானின்றபெரும்பதம்வந்துருவாய்
மேனின்றெனநின்றொளிர்வெண்குடையான்.

(இ - ள்.) அயல் நின்று ஒளிர் - வெளியிடங்களிலெல்லாஞ் சென்று பரவி விளங்குகின்ற, தண் கதிரோன் - குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரன், இன்று யான் நின்றது என் என்று - 'இந்நாளில் யான் (இவ்வுலகில்) விளங்கிநிற்றலாற் பயனென்னை?' என்று எண்ணி, ஒளி எஞ்சிட-ஒளிகுறையும்படி,—மா வான் நின்ற - உயர்ந்த மேலுலகத்தே பொருந்திய, பெரும் பதம் - பெரிய சுவர்க்கந்தானே, உரு ஆய் வந்து - குடையின்வடிவமெடுத்து வந்து, மேல் நின்று என - தன்மேலே பொருந்தினாற்போல, நின்று - பொருந்தி, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, வெள் குடையான் - வெள்ளைக்குடையையுடையவன்; (எ - று.)

சந்திரனினும் வெள்ளியது குடையென்பது, முன்னிரண்டடிகளின் கருத்து. வெண்குடை - இயைபின்மைமாத்திரை நீக்கிய விசேடணம். எஞ்சிட ஒளிர் என இயையும். (எ)

அ. திசைகட்டியமால்கரிதெட்டமதப்
பசைகட்டினகிட்டினபற்பலபோர்
விசைகட்டழிதானவர்விட்டவர்பே
ரிசைகட்டியவொத்திவர்சாமரையான்.

(இ - ள்.) திசை கட்டிய - திக்குக்களிற் கட்டப்பட்ட, மால் கரி-பெரிய அஷ்டதிக்கஜங்களின், தெட்ட - தெளிவான, மதம் பசை - மதநீர்ப்பசை

யோடு, கட்டின - சம்பந்தமுடையனவாய், கிட்டின - எதிர்த்துநெருங்கிய பற் பல போர் - பலபலயுத்தங்களில், விசை கட்டு அழி - (தத்தம்) வலியும் உறுதிநிலையும் அழிந்து தோற்றுப்போன, தானவர் - அசுரர்களது, பேர் இசை - மிக்க கீர்த்தியை, அவர் விட்டு - அவர்களினின்று நீக்கி, கட்டிய ஒத்து - (தனியே) கட்டியவற்றைப் போன்று, இவர் - வீசிவிளங்குகின்ற, சாமரையான் - வெண்சாமரையையுடையவன்; (எ - று.)

தெட்ட, தெள் - முதனிலை. தேவாசுரயுத்தங்களில் அஷ்டதிக்கஜங்களும் தேவர்பக்கல் வந்து நின்று போர்செய்யு மாதலால், இவ்வாறு கூறினார். தானவர் - தநு என்பவளிடத்துப் பிறந்தவர். புகழை வெண்ணிறத்ததென வருணித்தல், கவிமரபு. சாமரை - சமரமென்னும் மானினது வாலின்மயிராற் செய்யப்பட்டதொரு ராஜசிந்நம். இவர் சாமரை - வினைத்தொகை. (அ)

௯. தீர்விற்றிரிசெங்கதிர் தங்குவதோ
ரூருற்றதெனப்பொலியொண்முடியான்
போர்வித்தகனேமிபொறுத்தவன்மா
மார்விற்றிருவிற்பொலிமாலையினான்.

(இ - ள்.) ஓர் - ஒப்பில்லாத, ஊர் - பரிவேஷத்தை, உற்றது - பொருந்தியதாகிய, தீர்வு இல் திரி செம் கதிர் - ஒழிவில்லாது திரிகின்ற சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன், தங்குவது என - வந்துதங்கியதுபோல, பொலி - விளங்குகின்ற, ஒள் முடியான் - ஒள்ளிய கிரீடத்தையுடையவன்; போர் வித்தகன் - யுத்தத்தில் மிக்க வல்லமையுடையவன்; நேமி பொறுத்தவன் - திருவாழியேந்தியருளிய திருமாலினது, மா மார்வில்-விசாலமான திருமார்பில் வீற்றிருக்கின்ற, திருவின் - திருமகளைப்போல, பொலி - விளங்குகின்ற, மாலையினான் - இரத்தின ஆரத்தையுடையவன்; (எ - று.)

கதிர் - ஆகுபெயர். ஊர்-ஊர்கோள்; சூரிய சந்திரரைச்சுற்றித் தோன்றும் வட்டம். சூரியன்-கிரீடத்துக்கும், அவனைச்சூழ்ந்துநிற்கும் பரிவேடம் - அக்கிரீடத்தைச்சூழ்ந்து கட்டப்பட்ட பட்டத்துக்கும் உவமை. இனி, செங்கதிர்தங்குவதாகிய ஓர் ஊரென,சூரியலோக மென்றுமாம்.போர்வித்தகனாகிய நேமிபொருத்தவ னெனவுமாம். நேமி - சக்கரம். இனி, திருமாலின் மார்பிலே திருவோடு விளங்குகின்ற வனமாலைபோன்ற பாரிஜாதமாலையையுடையா னெனினுமாம். (௯)

௰. செற்றிக்கதிரிற்பொலிசெம்மணியின்
கற்றைச்சுடர்விட்டெரிகஞ்சுகியான்
வெற்றித்திருவின்குளிர்வெண்ணகைபோற்
சுற்றிக்கிளருஞ்சுடர்தோள்வளையான்.

(இ - ள்.) செற்றி - பதிக்கப்பட்டு, கதிரின்-சூரியனைப்போல, பொலி-விளங்குகின்ற, செம் மணியின் - சிவந்த இரத்தினங்களினது, சுடர் கற்றை -

ஒளியின் கூட்டம், விட்டு எரி - விட்டுவிளங்குகின்ற, கஞ்சுகியான் - கவசத்தை யுடையவன்; வெற்றி திருவின் - ஜயலட்சுமியினது, குளிர் வெள் நகைபோல் - குளிர்ந்த வெள்ளிய புன்சிரிப்புப்போல, சுற்றி கிளரும்-சுற்றிலும் விளங்குகின்ற, சுடர் தோள்வளையான் - பிரகாசிக்கின்ற வாகுவலயத்தையுடையவன்; (எ - று.).

கஞ்சுகம், கஞ்சுகியென ஈறுதிரிந்தது; புவநம் - புவனி என்றாற்போல. சுற்றி - தோளைச்சுற்றியென்றேனும், சுற்றுப்பக்கங்களிலென்றேனுங் கொள்க. (கo)

கக. பல்லாயிரமாமணிபாடமுறுந்
தொல்லாரணிகால்சுடரின்றொகைதா
மெல்லாமுடனாயெழலானயலே
வில்லாலொளிர்மேகமெனப்பொலிவான்.

(இ - ள்.) பல் ஆயிரம் மா மணி - பலவாயிரம் பெரிய இரத்தினங்கள், பாடம் உறும் - பளபளக்கின்ற, தொல் ஆர் - பழமையாகப் பொருந்திய, அணி - ஆபரணங்கள், கால் - வெளிவீசுகின்ற, சுடரின் தொகை - ஒளியின் கூட்டம், எல்லாம்—, உடன் ஆய் - ஒருங்குகூடி, அயலே எழலான் - வெளியே விளங்குதலால், வில்லால் ஒளிர் மேகம் என - (தனது) வில்லோடு [இந்திர தநுசோடு] விளங்குகின்ற காளமேகம்போல, பொலிவான் - விளங்குபவன். (எ - று.)

'வில்லால்' என்பதில், ஆலுருபு - உடனிகழ்ச்சிப்பொருளது. கருமேகம் - இவனது மேனிக்கும், இந்திரவில் - அதனிடத்தே நவமணிகளுமிழைத்துப் பல நிறங்களுமுடையவாய் விளங்குகின்ற ஆபரணங்களின் காந்திக்கும் உவமை. (கக)

கஉ. மானுவுலகந்தனின்மன்றல்பொருந்
தேனாறுநலஞ்செறிதொங்கலினான்
மீனோடுகடுத்துயர்வென்றியவாம்
வானாடியர்கண்ணெனும்வாளுடையான்.

(இ - ள்.) மானு - (ஒன்றோடொன்று) ஒத்திராத, உலகந்தனில் - மற்றையெல்லா வுலகங்களிலும் (செல்லும்படி), மன்றல் பொரும் - வாசனை வீசுகின்ற, தேன் நாறு - தேனொழுகுகின்ற, நலம் செறி - அழகு மிக்க, தொங்கலினான் - பூமாலையை யுடையவன்; மீனோடு கடுத்து - மீன் வகைகளோடு ஒத்து, உயர் வென்றிய ஆம்-சிறந்த வெற்றியை யுடையனவாகின்ற, வான்நாடியர் - தேவலோகத்து மகளிரது, கண் எனும் - கண்களாகிய, வாள் உடையான் - வாள்களைத் தன்மேலுடையவன்; (எ - று.)

மானுவுலக மென்பதற்கு - தனக்கு ஒப்பில்லாத உலகமென, தேவலோகமென்றும் உரைக்கலாம். பொருந்தொங்கல், நாறுதொங்கல், செறி

தொங்கலென இயையும். கண்களுக்கு வெற்றி - ஆடவர்களை மயக்கித் தம் வயப்படுத்துதல். வாளுடியர் - வாளுடையாளென்பதன் பெண்பால். ஊர்வசி முதலிய தேவமகளிரனைவரும் தேவேந்திரனது மேனியழகையே எப்பொழுதும் இமையாதுநோக்குதலால், 'வாளுடியர் கண்ணெனும் வாளுடையான்' என்றார். இனி, வாளுடியர்கண்ணேயென உவமை கூறத்தக்க உடைவாளைத் தன்னிடையி லுடையானெனினும் அமையும். (கஉ)

கங. வெல்வானசையால்விசையால்விடுநா
ளெல்வான்சுடர்மாலையிராவணன்மே
னெல்வாலுமறாதநிறம்பிறழா
வல்வாய்மடியாவயிரப்படையான்.

(இ - ள்.) எல் - சூரியன்போன்ற, வான் சுடர் - மிக்க ஒளியை வீசுகின்ற, மாலை - வெற்றிமாலையையுடைய, இராவணன்மேல்—, வெல்வான் நசையால் - (அவனைச்) சயிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால், விசையால் - வேகத்தோடு, விடு நாள் - பிரயோகித்தபொழுதும், நெல் வாலும் அறாத - நெல்லின் வாலினளவும் [சிறிதும்] தான் அறாத, நிறம் பிறழா - (தன்) முன்னையொளியும் மாறாத, வல் வாய் மடியா - (தன்) வலிய நுனிக்கூர்மையும் மடங்காத, வயிரம் படையான் - வச்சிராயுதத்தை யுடையவன்; (எ - று.)

வெல்வான் - வெல்ல: வானீற்று வினையெச்சம். 'எல் வான் சுடர் மாலை' என்னும் அடைமொழி-வரையெடுத்தல், திக்குவிசயஞ்செய்தல் முதலிய அவனது பேராற்றலை உணர்த்தும். ராவணன் - பராஹிம்ஸையாலே நாட்டை இருந்ததேகுடியாகக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன்; அன்றிக்கே, தான் கைலாசாதிகளை எடுத்து நெருக்குண்டு கூப்பிடுபவன்; இதனால், தனக்கும் பிறர்க்கும் ஹிதமறியாத துஷ்டஸ்வபாவ னென்கை. நெல் வால் - மிக்க சிறுமைக்குக் காட்டியதொரு அளவை. வால் - பின்நுனி. அறாத பிறழாத மடியாத படை யென்க. (கங)

சரபங்கர் இந்திரனை யெதிர்கொண்டு அவன் வந்தகாரணம் வினவல்.

கச. நின்றானெதிர்நின்றநெடுந்தவனுஞ்
சென்றானெதிர்கொண்டுசிறப்பமையா
வென்றானிவணெய்தியவாறெனலும்
பொன்றாதபொலங்கழலோன்புகலும்.

(இ - ள்.) (இத்தகைய தேவேந்திரன்), நின்றான் - (சரபங்காச்சிரமத்திற்குச்) சென்று நின்றான்; எதிர் நின்ற - அங்கு எதிரேநின்று கண்ட, நெடுந் தவனும் - மிக்கதவத்தையுடைய அம்முனிவரும், சென்றான் எதிர்கொண்டு - எதிரே வந்து அளவளாவி அழைத்துக்கொண்டு போய், சிறப்பு அமையா - சிறப்பான மரியாதைகளைச் செய்து, 'இவண் எய்திய ஆறு - (நீ) இங்கே வந்ததற்குக் காரணம், என் - என்ன?' எனலும் - என்று வினாவிய

வளவில்,—பொன்றாத பொலம் கழலோன் - அழியாத பொற்கழலையுடைய அவ்விந்திரன், புகலும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.
எதிர்கொண்டு சென்றானென்றும் மாற்றலாம். பொன்றாத கழலென்க.

இந்திரன் பிரமதேவனது கட்டளையைத் தெரிவித்தல்.

கரு. நின்னாலியனீதிநெடுந்தவமின்
றென்னானும்விளம்பரிதென்றுணர்வா
னந்நான்முகனின்னையழைத்தனனாற்
பொன்னார்சடைமாதவபோதுதியால்.

(இ - ள்.) பொன் ஆர் சடை மா தவ - பொன்போன்ற சடையையுடைய மிக்க தவமுடையோனே!—அ நான்முகன் - நான்குமுகங்களையுடைய அப்பிரமதேவன், 'நின்னால் இயல் - உன்னாற் செய்யப்பட்ட, நீதி நெடுந்தவம் - முறைமைதவறாத பெரிய தவமானது, தன்னானும் - தன்னாலும், விளம்ப அரிது - சொல்லுதற்கு அரியது', என்று உணர்வான்-என்று அறிபவனாய், நின்னை அழைத்தனன் - உன்னை(த் தன் உலகத்திற்கு வரும்படி) கட்டளையிட்டான்; ஆல் - ஆதலால், இன்று - இப்பொழுது, போதுதி - நீ வருவாயாக. (எ - று.)

நான்குமுகங்களையுடைய அவனாலுஞ் சொல்லுதற்கு அரிதென்பதாம்: எனவே, மற்றையோர் அறிந்து சொல்லவொண்ணாமை அருத்தாபத்தியால் விளங்கும். என் ஆனும் - எவ்வளவு சிறிது மென்றுமாம். விளம்பரிது - தொகுத்தல்; இனி, முதனிலைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, விளம்புதற்கு அரிதென்றுமாம். (கரு)

கசு. எந்தாயுலகியாவையுமெவ்வுயிருந்
தந்தானுறையுந்நெறிதந்தனனா
னந்தாதபெருந்தவநாடதுநீ
வந்தாயெனினின்னெதிரேவருவான்.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எம்பெரியோனே! நந்தாத பெருந் தவ - கெடுதலில்லாத மிக்க தவமுடையோனே!—உலகு யாவையும் - எல்லாவுலகங்களையும், எ உயிரும் - சராசரங்களாகிய எல்லாவுயிர்களையும், தந்தான்-படைத்தவனாகிய பிரமதேவன், உறையும் - (தான்) வாசஞ்செய்கின்ற, நெறி - பதவியை, தந்தனன் - (உனக்குக்) கொடுத்தான்; நீ—, நாடு அது - அந்நாட்டுக்கு, வந்தாய் எனின் - வருவையானால், நின் எதிரே வருவான் - உன்னை (அழைத்துப்போதற்கு அவன்) எதிர்கொண்டுவருவான்; (எ - று.)

இந்திரன் முனிவனை 'எந்தை' என்றது, சிறப்புப்பற்றிவந்த மரபுவழுவமைதி. 'உலகியாவையும் - குற்றியலிகரம், அலகுபெறவில்லை. பெருந்தவநாடு - பெரியதவத்தாலடையப்படும் நாடெனவுமாம். வந்தாய் - இயல்பினால் வந்த காலவழுவமைதி. (கசு)

முனிவர் இந்திரன்துமொழியைத் தடுத்துக்கூறத் தொடங்குதல்.

கள. எல்லாவுலகிற்குமுயர்ந்தமையான்
சொல்லாவகைநீயுணர்தொன்மையையா
னல்லாயுடனேநடநீயெனலு
மல்லேனெனவாலறிவானறைவான்.

(இ - ள்.) நல்லாய் - நல்லதவமுடையோனே! (அப்பிரமலோகம்), எல்லா உலகிற்கும் உயர்ந்தமை - எல்லாவுலகங்களினுஞ் சிறந்திருத்தலை, யான் சொல்லா வகை - யான் உணர்த்தவேண்டாமலே, நீ—, உணர் - அறிகின்ற, தொன்மையை - பழமையுடையனாயிருக்கிறாய்; ஆல் - ஆகையால், நீ—, உடனே நட - உடனே வருவாயாக, எனலும் - என்று (இந்திரன்)சொன்னவளவில்,—வால் அறிவான் - தத்துவஞானத்தையுடைய அம்முனிவர், அல்லேன் என - (அதற்கு) உடன்படேனென்று, அறைவான் - சொல்லுவார்.

அது மேற்கூறுகின்றார். 'நல்லாளுடனே' என்னும் பாடத்திற்கு, நலமுடைய நின்மனைவியுடனே யென்று உரைக்க. வால் - தூய்மை. (கள)

சரபங்கமுனிவரது மறுமொழி.

கஅ. சொற்பொங்குபெரும்புகழோய்தொழின்மாய்
சிற்பங்களின்வீவனசேர்குவெனே
யற்பங்கருதேனெனருந்தவமோ
கற்பம்பலசென்றதுகாணுதியால்.

(இ - ள்.) சொல் பொங்கு - (எல்லாராலுஞ்) சொல்லப்பட்டு விளங்குகின்ற, பெரும் புகழோய் - மிக்க புகழையுடையவனே!—தொழில் மாய் சிற்பங்களின் - செயலழியத்தக்க சித்திரங்களைப்போல, வீவன - (நாளடைவில்) அழிகின்ற உலகங்களை, சேர்குவெனே - (யான்) அடைவேனோ? அற்பம் கருதேன் -(அவ்வாறு) அல்பமான பதவிகளை (யான்) மனத்தாலும் நினையேன்; என் அருந் தவமோ - எனது அரிய தவமோ, கற்பம் பல சென்றது - அநேக கல்பகாலங்கள் கழியப்பெற்றது: காணுதி - (நீ) அறிவாய்; (எ - று.)

புகழ்தான் உரையும் பாட்டுமென இருவகைப்படும்; அவையிரண்டும் அடங்க, 'சொற்பொங்கு பெரும்புகழ்' என்றார். இனி, சொல்லுக்கு அடங்காத புகழெனவுமாம். சித்திரவேலைகள் பார்வைக்கு அழகியனவாயினும் நாளடைவில் உருக்குலைந்து அழிவனபோல, மேனோக்கில் சிறந்தனபோலத் தோன்றினும் நாளடைவில் அழிவையுடைய லோகமென்பார், 'தொழின் மாய் சிற்பங்களின் வீவன' என்றார். சிற்பம், அற்பம், கற்பம் - வடமொழி: லகாரம் றகரமாயிற்று. பிராகிருதபிரளயத்திற் பிரமலோகமும் அழியுமென்க. ஏகாரம் - எதிர்மறை. ஓகாரம் - உயர்வுசிறப்பு. (கஅ)

கக. சொற்றுந்தரமன்றிதுசூழ்கழலாய்
பெற்றும்பெறுகில்லதொர்பெற்றியதே
மற்றென்பலசொல்லிவண்வந்துதவ
முற்றும்பகருனுமுடித்தனனல்.

(இ - ள்.) சூழ் கழலாய் - கட்டிய கழலுடையானே! இது - இவ்வார்த்தை, சொற்றும் தரம் அன்று - (என்னிடத்திற்) சொல்லத்தக்கதன்று; பெற்றும் பெறுகில்லது ஓர் பெற்றியதே - (அப்பிரமலோகம்) பெற்றாலும் பெறாததற்கொப்பான தன்மையையுடையதே; மற்று பல சொல் என்-வேறு பலவார்த்தை சொல்லிப் பயனென்னே? (யான்), இவண் வந்து - இவ்விடத்திற்பொருந்தி, தவம் முற்றும் பகல் தானும் - தவம்பூர்ணமாக வேண்டிய மிக்ககாலமாக, முடித்தனன் - (தவஞ்செய்து) முடித்தேன்; (எ - று.)

பிர்மலோகம்புக்கவர்க்கும் மீண்டும் பிறப்பு உண்டாதலால், 'பெற்றும் பெறுகில்லதொர் பெற்றியது' என்றார். மீளாவுலகம் பெறுதற்குஉரிய மிக்க தவஞ் செய்தே னென்பதாம். ஏ - தேற்றம். இவண் வந்து உதவ வென அகரவீறுக்கி, ஸர்வேஸ்வரன்தானே இவ்விடத்தில்வந்து பரமபதத்தை அளிக்கும்படி தவம்முடித்தே னென்றுமாம். (கக)

உ0. சிறுகாலையிலாநிலையோதிரியா
குறுகாநெடுகாகுணம்வேறுபடா
வுறுகால்கிளர்பூதமெலாமுகினும்
மறுகாநெறியெய்துவென்வானுடையாய்.

(இ - ள்.) வான் உடையாய் - தேவலோகத்தை யுடையவனே! சிறு காலை இலா - சிறிய காலவரையறை யில்லாமலும், நிலையோதிரியா - நிலைமை வேறுபடாமலும், குறுகா நெடுகா - சுருங்குதலும் வளர்தலு மில்லாமலும், குணம் வேறுபடா - குணம் மாறுபடாமலும், உறு கால்-பெரிய காற்றினால், கிளர் பூதம் எலாம் - விளங்குகின்ற எல்லாப் பூதங்களும், உகினும் - அழிந்தாலும், (அக்காலத்திலும்), மறுகா - அழியாமலுள்ள, நெறி - பதவியை [பரமபதத்தை], எய்துவென் - (யான்) அடைவேன்; (எ - று.)

நிமிஷம், காஷ்டை, கலை, நாழிகை, முகூர்த்தம், நாள், மாதம், வருஷம், யுகம் முதலிய காலவரையறை பரமபதத்தி லில்லை யாதலால் 'சிறு காலையிலா' என்றும் இளமை முதுமைமுதலிய பருவவகைகள் அங்குள்ளார்க்கு இல்லாமையால் 'நிலையோதிரியா' என்றும், தன்னடைவிலாதல் கால வசத்தாலாதல் சுருக்கமும் பெருக்கமு மில்லை யாதலால் 'குறுகா நெடுகா' என்றும், முக்குணங்களும் மாறிமாறிவராது சுத்தசத்துவகுணமயமாகவே யிருத்தலால் 'குணம் வேறுபடா' என்றும், ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினது திருமுகத்தினின்றும் ஒரு மூச்சுக்காற்று உண்டாகி நூறாண்டளவும் வீசிக்கொண்டிருந்து அனைத்தையும் அழிக்கின்ற அப்பிரளயகாலத்திலும் அழி

வில்லாது நித்தியமாயிருத்தலால் 'உறுகால் கிளர்பூதமெலாமுகினும் மறுகா நெறி' என்றுங் கூறினர். (உ0)

அங்குச் சார்ந்த இராமன் முதலியோர் அங்கே யாதுவிசேடமென ஆராய்தல்.

உக. என்றின்னவிளம்பிடுமெல்லையின்வாய
வன்றிண்சிலைவீரரும்வந்தணுகா
வொன்றுங்கிளரோதையினுலுணர்வார்
நின்றென்னைகொலின்னதெனுநினைவார்.

(இ - ள்.) என்று இன்ன விளம்பிடும் எல்லையின்வாய் - (சரபங்கமுனிவர்) என்று இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி முடித்தபொழுது, வல் - வலிய, திண் - கட்டமைந்த, சிலை - வில்லினையுடைய, வீரரும் - அவ் விராமலக்ஷ்மணர்களும், வந்து அணுகா - (அவ்வாச்சிரமத்தை) வந்துகிட்டி,-- ஒன்றும் - (அங்கே) பொருந்திய, கிளர் ஓதையினால் - மிக்க ஆரவாரத்தால், உணர்வார் - (அதற்குக் காரணத்தை) அறிபவர்களாய், நின்று - (அங்குச் சற்றே) நின்று, இன்னது என்னை எனு - இது என்னவென்று, நினைவார் - ஆலோசிப்பார்.

வல் திண் - ஒருபொருட் பன்மொழியுமாம். இனி, முறையே கூட்டி வலிய சிலையையுடைய திண்ணிய வீர ரென்றுமாம். 'உணர்வானின்று' என்றும் பாடம். கொல் - அசைநிலை. (உக)

இந்திரன் வந்துள்ளதை யூகித்தல்.

உஉ. கொம்பொத்தனநாலொளிர்கோள்வயிரக்
கம்பக்கரிநின்றதுகண்டனமா
லிம்பர்த்தலைமாதவர்பாலிவனு
மும்பர்க்கரசெய்தினனென்றுணரா.

(இ - ள்.) ஒளிர் - விளங்குகின்ற, கோள் - கோட்பாட்டையுடைய, வயிரம் - வைரக்கற்களிழைத்த பூணினையுடைய, ஒத்தன - (தம்மில் ஒன்றோடொன்று) ஒத்தனவாகிய, நால் கொம்பு - நான்கு தந்தங்களையுடைய, கம்பம் கரி - கட்டுத்தறியிற்கட்டப்படுகின்ற ஐராவதயானை, நின்றது - நின்றதனை, கண்டனம் - (நாம்) பார்த்தோம்: ஆல் - ஆதலால், இம்பர்த்தலை - இவ்விடத்திலுள்ள, மா தவர்பால் - சரபங்க முனிவரிடத்தில், இவன் உம்பர்க்கு அரசு - இத் தேவேந்திரன், எய்தினன் ஆம் - வந்தானவன், என்று உணரா- என்று அறிந்து,—(எ - று.)

தம்மிலொத்த கொம்புக ளென்றதனால், இவற்றிற்கு வேறு ஒப்பில்லாமையும் பெறப்படும். கோட்பாடு - ஒளிகொண்டிருக்குந் தன்மை. வயிரம் - கிம்புரிக்குக் கருவியாகுபெயர். இனி, வயிரம் பொருந்திய கொம்பென்று

மாம். கம்பக்கரி - மதத்தாலே கம்பத்தினின்றும் விடவொண்ணுதபடி நிற்கும் யானை ; அன்றிக்கே, கண்டாரெல்லாம் நடுங்கும்படி மதிப்பையுடைய யானை யென்றுமாம் : கம்பம் - நடுக்கம்; "தூங்குங்களிறு" என்றவாறு அசையாநின்ற யானை யெனவுமாம். அருகிலிருத்தல்பற்றி, 'இவன்' எனச் சுட்டினர். 'இவண்' என்றும் பாடம். (உஉ)

இராமன் தனியே அச்சோலையிற் சேர்தல்.

உங. மானேயனையாளொடுமைந்தனையும்
பூநேர்பொழிலின்புறமேநிறுவா
வானேறெனவாளரியேறிதெனத்
தானேயவ்வகன்பொழில்சாருதலும்.

(இ - ள்.) (ஸ்ரீராமன்), மானே அனையாளொடு - பெண்மான்போன்ற பார்வையையுடைய சீதையுடனே, மைந்தனையும் - லக்ஷ்மணனையும், பூ நேர் பொழிலின் புறமே - மலர்கள் நிறைந்த அச்சோலைக்கு வெளியிலே, நிறுவா - நிறுத்திவிட்டு,—ஆன் ஏறு என - ருஷபம்போலவும், ஆளரி ஏறு இது என- ஆண் சிங்கம் போலவும், தானே - தான்மாத்திரமே, அ அகல் பொழில் - விசாலமான அந்தச் சோலையை, சாருதலும் - சேர்ந்தவளவில்,—(எ - று.)

பெருமிதத்துக்கும், காம்பீரியத்துக்கும், வலிமைக்கும், நடைக்கும் - ஆனேறும், ஆளரியேறும் உவமை. அகன்பொழில் - புணர்ச்சியில் விகாரம்.

இந்திரன் இராமபிரானைக் காணுதல்.

உச. கண்டாமவையாயிரமுங்கதுவக்
கண்டாமரைபோல்கருஞாயிறெனக்
கண்டானிமையோரிறைகாசினியின்
கண்டானருநான்மறையின்கனியை.

(இ - ள்) இமையோர் இறை - தேவராஜனாகிய இந்திரன், காசினியின் கண் - அவ்விடத்தில், அரு - காணுதற்கு அரிய, நால் மறை இன் கனியை - நான்கு வேதங்களின் இனிய பலமாகிய ஸ்ரீராமனை,—தாமரைபோல் கண் - தாமரைமலர்போலுங் கண்களையுடைய, கரு ஞாயிறு என - கரிய சூரியனைக் கண்டாற்போல, கண் அவை ஆயிரமும் கதுவ - (தனது) ஆயிரங்கண்களும் பொருந்த, கண்டான் - பார்த்தான் ; (எ - று.)

தாம், தான் - அசைகள். ஸ்ரீராமனது திருநிறம் கருமை யாதலால், கருஞாயிற்றை உவமை கூறினர். இரண்டாமடிக்கு - தன் கண்கள் தாமரை போன்றனவாகவும், ஸ்ரீராமன் அவற்றை அலர்த்துஞ் சூரியன்போலாகவு மென்றும் உரைக்கலாம். காசினி - காஶ்யபீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு ; பாசுராமனாற் கசியப முனிவர்க்கு யஜ்ஞதக்ஷிணையாகக் கொடுக்கப் பட்டதனால், பூமிக்கு இப்பெயர். எல்லா வேதங்களாலும் புகழ்ப்படுதலால், 'நான்மறையின் கனி' என்றார். கனியென்றது - அப்போதே நுகாலாம்படி

பக்குவபலமா யிருப்பவ னென்றபடி ; "அமுதம்பொதி யின்சுவைக், கரும பினைக் கனியைச் சென்று நாடி" என்றார் பெரியாரும். (உச)

இந்திரன் இராமபிரானை வணங்குதல்.

உரு. காணுமனநொந்துகவன்றனனு
லாணுதனையந்தணர்நாயகனை
நாணாளும்வணங்கியநன்முடியாற்
றாணாகியதோள்கொடவற்றொழுவான்.

(இ - ள்.) (இந்திரன்), காணு - (அவ்வாறு) பார்த்து, மனம் நொந்து - மனம் வருந்தி, கவன்றனன் - கவலைப்பட்டவனாய்,— ஆண் நாதனை - புருஷோத்தமனும், அந்தணர் நாயகனை - முனிவர் தலைவனுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை, நாள் நாளும்-எந்நாளும், வணங்கிய-வணங்குகின்ற, நல் முடியால் - (தனது) அழகிய தலையாலும், தாண் ஆகிய தோள் கொடு - தூண்களுக்கு ஒப்பான கைகளாலும், அவன் - (அந்த நாராயணனது திருவவதாரமாகிய) ஸ்ரீராமனை, தொழுவான் - வணங்கி அஞ்சலி செய்வான் ; (எ - று.)

மனநொந்து கவலுகை, அம்மகாவிஷ்ணுவே தங்களைக் காப்பதற்காக இவ்வாறு திருவவதரித்து வனத்தில் திரிகின்றனரே யென்னுங் கருத்தினு லென்க. 'ஆணுதனை யந்தணர்நாயகனை' என்றது, இந்திரனைக் காத்தற் பொருட்டு அவன் வேண்டுகோளாலே தம்பியாகத் திருவவதரித்து விரோதி நிரஸநஞ்செய்து அவனருகிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற உபேந்திரனை. ஆள் நாதனை என்றும் பிரிக்கலாம். ஆல் - ஈற்றசை. (உரு)

வேறு.

இந்திரன் இராமபிரானைத் துதிக்கத் தொடங்குதல்.

உசு. துவசமார்தொல்லமருட் டுன்னரைச்செற்றுஞ் சுருதிப் பெருங்கடலின் சொற்பொருள்கற்பித்துந், திவசமாநல்லறத்தின் செந்நெறியினுய்த்துந் திருவளித்தும்வீடளித்துஞ் சிங்காமைத்தங்கள், கவசமாருயிராய்த் தவமாய்க்கண்ணாய்க் கடையிலாஞான மாய்க் காப்பானைக்காணு, வவசமாய்ச்சிந்தை யழிந்தயலேநின்று னறியாதான்போலவறிந்த வெலாஞ்சொல்வான்.

(இ - ள்.) துவசம் ஆர் - வெற்றிக்கொடிகள் நிறைந்த, தொல் அமருள் - பழமையாகிய யுத்தங்களில், துன்னரை - பகைவர்களை, செற்றும் - கொன்றும்,—சுருதி பெருங் கடலின் - பெரிய கடல்போன்ற வேதங்களின், சொல் பொருள் - பதங்களையும் அருத்தங்களையும், கற்பித்தும் - உபதேசித்தும்,— திவசம்ஆ - நாள்தோறும், நல் அறத்தின் - நல்ல தருமத்தினது, செம் நெறியின் - சந்மார்க்கத்தில், உய்த்தும் - கொண்டு செலுத்தியும்,—திரு - செல்வத்தை, அளித்தும் - கொடுத்தருளியும்,—வீடு - பரமபதத்தை, அளித்தும்—;—

சிங்காமை - அழியாதபடி, தங்கள் - தங்களுக்கு, கவசம் ஆய் - கவசமாகியும், அரு உயிர்ஆய் - அரிய உயிராகியும், தவம் ஆய் - தவமாகியும், கண் ஆய் - கண்ணாகியும், கடை இலா ஞானம்ஆய் - முடிவில்லாத தத்துவஞானமாகியும், காப்பானை - காக்கின்ற இராமபிரானை, காணா - (இந்திரன்) கண்டு, அவசம் ஆய் - பரவசமாகி, சிந்தை அழிந்து - மனமுருகி, அயலே நின்றான் - (அவனது) பக்கத்தில் நின்றவனாகி, அறியாதான்போல - (அவனதுமகிமைகளை நன்றாய்த்) தெரியாதவன்போலவே, அறிந்த எலாம் - (தான்) அறிந்த அவனது மகிமைகளையெல்லாம், சொல்வான்-கூறித் துதிசெய்வான்;(எ-று.)

தேவாசுரயுத்தங்களிற் பலமுறையுஞ் சென்று பொருது தீநெறியிலொழுகுகின்ற அசுரர் முதலியோரை அழித்து நல்வழிச் செல்லுகின்ற தேவர்களைக் காத்தருளுதலால் 'துவசமார்தொல்லமருட் டுன்னாரைச் செற்று' என்றும்,வேதங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் ஆதியில் ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமதேவனுக்கு உபதேசித்தருளினதனால் 'சுருதிப்பெருங்கடலின் சொற்பொருள் கற்பித்து' என்றும், தருமத்தினின்றும் வழுவி அதருமத்தை அநுஷ்டிக்குங்காலத்தில் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது அநேகதிருவவதாரங்கள் செய்து தருமத்தை நிலைகுலையாதபடி நிறுத்துதலால் 'திவசமா நல்லறத்தின் செந்நெறியி னுய்த்து' என்றும், தன் திருவடி யடைந்தவர்களுக்கு இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றிலும் அளவில்லாத சிறந்த இன்பங்களைத் தருதலால் 'திருவளித்தும் வீடளித்தும்' என்றும், பிரளயகாலத்தில் அனைத்தையுந் தன்வயிற்றுள் அழியாதபடி அடக்கிவைத்துக் காத்தலால் 'சிங்காமைத் தங்கள் கவசமாய்' என்றும், அந்தர்யாமியாய் எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் மறைந்திருத்தலால் 'ஆருயிராய்' என்றும், ஈசுவரனை அடைவதற்குத் தத்துவஞானமும் அந்த ஞானத்தைப் பெறுதற்கு விவேகமும் அதற்குத்தவமும் முறையே ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத காரணமாதலால் அவையெல்லாம் ஸர்வேஸ்வரனது சொரூபமேயென்பது விளங்க 'தவமாய்க் கண்ணாய்க் கடையில்லா ஞானமாய்' என்றும், முத்தொழிலும் அளித்தற்றொழிற்கு உரிய கடவுளது அவதாரமாதலால் 'காப்பான்' என்றுங் கூறினார். அவசமாய்-தன்வசமில்லாமல். அவசமாதலும் சிந்தையழிதலும் பக்திமிகுதியா லுளவான மெய்ப்பாடுக ளென்க. இனி, அறியாதான்போல அயலேநின்றா னென மாற்றி, பக்திமிகுதியால் ஒன்றுமறியாத பித்தனைப்போலப் பக்கத்திற் சற்றேநின்று பின்தெளிந்து அறிந்தவெலாஞ் சொல்வானென்றும்; நின்றானென்பதில் இரண்டனுருபு தொக்கதாக்கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞத்துவமுடையனாயினுந் தான் கொண்ட அவதாரத்திற்கு இணங்க யாதொன்றுந் தெரியாதவனைப்போல அருகிலேநின்ற இராமனை நோக்கி இந்திரன் தானறிந்தவையெல்லாஞ் சொல்வானென்றும் உரைப்பினும் அமையும்.

துவசம் - த்வஜமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். தொல்லமர் - தேவர்களுக்கும், அரக்கர் அசுரர் முதலியோர்க்கும் நிகழ்கின்ற போர். துன்னார் - தம்மோடு இணங்காதவர். 'சுருதி' என்பதற்கு, கேட்கப்பட்டு வருவதென்று பொருள்; வேதம் எழுதாக்கிளவி யாதலால், இப்பெயர் பெற்றது. அவ்வே

தங்கள் தாம் அநந்தமா யிருத்தலால், அவற்றிற்குப் பெருங்கடலை உவமை கூறினர். திவசம் - வடசொல். மா நல்லரமென்றும் பிரிக்கலாம். திரு - இவ் வுலகங்களி லடைகின்ற அஷ்டைஸ்வர்யங்கள். கடையில்லாமை - தாழ்வில் லாமையுமாம்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - மாச்சீரும் விளச்சீரும் காய்ச்சீரும் விரவிவந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எண்சீராசிரியவிருத்தங்கள். (உசு)

இந்திரனதுதோத்திரம்.

உஎ. தோய்ந்தும்பொருளனைத்துந் தோயாதுநின்றசுடரே தொடக்கறுத்தோர்சுற்றமேபற்றி, நீந்தவரியநெடுங்கருணைக்கெல்லா நிலயமேவேதநெறிமுறையினேடி, யாய்ந்தவுணர்வினுணர்வேபகை யாலலைப்புண்டடியேமடிபோற்றவந்நா, ளீந்தவரமுதவவெய்தினையே யெந்தா யிருநிலத்தவோநின்னிணையடித்தாமரைதாம்.

(இ - ள்.) பொருள் அனைத்தும் - எல்லாப் பொருள்களிலும், தோய்ந் தும் - (அந்தர்யாமியாய்க்) கலந்திருந்தும், தோயாது நின்ற - (அவற்றின் குண தோஷங்களில் தான்) சம்பந்தப்படாமலே நின்ற, சுடரே - சோதி யுருவமே! தொடக்கு அறுத்தோர் - பற்றுக்களை முற்றத்துறந்த முனிவர் களுக்கு, சுற்றமே-உறவானவனே! பற்றி நீந்த அரிய - (ஒன்றைப்) புணையா கக்கொண்டு கடப்பதற்கு அரிதாகிய, நெடுங் கருணைக்கு எல்லாம் நிலயமே - மிக்க அருளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவனே! [கிருபாசாகரமே!] வேதம் நெறி முறையின் - வேதங்களில் கூறிய வழிகளின் முறைமையால், நேடி - தேடி, ஆய்ந்த - ஆராய்ந்தறிந்த, உணர்வின் - தத்துவஞானத்திற்கு, உணர் வே - அறியப்படும் பொருளே! எந்தாய் - எமக்குத் தாயுந் தந்தையு மான வனே!—அடியேம் - அடியவர்களாகிய யாங்கள், பகையால்-பகைவர்களால், அலைப்புண்டு - துன்பப்படுத்தப்பட்டு, அடி போற்ற - (உன்) திருவடிகளை (வந்து) துதிக்க, அ நாள் - அப்பொழுது, ஈந்த - தந்தருளிய, வரம் - வரத் தின்படி, உதவ-உதவிசெய்தற்கு, எய்தினையே-(இப்பொழுது) வந்தருளினை யே! நின் இணை அடி தாமரை-உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகள், இரு நிலத்தவோ - இப் பெரிய பூமியிற் பொருந்தத்தக்கனவோ? (எ - று.)

அகத்திலுள்ள அஜ்ஞானவிருளைப் போக்கி ஞானவொளியைத் தருத லால் 'சுடர்' என்றும், முனிவர்களைக் காப்பதற்கு மனிதனாய்த் திருவவத ரித்து அவர்கள்பக்கற் சேர்ந்ததனால் 'தொடக்கறுத்தோர் சுற்றம்' என்றுங் கூறினன். தொடக்கறுத்தல் - தானல்லாத உடம்பை யானென்றுந் தன்னோ டியைபில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதி அவற்றின்கட் பற்றுச் செய் தற்கு, ஏதுவாகிய அறியாமையை ஆசிரியர்பாற் பெற்ற உறுதி மொழிகளா னும் யோகப்பயிற்சியானும் அவை யானெனதன்மை தெளிந்து விடுதல். நீந்தவரியநிலைய மென்றதனால், கருணைக்கு அளவில்லை யென்றதாயிற்று. பகை-இராவணன் முதலியோர்; பண்பாகுபெயர். பிரமன் முதலிய மற்றைத்

தேவர்களையும் உளப்படுத்தி, 'அடியேம்' என்றான். அந்நாள் - தேவர்கள் மேருமலைமீதிருந்து பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனைப் பிரார்த்தித்த காலம். ஈந்த வரம் - "வருந்தல் வஞ்சகர், தந்தலை யறுத்திடர் தணிப்பென்," "தசரதன் மதலையா வருதும்," "வளையொடு திகிரியும்...........பாயலும், இளையர்களென வடிபரவ வேகினாம், வளைமதி லயோத்தியில் வருதும்" என்றது. எய்தினையே, ஏகாரம் - உவப்பின் மிகுதியைக் குறிப்பதுமாம். எந்தாய் - இரட்டுறமொழிதல். இணையடி - உபயபாதம்; வேறு உவமைபெறாது ஒன்றோடொன்றொத்த அடிகளுமாம். (உஎ)

உஅ. மேவாதவரில்லைமேவினருமில்லைவெளியோடிருளில்லைமேல்கீழுமில்லை, மூவாமையில்லைமூத்தமையுமில்லை முதலிடையோடீறில்லைமுன்னொடுபின்னில்லை, தேவாவிங்கிவ்வோநீசென்றநிலையென்றாற் சிலையேந்திவந்தெம்மைச்சேவடிகணோவக், காவாதொழியிற்பழிபெரிதோவன்றேற் கருங்கடலிற்கண்வளராய்கைம்மாறுமுண்டோ.

(இ - ள்.) தேவா - தேவனே! கருங் கடலில் - கருநிறமடைந்த திருப்பாற்கடலில், கண் வளராய்-திருக்கண் வளர்ந்தருளுகின்றவனே!—(உனக்கு) மேவாதவர் - பகைவர், இல்லை—; மேவினரும் - நண்பர்களும், இல்லை—; வெளியோடு - ஒளியும், இருள் - இருளும், இல்லை—; மேல் கீழும் - மேலும் கீழும், இல்லை—; மூவாமை - இளமை, இல்லை—; மூத்தமையும் - முதுமையும், இல்லை—; முதல் இடையோடு ஈறு - ஆதியும் மத்தியமும் அந்தமும், இல்லை—; முன்னொடு பின் - முன்னும் பின்னும், இல்லை—; நீ சென்ற நிலை - நீ அடைந்த நிலைமை, இங்கு இவ்வோ என்றால் - இங்கு(க் கூறிய) இவைகளே யென்றால், சிலை ஏந்தி-கோதண்டத்தைக் கையிலேந்தி, சே அடிகள் நோவ - சிவந்த திருவடிகள் நோகும்படி, வந்து - நடந்துவந்து, எம்மை - எங்களை, காவாது ஒழியின் - காவாமற் போனால், பழிபெரிதோ - பெரும்பழி உளதாமோ? அன்றேல் - அதுவன்றாயின், கைம்மாறும் - பிரதியுபகாரமும், உண்டோ - உளதோ? [இல்லை யென்றபடி].

பகைநண்பொடில்லாதாகிய நீ அசுரர்களையழித்து எம்மைக்காப்பது, தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களைக் காவாது கைவிட்டாற் பெரும்பழியுளதாமென்னுங் கருத்தாலோ? அன்றிக்கே, எம்மிடத்துப் பிரதியுபகாரம் பெறலாமென்னுங் கருத்தாலோ? ஒன்றானுமன்றென்பதாம்; அடைந்தார்க்கு அளித்தல் இறைவனுக்கு இயல்பென்க. மேவாதவர்-விரும்பிச் சேராதவர். மேவினர் - சேர்ந்தவர். நித்தியனாதலால், 'மூவாமையில்லை மூத்தமையுமில்லை முதலிடையோ டீறில்லை' என்றான். இங்கு வந்து என்றுங் கூட்டலாம்.

திருப்பாற்கடல் வெளுத்த நிறத்ததாயினுந் திருமாலினது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்த நிறத்த தாதலால், 'கருங்கடல்' என்றான்; "நீலக் கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்," "கருந்தண் மாகடற் கண்டுயின்றவன்", "நீலக்கடல் கடைந்தாய்" என்றார் பெரியாரும்: "மையா

ழியிற்றுயிலு மாலனையான்" எனப் புகழேந்திப்புலவர் கூறியவாறுங் காண்க. இனி, கடல்கள்தோறுங் கண்வளர்ந்தருளு மென்று ஒரு பிரமாணஸித்தி யுண்டாகையாலே, "உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்கிறபடியே, 'கருங்கடல்' என்று இந்த லவணசமுத்திரந்தன்னையே சொல்லிற்றாகவு மாம். இனி, பிரளயகாலத்துக் கடலுமாம். அன்றிக்கே, கருமை - பெருமை யாய்ப் பெருங்கட லென்றுமாம். வளராய் - செய்யுளாய் மறையாகாது, வழக் காய் உடன்பாடுணர்த்திற்று; இது "வேண்டுவனம்பி" என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் 'வில்வலான்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரைத்த உரையான் விளங்கும்; இனி, வளரென்பதனை முதனிலைத்தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, கண்வளர்தலையுடையா யென்றுங் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, எதிர்மறை யாகவே கொண்டு, பனிக் கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து இங்குத் திருவவதரித்தவனே யென்றும் உரைக்கலாம். சேவடிகள் நோவ வென்பது, பக்தியதிசயத்தை விளக்குகின்றது; மேற்கவியில் 'தாமரைக்கை நோவ' என்பதும் இக்கருத்தேபற்றி யென்க. (உஅ)

உகூ. **நாழிநவைதீருலகெலாமாக நளினத்துநீதந்தநான்முக னார்தாமே, யூழிபலபலவுநின்றளந்தாலொன்று முலவாப்பெருங்குண த்தவுத்தமனேமேனா, டாழிதரையாகத்தண்டயிர்நீராகத் தடவரை யேமத்தாகத்தாமரைக்கைநோவ, வாழிகடைந்தமுதமெங்களுக்கே யீந்தா யவுணர்கடாநின்னடிமையல்லாமையுண்டோ.**

(இ - ள்.) நீ—, நளினத்து - (உனது) திருவுந்தித்தாமரையில், தந்த - தோற்றுவித்த, நான்முகனார் தாமே - பிரமதேவரே, நவை தீர் உலகு எலாம்- குற்றமற்ற உலகங்களெல்லாம், நாழி ஆக - அளவுகருவியாகக்கொண்டு, ஊழி பல பலவும் - அநேக கல்பகாலமும், நின்று - ஒழியாமலிருந்து, அளந்தால் - (உனது திருக்கலியாணகுணங்களைத் தானியராசியாக்கொண்டு) அளவிட்டா லும், ஒன்றும் உலவா - (அவற்றுள்) சிறிதும் முடியாத, பெருங் குணத்து - மிக்க திருக்கலியாணகுணங்களையுடைய, உத்தமனே - புருஷோத்தமனே! (நீ), மேல் நாள் - முற்காலத்தில், 'தரை தாழி ஆக - பூமியே தயிர்த்தாழி யாகவும், நீர் தண் தயிர் ஆக - திருப்பாற்கடலே குளிர்ந்த தயிராகவும், தட வரையே மத்து ஆக-பெரிய மந்தரமலையே கடைகிற மத்தாகவும் (கொண்டு), தாமரை கை நோவ - (உனது) தாமரை மலர்க்கு ஒப்பான திருக்கைகள் நோகும்படி, ஆழி கடைந்து - கடலைக் கடைந்து, அமுதம் - (அதினின்றும் எடுத்த) அமிருதத்தை, எங்களுக்கே-(தேவர்களாகிய) எங்களுக்குமாத்திரமே, ஈந்தாய் - கொடுத்தருளினாய்; அவுணர்கள் - (கடைகையில் எங்களோடு பாடு பட்ட) அசுரர்கள், நின் அடிமை அல்லாமை - உனது அடியவராகாமை; உண்டோ - உளதோ? (எ - று.)

யாவருந் தனக்கடியார்களே யாயினுந் துஷ்டர்களை நிக்கிரகித்துச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலநஞ் செய்யுந் தன்மையனாதலால், அசுரர்களுக்கு

அமுத மீயாமல், அமரர்களுக்கே ஈந்தா னென்க. பகவானது கலியாண குணங்களைத் தானியராசியாகவும், பலவாயிரம் அண்டங்களையும் அளவு கருவியாகவும், பிரமனை அளவுகாரனாகவும் உருவகப்படுத்தினான், அவற்றின் அளப்பருமையைக்குறித்தற்கு. உலகங்களை நாழி யென்றதற்கு ஏற்பக் குணங்களைத் தானியமென்னாமை, ஏகதேசவுருவகவணி. பிச்சையளவுகருவியன் றென்றற்கு, 'நவை தீருலகு' என்றான். பிரமனாலும் அளவிடலரிய பெருங் குணங்களையுடையாயென்றது, நின்மைந்தனாய் நாபியிற்றோன்றி உலகனைத்தும் படைக்கும் பிரமனுக்குஞ் சிறிது மளப்பரிய உனது அநந்தகலியாண குணங்கள் எங்களாற் சிறிதேனும் அறியத்தக்கனவோ வென்ற கருத்து. 'நீர்' என்பதற்கு, சந்தர்ப்பநோக்கிப் பாலெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. நாழி - முகத்தலளவையாகுபெயர். உலகு - உயர்ந்தவருமாம். மத்து - மந்தம் என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. எங்களுக்கே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. அடிமை - பண்பாகுபெயர். உண்டோ, ஒகாரம் - எதிர்மறை.

அமரர்களும் அசுரர்களுந் தனது நியமனத்தின்படி மந்தரபருவதத்தை மத்தாகவும் வாசுகியைக் கடைகயிறாகவுங் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது எம்பெருமான் தேவர்களை வாசுகியின் வாலைப்பிடிக்கும்படியாக, வும் அசுரர்களைத் தலையைப்பிடிக்கும்படியாகவும் நியமித்துத் தானும் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள்பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள்பக்கத்திலேயும்நின்று வாசுகியுனுடைய வாலையுந்தலையையும் பிடித்து வலமு மிடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தருளினதனால் 'தாமரைக்கைநோவ ஆழிகடைந்து' என்றும், அப்பால் அமிருதபூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்திரத்திலிருந்து உதித்த தந்வந்திரியின் கையிலிருந்த அமிருதகலசத்தைத் தைத்தியர்கள் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டபோது ஜகந்மோகநகரமான ஒரு ஸ்த்ரீ ரூபத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுக்குப் பிரஸாதித்ததனால் 'அமுத மெங்களுக்கே யீந்தாய்' என்றுங் கூறினான். (உக)

௩௦. ஒன்றாகிமூலத்துருவம்பலவாகி யுணர்வுமுயிரும்பிறிதாகி யூழி, சென்றாசறுங்காலத்தந்நிலைபதாகித் திறத்துலகந்தானாகிச்செஞ்செவேநின்ற, நன்றாயஞானத்தனிக்கொழுந்தேநங்க ணவைதீர்க்கு நாயகனேமேல்வினையேநோக்கி, நின்றாரைக்காத்தியபற்றேபரைக்காய் நிலையில்லாத்தீவினையுநீதந்ததன்றே.

(இ - ள்.) மூலத்து - ஆதிகாலத்தில், ஒன்று ஆகி-ஒன்றேயாகி யிருந்து (பின்பு), உருவம் பல ஆகி - பலவேறு ரூபங்களாய், உணர்வும் உயிரும் பிறிது (உம்) ஆகி - அறிவும் உயிரும் உடலுமாகி, ஊழி சென்று ஆசறும் காலத்து - மகாப்பிரளயமுண்டாகி முடியுங்காலத்தில், அந் நிலையது ஆகி - அப்பொழுதுள்ள தன்மையாகி, திறத்து உலகம் ஆகி - (மீண்டும்படைக்கும்

பொழுது) பலதிறப்பட்ட உலகங்களுமாய், செஞ்சவே நின்ற - மிகவுஞ் செவ்வையாய் நின்ற, நன்று ஆய ஞானம் - நல்ல தத்துவஞானத்தினது, தனி கொழுந்தே - ஒப்பற்ற கொழுந்தே! நங்கள் நவை தீர்க்கும் - எங்கள் குறைகளைப் போக்குகின்ற, நாயகமே-தலைமைப்பொருளே! (நீ), நல்வினையே நோக்கி நின்றாரை-புண்ணியத்தையே கருதி(த் தருமங்களைச்செய்து) நிற்பவர்களை, காத்தி - காக்கின்றாய்; அயல் பேரை - பாபத்தையே கருதி அதருமங்களைச்செய்து நிற்பவர்களை, காய்தி - நிக்கிரக்கிறாய்; நிலை இல்லா தீவினையும்-நிலையில்லாத அப்பாவமும், நீ தந்தது அன்றே- நீ உண்டாக்கியதன்றோ? (எ - று.)

"தொல்லையி னொன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப், பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருள்" என்றார் பாலகாண்டத்தும். அயோத்தியாகாண்டத்தில் "வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்தின் வைப்பெங்கு மூனு முயிரு முணர்வும்போ லுள்ளும் புறனு முளனென்ப" என்றதற்கு ஏற்பப் பிறிதென்பதற்கு உடலென்றுஉரைத்து, எண்ணும்மை பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. ஆசறுதல்-முடிதல்; ஒரு சொல். நிலையில்லாத்தீவினை- தோற்றமுடைய பொருள்கள் யாவும் நிலையுத லிலவாந் தன்மையை யுணராமையால் உளவாகுந் தீவினைகள். தந்ததென்றார், சாதியொருமையால். தீவினையுந் தான் தந்ததேயாயினும் அவரவர் செய்வினைக்குத் தக்கபடி அளித்தலும் அழித்தலும் ஈஸ்வரனது இயற்கை யென்க. (௩0)

௩௧. வல்லைவரம் பில்லாதமாய வினைதன்னான் மயங்கினரோடெய்திமதிமயங்கிமேனாள், எல்லையிறைவனீயாதி யெனப்பேதுற் றலமருவே முன்னையறப்பயனுண்டாக, வெல்லைவலயங்களினுழை யென்றந்நா ளெரியோனைத் தீண்டியெழுவரெனநின்ற, தொல்லைமுதன்முனிவர்சூளுற்றபோதேதொகைநின்றவையந்துடைத்திலையோவெந்தாய்.

(இ - ள்.) எந்தாய்—! மேல்நாள் - முன்னொருகாலத்தில், வரம்பு இல்லாத - அளவில்லாத, மாயவினைதன்னால் - மாயையின் சூழ்ச்சிகளால், நீ இறைவன் அல்லை (என)-நீ பாரதத்துவமல்லா யென்றும், (நீ இறைவன்) ஆதி என - நீயே பாரதத்துவமாகிறா யென்றும், பேதுற்று -(இரண்டிலொன்றைத் துணியமாட்டாமற்) பேதப்பட்டு, மயங்கினரோடு - மதிமயங்கிக்கிடந்த பல தேவர்களுடனும் முனிவர்களுடனும், எய்தி - அடைந்து, மதிமயங்கி - அறிவுதிகைத்து, அலமருவேம் முன்னை - தடுமாறுகின்ற எங்களுக்கெதிரில், அ நாள் - அப்பொழுது, அறம் பயன் உண்டாக - (முன்செய்த) நல்வினையின் பலனுண்டாதலால், வல்லை-விரைவாக, எழுவர் என நின்ற தொல்லை முதல் முனிவர் - எழுபேரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லும்படி நின்ற பழைய பெரிய முனிவர்கள், எரியோனை - பரமசிவனை, தீண்டி - சேர்ந்து மீண்டு வந்து, 'எல்லை வலயங்கள் - எல்லாவுலகங்களது எல்லையும், நின்னுழை - உன்னிடத்தே தோன்றி வளர்ந்துவருபவை [நீயே பரத்துவம்],' என்று சூளுற்ற

யோநீதே என்று சித்தாந்தஞ்செய்தகாலத்தே, தொகை நின்ற ஐயம் - 'மிகுதியாய்த்) தொக்குநின்ற சந்தேகத்தை, துடைத்திலையோ - (நீ) தீர்த்தாயல்லையோ? (எ - று.)

மாயவினை - ராஜஸ தாமஸ புராணங்களில்தேவதாந்தரங்களையே பரதேவதையாகச் சொல்லியிருத்தல். இறைவன், நீ - **மத்திமதீபம்.** அல்லை ஆதி - முன்னிலை முற்றுக்கள். ஆதியென்பதற்கு, முதல்வனென்றுங்கொள்ளலாம். பேது - பேதமென்பதன் விகாரம். கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி நெருப்புப்போல எரியும் மேனிநிறத்தை யுடைத்தாயிருத்தலால், 'எரியோன்' என்றார்; "அழனிறவண்ணன்" என்றார் பெரியாரும்: இனி, எரிவடிவான மழுப் படையையுடையானென்றும், நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையானென்றுங் கொள்ளலாம். 'எரியோனைத் தீண்டி' எனவே, இனம்பற்றிப் பிரமனைத்தீண்டியென்பதுங் கொள்க. எழுவர் முனிவர் - ஸப்தருஷிகள்; அத்திரி, பிருகு, குத்ஸர், வஸிஷ்டர், கௌதமர், காஶ்யபர், ஆங்கிரஸர். முனிவர் சூளுற்றது - பிறகு முனிவர் மூலமாகப் பரதத்துவத்தை நிச்சயித்தது.

முன்னொருகாலத்தில் முனிவர் தேவர் முதலிய யாவரும் கூடி மேருமலையின்சிகரத்தைச் சேர்ந்து பரதத்துவ நிர்ணயஞ்செய்யத் தொடங்கினபொழுது, முத்தொழிற்கும் உரியராய அயன் அரி அரன் என்னும் மூர்த்திகள் மூவருள்ளும் பரதத்துவம் இன்னரென்று அறியாது ஐயமுற்று ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிற் கூறியுள்ள கோட்பாடுகளால் மயங்கி மாறுபட்டு, ஸப்தருஷிகளைச் சரணமடைந்து வினவ, அவர்களுள் தலைமைபெற்ற பிருகுமாமுனிவர், 'முக்குணங்களுள்ளும் சத்துவகுணத்தையே யுடையவன் யாவனோ, அவனே பரதத்துவம்; அவனை இன்னானென்று சென்று அறிந்து வந்து சொல்வேன்' என்று, முதலிற் கைலாசகிரிக்குச்சென்று, கோயில்வாயிலைச்சேர்ந்து ஆங்குள்ள நந்திதேவரால் தடுக்கப்பட்டு ஏழுநாள் கழிந்தபின்னர்ச்சிவன் உமாதேவியோடு சம்போகஞ்செய்துகொண்டிருக்குந்தன்மையை அறிந்து 'தாமஸகுணத்தாற் காமமுற்று என்னை வினவிச் சற்கரியாதிருந்த அக்கடவுட்கு இருகுறியுந் துணிந்து விழக்கடவது' என்று சபித்துப்போக, அவ்வளவிற் கலவிப்பெருங்கடல் நடந்துவந்த முக்கட்கடவுள் நந்தியால் நிகழ்ந்தது உணர்ந்து அம்முனிவரை மீளஅழைத்து அவர் சினந் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தன்னுடன்பிறந்தவரென்னுங் கருத்தால் ஆலிங்கனம்செய்ய அணுகியபொழுது, அம்முனிவர், 'அசுசியான நீ என்னைத் தொடாதே' என்று தடுக்க, உமாபதி மிகச்சினந்து தனது நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக்கண்ணை விழித்து அம்முனியை அழிக்கப்பார்த்த வளவில், அவர் அஞ்சாது தன்பாதத்தின் பெருவிரலிலுள்ள கண்ணை விழித்து அதனினின்று எழுந்த அழலால் அவ்வழலை அடக்கிவிட்டு 'நீ பிராமணியதெய்வமாகாது போதி' என்று மீளவுஞ் சபித்திட்டு, சத்தியாலோகஞ்சேர்ந்து பிரமனை அடைந்து வணங்க, அவன் ராஜசகுணத்தால் தந்தையைத் தனயன் வணங்குதல் தக்கதே யென நினைந்து பிரதிவந்தனமுஞ் செய்யாதிருக்க, முனிவர் பெற்றதந்தையென்பதையு

மெண்ணமல் 'உனக்கு ஆலயபிரதிஷ்டை இன்றுமுதல் இல்லையாகுக' என்று சாபங்கொடுத்து, ஸ்ரீவைகுண்டஞ்சென்று கோயில்சேர்ந்து வாயில்காவலர் அஞ்சிநிற்க, உள்ளேபுக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருமகளும் நிலமகளும் திருவடிவருடப் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரமனைமார்பிலுதைக்க, அப்பெருமான் மக்கள் மேல்விழத் தாயுகப்பதுபோல மனம் மகிழ்ந்து அக்கணத்தினிற் கடிதெழுந்து 'ஐய! என்பொருட்டாக இன்று உமது மெல்லியபாதம் நொந்ததோ? உமது திருவடித்தாமரை பட்டதனால், என் மார்வம் திரு நிலை பெற்றது; நமதுவரவை யான் அறியாது படுத்திருந்ததனைப் பொறுப்பீர்' எனப் பலவாறு முகமனியம்ப, முனிவர் பெருமான் திருவடிகளில்விழுந்து தண்டனிட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'சுத்தஸாத்துவிக குணசுவரூபியாகிய பரதத்துவத்தை அறியும்பொருட்டு யான் செய்த இப்பெரும்பிழையைப் பொறுத்தருள்க' என்று ப்ரார்த்தித்துமேருசேர்ந்து,தம் வருகையையே எதிர்பார்த்திருந்த யாவர்க்கும் 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவம்' என்று சித்தாந்தஞ்செய்து பகர,ஆங்குள்ளவர் யாவரும் அவ்வெம்பெருமானையே பிரார்த்தித்துப் போயின ரென்பதாம். (௩௧)

வேறு.

இந்திரன் விடைபெற்றுத் தன்னகரஞ் சார்தல்.

௩௨. இன்னனபலநினைந்தேத்தினனியம்பாத்
துன்னுதலிடையுளதெனநனிதுணிவான்
றன்னிகர்முனிவனைத்தரவிடையென்னாப்
பொன்னொளிர்நெடுமுடிப்புரந்தரன்போனான்.

(இ - ள்.) பொன் ஒளிர் - பொன்மயமாகி விளங்குகின்ற, நெடு முடி - நீண்ட கிரீடத்தையுடைய, புரந்தரன் - தேவேந்திரன், இன்னன பல - இத்தன்மையவாகிய பலவற்றை, நினைந்து - (மனத்தில்) தியானித்து, இயம்பா - (வாயினாற்) சொல்லி, ஏத்தினன் - துதிசெய்தவனாய்,—'இடை - நடுவிலே, துன்னுதல் - பொருந்துவ தொரு விசேஷம், உளது - இருக்கின்றது,' என - என்று, நனி துணிவான் - நன்றாக நிச்சயிப்பவனாய்,—தன் நிகர் முனிவனை - தனக்குத்தானே ஒப்பாகிய சரபங்கரை நோக்கி, விடை தர-'(யான் போவதற்கு) உத்தரவு கொடுப்பீராக', என்னா - என்று கேட்டு (உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு), போனான் - (தேவலோகத்திற்குச்) சென்றான்.

துன்னுதல் - தொழிலாகுபெயர். துன்னுத லிடையுள தென்றது - இராமபிரான் அங்கு எழுந்தருளியதனால், அப்போது அங்குநடக்கப்போவதனைச் சிந்தித்து. தர - அகரவீற்று வியங்கோள். இராமனிடத்து விடை பெற்றமை, அருத்தாபத்தியாற் கொள்க. புரந்தரன் - (பகைவரது) நகரங்களை அல்லது உடல்களை அழிப்பவன்.

இதுமுதற் பதின்மூன்றுகவிகள்-பெரும்பாலும் முதல் மூன்றுசீர் விளச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீ ரொன்று மாச்சீருமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௩௨)

சரபங்கமுனிவர் இராமபிரானை வரவேற்று அன்புகொள்ளுதல்.

௩௩. போனவனகநிலைபுலமையினுணர்வான்
வானவர்தலைவனைவரவெதிர்கொண்டா
னானவனடிதொழவருள்வரவழுதான்
றானடவிடவகைதழுவினனுழைவான்.

(இ - ள்.) (பின்பு சரபங்கர்), போனவன் - போன தேவேந்திரனது, அகம் நிலை - மனத்தின் நிலைமையை, புலமையின் - (தனது) ஞானக்கண்ணால், உணர்வான் - அறிபவராகி,— வானவர் தலைவனை - தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீராமனை, வர எதிர்கொண்டான் - எழுந்தருளும்பொழுது எதிர்கொண்டு வந்து அளவளாவினார்; (அப்பொழுது), ஆனவன் - அந்த இராமன், அடி தொழ-(முனிவரது) திருவடிகளில் விழுந்து வணங்க,—தான் நடவிட-தான் பரமபதமடைதற்கு, வகை தழுவினன் - உபாயஞ்செய்தவராகி, உழைவான் - (இங்கிருக்க) வருந்துகின்ற அம்முனிவர், அருள் வர - அன்பு மேன்மேலும் பெருகுதலால், அழுதான்—; (எ - று.)

வானவர் - நித்தியமுக்தர்களுமாம். அருள் - இலக்கணையாய் அன்பிற்காயிற்று. இனி, இராமனுக்கு அருளுண்டாகுமாறு அழுதானென்றுமாம். ஈண்டு அழுகை - உவகைக் கலுழ்ச்சி. நடவிட, இடு - துணைவினை. (௩௩)

இராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணரோடு அங்குச்சென்று மகிழ்ந்திருத்தல்.

௩௪. ஏழையுமிளவலும்வருகெனவினிதா
வாழியவவரொடும்வந்தனன்மகிழ்வா
லூழியின்முதன்முனியுறையுளையணுகா
வாழியில்விழிதுயிலவனெனமகிழ்வான்.

(இ - ள்.) (சரபங்கர் இராமனைநோக்கி), 'இனிதுஆ வாழிய - நன்றாய் வாழ்வாயாக; ஏழையும் இளவலும் வருக - சீதையும் லக்ஷ்மணனும் வருவார்களாக', என்ன-என்று சொல்ல,—(இராமன்), அவரொடும் - அவர்களுடனே, வந்தனன் - வந்தவனாய்,—மகிழ்வால் - சந்தோஷமாக, ஊழியின் முதல் முனி - பலயுகங்களுக்குமுன்னே தொடங்கியுள்ள அம்முனிவரது, உறையுளை - ஆச்சிரமத்தை, அணுகா - சேர்ந்து, ஆழியில் விழி துயிலவன் என - திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றவன் போல, மகிழ்வான் - களிப்பானையினன்; (எ - று.)

ஆழியில் விழிதுயிலவ னென மகிழ்வா னென்றது - அவ்வாச்சிரமத்தைத் திருப்பாற்கடல்போலெண்ணி மகிழ்ந்தா னென்றபடி. இனி, 'அணுக' என்னும் பாடத்திற்கு - இராமன் சரபங்காச்சிரமத்தைச் சேர, அம்முனிவர், க்ஷீராப்தியில் யோகநித்திரை செய்தருளுகின்ற எம்பெருமா னென்று எண்ணி மகிழ்ந்தன ரென்க. ஏழை - மடமைக்குணமுடையவள். ஏழை, இளவல் என்பன பண்பாகுபெயர்கள். வாழிய - வியங்கோள். (௩௪)

இராமன்முதலியோர் நீதிமொழியைக்கேட்டுக்கொண்டு அவ்விரவில் அவ்வாச்சிரமத்தில் தங்குதல்.

௩௫. அவ்வயினழகனும்வைகினனறிஞன்
செவ்வியவறவுரைசெவிவயினுதவ
நவ்வியின்விழியவளொடுநனியிருளைக்
கவ்வியநிசியொருகடையுறுமளவின்.

(இ- ள்.) அவ் வயின் - அவ்விடத்தில், அறிஞன் - தத்துவஞானியாகிய அம்முனிவர், செவ்விய அறம் உரை-நல்ல தருமவார்த்தைகளை, செவி வயின் - (தன்) காதுகளில், உதவ - கூற (க்கேட்டுக்கொண்டு),—அழகனும் - இராமனும், நவ்வியின் விழியவளொடு - பெண்மான்போன்ற பார்வையையுடைய சீதையுடன், இருளை நனி கவ்விய-இருளை மிகுதியும்உடையதான, நிசி - இராத்திரியானது, ஒரு கடை உறும் அளவின்-ஒருமுடிவை அடையுமளவும் [இராத்திரிகழியுமளவும்], வைகினன் - தங்கியிருந்தான்; (எ - று.)

சீதையைக் கூறியது, லக்ஷ்மணனுக்கும் உபலட்சணம். (௩௫)

சூரியோதய வருணனை.

௩௬. விலகிடுநிழலினன்வெயில்விரியயில்வா
ளிலகிடுசுடரவனிசையனதிசைதோ
யலகிடலரியதனவிர்கரநிரையா
லுலகிடுநிறையிருளுறையினையுரிவான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), விலகிடு நிழலினன் - வீசுகின்ற சாயையையுடையவனும், இலகிடு சுடரவன் - விளங்குகின்ற ஒளியினையுடையவனுமாகிய சூரியன்,—இசையன - (ஒன்றோடொன்று) இணங்கி நிற்பனவாகிய, திசை - எல்லாத் திக்குக்களிலும், தோய் - பரவுகின்ற, அலகு இடல் அரிய - எண்ணி அளவிடுதற்கு அருமையான, அவிர் - விளங்குகின்ற, தன் - தனது, கரம் நிரையால் - கிரணங்களாகிய கைகளது கூட்டத்தால், விரி - பரப்புகின்ற, வெயில் - வெயிலாகிய, அயில் வாள் - கூர்மையான வாளைக்கொண்டு, உலகு இடு - உலகங்களை மூடிய, நிறை இருள் - நிறைந்த இருட்டாகிய, உறையினை - போர்வையை, உரிவான் - கழற்றுவானாயினன்; (எ - று.)— சூரியன் தன்கிரணங்களால் இருள் நீங்குமாறு உதித்தனனென்பதாம்.

உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. நிழலின னென்பதை இரண்டு சொல்லாகக் கொண்டு, நிழலையுடைய, இனன் - சூரிய னென்றுமாம். உலகைமூடிய இருளைப் போக்குதற்கு வெயிலும், அதனைப் பரப்புதற்குக் கிரணமும் கருவியாதலால், அவற்றை முறையே உறையும், வாளும், கையுமாக உருவகப்படுத்தினர். இசை அன எனப்பிரித்து - இராமனதுபுகழை ஒக்கின்ற வென்றும் கொள்ளலாம். ஆயிரங்

கிரணங்களாதலால், 'அலகிடலரிய கரம்' என்றார். சிலேடை பற்றி, கர மென்பதற்கு - கிரணமாகிய கையெனப்பட்டது. (கூசு)

முனிவர் அக்நிப்ரவேசஞ்செய்யச் சித்தராய், இராமனை விடைகேட்டல்.

கூஎ. ஆயிடையறிஞனுமவனெதிரழுவத்
தீயினைநுழைவதோர்தெளிவினையுடையா
னீவிடைதருகெனநிறுவினனெறியாற்
காயெரிவரன்முறைகடிதினினிடுவான்.

(இ - ள்.) ஆயிடை-அப்பொழுது,—அறிஞனும் - சரபங்கரும், அவன் எதிர் - இராமனது முன்பே, அழுவம் தீயினை - மிகுந்த அக்கினியை, நுழைவது - பிரவேசிப்பதாகிய, ஓர் தெளிவினை - ஒப்பற்றதொரு தெளிந்த அறிவை, உடையான் - உடையவராகி,—காய் எரி - சொலிக்கின்ற நெருப்பை, வரன் முறை நெறியால் - சாஸ்திர விதியின் முறைமைப்படி, கடிதினின் - சீக்கிரத்தில், இடுவான் - வளர்ப்பவராகி,—(இராமனை நோக்கி), 'நீ—, விடை தருக - விடைகொடுக்கவேண்டும்,' என - என்று, நிறுவினன் - கேட்டார்; (எ - று.)

ஆயிடை - நீண்ட சுட்டின்முன் யகர வுடம்படுமெய் தோன்றிற்று. 'உடையேன்' என்றும் பாடம். 'இடுவான்' என்பதனை வினையெச்சமாகக் கொண்டு, இடுதற்கு விடைதருக வென்றுங் கூட்டலாம். (கூஎ)

இராமன் வினவ, முனிவர் அதற்குக் காரணங்கூறல்.

கூஅ. வரிசிலையுழவனுமறையுழவனைநீ
புரிதொழிலெனையதுபுகலுதியெனலுந்
திருமகடலைவசெய்திருவினையுறயா
னெரிபுகநினைகுவெனருள்கெனவிறைவன்.

(இ - ள்.) வரி சிலை உழவனும் - கட்டமைந்த வில்லில் வல்ல இராமனும், மறை உழவனை - வேதம் வல்ல சரபங்கரை நோக்கி, 'நீ புரி தொழில்- நீ செய்ய விரும்பிய செய்கை, எனையது - எத்தன்மையது? புகலுதி - சொல்வாயாக,' என்லும் - என்று கேட்டவளவில்,—(அம்முனிவர்), 'திருமகள் தலைவ - இலக்குமி கேள்வனே ! யான்—, செய் திருவினை - செம்மையாகிய மோக்ஷ லக்ஷ்மியை, உற - அடையும்படி, எரி புக - அக்நிப்ரவேசஞ்செய்ய, நினைகுவென் - நினைப்பவனாகின்றேன் ; அருள்க - (நீ) கிருபை செய்வாயாக', என - என்று சொல்ல,—இறைவன் - இராமன், (எ - று.)

"வில்லேருழவர்", "சொல்லேருழவர்" என்றாற்போல, 'சிலையுழவன்', 'மறையுழவன்' என்றார்; சிலையை ஏராகவுடைய உழவன், மறையை ஏராகவுடைய உழவனெனப் பொருள் கொள்க; உழவன் - உழுபவன். (கூஅ)

அப்போது அக்நிப்ரவேசஞ் செய்யுங் காரணத்தை இராமன் வினவ, முனிவர் கூறத்தொடங்குதல்.

௩௯. யான்வருமமைதியினிதுசெயலெவனே
மான்வருதனியுரிமார்பினையெனலும்
மீன்வருகொடியவன்விறலடுமறவோ
னூன்வருமுவகையினுரைநனிபுரிவான்.

(இ-ள்.) 'மான் வரு-மானினிடத்தினின்று உரிக்கப்பட்ட, தனிஉரி-ஒப்பில்லாத தோலினைத் தரித்த, மார்பினை - மார்பையுடைய முனிவனே! யான் வரும் அமைதியின் -நான் வருகின்ற பொழுதில், இது செயல் - (நீ) இக்காரியத்தைச் செய்தல், எவன் - என்னை?' எனலும் - என்று கேட்டவளவில்,— மீன் வரு கொடியவன் - மீனினது வடிவம் எழுதப்பட்ட கொடியினையுடைய மன்மதனது, விறல் - வெற்றியை, அடு - பங்கப்படுத்திய, மறவோன் - மனவுறுதியையுடைய அம்முனிவர், ஊன்வரும் - உடல் விடுவதனாலுண்டாகும், நனி உவகையின் - மிக்க களிப்பினால், உரை புரிவான் - உத்தரஞ் சொல்லுவார்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

ஓகாரம் - அசை. ''நாலே காக முக்கோல் மணையே, யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய'' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'ஆயுங்காலை' என்றதனால், மான் தோல் கூறினார். மானுரி வரு தனிமார்பென்றுங் கூட்டலாம். சரபங்கரென்னும் பெயரது பொருள் விளங்க, 'மீன்வரு கொடியவன் விறலடு மறவோன்' என்றார். ஊன், னகரம் - சாரியை. வருதல் - போதல். இனி, உடல்பொங்கி வருகின்ற உவகை யென்றுமாம். 'ஊன்விடும்' என்றும் பாடம். (௩௯)

சரபங்கமுனிவரது மறுமொழி.

௪௰. ஆயிரமுகமுளதவமயர்குவெனா
னீயிவண்வருதியெனுநிலையுடையேன்
போயினவிருவினைபுகலுறுவிதியான்
மேயினையினியொருவினையிலைவிறலோய்.

(இ - ள்.) விறலோய் - வெற்றியையுடையானே! ஆயிரம் முக உள - பலவகைப் பட்டனவான, தவம் - தவங்களை, அயர்குவென் - செய்து வருகின்றவனாகிய, நான்—, நீ இவண் வருதி எனும் - நீ இவ்விடத்தில் எழுந்தருளுவாயென்னும், நிலை உடையேன் - நிச்சயமுடையவனாகிக் காத்திருக்கின்றேன்; இரு வினை - (எனது) இரண்டு வினைகளும், போயின - கழிந்தன; புகலுறு விதியால் - சம்பவிக்கவேண்டிய முறையின்படி, மேயினை - (நீயும் இப்பொழுது) எழுந்தருளினாய்; இனி ஒரு வினை இலை - இனி (இங்கே எனக்கு) ஒரு காரியமும் இல்லை; (எ - று.)

கொல்-அசை. புகலுறு விதி-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற விதியுமாம்.

சக. இந்திரனருளினனிறுதிசெய்பகலா
வந்தனன்மருவுதிமலரயனுலகந்
தந்தனனெனவதுசாரலெனுரவோ
யந்தமிலுயர்பதமடைதலைமுயல்வேன்.

(இ - ள்.) உரவோய் - வலிமையையுடையவனே! இந்திரன்—, வந்தனன் - வந்து, 'மலர் அயன் - தாமரையில் தோன்றிய பிரமன், உலகம் தந்தனன் - (தனது) சத்தியலோகத்தை (உனக்குக்)கொடுத்தான்; (ஆகையால்), இறுதி செய் பகல்ஆ - (லோகங்கள்) அழிகின்ற காலம்வரையும், மருவுதி - (அங்குவந்து) தங்குவாயாக,' என - என்று, அருளினன் - சொன்னான்; (அங்ஙனஞ் சொல்லவும்),—அந்தம் இல் - அழிவில்லாத, உயர் பதம் - பரமபதத்தை, அடைதலை - அடைவதற்கு, முயல்வேன் - முயற்சி செய்பவனாகிய யான், அது சாரலென் - அப்பதவியை யடைந்தேனில்லை; (எ - று.)

'இறுதிசெய் பகலா' என்பதற்கு - நேற்று மாலைப்பொழுதிலென்று உரைத்து, 'வந்தனன்' என்பதனோடு கூட்டவுமாம். 'உரவோய்' என்பதில் உரமென்பதற்கு - இரட்டுற மொழிதலால் உடலின் வலிமை யென்றும், அறிவின் வலிமை யென்றுங் கொள்க. அடைதலை - உருபுமயக்கம்; ஐ - சாரியையுமாம். (சக)

இராமனிடத்து விடைபெற்றுச் சரபங்கமுனிவர் மனைவியோடு தீக்குதித்து மோக்ஷஞ் சேர்தல்.

சஉ. ஆதலினிதுபெறவருளெனவுரையாக்
காதலியவளொடுகதழெரிமுழுகிப்
போதலைமருவினனொருநெறிபுகலா
வேதமுமறிவருமிகுபொருளுணர்வோன்.

(இ - ள்.) புகலா - (எவராலுஞ்) சொல்லப்படாத, வேதமும் - வேதங்களும், அறிவு அரு - அறிதற்கு அரிய, மிகு பொருள் - பாதத்துவத்தை, உணர்வோன் - அறிபவராகிய சரபங்கர்,—'ஆதலின் - ஆகையால், இதுபெற - இப்பரமபதத்தை அடையும்படி, அருள்-அருள்செய்', என-என்று, உரையா - சொல்லி,—(உடனே), காதலியவளொடு - (தம்) மனைவியுடன், கதழ் எரி முழுகி - உக்கிரமான அக்கினியிலே பிரவேசித்து, ஒருநெறி - ஒப்பற்ற பரமபதத்திற்கு, போதலை மருவினன் - போய்ச் சேர்ந்தார்; (எ - று).

தமக்கு அணித் தாதலாலும், கீழிற்கவியிற் கூறியதனாலும், 'இது' எனச் சுட்டினர். 'அது' என்றும் பாடம். எவராலுஞ் செய்யப்படாது அபௌருஷேயமாய் நித்தியமாகியதென்றற்கு, 'புகலாவேதம்' என்றார். மிகுபொருள் - மன மொழி மெய்களுக்கு எட்டாத பரம்பொருள். (சஉ)

சங. தேவருமுனிவருமுறுவதுதெரிவோர்
மாவருநறுவிரைமலரயன்முதலோ

ரேவருமறிவினிலிருவினையொருவிப்
போவதுகருதுமவ்வருநெறிபுக்கான்.

(இ - ள்.) உறுவது தெரிவோர் - (பின்னே) வருவதை (முன்னே) அறி பவர்களாகிய, மா வரும் - பெருமை பொருந்திய, நறு விரை - நல்ல வாசனை யை யுடைய, மலர் - தாமரைமலரில் தோன்றிய, அயன் - பிரமனை, முத லோர் - முதலாகவுடையவராகிய, தேவரும் - தேவர்களும், முனிவரும் - முனி வர்களும், எவரும் - மற்றையெல்லாரும், இரு வினை - இரண்டு வினைகளை யும், ஒருவி - நீக்கி, போவது - போய்அடையுமாற்றை [போவது எவ்வா றென்று], அறிவினில் கருதும் - (தமது) அறிவில் எண்ணும்படியான, அ அரு நெறி - பெறுதற்கு அரிய அப்பரமபதத்தை, புக்கான் - போய்ச்சேர்ந்தார்.

உறுவது தெரிவோர் - புரோஞானியார்; இது, தேவர்க்கும் முனிவர்க் கும் அடை: உறுவது - சாதியொருமை; இது, பூர்வஞானத்துக்கும் உபலக்ஷ ணம். மா - அழகும், ஒளியுமாம். அறிவினில் - தத்துவஞானத்தால், இருவினை யைப் போக்கி யென்றுமாம், கீழ்க்கவியில், ஒருநெறி' என்றதன்பெருமை யை இக்கவியில் விளக்கினர். (சரு)

கவிக்கூற்று: சரபங்கமுனிவரது பேறு.

சச. அண்டமுமகிலமுமறிவருநெறியா
லுண்டவனொருபெயருணர்குநருறுபே
றெண்டவநெடிதெனினிறுதியிலவனைக்
கண்டவருறுபொருள்கருதுவதெளிதே.

(இ - ள்.) 'அண்டமும் - எல்லா அண்டங்களையும், அகிலமும் - (அவ் வண்டங்களுக்குட்பட்ட) எல்லாச் சராசரங்களையும், அறிவு அரு நெறியால் - அறிய வொண்ணாதபடியாக, உண்டவன் - (பிரளயகாலத்தில்) வயிற்றில் வைத்து அடக்கியருளிய இராமனது, ஒரு பெயர் - (ஆயிரந்திருநாமங்களுள்) ஒரு திருநாமத்தை, உணர்குநர் - அறிபவர், உறு பேறு - அடைகின்ற பாக்கி யம், எண் தவ நெடிது - நினைப்பிற்கும் எட்டாது மிகவும் பெரியது,' எனின் - என்றால், இறுதியில் - அந்திமகாலத்தில், அவனை - அந்த எம்பெரு மானை, கண்டவர் - (கண்ணுக் கெதிராகக்) சேவித்தவர், உறு பொருள் - அ டைகின்ற பதவி, கருதுவது எளிதே - நினைப்பதற்கு எளியதோ? (எ - று.)

இக்கவி - செய்யுட் பொருட் பேறணி. அந்திமகாலத்து ராமஸாக்ஷாத் காரத்தைப்பெற்ற பாக்கியம் சொல்லவொண்ணாப் பெருமை வாய்ந்த தென்ற வாறு. தவ - உரிச்சொல். ஏகாரம் - எதிர்மறை. "வைகலந்த மூவிலைவே லீசற்கும் வாசவற்கும் வாசப்பூமேன், மெய்கலந்தநால்வேத விரிஞ்சனுக்கு மேலா வீற்றிருப்பர் மாதோ, பைகலந்த பாம்பணைமேற் றிருவரங்கப் பெரு நகருட் பள்ளி கொள்ளுங், கைகலந்த நேமியான் றிருநாமத் தொருநாமங் கற் றோர்தாமே" எனப் பின்னுள்ளாரும் கூறியது காண்க.

சரபங்கர்பிறப்புநீங்குபடலம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

அகத்தியப்படலம்.

அகஸ்தியமுனிவர்பக்கல் ஸ்ரீராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களோடு எழுந்தருளியதை உணர்த்தும் படலம். அகத்தியர்-அகஸ்த்யர்; இச்சொல்லுக்கு - (விந்திய) பருவதத்தை (வளரவொண்ணாது தடுத்து) அடக்கியவ ரென்று பொருள்: அகம் - மலை; சலியாதது.

இப்படலம், ஸ்ரீராமன் சரபங்கர்க்குப் பரமபதமளித்தபின்னர்த் தன் மனைவியோடுந் தம்பியோடும் வாலகில்லியர் தன்னைக்கண்டுமகிழ அகஸ்தியரது ஆச்சிரமஞ் சென்று, முன் வருணனிடத்திற் கொடுத்திருந்த வில்லும் தூணீரமும் வாளும் தண்டும் அவர் தரப் பெற்றுக்கொண்ட வரலாற்றைக் கூறுகின்றது.

வேறு.

இராமன்முதலிய மூவரும் சரபங்காச்சிரமத்தினின்று அப்பாற்செல்லுதல்.

க. அனையவனிறுதியினமைவுநோக்கலி
னினியவரின்னலினிரங்குநெஞ்சினர்
குனிவருதிண்சிலைக்குமரர்கொம்பொடும்
புனிதனதுறையுணின்றரிதிற்போயினார்.

(இ - ள்.) இனியவர் - இனிமையைத் தருகின்றவர்களாகிய, குனி வருவளைவு பொருந்திய, திண்சிலை - வலிய வில்லினையுடைய, குமரர் - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்,—அனையவன் - அந்தச் சரபங்கமுனிவரது, இறுதியின் - அந்திமகாலத்தின், அமைவு - தன்மையை [அக்கினிப்பிரவேசமானதை], நோக்கலின் - கண்டதனால், இன்னலின் - வருத்தத்தோடு, இரங்கு நெஞ்சினர் - பரிதபிக்கின்ற மனமுடையவர்களாய்,—கொம்பொடும் - பிராட்டியுடனே, புனிதனது உறையுள் நின்று - பரிசுத்தராகிய அம்முனிவரது ஆச்சிரமத்தினின்று, அரிதின் - அருமையாக, போயினார் - (அப்பாற்) போனார்கள்.

கொம்பு - அதுபோன்ற சீதைக்கு உவமையாகுபெயர்; மெல்லிதாய் ஒல்கியொசிதலில் உவமை.

இதுமுதற் பதினாறு கவிகள் - மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள்.

உ. மலைகளுமரங்களுமணிக்கற்பாறையு
மலைபுனனதிகளுமருவிச்சாரலு
மிலைசெறிபழுவமுமினியசூழலு
நிலைமிகுதடங்களுமினிதுநீங்கினார்.

(இ - ள்.) மலைகளும் - பருவதங்களையும், மரங்களும் - விருக்ஷங்களையும், மணி கல் பாறையும் - அழகிய கருங்கற்பாறைகளையும், அலை புனல் நதிகளும் - அலைகின்ற நீரையுடைய ஆறுகளையும், அருவி சாரலும் - நீரருவிகள் பாய்கின்ற மலைப்பக்கங்களையும், இலை செறி பழுவமும் - தழைகள் அடர்ந்த சோலைகளையும், இனிய சூழலும் - இனிப்பான இடங்களையும், நிலை மிகு தடங்களும் - ஆழம் மிகுந்த தடாகங்களையும், இனிது - இனிமையாக, நீங்கினர் - கடந்து சென்றார்கள்; (எ - று.)

சூழலுக்கு இனிமை-கண்ணுக்கு இனிமையும், வசித்தற்கு இனிமையும். சூழல் - ஆச்சிரமங்கள். நிலை - பரப்புமாம். (உ)

தண்டகாரணியத்துருஷிகள் அப்போது இராமனைத் தரிசித்தல்.

ங. பண்டையவயன்றருபாலகில்லரு
முண்டருமோனருமுதலினோர்களத்
தண்டகவனத்துறைதவத்துளோர்கடாங்
கண்டனரிராமனைக்களிக்குஞ்சிந்தையார்.

(இ - ள்.) பண்டைய - பழமையாகிய, அயன் - பிரமதேவன், தரு - பெற்றருளிய, பாலகில்லரும் - வாலகில்லியரென்பவர்களும், முண்டரும் - மழித்த தலையை யுடையவர்களும், மோனரும் - மௌனவிரத முடையவர்களும், முதலினோர்கள் - முதலியவர்களாகிய, அ தண்டகவனத்து உறை - அத்தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கின்ற, தவத்து உளோர்கள் - முனிவர்கள், இராமனை—, கண்டனர் - (எதிரில் வந்து) கண்டவர்களாய், களிக்கும் சிந்தையார் - மகிழ்கின்ற மனமுடையவர்களானார்கள்; (எ - று.)

'பண்டயன் பயந்தருள்' என்றும் பாடம். பாலகில்லர், மோனர் - வடசொற்றிரிபு. வாலகில்லியர் - பகவானது மயிரினின்றுந் தோன்றினவர்.

தண்டகாரணியத்துமுனிவர்களின் மகிழ்ச்சி.

ச. கனைவருகடுஞ்சினத்தரக்கர்காயவோர்
வினைபிறிதின்மையின்வெதும்புகின்றன
ரனைவருகானகத்தமுதளாவிய
புனைவரவுயிர்வருமுலவைபோல்கின்றார்.

(இ - ள்.) கனை வரு - மிகுந்து வளர்கின்ற, கடுஞ் சினத்து - மிக்க கோபத்தை யுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், காய - கோபிப்பதனால், ஓர் வினை பிறிது இன்மையின் - (அவர்களை அழிக்கவல்ல) உபாயம் வேறொன்றும் இல்லாமையால், வெதும்புகின்றனர் - வாடுகின்ற அம்முனிவர்கள்,— (ஸ்ரீராமனது வரவால்), அனை வரு கானகத்து-தீப்பற்றியெரியுங் காட்டில், அமுது அளாவிய புனை - அமிருதத்தின் தன்மைபொருந்திய நீர்ப்பெருக்கு, வர - வருதலால், உயிர் வரும் - (அழியாது) பிழைத்துச் செழிக்கின்ற, உலவை - உலர்ந்த மரங்களை, போல்கின்றார் - ஒக்கின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களுக்குக் காட்டிலுள்ள உலர்ந்த மரங்களும், ராக்ஷஸர்களுக்கு நெருப்பும், அவர்களது கோபத்துக்கு நெருப்பினது வெப்பமும், ஸ்ரீராமனது வருகைக்குக் குளிர்ந்த நீரின்வருகையும், முனிவர்கள் களித்து மகிழ்ந்ததற்கு உலர்ந்த மரங்கள் தளிர்த்துச் செழித்தலும் உவமை. கனை - ஆரவாரமுமாம். அனல், புனல் என்பன-எதுகைநோக்கித் திரிந்து நின்றன. உலவை, ஐ - வினைமுதற்பொருள்விகுதி. (௪)

ரு. ஆய்வரும்பெருவலியரக்கர்நாமமே
வாய்வெரீஇயலமருமறுக்கநீங்கினர்
தீவருவனத்திடையிட்டுத்தீர்ந்ததோர்
தாய்வரநோக்கியகன்றின்றன்மையார்.

(இ - ள்.) ஆய் வரும் - மேன்மேல் மிக்குவளர்கின்ற, பெரு வலி-அதிகமான பலத்தையுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்களது, நாமமே - பெயர்களையே, வாய் வெரீஇ-வாய் குழறச் சொல்லி, அலமரும் - வருந்துகின்ற, மறுக்கம் - மனக்குழப்பத்தை, நீங்கினர் - நீங்கப்பெற்ற அம்முனிவர்கள்,— தீ வருவனத்து - நெருப்புப்பற்றியெரியுங் காட்டில், இடை இட்டு தீர்ந்தது-நடுவே விட்டு நீங்கியதாகிய, ஓர் தாய் - ஒப்பற்ற (தன்) தாய்ப்பசுவானது, வர - (மீண்டு)வர, நோக்கிய - கண்ட, கன்றின் - கன்றினது, தன்மையார் - தன்மையையுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி, முனிவர்கள் ராக்ஷஸரிடத்துக்கொண்டிருந்த அச்சமிகுதியை விளக்கும். ஆய்வு அரு எனப்பிரித்து, ஆராய்ந்து இவ்வளவென்று அறிதற்கு அரிய வலியென்றுமாம். வெரீஇ-வெருவி:சொல்லிசையளபெடை. மறுக்கம், மறுகு - முதனிலை. தாய்கண்ட கன்றுபோலக் களித்தார்களென்றபடி.

சு. கரக்கருங்கடுந்தொழிலரக்கர்காய்தலிற்
பொரற்கிடமின்மையிற்புழுங்கிச்சோருந
ரரக்கரென்கடலிடையாழ்கின்றாரொரு
மரக்கலம்பெற்றெனமறுக்கநீங்கினர்.

(இ - ள்.) கரக்க அரு - (எவராலும்) மறுத்தற்கு அரிய, கடுந்தொழில் - கொடிய செய்கைகளையுடைய, அரக்கர்-ராக்ஷஸர்கள், காய்தலின் - கோபித்து வருத்துவதனால், பொரற்கு இடம் இன்மையின்-(அவர்களைப்) போர்செய்து வெல்வதற்கு (இதுவரையில்) உபாய மில்லாமையால், புழுங்கி சோருநர் - மனமவிந்து தளர்கின்ற அம்முனிவர்கள்,—அரக்கர் என்கடலிடை - ராக்ஷஸர்களாகிய கடலின்நடுவே, ஆழ்கின்றார் - அமிழ்கின்றவர்கள்,—ஒரு மரக்கலம் பெற்றுஎன - (அங்ஙனம் ஆழாது கரைசேருமாறு) ஒருகப்பலைப் பெற்றாற்போல, (இராமபிரானைக் கண்டு), மறுக்கம் நீங்கினர் - மனக்கலக்கம் நீங்கப் பெற்றார்கள்; (எ - று.)

இனி, காக்கருந்தொழில்-வெளிப்படையாச்செய்கின்ற தொழிலுமாம். உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த உவமையணி. (சு)

எ. தெரிஞ்சுறநோக்கினர்செய்தசெய்தவ
மருஞ்சிறப்புதவநல்லறிவுகைதர
விரிஞ்சுறப்பற்றியபிறவிவெந்துயர்ப்
பெருஞ்சிறைவீடுபெற்றனையபெற்றியார்.

(இ - ள்.) தெரிஞ்சுஉற-நன்றாய்த் தெரியும்படி, நோக்கினர் - (ஸ்ரீராமனைக்)கண்ட அம்முனிவர்கள்,—செய்த-(தாம் வருந்திச்)செய்த, செய்தவம்-சிறந்த தவமானது, அருஞ் சிறப்பு உதவ - பெறுதற்கரிய சிறப்பைக்கொடுக்க, (அதனாலுண்டான), நல் அறிவு - தத்துவஞானமானது, கைதர - துணை செய்வதனால்,—விரிஞ்சுஉற பற்றிய - பரவி நின்று (தம்மைச்) சூழ்ந்த, வெம் - கொடிய, பிறவி துயர் - பிறவித் துன்பங்களாகிய, பெருஞ் சிறை - பெரிய சிறைச்சாலையினின்று, வீடு பெற்றுஅனைய - விடுதலையடைந்து மோக்ஷம் பெற்றாற்போன்ற, பெற்றியார் - தன்மையையுடையவ ரானார்கள்;(எ - று.)—பரமாநந்த மடைந்தன ரென்றபடி.

தெரிஞ்சுற நோக்குதல் - ஸ்ரீராமனை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது திருவவதாரமாக நன்றாய் அறிந்து காணுதல். செய் தவம்-செய்யப்படுவதாய தவம். சிறை - காவல் வீடு. தெரிஞ்சு, விரிஞ்சு என்பன - தெரிந்து, விரிந்து என்பவற்றின் போலிகள். (எ)

முனிவர்கள் ராக்ஷஸர்களை யடக்காததன் காரணம்.

அ. வேண்டினவேண்டினர்க்களிக்குமெய்த்தவம்
பூண்டுளராயினும்பொறையினாற்றலான்
மூண்டெழுவெகுளியைமுதலினீக்கின
ராண்டுறையரக்கரானலைப்புண்டாரரோ.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்), வேண்டினர்க்கு - விரும்பிச் செய்தவர்களுக்கு, வேண்டின - (அவர்தாம்) வேண்டிய பயன்களை, அளிக்கும்-(வேண்டியவாறே பெறும்படி) கொடுக்கின்ற, மெய் தவம் - உண்மையான தவத்தை, பூண்டு உளர் ஆயினும் - மேற்கொண்டுள்ளவர்களானாலும், பொறையின் ஆற்றலால் - பொறுமையின் வல்லமையால், மூண்டு எழு வெகுளியை - மேன்மேல் மிக்குவருகின்ற கோபத்தை, முதலின் நீக்கினர் - வேரோடு களைந்தார்கள்; (ஆதலால்), ஆண்டு உறை அரக்கரால் - அவ்வனத்திலே வசிக்கின்ற ராக்ஷசர்களால், அலைப்புண்டார் - வருத்தப்பட்டார்கள். (எ - று.)

வேண்டின - பெயர். "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப்படும்" என்றார் நாயனாரும். கூடாவொழுக்கமாகிய பொய்த் தவத்தினின்றும் நீக்குதற்கு 'மெய்த்தவம்' என்றார். பொறையாவது - காரணம்பற்றியாதல் மடமையானாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகைசெய்தவழித்

தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தல். இதனால், நிறைமொழி மாந்தராகிய அம்முனிவர் தம் தவவலிமையால் அவ்வரக்கரை வெகுண்டு சபித்து அழியாமைக்குக் காரணங் கூறப்பட்டது. (அ)

இராமபிரான் வணங்க, முனிவர்கள் வாழ்த்தல்.

கூ. எழுந்தனரெய்தினரிருண்டமேகத்தின்
கொழுந்தெனநின்றவக்குரிசில்வீரனைப்
பொழிந்தெழுகாதலிற்பொருந்தினாரவன்
றொழுந்தொறுந்தொழுந்தொறுமாசிசொல்லுவார்.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்), எழுந்தனர் - புறப்பட்டு, எய்தினர் - வந்து,—இருண்ட மேகத்தின் கொழுந்து என - கறுத்த மேகத்தினது கொழுந்து போல, நின்ற - (அவ்விடத்தில்) இருந்த, அ குரிசில் வீரனை - வீரனாகிய அந்த ஸ்ரீராமனை,—பொழிந்து எழு காதலின் - (மேலோங்கிப்) பொங்கி யெழுகின்ற அன்போடு, பொருந்தினார் - அடைந்தார்கள்; (அப்பொழுது), அவன் - அந்த ஸ்ரீராமன், தொழும்தொறும் தொழும்தொறும் - (தம்மைத் தனித்தனியே) வணங்குந்தோறும் வணங்குந்தோறும், ஆசி சொல்லுவார் - ஆசீர்வாதஞ் செய்பவரானார்கள்; (எ - று.)

காலதாமசஞ்செய்யாது ஸ்ரீராமனெழுந்தருளினசெய்தி கேள்வியுற்றவுடனே வந்தமை தோன்ற 'எழுந்தனரெய்தினர்' என்றும், நீருண்டு அப்பொழுதுதான் புதிதாய்த் திரண்ட நீலமேக மென்பார் 'இருண்ட மேகத்தின் கொழுந்து' என்றுங் கூறினார். காளமேகத்தை உவமை கூறியது - கருநிறத்திற்கும், கைம்மாறு கருதாது கருணை செய்தற்கும். ஸ்ரீராமன் தான் திருமாலினது திருவவதார மாதலால், தேவரும் முனிவரும் யாவரும் வணங்குந் தன்மையனாயினும், இப்பொழுது தான்கொண்ட மானுடத் திருக்கோலத்துக்கு இணங்க, முனிவரை வணங்கினனென அறிக. ஆசி - ஆஸிஸ் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. (கூ)

முனிவர்கள் அந்த இராமனுக்காக ஒருசாலையமைத்து அளித்துப் பிறகு குறைவேண்ட வருதல்.

கo. இனியதோர்சாலைகொண்டேகியிவ்வயி
னனியுறையென்றவற்கமையநல்கித்தாந்
தனியிடஞ்சார்ந்தனர்தங்கிமாதவ
ரனைவருமெய்தினரல்லல்சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) (பின்பு), மா தவர் அனைவரும் - அம்முனிவர்கள்யாவரும்,—இனியது ஓர் சாலை - வசித்தற்கு இனியதாகிய ஒரு பர்ணசாலைக்கு, கொண்டு ஏகி - (ஸ்ரீராமனை) அழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ் வயின் நனி உறை என்று - 'இவ்விடத்திற் சுகமாக வசித்திரு' என்று சொல்லி, அவற்கு - அந்த ஸ்ரீராமனுக்கு, அமைய - பொருந்தும்படி, நல்கி - (நன்றாக) உபசரித்து,—

தாம் - தாங்கள், தனி இடம் சார்ந்தனர் - தனியான வேறிடத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய், தங்கி - தங்கியிருந்து,—(பின்பு), அல்லல் சொல்லுவான் - (அரக்கர்களாலுண்டாகின்ற தமது) துன்பத்தைச் சொல்லுதற்பொருட்டு, எய்தினர் - (ஸ்ரீராமனை மீண்டும்) அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

நனி உறை - பலநாள் வாசஞ்செய்யென்றுமாம். "நனியுறைகென்றவற்கு" என்றும் பாடமுண்டு. தமது துன்பம் இராமபிரான் மனத்திலுறுவதற்காகவும், அனைவருந் துன்பமுற்றவரே யென அறிவித்தற்காகவும் அனைவரும் எய்தின ரென்க. அமையம் நல்கி எனப்பிரித்து, இருப்பிடந் தந்தென்றும், இளைப்பாறுதற்கு அவகாசங்கொடுத் தென்றும் உரைக்கலாம்.

முனிவர்கள் இராமபிரானிடத்து அரக்கரால் நேர்ந்த துன்பமனைத்தையும் எடுத்துக் கூறுதல்.

கக. எய்தியமுனிவரையிறைஞ்சியேத்துவந்
தையனுமிருந்தனனருளென்னென்றலும்
வையகங்காவலன்மதலைவந்ததோர்
வெய்யவெங்கொடுந்தொழில்விளைவுகேளெனு.

(இ - ள்.) ஐயனும் - ஸ்ரீராமனும், எய்திய முனிவரை - அவ்வாறு (தன்னை) அடைந்த முனிவர்களை, இறைஞ்சி - வணங்கி, ஏத்து உவந்து - (அவர்களைத்) துதித்தலை மகிழ்ந்துசெய்து, இருந்தனன் - வீற்றிருந்து, அருள் என்- '(எனக்கு இப்பொழுது) கட்டளை என்ன?' என்றலும் - என்று கேட்டவளவில்,—(அவர்கள்), 'வையகம் காவலன் மதலை - உலகங்களைக் காத்தல்வல்ல தசரதசக்கரவர்த்தியது திருமகனே! வந்தது - (இப்பொழுது) நேரிட்டதாகிய, ஓர் - ஒரு, வெய்ய வெங் கொடுந் தொழில் - மிகவும் அதிக கொடுமையான செய்கைகளின், விளைவு - பெருக்கத்தை, கேள் - (நீ) கேட்டருள்', எனு - என்று,—(எ - று.)

ஏத்து - முகமன்கூறுதல்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இனி, ஏத்து உவந்து - அவர்களாற் செய்யப்பட்ட தோத்திரத்துக்குத் தான் மகிழ்ந்து என்றுமாம். மதலை - அண்மைவிளி. 'மைந்த' என்றும் பாடம். வெய்ய வெங்கொடு - ஒருபொருட் பன்மொழிகள்: மன மொழி மெய்க ளென்னுந் திரிகரணங்கள்பற்றி, மூன்று கூறினரு மாம். (கக)

கஉ. இரக்கமென்றொருபொருளிலாதநெஞ்சின
ரரக்கரென்றுளர்சிலரறத்தினீங்கினர்
நெருக்கவும்யாம்படர்நெறியலாநெறி
துரக்கவுமருந்தவத்துறையுணீங்கினேம்.

(இ - ள்.) இரக்கம் என்ற ஒருபொருள் - இரங்குதலென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு செய்கை, இலாத - (ஒரு சிறிதும்) இல்லாத, நெஞ்சினர் - மனமுடையவர்களும், அறத்தின் நீங்கினர் - தருமத்தினின்றும் நீங்கினவர்களு

மாகி, அரக்கர் என்று - ராக்ஷசரென்று சொல்லப்பட்டு, சிலர் உளர் - சிலர் இருக்கின்றனர்; (அவர்கள்), நெருக்கவும் - (எங்களை) வருத்தப்படுத்துவத னுலும், யாம் படர் நெறி அலா - நாங்கள் ஒழுகுதற்கு உரிய நல்லொழுக்க மல்லாத, நெறி - தீயொழுக்கத்தில், தூக்கவும் - செலுத்துவதனுலும், அருந் தவம் துறையுள் - அரிய தவத்தினது வழியினின்றும், நீங்கினேம் - விலகி ஞேம். (எ - று.)

என்ருரு - தொகுத்தல். வைசேடிகர் பொருள், பண்பு, தொழில், சாதி, விசேடம், இயைபு என்பனவற்றை அறுவகைப்பொருளென்ருற் போல, ஈண்டுத் தொழில் பொருளெனப்பட்டது; "சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன்" என நாயனுர் குணத்தைப் பொருளாகக் கூறியது காண்க. துறையுள் - உருபுமயக்கம். இனி, தவத்து உறையுள் எனப் பிரித்து, தவஞ்செய்யுமிடமாகிய ஆச்சிரமங்களினின்று மென்று உரைத்தல், சிறப்பின்மையும், மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாமையும் உணர்க. அரக்கர் அறத்தின் நீங்கினுர்; யாம் தவத்துறையுள் நீங்கினேம் என்றவிடத்து ஒரு நயங் காண்க. (கஉ)

கங. வல்லியம்பலதிரிவனத்துமானென
வெல்லியும்பகலுநொந்திரங்கியாற்றலெஞ்
சொல்லியவறநெறித்துறையுநீங்கினெம்
வில்லியன்மொய்ம்பினுய்வீடுகாண்குமோ.

(இ - ள்.) வில் இயல் மொய்ம்பினுய் - கோதண்டம் பொருந்திய புயத்தையுடையவனே! பல வல்லியம் - அநேகம் புலிகள், திரி - திரிகின்ற, வனத்து - காட்டிலுள்ள, மான் என - மான்போல, எல்லியும் பகலும் - இரவும் பகலும், நொந்து இரங்கி - மனநொந்து வருந்தி, ஆற்றலெம் - (அவர்கள் செய்யுங் கொடுமைகளைப்) பொறுக்கமாட்டாதவர்களா யிருக்கின்ருேம்; சொல்லிய-(நூல்களிற்) சொல்லப்பட்ட, அறம் நெறி துறையும் - தருமமார்க்கத்தின் வகைகளினின்றும், நீங்கினெம் - வழுவினேம்; வீடு காண்குமோ - (இனி இந்தத்துன்பங்களினின்றும்) விடுபடுதலை அடைவேமோ? (எ - று.)

புலி - அரக்கர்க்கும், மான் - முனிவர்க்கும் உவமை. நீ அரக்கரைக் கொல்லுங்கருவியை யுடையா யென்பது, 'வில்லியல்மொய்ம்பினுய்' என்ற தன்குறிப்பு. மொய்ம்பு - வலிமையுமாம். துன்பமிகுதியைக் குறிப்பித்தற்கு, 'வீடுகாண்குமோ' என்ருர்; அறநெறியினின்று வழுவின்மையால் பரமபதத்தை எங்ஙனம் அடைவோ மென்று கூறினுருமாம். (கங)

கச. மாதவத்தொழுகலெமறைகள்யாவையு
மோதலெமோதுவார்க்குதவலாற்றலெ
மூதெரிவளர்க்கிலெமுறையினீங்கினே
மாதவினந்தணரேயுமாகிலேம்.

(இ - ள்.) மாதவத்து-பெருமைபொருந்திய தவநெறியில், ஒழுகலெம் ஒழுகுகின்றோ மில்லை; மறைகள் யாவையும் - வேதங்களெல்லாவற்றையும், ஓதலெம் - ஓதுகின்றோமில்லை; ஓதுவார்க்கு - ஓதுகின்றவர்களுக்கு, உதவல் ஆற்றலெம் - உதவிசெய்கின்றோமில்லை; [ஓதுவிக்கின்றோ மில்லை]; முது எரி - பழமையாகிய வேள்வித் தீயை, வளர்க்கிலெம்-வளர்க்கின்றோமில்லை; (இத்தன்மையராகி), முறையின் - உரிய ஒழுக்கத்தினின்றும், நீங்கினேம்—; ஆதலின்—, அந்தணர்எயும் ஆகிலேம் - பிராமணராயும் ஆகின்றோமில்லை.

அந்தணர்க்குரிய தொழில்களான ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், தவஞ்செய்தல் முதலிய செய்கைகளொன்றும் தம்மிடத்து இல்லையாதலால், இங்ஙனம் கூறினர். எரி வளர்த்தல் - வேள்விசெய்தல்; அது, தொன்றுதொட்டு அந்தணர் செய்துவருஞ் செய்கை யென்பது தோன்றவும், வேள்வித்தீயை எஞ்ஞான்றும் அவியாது வளர்த்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டுதலாலும், 'முதெரி' என்றார். மறைகளென்றொழியாது யாவையுமென்றது, அவற்றின் அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் அடங்குதற்கு, "மறப்பினுமோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்" என்பவாகலின், 'முறையினீங்கினே மாதலி, னந்தணரேயுமாகிலேம்' என்றார். "அந்தண ரென்போ ரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" என வரையறுத்திருத்தலால், இங்கேஅந்தணரென்றது - முனிவரைக் கருதிற்று. (கச)

முனிவர்கள் இராமபிரானிடத்து நீயே 'ரக்ஷகன்' என்றல்.

கரு. இந்திரனெனினவனரக்கரேயின
சிந்தையிற்சென்னியிற்கொள்ளுஞ்செய்கையா
னெந்தைமற்றியாருளரிடுக்கணீக்குவார்
வந்தனையாஞ்செய்ததவத்தின்மாட்சியால்.

(இ - ள்.) இந்திரன் எனின் - தேவேந்திரனே வென்றால், அவன்—, அரக்கர் ஏயின - ராக்ஷசர் கட்டளையிட்ட தொழில்களை, சிந்தையின் - மனத்திலும், சென்னியின் - சிரசிலும், கொள்ளும் - கொள்ளுகின்ற, செய்கையான் - தொழிலையுடையவனாயிருக்கிறான்; (ஆகையால்), எந்தை - எமது தலைவனே! இடுக்கண் நீக்குவார் - 'எங்கள்' துன்பங்களைப் போக்குகின்றவர், மற்று யார் உளர் - (உன்னையன்றி) வேறு எவ ரிருக்கின்றனர்? [ஒருவருமில்லை]; யாம் செய்த—,தவத்தின் மாட்சியால் - தவத்தின் பெருமையால், வந்தனை - (நீ எங்களைக்காத்தற்கு 'இங்கே') எழுந்தருளினாய்; (எ - று.)

இதனால், முனிவர்கள் தமது அநந்யகதித்வத்தை வெளியிட்டனரென்க. இந்திரனெனி னென்பது, அவன்சிறப்பைக் குறித்துநின்றது. ஏயின - ஏவின; பெயர். சிந்தையிற் கொள்ளுதல் - அதுவே கருத்தாயிருத்தல். சென்னியிற்கொள்ளுதல் - தலைமேற்கொண்டு வணக்கத்தோடு செய்தல்,

கசு. உருளுடைநேமியா லுலகையோம்பிய
பொருளுடைமன்னவன்புதல்வ போக்கிலா
விருளுடைவைகலேமிரவிதோன்றினை
யருளுடைவீரநின்னபயம்யாமென்றார்.

(இ - ள்.) உருள் உடை - (உலகமுழுவதும்) உருளுதலை [செல்லுதலை] யுடைய, நேமியால் - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தினால், உலகை - உலகமுழுவதையும், ஓம்பிய - காத்த, பொருள் உடை - எல்லாச்செல்வங்களையுமுடைய, மன்னவன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது, புதல்வ - திருமகனே! போக்கு இலா - நீங்குதலில்லாத, இருள் உடை - (துன்பமாகிய) இருளையுடைய, வைகலேம் - நாளை யுடைத்தாயிருக்கின்றோம் (யாம்); இரவி தோன்றினாய் - (அவ்விருளைப் போக்குதற்குச்) சூரியன்போல (நீ இங்கே) எழுந்தருளினாய்; அருள் உடை வீர - கருணையையுடைய வீரனே! யாம்—, நின் அபயம் - உனக்கு அடைக்கலம், என்றார் - என்று (முனிவர்கள் ஸ்ரீராமன் சன்னிதியில்) விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

இதனால், முனிவர்கள் இராமபிரானிடத்துச் சரணாகதி செய்கின்றனர். ஆணையைச் சக்கரமென்றல், செய்யுள்வழக்கு. 'உலகையோம்பிய மன்னவன் புதல்வ' என்றது, எங்களைக் காப்பது உனக்குக்கடமை யெனக்குறிப்பித்தவாறு. துன்பத்தை இருளாகக்கூறுவது, கவிசமயம். இரவி - ரவி; ரவ்விற்கு இகரம் மொழி முதலாகி வந்தது. 'அருளுடை வீர' என்றதனால் சிஷ்டபரிபாலநத்திற்கு வேண்டிய அருளுடைமையும், துஷ்டநிக்ரகத்திற்கு வேண்டிய வீரமுடைமையுங் கூறப்பட்டன. அபயம் - பயப்படாதே யென்று சொல்லிக் காக்கத்தக்க பொருள். (கசு)

வேறு.

இராமபிரான் ராக்ஷஸரைக்கோல்வதாக வாக்களித்து அம்முனிவர்க்கு அபயமளித்தல்.

கஎ. புகல்புகுந்திலரேற்புறத்தண்டத்தி
னகல்வரேனுமென்னம்பொடும்வீழ்வரா
றகவிறும்பந்தவிருதிர்நீரெனப்
பகலவன்குலமைந்தன்பணிக்கின்றான்.

(இ - ள்.) (அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு), பகலவன் குலம் மைந்தன் - சூரியகுலத்தில்தோன்றிய ஸ்ரீராமன், '(அவ்வரக்கர்கள்), புகல் புகுந்திலர் ஏல் - (இனித் தீமைசெய்வதில்லை யென்றுசொல்லி) அடைக்கல மடையாமற்போவாரானால், புறத்து அண்டத்தின் அகல்வர் எனும் - (இவ்வண்டத்தைவிட்டு) அப்பாலுள்ள வேறு அண்டங்களில் ஓடிப்போவாரானாலும், என் அம்பொடும் - எனதுபாணத்தோடும், வீழ்வர் - கீழேவிழுந்திறப்பர்; ஆல்-

ஆகையால், நீர் - நீங்கள், தகவு இல் துன்பம் - தகுதியில்லாத இத்துன் பத்தை, தவிருதிர் - நீங்குங்கள்', என்று - என்று சொல்லி, பணிக்கின்றான் - (பின்னும்) சொல்லுகின்றான் ; (எ - று.)

'அம்பொடும் வீழ்வர்' என்னுமிடத்து அம்பினது வீழ்ச்சியாகிய காரணத்திற்கும், அரக்கர்களின் வீழ்ச்சியாகிய காரியத்திற்கும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகுகை கூறப்பட்டதனால், **முறையிலுயர்வுநவிற்சியணி ;** இதனை வடநூலார் அக்ரமாதிசயோக்தி யென்பர்: இது காரியவிரைவைத் தெரிவிப்பதாம். ''ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்'' என்பதிற்போல 'ஒடு' உருபைக் கருவிப்பொருளில் வந்ததாக்கொண்டு, அம்பினால் வீழ்வ ரென்றுமாம். சாதுக்களும் மிக்க பெரியோர்களுமாகிய உங்கட்கு இவ்வாறு வருத்தம் வருதல் தக்கதன்றென்பான் 'தகவில் துன்பம்' என்றான். பகலவன் - தனது சேர்க்கையாலுஞ் சேர்க்கையில்லாமையாலும் பகலையும் இரவையும் உண்டாக்கித் தினங்களைச் செய்பவன்.

இதுமுதற் பத்தொன்பது கவிகள் - முதற்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.**

கஅ. வேந்தன்வீயவும்யாய்வரமேவவு
மேந்தலெம்பிவருந்தவுமென்னகர்
மாந்தர்வன்றுயர்கூரவும்யான்வனம்
போந்ததென்னுடைப்புண்ணியத்தாலென்றான்.

(இ - ள்.) 'வேந்தன் வீயவும் - சக்கரவர்த்தி [தசரதர்] இறப்பவும், யாய் வரம் மேவவும் - தாய் [கைகேயி] வரங்களை விரும்பிக்கேட்பவும், ஏந்தல் எம்பி வருந்தவும் - பெருமையையுடைய என் தம்பி [பரதன்] வருத்தமடையவும், என் நகர் மாந்தர் - எனது நகரத்தில் [அயோத்தியில்] உள்ள ஜனங்கள், வல் துயர் கூரவும் - வலிய துன்பத்தை மிகுதியாக அடையவும், யான் வனம் போந்தது - நான் காட்டிற்குப் புறப்பட்டு வந்தது, என்னுடை புண்ணியத்தால் - எனது நல்வினையா லாகும்', என்றான்—; (எ - று.)

வேந்தன் வீதல், புத்திரசோகத்தால். வரங்கள் - பரதனுக்கு நாடளித்தலும், இராமனுக்குக் காடளித்தலும். வரம் ஏவ என்றும் பிரிக்கலாம். பரதன் வருந்துதல், இராச்சியபாரந் தாங்குதற்கு அருமையால். மூத்தமகனுகிய தனக்கே உரியதாதலால் 'என்னகர்' என்றும், முனிவர்களுக்குப் பகை தீர்த்து உதவி செய்யப் பெற்றதனால் 'போந்த தென்னுடைப் புண்ணியத்தால்' என்றுங் கூறினான். (கஅ)

கசு. அறந்தவாநெறியந்தணர்தன்மையை
மறந்தபுல்லர்வலிதொலையேனெனி
னிறந்துபோகினுநன்றிதுவல்லது
பிற ² தியான்பெறும்பேறென்பதிபாவதோ,

(இ - ள்.) அறம் நெறி - தருமமார்க்கத்தினின்றும், தவா - (சிறிதும்) நீங்காத, அந்தணர் - முனிவர்களது, தன்மையை - பெருமையை, மறந்த - மறந்து (அவர்கட்கு) வருத்தத்தைச் செய்கின்ற, புல்லர் - அற்பர்களாகிய அவ்வரக்கர்களது, வலி - பலத்தை, தொலையேன் எனின் - அடியோடு அழியாமற் போவேனுனல், இறந்து போகினும் - (அவ்வரக்கர்களாலே யான்) இறந்துபோனலும், நன்று - நல்லதே; இது அல்லது - இதனையல்லாமல், யான்—, பிறந்து - (இவ்வுலகில் மானுட ஜந்ம மெடுத்துத்) தோன்றி, பெறும் - அடைகின்ற, பேறு என்பது - பாக்கிய மென்று சொல்லப்படுவது, யாவதோ - வேறு எதுவோ? [ஒன்றுமில்லை]; (எ - று.)—இதனல், இராம பிரான் தனது அவதாரம் துஷ்டநிக்கிரகஞ் செய்து சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தற்பொருட்டேயெனக் குறிப்பாகத் தெரிவித்தன னென்க. (கக)

உ0. நிவந்தவே தியர்நீவிருந் தீயவர்
கவந்தபந்தக்களிநட ங்கண்டிட
வமைந்தவில் லுமருங்கணைத் தூணியுஞ்
சுமந்ததோளும்பொறைத் துயர் தீருமால்.

(இ - ள்.) நிவந்த - உயர்ந்த, வேதியர் - வேதமுணர்ந்த அந்தணர்களாகிய, நீவிரும் - நீங்களும், தீயவர் - துஷ்டர்களாகிய அவ்வரக்கர்களது, கவந்தம் பந்தம் - தலையற்ற உடற்குறைகளது கூட்டங்கள் ஆடுகின்ற, நடம் - கூத்தை, களி - களிப்போடு, கண்டிட - காணும்படியாக,—அமைந்த வில்லும் - கட்டமைந்த வில்லையும், அருங் கணை தூணியும் - தடுத்தற்கரிய அம்புகளையுடைய தூணீரங்களையும், சுமந்த - தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற, தோளும் - (என்னுடைய) தோள்களும், பொறை துயர் - அவற்றைச் சுமப்பதாலாகிய துன்பத்தை, தீரும் - நீங்கப்பெறும்; (எ - று.)

தோள்கள் வில்லுந்தூணியுந் தாங்குதற்குப் பயன், போரிற் பகைவரை வெல்லுதலே யாதலால், 'தோளும் பொறைத்துயர் தீரும்' என்றார். தோளு மென்ற உம்மை, பூமியும் பாரநீங்கும், நீவிருந் துன்பநீங்குவி ரெனக் குறிப்பித்தது. நீவிரு மென்ற உம்மை, மற்றை யாவரையுந் தழுவியது. உம் தீயவர் எனப்பிரித்து, உமக்குத் தீமையைச் செய்கின்றவ ரென்றுமாம். கவந்தம் - கபந்தம். பந்தம் - ப்ருந்தம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. கணைத்தூணி - அம்புப்புட்டில். தூணி - வடசொற்சிதைவு. (உ0)

உக. ஆவுக்காயினுமந்தணர்க்காயினும்
யாவர்க்கானுமெளியவர்க்காயினுஞ்
சாவப்பெற்றவரேதகைவானுறை
தேவர்க்குந்தொழுந்தேவர்களாகுவார்.

(இ - ள்.) ஆவுக்கு ஆயினும் - பசுக்களைக் காப்பதற்கானாலும், அந்தணர்க்கு ஆயினும் - பிராமணர்களைக் காப்பதற்கானாலும், எளியவர்க்கு ஆயி

னும் - ஏழைகளைக் காப்பதற்கானாலும், யாவர்க்கு ஆனும் - (இன்னும் மற்றை) எவர்களைக் காப்பதற்கானாலும், சாவ பெற்றவரே - (உதவி செய்து) இறக்கப்பெற்றவர்கள் தாமே, தகை வான் உறை - பெரிய சுவர்க்க லோகத்திலே வசிக்கின்ற, தேவர்க்கும் —, தொழும் - வணங்குகின்ற, தேவர்கள் ஆகுவார்—; (எ - று.)

உதவி செய்வதால் இறந்தவர் தேவர்களுள்ளுஞ் சிறந்த தேவரென்றபடி. எளியவர் - வலிமையுஞ் செல்வமு மில்லாதவர். (உக)

உஉ. சூரறுத்தவனுஞ்சுடர்நேமியு
மூரறுத்தவொருவனுமோம்பினு
மாரறத்தினொடன்றிநின்றாரவர்
வேரறுப்பென்வெருவன்மினீரென்றான்.

(இ - ள்.) சூர் அறுத்தவனும் - சூரபதுமனென்னும் அசுரனை அழித்த சுப்பிரமணியனும், சுடர் நேமியும் - விளங்குகின்ற சக்கராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவும், ஊர் அறுத்த ஒருவனும் - திரிபுரங்களை எரித்தழித்த பரமசிவனும், ஓம்பினும் - (துணையாக வந்து) காத்தாலும், ஆர் அறத்தினொடு அன்றி நின்றார் அவர் - எவ்வரக்கர்கள் தருமத்தோடு பொருந்தாமல் அதருமத்தோடு பொருந்தி நின்றார்களோ அவர்களை, வேர் அறுப்பென்-வேரோடு அழியச்செய்வேன்; நீர் வெருவன்மின் - நீங்கள் பயப்படாதேயுங்கள், என்றான்—; (எ - று.)

அபயப்பிரதானஞ் செய்தானென்பதாம். சூர்-வடசொற்சிதைவு. திரிமூர்த்திகளுள்ளும் பிரமன் அந்தணனாகி வைதிகநிஷ்டையில் இருப்பவனாதலால், அவனைநீக்கி, போரில்வல்லவனுந் தேவசேனாபதியுமாகிய சுப்பிரமணியனைச் சேர்த்தன ரென்க. இராமபிரான் தான் திருமாலின்வடிவமாயினும் மனிதனாகத் திருவவதரித்ததற்கு ஏற்ப, அத்தெய்வத்தன்மையை மறைத்து, நாராயணமூர்த்தியை 'சுடர்நேமி' எனப் படர்க்கையாகப் பிறன்போலக் கூறினான். நேமி - சக்கரபாணிக்கு ஆகுபெயர்; அன்றிக்கே, சுடர் நேமி - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையுமாம். ஆர் அறம் - நிறைந்த தருமமுமாம். 'ஓம்பினும்' என்றது, ஓம்பாமையே கருதிற்று. (உஉ)

இராமபிரானிடத்து அபயம்பெற்ற முனிவர்களின் மகிழ்ச்சி.

உங. உரைத்தவாசகங்கேட்டுவந்தோங்கிட
விரைத்தகாதலரேகியவின்னலர்
திரித்தகோலினர்தேமறைபாடினர்
நிருத்தமாடினர்நின்றுவிளம்புவார்.

(இ - ள்.) உரைத்த வாசகம் - (இவ்வாறு ஸ்ரீராமன்) சொன்ன வார்த்தையை, (அம்முனிவர்கள்), கேட்டு—, உவந்து-மகிழ்ந்து, ஓங்கிட இரைத்த காதலர் - அதிகமாகப் பொங்கியெழுந்த அன்பினை யுடையவர்களும், ஏகிய

இன்னலர் - நீங்கிய துன்பத்தையுடையவர்களும், திரித்த கோலினர் - (கையால்) திரித்த தண்டத்தை யுடையவர்களும், தே மறை பாடினர் - இனிப்பான வேதங்களைப் பாடினவர்களும், நிருத்தம் ஆடினர் - கூத்தாடினவர்களுமாகி, நின்று—, விளம்புவார் - சொல்லுவார்கள்; (எ - று.)

ஏகிய இன்னலர், திரித்த கோலினர் என்பவற்றை "அருங் கேடன்," "சென்றுசேர்கல்லாப்புள்ளபுள்ளி, லென்றாழ்வியன்குளம்" என்பனபோலக் கொள்க; இனி, இன்ன லேகியவர், கோல்திரித்தவ ரென விகுதிபிரித்துக் கூட்டுவாரு முண்டு. "நாலே கரக முக்கோல் மணையே, யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய" என்பதனால், கோல் கூறினர். முக்கோலும் ஒருகோலும் அடங்குதற்கு, பொதுப்படக் கோலெனப்பட்டது. கோல்திரித்தல் முதலிய மூன்றும், ஆநந்தக்குறிப்பு. தே மறை - தெய்வத்தன்மையையுடைய வேதமென்றுமாம். நிருத்தம் - ந்ருத்தம். (உ௩)

முனிவர்கள் இராமனைப் புகழ்தல்.

உச. தோன்றனீமுனியிற்புவனத்தொகை
மூன்று போல்வனமுப்பதுகோடிவந்
தேன்றபோதுமெதிரலவென்றலிற்
சான்றுவேதந்தவம்பெருஞானமே.

(இ - ள்.) தோன்றல் தலைவனே! நீ முனியின் - நீ கோபிப்பாயானால், மூன்று போல்வன - இந்தத் திரிலோகங்களையும் போல்வனவாகிய, முப்பது கோடி புவனம் தொகை - முப்பது கோடி லோகங்களுடைய கூட்டங்கள், வந்து - (ஒரேகாலத்தில் ஒருங்கே சேர்ந்து) வந்து, ஏன்ற போதும் - எதிர்த்தாலும், (அவை), எதிர் அல - (உனக்கு) ஈடல்ல, என்றலின் - என்ற தன்மையில், வேதம் - வேதங்களும், தவம் - (எங்களுடைய) தவங்களும், பெரு ஞானம் - தத்துவஞானமும், சான்று - சாட்சியாகும்; (எ - று.)

நீ போர்செய்வதற்கு முன்பே அவர்கள்மீது கோபிக்கின்ற கோபமே அவர்களை அடியற அழிக்க அமையு மென்றற்கு, 'நீ முனியின்' எனப்பட்டது. பகவானது பெருமையையே வேதங்கள் ஓதுவதுபற்றியும், தவவலிமையாலும் அதனா லுண்டாகின்ற தத்துவஞானத்தாலுந் தாம் அதனை அறிவதுபற்றியும், 'சான்று வேதந் தவம் பெருஞானம்' என்றார். பெருஞானம் - ஐயந்திரிபில்லாத உண்மை யுணர்வு. தோன்றல் - அண்மைவிளி. புவனம் மூன்று - சுவர்க்க மத்திய பாதாளங்கள். புவனம்-ஆகுபெயர். 'முப்பதுகோடி' என்றது, மிகப் பலவாய எண்ணிற்கு ஒன்று காட்டியவாறு. (உச)

முனிவர்களதுவேண்டுகோளின்படி இராமன் அங்குத் தங்கியிருத்தல்.

உரு. அன்னதாகவினையினவாண்டெலா
மின்னல்காத்திங்கினிதுறைவாயெனச்

சொன்னமாதவர்பாதந்தொழுதுயர்
மன்னர்மன்னவன்மைந்தனும்வைகினான்.

(இ - ள்.) அன்னது ஆகலின் - (நின்மகிமை) அத்தன்மையதாதலால், ஏயின ஆண்டுஎலாம் - (நீ வனத்திலேயிருக்கும்படி) ஏற்படுத்திய வருஷங் களெல்லாம், இன்னல் காத்து - (எங்களுக்குத்) துன்பம்வாராமற் காத்துக் கொண்டு, இங்கு - இவ்வாச்சிரமத்தில், இனிது உறைவாய் - சுகமாக வசிப் பாய், என - என்று, சொன்ன—, மா தவர் - முனிவர்களது, பாதம்-திருவடி களை, தொழுது - வணங்கி, உயர் மன்னர் மன்னவன் மைந்தனும் - சிறந்த சக்கரவர்த்தித்திருமகனும், வைகினான் - (அவ்விடத்திலே) தங்கியிருந்தான்.

'இன்னல் காத்து' என்பது, "குற்றமே காக்க பொருளாக" என்பது போல நின்றது. 'உயர்' என்பதனை மன்னர்க்கு ஆதல், மன்னவர்க்கு ஆதல், மைந்தற்குஆதல் கூட்டுக. மன்னர்மன்னவன்-ராஜாதி ராஜன். (உரு)

இராமன்முதலிய மூவரும் முனிவராச்சிரமங்களிற் பத்துவருடங்கழித்துப் பின்பு அவர்களனுமதிப்படி அகஸ்தியாச்சிரமத்துக்குப் புறப்படுதல்.

உசா. ஐந்துமைந்துமமைதியினண்டவண்
மைந்தர்தீதிலர்வைகினர்மாதவர்
சிந்தையெண்ணியகத்தியற்சேர்கென
விந்துநன்னுதறன்னொடேகினார்.

(இ - ள்.) மைந்தர் - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள், அவண் - அவ்விடத்தில் [முனிவர்களது ஆச்சிரமமண்டலத்தில்], ஐந்தும் ஐந்தும்ஆண்டு-பத்துவருஷ காலம், தீது இலர் - ஒருதுன்பமு மில்லாமல், அமைதியின் - சுகமாக, வைகி னர் - தங்கியிருந்தார்கள்; (பின்பு), மா தவர் - அம்முனிவர்கள், சிந்தை எண்ணி - மனத்தினால் ஆலோசித்து, அகத்தியன் சேர்க என - 'அகத்திய முனிவரைச் சேர்வீராக' என்று சொல்ல,—(அவ்வாறே), இந்து நல் நுதல் தன்னொடும் - பிறைச்சந்திரன்போன்ற அழகிய நெற்றியையுடைய சீதை யுடனே, ஏகினார் - புறப்பட்டார்கள்; (எ - று.)

ஒவ்வொரு ஆச்சிரமத்திலுஞ் சிலசிலநாளாக முனிவர்க ளாச்சிரமங் கள்தோறுந் தங்கியிருக்கப் பத்துவருஷங்கள் கழிந்தன வென்க. முக்கால முணர்ந்தமுனிவர்கள் மேல் இராவணவதநிமித்தம் இராமபிரான் அகத்திய ரிடத்து வில்முதலியன பெறவேண்டியிருத்தலின் 'சிந்தையெண்ணி அகத் தியற்சேர்க' என்றனர். (உசா)

அம்மூவரும் சுதீக்ஷ்ணரது ஆச்சிரமஞ்சேர்தல்.

உஎ. விடரகங்களும்வேய்செறிகானமும்
படருஞ்சின்னெறிபைப்பையநீங்கினார்

சுடருமேனிச்சுதீக்கணனென்னுமவ்
விடரிலானுறைசோலைசென்றெய்தினர்.

(இ - ள்.) (புறப்பட்ட அவர்கள்), விடர் அகங்களும் - வெடிப்புள்ள இடங்களிலும், வேய் செறி கானமும் - மூங்கில்கள் நிறைந்த காடுகளிலும், படரும் - செல்லுகின்ற, சில் நெறி - சிறிய வழிகளை, பைப்பைய - மெல்ல மெல்ல, நீங்கினர் - கடந்தவர்களாய்,—சுடரும் மேனி-விளங்குகின்ற மேனியையுடைய, சுதீக்கணன் என்னும் - ஸுதீக்ஷ்ணரென்கிற, அ இடர் இலான் - பிறவித்துன்பங்களில்லாத அம்முனிவர், உறை - தங்கியிருக்கின்ற, சோலை - சோலையில், சென்று எய்தினர் - போய்ச்சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

வேய் - மற்றை முண்மரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். சின்னெறி - சின்மையாகிய நெறி; சின்மை - சிறியதாந்தன்மை. பைப்பைய - பையப்பையவென்னும் அடுக்கின் விகாரம். சுடர்தல் - பிரமதேஜசு வெளிவிளங்குதல். சுதீக்கணன் - விகாரம்; மிகவும் உக்கிரமான தவமுடைமையால், ஸுதீக்ஷ்ணனெனப் பெயர். தவத்தால் மெய்யுணர்வுபெற்று, அதனல் இருவகைப் பற்றும் அறவே, பிறவித்துன்பங்கள் தாமே கழிதலால், 'இடரிலான்' என்றார்; இனி, ஐம்பொறிகளால்உளதாகும் வருத்த மில்லாதவனென்றுமாம். (உஎ)

அவர்கள் சுதீக்ஷ்ணரை வணங்க, அம்முனிவர் வரவேற்றல்.

உஅ. அருக்கனன்னமுனிவனையவ்வழிச்
செருக்கில்சிந்தையர்சேவடிதாழ்தலு
மிருக்கவீண்டென்றினியனகூறினன்
மருக்கொள்சோலையின்மைந்தரும்வைகினர்.

(இ - ள்.) செருக்கு இல் சிந்தையர் - கர்வமில்லாத மனத்தையுடைய ராமலக்ஷ்மணர்கள், அவ் வழி - அங்குள்ள ஆச்சிரமத்தில் (சென்று), அருக்கன் அன்ன முனிவனை - சூரியனையொத்து விளங்குகின்ற அம்முனிவரை, சேவடி தாழ்தலும் - சிவந்ததிருவடிகளில்விழுந்து வணங்கியவளவில்,—(அவர்), ஈண்டு இருக்க என்று - 'இவ்விடத்தில் தங்குவீர்களாக' என்று, இனியன கூறினன் - இனியஉபசாரவார்த்தைகளைச் சொன்னார்; (சொல்ல), மைந்தரும் - அவ்வீரர்களும், மரு கொள் சோலையில் - (மிக்க) வாசனையைக் கொண்ட அச்சோலையில், வைகினர் - தங்கினர்கள்; (எ - று.)

அருக்கன் - பேரொளியிலும், அஞ்ஞான மனவிருளகற்றுதலிலும் உவமை. (உஅ)

சுதீக்கணரது முகமன்.

உகூ. வைகும்வைகலின்மாதவன்மைந்தன்பாற்
செய்கையாவையுஞ்செய்திவட்செல்வநீ

யெய்தயான்செய்ததெத்தவமென்றன
னையனும்மவற்கன்பினன்கூறுவான்.

(இ - ள்.) வைகும் வைகலின் - (அங்ஙனம்) தங்கியிருக்கும்பொழுது, மாதவன் - அம்முனிவர், மைந்தன்பால் - ஸ்ரீராமனிடத்தில், செய்கை யாவையும் - செய்யவேண்டிய உபசாரங்களெல்லாவற்றையும் செய்து—, செல்வ - 'செல்வமுடையோனே! நீ—, இவண் எய்த - இவ்விடத்தில் எழுந்தருளும்படி, யான் செய்தது—, எ தவம் - எத்தன்மைய தவமோ?" என்றனன் - என்று சொன்னார்; (அப்பொழுது), ஐயனும் - ஸ்ரீராமனும், அவற்கு - அம்முனிவர்க்கு, அன்பினன் - அன்பையுடையவனாகி, கூறுவான்—; (எ - று.)— அது மேற் கூறுகின்றார்.

செல்வன் - இம்மை மறுமை வீடுகளில் அடையும் பாக்கியங்களைத் தன் அடியார்க்குத் தருபவன். (உக)

இராமபிரான் எதிராக அம்முனிவனைப் போற்றுதல்.

ரு௦. சொன்னநான்முகன்றன்வழித்தோன்றினர்
முன்னையோருளுயர்தவமுற்றினா
ருன்னின்யாருளருன்னருளெய்திய
வென்னின்யாருளரிற்பிறந்தாரென்றான்.

(இ - ள்.) 'சொன்ன - சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்ற, நான்முகன் தன் - பிரமதேவனது, வழி - வம்சத்தில், தோன்றினர் - பிறந்தவர்களாகிய, முன்னையோருள் - முதன்மையான முனிவர்களுக்குள், உயர் தவம் முற்றினார் - சிறந்த தவத்தை முற்றச்செய்தவர்கள், உன்னின் - உன்னைப்போல, யார் உளர் - வேறு எவரிருக்கின்றனர்? உன் அருள் - உன்னுடைய கிருபையை, எய்திய - அடைந்த, என்னின் - என்னைப்போல, இல் பிறந்தார் - இல்வாழ்க்கையை யுடையவர்கள், யார் உளர் - வேறு எவரிருக்கின்றனர்?' என்றான்—.(எ-று)

பிராமணரென்பதன் பொருள்பற்றி, 'நான்முகன்வழித் தோன்றினர்' என்றார். ஒப்புயர்வில்லாத தவமுடைய உனது கருணையைப் பெற்றேனாதலால், என்னினும் பேறுபெற்றவர் எவருமில்லை யென்பதாம். உன்னின் ஆலோசித்தா லென்றுமாம். (ரு௦)

முனிவர் தவத்தைக் கையுறையாக ஏற்குமாறு இராமனை வேண்டுதல்.

ருக. உவமைநீங்கியதோன்றலுரைக்கெதிர்
நவமைநீங்கியநற்றவன்சொல்லுவா
னவமிலாவிருந்தாகியென்னுலமை
தவமெலாங்கொள்கதக்கிணையாவென்றனன.

(இ - ள்.) நவமை நீங்கிய நல் தவன் - புதுமையில்லாத [பழைய] சிறந்த தவத்தையுடையவரான அம்முனிவர், உவமை நீங்கிய தோன்றல் - ஒப்பில்லாத ஸ்ரீராமனது, உரைக்கு - வார்த்தைக்கு, எதிர் சொல்லுவான் - உத்தரஞ் சொல்லுபவராய், '(நீ) அவம் இலா விருந்து ஆகி - வீண் போகாத விருந்தினனாகி, என்னால் அமை தவம் எலாம் - என்னாற் செய்யப்பட்ட தவங்களையெல்லாம், தக்கிணை ஆ - தக்ஷிணையாக, கொள்க - பெற்றுக்கொள்வாயாக', என்றான் —; (எ - று.)

நவமை - வடசொல்லடியாகவந்த பண்புப்பெயர். அவமிலா விருந்து - தக்க விருந்து; தகுதி - ஞானவொழுக்கங்களான் உயர்தல். விருந்து - புதுமை; ஈண்டுப் புதுமையாய் வந்தவனுக்குப் பண்பாகுபெயர். தக்கிணை - காணிக்கை; வடசொற்றிரிபு. (௩௧)

இராமபிரான் அம்முனிவரது தவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அகஸ்தியாச்சிரமஞ் செல்லவேண்டுமெனல்.

௩௨. மறைவலானெதிர்வள்ளலுங்கூறுவா
னிறைவநின்னருளெத்தவத்திற்கெளி
தறைவதீண்டொன்றகத்தியற்காண்பதோர்
குறைகிடந்ததினியெனக்கூறினான்.

(இ - ள்-) வள்ளலும் - ஸ்ரீராமனும், மறை வலான் - அம்முனிவருக்கு, எதிர் கூறுவான் - உத்தரஞ் சொல்லுபவனாய், 'இறைவ - தலைவனே! நின் அருள் - உன் கருணை, எ தவத்திற்கு - எப்படிப்பட்ட (உயர்ந்த) தவத்திற்கு, எளிது - தாழ்ந்தது?' (என்றுசொல்லி, அத்தவத்தை ஏற்றுக் கொண்டபின்பு),— 'ஈண்டு - இப்பொழுது, அறைவது - சொல்லவேண்டுவது, ஒன்று - ஒரு பொருள், (உண்டு); (அது என்னவென்றால்), இனி—, அகத்தியன் காண்பது - அகஸ்தியமுனிவரைக் காணவேண்டுவதாகிய, ஓர் குறை - ஒரு குறைவு, கிடந்தது - (என்மனத்தில்) உள்ளது,' என - என்று, கூறினான்—; (எ - று.)

நின்னருள் எத்தவத்திற்குஎளிது - நினதருளே எல்லாத்தவத்திற்கும் உயர்ந்த தென்பதாம். முனிவர்தலைவ ராதலால், 'இறைவ' என்றார். குறை - செய்யவேண்டிய காரியம். (௩௨)

முனிவர் அவ்வேண்டுகையை உடன்பட்டுக் கூறுதல்.

௩௩. நல்லதேதனையேந்தாயதுநானுமுன்
சொல்லுவான்றுணிகின்றதுதோன்றனீ
செல்லுகாண்டவற்சேருதிசேர்ந்தபி
னில்லைநின்வயினெய்தலில்லாதவே.

(இ - ள்.) தோன்றல் - தலைவனே! நீ—, நல்லதே நினைந்தாய் - நல்ல காரியத்தையே ஆலோசித்தாய்; அது - அக்காரியம், நானும்—, முன் - முன்னமே, சொல்லுவான் துணிகின்றது - சொல்லும்படி நிச்சயித்தது; ஆண்டு செல்லுக அவன் சேருதி - அவ்விடத்திற் சென்று அம்முனிவரைச் சேர்வாயாக; சேர்ந்த பின்—, நின்வயின் - உன்னிடத்தில், எய்தல் இல்லாத - அடையாத பேறுகள், இல்லை - ஒன்றுமில்லை; (எ - று.)

உனக்குச் சகலபாக்கியங்களும் உண்டாகு மென்பதாம். முன் துணி கின்றது - இயல்பினால்வந்த காலவழுவமைதி. செல்லுகவென்னும் முற்றே சென்றுஎனப் பொருள்தந்தது; முற்றெச்சம். (௩௩)

௩௪. அன்றியுநின்வரவினையாதரித்
திின்றுகாறுநின்றேமுறுமாலவற்
சென்றுசேருதிசேருதல்செவ்வியோய்
நன்றுதேவர்க்கும்யாவர்க்குநன்றெனு.

(இ - ள்.) அன்றியும் - அதுவல்லாமலும்,(அம்முனிவர்), நின் வரவினை - உனது வருகையை, ஆதரித்து - விரும்பி, இன்று காறும் - இந்நாள்வரையிலும், நின்று - (எதிர்பார்த்து) நின்று, ஏமுறும் - களிப்புற்றிருப்பர்; ஆல் - ஆகையால், செவ்வியோய் - எல்லாநன்மைகளையுமுடையோனே! அவன் - அம்முனிவரை, சென்று சேருதி - போய்ச்சேர்வாயாக; சேருதல்—, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், நன்று - நல்லது; யாவர்க்கும் - மற்றையெல்லோருக்கும், நன்று - நல்லது, எனு - என்றுசொல்லி,—(எ - று.)

அங்குச்சென்றுசேர்ந்து அநேகம் அஸ்திரசஸ்திரங்களை அம்முனிவர் பாற் பெற்று அவற்றைக்கொண்டு மேல் ராவணுதிராக்ஷஸவதஞ் செய்து அவர்களால் அனைத்துலகங்களுக்கும்உண்டாயிருந்த அருந்துயரை அழித் தருளுவதனை இம்முனிவர் தம்ஞானத்தால் அறிந்தன ராதலால், 'தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் நன்று' என்றார். தேவர்களது பிரார்த்தனையால், திருவவதரித்தமைபற்றி, தேவரை முன்னர்க் கூறினர். ஏமுறுதல் - ஏமமுறுத லென்பதன் விகாரம். மூன்றுமடி - முற்றுமோனை. (௩௪)

இராமன்முதலியோர் அகஸ்தியமுனிவராச்சிரமத்துக்குச் செல்லுதல்.

௩௫. வழியுங்கூறிவரம்பகலாசிகண்
மொழியுமாதவன்மொய்ம்மலர்த்தாடொழாப்
பிழியுந்தேனிற்பிறங்கருவித்திரள்
பொழியுஞ்சோலைவிரைவினிற்போயினர்.

(இ - ள்.) வழியும் கூறி - (அவ்வாச்சிரமத்துக்குப் போகும்) வழியையுஞ் சொல்லி, வரம்பு அகல் ஆசிகள் - அளவில்லாத ஆசீர்வாதங்களையும், மொழியும் - சொல்லுகின்ற, மா தவன் - அம்முனிவரது, மொய் மலர் தாள்

(வண்டுகள்) மொய்க்கின்ற தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளை, தொழா - (ராமலக்ஷ்மணர்கள்) வணங்கி,—(பின்பு), பிழியும் - வடிகின்ற, தேனின் - தேனினது, பிறங்கு - விளங்குகின்ற, அருவி திறள் - பெருக்கமிகுதியை, பொழியும் - சொரிகின்ற, சோலை - (அகத்தியர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற) சோலைக்கு, விரைவினின் - சீக்கிரமாக, போயினர்—; (எ - று.) (௩௫)

வேறு.

அகத்தியமுனிவர் இவர்களை எதிர்கொள்ளுதல்.

௩௬. ஆண்டகையரவ்வயினடைந்தமையறிந்தா
னீண்டுவகைவேலைதுணையேழுலகமெய்த
மாண்டவரதன்சரண்வழங்கவெதிர்வந்தா
னீண்டதமிழாலுலகைநேமியினளந்தான்.

(இ - ள்.) நீண்ட தமிழால் - பெரியதிராவிடபாஷையால், உலகை - உலகமுழுவதையும், நேமியின் - சக்கரபாணியாகிய திருமாலைப்போல, அளந்தான் - அளந்த அகத்தியமுனிவர்,—ஆண் தகையர் - ஆண்மைக்குணமுள்ள அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், அவ்வயின் - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது],அடைந்தமை - சேர்ந்ததனை, அறிந்தான் - அறிந்தவராகி,—ஈண்டு உவகைவேலை - மேன்மேலெழுகின்ற மகிழ்ச்சியாகிய கடல், துணை எழ் உலகம் - ஈரேழு [பதினன்கு] லோகங்களையும், எய்த - அடையும்படி,—மாண்ட வரதன் - மாட்சிமைப்பட்ட வரங்களைக் கொடுத்தருளுகின்ற ஸ்ரீராமனை, சரண் வழங்க - (ராவணதிராக்ஷஸவதத்திற்காகச்) சரணமடைய, எதிர் வந்தான் - எதிரில் வந்தார்; (எ - று.)

தகை - தகுதி; சற்குணம். இது தொழிலடியாப் பிறந்ததாயினும் பொருளாற் பண்புப்பெயர். அவ்வயின் - இரட்டுறமொழிதல். ஈண்டுஉவகை - வினைத்தொகை; இனி,ஈண்டு - இடைச்சொல்லாய், அசையாகவுமாம். 'உவகைவேலை துணையேழுலகமெய்த' என்றது, ஆநந்தம் அளவில்லாது அதிசயிக்க வென்றபடி. 'வரதன் சரண்வழங்க' என்பதற்கு, ஸ்ரீராமன் தன் பாதங்களில்விழுந்து வணங்கும்படி யென்றுமாம். த்ராவிடமென்பது, தமிழெனத்திரிந்தது; தனிமைப்பொருள்குறித்த தமியென்னும் வினையடியாப் பிறந்து வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்திய விகுதிகுன்றித் தனக்கு இணையில்லாப்பாஷையெனப் பொருள் பயப்ப தென்பாரும், செவிக்கினிமை பயத்தலான் மதுரமென்னும் பொருட்பேறுடைத்தாகித் தமிழெனவழங்கிய தென்பாரும் உளர். பரமசிவன் தானே அகத்தியனார்க்கு அருளிய தாதலாலும், தொண்டர் கடவுளைத் துதித்ததெல்லாம் இப்பாஷையினலே யாதலாலும், வடமொழி யோடொப்புமை இப்பாஷைக்கேயன்றிப் பிறபாஷைகளுக்கு இன்மையானும், 'நீண்ட தமிழ்' எனப்பட்டது. தமிழால் உலகை அளத்தல் - தமிழ்ப்பாஷையை உலகமுழுதும் பரவச்செய்தல். நேமி-ஆகுபெயர். இன் - உவமப்பொருவு. திருமாலுவமை - உலகமளத்தற்கு. பரமசிவ

னாலே இலக்கணமுபதேசிக்கப்பெற்று தமிழைத் தென்றிசைக்கண்ணே விருத்திசெய்ததனால், அகஸ்தியரை 'தமிழா லுலகை யளந்தான்' என்றார்.

இதுமுதல் இருபத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௩௬)

அகஸ்தியமுனிவரின் சிறப்பு.

௩௭. பண்டவுணர்மூழ்கினர்படார்களெனவானோ
ரெண்டவவெமக்கருள்கெனக்குறையிரந்தார்
கண்டொருகைவாரினன்முகந்துகடலெல்லா
முண்டவர்கள்பின்னுமிழ்கவென்றலுமுமிழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) (அவ்வகஸ்தியர்),—வானோர் - தேவர்கள், பண்டு-முன்னொரு காலத்தில், 'அவுணர் - அசுரர்கள், மூழ்கினர் - (கடலில்) அமிழ்ந்து மறைந்தார்கள்; (ஆகையால்), படார்கள் - அழியமாட்டார்கள்,' என - என்று எண்ணி, 'எண் தவ - (யாவராலும்) மதிக்கப்படுகின்ற தவமுடையானே! எமக்கு - எங்களுக்கு, அருள்க - அருள்செய்வாயாக', என - என்று, குறை இரந்தார் - (தமது) குறையை (ச்சொல்லி) இரந்தவர்களாக,—கண்டு - (அவர்களைப்) பார்த்து (இரங்கி), கடல் எல்லாம் - சமுத்திர முழுவதனையும், ஒரு கை - (தமது) ஒருகையில், வாரினன் முகந்து - வாரிமொண்டெடுத்து, உண்டு - குடித்து, பின் - பின்பு, அவர்கள் - அத்தேவர்கள், உமிழ்க - உமிழ்ந்தருளுவாயாக, என்றலும் - என்று பிரார்த்தித்தவளவில், உமிழ்ந்தான் - (மீண்டும்) உமிழ்ந்தவர்; (எ - று.)

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தம் பகைவனாகிய விருத்திராசுரன் மற்றும் பல அசுரர்களுடனே கடலில் ஒளித்துக்கொண்டபோது அகத்திய மகாமுனிவரை வந்து பிரார்த்திக்க, அவர் அக்கடலினீரைத் தமது ஒரு கையால் முற்றும் முகந்து பருகியருளி, உடனே ஒளித்திருந்த அவ்வசுரனை இந்திரன் கொன்றபின், அவர் வேண்டுகோளின்படி மீண்டும் உமிழ்ந்தனரென்க. 'இரந்தார்க் கண்டு' என்னும் பாடத்துக்கு, இரந்தவர்களைக் கண்டென்க. ()

௩௮. தூயகடனீரடிசிலுண்டதுதரந்தா
னாயவதலாலமருமெய்யுடையவன்னான்
மாயவினைவாளவுணன்மாயவவன்வன்மைக்
காயமினிதுண்டுலகினரிடர்களைந்தான்.

(இ - ள்.) அமரும் - குறுகிக் கிடக்கின்ற, மெய் உடைய - திருமேனியையுடைய, அன்னான் - அம்முனிவர்,—தூய - பரிசுத்தமாகிய, கடல் நீர் - கடலின் நீரை, அடிசில் உண்டு - உணவாகப் பருகி, அது தரந்தான் - அதனை மீண்டும் உமிழ்ந்தவர்; ஆய அது அலால் - (அங்ஙனஞ்) செய்த அக்

காரிய மாத்திரமேயன்றி, மாயம் வினை - வஞ்சகமான செய்கையையுடைய, வாள் அவுணன் - வாள்போலுங் கொடிய (வாதாபியென்னும்) அசுரன், மாய - அழியும்படி, அவன் - அவனது, வன்மை காயம் - வலிமையாகிய உடலை, இனிது உண்டு - (தாம்) இனிமையாகப் புசித்து, உலகின் - உலகத்தவரது, அரு இடர் - (போக்குதற்கு) அரிய துன்பத்தை, களைந்தான் - போக்கியருளியவர்.

கீழ்க்கவியிற் கூறிய கதையை மீண்டும் ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறியது, அவர் பெருமையை நன்கு விளக்குதற்கு. உண்டலென்பது - உண்பன தின்பனவெனப் பிரித்துக் கூறும் வழிச் சிறப்புவினையும், பசிப்பிணி தீர நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப்படு மாதலிற் பொதுவினையுமா மாதலால், 'நீரடிசிலுண்டு' என்றார். துரத்தல் - வெளிப்படுத்துதல். குறுமுனி யென்பதன் பொருள் விளங்க, 'அமருமெய்யுடைய வன்னுன்' எனப்பட்டது.

வாளவுண்ன்மாய வுண்ட வரலாறு:—சகோதரர்களாகிய இல்வலன் வாதாபி என்னும் அசுரரிருவர் இருந்தனர்; அவர்களுள் மூத்தவனாகிய இல்வலன் நாள்தோறும் பார்ப்பனவடிவம்பூண்டு சிராத்தமென்று ஒரு வ்யாஜம் வைத்துப் பிராமணர்களை வரவழைத்து ஆட்டின் வடிவங்கொண்ட இளையவனாகிய வாதாபியைக் கொன்று அவனுடைய இறைச்சியை அம்முனிவர்களுக்கு விருந்திட்டு அவர்கள் உண்டபின்பு 'வாதாபீ! வெளியே வா' என்று உரக்கக் கூப்பிட் டழைக்க, அவன் இறந்தவர்களை எழுப்பும் மிருதசஞ்சீவியென்னும் மந்திரத்தினது வல்லமையால் அம்முனிவர்களது வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு உயிரோடு வெளியில் வர, பின்பு இருவரும் இறந்த அம்முனிவர்களது ஊனைத் தின்று ஜீவித்து வந்தனர்: இங்ஙனம் அவர்களால் அநேகம் முனிவர்கள் அழிக்கப்பட்டவளவில், முனிவர்களெல்லாம் அகஸ்தியரைச் சரணமடைய, அவர் தாம் ஒருநாள் அங்ஙனமே சென்று வாதாபியினிறைச்சியை உண்டவுடனே இல்வலன் வழக்கப்படி அழைக்கும்போது 'வாதாபீ! ஜீரணமடைவாயாக' என்று சொல்லித் தம் தவவலிமையால் அவனை அழித்து, பின்னர் அதுநோக்கி அளவிறந்த கோபங்கொண்டு தம்மேலெதிர்த்து வந்த இல்வலனையும் தம் கண்களால் தீப்புறப்படச் சினந்து விழித்து நோக்கி அழித்தருளின ரென்பதாம். (நு௮)

நுகூ. யோகமுறுபெருயிர்கடாமுலைவுறும
லேகுநெறியாதெனமிதித்தடியினேறி
மேகநெடுமாலைதவழ்விந்தைமெனும்விண்டோய்
நாகமதுநாகமுறநாகமெனநின்றான்.

(இ - ள்.) யோகம் உறு பெரு உயிர்கள் - யோகமார்க்கத்தில் நிலைநிற்கின்ற பெரிய முனிவர்கள், உலைவு உறுமல் - துன்பமடையாதபடி, ஏகும் நெறி - (சூரியசந்திராதிகிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களுஞ்) செல்லுகின்ற வழி,

யாது என-எதுவென்றுசொல்லி(த்தம்மை)ப் பிரார்த்திக்க, அடியின் மிதித்து ஏறி - கால்களால் மிதித்துமேலே ஏறி, மேகம் நெடு மாலை தவழ்-பெரிய மேகங்களது வரிசை தவழ்கின்ற, விந்தை எனும் - விந்தியமென்கின்ற, விண்தோய் நாகம்அது - ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்த மலையானது, நாகம் உற - பாதாளத்தை யடைந்து குறுகும்படி, நாகம் என - யானைபோல, நின்றான் - (கம்பீரமான தோற்றத்தோடு) நின்றவர்; (எ - று.)

அகஸ்தியர் விந்தமலை பாதாளமடைய நின்ற கதை:—முன் ஒருகாலத்தில் விந்தியமலை மேருமுதலிய எல்லாமலைகளினும் தான் உயரவேண்டுமென்று கருதி ஆகாயத்தையளாவி உயர்ந்து சூரியன் முதலிய கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களுஞ் செல்லுகின்ற வழியையெல்லாம் மறுத்துநின்றபொழுது, தேவர் முனிவர்முதலிய யாவரும்வந்து அதை அடக்கியருளவேண்டுமென்று அகஸ்தியரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அங்கு எழுந்தருளி, அப்பொழுது தம்மைக் கண்டு வணங்கிநின்ற அம்மலையை 'இனி யான் வடதிசையிலிருந்து தென்திசைக்கட் சென்று மீண்டுவருமளவும் இவ்வாறே குறுகிக்கிடப்பாய்' என்று சொல்லி அடக்கியருளி, அம்மலையின்மேலேறி அப்பாற் சென்றன ரென்பதாம்.

விந்தை - வடசொற்சிதைவு. நாகம் - வடசொல்; அது மலையும் பாம்பும் யானையுமாதல் "நாகம் விண் குரங்கு புன்னை நற்றூசு மலை பாம்பியானை" என்பதனு லறிக. 'நாகமுற' என்பதில், நாகம் - அவைவசிக்கின்ற லோகத்துக்கு ஆகுபெயர். நான்காமடி - சொற்பின்வருநிலையணி. (௩௯)

௪0. மூசரவுசூடுமுதலோனுரையின்மூவா
மாசிறவவேகெனவடாது திசைமேனா
ணீசமுறவானினெடுமாமலயநேரா
வீசனிகராயுலகுசீர்பெறவிருந்தான்.

(இ - ள்.) மேல் நாள் - முன் ஒருகாலத்தில், வடாது திசை - வடக்குத் திக்கானது, நீசம் உற - தாழ்வையடைய,—(அதுநோக்கி), மூசு அரவு சூடு முதலோன்-நெருங்கிய சர்ப்பங்களை (ஆபரணமாக)த் தரித்த சிவன், 'மூவா - மூப்படையாத [மேன்மேல் வளர்கின்ற], மாசு இல் தவ - குற்றமில்லாத தவத்தையுடையவனே! ஏகு - (தென்றிசைக்கண்) செல்வாய்,' என - என்று கட்டளையிட,—உரையின் - அவ்வார்த்தையின்படி, வானின் நெடு - ஆகாயத்தையளாவி உயர்ந்த, மா மலயம் - பெரிய பொதியமலையை, நேரா - சேர்ந்து, ஈசன் நிகர் ஆய் - பரமசிவனுக்கு ஒப்பாய், உலகு சீர் பெற - உலக முழுவதுஞ் சமநிலையை யடையும்படி, இருந்தான் - (அங்குத்) தங்கியிருந்தவர்; (எ - று.)

முன் ஒருகாலத்தில், பரமசிவன் முதலிய தேவர்யாவரும் கூடி 'யாம் ஒசேர இருத்தலால் வடதிசைதாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்

தியனாரே தெற்கில் இருத்தற்கு உரியர்' என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்திசைக்கட் போந்து, இரு திசையும்ஒப்ப நிலைபரம் பெற்று நடுவுநிலைமை யடையும்படி பொதியிலின்கண் இருந்தருளினரென்பதாம். மும்மூர்த்திகளுள் ஒருமூர்த்தி யாதலால் சிவனை 'முதலோன் என்றும், கைலாசத்தின்கட் பரமசிவனோடொப்பப் பொதியிலின்கண் அகத்தியர்வீற் றிருந்ததனால் 'ஈசனிகராய்' என்றுங் கூறினர். இனி, 'வடாதுதிசைநீசமுற" என்பதற்கு - வடதிசை தாழ்வடைந்து தென்திசை சிறப்புறும்படியென்று உரைத்து, இருந்தானென்பதோடு கூட்டவுமாம். (சு0)

சக. உழக்குமறைநாலினுமுயர்ந்துலகமோதும்
வழக்கினுமதிக்கவியினும்மரபினாடி
நிழற்பொலிகணிச்சிமணிநெற்றியுமிழ்செங்கட்
டழற்புரைசுடர்க்கடவுடந்ததமிழ்தந்தான்.

(இ - ள்.) நிழல் பொலி - ஒளி விளங்குகின்ற, கணிச்சி - மழுவாயுதத்தையும், மணி நெற்றி - அழகிய நெற்றியிலே, (தழல்) உமிழ் - நெருப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற, செம் கண் - சிவந்த கண்ணையுமுடைய, தழல் புரை- நெருப்பை ஒக்கின்ற, சுடர் - தேஜோரூபியாகிய, கடவுள் - பரமசிவன், தந்த - உபதேசித்தருளிய, தமிழ் - தமிழிலக்கணங்களை, உழக்கும் மறை நாலினும் - வருந்திப் பழகுகின்ற நான்கு வேதங்களினும், உயர்ந்து - உயர்வு பெறும்படி, உலகம் ஓதும் வழக்கினும் - நல்லாசிரியர் கூறுகின்ற வழக்கைக் கொண்டும், கவியினும் - செய்யுள் வழக்கைக்கொண்டும், மதி - (தமது) அறிவால், மரபின் - முறைப்பட, நாடி - (நன்றாக) ஆராய்ந்து, தந்தான் - (தென்னாட்டவர்க்குத்) தந்தருளியவர் ; (எ - று.)

தொண்டர்களெல்லாம் கடவுளைத் தமிழாலே துதித்த தமிழ் வேதங்கள் ஸ்திரீ சூத்திரர்க்கும் உரியனவாகி யாவர்க்கும் அறிதற்கெளியனவாய் வடமொழி வேதத்தினுஞ் சிறப்புறுதலால், 'உழக்குமறைநாலினுமுயர்ந்து' என்றார். 'மதிக்கவினினும்' என்னும் பாடத்திற்கு, அறிவின் நுட்பத்தாலென்க. மரபின் நாடுதல் - அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில்வாழ்நாட்பல் பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு அறியலாகுமாறு அமைத்தல். பூர்வத்தில் மகாமுனிவர்களெல்லாம் சேர்ந்து ஸம்ஸ்கிருத பாஷையை அபிவிருத்தி செய்து காசியில் வடமொழிச் சங்கமொன்று ஏற்படுத்த, அச்சங்கப்புலவருள் ஒருவராகிய அகத்தியனார், மற்றைப் புலவர்களோடு பலகாலுந் தருக்கஞ் செய்து கொண்டுவந்து ஒருநாள் அவர்களோடு மாறுகொண்டு, அவர்களிறுமாப்பை அடக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானிடஞ் சென்று தம் கருத்தை வெளியிட்டுச் சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், தாம் நின்ற மண்டப முழுவதுந் திவ்விய பரிமளமொன்றுவீச, அகத்தியர் பரமசிவனை நோக்கி, 'சுவாமீ! இவ்வாசனை ஏது?' என்று வினவ, பரமசிவன் அவரை அம்மண்டபத்தின் ஓர் மூலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், குவியலாய்ப் போகட்

டிருந்த சில எட்டுப் பிரதிகளைக் காட்டவே, அவற்றைக் கண்டமாத்திரத்தில் மதுரமென்று அருத்தங்கொள்ளும் 'தமிழ் தமிழ்' என்னும் இன்பமான பெயரைச் சொல்ல, உடனே பரமசிவன் அந்தப் பாஷைக்கு ஆதாரவிதிகள் இவ்வேட்டுப்பிரதிகளி லுள்ளனவென்று எடுத்துக்கொடுத்து உபதேசிக்க, தக்ஷணமே தக்ஷிணத்திலுள்ள பொதியமலைக்குப் போய்த் தனிவாசஞ் செய்து அவ்விதிகளைக் கொண்டு, பேரகத்தியம், சிற்றகத்திய மென்னும் இலக்கண நூல்களை இயற்றி, அவற்றைத் தம் மாணுக்கராகிய தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவர்க்குங் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங்கச் செய்தா ரென்பது. (சுக)

அகத்தியர் இராமபிரான் வருவதற்கு மகிழ்தல்.

சஉ. விண்ணினினிலத்தினில்விகற்பவுலகிற்பே
ரெண்ணினிலிருக்கினிலிருக்குமெனயாரு
முண்ணினைகருத்தினையுறப்பெறுவெனின்றென்
கண்ணினிலெனக்கொடுகளிப்புறுமனத்தான்.

(இ - ள்.) 'விண்ணினில் - தேவலோகத்திலும், நிலத்தினில் - பூலோகத்திலும், விகற்பம் உலகில் - மற்றும் பல உலகங்களிலும், பேர் எண்ணினில் - (அவ்வுலகங்களிலுள்ளவர்களுடைய) பெரிய உள்ளத்திலும், இருக்கினில் - வேதங்களிலும், இருக்கும் - (எப்பொழுதும்) உள்ளதாகும்; என - என்று, யாரும் - யாவரும், உள் நினை - உள்ளத்திலே நினைக்கின்ற, கருத்தினை - கருதப்படும் பொருளை [ஸ்ரீராமனை], என் கண்ணினில் - எனது, கண்களால், உறப்பெறுவென் - இன்று பார்க்கப்பெறுவேன்,' என கொடு - என்று எண்ணி, களிப்பு உறும் - ஆநந்தமடைகின்ற, மனத்தான் - மனத்தையுடையவர்.

'விகற்ப வுலகு' என்றது, அதலம் முதலியவற்றை. எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் அந்தர்யாமியா யிருத்தலாலும், அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்துசென்று வீற்றிருத்தலாலும், சகலவேதப் பிரதிபாத்தியமான வஸ்துவாதலாலும், இவ்வாறு கூறினார். 'கருத்தனை' என்றும் பாடம். (சஉ)

சங. இரைத்தமறைநான்கினொடியைந்தபிறயாவு
நிரைத்தநெடுஞானநிமிர்கல்விநெடுநாளிட்
டுரைத்துமயனுமறியாதபொருணேர்நின்
றுரைக்குதவுமாலெனுமுணர்ச்சியினுவப்பான்.

(இ - ள்.) 'இரைத்த - உத்கோஷிக்கின்ற, மறை நான்கினொடு - நான்கு வேதங்களையும், இயைந்த - (அவற்றோடு) பொருந்திய, பிற யாவும் - மற்றையெல்லா நூல்களையும், நிரைத்த - முறையே பயின்றதனு லுண்டான, நெடு ஞானம் - சிறந்த அறிவாகிய, நிமிர் கல்வில் - உயர்ந்த அம்மியில்,

இட்டு - வைத்து, நெடு நாள் - பலநாள், அரைத்தும்—[ஆராய்ந்தும்], அயனாலும் - பிரமதேவனாலும், அறியாத - அறியப்படாத, பொருள் - பரம்பொருள் [ஸ்ரீராமன்], (இன்று), நேர் நின்று - எதிரில் நின்று, உரைக்க - பேசும்படி, உதவும் - அருள் செய்வான்', எனும்-என்கின்ற, உணர்ச்சியின்- அறிவால், உவப்பான் - மகிழ்பவர் ; (எ - று.)

பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும், வேதம் முதலிய நூல்களுக்கும் அறிய எட்டாத பொருளென்பதாம். 'இயைந்த பிற யாவும்' என்றது, அவ்வேதங்களின் பொருளை அறியக் கருவியாகிய மீமாம்சை, புராணம், நியாயம், தருமசாஸ்திரம் முதலியவற்றை. இனி, மறை முதலிய நூல்களாகிய குழவியைக்கொண்டு தன் ஞானமாகிய கல்லில் அரைத்து மென்றுமாம். 'உரைத்து மயனாலு முணராத பொருள்' என்னும் பாடத்துக்கு,கல் - உரைகல் லென்க. உரைக்குதவும் - தொகுத்தல்; உரைக்கு உதவும் எனப்பிரித்து, உரையாடுவதற்கு உதவுமென்றுமாம். (சங)

சச. உய்ந்தனரிமைப்பிலருயிர்த்தனர்தவத்தோ
ரந்தணரறத்தினெறிநின்றனர்களானு
வெந்திறலரக்கர்விடவேர்முதலறுப்பான்
வந்தனன்மருத்துவனெனத்தனிவலிப்பான்.

(இ - ள்.) 'ஆனு - நீங்காத, வெம் திறல்-கொடிய வலிமையையுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷசர்களாகிய, விடம் - நஞ்சினது, வேர் - வேரை, முதல் - அடியோடு, அறுப்பான் - அறுத்தற்கு, மருத்துவன் - வைத்தியன் [ஸ்ரீராமன்], வந்தனன்—;(ஆகையால், இனி), இமைப்பு இலர் - தேவர்கள், உய்ந்தனர் - பிழைத்தார்கள்; தவத்தோர் - துறவறத்தவரான முனிவர்கள், உயிர்த்தனர் - உயிர்பெற்றார்கள்; அந்தணர்-(இல்லறத்தவரான) பிராமணர்கள், அறத்தின் நெறி - தருமமார்க்கத்தில், நின்றனர்கள் - நின்றார்கள்,' என - என்று, தனி - ஒப்பில்லாமல் [நன்றாகவென்றபடி], வலிப்பான்-துணிபவர்; (எ-று.)

உய்ந்தனர் முதலிய இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள் - தெளிவு பற்றி வந்த காலவழுவமைதி. 'நின்றனர்களானார்' என்றும் பாடம். 'வேரறுப்பான்' என்றதற்கு ஏற்ப, விடம் - நச்சுமரமென்றுங் கொள்ளலாம். மருத்துவன் - மருந்தின் தன்மை யறிந்து கொடுப்பவன். (சச)

சரு. ஏனையுயிராமுதலயாவுமிடைவேவித்
தூனுகரரக்கருருமைச்சுடுசினத்தி
ஞனவனலைக்கடிதவித்துலகளிப்பான்
வானமழைவந்ததெனமுந்துறுமனத்தான்.

(இ - ள்.) 'ஏனை உயிர் முதல யாவும் - மற்றைஉயிர்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும், இடை வேவித்து - நடுவிலே வேகச்செய்து, ஊன் நுகர் - (அவற்றின்) உடலைப் புசிக்கின்ற, அரக்கர் - ராக்ஷசர்களது, உருமை சுடு -

இடியையுஞ் சுடுகின்ற, சினத்தின் - கோபமாகிய, ஆன அனலை - மிக்க நெருப்பை, கடிது - விரைவாக, அவித்து - அழித்து, உலகு அளிப்பான் - உயிர்களைக் காப்பதற்கு, வானம் மழை-ஆகாயத்தே தோன்றுகின்ற மேகம் [ஸ்ரீராமன்], வந்தது—', என-என்று, முந்துறும் - (அவனைப்பார்த்தற்குத் தன்னினும் விரைந்து) முற்படுகின்ற, மனத்தான்-மனத்தையுடையவர்.

ஆம் - அசை. அவ்வப்பிராணிகளை அந்திமகாலம் வருவதற்கு முன்னரே அழிப்பதனால் 'இடைவேவித்து' என்றும், உயர்திணையன்றி அஃறிணையும் அடங்க 'உயிர்முதல யாவும்' என்றும் கூறினர். இனி உருமைச்சுடுகின்ற சினத்தோடு பொருந்திய அரக்கராகிய அனலை யெனக் கூட்டவுமாம். (சரு)

சசு. கண்டனனிராமனைவரக்கருணைகூரப்
புண்டரிகவாணயனநீர்பொழியநின்று
னெண்டிசையுமேழுலகுமெவ்வுயிருமுய்யக்
குண்டிகையினிற்பொருவில்காவிரிகொணர்ந்தான்.

(இ - ள்.) எண் திசையும் - எட்டுத் திக்குக்களும், ஏழ் உலகும்-ஏழுலகங்களும், எ உயிரும் - (அவற்றிலுள்ள) எல்லாவுயிர்களும், உய்ய - நற்கதியடையும்படி, குண்டிகையினில் - (தமது) கமண்டலத்தில், பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, காவிரி - காவேரிநதியை, கொணர்ந்தான் - கொண்டுவந்த அம்முனிவர்,—இராமனை - ஸ்ரீராமனை, வர-எழுந்தருள, கண்டனன்-பார்த்தவராய்,—கருணை கூர - அன்புமிகுதலால், புண்டரிகம் வாள் நயனம் - தாமரைமலர்போன்ற ஒளியினையுடைய கண்கள், நீர் பொழிய - ஆநந்தக் கண்ணீரைச் சொரியும்படி, நின்றான்—; (எ - று.)

நயனத்துக்குத் தாமரையை ஒப்பிட்டதற்கேற்ப, அதனினின்றும்பெருகுகின்ற கண்ணீர்க்குத் தாமரையினின்றும் பெருகுகின்ற தேனை ஒப்பிடுக. காவிரி - வடசொல்விகாரம்; கவேரமென்னும் மலையினின்று உண்டானதென்றும், கவேரனென்னும் அரசனது மகளென்றும் பொருள்.

அகத்தியர் காவிரிநதி கொணர்ந்த வரலாறு:—அகத்தியர்தென்திசைக்கட்போதுகின்றபொழுது கங்கையாருழைச்சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கமண்டலத்திற்கொண்டுகுடகுமலைச்சாரலில் வைத்துவிட்டுச் சலகாரியத்திற்குச் செல்லாநிற்க, ஆங்கொரு காகம் வந்து அதனை உருட்டிவிட, அதுவே பெருநதியாய்ப் பெருகிற்றென்பதாம். (சசு)

இராமன் வணங்க, அகத்தியர் முகமன்கூறுதல்.

சஎ. நின்றவனைவந்தநெடியோனடிபணிந்தா
னன்றவனுமன்பொடுதழீஇயழுதகண்ணா
னன்றுவரவென்றுபலநல்லுரைபகர்ந்தா
னென்றுமுளதென்றமிழியம்பியிசைகொண்டான்,

(இ - ள்.) நின்றவனை-(அங்ஙனம்) எதிரில் வந்துநின்ற அகத்தியரை, வந்த நெடியோன் - (அங்கே) வந்த ஸ்ரீராமன், அடி பணிந்தான் - திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினன்; அன்று - அப்பொழுது, என்றும்உள - எந்நாளும் உள்ளதாகிய, தென் தமிழ்-இனிய தமிழின் இலக்கணங்களை, இயம்பி - சொல்லி, இசை கொண்டான் - கீர்த்தியைப் பெற்றவராகிய, அவனும் - அம்முனிவரும், அன்பொடு - அன்பினால், தழீஇ-தழுவிக்கொண்டு, அழுத கண்ணன் - (ஆநந்தக்கண்ணீர்விட்டு) அழுத கண்களையுடையவராய், வரவு நன்று - '(உன்) வருகை நன்றா யிருந்தது', என்று—, பல நல் உரை-அநேகம் நல்ல உபசார வார்த்தைகளை, பகர்ந்தான் - சொன்னார்; (எ - று.)

தேவர்களைக்காத்தற்குக் குறள்மாணியாய் முன் மாவலிபக்கல் மூவடிமண்வேண்டி உலகனைத்தும் ஈரடியாலொடுக்கித் திரிவிக்கிரமனாய்த் திருவவதரித்த திருமாலே இப்பொழுது சக்கரவர்த்தித்திருமகனாய்த் தோன்றினா னென்பது விளங்க, 'வந்த நெடியோன்' என்றார்; இனி, திருக்கலியாணகுணகணங்களால் யாவரினும் உயர்ந்தோ னென்றுமாம். தழீஇ-தழுவி. தென் தமிழ் - தெற்குத்திக்கில் மிக்குவழங்குந் தமி ழென்றுமாம். 'என்றுமுளதென்றமி ழியம்பி யிசைகொண்டான்' என்றதனால், பாணினிபகவான் வடமொழிக்கு இலக்கண நூலுண்டாக்கியதுபோல அகத்தியர் தமிழிற்கு இலக்கணநூ லுண்டாக்கினாரே யன்றிப் பாஷையை உண்டாக்கினாரில்லையென்பது விளங்குகின்றது. (சஎ)

அந்தணர்கள் உபசரிக்க, அகத்தியர் இராமனைத் தமதுஆச்சிரமத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுசெல்லுதல்.

சஅ. வேதியர்கள்வேதமொழிவேறுபலகூறிக்
காதன்மிகநின்றெழில்கமண்டலுவினன்னீர்
மாதவர்கள்வீசிநெடுமாமலர்கடூவப்
போதுமணநாறுகுளிர்சோலைகொடுபுக்கான்.

(இ - ள்.) மா தவர்கள் - மிக்க தவமுடையவர்களாகிய, வேதியர்கள் - அந்தணர்கள், காதல் மிக - அன்புமிகுதலால், நின்று - வந்து சூழ்ந்துநின்று, வேதம் மொழி வேறு பல - பலவேறுவகைப்பட்ட வேதவாக்கியங்களை, கூறி - சொல்லி, எழில் கமண்டலுவின் - (தமது) அழகிய கமண்டலங்களிலுள்ள, நல் நீர் - நல்ல நீரை, வீசி - தெளித்து, நெடு மா மலர்கள் - மிக்க அழகிய புஷ்பங்களை, தூவ - மேலேசிந்தாநிற்க,—(அகத்தியர் ஸ்ரீராமனை), போது மணம் நாறு - புஷ்பங்களின் வாசனை வீசுகின்ற, குளிர் சோலை - குளிர்ந்த (தமது) சோலைக்குள், கொடு புக்கான் - அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்: (எ - று.)

கமண்டலு-வடசொல். கமண்டலுவி னன்னீர் வீசுதல்-பூரணகும்பங்களிற் புண்ணியதீர்த்தங் கொணர்ந்து புரோக்ஷித்தல். (சஅ)

அகத்தியரும் இராமனும் அளவளாவுதல்.

சசு. பொருந்தவமலன்பொழிலகத்தினிதுபுக்கான்
விருந்தவனமைத்தபின்விரும்பினன்விரும்பி
யிருந்தவமிழைத்தவெனதில்லிடையின்வந்தெ
னருந்தவமுடித்தனையருட்கரசவென்றான்.

(இ - ள்.) அமலன்-ஸ்ரீராமன், பொழிலகத்து-(அகத்தியரது) சோலைக்குள், பொருந்த - பொருத்தமாக, இனிது - இனிமையாய், புக்கான் - பிரவேசித்தவனாய்,—அவன் - அம்முனிவர், விருந்து அமைத்தபின் - விருந்திட்டு உபசரித்தபின்பு, விரும்பினன்-(அங்கே) மகிழ்ந்திருந்தான்; (அப்பொழுது அம்முனிவர்), விரும்பி-மகிழ்ந்து, (ஸ்ரீராமனை நோக்கி), 'அருட்கு அரச - கருணைக்குத் தலைவனே! (நீ), 'இருந் தவம் இழைத்த - மிக்க தவத்தைச் செய்த, எனது - என்னுடைய, இல்லிடையின் - வீட்டில், வந்து - எழுந்தருளி, என் அருந் தவம்-எனது அரிய தவத்தை, முடித்தனை-நிறைவேற்றினாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

நீ இங்ஙனம் எழுந்தருளியது யான் முற்பிறப்புக்களிலும் இப்பிறப்பிலுஞ் செய்த தவத்தாலென்றும், யான்செய்துவருந் தவம் இப்பொழுது நீ எழுந்தருளியபின்பே ஈடேறிற்றென்றுங் கூறினானாம். இனி, விரும்பினனாகிப் புக்கானென்றுமாம். விருந்து - புதுமை; இங்கே புதிதாய் வந்தவர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்துக்கு இருமடியாகுபெயர். (சசு)

ருo. என்றமுனியைத்தொழுதிராமனிமையோரு
நின்றதவமுற்றுநெடியோரினெடியோரு
முன்றனருள்பெற்றிலர்களுன்னருள்சுமந்தேன்
வென்றனனனைத்துலகுமேலினிதெனென்றான்.

(இ - ள்.) என்றமுனியை - என்று கூறிய அகத்தியரை, இராமன்—, தொழுது—, 'இமையோரும் - தேவர்களும், நின்ற தவம்-(தமக்குச் செய்ய வேண்டுவதாகப்) பொருந்திநின்ற தவத்தை, முற்றும் - முடியச் செய்த, நெடியோரின் - பெரியோர்களுள்ளும், நெடியோரும் - பெரியோர்களாகிய மகாமுனிவர்களும், உன்தன் அருள் - உன்னுடைய கருணையை, பெற்றிலர்கள் - (எளிதிற்) பெற்றார்களில்லை; உன் அருள் - (அத்தன்மையதாகிய) உனது கருணையை, சுமந்தேன் - (யான் இன்று) பெற்றேன்; (ஆகையால்), அனைத்து உலகும் - சகல லோகங்களையும், வென்றனன் - சயித்தவனானேன்; மேல் இனிது என் - இனிப் பெறவேண்டிக் குறையாகக் கிடந்த நன்மை யாது உளது? [ஒன்றுமில்லை],' என்றான்—; (எ - று.)

பெறற்கு அரிய உன்னருளைப் பெற்றதனால், எல்லாவுலகத்தவரினுஞ் சிறந்தவனானேனென்று இராமன் கூறினனென்க. 'மேலினிதென்' என்றது, நின்னருளாற்பெறாதபேறு எதுவுமில்லையென்றபடி. (ருo)

௫௧. தண்டகவனத்துறைதியென்றுரைதரக்கொண்
டுண்டுவரவித்திசையெனப்பெரிதுவந்தே
னெண்டகுகுணத்தினையெனக்கொடுயர்சென்னி
துண்டமதிவைத்தவனையொத்தமுனிசொல்லும்.

(இ - ள்.) உயர் சென்னி - உயர்ந்த தலையில், துண்டம் மதி - பிறைச் சந்திரனை, கொடு வைத்தவனை - கொண்டு வைத்தருளிய பரமசிவனை, ஒத்த - போன்ற, முனி - அம் முனிவர்,—(ஸ்ரீ ராமனை நோக்கி), 'எண்தகு குணத்தினை - (யாவராலும்) தியானஞ் செய்யப்படுகின்ற திருக்கலியாண குணங்களை யுடையவனே! (நீ), தண்டக வனத்து - தண்டகாரணியத்தில், உறைதி - எழுந்தருளி யிருக்கிறாய், என்று உரைதர - என்று சொல்ல, (கேட்டு), கொண்டு - அதுகொண்டு, இதிசை - இந்தஇடத்திற்கு, வரவு - (உனது) வருகை, உண்டு - உளதாகும், என - என்று, பெரிது உவந்தேன் - மிகவும் மகிழ்ந்திருந்தேன்,' என - என்று சொல்லி, சொல்லும்-(மீண்டுஞ்) சொல்வார். (எ - று.)

நீ அவ்வாறே எழுந்தருளினை யென்பது குறிப்பெச்சம். இனி எண் டகு குணத்தினை யென்பதற்கு, அபஹதபாப்மத்வம் [வினைத்தொடர் பின்மை], விஜரத்வம் [மூப்பின்மை], விம்ருத்யுத்வம் [மரணமின்மை], விசோகத்வம் [துயரின்மை], விஜிகித்ஸத்வம் [உணவுநசையின்மை], அபி பாஸத்வம் [நீர்வேட்கையின்மை], ஸத்யகாமத்வம் [விரும்பியதைத் தவறாது பெறுந் தன்மை], ஸத்யஸங்கல்பத்வம் [தவறாமல் நிறைவேறுங்கருத் துடைமை] என்னும் எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையா யென்றும், வாற்சலியம், சுவாமித்வம், சௌசீல்யம், சௌலப்பியம் ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, ப்ராப்தி, பூர்த்தி என்றும் எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடையா யென்று மாம். (௫௧)

அகத்தியர் இராமனை இங்கேயே இருக்கவேணு மென்றல்.

௫௨. ஈண்டுறைதியையவினியிவ்வயினிருந்தால்
வேண்டியனமாதவம்விரும்பினமுடிப்பாய்
தூண்டுசினவாணிருதர்தோன்றியுளரென்றான்
மாண்டுகமலேந்தெமர்மனத்துயர்துடைப்பாய்.

(இ - ள்.) ஐய - தலைவனே! (நீ), இனி—, ஈண்டு உறைதி - இங்கு வசித்தருள்வாயாக; இ வயின்-இவ்விடத்தில், இருந்தால்—,—வேண்டியன- இன்றியமையாதனவும், விரும்பின - (நாங்கள்) விரும்பியவையுமாகிய, மா தவம் - பெரிய தவங்களை, முடிப்பாய் - நிறைவேற்றுவாய்; தூண்டு சினம் - வளர்கின்ற கோபத்தையுடைய, வாள் நிருதர் - கொடிய அரக்கர், தோன்றி உளர் என்றால் - வருவார்களாயின், (அவர்களை), மாண்டுஉக - இறந்து அழி

யும்படி, மலைந்து - போர்செய்து, எமர் - எங்களது, மனம் துயர் - மனத்தி லுள்ள கிலேசத்தை, துடைப்பாய் - தீர்ப்பாய்; (எ - று.)

மற்றை முனிவர்களையும் உளப்படுத்தி, 'எமர்' என்றார். (ருஉ)

ருக. வாழுமறைவாழுமனுநீதியறம்வாழுந்
தாழுமிமையோருயர்வர்தானவர்கடாழ்வா
ராழியுழவன்புதல்வவையமிலைமெய்யே
யேழுலகும்வாழுமினியிங்குறைதியென்றான்.

(இ-ள்.) ஆழி உழவன் புதல்வ- சக்கரவர்த்தித்திருமகனே!—மறை - வேதங்கள், வாழும் - வாழ்வுபெறும்; மனு நீதி-(அவ்வேதங்களோ டொப்பச் சொல்லப்படுகின்ற) மநுமுதலியவர்களாற் செய்யப்பட்ட நீதிநூல்கள், வாழும்—; அறம்-(அந்நீதிநூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாகிய) தருமங்கள், வாழும்—; (அதனால்), தாழும் இமையோர் - அரக்கர்களால்) தாழ்வடைகிற தேவர்கள், உயர்வர் - உயர்வடைவார்கள்; (அவர்கள் உயர), தானவர்கள் - (உயர்வடைகிற) அசுரர்கள், தாழ்வார் - தாழ்வடைவார்கள்; (இதில்) ஐயம் இலை - (சிறிதுஞ்) சந்தேகமில்லை; மெய்யே - உண்மையேயாகும்; (இதுவுமன்றி), ஏழ் உலகும் வாழும் - ; (ஆகையால்), இனி இங்கு உறைதி—, என்றான்—; (எ - று.)

வாழும் மறை யென எடுத்து, நித்தியமாகிய வேத மெனினுமாம். பதினெட்டு நீதிநூல்களுள்ளும் மநு மிகச் சிறந்த தாதலால், மநுநீதி யென்றார். நீதிஅறம்- நீதிநூல்களுட்கூறப்பட்டுள்ள தரும மெனினுமாம். 'தாழுமிமையோர்' என்றதற்கேற்ப, உயருந் தானவ ரெனப்பட்டது. தானவர்க்கும் அரக்கர்க்கும் வேற்றுமை உள தாயினும், தேவர்கட்குப் பகைவராகும் பொதுமை பற்றி, அபேதமாக் கூறினர். ஆழியுழவன் - ஆஜ்ஞாசக்கரமாகிய ஏரால் உலகமுழுதையும் உழுபவன். (ருக)

அதற்கு இராமன் தன்கருத்தைத் தெரிவித்தல்.

ருச. செருக்கடையரக்கர்புரிதீமைசிதைவெய்தித்
தருக்கழிதரக்கடிதுகொல்வதுசமைந்தேன்
வருக்கமறையோயவர்வருந்திசையின்முந்துற்
றிருக்கைநலநிற்கருளெனென்றனனிராமன்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), இராமன்—, (அம்முனிவரைநோக்கி), 'வருக்கம் மறையோய் - கூட்டமாகிய வேதங்களை யுடையவனே! செருக்கு அடை - கர்வத்தையடைந்த, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், புரி - செய்கின்ற, தீமை - கொடுமை யெல்லாம், சிதைவு எய்தி - அழிதலையடைந்து, தருக்கு அழிதர - (அவர்கள்) களிப்பு அழியும்படி, கடிது - விரைவிலே, கொல்வது - கொல்வதாக, சமைந்தேன் - சித்தமாயிருக்கின்றேன்; (ஆகையால்), அவர் வரும் திசையின் - அவர்கள் வருந் தெற்குத்திக்கில், முந்துற்று இருக்கை -

முற்பட்டுச் சென்றிருத்தல், நலம் - நன்மை, (என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது); நிற்கு - உனக்கு, அருள் என் - விருப்பமென்ன என்றனன்—.

செருக்கடை, கடை-ஏழனுருபாய், யுத்தகளத்தி லென்றுமாம். வேதங்கள் அநந்தமாதலால், 'வருக்கமறை' என்றார். ராக்ஷஸராஜதானியாகிய லங்கையும், கரதூஷணதியருள்ள ஜநஸ்தாநமும் தெற்கிலுள்ளன வாதலால், தென்திசை, 'அவர்வருந்திசை' எனப்பட்டது. (ருச)

அகத்தியர் அதற்குஉடன்பட்டு இராமனுக்கு வில் முதலியன அளித்தல்.

ருரு. விழுமியதுசொற்றனையிவ்வில்லிதிவண்மேனாண்
முழுமுதல்வன்வைத்துளதுமூவுலகும்யானும்
வழிபடவிருப்பதிதுதன்னைவடிவாளிக்
குழுவழுவில்புட்டிலொடுகோடியெனநல்கி.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட அகத்தியர்), 'விழுமியது சொற்றனை - சிறப்பான வார்த்தை சொன்னாய்; இவண் - இவ்விடத்தில் உள்ள, இவ்வில் இது - இந்த வில், மேல் நாள் - முற்காலத்தில், முழு முதல்வன் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, வைத்து உளது - வைத்துக்கொண்டிருந்தது; மூஉலகும் - திரிலோகமும், யானும்—, வழிபட - வணங்கிப் பூசைசெய்யும்படி, இருப்பது—; இது தன்னை - இவ்வில்லை, வடி வாளி குழு - கூர்மையான அம்புகளின் கூட்டம், வழுவு இல் - குறைபடாத தன்மையையுடைய, புட்டிலொடு - (இரண்டு) தூணீரங்களுடன், கோடி - கொள்வாய்', என - என்று சொல்லி, நல்கி - கொடுத்து;

வாளிக்குழு வழுவில் புட்டில் - அக்ஷயதூணீரம். விசுவகருமாவினால் நிருமிக்கப்பட்டு விஷ்ணுவினிடத்தே தங்கிப் பின்பு பரசுராமன்பால் வந்து சேர்ந்த வில், அவரால் ஸ்ரீராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு, ஸ்ரீராமனால் வருணனிடத்தே காக்கும்படி வைக்கப்பட்டதனை, அவ்வருணன், இப்பொழுது கராதிராக்ஷஸவதம் நெருங்கிற்றென்று கருதி, ஸ்ரீராமனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும்படி அகஸ்தியரிடங் கொணர்ந்து கொடுத்திருந்தனனென அறிக. (ருரு)

ருசு. இப்புவனமுற்றுமொருதட்டினிடையிட்டா
லொப்புவரவிற்றெனவுரைப்பரியவாளும்
வெப்புருவுபெற்றவரன்மேருவரைவில்லா
முப்புரமெரித்ததனிமொய்கணையுநல்கா.

(இ - ள்.) இ புவனம் முற்றும் - இவ்வுலகமுழுவதையும், ஒரு தட்டினிடை இட்டால் - ஒருதராசுதட்டில் வைத்துநிறுத்தாலும், ஒப்பு வரவிற்று என உரைப்பு அரிய - (இதனைவைத்த தட்டுக்கு) ஒப்பாக வருதலையுடையதென்று சொல்லுதற்கரிய, வாளும் - வாளையும், வெப்பு உருவு பெற்ற - அனற்பிழம்பினுருவம் பொருந்திய, அரன் - பரமசிவன், மேரு வரை - மகாமேருமலையை, வில் ஆ - வில்லாகக் கொண்டு, முப் புரம் எரித்த - திரி

புரங்களை எரித்தழித்த, தனி - ஒப்பில்லாத, மொய் கணையும் - வலிய அம்பையும் [வைஷ்ணவசாத்தையும்], நல்கா - கொடுத்து,—(எ - று.)

அரன்-ஹரன், பிரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் ஹரிப்பவன்; ஹரித்தல்-அழித்தல்: அன்றிக்கே, தொண்டர்களது துன்பங்களைத் துடைப்பவன். முப்புரம் - இருப்புமதில், வெள்ளிமதில், பொன்மதில். (ருசு)

பஞ்சவடியிலிருக்குமாறு அகத்தியர் விடைகொடுத்து அனுப்புதல்

ருஎ. ஓங்குமரனோங்கிமலையோங்கிமணலோங்கிப்
பூங்குலைகுலாவுகுளிர்சோலைபுடைவிம்மித்
தூங்குதிரையாறுதவழ்சூழலதொர்குன்றின்
பாங்கருளதாலுறையுள்பஞ்சவடிமஞ்ச.

(இ - ள்.) மஞ்ச - மைந்தனே!—ஓங்கு மரன் ஓங்கி - உயர்ந்த மரங்கள் வளரப்பெற்றும், மலை ஓங்கி - மலைகள் உயரப்பெற்றும், மணல் ஓங்கி - மணற்குன்றுகள் உயரப்பெற்றும், பூ குலை குலாவு - பூங்கொத்துகள் விளங்குகின்ற, குளிர் சோலை - குளிர்ந்த சோலைகள், புடை விம்மி - பக்கங்களில் விளங்கப்பெற்றும், தூங்கு திரை - மிக்க அலைகளையுடைய, யாறுதவழ் - ஆறுகள் பாயப்பெற்று முள்ள, சூழலது - சுற்றிடங்களையுடையதாகிய, ஓர் குன்றின் - ஒருமலையின், பாங்கர் - அருகில், பஞ்சவடி - பஞ்சவடியென்கிற, உறையுள் - வாஸஸ்தாநமொன்று, உளது - உள்ளது; (எ - று.)

முதலடி - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. பூங்குலை-உம்மைத்தொகையாய், பூக்களும் பழக்குலைகளு மென்றுமாம். யாறு - கோதாவரி முதலியன. பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதி; அதனையுடைய இடத்திற்கு ஆகுபெயர்; அது, அகண்டகோதாவரிக் கரையில் நாசிகாத்திரியம்பகத்துக்கு சமீபத்தி லுள்ளது. (ருஎ)

ருஅ. கன்னியிளவாழைகனியீவகதிர்வாலின்
செந்நெலுளதேனொழுகுபோதுமுளதெய்வப்
பொன்னியெனலாயபுனலாறுமுளபோதா
வன்னமுளபொன்னிவளொடன்பின்விளையாட.

(இ - ள்.) (அவ்விடத்தில்), கனி ஈவ - பழங்களைத் தருவனவாகிய, கன்னி இள வாழை - மிகவும் இளமையான வாழைமரங்களும், கதிர் - கதிர்களையும், வாலின் - வாலையுமுடைய, செந்நெல் - செந்நெற்பயிர்களும், உள - உள்ளன; தேன் ஒழுகு போதும் - தேன் வழிகின்ற மலர்களும், உள - உள்ளன; தெய்வம்-தெய்வத்தன்மையையுடைய, பொன்னி எனல் ஆய-காவேரியென்று சொல்லத்தக்க, புனல் ஆறும் - நீர்வெள்ளத்தையுடைய நதிகளும், உள - உள்ளன; பொன் இவளோடு - இச்சீதையுடன், அன்பின் விளையாட - அன்போடு விளையாடுதற்கு, போதா - பெருநாரைகளும், அன்னம் - ஹம்ஸங்களும், உள - உள்ளன; (எ - று.)

கன்னி யிள - ஒருபொருட்பன்மொழி. இனி, வாலின் கதிர் என மாற்றி, அணில் வால்போன்ற கதிருள்ள செந்நெற்பயிரென்றுமாம். பொன் - இலக்குமி. (௫௮)

இராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடன் அப்பாற் செல்லுதல்.

௫௯. ஏகியினியவ்வயினிருந் துறைமினென்றான்
மேகநிறவண்ணனும்வணங்கிவிடைகொண்டான்
பாகனையசொல்லியொடுதம்பிபரிவிற்பின்
போகமுனிசிந்தைதொடரக்கடிதுபோனான்.

(இ - ள்.) இனி—, அ வயின் - அவ்விடத்தில், ஏகி - சென்று, இருந்து உறைமின் - தங்கியிருங்கள், என்றான் - என்று (அகத்தியர்) சொன்னார்; மேகம் நிறம் வண்ணனும் - மேகம் போன்ற (கரு) நிறத்தையும் (கைம்மாறு கருதாது கொடுக்குந்) தன்மையையுமுடைய இராமனும், வணங்கி—, விடை கொண்டான் - (அம்முனிவர்பக்கல்) அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, பாகு அனைய சொல்லியொடு - வெல்லப்பாகைப்போன்ற இன்சொல்லினையுடைய சீதையும், தம்பி - லக்ஷ்மணனும், பரிவின் - அன்போடு, பின் போக - பின்னே வரவும்,—முனி சிந்தை - அம்முனிவரது மனம், தொடர - பின்தொடரவும், கடிது - விரைவாக, போனான் - (அப்பாற்) சென்றான்; (எ - று.)

(அகத்தியர்) (௫௫) நல்கி, (௫௬) நல்கா, (௫௯) என்றான் என முடிபு காண்க.

அகத்தியப்படலம் முற்றிற்று.

நான்காவது

சடாயுகாண் படலம்.

சடாயு - ஜடாயு; இச்சொல்லுக்கு - பலமயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்த ஜடைபோன்ற ஆயுளுள்ளவ னென்று பொருள்: மிக்க ஆயுளுள்ளவ னென்று கருத்து; இனி, இதற்கு - இறகில்உயிரையுடையவ னென்றும், ஜடையை யுடையவ னென்றுங் கூறுவாரு முளர். இவர், அருணனதுபுத்திரர்: சம்பாதியினது தம்பி; இவர் தசரதசக்கரவர்த்திக்குத் தமையன்முறையாதல்பற்றி, இவர்க்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'பெரியஉடையார்' என்று திருநாமம். 'சடாயுகாண்' என்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலால், ஜடாயு ராமலக்ஷ்மணரைக் காண்கிறவென்றும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜடாயுவைக் காண்கிற வென்றும் விரித்து உரைக்க.

இப்படலம், தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் பல உதவிகள்செய்து உயிர்த்தோழராயினவரும் கழுகுக்கரசு மாகிய சடாயு என்பவரை இராமலக்ஷ்மணர்கள் காண, அவர் அம்முறைபற்றி இவர்களைப் புத்திரராகவேபாவித்துப் பாதுகாக்க, பஞ்சவடியைச்சேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றது.

வேறு.

இராமன் முதலிய மூவரும் சடாயுவைக் காணுதல்.

க. நடந்தனர்காவதம்பலவுநன்னதி
கிடந்தனநின்றனகிரிகள்கேண்மையிற்
றொடர்ந்தனதுவன்றினசூழல்யாவையுங்
கடந்தனர்கண்டனர்கழுகின்வேந்தையே.

(இ - ள்.) (இராமன்முதலிய மூவரும்),—காவதம் பலவும் - பலகாதவழிதூரம், நடந்தனர் - நடந்தவர்களாய்,—கிடந்தன - (ஆங்காங்குப்) பொருந்தியவைகளாகிய, நல் நதி - சிறந்த ஆறுகளையும், நின்றன - நிலைநின்றவையாகிய, கிரிகள் - மலைகளையும், தொடர்ந்தன - ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்தனவும், துவன்றின - நெருங்கியவையு மாகிய, சூழல் யாவையும் - மற்றைக் காட்டினிடங்களையும், கேண்மையின் - முறைமையால், கடந்தனர் - தாண்டிச்சென்று,—(அங்கு), கழுகின் வேந்தை - கழுகுகளுக் கரசாகிய சடாயுவை, கண்டனர் - கண்டார்கள்; (எ - று.)

காவதம் - விகாரம். புண்ணியதீர்த்த மாதலால், 'நன்னதி' என்றார் இனி, கேண்மையிற்றொடர்ந்தன வென்பதற்கு, நட்புக்கொண்டாற்போல ஒன்றைஒன்று தொடர்ந்துள்ள பலஇடங்களையு மென்றுமாம்.

இதுமுதல் இருபதுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கலி விருத்தங்கள். (க)

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - ஒருதொடர்: சடாயுவின் வருணனை.

உ. உருக்கியசுவணமொத்துதயத்துச்சிசே
ரருக்கனிவ்வகலிடத்தலங்குதிக்கெலாந்
தெரிப்புறுசெறிசுடர்ச்சிகையினற்சிறை
விரித்திருந்தனனெனவிளங்குவான்றனை.

(இ - ள்.) உருக்கிய—, சுவணம் - பொன்னை, ஒத்து - போன்று, உதயத்து - உதயகிரியினது, உச்சி - சிகரத்தை, சேர் - சேர்ந்து உதித்த, அருக்கன் - இளஞ்சூரியன், இ அகல் இடத்து - இந்த அகன்ற பூமியில், அலங்கு திக்கு எலாம் - பொருந்திய எல்லாத்திசைகளையும், தெரிப்புறு - விளங்கச் செய்கின்ற, செறி சுடர் - நெருங்கிய (தனது) கிரணங்களின், சிகையினால்- ஒளியினால், சிறை - சிறகுகளை, விரித்து இருந்தனன் என - விரித்துக் கொண்டிருந்தான்போல, விளங்குவான்தனை - விளங்குபவரும்,—(எ - று.)

வடநூலார் உதயமென்றே அம்மலைக்குப் பெயர்கூறுவர். அருக்கன் = அர்க்கன். ஜடாயுவுக்குப் பாலசூரியனும் அவரது விரிந்தசிறகுக்குப் பரந்த கிரணமும் உவமை. இவர் அங்கு ஒருமலையினுச்சியில் தங்கியிருந்ததனால், உதயத்துச்சிசேருருக்கனை உவமை கூறினார்; இதனை மேலிற் கவிகளானு முணர்க. (உ)

ந. முந்தொருகருமலைமுகட்டுமுன்றிலிற்
சந்திரனொளியொடுதழுவச்சார்த்திய
வந்தமில்கனைகடலமரர்நாட்டிய
மந்தரகிரியெனவயங்குவான்றனை.

(இ - ள்.) முந்து - தங்களுக்குமுன்னே, ஒரு கரு மலை - ஒரு பெரிய மலையினது, முகட்டு முன்றிலின் - உச்சியினிடத்திலே,—அமரர் - தேவர்கள், அந்தம்இல் - அளவில்லாத, கனை கடல் - ஒலிக்கின்ற திருப்பாற்கடலில், சந்திரன் ஒளியொடு - சந்திரனது பிரகாசத்தோடு, தழுவ - பொருந்தும்படி, சார்த்திய நாட்டிய - சேர்த்து நிறுத்திவைத்த, மந்தரகிரிஎன - மந்தரமலை போல, வயங்குவான்தனை - விளங்குபவரும்,—(எ - று.)

முன்றில் - இல்லுக்கு முன்னாகிய இடம்; இலக்கணப்போலி: இது, இங்கே முன்னிட மென்னு மாத்திரையாயிற்று. முன்றிலின் வயங்குவானெனக் கூட்டுக. அமரரும் அசுரரும் அமுதமெழப் பாற்கடல்கடைந்த காலத்துச் சந்திரனை அடைதாணகக் கொண்டதனால், 'சந்திரனொளியோடு தழுவச்சார்த்திய மந்தரம்' எனப்பட்டது; இதனைக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் "மத்து மந்தரம் வாசுகி நடைகயி றடைதாண், மெய்யத்து சந்திரன்" என்பது முதலியவற்றானும் அறிக. சார்த்திய கிரி, நாட்டிய கிரி யென்க, மந்தரகிரி ஜடாயுவுக்கும், சந்திரனொளி அவரது ஒளிக்கும் உவமை. (ந)

௪. மாணிறவிசும்பெழின்மறையத்தன்மணிக்
காணிறச்சேயொளிகதுவக்கண்ணக
னீணிறவரையினிற்பவளநீள்கொடி
போனிறம்பொலிந்தெனப்பொலிகின்றான்றனை.

(இ - ள்-) கண் அகல் - இடமகன்ற, நீல் நிறம் - நீலநிறத்தையுடைய, வரையினில் - அம்மலைமேலே,—மால் நிறம் விசும்பு - கருநிறத்தையுடைய ஆகாயத்தினது, எழில் - நிறம், மறைய - (தன் நிறத்தால்) மறையவும்,—பவளம் நீள்கொடி - நீண்டபவழக்கொடி, போன் நிறம் பொலிந்து என - (தனது) அழகியநிறத்தோடு விளங்கினாற்போல, தன் - தனது, மணி கால் - அழகிய கால்களின், நிறம் - நிறத்தினது, சேய் ஒளி - சிவந்தஒளி, கதுவ - பொருந்தவும்,—பொலிகின்றான் தனை - விளங்குகின்றவரும்,—(எ - று.)

இக்கவியை "நீணிறத்தார் சோலை நிரம்பெயா நீடியதன், றாணிறத்தாற் பொய்கைத்தலஞ் சிவப்ப - மாணிறத்தான், முன்னப்புட் டோன்று முளரித் தலைவைகு, மன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாங்கு" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. சேய் - செம்மையென்னும்பண்புப்பெயரின் விகாரம். நீல் - கடைக்குறை. வரையினிற் பொலிகின்றா னென்க. பவளம் - ப்ரவாளமென்னும்வடமொழியின் சிதைவு. பொன்னிறம் - போனிறமென, எதுகைநோக்கிய விகாரம்; "போனிறப் புத்திசேனன் பொன்னண பகழி சிந்தி" என்னுஞ் சிந்தாமணியிற் போல. இனி, பவழக்கொடி பொன்னினிடத்தே நிறம் விளங்கினாற்போலத் தன் பொன்மேனியிடத்தே சிவந்த காலினொளி பொருந்த வென்றுமாம். (௪)

௫ தூய்மையனிருங்கலைதுணிந்தகேள்வியன்
வாய்மையன்மறுவிலன்மதியின்கூர்மைய
னாய்மையின்மந்திரத்தறிஞனாமெனச்
சேய்மையினோக்குறுசிறுகணான்றனை.

(இ - ள்.) தூய்மையன் - பரிசுத்தியையுடையவரும்,—இருங் கலை துணிந்த கேள்வியன் - மிக்ககல்வியையுந் தெளிந்தகேள்வியையுமுடையவரும்,—வாய்மையன் - சத்தியத்தையுடையவரும்,—மறு இலன் - குற்றமில்லாதவரும்,—மதியின் கூர்மையன் - அறிவின் நுட்பத்தை யுடையவரும்,—ஆய்மையின் - ஆராய்ச்சியையுடைய, மந்திரத்து - ஆலோசனையால், அறிஞன் ஆம் என - அறிபவரைப்போல, சேய்மையின் நோக்குறு - மிக்க தூரத்திலுள்ளவற்றையுங் காண்கின்ற, சிறு கணான் தனை - சிறிய கண்களையுடையவரானவரும்,—(எ - று.)

கல்வியாவது - கற்றற்குஉரிய நூல்களைக் கற்றல். கேள்வியாவது-கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்; கற்றவழி அதனினாய அறிவை வலியுறுத்தலானும், கல்லாதவழியும் அதனை உண்டாக்

குதலானும், இது, கல்வியின்பின் வைக்கப்பட்டது. வாய்மையாவது - மெய்யினது தன்மை. மறுவாவது - காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் எனப்பட்ட ஆறு குற்றங்கள். மதியாவது - கல்விகேள்விகளினுய அறிவோடு உண்மையறிவு. உபமானத்தில் 'செய்மையின்நோக்குறுசிறுகண்' என்பதற்கு, காலமிடையிட்டவற்றையுந் தேயமிடையிட்டவற்றையும் அறிகின்ற நுண்ணறிவென்க. ஆம் - அசை. (ரு)

கூ. வீட்டிவாளவுணரைவிருந்துகூற்றினை
யூட்டிவீழ்மிச்சிறுனுண்டுநாடொறுந்
தீட்டிமேலிந்திரன்சிறுகண்யானையின்
றோட்டிபோற்றேய்ந்தொளிர்துண்டத்தான்றனை.

(இ - ள்.) வாள் அவுணரை - கொடிய அசுரர்களை, வீட்டி - (உடலும் உயிரும்வெவ்வேருக) விடுவித்து [கொன்று],—கூற்றினை-யமனை, விருந்து ஊட்டி - (அவ்வசுரர்களது உயிரை) விருந்திட்டு உண்பித்து,—வீழ் மிச்சில்- கீழ்விழுந்து மிகுதியாய்நின்ற உடலை, தான் உண்டு—, நாள் தொறும்-தினந் தோறும், தீட்டி - தீட்டப்பட்டு,—மேல் இந்திரன்-தேவேந்திரனது, சிறு கண் யானையின்-சிறிய கண்களையுடைய (ஐராவதமென்னும்) யானையினது, தோட்டிபோல் - அங்குசம்போல, தேய்ந்து ஒளிர் - தேய்ந்து விளங்குகின்ற, துண்டத்தான்தனை - மூக்கையுடையவரும்,—(எ - று.)

மிச்சில் - ஒழிபொருள். தோட்டி - மாவெட்டி. துண்டம் - பறவை மூக்கு, மேல் - ஆகுபெயர். தீட்டித் தேய்ந்தொளிர் துண்டமென்க. (கூ)

எ. கோளிருநான்கினேடொன்றுகூடின
வாளுறுதிகிரிபோலாரத்தான்றனை
நீளுறுமேருவினெற்றிமுற்றிய
வாளிரவியிற்பொலிமௌலியான்றனை.

(இ - ள்.) இரு நான்கினேடு ஒன்று கூடின கோள் - நவக்கிரகங்களையும், ஆளுறு - ஆளுதலையுடைய, திகிரிபோல் - சிம்சுமாரசக்கரம்போன்ற, ஆரத்தான்தனை - நவரத்தினமாலையையுடையவரும்,—நீள் உறு - உயர்ந்த, மேருவின் - மேருமலையினது, நெற்றி - உச்சியில், முற்றிய - பொருந்திய, வாள் இரவியின் - ஒளியினையுடைய சூரியன்போல, பொலி - விளங்குகின்ற, மௌலியான்தனை - கிரீடத்தையுடையவரும்,—(எ - று.)

ஆரத்திற்குத் துருவசக்கரமும், அவ்வாரத்திற்பதித்துள்ள நவமணிகளுக்கு அச்சக்கரத்தின்கண்ணேயுள்ள நவக்கிரகங்களும் உவமை. ஆரம் - ஹாரம். நவக்கிரகங்கள் - சூரியன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன், பிருகஸ்பதி, சுக்கிரன், சனி, ராகு, கேது. நவமணிகள் - கோமேதகம், நீலம், பவளம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம். ஆளுறு திகிரி - துருவன் தான் நடுவிலேயிருந்து சுற்றிக்கொண்டு காற்றின் வடிவு

மான கயிறுகளினாலே கட்டப்பட்ட நவக்கிரகங்களையுஞ் சுற்றித் திருப்புகின்ற சக்கரம். மௌலி - வடசொல். இவரது உருவத்துக்கு மேருவும், சிரசுக்குச் சிகரமும், கிரீடத்துக்குச் சூரியனும் உவமை. கழுகுக்கரசு ஆதலால், முடியும் ஆரமுங் கூறினார். (எ)

அ. சொற்பங்கமுறநிமிரிசையின்சும்மையை
யற்பங்கமுறவருமருணன்செம்மலைச்
சிற்பங்கொள்பகலெனக்கடிதுசென்றுதீர்
கற்பங்களெனைப்பலகண்டுளான்றனை.

(இ - ள்.) சொல் பங்கம் உற - சொற்கள் தோல்வியடையும்படி நிமிர் - வளர்கின்ற, இசையின் சும்மையை - கீர்த்தியின் மிகுதியையுடையவரும்,— அல் பங்கம் உற - இருள் அழிவையடையும்படி, வரும் - உதிக்கின்ற, அருணன் - அருணனது, செம்மலை - புத்திரரும்,—கற்பங்கள் எனை பல - அனேககல்ப காலங்களை, கடிது சென்று தீர் - விரைவிற் கழிந்துபோகின்ற, சிற்பம் கொள் பகல் என - சிறுமையைக்கொண்ட நாள்களைப்போல, கண்டு உளான் தனை - கண்டிருப்பவரும்,—(எ - று.)

சொல்லச்சொல்ல முடியாது மேன்மேல் வளர்கின்ற புகழென்றற்கு, 'சொற்பங்க முற நிமிரிசை' என்றார். அருணன் - சூரியசாரதி. (அ)

கூ. ஓங்குயர்நெடுவரையொன்றினின்றது
தாங்கலதிருநிலந்தாழ்ந்துதாழ்வுற
வீங்கியவலியினிலிருந்தவீரனை
யாங்கவரணுகினரயிர்க்குஞ்சிந்தையார்.

(இ - ள்.) ஓங்கு உயர் நெடு வரை ஒன்றில் - மிகவும் உயர்ந்த பெரிய தொருமலையில், நின்று - பொருந்தி, அது தாங்கலது - அம்மலை (தன்னைத்) தாங்கமாட்டாமல், இருநிலம் தாழ்ந்து - பெரியநிலத்திற்குள்ளே புதைந்து, தாழ்வுற - கீழ்மையடையும்படி, வீங்கிய வலியினில் - மிக்கபலத்தோடு, இருந்த—, வீரனை - வீரத்தன்மையையுடையவருமாகிய அச்சடாயுவை, அவர் - அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அணுகினர் - சமீபித்து, அயிர்க்கும் சிந்தையார் - சந்தேகிக்கின்ற மனமுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

ஓங்கு உயர் - ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆங்கு - சுட்டு நீண்டது. (கூ)

சடாயுவைக்கண்டு ராமலக்ஷ்மணர் சந்தேகித்தல்.

க0. இறுதியைத்தன்வயினியற்றவெய்தினா
னறிவிலியரக்கனுமல்லனுமெனி
னெறுழ்வலிக்கலுழனேயென்னவுன்னியச்
செறிகழல்வீரருஞ்செயிர்த்துநோக்கினர்.

(இ - ள்.) அ செறி கழல் வீரரும் - நெருங்கிய வீரக்கழலையணிந்த அவ் விராமலக்ஷ்மணர்களும்,—'(இவன்), தன்வயின் - தமக்கு, இறுதியை - அழிவை, இயற்ற - செய்ய (எண்ணி), எய்தினன் - (பறவையுருவங்கொண்டு) வந்தவனான, அறிவு இலி அரக்கன் ஆம் - அறிவில்லாதவனாகிய ராக்ஷசனாவன்; அல்லன் ஆம் எனின் - அவ்வாறல்லாமற் போனால், எறுழ் வலி கலுழனே (ஆம்) - மிக்கவலியினையுடையகருடனேயாவன்', என்ன உன்னி - என்று எண்ணி, செயிர்த்து - சந்தேகப்பட்டு, நோக்கினார் - பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

தன் - ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். இனி, தனக்குத் தானே முடிவை உண்டாக்கிக்கொள்ளவந்த வென்றுமாம். எறுழ் - உரிச்சொல்; "எறுழ் வலியாகும்." எறுழ்வலி - ஒருபொருட் பன்மொழி. கலுழன் - வடசொற் சிதைவு. இது, வடிவுபற்றி வந்த ஐயநிலையுவமையணி. (௧0)

சடாயு ராமலக்ஷ்மணரைச் சந்தேகித்தல்.

௧௧. வனைகழல்வரிசிலைமதுகைமைந்தரை
யனையவன்றானுங்கண்டயிர்த்துநோக்கினன்
வினையறுநோன்பினரல்லர்வில்லினர்
புனைசடைமுடியினர்புலவரோவென.

(இ - ள்.) அனையவன் தானும் - அச்சடாயு தானும்,—வனை கழல் - கட்டிய வீரக்கழலையும், வரி சிலை - கட்டமைந்த வில்லையும், மதுகை - வலியையுமுடைய, மைந்தரை - அக்குமாரர்களை, கண்டு - பார்த்து,—'புனை சடை முடியினர் - தரித்த சடையோடுகூடிய முடியினையுடைய இவர்கள், வினை அறு நோன்பினர் - இருவினையும் அறுதற்குக்காரணமான தவத்தினையுடைய முனிவர்களென்றாலோ, வில்லினர் - வில்லையுடையர்; (ஆதலால்), அல்லர்—; புலவரோ - தேவர்களோ?' என - என்று, அயிர்த்து - ஐயமுற்று, நோக்கினன்—: (எ - று.)

புலவர் - அறிவுடையவர்: விபுதரென்னும்வடசொல்லின்மொழிபெயர்ப்பு.

௧௨. புரந்தரன்முதலியபுலவர்யாரையு
நிரந்தரநோக்குவெனேமியானுமவ்
வரந்தருமிறைவனுமழுவலாளனுங்
கரந்திலரென்னையானென்றுங்காண்பெனால்.

(இ - ள்.) புரந்தரன் முதலிய - இந்திரன் முதலான, புலவர் யாரையும் - தேவர்கள் யாவரையும், நிரந்தரம் - இடைவிடாமல் [எப்பொழுதும்], நோக்குவென் - பார்ப்பேன்; நேமியானும் - சக்கராயுதத்தையுடைய விஷ்ணுவும், அ வரம் தரும் இறைவனும் - விரும்பிய வரங்களைக் கொடுக்கின்ற பிரமனும், மழு வலாளனும் - மழுவாயுதத்தையுடைய சிவனும், என்னை - எனக்கு, கரந்திலர் - ஒளிக்கமாட்டார்கள்; யான்—, என்றும் - எப்பொழுதும், காண்பென் - (அவர்களைப்) பார்ப்பேன்; (எ - று.)

பிரம விஷ்ணு ருத்திர னென்பதே முறையாயினும், ஈண்டுச் செய்யுள் நோக்கிப்பிறழவைத்தார்; "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தா னுன்முக னும், தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்" என்றதனால், முறைப் பட வைத்தாருமாம், என்னை - உருபுமயக்கம், நிரந்தரம்-வடசொல். (கஉ)

கங.. காமனென்பவனையுங்கண்ணினோக்கினேன்
றாமரைச்செங்கணித்தடக்கைவீரர்கள்
பூமருபொலங்கழற்பொடியினோடுமொப்
பாமெனவறிகிலேனார்கொலாமிவர்.

(இ - ள்.) காமன் என்பவனையும் - மன்மதனென்று (அழகிற் சிறப்பித் துச்) சொல்லப்படுகின்றவனையும், கண்ணின் நோக்கினேன் - கண்களாற் பார்த்திருக்கின்றேன்; தாமரை செம் கண் - தாமரைமலர்போலுஞ் சிவந்த கண்களையும், தட கை - பெரிய கைகளையுமுடைய, இ வீரர்கள் - இந்த வீரர்க ளது, பூ மரு பொலங் கழல் - தாமரைமலர்போன்ற அழகிய பாதங்க ளது, பொடியினோடும் - தூளியோடும், ஒப்பு ஆம் என் - (அவன்) ஒப்பாவா னென்று, அறிகிலேன் - அறிகின்றேனில்லை; இவர்-இவ்வீரர்கள் ஆர் கொல் ஆம் - யாவராவரோ? (எ - று.)

கண்ணினென வேண்டாது கூறினார் அநங்கனாகிய அவனைக் காணற்கு அருமை விளக்குதற்கு. ஒப்பாமென அறிகிலே னென்றது - ஒப்பாக மாட்டானென்று அறிவேனென்றபடி. இவையிரண்டுகவிகளாலும், புலவ ரன்றெனத் தெளிந்தமை கூறப்பட்டது. (கங)

கச. உலகொருமூன்றுந்தம்முடைமையாக்குறு
மலகறுமிலக்கணமமைந்தமெய்யினர்
மலர்மகட்குவமையாளோடும்வந்தவிச்
சிலைவலிவீரரைத்தெரிகிலேனென.

(இ - ள்.) உலகு ஒரு மூன்றும் - மூன்றுலோகங்களையும், தம் உடைமை ஆக்குறும் - தமக்கு உரியபொருளாகச் செய்யவல்ல, அலகு அறும் - அள வில்லாத, இலக்கணம் - உத்தமபுருஷலக்ஷணங்கள், அமைந்த - பொருந்திய, மெய்யினர் - மேனியையுடையவர்களாய்,—மலர்மகட்கு உவமையாளோடும் - தாமரைமலரில் தோன்றிய திருமகளுக்கும் உபமானமாகச் சொல்லத்தக்க ஒரு பெண்ணுடனே, வந்த—, இ சிலை வலி வீரரை - வில்லின்வலிமையை யுடைய இவ்வீரர்களை, தெரிகிலேன் - (இன்னாரென்று), அறியேன், என - என்று, (எ - று.)—'எனப் பலநினைப்பினமனத்துளெண்ணுவான்' என்று கரு - ஆங் கவியோடு தொடரும்.

உலகொருமூன்றுந் தம்முடைமையாக்குறு மிலக்கணம்-சக்கரவர்த்திக்கு உரிய லக்ஷணங்கள். அலகறும் - குற்றமற்ற வென்றுமாம். இலக்கணம் - வடசொற்றிரிபு, எல்லாப்பெண்களுக்கும் உபமானமாகச் சொல்லப்படுகின்ற

சிறப்பினையுடைய திருமகளுக்கும் உபமானமாகச்சொல்லத்தக்க அழகினையுடையவ னெனவே, ஒப்புயர்வில்லாதவ னென்றதாயிற்று. (௧௪)

௧௫. கருமலைசெம்மலையனையகாட்சியர்
திருமகிழ்மார்பினர்செங்கண்வீரர்தா
மருமைசெய்குணத்தினென்றுணைவனாழியா
னொருவனையிருவருமொத்துளாரரோ.

(இ-ள்.) கரு மலை செம் மலை அனைய-நீலமலையையுஞ் சிவந்தமலையையும் போன்ற, காட்சியர் - தோற்றத்தையுடையவர்களும்,—திரு மகிழ் மார்பினர் - ஜயலக்ஷ்மி மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்ற மார்பினையுடையவர்களுமாகிய, செம்கண் - சிவந்த கண்களையுடைய, வீரர் இருவரும் - இவ்விரண்டுவீரரும், அருமை செய் குணத்தின்-பெறுதற்கரிய நற்குணங்களையுடைய, என் துணைவன் - எனது சிநேகிதனாகிய, ஆழியான் ஒருவனை - தசரதசக்கரவர்த்தியை, ஒத்து-போன்று, உளார் இருக்கின்றனர்;(எ-று.)—தாம், அரோ-அசைகள்.

இதனால், அவனது மக்கள்போலுமென ஒருவாறூகித்தானாயிற்று. (௧௫)

ஜடாயு ராமலக்ஷ்மணரை நீவிர் யாவரென வினவல்.

௧௬. எனப்பலநினைப்பினமனத்துளெண்ணுவான்
சினப்படைவீரர்மேற்செல்லுமன்பினன்
கனப்படைவரிசிலைக்காளைநீர்கள்யார்
மனப்படவெனக்குரைவழங்குவீரென்றான்.

(இ-ள்:) என - என்று, பல நினைப்பின - பல எண்ணங்களை, மனத்துள் எண்ணுவான்-மனத்தில் நினைப்பவராகியும்,—சினம் படை வீரர்மேல் - கோபத்தையுடைய ஆயுதங்களையுடைய அவ்வீரர்களிடத்தில், செல்லும் - செல்லுகின்ற, அன்பினன்-அன்பையுடையவராகியுமிருந்து,—'கனம்-சிறப்பையுடைய, வரி சிலை படை - கட்டமைந்தவிற்படையையுடைய, காளை - காளைபோல்கின்ற, நீர்கள்-நீங்கள், யார்-யாவர்? மனம் பட-மனதிற்பதியும்படி, எனக்கு—,உரை வழங்குவீர்-உத்தாஞ்சொல்லுங்கள்' என்றான்—.

நினைப்பு இனம் எனப்பிரித்து, நினைப்புக்களின் கூட்டமென்றுமாம். ()

இவர்கள் தம்மைத் தெரிவித்தல்.

௧௭. வினவியகாலையின்மெய்ம்மையல்லது
புனைமலர்த்தாரவர்புகல்கிலாமையாற்
கனைகடனெடுநிலங்காவலாழியான்
வனைகழற்றபரதன்மைந்தர்யாமென்றார்.

(இ-ள்.) வினவிய காலையின் - (என்று ஜடாயு) கேட்டபொழுது,—புனைமலர் தாரவர் - சூடிய பூமாலையையுடைய அவர்கள்;—மெய்ம்மை அல்

லது புகல்கிலாமையால் - சத்தியமல்லது (வேறொன்றைச்) சொல்ல அறியாமையால்,—'யாம்—, கனை கடல் நெடு நிலம் காவல் - ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட பெரிய உலகமுழுவதையுங் காத்தலையுடைய, ஆழியான்-ஆஜ்ஞா சக்கரத்தையுடையவராகிய, வனை கழல் தயரதன்-தரித்த வீரக்கழலையுடைய தசரத சக்கரவர்த்தியினது, மைந்தர் - புத்திரர்கள்,' என்றார்—; (எ - று.)

ஜடாயுவை இன்னாரென்று அறியாது ஐயுற்றிருந்தும் உண்மையே கூறியதனால், 'மெய்ம்மையல்லது புகல்கிலாமையால்' என்றார். தயரதன் - தஸரதன்; இது, தஸ ரத எனப்பிரித்து, பத்துத்திக்குக்களிலுஞ் செல்லவல்ல தேருடையவனென்று பொருள் கொள்ளப்படும்: இதனால், எங்குந் தடையின்றிச் செல்லவல்லவனென்றதாயிற்று; இது, இந்திரனைச் சிறையிட்ட சம்பராசுரனை வதைக்கும்பொருட்டு அவன் சென்ற இடமெல்லாஞ் சென்றமையால் விளங்கியது: இச்சொல்லுக்கு, தச - பட்சி, ரத - வாகனம் என்று பொருள்கொள்ளின், கருடவாகனனை திருமாலுக்குப் பெயராகும்; தெய்வப்பெயரை மனிதருக்கிடுவது பரிசுத்திகரமென்கிற காரணத்தால், இவ்வரசனுக்கு இப்பெயரிட்டு வழங்கியதென்றுஞ் சொல்லலாம். (கஎ)

அதனைக்கேட்ட சடாயு தசரதரது க்ஷேமத்தை வினவுதல்.

கஅ. உரைத்தலும்பொங்கியவுவகைவேலையன்
றரைத்தலையிழிந்தவர்த்தழுவுங்காதலன்
விரைத்தடந்தாரினிர்வேந்தர்வேந்தன்றன்
வரைத்தடந்தோளிணைவலியவோவென்றான்.

(இ - ள்.) உரைத்தலும்-(என்று அவர்கள்) சொன்னவளவில்,-(ஜடாயு), பொங்கிய - கிளர்ந்த, உவகை வேலையன் - களிப்பாகிய கடலையுடையவராய்,—தரைத்தலை-பூமியில், இழிந்து-(அம்மலைச்சிகரத்தினின்றும்) இழிந்து, அவர் தழுவும் காதலன் - அவர்களைத் தழுவுகின்ற அன்பினையுடையராய் (வந்து), 'விரை தட தாரினிர் - வாசனையுடைய பெரிய மாலையையுடையவர்களே! வேந்தர் வேந்தன் தன் - அச்சக்கரவர்த்தியினது, வரை தட தோள் இணை - மலைபோன்ற விசாலமான இரண்டுபுயங்களும், வலியவோ - வலியுள்ளனவா யிருக்கின்றனவா?' என்றான்—; (எ - று.)

தரைத்தலை, தலை - ஏழனுருபு. 'தோளிணை வலியவோ' என்றது, அவர் க்ஷேமமாக இருக்கின்றனரா வென்றபடி. (கஅ)

தசரதர் இறந்ததைத் தெரிவிக்க, சடாயு மூர்ச்சித்தல்.

கக. மறக்கமுற்றுதனவாய்மைகாத்தவன்
றுறக்கமுற்றனனமுன்னஞ்சொல்லலு
மிறக்கமுற்றனனவேக்கமெய்தினு
னுறக்கமுற்றனனவுணர்வுநீங்கினான்.

(இ - ள்.) 'அவன் - அச்சக்கரவர்த்தி, மறக்க முற்றாதன - மறக்கக் கூடாதவையாகிய, வாய்மை - சத்தியத்தை, காத்து - (தவறாமற்) பாது காத்து, துறக்கம் உற்றான் - சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்தார்,' என - என்று, முன்னம் சொல்லலும் - முன்னே (ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்) சொன்னவுடனே,— (ஜடாயு), இறக்கம் உற்றான் என - (தனது உயிர்நண்பன்) மரணமடைந்தா னென்னுங்காரணத்தால், ஏக்கம் எய்தினன் - துன்பமடைந்தவராய்,—உறக்கம் உற்றான் என - தூக்கமடைந்தவன்போல, உணர்வு நீங்கினன் - அறிவு நீங்கப்பெற்றார் [மூர்ச்சித்து விழுந்தார்]; (எ - று.)

மறத்தல் - மறந்து தவறுதல். வரங்களிரண்டாதலால், 'முற்றாதன' எனப் பன்மையாற் கூறினர். இனி, மூன்றாம்அடிக்கு - மரணதசையடைந் தவன்போல ஏங்கி யென்றுமாம். (கக)

ராமலக்ஷ்மணரால் தேற்றப்பட்ட சடாயு புலம்பத்தொடங்குதல்.

உ0. தழுவினரெடுத்தனர் தடக்கையான் முகங்
கழுவினரிருவருங்கண்ணினீரினால்
வழுவியவின்னுயிர்வந்தமன்னனு
மழிவுறு நெஞ்சினனரற்றினனரோ.

(இ - ள்.) இருவரும் - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களும், தட கையால் - (தங்களது) பெரிய கைகளால், தழுவினர் எடுத்தனர் - (கீழேவிழுந்த அவரைத்) தழுவியெடுத்து, கண்ணின் நீரினால் - (தங்கள்) கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற நீரினால், முகம் - (அவரது) முகத்தை, கழுவினர் - கழுவினார்களாக,— வழுவிய இன் உயிர் வந்த - நீங்கிப்போன இனிய (தனது) உயிர் மீண்டும் வரப்பெற்ற [மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்த], மன்னனும் - அச் சடாயுவும், அழிவு உறும் நெஞ்சினன் - அழிவடைகின்ற மனத்தையுடையவராய், அரற்றினன் - புலம்புவாராயினர்; (எ - று)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

தடக்கை - முழந்தாளளவும் நீண்ட கை. கண்ணினீர் - சோகத்தால்.

வேறு.

சடாயு தசரதரைக்குறித்துப் புலம்புதல்.

உக. பாவலருங் கொடைக்கு நின்றன்பணிக் குடைக்கும் பொறைக்கு நெடும்பண்புதோற்ற, காவலருங் கற்பகமுமுடுபதியுங் கடலிடமுங் களித்துவாழப், புரவலர்தம் புரவலனேபொய்ப் பகையே மெய்க்கணியே புகழின்வாழ்வே, யிரவலரு நல்லறமும் யானுமினி யென்படநீத்தேகினையே.

(இ - ள்.) புரவலர்தம் புரவலனே - அரசர்க்கரசனே! பொய் பகையே - பொய்ம்மைக்குப் பகையானவனே! மெய்க்கு அணியே - உண்மைக்கு அலங்

காரமானவனே! புகழின் வாழ்வே - கீர்த்திக்கு வாழ்ந்திருக்குமிடமாக இருப்பவனே!—நின்தன் - உனது, பரவல் அரு - புகழ்தற்கு அரிய, கொடைக்கும் - தானத்திற்கும், பனி குடைக்கும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய வெண்கொற்றக்குடைக்கும், பொறைக்கும் - பொறுமைக்கும், நெடும் பண்பு தோற்ற - சிறந்த (தன்)குணம் தோல்வியடைந்த, காவல் அருங்கற்பகமும் - (இரப்பவர்க்கு) ஒளித்தலில்லாத கற்பகவிருக்ஷங்களும், உடுபதியும் - சந்திரனும், கடல் இடமும் - கடலாற்சூழப்பட்ட பூமியும், களித்துவாழ - களிப்படைந்து வாழும்படி, இரவலரும் - யாசகர்களும், நல் அறமும் - நல்ல தருமமும், யானும்—, இனி—, என் பட - என்னதுன்பத்தை அநுபவிக்க, நீத்து - (எங்களை) விட்டு, ஏகினையே - (நீ) போனாயே? (எ - று.)

நிரனிறையாய்க் கொடைக்குத் தோற்ற கற்பகமும், குடைக்குத் தோற்ற உடுபதியும், பொறைக்குத் தோற்ற கடலிடமு மெனக் கூட்டுக. எனவே, உன் கொடை முதலியவை அவற்றினுஞ் சிறந்தன வென்றபடி. கைம்மாறு கருதாது வேண்டியார் வேண்டிய வேண்டியாங்கு ஈதலாற் கொடைக்குக் கற்பகமும், வட்டவடிவாலும் வெண்மைநிறத்தாலுங் குளிர்ச்சியினாலுங் குடைக்குப் பூர்ணசந்திரனும், தன்னை அகழ்வாரையும் வீழாமல் தாங்குமது போலத் தம்மை இகழ்வாரையும் பொறுத்தலாற் பொறைக்குப் பூமியும் உவமை கூறப்படும். மிக்க காவலுள்ள இந்திரனது நந்தனவனத்தில் இரப்பவர்க்கு வந்தடைந்து ஏற்றற்குஅரியதாய் ஒருபால் ஒளித்துக்கிடந்து அருமையாய்த் தம்பக்கல்வந்து ஏற்றவர்களுக்கு ஏற்றபின்பே ஏற்றவளவே கொடுக்கின்ற பஞ்சதருக்கள் - அயோத்தியாபுரியில் யாவர்க்கும் வந்தடைதற்கு எளியராய் விளங்கியிருந்து ஏழைகள்பக்கல் தாம்சென்று அவர்கேட்டற்கு முன்பே விரும்பியவளவினும் மிகுதியாய் வெறுப்பக்கொடுப்பாரொரு சக்கரவர்த்தியது கொடைக்கும், தேய்தலும் வளர்தலு முடைத்தாய் மறுவினையுடைய சந்திரன் - தேய்தலும் வளர்தலு மின்றி எந்நாளும் ஒருநிலையாயிருக்கின்ற களங்கமற்ற அவரதுகுடைக்கும், தனக்குத் தீங்குசெய்தாரையுந் தாங்கி எல்லாவற்றையும் பொறுக்கின்ற பூமி - அப்பூமியையும் எளிதில் தோள்களால் தாங்குகின்ற அவரது பொறுமைக்குந் தோற்றன வென்க. ("மண்ணிடை யுயிர்தொறும் வளர்ந்து தேய்வின்றித், தண்ணிழல் பரப்பவுமிருளைத் தள்ளவு, மண்ணறன் குடைமதி யமையு மாதலான், மண்ணிடை மதியினை மிகையி தென்னவே" என்றார் பாலகாண்டத்தும்.)

அரசர்க்கரசனாய் உலகனைத்தையும் ஆண்டும், ஒருபொய்சொல்லுதற்கு அஞ்சிக் கைகேசி சூழ்வினையின்படி ஸ்ரீராமனைப்பிரிந்து வாய்மைகாத்துப் புத்திரசோகத்தால் நிலையில்லாத பூதவுடம்பைவிட்டு, நிலையான புகழுடம்பைப்பெற்றதனால், 'புரவலர்தம்புரவலனே பொய்ப்பகையே மெய்க்கனியே புகழின்வாழ்வே' என்றார். கொடை, குடை, பொறை என முன்னர்க் கூறினதற்கேற்ப, 'இரவலரு நல்லறமும் யானும்' என்றார்; நினதுகொடையால் இனிதுவாழ்ந்துவந்த இரவலரும், குடையால் நன்குநடந்துவந்த நல்லற

மும்; பொறையால் மிக்கநட்புப் பெற்றுவந்த யானும் என்க. "ஒருவர் பொறை, இருவர்நட்பு" என்ப வாதலின், நட்புக்குப் பொறை காரணமாகக் கூறப்பட்டது. யானென்றது, உலகத்தாரையும் உள்ளிட்டுநின்றது. 'என் பட' என்றது, இனி எங்களை ஆதரிப்பாரில்லை யென்பதுகொண்டு. எங்களை விட்டுப்போக உனக்கு மனந் துணிந்ததோ வென்றற்கு, 'நீத்தேகினையே' என்றார். இனி, பரவு அலரும், காவு அலரும் எனப்பிரித்து, புகழ்விரிந்த, காத்தலுண்டாகிய வென்றும் உரைக்கலாம். நெடும்பண்பு - ஒப்புயர்வில்லாத பெருமை. உடுபதி - நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவன். களித்துவாழ்தல்-இனித் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாமையால், வாழவென்னும் வினையெச்சம், ஏகினை யென்பதனோடு முடியும். புரவலர், இரவலர் - புரத்தலில் வல்லவர், இரத்தலில் வல்லவர்; அன்றிக்கே, புரத்தலையுடையவர், இரத்தலையுடைய வர்: புரத்தல் - காத்தல், இரத்தல் - ஏற்றல். ஏகாரம் - இரக்கம்.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - முதல்நான்குசீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்குகொண்ட அறுசீ ராசிரியவிருத்தங்கள். (உக)

உஉ. அலங்காரமெனவுலகுக்கமுதளிக்குந்தனிக்குடையாயாழிசூழ்
நிலங்காவலதுகிடக்கநிலையாதநிலையுடையேனேயநெஞ்சி [ந்த
னலங்காணநடந்தனையோநாயகனேதீவினையேனண்பினின்றும்
விலங்கானேனாகலினால்விலங்கினேனின்னுமுயிர்விட்டிலேனால்.

(இ - ள்.) நாயகனே - அரசனே! அலங்காரம் என - (உனக்கு) அழகைத் தருவதென்று சொல்லும்படி (இருந்து), உலகுக்கு - உலகங்களுக்கு, அமுது அளிக்கும் - அமிருதத்தைக் கொடுக்கின்ற, தனி குடையாய் - ஒப்பற்ற வெண்கொற்றக்குடையை யுடையவனே! (நீ), ஆழி சூழ்ந்த - கடலாற் சூழப்பட்ட, நிலம் - பூமண்டலத்தினது, காவல்அது - காத்தல்செய்தலாகிய தொழில், கிடக்க - நிற்கவும், (அதனைவிட்டு),—நிலையாத - நிலையில்லாத [சஞ்சலமான], நிலை உடையேன்-நிலைமையையுடைய எனது, நேயம் நெஞ்சின் - அன்புள்ள மனத்தினது, நலம் - நன்மையை, காண - பரிசோதித் தறியும்பொருட்டு, நடந்தனையோ - (இவ்வுலகம் விட்டுப்) போயினையோ? தீவினையேன் - பாவத்தொழில்களையுடைய நான், விலங்கு ஆனேன் ஆகலினால் - விலங்காயிருக்கின்றேனாகையால், நண்பினின்றும் - சிநேகதருமத்தினின்றும், விலங்கினேன் - தவறினவனாகி, இன்னும் - இன்னமும் [உன் மரணத்தைக் கேட்டறிந்த பின்னும்], உயிர் விட்டிலேன்—; (எ - று.)

கீழ்க்கவியிற் குடையைச் சந்திரனோடு ஒப்பிட்டதற்கு ஏற்ப, 'அமுதளிக்கும்' என்றார்; இங்கே, அமுதளித்தல் - அருள்வைத்துக் காத்தல். இனி, அமுதம்போலினிய நிழலைக் கொடுக்கின்ற ஏகசத்ரமென்றுமாம். நிலங்காவலதுகிடக்க வென்றது, என் மனநிலையைச் சோதிப்பதற்காக நிலங்காத்தலாகிய பெரியகாரியத்தையும் உபேக்ஷித்தா யென்றபடி. நிலையாத நிலை-உறு

திப்பாடில்லாத மனநிலையும். நின்றவிடத்தில் நில்லாது எப்பொழுதுந்திரிந்துகொண்டேயிருக்கிற தேகநிலையும். விதிவலியாற் சக்கரவர்த்தி இறந்ததைச் சடாயு தன் மனநிலையைப் பரிசோதிக்கும்படி இறந்ததாகக் காரணங் கற்பித்துக் கூறியதனால், இது - **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** விலங்கு - குறுக்காக நடப்பதென்னும் பொருளதாகிய 'திர்யக்' என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. இடுகுறிவகையால் விலங்கானயான் இப்பொழுது உனது நண்பினின்றும் விலங்கினதனாற் காரணக்குறியாலும் விலங்கானேனென்றதாம்; **பிரிநிலைநவிற்சியணி.** இன்னுமுயிர்விட்டிலேனென்றதனால், விலங்கல்லேனாயின், உடனே உயிர்விட்டிருப்பேனென்றதாயிற்று. நடந்தனை - மங்கலவழக்கு; கீழ்க்கவியில் ஏகினையென்பதும் அது. தீவினை - உயிர் நண்பனை 'இழப்பதற்கு ஏற்ற பாவம். நண்பில் நின்றும் - நட்பிலே நிலைநின்றிருந்தும் என்றுமாம். (உஉ)

உங. தயிருடைக்குமத்தென்னவுலகைநலி சம்பரனைத்தடிந்த
வந்நா, ளயிர்கிடக்குங்கடல்வலயத்தயலறிய நீயுடனானாவியென்று,
செயிர்கிடத்தல்செய்யாததிருமனத்தாய் செப்பினாய் திறம்பாநின்
சொ, லுயிர்கிடக்கவுடலைவிசும்பேற்றினாருணர்விறந்தகூற்றினாரே.

(இ - ள்.) செயிர் கிடத்தல் செய்யாத - குற்றமானது (சிறிதும்) இருத்தலைச் செய்யாத [இல்லாத], திருமனத்தாய் - பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவனே ! தயிர் உடைக்கும் மத்து என்ன - தயிர்க்கட்டியை உடைத்துச் சிதறஅடிக்கின்ற மத்துப்போல, உலகை நலி - உலகங்களை வருத்திச் சிதற அடிக்கின்ற, சம்பரனை, சம்பராசுரனை, தடிந்த அ நாள் - வென்ற அக்காலத்தில்,—அயிர் கிடக்கும் கடல் வலயத்து - நுண்மணல்கள் பொருந்திய கடலாற்சூழப்பட்ட பூமியில், அயல் அறிய - அயலாரெல்லாரும் அறியும்படி,—நீ உடல் (என்று)-உன்னை உடம்பாகவும், நான் ஆவி என்று-என்னை உயிராகவும், செப்பினாய் - சொன்னாய்; நின் சொல் - உன்வார்த்தைகள், திறம்பா- மாறுபடாவாம்; (அங்ஙனமாகவும்), உணர்வு இறந்த-பகுத்தறிவில்லாத, கூற்றினார் - யமனார், உயிர் கிடக்க - உயிர் (இப்பூமியில்) இருக்க, உடலை - சரீரத்தை, விசும்பு ஏற்றினாரே-சுவர்க்கத்திற் கொண்டுபோனாரே !

உலகத்துக்குத் தயிரும், சம்பரனுக்கு மத்தும் உவமை. இந்திரனுடன் போர்செய்து வென்று பொன்னுலகத்தை அபகரித்துக்கொண்ட சம்பரனென்னும் அசுரனை, அவனிடந்தோற்றுவந்து தன்னிடங்குறைகூறிய இந்திரனது வேண்டுகோளால், தசரதசக்கரவர்த்தி போர்க்குச்சென்று கைகேசி சாரத்தியஞ் செய்யவும் ஜடாயு துணைசெய்யவும் பொருது வென்றனரென்பதாம். வலயம்-வட்டம்; கடலென்ற குறிப்பினாற் பூமியை உணர்த்திற்று. ஜடாயுவை உயிரென்றது-அவர்செய்த உதவியின்மிகுதியை நோக்கி. உடலை வைத்து உயிரைக்கொண்டுபோகும் வழக்கத்திற்குமாறாக, உயிரைவைத்து உடலை எடுத்துப்போனாரென்ற புன்மைகருதி, கூற்றினாரை 'உணர்விறந்

தவர் என்றார். கூற்றினுரென்று பன்மையாற் கூறினதும், இகழ்ச்சியே; ஒருவனைச்சொல்லும் பன்மைச்சொல் உயர்த்துச்சொல்லுஞ் சொல்லன்றோ வெனின்;—'தாம்வந்தார் தொண்டனார்' என்புழிப்போல உயர்சொல்தானே குறிப்புநிலையால் இழிபுவிளக்கிற் றென்பது. இனி, தவறுத நினதுசொல் லும் உயிரும் இங்குத் தங்கியிருக்க அறிவில்லாத யமனுர் உடலொன்றை யுமே கொண்டுபோனு ரென்றுமாம்.

உச. எழுவதோரிசைபெருகவிப்பொழுதேயொப்பரிய வெரியுந் தீயின், விழுவதேநிற்கமடமெல்லியலார்தம்மைப்போ னிலத்தின் மேல்வீழ்ந், தழுவதேயானென்னுவறிவுற்றுனெனவெழுந்தாங் கவ ரைநோக்கி, முழுவதேழுலகுடைய மைந்தன்மீர் கேண்மினென முறையிற்சொல்வான்.

(இ - ள்.) 'யான்—, எழுவது - உண்டாவதாகிய, ஓர் இசை - ஒப்புற்ற கீர்த்தி, பெருக - வளரும்படி, இப்பொழுதே—, ஒப்பு அரிய - ஒப்பில்லாத, எரியும் தீயில்-எரிகின்றநெருப்பில், விழுவதேநிற்க-விழுவதுவேயொழிய,— மடல் மெல்லியலார்தம்மை போல் - பேதைமையையுடைய பெண்களைப் போல, நிலத்தின்மேல் வீழ்ந்து - பூமியில் விழுந்து, அழுவதே - அழுவது தகுமோ?' என்னு-என்று, அறிவுற்றான்என-அறிந்தவன்போல, (அழுதலைத் தவிர்ந்து), எழுந்து - எழுந்திருந்து, ஆங்கு-அப்பொழுது, அவரை நோக்கி - அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து, 'முழுவது ஏழ்உலகு உடைய-ஏழுலகங் கள் முழுவதையும் உரியபொருளாகவுடைய, மைந்தன்மீர் - குமாரர்களே! கேண்மின் - கேளுங்கள்,' என - என்று, முறையின் - முறைமையாக, சொல்வான்—.

மெல்லியலார் - மெல்லிய இயற்கையை யுடையவர். அன்பர் இறந்த காலத்து மண்ணில்விழுந்து புரண்டுஅழுதல் பெண்களுக்கு இயற்கை; "புனையிழை மகளிர் போலப் புலம்பல்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். சக்கா வர்த்தித் திருமகர்க ளாதலால், 'முழுவதேழுலகுடைய மைந்தன்மீர்' என் றார். 'உலகுடையான்மைந்தன்மீர்' என்றும் பாடம். (உச)

சடாயு தனதுவம்சாவளியைக் கூறி, தன்னைத் தெரிவித்தல்.

உரு. தக்கனனிவயிற்றுதித்தாரைம்பதின்மர்தடங்கொங்கைத் தையலாருட், டொக்கபதின்மூவரையக்காசிபனும்புணர்ந்தனனத் தோகைமாருண், மிக்கவிதிப்பெயராண்முப்பத்துமுக்கோடிவின் ணோரீந்தான், மைக்கருங்கட்டிதியென்பாளதினிரட்டியசுரர்தமை வயிறுவாய்த்தாள்.

(இ - ள்.) தக்கன் - தக்ஷப்பிரஜாபதியினது, வயிறு - வயிற்றில், நனி - மிகுதியாக, உதித்தார் - தோன்றியவர்களான, ஐம்பதின்மர் - ஐம்பதுபே ராகிய, தட கொங்கை தையலாருள் - பெரிய தனங்களையுடைய மகளிர்க

ளுள், தொக்க - ஒரு வகுப்பாகச் சேர்ந்த, பதின்மூவரை - பதின்மூன்று பெண்களை, அ காசிபனும் - அந்தக் காசியபப்பிரஜாபதியும், புணர்ந்தனன் - மணந்து கூடினார்; அ தோகைமாருள் - அந்தப் பெண்களுள், மிக்க - சிறந்த, அதிதிபெயராள் - அதிதியென்னும் பெயரையுடைய பெண், மூப்பத்துமுக்கோடி விண்ணோர் - முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களை, ஈந்தாள் - பெற்றாள்; மை கருங் கண் - மை யிட்ட கரிய கண்களையுடைய, திதி என்பாள் - திதியென்பவள், அதின் இரட்டி அசுரர்தமை - அத்தொகையினும் இரண்டு மடங்காகிய [அறுபத்தாறுகோடி] அசுரர்களை, வயிறு வாய்த்தாள் - பெற்றாள்; (எ - று.)

தக்கன் - வடசொற்றிரிபு. ஒருவன் மனைவியின் வயிற்றில் தோன்றியவரை அவன்வயிற்றில் தோன்றியவ ரென்னும் உலகவழக்குப்பற்றியும் ஆடவர்வயிற்றிற் கருப்பம் இரண்டுமாதந் தங்கிப் பின்னர்ப் பெண்டிர்வயிற்றிற் சேருமென்னும் நூல்வழக்குப்பற்றியும், 'தக்கன்வயிற்றுதித்தார்' என்றார். தையலார் - அழகினையுடையவர்; தையல் - அழகு. காசிபன் - காஶ்யபன். தோகைமார் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடையார். அசுரனென்பதற்கு-அமிருதம் பெறாதவர்களென்றும், தேவர்களுக்குப் பகைவர்களென்றும், பகைவருயிரைக் கவர்பவ ரென்றும் பொருள் கொள்ளத்தகும். வயிறுவாய்த்தல் - கருப்பமாதல். (உரு)

உகூ. தானவரேமுதலோரைத்தனுப்பயந்தாண்மதியென்பாண் மனிதர்தம்மூ, டானவருணங்களவயவத்தடைவேபயந்தனளாற்சுரபியென்பா, டேனுவுடன்கந்தருவமற்றுள்ளபிறபயந்தாடெரிக்குங் காலை, மானமுடைக்குரோதவசைகழுதைமரையொட்டைபிறவயிறு வாய்த்தாள்.

(இ - ள்.) தனு - தனுவென்பவள், தானவரே முதலோரை - தானவர் முதலியவர்களை, பயந்தாள் - பெற்றாள்; மதி என்பாள் - மதியென்பவள், மனிதர் தம்மூடு ஆன - மனுஷ்யர்களிடத்துப் பொருந்திய, வருணங்கள் - ஜாதிகளை, அவயவத்து - தன் உறுப்பினின்றும், அடைவே - முறையாக, பயந்தனள் - பெற்றாள்; சுரபி என்பாள் - சுரபியென்பவள், தேனுவுடன் - பசுக்களையும், கந்தருவம் - குதிரைகளையும், மற்று உள்ள பிற - இன்னுமுள்ள பிறவற்றையும், பயந்தாள் - பெற்றாள்; தெரிக்கும் காலை - தெரியச் சொல்லுமிடத்து, மானம் உடை - மானத்தையுடைய, குரோதவசை - குரோதவசை யென்பவள், கழுதை - கழுதைகளையும், மரை - மான்களையும், ஒட்டை - ஒட்டகங்களையும், பிற - மற்றவற்றையும், வயிறு வாய்த்தாள் - பெற்றாள்; (எ - று.)

மனிதர் - வடசொற்றிரிபு. மனிதர்தம்மூடான வருணங்கள் அவயவத்தடைவே பயந்தன ளென்றது - பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திர ரென்னும் வருணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட மனிதர்களை முறையே முகத்தி

னின்றும், தோள்களினின்றும், தொடைகளினின்றும், பாதங்களினின்றும் பெற்றாளென்றபடி. மானம் - நாணம்; இது மற்றைப் பெண்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். குரோதவசை - கோபத்துக்கு வசப்பட்டவள். (உசு)

உஎ. மழைபுரைபூங்குழல்விநதைவானிடிமினருணனுடன்வயி நதேயன், றழைபுரையுஞ்சிறைக்கூகைபாறுமுதற்பெரும்பறவைதம்மையீன்றாள், ளிழைபுரையுந்தாம்பிரையூர்க்குருவிசிவல்காடைபலபிறவுமீன்றாள், கழையெனுமக்கொடிபயந்தாள்கொடியுடனே செடிமுதலாக்கண்டவெல்லாம்.

(இ - ள்.) மழை புரை - மேகத்தையொக்கின்ற, பூ குழல் - அழகிய கூந்தலையுடைய, விநதை - விநதை யென்பவள், வான் - மேகத்தேதோன்றுகின்ற, இடி-இடியும், மின் - மின்னலும், அருணனுடன்-அருணனும் (ஆகிய இவற்றுடன்), வயிநதேயன் - கருடனும், தழை புரையும் சிறை - தழைகளையொக்கின்ற சிறகுகளையுடைய, கூகை - கோட்டானும், பாறு - பருந்தும், முதல் - முதலான, பெரும் பறவைதம்மை-பெரிய பறவைகளை, ஈன்றாள் - பெற்றாள்; இழை புரையும்-(மகளிர்க்கு) ஆபரணத்தை யொக்கின்ற [மகளிர்க்குச் சிறந்த], தாம்பிரை - தாமிரையென்பவள், ஊர்க்குருவி - ஊர்க்குருவிகளையும், சிவல் - கௌதாரிகளையும், காடை - காடைகளையும், பல பிறவும் - மற்றும்பலவற்றையும், ஈன்றாள் - பெற்றாள்; கழை எனும் அ கொடி - கழையென்னும் பெயரையுடைய பூங்கொடிபோன்றவள், கொடியுடனே செடி முதல் ஆ - கொடியுஞ் செடியும் முதலாக, கண்ட எல்லாம்-காணப்படுகின்றவற்றையெல்லாம், பயந்தாள் - பெற்றாள்; (எ - று.)

வயிநதேவன் - வைநதேயன்; விநதையின் மகனென்று பொருள். கூகை-கூக மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; கூவென்று ஒலிசெய்கின்றதென்று பொருள். தாம்பிரை-வடசொற்றிரிபு. கொடி - உவமவாகுபெயர்; மேற்கவியில் 'மின்' என்பதும் அது. (உஎ)

உஅ. வெருட்டியெழுங்கணபணப்பைவியாளமெலாங்கத்துருவாமின்னுமீன்றாண், மருட்டிகழுமொருதலையபுயங்கமெலாஞ்சுதையென்னுமாதுதந்தா, ளருட்டையெனும்வல்லிதந்தாளோந்தியுடும்பணில்கண்முதலாயவெல்லாந், தெருட்டிடுமாதிளையீந்தாள்செலசரமாகியபலவுந்தெரிக்குங்காலே.

(இ - ள்.) கத்துரு ஆம் - கத்துருவென்பவளாகிய, மின்னும் - மின்னல் போன்றவளும், வெருட்டி எழும் - (பிறரை) அச்சமுறுத்தி எடுக்கின்ற, கணம் பணம் பை - கூட்டமாகிய பணமென்னும் பேரையுடைய படங்களையுடைய, வியாளம் எலாம் - சர்ப்பங்களை யெல்லாம், ஈன்றாள் - பெற்றாள்; சுதை என்னும் மாது - சுதையென்னும் பெண், மருள் திகழும் - அச்சத்தைச் செய்து விளங்குகின்ற, ஒரு தலைய - ஒருதலையையுடைய, புயங்கம் எலாம் -

நாகங்களையெல்லாம், தந்தாள் - பெற்றாள்; அருட்டை எனும் - அரிஷ்டை யென்கின்ற, வல்லி - கொடிபோன்ற பெண், ஓந்தி - ஓணானும், உடும்பு - உடும்பும், அணில்கள் - அணிற்பிள்ளைகளும், முதல்ஆய எல்லாம் - முதலான வற்றையெல்லாம், தந்தாள் - பெற்றாள்; இளை - இளையென்கின்ற, தெருட்டிடும் மாது - (கண்டவர்கள் மனத்தைத்) தெளிவிக்கின்ற பெண், செலசரம் ஆகிய பலவும் - நீர்வாழ்வனவாகிய பலவற்றையும், ஈந்தாள் - பெற்றாள்; தெரிக்கும் காலை - ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து; (எ - று.)

கணபணப்பை - இருதலை, ஐந்தலை, எழுதலை, ஒன்பதுதலை, ஆயிரந்தலை முதலியன. பணப்பை - பணாமுடி. மருள் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். புயங்கம் - புஜங்கம், வக்கிரமாகச் செல்வது; அன்றிக்கே, கால்களால் நடவாது மார்பினால் நகர்வது. செலசரம் - ஜலசரம்; ஜலத்திற் சஞ்சரிப்பன; மீன் முதலியன. (௨௮)

௨௯. **அதிதிதிதிதனு வருட்டைசுதை கழைமேய சுரபியணிவிநதையான்ற, மதியிளைகத்துருவுடனே குரோதவசை தாம்பிரையாமடநலார்கள், விதிமுறையேயிவையனைத்தும் பயந்தனர்கள் விநதைசுதனருணன்மென்றோட், புதுமதிசேர்நுத லரம்பைதனைப்புணரவுதித்தனம் யாம்புவனிமீதே.**

(இ - ள்.) அதிதி—, திதி—, தனு—, அருட்டை—, சுதை—, கழை—, சுரபி—, அணி - அழகிய, விநதை—, ஆன்ற - சிறந்த, மதி—, இளை—, கத்துரு—, உடனே - ஆகிய இவர்களுடனே, குரோதவசை—, தாம்பிரை—, ஆம் - ஆகிய, மடம் நலார்கள் - அழகிய பெண்கள், விதி முறையே - முறைப்படியே, இவை அனைத்தும் - இவை யெல்லாவற்றையும், பயந்தனர்கள் - பெற்றார்கள்; (அவர்களுக்குள்), விநதைசுதன் - விநதையின் மகனாகிய, அருணன்—, மெல் தோள் - மெல்லிய தோள்களையும், புது மதி சேர் நுதல் - இளம்பிறையை யொக்கின்ற நெற்றியையுமுடைய, அரம்பைதனை - ரம்பையென்னுந் தெய்வப்பெண்ணை, புணர - சேர, யாம்—, புவனிமீதே - இவ்வுலகத்திலே, உதித்தனம் - தோன்றினோம்; (எ - று.)

தன் தமையனாகிய சம்பாதியையும் உளப்படுத்தி, 'யாம்' என்றார். "புண்டரிக மலர்தன்மேற் புவனியெல்லாம் படைத்தவனே" என்பது முதலாகப் பெரியாரும் பணித்தலால், புவனியென்பதும் பூமிக்கு ஒருபெயர்; இனி, புவனத்தின்விகார மென்றலும் ஒன்று. (௨௯)

௩௦. **அருணன்றன்புதல்வனியானவன்படருமுலகெல்லாம்படர்வேனாழி, யிருண்மொய்ம்புகெடத்துரந்ததயரதற் கின்னுயிர்த்துணைவனிமையோரோடும், வருணங்கள் வகுத்திட்டகாலத்தேவந்துதித்தேன்கழுகின்மன்னன், றருணங்கொள் பேரொளியீர்சம்பாதிபின்னர்வருசடாயுவென்றான்,**

(இ - ள்.) தருணம் கொள் - இளமையைக்கொண்ட [மேன்மேல் வளருந்தன்மையையுடைய], பேர் ஒளியீர் - மிக்க ஒளியினையுடையவர்களே! யான்—, அருணன்தன் புதல்வன் - அருணனது புத்திரன்; அவன் படரும் - அவன் செல்லுகின்ற, உலகு எல்லாம் - உலகங்களிலெல்லாம், படர்வேன் - செல்லுந்தன்மையை யுடையேன்; ஆழி - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தை, இருள் மொய்ம்பு கெட - (பகைவர்களாகிய) இருளின்வலிமை கெடும்படி, துரந்த - (உலகமுழுவதுஞ்) செலுத்திய, தயாதற்கு—, இன் உயிர் துணைவன் - இனிய பிராணசினேகிதன்; இமையோரோடும் - தேவர்களுடனே, வருணங்கள் - மற்றைச்சாதிகளையும், வகுத்திட்ட காலத்தே - வகைப்படுத்திய காலத்திலே, வந்து உதித்தேன் - வந்து தோன்றியவன்; கழுகின் மன்னன் - கழுகுகளுக்கு அரசன்; சம்பாதி பின்னர் வரு - சம்பாதியென்பவரது பின்னே தோன்றிய, சடாயு - ஜடாயுவென்னும் பெயருடையேன், என்றான்—; (எ - று.)

ஒளியை மறைப்பது பற்றி, பகைவரை 'இருள்' என்றார். தருணம் - யௌவநம். இனி, யௌவனத்தையும் ஒளியையு முடையீ ரென்றுமாம். சம்பாதியென்பதற்கு, நன்றாய்ப்பறத்தலுடையவ னென்று பொருள். (௫௰)

சடாயுவின்வரலாற்றைக் கேட்ட ராமலக்ஷ்மணர் மகிழ்தல்.

௫௧. ஆண்டவனீ துரைசெய்யவஞ்சலித்த மலர்க்கையாரன்பினோடு, மூண்டபெருந்துன்பத்தான்முறை முறையினிறைமலர்க்கண் மொய்த்தநீரார், பூண்டபெரும்புகழ் நிறுவித்தம் பொருட்டான்மேலுலகம்புக்கதாதை, மீண்டனன்வந்தான வனைக்கண்டனரேயொத்தனரவ்விலங்கற்றோளார்.

(இ - ள்.) அவன் - அச்சடாயு, ஆண்டு - அப்பொழுது, ஈது - இவ்வார்த்தையை, உரைசெய்ய - சொல்லியவளவில்,—அ விலங்கல் தோளார் - மலைபோலுந் தோள்களையுடைய அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், அஞ்சலித்த - கூப்பிய, மலர் கையார் - தாமரைமலர்போலுங் கைகளையுடையவர்களாய்,— அன்பினோடும் - அன்புடனே, மூண்ட - வளர்ச்சிபெற்ற, பெருந் துன்பத்தால் - மிக்க வருத்தத்தினால், முறை முறையின் - முறைமையாக முறைமையாக [மேன்மேலும்], நிறை - நிறைந்த, மலர் கண் - தாமரைமலர்போலுங் கண்களில், மொய்த்த - மிகுதியாய்த்தோன்றிய, நீரார் - கண்ணீரையுடையவர்களாய்,—பூண்ட - மேற்கொண்ட, பெரும் புகழ் - மிக்ககீர்த்தியை, நிறுவி - (இவ்வுலகத்தில்) நிலைநிறுத்தி, தம்பொருட்டால் - தமக்காக, மேல் உலகம் - தேவலோகத்தை, புக்க - அடைந்த, தாதை - (தமது) தந்தையாகிய தசரதர், மீண்டனன் வந்தான் அவனை - திரும்பிவந்தவரை, கண்டனரே - பார்த்தவர்களையே, ஒத்தனர் - போன்றார்கள் [மிக மகிழ்ந்தார்கள்]; (எ - று.)

அன்பினோடு அஞ்சலித்த வென்றுங் கூட்டலாம். வாய்மைகாத்த பொருட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை வனத்திற்குஅனுப்பிப் பின்னர்ப் புத்திர சோகத்தால் இறந்தமைபற்றி, 'புகழ்நிறுவித் தம்பொருட்டான் மேலுலகம் புக்கதாதை' என்றார். தாதை - தாதஎன்னும் வடசொல்லின் விகாரம். (நுக)

சடாயு தான்அக்கினிபிரவேசஞ்செய்வதாக அன்புமொழிகூறுதல்.

நுஉ. **மருவினிய குணத்தவரையிருசிறகா லுறத் தழுவிமக்கா ணீரே யுரியகடன்வினையேற்கு முதவுவீருடலிரண்டுக் குயிரொன்றா னான், பிரியவுந்தான்பிரியாதே யினிதிருக்குமுடற் பொறையாம் பீழைபாரா, தெரியதனினின்றே புக்கிறவேனெனிலித்துயர மறவே னென்றான்.**

(இ - ள்.) (பின்னர்ச் சடாயு),—மருவு இனிய - கலப்பதற்கு இனிய தான, குணத்தவரை - திருக்கலியாண குணங்களையுடைய அவ்வீரர்களை, இரு சிறகால் - (தன்) இரண்டு சிறகுகளாலும், உற தழுவி - நன்றாய்த் தழுவிக்கொண்டு, 'மக்காள் - பிள்ளைகளே! நீரே - நீங்களே, வினையேற்கும் - தீவினையையுடைய எனக்கும், உரிய கடன் (இறந்தபின்பு) செய்தற்கு உரிய கடமைகளை, உதவுவீர் - செய்யுங்கள்; உடல் இரண்டுக்கு - இரண்டு உடம்புக்கு, உயிர் ஒன்று ஆனான் - ஒரு உயிராகிய தசரதன், பிரியவும் - பிரிந்து போகவும், தான் பிரியாதே - தான் நீங்காமல், இனிது இருக்கும் - இனிமையாக இருக்கின்ற, உடல் பொறை ஆம் - தேகபாரமாகிய, பீழை - துன்பந் தருவதனை, பாராது - பாராமல், எரி அதனின் - அக்கினியில், இன்றே - இன்றுதானே, புக்கு - பிரவேசித்து, இறவேன்எனில் - இறவாமற்போவேனானால், இ துயரம் - இத்துன்பத்தை, மறவேன் - மறக்கமாட்டேன்', என்றான்—; (எ - று.)

நண்பனிறந்த துன்பம் இலதாம்படி யானும் எரியில் வீழ்ந்து இறப்பேனென்பதாம். மருவினிய குணத்தவர் - பொருந்திய இனிய குணங்களையுடையவரென்றுமாம். வினையேற்கும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது. நண்புரிமையை நன்குசெய்யாமைபற்றி, உடலை 'பொறை' என்றார். பீழை- பீடா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. (நுஉ)

வேறு.

ராமலக்ஷ்மணர் சடாயுவை இறவாதிருக்குமாறு வேண்டுதல்.

நுங. என்றுரைத்தவெருவையரசனைத்
துன்றுதாரவர்நோக்கித்தொழுதுக
னொன்றுமுத்தமுறைமுறையாயுக
நின்றுமற்றின்னநீர்மைநிகழ்த்தினார்.

(இ - ள்.) என்று உரைத்த - என்று சொன்ன, எருவை அரசனை - கழுகுக்கு அரசனாகிய சடாயுவை, நோக்கி—, துன்று தாரவர் - நெருங்கிய மாலை

யையுடைய அவ்வீரர்கள், தொழுது - வணங்கி,—கண் - கண்களில், ஒன்றும்-பொருந்திய, முத்தம் - முத்துப்போன்ற நீர், முறை முறை ஆய் உக - மேன்மேலுஞ் சிந்தும்படி, நின்று—,—இன்ன-இவ்வார்த்தைகளை, நீர்மை - அன்போடு, நிகழ்த்தினர்-சொன்னார்கள்; (எ-று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

முத்தம் - உவமவாகுபெயர். மற்று - அசை. 'உறையாயுக' என்னும் பாடத்துக்கு, மழைத்தாரைபோலப் பொழிய வென்க.

இதுமுதற் பதினாறுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௩௩)

௩௪. உய்விடத்துதவற்குரியானுந்தன்
மெய்விடக்கருதாதுவிண்ணேறினு
னிவ்விடத்தினிலெம்பெருமாஅனெமைக்
கைவிடிற்பினையார்களைகண்ணுளார்.

(இ - ள்.) உய்விடத்து - பிழைக்கவேண்டும்பொழுது [துன்பம் நேருங்காலத்தில்], உதவற்கு உரியானும் - (எங்களைக்) காப்பாற்றித் துணைசெய்தற்கு உரிய சக்கரவர்த்தியும், தன் மெய் விட - தனக்குஉரிய சத்தியத்தைக் கைவிட, கருதாது - எண்ணாமல், விண் ஏறினன் - தேவலோகமடைந்தார்; இஇடத்தினில் - இப்பொழுது, எம்பெருமாஅன் -எனது தலைவனே! எமை- எங்களை, கைவிடின்-(நீயுங்) கைவிட்டுப்போனால், பினை - பின்பு, களைகண் உளார் - (எங்களுக்குப்) பற்றுக்கோடாக உள்ளவர், யார் - (வேறு) யாவர் ?

உய்விடத்து, வகரமெய் - உடம்படுமெய்யல்லாத மெய்; இதனை மெய்யீற்றுடம்படுமெய் யென்பர் நச்சினார்க்கினியர்: இனி, உய்வு இடம் என்றும் பிரிக்கலாம். எம்பெருமாஅன், அளபெடை - விளியுருபு. (௩௪)

௩௫. தாயினீங்கருந்தந்தையிற்றண்ணகர்
வாயினீங்கிவனம்புகுந்தெய்திய
நோயினீங்கினெநுன்னினெனெங்களை
நீயுநீங்குதியோநெறிநீங்கலாய்.

(இ - ள்.) நெறி நீங்கலாய் - அறநெறியினின்றுந் தவறாதவனே! (நாங்கள்), நீங்க அரு - பிரிதற்கு அரிய, தாயின் - தாயினின்றும், தந்தையின் - தந்தையினின்றும், தண் நகர் வாயின் - குளிர்ந்த நகரத்தினின்றும், நீங்கி- பிரிந்து, வனம் புகுந்து - காட்டைச் சேர்ந்து, எய்திய-அடைந்த, நோயின் - வருத்தத்தினின்றும், நுன்னின் - உன்னால், நீங்கினெம் - நீங்கினோம்; நீயும் (அத்தன்மையனாகிய) நீயும், எங்களை—, நீங்குதியோ - விட்டுப் பிரிவையோ? என் - என்ன? (எ - று.)

நீங்கரு - மத்திமதீபம், நுன் - திசைச்சொல்; ''நுன்பழம் பகைதவ நூறுவாயென'' என்னுஞ் சிந்தாமணியிற் போல. இனி, நின்னெனப்பது

மோனைநோக்கித் திரிந்ததெனினும் இழுக்காது. 'நுன்னினீங்கினெம்' என்றது - உன்னைக்கண்டமாத்திரத்தில் எல்லாத்துன்பங்களும் நீங்கப்பெற்றோமென்றபடி. நீங்குதியோ - நீங்குவது தகுமோ வென்றவாறு. (ருரு)

'நீங்கள் உமது நகரஞ் சேர்ந்தபின்பு இறப்பேன்' என்று சடாயு கூறுதல்.

ருசு. என்றசொல்லரிரந்தழிநெஞ்சினர்
நின்றவீரரைநோக்கிநினைந்தவ
னன்றதென்னினயோத்தியினையன்மீர்
சென்றபின்னவற்சேர்குவென்யானென்றான்.

(இ - ள்.) என்ற சொல்லர் - என்றுசொன்ன வார்த்தையை யுடையவர்களாய், இரந்து - (தன்னை) வேண்டிக்கொண்டு, அழி நெஞ்சினர் - வருந்துகின்ற மனத்தை யுடையவர்களாய், நின்ற—, வீரரை - ராமலக்ஷ்மணரை, நோக்கி - பார்த்து,—அவன் - அச்சடாயு, நினைந்து - (அவர்களது இரக்கத்தைப்பற்றி) ஆலோசித்து, 'ஐயன்மீர்-பிள்ளைகளே! அது அன்று என்னின் - இப்பொழுதே யான் இறப்பது (உங்களுக்கு) உடன்பாடன்றாகுமாயின், அயோத்தியின் சென்ற பின் - (நீங்கள்) அயோத்தியாபுரியிற் போய்ச்சேர்ந்தபின்பு, யான்—, அவன் சேர்குவென் - அச்சக்கரவர்த்தியை அடைவேன் [இறப்பேன்]', என்றான்—; (எ - று.)

அயோத்தி - அயோத்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; சண்டையிடுதற்குக்கூடாததென்பது பொருள்: அகழி, மதில், ஆயுதம், சேனை முதலியவற்றால் தக்க காவலுடைய தென்பது கருத்து; இதனால், அந்நகரத்தை யாண்ட சக்கரவர்த்திகளது வீரத்தன்மை தொனிக்கின்றது. (ருசு)

சடாயு, அவர்களை வனத்திற்கு வந்தகாரணம் வினவுதல்.

ருஎ. வேந்தன்விண்ணடைந்தானெனின்வீரர்நீ
ரேந்துஞாலமினிதளியாதிவட்
போந்ததென்னைபுகுந்தவென்புந்திபோய்க்
காந்துகின்றதுகட்டுரையீரென்றான்.

(இ - ள்.) 'வேந்தன் - சக்கரவர்த்தி, விண் அடைந்தான் எனின்-சுவர்க்கத்தை யடைந்தானாயின், வீரர் நீர் - வீரர்களாகிய நீங்கள், ஏந்து ஞாலம் - தாங்குதற்கு [ஆளுதற்கு] உரிய இராச்சியத்தை, இனிது அளியாது - இனிமையாய்க் காவல்செய்யாமல், இவண் - இவ்விடத்தில் [வனத்தில்], போந்தது - வந்தது, என்னை - என்னகாரணத்தால்? என் புந்தி - எனது அறிவு, போய் காந்துகின்றது - (நீங்கள் இவ்வாறு வனத்தில்வந்து வருந்துவதனால்) மிகவும் வெதும்புகின்றது; (ஆகையால்), புகுந்த - நடந்தவரலாறுகளை, கட்டுரையீர் - உறுதியாய்ச் சொல்லுங்கள்', என்றான்—; (எ - று.) (ருஎ)

ருஅ. தேவர்தானவர்திண்டிறனுகர்வே
றேவுராகவிடரிழைத்தாரெனிற்

பூவராவுபொலங்கறைவேலினீர்
சாவராக்கித்தருவெனரசென்றான்.

(இ - ள்.) 'பூ - இலைவடிவமாக இருக்கின்ற, அராவு - கூர்மைசெய்யப்பட்ட, பொலம்-அழகிய, கறை - உதிரக்கறையையுடைய, வேலினீர்-வேலையுடையவர்களே!—திண் திறல் - மிக்க வலிமையையுடைய, தேவர் (ஆக) - தேவர்களாயினும், தானவர் (ஆக)-அசுரர்களாயினும், நாகர் (ஆக) - பாதாளலோகவாசிகளாயினும், வேறு எவர் ஆக-வேறு எவராயினும், இடர் இழைத்தார் எனின் - (உங்களுக்குத்) துன்பத்தைச் செய்திருப்பாரானால், சாவர் ஆக்கி-(அவர்களை) இறந்தவராகச்செய்து [கொன்று], அரசு-இராச்சியத்தை, தருவென் - (உங்களுக்குக்) கொடுப்பேன்,' என்றான்—; (எ - று.)

வேறேவரென்றது - நிலவுலகத்தவரை. விகற்பப்பொருளதாகிய ஆகவென்பது, பிறவிடத்துஞ் சென்று இயைந்தது. (நஅ)

இராமன் குறிப்பிக்க, லக்ஷ்மணன் வரலாறு கூறுதல்.

நகூ. தாதைகூறலுந்தம்பியைநோக்கினான்
சீதைகேள்வனவனுந்தன்சிற்றவை
மாதரால்வந்தசெய்கைவரம்பிலா
வோதவேலையொழிவின்றுணர்த்தினான்.

(இ - ள்.) தாதை - சடாயு, கூறலும் - (இவ்வாறு) சொன்னவளவில்,—சீதை கேள்வன் - ஸீதாபதியாகிய ஸ்ரீராமன், தம்பியை - லக்ஷ்மணனை, நோக்கினான் - (குறிப்பாய்ப்) பார்த்தருளினான்; அவனும் - அவ்விலக்குமணனும், தன் சிற்றவை மாதரால் - தன்சிறியதாயாகிய கைகேயியால், வந்த - உண்டான, செய்கை - காரியமாகிய, வரம்பு இலா - அளவில்லாத, ஓதம் வேலை - பெரிய கடலை, ஒழிவு இன்று - சிறிதுந்தவிர்தலில்லாமல், உணர்த்தினான் - தெரியச் சொன்னான்; (எ - று.)

தசரதற்குப் பிராணசிநேகிதரால்பற்றி, சடாயு, ஸ்ரீராமனுக்குத் தந்தைமுறையாவன். "நுண்ணிய மென்பா ரளக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்லதில்லைபிற" என்றவாறு குறிப்பறிதற்கு நுண்கருவி நோக்கமாதலின், ஸ்ரீராமன் ஜடாயுவுக்கு நடந்தவிருத்தாந்தத்தை முழுவதுங்கூறும்படி நோக்காற் குறிப்பித்ததனை இங்கிதஜ்ஞனாகிய லக்ஷ்மணன் அறிந்து அவ்வாறே கூறினனென்பது. அவை=அவ்வை - ஔவை; தாய். (நகூ)

சடாயு இராமனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதல்.

சo. உந்தையுண்மையனுக்கியுன்சிற்றவை
தந்தசொல்லைத்தலைக்கொண்டுதாரணி
வந்ததம்பிக்குதவியவள்ளலே
யெந்தைவல்லதியாவர்வல்லாரென.

(இ - ள்.) (பின்னர்சடாயு ஸ்ரீராமனைநோக்கி), 'உந்தை - உன்தந்தையை, உண்மையன் ஆக்கி - சத்தியமுடையவனாகச்செய்து, உன் சிற்றவை - உன்சிறியதாய், தந்த - சொன்ன, சொல்லை-வார்த்தையை, தலைகொண்டு - தலைமேற்கொண்டு, (அங்ஙனமே), தாரணி - பூமியை, வந்த - உடன்பிறந்த, தம்பிக்கு - பரதனுக்கு, உதவிய - கொடுத்த, வள்ளலே - ஈகைத்தன்மையுடையவனே! எந்தை-என்னப்பனாகிய நீ, வல்லது - வல்லவனாகிச்செய்த காரியத்தை, வல்லார் - செய்யவல்லவர், யாவர் - வேறு எவர்? எனா-என்று, (எ - று.)—'புல்லி மோந்து' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

தாரணி-தாரணி யென்பதன் விகாரம். எந்தை - மரபுவழுவமைதி; முன்னிலைப் படர்க்கை. இனி, எந்தையென்பதனை அண்மைவிளியாக்கொண்டு, நீவல்லது யாவர்வல்லா ரெனவுமாம். (சு0)

சக. அல்லித்தாமரைக்கண்ணனையன்புறப்
புல்லிமோந்துபொழிந்தகண்ணீரினன்
வல்லைமைந்தவம்மன்னையுமென்னையு
மெல்லையில்புகழெய்துவித்தாயென்றான்.

(இ - ள்.) அல்லி - இதழ்களையுடைய, தாமரை - செந்தாமரை மலர் போன்ற, கண்ணனை - கண்களையுடைய ஸ்ரீராமனை, அன்பு உற-மிக்கஅன்பினால், புல்லி - தழுவிக்கொண்டு, மோந்து - உச்சிமோந்து, பொழிந்த கண் நீரினன் - சொரிந்த ஆநந்தக்கண்ணீரையுடையவராய்,—'வல்லை - வல்லவனாகிய, மைந்த - குமாரனே! (நீ), அ மன்னையும் - அச்சக்கரவர்த்தியையும், என்னையும்—, எல்லை இல் புகழ்-அளவில்லாத கீர்த்தியை, எய்துவித்தாய் - அடையச்செய்தாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

தாமரை கண்களுக்கும், அல்லி அக்கண்களின் இமைக்கும் உவமை. வல்லை - விரைவிலே யென்றுமாம். (சக)

சடாயு சீதையை யாவளென வினவுதல்.

சஉ. பின்னரும்மப்பெரியவன்பெய்வளை
யன்னமன்னவணங்கினைநோக்கினான்
மன்னர்மன்னவன்மைந்தவிவ்வாணுத
லின்னளென்னவியம்புதியாலென்றான்.

(இ - ள்.) அ பெரியவன் - அச்சடாயு, பின்னரும்-பின்பும், பெய்வளை - அணிந்த வளையல்களையுடைய, அன்னம் அன்ன - அன்னப்பேடு போன்ற, அணங்கினை - சீதையை, நோக்கினான் - பார்த்தவராய், 'மன்னர் மன்னவன் மைந்த - சக்கரவர்த்தித்திருமகனே! இ வாள் நுதல் - இப்பெண், இன்னள் என்ன - இன்னாளென்று, இயம்புதி - சொல்வாய்', என்றான்—; (எ-று.)

வாணுதல் - ஒளியினையுடைய நெற்றியுடையவள்; அன்மொழித் தொகை. (சஉ)

இளையபெருமாள் தம்வரலாறுகளை முற்றிலுங் கூறுதல்.

சஈ. அல்லிறுத்தனதாடகையாதிபா
வில்லிறுத்ததிடையெனமேலைநாட்
புல்லிறுத்ததியாவும்புகன்றுதன்
சொல்லிறுத்தனன்றோன்றல்பின்றோன்றினான்.

(இ-ள்.) தோன்றல் பின் தோன்றினான் - ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பின்னே திருவவதரித்த இளையபெருமாள்,—மேலை நாள் - முன்நாளில், அல் இறுத்து அன - இருள் ஒருவடிவமெடுத்துவந்தாற்போன்ற, தாடகை - தாடகையை(க் கொன்றது), ஆதிஆ - முதலாக, வில் இறுத்தது - (ஜநகராஜன் கொடுத்த) சிவன்வில்லை முறித்தது, இடைஎன - நடுவாக, புல் இறுத்தது - வனத்தைஅடைந்தது, (ஈறாக), யாவும் - எல்லாவற்றையும், புகன்று - சொல்லி, தன் சொல் - தன்வார்த்தையை, இறுத்தனன் - முடித்தான்; (எ - று.)

'கொன்றது' எனவும், 'ஈறாக' எனவும் வருவிக்க. இனி, இறுத்ததென்பதனைத் தாடகையென்பதனோடுங் கூட்டி, தாடகையை அழித்தது முதலாக வென்றுமாம். தாடகை - மலைகளில் திரிபவள். இனி, புல்லிறுத்ததென்பதற்கு, சக்கரவர்த்திக்குச் சாமகைங்கரியஞ்செய்ததென்று உரைப்பினும் அமையும். (சங)

சடாயு 'நீவிர் யான்காக்க இங்கே வைகுமின்' என்றல்.

சச. கேட்டுவந்தனன்கேழ்கிளர்மௌலியான்
றோட்டலங்கலினீர்துறந்தீர்வள
நாட்டினீவிருநன்னுதலாளுமிக்
காட்டில்வைகுதிர்காக்குவென்யானென்றான்.

(இ-ள்.) கேழ் கிளர் மௌலியான் - ஒளிவிளங்குகின்ற முடியையுடைய அச்சடாயு,—கேட்டு - அதுகேட்டு, உவந்தனன்-மகிழ்ந்தவராய்,— 'தோடு அலங்கலினீர் - பூவிதழையுடைய மாலையை யுடையவர்களே! வளம் நாட்டின் - வளப்பத்தையுடைய நாட்டினின்றும், துறந்தீர் - விட்டு நீங்கி வந்தவர்களாகிய, நீவிரும் - நீங்களும், நல்நுதல்தாளும் - அழகிய நெற்றியையுடைய சீதையும், இ காட்டில்—, வைகுதிர் - தங்கியிருங்கள்; யான்—, காக்குவென் - காப்பேன்,' என்றான்—; (எ - று.) (சச)

இராமனது மறுமொழி.

சரு. இறைவவெண்ணியகத்தியனீந்துள்ளூ
தறையுநன்மணியாற்றினகன்கரைத்
துறையுளுண்டொருசூழலச்சூழல்புக்
குறைதுமென்றனனுள்ளத்துறைகுவான்.

(இ - ள்.) உள்ளத்து உறைகுவான் - (யாவரது) உள்ளக்கமலத்திலும் உறைகின்ற ஸ்ரீ ராமன்,—(சடாயுவை நோக்கி),—'இறைவ-தலைவனே! அகத்தியன் - அகத்தியமுனிவர், எண்ணி - (வாசஞ்செய்தற்குத் தக்கஇடமென்று) ஆலோசித்து, ஈந்தது உளது - (வசிக்கும்படி) சொல்லியருளியதாகிய,—அறையும் - ஒலிக்கின்ற, நல் - சிறந்த, மணி - அழகிய, யாற்றின் - (கோதாவரி) நதியினது, அகல்-பரந்த, கரைத்துறையுள் - கரையினிடத்தில், ஒரு சூழல் - ஓர் இடம், உண்டு—; அ சூழல் - அவ்விடத்தில், புக்கு உறைதும் - போய் வசிப்போம்', என்றனன்—; (எ - று.)

கழுகுகளுக்கு அரசராதலாலும், தமக்குத் தந்தைமுறை யாதலாலும், ஸ்ரீ ராமன், ஜடாயுவை 'இறைவ' என்றான். அறையும் நன்மணியாறு-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற நல்லமுத்துப்போலத்தெளிந்த நீருள்ள ஆறு என்றுமாம். (சரு)

சடாயு அதற்குஉடன்பட்டு அவ்விடத்தை அவர்கட்குக் காட்டுதல்.

சசு. பெரிதுநன்றப்பெருந்துறைவைகிநீர்
புரிதிர்மாதவம்போதுமின்யானது
தெரிவுறுத்துவெனென்றவர் திண்சிறை
விரிபுநீழலிற்செல்லவிண்சென்றனன்.

(இ - ள்.) (பின்னர்ச் சடாயு),—'அ பெருந் துறை - அந்தப் பெருமை பொருந்திய இடம், பெரிதும் நன்று - மிகவும் நல்லது; நீர் - நீங்கள், வைகி - (அங்குத்தானே) தங்கி, மா தவம் புரிதிர் - சிறந்த அறத்தைச் செய்யுங்கள்; போதுமின்-வாருங்கள்; யான்—, அது - அவ்விடத்தை, தெரிவுறுத்துவென் - (உங்களுக்குக்) காண்பிப்பேன்', என்று-என்றுசொல்லி,—அவர்-அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், திண் சிறை - (தனது) வலிய சிறகுகளின், விரியும் நீழலில்-பரந்த நிழலில், செல்ல - வரும்படி, விண் - ஆகாயமார்க்கத்தே, சென்றனன் - பறந்துபோனார்; (எ - று.)

நீழல் - நீட்டல் விகாரம். அவர்களுக்கு நிழலுண்டாகும்படி ஆகாயத்திற் பறந்துபோயினா ரென்பதாம். (சசு)

சடாயு காட்ட, அவர்கள் பஞ்சவடி சேர்தல்.

சஎ. ஆயசூழலறியவுணர்த்தியத்
தூயசிந்தையதோமில்குணத்தினன்
போயபின்னைப்பொருசிலைவீரரு
மேயசோலையினிதுசென்றெய்தினார்.

(இ - ள்.) தூய சிந்தைய - பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய, அ தோம் இல் குணத்தினன் - குற்றமற்ற குணங்களையுடைய அச்சடாயு, ஆய சூழல் - அப்பஞ்சவடியை, அறிய உணர்த்தி - தெரியும்படி காட்டி, போய பின்னை -

போனபின்பு,—பொரு சிலைவீரரும் - போர்செய்கின்ற வில்லையுடைய அவ் வீரர்களும், ஏய சோலை - பொருந்திய அச்சோலையில், இனிது - இனிமை யாக, சென்று எய்தினர் - போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.) (சஎ)

சடாயு அவர்களைப் பாதுகாத்துவருதல்.

சஅ. வார்ப்பொற்கொங்கைமருகியைமக்களை
யேற்பச்சிந்தனையிட்டவ்வரக்கர்தஞ்
சீர்ப்பைச்சிக்கறத்தேறினன்சேக்கையிற்
பார்ப்பைப்பார்க்கும்பறவையிற்பார்க்கின்றான்.

(இ - ள்.) அ அரக்கர்தம் - அங்குள்ள ராக்ஷஸர்களது, சீர்ப்பை - சிறப் பை, சிக்கு அற - ஐயமில்லாமல், தேறினன் - நன்றாய் அறிந்த அச்சடாயு,— ஏற்ப - தக்கபடியாக, சிந்தனையிட்டு - ஆலோசித்து,—வார் - கச்சணிந்த, பொன் கங்கை - அழகிய தனங்களை யுடைய, மருகியை - (தம்) மரு மகளாகிய சீதையையும், மக்களை - புத்திரர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களை யும்,—சேக்கையில் - கூட்டிலுள்ள, பார்ப்பை - (தம்) குஞ்சுகளை, பார்க் கும் - பாதுகாத்துவருகின்ற, பறவையின் - பறவைபோல, பார்க்கின்றான் - பாதுகாத்துவருகின்றவரானார்; (எ - று.)

பொற்கொங்கை - பொன்போலுஞ் சுணங்குபரந்த கொங்கையென்று மாம். சீர்ப்பு - மாயம்முதலியன. பார்ப்பு - இளமைப்பெயர்; "பார்ப்பும் பிள் ளையும் பறப்பவற் றிளமை" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். (சஅ)

இப்படலத்திற் கூறிய சிருஷ்டிக்கிரமம் முதனூலாகிய வால்மீகத்துக்கு மாறுபடுமேயாயினும், இதிகாசாந்தர புராணாந்தரங்களிலேயாதல் கல்பாந் தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளல் வேண்டும். மேல்வருவனவற் றிற்கும் இங்ஙனமே காண்க.

இப்படலத்தில், இராமபிரான் சரணாகதர்க்கு அபயப்பிரதானமருளிய தும், அகத்தியர் படைக்கலங் கொடுத்ததனால் ஒப்புயர்வற்றவீரனாகிய தனக் குத் தக்க ஆயுதமடைந்ததும் வெளியாகின்றன.

சடாயுகாண்படலம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

சூர்ப்பணகைப்படலம்.

இத்தொடர்மொழி - சூர்ப்பணகையினது செய்தியை யுணர்த்தும் பாகமென இரண்டனுருபும்பயனுந்தொக்கதொகையாக விரியும். சூர்ப்பணகை யென்ற சொல் - இலக்கணையால், அவளதுசெய்தியை உணர்த்திய தென்க. இனி, சூர்ப்பணகையினது சம்பந்தமான படலமென்று ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையாக விரித்து, விஷயமாகவுடைமையே இங்கு ஆறாம் வேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்த மெனக்கொண்டு, சூர்ப்பணகையைப் பற்றிக் கூறுகிற பாக மென்று கருத்துஉரைப்பினு மாம். சூர்ப்பணகை - ஶூர்ப்பணகா என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது; "ஆவீறு ஐயும்": [நன் - பத - ௨௦.] இது, சூர்ப்பம் நகம் எனப் பிரிந்து, முறம்போன்ற (வடிவமுடைய) நக முள்ளவ ளென்று எதுப்பொருள்படும்: அன்றி, சூர்ப்பம் - இரத்தம் நிறைந்த பாத்திரம்; அதனால், நகா - (யாகம்முதலிய நற்கருமங்களைக்) கெடுப்பவள் என்றுமாம். இரத்தத்தைப் பாத்திரங்களிற் கொண்டு வந்து மேற்சொரிந்து அதனால் வேள்வியை அபரிசுத்தமாக்கி அழிப்பவ ளென்று கருத்து. இது, அவளுக்கு வடிவம்பற்றி வைக்கப்பட்ட காரணக் குறியாகிய இயற்பெயர். இது, பெயராதலால், வடமொழிவிதிப்படி, சூர்ப்பணகா என நிலைமொழியில் ரகாரம்வர வருமொழியில் நகாரம் ணகாரமாயிற்று; ராமாயணம், நாராயணன் என்பவற்றிற்போல: அங்ஙனமாகாமல் சூர்ப்பநகா என்று நிற்கும்போது பெயராகாது தன்மைகுறிக்கிற மாத்திரமாம். இப்பெயர், சிறுபான்மை 'சூர்ப்பநகி' என்றும் வழங்கும்: அப்பொழுது, ஈயீறு இகரமான தென்க; அதுவும், பெயராகாது காரணமாத்திரமாய் நிற்பதே. 'சூர்ப்பணகீ' என்பது, வடநூலிலக்கணவிதிப்படி வழுவாம்.

சூர்ப்பணகை - இராவணனுடைய தங்கை; பிரமபுத்திரராகிய புலஸ்தியமுனிவருடைய குமாரரான விசிரவசினது இரண்டாம் மனைவியாகிய கேகசியின் வயிற்றில் இராவணகும்பகர்ணர்களுக்குப் பின் விபீஷணனுக்கு முன் பிறந்தவள். இவளை, இராவணன், காலகையென்பவளுடைய மக்களாகிய காலகேயருளொருவனான வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்னும் அசுரனுக்குமணஞ்செய்துவைத்திருந்தான்; பின்பு இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்துவருகிற பொழுது, அசுமநகரத்திற் பிரவேசித்து அங்கிருந்த காலகேயரைப் போர் செய்து அழிக்கையில், வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும் இராவணனாற் கொல்லப்பட்டதனால், கணவனையிழந்த சூர்ப்பநகை இராவணன்காலில் விழுந்து மிகப் புலம்பிப் பலவாறு முறையிட, அவன் அவளை வெகுசமாதானங்கூறிக் கோபந்தணித்து, தண்டகாரணியத்தில் ஜநஸ்தாநமென்றவிடத்தில் ஓரிராச்

சிய முண்டாக்கி அதில் அவளை யேன்மையோடிருக்கச் சொல்லி, தூஷண னென்னுஞ்சேனாதிபதிக்கு உட்பட்டதொரு பெருஞ்சேனையையும், தனது தாயினுடன் பிறந்தவள்மகனான கரனையும், அவளுக்கு உதவியாக இருந்து அவளிட்ட கட்டளைப்படி நடக்குமாறு நியமித்து, அங்கு அவள் யதேச்சை யாகத்திரியுமாறு அனுப்பிவிட்டான்.

அங்ஙனமே அவ்விடத்திற்குடியேறி அங்குள்ள வனவாசிகளை வருத்திக் கொண்டு உல்லாசமாகத் திரியுந்தன்மையுள்ள இவள், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் சீதையோடு கோதாவரிநதிதீரத்திற் பஞ்சவடியாச்சிரமத்தில் வசித்துவருகிற பொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது திருமேனியழகைக்கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகிய வடிவமெடுத்து அருகில் வந்து தன்னைக் கூடும்படி பல வகையால் வேண்டவும், அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாது பலகூறி மறுத்திட்டதனால் மிகவருந்திமீண்டு, 'ஒப்புயர்வில்லாதசௌந்தரியமுடைய மனைவி உடனிருத்தலால், அவளுள்ளளவும் என்னை இவன் விரும்பான்; அவளை வஞ்சனையால் எடுத்துப்போய் மறைத்துவைத்துவிடின், நான் இவ னுடன் கூடிவாழக்கூடும்' என்று எண்ணி மறுநாளுதயத்தில் வந்து இரா மன் காலைக்கடன்கழித்தற்கு நீர்நிலைநோக்கிச் சென்ற சமயம் பார்த்துச் சீதையைப் பிடிக்கத்தொடர்கையில், அப்பிராட்டிக்குக்காவலாக அருகிற் சோலையிலிருந்த இலக்குமணன் கண்டுவிரைந்துவந்து இவளது கூந்தலைஒரு கையாற்பற்றிக்கொண்டு மற்றொருகையால் உடைவாளையெடுத்து அதனால் இவளது மூக்கையுங் காதுகளையும் முலைகளையும் அறுத்து, பெண்கொலை செய்தல் தகுதியன்றென்ற கருத்தினால் இவளைக் கொல்லாமல் உயிரோடு விட்டிட, பின்பு இவள், பெருங்குரல் பாய்ச்சிக் கதறியழுது, மீண்டும் இரா மனை நோக்கித் தன்னை மணஞ் செய்துகொள்ளவாவது தம்பிக்கு மணஞ் செய்விக்கவாவது வேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டியும் சிறிதும்பயன்பெறா மல், அவர்களால் வெருட்டப்பட்டு, 'உங்களையழிக்கக் கரனைக் கொண்டு வருகிறேன்' என்று அவர்கள்மீது கறுக்கொண்டு சென்றனளென்பது, இப் படலத்தின் கதை.

வேறு.

இராமலக்குமணரும் சீதையும் கோதாவரிநதியைக் காணுதல்.

க. புவியினுக்கணியாயான்றபொருடந்துபுலத்திற்றாகி
யவியகத்துறைகடாங்கியைந்திணைநெறியளாவிச்
சவியுறத்தெளிந்துதண்ணென்றொழுக்கமுந்தழுவிச்சான்றோர்
கவியெனக்கிடந்தகோதாவரியினைவீரர்கண்டார்.

(இ - ள்.) புவியினுக்கு அணி ஆய் - பூமிக்கு (ஓர்) அலங்காரமாய், ஆன்ற பொருள் தந்து - சிறந்த பொருள்களைக் கொடுத்து, புலத்திற்று ஆகி - அறிவினிடத்ததாய் [வயல்களுக்கு உரியதாய்], அவி அகம் துறைகள் தாங்கி - அமைந்த அகப்பொருளிலக்கணத்துறைவகைகளை யுடையதாய் [வெப்பந்

தணியத்தக்க இடத்தையுடைய நீராடுதுறைகளை யுடையதாய்], ஐந் திணை நெறி அளாவி - ஐந்துதிணைகளின் இலக்கணத்தைத் தழுவி [ஐவகைநிலங் களின் வழியைச் சேர்ந்து], சவி உற தெளிந்து - செவ்வையாகத்தெளிந்து, தண் என்ற ஒழுக்கமும் தழுவி - குளிர்ச்சியான நல்லொழுக்கத்தையுங் கொண்டு [குளிர்ச்சியாய்ப் பெருந்தன்மையை யுடையதாய்], சான்றோர் கவி என கிடந்த - பெரியோர்செய்த செய்யுள்போலப் பொருந்தியுள்ள, கோதாவரியினை - கோதாவரிநதியை,—வீரர் - பராக்கிரமமுடையவரான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர், கண்டார் - பார்த்தனர்; (எ - று.)

கோதாவரிநதிக்குச் சான்றோர் செய்யுளைச் சிலேடைமூலமாக உவமை கூறியதனால், இச்செய்யுள் - சிலேடையணியை அங்கமாகக்கொண்ட உவமையணி. இது, உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி யெனப்படும்; வடநூலார் ஸங்கராலங்காரத்தின்பாற் படுத்துவர்.

சான்றோர் செய்யுளுக்கு:—புவியினுக்கு அணியாதல்-பலவகையலங்காரங்களையுமுடையதாய் உலகத்தில் உயர்ந்தோர்பலராலுங் கொண்டாடப்படுதல்; ஆன்ற பொருள் தருதல் - சிறந்த அறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் உறுதிப்பொருள்களின் திறத்தையுணர்த்துதலும், செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்னும் மூவகைப்பொருள்களையுங் குறித்தலுமாம்; புலத்திற்றாதல் - தன்னைக்கற்போர்க்கு நுண்ணறிவை விளைப்பதும், அறிவைக்கொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்யச்செய்ய நன்கு புலப்படும் ஆழ்ந்தபொருளுள்ளது மாய் அறிவுக்கு உரியதாதல்; அவியகத்துறைகள் தாங்குதல் - எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் தமிழிலக்கணமைந்தனுள் பொருளின்பகுதியாகிய அகம் புறம்என்னும்இரண்டில் அகப்பொருளின் பாகுபாடுகளாகிய களவு கற்பு என்னும் ஒழுக்கங்களின் தன்மைகளைக் கூறுதல்; புறப்பொருள்துறைகளைத் தாக்குதலும் செய்யுட்கு இலக்கணமாயினும், புறப்பொருளினும் அகப்பொருள் கேட்போர் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி விளைப்பதாய்ச் சிறத்தலால், அதுவே பிரதானமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. இச்சிறப்புவிளங்க, அதற்கு, 'அவி'என்னும்அடைமொழி கொடுத்தன ரென்க. அவி என்பதற்கு - மனத்துயரத்தை மாற்றுவிக்கிற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அகமாவது - ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்றகாலத்துப் பிறந்து அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப்புலனாக இவ்வாறுஇருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத்துஉணர்வாலேயே அனுபவிக்கப்படும் இன்பம். இன்பம்பற்றி அகத்தேநிகழும் ஒழுக்கத்தை 'அகம்' என்றது - ஆகுபெயர்; அகம் - உள், மனம். நவரசங்களுள் முதலதான சிருங்காரரசமாகிய அகப்பொருளைக் கூறினது, மற்றை ரசங்களாகிய புறப்பொருள்கட்கும் உபலக்ஷணம். 'வடநூலுட் போசராசனும், சுவைபலவென்று கூறுவார் கூறுக; யாம்கூறுவது இன்பச்சுவையொன்றனையுமே யென இதனையே மிகுத்துக் கூறினன்' என்ற பரிமேலழகருரையா

லும், அகப்பொருளின் தலைமையை அறிக. ஐந்திணைநெறியளாவுதல் - குறிஞ்சி முல்லை பாலை நெய்தல் மருதம் என்னும் ஐவகைநிலங்களுக்கும் முறையே உரியன வெனப்படுகிற புணர்தல் இருத்தல் பிரிதல் இரங்கல் ஊடல் என்னும் ஐவகையொழுக்கங்களையும், அவற்றிற்கு அங்கமானவற்றையும் உரைத்தல்; சவியுறத்தெளிதல் - மயங்கவைத்தலென்னுங் குற்றத்திற்குச் சிறிதுமிடமின்றி விளங்கவைத்தலென்னும் அழகுக்கு முழுவதும் இடமாய் நன்றாகப் பொருள்விளங்குதல்; தண்ணென்ற ஒழுக்கந் தழுவுதல் - தீயொழுக்கத்தையுணர்த்தாமல் நல்லொழுக்கத்தை யுணர்த்துதல்; அன்றி, மெல்லென்ற ஓசையோடு தட்டறச்செல்லுஞ் சிறந்தநடையை யுடைமையுமாம்.

கோதாவரிக்கு:—புவியினுக்கு அணியாதல் - பூமியில் அழகியதொரு பெருநதியாதல்; அன்றி, பூமியாகிய பெண்ணுக்கு ஒருமுத்தாரம்போ லிருத்தலுமாம்; ("விலகிவில்லுமிழ் விரிகதிர் மணிபல வான்றிப், பொலன்முகட்டுயர் பொன்னெடுங் குன்றின்வீ ழருவி, குலவுவெண்டிரைக் குரைகட லுடுத்த பார்மடந்தை, அலர்முலைத்தலைத் துயல்வரு மாரமொத் துளதால்" எனக் காண்க.) ஆன்றபொருள்தருதல் - சிறந்த மலைபடுபொருள்கள் முதலியவற்றை அடித்துக்கொண்டுவருதல்: அன்றி, தனதுவளத்தால் நாட்டுக்குச் செழுமையையுண்டாக்கி விளைவுப்பொருள் பலவற்றையும் விளைத்தலுமாம்; புண்ணியநதி யாதலால், தன்னில்மூழ்குவார்க்குத் தீவினைதீர்த்து நல்வினைப்பயனாகிய அறம்பொருளின்பங்களையும் வீட்டையுங் கொடுத்தலுமாம்; புலத்திற்றுதல்-விளை நிலத்தின் வளச்செழுமைக்கு உதவுதல்: அன்றி வெள்ளப்பெருக்கினாலும் வாய்க்கால்வழியாகவும் எங்கும் பாவி நிறைதலுமாம்; அவியுகத்துறைகள் தாங்குதல் - இறங்குநீர்த்துறைகள் பலவற்றை ஆங்காங்கு உடைத்தாதல்; ஐந்திணைநெறியளாவுதல் - ஐவகைநிலங்களின் வழியாகச்செல்லுதல்; (மலையும் மலைசார்ந்தஇடமும் - குறிஞ்சியும்,காடும்காடு சார்ந்தஇடமும்-முல்லையும், நாடும் நாடுசார்ந்தஇடமும்-மருதமும், கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும்-நெய்தலும்,நீரும் நிழலுமில்லாத வெற்றிடம்-பாலையுமாமெனக் காண்க.) சவியுறத்தெளிதல்-மிக்கஆழத்திலுள்ள பொருளும் கட்புலனும்படி மிகத்தெளிந்திருத்தல்; தண்ணென்றொழுக்கந் தழுவுதல் - ஜீவநதியாதலால்,குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கை என்றும் இடையறாமலுடையதாதல்.

'வீரர் கண்டார்' எனச் சிறப்புடையஆடவர்மேல் வைத்துக்கூறினது, சீதைகண்டதற்கும் உபலக்ஷணம். புலத்திற்று-புலம் என்னும்பெயரின்மேற் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். சவி என்ற வடசொல்லுக்கு - ஒளி யென்று பொருள். தண்ணெனல் - குளிர்ச்சிக்குறிப்பு. ஒழுக்கமும், உம் - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். இறந்ததுதழுவிய எச்சவும்மையை யேற்ற சொல்லை இறுதியிலேநிறுத்தவேண்டுமென்பது இலக்கண மாதலை, "எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொ லாயின், பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்" என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக. சான்றோர் என்பதில், மிகுதி யுணர்த்தும் 'சால்' என்னும் உரிச்சொல் - பகுதி. கவியென்னும் வடசொல்,

கவநஞ்செய்பவனைக் குறிக்கும்; இது, தமிழில், செய்தான் பெயர்செய்யப் பட்டதன் மேல் நிற்குங் கருத்தாவாகுபெயராய், செய்பூளையும் உணர்த்தும். என - உவமவுருபு. கோதாவரி-கோதாவரீ யென்னும் வடசொல் திரிந்தது.

இதுமுதல் எழு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட*அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். இவற்றில், மூன்று ஆறுஞ் சீர்கள், தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும்.

கோதாவரிவருணனை.

உ. **வண்டுறைகமலச்செவ்விவாண்முகம்பொலியவாச**
முண்டுறைகுவளையொண்கணொருங்குறநோக்கியூழிற்
றெண்டிரைக்கரத்தின்வாரித்திருமலர்தூவிச்செல்வர்க்
கண்டடிபணிவதென்னப்பொலிந்ததுகடவுள்யாறு.

(இ - ள்.) கடவுள் யாறு - தெய்வத்தன்மையையுடைய அந்த நதியானது,—வண்டு உறை கமலம் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற செந்தாமரை மலராகிய, செவ்வி வாள் முகம் - அழகிய ஒள்ளிய முகம், பொலிய-மலர்ந்து விளங்க,—வாசம் உண்டு உறை குவளை-பரிமளத்தை உட்கொண்டு தங்குகிற நீலோற்பலமலர்களாகிய, ஒள் கண் - ஒளியுள்ள கண்களால், ஒருங்கு உற நோக்கி - ஒரேவிதமாகப் பார்த்து,—ஊழின் தெள் திரை கரத்தின் - முறையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வரிசையாகவருகிற தெளிவான அலைகளாகிய கைகளால், திரு மலர் - சிறந்த பூக்களை, வாரி தூவி - மிகுதியாக எடுத்துச் சொரிந்து,—(இத்தன்மையால்), செல்வர் கண்டு அடி பணிவது என்ன - செல்வப்பிள்ளைகளாகிய இராமன்முதலிய மூவரையும் பார்த்து அவர்கள் பாதத்தில் வணங்குவதுபோல, பொலிந்தது - விளங்கிற்று; (எ - று.)

இராமன் முதலியோர் அவ்விடம்வருகையில், அந்நதி தாமரை மலரைக் குவளைகள் மிமிர்ந்துவிளங்க அலைகளாற் பலவகைப்பூக்களைச் சிதறிக்கொண்டு விரைவாகத்தணிந்துவருகிற தன்மையை நோக்கினால், அது அளவிறந்த மகிமையையுடைய அவர்களதுவருகையை அறிந்து முகமலர்ச்சிபெற்றுத் தன்கண்களால் அவர்கள்வரவையே எதிர்நோக்கிக்கொண்டு விரைவாகஅருகில்வந்து அவர்கள்திருவடிகளிற் பலவகைப்பூக்களைத் தன்கைகளால் எடுத்து இட்டு அருச்சித்து வணங்குவதுபோ லிருந்தது என்பதாம். நான்காமடியில் வருகிற **தற்குறிப்பேற்றவணிக்கு**, முதல்மூன்றடிகளிலுள்ள **உருவகம்** அங்கமாய் நின்றதனால், இதுவும் - **உறுப்புறுப்பிகீகலவையணியாம்.** வடிவத்தில் கைக்கு அலை உவமை யென்க; 'சேந்தொளி விரியுந் தெண்டிரையெனு மிமிர்கையால், எந்தினனொருதானே யேற்றின ளினிதப்பால்'' எனக் கீழ்க் கங்கைப்படலத்திலும் அலை கையெனப்பட்டவாறு காண்க; "தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையா லடிவருட'' எனப் பெரியாரும் பணித்தார்.

ஒருங்குற நோக்குதல் - ஒருமுகமாகப் பார்த்தல். இனி, ஊழின் தூவி என இயைத்து, (பெரியோர்களுக்குச் செய்யவேண்டும்) முறைப்படி அருச்சித்து என்றுங் கொள்ளலாம். வாரித் திருமல ரென எடுத்து, சிறந்த நீர்ப்பூக்க ளென்றலும் ஒன்று. செல்வர்க்கண்டு—"இயல்பின் விகாரம்". (உ)

௩. எழுவுறுகாதலாலிங்கிரைத்திரைத்தேங்கியேங்கிப்
பழுவநாட்குவளைச்செவ்விக்கண்பனிபரந்துசோர
வழுவிலாவாய்மைமைந்தர்வனத்துறைவருத்தநோக்கி
யழுவதுமொத்ததாலவ்வலங்குநீராறுமன்றே.

(இ - ள்.) அ அலங்கு நீர் ஆறு - அசைந்து பெருகுகிற நீரையுடைய அந்தக்கோதாவரிநதி,—வழு இலா வாய்மை மைந்தர் வனத்து உறை வருத்தம் நோக்கி-தவறுதலில்லாத மெய்ம்மைமொழியையுடைய அத்தசரதகுமாரர்கள் காட்டிலே வந்து வசிக்கிற வருத்தந்தருஞ்செய்கையைப் பார்த்து, எழுவுறு காதலால் - (அவர்களிடத்து) மிகுதியாய் மேலெழுகிற அன்பினால், இங்கு - இவ்விடத்தில் [அருகில்], ஏங்கி ஏங்கி - மிக இரங்கி, பழுவம்நாள் குவளை செவ்வி கண் பனி பரந்து சோர-தொகுதியாகவுள்ள அன்றுமலர்ந்த நீலோற்பலமலர்களாகிய அழகியகண்களினின்று (தேனாகிய) நீர்த்துளி பரவி வழிய, இரைத்து இரைத்து அழுவது ஒத்தது - கதறிக்கதறிப் புலம்புவதையும் போன்றது; (எ - று.)—ஆல், மன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

மலர்ந்த கருங்குவளை மலர்களினின்று தேன்வழிய மிக்க ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு பெருகுகின்ற அந்நதியை நோக்கினால், அது, சக்கரவர்த்தியினது செல்வக்குமாரர்வனத்தில் வசிக்கிற துயரச்செய்தியைப் பார்த்து அவர்களிடத்துத் தான்மிகுதியாகக்கொண்டுள்ள அன்பினால் மிகவிசனப்பட்டுக் கண்ணீர்பெருகக்கதறியழுவதுபோன்ற தென்பதாம். தற்குறிப்பேற்றவணிக்கு இரண்டாமடியிலுள்ள உருவகம் அங்கமாய் நின்றதென்க. குவளையைக் கண் என்றதற்கு ஏற்ப, பனி தேனெனக் கொள்ளப்பட்டது; ஏகதேசவுருவகம். இனி, இராமலக்ஷ்மணர் கோதாவரிநதியைச் சார்ந்த காலம் பனிக்காலத்துக்குச் சிறிது முந்தின தாதலால், பனி யென்பதற்கு பனிநீர்த்துளி யென்றே கொள்ளினுமாம்.

கொடியவரான இராக்கதரை வேரறுத்துத் துயர்தீர்த்திடுகின்றோமென்று தாம் தண்டகாரணியத்து முனிசனங்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்ததனை நிறைவேற்றுதற்குச் சமயம்பார்த்து நிற்பவ ரென்பது தோன்ற, 'வழுவிலா வாய்மைமைந்தர்' என்றார்; இனி, தமது தந்தை கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்கொடுத்திருந்த வார்த்தையின் சத்தியந்தவறாமற் பாதுகாத்தற்பொருட்டு வனம்புகுந்த மைந்தரெனினுமாம். இங்கு இப்பொழுது எனினுமாம்; இங்கு என்பதை அசையென்றலும் ஒன்று: 'அங்கு' என்றும் பாடமுண்டு. இரைத்து இரைத்து, ஏங்கி ஏங்கி - அடுக்குக்கள், மிகுதிப்பொருளன. பழுவம் - காடு; இங்குத் தொகுதியென்னும் பொருளின்மேல் நின்றது. நாட்

குவளை, அன்றைநாளில்மலர்ந்த குவளை; புதிய குவளை. அழுவதும் என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். (௩)

இராமனும் சீதையும் அந்நதியின் வளங்களைக் காணுதல்.

௪. நாளங்கொணளினப்பள்ளிநயனங்களனையநேமி
வாளங்களுறைவகண்டுமங்கைதன்கொங்கைநோக்கு
நீளங்கொள்சிலையோன்மற்றைநேரிழைநெடியநம்பி
தோளின்கண்மனம்வைத்தன்னசுடர்மணித்தடங்கள்கண்டாள்.

(இ - ள்.) நீளம் கொள் சிலையோன் - நீட்சியைக்கொண்ட வில்லையுடைய இராமன்,—நாளம் கொள் நளினம் பள்ளி - தண்டைக்கொண்ட தாமரைமலராகிய படுக்கையில், நயனங்கள் அனையநேமிவாளங்கள் உறைவ- கண்கள்போல இரட்டையாகவுள்ள சக்கரவாகப்பறவைகள் தங்குவனவற்றை, கண்டு - பார்த்து, (உடனே), மங்கைதன் கொங்கை நோக்கும் - இளம்பருவமுடைய சீதையினது தனங்களைப் பார்த்தருள்வான்; நேர் இழை- தகுதியான ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளசீதை, நெடியநம்பிதோளின் கண் மனம் வைத்து - பெருமைக்குணமுள்ள இராமனது திருத்தோள்களினிடத்துத் தன்மனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு, அன்ன சுடர் மணி தடங்கள் கண்டாள் - அத்தோள்களையொத்த விளங்குகிற இரத்தினங்களையுடைய (அந்நதிக்கரையின்) மணற்குன்றுகளைப் பார்த்தாள்; (எ - று.)— மற்று - வினைமாற்றுப்பொருளில் வந்தது; ஐ - சாரியை: ஐயீற்றுடைக்குற்றியலுகரம்.

அந்நதியிலுள்ள தாமரைமலர்களைப் படுக்குமிடமாகக் கொண்டு அவற்றில் தங்கியுள்ள ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரட்டைப்பட்ட சக்கரவாகப்பறவைகளை நோக்குகையில், இராமனுக்கு, அவற்றையொத்த சீதையின் நெருங்கிய இணைக்கொங்கை ஞாபகத்துக்குவந்ததனால், இராமன் உடனே அவற்றை நோக்குவானாயினானென்றும், அவ்வாற்றங்கரையிலுள்ள மணற்குன்றுகளை நோக்குகையில், சீதைக்கு, அவற்றையொத்த இராமனது உயர்ந்த தோள்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்ததனால், சீதை, அத்தோள்களை நினைத்துக் கொண்டே அம்மணல்மேடுகளை உற்றுநோக்கினாளென்றும் உணர்க. ஒரு பொருளைக்கண்டு ஒப்புமையினால் மற்றொரு பொருளை நினைத்தல் கூறப்பட்டமையின், இது - நினைப்பணி; வடநூலார் ஸ்மிருதிமதலங்கார மென்பர்.

சக்கரவாகப்பறவை கொங்கைக்கு உவமையாதலை, "தழைசிறைநேமிப் புட்கொலோ கமலமுகைகொலோ என்கொல் சாற்றுவதே" என்ற நைடதத்திலுங் காண்க. சக்கரவாகம் - பகல்முழுவதும் ஆணும்பெண்ணுங் கலந்திருந்து இரவிற் பிரிந்து வருந்துந் தன்மையதாகிய ஒருவகைப்பறவை. கொங்கைக்குச் சக்கரவாகவுவமை - வடிவத்திற்கும், தோளுக்கு மணற்குன்று உவமை - உயர்ச்சிக்கு மென்க. மகளிர்க்குத் தனமும் ஆடவர்க்குத் தோளும் வேட்கைவிளைக்குஞ் சிறந்த உறுப்புக்களாதலால், அவற்றை இங்கு ஒருங்கே

கூறினர். சக்கரவாகங்களுக்குக் கண்களை உவமைகூறியது, இரட்டையாய் ஒன்றையொன்று நெருங்கி இணையொத்துள்ளன வென்பதை விளக்குதற்கு; இனி, அரிய அன்பினால் ஒன்றுக்கொன்று கண்போலவுள்ள என்று உரைக்கலாம்.

இங்கே நேரிழை யென்றது, அத்திரிமுனிவரது பத்தினியான அநசூயையால் அன்போடு கொடுக்கப்பட்ட பலவகை ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளவள் என்றவாறு; அத்தன்மை, கீழ் விராதன்வதைப்படலத்தில் "அன்னமா முனியொ டன்றவணுறைந் தவனரும், பன்னி கற்பி னநசூயை பணியா லணிகலன், துன்னு தூசிெனொடு சந்திவை சுமந்த சனகன், பொன்னொடேகி யுயர் தண்டகவனம் புகுதலும்" என்றதனால் விளங்கும். 'நெடியநம்பி' என்றது - தேவாதிதேவனென்றும், திரிவிக்கிரமாவதாரஞ் செய்தவ னென்றும், புருஷோத்தம னென்றும், லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனான இராமனென்றும் கருத்துப்படும்.

நாளம், நளிநம், நயநம், நேமிவாளம், மணி - வடசொற்கள். வட்ட வடிவையுணர்த்துகிற நேமி, வாளம் என்ற சொற்கள் - ஒரு பொருட்பன்மொழியாகத் தொடர்ந்து நின்று, அவற்றின் பரியாயநாமமாகிய சக்கரமென்ற சொல்லாற் பெயர் குறிக்கப்படுகிற சக்கரவாகப்பறவையை உணர்த்தின வென்க. மங்கை யென்றது - இங்கே, பருவப்பெயராகாமல், பெண்ணென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை-பன்னிரண்டு முதற் பதின்மூன்றளவும். நோக்கும்-செய்யுமென்முற்று; இங்கே, ஆண்பால். மணல் மேட்டுக்கு, மணி - ஆற்றுவெள்ளத்தாற்கொணர்ந்து ஒதுக்கப்பட்டவை. தோள்கள் இரத்தினாபரணங்களை அணிதற்கு உரியனவாதல்பற்றி, அவற்றிற்கு உவமையாகிற தடங்களுக்கு 'சுடர்மணி' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். (௪)

௫. ஓதிமமொதுங்கக்கண்டவுத்தமனுழையளாகுஞ்
சீதைதன்னடையைநோக்கிச்சிறியதோர்முறுவல்செய்தான்
மாதவடானுமாண்டுவந்துநீருண்டுமீளும்
போதகநடப்பநோக்கிப்புதியதோர்முறுவல்பூத்தாள்.

(இ - ள்.) ஓதிமம் - அன்னப்பறவை, ஒதுங்க - விலகிச்செல்ல, கண்ட - பார்த்த, உத்தமன் - புருஷோத்தமனான இராமன்,—உழையள் ஆகும் சீதைதன் நடையை நோக்கி - அருகிலுள்ளவளான சீதையினது நடையைப் பார்த்து, சிறியது ஓர் முறுவல் செய்தான் - ஒரு புன்சிரிப்பைச் செய்தான்; ஆண்டு வந்து நீர் உண்டு மீளும் போதகம் நடப்ப - அவ்விடத்தில் வந்து நீரைப்பருகி மீளுகிற ஆண்யானை (விலகி) நடக்க, மாது அவள் தானும் - (அதனைப்பார்த்த) அச்சீதையும், நோக்கி - (அருகிலுள்ள இராமனது நடையைப்) பார்த்து, புதியது ஓர் முறுவல் பூத்தாள்-ஒரு புன்சிரிப்புச் செய்தாள்.

இராமனும் சீதையும் அந்நதியினருகில் உல்லாசமாகச் சஞ்சரிக்கும் பொழுது, இராமன் அங்கு அன்னப்பறவை ஒதுங்கிநடத்தலைக் கண்டு, அதனாற் சீதையின்நடை ஞாபகத்துக்குவரப்பெற்று, உடனே அவள்நடையை உற்றுப்பார்த்து, அது அன்னநடையினுஞ் சிறந்திருத்தலை யுணர்ந்து, இப்படிப்பட்ட நடையழகில் தான்ஒப்பாகமாட்டாமைபற்றியே அன்னம் இவள்முன் நிற்கலாற்றாது நாணி விலகிச்செல்கின்றதெனக் கருதி, அவ் வன்னநடையின் எளிமைபற்றிய இகழ்ச்சியினாலும், சீதைநடையின் சிறப்புப் பற்றிய மகிழ்ச்சியினாலும், சிறிது சிரித்திட்டனன்: அங்ஙனமே, சீதையும், அங்குவந்து நீர்பருகிய யானை மீண்டுசெல்லும் நடையைக் கண்டு, அதனால் இராமனது நடை ஞாபகத்துக்குவரப்பெற்று, உடனே அவன்நடையை உற்றுப்பார்த்து, அது யானைநடையினுஞ் சிறந்திருத்தலை யுணர்ந்து, இப்படிப் பட்டநடையழகில் தான் ஒப்பாகமாட்டாமைபற்றியே யானை இவன்முன் நிற்கலாற்றாது நாணி அப்பாற் செல்கின்றதெனக் கருதி, அவ்யானைநடையின்எளிமைபற்றிய இகழ்ச்சியினாலும், இராமன்நடையின் சிறப்புப்பற்றிய மகிழ்ச்சியினாலும், சிறிதுசிரித்திட்டனள் என்பதாம். இதில் கீழ்க்கூறிய நினைப்பணி தொனிக்குமாறு அறிக

உண்ணலென்பது - உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன எனப் பிரித்துக்கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும், அங்ஙனம்வேறுபாடு கருதாதவிடத்துப் பசிதாகங்கள்தீர உட்கொள்ளப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப் படுதலின் பொதுவினையு மாகுதலால், 'நீருண்டு' என்றார். பத்துப்பிராயத்து யானைக்குட்டிக்குப் போதமென்று பெயர்; அது, கப்பிரத்தியயம் பெற்று, போதகமென நின்றது. நான்காமடியில் 'புதியது' என்பது, இரண்டாமடியில் 'சிறியது' என்றதற்கு ஈடாக நின்றதனால், அதனை அதன்பரியாயமாகக் கொண்டு, புதியதோர்முறுவல் - இளநகை யெனப்பட்டது. (ரு)

அ. **வில்லியறடக்கைவீரன்வீங்குநீராற்றின்பாங்கர்**
வல்லிகளாடங்கக்கண்டான்மங்கைதன்மருங்குநோக்க
வெல்லியங்குவளைக்கானத்திடையிடைமலர்ந்துநின்ற
வல்லியங்கமலங்கண்டாளண்ணறன்வடிவுகண்டாள்.

(இ - ள்.) வில் இயல் தட கை வீரன் - விற்பொருந்திய பெரிய கையையுடைய வீரனான இராமன், வீங்கு நீர் ஆற்றின் பாங்கர் - மிக்க நீரையுடைய அந்நதியினிடத்திலே, வல்லிகள் நுடங்க - (வஞ்சி முதலிய) நீர்க் கொடிகள் அசைய, கண்டான் - பார்த்து, மங்கைதன் மருங்குல் நோக்க - (அதனாற்) சீதையினது (துவளுகிற) இடை (ஞாபகத்துக்குவந்ததுபற்றி அதனைப்) பார்க்க,—(அச்சீதை), எல்லி அம் குவளை கானத்து இடை இடை மலர்ந்து நின்ற அல்லி அம் கமலம் கண்டாள் - இருள்போலக்கறுத்த அழகிய குவளைமலர்த்தொகுதியின் இடையிடையே மலர்ந்துநின்ற அகவிதழ்களையுடைய அழகிய செந்தாமரைமலர்களைப் பார்த்து, அண்ணல்தன்

வடிவு கண்டாள் - (அதனால்) இராமனது (கரிய) திருமேனி (ஞாபகத்துக்கு வர அதனைப்) பார்த்தாள்; (எ - று.)

இராமன் கொடியைக்கண்டு ஒப்புமையினால் சீதையின் இடையையும், சீதை நீலோற்பலமலர்க்குழாத்தின் இடையிடையே மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர்களைக்கண்டு இராமனது வடிவத்தையும் நினைத்து உற்றுநோக்கியதாகக் கூறியதனால், இதிலுங் கீழ்க்கவியிற் போலவே நினைப்பணி தொனித்தல் காண்க. இடைக்கு, கொடி-மெல்லியதாய் ஒல்கி ஒசியுந்தன்மையில் உவமை. கருங்குவளைமலர்த்தொகுதியின் நடுவிடங்களில் மலர்ந்துநின்ற செந்தாமரை மலர்கள், இராமபிரானது கரியதிருமேனியில் விளங்குகிற கண் கை கால் முகம் வாய் முதலிய திருவவயவங்களைப் போலுமெனக.

வில் இயல் - வில்தொழிலிற் பயின்ற எனினுமாம். தடக்கை - உத்தம இலக்கணப்படி முழங்காலளவும்நீண்டு தொங்குங் கை; ஆஜாநுபாஹு. (சு)

இராமன்முதலியோர் பஞ்சவடிசேர்ந்து தங்குதல்.

எ. அனையதோர் தன்மையாலவ்வருவிநீராற்றின்பாங்கர்ப்
பனிதருபடிவப்பஞ்சவடியெனும்பருவச்சோலைத்
தனியிடமதனைநண்ணித்தம்பியாற்சமைக்கப்பட்ட
வினியபூஞ்சாலையெய்தியிருந்தனனிராமனிப்பால்.

(இ - ள்.) இராமன்—,—அனையது ஓர் தன்மையால் - அப்படிப்பட்டதொரு தன்மையினால் [அவ்வாறு அந்நதியின் வளங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே],—அ அருவி நீர் ஆற்றின் பாங்கர் - மலையருவியாகப்பெருகிய நீரையுடைய அந்தநதியின் அருகிலுள்ள, பனி தருபடிவம் பஞ்சவடி எனும் பருவம் சோலை தனி இடம் அதனை - குளிர்ச்சியைச்செய்கிற தன்மையையுடைய பஞ்சவடியென்கிற காலத்தில் மலருஞ்சோலையாகிய ஏகாந்தமான [ஒப்பற்ற] இடத்தை, நண்ணி - சேர்ந்து, தம்பியால் சமைக்கப்பட்ட இனிய பூ சாலை எய்தி-(அங்கு) இலக்குமணனாற்செய்யப்பட்ட இனிமையான அழகியபர்ணசாலையை அடைந்து, இருந்தனன் - (அங்கு) வசித்திருந்தான்; இப்பால் - இதன்பின்பு, (எ - று.)—'சூர்ப்பணகை எய்தினள்' என மேற் பத்தாங்கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

தன்மையால் நண்ணி யென்றும், அ ஆறு என்றும் இயையும். பர்வம், ஶாலா என்னும் வடசொற்கள், திரிந்தன. 'இடமதனை' என்பதில், அது என்பது - பகுதிப்பொருள் விகுதி; இனி, தனியிடமாகிய அதனை எனச் சுட்டாக்கியும் உரைக்கலாம். (எ)

வேறு.

சூர்ப்பணகையின் தன்மை.

அ. நீலமாமணிநிறநிருதர்வேந்தனை
மூலநாசம்பெறமுடிக்குமொய்ம்பினாள்

மேலைநாளுயிரொடும்பிறந்து தான்விளை
காலமோர்ந்துட னுறைகடியநோயனாள்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் குளகம்.

(இ - ள்.) நீலம் மா மணி நிறம் நிருதர் வேந்தனை - சிறந்த நீலரத்தினம் போன்ற கருநிறத்தையுடைய இராக்கதர்க்கு அரசனான இராவணனை, மூலம் நாசம் பெற - வேரோடு [குலத்தோடு] அழிவை யடையும்படி, முடிக்கும் - இனி அழிக்கப்போகிற, மொய்ம்பினாள் - வலிமையையுடையவளும்,— மேலை நாள் - முற்காலத்திலே [பிறந்தபொழுதே], உயிரொடும் பிறந்து - உயிரோடுகூடவே தோன்றி, தான் விளை காலம் ஓர்ந்து - தான்வெளிப்பட்டுப் பயன்விளைத்தற்குஉரிய காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, உடன் உறை - அவ்வுயிரோடுகூடவே தங்குகிற, கடிய நோய் அனாள் - கொடிய வியாதியை ஒத்தவளும், (எ - று.)—ஆகிய சூர்ப்பணகை யென்க.

இவள் பின்பு இராமனை வலியப்புணர விரும்பும் விருப்பமும், அதற்குத் தடையென்று தன்னாற்கருதப்பட்ட சீதையைப் பலாத்காரமாக எடுத்துக் கொண்டுபோகத்துணியுந் துணிவும் ஆகிய இவளதுவலிமைமிகுதியே பின்பு இராவணன் இராமனுக்குப்பகையாய்க் குலத்தோடு அழிதற்கு மூலகாரணமாதலால் 'நிருதர்வேந்தனை மூலநாசம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினாள்' என்றும், "உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டா, வுடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி" என்றபடி இராவணனுக்கு உடன்பிறந்தவளாயிருந்தும் அவன் அழியும்படியான காரியத்தை ஒருகாலத்தில் தொடங்கிய இவள் ஒருயிர் உடம்போடுகூடிப்பிறக்கும்பொழுது அப்பிராணியுடனே தானும் பிறந்து உடனிருந்துகொண்டே பின்பு ஒருகாலத்தில் அப்பிராணியையே கொல்லுமாறு வெளிப்படுகிற பயங்கரமானதொரு வியாதிபோலுவளென்பார் 'மேலைநா ளுயிரொடும்பிறந்து' தான்விளைகாலமோர்ந்து உடனுறை கடியநோயனாள்' என்றுங் கூறினார். நீலம், மூலநாஶம் - வடசொற்கள். நீலம் ஆம் மணி யென்றும் பிரிக்கலாம்.

இதுமுதல் இருபத்துமூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றுஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள்.

கூ. செம்பராகம்படச்செறிந்தகூந்தலாள்
வெம்பராகுத்தனிவிளைந்தமெய்யினா
ளும்பரானவர்க்குமொண்டவர்க்குமோதநீ
ரிம்பரானவர்க்குமோரிறுதியீட்டுவாள்,

(இ - ள்.) செம்பு அராகம் பட - தாமிரத்தினது செந்நிறம் போன்ற செந்நிறம் (தன்னிடத்திலே) பொருந்த, செறிந்த - அடர்ந்த, கூந்தலாள் - தலைமயிரை யுடையவளும்,—ராகுவெம்ப - ராகுவென்னுங் கொடியகிரகம்

(ஒப்பாகமாட்டாமல்) வாடும்படி, தனி விளைந்த-ஒப்பில்லாமல் வளர்ந்துள்ள, மெய்யினாள் - உடம்பையுடையவளும்,—உம்பர் ஆனவர்க்கும் - மேலிடத்தி லுள்ள தேவர்களுக்கும், ஒள் தவர்க்கும் - சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவர் களுக்கும், ஓதம் நீர் இம்பர் ஆனவர்க்கும் - கடலின்நீர்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தி லுள்ளவர்களுக்கும், ஓர் இறுதி ஈட்டுவாள் - ஒருஅழிவை ஒருங்கேசெய்ய வல்லவளும், (எ - று.)—ஆகிய சூர்ப்பணகை யென்க.

செம்பராகம் படச் செறிந்த கூந்தலாள் - செம்பட்ட மயிருடைய வள். இனி, செம்பினது செந்நிறம் (முன்நிற்கமாட்டாமல்) அழியும்படி (அதனினும் மிகச் சிவந்ததாய்) அடர்ந்த கூந்தலுடையவள் என்றும் உரைக் கலாம். அராகம் - ராகமென்னும் வடசொல், ரகரத்துக்கு அகரம் மொழி முதலாகி முன் வரப்பெற்றது. இனி, 'செம்பராகம் படச் செறிந்த கூந்த லாள்' என்று பிரித்து, சிவந்த புழுதியின்நிறம் பொருந்த அடர்ந்த கூந்த லுடையா ளென்றலுமாம்; பராகம் - புழிதி: வடசொல். திருமாலை வஞ்சித்து அவனிடமுள்ள அமிருதத்தைப் பெற்று உண்டு இன்பமடையக்கருதின ராகுபோல இவள் திருமாலின் திருவவதாரமான இராமனை வஞ்சித்து அவனது அதராமிருதத்தைப் பெற்றுப் பருகி இன்பமனுபவிக்கக் கருதியவ ளாதலாலும், அவ்வஞ்சனையையுணர்ந்த திருமாலால் அங்கபங்கமடைந்த ராகுபோல இவளும் அவ்வஞ்சனையை யுணர்ந்த இளையபெருமாளால் அங்க பங்கமடைபவ ளாதலாலும், இராகு சூரியசந்திரரைப்பிடித்து வருத்துதல் போல இவள் ராமலக்ஷ்மணரைப் பீடித்து வருத்த வருபவளாதலாலும், கரும்பாம்புவடிவமான ராகுபோலப் பயங்கரமான கொடியகரியவடிவத்தை யுடையவ ளாதலாலும், இவளுக்கு இராகுவோடு ஒப்புமை ஏற்கும்; அத்தன் மைகளில் இராகுவினும் இவளுக்குக் கொடுமைமிகுதி கூறுவார், 'ராகுவெம் பத் தனிவிளைந்த மெய்யினாள்' என்றார். இனி, ராகு வெம்ப-இராகு (இவள் தன்மையை விரும்பும்படியென்றும் உரைக்கலாம்; "வெம்புஞ்சுடர்" என்றாற் போல. ராஹு - வடசொல்; நவக்கிரகங்களுள் ஒன்று. எல்லாவுலகத்தாரை யும் அழிக்கவல்லவ ளென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. தேவர்களினும் மனிதர்களினும் முனிவர்களுக்கு உள்ள தனிச்சிறப்புத் தோன்ற, அவரை உம்பரிலும் இம்பரிலும் அடக்காமல் தனியே கூறின ரென்க.

உம்பர் இம்பர் என்பவற்றில், உகரச்சுட்டு - மேலிடத்தையும், இகரச் சுட்டு - கீழிடத்தையுங் குறிக்கும். வேண்டியவேண்டியாங்கு எய்துவிக்குந் தன்மைய தாதலால், தவத்துக்கு 'ஒள்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட் டது; இனி, ஒண்டவம் - முத்திபெறுதற்குச்செய்யுந் தவமுமாம்; சிந்தாமணி யில் "நற்றவம்" என்றதுபோல. (கூ)

சூர்ப்பணகை இராமனிருந்த இடத்துக்கு வருதல்.

கல. வெய்யதோர்காரணமுண்மைமேயினள்

வைகலுந்தமியளவ்வனத்துவைகுவ

ஞெய்தினிவ்வுலகெலா நுழையுநோன்மைய
ளெய்தினளிராகவனிருந்தசூழல்வாய்.

(இ - ள்.) வெய்யது ஓர் காரணம் உண்மை மேயினள் - கொடியதொரு காரணமிருத்தலைப் பொருந்தியவளாய், (அதனால்), தமியள் அவனத்து வைகலும் வைகுவள் - தனியளாய் அந்தக்காட்டில் நாள்தோறும் வசிப்பவளும்,—இ உலகு எலாம் நொய்தின் நுழையும் நோன்மையள் - இவ்வுலக முழுவதிலும் விரைவாக [அல்லது எளிதிலே) புகுந்து செல்லத்தக்க வலிமையுடையவளுமாகிய சூர்ப்பணகை, இராகவன் இருந்த சூழல்வாய் எய்தினள் - இராமபிரான் தங்கியிருந்த ஆச்சிரமத்தினிடம் வந்து சேர்ந்தாள்; (எ - று;)

'வெய்யதோர் காரண முண்மை மேயினள், வைகலுந் தமியள் அவ்வனத்து வைகுவள்' என்றது - தனது கணவனை வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்னும் அசுரனைத் தனது தமையனை இராவணன் திக்குவிசயகாலத்துக் காலகேயரை வெல்லுகையிற் கொல்ல, அதனால் தான் கைம்மையை யடைந்து இராவணனை வெகுவாக நிந்தித்து அவன் வேண்டுகோளினால் கரன் முதலிய இராக்கதவீரர்பலரது துணைமையோடு தண்டகாரணியத்தில் ஜநஸ்தானமென்னுமிடத்தை யடைந்து தனக்குவேண்டியபொழுதெல்லாம் யதேச்சையாக அவ்வனமுழுவதுந் தனியே திரிந்துவருந் தன்மையுடையவளென்றவாறு; அன்றி, (முனிசனங்களைத் தான் வருத்தவேண்டு மென்னுங்) கொடியதொரு நிமித்தம்பற்றி எந்நாளும் அக்காடு முழுவதுந் தனியே உலாவுபவளெனினுமாம். இனி, வெய்யதோர் காரணமுண்மை மேயினளாய் இராகவனிருந்த சூழல்வாய் எய்தினள் என்று இயைத்து, (இராவணாதி இராக்கதர் குலத்தோடுந் தொலையும்படியான) கொடியதொரு ஊழ்வினை அடுக்கப்பெற்றவளாய் அதனால் அவள் அப்பொழுது இராமனிருந்த இடம் வந்தாள் எனினும் அமையும். இனி, 'வெய்யதோர்காரணம்' என்பது, பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரியும்படியான தொரு காரணம் என்றுங் கொள்ளலாம். (௧௦)

சூர்ப்பணகை இராமனைக் காணுதல்.

௧௧. எண்டகுமிமையவராக்கரெங்கண்மேல்
விண்டனர்விலக்குதியென்னமேலைநா
ளண்டசத்தருந்துயிறுறந்தவையனைக்
கண்டனடன்கிளைக்கிறுதிகாட்டுவாள்.

(இ - ள்.) மேலை நாள்-முன்னொருகாலத்தில், எண் தகும் - (யாவராலும்) நன்குமதிக்கத்தக்க, இமையவர் - தேவர்கள், 'அரக்கர் எங்கள் மேல் விண்டனர் - இராக்கதர்கள் எங்கள்மேற் பகைத்தார்கள்; விலக்குதி - (அவர்களாலாகிற துன்பங்களைத்) தீர்த்தருள்வாய்', என்ன - என்று பிரார்த்திக்க, (அதனால்), அண்டசத்து அருந் துயில் துறந்த - ஆதிசேஷனிடத்து அருமையான யோகநித்திரைகொள்ளுந்தன்மையை நீங்கித் தசரதகுமாரனாய்த்

திருவவதரித்த, ஐயனை - மேன்மையையுடையனான ஸ்ரீராமனை, தன் கிளைக்கு இறுதி காட்டுவாள் - தன்சுற்றத்துக்கு அழிவை அடைவிப்பவளான சூர்ப்பணகை, கண்டனள் - பார்த்தாள்; (எ - று.)

இராவணாதி இராக்கதரின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்களின் வேண்டுகோளால் திருப்பாற்கடல்நாதனான திருமால் இராமனாய்த் திருவவதரித்தனனென்ற சரித்திரம் பிரசித்தம்; கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் திருவவதாரப்படலத்திலும் விவரிக்கப்பட்டது. சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனான ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷன் திருமாலுக்குப் படுக்கையாதலை "புல்கும், அணையாந் திருமாற்கு அரவு" என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தாலும் அறிக. மூலகாரணமான வடிவம் அங்கு நிற்கவும் 'அண்டசத்து அருந்துயில் துறந்த' என்றது, "பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து என், மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாளநம்பி" என்றாற்போலக் கவிகள் உபசரித்துக் கூறுவதொரு வழக்காம். அண்டஜமென்னும் வடசொல்லுக்கு முட்டையினின்று தோன்றினதென்று உறுப்புப்பொருள்; இது - இங்கே, பாம்புக்குக் காரணப்பெயர். யாதொருநினைப்புமின்றி மெய்ம்மறந்து பரவசப்பட்டுத் தூங்குந் தூக்கமேயன்றி எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கும்விதத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டே செய்யும் அறிதுயில் திருமாலொருவற்கு ஒழியப் பிறரெவர்க்கும் இல்லையாதலால், அதனை, அருந்துயிலென்றார்.

எண்தகும் - எண்ணத்தக்க; இனி, தகும் எண் என மாறி இயைத்து, (எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து அதனால் தாம் துயர்தீர்ந்து பேறுபெற வேண்டுமென்னும்) தக்க எண்ணத்தையுடைய என்று உரைப்பினுமாம். காட்டுவாள் என்பதை முற்றெச்சமாகக்கொண்டு, தன் இனத்துக்கெல்லாம் அழிவை அடைவிப்பவளாய் இராமனைக் கண்டாள் எனக் கொள்ளுதல், நேராம்; இவள் இராமனைக்கண்டது, உடனே அவனிடம் காதல்கொள்ளுதற்கும், முடிவில் இராக்கதகுலநாசத்துக்கும் ஏதுவாதல் காண்க. (கக)

இனிச் சூர்ப்பணகை இராமனது திருமேனியழகில் ஆசைகொள்ளுதல்.

கஉ. சிந்தையினுறைபவற்குருவந்தீர்ந்ததா
லிந்திரற்காயிரநயனமீசற்கு
முந்தியமலர்க்கணோர்மூன்றுநான்குதோ
ளுந்தியினுலகளித்தாற்கென்றுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) சிந்தையின் உறைபவற்கு - (யாவரது) மனத்திலுந் தங்குபவனாகிய மன்மதனுக்கு, உருவம் தீர்ந்தது - வடிவமில்லை; இந்திரற்கு - தேவேந்திரனுக்கு, ஆயிரம் நயனம் - ஆயிரங் கண்கள் (உண்டு), ஈசற்கு - சிவபிரானுக்கு, முந்திய மலர் கண் ஓர் மூன்று - சிறந்த தாமரைமலர்போலுங் கண்கள் மூன்றாம்; உந்தியின் உலகு அளித்தாற்கு - (தனது) திருநாபியினின்று உலகங்களை உண்டாக்கியருளின திருமாலுக்கு, நான்கு தோள் - தோள்கள் நான்காம், என்று உன்னுவாள் - என்று நினைப்பாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; வாக்கியாலங்காரமுமாம்.

இராமனது திருமேனியின் திவ்விய சௌந்தரியத்தைக் கண்ட சூர்ப்பணகை, மிகவியப்புக்கொண்டு, 'இவன் மன்மதனோவென்றால் மன்மதனுக்கு வடிவ மில்லையே: அநங்கனன்றோ அவன்? இவனது வடிவம் கட்புலனாகக் காணப்படுகின்றதே; ஆதலால், இவன் மன்மதனல்லன். அன்றி, இவன் தேவராசனான இந்திரனோ வெனின், அவனுக்கு உடம்புமுழுவதும் ஆயிரங் கண்கள் இருக்கவேண்டுமே: இவனுக்கு இரண்டு கண்கள்தாமே உள்ளன; ஆதலால், இவன் இந்திரனல்லன். இனி, இவன் சிவபிரானோ வென்றால், அவனுக்கு முகக்கண் இரண்டும் நெற்றிக்கண் ஒன்றுமாக மூன்று கண்கள் இருக்குமே: அங்ஙனம் இவனுக்கு இல்லாமையால், அவனல்லன். மற்றுத் திருமாலோவெனின், அவனுக்கு நான்குதோள்கள் இருத்தல் வேண்டுமே: இவனுக்கு இரண்டு தோள்கள்தாமே உள்ளன; ஆதலால், அவனுமல்லன்' என்று ஐயமுந்தெளிவுந்தோன்றச் சிந்தித்தனள் என்பதாம். ஒருபொருளைக் கண்டு இதுவோ அதுவோ என்று பலவாறு கருதுகிற ஐயவணி யென்கிற சந்தேகாலங்காரம் இதில் உள்ளவாறு காண்க.

சிந்தையின்உறைபவன் - (எல்லாப் பிராணிகளின்) உள்ளத்திலும் காமரூபியாகத் தோன்றுபவனாதலால், மன்மதனுக்கு 'சித்தஜன்' என்று வடமொழியில் ஒருபெயர் வழங்குதல் காண்க. அவனுக்கு உருவந்தீர்ந்த வரலாறு, அடுத்தபாட்டின்கீழ் உரைக்கப்படும். உருவம், இந்திரன் - ரூபம், இந்த்ரன் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. இந்திரனுக்கு ஆயிரங்கண்கள், கௌதம முனிவனது சாபஅநுக்கிரகங்களா லாகியவை. "பந்திக்கமலத்தடஞ்சூழரங்கர் படைப்பழிப்பு, சிந்தித்திடுவதுமில்லைகண்டீ ரத்திசைமுகனோடு, உந்திக் கமலம்விரிந்தால்விரியு முகக்கடையில், முந்திக்குவியிலுடனேகுவியும் இம் மூதண்டமே" என்றபடி பிரளயக்கடலிற் பள்ளிகொண்டுள்ள திருமாலினது திருநாபியில் தோன்றின தாமரைமலர் பிரளயம் நீங்குமளவில் மலர்ந்திட அதனினின்று சிருஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனும் உலகங்களும் தோன்றுதலால், 'உந்தியினுலகளித்தான்' என்றாள். (௩௨)

௩௩. கற்றையஞ்சடையவன் கண்ணிற்காய்தலா
லிற்றவனன்றுதொட்டின் றுகாறுந்தா
னற்றவமியற்றியவ்வநங்கனல்லுருப்
பெற்றனனாமெனப்பெயர்த்துமெண்ணுவாள்.

(இ - ள்.) கற்றை அம் சடையவன் - தொகுதியான அழகிய சடையையுடைய சிவபிரான், கண்ணின் - நெற்றிக்கண்ணினால், காய்தலால் - கோபித்து விழித்துப்பார்த்ததனால், இற்றவன் - அழிந்தவனும், அ அநங்கன் - அதனால் அங்கமில்லாதவனு மான மன்மதன், அன்று தொட்டு இன்று காறும் - அந்நாள்முதல் இந்நாளளவும், தான் —, நல் தவம் இயற்றி - சிறந்த தவத்தைச் செய்து, (அதனால்), நல் உரு பெற்றனன் ஆம் - முன்னினும் அழகிய வடிவத்தைப் பெற்றான்போலும், என - என்று, பெயர்த்தும் எண்ணுவாள் - மீண்டும் நினைப்பாள்; (எ - று.)

பரமசிவனது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பினால் எரிபட்டு உடம்பொழிந்து அரூபியான மன்மதன் வெகுகாலமாய்ப் பெருந்தவஞ் செய்து அத்தவத்தின் வலிமையால் அதிசுந்தரமான வடிவம்பெற்று இங்ஙனம் வந்திட்டானென்று எண்ணினள் என்பதாம். இது, தற்குறிப்பேற்றவணி; ஆம்என்பது இதற்கு உருபாய் நின்றது.

மன்மதன் அநங்கனான கதை—முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிற் சிவபிரான், சனகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துதலினிமித்தம் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், தேவர்களேவலால் தன்மீது மலரம்புகளை யெய்து தனதுதவத்தைக்கெடுக்கமுயன்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்புஎரிந்து சாம்பலாய்ப்போம்படி செய்தனனென்பதாம். அநங்கன் - வடசொல்; ந+அங்க+அன்; ந - எதிர்மறைகுறிப்பது, அங்கம் - உடம்பு. (கங)

இராமனது கையழகில் ஈடுபாடு.

கச. தரங்களினமைந்துதாழ்ந்தழகின்சார்பின
மரங்களுநிகர்க்கலமலையும்புல்லிய
வுரங்களினுயர்திசையோம்புமானையின்
கரங்களையிவன்மணிக்கரமென்றுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) இவன் மணி கரம் - இவனது அழகிய திருக்கைகள், கரங்களின் அமைந்து - (சாமுத்திரிகநூல்களிற் கூறிய) உத்தம இலக்கணங்களின்படி பொருந்தி, தாழ்ந்து - (முழந்தாளளவும்) நீண்டு, அழகின் சார்பின - அழகுக்கு ஒருதங்குமிடமாகவுள்ளன; (ஆதலால்), மரங்களும் நிகர்க்கல - (இவற்றை) மரங்களும் ஒப்பனவல்ல; மலையும் புல்லிய - (இவற்றுக்குஉவமை யாந்தன்மையில்) மலைகளும் எளியனவாய்விடும்; (ஆதலால், இக்கைகள்) உரங்களின் உயர் திசை ஓம்பும் ஆனையின் கரங்களே - வலிமைகளால் மிக்க திக்கைத்தாங்கும் யானைகளின் துதிக்கைகளேயாம், என்று உன்னுவாள் - என்று நினைப்பாள்; (எ - று.)

செழித்துப் பருத்து வளர்ந்து உருண்டு நீண்ட தன்மையில் மரத்தையும், அழித்தற்கு அரிய வலிமையில் மலையையும் வீரர்கைக்கு உவமைகூறுதல் சாதாரணவழக்காயினும், இவன்கைகள் அத்தன்மைகளில் அவற்றினும் மிகமேம்பட்டிருத்தலால், அவை இவற்றிற்கு உவமையாகுந்தகுதி யுடையனவல்ல; சகலலக்ஷணங்களும் நிரம்பி மிக அழகியனவாகவுள்ள இவன்கைகள் வடிவொப்புமையால் திக்கஜங்களின் துதிக்கைகளே போலு மென்று எண்ணினள் என்பதாம். இரண்டாமடியை முதலடி சாதித்தது, தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி; காவ்யலிங்காலங்காரம். பின்னிரண்டடிகளில் உபமேயத்தை உபமானமாகவே கூறினது, காட்சியணி; நிதர்சநாலங்காரம்.

மரங்கள் - வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன கொடுக்குங் கற்பகவிருக்ஷங்களுமாம். மணிக்கரம் - நீலமணிபோலும் நிறமுடைய கை யென்றும், இ

த்தினாபரணமணிதற்கு ஏற்ற கை யென்றுங் கொள்ளலாம். 'மலையும்புல்லிய' என்றதில், மலைகள் புற்களை யுடையன; (ஆதலால், நிகராகா) என்ற பொருளுந் தோன்றும். (கச)

இராமனது தோளழகில் ஈடுபாடு.

கரு. வின்மலைவல்லவன் வீரத்தோளொடுங்
கன்மலைநிகர்க்கலகனிந்தநீலத்தி
னன்மலையல்லதுநாமமேருவும்
பொன்மலையாதலாற்பொருவலாதென்பாள்.

(இ - ள்.) வில் மலை வல்லவன் - வில்லினால் போர்செய்யவல்லவனான இவனது, வீரம் தோளொடும் - பகைவெல்லும்வல்லமையுடைய தோள்களுடனே, கல் மலை நிகர்க்கல் - கல்மயமான சாதாரணமலைகள் சமமாகமாட்டா; கனிந்த நீலத்தின் நல் மலை அல்லது - முதிர்ந்த [மிகச்சிறந்த] நீலரத்தினமயமான அழகிய மலைகள் (இவற்றுக்கு ஒப்பாகக்கூடுமே) யல்லாமல், நாமம் மேருவும்-பிரசித்தமான மேருமலையும், பொன் மலை ஆதலால் பொருவலாது - செம்பொன்மயமான மலையாதலால் ஒப்பாகமாட்டாது. என்பாள் - என்று எண்ணுவாள்; (எ - று.)

கன்மலையும் பொன்மலையும் இவன்தோளுக்கு நிகராகா; நீலமணிமலையே நிகராதற்கு ஏற்றது என்று எண்ணினள் என்பதாம்.

முதலடியில், மலையென்பதை மலைய என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் தொகுத்தலென்றாவது, வினைப்பகுதியே வினையெச்சப்பொருள்பட்டதென்றாவது, மலைதலெனப் பொருள்படும் முதனிலைத்தொழிற்பெயரென்றாவது கொள்க. இனி, மலை வில் வல்லவன் என மாற்றி, மலைபோன்ற வலிய பெரிய வில்லில் வல்லவனென்றலும் ஒன்று. அன்றி, மேருமலையின் அம்சமான சிவதநுசை முறித்தலில் வல்லவனென்றலும் பொருந்தும். (கரு)

இராமனது மார்பினழகில் ஈடுபாடு.

கசா. தாளுயர்தாமரைத்தளங்கடம்மொடுங்
கேளுயர்நாட்டத்துக்கிரியின்றோற்றத்தான்
றோளொடுதோள்செலத்தொடர்ந்துநோக்குறி
னீளியவல்லகண்ணெடியமார்பென்றாள்.

(இ - ள்.) தாள் உயர் - நாளத்தோடுகூடி உயர்ந்த, தாமரை - செந்தாமரைமலரினது, தளங்கள் தம்மொடும் - இதழ்களுடனே, கேள் உயர் - ஒற்றுமை [ஒப்புமை] மிக்க, நாட்டத்து - கண்களையும், கிரியின் தோற்றத்தான் - மலைபோலச் சிறந்து தோன்றுகிற காட்சியையுமுடையவனான இவனது தோளொடு தோள் செல - ஒருதோளோடு மற்றொருதோளை அளாவ, தொடர்ந்து நோக்குறின் - தொடர்ச்சியாகப் பார்க்குமிடத்து, கண் நீளிய அல்ல - (எமது) கண்கள் நீண்டனவல்ல; மார்பு நெடிய - மார்பு விசாலமுள்ளது, என்றாள் - என்று எண்ணினாள்; (எ - று.)

தோள்களிரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள இடமாதலால் புஜாந்தரமென்று வழங்கப்படுகிற மார்பினது பரப்புமுழுவதையும் [இக்கோடியோடு அக்கோடியளவும்] ஒருங்கே நோக்கத் தொடங்கினால், இயல்பில் எவ்வளவுதூரம் கண் பார்வை ஏக காலத்திற்செல்லக்கூடுமோ அவ்வளவினும் மார்பின் எல்லை மிகப்பரந்துள்ளதனால், அங்ஙனம்பார்த்தற்கு இயல்வதில்லையென்று, உத்தம இலக்கணப்படி அதிவிசாலமாகவுள்ள இராமனது மார்பின் தன்மையைக் கருதினளென்பதாம். தாமரையிதழையும் மலையையும் உவமைகூறியதனால் முன்னிரண்டடியில் உவமையணியும், நீட்சியைக் கண்ணினிடத்து ஒழித்து மார்பினிடத்துப் பொருத்தியதனால் பின்னிரண்டடியில் ஒழிப்பணியும் இருத்தல் காண்க.

பறிக்கப்படாத வாடாமலரென்றற்கு, 'தாளுயர் தாமரை' எனப்பட்டது. தளம், கிரி-வடசொற்கள். கேள்-கேண்மை யென்னும் பண்பின்அடி. நீளிய - நீள்என்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த இறந்தகாலப் பலவின் பால்முற்று; இன் இடைநிலை, ஈறுதொக்கது. நெடிய - நெடியது என்னுங் குறிப்புமுற்றின் ஈறு தொகுத்தல். (கசு)

இராமனது திருமுகமண்டலத்தில் ஈடுபாடு.

கஎ. அதிகநின்றொளிருமிவ்வழகனாண்முகம்
பொதியவிழ்தாமரைப்பூவையொப்பதோ
கதிர்மதியாமெனிற்கலைகடேயுமம்
மதியெனின்மதிக்குமோர்மறுவுண்டென்பரால்.

(இ - ள்.) அதிகம் நின்று ஒளிரும் - மிகுதியாய் நிலைபெற்று [ஒரேவிதமாக] விளங்குகிற, இ அழகன் ஆண் முகம் - சுந்தரமூர்த்தியான இவனது ஆண்தன்மைதோன்றப்பெற்ற முகம், பொதி அவிழ் தாமரை பூவை ஒப்பதோ - முறுக்குவிரிந்த தாமரைமலரை ஒக்குமோ? [அதனை உவமையாகக் கொள்ளாது என்றபடி]; கதிர் மதி ஆம் எனின் - ஒளியையுடைய சந்திரனென்று உவமைசொல்வோமென்றால், கலைகள் தேயும் - (அச்சந்திரனுக்குக்) கலைகள் நாள்தோறும் தேய்ந்துவிடும்; (அன்றி), அ மதி எனின் - அந்த [பதினாறுகலையும் நிரம்பிய] பூர்ணசந்திரனென்று ஒப்புமைகூறுவோமென்றால், மதிக்கும் ஓர் மறு உண்டு என்பர் - அச்சந்திரமண்டலத்துக்கும் களங்கமொன்று உள்ளதென்று யாவரும் பிரசித்தமாக இகழ்ந்து கூறுவர், (என்று எண்ணினாள்); (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

முன்பின்பாடல்களை நோக்கி 'என்றுஎண்ணினாள்' என்பது வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அன்றி, பின்பாட்டிலுள்ள 'என்கின்றாள்' என்பதையே இதற்கும் பயனிலையாகக் கூட்டி முடிப்பினும் அமையும், இனி, 'என்பரால், என்று பாடங்கொண்டு, என்று எண்ணுவாள் என்று உரைத்தல் பொருத்தமாம்.

உலகத்திற் சாதாரணமாகச்சொல்லுகிறபடி இவன்முகத்திற்குச் சந்திரன் உவமை யென்றால், அச்சந்திரனுக்கு நாளடைவிற் கலைகள் குறைதலும் வளர்தலும் இயல்பாதலால், அது, என்றும் ஒருபடியாக விளங்குகிற அல்லது நாளடைவில் ஒளிவளர்தலைமாத்திரமே பெறுகிறஇவன்முகத்திற்கு ஈடாகாது; இனி, கலைநிறைந்த பூர்ணசந்திரனே உவமை யென்றால், நீங்காத களங்கத்தோடு கூடிய அதுவும், மாசுமறுவற்ற இவன்முகத்துக்கு ஒப்பாக அமையாது; இப்படி என்றும்மலர்ந்தது மாசற வாடாதுவிளங்குகிற முகம் அச்சந்திரனாற் குவிதலையும் அவனுக்கு எதிரான சூரியனால் மலர்தலையும் மாறிமாறிப்பெறுகிற தாமரைமலர்க்கு ஒப்பென்பது தகுதியோ? என்றனள் என்பதாம்.

கலைகள்தேயும், மறுவுண்டு என உபமேயத்திலும் உபமானத்துக்கு உள்ள வேற்றுமையை விளக்கினது - **வேற்றுமையணியும்**, இப்படி சந்திரனையே கழித்து அதனால் தாமரை நிகராகாமையைத் தண்டாபூபிகாநியாயங்கொண்டு சாதித்தது - **தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி**யுமாம். [தண்டாபூபிகாநியாயமாவது-தண்டத்தை அபகரித்தமைகூறுதலால், அதிற் சேர்த்துவைக்கப்பட்டிருந்த அப்பம் முதலிய உணவு அபகரிக்கப்பட்டமையும் தானே விளங்குதல் போல்வது.] (கஎ)

இராமனது தவவடிவத்தில் ஈடுபாடு.

கஅ. எவன்செயவினியவிவ்வழகையெய்தினோ
னவன்செயத்திருவுடம்பலசநோற்கின்றா
னவன்செயத்தகையவிந்நளினநாட்டத்தான்
றவன்செயத்தவன்செய்ததவனெனென்கின்றாள்.

(இ - ள்.) இனிய இ அழகை எய்தினோன் - இனிமையான இப்படிப்பட்ட (நிறைந்த) அழகை அடைந்த இவன், எவன் செய - யாதுசெய்தற்காக, அவன் செய - (இவ்வழகு) வீண்பட, திரு உடம்பு அலச - அழகிய உடம்பு வருந்த, நோற்கின்றான் - தவஞ்செய்கிறான்? நவன் செய தகைய - (பார்க்குந்தோறும்) புதுமைவிளைக்கத்தக்க, இ நளினம் நாட்டத்தான் - தாமரைமலர்கள்போலுங் கண்களையுடைய இவன், தவன் செய - தவஞ் செய்யும்படி, தவன் செய்த தவன் என் - அத்தவந்தான்செய்த தவம் யாதோ? என்கின்றாள் - என்று எண்ணுகிறாள்; (எ - று.)

மரவுரியுடையுஞ் சடைமுடியுமாக வுள்ள இராமனது தவவேடத்திற் கருத்தைச் செலுத்தின சூர்ப்பணகை, 'எல்லாப்பொருள்களினுஞ் சிறந்த இத்திவ்வியசௌந்தரியத்தைப் பெற்ற இவன், இதனினுஞ் சிறந்த பொருள் எதுவும் உலகத்தில் இல்லையாதலால், யாதுபெரும்பொருட்டு இவ்வழகை வீணாக்கித் திருமேனிவருந்தத் தவஞ்செய்கின்றனனோ? அதுநிற்க, இப்புருஷோத்தமன் தவத்தையேற்றுக்கொள்ளும்படி அத்தவந்தான் யாதுதவஞ் செய்து இவனை யடைந்ததோ?' என்று சிந்தித்தனள் என்பதாம். எவன்

செய நோற்கின்றான் என்று இயையும். எவன் - வினாவடியாப்பிறந்த அஃறிணைப்பொதுக்குறிப்பு வினைமுற்றாலணையும் பெயர். அவன், நவன், தவன்- அவம், நவம், தவம் என்பவற்றின் இறுதிப்போலிகள். நளினநாட்டத்தான் - புண்டரீகாக்ஷன். (கஅ)

இராமனது திருவடியழகில் ஈடுபாடு.

கக. உடுத்தநீராடையளுருவச்செவ்வியள்
பிடித்தருநடையினள்பெண்மைநன்றிவ
னடித்தலந்தீண்டலினவனிக்கம்மயிர்
பொடித்தனநிகர்க்குமாற்புல்லென்றுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) உடுத்த நீர் ஆடையள் - தான் உடுத்திக்கொண்டுள்ள [எப்புறத்துஞ்சூழ்ந்த] கடலாகிய சேலையையுடையவளும், உருவம் செவ்வியள் - வடிவத்தின் அழகை யுடையவளும், பிடி தரு நடையினள்-பெண்யானையின் நடையையொத்த நடையையுடையவளுமாகிய பூமிதேவியினது, பெண்மை- பெண் தன்மை, நன்று - நன்றாயிருந்தது: புல் - (பூமியில்முளைத்துக் காணப்படுகிற) புற்கள்,—இவன் அடித்தலம் தீண்டலின் அவனிக்கு அம் மயிர் பொடித்தன நிகர்க்கும் - இவனது திருவடிகள் பரிசித்தலால் அப்பூமிதேவிக்கு அழகிய மயிர்கள் சிலிர்த்தனவற்றை ஒக்கும், என்று உன்னுவாள் - என்று நினைப்பாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

பூமியில் தோன்றியுள்ள புற்கள்யாவும், இவ்வாண்மகனது சீர்பாதங்கள் பூமிதேவியின்மீது பட்டமாத்திரத்தில் அவள் மிக்க மகிழ்ச்சியை யடைந்து இவனிடங் காதல்விஞ்சி உடம்புமுழுவதும் புளகமடைய அங்ஙனஞ் சிலிர்ப்புற்ற மயிர்களே யென்றும், இப்படி புருஷோத்தமனது திருவடி தன்மீது படப்பெற்று ஆநந்தமடைந்த பூமிதேவியின் பாக்கியமே பாக்கிய மென்றும் எண்ணுவள் என்பதாம். தற்குறிப்பேற்றவணி. 'பெண்மை நன்று' என்று, பூமிதேவி பெண்ணாய்ப் பிறந்த பயன் பெற்றமையைப் பாராட்டியதனால், உலகத்திற் பெண்பிறப்பெடுத்தலின்பயன் இப்படிப்பட்டவனது திருவடி தீண்டப்பெறுதலே யென்று தான் அதனிடத்து விருப்பங்கொண்டமை தோன்றும். பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலைப் பூமியாகிய பெண் உடுக்கும் ஆடையென்றல், கவிமரபு. பூமிதேவி என்பது, பூலோகத்துக்கு உரிய பெண் தெய்வத்தை யாதலால், அவள், 'உருவச்செவ்வியள்' என்றும், 'பிடித்தரு நடையினள்' என்றும் விசேடிக்கப்பட்டாள். (கக)

இராமனது திருமேனியொளியில் ஈடுபாடு

உ௦. வாணிலைமருங்குலான்வயங்குசோதியைக்
காணலமேனகொலோகதிரினாயகன்
சேணெலாம்புல்லொளிசெலுத்திச்சிந்தைபி
ணாலன் மீமிசைநடக்கின்றானென்றாள்.

(இ - ள்.) வாள் நிலை மருங்குலான் - உடைவாள் நிலைபெற்ற இடையை யுடைய இவனது, வயங்கு சோதியை - (திருமேனியில்) விளங்குகிற திவ்விய காந்தியை, கதிரின் நாயகன் - ஒளிக்குத்தலைவனான சூரியன், காணலனே கொலோ - பார்த்திலனேபோலும்; (ஆகையினாலேயே), சிந்தையில் நாணலன் - மனத்தில் வெட்கப்படாதவனாய், சேண் எலாம் புல் ஒளி செலுத்தி - நெடுந்தூரத்தளவும் அற்பமான தனது ஒளியைச் செல்லவிட்டுக்கொண்டு, மீமிசை நடக்கின்றான்-மிகமேலே [வானத்திற்] செல்லுகிறான், என்றாள்.

இவனது ஒளிமிகுதியைக் கண்டுள்ளானாயின் சூரியன் உடனே மிக வெள்கி ஒளித்தலே யொழிய இங்ஙனம் முன்னின்று தனது அற்பமான ஒளியை வீசிக்கொண்டு நடவான் என்று எண்ணினளென்பதாம். முச்சுடருள் மற்றையிருசுடராகிய சந்திர அக்கினியர்போலப் பதினாறு ஏழு கிரணங்களை யுடையனாகாமல் சூரியன் அவற்றிற்கெல்லாம் ஒளியைக்கொடுத்து வாங்கும் ஆயிரங்கிரணங்களை யுடைமையால், 'கதிரின் நாயகன்' எனப்பட்டான். (உo)

இராமனது அதர சௌந்தரியத்தில் ஈடுபாடு.

உக. குப்புறற்கரியமாக்குன்றைவென்றுய
ரிப்பெருந்தோளவனிதழுக்கேற்பதோ
ரொப்பெனவுலகமேலுரைக்கினுள்ளமே
துப்பெனிற்றுப்புடையாதைச்சொல்லுகேன்.

(இ - ள்.) குப்புறற்கு அரிய - கடத்தற்கு அருமையான, மா குன்றை - பெரிய மலையை, வென்று - (தமக்கு ஒப்பாகாதபடி) சயித்து உயர் - (அதனினும்) உயர்ந்துள்ள, இ பெருந்தோளவன்-பெரியதோள்களை யுடையஇவனது, இதழுக்கு - அதரத்துக்கு, உலகமேல் ஏற்பது ஓர் ஒப்பு என - உலகத்தில் தகுதியானதோர் உவமைப்பொருளென்று, உரைக்கின் - (எவராயினும் பவழத்தைக்) கூறினால், உள்ளமே துப்பு எனில் - மனமே! (நீ அதனை உடன்படாமல் இகழ்ந்து) காறியுமிழ்வா யென்னவேண்டுவதாயின், துப்பு உடையாதை சொல்லுகேன் - (அப்பவழத்தினும்) மேன்மையையுடைய எப்பொருளை (அவ்விதழுக்கு உவமையாக) எடுத்துச்சொல்வேன்? (என்று எண்ணினாள்);(எ-று.)—யாதைச்சொல்லுகேன்-எதையுஞ்சொல்லவல்லேனல்லேன்.

உலகத்தில் அதரத்தின்செம்மைக்குப் பவழமொன்றே சிறந்த உவமையாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது; அப்பவழம் அதனினும் மிகச்சிவந்துள்ள இவனிதழுக்கு ஒப்பாகக்குறிக்கப்படுமிடத்துச் சிறிதுஞ்சமமாகாது இகழ்ந்து காறியுமிழத்தக்கதாகிறது. ஆகவே, அதனினும் மேலான எதனை ஒப்பாக எடுத்துச்சொல்லுவேன்? என்றதனால், இவ்வதரம் ஒப்பற்றதென்று கருதியவாறு. பவழத்துக்கு 'துப்பு' என வழங்குகிறதொரு இடுகுறியான பெயர்க்கு, இவனதரத்துக்கு ஒப்பாகாமல் இகழ்ந்து துப்பப்படுவதால் 'துப்பு' என்று பெயர்வந்ததென்று ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அத

ஞல் 'இதழுக்கேற்பதோர்ஒப்பென வுலகமே லுரைக்கின் உள்ளமே துப் பெனின்' எனக் கூறிய தென்க; இதில் பிரிநிலேநவிற்சியெனப்படுகிற விரு த்தியலங்காரம் தோன்றுகின்றது: அதனிலக்கணம் - பெயர்களுக்கு உறுப் பாற்றலால் வேறொருகாரணப்பொருளைக் கற்பித்து உரைத்தல்.

இனி, இப்பாட்டுக்கு-இவனுடைய அதரத்துக்கு ஏற்றதோர் ஒப்பென்று உலகத்தில் (யாதாயினும் ஒருபொருளை ஒருவர்) கூறினல் அங்ஙனங்கூறத் துணிந்த அவர்மனமே கடுமையான தெனப்படுமாஞல், இதனினும் மேன் மையுடைய எதனைச் சொல்வேன்? என்றும் பொருள்கூறலாம். (உக)

இராமனது இடையழகில் ஈடுபாடு.

உஉ. நற்கலைமதியுறவயங்குநம்பிதன்
னெற்கலைதிருவரையெய்தியேமுற
வற்கலைநோற்றனமாசிலாமணிப்
பொற்கலைநோற்றிலபோலுமாலென்றாள்.

(இ - ள்.) நல் கலை மதி உற - சிறந்த கலைகள் நிரம்பிய பூர்ணசந்திரன் போல, வயங்கும்-விளங்குகிற, நம்பிதன் - இவ்வாண்மகனது, எல் கலை திரு அரை - சூரியனும் (இதன்ஒளிமிகுதியை நோக்கி) நிலைகுலையும்படியான [மிக்க ஒளியையுடைய] அழகிய இடையை, எய்தி-சேர்ந்து, ஏம் உற-களிப் படைதற்கு, வற்கலை நோற்றன-மரவுரியாடைகள் தவஞ்செய்துள்ளன; மாசு இலா மணி பொன் கலை நோற்றில போலும்-குற்றமில்லாத அழகியபொன் மயமான பீதாம்பரங்கள் தவஞ்செய்தில போலும், என்றாள் - என்று எண்ணினள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இவன் தனது திருவரையில் மாவுரியாடையை உடுத்துள்ளதை நோ க்கி, 'இவனது இடையைச்சேர்ந்து பேரானந்தம்பெறுதற்கு மாவுரியாடை செய்த தவம் பொற்பட்டாடை செய்யவில்லைபோலும்; அதனாலேயே இவன் பொற்பட்டாடையை உடுத்திடாது மாவுரியை உடுத்துள்ளான்' என்று எண்ணினள் என்பதாம். மிக்க தவஞ் செய்திருந்தா லன்றி உத்தம ஞன இவனைச் சேர்தல் கூடாதென்று கருதியமை வெளியாம்.

முதலடியில், கலை - சந்திரன்பங்கு; நான்காமடியில், கலை - ஆடை; இரண்டாமடியில், கலை யென்னும் வினைப்பகுதி - காரியப்பொருளில் வந்த வினைத்தொகை. இனி, 'எற்கலைத்திருவரை' என்ற பாடத்துக்கு-சூரியன் போன்ற ஒளியையுடைய திருவரை யென்க. வற்கலை - வல்கலாஎன்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது,பூர்ஜமென்னும் ஒருவகைமரத்தினின்றுஉரித்து எடுக்கப்படும் பட்டையா லமைவது. (உஉ)

இராமனது முடியழகில் ஈடுபாடு.

உரு. தொடையமைநெடுமழைத்தொங்கலாமெனக்
கடைகுழன்றிடைநெறிகரியகுஞ்சியைச்

சடையெனப்புனைந்திலனென்னிற்றையலா
ருடை யுயிர்யாவையுமுடையுமாலென்றாள்.

(இ - ள்.) தொடை அமை நெடு மழை தொங்கல் ஆம் என - ஒழுங்காகத்தொடர்ச்சிப்பட்டுப் பொருந்திய நீண்ட மேகக்கூறுகளின் கீழிறங்கிய வரிசையா மென்று உவமைசொல்லும்படி, கடை குழன்று இடை நெறி கரிய - நுனிசுருண்டு இடையிடையே நெறிப்புக்கொண்டு கரியதாகவுள்ள-குஞ்சியை-(தனது) தலைமயிர்முடியை, சடை என புனைந்திலன் என்னின். (இவன்) சடையாகத் தரித்திரானாயின், தையலாருடை உயிர் யாவையும் உடையும் - (உலகத்திலுள்ள) மகளிருடைய உயிர்களெல்லாம் அழிந்திடும் என்றாள் - என்று எண்ணினாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

அலங்கரித்துமுடிக்கப்படாமற் சடையாகக் கட்டப்பட்டுள்ள நிலையில் தன்மனத்தையுருக்குகிற இக்கேசத்தி னழகு அலங்கரித்துமுடிக்கப்படுமிடத்து மகளிரனைவருயிரையும் ஒழித்திடு மென்றனள் என்க. கேசம் சடையாக்கப்பட்டமைக்குக் காரணங்கற்பித்துக்கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. 'தையலார் உடை உயிர் யாவையும் உடையும்' என்பதற்கு - மிக்க காதலினால் மகளிரது ஆடையும் உயிரும் எல்லாம் சோரு மென்று உரைப்பினும் அமையும். (உந)

இராமனது முழுமெய்யழகில் ஈடுபாடு.

உச. நாறியநகைமணிநல்லபுல்லினு
மேறியசெவ்வியினியற்றுமோவெனு
மாறகன்முழுமணிக்கரசின்மாட்சிதான்
வேறொருமணியினால்விளங்குமோவென்பாள்.

(இ - ள்.) 'நாறிய நகை - வெளித்தோன்றுகிற ஒளியையுடைய, நல்ல அணி - சிறந்தனவாகிய ஆபரணங்கள், புல்லினால் - (இவன் திருமேனியின் மீது) சேர்ந்தால், (அவை இத்திருமேனிக்கு), ஏறிய செவ்வியின் இயற்றுமோ - மிக்க அழகைச் செய்யக்கூடுமோ?' எனா - என்று சொல்லி,—'மாறு அகல் முழுமணிக்கு அரசின் மாட்சி தான் - ஒப்பில்லாத நல்லிலக்கணம் நிரம்பின சிறந்த இரத்தினத்தின் அழகு, வேறு ஒரு மணியினால் விளங்குமோ - வேறோர் இரத்தினத்தைத் தன்மீது அணிவதனால் (முன்னினும் மேலாகப்) பிரகாசிக்குமோ? [பிரகாசிக்கமாட்டாதன்றோ]?' என்பாள் என்றும் எண்ணுவாள்; (எ - று.)

'இயல்பில்மிகச்சிறந்து வெகு அழகிதாய் விளங்குகிற முழுமணிக்கு அழகைமிகுவித்தற்கு வேறொருமணி வேண்டாமைபோல இயல்பில் அழகின் முடிவெல்லையை யடைந்துள்ளவனுக்கு அழகுசெய்ய அணிகலம் வேண்டுவதில்லை' என்று நிச்சயித்தனள் என்பதாம். முன்னிரண்டடியோடு பின்னிரண்டடி பிம்பப்பிரதிபிம்பபாவந்தோன்ற இயைவதனால், இது - எடுத்துக்காட்டுவமையணி. இங்கு, "முற்ற முழுமணிப்பூணுக்குப் பூண் வேண்டா

யாரே, அழகுக் கழகு செய்வார்" என்பது அறியத்தக்கது. 'செவ்வியின்' என்பதில், இன்சாரியை நிற்க இரண்டனுருபு தொக்கது. (உ௪)

இராமன்திருமேனியின் நல்லிலக்கணவமைதியில் ஈடுபாடு.

உரு. கரந்திலனிலக்கணமெடுத்துக்காட்டிய
பரந்தருநான்முகன்பழிப்புற்றனரோ
விரந்திவனிணையடிப்பொடியுமேற்கலாப்
புரந்தரனுலகெலாம்புரக்கின்றானென்றாள்.

(இ - ள்.) இவன் - இவனது, இணை அடி - ஒன்றோடொன்றுஒத்த திருவடிகளின், பொடியும் - துகளுக்கும், இரந்து ஏற்கலா - (தான் ஈடாக) வேண்டியும் அங்ஙனம் ஈடாகப்பெறாத, புரந்தரன் - இந்திரன், உலகு எலாம் புரக்கின்றான் - எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகிறான்; (ஆதலால்),—இலக்கணம் - உத்தமவிலக்கணங்களையெல்லாம், கரந்திலன் - ஒளித்திடாமல் [மிச்சமில்லாமல் என்றபடி], எடுத்து காட்டிய - (இவனுடம்பில்) உண்டாகி விளங்கச்செய்த, பரம் தரு நான்முகன் - மேன்மைபொருந்தின பிரமதேவன், பழிப்பு உற்றான் - நிந்தனையடைந்தான், என்றாள் - என்று எண்ணினாள்; (எ - று.)

உத்தமவிலக்கணவமைதியில் இவனது கால்துகளுக்கும் ஒப்பாதற்கு ஏலாத இந்திரன் சகலலோகங்களையும் ஆண்டுகொண்டிருக்க, உத்தமவிலக்கணம் முழுவதும் நிரம்பப்பெற்றுள்ள இவன் ஓராட்சியுமின்றி வனத்தில் வசிக்கின்றனனாதலால், சாமுத்திரிகலக்ஷணத்துக்கு ஏற்ப அவரவர் பயன் பெறுமாறு படைத்தல் தொழில்செய்தலை மேற்கொண்ட பிரமன் இவ்விஷயத்தில் தவறிப் பழிக்கத்தக்கவனாயினன் என்பதாம். இனி, முதலடிக்கு - சாமுத்திரிகலக்ஷணங்களை ஒளித்திடாமற் பயனோடுவிளக்கிய என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. இந்திரன் தேவலோகத்தரசாட்சிக்கு மாத்திரமேயன்றி மூவுலகத்தரசாட்சிக்கும் உரியவனென்பது, நூல் துணிபு. இலக்கணம் - லக்ஷண மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. 'பரந்தருநான்முகன்' என்பதற்கு - மேலான கடவுளாகிய திருமாலாற் பெறப்பட்ட பிரமனென்றலுமாம். (உரு)

சூர்ப்பணகை இராமனிடம் வேட்கைமிஞ்சிக் கலங்குதல்.

உ௬. நீத்தமும்பரவையுங்குறுகநெஞ்சிடைக்
கோத்தவன்புணர்விடைக்குளிப்பமீக்கொள
வேத்தவப்புரியவொண்ணீகலாண்பொருள்
காத்தவன்புகழெனத்தேயுங்கற்பினாள்.

(இ - ள்.) நீத்தமும் பரவையும் குறுக - ஆற்றுப்பெருக்கும் கடல்வெள்ளமும் சிறியதென்னும்படி, நெஞ்சிடை கோத்த - (இங்ஙனம் பலவாறு சிந்தித்துத் தன்) மனத்திலே தொடர்ச்சியாகக் கொண்ட, அன்பு - அன்பின் பெருக்கு, உணர்வு இடை குளிப்ப மீ கொள - அறிவு தன்னுள்ளே மூழ்

கும்படி அதிகப்பட்டதனால்,—ஏ தவம் புரிய ஒன்று ஈகலான் பொருள் காத்தவன் புகழ் என தேயும் - மிக்க தருமத்தைச் செய்வதற்கு ஒருசிறிது பொருளையுங் கொடுத்திடாதவனாய் அப்பொருளைப் பாதுகாத்துவரும் லோபியினது கீர்த்தி வரவரக் குறைதல்போல வரவரக் குறைகிற, கற்பினாள் - கற்புநிலைமையையுடையவளாயினாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)—கற்பினாள் என்பதைக் குறிப்புமுற்றெச்சமாக்கொண்டு, வருஞ்செவியோடுகுளகமாக்கி, தேயுங் கற்பினளாய் ஓவியம்போன்றனள் என்று இயைத்து முடிப்பினும் அமையும்.

கீழ்க்கூறியபடி சூர்ப்பணகை இராமனது சௌந்தரியத்தைக் குறித்துப் பலவாறு மேல்மேல் எண்ணி ஆற்றுப்பெருக்கினளவினுங் கடலினளவினும் மிகுதியாக அவன்பக்கல் ஆசைவெள்ளத்தைக் கொண்டதனால், அறிவழிந்து கற்பொழிந்தனள் என்பதாம். வறியவனாகவன்றிச் செல்வமுடையவனாயிருந்தும் தானதருமங்களிற் பொருட்செலவு செய்யாமல் அப்பொருளைப் பாதுகாத்துவருகிற லோபியின் புகழ் தேய்தல், கற்புத்தேய்தற்கு உவமை. முன்னிரண்டடி - உயர்வுநவிற்சியணி; பின்னிரண்டடி - உவமையணி.

ஏ என்பது - மிகுதியுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாதலை, "ஏ பெற்றாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்துக்கு 'ஏ என்பது - பெருக்கமென்னுங் குறிப்பினை யுணர்த்தும்' என்ற நச்சினார்க்கினியருரைகொண்டு அறிக. இனி, ஏத்துதவம் என்பது ஏத்தவமென விகாரப்பட்டதென்றலும் ஒன்று; தழங்குகுரல் என்பது "தழங்குரல்" என நிற்றல்போல. தவம் என்பது இங்கே, நல்வினையென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அன்றியும், இல்லறத்தார்க்குத் தானமே தவம்போலுதலும் உணர்க. 'ஏத்தறம்' என்று பாடமாயின், ஏத்து அறம் எனப் பிரிந்து, சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகிற தருமமென்று பொருள்படும். (உசு)

உஎ. வான்றனில்வரைந்ததோர்மாதரோவியம்
போன்றனள்புலர்ந்தனள்புழுங்குநெஞ்சினள்
தோன்றலசுடர்மணித்தோளினாட்டங்க
ளூன்றினள்பறிக்கவோரூற்றம்பெற்றிலள்.

(இ - ள்.) - வான்தனில் வரைந்தது ஓர் மாதர் ஓவியம் போன்றனள் - ஆகாயத்தி லெழுதப்பட்டதொரு பெண்வடிவமான சித்திரத்தை யொத்து [திகைத்துநின்று], புலர்ந்தனள் - மனம்வாடி, புழுங்கு நெஞ்சினள் - (காமதாபத்தால்) வெதும்பின மனமுடையவளாய்,—தோன்றல சுடர் மணி தோளில் - இராமபிரானது விளங்குகிற அழகிய திருத்தோளில், நாட்டங்கள் ஊன்றினள் - தன் கண்களைப் பதியவைத்தவளாய்,—பறிக்க ஓர் ஊற்றம் பெற்றிலள் - (அவற்றை) மீட்டுவாங்குதற்கு ஏற்றதொரு வலிமையைப் பெறாதவளாயினாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

சித்திரப்பாவைபோலத் திகைத்துநின்று மெலிந்து மனந்தவித்து இராமன்தோள்களில்வைத்த கண்பார்வையை வாங்கமாட்டாது காதல்கைம்மிக்

க்னள் என்பதாம். இவளுக்குஉபமானமாகக்கூறிய ஓவியத்தை'வான்தனில் வரைந்தது' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியதனால், இவள் ஆகாய வழியாக வந்தன ளென்பது விளங்கும்; மேல் ௩0 - ஆம் பாட்டில் "பொங் கொளிவிசும்பினிற் பொலியத் தோன்றினாள்" என்பதுமுதலாகக் கூறப்படு வனவுங் காண்க. இங்கே, இவளுக்குச் சித்திரப்பாவை - செயலறுதல்மாத்தி ரத்துக்கு உவமம்; மிக்கஅழகுடைமைக்கு ஒப்பன்று: இவள் இச்சமயத்தில் தன்னுடைய இயற்கைக்கோரரூபத்துடனேயே யிருந்தன ளாதலால்; அத் தன்மை, மேல் உ௬, ௩0-ஆம் பாடல்களால் தெளியப்படும். ஊற்றம்-ஊன்று கோல், பற்றுக்கோடு; இங்கே, வன்மை யென்ற பொருளில் இலக்கணை. முதலடி - இல்பொருளுவமை. தோன்றல என்பதில், அ-ஆறனுருபு; "எம் பிரான தடங்கண்களே", "என சிந்தனையே" என்றஇடங்களிற்போல. ()

சூர்ப்பணகை இராமனைச் சேரத்துணிந்து அவனெதிர்செல்ல வழிதேடல்.

உஅ. நின்றன ளிருந்தவ னெடியமார்பக
மொன்றுவ னன்றெனி னமுதமுண்கினும்
பொன்றுவன் போக்கினி யரிது போன்மெனச்
சென்றெதிர் நிற்பதோர் செய்கை தேடுவாள்.

(இ - ள்.) நின்றனள் - (இராமனது தோளைப் பார்த்தபடியே) நின்ற அச்சூர்ப்பணகை,—'இருந்தவன் - இங்குஉள்ளவனாகிய இவனது, நெடிய மார்பு அகம் - பரந்த மார்பினிடத்தை,ஒன்றுவென் - (நான்) சேர்ந்து தழுவு வேன்: அன்று எனின்-அங்ஙனந்தழுவக்கிடைத்திடாதாயின், அமுதம் உண் கினும் பொன்றுவென் - (சாவாமருந்தாகிய) தேவாமிருதத்தை உண்டாலும் பிழையாமல் இறப்பேன்; இனி போக்கு அரிது போன்ம்-இனிமேல்(எனக்கு) வேறுவிதமில்லைபோலும்', என-என்றுஎண்ணி, எதிர் சென்று நிற்பது ஓர் செய்கை தேடுவாள் - அவனெதிரில் தான்போய்நிற்கும்படியானதோ ருபா யத்தை ஆராய்பவளானாள்; (எ - று.)

இவனை நாயகனாகப்பெறாவிட்டால் உயிரையிழப்பேனென்று துணிந்து அவனெதிர்ப்போய்நிற்றற்குஉரிய உபாயத்தை ஆலோசித்தனள்என்பதாம். 'மார்பகமொன்றுவென், அன்றெனின் அமுதமுண்கினும் பொன்றுவென்' என்றதனால், இராமனதுசேர்க்கையாலாகும் இன்பத்தைத் தேவாமிருதத் தினும் மிகஇனியதும் விசேடப்பயன்தருவதுமாகக் கருதியமை தோன்றும். உம் - உயர்வுசிறப்பு. போலும் என்ற செய்யுமென்முற்று, ஈற்று உயிர் கெட்டு போல்ம் எனநின்று லகரம் னகரமாய், 'போன்ம்' என்று ஆயிற்று: இதன் இறுதியிலுள்ள மகரமெய்க்கு மாத்திரை கால்; ஆதலால், அது, மக ரக்குறுக்கமாம்: இது, இங்கு ஒப்பில்போலி. (உஅ)

சூர்ப்பணகை அழகியவடிவங்கொள்ளக் கருதுதல்.

உகூ. எயிறுடை யரக்கியெவ் வுயிரு மிட்டதோர்
வயிறுடை யாளென மறுக்கு மாதலாற்

குயிலொடர்குதலையோர்கொவ்வைச்செவ்விவாய்
மயிலொடரியலியாய்மருவனன்றெனு.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'எயிறு உடை அரக்கி - கோரப்பற்களையுடைய இந்த ராக்ஷசி, எ உயிரும் இட்டது ஓர் வயிறு உடையாள் - எல்லாப்பிராணிகளையும் போகட்ட தொரு வயிற்றையுடையவள்', என - என்று எண்ணி வெறுத்து, மறுக்கும் - (என்னை இவன் ஏற்றுக்கொள்ளாமல்) மறுக்கக்கூடும்: ஆதலால்—,— குயில் தொடர் குதலை - குயில்கூவுதலை யொத்த மழலைச்சொற்களையும், கொவ்வை செவ்வி வாய் - கொவ்வைப்பழம்போலச் சிவந்த அழகிய அதரத்தையு முடைய, ஓர் மயில் தொடர் இயலி ஆய்-மயிலின்சாயலையொத்தசாயலுள்ள ஓர் அழகிய மங்கைவடிவங் கொண்டு, மருவல் - (நான் இவனருகிற்) செல்லுதல், நன்று - நல்லது, எனு - என்று எண்ணி, (எ - று.)—'பாவியா ஆய்ந்தனள் தோன்றினாள்' என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

இவன் என்னைக் கொடியஅரக்கியென் றெண்ணித் தள்ளிவிடவொண்ணுதபடி நான் நல்ல சுந்தரமான ரூப மெடுத்துச் செல்லவேண்டு மென்று எண்ணினள் என்பதாம்.

எவ்வுயிருமிட்டதோர் வயிறுடையாள் - பலவகைப்பிராணிகளையும் மிகுதியாகத்தின்பவ ளென்றபடி. உயி ரென்றது - ஆகுபெயராய், பிராணியைக் குறித்தது. குயில் - அதன் குரலுக்கும், கொவ்வை - அதன் பழத்துக்கும், மயில் - அதன் சாயலுக்கும் முதலாகுபெயர்கள். குதலையும் மழலையும் ஒருபொருளன வென்பது, ஒருசாரார்துணிபு; பரிமேலழகர்கருத்தும் இதுவே: மற்றொருசாரார் குதலை எழுத்துவடிவுபெறாத தென்றும், மழலை-எழுத்துவடிவுபெற்றுச் சொல்வடிவுபெறாத தென்றும் வேறுபாடு கூறுவர்.

சூர்ப்பணகை மந்திரபலத்தால் அழகியவடிவு பெறுதல்.

௩௦. பங்கயச்செல்வியைமனத்துப்பாவியா
வங்கையினாயமந்திரத்தையாய்ந்தன
டிங்களிற்சிறந்தொளிர்முகத்தள்செவ்வியள்
பொங்கொளிவிசும்பினிற்பொலியத்தோன்றினாள்.

(இ - ள்.) பங்கயம் செல்வியை - செந்தாமரைமலரில்வாழ்கிற செல்வத்துக்கு உரிய தெய்வமான திருமகளை, மனத்து பாவியா - தன் மனத்திலே தியானித்து, அம் கையின் ஆய மந்திரத்தை ஆய்ந்தனள் - தனது அகங்கை வசப்பட்டுள்ள (அவ்விலக்குமிவிஷயமான) மந்திரத்தை ஜபித்து, (அதன்மகிமையால்), திங்களின் சிறந்து ஒளிர் முகத்தள் - சந்திரனினும் மேம்பட்டு விளங்குகிற முகமுடையவளும், செவ்வியள் - அழகியவளு மாய், பொங்கு ஒளி விசும்பினில் பொலிய - மிக்க (தன்உடம்பின்) ஒளி ஆகாயத்தில் விளங்க, தோன்றினாள் - வடிவம்மாறிநின்றாள்; (எ - று.)

திருமகள் மந்திரத்தைத் தியானத்தோடு உச்சரித்து மிக்க அழகு பெற்றனள் என்பதாம். மிக அழகிய வடிவமுள்ள திருமகளை நினைத்துக்கொண்டு, விரும்பியவடிவம் பெறுதற்கேற்ற மந்திரத்தை உருவிட்டதனால், நினைத்தபடி அழகிய வடிவம்பெற்றாளென்றுங் கொள்ளலாம். மந்த்ரம் - வடசொல்; "நிறைமொழிமாந்த ராணையிற் கிளந்த, மறைமொழிதானே மந்திர மென்ப" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மந்திரத்தின் தன்மையை அறிக. (௩0)

வேறு.

சூர்ப்பணகை இராமனெதிரில் வருதல்.

௩க. பஞ்சியொளிர்விஞ்சுகுளிர்பல்லவமனுங்கச்
செஞ்செவியகஞ்சநிமிர்சீறடியளாகி
யஞ்சொலிளமஞ்ஞையெனவன்னமெனமின்னும்
வஞ்சியெனநஞ்சமெனவஞ்சமகள்வந்தாள்.

(இ - ள்.) பஞ்சி - செம்பஞ்சும், ஒளிர் விஞ்சு குளிர் பல்லவம்-விளக்கம் மிக்க செழித்த தளிர்களும், அனுங்க - (செம்மையிலும் மென்மையிலும் தமக்கு ஒப்பாகாமல்) வருந்தும்படி, செம் செவிய கஞ்சம் நிமிர் - சிவந்த அழகுள்ள தாமரைமலர்போலத் தோன்றுகிற, சிறு அடியள் ஆகி - சிறியபாதங்களையுடையவளாய்,—அம் சொல் இள மஞ்ஞை என - அழகிய சொல்லையுடைய இளமையான மயில்போலவும், அன்னம் என - அன்னப்பேடைபோலவும், மின்னும் வஞ்சி என - விளங்குகிற வஞ்சிக்கொடிபோலவும், நஞ்சம் என - விஷம்போலவும், வஞ்சம் மகள் - வஞ்சனையையுடையவளான சூர்ப்பணகை, வந்தாள்—; (எ - று.)

வஞ்சகியான சூர்ப்பணகை உத்தமவிலக்கணம்நிரம்பிய மிக அழகியவடிவங்கொண்டு வந்தனள் என்பதாம். பஞ்சி யெனினும், பஞ்சு எனினும் ஒக்கும். இனி, முதலடிக்கு - செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டப்பட்டு மிகவிளங்குகிற தளிரும் ஒப்பாகாது வருந்தும்படி யென்றும் உரைக்கலாம்.

மயில் - சாயற்கும், அன்னம் - நடைக்கும், வஞ்சி-மெல்லியதாய் ஒல்கி ஒசியும் வடிவத்துக்கும், நஞ்சு - கொடுமைக்கும் உவமை. மயிலை நடைக்கும் உவமையாக்கொள்ளுதல் உண்டு; "மயில்கண்டன்ன மடநடைமகளிர்" எனவும், "மயிலெனப் போந்து" எனவும், "மணிமயிற்றொழில்"எனவும், திருமுருகாற்றுப்படையிலும், திருக்கோவையாரினும், பரிபாட்டினும், முறையே மயிலை நடைக்கு உவமையாக்கலின், 'நடைமயிலே' என்றும்' என்ற பிரயோகவிவேகவுரை காணத்தக்கது. நஞ்சை உவமைகொள்ளுமிடத்து, "மெய்பொடிப்பச், சிங்கி குளிர்ந்துங் கொலும்" என்பது அறியத்தக்கது. பலஉவமைகள் தொடர்ச்சியாக வந்ததனால், இப்பாட்டு - மாலையுவமையணி [மாலோபமாலங்காரம்]. அடியளாகி வந்தாள், என்க.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரொன்று தேமாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிமுடுதுவிருத்தங்கள். (௩க)

௩௨. பொன்னொழுகுபூவிலுறைபூவையெழில்பூவை
பின்னெழில்கொள்வாளிணைபிறழ்ந்தொளிர்முகத்தாள்
கன்னியெழில்கொண்டதுகலைத்தடமணித்தேர்
மின்னிழிவதன்மையிதுவிண்ணிழிவதென்ன.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) பொன் ஒழுகு - பொன்னிறமான தாதுகள் சிந்தப்பெற்ற, பூவில் - செந்தாமரைமலரில், உறை - தங்குகிற, பூவை - மகளான இலக்குமியினது, எழில் - அழகும், பூவை (எழில்) - கிளியினது அழகும், பின் - (தனக்குமுன்) பிற்படும்படியான, எழில் - சிறந்தஅழகை, கொள் - கொண்ட, வாள் இணை பிறழ்ந்து ஒளிர் முகத்தாள்-இரண்டுவாள்கள் ஒளிவீசி விளங்கப்பெற்ற முகத்தையுடைய சூர்ப்பணகை,—இழிவ தன்மை இது - (தான் வானத்தினின்று) இறங்கி வருவதாகிய இத்தன்மை, கன்னி எழில் - கலியாணமாகாத இளம்பெண்ணின் வடிவத்தையும், கலை தட மணி தேர் - மேகலாபரணத்தையணிந்த பெரிய அழகிய தேரையும், கொண்டது - தான் கொண்டதாகிய, மின் - ஒரு மின்னற்கொடி, விண் இழிவது - வானத்தினின்று இறங்குவதுபோலும், என்ன - என்று (கண்டோர் உவமை) கூறும்படி, (எ - று.)—வந்தாள் என வருங் கவியோடு முடியும்.

சூர்ப்பணகை, இளம்பெண் வடிவத்தையும் மேகலாபரணத்தாற் சூழப்பட்ட அல்குலையுங்கொண்டதொரு மின்னல் வானத்தினின்று இறங்கிவந்தாற்போலத் தான் வானத்தினின்று இறங்கிவந்தனள் என்பதாம். பொன், பூவை, வாளிணை, தேர் - உவமையாகுபெயர்கள். 'பொன்னொழுகுபூவிலுறை பூவை' என்பதற்கு - பொன்மயமாய்ப் பொருந்திய தாமரைமலரில் வாழ்கிற திருமகளென்றுங் கொள்ளலாம்: இனி, பொன் ஒழுகு - அழகு மிக்குவழிகிற எனினுமாம். பூவை - நாகணவாய்ப் பறவையுமாம். இதுவும், கிளியும் - மகளிர்க்கு இன்சொல்லில் உவமம். எழில் என்பதை, மத்திமதீபமாக, முன்னும் பின்னும் உள்ள 'பூவை' என்ற சொல் இரண்டனோடுங் கூட்டுக.

வாளிணை, கலைத்தடமணித்தேர் என உபமேயங்களை உபமானச்சொற்களாற் குறித்தது, உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி பின்னிரண்டடியிற் கூறியது, இல்பொருளுவமை. கலை - மேகலா என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; மேகலை - எட்டுக்கோவையுள்ள இடையணி: இது, பிறவும் பலவாறு உரைக்கப்படும். (௩௨)

௩௩. கானினுயர்கற்பகமுயிர்த்தகதிர்வல்லி
மேனிநனிபெற்றுவிளைகாமநெறிவாசத்

தேனின்மொழியுற்றினியசெவ்விநனிபெற்றோர்
மானின்விழிபெற்றுமயில்வந்ததெனவந்தாள்.

(இ - ள்.) கானின் உயர் - பரிமளத்தினுற் சிறந்த, கற்பகம் உயிர்த்த கதிர் வல்லி - கற்பகவிருக்ஷத்தாற் பெறப்பட்ட பிரகாசமுள்ளதொரு பூங் கொடி [காமவல்லி], மேனி நனி பெற்று - ஒரு பெண்வடிவத்தை நன்றாக அமையப் பெற்று, விளை காமம் நெறி - மேன்மேல் விளைகிற காமவொழுக் கத்தையும், வாசம் தேனின் மொழி - நறுமணமுள்ள தேன்போன்ற சொற் களையும், உற்று - அடைந்து, இனிய செவ்வி நனி பெற்று - கண்ணுக்கினிய அழகை மிகுதியாகப் பெற்று, ஓர் மானின் விழி பெற்று - ஒப்பற்ற மான்பார் வைபோன்ற பார்வையைப் பெற்று, மயில் வந்தது என - மயில்போலுஞ் சாயலும் நடையுங் கொண்டு வந்தாற்போல, வந்தாள்—; (எ - று.)

தேவலோகத்தில் கற்பகவிருக்ஷத்தைச் சார்ந்து அதன்மேற்படர்கிற காமவல்லியென்னுந் தெய்வப்பூங்கொடி, பெண்வடிவத்தையும் நிரம்ப இன் பந்தருந்தன்மையையும் இன்சொற்களையும் மிக்க அழகையும் மான்பார் வையையும் மயில்நடையையும் மயிற்சாயலையும் உடையதாய் வந்தாற்போல வந்தனள் சூர்ப்பணகை என்பதாம். தற்குறிப்பேற்றவணி.

'கானினுயர்' என்றது, கற்பகம், வல்லிஎன்ற இரண்டுக்கும் அடைமொழி யாகலாம். உத்தமசாதி மகளிரது உடம்பு இயற்கையில் நறுமணமுடைய தென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், அதற்கு உபமானமாகிய வல்லியை 'கானினுயர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்து விசேடித்தன ரென்க. கற்பகம்- கல்பகமென்ற வடசொல்லின் திரிபு: (வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுவனவற்றை தன் நிழலில்வந்து நினைத்தமாத்திரத்தில்) கல்பிப்ப தென்று காரணப்பொ ருள்: கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். 'காமநெறி' என்பதை மொழிக்கு அடை மொழியாக்கி, சிற்றின்பவழியிலே பொருந்திய சிருங்காரரசப்பிரதானமான பேச்சுக்களெனினுமாம். அங்ஙனம் இவள் பேசுதலை மேற் காண்க. (௩௩)

இராமன் அவளைப் பார்த்தல்.

௩௪. நூபுரமுமேகலையுநூலுமறலோதிப்
பூமுரலும்வண்டுமிவைபூசலிடுமோசை
தாமுரைசெய்கின்றதொருதையல்வருமென்னக்
கோமகனுமத்திசைகுறித்தனன்விழித்தான்.

(இ - ள்.) நூபுரமும் - (அவளது) காற்சிலம்பும், மேகலையும் - இடை யணியும், நூலும் - நூலிற்கோத்த ஆரங்களும், அறல் ஓதி பூ முரலும் வண் டும் - கருமணல்போன்ற கூந்தலிற் சூடிய மலர்களில் மொய்த்து ஒலிக்கிற வண்டுகளும், இவை - என்னும் இவைகள், பூசல் இடும் - ஆரவாரஞ்செய் கிற, ஓசை—, ஒரு தையல் வரும் என்று உரைசெய்கின்றது - ஒருபெண் (இங்கே) வருவ ளென்று சொல்லுகிறதாக,—கோமகனும் - சக்கரவர்த்தித்

திருமகனான ஸ்ரீராமனும், அ திசை குறித்தனன் விழித்தான் - அவ்வோசை வருகிற திக்கைக் குறிப்பிட்டு நோக்கினன்; (எ - று.)—தாம் - அசை.

அவள் வருகிறபொழுது, அவளது சிலம்பு மேகலை ஆரம் முதலிய ஆபரணங்கள் ஒலித்தலாலும் அவள் கூந்தலிற் சூடியுள்ளமலர்களில் மிகுதியாக மொய்க்கிற வண்டுகள் ஆரவாரித்தலாலும் உண்டான ஓசை இராமன் செவியிற்பட்டமாத்திரத்தில், அவ்வொலியின் குறிப்பால் யாரோ ஒருமகள் இங்கு வருகிறாளென்று அறிந்து, அப்பெருமான், அவ்வொலிவரும்வழியிற் கண் செலுத்தினன் என்பதாம்.

நூல் - அதிற் கோத்த ஆரத்துக்கு, ஆகுபெயர். உரைசெய்தல்-குறிப்பித்தலென்றமாத்திரமாய் நின்றது: இது, பேசாததைப் பேசுவதுபோலச் சொன்ன மரபுவழுவமைதி. (௩௪)

௩௫. விண்ணருளவந்தவொருமெல்லமுதமென்ன
வண்ணமுலைகொண்டிடைவணங்கவருபோழ்தத்
தெண்ணருளியேழைமைதுடைத்தெழுமெய்ஞ்ஞானக்
கண்ணருள்செய்கண்ணனிருகண்ணினெதிர்கண்டான்.

(இ - ள்.) விண் - தேவலோகம், அருள - கொடுக்க, வந்தது - (அங்கு நின்று) வந்ததான, ஒரு மெல் அமுதம் என்ன - ஒப்பற்ற இனிய அமிருதம் போல, (அவள்), வண்ணம் முலை கொண்டு இடை வணங்க வரு போழ்தத்து - அழகிய தனங்களையுடையளாய் (அவற்றின் பாரத்தால்) இடை துவளும்படி அடுத்துவருகிற சமயத்தில்,—எண் அருளி ஏழைமை துடைத்து எழு மெய் ஞானம் கண் அருள் செய் கண்ணன் - (தனது திருவுள்ளத்தில் அருள் கொண்டு அதனால் அடியார்களது) அறியாமையைப் போக்கி (அவர்களுக்கு) மேன்மேல்வளர்கிற தத்துவஞானமாகிய கண்ணைக் கொடுத்தருள்கிற திருமாலின் திருவவதாரமான இராமபிரான், இரு கண்ணின் எதிர் கண்டான் - (தனது) இரண்டு கண்களாலும் (அவளை) எதிரிலே பார்த்தான்; (எ - று.)

தேவலோகத்திலிருந்து அமிருதம் வருகின்றவாறுபோல இன்பவடிவங் கொண்டவளான அவள் வானத்தினின்றுஇறங்கி வருஞ்சமயத்தில் இராமன் அவளைக் கண்ணெதிரிற் கண்டனன் என்பதாம். தற்குறிப்பேற்றவணி.

மெய்ஞ்ஞானமாவது - பிறப்புவீடுகளையும், அவற்றின் காரணங்களையும், விபரீதஐயங்களா லன்றி உண்மையால் அறிதல். கண்ணன் - கரியோனென்னும் பொருளதாகிய க்ருஷ்ண னென்னும் வடமொழி பிராகிருதமாய்ச் சிதைந்துவந்தது; இது, இங்கே, ஓரவதாரப்பெயரன்றிவந்த காரணக்குறியான திருமாலின்பெயர். 'எண்ணருளி ஏழைமைதுடைத்து எழு மெய்ஞ்ஞானக்கண்ணருள்செய் கண்ணன்' என்றதனால், திருமால் இயல்பாகியகருணைகொண்டு அடியார்களுக்குத் தவிர்க்கவேண்டியதைத் தவிர்த்து அளிக்கவேண்டியதை அளித்தருளுந் தன்மை விளங்கும். இனி, ஏழைமை

கிடைத்து - வறுமையை நீக்கிச் சகலஐசுவரியங்களையுந் தந்து என்றுமாம். தற்காலத்தில் எதிரிலேயுள்ள பொருளைமாத்திரமே காணும் ஊனக்கண்ணினும், காலமிடையிட்டவற்றையும் தேயமிடையிட்டவற்றையும் அறியத்தக்க ஞானக்கண்ணுக்கு உள்ள சிறப்புத் தோன்ற, 'எழுமெய்ஞ்ஞானக்கண்' எனப்பட்டது. (௩௫)

இராமன் அவளைக் கண்டு வியத்தல்.

௩௬. பேருழையநாகருலகிற்பிறிதின்வானிற்
பாருழையினில்லதொருமெல்லுருவுபாரா
வாருழையடங்குமழகிற்கவதியுண்டோ
நேரிழையர்யாவரிவர்நேரெனநினைந்தான்.

(இ - ள்.) பேர் உழைய - பெரிய இடத்தையுடைய, நாகர் உலகில் - சர்ப்பசாதியாரது லோகமாகிய பாதாளத்திலும், வானில் - தேவலோகத்திலும், பிறிதின் பார் உழையின் - மற்றொன்றாகிய பூலோகத்தினிடத்திலும், இல்லது - இல்லாததாகிய, ஒரு - ஒப்பற்ற, மெல் உருவு - மென்மையான அப்பெண்வடிவத்தை, பாரா-பார்த்து,—(இராமன்),—'ஆர் - (இவர்) யாவர்? உழை அடங்கும் அழகிற்கு அவதி உண்டோ - இவரிடத்தில் தங்கிய அழகுக்கு ஓர் எல்லை உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; நேர் இழையர் - தக்க ஆபரணங்களையணிந்த மகளிருள், யாவர் இவர் நேர்-எவர் இவர்க்கு ஒப்பாவர்? [எவருமில்லையென்றபடி]', என - என்று, நினைந்தான் - எண்ணினான்.

மூன்றுலோகத்திலும் எப்பொழுதுமில்லாத இப்படிப்பட்ட அழகிய வடிவத்தைப் பார்த்து, ஸ்ரீராமன், இப்பேரழகுடையார் யாவரென்றும், இவ ரழகுக்கு எல்லையில்லையென்றும், அழகில் இவரோடொப்பார் எவருமில்லையென்றும் கருதினன் என்பதாம்.

நாகராவார் - படமும் வாலு முடையவராய் மனிதவடிவமும் தெய்வப் பிறப்பு மானதொரு சர்ப்பசாதியார். அவதி - வடசொல். நேரிழையர் - ஏற்ற ஆடையை யுடையவரு மாம்; இழையென்னும் நூலின்பெயர்-ஆடைக்குக் கருவியாகுபெய ரென்க. புதிதாகக் கண்ட ஒருபெண்ணைக்குறித்து 'இவள்' என ஒருமையாக் கருதலினும் 'இவர்' எனப் பன்மையாக் கருதுதல் பெருந்தகைமைக்குச் சிறப்பாதலால், 'இவர்நே ரென நினைந்தான்' எனப்பட்டது. (௩௬)

சூர்ப்பணகை இராமனருகில் வந்து வணங்கிநிற்றல்

௩௭. அவ்வயினவ்வாசைதனகத்துடையவன்னாள்
செவ்விமுகமுன்னியடிசெங்கையினிறைஞ்சா
வெவ்வியநெடுங்கணயில்வீசியயல்பாரா
நவ்வியினொதுங்கியிறைநாணியயனின்றாள்.

(இ - ள்.) அவ்வயின் - அவ்விடத்து [அப்பொழுது], அ ஆசை தன் அகத்து உடைய அன்னாள் - அப்படிப்பட்ட [கீழ்க்கூறிய] மிக்ககாதலைத்

தன்மனத்திலேயுடைய அச்சூர்ப்பணகை, செவ்வி முகம் முன்னி - (இராம னது) அழகிய முகத்தை நோக்கி, அடி செம் கையின் இறைஞ்சா - (அவ னது) திருவடிகளைச் சிவந்த தன்கைகளால் தொழுது, வெவ்விய நெடுங் கண் அயில் வீசி அயல் பாரா-கொடிய நீண்ட தன்கண்களாகிய வேல்களை வீசிப் பக்கங்களிற் பார்த்துக்கொண்டு, நவ்வியின் ஒதுங்கி - (மருண்ட) மான்போல ஒருபுறத்தில் விலகி, இறை நாணி - சிறிது நாணங்காட்டி, அயல்நின்றாள் - அருகில் நின்றாள்; (எ - று.)

நெடுங்கணயில் - உருவகம். நவ்வியினொதுங்கி - உவமை. நவ்வியின் பாரா என இயைக்கவும் அமையும். 'செவ்வி முகம் முன்னி' என்பதற்கு - தனது அழகிய முகத்தை முன்னெடுத்து என்றலும் ஒன்று. (௩எ)

இராமன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி வினவல்.

௩அ. தீதில்வரவாகதிருநின்வரவுசேயோய்
போதவுளதெம்முழைபொர்புண்ணியமதன்றோ
வேதுபதியேதுபெயர்யாவருறவென்றான்
வேதமுதல்பேதையவடன்னிலைவிரிப்பாள்.

இதுமுதற் பத்தோன்பது பாடல்களில், இராமனுக்கும் சூர்ப்பண கைக்கும் நடந்த சம்பாஷணை விவரிக்கப்படுகிறது.

(இ - ள்.) வேதம் முதல் - வேதங்களிற் சித்தாந்தஞ்செய்யப்பட்ட முதற்கடவுளான ஸ்ரீராமன், (அவளைநோக்கி), திரு-திருமகள்போன்றவளே! சேயோய்-செந்நிறமுடையவளே! [அல்லது செம்மைக்குணமுடையவளே! நின் வரவு - உனது வருகை, தீது இல்வரவு ஆக-தீங்கில்லாத நல்லவரவாயி ருக்கக்கடவது; போத-(நீஇவ்விடத்தில்) வரும்படி, எம்உழை உளது - எம்மி டத்தி லுள்ளது, ஓர் புண்ணியம்அது அன்றோ - ஒப்பற்ற நல்வினையன்றோ? பதிஏது - (உனது) ஊர் எது? பெயர் ஏது - (உன்) பேர் யாது? உறவு யாவர் - (உனக்கு) உறவினர் யாவர்?' என்றான் - என்று வினவினான் ; (அதுகேட்டு), பேதைஅவள் - இளமைகொண்ட அவள், தன் நிலை விரிப்பாள்-தனது தன் மையை விளக்குபவளானாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

'வேதமுதல்' என்பதற்கு - வேதங்களை ஆதியில் வெளியிட்ட கடவு ளென்றும், வேதப்பொருளையுணர்ந்த தலைவ னென்றும் பொருள்கூறலாம். 'பேதையவள்' என்ற சொல்லால்,அவளது அறிவின்மையையுங் குறித்தபடி. யாவுமறிந்தவனான இராமன் தான்கொண்ட மானுடவவதாரத்துக்கு ஏற்ற படி ஒன்றுமறியாதவன்போலப் பாவித்துக் கபடமில்லாமல் அக்கொடியா ளைத் தோற்றத்தின்படி நல்லாளாக நிச்சயித்து நல்வரவுகொண்டாடி உப சரித்து வினவ, அவ்வறிவிலாள் தன்வஞ்சனையால் அப்பெருமானைத் தன் வசப்படுத்தத்தொடங்கிப் பேசலுற்றனள் என்பது தோன்ற, இராமனை 'வேதமுதல்' என்றும், சூர்ப்பணகையை 'பேதையவள்' என்றும் இங்கே கவி

குறித்தன ரென்க. 'தீதில்வரவாக' என்பது-சிறந்தவர் வருகையைக் கொண் டாடுமிடத்து வடமொழியில் வழங்குகிற 'ஸ்வாகதம்' என்பதன் பொருள் கொண்டது. திரு - உவமையாகுபெயர்; அண்மைவிளி. சேயோய் போத - சேய்மையிலுள்ளவளான நீ இங்கு வர என்றலும் ஒன்று. (ரு-அ)

வேறு.

சூர்ப்பணகை இராமனுக்குத் தன்னைத் தெரிவித்தல்.

ருகூ பூவிலோன்புதல்வன் மைந்தன்புதல்விமுப்புரங்கள்செற்ற
சேவலோன்றுணைவனானசெங்கையோன்றங்கைதிக்கின்
மாவெலாந்தொலைத்துவெள்ளிமலையெடுத்துலகமூன்றுங்
காவலான்பின்னைகாமவல்லியாங்கன்னியென்றாள்.

(இ - ள்.) '(நான்),—பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன் புதல்வி-தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமனது புத்திரனான புலஸ்தியப்பிரஜாபதியினுடைய குமாரனாகிய விச்சிரவசு என்னும் முனிவனது பெண்: முப்புரங்கள் செற்ற- மூன்றுபட்டணங்களை யழித்த, சேவலோன் - விருஷபத்தை ஏறிநடத்து தல் வல்ல சிவபிரானது, துணைவன் ஆன - நண்பனாகிய, செம் கையோன் - சிவந்தகைகளையுடைய குபேரனது, தங்கை—: திக்கின் மா எலாம் தொலைத்து- திக்கஜங்களை யெல்லாம் வலியழித்து, வெள்ளி மலை எடுத்து - வெள்ளி மயமான கைலாசமலையை(க் கைகளாற்) பெயர்த்து எடுத்து, உலகம் மூன் றும் காவலான் - மூன்றுஉலகங்களையுங் காத்தலில் வல்ல இராவணனது, பின்னை - பின்பிறந்தவள்: காமவல்லி ஆம் கன்னி - காமவல்லியென்றுசொல் லப்படுகிற பெண்', என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

படைப்புத்தொழிலில் தனக்குத்துணைவராம்படி பிரமதேவனால் ஆதி காலத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட உபப்பிரமர்கள் ஒன்பதின்மருள் ஒருவராகிய புலஸ்திய ரென்னும் முனிவர் திருணபிந்துவென்னும் ராஜரிஷியின் மகளை மணஞ்செய்துகொண்டு அவளிடம் விச்சிரவசு என்னும் மகனைப் பெற்றார்; அக்குமாரர், பரத்துவாசமுனிபுத்திரியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவளி டம் ஒருமகனை உண்டாக்க, அவன், பின்பு பெருந்தவஞ்செய்து, இந்திரன் யமன் வருணன் என்பவரோடு சமனான லோகபாலகனாய் வடதிசையை ஆள்பவனும் செல்வத்துக்குத் தலைவனுமாய்க் குபேரனென்று பிரசித்தி பெற்றான்; பின் ஒருகாலத்தில் சுமாலியென்னும் இராக்கதன் தன்மகளான கேகசிக்குக் குபேரனது சிறப்பைக் காட்டி 'இப்படிப்பட்டவனைப் பெற்ற விச்சிரவமுனிவரை நீயும் சேர்ந்து நன்மக்களைப் பெறுவாய்' என்று செலுத்த, அங்ஙனமே அவள் மாலைப்பொழுதில் அம்முனிவரிடஞ் சென்று தன் கருத் தைக்குறிப்பித்துப் பிரார்த்திக்க, அவர் அவளை அங்கீகரித்து 'நீ அசுரவேளை யில் வந்ததனால், கொடிய பிள்ளைகள் உன்னிடம் உண்டாவர்' என்று அரு ளிச்செய்ய, அதுகேட்ட அவள் மீண்டும் வெகுவாக வேண்ட, அவர் 'கடை யில் உதிப்பவன் நன்மகனாவான்' என்று அனுக்கிரகித்தனர்; அவ்வாறே

அவளிடம் இராவணன் கும்பகர்ணன் சூர்ப்பணகை விபீஷணன் என்பவர் முறையே தோன்றின ரென வரலாறு காண்க; இது, மேல் உத்தரகாண்டத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'பூவிலோன்' என்பதில், இல் - சாரியை; "தவமும், அரசிலா ரில்வழியில்லை" என்றவிடத்துப்போல. இனி, பூ இலோன் - தாமரைமலரை இடமாகவுடையவ னென்றுங் கொள்ளலாம்; இல் - இடம். சே-எருது. குபேரன் தானத்திற்சிறந்தவனென்பதை, 'நநதன்' என்ற அவன் பெயராலும் உணர்க. காமவல்லி - கற்பகத்திற்படர்கொடி; வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபொருள்களைத் தருவது. தான் காமவல்லிபோல் அழகியவளாயும் இன்பந்தருபவளாயு மிருத்தலால் தன்னை யாவரும் அப்பெயரால்வழங்குவ ரென்பது தோன்ற, 'காமவல்லியாங் கன்னி' என்றாள்.

முப்புரம் - பொன் வெள்ளி இரும்பு என்னும் இவற்றா லாகிய மதிலையுடைய மூன்றுபட்டணம். **சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு:**—தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாட்சன் கமலாட்சன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து மயனென்பவனால் சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்ற மூன்றிடங்களிலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையுடைய மூன்றுபட்டணங்களைப் பெற்று, மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்தஇடங்களிற் பறந்துசென்று பலஇடங்களையும் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தோாகவும், சந்திரசூரியரைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்குவேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகியசிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாய்ச் சென்று போர்செய்யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச் செய்து அவ்வசுர ரனைவரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின னென்பதாம்.

குபேரன், ஒருகாலத்தில் இமயமலைச்சாரலிலிருந்து நெடுநாள் பெருந்தவஞ்செய்து சிவதரிசனத்தைப்பெற்று அப்பெருமா னருளால் அக்கடவுளுக்கு நண்பனாயினமைபற்றி, 'சேவலோன் துணைவனான செங்கையோன்' எனப்பட்டான்.

இராவணன் திக்குவிசயகாலத்தில் ஐராவதம்முதலியதிக்கஜங்களை எதிர்த்து, அவற்றின் தந்தங்களைஒடித்து அவற்றை வலிதொலைத்தன னென்க.

இராவணன் கைலை யெடுத்தது:—இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்கையில் குபேரனோடு எதிர்த்துப் பொருது அவனை வென்று அவனது புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாக ஆகாசமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டுவருகையில், அம்மலையின் மகிமை

யால் விமானம் தடைப்பட்டுநிற்க, அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாது திகைக்கையில், நந்தி எதிரில்வந்து 'சிவபிரானுக்குத் தங்குமிடமான திருக்கயிலாயத்தின் பெருமை இது' என்று சொல்லவும், கேளாமல் தசமுகன் தனது பிரயாணத்துக்குத்தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடு பறித்து எடுத்து அப்பால் எறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேனென்று கூறி விமானத்தினின்றும்இறங்கித் தனது இருபதுகைகளையும் அம்மலையின் கீழ்க்கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்து அசைத்தனனென்பது.

இப்பாடலினால், சூர்ப்பணகை தனதுகுலப்பெருமையையும் உடன்பிறந்தோர்திறமையையுங் கூறித் தன்னை உயர்த்தினள்.

இதுமுதல் முப்பத்துமூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள். (௩௧)

இராமன் சங்கித்து மீண்டும்வினவல்.

௩௨. அவ்வுரை கேட்டவீரனையுறுமனத்தான்செய்கை
செவ்விதன்றறிதலாகுஞ்சிறிதினென்றுணரச்செங்கண்
வெவ்வுருவமைந்தோன்றங்கையென்றதுமெய்ம்மையாயி
னிவ்வுருவியைந்ததன்மையியம்புதியியல்பினென்றான்.

(இ - ள்.) அ உரை கேட்ட வீரன் - (சூர்ப்பணகைசொன்ன) அந்த வார்த்தையைச் செவியுற்ற இராமன்,—ஐயுறு மனத்தான் - (அரக்கிக்கு இப்படிப்பட்டஅழகு எங்ஙனம் அமைவது என்று) சந்தேகங்கொண்ட மனத்தையுடையவனாய்,—'செய்கை செவ்விது அன்று - (இவளது)செயல் களங்கமற்றதன்று; சிறிதின் அறிதல் ஆகும் - சிறிதுவிசாரித்துஅறிதல் தகுதி', என்று - என்றுஎண்ணி,— உணர - (அதனை) அறியும்பொருட்டு,— (அவளை நோக்கி),—'செம் கண் வெவ் உரு அமைந்தோன் தங்கை என்றது மெய்ம்மை ஆயின் - (எப்பொழுதுங் கோபத்தாற்) சிவந்த கண்களையுடைய பயங்கரமான வடிவத்தைப் பொருந்தின இராவணனது தங்கை நீ யென்றது உண்மையானால், இ உரு இயைந்த தன்மை இயல்பின் இயம்புதி - இந்த அழகியவடிவம்பொருந்தியவிதத்தை உள்ளபடி கூறுவாய்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

அச்சொல்லைக்கேட்டு, ஸ்ரீராமன், ஐயப்பட்டு, 'விகாரவுருவமுள்ள அரக்கனது தங்கை நீ யென்பது உண்மையானால், இந்நல்லுருவம் உனக்கு எப்படி கிடைத்தது? உண்மையாகச் சொல்' என்று வினவினன் என்பதாம். செய்கை யென்பதற்கு - உடம்பென்று உரைப்பாருமுளர்; தொழிலாகு பெயராகிய காரணக்குறி. செவ்விது - செம்மையானது. செவ்விதன்று - மாயையாலமைந்ததுபோலு மென்றபடி. இங்கே, 'செங்கண்' என்றது, கொள்ளிக்கண் கொடுங்கண் குருதிக்கண் என்றாற்போல விகாரத்தன்மையைக் காட்டும். 'சிறிதின்அறிதலாகும்' என்பதற்கு சிறிதுபொழுதில் அறியலாமென்று உரைத்தலுமொன்று. (௩௨)

அதற்கு அவள் விடைகூறுதல்.

சக. தூயவன்பணியாமுன்னஞ்சொல்லுவாள்சோர்விலாளம்
மாயவல்லரக்கரோடுவாழ்வினைமதிக்கலாதே
னாய்வுறுமனத்தேனாகியறந்தலைநிற்பதானேன்
றீவினைதீயநோற்றுத்தேவரிற்பெற்றதென்றாள்.

(இ - ள்.) தூயவன் பணியா முன்னம் - பரிசுத்தகுணமுள்ள இராமன் இங்ஙனஞ்சொல்லுதற்குமுன்னே [சொன்னவுடனே விரைவில் என்றபடி], சோர்வு இலாள் சொல்லுவாள் - (ஏற்றவிடைகூறுதற்குச் சிறிதும்) பின்வாங்குதலில்லாமல் உத்தரஞ்சொல்பவளாய்,—'அ மாயம் வல் அரக்கரோடு வாழ்வினை மதிக்கலாதேன்-மாயையையும் கொடுமையையு முடைய (இராவணன் முதலிய) அவ்விராக்கதர்களுடனே கூடிவாழ்தலைத் தகுதியென்றுஎண்ணாதவளாய், ஆய்வு உறு மனத்தேன் ஆகி - (நல்லவைதீயவைகளை) ஆராய்ந்து பகுத்தறியும்விவேகம் பொருந்திய மனத்தையுடையவளாய், அறம் தலைநிற்பது ஆனேன் - தருமத்தையே மேற்கொண்டு அவ்வழியில் நிற்குந் தன்மையை யுடையவளான நான், தீவினை தீய நோற்று - பாவங்களொழியும்படி தவஞ்செய்து, தேவரின் பெற்றது - தேவர்களுடைய அநுக்கிரகத்தால் அடைந்தது, (அழகியஇவ்வடிவம்)', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

வஞ்சகமுள்ள இராக்கதரோடு வாழ்தலை நீக்கி நல்வழி நிற்கத்தொடங்கித் தவஞ்செய்து தேவர்களிடத்தினின்று இந்நல்லுருவம்பெற்றேன் என்றனள் என்பதாம். தூயவன்பணியாமுன்னஞ் சொல்லுவாள் - மிகையுயர்வு நவிற்சியணி. 'தேவரிற்பெற்றது' என்பது - தேவர்போலப்பெற்றதென்றும் பொருள்படும். 'பெற்றது' என்பதற்கு எழுவாய், முன்பாட்டிலுள்ள 'இவ்வுரு' என்பதே.

இப்பாட்டினால், சூர்ப்பணகை தனது தீக்குணமின்மையையும், தீயோர் சேர்க்கையொழிந்தமையையும், விவேகமுடைமையையும், அறநெறியொழுகுதலையும், தவமுடையளானமையையும், தேவாநுக்கிரகம்பெற்றமையையும் வெளியிட்டனள். வாழ் வினை என்றும் எடுக்கலாம். (சக)

இராமன் மீண்டும் வினவல்.

சஉ. இமையவர்தலைவனேயுமெண்மையினேவல்செய்யு
மமைதியினுலகமூன்றுமாள்பவன்றங்கையாயிற்
சுமையுறுசெல்வத்தோடுந்தோன்றலைதுணையுமின்றித்
தமியைநீவருதற்கொத்ததன்மையென்றையலென்றான்.

(இ - ள்.) 'தையல் - அழகியவளே! நீ—, இமையவர் தலைவனேயும் எண்மையின் ஏவல் செய்யும் அமைதியின் உலகம் மூன்றும் ஆள்பவன் தங்கை ஆயின் - தேவர்களுக்குஅரசனான இந்திரனும் எளியகுற்றேவல்செய்யத் தக்க தன்மையோடு எல்லாவுலகங்களையும் அரசாளுகிற இராவணனது தங்

கை யானல்,—சுமை உறு செல்வத்தோடும் தோன்றலே - மிகுதிபொருந்திய செல்வச்சிறப்புக்களோடு வாராமல், துணையும் இன்றி தமியை வருதற்கு - துணையொருவருமில்லாமல் தனியளாய் இங்குவருவதற்கு, ஒத்த தன்மை - பொருந்தினகாரணம், என் - யாது?' என்றான் - என்றுவினவினன், (இராமன்).

நீ மூவுலகத்தையும் ஆள்பவனுக்குத் தங்கையானல் தாதிமார் முதலிய பலவகைவிபவத்தோடுங் கூடி வரக்கூடுமே: அங்ஙனமின்றி, துணையுமில்லாமல் தனித்துவருதற்கு ஏது என்? என்று கேட்டனன் என்பதாம். (சஉ)

அதற்கு அவள் விடைகூறுதல்.

சங. வீரனஃதுரைத்தலோடுமெய்யிலாள்விமலயானச்
சீரியரல்லார்மாட்டுச்சேர்கிலென்றேவர்பாலு
மாரியமுனிவர்பாலுமடைந்தனெனிறைவவீண்டோர்
காரியமுண்மைநின்னைக்காணியவந்தேனென்றாள்.

(இ - ள்.) வீரன் - இராமன், அஃது உரைத்தலோடும் - அவ்வார்த்தையைக் கூறியவளவிலே, மெய் இலாள் - உண்மையில்லாதவளான சூர்ப்பணகை,—(அப்பெருமானைநோக்கி), 'விமல - குற்றமில்லாதவனே! இறைவ - தலைவனே! யான்—, அ சீரியர் அல்லார்மாட்டு சேர்கிலென் - நற்குண நற்செய்கையுடையரல்லாத (இராவணன்முதலிய) அவ்வரக்கரிடத்துச் சேராமல், தேவர்பாலும் ஆரியர் முனிவர்பாலும் அடைந்தனென் - தேவர்கள் பக்கலிலும் சிறந்தமுனிவர்கள்பக்கலிலும் சேர்ந்துள்ளேன்; ஈண்டு - இவ்விடத்தில் [உன்னிடத்தில்], ஓர் காரியம் உண்மை - (எனக்கு) ஒருகாரியம் ஆகவேண்டியிருத்தலால், நின்னை காணிய வந்தேன் - உன்னைக் காணும் பொருட்டு (இங்கு) வந்தேன்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

யான் இராவணன் தங்கையாயினும் அவ்விராவணன் முதலிய கொடிய அரக்கரோடுகூடி வாழப் பிரியமில்லாமல் அறநெறியொழுக்கங்கொண்டு நல்லோரான தேவரிடத்தும் முனிவரிடத்தும் சார்ந்திட்டதனல், எனக்கு இராவணன்தங்கைக்கு உரிய ஆடம்பர மில்லை; நின்னிடத்தில் எனக்கு அந்தரங்கமா யாகவேண்டிய காரிய மிருப்பதனல், துணையின்றித் தனியேவந்தேனென்றனள் என்பதாம்.

'சீரியரல்லார்மாட்டுச் சேர்கிலென் தேவர்பாலு மாரியமுனிவர்பாலு மடைந்தனென்' என்று பொய்யாகக் கற்பித்துக்கூறியமைபற்றி 'மெய்யிலாள்' என்றார். ஆரிய - சிறந்தவனே! என விளியாகவுங் கொள்ளலாம். காணிய - செய்யியஎன்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம். (சங)

இராமன் அவளை வந்தகாரியமேதென்னென்றல்

சச. அன்னவளுரைத்தலோடுமையனுமறிதற்கோவ்வா
நன்னுதன்மகளிர்சிந்தைநன்னெறிப்பாலவல்ல

பின்னிதுதெரியுமென்னுப்பெய்வளைத்தோளியென்பா
லென்னைகாரியத்தைசொல்லஃதியையுமேலிழைப்பலென்றான்.

(இ - ள்.) அன்னவள் உரைத்தலோடும் - அவள் (அப்படி) சொன்ன வுடனே, ஐயனும் - இராமனும், 'நல் நுதல் மகளிர் சிந்தை-அழகிய நெற்றியையுடைய மாதரது மனக்கருத்துக்கள், அறிதற்கு ஒவ்வா - எளிதில்அறிய முடியாதன; (அன்றியும்), நல் நெறி பால அல்ல - நல்ல வழியில் உரிமை கொண்டுநிற்பனவு மல்ல; இது - இவள்மனக்கருத்து, பின் தெரியும் - பின்பு தெரியக்கூடும்,' என்னு-என்று எண்ணி,—(அவளை நோக்கி),—'பெய் வளை தோளி - அணிந்த வளையல்களையுடைய தோள்களையுடையவளே! என்பால் என்னை காரியத்தை - என்னிடத்து (நீ) என்னகாரியமுடையாய்? சொல் - சொல்வாய்; அஃது - அக்காரியத்தை, இயையும்எல் இழைப்பல் - செய்யக் கூடுமானாற் செய்துகொடுப்பேன்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ- று.)

மாதருள்ளம் ஆழ்ந்த தாதலால் அறிதற்கு அரி தென்றும், அது தீவழியிலுஞ் செல்லத்தக்கதென்றும் எண்ணி, அவளைநோக்கி, 'வந்தகாரியஞ் சொல்: தகுமானாற் செய்வேன்' என்றனன் என்பதாம். 'அகத்திலழகு முகத்தில் தெரியும்' என்ற உலகமொழியின்படி மகளிர்முகத்தினழகைக்கொண்டே அவர்மனத்திலழகும் உள்ளதென்றுகொள்ளற்பாற்றன்றென்பது தோன்ற, 'அறிதற்கொவ்வா நன்னுதல் மகளிர்சிந்தை' எனப்பட்டது. (சச)

அவள் தன்கருத்தை வெளியிடுதல்.

சரு. தாமுறுகாமத்தன்மைதாங்களேயுரைப்பதென்ப
தாமெனலாவதன்றாலருங்குலமகளிர்க்கம்மா
வேமுறுமுயிர்க்குநோவேனென்செய்கேன் யாருமில்லேன்
காமனென்றொருவன்செய்யும்வன்மையைக்காத்தியென்றாள்.

(இ - ள்.) தாம் உறு காமம் தன்மை-தாங்கள் அடைந்துள்ள சிற்றின்ப விருப்பத்தின்தன்மையை, தாங்களே உரைப்பது என்பது - தாங்களேசொல்வது, அருங் குலம் மகளிர்க்கு - அருமையான உயர்குடியிற்பிறந்த மாதர்க்கு, ஆம் எனல் ஆவது அன்று - தகுதியெனத்தக்கதன்று; (ஆயினும்), எம் உறும் உயிர்க்கும் நோவேன் - எல்லாவின்பத்தையும் அடையத்தக்க உயிரோடு கூடிவாழ்தற்கும் (வகையில்லாமல்) வருந்துபவளும், யாரும் இல்லேன் - வேறொருவருந்துணையில்லாதவளுமாகிய யான், என் செய்கேன் - (என் காமத்தை யானே சொல்லாது) வேறு யாது செய்வேன்? [ஆதலாற் சொல்வேன் என்றபடி]: காமன் என்ற ஒருவன் செய்யும் வன்மையை காத்தி - மன்மதனென்ற ஒருத்தன் (என்னைச்) செய்கிறகொடுமையைத் தடுத்து என்னைப்பாதுகாத்தருள்வாய், என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)—ஆல், அம்மா - ஈற்றசைகள்; அம்மா என்றது - தனது காமமிகுதியைப்பற்றிவந்த வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

தம்து காமத்தின் தன்மையைத் தாமேசொல்வது குலமகளிர்க்கு அடுப்ப தன்று; ஆயினும், யான், அக்காமமிகுதியால் மரணவேதனை யடையும்படியான நிலையைப் பெற்றதனாலும், என்கருத்தைத் தெரிவித்து நிறைவேற்றுதற்கு ஏற்ற பாங்கிமார் முதலிய துணை ஒருவரும் எனக்கு இல்லாமையாலும், யானே என் காமத்தை உன்னிடம் இப்பொழுது வெளியிட்டுக் கூறுவேன்; அதாவது-உன் விஷயத்தில் மன்மதனால் எனக்கு உண்டான வேதனையைப்போக்கிக் காத்திடவேண்டுமென்றனள் என்பதாம். எம் - ஏமமென்பதன் விகாரம். (சரு)

அதுகேட்ட இராமன் அவள்தன்மையை நிச்சயித்தல்.

சசு. சேணுறநீண்டுமீண்டுசெவ்வரிசிதறிவெவ்வே
றேணுறமிளிர்ந்துநானாவிதம்புரண்டிருண்டவாட்கட்
பூணியல்கொங்கையன்னாளம்மொழிபுகறலோடு
நாணிலளையனொய்யணல்லளுமல்லளென்றான்.

(இ - ள்.) சேண் உற - நெடுந்தூரத்திலே பொருந்த, நீண்டு - நீண்டு சென்று, மீண்டு - (தடைப்பட்டு அப்பாற்செல்ல இடம்பெறாமல்) திரும்பி, செவ் அரி சிதறி -(உத்தமவிலக்கணமாகிய) சிவந்த ரேகைகள் சிதறப்பெற்று, வெவ்வேறு ஏண் உற மிளிர்ந்து-வேறுவேறுவகையான நிலைமைகள் தோன்றப்பிறழ்ந்து, நானா விதம் புரண்டு-பலவாறு தடுமாறி, இருண்ட-கறுத்துள்ள, வாள் கண் - வாள்போன்ற [கூரிய கொடிய] கண்களையும், பூண் இயல் கொங்கை - ஆபரணங்கள் பொருந்தின தனங்களையு முடைய, அன்னாள் - அவள், அ மொழி புகறலோடும்-அந்த வார்த்தையைச் சொன்னவுடனே,— ஐயன்-இராமன்,—'(இவள்), நாண் இலள்-வெட்கமில்லாதவள்; நொய்யள் - இழிகுணமுடையவள்; நல்லளும் அல்லள் - சிறிதுநற்குணமுடையவளுமல்லள்,' என்றான் என்று எண்ணினான்; (எ - று.)

அவள் அங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டவுடன், இராமன், இவள் நாணமில்லாத கீழ்மகளென்று கருதினனென்பதாம். நாற்புறத்தும் மூக்கு புருவம் காது கபோலம் என்னும் அவயவங்களின் தடையில்லாமலிருப்பின் முகமுழுவதுங் கண்கள் பரந்திடுமென்ற கருத்து, 'சேணுறநீண்டுமீண்டு' என்றதில் அமையும். காண்பார்க்கு இன்பமும் துன்பமுந்தோன்ற நோக்குகிற அன்பு நோக்கு, குறிப்புநோக்கு முதலிய பலவகைப்பார்வை வேறுபாடுகளெல்லாம், 'வெவ்வேறு ஏணுறமிளிர்ந்து நானாவிதம்புரண்டு' என்றதனால் விளக்கப்பட்டன. (சசு)

அவள் மீட்டும் தன்கருத்தைச் சொல்லத்தொடங்குதல்.

சஎ. பேசலனிருந்தவள்ள லுள்ளத்தின்பெற்றியோராள்
பூசல்வண்டாற்றுங்கூந்தற்பொய்ம்மகள்புகன்றவெங்க
ணாசைகண்டருளிற்றுண்டோவன்றெனலுண்டோவென்னு
மூசலாலுலாவுகின்றாண்மீட்டுமோருரையைச்சொல்வாள்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு எண்ணி), பேசலன் இருந்த - (யாதொன்றும்) பேசாமல் மௌனமாயிருந்த, வள்ளல் - வண்மைக்குணமுடைய இராமனது, உள்ளத்தின் பெற்றி - மனத்தின் தன்மையை, ஓராள் - அறியாதவளாய்,— பூசல் வண்டு அரற்றும் கூந்தல் பொய் மகள் - (ஒன்றோடொன்று) மோதுகிறவண்டுகள் நெருங்கி மொய்த்து ஆரவாரிக்கப்பெற்ற கூந்தலையுடைய பொய்ம்மைக்குணமுள்ள அச்சூர்ப்பணகை,—புகன்ற என்கண் ஆசை கண்டு அருளிற்று உண்டோ அன்று எனல் உண்டோ என்னும் ஊசலால்உலாவுகின்றாள் - (உட்கருத்தைச்) சொன்ன என்னிடத்து இவன் ஆசை கொண்டருளினமை உண்டோ? அன்றென்று மறுத்துவிடுதலுண்டோ? என்று தடுமாறுகிற கருத்தினால் அலைகின்றவளாய்,—மீட்டும் ஓர் உரையை சொல்வாள் - மறுபடியும் ஒருவார்த்தையைக் கூறுபவளானாள்; (எ - று)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

தான் கருத்தை வெளியிட்டமை கேட்டு இராமன் ஒன்றும் உத்தரங் கூறாதுசும்மாஇருந்ததனால், அவள், இவனுக்குஎன்னிடத்து ஆசைஉண்டோ இன்றோ !என்று அறியமாட்டாது மனந்தடுமாறி அலைந்து, மறுபடி தன் கருத்தை வேறுவகையாற் சொல்லத் தொடங்கினள் என்பதாம். (௬௭)

அவள் தன் கருத்தை வேறுவகையால் வெளியிடுதல்.

௬௮. எழுதருமேனியாயீண்டெய்தியதறிந்திலாதேன்
முழுதுணர்முனிவரேவல்செய்தொழின்முறையின்முற்றிப்
பழுதறுபெண்மையோடுமிளமையும்பயனின்றேகப்
பொழுதொடுநாளும்வாளாகழிந்தனபோலுமென்றாள்.

(இ - ள்.) 'எழுது அரு மேனியாய் - (சித்திரத்தில்) எழுதுதற்கும் அருமையான வடிவழகுடையவனே!—ஈண்டு எய்தியது அறிந்திலாதேன்-(நீ) இவ்விடத்திற் சேர்ந்துள்ளதன்மையை அறியாதவளாய், (நான்), முழுது உணர் முனிவர் ஏவல் செய் தொழில் முறையின் முற்றி-எல்லாவற்றையும் அறிந்த முனிவர்களுக்குக் குற்றேவல்செய்கிற தொழிலை முறைமைப்படி முடியச் செய்துகொண்டிருந்ததனால், பழுது அறு பெண்மையோடும் இளமையும் பயன் இன்று ஏக - (எனது) குற்றமில்லாத பெண்தன்மையும் இளமையும் பயனில்லாமற் செல்ல, பொழுதொடு நாளும் வாளா கழிந்தனபோலும் - ஒவ்வொருநாளும் அதன் ஒவ்வொரு சிறுபொழுதும் வீணாய்க்கழிந்துவிட்டன போலும்,' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

நீ இங்கிருப்பது தெரியாமையால் நான் ஆங்காங்கு முனிவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தேன்: அதனால் எனது பெண்ணலமும் யௌவனமும் பயனில்லனவாக நாளும் பொழுதுங் கழிந்தன என்றாள்; என்றது, நீ இங்கிருக்கின்றமை தெரிந்திருந்தால் முன்னமேநான் வந்து உன்னைக்கூடி அதனால் என்பெண்மையும் இளமையும் பயன்படக் கழிந்தநாள்களின் ஒவ்வொருகணத்தையும் சரியாக உபயோகப்படுத்தி இன்ப

னுகர்ந்திருக்கக்கூடும் என்றவாறு. எழு தரு மேனி யெனப் பிரித்து, மேன் மேல்வளர்ச்சியடைகிற திருமேனி யென்றலும் ஒன்று; தா - துணைவினை. ()

இராமன், பார்ப்பனமாதை அரசர் மணம்புரியலாகா தென்றல்.

௪௯. நிந்தனையரக்கிநீதிநிலையிலாள்வினைமற்றெண்ணி
வந்தனளாகுமென்றேவள்ளலுமனத்துட்கொண்டான்
சுந்தரிமரபிற்கொத்ததொன்மையின்றுணிவிற்றன்று
லந்தணர்பாவைநீயானரசரில்வந்தேனென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), வள்ளலும் - இராமனும், 'நிந்தனை அரக்கி - பழிக்கப்படுந்தன்மையுள்ள இந்த ராக்ஷசி, நீதி நிலை இலாள் - நியாயவழியில் நிற்குந்தன்மையில்லாதவள்; (அன்றியும்), மற்று வினை எண்ணி வந்தனள் ஆகும் - நீதிக்குமாறான தீத்தொழிலைக் கருதி வந்தவ ளாவள்', என்றே மனத்துள் கொண்டான் - என்று திருவுள்ளத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டவனாய்,—(அவளை நோக்கி), 'சுந்தரி - அழகியவளே! மரபிற்கு ஒத்த தொன்மையின் துணிவிற்று அன்று - (நீ விரும்பிக்கூறிய சேர்க்கை) சாதிமுறைமைக்கு ஏற்றதொன்றுதொட்ட ஒழுக்கத்தின் உறுதியுடையதன்று; (ஏனெனில்),— நீ—, அந்தணர் பாவை - பிராமணசாதிமகள்: யான் —, அரசரில் வந்தேன் - க்ஷத்திரியசாதியிற் பிறந்தவன்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

அதுகேட்டவுடனே, இராமன், இவள் நற்குணஞ்சிறிதுமில்லாமல் தீக் குணம்பெரிதுமுடையவ ளென்று நிச்சயித்து, அவளைத் தக்ககாரணஞ் சொல்லி மறுத்து அனுப்பிவிடத் தொடங்கி, பிராமணகன்னிகையான உன்னை க்ஷத்திரியசாதியனான நான் மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் தகாதென்று கூறினனென்பதாம். ஒவ்வொருசாதியாரும் தன்சாதிமகளிரை மணஞ்செய் தல் உத்தம மென்றும், அங்ஙனமன்றாயின் தனதுசாதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட சாதிமகளிரை யன்றி மேற்பட்டசாதிமகளிரை மணஞ்செய்தலாகா தென் றும், தருமசாஸ்திரக்கொள்கை. ஸுந்தரீ - வடசொல். (௪௯)

அதற்கு அவள் சமாதானங்கூறுதல்.

௫௦. ஆரணமறையோனெந்தையருந்ததிக்கற்பினெம்மோய்
தாரணிபுரந்தசாலகடங்கர்தமரபின்றையல்
போரணிபொலங்கொள்வேலாய்பொருந்தலையிகழ்தற்கொத்த
காரணமிதுவேயாயினென்னுயிர்காண்பெனென்றாள்.

(இ - ள்.) 'போர் அணி பொலம் கொள் வேலாய் - யுத்தஞ்செய்தலையே ஆபரணமாகக்கொண்ட அழகுள்ள வேலாயுதத்தையுடையவனே! எந்தை - எங்கள்தந்தை, ஆரணம் மறையோன் - வேதத்துக்குரிய அந்தணன்; அருந் ததி கற்பின் எம் மோய் - அருந்ததியினது கற்புநிலைமையையொத்த கற்பு நிலைமையுடைய எங்கள்தாய், தாரணி புரந்த சாலகடங்கர்தம் மரபின் தையல்- பூமியையரசாண்ட சாலகடங்கரென்னும் இராக்கதராசரது குலத்திற் பிறந்த

பெண்: (ஆதலால்), பொருந்தலை இகழ்தற்கு ஒத்த காரணம் இதுவே ஆயின் - (நீ என்னோடு) கூடுதலை மறுத்தற்கு ஏற்ற காரணம் இதுவேயா யானால், என் உயிர் காண்பென் - எனதுஉயிரை யான் பிழைத்திடக்காண் பேன் [ஒழிகிறஉயிரைப் பெற்றிடுவேன் என்றபடி]', என்றாள்—; (எ - று.)

எனதுதந்தை அந்தணனாயினும் தாய் அரசர்குலத்தவ ளாதலால் அவ ளிடத்துப்பிறந்த என்னை நீ மணஞ்செய்யத் தடையில்லை யென்றனள் என் பதாம்; என்றது, விவாகஞ்செய்து கொண்டவர்களான பிராமணனுக்கும் க்ஷத்திரியஸ்திரீக்கும் பிறந்தவர்கள் அநுலோமசாதியாருள் பிராமணரை யொத்த க்ஷத்திரிய ரென்றும், தந்தையின்சாதி உயர்ந்ததாயினும் தாயின் சாதி தாழ்ந்ததாகையால் இவர்கள் தந்தையின்சாதியைச் சேராதவர்களாய்த் தாயின்சாதியைக்காட்டிலும் சிறிதுமேன்மையான தனிச்சாதியா ராகின் றன ரென்றும், இவர்கள் தாய்வம்சத்துத்தருமங்களை அநுஷ்டிக்கத்தக்கவர்க ளாகையால் இவர்களை க்ஷத்திரியர் மணஞ்செய்துகொள்ளலா மென்றும் நூற்கொள்கை யாதலால் என்னைமணக்கலாமென்றவாறும். 'பொருந்தலை யிகழ்தற்கொத்த காரணம் இதுவேயாயின் என்னுயிர்காண்பென்' என்றது க்ஷத்திரியனாகிய நீ என்னைப் பிராமணசாதிக் கன்னிகையென்று எண்ணி என்மணத்துக்கு இயையே னென்பையானால், நான் உண்மையில் அப்படிப் பட்டவளன்றிப் பிராமணனுக்கும் க்ஷத்திரியஸ்திரீக்கும் பிறந்த உயர்ந்த க்ஷத் திரியகன்னிகையே யாதலால், அத்தன்மையைவெளியிடுமிடத்து நீ தடை சொல்லாது மணஞ்செய்யக்கூடு மாதலின், உன்னைச் சேராமையாலாகிய விரகதாபத்தின்மிகுதியா லுண்டாகிற மரணவேதனையை ஒழிந்து யான் நிச் சயமாய்ப் பிழைத்திடுவேன் என்றபடி.

ஆரணம், அருந்ததி, காரணம் - வடசொற்கள். இங்கே, 'ஆரணம்' என்ற அடைமொழி வந்ததனால், 'மறையோன்' என்றது - காரணங்கருதா மல் வெறுஞ் சாதிப்பெயர்மாத்திரமாய் நின்றது; இனி, தன் தந்தையினது 'விச்சிரவஸ்' என்னும் பெயரின் பொருள்பற்றி, 'ஆரணமறையோன்' என்ற தாகவுங் கொள்ளலாம்; அவ்வரலாறுவருமாறு:—பிரமபுத்திரரானபுலஸ்திய முனிவர் மேருமலைச்சாரலில் தவத்தோடு வேதாத்தியயநஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில் அவ்விடம் மிக இனியதாயிருந்ததுபற்றி மங்கையர்பலர் அங்கு வந்து நாள்தோறும் விளையாட, அது தமதுதவத்துக்கு இடையூறாயிருந்த தனால், அம்முனிவர் 'இன்றுமுதல் யாவளாயினும் என்கண்ணெதிரில் நிற்ப ளாயின், அவள் உடனே கருவுறக்கடவள்' என்று சபிக்க, திருணபிந்துவென் னும் இராசருஷியின்மகள் அச்சாபத்தையறியாது அங்குவந்து, வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அவரது பார்வையில் நின்றதனாற் கருவுற்று, பின்பு தந்தை யால் அம்முனிவர்க்கே மணஞ்செய்விக்கப்பட்டுப் பணிவிடைசெய்துகொண் டிருக்கையில், அம்முனிவர் 'நான் வேதமோதிக்கொண்டிருக்கையில் நீ வந்து அத்தொனிகேட்கையிற் கருவுற்றனை யாதலால், உன்னிடம்பிறக்கும் பிள் ளைக்கு 'விச்சிரவசு' என்று பெயராகக்கடவது' என்று அருளிச்செய்ய,

பிறந்த குமாரன் அங்ஙனமே பெயர்பெற்று, வேதாத்தியயநத்தில் ஊக்க முடையவனாயிருந்தன னென்பதாம். பொருந்திலை யென்பதை முன்னிலை யொருமை யெதிர்மறைத்தெரிநிலைமுற்றெச்சமாக் கொண்டு, நீ மனமிணங் காமல் இகழ்வதற்கு என உரைக்கவும் அமையும். அருந்ததி - வசிஷ்ட முனிவரது மனைவி; கற்புடையார்பலரினும் இவளுக்கு மேன்மை என்னவெனின்,- நக்ஷத்திரநிலையிலும் கணவனைப் பிரியாதிருக்கை.

'சாலகடங்கர்தம்மரபு' எனப்பட்ட வரலாறு:—ராக்ஷசகுலத்திற்பிறந்த ஹேதியென்பவனது மகனான வித்யுத்கேச னென்பவன், சந்தியையின் மகளான சாலகடங்கடைவதென்பவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சுகேசனைப் பெற, அவனது மக்களான மாலியவான், சுமாலி, மாலியென்பவருள் சுமாலியின் மகள், இராவணன் முதலியோரது தாயான கேகசி யென்க. இங்குக் குறித்த சாலகடங்கடை, பிள்ளையைப் பெற்றவுடன் அங்கேயே விட்டிட்டுக் கணவனுடன் சென்றிட, யாருமில்லாமல் அழுதுகொண்டிருந்த அக்குழந்தையைப் பார்வதீபரமேசுவரர் கண்டெடுத்து அக்குழந்தைக்கு அப்பொழுதே தாய்க்குச்சமமான பருவமுண்டாம்படி அனுக்கிரகித்து நீண்ட ஆயுளையுந் தந்து வானத்திற் பறந்துசெல்லத்தக்கதொரு நகரத்தையுங் கொடுத்து இனி இராக்கதமகளிர்க்கு விரைவிற்கருவுறுதலும், உடனே மகப்பெறுதலும், பிறந்தமகவு உடனே தாயோடொத்தபருவமடைதலு மாகிய வரத்தையும் அளித்துச்செல்ல, அவ்வரப்பயன்களைப் பிந்தின அரக்கர்யாவரும் பெற்றுச் சிறப்புற்றன ரென்பதாம். சாலகடங்கடையின் வழித் தோன்றியவர் - சாலகடங்கடர்; அது, 'சாலகடங்கர்' என விகாரப்பட்டது. இக்குலத்தவர் தொன்றுதொட்டு அரசாட்சியே செய்துவந்ததனால், அவரை க்ஷத்திரிய ரென்று குறித்து 'தாரணிபுரந்த சாலகடங்கர்தம் மரபின் தையல்' என்று தன்னைக் கூறி. அதனால், கீழ் இராமன்கூறின ஆட்சேபத்தை மறுத்தன ளென்க. (ருO)

இராமன், அரக்கரை மனிதர் மணஞ்செய்யலாகா தென்றல்.

ருக. அருத்தியளனையகூறவகத்துறுநகையின்வெள்ளைக்
குருத்தெழுகின்றநீலக்கொண்டலுண்டாட்டங்கொண்டான்
வருத்தநீங்கரக்கர்தம்மின்மானுயர்மணத்தனங்கை
பொருத்தமன்றென்றுசாலப்புலமையோர்புகல்வரென்றான்.

(இ - ள்.) அருத்தியவள்-ஆசையுள்ளவளான சூர்ப்பணகை, அனையகூற- அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—அகத்து உறு நகையின் வெள்ளை குருத்து எழுகின்ற நீலம் கொண்டல் - உள்ளே பொருந்தின சிரிப்பினதுவெண்மையான இளவொளி வெளித்தோன்றப்பெற்ற நீலநிறமுள்ள மேகம்போன்ற இராமன்,—உண்டாட்டம் கொண்டான் - விளையாட்டுக்கொண்டவனாய்,— நங்கை - மகளிரிற்சிறந்தவளே! வருத்தம் நீங்கு அரக்கர்தம்மின் - அன்ப

மில்லாத இராக்கதரோடு, மானுயர் மணத்தல் - (பலதுன்பங்கட்குமிடமான) மனிதர் விவாகஞ்செய்துகொள்ளுதல், பொருத்தம் அன்று - இயைபன்று, என்று—, புலமையோர் - அறிவுடையோர், சால புகல்வர் - மிகுதியாகக் கூறுவார்கள்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

அரக்கியாகிய உன்னை மனிதனாகிய நான் மணத்தற்கு இசையே னென்றவாறு. 'மநுஷ்யராக்ஷசகணங்கள் ஒருவரோ டொருவர் மணஞ் செய்துகொள்ளக்கூடாது' என்ற கணப்பொருத்த நிலையும் இங்குக் காணத் தக்கது. சிரிப்பை அதிகமாக வெளிப்படுத்தாமல் தனது மேன்மைத்தன் மைக்கு ஏற்றபடி உள்ளடக்கியுள்ளமை தோன்ற, 'அகத்துறுநகை' எனப் பட்டது; இங்கே, நகைப்புக்குக் காரணம், அவளது பேதைமையை நோக்கி யது. அருத்தி - அர்த்தநாளென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; வேண்டுதலென்று பொருள். குருத்து - இளங்கொழுந்து; இளவொளிக்கு இலக்கணை. இங்கே, இராமனுக்கு உவமவாகுபெயர். சீற்றங்கொண்டு ஒருவகையாய் மறுத்துத் தூரத்திவிடாமல் உடன்படல் மறுத்தல் என்னும் இருதன்மையையும் உடை யவன்போல விநோதமாக வெவ்வேறுகாரணங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கூறிப் பேச்சைவளர்த்திச் சாந்தமானவழியில் மறுக்கின்றமைபற்றி, 'உண் டாட்டங்கொண்டான்' என்றார். மானுயர் - மாநுஷ ரென்னும் வடசொல் லின் திரிபு; (காசியபமுனிவரது மனைவிமார்களுள்) மநுஎன்பவளிடம்பிறந் தவரென்பது, இதன் காரணப்பொருள். அரக்கர்க்கு 'வருத்தநீங்கு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதற்கு எதிராக, மானுயர்க்கு 'வருத்தமுள்ள' என்ற அடைமொழி வருவித்துக்கொள்க. (ருக)

அதற்கு அவள் சமாதானங்கூறல்.

ருஉ பராவருஞ்சிரத்தையாரும்பத்தியின்பயத்தையோரா
திராவணன்றங்கையென்றேழைமைப்பாலதென்னா
வராவணையமலனன்னாயறிவித்தேன்முன்னந்தேவர்ப்
பராவினினீங்கினேனப்பழிபடுபிறவியென்றாள்.

(இ - ள்.) 'பராவு அரு - சொல்லுதற்கும் அருமையான, சிரத்தை-அன் பினூக்கத்தை, ஆரும் - பொருந்தின, பத்தியின் - (எனது) பக்திக்குணத் தின், பயத்தை-பயனை, ஓராது-ஆராய்ந்துதெளியாமல், இராவணன் தங்கை என்றது - இராவணனது தங்கை யென்றே கருதியது, ஏழைமை பாலது- தகுதியில்லாமையின்பாற்படுவது', என்னா - என்றுசொல்லி,—அரா அணை அமலன் அன்னாய் - ஆதிசேஷனாகியசயநத்தையுடைய குற்றமற்றதிருமாலை யொத்தவனே! முன்னம் அறிவித்தேன் -முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறேன்; அ பழி படு பிறவி - பழிக்கப்படுகிற அவ்விராக்கதசன்மத்தை, தேவர் பராவி னின் நீங்கினேன் - தேவர்களைவணங்கித்துதித்ததனால் நீங்கிவிட்டேன்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

என்னிடத்திலுள்ள பக்தி சிரத்தை முதலிய நற்குணங்களின் அமைதியைப் பிரதானமாகக்கொள்ளாமல் இராவணனது தங்கையென்று சாதிமாத்திரத்தையே பிரதானமாகக்கொண்டு என்னை மணம்மறுத்தல் தகுதியன்றென்றும், யான் கீழ்க்கூறியபடி தேவர்களுக்கு மிக்க வழிபாடு செய்த பயனால் அவர்கள் அநுக்கிரகிக்க எனக்கு அரக்கத்தன்மை ஒழிந்திட்டதென்றுங் கூறின ளென்பதாம். 'அறிவித்தேன் முன்னம்' என்றது, கீழ் சுக, சுங-கவிகளிற் கூறியவற்றைக் குறிக்கும். இனி, முன்னிரண்டடிக்கு-எனது பக்தி சிரத்தை முதலிய நற்குணங்களை யானே பெரிதாகப்பாராட்டாமல் பிறப்பை உண்மையாய் உணர்த்தும்பொருட்டு இராவணன் தங்கையென்று கீழ்ச்சொன்னது அறிவின்மையின்பாற்படுவதா மென்றுசொல்லி என உரைப்பாரும் உளர். (ருஉ)

இராமன், உரியவர்கோடாமல் மணஞ்செய்யே னென்றல்.

ருங. ஒருவனேயுலகமூன்றிற்கோங்கொருதலைவனாங்கி
லொருவனேகுபேரனின்னோடுடன்பிறந்தவர்களன்னார்
தருவரேற்கோடுமன்றேற்றமியைவேறிடத்துச்சார
வெருவுவெனங்கையென்றான்வேதத்தினறிவைவென்றான்.

(இ - ள்.) 'நங்கை - மகளிற் சிறந்தவளே! ஊங்கில் - ஊன்றிநோக்குமிடத்து, நின்னோடு உடன்பிறந்தவர்கள் - உனது உடன்பிறந்தவர்களில், ஒருவனே - ஒருத்தனே, உலகம் மூன்றிற்கு ஓங்கு ஒரு தலைவன் - மூவகையுலகத்துக்கும் உயர்ந்த ஒருதனிநாயகனான இராவணன்: ஒருவனே - மற்றொருவனே, குபேரன் - (திக்குப்பாலகனான) குபேரன்: அன்னார் - அவர்களில் ஒருவர், தருவரேல் - (உன்னை எமக்குக்) கொடுப்பாரானால், கோடும் - மணஞ்செய்துகொள்வோம்; அன்று ஏல் - அங்ஙன மன்றாயின், தமியை - தனியளாய்வந்த நீ, வேறு இடத்து சார - வேறிடஞ் செல்வாயாக: வெருவுவென் - (அவர்கள் வலிமையை நோக்கித் தனியே உன்னோடு பேசுதற்கும்) அஞ்சுவேன்,' என்றான்-என்றுகூறினான்; (யாவனெனில்),—வேதத்தின் அறிவை வென்றான் - வேதங்களின் அறிவைக் கடந்துள்ளவனான ஸ்ரீராமன்; (எ-று.)

உனது தமையன்மாரில் ஒருத்தன் திரிலோகாதிபதி; மற்றொருத்தன் ஒருதிக்குப்பாலகன்; அப்படிப்பட்டசிறப்புடையவர் உன்னைக் கன்னிகாதானஞ்செய்துகொடுத்தால் யாம் ஏற்றுக்கொள்வோம்; அங்ஙனமன்றி, தனியே வந்த உன்னுடன் பேசுதல்மாத்திரமுந் தகுதியன்று; இதனை யறிந்தால் போராற்றலையுடைய அவர்கள் என்செய்வரோ வென்று அச்சமுறுகிறேன்; ஆதலால், நீ விரைவில் வேறிடஞ்செல்வா யென்றனன் என்பதாம். இங்ஙனங் கூறினது, அவள்மனத்தைச் சோதித்தற்காகவும், தனது சாந்தகுணத்துக்கேற்றபடி கடுமையாகக் கூறாமல் நல்லவார்த்தையாகவே கூறி மறுத்தற்காகவு மென்க. 'வேதத்தி னறிவை வென்றான்' என்றதற்கு-யாவுமுணர்த்தும் வேதங்களாலும் தனது குணஞ்செயல்கள் உள்ளபடி முழுது மறியப்

படாதவனென்று கருத்து; இத்தன்மை, வேதத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. பிறப்பு முறைப்படி குபேரனை முன்னும் இராவணனைப் பின்னுமாகக் கூறாமல் இராவணனை முன்னே வைத்தது, அவனுக்கு அடுத்த தமையனாதலாலும், ஒருதாய்வயிற்றிற்பிறந்த உரிமையுடைமையாலுமென்க. ஒருதலைவன்-ஏகாதிபதி. ஊங்கில் - ஊங்கு என்னும் வினைப்பகுதியடியாய்ப்பிறந்த செயினென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இனி, அவ்விடத்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

'தமியையேவேறிடத்துச்சார வெருவுவென்' என்பதற்கு-அவர்களிடத்தை விட்டு வேறிடமாகிய இவ்விடத்துக்கு நீ தனியாய்வந்ததைக்குறித்து அஞ்சுவேன் எனப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. குபேரன் என்ற பெயர் - குற்சிதமான [விகாரப்பட்ட] உடம்புடையவனென்று பொருள்படும்: பேரம்-உடம்பு. இவன், இமயகிரிச்சாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானது பக்கத்தில் நின்ற உமாதேவியின்மேல் இடக்கண்ணைச் செலுத்தி, அவ்வபசாரத்தால் அந்தக் கண் பசந்து ஒளிமழுங்கப்பெற்று ஏகாக்ஷிபிங்களனென்னும் பெயரைப் பெற்றனனென்பது, உத்தரகாண்ட வரலாறு. கோடும் - தனிப்பன்மை. (ருங)

அதற்கு அவள் சமர்த்தனங்கூறல்.

ருச. காந்தர்ப்பமென்பதுண்டாற்காதலிற்கலந்தசிந்தை
மாந்தர்க்குமடந்தைமார்க்குமறைகளேவகுத்தகூட்ட
மேந்தற்பொற்றோளினாயிஃதியைந்தபினெனக்குமூத்த
வேந்தர்க்கும்விருப்பிற்றாகும்வேறுமோருரையுண்டென்றாள்.

(இ - ள்.) 'ஏந்தல் பொன் தோளினாய் - மலைபோன்ற அழகிய தோள்களையுடையவனே! காதலின் கலந்த சிந்தை - வேட்கையால் ஒற்றுமைப்பட்ட மனத்தையுடைய, மாந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க்கும் - ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும், மறைகளே வகுத்த கூட்டம்-வேதங்களே விதித்த சேர்க்கை, காந்தர்ப்பம் என்பது உண்டு ஆல் - காந்தர்வமென்பது ஒரு விவாகவகை உள்ளதன்றோ? இஃது இயைந்தபின் - இச்சேர்க்கை (நமக்கு) நிகழ்ந்த பின்பு, (அது), எனக்கு மூத்த வேந்தர்க்கும் - எனது தமையன்மாராகிய அவ்வரசர்களுக்கும், விருப்பிற்று ஆகும் - விருப்பமுள்ளதாம்; (அன்றியும்), வேறும் ஓர்உரைஉண்டு-மற்றுஞ்சொல்லவேண்டுவதொரு வார்த்தையுண்டு,' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)—வேறுமோருரை யின்னதென்பதை அடுத்தகவியிற் காண்க. ஆல் - தேற்றம்.

ஒருவர்மேலொருவர் அன்புகொண்டு கருத்து ஒருமித்த ஆடவரும் மகளிரும் பெரியோர் தமக்குமணஞ்செய்விக்கவேண்டாமல் தாமே தம்மிற் கூடுமாறு காந்தருவ மென்னும் விவாகம் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதன்றோ? அந்தப்படி நாம் மணந்தால், அது, பின்பு அறியப்படுமிடத்து, அவர்களுக்குஞ் சம்மதமேயாம் என்றனளென்பதாம்.

காந்தர்வம் - எட்டுவகைவிவாகங்களுள் ஒன்று. அவையாவன - பிரமம், தைவம், பிராஜாபத்தியம், ஆர்ஷம், ஆசுரம், காந்தர்வம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன; அவற்றுள், காந்தர்வமாவது - ஒத்த அன்பினராய் தலைமகனுந் தலைமகளும் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரு மின்றித் தம்மில்தாமே கூடுங் கூட்டம்; இதற்கு, 'யாழோர் கூட்டம்' என்று தமிழிற் பெயர்: இது, நல்வினைப்பயனால் தனியே ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துக் கூடுகிற கந்தர்வர்களின் வழக்கத்தைத் தழுவிய தாதலால், காந்தருவமென்று பெயர்பெறும். தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியத்தில், 'உலகத்து மன்றலாவது - குரவர் கொடுப்பதற்குமுன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமுந் தம்முள் இயைவதே என வேதமுங்கூறிற்று', 'இனிக்கந்தருவமாவது-கந்தருவ குமாரருங் கன்னியருந் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைந்ததுபோல, தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது. "அதிர்ப்பில் பைம் பூணரு மாடவருந் தம்முள், எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப—கதிர்ப்பொன் யாழ், முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக், கந்திருவர் கண்ட கலப்பு" என இதனால் உணர்க என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. காந்தர்ப்பம் - வடசொல் திரிபு. ஏந்தல் - உயர்ச்சி; அதனையுடைய மலைக்கு, தொழிலாகுபெயர். (ருச

ருரு. முனிவரோடுடையர்முன்னேமுதிர்பகைமுறைமைநோக்கார்
தனியைநீயாதலான்மற்றவரொடுந்தழுவற்கொத்த
வினையமீதல்லதில்லைவிண்ணுநின்னாட்சியாக்கி
யினியராயன்னர்வந்துன்னேவலினிற்பரென்றாள்.

(இ - ள்.) '(எனது தமையன்மார்), முன்னே முனிவரோடு முதிர் பகை உடையர் - முன்னமே முனிவர்களுடன் முற்றினபகைமையை யுடையவர்; (அன்றியும், அவர்கள்), முறைமை நோக்கார் - (பகைவரைக்கெடுத்தலில்) நீதிமுறைமையையும் பார்க்கமாட்டார்கள்: ஆதலால்—, தனியை நீ-(துணையில்லாமல்) தனிப்பட்டவனாயுள்ள நீ, அவரொடும் தழுவற்கு- அவர்களுடன் சந்தியாதற்கு, ஒத்த-ஏற்றதான, வினயம்-தொழில், ஈது அல்லது இல்லை - இதுவல்லது வேறில்லை: (இதனை நீ நிறைவேற்றுவையானால்), அன்னர் - அவர்கள், இனியர் ஆய் - (உன்னிடத்து) இனிய அன்புடையராய், விண்ணும் நின் ஆட்சி ஆக்கி - (இவ்வுலகத்தையேயன்றித்) தேவலோகத்தையும் உனது ஆளுகையி லாகச்செய்து, உன் ஏவலில் வந்து நிற்பர் - (தாங்களும்) உனது கட்டளையின்கீழ்வந்து அடங்கிநிற்பார்கள்,' என்றாள் - என்றுஞ் சொன்னாள்; (எ - று.)—மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம்.

நீ என் தமையன்மாரால் யாதொருதுன்பமும் அடையாதிருக்கவேண்டுவையாயின், என்னை மணப்பதே இப்போதுசெய்யவேண்டியகாரிய மென்றனளென்பதாம். (ருரு)

அதுகேட்டு இராமன் பரிகசித்தல்.

ருசு. நிருதர்தமருளும்பெற்றேனின்னலம்பெற்றேனின்னே
டொருவருஞ்செல்வத்தியாண்டுமுறையவும்பெற்றேனென்றே
திருநகர்தீர்ந்தபின்னர்ச்செய்தவம்பயந்ததென்னு
வரிசிலைவடித்ததோளான்வாளெயிறிலங்கநக்கான்.

(இ - ள்.) 'நிருதர்தம் அருளும் பெற்றேன் - இராக்கதரது கருணையையும் அடைந்தேன்; நின் நலம் பெற்றேன் - உனது இன்பத்தையும் அடைந்தேன்; நின்னோடு - உன்னுடன், ஒருவு அருஞ்செல்வத்து-நீங்குதலில்லாத [நிலையான] செல்வவாழ்க்கையில், யாண்டும் உறையவும் பெற்றேன் - எந்நாளும் கூடிவாழவும் பெற்றேன்: திரு நகர் தீர்ந்த பின்னர்-சிறந்த அயோத்தியாநகரத்தை விட்டு நீங்கினபின்பு, செய் தவம் பயந்தது-முன்பு செய்த தவம் (எனக்குப்) பயன்பட்டது, ஒன்றோ - ஒருவகையோ? [அன்று: பலவாறுபயன்பட்டது என்றபடி]', என்னு - என்றுசொல்லி, வரிசிலை வடித்த தோளான் - கட்டமைந்த வில்லில் தேர்ந்த புயவலிமையையுடைய இராமன் வாள் எயிறு இலங்க நக்கான் - ஒளியுள்ள பற்கள் விளங்கச் சிரித்தான்.

உன்னை மணஞ்செய்துகொண்டு அதனால் அரக்கருளைப்பெற்று உன்னுடன் நெடுநாள் பெருஞ்செல்வவாழ்க்கையனுபவிக்கும்படி எனது முன்னையதவம் இப்பொழுது மிகுதியாகப்பலித்ததென்று எதிர்மறையிலக்கணையாற் பரிகாசமாகக்கூறி இகழ்ச்சிநகைசெய்தனன் என்பதாம். (ருசு)

அச்சமயத்திற் சீதை அங்கு வருதல்.

ருஎ. விண்ணிடையிம்பர்நாகர்விரிஞ்சனேமுதலோர்க்கெல்லாங்
கண்ணிடையொளியின்பாங்கர்க்கடிகமழ்சாலைநின்றும்
பெண்ணிடையரசிதேவர்பெற்றநல்வரத்தாற்பின்னர்
மண்ணிடைமணியின்வந்தவஞ்சியேபோல்வாள்வந்தாள்.

(இ - ள்.) பெண்ணிடை அரசி-மகளிரினத்தில் தலைவியாயுள்ளவளும், மண்ணிடை மணியின் வந்த வஞ்சியே போல்வாள் - பூமியினின்று இரத்தினம்போலத் தோன்றிய வஞ்சிக்கொடிபோல் மெல்லியவடிவமுடையவளுமான சீதை,—பின்னர் - பின்பு, கடி கமழ் சாலைநின்றும் - பரிமளம் வீசுகிற பர்ணசாலையினின்று, இம்பர்நாகர் விண்ணிடை விரிஞ்சனேமுதலோர்க்கு எல்லாம் கண் இடை ஒளியின் பாங்கர் - இவ்வுலகத்தாரும் கீழுலகத்தாரும் மேலுலகத்திலுள்ள பிரமன் முதலியதேவர்களும் ஆகிய எல்லோர்க்கும் கண்கூசும்படியான ஒளிவடிவமுள்ள இராமமூர்த்தியி னருகில், தேவர் பெற்ற நல் வரத்தால் வந்தாள் - தேவர்கள்பெற்ற நல்லதவப்பயனால் வந்து சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

இங்ஙனஞ் சூர்ப்பணகைக்கும் இராமனுக்கும் சம்பாஷணை நடத்தலும், பிராட்டி பர்ணசாலையினின்று புறப்பட்டு இராமபிரானருகில் வந்திட்டன

ளென்பதாம். மூவுலகத்தாருங் காணக் கண்கூசும்படி மிக அதிகமாகவுள்ள ஒளியென்று, இராமபிரானது திருமேனியின் திவ்வியகாந்தியைச் சிறப்பித்து அவனுக்கு ஒருபெயர் கூறினர். இனி, கண் இடை ஒளி - திரிலோகத்தாரும் கண்ணிடையிலே வைத்துக் காக்கத்தக்க ஒளிவடிவமானவ னென்று உரைத்தலு மொன்று. அன்றி, கண் இடை ஒளியின் - யாவருங் கண்டு கண் கூசும்படியான ஒளியோடு, பாங்கர் கடி கமழ் சாலேநின்றும் - அருகிலுள்ள பர்ணசாலையினின்று வந்தாள் என உரைப்பினும் அமையும். தழைக்குடிசைக்குப் பரிமளம் - சுற்றிலுமுள்ள செடிகொடிமரங்களின் மலர்களா லாகியது. மணியுவமை-சிறப்புக்கும், ஒளிக்கும், மண்ணிடைத்தோன்றுதற்கு மென்க. 'தேவர்பெற்ற நல்வரத்தால் வந்தாள்' என்றது - இவள் இப்பொழுது வந்தமை, இவளழகைச் சூர்ப்பணகை கண்டு வியந்து இவள் அருகிலுள்ளவளவும் தன்னை இவன்விரும்பா னென்று துணிந்து இவளையெடுத்துப்போகுமளவில் இலக்குமணன் வந்து அவளை அங்கபங்கஞ்செய்ய, அது, முறையே இராவணநாசத்துக்கு மூலமாய், அரக்கர்களாலாகிய துயரத்தைத் தேவர்கள் தீர்தற்கு ஏதுவாய் முடிவதனு லென்க. இனி, தேவர் பெற்ற நல்வரத்தாற் பின்னர் மண்ணிடை மணியின் வந்த வஞ்சியேபோல்வாள் என்று இயைத்து, (தேவர்கள் பாற்கடல் கடைதலால் முன்பு அதினின்று திருமகளாய்த் தோன்றியது போலப்) பின்பு தேவர்கள் நல்வரம்பெற்றதனுற் பூமியினின்று தோன்றிய மெல்லியலாள் என்றுஉரைத்தலும் அமையும்; திருமால் தேவர்க்கு வரமளித்தவாறே இராமனுகத் திருவவதரித்ததற்கு ஏற்ப, திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்ததனுலும், தேவர்கள் இராவணனுலியராற் பட்டதுன்பந் தீர்தற்குப் பெருமாளினும் பிராட்டி முற்பட்டகாரண மாகுதலாலும், 'தேவர்பெற்றநல்வரத்தால் பின்னர்மண்ணிடைவந்தவள்' என்ருர்.

அரக்கி பிராட்டியைக் காணுதல்.

௫அ. ஊன்சுடவுணங்குபேழ்வாயுணர்விலியுருவநாறும்
வான்சுடர்ச்சோதிவெள்ளம்வந்திடைவயங்கனோக்கி
மீன்சுடர்விண்ணுமண்ணும்விரிந்தபோரரக்கரென்னுங்
கான்சுடமுளைத்தகற்பின்கனலியைக்கண்ணிற்கண்டாள்.

(இ - ள்.) ஊன் சுட உணங்கு பேழ் வாய் - தசையைப் பதஞ்செய்து தின்னுதற்குப் பதைக்கிற திறந்த வாயையுடைய, உணர்வு இலி-அறிவில்லாதவளான சூர்ப்பணகை,—உருவம் நாறும் வான் சுடர் சோதி வெள்ளம் வந்து இடை வயங்கல் நோக்கி-(பிராட்டியின்) வடிவத்தினின்று வெளியிலே தோன்றுகிற மிக்கபளபளப்பையுடைய ஒளியின்மிகுதி வந்து இடையிலே விளங்குதலை (முதலிற்) பார்த்து,—(உடனே), மீன் சுடர் விண்ணும் மண்ணும் விரிந்த போர் அரக்கர் என்னும் கான் சுட முளைத்த கற்பின் கனலியை கண்ணின் கண்டாள் - நக்ஷத்திரங்கள் விளங்குமிடமான ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் [எவ்வுலகத்திலும்] பரவியுள்ள போர்செய்யவல்ல இராக்

கதாகிய காட்டை எரித்தழித்தற்குத் தோன்றிய பதிவிரதாதருமமாகிய அக்கினிச்சுவாலையையுடைய அச்சீதையைக் கண்களாலே கண்டாள்.

தூரத்திற் சீதை வரும்பொழுதே அவளது திருமேனியின் மிக்கதிவ்விய ஒளி முன்புவந்து தனக்கும் இராமனுக்கும் மத்தியிலே (மின்னலினொளி விளங்கினாற்போல) விளங்க, அவ்வொளியைச் சூர்ப்பணகை முன்பு கண்டு பின்பு அவ்வொளிக்கு இடமான சானகியைக் கண்ணுற்றனள் என்பதாம்.

சீதையின்கற்பு இராக்கதநாசத்துக்குக் காரணமாதல் பிரசித்தம். 'ஊன்சுட வுணங்கு பேழ்வாய்' என்றது, ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்குதலையே எப்பொழுதும் உரியதொழிலாகக் கொண்டவளென அரக்கியின் இழிவைப் புலப்படுத்தும். தசையின் அசுத்தத்தையும், கொலைப்பாவத்தின் கொடுமையையும், தன்னுயிர்போலப் பிறவுயிரையும் பாவிக்கவேண்டுமென்ற நீதியையும் உணராமைபற்றி, 'உணர்விலி' எனப்பட்டாள்; அன்றியும், தனது மிக்க கீழ்மையையும் இராமனது மிக்கமேன்மையையும் சிறிதும் அறியாமல் அவனைத் தனக்கு ஆசைநாயகனாகக் கொள்ளக் கருதி மேன்மேல் முயல்பவளை உணர்விலி யென்னத் தட்டில்லை யென்க. (ருஅ)

சீதையை அரக்கி திருமகளோவென்று ஐயுறல்.

ருகூ. மருவொன்றுகூந்தலாளைவனத்திவன்கொண்டுவாரா
னுருவிங்கிதுடையராகமற்றையோர்யாருமில்லை
யரவிந்தமலருணீங்கியடியிணைபடியிற்றோயத்
திருவிங்குவருவாள்கொல்லோவென்றகந்திகைத்துநின்றாள்.

(இ - ள்.) மரு ஒன்று கூந்தலாளை - பரிமளம் பொருந்திய கூந்தலையுடைய தன்மனையாளை, இவன்—, வனத்து கொண்டு வாரான் - காட்டில் அழைத்துக்கொண்டுவந்திருக்கமாட்டான்; இது உரு உடையர் ஆக - இப்படிப்பட்ட வடிவழகுள்ளவராக, மற்றையோர் யாரும் - வேறுஎந்தமகளிரும், இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லை—; திரு - இலக்குமி, அரவிந்தம் மலருள் நீங்கி - (தனக்குத்தங்குமிடமான) செந்தாமரைமலரினின்று நீங்கி, அடி இணை படியில் தோய - உபயபாதமும் நிலத்திலே பதிய, இங்கு வருவாள் கொல் ஓ - இங்கு வருபவளாயினளோ? என்று - என்று எண்ணி, அகம் திகைத்து நின்றாள் - மனம்பிரமித்துநின்றாள்; (எ - று.)

இராசகுமாரனாகிய இவன் அருமையான தன்மனையாளைக் கொடிய இக்காட்டில் அழைத்துக்கொண்டுவாரான்; ஆதலால், இவள் இவன் மனைவியாயிருக்கமாட்டாள்; வேறு வனமகளிரிலொருத்தியோ இவளெனின், இங்கு இப்படிப்பட்ட பேரழகையுடையாரெவரு மில்லை; ஆதலால், தாமரைமலரை விட்டுநீங்கிக் கால்நிலந்தோய நடந்துவரும் திருமகளேபோலும் இவளென்று கருதி அவளழகைநோக்கித் திகைத்தனள் என்பதாம். (ருகூ)

அரக்கி பிராட்டியினழகை வியத்தல்.

௬௦ பண்புறநெடிதுநோக்கிப்படைக்குநர்சிறுமையல்லா
லெண்பிறங்கழகிற்கெல்லையில்லையாமென்றுநின்றாள்
கண்பிறபொருளிற்செல்லாகருத்தெனினஃதேகண்ட
பெண்பிறந்தேனுக்கென்றாலென்படும்பிறருக்கென்றாள்.

(இ - ள்.) பண்பு உற - தகுதியாக, நெடிது நோக்கி - (பிராட்டிவடிவத்தை) முழுவதும்பார்த்து,—'படைக்குநர் சிறுமை அல்லால் - சிருஷ்டிப்பவரது வேலைத்திறக்குறைவே யல்லாமல், எண் பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை இல்லை ஆம் - (யாவரது) மனத்திலும் நீங்காது தங்கும்படியான அழகுக்கு ஒருவரையறை யில்லை', என்று நின்றாள்-என்றுஎண்ணி நின்றாள்; (மற்றும்); 'கண்ட - (இவளைப்) பார்த்த, பெண் பிறந்தேனுக்கு - பெண்ணாய்ப்பிறந்தாளவளான எனக்கே, கண் - கண்கள், பிற பொருளில் செல்லா - வேறுபொருள்களிற் செல்லமாட்டா: கருத்து எனின் - மனமோ வென்றால், அஃதே - (அதுவும்) அத்திறத்ததே [பிறபொருளிற்செல்லாது], என்றால்—,பிறருக்கு - (இவற்றைக்கண்ட) ஆடவர்க்கு, என் படும் - (கண்ணும் கருத்தும்) என்னபாடுபடுமோ?' என்றாள் - என்றுங் கருதினாள்; (எ - று.)

பிராட்டியின் திருமேனிமுழுவதையும் நன்றாகப்பார்த்து, அவளது வரம்பிலழகிற் கருத்தூன்றி, 'உலகத்தில் அழகுக்கு ஒருவரையறை காண்பது, அவ்வவ்வடிவத்தைப் படைக்கிற கடவுளின் தொழிற்குறைவினாலேயன்றி, அழகென்னும் பொருளுக்கு எல்லையில்லை' என்று சித்தாந்தஞ்செய்தனள்; அன்றியும், சிறந்த மகளிரழகைக் கண்ட ஆடவர்க்குக் கண்ணுங் கருத்தும் அவ்வடிவத்தை விட்டுநீங்காமல் அதிலேயே பதிந்தழுந்துதல், உலக வியற்கை. அங்ஙனமின்றி, இவளழகு பெண்பாலாகிய எனக்கே கண்ணுங் கருத்தும் வெளிச்செல்லவொண்ணாதபடி வியப்பைத் தருகின்றது; இது, ஆடவர்க்கு எவ்வாறு இருக்குமோ?' என்று அதிசயித்தலுஞ் செய்தனளென்பதாம். சீதாதேவியின் வரம்புகடந்துள்ள திவ்வியசௌந்தரியம் கண்ட மகளிருங் காமுறும்படி மிக்குள்ள தன்மை, இதிற் கொண்டாடப்பட்டது; "இழைகுலா முலையினாளை யுடையுவா மதியி னேக்கி, மழைகுலாவோதிநல்லார் களிமயக்குற்று நின்றார், உழைகுலாநயனத்தார் மாட்டு ஒன்றொன்றேவிரும்பற் கொத்தது, அழகெலா மொருங்கே கண்டால், யாவரே யாற்றவல்லார்" எனக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்திற் கூறியதுங் காண்க. 'பெண்பிறந்தேனுக்கு இங்ஙனமானால், பிறர்க்கு என்னாகும்' என்றது, தொடர்நிலைச்செய்யுபொருட்பேறணியென்னுங் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரம். (௬௦)

சீதாராமரது அழகொற்றுமையை அரக்கி மதித்தல்.

௬௧. பொருதிறத்தானைநோக்கிப்பூவையைநோக்கிநின்றாள்
கருதமற்றினிவேறில்லைகமலத்துக்கடவுடானே

யொருதிறத்துணரநோக்கியுருவினுக்குலகமூன்றி
னிருதிறத்தார்க்குஞ்செய்தவரம்பிவரிருவரென்றாள்.

(இ - ள்.) (சூர்ப்பணகை),—பொரு திறத்தானை நோக்கி - போர்செய்யும்வல்லமையையுடைய இராமனைப் பார்த்து, பூவையை நோக்கி-கிளிபோன்ற சீதையையும் பார்த்து, நின்றாள்-(ஆச்சரியப்பட்டு) நின்று,—'இனி வேறு கருத இல்லை - இனிமேல் வேறுவகை எண்ணவேண்டுவதில்லை; கமலத்து கடவுள் தானே - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனே, ஒரு திறத்து உணர நோக்கி - ஒரு தன்மையாக [ஒருங்கே முழுவதும்] நன்றாகப்பார்த்து, உலகம் மூன்றின் இரு திறத்தார்க்கும் உருவினுக்குசெய்த வரம்பு-மூவுலகத்திலுமுள்ள (ஆடவர் மகளி ரென்னும்) இருவகைப்பட்டோர்க்கும் அழகின் முடிவெல்லையாகச் செய்யப்பட்டவர், இவர் இருவர் - இவ்விருவரும்', என்றாள் - என்று எண்ணினாள்; (எ - று.)—மற்று-அசை; வினைமாற்றுமாம்.

அழகின்சிறப்பில் ஒருவரையொருவர் ஒத்தவரும் 'தமக்கு ஆண்பெண்களில் வேறு உவமைபெறாதவருமான இராமன் சீதை யென்னும் இருவரையும் ஒருசேர நோக்கிய அவள், படைத்தற்கடவுளான பிரமன் மூவுலகத்திலுமுள்ள உயர்திணையாரனைவரது அழகையும் முற்றும் செவ்வையாக நோக்கி அவர்களெல்லோர்க்கும் மேலான அழகுள்ள ஒரு மைந்தனையும் மங்கையையும் படைக்கக்கருதி இவர்க்குமேல் எவருமில்லை யென்னும்படி அழகிற்கு முடிவெல்லையாயிருக்குமாறு அமைத்த ஓர் உத்தமபுருஷனும் உத்தமஸ்திரீயுமாவ ரிவ ரென்று நிச்சயித்தன ளென்பதாம். (கக)

அரக்கி, சீதையைத் தன்னைப்போ லிடையில்வந்தவ ளென்றெண்ணுதல்.

சுஉ. பொன்னைப்போற்பொருவின்மேனிப்பூவைப்பூவண்ணத்தானி
மின்னைப்போலிடையாளோடுமேவமெய்யுடையனல்லன் [ம்
றன்னைப்போற்றகையோரில்லாத்தளிரைப்போலடியினாளு
மென்னைப்போலிடையேவந்தாளிகழ்விப்பெனிவளையென்னா.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'பொன்னை போல் பொருவு இல் மேனி - பொன்போலச் சிறந்துவிளங்குகிற ஒப்பில்லாத திருவுருவத்தையும், பூவை பூ வண்ணத்தான் - காயாமலர்போன்ற கரியதிருநிறத்தையு முடைய இவன், இ மின்னை போல் இடையாளோடு - மின்போல் நுண்ணிதாய்விளங்குகிற இடையையுடைய இவளுடனே, மேவு-சேர்ந்த, மெல் உடையன் அல்லன்-உடம்பையுடையவனல்லன் [இவளது கணவனல்லன்]; (மற்று), தன்னை போல் தகையோர் இல்லா - தன்னைப்போல அழகுடையவரை (வேறு) பெறாத [ஒப்பற்ற], தளிரை போல் அடியினாளும் - தளிர்போல் மெல்லிய சிவந்த பாதங்களை யுடைய இவளும், என்னை போல் இடையே வந்தாள் - என்னைப் போல (இவனிடம் ஆசைகொண்டு) இடையிலே வந்தவளாவள்; இவளை—

இகழ்விப்பென் - (இவனைக்கொண்டு) இகழும்படிசெய்வேன்' என்று - என்று எண்ணி, (எ - று.)—'என்றாள்' என அடுத்தகவியில் தொடர்ந்து முடியும்.

இவனுக்கு இவள் மனைவியல்லளென்றும், இவனிடத்துக் காதல்கொண்டு என்னைப்போலவே இவனைச் சேரும்பொருட்டு இடையில்வந்தவளென்றும், யான் இவனை வசப்படுத்தித் தழுவதற்கு ஓர்எதிரிடையாகவந்த இவளிடத்து இவனுக்குத் தூரபிப்பிராயத்தையுண்டாக்கி இவன் இவளை இகழும்படி செய்விப்பேனென்றும் எண்ணினளென்பதாம். (சுஉ)

அரக்கி இராமனிடம் சீதையைக்குறித்துப் பழித்தல்.

சுங. வருமிவண்மாயம்வல்லள்வஞ்சனையரக்கிநெஞ்சந்
தெரிவிலடேறுந்தன்மைசீரியோய்செயலிற்றன்று
லுருவிதுமெய்யதன்றுஊனுகர்வாழ்க்கையாளை
வெருவினெனெய்திடாமல்விலக்குதிவீரவென்றாள்.

(இ - ள்.) 'சீரியோய்-நற்குணநற்செய்கையுடையவனே! வீர-வீரனே! வரும் இவள் - இங்குவருகிற இவள், மாயம் வல்லள் - மாயையில் வல்லவள்; வஞ்சனை அரக்கி - வஞ்சனைக்குணமுள்ள ராக்ஷசியாவள்; நெஞ்சம் தெரிவு இலள் - மனம் அறிதற்குக் கூடாதவள்; தேறும் தன்மை - (இவளை) நல்லளென்று தெளிதல், செயலிற்று அன்று - செய்யத்தக்க தன்மையுள்ளதன்று; (அன்றியும்), உரு இது மெய்யது அன்று -(காணப்படுகிற இவளது) இவ்வடிவம் உண்மையானதன்று: ஊன் நுகர் வாழ்க்கையாளை - தசையை உண்டு வாழுந் தொழிலுடைய இவளை, வெருவினென் - (கண்டு) பயந்தேன்; (இவளை), எய்திடாமல் விலக்குதி - அருகில் வரவொட்டாமல் தடுத்திடுவாய்' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

இங்ஙனம் தன்னுடைய தன்மைகளையெல்லாம் நற்குணம் மிக்க பிராட்டியின்மேலேற்றிக் கூறியதனால், சூர்ப்பணகையின் தீக்குணம் நன்குவிளங்குமாறு காண்க. (சுங)

அதுகேட்டு இராமன் பரிகாசமாகச் சிலகூறல்.

சுச. ஒள்ளிதுன்னுணர்வுமுன்னேயுன்னையாரொளிக்குமீட்டார்
தெள்ளியநலத்தினுனுன்சிந்தனைதெரிந்ததம்மா
கள்ளவல்லரக்கிபோலாமிவளைநீகாண்டியென்று
வெள்ளியமுறுவன்முத்தம்வெளிப்படவீரனக்கான்.

(இ - ள்.) 'மின்னே - மின்னல்போல்விளங்குகிறவளே! உன் உணர்வு - உனது அறிவு, ஒள்ளிது-நன்றாகவுள்ளது; உன்னை ஒளிக்கும் ஈட்டார் யார் - உன்னை வஞ்சிக்கும் வல்லமையுள்ளவர் யார் உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; உன் சிந்தனை - உனது எண்ணம், தெள்ளிய நலத்தினால் தெரிந்தது - தெளிந்த நற்குணமுள்ளதாகத் தெரிந்தது; அம்மா - ஆச்சரியம்! கள்ளம்

வல் அரக்கி போல் ஆம் - (இவள் நீசொன்னபடி) வஞ்சனையுள்ள கொடிய ராக்ஷசியேபோலும்! இவளை நீ காண்டி - இவளை நீ நன்றாகப்பார்ப்பாய்', என்று - என்றுசொல்லி,—வெள்ளிய முறுவல் முத்தம் வெளிப்பட-வெண்மையான முத்துப்போன்றபற்கள் வெளித்தெரியும்படி,—வீரன் - இராமன், நக்கான் - சிரித்தான்; (எ - று.)

அறிதற்கரிய வஞ்சனையுள்ள கொடுமாயக்கள்ளியின் சூழ்ச்சியை உள்ளபடியறிந்தமையால் உன் அறிவு மிகச்சிறந்ததென்றும், உனக்குத்தெரியாதபடி தம்தன்மையை ஒளிப்பதற்கு எவராலுமாகாதென்றும், வடித்தெடுத்த நற்குணங்களோடு கூடிய உனது கருத்து நீ கூறுஞ்சொற்களால் நன்றாகத் தெரிந்ததென்றும், இவள் அரக்கியேபோலும் இவளைக் குறிக்கொண்டு நோக்கிடுவா யென்றும் சிலபரிகாசவார்த்தைகள் கூறிச் சிரித்திட்டன னென்பதாம். இப்பாட்டில் முதல்மூன்றடியில் வந்தன யாவும், எதிர்மறையிலக்கணையாகிய பிறகுறிப்பு; **வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி.** பல்லுக்கு, முத்து உவமை-வெண்மையிலும், வடிவத்திலு மென்க. (சுச)

சூர்ப்பணகை சீதையை வெருட்டல்.

சுரு. ஆயிடையமுதின்வந்தவருந்ததிகற்பினஞ்சொல்
வேயிடைத்தோளினாளும்வீரனைச்சேரும்வேலை
நீயிடைவந்ததென்னைநிருதர்தம்பாவையென்னாக் அழகிற்கு
காயெரியனையகள்ளவுள்ளத்தாள்கதித்தலோடும். ஸ்திரீயு
(சுசு)

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) அ இடை - அச்சமயத்தில்,—அமுதின் வந்த-தேவ நுதல் போல வந்தவளும், அருந்ததி கற்பின் - அருந்ததியின்கற்புப்போன்ற[கற்]
நிலையையும், அம் சொல் - அழகிய சொற்களையும், வேய் இடை தோ[ளி]னாளும் - மூங்கில் (ஒப்பாகாமற்) பின்னிடும்படியான தோளழகையுமுடையவளுமாகிய சீதையும், வீரனை சேரும் வேலை - இராமனை அடுத்து நெருங்கும்பொழுது, காய் எரி அனைய கள்ளம் உள்ளத்தாள் - பற்றியெரிகிற நெருப்பை யொத்த [மிகக்கொடிய] வஞ்சனைக்கருத்துள்ள சூர்ப்பணகை, (பிராட்டியை நோக்கி), 'நிருதர்தம் பாவை - இராக்கதகுலத்திற்பிறந்த மகளே! நீ இடை வந்தது என்னை - (நானும் இவனும் அந்தரங்கமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில்) நீ நடுவிலே வந்தது யாதுபற்றி?' என்னா - என்றுசொல்லி, கதித்தலோடும் - அதட்டினவளவிலே, (எ - று.)—'அன்னம் அஞ்சினள்' என அடுத்தகவியில் தொடர்ந்து முடியும்.

பிராட்டி இராமனதுசமீபத்திற்கிட்டும்பொழுது, சூர்ப்பணகை, அவளை 'அரக்கியாகிய நீ இங்கு வாராதே' என்று அதட்டினளென்பதாம். இப்[ரா]மன் கீழ்ப்பல கூறிப்பரிகசிக்கவும், அதனைத் தனது அறிவின்மையால் தான் அறிந்துகொள்ளாமல் உண்மையிற் கூறுவதாகவே யெண்ணினளாதலால் இங்ஙனஞ்செய்பவளானாள்; 'அமுதின்வந்த' என்பதற்கு திருப்பாற்கடலி[ல்]

க்டைந்த காலத்து அதினின்று அழகத்தோடுதோன்றிய என்றும் உரைக்க லாம்; திருமகளினது திருவவதார ஸ்தலமால், மகளிர்தோளுக்கு இளமூங்கிலை உவமை சொல்வது, திரண்டு உருண்டு நீண்டு செய்ப்புள்ளதாய் வளர்ந்து எழுந் தன்மைக்கு என்க. (சுரு)

சீதை அஞ்சி இராமனைத் தழுவுதல்.

சுசு. அஞ்சினளஞ்சியன்னமின்னிடையலசவோடிப்
பஞ்சின்மெல்லடிகணோவப்பதைத்தனள்பருவக்கால
மஞ்சிடைவயங்கித்தோன்றும்பவளத்தின்வல்லியென்னக்
குஞ்சரமனையவீரன்குவவுத்தோடழுவிக்கொண்டாள்.

(இ - ள்.) அன்னம்-(நடையில்) அன்னப்பறவைபோன்ற சீதை, அஞ் சினள் - (அரக்கி வெருட்டியதற்குப்) பயந்தாள்; அஞ்சி - (அங்ஙனம்) பயந்து, மின் இடை அலச - மின்னல்போல நுண்ணியதாய்விளங்குகிற இடை துவளவும், பஞ்சின் மெல் அடிகள் நோவ - பஞ்சுபோல மென்மையான பாதங்கள் நோகவும், பதைத்தனள் ஓடி - திடுக்கிட்டுஓடிவந்து, பருவம் காலம் மஞ்சு இடை வயங்கி தோன்றும் பவளத்தின் வல்லி என்ன - கார்காலத்தில் மழைபொழியவருகிற கரிய மேகத்தினிடையிலே விளங்கித்தோன்றுகிற பவழமயமானதொரு கொடிபோல, குஞ்சரம் அனைய வீரன் குவவுதோள் துல்ள - ...ண்டாள்-யானையை யொத்த இராமபிரானது திரட்சியையுடைய ளென்று ...த் தழுவியணைத்துக்கொண்டாள்: (எ - று.)

தன்று; இவ்வடி ...த மிகப்பயந்து மெல்லிய இடைஅலைய மென்மையான கால்கள் உண்டு ... திடுக்கிட்டு ஓடிவந்து அடுத்து இராமனைத் தழுவிக்கொண்டன தே... தாம். நீலமேகம் - இராமனது கரியதிருமேனிக்கும், பவழக்கொடி - திடுவி...னது சிவந்த மெல்லிய திருமேனிக்கும் உவமையாம். மேகத்திற் ...கொடி, அது கடலின்நீரைப் பருகும்பொழுது அங்குநின்று சேர்ந்த தாம்; அன்றி, இல்பொருளுவமையுமாம். இனி, பவழம்போலச் சிவந்த மின்னற்கொடி யென்றலும் ஒன்று. இராமனுக்குக் குஞ்சரம் உவமை, ... வலிமை உயர்ந்ததோற்றங்களுக்கு. இராமனுக்கு யானையை உவமை ...றியதில், அவனதுதோள் யானையினது துதிக்கைபோன்ற தென்பதும் ...ப்பால் அமையும். காலம் = காளம். காலமஞ்சு - காளமேகம். (சுசு)

இராமன், அரக்கியை 'அப்பாற்போ' என்றல்.

சுஎ. வளையெயிற்றவர்களோடுவரும்விளையாட்டென்றலும்
விளைவனதீமையேயாமென்பதையுணர்ந்துவீர
னுளைவனவியற்றலொல்லையுன்னிலையுணருமாயி
னிளையவன்முனியுநங்கையேகுதிவிரைவினென்றான்.

(இ - ள்.) 'வளை எயிற்றவர்களோடு - வளைந்த கோரதந்தங்களையுடைய அரக்கருடனே, விளையாட்டு வரும் என்றலும் - விளையாட்டு நேர்வதானு

லும், விளைவன தீமையே ஆம்-(அதனால்) உண்டாகும் பயன்கள் தீங்குகளே யாம்', என்பதை—, உணர்ந்து - ஆலோசித்து, வீரன் - இராமன், (சூர்ப்பணகையை நோக்கி), 'உளவன இயற்றல் - துன்பந்தரும்படியான காரியங்களைச் செய்யாதே; இளையவன் - (எனது) தம்பி [லக்ஷ்மணன்], உன் நிலை உணரும் ஆயின் - உனது நிலைமையை அறிவானானால், ஒல்லை முனியும் - விரைவில் [உடனே] கோபிப்பான்; (ஆதலால்), நங்கை - பெண்ணே! விரைவின் ஏகுதி - துரிதமாக அப்பாற்செல்வாய்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.) (சுஎ)

அரக்கி மீண்டும் வார்த்தையாடுதல்.

சுஅ. பொற்புடையரக்கிபூவிற்புனலினிற்பொருப்பில்வாழு
மற்புடையுள்ளத்தாருமநங்கனுமமரர்மற்று
மெற்பெறத்தவஞ்செய்கின்றாரென்னைநீயிகழ்வதென்னே
நற்பொறைநெஞ்சினில்லாக்கள்வியைநச்சியென்றாள்.

(இ - ள்.) பொற்பு உடை அரக்கி - அழகின்விளக்கமுடைய அந்த ராக்ஷசி,—(இராமனை நோக்கி), 'பூவில் - தாமரைமலரிலும், புனலினில் - கடலிலும், பொருப்பில் - கைலாசகிரியிலும், வாழும் - வாழ்கின்ற, அன்பு உடை உள்ளத்தாரும்-(எல்லாவுயிர்களிடத்தும்) அன்பையுடைய மனமுள்ள அயன் அரி அர னென்பவரும், அநங்கனும் - (யாவரும்விரும்புகிற அழகுடைய) மன்மதனும், மற்று அமரரும் - மற்றுமுள்ள (இந்திராதி) தேவர்களும், என் பெற தவம் செய்கின்றார் - என்னை(த் தமக்குஉரியவளாகப்) பெறும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்கிறார்கள்; என்னை - (அப்படிப்பட்ட சிறப்புடைய) என்னை, நீ—, நல் பொறை நெஞ்சின் இல்லா கள்வியை நச்சி - நல்ல பொறுமைக்குணத்தை மனத்திலே உடையளல்லாத வஞ்சகியான இவளை விரும்பி, இகழ்வது-அலட்சியஞ்செய்வது, என்னே-என்னதகுதியுடையது?' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

பிரமனும் திருமாலும் சிவபிரானும் ஆகிய திருமூர்த்திகளும், அழகின் தெய்வமான மன்மதனும், மிக்க சிறப்பையுடைய மற்றைத்தேவர்களும், என்னைக் காதலித்துப் பெறும்படி தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அவர்களை மதியாமல் உன்னை நன்குமதித்து வலிய வந்து அடைந்த என்னை நீ இகழ்ந்து, நற்குணமில்லாதவளும் வஞ்சனையுள்ளவளுமான இந்த அரக்கியை விரும்புவது தகுதியாமோ வென்றாளென்பதாம். இனி, 'பூவிற்புனலினிற்பொருப்பில் வாழும் அற்புடையுள்ளத்தார்' என்பதற்கு - நிலத்திலும் நீரிலும் மலையிலும் நின்று அன்புள்ளத்தோடு தவஞ்செய்பவர்களும் என்று உரைத்தல், அத்துணையாச்சிறப்பன்று; அப்பொருளுக்கு, பூ - பூமி: வடசொல். (சுஅ)

இராமன் அரக்கியை வெறுத்துப் பர்ணசாலையினுட் செல்லுதல்.

சுகூ. தன்னொடுந்தொடர்விலாதேமென்னவுந்தவிராளானிக்
கன்னெடுமனத்திசொல்லுங்கள்ளவாசகங்களென்னு

மின்னொடுதொடர்ந்துசெல்லுமேகம்போன்மிதிலைவேந்தன்
பொன்னொடும்புனிதன்போயப்பூம்பொழிற்சாலைபுக்கான்.

(இ - ள்.) 'இகல் நெடு மனத்தி - கற்போல வலிய நீண்ட மனத்தையுடைய இவ்வரக்கி, தன்னொடும் தொடர்வு இலம் என்னவும் தவிராள் - அவளோடு உறவுகொள்ளமாட்டோமென்று நாம் மறுத்துச் சொல்லவும் (இவ்விடத்தைவிட்டு) நீங்குகின்றாளில்லை; கள்ளம் வாசகங்கள் சொல்லும் - வஞ்சனைப்பேச்சுக்களையே பேசுகின்றாள்,' என்று-என்று (அவளது தீயஇயல்பைக்) கருதி,—புனிதன் - பரிசுத்த குணமுள்ள ஸ்ரீராமன்,—மின்னொடு தொடர்ந்து செல்லும் மேகம் போல் - மின்னலுடன் நீங்காது செல்லுகிற மேகம்போல, மிதிலை வேந்தன் பொன்னொடும் - மிதிலாநகரத்தரசனான சனகனது திருமகள்வடிவமான மகளாகிய சீதையுடனே, போய் - (அவ்விடம்விட்டுச்) சென்று, அ பூ பொழில் சாலை புக்கான்-அழகிய அச்சோலையினிடையிலுள்ள பர்ணசாலையினுட் சென்றான்; (எ - று.)—தான்-அசை.

யாம் இவளோடு தொடர்ச்சிகொள்ளப் பிரியமுடையோ மல்லோமென்று பலமுறை பலவாறு சொன்னாலும் இவள் அதுகேட்டு அப்பாற் சென்றிடாமல் தனது தீக்குணத்துக்கு ஏற்றபடி வஞ்சனையான பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றாள்; ஆதலின், இக்கொடியவளுள்ள விடத்தை விட்டு நாம் சென்றிடுவோம் என்று எண்ணி இராமபிரான் பிராட்டியுடனே பர்ணசாலையிற் பிரவேசித்தன னென்பதாம்.

மின்னல் - பிராட்டிக்கும், மேகம் - பெருமானுக்கும் உவமை. 'நெடு மனம்' என்றது, வரம்பில்லாது மேன்மேற் செல்லும் ஆசைக்கருத்து நீட்சியையுடைய மன மென்றபடி. வாசகம், மேகம், மிதிலா - வடசொற்கள். மிதிலை - மிதி யென்னும் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நகரமென்று காரணப்பெயர்; நிமியென்னும் அரசனது குமாரனும் சனககுலத்தலைவனுமான அரசனுக்கு, மிதியென்று ஒரு பெயர். திருமகளின் திருவவதாரமாதலால், சானகி, 'பொன்' எனப்பட்டனள். (கூக)

அப்பொழுது அரக்கி தவித்தல்

எ0. புக்கபின்போயதென்னுமுணர்வினள்பொறையுணீங்கி
யுக்கதாமுயிரளொன்றுமுயிர்த்திலளொடுங்கிநின்றா
டக்கிலண்மனத்துள்யாதுந்தழுவிலள்சலமுங்கொண்டாண்
மைக்கருங்குழலினண்மாட்டன்பினில்வலியனென்பாள்.

(இ - ள்.) புக்க பின் - (இராமன் ஆச்சிரமத்தினுட்) சென்றிட்டபின்பு, (சூர்ப்பணகை), போயது என்னும் உணர்வினள் - போயிற்றெனப்பட்ட அறிவுடையவளாய் [அறிவு பரவசப்பட்டு], பொறையுள் நீங்கி உக்கது ஆம் உயிரள் - உடம்பினின்று நீங்கிக் கழிந்ததான உயிருடையளாய் [மூர்ச்சையடைந்து], ஒன்றும் உயிர்த்திலள் ஒடுங்கி நின்றாள் - சிறிதும் சுவாசம்விட

வும்மாட்டாது ஒடுங்கிநின்று, (பின்பு சிறிதுதேறி), மனத்துள் தக்கிலள் - மனத்தில் தகுதிக்குணமில்லாதவளாய் [சாந்தமடையாமல்], யாதும் தழுவிலள் - (தனதுதாபந்தீர்தற்கு) யாதொரு பற்றுக்கோட்டையும் பெறாமல், சலமும் கொண்டாள் - (இராமன் பக்கல் காமத்தோடு) தணியாக்கோபமுங் கொண்டு, மை கருங் குழலினாள் மாட்டு அன்பினில் வலியன் என்பாள்-'மை போலக்கரியகூந்தலையுடைய அம்மங்கையினிடத்து அன்புசெய்தலில் உறுதியுடையவன் இராமன்' என்று எண்ணுபவளானாள்; (எ - று.)

இராமன் இப்படி உபேக்ஷித்துப் பர்ணசாலைக்குள் நுழைந்து மறைந்தவுடனே, சூர்ப்பணகை, அறிவு ஒழிய, உயிர்ப்பு அடங்க, செயல் ஒடுங்க, உயிர்போனாற்போலச் சிறிதுபொழுது மூர்ச்சித்துப் பின்பு தானேதெளிந்து மனந்தணியாமல் தன்கருத்தைநிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கு வழியொன்றுங் கிடைக்கப்பெறாமல் இராமனிடத்துவயிரங்கொண்டு யாவரினும் மிக்க அழகையுடைய அவளிடத்து மிக்க அன்பு கொண்டிருத்தலாலேயே என்னை அவன் இப்படி இகழ்ந்து புறத்தில் தனியேவிட்டு அவளை உடன்கொண்டு உள்ளே சென்றனனென்று கருதினளென்பதாம்.

'மைக்கருங்குழலினாள் மாட்டு அன்பினில் வலியன்' என்று சீதையினிடம் இராமன்கொண்டுள்ள அன்பின் மிகுதியிற் கருத்தூன்றினது - பின்பு இவள் பிராட்டியை எடுத்துப்போதற்குத் தோற்றுவாயாம்; அதனை மேல் கூ0 - ஆங் கவியிற் காண்க. இனி, 'தக்கிலள்' என்பதற்கு - ஓரிடத்தில் நிலைத்து நிற்கமாட்டாதவளா யென்றுகூறி, மனத்துள் யாதுந்தழுவிலள் என்று கூட்டி, அதற்கு - மனத்தில் எதையும் எண்ணவும் ஆற்றலில்லாதவளாய் மனமழிந்து என்றும் பொருள்கொள்ளினும் அமையும்; இப்பொருளுக்கு, தங்கிலள் என்பது தக்கிலளென வலிந்ததென்க: எதுகைநோக்கிய செய்யுள்விகாரம். சலம் - வடசொல். உம்மை - எச்சப்பொருளது. மை - அஞ்சநம்; மேகமுமாம். காமவேதனை மிக்க இவளுக்கு அப்பொழுதுவலிமையழிவால் தன் உடம்பும் தாங்கமாட்டாததொரு பெரிய பாரமாகத் தோன்றியதென்பது தோன்ற, இங்கே உடம்பை வேறுபெயராற் குறியாமல் 'பொறை என்ற சொல்லாற் குறித்தார். இனி, பொறை - (உயிரைப்) பொறுப்பது [தாங்குவது] என ஏதுப்பெயருமாம். (எ0)

அரக்கி அப்பாற்செல்லுதலும், சூரியன் அஸ்தமித்தலும்.

எக. நின்றிலளவனைச்சேரு நெறியினை நினைந்துபோனா
ளின்றிவனாகம்புல்லேனெனினுயிரிழப்பெனென்னாப்
பொன்றிணிசாளச்சோலைப்பளிக்கறைப்பொதும்பர்புக்காள்
சென்றதுபரிதிமேல்பாற்செக்கர்வந்திறுத்ததன்றே.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் வருந்தி), நின்றிலள்-(அங்கு) நில்லாமல், அவனை சேரும் நெறியினை நினைந்து போனாள் - அப்புருஷோத்தமனைத் தான் தழுவும் உபாயத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டே சென்று, இன்று இவன் ஆகம்

புல்லேன் எனின் உயிர் இழப்பென் என்று - இப்பொழுது இவனது உடம்பைத் தழுவேனாயின் எனது உயிரை இழந்துவிடுவே னென்றும் எண்ணி, பொன் திணி சாலம் சோலை பளிங்கு அறை பொதும்பர் புக்காள் - பொற்கொடிபோன்ற பூந்தாதுகள் அடர்ந்த இனியதொரு சோலையிலுள்ள (தனது) பளிக்கறையின் உள்ளிடத்திலே நுழைந்திட்டாள்; (அப்பொழுது), பரிதி - சூரியன், மேல் பால் சென்றது - மேற்குத்திக்கிற் போய்ச் சேர்ந்தது [அஸ்தமித்தது]; செக்கர் வந்து இறுத்தது - (அத்திசையிற்) செவ்வானம் வந்து சேர்ந்தது; (எ - று.)

அப்பால் அங்கு நிற்றலில் பயனில்லை யாதலால், அரக்கி, அவனைத் தவறாமற் சேர்தற்குச் செய்யவேண்டும் முயற்சியைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே சென்று, 'இவனை நான் சேராவிடின் காதல்நோய் மிகுதியால் எனக்கு மரணமே நேர்ந்திடும்' என்றுங் கருதி, அழகியதொரு சோலையினிடையில் தனக்கு இருப்பிடமாக அமைக்கப்பட்டுள்ள பளிக்கறையினுட் சென்றிட்டாள்; அவ்வளவில், சூரியன் அஸ்தமித்தது; செவ்வானமும் பரவிற்று என்பதாம். அன்று ஏ - ஈற்றசை. (எக)

வேறு.

இதுமுதற் பதினேழுகவிகள் - சூர்ப்பணகையின் காமதாபவருணனை.

எஉ. அழிந்தசிந்தையளாயயர்வாள்வயின்
மொழிந்தகாமக்கடுங்கனன்மூண்டதால்
வழிந்தநாகத்தின்வன்றொளைவாளெயிற்
றிழிந்தகார்விடமேறுவதென்னவே.

(இ - ள்.) வழிந்த - (விஷம்) மிக்குவடியப்பெற்ற, நாகத்தின் - நல்ல பாம்பினது, வல் - வலிய, தொளை - துவாரமுள்ள, வாள் எயிறு - கூரிய கொடியபற்களினின்று, இழிந்த - (கடித்தவாயிற்) சொரிந்த, கார் விடம் - கரியவிஷம், ஏறுவது என்ன - (உடம்பில்) பரவுதல் போல,— அழிந்த சிந்தையள் ஆய் அயர்வாள்வயின் - ஒடுங்கியமனமுடையவளாய்த் தளர்பவளான அச்சூர்ப்பணகையினிடத்து, மொழிந்த காமம் கடுங் கனல் மூண்டது - (கீழ்ச்) சொல்லப்பட்ட காமமாகிய கொடிய தீ மிக்குஎறிந்து; (எ - று.)

நாகப்பாம்பின்விஷம் தலைக்கு ஏறி வருத்தத் தொடங்கினாற்போல, அரக்கியைக் காமநோய் மீதூர்ந்து வருத்தலுற்ற தென்பதாம்; **உவமையணி.** 'மொழிந்தகாமக்கடுங்கனல்' என்பதற்கு - "ஊருளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு, நீருட் குளித்து முயலாகும்-நீருட் குளிப்பினுங் காமஞ்சுடுமே குன்றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்" என்றாற்போலச் சிறப்பித்துக்கூறப்படுகிற காமக்கொடுந்தீ யென்றும் உரைக்கலாம். 'கனல்' என்றமாத்திரத்தோடு நில்லாமல் 'கடுங்கனல்' என்றதும், தீயினும் அதற்குஉள்ள கொடுமையைக் குறித்தற்கே. தொளையென்றது, விஷப்பையின்வாயினின்று பல்லினுள்ளால் விஷஞ்சொரியும் வழியை. நாகத்தின் விஷப்பற்கள் - காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதூதி என நான்காம். ஆல் - ஈற்றசை.

இதுமுதற்பதினெட்டுக்கவிகள் - முதற்சீர் மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (எ௨)

எ௩. தாடகைக்கொடியாடடமார்பிடை
யாடவர்க்கரசன்னயிலம்புபோற்
பாடவத்தொழின்மன்மதன்பாய்கணை
யோடவுட்கியுயிருளைந்தாளரோ.

(இ - ள்.) தாடகை கொடியாள் - தாடகையென்னுங் கொடிய அரக்கியினது, தட மார்பிடை - பெரிய மார்பில், ஆடவர்க்கு அரசன்-புருஷோத்தமனான இராமனது, அயில் அம்பு போல் - கூர்மையையுடைய பாணம் போல,—பாடவம் தொழில் மன்மதன் பாய் கணை - சாமர்த்தியமாகச்செய்யும் போர்த்தொழிலையுடைய மன்மதனது பாய்கின்றஅம்புகள், ஓட-(சூர்ப்பணகையின்மார்பில் தைத்து ஊடுருவி அப்பாற்) செல்ல, (அதனால் அவள்,) உட்கி - அஞ்சி, உயிர் உளைந்தாள் - உயிர்வருந்தினாள் ; (எ - று.)

தாடகைமார்பில் இராமபாணந் தைத்தாற்போலச் சூர்ப்பணகைநெஞ்சில் மன்மதபாணந்தைக்க, அவள் மிகவருந்தினளென்க. "நினைக்குமரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவுநீக்கும் அசோகு-வனத்திலுறு, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலம், கொல்லும் மதனம்பின் குணம்" என்றதனால், மன்மதனது ஐங்கணையையும், அவற்றின் செய்தொழிலையும் அறிக.

தாடகை-மலைகளிற்சஞ்சரிப்பவள்; இவள், சுகேதுவென்னும் யக்ஷனது மகள்; சுந்தனென்பவனது மனைவி; ஆயிரம்யானைவலிமை கொண்டவள்; கணவன் அகஸ்தியமகாமுனியின் கோபத்தீக்கு இலக்காய்ச் சாம்பரானதையறிந்த இவள், தன்புத்திரர்களாகிய சுபாகுமாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது, அவனிட்டசாபத்தால், தன்மக்களோடு இராக்கதத்தன்மையடைந்தனள்; பின்பு முனிவர்களுடைய யாகாதிகளைக் கெடுக்கிறஇவர்களை அழித்துத் தன்வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு விசுவாமித்திரமுனிவன் தசரதசக்கரவர்த்தினிடம் அநுமதிபெற்று இளம்பிராயமுடைய இராமலக்குமணரை அழைத்துக்கொண்டு போனபொழுது, அம்முனிவனாச்சிரமத்துக்குச் செல்லும் வழியிடையிலே வந்து எதிர்த்த தாடகையை ஸ்ரீராமன் முனிவன் கட்டளைப்படிபெண்ணென்றுபாராது பொருது கொன்றருளினனென்பது வரலாறு.

தாடகை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். கொடியாள் - இராவணனது வெற்றிக்கொடிபோன்றவ ளென்றுமாம்; கொடி-துவசம்: "பொடி புடைக் கானமெங்குங் குருதிநீர் பொங்க வீழ்ந்த, தடியுடை யெயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாடகை தலைகடோறு, முடியுடை யரக்கற் கந்நாள் முந்தி யுற்பாதமாகப், படியிடை யற்றுவீழ்ந்த வெற்றியம்பதாகை யொத்தாள்" எனக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்துக்கூறியதை உணர்க. பாடவம் - வடசொல்; படுதன்மை: திறமை. மந்மதன் என்ற வடசொல்லுக்கு - அறிவைக்கலக்குபவனென்பது,

காரணப்பொருள். உயிர்உலைந்தாள் - அஃறிணையெழுவாய் உயர்திணையோடு சார்த்திக்கூறப்பட்டதனால் அத்திணைமுடிபைக்கொண்ட வழுவமைதி. (எ௩)

எ௪. கலையுவாமதியேகறியாகவன்
சிலையின்மாரனைத்தின்னுநினைப்பினாள்
மலையமாருதமாநெடுங்காலவே
லுலையமார்பிடையூன்றிடவோயுமால்.

(இ-ள்.) கலை - பதினாறுகலைகளும்நிறைந்த, உவா மதியே - பௌர்ணமீசந்திரனே, கறி ஆக - கறியாக அமைய, வல் சிலையின் மாரனை - வலிய வில்லையுடைய மன்மதனை, தின்னும்-(உணவாகக் கடித்துத்) தின்னவேண்டுமென்கிற, நினைப்பினாள் - எண்ணமுடைய அவ்வரக்கி,—மலையம் மாருதம் ஆம் - பொதியமலையினின்று வருகிற (தென்றற்)காற்றாகிய, நெடுங் காலன் வேல் - நீண்ட யமனது சூலாயுதம், உலைய மார்பிடை ஊன்றிட - வருத்தமுண்டாம்படி மார்பிலே பாய்தலால், ஓயும் - செயலொடுங்குவாள்; (எ - று.)

மன்மதனுக்குத் துணையாய் நின்று குளிர்ந்த நிலவினாற் காமநோயை வளர்த்துத் தன்னைவருத்துகிற பூர்ணசந்திரனுள்பட அம்மன்மதனைப் பிடித்துத்தின்று ஒழித்துத் தனது தாபந்தணியலாமென்று கருதி அதற்காக எழுமளவில், தெற்கிலுள்ள மலயபருவதத்தினின்று வருகிற இளங்காற்று மார்பில் வீசிக் காலவேல்பாய்ந்தாற்போல மிகவருத்துதலால், தன்வலிமையொழிந்து ஒடுங்கின ளென்பதாம்; உருவகவணி. காமோத்தீபகப்பொருள்களிற் சிலவற்றைஇவள் அழிக்கலுற்றபொழுது, அவற்றில் மற்றொன்றே தன்இனத்துக்காகப்பரிந்து எதிர்த்து இவளை வலிகெடுத்த தென்பது, இதில் தோன்றும். போரில் பகையரசனையேனும் அவன் பரிவாரங்களுள் ஒன்றையேனும் அழிக்கத்தொடங்குவாரை மற்றையபரிவாரம் ஊக்கத்தோடு இடையிற்புக்கு அழித்திடுந் தன்மை, இங்குக்குறிக்கப்பட்ட தென்க. அடுத்த மூன்று கவிகளிலும் இங்ஙனமே காண்க. சந்திரனோடுகூடிய மன்மதனை அழிக்கலுற்ற பொழுது இவளை மந்தமாருதம் மேற்பாய்ந்து அழித்ததை, வெண்கொற்றக் குடையோடு கூடிய ஒரு வீரனை யெதிர்த்து அழிக்கலுற்றபொழுது அவ்வெதிரியை அவ்வீரனது தேர் மேற்பாய்ந்து அடக்கினாற்போலக் கொள்ளலாம். "ஆலைக் கரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளி புரவி மாருதந் தேர்—வேலை, கடிமுரசம் கங்குல் களிறு குயில் காளம், கொடி மகரம் திங்கள் குடை" என்றதனால், மன்மதனாகிய அரசனுக்குத் திங்கள் குடையும் மாருதம் தேருமாதலை யறிக. தேவர்களைத் தடையறப்பிடித்துத் தின்னுங் கொடிய வலிய அரக்கி யாதலாலும், தன்னை வருத்தவருங் கொடு விலங்கு முதலிய உயிர்களையெல்லாம் பிடித்துத் தின்றொழித்து அவற்றாலாந்துயரைத் தீரும் இயல்பினளாதலாலும், காமவேதனையால் மனந்திகைத்தலாலும், மதியையும் மாரனையுந் தின்ன எண்ணினளென்க. அங்ஙனம் எண்ணின எண்ணத்தை நிறைவேற்றத் தொடங்கவொண்ணாதபடி வலிமையொடுங்கின தன்மை, பின்னிரண்டடிகளால் விளங்கும். என்னை வருத்து

தற்குத் துணையானவனையே யான் தின்னுமுணவிற்குத் துணையாகக்கொள்வே னென்று கறுக்கொண்டு கருதினளென்பது, 'மதியே கறியாக' என்ற ஏகாரத்தால் விளங்கும். 'வன்சிலை' என்றது, தொழிலாற்றல்பற்றி. தென்றற்குக் காலவேலுவமை - மாணவேதனையைச் செய்யும் மிக்க கொடுமைக்குமாத்திரமேயன்றித் தென் திசையிலிருந்து வருதற்குமாம்- உவா பதினைந்தாந் திதி; இங்கே சுக்லபக்ஷத்துப் பௌர்ணமி. (எச)

எரு. அலைக்குமாழியடங்கிடவங்கையான்
மலைக்குலங்களிற்றூர்க்குமனத்தினு
ணிலைக்கும்வானினெடுமதிநீணிலா
மலைக்கநீங்குமிடுக்கினண்மாந்துவாள்.

(இ - ள்.) அலைக்கும் - (தன்னை) வருத்துகிற [அல்லது அலைவீசுகிற,] ஆழி - கடல், அடங்கிட - இல்லாமலழியும்படி, அம் கையால் - (தனது) அகங்கைகளால், மலை குலங்களின் - மலைக்கூட்டங்களைக்கொண்டு, தூர்க்கும் - (அதனைத்) தூர்த்துவிடவேண்டுமென்னும், மனத்தினள் - மனத்தையுடைய அரக்கி,—நிலைக்கும் வானில் - நிலைபெற்றவானத்திலேவிளங்குகிற, நெடுமதி- பெரியபூர்ணசந்திரனது, நீள் நிலா - நீண்டநிலாவொளி, மலைக்க - (தன்னை) எதிர்த்து அழித்தலால், நீங்கும் - நீங்கின, மிடுக்கினள் - வலிமையுடையவளாய், மாந்துவாள் - உள்ளழிவாள்; (எ - று.)

ஒலியினுற் காமத்தை வளர்த்துத் தன்னைவருத்துகிற கடலைத் தனது கைகளாற் பலமலைகளை யெடுத்து அதிற் போகட்டுத் தூர்த்து அழித்திட வேண்டுமென்று தன்வலிமைக்கு ஏற்பக்கருதுமளவில் சந்திரகாந்திதன்மேற் பட்டு வருத்துதலால், வலிமையழிந்து வருந்துவ ளென்பதாம். கடலினின்று தோன்றி அக்கடல் தன்னைக்கண்டமாத்திரத்திற் பொங்கிக்கிளரும்படி அதற்கு மிக்கஉற்சாகத்தையுண்டாக்குகிற சந்திரனுக்கும் கடலுக்கும் பிள்ளையுந் தாயுமாகிற உறவுமுறைமை அமைதலால், தாயாகிய கடலை இவள் வருத்தத்துணிந்தவளவில், மகனுகியசந்திரன் இவளை வலியொடுக்கினு னென்றகற்பனையும்அமையுமாறு,இப்பாட்டிற் கடலையும்மதியையும் அமைத்தனரென்க.

எசு. பூவெலாம்பொடியாகவிப்பூமியுட்
காவெலாமொடிப்பென்னெனக்காந்துவாள்
சேவலோடுறைசெந்தலையன்றிலி
னுவினுல்வலியெஞ்சநடுங்குவாள்.

(இ - ள்.) 'பூ எலாம் - மலர்கள் யாவும், பொடி ஆக - தூளாம்படி, இ பூமியுள் கா எலாம்-இவ்வுலகத்திலுள்ள சோலைகளையெல்லாம், ஒடிப்பேன் - முறித்துவிடுவேன்'' என-என்று, காந்துவாள்-கோபதாபங் கொள்பவளான அவள், சேவலோடு உறை - ஆணோடுகூடி வசிக்கிற, செம்தலை அன்றிலின்- சிவந்த தலையையுடைய அன்றிற் பறவையினது, நாவினுல்-வாய்க்குரலினுல், வலி எஞ்ச - (தன்) வலிமை குறைய, நடுங்குவாள் - அஞ்சித்திடுக்கிடுவாள்.

அன்றிற்பறவை மரத்தில் வாழ்வதாதலால், அதனை முழுவதும் அழிக்குமாறு கோபங்கொண்டவளை அது வலியழித்திட்டதென்ற சம்பந்தம்பற்றி, சோலையையும் அன்றிலையும் ஒருங்கே கூறினர். அன்றிலென்பது-ஓர்புள்: இது, எப்பொழுதும் ஆணும்பெண்ணுங் கூடியேநிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறுமல் ஒன்றையொன்று இரண்டுமூன்றுதரங் கத்திக்கூவி அதன்பின்புந் தன்துணையைக் கூடாவிட்டால் உடனே இறந்துபடும்; "எரிதகைந்தன்ன செந்தலை யன்றில், பிரியின் வாழாது" என்றதுங் காண்க. இதனை, வடநூலார் க்ரௌஞ்சமென்று கூறுவர்; தமிழிற் குருகெனவும்படும்: இதனை, கிரௌஞ்சபருவதத்தை 'அன்றிற்பெயர்க்கிரி' என்றும், 'குருகின்பெயர்மலை' என்றும் கூறுமாற்றால் அறிக. எப்பொழுதும் இணையாகவுள்ள அன்றிற்பறவையும், அது மாலைப்பொழுதிற் பார்வைகுறைந்து துணையையிழந்து நலிந்து எழுந்து பறந்து வருந்துவதும், அந்நலிவால் அது கூவுகிற குரலும், காமோத்தீபகமாய்க் காமுகரை வருத்து மென்பது, கவிமரபு. பகல்முழுவதும் புணர்ந்திருந்து இரவிற் பிரிந்து வருந்துவதாகிய சக்கரவாகப்பறவையும் அன்றிலெனப்படுவது உண்டு. சேவல்-ஆண்பாற்பெயர்; இது, பறவைக்கு உரியது.

எஎ. அணவிறிங்களைநுங்கவராவினைக்
கொணர்வெனோடியெனக்கொதித்துன்னுவாள்
பணையின்மென்முலைமேற்பனிமாருதம்
புணரவாருயிர்வெந்துபுழுங்குமால்.

(இ - ள்.) அணவு இல் - (தனக்கு) அநுகூலித்த லில்லாத, திங்களை - சந்திரனை, நுங்க - விழுங்கும்பொருட்டு, அராவினை - (அதற்குப்பகையாகிய) பாம்பை, ஓடி கொணர்வென் - ஓடிப்போய்க் கொண்டுவருவேன், என - என்று, கொதித்து - கோபங்கொண்டு, உன்னுவாள் - நினைப்பவளான அவள்,—பணையின் மெல் முலைமேல் பனிமாருதம் புணர - பருமையையுடைய மெல்லிய (தனது) தனங்களின்மேற் குளிர்ந்தகாற்றுப் பட, ஆர் உயிர் வெந்து புழுங்கும் - அருமையானஉயிர் தவிக்கப்பெற்று வெதும்புவாள்;(எ - று.)

கூடினார்க்குக் குளிர்ந்த கிரணத்தால் உற்சாகத்தைவிளைத்து அநுகூலமாகவிருத்தல்போல வன்றிக்கூடாத தனக்குப் பிரதிகூலமாய் வருத்தத்தை மிகுவிக்கிற சந்திரனை முற்றும்விழுங்கிவிடுமாறு அதற்குப்பகையாகிய ராகு கேது என்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளை விரைவிற்சென்று அழைத்துக் கொண்டுவருவே னென்று கோபத்தோடு கருதுமளவில், குளிர்ந்தகாற்று உடம்பிற்பட்டு அவளுயிரைத் தவிக்கச்செய்த தென்பதாம். ஆதிசேஷனுக்கும் வாயுபகவானுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலியென்ற விவாத முண்டாய் நிகழ்ந்தபோரில் ஆதிசேஷனை வாயு வென்றிட்டனனென்ற வாலாறுபற்றி, அவள் சந்திரனையழிக்கும்படி பாம்பைக்கொணர்தற்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் அதனையழிக்கும்படியான காற்று அவளையழித்திட்ட தென்றனரென்னலாம்; அன்றி, சந்திரனையழித்தற்குப் பாம்பைக்கொணர நினைத்தவளவில்,

அதற்கு உணவாகிற காற்று, இவள் பாம்பைக் கொண்டுவந்தால் அது தனக்கும் அபாயகரமாய்முடியுமென்று தீர்க்காலோசனைசெய்து அதனைக்கொண்டு வரவொட்டாதபடி இவளை வலியழித்திட்ட தென்னலாம். 'பனிமாருதம்' என்றது, அதன் இயற்கைபற்றி; இவளுக்குக் குளிர்ந்திருந்ததென்பதுபற்றி யன்று. கிரகணகாலத்தில் சந்திரசூரியரை மறைக்கிற சாயாகிரகங்களாகிய இராகுகேதுக்களைப் பாம்புக ளென்றும், இராகுகேதுக்கள் சந்திரசூரியரைப் பழையபகைமையால் விழுங்குகின்றனரென்றுங் கூறுதல், கவிமரபு. (எஎ)

எஅ. கைகளாற்றன்கதிரிளங்கொங்கைமே
லைய தண்பனியள்ளினளப்பினண்
மொய்கொடீயிடைவெந்துமுருங்கிய
வெய்யபாறையில்வெண்ணெய்நிகர்க்குமால்.

(இ - ள்.) (தன்வெப்பத்தைத் தணித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு), கைகளால் - தன்கைகளால், தன் கதிர் இளங் கொங்கைமேல் - தனது ஒளியுள்ள இளமையான தனங்களின்மேல், ஐய தண் பனி - வியக்கத்தக்க குளிர்ந்த பனிக்கட்டியை, அள்ளினள் அப்பினள் - (அவள்) நிரம்பஎடுத்து அப்பிக் கொள்ள,—(அப்பனிக்கட்டி), மொய் கொள் தீயிடை வெந்து முருங்கிய வெய்ய பாறையில் வெண்ணெய் நிகர்க்கும் - வலிமையைக்கொண்ட நெருப்பிலே வெந்து நிலைமாறிய வெவ்வியதொரு பாறையின்மேல் வைத்த வெண்ணெயை யொக்கும் [கரைந்து உருகும்]; (எ - று.)

அரக்கி தனது வெப்பத்தைத் தணிக்குமாறு மிகக் குளிர்ந்தபனிக்கட்டியைத் தன்கைகளால் அள்ளியெடுத்துத் தனங்களின்மேல் அப்பிக்கொள்ள, அது, அவளது மிக்கதாபத்தைத் தணிக்கமாட்டாமல் அவளுடம்பின் தாபத்தால் தான் தீப்பட்டுவேகிறபாறையிலிட்ட வெண்ணெய்போல நீராயுருகிற்றென்க. இனி, இப்பாட்டுக்கு குளிர்ச்சிக்காகக் கைகளாற் பனிநீரை அள்ளிக் கொங்கைமேல் அப்பிக்கொள்ள, அது குளிர்ந்தபொருள்யாவும் காமுகர்க்குத் தாபந்தணிவிக்கமாட்டாமல் அத்தாபத்தையே மிகுவிக்கிற தன்மையின்படி மிகவருத்துதலால், நெருங்கியதீயில்வெந்தபாறையிலுள்ள வெண்ணெய் போல நெகிழ்ந்துகரைந்தன ளென்று உரைத்தலும் ஒன்று.

மொய்கொள் தீ - அவளது மிக்க காமதாபத்துக்கும், தீயிடைவெந்து முருங்கிய வெய்யபாறை - காமக்கினியில்வெந்தழிகிற அவளது வலிய கொங்கைக்கும், அப்பாறையில் இட்ட வெண்ணெய் - கொங்கையில் அள்ளியப்பிய பனிக்கட்டிக்கும் உவமையாம். வெப்பத்தாற்கரைதல், பனிக்கட்டியின் இயல்பு. ஐய - வியப்பினை யுணர்த்தும் 'ஐ' என்னும் உரிச்சொல்லடியாப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். (எஅ)

எகூ. அளிக்குமெய்யுயிர்காண் மழலஞ்சினள்
குளிக்குநீருங்கொதித்தெழக்கூசுமால்

விளிக்கும்வேலையைவெங்கணநங்கனை
யொளிக்கலாமிடம்யாதெனவுன்னுமால்.

(இ - ள்.) அளிக்கும் - அன்போடு பாதுகாக்கப்படுகிற, மெய் - (தன்) உடம்பினின்று, உயிர் கான்று - பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, அழல் அஞ்சினள் - அக்காமத்தீக்கு அச்சங்கொண்டவளாய், குளிக்கும் - தான்மூழ்குகிற, நீரும் - தண்ணீரும், கொதித்து எழ - கொதிப்புக்கொண்டுபொங்க, (அதுநோக்கி), கூசும் - மிக அஞ்சுவாள்; விளிக்கும் - பேரொலி செய்கிற, வேலையை - கடலுக்கும், வெம்கண் அநங்கனை - கொடியதன்மையையுடைய மன்மதனுக்கும், ஒளிக்கல் ஆம் - (தான் இலக்காகாமற்) பதுங்கிமறையத் தக்க, இடம்—, யாது - எது? என - என்று, உன்னும் - சிந்திப்பாள்; (எ - று)

தன் உடம்பிற் சரியமூச்சாய் வரவொட்டாமற் பெருமூச்செறியும்படி தபிக்கிற காமதாபத்துக்கு அஞ்சி அதனைத் தணிக்கும்பொருட்டு அனலுக்கு எதிரிடையான குளிர்ந்த நீரிலே மூழ்க, உலகத்துத் தீயை அவிக்கவல்லதான அந்நீரும் இந்தத்தீயை அவிக்கமாட்டாமல் இதன் வெப்பத்தால் தான் கொதித்து மேலெழக் கண்டு யாதொன்றும்பரிகாரங்கிடைத்திடாமையால் மிக அஞ்சுவாள்; ஒலியால் வருத்துகிற கடலுக்கும் செயலால் வருத்துகிற மன்மதனுக்கும் வருத்துமிலக்காகாமல் மறையும்படியான இடமும் உண்டோவென்று சிந்திப்பாள் என்பதாம். "ஊருளொழுந்த வுருகெழுசெந்தீக்கு, நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட், குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே" என்றது, அறியத்தக்கது. (எக)

அ௦. வந்துகார்மழைதோன்றினுமாமணிக்
கந்துகாணினுங்கைத்தலங்கூப்புமா
விந்துகாந்தத்தினீரநெடுங்கலும்
வெந்துகாந்தவெதுப்புறுமேனியாள்.

(இ - ள்.) ஈரம் - குளிர்ச்சியான, நெடு - பெரிய, இந்து காந்தத்தின் கலும் - சந்திரகாந்தமாகிய கல்லும், வெந்து காந்த - வெந்துகருகும்படி, வெதுப்பு உறும் - மிகத்தபித்தலைக் கொண்ட, மேனியாள் - உடம்புடையவளான அவள்,—கார் மழை வந்து தோன்றினும் - காளமேகம் (கண்ணெதிரில்) வந்து காணப்பட்டாலும், மா மணி கந்து காணினும் - சிறந்தநீலரத்தினத்தாலாகிய தூணை எதிரிற்கண்டாலும் கை தலம் கூப்பும் - (அவை இராமபிரானது திருமேனிக்குஞாபக மாதலால் அவற்றைநோக்கித்) தன்கைகளைக் கூப்பித் தொழுவாள்; (எ - று.)

குளிர்ந்த சந்திரகாந்தக்கல்லும் இவள்முன் நேர்ந்தால் தாபமடையும்படி உடம்பில் மிக்கவெப்பங்கொண்ட அவள், மழைபொழியுங் காளமேகம் வரும்பொழுது இராமனே தனக்கு அருள்செய்ய வந்ததாகவும் நீலமணித் தூண்களைக் காணும்பொழுது இவைஇராமனதுதிருத்தோள்களே யென்றும் ஒப்புமையினாற் பாவித்துப் பேரன்போடு அவற்றைநோக்கித் தனதுஇய

ரத்தை விரைவில்தீர்த்திடுமாறு அஞ்சலிசெய்திடுவ ளென்பதாம். "நன்று பெய்யும் மழைகாணில் நாரணன்வந்தா னென்றாலும்", "கரும்பெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணனென் றேறப் பறக்கும்" என்றாற்போன்றவை, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. 'மா' என்பதற்கு - கரிய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கந்து - ஸ்கந்த மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. இந்துகாந்தம் - வடசொல் : சந்திரனதுமுன்னிலையில் நீரையு மிழ்வதொருவகைக்கல். மணிக்கந்து - நீலமணித்திரளுமாம்; வடிவுக்கு உவமை- (அ0)

அக. வாமமாமதியும்பனிவாடையுங்
காமனுந்தனைக்கண்டுணராவகை
நாமவாளெயிற்றோர்கதநாகம்வாழ்
சேமமால்வரையின்முழைசேருமால்.

(இ - ள்.) வாமம் மா மதியும் - அழகிய பெரிய சந்திரனும்,பனி வாடையும் - குளிர்ந்த காற்றும், காமனும் - மன்மதனும், தனை கண்டு உணராவகை - (வருத்தும்பொருட்டுத்) தன்னைப்பார்த்தறியக் கூடாதபடி,—நாம - அச்சத்தைத்தருகிற, வாள் எயிறு - கூரிய கொடிய பற்களையுடைய, ஓர் - ஒரு, கதம் நாகம் - கோபத்தையுடைய பாம்பு, வாழ் - தங்குகிற, சேமம் மால் வரையின் முழை - பாதுகாவலாகவுள்ள பெரியதொரு மலையின் குகையினுள், சேரும் - சேரத்தொடங்குவாள்; (எ - று.)

சந்திரமண்டலமும் மந்தமாருதமும் மன்மதனும் தன்னைவருத்தவொண்ணாதபடி அவர்கட்குப் பதுங்கி யொளிக்குமாறு, பெருங்கொடும்பாம்பு தங்குவதோர் அடக்கமான மலைக்குகையினுள் நுழையலுறுவாள் என்பதாம். இராகுகேதுவாகிய பாம்பு சந்திரனுக்குப் பகையாய் அவனை விழுங்குதல் பற்றியும், காற்றைப் பாம்பு உணவாகஉட்கொண்டிடவல்ல தாதல்பற்றியும் 'மதிக்கும் வாடைக்கும் அஞ்சி, நாகம்வாழ்முழைசேர்வாள்' என்று குறித்தன ரென்னலாம். மன்மதனா லுண்டாகுந் துன்பத்தினும் நாகப்பாம்பால் உண்டாகுந் துன்பம் மிக்கதன் றென்று கருதினமை, 'மன்மதனுக்கு அஞ்சுகிறவள் நாகம்வாழ்முழையிற் சேர்வள்' என்பதனால் தோன்றும். வாடை - வடக்கிற்செல்வ தெனத் தென்றலு மாம். (அக)

அஉ. அன்னகாலையழன்மிகுதென்றலு
முன்னின்மும்மடியாய்முலைவெந்துக
வின்னவாசெய்வதென்றறியாதிளம்
பொன்னின்வார்தளிரிற்புரண்டாளரோ.

(இ - ள்.) அன்ன காலை - அச்சமயத்தில், அழல் மிகு தென்றலும் - வெப்பம் மிக்க தென்றற்காற்றும், முன்னின் மும்மடி ஆய்-முன்புவருத்தின நிலைமையினும் மூன்றுமடங்கு அதிகமாகவருத்த,—(அதனால்), முலை வெந்து உக - தனங்கள் தபித்து அனல்சொரிய, (அவள்), இன்ன ஆ செய்வது என்று அறியாது - இன்னவகையாக (இதற்குப் பரிகாரஞ்) செய்வதென்று அறி

யாமல், இளம் பொன்னின் வார் தளிரில் புரண்டாள்-இளமையான பொன்னிறமான மிக்க துளிர்களின்மேல் விழுந்து புரண்டாள்; (எ - று.)

காமுகர்க்குக்கொடிய தென்றற்காற்று முன்னிலும் பலமடங்குமிகுதியாக வருத்த, அதனாற் கொங்கைதபிக்கப்பெற்று அரக்கி இன்னபடிசெய்வதென்றறியாமல், குளிர்ந்த செந்நிறமான இளந்தளிர்களைப் பறித்துப் படுக்கையாகக் கீழேபரப்பிக்கொண்டு அதன்மேல் விழுந்து புரண்டனளென்பதாம். அரோ - ஈற்றசை. (அஉ)

அங. வீரன்மேனிவெளிப்படவெய்யவள்
கார்கொண்மேனியைக்கண்டனளாமெனச்
சோரும்வெள்குந்துணுக்கெனுமவ்வுருப்
பேருங்கால்வெம்பிணியிடைப்பேருமால்.

(இ - ள்.) வீரன் - இராமபிரானது, மேனி - திருமேனி, வெளிப்பட - (உருவெளித்தோற்றத்தால்) கட்புலனாய்த் தோன்ற,—வெய்யவள் - கொடிய அரக்கி,—கார் கொள் மேனியை கண்டனள் ஆம் என-நீலமேகத்தையொத்த இராமபிரான் திருமேனியை உண்மையாக எதிரிற்கண்டிட்டவள்போல, வெள்கும் - நாணமடைவாள்: சோரும் - (அதனாற்) தளர்வாள்; துணுக்கெனும் (கண்ணெதிர்ப்படுதற்கு அரியது எதிர்பாராமற் கண்ணெதிர்ப்பட்டதனால்) திடுக்கிடுவாள் ; அ உரு - அந்தஉருவெளித்தோற்றம், பேரும் கால் - நீங்கிவிட்ட பொழுது, வெம்பிணியிடை, பேரும் - கொடிய விரகநோயில் மீண்டும் அகப்படுவாள்; (எ - று.)

எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் மனத்திலே நினைக்கப்படும் பொருள் அப்பாவனையின்மிகுதியாற் கண்ணுக்கு எதிரிலுள்ளவாறுபோலக் காணப்படும் இயல்பின்படி இராமன்வடிவத்தை உருவெளித்தோற்றத்திலே கண்டு சிறிதுதாபந்தணிந்து நாணிச் சோர்ந்து திடுக்கிடுமளவில், அப்பொய்த்தோற்றம் நீங்கியிட, மீண்டும் இவள் கண்ணிலான்பெற்றிழந்தானென மிக்க காமநோயால் அழிந்திடுவளென்பதாம். (அங)

அச. ஆகக்கொங்கையிணையனென்றஞ்சன
மேகத்தைத்தழுவும்மவைவெந்தன
போகக்கண்டுபுலம்புமப்புன்மையாண்
மோகத்துக்கோர்முடிவுமுண்டாங்கொலோ.

(இ - ள்.) அஞ்சன மேகத்தை - மைபோலக் கருநிறமாகவுள்ள காளமேகத்தை, ஐயன் என்று - (ஒப்புமையால்) இராமனென்றே கருதி, ஆகம் கொங்கையின் தழுவும் - (தனது, மார்பிலுள்ள தனங்களிற் பிடித்துத் தழுவுவாள்; (அப்பொழுது இவளுடம்பின்வெப்பத்தால்), அவை வெந்தன போக-அம்மேகங்கள் வெந்தழிய, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, புலம்பும் - அழுவாள்; (இங்ஙனம்), அ புன்மையாள் மோகத்துக்கு - அற்பகுணமுள்ள அவ்

வாக்கி கொண்ட காமமயக்கத்துக்கு, ஓர் முடிவும் உண்டாம் கொல் ஓ - ஒரு வரையறையு முண்டோ? [இல்லை யென்றபடி] ; (எ - று.)

காளமேகங்களைக் கண்டு இராமபிரான் வடிவமென்றுநிச்சயித்து அவற்றைத் தன்மார்பில்தழுவுமளவில், அவை இவளதுஉடம்பின்தாபத்தால்வெந்தொழிய, இவள் இராமனுக்கே அபாயமுண்டாய்விட்டதென்று எண்ணிப் புலம்பத்தொடங்குவள் : இப்படி அவள்பட்ட மோகத்துக்கு வரம்பில்லையென்பதாம். மோகம் - மன்மதாவத்தையி னொன்று; அது - அழுங்கலும் மொழிபல பிதற்றலும். புன்மையாள் என்பதைப் புலம்புமென்பதற்கு எழுவாயாக்கி, இறுதியடியைக் கவிக்கூற்றாகநிறுத்தி, வேற்றுப்பொருள்வைப் பணிபட உரைப்பினுமாம். கொங்கையின் ஆக எனப்பிரித்து, தனங்களிற் படும்படி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (அஅ)

அகு. ஊழிவெங்கன லுற்றனளொத்துமவ்
வேழையாவியிறந் திலளென்பரா
லாழியானையடைந் தனள்பின்னையும்
வாழலாமெனுமாசைமருந் தினே.

(இ - ள்.) ஊழி வெம் கனல் உற்றனள் ஒத்தும் - பிரளயகாலத்துப் பரவுகிறகொடுந்தீயிலகப்பட்டவள்போல மிகத்தவித்தும்,—பின்னையும்-இன்னமும், ஆழியானை அடைந்தனள் வாழல் ஆம் எனும் ஆசை மருந்தினே - இராமபிரானைச்சேர்ந்து தான் வாழக்கூடு மென்கிற அவாவாகிய மருந்தினால், அ ஏழை - அந்தஅறிவிலாமகள், ஆவி இறந்திலள் - உயிரொழிந்தாளில்லை.

சூர்ப்பணகை காலாக்கினியில் அகப்பட்டுக்கொண்டாற்போல மிக்க கொடிய காலாக்கினியில் அகப்பட்டு மரணவேதனையடைந்தும், இனியாயினும் எவ்வகைஉபாயத்தினாலாவது இராமனைத் தழுவி இன்பவாழ்க்கை பெறலா மென்னும் ஆசையே இந்நோய்க்கு ஒருபரிகாரமாய்ச் சஞ்சீவி மருந்துபோ லிருக்க, அதனால் உயிர்நீங்காது அரிதின் உயிர்தரித்திருந்தனளென்பதாம். ஒருபொருளினிடத்து மிகஆசைகொண்டார்க்கு அதுதமக்குக்கிடைத்திடக்கூடுமென்ற எண்ணமே மேலிடுவதன்றிக் கிடைக்கமாட்டாதென்ற எண்ணம் தோன்றுவ தில்லையாதலால், இங்ஙனம் ஆசைகொண்டாள். கிடைத்தற்குஅரிய பொருளை அரியதென்று தெளியாது எளியதென்று எண்ணின அறிவின்மைபற்றி, அவளை 'ஏழை' என்றார். 'என்பர்' என்பது - அசை. ஆழியான் - கடல்போலக் கருநிறமுடையவன் ஆசை. மருந்து - உருவகம். (அகு)

அசு. வஞ்சனைக்கொடுமாயைவளர்க்குமென்
னெஞ்சுபுக்கெனதாவத்தைநீக்கெனு
மஞ்சனக்கிரியேயருளாயெனு
நஞ்சநக்கினள்போலநடுங்குவாள்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அவள் இராமனை எதிரில் இருக்கிறதுபோலப் பாவித்து), 'வஞ்சனை கொடு மாயை வளர்க்கும் - வஞ்சனைக்கு இடமான

கொடிய மாயையை மேன்மேற்செய்யவல்ல, என் - எனது, நெஞ்சு-மனத்தினுள், புக்கு - (நீ) பிரவேசித்து, எனது ஆவத்தை நீக்கு-எனது துன்பத்தை நீக்குவாய்,' எனும் - என்று பிரார்த்திப்பாள்; 'அஞ்சனம் கிரியே - மைம்மலைபோன்றவனே! அருளாய்-(எளியேன்பக்கல்) கருணைசெய்வாய்,' எனும்-என்பாள்; (இங்ஙனம் காமநோயால்), நஞ்சம் நக்கினள்போல நடுங்குவாள் - விஷத்தை நாவினால் நக்கி உட்கொண்டவள்போல மிகவருந்துவாள்; (எ-று.)

அவள், மதிமயக்கினால், இராமனைத் தன் எதிரில் உள்ளானாகக் கருதி, அவனை நோக்கி 'கொடியவளான எனது மனத்தினுள் நீ சேர்ந்து அம்மனம் படுந் துயரத்தைத் தீர்த்தருளவேண்டும்' என்று வேண்டி, அவ்வருத்தந்தீராமையால் நஞ்சுண்டவள்போலத் தவித்தனளென்பதாம்.

யாவரையும் வருத்தும்படி வஞ்சகத்தையும் கொடிய மாயையையும் மிகுதியாகச்செய்யவல்ல எனது ஆற்றல் ஒழியுமாறு நீ உனது சாமர்த்தியத்தால் என்னை வருத்தினையென்பது தோன்ற, 'வஞ்சனைக்கொடுமாயைவளர்க்கும் என்' என்றாள்; அன்றி, இப்படிப்பட்ட அரிய ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிற சமயத்தில் எனது துர்க்குணங்களைப் பொருள் செய்யாமல் அருளவேண்டுமென்னுங் கருத்தாற் கூறினளுமாம். ஆவத்து - ஆபத் என்னும்வடசொல்லின் திரிபு; இனி, எனதாவத்தை, எனப் பிரித்து, என்னுடைய தாபத்தை என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. இராமனது காயதிருமேனி இவளை மிகவருத்துதலால், அதனைக் காதலித்ததற்கே 'நஞ்சநக்கினள்போல' என்று உவமை கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். (அசு)

அஎ. காவிபோகயலோவெனுங்கண்ணிணைத்
தேவியோதிருமங்கையிற்செவ்வியாள்
பாவியேனையும்பார்க்குங்கொலோவெனு
மாவியோயினுமாசையினோய்விலாள்.

(இ - ள்.) ஆவி ஓயினும் ஆசையின் ஓய்வு இலாள் - உயிரொழிவதானாலும் ஆசையினொழிவைப் பெறாத அவ்வரக்கி,—'காவியோ - நீலோற்பல மலரோ? கயலோ-கயல்மீனோ? எனும்-என்றுசந்தேகிக்கத்தக்க, கண் இணை-இரண்டு கண்களையு முடைய, தேவியோ - மனையாளோ, திருமங்கையின் செவ்வியாள்-இலக்குமியினும் அழகுடையாள்; (இப்படியிருக்க), பாவியேனையும் - தீவினையுடையவளான என்னையும், பார்க்கும் கொல் ஓ-(அவன் ஒரு பொருளாக மதித்துக்) கண்ணெடுத்துப் பார்த்திடுவனோ?' எனும் - என்று சிந்திப்பாள் ; (எ - று.)

எப்படிப்பட்டவரையுந் தன்கண்ணழகால் வசப்படுத்தவல்லளாய் அருகிலுள்ளவள் திருமகளினும்அழகுடையளாதலால். அவன் அப்போழகிபக்கலிலே மிக்கஅன்புசெய்தலன்றிக் கொடியளானஎன்னையும்பொருள்செய்து நோக்குதலாவது செய்வனோ?என்று அருமைகருதிக்கவன்றனளென்பதாம்.

ஈற்றடி - அவளது ஆசைமிகுதியைக் காட்டும். முதலடி - ஐயவணி: வடநூலார், ஸந்தேஹாலங்காரம் என்பர். கருமையிற் காவியும், பிறழ்ச்சியிற் கயலும், கண்ணுக்கு ஒப்பாம். (௮௭)

௮௮. மாண்டகற்புடையாண்மலர்மாமக
ளீண்டிருக்குநல்லாண்மகளென்னுமால்
வேண்டகிற்பினல்லான்வரமெய்யிடைத்
தீண்டகிற்பதன்றேதெறுங்காமமே.

[இப்பாட்டு - பலபிரதிகளிற் காணப்படவில்லை.]

(இ - ள்.) 'ஈண்டு - இவ்விடத்தில் [இவனருகில்], இருக்கும் - இருக்கின்ற, நல்லாள் மகள் - அழகியவளான பெண், மாண்ட கற்பு உடையாள் - சிறந்த பதிவிரதாதருமத்தை யுடையவளான, மலர் மா மகள் - செந்தாமரை மலரில் வாழுந் திருமகளேயாவள்,' என்னும் - என்றுஎண்ணுவாள்; வேண்டகிற்பின் - (நாம் அவனை) விரும்பிஆசைப்பட்டாலும் [ஆசைப்பட்டமாத்திரத்தா லென்றபடி], தெறும் காமம் - (அகப்பட்டாரை) அழிப்பதாகிய ஆசைநோய், நல்லான் வரம் மெய்யிடை தீண்டகிற்பது அன்றே-அவ்வழகியானது சிறந்த உடம்பிற் சேர்வதன்றுபோலும்,' (என்று எண்ணுவாள்); (எ - று.)—முன்வாக்கியத்திலுள்ள 'என்னும்' என்பதை, பின்வாக்கியத்திலும் எடுத்துக் கூட்டுக.

திருமால்போன்ற அவனது அருகிலுள்ளவள் திருமகளேயென்று எண்ணுவாள்; என்னை வருத்துகிற காமத்தீவேண்டினாலும் அவனை வருத்தமாட்டாதோ? என்று ஏங்கினளென்பதாம்.

இனி, 'மாண்டகற்புடையாள்' என்பதைச் சூர்ப்பணகையாக்கி, அழிந்த கற்புடையா ளென்று உரைத்து, 'என்னும்' என்ற முற்றுக்கு எழுவாயாக் கொள்ளினும் அமையும்; ௨௯ - ஆம் பாட்டில் "தேயுங்கற்பினள்" என்றமை காண்க. மா - இலக்குமி; வடசொல். இராமன் அடிக்கடி அருகில் எதிரில் தோன்றுதலால், 'ஈண்டு' என அண்மைப்பொருள் குறிக்கும் இகரச் சுட்டாற் குறித்தாள். தான் கொண்ட ஒருதலைக்காமமே இங்ஙனம் வருந்துதற்குக் காரணமா மென்பதைக் கருதின ளென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து.

கற்புடையாள் என்பதற்கு - கற்புஉடையாதவள் [கெடாதவள்] என்று கூறவும் இடமுண்டு. 'அல்லால்' என்ற பாடத்துக்கு - விருப்பங்கொண்டாலன்றிக் கொடிய காமம் உடம்பில் தோன்றி வருத்துவதன்றோ? என்று எண்ணினா ளென்றும் உரைக்கலாம்; அப்பொழுது, நான் அவனிடத்து விருப்பங் கொண்டதனால், என்னை இந்நோய் வருத்துகிறது; என்னிடத்து அவன் விருப்பங்கொள்ளாமையால், அவனை இந்நோய் வருத்துகிறதில்லையென்றஉண்மையை நினைத்தனளென்பது கருத்து. அன்றி, வேண்டுமென்றாலும் வேண்டாமென்றாலுங் கொடியகாமம் உடம்பில்தோன்றி வருத்துமன்றோ? என்று பொருள் கொண்டு, சூர்ப்பணகை பலவாறு வருந்தினா

ளென்ற சிறப்புப்பொருளை விளக்குதற்குக் கவி கூறிய பொதுப்பொருளாக்கி, வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின்பாற் படுத்தலும் அமையும்; இப்பொருளுக்கு, 'அன்றே' - தேற்றம். (அஅ)

மறுநாட் சூரியோதய வருணனை.

அகூ. ஆன்றகாதலஃதுறவெய்துழி
மூன்றுலோகமுமூடுமரக்கரா
மேன்றகாரிருணீக்கவிராகவன்
றோன்றினானெனவெய்யவன்றோன்றினான்.

(இ - ள்.) (சூர்ப்பணகை), ஆன்ற காதல்-நிறைந்தகாமநோயை, அஃது-அவ்வாறு, உற - மிகுதியாக, எய்துழி-அடைந்த சமயத்தில்,—மூன்றுலோகமும் மூடும் அரக்கர் ஆம் ஏன்ற கார் இருள் நீக்க இராகவன் தோன்றினான் என - மூன்று உலகங்களிலும் நிறைந்துள்ள இராக்கதர்களாகிய பொருந்திய கரிய இருட்டை ஒழிப்பதற்கு இராமபிரான் உதித்தமைபோல, வெய்யவன் தோன்றினான் - சூரியன் உதித்தான் ; (எ - று.)

அப்படி அவ்வரக்கி வரம்புகடந்த வேட்கைநோயை அடைந்துவருந்துமளவில், சூரியன் உதித்தனனென்பதாம். எங்கும்நிறைந்த கரியபயங்கரமான இருளை யொழிக்கத் தோன்றிய சூரியனுக்கு, எங்கும் நிறைந்த கரிய பயங்கரரான அரக்கரை யழிக்க அவதரித்த இராமபிரானை உவமைகூறினார்; எதிர்நிலையணி. (அகூ)

வேறு.

சூர்ப்பணகை சீதையை எடுத்துக்கொண்டுபோகத் தொடங்குதல்.

கூ0. விடியல்காண்டலினீண்டுதன்னுயிர்கண்டவெய்யாள்
படியிலாண்மருங்குள்ளளவெனையவன்பாரான்
கடிதினோடினெனெடுத்தொல்லைக்கரந்தவள்காதல்
வடிவினானுடன்வாழ்வதேவாழ்வெனமதியா.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) விடியல் காண்டலின் - பொழுது விடிந்ததைக் கண்டதனால், ஈண்டு தன் உயிர் கண்ட-(உடம்பைவிட்டுநீங்காமற்)கூடிய தனது உயிரைப் பார்த்த [உயிர்பிழைக்கப்பெற்ற], வெய்யாள் - கொடியவளான அரக்கி,—'படி இலாள் - ஒப்பில்லாதவளான தேவி, மருங்கு உள் அளவு - தன் பக்கத்தில் உள்ளவளவும், எனை - என்னை, அவன்—, பாரான் - கண்ணெடுத்துப்பார்க்கவும் மாட்டான்; (ஆதலால், நான்), கடிதின் ஓடினென் - விரைவாக ஓடிச்சென்று, எடுத்து - (அவளை) எடுத்துக்கொண்டுபோய், ஒல்லை - விரைவிலே, கரந்து - (எங்கேனும்) மறைத்துவைத்துவிட்டு, (பின்பு), அவள் காதல் வடிவினானுடன் - அவளது ஆசைவடிவமான அவனுடனே, வாழ்வதே-கூடிவாழ்வதே, வாழ்வு - சிறந்தவாழ்க்கையாம்,' என - என்று, மதியா-எண்ணி, (எ - று.)—'வந்து நோக்கினள்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

இராப்பொழுதுகழிந்து சூரியோதயமானவளவிலே, சிறிதுதாபங்குறைந்து உயிர்தேறிய அக்கொடியவள், 'ஒப்பற்ற மனையாள் தன் அருகிலுள்ள மட்டும் என்னை அவன் சிறிதும் விரும்பானாதலால், அவளை நான் விரைந்தோடி யெடுத்துப்போய் எவ்விடத்திலாயினும் மறைவாகவைத்துவிட்டால், பின் அவன் என்னுடன்கூடி இன்பமளிப்பன்: ஆதலால், அதுவே துரிதத்தில் நான்செய்யவேண்டிய தொழில்' என்று எண்ணினளென்பதாம்.

பகலில் இந்திரியங்கள் பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடுதல் கூடுமாதலால், ஒருவாறு காதல்நோய் குறையப் பெறலாம்; இரவில் அங்ஙனமன்றி எல்லாப் பொருளுமடங்க இந்திரியங்களோடு மனம்பிரிந்தபொருளொன்றையே நாடுதலாலும், கல்விக்கு உரிய கால மாதலாலும், அதில் ஆசைநோயை ஆற்றுதல் அரிது; ஆதலால், இரவிற்பட்டதுன்பம் பகல்தொடங்கியவளவில் சிறிதுகுறைவுபட்ட தன்மை முதலடியில் விளங்கும். அவள் காதல் வடிவினன் - அவளிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டு அதன் வசப்பட்டு அதன் மயமாய் நிற்பவன்; இனி, அவளாற் காதலிக்கப்பட்ட வடிவழகுடையானென்றுமாம்.

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும்மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட. கலிநிலைத்துறைகள். (கூ௦)

கூக. வந்துநோக்கினள்வள்ளல்போயொருமணித்தடத்தான்
சந்திநோக்கினனிருந்ததுகண்டனடம்பி
யிந்துநோக்கியநுதலியைக்காத்தயலிருண்ட
கந்தநோக்கியசோலையிலிருந்ததுகாணாள்.

(இ - ள்.) வந்து நோக்கினள் - (அவர்களுள்ள பர்ணசாலையினிடம்) வந்துபார்த்து,—(அப்பொழுது), வள்ளல் - இராமன், போய்—, ஒரு மணி தடத்தான் - அழகிய தொரு கோதாவரியாற்றங்கரையைச் சேர்ந்தவனாய், சந்தி நோக்கினன் இருந்தது - சந்தியாவந்தநகாரியத்திற் கருத்துச் செலுத்திக் கொண்டிருந்ததை, கண்டனள் - பார்த்து,—தம்பி - (அவனது) தம்பியான லக்ஷ்மணன், இந்து நோக்கிய நுதலியை காத்து - சந்திரனை யொத்த நெற்றியையுடைய பிராட்டியைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, அயல் இருண்ட கந்தம் நோக்கிய சோலையில் இருந்தது - பக்கத்திலுள்ளதும் அடர்ச்சியால் இருட்சி பெற்றதும் பரிமளம் மேல் நோக்கி வீசப்பெற்றது மான சோலையில் இருந்ததை, காணாள் - பார்த்திடாதவளாய், (எ - று.)—'தோகையைத் தொடர்ந்தாள்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

கீழ்க்கூறியபடி தீயசிந்தனைகொண்ட சூர்ப்பணகை இராமன் முதலிய மூவரும் இருந்த பர்ணசாலைக்கு வந்து பார்க்குமளவில், இராமன் விடியற்காலத்துச்சென்று கோதாவரிநதியின் ஒருதுறையில் நீராடி அங்குச் சந்தியாவந்தநம் சூரியநமஸ்காரம் முதலிய காலைக்கடமைகளைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கக்கண்டு, சீதைக்குப் பாதுகாவலாய் இலக்குமணன் அவ்வாச்சிரமத்தினருகி

துள்ள இருண்ட சோலையி லிருத்தலை அச்சோலையின் இருட்சியாற் பாராது இங்கு யாவரு மில்லை யென்று எண்ணினுள் என்பதாம்.

கக௬ - ஆம் பாட்டில் "நின்றந்தநதியகத்து நிறைதவத்தின் குறை முடித்து" என வருவதனுல், இங்கே 'தடம்' என்பதற்கு - கோதாவரிநதியி னிட மென்னவேண்டும். சந்தி - ஸந்த்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு: இது, அக்காலத்துக்கு உரிய கடமைகளைக் குறித்தது. இந்து, கந்தம் - வட சொற்கள். நெற்றிக்குப் பாதிச்சந்திரனுவமை-வளைவிலும், ஒளியிலு மென்க.

கூஉ. தனியிருந்தனள்சமைந்ததென்சிந்தனைதாழ்வுற்
றினியிருந்தெனக்கெண்ணுவதில்லெனவெண்ணுத்
துனியிருந்தவன்மனத்தினடோகையைத்தொடர்ந்தாள்
கனியிரும்பொழில்காத்தயலிருந்தவன்கண்டான்.

(இ - ள்.) 'தனி இருந்தனள் - (நான்வந்த இப்பொழுது) தனியளாயே இருந்திட்டாள்; (ஆதலால்), என் சிந்தனை சமைந்தது - எனது எண்ணம் பலித்தது: இனி - இனிமேல், தாழ்வு உற்று இருந்து-காலதாமதமடைந்தி ருந்து, எண்ணுவது-ஆலோசிக்கவேண்டுவது, எனக்கு—, இல் - (யாதொன் றும்) இல்லை', என - என்று, எண்ணு - எண்ணி, துனி இருந்த வல் மனத்தி னள் - கறுத்தங்கிய கொடிய மனத்தையுடையவளாகிய அச்சூர்ப்பணகை, தோகையை தொடர்ந்தாள்-மயில்போலுஞ் சாயலுள்ள சீதையைப் பிடித்தற் குப் பின்தொடர்ந்தாள்; (அதனை), கனி இரும் பொழில் காத்து அயல் இருந் தவன் - பழங்களையுடைய பெரிய அச்சோலையிற் காவல்செய்துகொண்டு அருகிலிருந்த இலக்குமணன், கண்டான் - பார்த்திட்டான்; (எ - று.)

நான் இவளையெடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டு மென்று எண்ணங் கொண்டு வந்தபொழுது, இவள் கொழுநனைப் பிரிந்து வேறு எவருந்துணை யில்லாமல் தனியேயுள்ளா ளாதலால், எனது எண்ணம் ஈடேறிவிட்டது; இனி ஒன்றும் ஆலோசிக்க வேண்டுவதில்லை; தாமதஞ் சிறிதுஞ் செய்யலா காது என்று எண்ணி உடனே அரக்கி பிராட்டியைத்தொடருமளவில், அவ ளுக்குப் பாதுகாவலாய் அருகிற் சோலையிலிருந்த இலக்குமணன் பார்த்திட் டானென்பதாம். சமைந்தது - விரைவுந் தெளிவும் பற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. சிந்தா - வடசொல். (கூஉ)

இலக்குமணன் சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ்செய்தல்.

கூ௩. நில்லடீஇயெனக்கடுகினன்பெண்ணெனநினைந்தான்
வில்லெடாதவள்வயங்கெரியாமெனவிரிந்த
சில்லலோதியைச்செங்கையிற்றிருகுறப்பற்றி
யொல்வயிற்றுதைத்தொளிகிளர்சுற்றுவாளுருவி.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (அத்தீச் செய்கையைக் கண்ட இலக்குமணன்),—(கோபங் கொண்டு), நில் அடிஇ என - 'அடிஇ! நில்' என்று அதட்டிச் சொல்லிக்

கொண்டு, கடுகினன் - விரைவாக வந்து, பெண் என நினைந்தான் - 'பெண் கொலை பெரும்பாவம்' என்று எண்ணினதனால், வில் எடாது - (அம்பெய்து அவளைக்கொல்லும்பொருட்டு) வில்லைக் கையிலெடுக்காமல், அவள் - அவளுடைய, வயங்கு எரி ஆம் என விரிந்த சில் அல் ஓதியை-பற்றிவிளங்குகிற நெருப்புப்போலப் பரந்துள்ள சில அல்லாத [மிகப்பலவாகிய] தலைமயிரை, செம் கையின்-(தனது) சிவந்த (இடக்) கையால், திருகு உறபற்றி - முறுக்குண்டாகப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒல் வயிறு உதைத்து - விரைவாக வயிற்றிற் காலால் உதைத்து, ஒளி கிளர் சுற்று வாள் உருவி - ஒளிவிளங்குகிற உடைவாளை (வலக்கையில்) உருவியெடுத்து, (எ - று.)—'நூக்கி' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

அரக்கி பிராட்டியைத் தொடர்தலைக் கண்டவளவிற் கோபங்கொண்டு இலக்குமணன் 'யாரடீ! தொடாதே, விலகிநில்' என்று சினமொழிகளைக் கூறிக்கொண்டே விரைவாக அருகில்வந்து, ஸ்த்ரீஹத்தி மகாபாதகமாதலால் அவளை வில்லம்புதொடுத்துக் கொல்லநினையாமல் அங்கபங்கஞ்செய்து உயிருடனே விட்டிடக் கருதி, அவளது சிவந்த தலைமயிர்க்கற்றையை ஒரு கையால் முறுக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு அவள் வலிமை கெடுமாறு அவள்வயிற்றில் ஒருதையுதைத்து மற்றொருகையால் உடைவாளை யெடுத்துக் கொண்டனன்.

எரியெனவிரிந்த ஓதி - செம்பட்டமயிர். சுற்றுஎன்பது - அரையைச் சுற்றியுள்ளதான இடைக்கச்சைக் குறிக்க. சுற்றுவாள் என்பது - அதிற்கட்டப்படும் உடைவாளுக்குக் காரணப்பெயராம். (கூரு)

கூச. ஊக்கித்தாங்கிவிண்படர்வெமென் றுருத்தெழுவாளை
நூக்கிநொய்தினின்வெய்திழையேலென நுவலா
மூக்குங்காதும்வெம்முரண்முலைக்கண்களுமுறையாற்
போக்கிப்போக்கியசினத்தொடும்புரிகுழல்விட்டான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), 'ஊக்கி-வலிமைகொண்டு, தாங்கி விண்படர்வெம் - (இவனை) எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றிடுவோம்,' என்று - என்று எண்ணி, உருத்து எழுவாளை - கோபங்கொண்டு அங்ஙனஞ் செய்யத் தொடங்கும் அவளை, நொய்தினின் நூக்கி - எளிதில் [அலட்சியமாக] விரைவிற் கீழேதள்ளி, வெய்து இழையேல் என நுவலா - ('இப்படிப் பட்ட) கொடுந்தொழிலை இனிச்செய்யாதே' என்று புத்திசொல்லிக் கொண்டே, மூக்கும்-(அவளது) மூக்கையும், காதும்-காதுகளையும், வெம் முரண் முலை கண்களும்-கொடிய வலிய முலைக்காம்புகளையும், முறையால் போக்கி - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அறுத்து, (அதன்பின்பு), போக்கிய சினத்தொடும்-தணிந்த கோபத்துடனே [கோபந்தணிந்து], புரி குழல் விட்டான் - (தன் கையிற்) சுற்றிப்பிடித்த அவள்தலைமயிரை விட்டிட்டான்; (எ - று.)

இங்ஙனம் இலக்குமணன் அவள் தலைமயிரைக் கையாற்பற்றிக்கொண்டு வாளை யெடுத்தபொழுது, அவள் இவனைத் தன்வலிமையால் தான் எடுத்துக்

கொண்டு வானிற் சென்றிடுவதாகத் துணிந்து உக்கிரங்கொண்டு வலிமையோடு அங்ஙனஞ் செய்யத்தொடங்குமளவில், இலக்குமணன் அவளைத் தன் வலிமையால் எளிதிற் கீழேதள்ளி 'இனி இப்படிச்செய்யாதே செய்யாதே' என்று சொல்லிக்கொண்டு மூக்கு முதலிய சில உறுப்புக்களை யறுத்துப் பின்பு கோபமாறி அவள் மயிரைக் கைவிட்டன னென்பதாம். (கூச)

அவளது கதறலும், இரத்தப்பெருக்கும்.

கூரு. அக்கணத்தவள்வாய்திறந்தாற்றியவமலை
திக்கனைத்தினுஞ்சென்றதுதேவர்தஞ்செவியும்
புக்கதுற்றதுபுகல்வதென்மூக்கெனும்புழையூ
டுக்கசோரியினீரமுற்றுருகியதுலகம்.

(இ - ள்.) அ கணத்து - அந்த க்ஷணத்திலே, அவள்—, வாய் திறந்து ஆற்றிய - வாயைப் பெரிதாகத்திறந்துகொண்டு கதறின, அமலை - ஓசை, திக்கு அனைத்தினும் சென்றது - எல்லாத்திக்குக்களிலும் போய்ப் பரவிற்று. தேவர்தம் செவியும்புக்கது - (மேலுலகத்துள்ள) தேவர்களது காதுகளிலும் போய்நுழைந்தது; உற்றது புகல்வது என் - (மற்றும்) நடந்ததைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவது யாது உளது? மூக்கு எனும் புழையூடு - (அவளது)மூக்கென்கிற துவாரத்தினின்றும், உக்க - வழிந்த, சோரியின் நீரம் - இரத்தநீர், உற்று-மிக்குப்பாய்தலால், உலகம் உருகியது-நிலவுலகம் கரைந்தது; (எ - று.)

அப்பொழுது அவள் மிகவருந்திப் பேரிரைச்சலிட்ட ஓசை எட்டுத்திக்குக்களிலும் போய் மேலுலகத்தாரது காதிலும் பட்டதென்றால், இவ்வுலகில் அம்முழக்கம் மிக்கதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதில்லையன்றோ? இது நிற்க; அவளது அறுபட்ட மூக்கின் துவாரவழியாய்ப் பெருகின இரத்த வெள்ளம் பாய்தலால் மண்முழுவதுங் கரைந்திட்ட தென்பதாம்; உயர்வு நவிற்சியணியும் செய்யுட்பொருட்பேறணியும் சேர்ந்த சேர்வையணி. (கரு)

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கப்படுத்தியதன் வருணனை.

கூசு. கொலைதுமித்துயர்கொடுங்கதிர்வாளினக்கொடியாண்
முலைதுமித்துயர்மூக்கினைநீக்கியமுறைமை
மலைதுமித்தெனவிராவணன்மணியுடைமகுடத்
தலைதுமித்தற்குநாட்கொண்டதொத்ததோர்தன்மை.

(இ - ள்.) கொலை துமித்து - (சூர்ப்பணகையைக்) கொல்லுதலையொழித்து [கொல்லாமல்], உயர் கொடுங் கதிர் வாளின் - சிறந்தகொடிய ஒளியுள்ள உடைவாளினால், அ கொடியாள் முலை துமித்து - அந்தக்கொடியவளது கொங்கைகளை அறுத்து, உயர் மூக்கினை நீக்கின - உயர்ந்த மூக்கையும் அறுத்திட்ட, முறைமை - செய்கை,—மலை துமித்து என - மலையைக் கொடுமுடிதுணித்தாற்போல, இராவணன் மணி உடை மகுடம் தலை துமித்தற்கு - இராவணனது இரத்தினங்களையுடைய கிரீடத்தை யணிந்த தலைகளைத்

துணிப்பதற்கு, நாள் கொண்டது ஓர் தன்மை ஒத்தது - நல்லநாள்கொண்டு தொடங்கிவைத்த தொரு தன்மையைப் போன்றது; (எ - று.)

இளையபெருமாள் சூர்ப்பணகையை (அன்று) உறுப்பறுத்திட்ட செயல், பின்பு இராமபிரான் அவள்தமையனது தலைகளைத் துணித்தற்பொருட்டு நாட்கொண்டிட்ட தன்மை போன்ற தென்பதாம். நாட்கொள்ளுதலாவது - ஒருகாரியத்தைச்செய்தற்கு ஏற்ற நாளையும் லக்கினத்தையும் அமைத்துக் கொண்டவர் யாதாயினும்ஒருகாரணத்தால் அன்றே அக்காரியத்தைச்செய்ய இயலாதாயின் அதற்கு அங்கமானதொரு காரியத்தை அம்முகூர்த்தந் தவறாமல் அதிலே தாமாவது தமது பரிவாரத்தைக்கொண்டாவது தொடங்கி வைத்தல். முன்பு நாட்கொண்டு அங்கமானகாரியத்தைச் செய்தது, பின்பு பிரதானகாரியத்தை முடிப்பதற்குக் காரணமாகுங் கொள்கையின்படி, சூர்ப்பணகையைக் கொல்லாம லுறுப்பறுத்துவிட்டது அவள்போய் இராவணனைக் கொண்டுவந்து மடித்தற்குக் காரணமாதல் காண்க. கொலைதுமித்து உயர் என எடுத்து, வாளுக்கு அடைமொழியாக்கி, கொல்லுதலுண்டாம்படி (பகையை) வெட்டி மேம்பட்ட என்று வாளின் இயற்கையை விளக்கியதாகப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. கதிர் - கூர்மையுமாம். இங்கே, முலையையும் மூக்கையுங் கூறியது - காதுக்கும் உபலக்ஷணம்; இது மேலுங் கொள்க. 'நீக்கிய மூத்தம்'என்ற பாடத்துக்கு - நீக்கிய முகூர்த்தமென்க; மூத்தம் - வடசொற்சிதைவு. (கூசு)

இலக்குமணனால் தள்ளப்பட்ட சூர்ப்பணகை எழுதல்.

கூஎ. அதிரமாநிலத்தடிபதைத்தாற்றியவரக்கி
கதிர்கொள்காலவேற்கரன்முதனிருதர்வெங்கதப்போ
ரெதிரிலாதவரிறுதியினிமித்தமாவெழுந்தாண்
டுதிரமாரிபெய்கார்நிறமேகமொத்துயர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) அதிர - அதிர்ச்சியுண்டாக, மா நிலத்து - பெரியதரையிலே கிடந்து, அடி பதைத்து - (மிக்கநோவினாற்) கால்களை உதறிக்கொண்டு, ஆற்றிய - கதறிய, அரக்கி—,—கதிர் கொள் - பிரகாசத்தைக்கொண்ட [அல்லது கூர்நுனிகொண்ட], காலன் வேல் - யமன்போலக்கொடிய வேலாயுதத்தையுடைய, கரன் முதல்- கரன்முதலான, வெம் கதம் போர் எதிர் இலாதவர்-கொடிய உக்கிரத்தோடு போர்செய்தலில் மாறில்லாதவராகிய, நிருதர்-இராக்கதரது, இறுதியின் நிமித்தம் ஆ-நாசத்தின்பொருட்டாக, எழுந்து—, ஆண்டு - அவ்விடத்து, உதிரம் மாரி பெய் கார் நிறம் மேகம் ஒத்து - இரத்தமழையைச்சொரிகிற கருத்தநிறமுள்ள மேகத்தைப் போன்று, உயர்ந்தாள் - உயர்ந்துதோன்றினாள்; (எ - று.)

இலக்குமணனால் தள்ளப்பட்டுக் கீழ்விழுந்து உறுப்பறுப்புண்டு அந்நோவு பொறுக்கமாட்டாமற் கால்களை உதறிக்கொண்டு நிலம் அதிரும்படி பேரிரைச்சலிட்ட அவள் பின்பு எழுந்து இரத்தஞ்சொரிய உயர்ந்த தோற்றம், அரக்கரழிவைத் தெரிவிக்குந் துர்நிமித்தமாகத் தோன்றி அவ்விடத்தில்

இரத்தமழையைச் சொரிகிற கருமேகம் போன்றிருந்த தென்பதாம்; தற்குறிப்பேற்றவணி. மேகம் இரத்தமழைபொழிதல், ஓர் உற்பாதம். (கஎ)

அவள் பலவாறு துயநுறுதல்.

கஅ. உயரும்விண்ணிடைமண்ணிடைவிழுங்கிடந்துழைக்கு
மயருங்கைகுலைத்தலமருமாருயிர்சோரும்
பெயரும்பெண்பிறந்தேன்பட்டபிழையெனப்பிதற்றுந்
துயருமஞ்சிமுன்றொடர்ந்திலாத்தொல்குடிப்பிறந்தாள்.

(இ - ள்.) துயரும் - துன்பமென்கின்ற குணந்தானும், அஞ்சி - பயந்து, முன் தொடர்ந்திலா - இதற்குமுன் சேரமாட்டாத, தொல் குடி - பழமையான (அரக்கர்) குலத்தில், பிறந்தாள் - பிறந்தவளான அவள், விண்ணிடை உயரும் - வானத்தில் எழுவாள்; மண்ணிடை விழும்-(அதற்கு ஏற்ற வலிமையில்லாமையால் உடனே) தரையில் விழுவாள்; கிடந்து உழைக்கும் - (அங்கே விழுந்து) கிடந்து மிகவருந்துவாள்; அயரும் - தளர்வாள்; கை குலைத்து அலமரும்-கைகளைப்பிசைந்துகொண்டு மனஞ்சுழல்வாள்; ஆர் உயிர் சோரும்-அரிய உயிர் சோர்வாள் [மூர்ச்சிப்பாள்]; பெயரும் - (அம்மூர்ச்சைதெளிந்து) எழுவாள்; பெண் பிறந்தேன் பட்ட பிழை என பிதற்றும்-பெண்ணைப்பிறந்த யான் அடைந்த பரிபவம் (என்னே!) என்று பலமுறை கூறுவாள்; (எ - று.)

இதுவரையிலும் ஒருநாளும் துன்பமென்பது தொடரப்பெறாத தொன்றுதொட்டுவருஞ் சிறந்த அரக்கர்குலத்திற் பிறந்த அவள், வானத்தை நோக்கி எழும்பத்தொடங்குவாள்: அங்ஙனம் எழுதற்கு ஆற்றலில்லாமற் கீழே விழுவாள் : அங்கே விழுந்துகிடந்து இட்டகாலிட்டகையாய் வருந்துவாள்; நிலைதளர்வாள்; இன்னதுசெய்வதென்றறியாது கைகளைப்பிசைந்துகொண்டு மூர்ச்சிப்பாள்: தானே அரிதில்தெளிந்தெழுவாள் ; யான் பெண்பிறந்து என்னபாடுபட்டே னென்று வாய்பிதற்றுவா ளென்பதாம். அரக்கர் குலத்தவர் இதுவரை துன்பமடையாமைக்குக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. துயர்அஞ்சுதல் - அஞ்சாதது அஞ்சுவதுபோலக் கற்பனைவகையாற் கூறப்பட்டது; மரபுவழுவமைதி. (கஅ)

கக. ஒற்றுமூக்கினையுலையுறுதீயெனவுயிர்க்கு
மெற்றுங்கையினைநிலத்தினிலிணைத்தடங்கொங்கை
பற்றும்பார்க்குமெய்வெயர்க்குந்தன்பருவலிக்காலாற்
சுற்றுமோடும்போய்ச்சோரிநீர்சொரிதரச்சோரும்.

(இ - ள்.) மூக்கினை - மூக்கை, ஒற்றும் - (கைகளால் அல்லது ஆடையினால்) ஒற்றிக்கொள்வாள்; உலை உறு தீ என - உலைக்களத்திற் பொருந்திய நெருப்புப்போல, உயிர்க்கும் - (வெவ்விதாகப்) பெருமூச்சுவிடுவாள்; நிலத்தினில் கையினைஎற்றும்-தரையிற் கைகளை மோதுவாள்; இணை தட கொங்கை

பற்றும் பார்க்கும்-பெரிய இரண்டுதனங்களையும் (கைகளாற்) பிடித்துப்பார்ப்பாள்; மெய் வெயர்க்கும் - உடம்பு வேர்ப்பாள்; தன் - தனது, பரு வலி காலால் - பருத்த வலிமையையுடைய கால்களால், சுற்றும் ஓடும் - சுற்றிலும் ஓடுவாள்; போய் - (அங்ஙனஞ்) சென்று, சோரி நீர் சொரிதர - இரத்தம் பெருக, சோரும் - தளர்வாள்; (எ - று.)

நிலம்-(சலியாது) நிற்ப தெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர்; நில் - பகுதி, அம் - கர்த்தாப்பொருள்விகுதி; பூமிக்கு 'அசலா' என்றும், 'ஸ்திரா' என்றும் வடமொழியில் வழங்குகிற பெயர்களின் பொருளோடு இதனை ஒப்பிடுக. ()

அவள் தன்குலத்தாரைக் குறிப்பிட்டுப் புலம்பத்தொடங்குதல்.

௧௦௦. ஊற்றுமிக்கநீரருவியினொழுகியகுருதிச்
சேற்றுவெள்ளத்துட்டிரிபவடேவருமிரியக்
கூற்றுமுட்குந்தன்குலத்தினோர்பெயரெலாங்கூறி
யாற்றுகிற்கிலள்பற்பலபன்னிநின்றழைத்தாள்.

(இ - ள்.) ஊற்று மிக்க - (மேன்மேற்சுரக்கின்ற) ஊற்றினின்று மிக்குப் பெருகிய, நீர் அருவியின் - நீர்ப்பெருக்குபோல, ஒழுகிய - (தன் உடம்பினின்று மிக்கு) வழிந்த, குருதி - இரத்தத்தாலாகிய, சேறு வெள்ளத்துள் - மிக்க சேற்றினிடையிலே, திரிபவள் - அலைபவளாகிய அவள்,—ஆற்றுகிற்கிலள் - துன்பம்பொறுக்கமாட்டாதவளாய்,—தேவரும் இரிய - தேவர்களும் (தன்முழக்கங்கேட்டு) அஞ்சியோடும்படி, கூற்றும் உட்கும் தன் குலத்தினோர் பெயர் எலாம் கூறி - யமனும் அஞ்சும்படியான தனது குலத்தாரது பேரையெல்லாஞ் சொல்லி, பல் பல பன்னி நின்று - மற்றும் பலபல பேச்சுக்களையும் எடுத்துச்சொல்லிக்கொண்டு, அழைத்தாள் - கூப்பிடுபவளானாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த பதின்மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

ஊறுவது, ஊற்று. தேவரும் என்ற உம்மை - அவர்களது மேலுலகத்திலுள்ள தன்மையையும், கூற்றும் என்ற உம்மை - அவனது யாவரையும் அஞ்சுவிக்குந் தன்மையையும் புலப்படுத்தி உயர்வுசிறப்பாம். (௧௦௦)

வேறு.

இனிச் சூர்ப்பணகை புலம்பல்.

௧௦௧. நிலையெடுத்துநெடுநிலத்துநீயிருக்கத்தாபதர்கள்
சிலையெடுத்துத்திரியுமிதுசிறிதன்றோதேவரெதிர்
தலையெடுத்துவிழியாமைச்சமைப்பதேதழலெடுத்தான்
மலையெடுத்ததனிமலையேயிவைகாணவாராயோ.

(இ - ள்.) தழல் எடுத்தான்-அனலைக் கையிலேந்தியுள்ள சிவபிரானது, மலை - கைலாசகிரியை, எடுத்த - (கைகளாற் பெயர்த்து மேல்) எடுத்த, தனி மலையே-ஒப்பற்ற மலைபோல்பவனே!—நீ—, நெடு நிலத்து-பெரிய இப்

பூலோகத்தில், நிலை எடுத்து இருக்க வாழ்க்கைநிலை கொண்டிருக்கையில், தாபதர்கள் - முனிவேடங்கொண்டவர், சிலை எடுத்து திரியும் இது - (அச்சமின்றிக் கையில்) வில்லையேந்திக்கொண்டு சஞ்சரிப்பது, சிறிது அன்றோ - (உன்பெருமைக்குக்) குறைவான தன்றோ? தேவர் எதிர் தலை எடுத்து விழியாமை சமைப்பதே - தேவர்கள் உன்எதிரில் தலையெடுத்துப்பார்க்கவொண்ணாதபடி செய்திடுதல்மாத்திரமேயோ (உன்செயல்)? இவை காணவாராயோ - (யான்பட்ட) இப்பாடுகளைப் பார்க்க வரமாட்டாயோ? (எ - று.)

தாருகவனத்துமுனிவர்களா லேவப்பட்டுத் தன்னைக் கொல்லுதற்கு வந்த பெருநெருப்பைத் தனது ஆற்றலால் வலியடக்கித் தனது கையொன்றில் ஏந்திய திவ்வியசக்தியுடைய ருத்திரமூர்த்தியின் வாசஸ்தானமான கயிலைமலையையும் நிலைபெயர்த்தெடுத்த பேராற்றலுடையவனே! நீ யாவரையும்வென்று எங்குந் தடையற ஆஞ்ஞைசெலுத்தி இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், உன்னைப்பொருள்செய்யாமல் உனக்கு எதிராகச் சில தவவேடத்தோர் படைக்கலமெடுத்துத் திரிவது, உனது மகாபராக்கிரமத்துக்கும், பெரும்புகழ்க்கும் குறைவன்றோ? தேவர்களையெல்லாம் தலையெடுக்கவொட்டாமல் வென்று அடக்கிவிட்டமைமாத்திரமே அமைவதோ? இப்படிப்பட்ட சிறுபகைகளையுங் கவனிக்கவேண்டாவோ? என்றாளென்க.

மரவுரியும் சடைமுடியுமாகிய வேடமாத்திரத்தைக்கொண்டு, 'தாபதர்கள்' என்றாள். தாபதர் - தாபஸரென்ற வடசொல்லின் திரிபு; இச்சொல், எளியவரென்ற பொருளிலும் பயில்வதுண்டு. 'தேவரெதிர் தலையெடுத்து விழியாமை சமைப்பதே' என்பதற்கு - தேவர்கள் முன்னிலையில் நான் தலையெடுத்து விழிக்கக்கூடாதபடி என்னை இவர்கள் பங்கப்படுத்துவது தகுதியோ? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். விழியாமை - எதிர்மறைவினையெச்சம். 'விழியாமை சமைப்பதே' என்ற பாடத்துக்கு - எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர் இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையில் விகாரத்தியல்பாய் நின்றதென்க. மலையைஎடுத்த பெருமலையே யென விளிப்பாள், 'தனிமலையே' என்றாள். மலை - இராவணனுக்கு உவமையாகுபெயர்.

இதுமுதல் முப்பத்திரண்டு கவிகள் பெரும்பாலும் நாற்சீருங் காய்ச்சீராய் வந்த அளவடி நான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்**. இவற்றை நாற்சீர் நான்கடித் தரவுகொச்சகமென்றலும் ஒன்று. (க0க)

கOஉ. புலிதானேபுறத்தாகக்குட்டிகோட்படாதென்ன
வொலியாழியுலகுரைக்குமுரைபொய்யோவூழியினுஞ்
சலியாதமூவருக்கும்வானவர்க்குந்தானவர்க்கும்
வலியானேயான்பட்டவலிகாணவாராயோ.

(இ - ள்.) ஊழியினும் சலியாத - கற்பாந்தகாலத்திலும் நிலைகுலையாத, மூவருக்கும் - திரிமூர்த்திகளுக்கும், வானவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், தானவர்க்கும் - அசுரர்களுக்கும், வலியானே - (மேம்பட்ட) வலிமையுடையவ

னே!—'புலி தானே புறத்து ஆக - தாய்ப்புலி பின்னேயிருக்க, குட்டி கோள் படாது - அதன் குட்டி (யாவராலும்) பிடித்து வருத்தமடைவிக்கப்படாது,' என்ன - என்று, 'ஒலி ஆழி உலகு உரைக்கும் - ஒலியையுடைய கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலுள்ளார் கூறுகிற, உரை - வார்த்தை, பொய்யோ - பொய்யாமோ? யான் பட்ட வலி காண வாராயோ - நான் அடைந்த கொடு நோவைப் பார்க்க வரமாட்டாயோ? (எ - று.)

'புலிதானே புறத்தாகக் குட்டி கோட்படாது' என்ற வாக்கியம் - உப மானத்தால் உபமேயத்தை விளக்கும் பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்கா மாய், வலிய பெரியோர் புறத்தேயிருக்க அவரைச்சார்ந்தோர் எவராலுந் துன்புறுத்தப்படார் என்ற உபமேயத்தை விளக்கும். பெரியதமையனை நீ எனக்குப் புறக்காவலாகஇருக்கையில் உன்னுடைய செல்வத்தங்கையான என்னை இவர் வருத்தியதனால், அவ்வுரைபொய்யாயிற்றோ? என்றாள். (௧0௨)

௧0௩. ஆர்த்தானைக்கரசுந்தியமரர்கணத்தொடுமடர்ந்த
போர்த்தானையிந்திரனைப்பொருதவனைப்போர்தொலைத்து
வேர்த்தானையுயிர்கொண்டுமீண்டானைவெரின்பண்டு
பார்த்தானேயான்பட்டபழிவந்துபாராயோ.

(இ - ள்.) ஆர்த்து - ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு, ஆனைக்கு அரசு உந்தி- யானைகட்குஅரசனை ஐராவதத்தை ஏறிநடத்தி, அமரர் கணத்தொடும் - தேவர்கள்கூட்டத்துடனே, அடர்ந்த-வந்துநெருங்கிய, போர் தானை இந்தி ரனை- போர்செய்யவல்ல சேனைகளோடு கூடிய தேவேந்திரன், பொருது- எதிர்த்துப்போர்செய்து, அவனை—, போர் தொலைத்து- யுத்தத்தில் வலிமை யழியச்செய்து, வேர்த்தானை உயிர்கொண்டு மீண்டானை- (அப்பொழுது அச்சத்தால்) உடம்புவியர்த்து உயிரை அழியாமற்கொண்டு (போரினின்று மீண்ட அவ்விந்திரனை, பண்டு- முன்பு, வெரின் பார்த்தானே- முதுகுகண்ட வனே! யான் பட்ட பழி வந்து பாராயோ-நான் அடைந்த நிந்தனையை வந்துபார்க்கமாட்டாயோ? (எ- று.)

இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்து எல்லாவுலகத்தவரையுங் கீழ்ப்ப படுத்தத்தொடங்கி ஆங்காங்குச் சேனையோடு சென்று பொருது சயித்துக் கொண்டே போகும்பொழுது சுவர்க்கலோகத்தையடைந்து இந்திரனை யெதிர்க்க அவன் தேவசேனையுடனே வந்து தனது வலிய பெரிய ஐராவ தயானையின் மீது ஏறிக்கொண்டு இராவணனும்வியக்கும்படி உக்கிரமாக யுத்தஞ்செய்யு மளவில், இராவணன்மகனை மேகநாதன் மாயையில்மறைந்து ஆயுதமழை சொரிந்து இந்திரனைக் கலங்கச்செய்து அவன் அஞ்சி ஓடலுற மளவில் அங்ஙனஞ்செல்லவொண்ணுதபடி மாயைப்பாசத்தால் அவனைப் பிணித்து வெற்றிகொண்டு மீண்டு இராவணனோடும் சேனையோடும் இலங் கைக்கு வந்து அவனைச் சிறையில் வைத்திருக்க, அச்செய்தியை உணர்ந்த பிரமதேவன் வானவர்சூழ அங்கு வந்து இராவணனைக் கண்டு 'இந்திரனைச்

சயித்ததனால், உன்மகனுக்கு **இந்திரஜித்** என்று இனிப் பெயர்வழங்குக, என்று உபசார வார்த்தைகூறி அம்மகனுக்கு வாமுமளித்து இந்திரனைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டு சென்றன னென்பது வரலாறு.

இனி,'இராவணனும் இராக்கதசேனையும் இந்திராதிதேவர்களால் மிக வருத்தமடைந்தநிலையில், மேகநாதன் மாயையாற் பொருது இந்திரனைச் சிறைபிடித்துக் கொண்டுவந்து இராவணனுக்குக் காட்ட, அவன் மிகமகிழ்ந்து 'இந்திரனைப்பிடித்தவாறே நீ தேர்மீது ஏறி இச்சேனையெல்லாம் புடைசூழ முந்தி இலங்கைக்குச் செல்; யான் உன்பின்னே வருகிறேன்' என்று சொல்லி அங்ஙனமே மகனைச் சிறப்பாகமுன்செலுத்தித் தான் அவன் பின்னே சென்றனன்' என்று வால்மீகி ராமாயணத்தின் உத்தரகாண்டத்திலுள்ளதனால், இப்பாட்டுக்கு - இந்திரனை எதிர்த்துத்தாக்கி அவனைப்போரழித்து, வேர் தானை உயிர்கொண்டு - தனதுசிறந்தசேனையை உயிரிறவாதபடிசெய்து உடன்கொண்டு, மீண்டானை - (வெற்றியோடு போரினின்று) மீண்ட மேகநாதனை, பண்டு - முன்பு, வெரின் பார்த்தானே - முதுகை நோக்கிக்கொண்டு (மகிழ்ச்சியோடு) பின்சென்ற இராவணனே! என்றும் உரைக்கலாம். இங்ஙனங்கொள்ளுதல், முன்பின் பாடல்களில் இராவணனைவிளித்துள்ளதனோடும் பொருந்தும். வேர்த்தானை - அடிப்படை, மூலபலம். (க0௩)

கOச. **காற்றினையும்புனலினையுங்கனலினையுங்கடுங்காலக்**
கூற்றினையும்விண்ணினையுங்கோளினையும்பணிகொண்டாற்
சாற்றினைநீயீண்டிருவர்மானுடவர்க்காற்றாது
மாற்றினையோவுன்வலத்தைச்சிவன்றடக்கைவாள்கொண்டாய்.

(இ-ள்.) சிவன் தடகை வாள் கொண்டாய்-சிவபிரானது பெரிய கையாற் கொடுக்கப்பட்ட வாளாயுதத்தைப் பெற்றவனே! நீ—, காற்றினையும் - காற்றின் தெய்வமாகிய வாயுவையும், புனலினையும்-நீரின் தெய்வமாகிய வருணனையும், கனலினையும் - நெருப்பின் தெய்வமாகிய அக்கினியையும், கடுங் காலம் கூற்றினையும் - கொடியகாலத்தை வரையறை செய்கிற யமனையும், விண்ணினையும் - சுவர்க்கத்தையும், கோளினையும் - நவக்கிரகங்களையும், பணி கொண்டற்கு - குற்றேவல் கொள்ளுதற்கு, ஆற்றினை-வல்லமையுடையனாய்; (அப்படிப்பட்ட நீ), ஈண்டு இருவர் மானுடவர்க்கு ஆற்றாது - இங்குள்ள மனிதரிரண்டுபேர்க்கு எதிர்செய்யும் வலியில்லாமல், உன் வலத்தை மாற்றினையோ - உனது வலிமையை மாறச் செய்துவிட்டாயோ? (எ - று.)

இந்திரனுள்ளிட்ட திக்குப்பாலகரையும் சூரியன் முதலிய கிரகங்களையும் வென்று கீழ்ப்படுத்தி அடிமையாக்கிக் குற்றேவல் செய்வித்துக்கொள்ள வல்லவனான நீ, எனக்கு இப்படி இடையூறுசெய்த இந்த மனிதரிருவர்க்கும் ஏற்ற தண்டனை செய்தற்கு வாராமல் நிற்கின்றனையே; உனது வலிமைக்கு ஏதேனுங் குறைவு உண்டாயிற்றோ? என்று கதறினா ளென்க.

இராவணன் கைலாசத்தைப் பெயர்த்தெடுக்கலுற்றபொழுது, அதன் மேலுள்ள சிவபிரான் தன் திருவடியின் பெருவிரலினால் அம்மலையை அழுத்தியூன்ற, அதனால் இராக்கதராசன் கைகள் நசுக்குண்டு பெயர்க்கமாட்டாமற் பேரிரைச்சலிட்டு மந்திரிகள் சொன்னபடி சாமவேதகானத்தால் அக்கடவுளை வெகுகாலந் தோத்திரஞ்செய்ய, பரமசிவன் மனமிரங்கி விரலைத் தளர்த்தி அவன் தோள்களை விடுவித்து ராவண னென்னும் பெயரையும் அவனது வேண்டுகோளின்படி நீண்ட ஆயுளையும் சந்திரஹாஸ மென்பதொரு சிறந்த வாளாயுதத்தையும் தந்தருள, அவற்றை அவன் பெற்று மீண்டனன் என்பது, வரலாறு. (கoச)

கoரு. உருப்படிவமன்மதனையொத்துளரேயாயினுமுன்
செருப்படியிற்பொடியொவ்வாமானிடரைச்சீறுதியோ
நெருப்படியிற்பொடிசிதறநிறைந்தமதத்திசையானை
மருப்பொடியப்பொருப்பிடியத்தோணிமிர்த்தவலியோனே.

(இ - ள்.) அடியின் பொடி நெருப்பு சிதற - (கால்களை வலியப் பதிய வைத்துநடக்கும்பொழுது) அக்கால்களினால் எழுப்பப்படுகிறதுகள் (உக்கிரத்தால்) நெருப்புப்பொறி சிந்தும்படி, (ஆங்காங்குச்சென்று), நிறைந்த மதம் திசை யானை மருப்பு ஒடிய - நிறைந்த மதத்தையுடைய திக்கஜங்களின் தந்தங்கள் ஒடியவும், பொருப்பு இடிய-மலைகள் இடிந்திடவும், தோள் நிமிர்த்த - இருபது தோள்களைச் செலுத்திய, வலியோனே-வலிமையையுடையவனே! உரு படிவம் - அழகிய வடிவத்தில், மன்மதனை ஒத்து உளரே ஆயினும் - மன்மதனைப் போன்று உள்ளவர்களேயானாலும், உன் செருப்பு அடியில் பொடி ஒவ்வா-(பலபராக்கிரமங்களில்) உனது செருப்பினடியிலுள்ள தூளுக்கும் ஒப்பாகமாட்டாத, மானிடரை - இம்மனிதரை, சீறுதியோ - நீ கோபிப்பாயோ? (எ - று.)—மாட்டா யென்றபடி. 'பொறிசிதற' என்றும் பாடம்.

அதிர்ச்சியுண்டாம்படி உக்கிரமாக விரைந்து சென்று திக்கஜங்களைத் தந்தபங்கஞ்செய்து வென்று அடங்காமிடுக்காற் குலமலைகளையும் முறித்துத் தள்ளின புயபலத்தையுடையவனான நீ, அழகில் மிகச்சிறந்தாராயினும் ஆற்றலில் உன்காற்றுகளுக்கும் நிகராகமாட்டாத இவரைச் சீறியெதிர்த்தல் உன்பெருமைக்குக் குறைவென்று கருதி இவர்கள்மீது சீற்றங்கொள்ளாதிருக்கிறாய்போலும் என்பது கருத்து. செரு படியில் பொடி ஒவ்வா எனப் பிரித்து, போர்க்களத்தில் (உனக்குமுன்) அணுவுக்கும் நிகராகமாட்டாத என்று உரைத்தலும்உண்டு.

இச்செய்யுளைப்பற்றிக் கர்ணபரம்பரையாக வழங்குவதொரு விவரம் வருமாறு:—கம்பர் இராமாயணம் அரங்கேற்றுகையில், இப்பாடலை வாசிக்க, கேட்டு, அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஒருவர், கம்பநாடரை நோக்கி, 'என்காணும் ஸ்ரீசர்வேசுரனாகிய ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித் திருமகனார் விஷயத்திலும் ஸ்ரீசுமித்திரை சிங்கத்தின் விஷயத்திலும் "செருப்படியிற் பொடி

யொவ்வா மானிடர்'' என்றுகூறி அபசாரப்படுகிறீர்?' என்று வினவ, கம்ப நாடர் பக்கத்திலிருந்த அம்பிகாபதி அவருக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்து, 'கும்பகர்ணன் இறந்த செய்தியை யறிந்த இராவணன் தன்னைக் கண்டோர் யாவரும் புலம்பியழத் தானும் அழுதா னென்று சொல்லுதல் அவனுடைய வீரத்துக்குக் குறைவா மென்று எண்ணித் தான் தேடிக்கொண்ட தீமையால் தன்னையும் மற்றவர்களையும் அழுவித்தான் என்னும் பொருள்பட "பண் டைத் தன் ஞமத்தின் காரணத்தைப் பாரித்தான்'' என்று சொன்னவர் ஸ்ரீபகவான் விஷயத்திலும் அவரடியார்விஷயத்திலும் அபசாரப்படுவாரோ?' என்ன, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், புன்னகைகொண்டு, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோக்கி, 'கவிகூறுங்கூற்றன்றி அரக்கிகூற்றாகச் சொல்லிய "உன்செருப்படி யிற் பொடியொவ்வாமானிடர்'' என்றதற்கு - இராமலக்ஷ்மணர்கள் அவளிஷ் டப்படி நடவாமையாலும், மூக்கு முதலிய அவயவங்களைச் சேதித்தமையா லும், அவள் இப்படியே தூஷிப்பா ளாகையால், இது ஒரு கருத்தும், செரு படி எனப்பிரித்து, உனது யுத்தபூமியில் ஒருதுகளுக்கும் ஒப்பாகாத மானுட ரென வேறொருகருத்தும் படும்படி சிலேடையாகச் சொன்னது வித்துவ சாமர்த்தியமே யல்லது அபசாரமன்று' என்று அருளிச்செய்தனர்; அது கேட்டு யாவரும் ஆனந்தித்தார்கள். (௧௦௫)

௧௦௬. தேனுடையநறுந்தெரியற்றேவரையுந்தெறுமாற்ற
றூனுடையவிராவணற்குந்தம்பியர்க்குந்தவிர்ந்ததோ
வூனுடையவுடம்பினராயெங்குலத்தோர்க்குணவாய
மானுடவர்மருங்கேபுக்கொடுங்கினதோவலியம்மா.

(இ - ள்.) தேன் உடைய - தேனையுடைய, நறு - பரிமளமுள்ள, தெரியல் - (கற்பகப்பூ) மாலையைத் தரித்த, தேவரையும்-தேவர்களையும், தெறும்-அழிக்கிற, ஆற்றல் - வல்லமையை, உடைய—, இராவணற்கும் - இராவணனுக்கும், தம்பியர்க்கும் - (அவனது) தம்பிமார்க்கும், தவிர்ந்ததோ - (அப்படிப்பட்ட வலிமை இப்பொழுது) நீங்கிவிட்டதோ? ஊன் உடைய உடம்பினர் ஆய்-(வலிமையில்லாமல்) தசைமாத்திரத்தையுடைய உடம்பை யுடையவர்களாய், எம் குலத்தோர்க்கு உணவு ஆய-எமதுகுலத்தார்க்கு [அரக் கர்க்கு] இரையாகவுள்ள, மானுடவர்மருங்கே-மனிதர்களிடத்தே, வலி - அவ் வலிமை, புக்கு ஒடுங்கினதோ-போய்ச்சேர்ந்திட்டதோ? அம்மா - ஆச்சரியம்!

உண்ணும் உயிராகிய அரக்கர்க்கு வலிமை தவிர்ந்ததென்றும், உண்ணப் படும் உயிராகிய மனிதர்க்கு வலிமை அமைந்த தென்றும் வியந்தவாறு. (௧௦௬)

௧௦௭. மானேயுநெடுங்கானின்மறைந்துறையுந்தாபதர்க
ளூனேயோவடலரக்கரோய்வேயோவுற்றெதிர்ந்தா
ரானேயோவயனேயோவரியேயோவெனுமாற்றற்
கானேயோயான்பட்டகையறவுகாணுயோ.

(இ - ள்.) உற்று எதிர்ந்தார் - நேர்ந்து எதிரிட்டவர், அரனேயோ அயனேயோ அரியேயோ எனும் - திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவனோ வென்று கருதத்தக்க, ஆற்றல் - வலிமையையுடைய, கரனேயோ-ஓ கரனே! மரன் ஏயும்- மரங்கள் நிறைந்த, நெடுங் கானில் - நீண்ட காட்டில், மறைந்து உறையும்- (ஒருபுறத்தில்) ஏகாந்தமாய் வசிக்கின்ற, தாபதர்கள் - தவவேடத்தோரது, உரனேயோ - வலிமையினாலேயோ, அடல் அரக்கர் ஓய்வேயோ - (இயற்கையில்) வலிமையுள்ள அரக்கரது வலியழிவினாலேயோ, யான் பட்ட - நான் அடைந்த, கை அறவு - துன்பத்தை, காணாயோ-(நீவந்து) பார்க்கமாட்டாயோ?

சூலமும் சொல்லும் திகிரியும் என்பவற்றை முறையே தமக்கு உரிய படைக்கலமாகக் கொண்டு அவற்றாற் கொடியோரை யழித்துத் தம்தொழிலைத் தடையற நடத்துகிற அரனும் அயனும் அரியும் போல எதிர்ப்பவரைத் தடையின்றி அழிக்கிற திறமையையுடைய கரனே! மரங்களடர்ந்த பெரிய காட்டில் அப்பிரசித்தராய் ஓரிடத்திலிருக்கிற தவவேடத்தோர்க்கு வலிமை மிக்கதனாலோ, நாடுநகரங்களில் பிரசித்தராய் வசிக்கிற அரக்கர்க்கு வலிமை குறைந்ததனாலோ, அரக்கியான நான் மனிதனால் இப்பாடுபட்டேன்; அதனை வந்து கண்டு அதற்கேற்ற பரிகாரஞ் செய்யமாட்டாயோ என்பதாம். (௧0எ)

௧0அ. இந்திரனுமரனயனுமிமையவரும்பணிகேட்பச்
சுந்தரிபல்லாண்டிசைப்பவுலகேழுந்தொழுதேத்தச்
சந்திரன்போறனிக்குடைக்கீழ்நீயிருக்குஞ்சவைநடுவே
வந்தடியேனாணுதுமுகங்காட்டவல்லேனோ.

(இ - ள்.) இந்திரனும்—, அரன் அயனும் - சிவபிரானும் பிரமதேவனும், இமையவரும் - மற்றைத்தேவர்களும், பணி கேட்ப - (நீஇடுங்) கட்டளைகளைக் கேட்டு அவற்றின்படியே குற்றேவல்செய்தொழுகவும், சுந்தரி - அழகியதேவமகளிர், பல்லாண்டு இசைப்ப - வாழ்த்துப்பாட்டுப் பாடவும், உலகு ஏழும் - ஏழுலோகங்களி லுள்ளாரும், தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிக்கவும், சந்திரன் போல் தனி குடை கீழ் - பூர்ணசந்திரன்போலுள்ள ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையின்கீழ், நீ இருக்கும் - நீ வீற்றிருக்கிற, சவை நடுவே - சபையின் மத்தியில், அடியேன்—, நாணுது - வெட்கமில்லாமல், வந்து—, முகம் காட்ட வல்லேனோ - முகங்காட்டுந்தகுதியுடையேனோ?

பல்வகைச்சிறப்புடனே நீ கொலுவீற்றிருக்கிற சபையில் இப்படி அங்கபங்கப்பட்ட நான் நாணமில்லாமல் எப்படிவந்து முகங்காட்டுவே னென்பதாம். இங்கே, திருமாலைக் கூறாதது, தேவாதிதேவனை அவ்வெம்பெருமான் இராவணனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடவா னென்ற கருத்தினா லென்பர். சுந்தரி என்றது- சாதியொருமையாய், பலமகளிரைக் குறித்தது. தேவர்களை அடுத்துவந்ததனால்,' சுந்தரி' என்றசொல்லுக்கு- தேவமாதரென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பல்லாண்டு-அநேகவருஷகாலம் வாழவேண்டு மென்று வாழ்த்திப்பாடும் பாட்டுக்கு இலக்கணை. (௧0அ)

கOகூ. உரனெரிந்துவிழவென்னையுதைத்துருட்டிமூக்கரிந்த
நரனிருந்துதோள்பார்க்கநான்கிடந்துபுலம்புவதோ
கரனிருந்தவனமன்றோவிவைபடவுங்கடவேனோ
வரனிருந்தமலையெடுத்தவண்ணாவோவண்ணாவோ.

(இ-ள்.) அரன் இருந்த -சிவபிரான் வீற்றிருந்த, மலை-கைலாசகிரியை, எடுத்த - பெயர்த்துஎடுத்த, அண்ணாவோ அண்ணாவோ—! உரன் நெரிந்து விழ- வலிமை சிதைந்து கீழ்விழும்படி, என்னை உதைத்து உருட்டி - என்னை உதைத்துத்தள்ளி, மூக்கு அரிந்த-(எனது) மூக்கை அறுத்த, நரன்-ஒருமனிதன், இருந்து - அழியாமல் இருந்து, தோள் பார்க்க - (தனதுவெற்றிதோன்றச் செருக்கோடு உற்சாகத்தால் தன்) தோளைத் தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, நான்—, கிடந்து புலம்புவதோ - விழுந்துகிடந்து அழுவது தகுதியோ? கரன் இருந்த வனம் அன்றோ - கரன் (ஆட்சிசெய்து) தங்குகிற காடன்றோ (இது)? இவை படவும் கடவேனோ - (இவ்விடத்திலே) இத்துன்பங்களை (நான்) அடையவுந் தகுவேனோ? (எ - று.)

இங்கே, 'உரனெரிந்துவிழ வென்னை யுதைத்துருட்டி'என்றதனால், கீழ் கூகூ, கூசு - ஆம் பாடல்களில் 'ஒல்வயிற்றுதைத்து நூக்கி' என இயைத்தலே பொருத்தமாத லறிக. 'நரனிருந்து தோள்பார்க்க' என்றது - இங்ஙனஞ் செய்தவனை ஏற்ற தண்டனையாகத் தோளையறுத்து விழுத்தி அழித்திட வேண்டாவோ? என்பதாம். ஓகாரம் - எதிர்மறை. வேற்றிடத்திலேயாகாமல் இவ்விடத்திலேயே இப்பெரும்பரிபவமடைதல் மிக்க இழிவாமென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. (கOகூ)

ககO. நசையாலேமூக்கிழந்துநாணமிலாநான்பட்ட
வசையாலேநினதுபுகழ்மாசுண்டதாகாதோ
திசையானைவிசைகலங்கச்செருச்செய்துமருப்பொசித்த
விசையாலேநிறைந்தபுயத்திராவணாவோவிராவணாவோ.

(இ-ள்.)திசை யானை - திக்கஜங்கள், விசை கலங்க - கோபாவேசம் அடங்க, செரு செய்து - போர்செய்து, மருப்பு ஒசித்த - தந்தங்களை யொடித்த, இசையாலே நிறைந்த புயத்து - கீர்த்தியால் நிரம்பின தோள்களையுடைய, இராவணாவோ இராவணாவோ—!—நசையாலே - ஆசையினால், மூக்கு இழந்து—, நாணம் இலா - வெட்கமில்லாமல் [நாணங்கெடும்படி], நான் பட்ட - நான் அடைந்த, வசையாலே - அவமானத்தாலாகிய பழியினாலே, நினது புகழ் - உனது கீர்த்தி, மாசு உண்டது ஆகாதோ - களங்கமடைந்ததாகமாட்டாதோ? (எ - று.)

உனது தங்கையான நான் பட்ட பரிபவம் உன் புகழுக்குக்குறைவே யாதலால், இதற்குஏற்ற பரிகாரஞ்செய்வது உனது கடமையன்றோ? என்பதாம்.

இங்கே, 'நசையாலே' என்றதற்குக் கருத்து - மேற் படலத்தின் எ - ஆம் பாட்டுக்கும், மாரீசன்வதைப்படலத்தில் "இன்னவள் தன்னை யுன்பா லுய்ப்ப லென் றெடுக்கலுற்ற, என்னை" என்பதற்கும் ஏற்ப, இராவணன் பொருட்டாகச் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்ற ஆசை யினு லென்று கொள்ளவேண்டும்; இது, அவள் பொய்யாகக் கற்பித்துக் கூறுதல்: அன்றி, உள்ளபடி இராமனைச் சேரவேண்டுமென்ற ஆசையால் என்று கூறுதல் சிறப்பன்று; உண்மைகூறித் தன்குற்றத்தைத் தன்னினத் தார்க்கு உணர்த்தா ளாதலால். (கக0)

கக்க. கானமதினிடையிருவர்காதொடுமூக்குடனரிய
மானமதாற்பாவியேனிவண்மடியக்கடவேனோ
தானவரைக்கருவறுத்துச்சதமகனைத்தளையிலிட்டு
வானவரைப்பணிகொண்டமருகாவோமருகாவோ.

(இ - ள்.) தானவரை - அசுரர்களை, கரு அறுத்து - குலத்தோடு அழித்து, சதமகனை - இந்திரனை, தளையில் இட்டு-விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்தி, வானவரை பணிகொண்ட - தேவர்களைக் குற்றேவல்செய்யும் அடிமையாகக்கொண்ட, மருகாவோ மருகாவோ - மருமகனே மருமகனே!—கானமதினிடை - காட்டில், இருவர் - இரண்டுமனிதர், காதொடு மூக்கு உடன் அரிய - காதையும் மூக்கையும் ஒருங்கே அறுக்க, மானமதால் - (அதனாலாகிய, அவமானத்தால், பாவியேன் - தீவினையுடைய யான், இவண் மடிய கடவேனோ - இவ்விடத்தில் அழியத்தகுவேனோ? (எ - று.)

இது, இந்திரசித்தைநோக்கிக் கூறியது; அடுத்தபாட்டும் இப்படியே. இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்கையில் தேவர்கள் மனிதர்கள்மாத்திரமே யன்றி அசுரர்களும் பலர் அழிக்கப்பட்டன ரென்பதை உத்தராராமாயணங் கொண்டு உணரலாம். 'மானமதால்மடிய' என்பதற்கு - நான் மானமுள்ளவளாதலால் அம்மானக்கேடுநேர்ந்தபின் வெளிப்புறப்படாமல் கிடந்தவிடத்தே அழிய என்பது கருத்து. ஶதமகன் - வடசொல்; நூறு (அசுவமேத) யாகஞ்செய்தவன். மருமகன் - இங்கே, உடன்பிறந்தான்மகன். இலக்குமணன் செய்கை இராமனுக்கு உடன்பாடாதலால் அவனையுஞ் சேர்த்து, வேறுதுணையில ரென்றற்காக, 'இருவர்' என்றாள். (ககக)

ககஉ. ஒருகாலத்துலகேழுமுருத்தெரியத்தனுவொன்றாற்
றிருகாதசினந்திருகித்திசையனைத்துஞ்செலறூறி
யிருகாலிற்புரந்தரனையிருஞ்சிறையினிடுவித்த
மருகாவோமானிடவர்வலிகாணவாராயோ.

(இ - ள்.) ஒரு காலத்து - முன் ஒருகாலத்திலே, உலகு ஏழும் - ஏழுலோகங்களும், உருத்து எரிய - மிக்கு எரியும்படி, தனு ஒன்றால் - ஒருவில்லைக்கொண்டு, திருகாத சினம் திருகி - தணியாத கோபத்தால் மாறுபாடு

கொண்டு, திசை அனைத்தும் செல நூறி - எல்லாத்திக்குக்களையும் முற்ற அழித்து, புரந்தரனை - இந்திரனை, இரு காலில் இருஞ் சிறையின் இடுவித்த - இரண்டுகாலிலும் (விலங்கிடுவித்துப்) பெரியசிறையில்வைத்த, மருகாவோ - ஓ மருகனே! மானிடவர் வலி காண வாராயோ - இம்மனிதரது வலிமையைப் பார்ப்பதற்கு வரமாட்டாயோ? (எ - று.)

ஏககாலத்தில் சகலலோகங்களும் பற்றியெரியும்படி அழியாப் பெருங்கோபத்தீக்கொண்டு வில்வலிமையால் எல்லாத்திக்கிலுள்ளாரையும் அழித்து இந்திரனைச் சிறைகொண்ட உனக்கு மனிதரது வலிமை ஒருபொருளன்றாயினும் அதனை இத்தன்மைத்தென்று பரிசோதித்தற்காயினும் வரமாட்டாயோ என்பதாம். 'உருத்திரிய' என்றும் பாடம்; வடிவுமாற வென்க. (கசஉ)

கசஙூ. கல்லீரும்படைத்தடக்கையடற்கரதூடணர்முதலா
வல்லீருஞ்சுடர்மணிப்பூணரக்கர்குலத்தவதரித்தீர்
கொல்லீரும்படைக்கும்பகருணனைப்போற்குவலயத்து
ளெல்லீருமுறங்குதிரோயானழைத்தல்கேளீரோ.

(இ - ள்.) கல் ஈரும் - (வலிய) கல்லையும் பிளக்கவல்ல, படை - ஆயுதங்களை யேந்திய, தட கை - பெரிய கைகளையுடைய, அடல் கர தூடணர் முதல் ஆ - வலிமையுள்ள கரனும் தூஷணனும் முதலாக, அல் ஈரும் சுடர் மணி பூண் அரக்கர் குலத்து அவதரித்தீர் - இருளைப்பிளந்தழிக்கிற ஒளியையுடைய இரத்தினாபரணங்களைத் தரித்த இராக்கதரது குலத்தில் உயர்வாகத்தோன்றியவர்களே!—கொல் ஈரும் படை கும்பகருணனை போல் - கொல்லுதல் அராவப்பட்ட [கூர்மையான] ஆயுதங்களையுடைய கும்பகர்ணன்போல, குவலயத்துள் - பூமியில், எல்லீரும் - நீங்களெல்லோரும், உறங்குதிரோ - தூங்குகிறீர்களோ? (அதனால்), யான் அழைத்தல் கேளீரோ - நான் கூப்பிடுகிற ஒலியைக் கேட்கின்றீரில்லையோ? (எ - று.)

கும்பகர்ணன் என்ற வடசொல்லுக்கு - குடம்போன்ற காதுடையவனென்று பொருள்; இவன் இளமையில் மிக்க தவஞ்செய்கையில் இவனுக்கு வேண்டியவரங்கொடுத்தற்குப் பிரமதேவன் பிரதியக்ஷமாக, அக்கடவுளை 'யான் என்றும் அழியாது நித்யனாயிருக்கவேண்டும்' என்று வரங்கேட்கத் தொடங்கிய இவன், தேவர்கள் விருப்பத்தின்படி தன்நாவில் வந்துநின்ற சரசுவதீதேவியின் சூழ்ச்சியால் 'என்றும் யான் நித்திரையுள்ளவனா யிருக்க வேண்டும்' என்று வரங்கேட்க, அப்படியே அக்கடவுள் அநுக்கிரகித்ததனால், இவன் என்றும் நெடுந்தூக்க முடையவனாய்விட்டான் என்பது, வரலாறு. ( )

அச்சமயத்தில் இராமன் அங்கு வருதல்.

கசச. என்றின்னபலபன்னியிகலரக்கியழுதிரங்கிப்
பொன்றுன்னும்படியகத்துப்புரள்கின்றபொழுதகத்து

நின்றந்நதியகத்துநிறைதவத்தின்குறைமுடித்து
வன்றிண்கைச்சிலைநெடுந்தோண்மரகதத்தின்மலைவந்தான்.

(இ - ள்.) என்று—, இன்ன - இத்தன்மையனவான, பல - அநேக வார்த்தைகளை, பன்னி - அடுத்தடுத்துச்சொல்லி, இகல் அரக்கி-வலிய அந்த ராக்ஷசி, அழுது-புலம்பி, இரங்கி-சோகித்து, பொன் துன்னும் படி அகத்து - அழகு பொருந்திய அவ்வாச்சிரம பூமியினிடத்தில், புரள்கின்ற பொழுதகத்து - புரளுகிறபொழுதிலே,—வல் திண் கை சிலை - மிகவலியகையிற் பிடித்த வில்லையும், நெடுந் தோள் - நீண்ட தோள்களையுமுடைய, மரகதத்தின் மலை - மரகதத்தின் மயமான மலைபோன்ற இராமபிரான், அந்த நதியகத்து நிறை தவத்தின்குறை முடித்து-அந்தக் கோதாவரியாற்றினிடத்திலே வேத விதிமுறைமை நிரம்பின நித்யகர்மமாகிய இன்றியமையாச் செய்கையைச் செய்து முடித்து, நின்று - அங்குநின்று, வந்தான்—; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை இவ்வாறு புலம்பிப் புரளுகிறவளவில் ஸ்ரீராமன் அந்தக் கோதாவரிநதியில் நித்தியக்கடமைகளையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தனன் என்பதாம். (கக௪)

அரக்கி தான்பட்டபாட்டை இராமனுக்கு உணர்த்தல்.

கக௫. வந்தானையிடைநோக்கிவயிறலைத்துமழைக்கண்ணீர்
செந்தாரைக்குருதியொடுசெழுநிலத்தைச்சேறாக்கி
யந்தோவுன்றிருமேனிக்கன்பிழைத்தவன்பிழையா
லெந்தாயான்பட்டபடியிதுகாணென்றெதிர்விழுந்தாள்.

(இ - ள்.) (சூர்ப்பணகை), வந்தானை-அங்ஙனம் வந்த இராமனை, இடை நோக்கி-நடுவிலே பார்த்து, வயிறு அலைத்து-வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு,— மழை கண் நீர் - மழைபோலச் சொரிகிற கண்ணீரினாலும், செம் தாரை குருதியொடு - சிவந்ததாரையாகப் பெருகுகிற இரத்தத்தினாலும், செழு நிலத்தை - அழகிய [பெரிய] அவ்விடத்தை, சேறு ஆக்கி-சேறாகச்செய்து கொண்டு, (இராமனைநோக்கி), 'எந்தாய் - எனது தலைவனே! அந்தோ - ஐயோ! உன் திருமேனிக்கு அன்பு இழைத்த வல் பிழையால் - உனது அழகிய வடிவத்தினிடத்தில் ஆசைவைத்ததாகிய கொடிய குற்றத்தால், யான் பட்டபடி இது - நான் அடைந்த இந்த நிலைமையை, காண் - பார்ப்பாயாக,' என்று - என்றுசொல்லி, எதிர் விழுந்தாள் - இராமன் முன்னிலையில் விழுந்திட்டாள்.

உன்திருமேனிக்குத் தீங்குசெய்த வன்பிழையாளர் இங்ஙனம் பங்கப்படலாம், அன்புசெய்த யான் இங்ஙனம் படுதல் தகுதியோ வென்றனளென்பதாம். (கக௫)

இராமன் நிகழ்ந்ததையுணர்ந்து அவளை நீயா ரென்றல்.

கககூ. விரிந்தாயகூந்தலாள்வெய்யவினையாதானும்
புரிந்தாளென்பதுதனதுபொருவரிய திருமனத்தாற்
றெரிந்தானின் றிளையானேயிவளைநெடுஞ்செவியொடுமூக்
கரிந்தானென்பதுமுணர்ந்தானவளைநீயாரென்றான்.

(இ - ள்.) விரிந்து ஆய கூந்தலாள் - விரிபட்டதாயுள்ள கூந்தலை யுடைய இவள், வெய்ய வினை யாதானும் புரிந்தாள்- கொடியதொழில் எதை யேனுஞ் செய்தவளாவள், என்பது - என்பதை, (இராமன்),தனது பொருவு அரிய திருமனத்தால் தெரிந்தான் - தன்னுடைய ஒப்பில்லாத சிறந்தமனத் தினால் அறிந்துகொண்டு, இன்று இளையானே இவளை நெடுஞ் செவியொடு மூக்கு அரிந்தான் என்பதும் உணர்ந்தான் - இப்பொழுது இலக்குமணனே இவளை நீண்ட காதையும் மூக்கையும் அறுத்திட்டவனுவ னென்பதையும் அறிந்துகொண்டு, அவளை - அவ்வரக்கியைப்பார்த்து, நீ யார் என்றான் - 'நீ யார்?' என்று வினவினன்; (எ - று.)

இவள் ஏதேனும் தீங்கிழைத்திருப்பவள். அதற்காகவே இலக்குமணன் இவளைத் தலைவிரிகோலமாய்ப் புலம்பும்படி மூக்கையுங் காதையும் அறுத் துத் தண்டித்திருப்பானென்று நிகழ்ந்தசெய்தியை இராமன் தன்உணர்வால் ஊகித்தறிந்துகொண்டு, அவளைப்பார்த்து, 'நீ யார் ?' என்று கேட்டனன் என்பதாம். இவள் நேற்று வந்தபொழுது கொண்டிருந்தமிக அழகிய வடிவத் துக்கும், இன்றைக்குக் காணப்படுகிற கோரவடிவத்துக்கும் சிறிதும் பொ ருத்தமில்லாமையால், இவளை முந்திவந்தவளென்று துணியாமல், வேறொ ருத்தியாகக்கருதி, நீயா ரென்று புதிதாக வினவின னென்க. (கககூ)

அதற்கு அவள் தன்னை இன்னளென்று உரைத்தல்.

ககஎ. அவ்வுரைகேட்டடலரக்கியறியாயோநீயென்னைத்
தெவ்வுரையென்றேருலகுமில்லாதசீற்றத்தான்
வெவ்விலைவேலிராவணனும்விண்ணுலகமுதலாக
வெவ்வுலகுமுடையானுக்குடன்பிறந்தேன்யானென்றாள்.

(இ - ள்.) அ உரை கேட்டு - அவ்வார்த்தையைச் செவியுற்று,—அடல் அரக்கி-கொடிய அந்த ராக்ஷசி,—'நீ என்னை அறியாயோ - நீஎன்னை அறிய மாட்டாயோ? தெவ் என்ற உரை ஓர் உலகும் இல்லாத-(தனக்குப்) பகைமை யென்ற பேச்சும் உலகமொன்றிலும் இல்லையாம்படி செய்த, சீற்றத்தான் - கோபமுடையவனுன, வெம் இலை வேல் இராவணன் ஆம் - கொடிய இலை வடிவமாக அமைந்த வேலாயுதத்தையுடைய இராவணனாகிய, விண் உலகம் முதல் ஆக எ உலகும் உடையானுக்கு - சுவர்க்கலோகம் முதலாக எல்லா வுலகங்களையும் தனக்கு உரிமையாகவுடையவனுக்கு, உடன் பிறந்தேன் யான் - கூடப்பிறந்தவளன்றோ நான்?' என்றாள்-என்றுசொன்னாள்; (எ-று.)

'நான் நேற்றுவந்தவளே' என்பதைக் குறிப்பித்தற்கு, 'அறியாயோ நீ யென்னை' என்றாள். எவ்வுலகத்தும் சிறிதும் பகையற முற்றும் வென்றவ னென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. (கசள)

'வந்தகாரியமென்?' என்ற இராமனுக்கு அவள் விடைகூறுதல்.

கசஅ. தாமிருந்ததகையரக்கர்புகலொழியத்தவமியற்ற
யாமிருந்தநெடுஞ்சூழற்கென்செயவந்தீரெனலும்
வேமிருந்தினெனக்கனலும்வெங்காமவெம்பிணிக்கு
மாமருந்தேநெருநலினும்வந்திலெனோயானென்றாள்.

(இ - ள்.) 'தகை அரக்கர் தாம் இருந்த புகல் ஒழிய - பெருமையை யுடைய இராக்கதர்கள் இருந்த இடம் நீங்க [அவ்விடத்தைவிட்டு என்றபடி], தவம் இயற்ற யாம் இருந்த நெடுஞ் சூழற்கு என்செய வந்தீர்-தவஞ்செய்யும் பொருட்டு நாம் தங்கியிருந்த சேய்மையான இவ்விடத்துக்கு யாதுசெய்யும் பொருட்டு நீர் வந்தீர்?' எனலும்-என்று (ஸ்ரீராமன்) வினவியவளவிலே,— 'வேம் இருந்தின் என கனலும்-நெருப்பில்வேகின்ற கரிபோலத் தபிக்கிற, வெம் காமம் வெம் பிணிக்கு - கொடிய காமமாகிய கொடியநோய்க்கு, மா மருந்தே - சிறந்த மருந்துபோன்றவனே! யான்—, நெருநலினும் வந்திலெனோ - நேற்றும் வந்தேனில்லையோ?' என்றாள் - என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை);(எ - று.)

யான் இராவணன்தங்கை யென்று அவள்சொன்னதைக்கொண்டே இராமன் நேற்றுவந்தவளேயிவளென்று நிச்சயித்திடாமல், வடிவுவேறுபாட்டையே முக்கியமாகக்கொண்டு, இராவணனது வேறொருதங்கையா யிருக்கலாமென்று கருதினள்போல 'நீஉன் இனத்தாரான அரக்கர் சிறப்போடிருக்கிற இடத்தை விட்டு யாம் தவவேடங்கொண்டு தங்கியிருக்கிற நெடுந்தூரத்திலுள்ள இவ்விடத்துக்கு வந்தது என்னகாரணம்?' என்று நூதனமாகக் கேட்க, அவள், நேற்று வந்தவளே நானென்பதை வெளிப்படையாய்த் தெரிவித்தன ளென்பதாம். இங்கே, தவமென்றது, தமது சாதிக்கு அடுத்த நாடாளுகையைவிட்டு மரவுரியுஞ் சடைமுடியுந் தரித்து முனிவர்போலக் காய் கனிகிழங்குகளைப்புசித்துக்கொண்டு வனத்தில் வசித்தலை. கரியை யுணர்த்துகிற இருந்தையென்னும் பெயர், இருந்து என ஈறுவிகாரப்பட்டது; இன் - சாரியை. (கசஅ)

'முன்வந்தவளோ? நீ' என்ற இராமனுக்கு அவள் விடைதருதல்.

கசகூ. செங்கயல்போற்கருநெடுங்கட்டேமருதாமரையுறையு
நங்கையிவரெனநெருநனடந்தவரோநாமென்னக் [தா
கொங்கைகளுங்குழைக்காதுங்கொடிமூக்குங்குறைத்தழித்
லங்கணரேயொருவர்க்கழியாதோவழகென்றாள்.

(இ - ள்.) செம் கயல் போல் - சிவந்த கயல்மீன் போலப் பிறழ்கிற, கரு நெடுங் கண்-கரிய நீண்ட கண்களையுடைய, தே மரு தாமரை உறையும் நங்கை - தேன் பொருந்தின தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற மகளிரிற்சிறந்த வளான திருமகள், இவர்,— என - என்று (காண்பவர்) குறிக்கும்படி, நெரு நல் - நேற்று, நடந்தவரோ - வந்தவர்தாமோ ? நாம் - நீர்', என்ன - என்று (இராமன்) சொல்ல, (அதற்கு அரக்கி), 'அம் கண் அரசே-அழகிய கண்களை யுடைய அரசனே! கொங்கைகளும் - தனங்களையும், குழை காதும் - குழை யென்னும் அணியை அணிந்த காதுகளையும், கொடி மூக்கும்-கொடிபோன்ற மூக்கையும், குறைத்து அழித்தால் - அறுத்துப் போக்கிவிட்டால், ஒரு வர்க்கு—, அழகு அழியாதோ—?' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

இப்பொழுது குரூபியாகக்காணப்படுகிற நீ நேற்றுக் கண்டவர் திருமக ளென்னும்படி கட்டழகியளாய் வந்தவளோ? என்று இராமன் கேட்க, அவள், கொங்கை முதலிய உறுப்புக்களை அறுத்துத்தள்ளிவிட்டால் எத் துணையழகியோர்க்கும் அவ்வழகு கெட்டிடமாட்டாதோ ? என்றனள் என் பதாம். இங்கு, நாம் என்பது - "ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே" என்ற வாறு வருவதோர் இடவழுவமைதி. இங்ஙனம் வருதலை "நாமரையாமத் தென்னோ வந்து வைகி நயந்ததுவே" எனத் திருக்கோவையாரிலுங் காண்க; அங்குப் பேராசிரியர் 'நாம்என்னும் முன்னிலையுளப்பாட்டுத்தன்மை, உயர்வு தோன்ற, முன்னிலைக்கண்வந்தது' எனஉரைத்தமை உணரத்தக்கது. இங் ஙனம் வருதல் உலகவழக்கத்திலும் உண்மை காண்க. மூக்குக்குக் கொடி உவமை கூறப்படுதல், "புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த போர்க்கெண்டை வல்லி யொன்றால், விலக்குண் டுலாகின்று வேல்விழிக்கின்றன" எனப் பெரியோர் பாசுரத்திலுங் காணத்தக்கது. (கககூ)

இராமன் இலக்குமணனைநோக்கி 'இவள்பிழை என்?' என்றல்.

கஉ0. மூரன்முறுவலனிளையமொய்ம்பினேன்முகநோக்கி
வீரவிரைந்தனையிவடன்விடுகாதுங்கொடிமூக்கு
மீரநினைந்திவளிழைத்தபிழையென்னென்றிறைவினவச்
சூரநெடுந்தகையவனையடிவணங்கிச்சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), இறை - (எல்லாவுயிர்களுக்குந்) தலைவனான இராமன், மூரல் முறுவலன் - பற்கள் சிறிதுவெளித்தோன்றக் கொண்ட சிரிப்புள்ளவனாய், இளைய மொய்ம்பினேன் முகம் நோக்கி - இளையவீரனான இலக்குமணனது முகத்தைப் பார்த்து, 'வீர - வீரனே ! (நீ), விரைந்தனை - துரிதப்பட்டு, இவள் தன் விடு காதும் கொடி மூக்கும் ஈர - இவளுடைய தொங்குகிற காதையும் கொடிபோல நீண்ட மூக்கையும் அறுக்கும்படி, இவள் நினைந்து இழைத்த பிழை - இவள் எண்ணிச்செய்த குற்றம், என் - யாது?' என்று—, வினவ-கேட்க,—சூரன் நெடுந்தகை-சூரனாகிய பெருமைக் குணமுள்ள இலக்குமணன், அவனை அடி வணங்கி சொல்லுவான் - அவ்வி

ராமனைத் திருவடிதொழுது விடைகூறுவான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

மூரல் முறுவல் - என்பவற்றை ஒருபொருட் பன்மொழி யெனினும் அமையும். சூரன்+நெடுந்தகை=சூரநெடுந்தகை; "சிலவிகாரமா முயர்திணை"; சூரம் எனப் பதம்பிரித்து, பராக்கிரமத்தையுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (கஉ௦)

இலக்குமணன் விடைகூறுதல்.

கஉக. தேட்டந்தான்வாளெயிற்றிற்றின்னவோதீவினையோர்
கூட்டந்தான்புறத்துளதோகுறித்தபொருளறிந்திலமா
னாட்டந்தானெரியுமிழநல்லாண்மேற்பொல்லாதா
ளோட்டந்தாளரிதினிவளுடன்றெழுந்தாளெனவுரைத்தான்.

(இ - ள்.) 'வாள் எயிற்றின் - கூரிய கொடிய பற்களால், தின்ன - தின்னுதற்கு, தேட்டம் தானோ - (இரை) தேடுதலினாலோ? தீவினையோர் கூட்டம் தான் புறத்து உளதோ-கொடுந்தொழிலுடையோரது கூட்டம் பின்னேயிருக்க அதன் தூண்டுதலினாலோ? குறித்த பொருள் அறிந்திலம் - (இவள்) செய்ய உத்தேசித்த காரணத்தை (இன்னதென்று துணிவாக) அறிந்தோமில்லை; பொல்லாதாள் இவள் - தீயவளான இவள், நாட்டம் தான் எரி உமிழ - கண்கள் நெருப்புப் பொறியைச் சொரிய, அரிதின் - (பிறர்க்கு) அருமையான வகையால், உடன்று எழுந்தாள்-கோபங்கொண்டு புறப்பட்டு, நல்லாள்மேல் ஓட்டந்தாள் - நற்குணமுடையவளான சானகியின்மேல் [சானகியை நோக்கி] ஓடிவந்தாள்.' என உரைத்தான் - என்றுசொன்னான், (இலக்குமணன்); (எ - று.)

ஓட்டந்தந்தாள் என்பது, ஓட்டந்தா ளென விகாரப்பட்டது; "ஓட்டந் துபாய்ந்திடுகின்றான்" எனத் திவ்வியப்பிரபந்தத்திலுங் காண்க. (கஉக)

அரக்கி தான் அங்ஙனஞ்செய்ததற்குக் காரணங் காட்டுதல்.

கஉஉ. ஏற்றவளைவரிசிலையோனியம்பாமுனிகலரக்கி
சேற்றவளைதன்கணவனருகிருப்பச்சினந்திருகிச்
சூற்றவளைநீருழக்குந்துறைகெழுநீர்வளநாடா
மாற்றவளைக்கண்டக்காலழலாதோமனமென்றாள்.

(இ - ள்.) ஏற்ற - கையிலேந்திய, வரி வளை சிலையோன் - வளைந்தகட்டமைந்த வில்லையுடைய இலக்குமணன், இயம்பாமுன் - இங்ஙனஞ் சொல்லாத முன்னே [சொல்லுமுன்னே, சொன்னவுடன் மிகவிரைவில் என்றபடி], இகல் அரக்கி - கொடிய அந்த ராக்ஷசியானவள்,—'சேற்ற வளை - சேற்றிலுள்ள (பெண்பாலாகிய) சங்கு, தன்கணவன் அருகு இருப்ப-தனது கணவனாகிய ஆண்தவளையின் அருகில் இயல்பாக விருந்ததனால், சூல்தவளை -

கருக்கொண்ட [புணர்ச்சிக்கு உரியதல்லாத] பெண்தவளை, சினம் திருகி - (தன்கணவன் அதனோடு கூடியதென்று) கோபத்தால் மாறுபாடுகொண்டு, நீர் உழக்கும் - நீரைக் கலக்கப்பெற்ற, துறை கெழு நீர் வளம் நாடா-இறங்கு துறைகள் பொருந்திய நீர் நிலைகளின் வளப்பத்தையுடைய நாட்டையுடையவனே!—மாற்றவளை கண்டக்கால் - சக்களத்தியைப் பார்த்தால், மனம் அழலாதோ - மனம் கோபங்கொள்ளாதோ?' என்றாள்-என்றுசொன்னாள்.

'சக்களத்தியைக் கண்டால் மகளிர்க்கு மனம் சினங்கொள்ளுதல் உலகவியல்பன்றோ?' என்ற இப்பொதுப்பொருளினால், தான் இராமனைக் கொழுநனாகக் கொள்ளுதற்கு மிக்க விருப்பங்கொண்ட மாத்திரத்தால் தன்னை அவனுக்குரிய மனைவியாகப் பாவித்து அவ்வுறவு முறைமையால் அவன் மனைவியான சீதையைத் தனக்குச் சக்களத்தியாகத் துணிந்து அதுபற்றி அவள்மீது பகைமைகொண்டு அவளைத் தூத்திவிடத் தொடர்ந்ததாகக் காரணம் விவரித்துக் கூறினளென்பது தெளிவாம்.

பகுத்தறிவிற்குறைவுபட்டதோர் அஃறிணையுயிர்தானும் தான் கலவிக்குரியதல்லாத நிலையிலும் தன்கணவனருகில் தன்சாதியினுங் கீழ்ப்பட்ட அயற்பெண்பால் இருத்தலை நோக்கிப் பிணங்கும் நாட்டிலுள்ளவனான நீ, என்போன்ற விவேகிகள் கலவிக்கு உரிய பருவத்தில் தன் கணவனருகில் ஏற்றமாற்றாளிருத்தலை நோக்கி மனம் பொறாது அவளுக்குக் கேடு சூழக்கருதுதல் இயல்பே யென்பதை அறிதற்குரியா யென்பாள், இங்ஙனம் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு நாட்டுவர்ணனை கூறி இராமனை விளித்தாள். இராமன் க்ஷத்திரியசாதியானதலால், 'நாடா' என விளிக்கப்பட்டான். 'ஏற்றவளை வரிசிலையோன்'-பகையழிப்பதிற் கருத்தாயுள்ளவனென்றபடி. இப்பாட்டு - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி. (கஉஉ)

இராமன் சூர்ப்பனகையை 'இங்குநில்லாம லோடிப்போ' என்றல்.

கஉ௩. பேடிப்போர்வல்லரக்கர்பெருங்குலத்தையொருங்கவிப்பான்
தேடிப்போந்தனமின்றுதீமாற்றஞ்சிலவிளம்பி
வீடிப்போகாதேயிம்மெய்வனத்தைவிட்டகல
வோடிப்போவென்றுரைத்தவுரைகடந்தாற்கவளுரைப்பாள்.

(இ - ள்.) 'பேடி போர் - பேடித்தன்மையுள்ள போரைச்செய்கிற, வல் அரக்கர் - கொடிய இராக்கதர்களது, பெருங் குலத்தை - பெரியவம்சத்தை, ஒருங்கு அவிப்பான் - ஒருசேர [முழுவதும்] அழிக்கும்பொருட்டு, தேடி போந்தனம் - (அவர்கள் எங்கு உள்ளாரென்று) தேடிக்கொண்டு வந்துள்ளோம்; (ஆதலால்), இன்று - இப்பொழுது, (நீ), தீ மாற்றம் சில விளம்பி - சில கொடுஞ் சொற்களைக் கூறி, வீடி போகாதே-அழிந்து போய்விடாமல், இ மெய் வனத்தை விட்டு அகல ஓடிப்போ-சத்தியத்துக்குரிய இந்தக் காட்டை விட்டு விலக ஓடிப்போய்விடு,' என்று உரைத்த-என்றுசொன்ன, உரைகடந்

தாற்கு - சொற்களைக்கடந்துள்ள இராமபிரானுக்கு, அவள் உரைப்பாள் - அவ்வாக்கி கூறுவாள்; (எ-று.)--அதனை, அடுத்த பதினொருகவிகளிற்காண்க.

தருமயுத்தஞ் செய்யாமல் நபும்சகர்போல மாயையில் மறைந்துநின்று அதருமயுத்தஞ்செய்கிற துஷ்டர்களான இராக்கதர்களுடைய கூட்டத்தை வேரோடு அழிப்பதற்குச் சங்கற்பங்கொண்டே இங்கு வந்துள்ளோம்; ஆதலால், பின்னும் ஏதேனுங் கடுஞ்சொற்களைக் கூறுவையானால் உன்னையுங் கொன்றிடுவோம்; ஆனதுபற்றி, உடனே ஓடிச்செல் என்று இராமன் அதட்டிப்பேச, தப்பி அவள்பலவாறு சமாதானங் கூறத்தொடங்கினளென்பதாம்.

வேதபுருஷன் முனிவர் தேவர் முதலிய யாவர்சொற்களுக்கும் எட்டாமல் வாசாமகோசரமாகவுள்ள நிலைமையை யுடையவ னென்பது, 'உரை கடந்தான்' என்பதன் பொருள். உரைகள் தந்தான் - வேதங்களை (ப் பிரமனுக்கு) உபதேசித்தவ னென்றலும் ஒன்று. (கஉ௩)

இனிச்சூர்ப்பணகை பலவாறுகூறித்தன்னை மணஞ்செய்யும்படிவேண்டுதல்.

கஉ௪. **நரைதிரையென்றில்லாதநான்முகனேமுதலமரர்**
கரையிறந்தோரிராவணற்குக்கானிறுக்குங்குடியென்றால்
விரையுமிதுநன்றன்றுவேறாகயானுரைக்கு
முறையுளதுநுமக்குறுதியுணர்வுளதேலென்றுரைப்பாள்.

(இ - ள்.) 'நரை (என்று) - மயிர் வெளுத்தலும், திரை என்று - தோல் சுருங்குதலும், (ஆகிய மூப்பின்குணங்கள்), இல்லாத—, நான்முகனே முதல்- பிரமன் முதலிய, கரை இறந்தோர் அமரர்-எல்லையில்லாத தேவர்யாவரும், இராவணற்கு கான் இறுக்கும் குடி - இராவணனுக்குக் கப்பஞ்செலுத்துங் கீழ்ப்பட்ட குடியாவர், என்றால்—[ஆதலால் என்றபடி], விரையும் இது - (நீங்கள்) துரிதப்படுகிற இச்செய்கை, நன்று அன்று - நல்ல தன்று; (அன்றியும்), நுமக்கு - உங்களுக்கு, உறுதி உணர்வு உளதேல் - நன்மைதருவதை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் உள்ளதானால், வேறு ஆக யான் உரைக்கும் - தனியாக யான் சொல்லவேண்டிய, உரை-வார்த்தை, உளது- இருக்கின்றது', என்று - என்றுசொல்லி, உரைப்பாள் - மற்றுஞ் சொல்வாள்.

பிணிபசிமூப்புத்துன்பில்லாத பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் இராவணனுக்குக் கீழ்ப்பட்டுக் குடியிருப்பவராய்க் கப்பஞ்செலுத்துபவராதலால், சாதாரணமனிதராகிய நீங்கள் இப்படித்துரிதப்பட்டு அவன்தங்கையாகிய என்னைப் பரிபவப்படுத்துவதும், அரக்கரைப்பற்றி அலட்சியமாகப் பேசுவதும் தகுதியல்ல: உங்களுக்கு நன்மையடையவேண்டுமென்ற எண்ணமிருந்தால் யான்சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நடப்பீராக என்றன ளென்பதாம். (கஉ௪)

கஉ௫. **ஆக்கரியமூக்குங்கையபரியுண்டாளென்றுரை**
நாக்கரியுந்தயமுகனார்நாகரிகரல்லாமை

மூக்கரிந்து நுங்குலத்தைமுதலரிந்தீரினியுமக்குப்
போக்கரிதிவ்வழகையெல்லாம்புல்லிடையேயுகுத்தீரே.

(இ - ள்.) 'உங்கை - உமது தங்கை, ஆக்கு அரிய மூக்கு அரியுண்டாள் - மீளவும் உண்டாக்கிக்கொள்ளமுடியாத மூக்கு அறுபட்டாள்,' என்றுரை - என்று (நிகழ்ந்தசெய்தியைச்)சொன்னவரையும், நாக்கு அரியும்-(கோபித்து) நாக்கறுத்திடும்படியான, தயமுகனார் - இராவணனார், நாகரிகர் அல்லாமை - கண்ணோட்டமுடையவரல்லாமையால், மூக்கு அரிந்து நும் குலத்தை முதல் அரிந்தீர்-(என்னை) மூக்கறுத்து (அதனால்) உங்கள்குலத்தை வேரோடும்அறுத்திட்டீர்கள்; இனி - இனிமேல், உமக்கு போக்கு அரிது - உங்களுக்கு உயிர் பிழைத்துப்போகும்விதம் இல்லை; இ அழகை எல்லாம் புல்இடையே உகுத்தீரே - (பெறுதற்குஅரிய) இந்த உங்கள் சௌந்தரியமுழுவதையும் வீணாய்ப் புல்லிலே சொரிந்திட்டீர்களே! (எ - று.)—ஈற்றேகாரம் - இரக்கம்.

நான் உங்களால்மூக்கறுபட்ட இந்தஉண்மையான செய்தியை யாரேனும் என்தமையனாரிடம் போய்ச் சொன்னாலும், அவர், என்னிடத்துஉள்ள மிக்க அன்பினாலும், இப்படிப்பட்ட தீங்கு ஒருகாலும் நமது தங்கைக்கு நேர்ந்திராதென்ற துணிவினாலும், அசம்பவமான ஒருமொழியைக் கற்பித்துக்கூறினாரென்று பெருங்கோபங்கொண்டு அக்கூறினவரை நாக்கறுத்துத் தண்டித்திடுவார்; இப்படிப்பட்டதன்மையுடைய என்தமையனார் சிறிதுங் கண்ணோட்டமில்லாதவராதலால், நான் உண்மையில் மூக்கறுபட்ட செய்தியை அறிந்தால், உடனே வந்து உங்களைக் குலத்தோடுந் தொலைப்பாரே; இப்படி நீங்கள் அழியும்வழியை நீங்களே தேடியதனால், பெறுதற்கரிய அமிருதம்பெற்றதைப் புல்லிலேசொரிந்து வீணாக்கினாற்போல உங்களுடைய நிறைந்தஅழகை நீங்கள் வீணேஇழந்திட்டீரென்றனளென்பதாம்.

நாகரிகம் என்பது கண்ணோட்டமென்னும் பொருளதாதலை, "பெயக் கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க, நாகரிகம் வேண்டு பவர்" என்ற திருக்குறளிலுங் காண்க; அக்குறளினுரையில் பரிமேலழகர் 'நாகரிகமென்பது - கண்ணோட்டமாதல் "முந்தை யிருந்து நாட்டோர் கொடுப்பின், நஞ்சுமுண்பர் நனிநாகரிகர்" என்பதனாலும் அறிக' என மேற்கோள் காட்டினமையும் உணரத்தக்கது. தயமுகன் = தசமுகன். தம்பியின்செயலைத் தமையனது உடன்பாடுபெற்றி நிகழ்ந்ததாகக் கருதி, அவ்வொற்றுமையால் அவன்செயலைத் தமையன்மேலேற்றி இராமனைநோக்கி 'மூக்கரிந்து முதலரிந்தீர்' என்றாள். கந0 - ஆம் பாட்டில் "போக்கினீரென்னாசி" என்பதுங் காண்க; இதனை, இங்ஙனமே வருகிற பிறவிடத்துக்குங் கொள்க. அன்றியும், "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்றபடி இராமனுக்கு இலக்குமணன் வலக்கைபோலிருத்தலால், இலக்குமணன் செயலை இராமன்மேல் ஏற்றிக்கூறும் வழக்கை நூல்களிற் பலவிடத்துங் காணலாம். (கஉரு)

கஉசு. வான்காப்போர்மண்காப்போர்மாநகர்வாழுலகந்
தான்காப்போரினித்தங்கடலைகாத்துநின்றுங்க
ளூன்காக்கவுரியார்யாரென்னையுயிர்நீர்காக்கின்
யான்காப்பெனல்லாலவ்விராவணனாருளரென்றாள்.

(இ - ள்.) இனி - இனிமேல்,—வான் காப்போர் - மேலுலகத்தைப்பாது காக்கிற தேவர்களிலும், மண் காப்போர் - நிலவுலகத்தைப் பாதுகாக்கிற அரசர்களிலும், மா நாகர் வாழ் உலகம் தான் காப்போர் - பெரிய சர்ப்ப சாதியார் வாழ்கிற கீழுலகத்தைப் பாதுகாக்கிறவர்களிலும், தங்கள் தலை காத்து நின்று உங்கள் ஊன் காக்க உரியார் - தங்களுடைய தலையை(த் துணி படாமற்) பாதுகாத்துக்கொண்டுநின்று உங்களுடையஉடம்பையும் அழியா மற்பாதுகாத்தற்குஉரியவர், யார் - எவர்உளர்? [யாரும்இல்லை யென்றபடி]; என்னை நீர் உயிர் காக்கின் -(எனது வேட்கையைப் பூர்த்திசெய்து) என்னுயிரை நீர் அழியாமற் பாதுகாப்பதானால், யான் காப்பென் - நான் (உங்களை) உயிர்காத்திடுவேன்; அல்லால் - அங்ஙனமல்லாவிட்டால், அ இராவணனார் உளர் - (உங்களையழிக்க எனதுதமையனான) அந்தஇராவணனார் இருக்கிறார், என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)—தான் - அசை.

சுவர்க்க மத்திய பாதாள மென்னும் மூவுலகத்திலு முள்ளவர் யாவரும் இராவணனுக்கு அஞ்சியொடுங்கியொழுகுபவரே யாதலால், அவன் சினங் கொள்ளுமிடத்து அவரவர் தம்தம்தலையைத் தாம் அழியாதபடி காத்துக் கொள்ளுதலே அரிது; ஆதலால், அவன் தங்கையான எனக்கு இப்படித்தீங்கு செய்த நீங்கள் புகலிடமாக அவர்களில் எவரையடைந்தாலும் உங்களைப் பாதுகாக்கவல்லா ரில்லை; ஆனதுபற்றி, உம்மைக்கண்டு மோகங்கொண்டு மரணாந்தமான காமவேதனை யுற்ற என்னை நீர் அங்கீகரித்து மகிழ்வித்து உயிர்காப்பீராயின், நான் உங்களுயிரை இராவணன் அழித்திடாதபடி செய்வேன்: அல்லாவிடில், உங்களைத் தவறாமலழித்தற்கு அவனுள்ளான் என்றனள் என்பதாம். (கஉசு)

கஉஎ. காவற்றிண்கற்பமைந்தார்தம்பெருமைதாங்கழறா
ராவற்பேரன்பினாலறைகின்றேனாமன்றோ
தேவர்க்கும்வலியான்றன்றிருத்தங்கையாளிவளீண்
டேவர்க்கும்வலியாளென்றிளையானுக்கியம்பிரோ.

(இ - ள்.) காவல் - (தம்மைத் தாம் ஒழுக்கந்தவறாமற்) பாதுகாத்துக் கொள்வதான, திண் - கலங்காதநிலைமையுள்ள, கற்பு - பதிவிரதாதருமம், அமைந்தார் - பொருந்தப்பெற்ற மகளிர், தம் பெருமை தாம் கழறார் - தமது பெருமையைத் தாமே எடுத்துச்சொல்லமாட்டார்; (ஆயினும், யான்),— ஆவல் பேர் அன்பினால் - (உம்மிடத்து) மிக்கஆசைகொண்ட பெரிய அன்பினால், அறைகின்றேன் ஆம் அன்றோ - (என்பெருமையை யானே எடுத்

துச்) சொல்லுகிறேனன்றோ? 'தேவர்க்கும் வலியான்தன் திரு தங்கையாள் இவள் - எல்லாத்தேவர்களைக்காட்டிலும் வலிமையுடையவனான இராவண னது சிறந்ததங்கையாகிய இவள், ஈண்டு எவர்க்கும் வலியாள் - இவ்வுலகத் தில் யாவரினும் வலியவள்,' என்று—, இளையானுக்கு - (உமது) தம்பிக்கு, இயம்பீரோ - (எனது திறத்தை நீர்) சொல்லமாட்டீரோ? (எ - று.)

கற்பிற்சிறந்த மாதர் தற்புகழ்ச்சியாகத் தமதுசிறப்பைத் தாமேகூறு தற்கு உரியரல்லர்: அப்படிப்பட்டமாதரு ளொருத்தியாயினும், யான், உம்மி டத்து அளவுகடந்த ஆசை கொண்டுள்ளதனால், அவ்வாசையை நிறைவேற் றிக் கொள்ளுதற்கு இன்றியமையாமைபற்றி வேற்றுமை கருதாமல் உமது முன்னிலையில் மாத்திரம் எனதுசிறப்பினியல்பை இப்பொழுது கூறுகின் றேன்; ஆகையால், எனதுசிறப்பை யான் சொல்லக்கேட்டிருந்த நீர்தாமே 'இளங்கன்று பயமறியாது' என்றபடி அதனையறியாமல் என்னை இங்ஙனஞ் செய்த உமதுதம்பிக்கு 'அனைத்துலகையும்வென்றவனது தங்கையான இவள் யாவரினும் ஆற்றலுடையவள்' என்றுசொல்லி என்சிறப்பை அவனுக்கு உணர்த்தி அவனை அடக்கி அவனுக்கு என்னிடம் நன்குமதிப்பை உண் டாக்குவீர் என்பதாம். ஆம், அன்று, ஓ - தேற்றம். (கஉஎ)

கஉஅ. மாப்போரிற்புறங்காப்பென்வான்சுமந்துசெலவல்லேன்
றாப்போலக்கனிபலவுஞ்சுவையுடையதரவல்லேன்
காப்போரைக்கைத்தென்னீர்கருதியதுதருவேனிப்
பூப்போலுமெல்லியலாற்பொருளென்னோபுகலீரால்.

(இ - ள்.) மா போரில் - பெரிய யுத்தங்களில், புறங்காப்பென் - (நான் உம்மைப்) பாதுகாத்திடுவேன்; வான் சுமந்து செல வல்லேன் - ஆகாயமார்க் கத்தில் (உம்மை) எடுத்துக்கொண்டுபோகவல்லேன் (யான்); தா போல - மாமிசம்போல, சுவை உடைய - உருசியுடையனவான, கனி பலவும் - பழங் கள் பலவற்றையும், தர வல்லேன் - (உமக்குக்) கொணர்ந்துகொடுக்க வல் லமையுடையேன்; (அன்றியும்), நீர் கருதியது தருவேன் - நீர் மனத்தில் விரும்பியதைக் கொணர்ந்து கொடுப்பேன்: காப்போரை கைத்து என் - (இங்ஙனம் பலவகையாலும்) பாதுகாத்தற்குஉரியவரை வெறுத்தலால் யாது பயன்? இபூபோலும் மெல் இயலாள் பொருள் என்னோ - பூப்போலும் மென்மையான தன்மையையுடையவளான இவளால் (உமக்குப்) பயன் யாதோ? புகலீர் - சொல்வீர்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

நீர் விரும்பியதையெல்லாம் செய்து முடித்தலிலும் உம்மைப் பலவகை யாலும் பாதுகாத்தலிலும் வல்ல என்னை உபேக்ஷித்து, யாதொரு வகையிலும் உதவமாட்டாத இவளை விரும்பி உடன் வைத்துக்கொண்டு உறைதலில் என்ன பயன்? சொல்வீ ரென்றனள் என்பதாம். 'இப் பூப்போலு மெல்லி யல்' என்றதனால், குற்றமெடுத்துக்கூறத் தலைப்பட்டாரும் நல்லியல்பான

மெல்லியல்பையன்றி வேறொன்றையும் எடுத்துக் காட்டவொண்ணாத் பிராட்டியினது களங்கமின்மை வெளியாம். (கஉஅ)

கஉகூ. குலத்தாலுநலத்தாலுங்குறித்தனவேகொணர்தக்க
வலத்தாலுமதியாலும்வடிவாலுமடத்தாலு
நிலத்தாரும்விசும்பாருநேரிழையாரென்னைப்போற்
சொலத்தானிங்குரியாரைச்சொல்லீரோவல்லீரேல்.

(இ - ள்.) குலத்தாலும் - உயர்குலச் சிறப்பினாலும், நலத்தாலும் - மேன்மைகளாலும், குறித்தனவே கொணர் தக்க வலத்தாலும் - குறிப்பிட்டவற்றைக் கொண்டுவரத்தக்க வலிமையினாலும், மதியாலும் - அறிவினாலும், வடிவாலும் - வடிவழகினாலும், மடத்தாலும் - இளமையாலும், என்னை போல் சொல உரியார் - என்னைப்போன்றவளென்று சொல்லுதற்கு உரியவரான, நேர் இழையாரை - மகளிரை, நிலத்தாரும் விசும்பாரும் - மண்ணுலகத்தாருள்ளும் விண்ணுலகத்தாருள்ளும், வல்லீரேல் - வல்லமையுடையீரானால், இங்கு - இப்பொழுது, சொல்லீரோ - சொல்வீரோ? (எ - று.)

குலம்முதலிய சிறப்புக்களால் நிலவுலகத்துமகளிருள்ளும் வானுலகத்து மகளிருள்ளும் எனக்குச் சமமாக வுள்ளவரில்லையெனத் தற்புகழ்ந்தவாறு.

கஙூ0. போக்கினீரென்னாசிபோய்த்தென்னீர்பொறுக்குவிரே
லாக்குவெனோர்நொடிவரையினழகமைவெனருள்கூறும்
பாக்கியமுண்டெனினதனாற்பெண்மைக்கோர்பழுதுண்டோ
மேக்குயருநெடுமூக்குமடந்தையர்க்குமிகையன்றோ.

(இ - ள்,) என் நாசி போக்கினீர் - எனதுமூக்கை அறுத்திட்டீர்; போய்த்து என் - (அதனால்) போனது என்ன? நீர் பொறுக்குவிரேல் - நீர் (என்னை) ஏற்றுக்கொள்வீரானால், ஓர் நொடி வரையின் ஆக்குவென் - ஒரு நொடிப்பொழுதில் (அதனை) உண்டாக்கிக்கொள்வேன்; அழகு அமைவென் - அழகும் நிரம்பப்பெறுவேன்; அருள் கூறும் பாக்கியம் உண்டு எனின் - (உமது) கருணை மிகப்பெறுதலாகிய அதிருஷ்டம் உண்டாகுமானால், அதனால் பெண்மைக்கு ஓர் பழுது உண்டோ - மூக்கில்லாமையால் பெண்தன்மைக்கு ஒருகுற்றமுண்டோ? மேக்கு உயரும் நெடு மூக்கும் மடந்தையர்க்கு மிகைஅன்றோ - அதிகமாக உயர்ந்துள்ள நீண்டமூக்கும் மகளிர்க்குக் குற்றமன்றோ? (எ - று.)

நீர் என்மூக்கையறுத்ததனால் ஒன்றுங் கேடு இல்லை: நீர் என்னை அங்கீகரிப்பீரானால் அதனை உண்டாக்கிக்கொண்டு அழகுநிரம்புவேன்; அங்ஙனமல்லாவிடினும் உம்மைப்போன்ற சிறந்தகாதலனது கருணை நல்வினைப்பயனாற் கைகூடிவிடுமானால் அது விசேஷமேயொழிய இந்தஒருறுப்புக்குறை மற்றைப்பெண்ணிலக்கணவமைதியாலாம் மேன்மையைத் தாழ்வுபடுத்த

வல்லதாகுமோ? அன்றியும், அளவுக்குமேல் மூக்கு நீண்டிருந்தாலும் மகளிலரிக்கணத்துக்குக் குறைவன்றோ? என்றனள் என்பதாம். (கஅ௦)

கஅக. **விண்டாரேயல்லாரோவேண்டாதார்நான்வேண்டி**
னுண்டாயகாதலினென் னுயிரொன்பதுமதன்றோ
கண்டாரேகாதலிக்குங்கட்டழகும்விடமன்றோ
கொண்டாரேகொண்டாடுமுருப்பெற்றாற்கொள்ளீரோ.

(இ - ள்.) விண்டாரே அல்லாரோ - மனம்வேறுபட்டவரல்லரோ, வேண்டாதார் - விரும்பப்படாதவர்? (அங்ஙனமன்றி), உண்டாய காதலின் - (உமது மனத்தில்) உண்டான அன்போடு, நான் வேண்டின் நான் (உம்மால்) விரும்பப்பட்டால், என் உயிர்என்பது உமது அன்றோ - எனது உயிர் உமக்கே உரியதாமன்றோ? கண்டாரே காதலிக்கும் கட்டழகும் - பார்த்தவர்யாவரும் (பார்த்தமாத்திரத்தில்) விரும்பும்படியான மிக்க அழகும், விடம் அன்றோ - விஷம்போலக் கொடியதன்றோ? கொண்டாரே கொண்டாடும் உருபெற்றால் - மணஞ்செய்துகொண்டவர்மாத்திரமே கொண்டாடத்தக்க வடிவத்தை (நான்) பெற்றால், கொள்ளீரோ- அங்கீகரிக்கமாட்டீரோ?

மனம் ஒற்றுமைப்படாமல் வேற்றுமைப்பட்டிருப்பின் எவ்வளவு அழகுடையாரும் விரும்பப்படாதவரேயாவர்; அங்ஙனமன்றி, மனம்ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தால், வடிவழகிற் குறைவுபட்டாரும் உரியாராகக் கொள்ளப்படுவர். ஆனதுபற்றி, உம்மிடத்து மிக்க காதல் கொண்டுள்ள என்னிடத்து நீரும் காதல் கொள்வீராயின், யான் உமக்கு உயிருமுட்பட உரியாளாதற்குத் தட்டில்லை; அன்றியும், "பார்யா ரூபவதீ ஶத்ருஃ" என்றபடி மனைவிகட்டழகையுடையவளாயிருத்தல், கொடுந்தீங்கு தருவதொன்றன்றோ? அங்ஙனம்கண்டவரும் விரும்பும்படியன்றிக் கொண்டநீர் விரும்புதற்கு வேண்டியபடி நான் அழகியவடிவுகொண்டால், அவ்வளவு மாத்திரமே என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுதற்குப் போதாதோ? என்றனள் என்பதாம். (கஅக)

கஅஉ. **சிவனுமலர்த்திசைமுகனுந்திருமாலுந்தெறுகுலிசத்**
தவனுமடுத்தொன்றாகிநின்றன்னவுருவோனே
புவனமனைத்தையுமொருதன்பூங்கணையாலுயிர்வாங்கு
மவனுமுனக்கிளையானேவிவனைபோலருளிலனால்.

(இ - ள்.) சிவனும்—, மலர் திசை முகனும்-தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும், திருமாலும் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், தெறு குலிசத்தவனும் - (பகைவரை) அழித்திடுகிறவச்சிராயுதத்தையுடையஇந்திரனும், அடுத்து-சேர்ந்து, ஒன்று ஆகி நின்று அன்ன - ஒருவடிவங்கொண்டு நின்றாற்போன்ற, உருவோனே - சிறந்தவடிவமுடையவனே!—புவனம் அனைத்தையும் - சகல லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளையும், ஒரு தன் பூ கணையால் - ஒப்பற்ற தனது மலராம்புகளால், உயிர் வாங்கும் - மரண வேதனைப்படுத்துகிற, அவ

னும்-அம்மன்மதனும்; உனக்கு இளையானோ-உனக்குத் தம்பியோ? இவனே போல் அருள் இலன் - இந்த உனது தம்பி போலவே (என்னிடம்) கருணையில்லாதவனா யிருக்கின்றான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

திரிமூர்த்திகளும் இந்திரனும் சேர்ந்து ஒருவடிவமாகி நின்றாற்போன்ற வடிவமுள்ளவனேயென விளித்தது-பராக்கிரமமும், ஒழுக்கமும், ஆட்சியும், பொலிவும் விளங்கப்பெற்ற தோற்றமுடையவனே யென்றபடி. இலக்குமணன் கண்ணோட்டமில்லாமல் தன்னை வருத்தியதுபோல மன்மதனும் மிக வருத்துகின்றன னென்பாள், 'அவனு முனக்கிளையானோ' என்றாள். (கஉ)

வேறு.

கஙக. பொன்னுருவப் பொருகழலீர்புழைகாண மூக்கரிவான் பொருள்வேறுண்டோ, வின்னுருவமிதுகொண்டிங்கிருந்தொழியுநம மருங்கேயேகாளப்பாற், பின்னிவளையயலொருவர் பாராரென்றே யரிந்தீர்பிழைசெய்தீரோ, வன்னதனையறிந்தன்றோ வன்பிரட்டி பூண்டதுநானறிவிலேனோ.

(இ - ள்.) பொன் உருவம் பொரு கழலீர் - பொன்மயமான அழகிய போர்க்குஉரிய வீரக்கழலுடையவர்களே!—'இன் உருவம் இது கொண்டு இங்கு நம் மருங்கே இருந்தொழியும் - (நாம் இவளை அங்கபங்கப்படுத்திவிட்டால்) இனிய இந்தவடிவத்தைக்கொண்டு இவ்விடத்தில் நமது அருகிலேயே எப்பொழுதும் இருந்துதீர்வாள்: அப்பால் ஏகாள் - (நம்மிடத்தைவிட்டு) அயலிற் செல்லமாட்டாள்; பின் இவளை அயல் ஒருவர் பாரார் - (அங்கபங்கமடைந்த) பின் இவளை வேறொருவரும் விரும்பிநோக்கார்,' என்றே- என்று எண்ணியே, அரிந்தீர் - அறுத்தீர்கள்; (ஆதலால்), பிழை செய்தீரோ - (எனக்கு நீங்கள்) துன்பஞ்செய்தீர்களோ? [அல்லீர் என்றபடி]; (இவ்வாறன்றி), புழை காண - பெருந்துளைபடும்படி, மூக்கு அரிவான் - (எனது) மூக்கையறுத்தற்கு, பொருள் வேறு உண்டோ - (நான் இப்பொழுது சொல்லுங் காரணமொன்றொழிய) வேறோர் உத்தேசம் உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; அன்னதனை அறிந்து அன்றோ - அந்தஉட்கருத்தை அறிந்தல்லவா, நான்—, அன்பு இரட்டி பூண்டது - முன்னினும் இருமடங்காக அன்பு கொண்டது; அறிவு இலேனோ - (இல்லாவிட்டால் என்னுடம்பையறுத்த உம்மிடம் முன்னினும் மிக்க அன்புகொள்ளுதற்கு நான்) அறிவில்லாதவளோ?

'இவள் இப்படிப்பட்ட குறையற்ற பேரழகுடனே யிருந்திட்டால் இவளை வேறுயாரேனும் பார்த்து ஆசைகொள்ளக்கூடும்; அங்ஙனமன்றி, சிறிதுகுறையுண்டாம்படி ஒருசார் அங்கபங்கப்படுத்திவிட்டால் எவரும் இவளை விரும்பா ராதலால், எங்குஞ்செல்லாமல் இங்கேயே நம்மிடத்தில் என்றும்நிலைத்திருப்பாள்' என்ற கருத்தினாலேயே அறுத்தீர்! இப்படி என்னிடம் காதல்பற்றி இதுசெய்தீ ரொழியப் பிழைபாடாகச் செய்தீரல்லீர்;

அவ்வுட்கருத்தை நான் குறிப்பாக உணர்ந்ததனாலேயே முன்னினும்மிகுதியாக உம்மிடம் காதல்கொண்டேன்; அங்ஙனம் உட்கருத்தையறியாவிடின், துரோகஞ்செய்தவரிடம் அதிகபாசம் வைக்கும்படியான அவ்வளவுபுத்தியில்லாதவளோ நான்? என்றனளென்பதாம்.

இதுமுதல் இப்படலம்முடியுமளவுமுள்ள பதினொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் நான்கு சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். இவற்றில் ஈற்றுச்சீர், தேமாச்சீராகவே நிற்கும். (௧௩௩.)

௧௩௪. வெப்பழியாநெடுவெகுளிவேலரக்கரீதறிந்துவெகுண்டு
நோக்கி, னப்பழியா லுலகனைத்து நும்பொருட்டாலழிந்தனவாமறத்
தைநோக்கி, யொப்பழியச்செய்கிலாருயர்குலத்துத்தோன்றினோரு
ணர்ந்துநோக்கி, யிப்பழியைத்துடைத்துதவியினிதிருத்திரென்னொ
டுமென்றிறைஞ்சிநின்றாள்.

(இ - ள்.) வெப்பு அழியா - உக்கிரத்தன்மை நீங்காத, நெடு வெகுளி - பெருங்கோபமுடைய, வேல் அரக்கர் - ஆயுதப்பயிற்சியில் வல்லவரான இராக்கதர்கள், ஈது அறிந்து - (நீர்செய்த) இச்செய்தியை உணர்ந்து, வெகுண்டு நோக்கின் - கோபங்கொண்டு விழித்துப்பார்த்தமாத்திரத்தால், அ பழியால் உலகு அனைத்தும் நும் பொருட்டால் அழிந்தன ஆம் - (நீர் எனக்குத் தீங்குசெய்ததாகிய) அந்தக்குற்றத்தால் உலகத்து உயிர்களெல்லாம் உங்களுக்காக அழிந்தனவாய்விடும்; உயர் குலத்து தோன்றினோர் - உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவர், அறத்தை நோக்கி - தருமத்தை ஆலோசித்து, ஒப்பு அழிய செய்கிலார் - (தங்களுக்காக உலகமெல்லாம்) ஒருங்கே அழியச்செய்ய மாட்டார்; நோக்கி உணர்ந்து - (அந்த முறைமையை நீரும்) ஆராய்ந்து அறிந்து, இ பழியை துடைத்து-(உமக்குநேரக்கூடிய) இந்தப்பழியைஇல்லையாக்கி, உதவி - நன்மைசெய்து, என்னொடும் இனிது இருத்திர் - என்னுடனே இனிமையாகக் கூடி வாழ்ந்திருப்பீர், என்று-என்றுசொல்லி, இறைஞ்சி நின்றாள் - (இராமனை) வணங்கிநின்றாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

சாதாரணமாகவே சினந்துபொரு மியல்புள்ள அரக்கர்கள், நீர் எனக்குச்செய்த பிழையைக் கேட்டறிந்து உம்மையழித்தற்பொருட்டுக் கோபித்துப்பார்ப்பாராயின், அப்பார்வையின் கொடுமையாலே உம்மோடு உலகமுழுவதும் அழிந்திடும்; இப்படி தமதுபிழையால் உலகமுழுதையும் அழியச்செய்தல் உயர்குலத்தோர்க்கு உரியதருமமாகாது; ஆதலால், பழிப்புக்கு இடமில்லாதபடி வாழ்ந்திருப்பீர் என்று இராமனைச் சூர்ப்பணகை நமஸ்கரித்தனள் என்பதாம். எனது அன்பிற்காக என்னுடன் சேராதிருப்பினும் உலகத்தின் துன்பமின்மைப்பொருட்டாகவாயினும் என்னுடன் சேர்வீர் என்றாள். ()

இராமன் சூர்ப்பணகையை வெருட்டல்.

கரு௫. நாடறியாத்துயரிழைத்தநவையரக்கிநின்னன்னைதன்
னைநல்குந், தாடகையையுயிர்கவர்ந்தசரமிருந்ததன்றியுநான்றவமேற்
கொண்ட, தோடகையதுறுமலர்த்தாரிகலரக்கர் குலந்தொலைப்பான்
றோன்றிநின்றேன்,போடகலப்புல்லொழுக்கைவல்லரக்கியென்றிறை
வன்புகலும்பின்னும்.

(இ - ள்.) 'வல் அரக்கி - கொடிய ராக்ஷசியே! நாடு அறியா துயர் இழைத்த - உலகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளுக்கும் (இதுவரையிலும்) அநுபவித்திராத கொடுந்துன்பத்தைச் செய்த, நவை அரக்கி - குற்றமுள்ள ராக்ஷசியாகிய, நின் அன்னைதன்னை நல்கும் தாடகையை - உனது தாயைப் பெற்றவளான தாடகையை, உயிர் கவர்ந்த-உயிரை (உடம்பினின்று) பறித்த [கொன்ற], சரம் - அம்பு, இருந்தது - (என்னிடம்) உள்ளது; அன்றியும் - அதுவல்லாமலும், நான்—, தவம் மேல்கொண்ட - தவத்தை மேற்கொண்டுள்ள, தோள் தகைய துறு மலர் தார் இகல் அரக்கர் - தோள்வலிமையுள்ளவர்களும் நெருங்கியபூமாலையையுடையவர்களும் பகைமைக்குணமுள்ளவர்களுமான இராக்கதரது, குலம் - வம்சத்தை, தொலைப்பான்-முற்றும் அழிக்கும்பொருட்டு, தோன்றி நின்றேன் - பிறந்துநின்றேன்; (ஆதலால்), புல் ஒழுக்கை - (உனது) அற்பநடத்தையை, அகல போடு - நீங்குமாறுவிட்டிடு,' என்று - என்று சொல்லி, இறைவன் - ஸ்ரீராமன், பின்னும் புகலும் - மீண்டுஞ் சொல்வான்; (எ-று.)—அதனை, அடுத்தஇரண்டுகவிகளிற் காண்க.

உலகத்துக்குப் பெருந்துன்பஞ்செய்த கொடிய ராக்ஷசியான தாடகையை அழித்த அம்பு என்னிடம் உள்ளதனாலும், தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு அதனை நெடுங்காலம் மிகுதியாகச்செய்து அதனாற் பெற்ற வரங்களின் பலத்தாற் செருக்கியுள்ள அரக்கரைக் குலத்தோடுதொலைத்தற்குப் பிறந்தவன் நானாதலாலும், நீ இத்தீயொழுக்கத்தை யொழித்து உடனே அப்பாற் செல்லாவிடின் உன்னைக் கொன்றிடுவே னென்று சொல்லி அச்சமுறுத்தினன் என்பதாம். இதனால், நான் பெண்கொலை செய்யமாட்டேனென்று கருதவேண்டா என்றும், மிக்கவலிமையுள்ள உன்னைக் கொல்ல வல்லேன் என்றும் வெளியிட்டவாறு. சுகேதுவின் மகளும் சுந்தனது மனைவியுமான தாடகை கணவனையிழந்தபின் மைந்தரான சுபாகுமாரீசரோடு அரக்கத்தன்மையையடைந்து இராவணனது மாதாமகனான சுமாலியைச் சார்கையில் சுபாகுமாரீசர் அவனுக்கு அபிமானபுத்திரராய்ப் பிற்காலத்தில் இராவணனுக்கு மாதுலமுறைமைபூண்டனர் என்ற வரலாறுபற்றி, இங்கே சுபாகுமாரீசரது தாயான தாடகையை இராவணனது தாயான கேகசியின் தாயென்று அன்புமிகுதியைக் காட்டும் ஒற்றுமைநயம்படக் கூறியதென்க.

கருசு. தரையளித்ததனிநேமித்தயரதன்றன்புதல்வரியாந்தாய்
சொற்றாங்கி, விரையளித்தகான்புகுந்தேம்வேதியருமாதவருமேவ

ண்டநீண்டு, கரையளித்தற்கரியபடைக்கடலரக்கர்குலந்தொலைத்துக் கண்டாய்பண்டை, வரையளித்தகுலமாடநகர் புகுவேமிவைதெரிய மனக்கொளென்றான்.

(இ - ள்.) 'யாம் - நாங்கள், தரை அளித்த தனி நேமி தயரதன்தன் புதல்வர் - நிலவுலகமுழுவதையும் அரசாண்ட ஏகசக்ராதிபத்தியத்தையுடைய தசரதசக்கரவர்த்தியினது குமாரர், தாய் சொல் தாங்கி - (எமது) தாய்மாருள் ஒருத்தியான கைகேயியின் கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு, விரை அளித்த கான் புகுந்தேம் - பரிமளத்தைமிகுதியாக வீசுகிற காட்டிற் சேர்ந்தோம்; (இங்கு), வேதியரும் மா தவரும் வேண்ட -(தண்டகாரணியத்தில்வசிக்கின்ற) வேதத்துக்குரியரான பிராமணர்களும் பெருந்தவமுடையரான முனிவர்களும் வேண்டியதனால், நீண்டு கரை அளித்தற்கு அரியபடை கடல் அரக்கர் குலம் தொலைத்து கண்டாய் - மிகப்பரந்து எல்லை யமைத்தற்கு அருமையான சேனாசமுத்திரத்தையுடைய இராக்கதரது வம்சத்தை முற்றும் அழித்தபின்பே, பண்டை - பழமையான [தொன்றுதொட்டுஎங்களுக்குஉரியதான], வரை அளித்த குலம் மாடம் நகர் - மலைகளை அன்போடு ஒப்பாகக்கொண்ட சிறந்தமாளிகைகளையுடைய அயோத்தியாநகரத்தில், புகுவேம் - சேர்வோம்; இவை - இவற்றை, தெரிய மனம் கொள் - விளங்க மனத்திற்கொள்வாய், என்றான் -என்று சொன்னான், (ஸ்ரீராமன்); (எ - று.)

நாங்கள் பூலோகமுழுவதையும் தனது ஒராளுகையின்கீழ் அரசாண்ட தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரரென்றும், மாதிருவாக்கியபரிபாலநத்துக்காக வனம்புகுந்தோமென்றும், அங்ஙனம் புக்கவிடத்திலே முனிவர்கள் பலரும் பிரார்த்தித்ததனால் அளவிடற்கரிய அரக்கர்குலத்தைத் தொலைத்தே எமதுநகர்க்கு மீள்வதாக யாம் சங்கற்பித்துள்ளோமென்றும், இவ்வியல்புகளையெல்லாம் நன்றாகமனத்திற்கருதி நீ எமதுமுன்னிலையில் நில்லாது சென்று பிழைப்பாயென்றும் கூறினன் என்பதாம். கீழ் 'அரக்கர்குலந் தொலைப்பான் தோன்றினின்றேன்' என்று தொகுத்துச்சுட்டியதை இங்கு வகுத்துக்காட்டியவாறு. (கஙசு)

கஙஎ. நெறித்தாரைசெல்லாதநிருதரெதிர்நில்லாதேநெடியதேவர், மறித்தாரீண்டிவரிருவர்மானிடவரென்னாதுவல்லையாகின், வெறித்தாரைவேலரக்கர்விறலியக்கர் முதலினர்நீமிடலோரென்று, குறித்தாரையாவரையுங்கொணருதியேனின்னெதிரேகோறுமென்றான்.

(இ - ள்.) 'நெறி தாரை செல்லாத-நல்லொழுக்கத்தின் வழியிலே நடவாத, நிருதர் - இராக்கதரது, எதிர் - எதிரில், நில்லாதே - நிற்கமாட்டாமல், நெடிய தேவர் - சிறந்த தேவர்களும், மறித்தார் - தோற்று அழிந்தார்; ஈண்டு இவர் - இங்குள்ள இவர், இருவர் மானிடவர் - இரண்டு சாதாரண மனிதர்கள்,' என்னாது - என்று எளிதாகநினையாமல்,—வல்லை ஆகின் - நீ

வல்லவளானல், வெறி தாரை வேல் அரக்கர் - கோபாவேசத்தையும் கூர் நுனியுடைய வேலாயுதத்தையுமுடைய இராக்கதருள்ளும், விறல் இயக்கர் முதலினர் - வலிமையையுடைய யக்ஷர் முதலியோரிலும், மிடலோர் என்று நீ குறித்தாரை யாவரையும் - வலிமையுடையோரென்று உன்னுற் குறிக்கப் பட்டவரெல்லோரையும், கொணருதியேல் - அழைத்துக்கொண்டுவருவை யானல், நின் எதிரே கோறும் - உனது முன்னிலையிலே கொன்றிடுவோம், என்றான் - என்றுங் கூறினன், (இராமன்); (எ - று.)

'அரக்கரெதிரில் தேவர்களனைவருமே அழிந்தனர்; இம்மனித ரெவ் வளவு?' என்று அலட்சியமாக எண்ணமெலன்பது, முன்னிரண்டடியின் பொருள். இயக்கர் முதலினரையுஞ் சேர்த்துச் சொன்னது, இவளது முதல் தமையனை குபேரன் யக்ஷர்களுக்கு அரசனுதல்பற்றியு மென்க. (கங-எ)

பின்னும் அரக்கி தன்னைமணஞ் செய்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தல்.

கங-அ. கொல்லலாமாயங்கள்குறித்தனவேகொள்ளலாங்கொற் றமுற்ற, வெல்லலாமற்றியற்றும்வினையெல்லாங்கடக்கலாமேல்வாய் நீங்கிப், பல்லெலாமுறத்தோன் றம்பகுவாயாளென்னதுபார்த்தியா யி, னெல்லெலாஞ்சுரந்தளிக்குநீர்நாடகேளென்றுநிருதிகூறும்.

(இ-ள்-) நெல் எல்லாம் சுரந்து அளிக்கும் நீர் நாட - நெல்முதலிய தானியங்களையெல்லாம் மேல் மேல் மிகுதியாகவிளைவிக்கின்ற நீர்வள முள்ள நாட்டையுடையவனே! கேள் - (யான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக: மேல் வாய் நீங்கி - வாயின் மேலிடத்தை விட்டு, பல் எலாம் உற தோன்றும் - பற்களெல்லாம் நன்றாய்வெளித்தோன்றப்பெற்ற, பகு வாயாள் - திறந்த பெரியவாயையுடையவள் இவள், என்னது - என்று இகழாமல், பார்த்தி ஆயின் - (என்மீது) அன்புநோக்கம்வைப்பையானல்,— கொல்லல் ஆம் - (அரக்காதியோரை) அழிக்கலாம்: மாயங்கள் குறித்தனவே கொள்ளல் ஆம் - (அவர்களுடைய) மாயைகளை உள்ளபடியே அறிந்துகொள்ளலாம்: கொற்றம் முற்ற வெல்லல் ஆம்-அவர்கள்வெற்றியை முழுவதுஞ் சயித்திடலாம்: மற்று- இன்னும், இயற்றும் வினை எல்லாம் கடக்கல் ஆம் - (அவர்கள்) செய்யுங் கொடுந்தொழில்கட்கெல்லாம் உள்ளாகாது தப்பலாம், என்று - என்று சொல்லி, நிருதி - அரக்கியான சூர்ப்பணகை, கூறும் - (மீண்டுஞ்) சொல் வாள்; (எ - று.)— அதனை அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

மிக்கவலிமையையுடையவளான என்னை விகாரரூபமுடைய ராக்ஷசி யென்று அலட்சியஞ்செய்யாமல் அங்கீகரிப்பாயானல், எனதுஉதவியால் அரக்கர்துமாயைகளையெல்லாம் அறிந்து அவர்கள்செய்யுங் கொடுஞ்சூழ்ச்சி கள்க்கெல்லாந் தப்பி அவர்களைக் கொல்லுதலும் வெல்லுதலுஞ் செய்தி டலா மென்றனள் என்பதாம். நீ வாக்குத்தத்தஞ்செய்தது நிறைவேறுதற் கும் என்னைமணத்தல் இனிய உபாயமாமென்று எடுத்துக்காட்டினள்.

கந௲கூ. காம்பறியுந்தோளாளைக்கைவிடீரெனினும்யான் மிகை யோகள்வ, ராம்பொறியிலடலரக்கரவரோடேசெருச்செய்வானமைந் தீராயிற், றும்பொறியிற்பலமாயந்தரும்பொறிகளறிந்தவற்றைத் தடுப்பெனன்றே, பாம்பறியும்பாம்பின்காலெனமொழியும்பழமொ ழியும்பார்க்கிலீரோ.

(இ - ள்.) காம்பு அறியும் தோளாளை - இளமூங்கிலை யொத்த தோள்களையுடைய இவளை, கைவிடீர் எனினும் - விட்டிடமாட்டீராயினும், யான் மிகையோ - நான் மிகுதியோ? கள்வர் ஆம் - வஞ்சகர்களாகிய, பொறி இல்- நல்லறிவில்லாத, அடல் அரக்கரவரோடே - வலிய அந்தஅரக்கர்களுடனே, செரு செய்வான் - போர்செய்தற்கு, அமைந்தீர் ஆயின் - சித்தரானீராகுல், பொறியின் - பஞ்சேந்திரியங்கள்போல, பல மாயம் தரும்-அனேகவஞ்சனைகளைச் செய்யவல்ல, பொறிகள் -(அவ்வரக்கர்களது) யந்திரங்களை, அறிந்து- (நான்) அறிந்திருத்தலால், அவற்றை தடுப்பென் அன்றே - அவற்றைத் தடுத்து உதவுவேனன்றோ; பாம்பின் கால் பாம்பு அறியும் என மொழியும் பழமொழியும் பார்க்கிலீரோ - 'பாம்பின்காலைப் பாம்பே அறியும்' என்று (உலகத்தார்யாவரும்) சொல்லுகிற தொன்றுதொட்ட வார்த்தையையேனும் பொருள்செய்கின்றீரில்லையோ? (எ - று.)

'பாம்பின்காலைப் பாம்பே அறியும்' என்ற முதுமொழியின்படி அரக்கரது சூழ்ச்சிகளை அரக்கியாகிய யானே நன்குஅறிவேனாதலால், அரக்கரைக் கொல்லச் சங்கற்பித்த உமக்கு நான் நல்லதுணையாவேன்; ஆதலால், அவளை விட்டிடீராயினும் என்னையுங் கூடவே அங்கீகரிக்கலாகாதா?" என்றனளென்பதாம். குறித்த இலக்குத் தவறாமல் மனத்தையிழுத்துத் தம்வசப்படுத்திக் கெடுக்கிற இந்திரியங்கள் அங்ஙனஞ்செய்யுங்கொடிய யந்திரங்களுக்கு ஏற்ப உவமையாயிற்று. (கந௲கூ)

கச0. உளங்கோடலுனையிழைத்தாளுளளொருத்தியென்னுதி யேனிருதரோடுங், களங்கோடற்குரியசெருக்கண்ணியக்காலொருமூ வேங்கலந்தகாலைக், குளங்கோடுமென்றிதுவுமுறுகோளேயென்று ணருங்குறிக்கோளில்லா, விளங்கோவேரடெனையிருத்தினிருகோளு ஞ்சிறைவைத்தாற்கிளையேனென்றாள்.

(இ - ள்.) உனை உளம் கோடல் இழைத்தாள் ஒருத்தி உளள் என்னுதியேல் - உன்னை மனத்திலேவிரும்பிக் கொழுநனாகக்கொள்ளுதலைச்செய்த ஒருத்தி உடனிருக்கிறாளென்று கருதுவாயானால்,—நிருதரோடும் களம் கோடற்கு உரிய செரு கண்ணியக்கால் - அரக்கருடனே போர்க்களத்திற் கொள்ளுதற்குரிய போரை (நீ) செய்யநினைத்தால், ஒரு மூவேம் கலந்த காலை - (நீங்களிரண்டுபேரும் நானொருத்தியு மாகிய) நாம் மூன்றுபேரும் ஒருங்கு சேர்ந்தபொழுது, குளம் கோடும்-(போர்க்களத்தை) இரத்தவெள்ள

மாகச்செய்து வெற்றிகொள்வேம்,' என்ற இதுவும்,—உறு கோளே-ஏற்ற கொள்கையே, என்று உணரும் - என்று அறிகிற, குறிக்கோள்-ஆலோசனை, இல்லா-இல்லாத (என்னை அங்கபங்கஞ்செய்த), இளங் கோவோடு-(உனது) தம்பியுடனே, எனை இருத்தின்-என்னை (நீ) வாழவைத்தால், இரு கோளும் சிறை வைத்தாற்கு இளையேன் - (சூரியசந்திரரென்னும்) இரண்டுகிரகங்களையுஞ் சிறையிலேவைத்த இராவணனுக்கு இளையவளான யான் வலிமையில் அவனுக்குப் பின்னிடேன், என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

'மிக்க அன்போடு என்னைக் காதலித்துள்ள மனைவியொருத்தி எனக்கு இருக்கையில் உன்னையுங் கூட அங்கீகரித்தல் தகுதியன்று' என்று நீ என்னை மணம் மறுப்பையானால், உன் தம்பிக்காயினும் என்னை மணஞ்செய்வித்தால், இராவணன்தங்கையான யான் வலிமையில் இராவணனினுங் குறைந்தவளல்லவாதலால் நாம்மூன்றுபேரும் ஒருங்குகூடி எளிதில் அரக்கரைவென்றிடலாமென்றனள் என்பதாம். இப்படிப்பட்ட எனது ஆற்றலையும் பயனையும் கருதாமையாலேயே உன்தம்பி என்னை இங்ஙனங்குறைவுபடுத்தினன்; அவற்றைக்கருதின் அங்ஙனஞ்செய்யான் என்பாள், 'நிருதரோடும்......குறிக்கோளில்லா இளங்கோ' என்றாள். இரட்டுறமொழிதலால், 'இளையேன்' என்பதற்கு - உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், எதிர்மறைத்தெரிநிலைமுற்று மாக இருபொருள் ஒருங்கே கொள்ளப்பட்டது. குறிக்கோள் - கருதியதொழிலை முடித்தற்கு வேண்டிய உபாயத்தைத் தழுவுதல். சூரியசந்திராதி தேவரனைவரையும் வென்று அவரவர்வசமில்லாதபடி தன்வசமாக்கிக் கீழ்ப்படுத்தியதுபற்றியே, 'இருகோளுஞ்சிறைவைத்தான்' என்றது. (கச0)

கசக. பெருங்குலாவுறுநகர்க்கேயேகுநாள்வேண்டுமுருப்பிடிப்
பேனன்றே, லருங்கலாமுற்றிருந்தானென்னினுமீங்கிளையவன்றான
ரிந்தநாசி, யொருங்கிலாவிவளோடுமுறைவேனோவென்பானேலிறை
வவொன்று, மருங்கிலாதவளோடுமன்றோநீநெடுங்காலம்வாழ்ந்ததெ
ன்பாய்.

(இ-ள்.) பெருங் குலாவுறு நகர்க்கே ஏகும் நாள்-பெரிய கொண்டாட்டம்மிக்க நகரத்துக்கு (நீங்கள்) மீண்டுசெல்லுங்காலத்தில், வேண்டும் உரு பிடிப்பேன் - (எனது மாயாசக்தியால்) வேண்டியவடிவத்தைக் கொள்வேன்; அன்றேல் - அங்ஙனமல்லாவிடின், — ஈங்கு - இப்பொழுது, இளையவன் - (உனது) தம்பி, அருங் கலாம் உற்று இருந்தான் என்னினும்-நீங்கிய கோபத்தையுடையனாயிருந்தானாயினும், அரிந்த நாசி ஒருங்கு இலா இவளோடும் உறைவேனோ என்பானேல் - அறுபட்டமூக்குமுழுவதுமில்லாத இவளுடன் நான்கூடிவாழ்வேனோவென்று குறைகூறுவானாயின், — இறைவ - தலைவனே! மருங்கு ஒன்றும் இலாதவளோடும் அன்றோ நெடுங்காலம் வாழ்ந்தது என்

பாய் நீ-'இடைசிறிதும் இல்லாதவளோடன்றோ வெகுகாலமாய் (நான்) கூடி வாழ்ந்துவருவதும்' என்று நீ (அவனுக்கு ஏற்றசமாதானங்) கூறுவாய்.

நகரத்துக்குச் செல்லவேண்டுங்காலத்தில் மாயையால் வேண்டியவடிவம்எடுத்துக்கொள்வேன்; அதுவன்றி, இப்பொழுது உன்தம்பி நீகூறுதலால் என்னிடம் மாறுபாடுநீங்கி என்னை மணஞ்செய்தற்கு ஒருசார் உடன்படினும், 'மூக்கென்னும் ஓர்உறுப்பு முழுவதும் இல்லாதவளோடு 'நான் சேர்ந்துவாழ்வேனோ?'' என்று ஒருசார் தடைகூறுவானாயின், 'நான் இடையென்னும் ஒருறுப்புமுழுவதும் இல்லாதவளோடு நெடுங்காலமாய்க் கூடிவாழ்கிறேனே, நீ வாழத் தடையென்ன?' என்று தக்கவிடையளித்து அவனை உடன்படுத்துவாயென்றனள் என்பதாம். இங்குச் சீதையின் இடைநுட்பம் நன்குவிளங்கும். பின்னிரண்டடியால், சூர்ப்பணகையினது சமயோசிதமான கற்பனைச்சமத்காரயம் தோன்றும். (கசக)

இராமலக்குமணர் அவளைக் கொல்லுமாறு ஆலோசித்தல்.

கசஉ. என்றவண் மேலிளையவன்றானிலங்கிலைவேல்கடைக்கணி
யாரிவளையீண்டு, கொன்றுகளையேமென்றானெடிதலைக்குமருளென்
கொல்கோவேயென்ன, நன்றதுவேயாமன்றே போகாளேலாகுமென
நாதன்கூற, வொன்றுமிவரெனக்கிரங்காருயிரிழப்பெனிற்கினென
வரக்கியுன்னா.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) என்றவள்மேல்-என்று சொன்ன அச்சூர்ப்பணகையின்மேல், (கடுங்கோபங்கொண்டு), இளையவன்தான் - இலக்குமணன், இலங்கு இலை வேல் கடைக்கணியா-விளங்குகிற இலைவடிவமான வேலாயுதத்தைக் கடைக்கண்ணாற்பார்த்து, 'இவளை—, ஈண்டு - இப்பொழுதே, கொன்று களையேம் என்றால் - கொன்றுஒழித்திடோமானால், நெடிது அலைக்கும்-மிகவும்வருத்துவாள்; கோவே - தலைவனே! அருள் என்கொல் - (உனது) கட்டளையாதோ?' என்ன - என்று (இராமனை) நோக்கிச்சொல்ல,—(அதுகேட்டு), நாதன் - தலைவனான இராமன், 'அதுவே நன்று ஆம் அன்றோ - (நீசொன்னபடி செய்யும்) அதுவே மிகநல்லதாம்; போகாளேல் - (இனியும் அப்பாற்) செல்லாளாயின், ஆக - அங்ஙனமேசெய்ய அமையும்,' என - என்று, கூற - சொல்ல,—(அந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டு), அரக்கி - சூர்ப்பணகை, 'இவர் எனக்கு ஒன்றும் இரங்கார் - இவர் என்னிடத்திற் சிறிதும் இரக்கங்கொள்ளார்; (ஆதலால்), நிற்கின் உயிர் இழப்பென் - (இன்னுஞ் சிறிதுபொழுது நான் இங்கு) நின்றால் (இவர்களால்) உயிரையிழந்திடுவேன்,' என்-என்று, உன்னா-எண்ணி, (எ - று.)—'போனாள்' என வருங்கவியோடு முடியும்.

'என்றனள் மேல்' என்ற பாடத்துக்கு, என்றனள் - என்றுசொன்னாள்; மேல் - அதன்பின்பு என்று பொருள்கொள்க. கடைக்கண் - கண்கடை

என்பது முன்பின்னாகத்தொக்குவந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; இலக்கணப்போலியுமென்பர். ஒன்றும் ஒருவகையாலும் என்றலுமாம். (கசஉ)

கசங. ஏற்றநெடுங்கொடிமூக்குமிருகாதுமுலையிரண்டுமிழந்தும்வாழ, வாற்றுவனேவஞ்சனையாலுமையுள்ளபரிசறிவானமைந்ததன்றோ, காற்றினிலுங்கனலினிலுங்கடியானைக்கொடியானைக்கரனையுங்கள், கூற்றுவனையிப்பொழுதேகொணர்கின்றேனென்று சலங்கொண்டுபோனாள்.

(இ-ள்.) 'ஏற்ற- அழகிதாய்அமைந்த, நெடு-நீண்ட, கொடி மூக்கும்- கொடிபோன்ற மூக்கையும், இரு காதும்-இரண்டுகாதுகளையும், முலைஇரண்டும் - இரண்டுமுலைகளையும், இழந்தும் - (உங்களால்) இழந்தபின்பும், வாழ ஆற்றுவனே - (உங்களுடன்கூடி) வாழ்ந்திருக்கப் பொறுப்பேனோ? உமை உள்ள பரிசு அறிவான் வஞ்சனையால் அமைந்தது அன்றோ - 'நான் மீண்டு வந்து கூறியது முழுவதும்) உங்களியல்பை உள்ளபடி யறியும்பொருட்டு வஞ்சனையாகச் செய்ததன்றோ? காற்றினிலும் கனலினிலும் கடியானை கொடியானை - காற்றைக்காட்டிலும் விரைவுள்ளவனும் நெருப்பைக்காட்டிலும் கொடுமையுள்ளவனுமான, கரனை —, உங்கள் கூற்றுவனை-உங்களுக்கு யமனாகும்படி, இப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்-இப்பொழுதே அழைத்துக் கொண்டுவருகிறேன்', என்று-என்றுசொல்லி, சலம்கொண்டு-தணியாதமுற்றின வைரங் கொண்டு, போனாள்-(சூர்ப்பணகை) சென்றிட்டாள்; (எ - று.)

'காற்றினிலுங் கனலினிலுங் கடியானைக் கொடியானை' என்பது - காற்றினிலுங்கடியானை, கூற்றினிலுங்கொடியானை என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். (கசங)

இராமன் மனைவியோடும் தம்பியோடும் பஞ்சவடியில் வசிக்கையில், முன்பனிக்காலம் வந்தவளவிலே, சூர்ப்பணகை வந்து அப்பெருமானழகைக் கண்டு காமமயக்கங்கொண்டு அடுத்துவினவி இன்னளென்று அறிந்துகொண்டு தன்னை இன்னளென்று தெரிவித்துத் தன்வேட்கையை வெளிப்படையாகக்கூறித் தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி பலவிதமாய்ச் சொல்ல, அதற்கு உடன்படாமல் இராமன் விளையாட்டாய் 'மனைவியுடனிருக்கிற என்னை நீ மணஞ்செய்துகொள்ளுதலில் விசேஷமில்லை; மனையாளுடன்கூடியிராத என் தம்பியை மணஞ்செய்துகொண்டு சக்களத்தியில்லாமல் வாழ்வாய்' என்று கூற, அங்ஙனமே அவள் இராமனைவிட்டு இலக்குமணனையடைந்து, தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டு மென்ன, அதற்கு அவ்விளையநம்பி 'அடியவனான எனக்கு மனைவியாய் நீயும் அடியவளாவதிற் சிறப்புஎன்ன? தலைவனான இராமனையே கொழுநனாகப் பெறுவாய்' என்ன, அதுகேட்டு அவள் மீண்டும் இராமனையடைந்து தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்திக்கூறி 'இந்தமானுடமகளை இப்பொழுதே உண்டொழித்து மாற்றவளில்லாமல் உன்னுடன்கூடி வாழ்வேன்' என்றுசொல்

விச் சீதையைப்பிடிக்கத் தொடர, அதுகண்டு கோபங்கொண்ட இராமன் தம்பியைநோக்கி 'கொடியவரோடு பரிகாசஞ்செய்தல் தக்கதன்று: இவளைத் தண்டிப்பாய்' என்று நியமிக்க, இளையபெருமாள் வாளையெடுத்துக்காதையும் மூக்கையும் அறுத்திட, அவள் இரத்தம்பெருக்கிக்கொண்டு கதறியிரைச்ச விட்டவாறே கரனைநோக்கிச் சென்றன ளென்று ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணத் தில் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் முதனூலோடு சிறிதுசிறிது வேறுபடுவது, "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்" என்ற வழிநூலிலக்கணம்பற்றி இவ்வா சிரியராற் பிறநூல்மேற்கோள்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட தென அறிக. இவ்வாறுவருவனபிறவற்றிற்கும் இங்ஙனமே கொள்க. இங்ஙனம்மாறுபட்ட இடத்து ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையேயாகிலும், இதிகாசாந்தரபுராணாதி களிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும்' என ஆன்றோர் அருளிச்செய்தது அமைத்திருத்தல் உணரத்தக்கது. இதிகா சாந்தரமாகிய பாரதத்திலும், ஸ்காந்தம் கூர்மம் பாத்மம் முதலிய புராணங் களிலும் இராமசரித்திரம் சிற்சிலவிடத்து வேறுபடக்கூறியிருத்தல் காண்க.

தகாதகாரியத்திற் பிரவேசித்தவர்க்குத் தக்கதண்டனை சான்றோராற் செய்யப்படுமென்பதும், அங்ஙனஞ்செய்யுமிடத்து இன்றியமையாதபொழு தன்றி மற்றையபொழுது சான்றோர் கொடியபெண்ணையுங் கொலைசெய் யத்துணியா ரென்பதும், பெண்கொலைதகுதியன்றென்ற காரணத்தால்மாத் திரமேயன்றிக் கரன்முதல் இராவணனீறாகக் கொடிய அரக்கரையெல்லாந் தொலைத்தற்கு ஒருதூதாக அமைதற்பொருட்டும் சூர்ப்பணகையை அவர்கள் உயிரோடுவிட்டிட்டன ரென்பதும், விளையாட்டு வினையாய்முடியும் என்ப தும் முதலியன இப்படலத்தில் வெளியாம்.

சூர்ப்பணகைப்படலம் முற்றிற்று.

ஆறாவது

கரன்வதைப்படலம்.

கரனது வதையைப்பற்றிக் கூறும் பாக மென்று பொருள். கரன் வதை யென்ற தொடர் - ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை; இது இராமபிரான் கரனைக் கொன்றதை யுணர்த்துதலால், இங்கு ஆறனுருபு செயப்படுபொரு ளில் வந்த தென்க: முன்னும் பின்னும் இதுபோன்ற தொடர்மொழிகளை யெல்லாம் இங்ஙனமே கொள்க. கரன் - கொடியவன்; வடசொல். வதை - கொலை; வதம் என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது.

கரன் - பூர்வீக ராக்ஷச சிரேஷ்டனான சுமாலியின் மகளும், இராவணன் தாயான கேகசியின் தங்கையும், இராவணனது தந்தையான விசிரவ முனிவ

ரையே கொழுநனாக அடைந்தவளும், இங்குக்காட்டிய இருமுறையாலும் இராவணனுக்குச் சிறிய தாயுமாகிய கும்பீநசியின் குமாரன்; இராவணனுக்குத் தம்பி முறையில் நிற்பவன்; தண்டகாரணியத்திலே ஜநஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகை வசிப்பதற்கென்று ஏற்படுத்திய இராச்சியத்தில் அவளுக்குப் பாதுகாவலாகவும் அவள் இட்ட கட்டளைப்படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர் சேனைக்கு முதற்றலைவன்.

இராமலக்குமணரிடத்துச் சுறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை கரன் காலில் விழுந்து புலம்பி முறையிட்டு 'வனத்தில்வந்த இரண்டுமனிதர்களுடன் நின்ற ஒரு கட்டழகியை இராவணனுக்காக நான் எடுத்துச் செல்ல முயலுகையில் அவர்கள் என்னை இப்படி பங்கப்படுத்தினார்கள்' என்று சொல்ல, அதுகேட்டு அவன் சினந்து போருக்கு எழுகையில், பதினான்கு இராக்கத வீரர்கள் வந்து 'இத்தொழிலை எங்களுக்குக் கொடுத்திடு' என்று சொல்லி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சூர்ப்பணகை வழிகாட்டச் சென்று இராமனுடன் பொருது அழிய, அரக்கி மீண்டும் ஓடி நடந்ததைச் சொல்ல கரன்மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபதுலக்ஷம்படைவீரர்களோடும் சேனைத்தலைவர் பதினால்வரோடும் தூஷணன் திரிசிரா என்னும் முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டு, அப்பொழுது சம்பவித்த நிமித்தங்களை அகம்பனென்ற அறிவாளன்வந்துசொல்லித் தடுக்கவுங்கேளாமல் செருக்கி விரைந்து வந்து போர்தொடங்குகையில், இராமன், பர்ணசாலையினின்று வெளிப்பட்டு, போர்க்கோலங்கொண்டு லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு, தான் தனியே யெதிர்த்துச்சென்று பெரும்போர் செய்து பலரையும் அழித்து, முடிவில் கரனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஓரம்பு தொடுக்கத் தொடங்குகையில்,இராமனது வில் முறிந்துவிடவே,இராமன் தன்கையைப் பின்னே நீட்டி வருணன் தந்த விஷ்ணு தனுசைப் பெற்று அதனை வளைத்து நாணேற்றி அம்பு தொடுத்து முன்பு கரனது வலக்கையைத் துணித்துப் பின்பு கரனையுந் துணித்து வெற்றிகொள்ள, அதுகண்டமாத்திரத்தில் அரக்கர் குலத்தை யழிப்பவளான சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குச் செய்தி கூறும் பொருட்டு இலங்கையை நோக்கி ஓடினளென்பது, இப்படலத்தின் கதைச் சுருக்கம்.

சூர்ப்பணகை சென்று கரன்காலில் விழுதல்.

க. இருந்தமாக்கரன்றாளிணையின்மிசைச்
சொரிந்தசோரியள்கூந்தலடம்பெனத்
தெரிந்தமூக்கினள்வாயினள்செக்கர்மேல்
விரிந்தமேகமெனவிழுந்தாளரோ.

(இ - ள்.) சொரிந்த சோரியள்-பெருகுகிற இரத்தத்தையுடையவளும், கூந்தலள் - (விரிந்த) தலைமயிரையுடையவளும், தூம்பு என தெரிந்த மூக்கினள் - மதகுபோலத் துவாரங் காணப்படுகிற மூக்கையுடையவளும், வாயி

னள்-(பெரிய) வாயையுடையவளும் ஆகிய சூர்ப்பணகை,—மேல் செக்கர் விரிந்த மேகம் என-மேலே செவ்வானம் படரப்பெற்ற மேகம்போல, இருந்த மா கரன் தாள் இணையின் மிசை விழுந்தாள் - (ஜனஸ்தானத்தில்) இருந்த பெருமையுள்ள கரனுடைய இரண்டு கால்களின்மேல் விழுந்திட்டாள். (எ-று)

"கரனை யுங்கள் கூற்றுவனை யிப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்" என்று முதிர்ந்த வைரங்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை, அறுபட்ட உறுப்புக்களினின்று இரத்தம் பெருகத் தலைவிரி கோலத்தோடும் விகாரவடிவத்தோடும் பெருவாய்திறந்து கதறிக்கொண்டு சபையில் வீற்றிருந்த கரனது கால்களில் விழுந்தனளென்பதாம். இவளது உடம்பின்மீது வழிகிற இரத்தப்பெருக்குக்கும் பரவிய செம்பட்ட மயிர்க்கும் செவ்வானத்தையும், கரிய உடம்புக்கு மேகத்தையும் உவமைகூறினரென்க. 'சொரிந்த' என்பதைக் கூந்தலுக்கும், 'தூம்பெனத்தெரிந்த' என்பதை வாய்க்கும் அடைமொழியாக்கலாம். தூம்பு - நீர்வரும் பெருவழி. அரோ - ஈற்றசை. உவமையணி.

இதுமுதல் உசு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் எஉ - ஆம் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (க)

சூர்ப்பணகை கதறுதலும், புரளுதலும்.

உ. அழுங்குநாளிதென்றந்தகனாணையாற்
றழுங்குபேரியெனத்தனித்தேங்குவாண்
முழங்குமேகமுடித்தவெந்தீயினாற்
புழுங்குநாகமெனப்புரண்டாளரோ.

(இ - ள்.) அழுங்கு நாள் இது என்று - (அவ்வரக்கர்கள்) அழிகிற தினம் இது என்று, அந்தகன் ஆணையால் தழங்கு - யமனுடைய கட்டளையால் (அடிக்கப்பட்டு) ஒலிக்கிற, பேரி என - முரசவாத்தியம் போல, தனித்து ஏங்குவாள் - தனியே (பேராரவாரம்படக்) கதறுபவளான சூர்ப்பணகை,— முழங்கு மேகம் முடித்த - ஆரவாரஞ்செய்கிற மேகம் வெளிப்படுத்திய, வெம் தீயினால் - கொடிய நெருப்புமயமான இடியினால், புழுங்கு - வெந்து வருந்துகிற, நாகம் என - பாம்புபோல, புரண்டாள்—; (எ - று.)

இவள் கதறியழுகிற குரலோசை அங்குள்ள கரன் முதலிய அரக்கரை இராமபிரானுடன் உடனே போர்செய்ய எழும்படி தூண்டி அவரனைவரும், அன்றைக்கே இறந்தொழிதற்குக் காரணமாவதுபற்றி, இராக்கதநாசசூசகமாக யமன் அறைவித்த பறையொலியை அக்கதறலுக்கு உவமை கூறினார். இனி அழுங்குநாள் - (உலகத்து உயிர்கள் அனைத்தும்) மடியும் ஊழிக்காலமென்பாரும் உளர். அந்தகன் - அழிவுசெய்பவன். ஆணை - ஆஜ்ஞா என்ற வடசொல் சிதைந்தது. இடிக்கு அழிதல், நாகத்தின் இயல்பு. முடித்தல் - பிராணிகட்கு அபாயமுண்டாம்படி முதிர வெளியிடுதல். பேரீ - வடசொல். உவமையணி. (உ)

கரன் சூர்ப்பணகையை 'இங்ஙனஞ் செய்தவர் யார் ?' என்றல்.

ந. வாக்கிற்கொக்கப்புகைமுந்துவாயினு
னோக்கிக்கூசலர் நுன்னையித்தன்மையை
யாக்கிப்போனவரார்கொலென்றானவன்
மூக்கிற்சோரிமுழீஇக்கொண்டகண்ணினாள்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (அதுகண்டு), அவன் - கரன், வாக்கிற்கு ஒக்க புகை முந்து வாயினன் - (பின்னே வெளிப்படுஞ்) சொல்லின் கடுமைக்குத் தகுதியாகப் புகை முந்தி வெளிப்படுகிற வாயையுடையவனாய், நோக்கி -(அந்தச்சூர்ப்பணகையைப்) பார்த்து, 'கூசலர் - கூச்சமில்லாதவர்களாய், நுன்னை இ தன்மையை ஆக்கி-உன்னை இப்படிப்பட்ட தன்மையையுடையவளாகச் செய்து, போனவர் - சென்றவர், ஆர்கொல் - யாரோ?' என்றான்-என்றுவினவினான்: (அதுகேட்டு), மூக்கின் சோரி முழீஇக்கொண்ட கண்ணினாள்-மூக்கினின்று பெருகுகிற இரத்தத்தால் முழுகடிக்கப்பட்ட கண்களையுடையவளான அச் சூர்ப்பணகை,(எ - று.)—'சொல்லினாள்' எனமேல் எ-ஆங்கவியோடுமுடியும்.

உள்ளிருந்து பற்றிமேலெழுகிற நெருப்புக்கு அறிகுறியாகப்புகை முந்தி மேற்கிளம்புதல்போலத் தான்சொல்லுங் கடுஞ்சொல்லின் அழற்சிக்கு ஏற்பக் கோபாக்கினியாலுண்டான் புகை வெளிப்படும் வாயுடையா னென்பது, முதலடியின் கருத்து. வாக் - வடசொல். வாக்கிற்கு, நான்கனுருபு - தகுதிப்பொருளது. நோக்கி என்று னென் இயையும். நோக்கிக் கூசலரென்று இயைத்து, உன்னை நோக்கியும் அஞ்சாமல் என்று உரைப்பாரும் உளர். நுன்- திசைச்சொல். இத்தன்மையை - முன்னிலையொருமைக்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: ஐ - விகுதி; இனி, இரண்டாம் வேற்றுமைவிரியெனக் கொண்டு, உனக்கு இந்நிலைமையைச் செய்து என்றலும் ஒன்று: அப்பொழுது, நுன்னை - உருபுமயக்கம். இன்னானென்று அறியாமையின், 'போனவர்' என்று பன்மையாற் கூறினான்; துணியலாகாவிடத்துப் பன்மையாற்கூறுதல், மரபு. கொல் - அசை- முழீஇ - முழுகி என்னும் வினையெச்சம் விகாரப்பட்ட சொல்லிசையளபெடை. நான்காம் அடியினால், மூக்குமுழுவதும் அறுபட்டமை விளங்கும்; அன்றியும், புரளுகையில் மூக்கிற்சோரியிற் கண் முழுகிற்று. (ரு.)

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - சூர்ப்பணகை கூறும் விடை.

சு. இருவர்மானிடர்தாபதரேந்திய
வரிவில்வாட்கையர்மன்மதன்மேனியர்
தருமசீரர்தயர தன்காதலர்
செருவினேருநிருதரைத்தேடுவார்.

(இ - ள்.) இருவர் மானிடர் - இரண்டுமனிதர்கள், தாபதர் - முனிவேடங்கொண்டவர்கள்: ஏந்திய வரி வில் வாள் கையர் - தரித்த கட்டமைந்த வில்லையும் வாளையுமுடைய கையையுடையவர்கள்: மன்மதன் மேனியர் - மன்மதன்போலும் அழகியவடிவமுடையவர்கள்: தருமம் நீரர் - தருமகுணமுடையவர்கள்: தயரதன் காதலர் - தசரதசக்கரவர்த்தியினுடைய குமாரர்கள்: தெருவில் நேரும் நிருதரை தேடுவார் - போரில் எதிர்ப்படும் அரக்கரைத்தேடித்திரிபவர்கள், (எ - று.)

மரவுரியுடுத்தமையும் சடைமுடிதரித்தமையும் பற்றி, 'தாபதர்' என்றாள்; தவவேடம்பூண்டவ ரென்க. 'மன்மதன்மேனியர்,' 'தருமநீரர்' என்றதனால், வைரங்கொண்டு கூறுங்காலத்தும் பாராட்டும்படி விஞ்சியிருந்த இராமலக்ஷ்மணர்களது சௌந்தரியாதிசயமும், சுகுணபூர்த்தியும் விளங்கும். 'நுன்னையித்தன் மையையாக்கிப்போனவரார் கொல்' என்ற கரன்வினவிற்கு விடைகூறுமிடத்து 'மன்மதன்மேனியர்,' 'தருமநீரர், என்னவேண்டுவதில்லையாயினும், இவள் அவர்களிடத்துக்கொண்ட வேட்கையின்மிகுதியால் மயங்கி தன்னைப்பங்கப்படுத்தினபின்பும் அவர்கள்பக்கல் வனத்தில் வைராக்கியங்கொள்ளாமல், உடன்பிறந்தவன்முன்னிலையிற் சொல்வதுந் தவிர்வதும் உணராது, தன்மனத்தினுட்கிடந்த கருத்தைப் புலப்படுத்தி இங்ஙனங்கூறினாளென்க. இருவரிடத்தும் இவள் ஒருநிகராகக்காதல்கொண்டதனால், இருவரைப்பற்றியும் ஒரு நிகராகஎடுத்துக்கூறுகிறாள். 'தாபதர்' என்றதனால், அவர்களுக்குத் தவவேடமும் அழகியதாயிருந்த தென்றாளாம். 'வரிவில்வாட்கையர் என்றதனால், அவர்களது போர்த்திறத்தையும் பராக்கிரமத்தையுங் குறித்தாள். 'தயரதன்காதலர்' என்றதனால், அவர்களது இளமையை வெளியிட்டவாறு. தாபதர் வரிவில்வாட்கையர்' என்ற சொற்சேர்க்கையால், நம்மால்எளிதிலழிபடும்வரியிலாநிலைமையுடைய தவத்தினரும் இங்ஙனஞ் செழிக்கலாயிற்றே யென்றவாறும். [இவ்விடத்து ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்திலுள்ள சுலோகங்களும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களும் மிக அழகியனவாம்.] மானுஷர், தாபஸர் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. நீரர் என்பதில், நீர்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. அவர்கள் செருவில் நேரும் நிருதரைத் தேடுவதைக் கீழ்ப்படலத்திற் கூறப்பட்ட அவரது சொல்லாலுஞ் செயலாலும் அறிந்தன ளென்க. மன்மதன்மேனியர்-தொகையுவமையணி.

ரு. ஒன்றுநோக்கலருன்வலியோங்கற
னின்றுநோக்கிநிறுத்து நினைப்பினர்
வென்றிவேற்கைநிருதரைவேரறக்
கொன்றுநீக்குதுமென்றுணர்கொள்கையார்.

(இ - ள்.) உன் வலி ஒன்றும் நோக்கலர் - உனது வலிமையைச் சிறிதும் பொருள்செய்கின்றிலர்: ஓங்கு அறன் நின்று நோக்கி நிறுத்தும் நினைப்பினர் - சிறந்த தருமவழியிலே (தாங்கள்) நின்று ஆராய்ந்து (அத்தருமத்தை

உலகமெங்கும்) நிலைபெறச்செய்யுங் கருத்துடையவர்கள். வென்றி வேல்கை நிருதரை-வெற்றியைத்தரும் வேலையேந்திய கையையுடைய அரக்கர்களை, வேர் அற கொன்று நீக்குதும் - அடியோடுதொலையக் கொன்றொழிப்போம், என்று உணர் - என்று நிச்சயித்த, கொள்கையார் - கோட்பாடுடையவர்கள்: (எ - று.)

அறமாகிய பயிரைச் செழிப்பிக்கும்பொருட்டு அதற்கு விரோதிகளான அரக்கராகிய களைகளை வேரோடு அறக் களையுந் துணிவின ரென்க. வேரற-வம்சநாசமாக என்றபடி. உன் - எனக்கு உதவியாகவுள்ள உனது என்றவாறு.

௬. மண்ணினோக்கருவானினின்மற்றினி
லெண்ணினோக்குறின்யாவர்க்குநோக்கலாப்
பெண்ணினோக்குடையாளொருபேதையென்
கண்ணினோக்கியுரைப்பருங்காட்சியாள்.

(இ - ள்) ஒரு பேதை - (அவர்களுடன் உள்ள) ஓர் இளமகள்,— மண்ணில் - பூலோகத்திலும், நோக்கு அரு வானினில் - எளிதிற்காணவொண்ணாத மேலுகத்திலும், மற்றினில் - மற்றவுலகமாகிய பாதாளத்திலும், எண்ணின் நோக்குறின் - (இவளுக்குஒப்பாவார் யாரென்று) ஆலோசனையாற் பார்க்குமிடத்து, யாவர்க்கும் நோக்கலா யார்க்கும் (உவமை) காணமுடியாத, பெண்ணின் நோக்கு உடையாள் - பெண்களுக்கு உரிய அழகு முழுவதுமுடையவள்; என் கண்ணின் நோக்கி உரைப்பு அரு காட்சியாள் - எனது கண்களாற் பார்த்து (வாயால்) வருணித்துச்சொல்ல முடியாததோற்ற முடையவள்: (எ - று.)

பிராட்டியின் காணக்கண்கூசும்படியான திவ்வியகாந்தியின் மிகுதியும், எவ்வளவுகண்டாலும் முற்றுங் கண்டுதீர்க்கமுடியாத சௌந்தரியாதிசயமும், அவ்விரண்டும் வாசாமகோசரமாயிருக்குந்தன்மையும், ஈற்றடியில் வெளிப்படும். பெண்பாலான சூர்ப்பணகையே பெண்பாலான சீதையின் அழகில் ஈடுபட்டு, இங்ஙனங்கூறியதனால், "பெண்டிரு மாண்மை வெஃகிப் பேதுறு முலையினாள்" என்றாற்போலக் கண்டமகளிருங் காதல்கொள்ளும்படியான கட்டழகுடையவள் பிராட்டி யென்பது தெற்றென விளங்கும். அன்றியும், தன்னாற்சக்களத்தியாகக் கருதி மாறுபாடுகொள்ளப்பட்ட ஒருமகளைக்குறித்துக் கொடியஅரக்கி இங்ஙனங்கூறுதற்கு ஏற்ற காரணம் அவளது அழகுமிகுதியேயாம். (௬)

எ. கண்டுநோக்கருங்காரிகையாடனைக்
கொண்டுபோவலிலங்கையர்கோக்கென
விண்டுமேல்விழுந்தேனைவெகுண்டவர்
துண்டமாக்கினர்மூக்கெனச்சொல்லினாள்.

(இ - ள்.) கண்டு-(இத்தன்மையளாகிய அழகிய பெண்ணைப்) பார்த்து, நோக்கு அரு காரிகையாள் தனை - காணவொண்ணாத அழகுடைய இவளை,

இலங்கையர் கோக்கு - இலங்காபுரியிலுள்ளார்க்கு அரசனாகிய இராவணனுக்காக, கொண்டு போவல்-எடுத்துக்கொண்டுபோவேன்,' என- என்று எண்ணி, மீண்டு மேல் விழுந்தேனை-(மனம்) மாறுபட்டு அவள்மேற் பாய்ந்த என்னை, அவர் - அம்மனிதர்கள், வெகுண்டு - கோபித்து, மூக்கு துண்டம் ஆக்கினர் - மூக்கறுத்தார்கள், என - என்று, சொல்லினள் - சொன்னாள்; (எ - று.)

மூக்கு - மற்ற அறுபட்ட உறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். மேல்விழுதல் - மிக்க பரபரப்போடு முயலுதல். (எ)

அதுகேட்டுக் கரன் வெகுண்டு சூர்ப்பணகையை மூக்கைக்காட்டென்றல்.

அ. கேட்டனன்னுரைகண்டிலன்கேடினர்
தோட்டநுங்கிற்றொளையுறுமூக்கினைக்
காட்டெனாவெழுந்தானெதிர்கண்டவர்
நாட்டந்தீயவுலகைநடுக்குவான்.

(இ - ள்.) எதிர் கண்டவர் நாட்டம் தீய - (தன்னைஎதிரிற்) பார்த்தவர்களது கண்கள் கருகிப்போய்விடும்படி, உலகை நடுக்குவான் - உலகத்திலுள்ள உயிர்களையெல்லாம் (அச்சத்தால்) நடுங்கச்செய்பவனாகிய கரன், கண்டிலன்- (மூக்கறுபட்டதைமுதலில்) உற்றுநோக்கிற்றிலனாதலால், உரை கேட்டனன்- அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவளவில், 'கேடினர் - கெடுங்காலமுடைய அம்மனிதர்களால், தோட்ட நுங்கின் தொளை உறும் - தோண்டப்பட்ட பனைநுங்கு போலத் துளைபொருந்திய, மூக்கினை - (உனது) மூக்கை, காட்டு - காண்பி,' எனா - என்று சொல்லி, எழுந்தான் - எழுந்திருந்தான்; (எ - று.)

கீழ் மூன்றாங்கவியில் "கூசலர் நுன்னை யித்தன்மையையாக்கிப் போனவரார் கொல்" என்றபொழுது, இவளுடம் பின்மேல் முழுவதும் பெருகிவழிகிற இரத்தவெள்ளத்தையும் தலைவிரிகோலத்தையும் விழுந்து புரண்டு கதறியழுதலையும் மாத்திரமே பொதுப்படக் கண்டு 'உன்னை இங்ஙனம் பரிபவப்படுத்தியவர் ஆர்?' என்று வினவினனென்றும், பின்பு சூர்ப்பணகைவார்த்தையைக்கேட்டதனால் விவரமறிந்து 'இரத்தப்பெருக்கில் மறைந்த அறுபட்ட மூக்கைக் காட்டு' என்று இங்குக்கூறினனென்றும் உணர்க: எனவே, மாறு கொளக்கூறலென்னுங்குற்றத்துக்கு இடமின்றாம். இனி, தொளையுறு மூக்கினை நுங்கின் தோட்ட கேடினர்க் காட்டு என்று கொண்டுகூட்டி, துவாரம்பெருந்திய மூக்கை நுங்கைப்போலத் தோண்டிய நாசகாலமுடையாரைக் காட்டு என்றனனெனக்கொள்ளினுமாம். கண்டிலன் என்பதைத் தன்மையொருமை முற்றாகக் கொண்டு, கண்டேனில்லை யெனக் கரன்வார்த்தையாக்கினுமாம். இங்ஙனம் தன்னைச்சேர்ந்தவளுக்குத் தீங்கியற்றியவர் தன்னால் உடனே யழிதல் தவறாதெனத் துணிந்த செருக்குடையானாதலால், 'கேடினர்' என்றான். தோட்ட என்ற இறந்தகாலப்பெயரெச்சத்தில், தோள் - பகுதி; தொட்ட என்பதன் நீட்டலெனக் கொண்டால், தொடு - பகுதியாம். 'கேட்டனன்னுரை' என்பதில், ன் - விரித்தல். (அ)

கரனுடைய கோபாவேசமும், வீரவாதமும்.

கூ. எழுந்து நின்றுலகேழுமெரிந்துகப்
பொழிந்தகோபக்கனலுகப்பொங்குவான்
கழிந்துபோயினர்மானிடரென்னுங்கா
லழிந்ததோவிவ்வரும்பழியென்னுமால்.

(இ-ள்.) எழுந்து நின்று - (இவ்வாறுசொல்லி) எழுந்து நின்று, உலகு ஏழும் எரிந்து உக - எழுவகையுலகங்களும் வெந்து பொடியாச்சிதறும்படி, பொழிந்த கோபம் கனல் உக-(தனதுகண்கள்)சொரிந்த கோபாக்கினி வெளிச் சிந்த, பொங்குவான் - மனங்கொதிப்பவனான கரன்,—'மானிடர் கழிந்து போயினர் என்னும் கால் - (இத்தீங்குசெய்த) மனிதர்கள் (என்னால்) இறந்து போனார்கள் என்னும் மாத்திரத்தில், இ அரு பழி அழிந்ததோ - இந்த அரிய பழிப்பு ஒழிந்ததாமோ? [ஆகாது],' என்னும்- என்றுசொல்வான்; (எ- று.)

தான் இப்பொழுது இராமலக்ஷ்மணர்களை எதிர்த்து அழித்தல் நிச்சய மென்றும், அங்ஙனம் அவர்களை அழித்தல் மாத்திரமும் இந்தப் பெரும்பழி யொழிதற்குப் போதுமான பரிகார மாகா தென்றுங் கூறினனென்க. உல கேழ் - மேலேழும், கீழேழும். ஆல் - ஈற்றசை. எழுந்து நின்று பொங்குவான் என இயையும். (கூ)

அவ்வளவிற் பதினான்குவீரர்கள் போருக்கு எழுதல்.

கம. வருகதேரெனுமாத்திரைமாடுளோ
ரிருகைமால்வரையேழிரெடேழனா
ரொருகையாலுலகேந்துமுரத்தினார்
தருகவிப்பணியெம்வயிற்றானென்றார்.

(இ- ள்.) (இவ்வாறு கூறிய கரன்), தேர் வருக எனும் மாத்திரை- (எனது) தேர் வரக்கடவதென்று கட்டளையிடுமளவில்,—மாடு உளோர் - அவ னருகிலிருப்பவர்களும், ஒரு கையால் உலகு ஏந்தும் உரத்தினார்-ஒருகையால் உலகமுழுவதையும் எடுத்துத்தாங்கும்வலிமையுள்ளவர்களும், இரு கை மால் வரை ஏழிரெடு ஏழ் அனார் - இரண்டு கைகளையுடைய பெரிய பதினான்கு மலைகளை யொத்தவருமான பதினான்கு சேனாவீரர்கள், (கரனை நோக்கி), இபணி எம்வயின் தான் தருக என்றார்-'இந்தப்போர்த்தொழிலை எம்மிடத்தே நியமித்தருள்வாயாக' என்று வேண்டினார்கள்; (எ - று.)

மாத்திரை - மாத்ரா என்ற வடசொல் திரிந்தது. இரண்டாம் அடியிற் கூறியது,இல்பொருளுவமை. இரண்டுகைகளையுடைய இவர்கள்வடிவம் உரு வத்தாலும் வலிமையாலும் பெரிய மலைபோலுதலின், உபமானமாகிய மலைக்கு 'இருகை' என்ற அடைமொழிகொடுத்தார். ஏழிரெடு ஏழ்-ஏழோடு கூடிய ஏழ். தான் - பிரிநிலை. (கம)

அவ்வரக்கர்கள் வருணனை.

கக. சூலம்வாண்மழுத்தோமரஞ்சக்கரங்
காலபாசங்கதைபொருங்கையினர்
வேலைஞாலம்வெருவுறுமார்ப்பின
ராலம்யாவுந்திரண்டன்னவாக்கையார்.

(இ - ள்.) (அவ்வரக்கர்கள்), சூலம் வாள் மழு தோமரம் சக்கரம் காலபாசம் கதை பொரும் கையினர் - சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாற் போர் செய்யுங் கைகளையுடையவர்கள்: வேலை ஞாலம் வெருவுறும் ஆர்ப்பினர் - கடல்சூழ்ந்த உலகத்தின் உயிர்கள் அச்சமடையத்தக்க ஆரவாரமுடைய வர்கள்: ஆலகாலம் திரண்டு அன்ன ஆக்கையார் - ஆலாகலவிஷம் (சில வடி வங்களாகத்) திரண்டாற்போன்ற உடம்பையுடையவர்கள்: (எ - று.)

கையினர், ஆர்ப்பினர், ஆக்கையார், என்ற மூன்று விசேஷணங்களையும் முந்தியகவியில் வந்த'எழினொடேழனர்' என்ற விசேஷியத்தோடு சேர்த்துக் குளகமாகப் பொருள்காண்க. சூலம்-முத்தலைவேல். மழு - எரியிரும்புப்படை; கோடாலியுமாம். தோமரம் - இருப்புலக்கை; எறியீட்டியும், பேரீட்டியுமாம். காலபாசம் - யமனதுகையிலுள்ளதும் அவன் பிராணிகளை வலியக்கட்டியிழுக்குங் கயிற்றின்வடிவமானதுமாகிய பாசமென்னும்ஆயுதம் போன்ற பாசாயுத மென்க. கதை - தண்டாயுதம். ஹாலாஹலம்என்ற வடசொல், ஆலகால மெனத் திரிந்தது; இவ்வுவமை, கருநிறத்தோடு கொடுஞ்செயலுக்கு மென்க. ஆக்கை=யாக்கை. (கக)

அவ்வரக்கர்கள் கரனை விலக்குதல்.

கஉ. வெம்புகோபக்கனலர்விலக்கினர்
நம்பியெம்மடிமைத்தொழினன்றெனா
வும்பர்மேலின்றுருத்தனைபோதியோ
விம்பர்மேலினியாமுளமோவென்றார்.

(இ - ள்.) வெம்பு கோபம் கனலர் - கொதிக்கிற கோபாக்கினியை யுடைய அவ்வரக்கர்கள், (கரனை நோக்கி), 'நம்பி-சிறந்த ஆண்மகனே! எம் அடிமை தொழில் நன்று - எங்களது அடிமைத்தொழில் நன்றாயிருந்தது', எனா - என்றுசெல்லி, 'இன்று - இப்போழுது, உம்பர்மேல்-தேவர்கள்மேல், உருத்தனை போதியோ - கோபித்துச்செல்கின்றாயோ? (அன்றே; இப்படி நீ மனிதர்கள்மேற் போருக்குச் சென்றால்), இனி—, இம்பர்மேல் - இவ்வுலகத்தில், யாம் உளேமோ - நாங்கள் சீவித்துள்ளேமாவோமோ?' என்றார் - என்றும் சொல்லி, விலக்கினர்-(கரனைப் போர்க்குச்செல்லாதபடி) தடுத்தார்கள்; (எ - று.)

நம்பி - அண்மைவிளி. 'எம் அடிமைத்தொழில் நன்று' என்றது - பிற குறிப்புவகையால், நன்றன்றென்ற கருத்தை விளக்கும். நாங்கள் உனக்கு

அடியவர்களாய் நீயிட்டகட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு செய்தற்குக் காத்திருக்கையில், நீ எங்களுக்கு யாதொன்றுங் கட்டளையிடாது நேரிற் போருக்குஎழுந்துவிட்டால் எங்கள் அடிமை யாதுபயன்படுவதாம்? என்றபடி. நீ தேவர்கள்மேற் போருக்குச் செல்வையாயின், அது எங்களாலாகா தென்று நீ எண்ணிச் சென்றதாக நினைக்கவுங்கூடும் : அன்றி, அது உனது பெருமைக்குந் தகுதியாம்; அங்ஙனமன்றி, எளிய மனிதர்மேற் செல்லக் கண்ட யாம் இனிப் பிழைத்திருப்பதும் பயனின்றாம் என்றன ரென்க. உளெம் - உண்மையென்னும்பண்பினடியாப்பிறந்து எம்என்னும்விகுதிபெற்ற தன்மைப் பன்மைக்குறிப்புமுற்று. 'இம்பர்மேலினியாமுளேமோ' என்ற வார்த்தை நிமித்தமாகப்பொருள்படுதலுங் காண்க. (கஉ)

கரன் இணங்கி அவ்வரக்கர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.

கங. நன்றுசொல்லினிர்நானிச்சிறூர்கண்மேற்
சென்றுபோர்செயிற்றேவர்சிரிப்பராற்
கொன்றுசோரிகுடித்தவர்கொள்கையை
வென்றுமீளுதிர்மெல்லியலோடென்றான்.

(இ - ள்.) 'நன்று சொல்லினிர்-நன்றாகச் சொன்னீர்கள்; நான் இசிறூர்கள்மேல் சென்று போர் செயில் - நான் இச்சிறுமனிதர்கள்மேல் எதிர்த்துச்சென்று போர்செய்தால், தேவர் சிரிப்பர் - (அதுகண்டு) தேவர்கள் இகழ்ந்துசிரிப்பார்களே; கொன்று - (நீங்கள் சென்று அவர்களைக்) கொன்று, சோரி குடித்து - அவர்களிரத்தத்தைப் பருகி, அவர் கொள்கையை வென்று - அவர்கள்கோட்பாட்டைச் சயித்து, மெல்லியலோடு மீளுதிர் - (அவர்களிடத்துஉள்ள) மென்மையான தன்மையுள்ள பெண்ணினுடனே திரும்பிவாருங்கள்', என்றான் - என்று (கரன் அப்பதினான்குஇராக்கதவீரர்க்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால் என்பதன் விகாரமுமாம்.

நன்றுசொல்லினிர் - தக்கதையே சொன்னீர்க ளென்றபடி. சிறூர் - சிறுமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பலர்பாற்பெயர். நிலவுலகத்தில் நிகழும்போரை மேலேநின்று காணுதல் தேவர்களியல் பாதலால், அவர்களையெடுத்துக்கூறினான்; அன்றியும், நமக்குப் பழம்பகைவராய்த் தோற்றொடுங்கிய தேவர்கள் நான் எனதுபெருமைக்குக்குறைவாக மானிடச்சிறுவர்மேற் சென்று பொருவதை நோக்கிப் பரிகசிப்ப ரென்றானுமாம். மெல்லியல்- பண்புத்தொகையன்மொழி. அவர்கொள்கை - கீழ் ஐந்தாங்கவியிற் கூறிய "நிருதரை வேரறக் கொன்று நீக்குது மென்ற உணர் கொள்கை". (கங)

அவர்கள் இராமலக்குமணருள்ளவிடத்தை யடைதல்.

கச. என்னலோடும்விரும்பியிறைஞ்சினார்
சொன்னநாணிலியுந்தகன்றாதெ(ன)

வன்னள்பிற்படர்வாரெனவாயினர்
மன்னன்காதலர்வைகிடநண்ணினர்.

(இ - ள்.) என்னலோடும் - என்று (கரன்) கட்டளையிட்டவளவிலே, (அப்பதினான்குபேரும்), விரும்பி இறைஞ்சினர்-மகிழ்ச்சிகொண்டு(அவனை) வணங்கி, சொன்ன நாண் இலி அந்தகன் தூது என அன்னள் பின் படர்வார் என ஆயினர்-(கீழ்ச்) செய்திகூறின வெட்கங்கெட்டவளான சூர்ப்பணகை யமனனுப்பியதூதுபோல முன்செல்லஅவள்பின்னேசெல்பவர்போலவாகி, மன்னன் காதலர் வைகு இடம் நண்ணினர் - தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரர்கள் தங்கியுள்ள இடத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னேசெல்லஅரக்கர்கள் அவள் பின்னேதொடர்ந்துசெல்லுதற்கு, தம்மைப் பரலோகத்திற்கு அழைத்துப் போதற்பொருட்டு யமனனுப்பிய தூதன் முன்னேசெல்லப்பின்னே அவன் காட்டும்வழியிலே விடாது தொடர்ந்து செல்லுதலை உவமையாக்கிக் கூறினர். இவள் அவ்விடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோதல் அவ்வரக்கர்க்கு நாசகாரமாய் முடிவது விளங்க இங்ஙனங்கூறப்பட்டதென்க. 'சொன்ன நாணிலி' என்பதைச் சொன்னம்நாண் இலி எனப்பிரித்து, சொர்ணமயமான மங்கலநாணில்லாத விதவையான சூர்ப்பணகை யென்று உரைப்பாருமுளர்; அப்பொழுது, சொன்னம் - ஸ்வர்ண மென்ற வடசொல் திரிந்தது. தற்குறிப் பேற்றவணி. (கச)

சூர்ப்பணகை இராமனைச் சுட்டிக்காட்டல்.

கரு. அமிலப்போர்வல்லரக்கர்க்குச்சுட்டின
ளமலத்தொல்பெயராயிரத்தாழியா
னிமலப்பாதநினைவினிருந்தவக்
கமலக்கண்ணனைக்கையினிற்காட்டினள்.

(இ - ள்.) அமலம் - குற்றமற்ற, தொல் பெயர் ஆயிரத்து-பழமையான ஆயிரந்திருநாமங்களையுடைய, ஆழியான் - சக்கரபாணியான திருமாலினது, நிமலம் பாதம் - குற்றமற்ற திருவடிகளின், நினைவின் - தியானத்திலே, இருந்த—, அகமலம் கண்ணனை - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய அவ்விராமபிரானை, அமிலம் போர் வல் அரக்கர்க்கு - பேராரவாரத்தோடு போர்செய்யவல்ல அவ்விராக்கதர்க்கு, கையினில் சுட்டினள் காட்டினள் - (சூர்ப்பணகை) தன்கைவிரலாற் சுட்டிக்காண்பித்தாள்; (எ - று.)

திருமாலினது திருவவதாரவிசேஷமான ஸ்ரீராமன் தான் மானிடனாகப் பிறந்ததற்கு ஏற்பத் தனதுகுலதெய்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தன னென்க. இங்கே 'ஆழியான்' என்றது, ஸ்ரீரங்கநாதனை. ஆதியில் சத்தியலோகத்திற் பிரமதேவனது திருவாராதனத் திருவுருவமாயிருந்த ஸ்ரீரங்கநாதனைச் சூரியகுலத்து வைவச்சுவதமனுவின்

குமாரனை இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப்பலகாலஞ்செய்த தவப் பேற்றால் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டைசெய்து ஆராதனம்பண்ணிவந்தா னென்றும், அந்தத்திருவரங்கநாயகனே, இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரானீறாகவுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லோர்க்குங் குலதெய்வமாகி விளங்கினா னென்றும், அவ்வெம்பெருமானை இராமன் பின்பு விபீஷணனிடங் கொடுக்க அவ்வரக்கர்தலைவனாற்கொணரப்பட்டு அவ் வெம்பிரான் உபய காவேரிமத்தியில் வந்துசேர்ந்தருளினனென்றும் உணர்க. கீழ் அயோத்தியாகாண்டத்தில் கௌசல்யை இராமனது நன்மைகளை உத்தேசித்துக் குலதெய்வத்தை வணங்கச் சென்றமை கூறியபொழுது, "மின்னு நேமியன் மேவிட மேவினாள்" என்றதற்கு ஏற்ப, இங்கு'ஆழியான்'என்றார். "கோதறுதவத்துத் தங்குலத்துளோர் தொழும், ஆதியஞ்சோதியை யடி வணங்கினான்" என்று பாலகாண்டத்திலும், "தன்திருவுள்ளத்துள்ளே தன்னையே நினையு மற்றக், குன்றிவர்தோளினான்", "ஐயனு மச்சொற் கேளா வாயிரமௌலியானைக், கைதொழுது" என்று அயோத்தியாகாண்டத்திலும் இராமன் அரங்கநாதனைத் தியானித்து வணங்கினமை கூறப்பட்டவாறு காண்க. பேர்ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். 'அமலம்பெயர்' என்றது, தன்னை உச்சரித்தாரது கருமங்களை யொழிக்குந் திருநாம மென்றவாறு. துமிலம் - போர்குழப்பமுமாம்; துமுல மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. (கரு)

அரக்கர்கள் வீரவாதத்தோடு இராமனைச் சூழ்தல்.

கசு. ஏற்றுவாம்பிடித்தேந்துதுமென்குநர்
பற்றுவாநெடும்பாசத்தினென்குநர்
முற்றுவாமிறைசொன்முறையாலெனாச்
சுற்றினார்வரைசூழ்ந்தன்னதோற்றத்தார்.

(இ - ள்.) பிடித்து ஏற்றுவாம் - (இம்மனிதர்களைப்) பிடித்து மேலேஎறிவோம்: (பிடித்து) ஏந்துதும் - (இவர்களைக்) கையிலேபிடித்து ஏந்திக்கொள்வோம், என்குநர் - என்றுசொல்பவர்களும், நெடு பாசத்தின் - நீண்டபாசாயுதத்தால், பற்றுவாம் - பிடித்துக்கட்டுவோம், என்குநர் - என்றுசொல்பவர்களுமாகி, (அவ்வரக்கர்கள்), இறை சொல் முறையால் முற்றுவாம் எனா - (நமது) தலைவனான கரன் சொன்ன முறைப்படி செய்துமுடிப்போ மென்றுஞ் சொல்லி, வரை சூழ்ந்து அன்ன தோற்றத்தார் - மலைகள் சூழ்ந்துநின்றாற் போன்ற தோற்ற முடையவர்களாய், சுற்றினார் - (இராமலக்குமணருள்ளவிடத்தைச்) சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; (எ - று.)

பிடித்து - மத்தியமதீபம். என்குநர்—கு சாரியை, ந் - பெயரிடைநிலை. இறைசொல்முறை - கீழ்ப் பதின்மூன்றாங்கவியில் "கொன்றுசோரிகுடித் தவர்கொள்கையை,வென்று மீளுதிர்மெல்லியலோடு" என்றது. நான்காமடி - உவமையணி. (கசு)

இராமன் போருக்கு எழுதல்.

கஎ. ஏத்துவாய்மையிராமனிளவலைக்
காத்திதையலையென்றுதன்கற்பகம்
பூத்ததன்னபொருவிறடக்கையா
லாத்தநாணினருவரைவாங்கினான்.

(இ - ள்.) ஏத்து வாய்மை இராமன் - (யாவராலுங்) கொண்டாடப்படுகிற சத்தியத்தையுடைய இராமபிரான், இளவலை - தம்பியான இலக்குமணனை (நோக்கி), தையலை காத்தி என்று - தன்மனைவியானசீதையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருவென்று கட்டளையிட்டு,—கற்பகம் பூத்தது அன்ன - பொலிவுபெற்ற கற்பகவிருட்சம் போன்ற,பொருவு இல் - வேறுஒப்பில்லாத, தட - பெரிய, தன் கையால் - தன்னுடைய கையினால், ஆத்த நாணின் அரு வரை வாங்கினான் - கட்டப்பட்டநாணியையுடைய அழித்தற்கரிய மலை போன்ற வில்லை யெடுத்துக்கொண்டான் ; (எ - று.)

தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் இராக்கதருடைய உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் தன்னைவந்துசரணமடைந்தபொழுது அவர்களுக்குத தான் அவ்வரக்கர்களையெல்லாம் வேரறுப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்ததைப் பழுதுபடாதபடி நிறைவேற்றத் தொடங்கின ரதலால், 'ஏத்துவாய்மையிராமன்' என்றார். கற்பகம் - நினைத்தபொருள்களைத் தருதற்கு உவமை; பயனுவமை. ஆத்த - யாத்த என்பதன் மரூஉ; ஆர்த்த என்பதன் மரூஉவாக்கி, ஆரவாரித்த என்பாரும் உளர். கற்பகம்பூத்ததன்ன பொருவிறடக்கை - உவமை. 'அருவரை' என்றது, உருவகம். வரை-உவமையாகு பெயர் ; மூங்கி லெனக்கொண்டு வில்லுக்குக் கருவியாகுபெய ரென்றலும் ஒன்று. வாங்கினான் - வளைத்தானுமாம். (கஎ)

கஅ. வாங்கிவாளொடுவாளிபெய்புட்டிலுந்
தாங்கித்தாமரைக்கண்ணனச்சாலையை
நீங்கியிவ்வழிநேர்மினடாவென
வீங்குதோளன்மலைதலைமேயினான்.

(இ - ள்.) தாமரைக் கண்ணன் - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய இராமபிரான், வாங்கி - (வில்லை) எடுத்துக்கொண்டு, வாளொடு - வாளாயுதத்துடனே, வாளி பெய் புட்டிலும் - அம்புகளை நிரம்பவைத்துள்ள (அம்பறாத்) தூணியையும், தாங்கி-எடுத்துத்தரித்துக்கொண்டு,அச்சாலையை நீங்கி - (தான்எழுந்தருளியுள்ள) அந்தப் பர்ணசாலையை விட்டுப் புறப்பட்டு, இ வழி நேர்மின் அடா என - 'இவ்விடம்வாருங்களடா' என்று (அவ்வரக்கரைநோக்கி) வீரவாதங்கூறி, வீங்கு தோளன் - (கோபாவேசத்தால்) புடைபருத்த தோள்களையுடையவனாய், மலைதலை மேயினான் - போர் செய்தலைப் பொருந்தினான் [போர்செய்யத்தொடங்கினான்] ; (எ - று.)

இக்கவியின் முதலில் 'வாங்கி' என்றது, கீழ்க்கவியிற்கூறியதன் அநுவாதம்; தொடர்ச்சிதோன்றக் கூறியது. அடா - இகழ்ச்சிவிளக்கும் ஆண்பாலிடைச்சொல்; முன்னிலையை யடுத்துவரும். தோளன் - குறிப்புமுற்றெச்சம். வாளை இடையிலும், அம்புப்புட்டிலைத் தோட்புறத்திலுந் தாங்கினன்.

இராமன் அவ்வரக்கர்களைக் கைதுணித்தல்.

கக. மழுவும்வாளும்வயங்கொளிமுச்சிகைக்
கழுவுங்காலவெந்தீயன்னகாட்சியா
ரெழுவினீடடக்கையெழுநான்கையுந்
தழுவும்வாளிகளாற்றலஞ்சார்த்தினான்.

(இ - ள்.) மழுவும் - மழுவென்னும் ஆயுதமும், வாளும் - வாளாயுதமும், வயங்கு ஒளி - விளங்குகிற ஒளியையுடைய, முசிகை கழுவும்-முத்தலைவேலும், காலம் வெம் தீ அன்ன - கொடிய பிரளயகாலாக்கினியை ஒத்திருக்கப்பெற்ற, காட்சியார் - தோற்றமுடையவர்களாகிய அவ்வரக்கர்கள் பதினால்வருடைய, எழுவின் நீள் தட கை எழு நான்கையும்-தூண்போன்ற நீண்டபெரியகைகளிருபத்தெட்டையும், தழுவும் வாளிகளால் - (குறித்த இலக்கைத்தவறாது) சாரும் அம்புகளால், தலம் சார்த்தினான் - (துணித்துத்) தரையில் தள்ளினான்; (எ - று.)—முன்னிரண்டடி - உவமையணி. (கக)

இராமன் அவர்களைத் தலைதுணித்தல்.

உ0. மரங்கள்போனெடுவாளொடுதோள்விழ
வுரங்களானடர்ந்தார்க்குரவோன்விடுஞ்
சரங்களோடினதைக்கவவர்கடஞ்
சிரங்களோடினதீயவளோடினாள்.

(இ - ள்.) நெடு வாளொடு - பெரிய ஆயுதங்களுடனே, தோள் - தங்கள் தோள்கள், மரங்கள் போல் விழ - மரங்கள் வெட்டுப்பட்டு வீழ்வதுபோலத் துணிபட்டுக் கீழ்விழுந்தபின்பும், உரங்களான் அடர்ந்தார்க்கு-மார்பின்வலிமைகொண்டு தாக்கிப் போர்செய்தற்கு நெருங்கிய அவ்வரக்கர்களின்பொருட்டு, உரவோன் விடும் - வலிமையையுடைய இராமபிரான் எய்த, சரங்கள் - அம்புகள், ஓடின தைக்க - விரைந்துசென்று பாய்தலால், அவர்கள்தம் சிரங்கள் ஓடின - அவர்களுடைய தலைகள் துணிபட்டுஅப்பாற்சென்றன; (அதுகண்டு), தீயவள் ஓடினாள் - கொடியவளான சூர்ப்பணகை ஓடலுற்றாள்; (எ - று.)—வாள் - இங்கே ஆயுதப்பொது. முதலடி - உவமை. (உ0)

சூர்ப்பணகை மீண்டோடிக் கரனுக்குச் செய்திகூறல்.

உக. ஒளிறுவேற்கரற்குற்றதுணர்த்தினாள்
குளிறுகோபவெங்கோளரிமாவடக்

களிறெலாம்படக்கைதலைமேலுறப்
பிளிறியோடும்பிடியன்னபெற்றியாள்.

(இ - ள்.) குளிறு - கர்ச்சிக்கிற, கோபம் - கோபத்தையுடைய, வெம் - கொடிய, கோள் - வலிமையையுடைய, அரிமா - சிங்கம், அட - கொன்றதனால், களிறு எலாம் - ஆண்யானைகளெல்லாம், பட - இறந்தொழிய, (அது கண்டு), கை தலைமேல் உற பிளிறி ஓடும் - துதிக்கை தலையின்மேற்பொருந்த வைத்துக்கொண்டு வீரிட்டு ஓடுகிற, பிடி - பெண்யானையை, அன்ன - ஒத்த, பெற்றியாள் - நிலைமையையுடையவளான சூர்ப்பணகை, ஒளிறு வேல்காற்கு - விளங்குகிற வேலாயுதத்தையுடைய கரனுக்கு, உற்றது உணர்த்தினள் - நடந்தசெய்தியைத் தெரிவித்தாள்; (எ - று.)

அரிமா - இராமபிரானுக்கும், களிறு - அரக்கர்க்கும், பிடி - சூர்ப்பணகைக்கும் உவமை. தலைமேற்கைவைத்துப் பிளிறியோடுதல் - சூர்ப்பணகைக்கும் அமையும். கோள் - கொலைத்தொழிலுமாம். கோளரி - ஆண்சிங்கமுமாம். அரிமா - சிங்கமாகிய விலங்கு; இருபெயரொட்டு. அரி - ஹரி; (யானை முதலியவற்றை) அழிப்பது. உவமையணி. (உக)

அதுகேட்டுக் கரன் கோபித்தல்.

உஉ. அங்கரக்கரவிந்தழிந்தாரெனப்
பொங்கரத்தம்விழிவழிபோந்துக
வெங்கரப்பெயரோன்வெகுண்டான்விடைச்
சங்கரற்குந்தடுப்பருந்தன்மையான்.

(இ - ள்.) விடை - விருஷபவாகனத்தையுடைய, சங்கரற்கும் - (அழித்தற்றொழிற்கடவுளான) சிவபிரானுக்கும், தடுப்பு அரு - தடுக்கமுடியாத, தன்மையான் - வலிமைநிலையையுடையவனான, வெம் கரன் பெயரோன் - கொடிய கரனென்னும் பெயரையுடைய அரக்கன் —, அங்கு அரக்கர் அவிந்து அழிந்தார் என - அவ்விடத்தில் இராக்கதர்கள் இறந்தொழிந்தாரென்று (சூர்ப்பணகை) சொல்ல (க்கேட்டு), பொங்கு அரத்தம் விழி வழி போந்து உக - உள்ளிருந்து பொங்குகிற இரத்தம் கண்களின்வழியாய் வெளிச்சிந்த, வெகுண்டான் - கோபித்தான்; (எ - று.)

அரத்தம் - வடசொல் திரிபு. சம் கரன் - (அடியார்க்கு) இன்பம் செய்பவன். உம் - உயர்வுசிறப்பு. இக்கவியின் முதலடி - கீழ்க்கவியின் அநுவாதம்.

கரன் தனது தேரையும் சேனைகளையுங் கொணரச் சொல்லுதல்.

உ௩. அழையென்றேரெனக்காக்குமென்போர்படை
யுழையபோதியொருநொடியோங்கன்மேன்
மழையென்மாமுரசெற்றுதிர்வல்லென்றுன்
முழையின்வாளரியஞ்சமுழங்குவான்,

(இ - ள்.) முழையின் - மலைக்குகையில் வசிக்கிற, வாள் அரி - கொடிய சிங்கமும், அஞ்ச-அஞ்சும்படி, முழங்குவான்-கர்ச்சனைசெய்பவனான கான்,— 'என் தேர் - எனது தேரை, எனக்கு - யான் ஏறும்பொருட்டு, அழை - வர வழைப்பாய்; போர் ஆக்குவென் - (யான்) போர்செய்வேன்; உழையர் - அருகிலுள்ள ஏவலாலர்களே! (நீங்கள்), ஒரு நொடி - ஒரு கைந்நொடிப்பொழுதிலே, படை ஒடி - சேனைகளை நோக்கி விரைந்துசென்று [சேனைகளுள்ள விடஞ்சென்று என்றபடி], ஓங்கல்மேல் - யானையின்மேல், மழை என் மா முரசு - (பெருமுழக்கத்தால்) மேகமென்று சொல்லத்தக்க பெரிய பேரிகைகளை, வல் - விரைவில், எற்றுதிர் - அறையுங்கள்', என்றான் - என்று (தனது பரிவாரங்களுக்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

தனது குற்றேவலாளருள் ஒருவனை நோக்கி 'தேர்கொண்டுவா' என்று சொல்லி, மற்றும் பலரை நோக்கி 'சேனைகள்போர்க்குச்சித்தமாம்படி யானைமேற் பறையறைந்து செய்திகூறுங்கள்' என்று கூறினனென்பதாம். ஓங்கல் - உயர்ச்சி; மலைக்குத் தொழிலாகுபெயரும், அது யானைக்கு உவமவாகுபெயரும் ஆகவே, இருமடியாகுபெயராம். முன்பு தான் போர்செய்தற்குச் செல்லத் தொடங்கியபொழுது வந்து விலக்கியவர்கள் மாண்டொழிந்தது பற்றி, தானே நேரிற் போர்க்குச்செல்லக் கருதினனாதலால், 'அழை என் தேர் எனக்கு, ஆக்குவென் போர்' என்றான். வல் - வலிமையாக எனினுமாம்.

அரக்கர்சேனை திரண்டெழுதல்.

உச. பேரியோசைபிறத்தலும்பெட்புறு
மாரிமேகம்வரம்பிலவந்தெனத்
தேரின்சேனை திரண்டனதேவர்த
மூருநாகருலகுமுலைந்தவே.

(இ - ள்.) பேரி ஓசை பிறத்தலும் - (அங்ஙனம்) பேரிகைகளின் ஒலி வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில்,—பெட்பு உறு மாரி மேகம் வரம்பு இல வந்து என - பருமை மிக்க மழைபொழியும் மேகங்கள் அளவற்றவை ஒருங்கு வந்தாற்போல, தேரின் சேனை - தேரையுடைய அரக்கர்சேனைகள், திரண்டன - ஒருங்குவந்து கூடின; (அதனால்), தேவர்தம் ஊரும் நாகர் உலகும் உலைந்த - தேவலோகமும் நாகலோகமும் வருந்தின: (எ - று.)

துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து தங்களைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்துள்ள இராமபிரானுக்கு இதனால் யாதாகுமோ வென்று தேவர்களும், அளவற்றசேனைகள் ஒருங்குகூடியதனாலாகிய பாரமிகுதியைப் பொறுக்க மாட்டாமற் கீழுலகத்துச் சர்ப்பசாதியாரும் வருந்தினரென்க. சேனைகள் ஆயுதங்களைச் சொரிதலையும் பெருமுழக்கஞ் செய்தலையுங் கருநிறம்மிக்கிருத்தலையுங் கருதி, மாரிமேகத்தை உவமைகூறினார். 'பெட்புறு' என்பதைச் சேனைக்கு அடைமொழியாக்கி, (போர்செய்யும்) ஆசை மிக்க எனினும்

அமையும். பெட்பு - தொழிற்பெயர்: விரும்புதல்; பெள் - பகுதி, பு - விகுதி. நாகருலகு - பாதாளம். மேலுலகமும் கீழுலகமும் வருந்தியமை கூறவே, இவ்வுலகம் வருந்தியமை தானே பெறப்படும்; அருத்தாபத்தியால். வரம்பில - மிகப்பல என்றபடி. (உச)

உரு. போர்ப்பெரும்பணைபொம்மென்முழக்கமா
நீர்த்தரங்கநெடுந்தடந்தோள்களா
வார்த்தெழுந்தவிறுதியினார்கலிக்
கார்க்கருங்கடல்கால்கிளர்ந்தென்னவே.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) போர் பெரு பணை - போரைத்தெரிவிக்கிற பெரிய பேரிகை வாத்தியங்களின் ஒலி, பொம் என் முழக்கம் ஆ - பொம்மென்றொலிக்கிற கடலின் ஆரவாரம்போலிருக்க,—நெடு தட தோள்கள் - நீண்ட பெரிய (அரக்கர்களுடைய) புயங்கள், நீர் தரங்கம் ஆ - கடல்நீரிலுள்ள அலைகள்போலிருக்க,—ஆர் கலி கார் கரு கடல் - நிறைந்த ஓசையையும் மேகம்போன்ற கருநிறத்தையு முடைய கடல், இறுதியின் - கற்பாந்தகாலத்திலே, கால் கிளர்ந்து என்ன - ஊழிக்காற்றினாற் பொங்கிமேலெழுந்தாற்போல, ஆர்த்து எழுந்தது-(அரக்கர்சேனை) ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு (போருக்கு)எழுந்தது.

பொம்மெனல் - சப்தாநுகரணம்; ஒலிக்குறிப்பு. பணை - அதனொலிக்கு முதலாகுபெயர். கீழ் 'தேரின்சேனை திரண்டன' எனப் பன்மையாகக் கூறியவர், சாதி யொருமைபற்றி 'ஆர்த்தெழுந்தது' என ஒருமையாக் கூறினார். உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி. (உரு)

உசு. காடுதுன்றிவிசும்புகரந்தென
நீடியெங்குநிமிர்ந்தநெடுங்கொடி
யோடுமெங்கள்பசியென் றுவந்தெழுந்
தாடுகின்றவலகையினுடவே.

(இ - ள்.) காடு துன்றி விசும்பு கரந்து என-காடு அடர்ந்து மேலெழுந்து ஆகாயத்தைமறைத்தாற்போல, எங்கும் நீடி நிமிர்ந்த - எவ்விடத்தும் நீண்டு உயர்ந்த, நெடு கொடி - பெரிய துவசங்கள், எங்கள் பசி ஓடும் என்று உவந்து எழுந்து ஆடுகின்ற அலகையின் ஆட- 'எங்களுடைய பசி விரைவில் நீங்கிவிடும்' என்று மகிழ்ந்து எழுந்து கூத்தாடுகிற பேய்கள் போல அசையவும், (எ - று.)—(சேனை) எழுந்தது என முன் கவியோடு முடிக்க.

இது, அச்சேனையிலுள்ள கொடிகளின் வருணனை. அக்கொடிகள் அடர்ந்து மேலோங்கிநின்று அசைதல் அத்தண்டகாரணியத்துள்ள மரத்தொகுதிகள் ஆகாயத்தையளாவி வளர்ந்துநின்று அசைதல் போன்றனவென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. பின்னிரண்டடியில் அக்கொடிகளுக்குப் பேய்களை உவமைகூறினார். 'எங்கள்பசியோடும்' என்றது, தாம் தின்னுதற்கு

உரிய பிணங்கள் இனிமிகழவிருக்கும்பேரில் விரைவில் மிகுதியாக நேரு மென்ற கொள்கையால். தற்குறிப்பேற்றவணி. (உசா)

உஎ. தறியினீங்கியதாழ்தடக்கைத்துணைக்
குறிகொளாமதவேழக்குழுவனார்
செறியும்வாளொடுவாளிடைதேய்த்துகும்
பொறியிற்கானெங்கும்வெங்கனல்பொங்கவே.

(இ-ள்.) தறியின் நீங்கிய-(மதமிகுதியாற்) கட்டுந்தறியினின்று வெளிப் பட்டவையும், குறி கொளா - (எவரையும்) ஒரு பொருளாக மதியாதவையு மான, தாழ் தட கை துணை மத வேழம் - தாழ்ந்து தொங்குகிற பெரிய இரண்டு துதிக்கையையுடைய மதயானைகளின், குழு-கூட்டத்தை, அனார் - ஒத்தவர்களாகிய அரக்கர்களது, செறியும் வாளொடு வாள் - அடர்ந்த வாளா யுதங்கள் ஒன்றோடொன்று, இடை தேய்த்து - நடுவிலே உராய்தலால், உகும் - வெளிச்சிந்துகிற, பொறியின் - தீப்பொறிகளால், கான் எங்கும் - அக்காடு முழுவதும், வெம் கனல் பொங்க-கொடிய நெருப்புப்பற்றியெழவும்; (எ - று.)—(சேனை) எழுந்தது என உஙு - ஆங் கவியோடு இயைக்க.

கட்டுக்கு அடங்காது வரம்பு கடந்தவரும் செருக்கினால் எவரையும் பொருள் செய்யாதவருமாகிய கொழுத்த வலிய பெரிய அரக்கர்க்கு, தறியி னீங்கிய குறிகொளாமதவேழக்குழு உவமையாயிற்று. இவ்வரக்கர்களுடைய இரண்டு கைகளும் திரண்டுருண்டு நீண்ட வடிவத்தில் யானைத்துதிக்கை போலுதலால், உபமானமாகிய வேழத்துக்கு 'தாழ்தடக்கைத்துணை' என்ற அடைமொழியைக் கொடுத்து இல்பொருளுவமைபின்பாற் படுத்தினார். தன்னைக் கட்டியுள்ள தறியைக் கோபாவேசத்தால் முறித்துத் தள்ளிவிட்டுத் தடையின்றி வெளிச்செல்லுதல், மதயானையின் இயல்பு. நீங்கிய, குறி கொளா என்ற பெயரெச்சங்கள் அடுக்கி, வேழமென்னும் பால்பகா அஃறி ணைப்பெயரைக் கொண்டன. (உஎ)

உஅ. முருடிரண்டுமுழங்குறத்தாக்கொலி
யுருடிரண்டெழுந்தேரொலியுட்புக
வருடிரண்டவருக்கன்றன்மேல்வழங்
கிருடிரண்டுவந்தீண்டியதென்னவே.

(இ - ள்.) முருடு - முருடு என்னும் வாத்தியவிசேஷங்கள், இரண்டு - இரண்டு பக்கங்களிலும், முழங்குற-முழக்கமுண்டாம்படி, தாக்கு - அடிக்கப் படுதலாலாகிய, ஒலி - ஓசை, உருள் திரண்டு எழும்தேர் ஒலியுள் புக-சக்கரங் கள் உருளுதலால் மேல்வருகிற தேர்களின் ஆரவாரத்தினுள்ளே அடங்கவும், —அருள் திரண்ட அருக்கன் தன்மேல் - கருணையே (ஒருருவாகத்) திரண்டு வடிவெடுத்தாற்போன்ற சூரியன்மேல், வழங்கு இருள் - (உலகத்துப்) பயில் கிற இருட்டு, திரண்டு வந்து ஈண்டியது என்ன - ஒருங்குசேர்ந்துவந்து

நெருங்கியது போலவும், (எ - று.)—(சேனை) எழுந்தது என உரு - ஆம் கவியோடு இயையும்.

முருடு இருகட்பறை யாதலால், 'முரு டிரண்டு முழங்குறத் தாக்கொலி' எனப்பட்டது. இரண்டு-இருபக்கத்துக்கு, எண்ணலளவையாகுபெயர். வாத்திய கோஷமும் தோராவாரமும் ஐக்கியப்பட்டு ஒலிக்க என்பது, முன்னிரண்டு அடிகளின்கருத்து.'உருள்திரண்டெழும்' என்பதற்கு-சக்கரங்களுடன் கூட்டமாயெழுகிற என்றும் உரைக்கலாம். பின்னிரண்டடிகளில் இராமபிரானுக்குச் சூரியனையும், அவன் மேற் போர்க்கு எழுந்து நெருங்கிய அரக்கர் சேனைக்குச் சூரியன்மேல் வந்து நெருங்கும் இருளின் தொகுதியையும் உவமை கூறினர். இரவிமுன் இருள்போல இராமபிரான்முன் இவர்கள் எளிதில் அழிதலால், இவ்வுவமை ஏற்கும். சூரியன்மேல் இருள்திரண்டுவந் தீண்டுதல் இல்பொருளுவமை யெனக் கொள்க. சூரியகுலத்தவனாகிய இராமனுக்குச் சூரியனுவமையும், கருநிறமுடைய அரக்கரின் குழாத்துக்கு இருளின் திரட்சியும் உவமையாக நன்கு பொருந்தும். உருள்வது உருள் எனச் சக்கரத்துக்குக் காரணப்பெயர். இருளை யொழித்தலும் மிக்க ஒளியைத் தருதலும் முதலிய சூரியனது செயல்கள் உலகத்துக்கு மிகவும்உபகாரமாக இருத்தலால், அவனை 'அருள் திரண்ட வருக்கன்' என்றார்; "மலர்தலை யுலகத் திருளெறி விளக்கும், மன்னுயிர் விழிக்கக் கண்ணிய கண்ணும்,...... அருளும் பொருளுமாகித், திருவுல களிக்கும் பரிதி வானவனே" என்ற கல்லாடத்தை உணர்க. (உஅ)

உகூ. தலையின்மாசுணந்தாங்கியதாரணி
நிலைநிலாதுமுதுகைநெளிப்புற
வுலையிலேழுலகத்தினுமோங்கிய
மலையெலாமொருமாடுதொக்கென்னவே.

(இ-ள்.) மாசுணம் - (ஆதிசேஷன்முதலிய)பெரும்பாம்புகளால், தலையில் தாங்கிய-தலைமேற்கொண்டு சுமக்கப்படுகிற, தாரணி-பூமி, நிலைநிலாது-(அதிக பாரத்தைப்பொறுக்கமுடியாமையாற்சலனமின்றி) ஒருநிலையில்நிற்கமாட்டாமல், முதுகை நெளிப்புற - முதுகைநெளிக்கும்படி, உலைவுஇல் ஏழ்உலகத்தினும் ஓங்கிய மலை எலாம் ஒரு மாடு தொக்கு என்ன - அழிவில்லாத ஏழுலகங்களிலும் வளர்ந்துபொருந்திய மலைகள்யாவும் ஓரிடத்தில்வந்து சேர்ந்தாற் போலவும், (எ - று.)—(சேனை) எழுந்ததுஎன உரு-ஆங் கவியோடு முடியும்.

மலைகள்-அரக்கர்க்கு உவமை; வலியபெரியவடிவமுடைமையால். முதுகு என்றது, மேற்புறத்தை. (உகூ)

வேறு.

௩0. வல்லியக்குழாங்களோமழையினீட்டமோ
வொல்லிபத்தொகுதியோவோங்குமோங்கலோ

வல்லமற்றரிகளினனிகமேயெனப்
பல்பதினுயிரம்படைக்கைவீரரே.

(இ - ள்.) வல்லியம் குழாங்களோ - புலிக்கூட்டங்களோ? மழையின் ஈட்டமோ - மேகங்களின் திரட்சியோ? ஒல் இபம் தொகுதியோ - ஒலியை யுடைய யானைகளின்கூட்டமோ? ஓங்கும் ஓங்கலோ - உயர்ந்தமலைகளோ? அல்ல - (இவை யாவும்) அல்ல; அரிகளின் அனிகமே - சிங்கங்களின்சேனை யே, என - என்றுசொல்லும்படி (வந்த), படை கை வீரர் - ஆயுதங்களை யேந்தியகைகளையுடைய இராக்கதவீரர்களின் தொகை, பல் பதினுயிரம் - அநேகம் பதினுயிரக்கணக்காம்;(எ-று.)

இது - ஐயவணியும் மயக்கவணியும் ஐயப்பட விரவிவந்த கலவை யணி; வடநூலில் 'சந்தேகசங்காம்' எனப்படும். தைரியத்துக்குப் புலியும், கரிய பெரியவடிவத்துக்கும் ஆரவாரத்துக்கும் மேகமும், வலியபெரியவடி வத்துக்கு யானையும் மலையும், பராக்கிரமத்துக்குச் சிங்கமும் உவமையாகும். ஒல் - ஒலிக்குறிப்பு. மற்று - வினைமாற்று. அநீகம் - வடசொல் என வென் பதன் பின் ஒருசொல் வருவிக்கப்பட்டது.

இதுமுதல் உசு-கவிகள்-கீழ்ப்படலத்தின் அ-ஆங்கவிபோன்ற கலிவிருத்தம்.

சதுரங்கசேனைகள்.

௩௧. ஆளிகள்பூண்டனவரிகள்பூண்டன
மீளிகள்பூண்டனவேங்கைபூண்டன
ஞாளிகள்பூண்டனநரிகள்பூண்டன
கூளிகள்பூண்டனகுதிரைபூண்டன.

௩௨. ஏற்றினமார்த்தனவேனமார்த்தன
காற்றினமார்த்தனகழுதையார்த்தன
தோற்றினமாத்திரத்துலகுசூழ்வரும்
பாற்றினமார்த்தனபணிலமார்த்தன.

௩௩. தேரினந்துவன்றினசிறுகட்செம்முகக்
காரினநெருங்கினகாலிற்கால்வரு
தாரினங்குழுமினதடையில்கூற்றன்ன
பேரினங்கடலெனப்பெயருங்காலையே.

இம்மூன்று கவிகளும் - குளகம்; ஒருங்குஉரையிடப்படும்.

(இ - ள்.) (௩௩) தடை இல் கூற்று அன்ன - தடுக்கப்படாத யமனை யொத்த, பேர் இனம் - பெரிய அரக்கர்கூட்டம், கடல் என பெயரும் காலை- கடல்பொங்கி வந்தாற்போல வரும்பொழுதில், (௩௧) ஆளிகள் பூண்டன - யாளிகள் பூட்டப்பட்டவையும், அரிகள் பூண்டன - சிங்கங்கள் பூட்டப்பட்ட வையும், மீளிகள் பூண்டன - வலியயானைகள் பூட்டப்பட்டவையும், வேங்

கை பூண்டன - புலிகள் பூட்டப்பட்டவையும், ஞாளிகள் பூண்டன - நாய்கள் பூட்டப்பட்டவையும், நரிகள் பூண்டன - நரிகள் பூட்டப்பட்டவையும், கூளிகள் பூண்டன-பூதங்கள் பூட்டப்பட்டவையும், குதிரை பூண்டன - குதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும், (௩௨) ஏறு இனம் ஆர்த்தன-எருதுகளின் கூட்டம் கட்டப்பட்டவையும், ஏனம் ஆர்த்தன - பன்றிகள் கட்டப்பட்டவையும், காற்று இனம் ஆர்த்தன - காற்று வடிவமான பேய்வகைகள் கட்டப்பட்டவையும், கழுதை ஆர்த்தன - கழுதைகள் கட்டப்பட்டவையும், பாறு இனம் ஆர்த்தன-பருந்துவகைகள் கட்டப்பட்டவையும், (ஆகிய) தோற்றினமாத்திரத்து உலகு சூழ்வரும் - புறப்பட்டமாத்திரத்தில் உலகத்தைச் சுற்றி வருந்தன்மையுள்ள, (௩௩) தேர்இனம்-தேர்களின்கூட்டங்கள், துவன்றின-நெருங்கின, சிறுகண் செம்முகம் கார்இனம்-சிறியகண்களையும் சிவந்தமுகத்தையுமுடைய மேகங்கள் போன்ற யானைகளின் கூட்டங்கள், நெருங்கின - அடர்ந்தன; காலின் - காற்றுப்போல, கால் வரு - கால்களால் விசைகொண்டு ஓடிவருகிற, தார் இனம் குதிரைச்சேனைகளின் கூட்டங்கள், குழுமின - திரண்டன; (அப்பொழுது), பணிலம் ஆர்த்தன - சங்கவாத்தியங்கள் ஆரவாரித்தன; (எ - று.)

இங்ஙனம் ஒருதொடராகிய செய்யுள்களில் பொருள்கோளுக்குவேண்டியபடி சொற்களைத் துணித்துப் பலவிடத்திலும் எடுத்துக்கூட்டி அந்வயித்து உரைத்தல், தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்ட செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறனுள் மாட்டென்னும் உறுப்பா மென அறிக.

௩௧.—ஆளி - மரூஉமொழி; துதிக்கையுடையதும் யானையைக் கொல்வதும் சிங்கம் போல்வதுமான ஒரு மிருகவிசேஷம். பூண்டன - பெயர். வலிமையுடைய தென்ற பொருளைத் தரும் மீளியென்ற பெயர் இங்கே சந்தர்ப்பத்தால், யானையைக் குறித்தது; இனி 'மீளிகள்பூண்டன' என்பதற்கு-வலிய ஆட்களைக் கட்டப்பெற்றவை யென்று உரைப்பாரும் உளர். பூண்டன எனச் சொல்லும் பொருளும்மீண்டும் பலமுறை வந்ததனால், **சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி**; அடுத்தகவியில் 'ஆர்த்தன' என வருதலும் அது.

௩௨.—மூன்றாமடியால், தேர்களின் விரைவு விளங்கும். இனி, இதனைப் பாறுக்கு அடைமொழியாக்கி, புறப்பட்டமாத்திரத்தில்உலகமுழுவதையுஞ் சுற்றிவரவல்ல பருந்துஎன்றலும் ஒன்று. பாற்றினம் பெரும்பருந்து, சிறுபருந்து முதலியன. இறுதியிலுள்ள 'ஆர்த்தன' என்பது-முற்று. மற்றவையெல்லாம் - பெயர். பணிலமார்த்தன என்பதற்கு - சங்குகள்போல் ஒலித்தவை யெனப்பொருள்கொண்டு, தேருக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். மூன்றாமடி - அதிசயோக்தி.

௩௩.—கார் - உவமவாகுபெயர். யானை யென்பது விளங்க, 'சிறுகட் செம்முகக்கார்' என்றார்; இதுபிறகுறிப்பின்பாற்படும். செம்முகம்-செம்புள்ளிகளையுடைய முகம். "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்" என்ற

அரசயானையிலக்கணத்தால், சிறியகண்களும் செம்புள்ளிகளும் யானைக்கு உத்தமஇலக்கணமாதல் அறிக. காலின், இன் - ஒப்பு. தார் - குதிரைச்சேனை. 'தடையில்கூற்றன்ன பேரினம்கடலெனப் பெயருங்காலை' என்றதில், காலாட்சேனை அடங்கும். ஆகவே, நால்வகைச்சேனையுங் கூறியவாறும். துவன்றின, நெருங்கின, குழுமின, கடலெனப்பெயரும் என்றவற்றில் ஒருபொருளே மீண்டும் வந்ததனால், பொருட்பின்வருநிலையணி. (௩௧, ௩௨, ௩௩)

ஆயுதவகைகள்.

௩௪. மழுக்களுமயில்களும்வயிரவாள்களு
மெழுக்களுந்தோமரத்தொகையுமீட்டியு
முழுக்களுமுசுண்டியுந்தண்டுமுத்தலைக்
கழுக்களுமுலக்கையுங்காலபாசமும்.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) மழுக்களும் - எரியிரும்புப்படைகளும், அயில்களும் - வேற்படைகளும், வயிரம் வாள்களும் - உறுதிபொருந்திய வாட்படைகளும், எழுக்களும் - வளைதடிகளும், தோமரம் தொகையும் - எறியீட்டிகளின் தொகுதியும், ஈட்டியும் - பேரீட்டிகளும், முழுக்க அள்ளும்-(பகைவருடல்) முழுதையுங் கவர்கிற, முசுண்டியும் - முசுண்டியென்னும் ஆயுதங்களும், தண்டும் - கதாயுதங்களும், முத் தலை கழுக்களும் - மூன்றுதலைகளையுடைய சூலங்களும், உலக்கையும் - உலக்கைகளும், கால பாசமும் - காலபாசங்களும்; (எ - று.)

முழுக்களும் - முழுக்க அள்ளும் என்பதன் தொகுத்தல். முசுண்டி - சிறுவாள். (௩௪)

௩௫. குந்தமுங்குலிசமுங்கோலும்பாலமு
மந்தமில்சாபமுஞ்சாரமுமாழியும்
வெந்தொழில்வலயமும்விளங்குசங்கனு
பந்தமுங்கப்பணப்படையும்பாசமும்.

(இ - ள்.) குந்தமும் - சிறிய ஈட்டிகளும், குலிசமும் - வச்சிராயுதங்களும், கோலும் - தடிகளும், பாலமும் - பிண்டிபாலமென்னும் முறுக்குத்தடிகளும், அந்தம் இல் - அளவில்லாத, சாபமும் - விற்களும், சரமும் - அம்புகளும், ஆழியும் - சக்கரங்களும், வெம் தொழில் வலயமும் - கொடிய தொழிலையுடைய வளையென்னும் ஆயுதங்களும், விளங்கு சங்கு அனுபந்தமும் - விளங்குகிற சங்குகளின் இனங்களும், கப்பணம் படையும் - கப்பணமென்னும் ஆயுதங்களும், பாசமும் - கயிறுகளும், (எ - று.)

பாலம் - பிந்திபாலமென்பதன் முதற்குறை விகாரம். வளை ஓராயுதமாதலைத் திருவிளையாடற்புராணத்து உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல்வளைசெண்டு கொடுத்த படலத்தாலும், இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்த படலத்தாலும்

உணர்க. தனது பெருமுழக்கத்தாற் பகையை அஞ்சுவித்து அழித்தலால், சங்கும் ஆயுதத்தின்பாற்படும்; திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள் பாஞ்சசன்னியமென்ற சங்கும் ஒன்றாதல் காண்க. சங்கனுபந்தம் - இடம்புரி வலம்புரி சஞ்சலம் ஆதியன. கப்பணம் - இரும்பால் யானைநெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணியது. (௩௫)

௩௬. ஆதியினருக்கனுமனலுமஞ்சுறுஞ்
சோதியசோரியுந்தூவுந்துன்னிய
வேதிகண்மிடைந்தனவிமையவர்க்கெலாம்
வேதனைகொடுத்தனவாகைவேய்ந்தன.

(இ - ள்.) ஆதியின் - (மழு முதலாகப் பாசம் ஈறாகக் கீழ்இரண்டு கவிகளிற்கூறியவை) முதலாகவுள்ள, அருக்கனும் அனலும் அஞ்சுறும் சோதிய - சூரியனும் அக்கினியும் அச்சமடையும்படியான ஒளியையுடையவையும், சோரியும் தூவும் துன்னிய - (பகைவர்களுடைய) இரத்தமும் மாமிசமும் பொருந்தப்பெற்றவையும், இமையவர்க்கு எலாம் வேதனை கொடுத்தன - தேவர்களுக்கெல்லாம் (முன்பு போரில்) துன்பந்தந்தவையும், வாகை வேய்ந்தன - (வெற்றிக்கு அறிகுறியான) வாகைப்பூமாலையைச் சூடியவையும், (ஆகிய), எதிகள் - ஆயுதங்கள், மிடைந்தன - நெருங்கின; (எ - று.)

தூ - தசை. ஹேதி - வடசொல். வாகை - இருமடியாகுபெயர். ஆதியின் எதிகள் என இயையும். ஆதியின் அருக்கன் என எடுத்து, முதற்சுடராகிய தலைமைபெற்ற சூரியனென்று உரைப்பாருமுளர். (௩௬)

சேனைத்தலைவர்கள்.

௩௭. ஆயிரமாயிரங்களிற்றினாற்றலர்
மாயிருஞாலத்தைவிழுங்கும்வாயினர்
தீயெரிவிழியினர்நிருதர்சேனையி
னாயகர்பதின்மரோடடுத்தநால்வரே.

(இ - ள்.) ஆயிரம் ஆயிரம் களிற்றின் ஆற்றலர் - மிகப்பல ஆயிரக்கணக்கானயானைகளின் வலிமையையுடையவர்களும், மா இருஞாலத்தை விழுங்கும் வாயினர் - மிகப்பெரிய பூலோகத்தையும் உட்கொள்ளத்தக்க [மிகப்பெரிய] வாயையுடையவர்களும், தீ எரி விழியினர் - நெருப்பு மூண்டெரிகிற கண்களையுடையவர்களும் ஆகிய, பதின்மரோடு அடுத்த நால்வர் நிருதர்-பதினான்கு ராக்ஷசர்கள், சேனையின் நாயகர் - அச்சேனைக்குத் தலைவர்களாவர்; (எ - று.)

இரண்டாம் அடி - உயர்வுநவிற்சியணி; மற்றவை - தன்மைநவிற்சி. மாயிரு-உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலின், பொதுவிதிக்கு விலக்காக யகரம் பெற்றது. பதின்மரோடு அடுத்த நால்வர் - பத்துப்பேரோடு சேர்ந்த நாலுபேர்.

அச்சேனைகளின் முழுத்தொகை.

௩அ. ஆறிரெண்டாயிரமமைந்தவாயிரங்
கூறினவொருபடைகுறித்தவப்படை
யேறினவேழினதிரட்டியென்பரா
லூறினசேனையின்றொகுதியுன்னுவார்.

(இ-ள்.) ஊறினசேனையின் தொகுதிஉன்னுவார்-(வலிமையில்)ஊன்றிய சேனையின் தொகையை எண்ணிக்கணக்கிடுபவர்,—'கூறின ஒரு படை-கீழ்க் கூறப்பட்ட சேனைகளில் ஒன்றன் தொகை,ஆறிரெண்டு ஆயிரம் அமைந்த ஆயிரம்-அறுபதுலட்சமாகும்; குறித்த அ படை-அவ்வாறுகணக்கிடப்பட்டசேனைகள்,ஏழினது இரட்டிஏறின-ஏழின் இருமடங்காகப் பெருக்கப்பட்டபதினான்காகும்', என்பர் - என்று சொல்வார்கள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

முதலடியை, ஆறிரைற்பெருக்கிய ஆயிரத்தாற் பெருக்கிய ஆயிரமென்க

சேனைத்தலைவர்கள் வருணனை.

௩௯. உரத்தினருருமெனவுராறும்வாயினர்
கரத்தெறிபடையினர்கமலத்தோன்றரும்
வரத்தினர்மலையெனமழைதுயின்றெழு
சிரத்தினர்தருக்கினர்செருக்குஞ்சிந்தையார்.

(இ - ள்.) (அச்சேனைத் தலைவர்கள்), உரத்தினர் - மிக்கபலமுடையவர்கள், உரும் என உராறும் வாயினர் - இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலிசெய்கிற வாயையுடையவர்கள்: கரத்து எறி படையினர் - கைகளால் வீசியெறிகிற ஆயுதங்களையுடையவர்கள். கமலத்தோன் தரும் வரத்தினர் - தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமதேவன் தந்த வரங்களைப் பெற்றவர்கள்: மலை என மழை துயின்று எழு சிரத்தினர் - மலையென்று எண்ணி மேகங்கள் நெடும்பொழுதுதங்கி யெழப்பெற்ற தலையையுடையவர்கள்: தருக்கினர் - கர்வமுடையவர்கள்: செருக்கும் சிந்தையார் - (எப்பொழுதும்) உற்சாகங்கொண்ட மனமுடையவர்கள்; (எ - று.)

மலையென மழைதுயின்றெழு சிரத்தினர் - மயக்கவணியை அங்கமாகக் கொண்டு வந்த உயர்வுநவிற்சியணி. இதனால், அவர்களது நெடுமை விளங்கும். தருக்கினர் - எப்பொழுதும் வாதுபேசுபவ ரென்னும், செருக்கும் - கர்வங்கொண்ட என்றும் உரைக்கலாம். தருக்கு = தர்க்கம்: வாதம். (௩௯)

௪0. விண்ணளவிடநிமிர்ந்துயர்ந்தமேனியர்
கண்ணளவிடவருமார்பர்காவினான்
மண்ணளவிடுநெடுவலத்தர்வானவ
ரெண்ணளவிடவருஞ்செருவென்றேறினார்.

(இ - ள்.) விண் அளவு இட நிமிர்ந்து உயர்ந்த மேனியர் - ஆகாயத்தை அளவிடும்படி மிக ஓங்கிவளர்ந்த உடம்பையுடையவர்கள்: கண் அளவு இட அரு மார்பர் - கண்களால் அளவிடுதற்கு அருமையான [கண்பார்வையினெல்லைக்கு எட்டாதபடி பரந்துள்ள] மார்பையுடையவர்கள்: காலினால் மண் அளவு இடு நெடு வலத்தர் - தங்கள்கால்களால் பூமிமுழுவதையும் அளவிடத்தக்க மிக்கவலிமையுடையவர்கள்: வானவர் - தேவர்களோடு நிகழ்ந்த, எண் அளவு இட அரு - எண்ணினாற் கணக்கிட முடியாத [மிகப்பலவான], செரு - போர்களில், வென்று - (அவர்களைச்) சயித்து, ஏறினர் - மேம்பாடடைந்தவர்கள்: (எ - று.)

முதலடியில், அளவிட - அளாவியிட எனினுமாம். வானவர்-தேவர்கள், எண் அளவிட-மனத்திலே கொண்டு மதிக்கும்படி, செருவரும் - (இப்பொழுது) பெரும்போர் நேரும், என்று - என்றுஎண்ணி, ஏறினர் - வீராவேசம் மிகப்பெற்றவர்கள் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வலம் - பலம். (௪0)

சக. இந்திரன்முதலினோரெறிந்தமாப்படை
சிந்தினதெறித்துகச்செறிந்ததோளினா
ரந்தகனடிதொழுதடங்குமாணையார்
வெந்தழலுருவுகொண்டனையமேனியார்.

(இ - ள்.) இந்திரன் முதலினோர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், எறிந்த - வீசிய, மா படை - பெரிய [சிறந்த] ஆயுதங்கள், சிந்தின தெறித்து உக - (தம்மைச் சிறிதேனும் ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் தம்மேற்பட்டவளவில்) தெறித்துச்சிதறிப் பொடியாய்விழும்படி,செறிந்த - வலிமைமிக்க, தோளினர் - தோள்களையுடையவர்கள்: அந்தகன் அடி தொழுது அடங்கும் ஆணையார் - (பிராணிகளுக்கு) அழிவுவிளைப்பவனை யமனும் தங்கள் பாதங்களில் வணங்கிக் கீழ்ப்படியும்படி செய்யுங் கட்டளையுடையவர்கள்: வெம்தழல் உருவுகொண்டு அனைய மேனியார் - கொடியநெருப்பு அரக்கர் வடிவங் கொண்டாற்போன்ற வடிவமுடையவர்கள்: (எ - று.) (சக)

சஉ. சூலமும்பாசமுந்தொடர்ந்தசெம்மயிர்ச்
சாலமுந்தறுகணுமெயிறுந்தாங்கினா
ராலமும்வெளிதெனுநிறத்தராற்றலாற்
காலனுங்காலனென்றயிர்க்குங்காட்சியார்.

(இ - ள்.) சூலமும் - சூலாயுதத்தையும், பாசமும் - பாசாயுதத்தையும், தொடர்ந்த செம் மயிர் சாலமும் - அடர்ந்த செம்பட்டமயிர்த்திரளையும், தறு கணும் - கொடிய கண்களையும், எயிறும் - கோரதந்தங்களையும், தாங்கினர் - தரித்தவர்கள்: ஆலமும் வெளிது எனும் நிறத்தர் - விஷமும் (தங்கள்நிறத்துக்குமுன்) வெண்மையானதென்று சொல்லத்தக்க கருநிறமுடையவர்கள்: ஆற்றலால் - (தமது) வலிமையால், காலனும் காலன்

என்று அயிர்க்கும் - யமனும் (தன்னையழிப்பானொரு) யமனோ வென்று (தங்களை நோக்கிச்) சந்தேகிக்கத்தக்க, காட்சியார் - தோற்ற முடையவர்கள்; (எ - று.)

தறுகண் - அஞ்சாமையுமாம், ஜாலம் - வடசொல். (சஉ)

சங. கழலினர்தாரினர்கவசமார்பினர்
நிழலுறுபூணினர்நெறித்தநெற்றிய
ரழலுறுகுஞ்சியரமரைவேட்டுவங்
தெழலுறுமனத்தினரொருமையெய்தினர்.

(இ - ள்.) கழலினர் - காலில்வீரக்கழலுடையவர்கள்: தாரினர் - வெற்றி மாலையை யுடையவர்கள்: கவசம் மார்பினர் - கவசத்தைத்தரித்த மார்பை யுடையவர்கள்: நிழல் உறு பூணினர் - ஒளி மிக்க ஆபரணங்களை யுடையவர்கள்: நெறித்த நெற்றியர் - மேல்நெறித்த நெற்றியையுடையவர்கள்: அழல் உறு குஞ்சியர் - நெருப்பையொத்த தலைமயிர்முடியையுடையவர்கள்: அமரை வேட்டு - போரை விரும்பி, உவந்து - உற்சாகங்கொண்டு, எழல் உறு - கிளர்ச்சியடைகிற, மனத்தினர் - மனத்தையுடையவர்கள்: ஒருமை எய்தினர் - (தமக்குள்) ஒற்றுமைபெற்றவர்கள்: (எ - று.)

மூன்றாம் அடியில், உறு - உவமவுருபு. ஒருமையெய்தினர்-ஒரேபிடிவாதமுடையவ ரெனினுமாம்; தாம்பிடித்ததையே சாதிப்போ மென்னும் ஒன்றையே நோக்குபவ ரென்க. (சங)

சச. மருப்பிருமதக்களிற்றமரர்மன்னனும்
விருப்புறுமுகத்தெதிர்விழிக்கின்வென்னிடு
முருப்பொருவுலைவுறுமுலகமூன்றினுஞ்
செருப்பெறுத்தினவுறுசிகரத்தோளினர்.

(இ - ள்.) இரு - (எளிதில்) ஒடிபடாத [மிகவலிய], மருப்பு - (நான்கு) தந்தங்களையும், மதம் - மதசலத்தையுமுடைய, களிறு - (ஐராவதமென்னும்) ஆண்யானையையுடைய, அமரர் மன்னனும் - தேவராசனான இந்திரனும், விருப்புறா முகத்து எதிர் விழிக்கின்-விருப்பங்கொள்ளாத [வெறுப்புக் கொண்ட] தங்கள்முகத்துக் கெதிரே நேர்பட்டமாத்திரத்தில், வென் இடும் - முதுகுகொடுத்தோடும்படியான, உரு-ரூபத்தை,பொறா - (தாங்கள்) கொண்டு,—உலைவு உறும் உலகம் மூன்றினும் செரு பெறா தினவு உறு சிகரம் தோளினர் - அழிவடையுந்தன்மையதான மூவகையுலகங்களிலும் (தங்களையெதிர்ப்பவர்எவரு மில்லாமையாற்) போரைப்பெறாமல்தினவுமிக்க மலைச்சிகரம்போலுந் தோள்களை யுடையவர்கள்: (எ - று.)

பொறா - பொறுத்து; உடையராய்: உடன்பாட்டுவினையெச்சம்; இது, 'தோளினர்' என்ற குறிப்புவினையாலணையும்பெயரைக் கொண்டது. இனி, உருப்பொறா உலைவுறும் என இயைத்து, தங்கள்சரீரத்தைத் தாங்கமாட்டா

மல் வருத்தம்மிருகிற மூவகையுலகங்களிலும் என்று உரைத்தலும் ஒன்று; அப்பொழுது 'வென்னிடும்' என்பது 'தோளினர்' என்பதோடுதொடரும். விழிக்கின் - கண்பார்வைக்கு இலக்கானால்; கண்ணெடுத்துப்பார்த்தவளவில். (சச)

சரு. குஞ்சரங்குதிரைபேய்குரங்குகோளரி
வெஞ்சினக்காடிநாய்வேங்கையாளியென்
றஞ்சுறக்கனல்புரைமுகத்தரார்கலி
நஞ்சுதொக்கெனப்புரைநயனத்தார்களும்.

(இ - ள்.) குஞ்சரம் - யானை, குதிரை—, பேய்—, குரங்கு—, கோள் அரி - வலிய சிங்கம், வெம் சினம் காடி - கடுங்கோபமுடைய காடி, நாய்—, வேங்கை - புலி, யாளி—, என்று - என்கிற இவற்றின் முகவடிவமாய், அஞ்சுற - (காண்பவர்) அஞ்சும்படி, கனல் புரை - நெருப்பையொத்த, முகத்தர் - முகத்தையுடையவர்கள்: ஆர்கலி நஞ்சு தொக்கு என புரை - பாற்கடலில் தோன்றிய விஷம் திரண்டாற்போலொத்த, நயனத்தார்களும் - கண்களையுடையவர்கள்: (எ - று.)—இறுதியிலுள்ள உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சப் பொருளது; அடுத்த கவியிலும் இப்படியே.

ஆர்கலி - நிறைந்த ஒலியையுடையது; வினைத்தொகையன்மொழி. (சரு)

சசு. எண்கையரெழுகையரேழுமெட்டுமாய்க்
கண்கனல்சொரிதருமுகத்தர்காலினர்
வண்கையின்வளைத்துயிர்வாரிவாயினிட்
டுண்கையினுவகையருலப்பிலார்களும்.

(இ - ள்.) எண் கையர் - எட்டுக்கைகளையுடையவர்கள்: எழு கையர் - ஏழுகைகளையுடையவர்கள்: ஏழும் எட்டும் ஆய் - ஏழு எட்டு என்னுந்தொகையுடையனவாய், கண் கனல் சொரிதரு - கண்களினின்று நெருப்புச்சொரிகிற முகத்தர் - முகங்களையுடையவர்கள்: காலினர் - (வலிய) கால்களையுடையவர்கள்: உயிர் - பிராணிகளை, வண் கையின் வளைத்து வாரி - பெரியதங்கள் கைகளால் வாரியெடுத்து, வாயின் இட்டு - வாயிலேபோட்டுக்கொண்டு, உண்கையின் - புசிப்பதில், உவகையர் - விருப்பமுடையவர்கள்: உலப்பு இலார்களும் - அழிவில்லாதவர்கள்; (எ - று.)

ஏழும்எட்டுமான முக முடையவரென்க. உண்கை, உவகை, உலப்பு - தொழிற்பெயர்கள். (சசு)

துவசம் முதலியவற்றின் அடர்த்தி.

சஎ. இயக்கரிற்பறித்தனவவுணரிட்டன
மயக்குறுத்தமரரைவலியின்வாங்கின
துயக்கில்கந்தர்ப்பரைத்துரந்துவாரின
நயப்புறுசித்தரைநலிந்துவவ்வின.

௪௮. கொடிதழைகவிகைவான்றொங்கல்குஞ்சரம்
படியுறுபதாகைமீவிதானம்பல்வகை
யிடையிலாதெங்கணுமிசையமீமிசை
மிடைதலினுலகெலாம்வெயிலிழப்பவே.

இவையிரண்டும் - ஒருதொடர்; ஒருங்கே உரைக்கப்படும்.

(இ - ள்.) (௪௭) இயக்கரின் பறித்தன - யக்ஷர்களிடத்தினின்று வலியக் கவர்ந்தவையும், அவுணர் இட்டன - (தங்களுக்கு) அசுரர்கள் கொடுத்தவையும், அமரரை மயக்குறுத்து வலியின் வாங்கின - தேவர்களை (மாயையால்) மயங்கச்செய்து (அவர்களிடத்தினின்று தாங்கள்)வலிமையாற்பெற்றுக் கொண்டவையும், துயக்கு இல் கந்தர்ப்பரை துரந்து வாரின - சோர்தலில்லாத [வலிய] கந்தர்வர்களைத் துரத்தியோட்டி வலிய எடுத்துக்கொண்டவையும், நயப்பு உறு சித்தரை நலிந்து வவ்வின - அன்புமிக்க சித்தர்களை வருத்திக்கவர்ந்தவையும் ஆகிய, (௪௮) கொடி - துவசங்களும், தழை - மயிற்பீலிக்குடைகளும், கவிகை - குடைகளும், வான் தொங்கல் - உயர்ந்த குஞ்சங்களும், குஞ்சரம் படியுறு பதாகை - யானைகளின்மேல் அமைதல் பொருந்திய பெருங்கொடிகளும், மீ விதானம் - மேற்கட்டிகளும், பல் வகை - மற்றும்பலவகை இராசசின்னங்களும், இடை இலாது எங்கணும் இசைய - இடைவெளியில்லாமல் எவ்விடத்தும்பொருந்த, மீமிசை மிடைதலின் - ஆகாயத்தில் நெருங்குதலால், உலகு எலாம் வெயில் இழப்ப - உலகங்களெல்லாம் சூரியனொளியை இழப்பனவாயின; (எ - று.)

துயக்கு - துயங்கு என்னும் முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். கந்தர்ப்பர் - வடசொற் சிதைவு. நயப்புஉறு - யாவராலும் அன்புசெய்யத்தக்க என்க.

தொங்கல் - தொங்குவதாகிய குச்சுக்குத் தொழிலாகுபெயர். 'குஞ்சகம்' என்ற பாடத்துக்கு, மயிர்க்குச்சு என்க. விதானம் - வடசொல். இழப்ப - முற்று. கொடிமுதலியன உலகமுழுவதும் வெயில்புகாதபடி மறைத்து இருள்செய்தன வென்க. தொங்கல், குஞ்சரம் என்பவற்றிற்கு - மாலைகளும் யானைகளும் என்று உரைத்தல் பொருந்தாது. பல்வகையென்றது, சாமரம் ஆலவட்டம் முதலியவற்றை. (௪௭, ௪௮)

சேனைவீரர்வருணனை.

௪௯. எழுவரொடெழுவராமுலகமேழொடேழ்
தழுவியவென்றியர்தலைவர்தானையர்
மழுவினர்வாளினர்வயங்குசூலத்த
ருழுவையொடரியெனவுடற்றுஞ்சீற்றத்தார்.

(இ-ள்.) எழுவரொடு எழுவர் ஆம் தலைவர்-பதினால்வராகிய அச்சேனைத் தலைவர்கள், உலகம் ஏழொடு ஏழ் தழுவிய வென்றியர் - பதினான்குஉலகங்களிலும் பொருந்திய வெற்றியை யுடையவர்கள்;—தானையர் - அச்சேனைவீரர்கள்,—மழுவினர் - மழுவையுடையவர்கள்; வாளினர் - வாளையுடை

யவர்கள்: வயங்கு சூலத்தர் - விளங்குகிற சூலத்தையுடையவர்கள்: உழுவையொடு அரி என உடற்றும் சீற்றத்தார் - புலியும் சிங்கமும் போல (ப்பிறவுயிரை) வருத்துங் கோபமுடையவர்கள்; (எ - று.)

௩௧ - ஆங் கவிமுதல் இக்கவியில், 'தலைவர்' என்றதுவரையில் சேனைத்தலைவர்பதினால்வரது சிறப்புக்களைக் கூறி, 'தானையர்' என்றதுமுதல்அச்சேனைகளிலுள்ள வீரர்களின் தன்மைகளைக் கூறுகிறார். (சகூ)

௫௦. வில்லினர்வாளினரிதழின்மீதிடும்
பல்லினர் மேருவைப்பறிக்குமாற்றலர்
புல்லினர் திசைதொறும்புரவித்தேரினர்
சொல்லினமுடிக்குறுந்துணிவினெஞ்சினர்.

(இ - ள்.) வில்லினர் - வில்லையுடையவர்களும், வாளினர்-உடைவாளையுடையவர்களும், இதழின்மீது இடும் பல்லினர் - உதட்டின்மேற் கடித்துவைத்த பற்களையுடையவர்களும், மேருவை பறிக்கும் ஆற்றலர் - மகாமேருமலையையும் பறித்தெடுக்கவல்ல வல்லமையுடையவர்களும், புரவி தேரினர்-குதிரைகள்பூண்டதேர்களையுடையவர்களும், சொல்லின முடிக்குறும் துணிவின் நெஞ்சினர் - தாம்சொன்னவற்றைச் சொன்னபடியே செய்துமுடிக்கவல்ல தைரியமுள்ள மனமுடையவர்களுமாகிய சேனைவீரர்கள், திசை தொறும் புல்லினர் - எல்லாத்திக்குகளிலும் வந்துசேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில்வந்த 'வாளினர்' என்றதனோடு கூறியதுகூறலாகாமைப்பொருட்டு இக்கவியில், வாள் - உடைவாளெனக் கொள்ளப்பட்டது. இதழின் மீதிடும்பல்லினராதல், கோபாவேசத்தால். ஈற்றடிக்கு - தங்கள்தலைவர்கள் சொன்ன கட்டளைகளைத் தவறாமற்செய்து நிறைவேற்றுந் துணிவுள்ள மனமுடையவரென்றும் உரைக்கலாம். (௫௦)

சேனைப்பெருந்தலைவர்கள் சேனைகளுடன் வந்து கரனைச்சேர்தல்.

௫௧. தூடணன்றிரிசிராத்தோன்றலாதியர்
கோடணைமுரசினங்குளிறுசேனைய
ராடவருயிர்கவரலங்கல்வேலினர்
பாடவநிலையினர்பலருஞ்சுற்றினர்.

(இ - ள்.) ஆடவர் உயிர் கவர் - வீரர்களுடைய உயிரை (உடம்பினின்று) எடுக்கவல்ல, அலங்கல் வேலினர் - வெற்றிமாலையைத் தரித்த வேலாயுதமுடையவர்களும், பாடவம் நிலையினர் - திறமையுள்ள நிலைமையையுடையவர்களு மாகிய, தூடணன் - தூஷணனும், திரிசிரா தோன்றல் - திரிசிரஸ் என்னும் வீரனும், ஆதியர் - முதலியவர்களான, பலரும் - சேனைத்தலைவர்கள்பலரும், கோடணை முரசு இனம் குளிறு சேனையர் - ஆரவாரத்தையுடைய பேரிகை வாத்தியவகைகள் முழங்குகிற சேனைகளையுடையவர்களாய், சுற்றினர் - (வந்து கரனைச்) சூழ்ந்தார்கள்; (எ - று.)

த்ருஷ்ணன் என்ற வடமொழிப்பெயர்- (யாவரையும்) நிந்திப்பவனென்றும், த்ரிசிராஃ என்ற வடமொழிப்பெயர் - மூன்றுதலைகளையுடையவனென்றும் பொருள்படும். தோன்றல் - பெருமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். கோஷணம் என்ற வடசொல், கோடனை யெனத் திரிந்தது. ஆடவர் - ஆண்மையுடையோர். பாடவம் - வடசொல். (ருக)

இப்படி சேனை சூழக் கரன் போர்க்குப் புறப்படுதல்.

ருஉ. ஆன்றமைமெறிபடையழுவத்தார்கலி
வான்றொடர்மேருவைவளைத்ததாமென
வூன்றினதேரினனுயர்ந்ததோளினன்
மீறுன்றினன்யாவருந்துணுக்கமெய்தவே.

(இ - ள்.) ஆன்று அமை-நிறைந்துபொருந்திய, எறி படை-பகையழிக்கவல்ல சேனையாகிய, அழுவத்து ஆர்கலி - பரப்பையுடைய கடல், வான்தொடர் மேருவை - ஆகாயத்தை யளாவிய மேருமலையை, வளைத்தது ஆம் என - வளைத்துக்கொண்டதுபோல(த் தன்னைச்சூழ), உயர்ந்த தோளினன்- உயர்ந்ததோள்களையுடையனான கரன், ஊன்றின தேரினன் - நடுவில்நிலைபட்ட தேரையுடையவனாய், யாவரும் துணுக்கம் எய்த தோன்றினன் - எல்லோரும் அச்சமடையப் புறப்பட்டான் ; (எ - று.)

மேரு உவமையைக் கரனுக்காவது, அவனது தேருக்காவது கொள்க. உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி. (ருஉ)

சேனைசெல்லுதலால் மேலெழுந்த தூளியின் வருணனை.

ருங. அசும்புறுமதகரிபுரவியாடகத
தசும்புறுசயந்தனமரக்கர்தாடர
விசும்புறுதூளியான்வெண்மைமேயின
பசும்பரிபகலவன்பைம்பொற்றேரரோ.

(இ - ள்.) அசும்பு உறு - நீரூற்றையொத்த [இடைவிடாது மேன்மேற் பெருகுகிற] மதம் - மதஜலத்தையுடைய, கரி - யானைகளும், புரவி-குதிரைகளும், ஆடகம் தசும்பு உறு - பொன்னாலாகிய கலசம் பொருந்திய, சயந்தனம் - தேர்களும், அரக்கர்-இராக்கதர்களும், (ஆகிய நால்வகைச்சேனைகளும்), தாள் தர - கால்களை வைத்து நடத்தலால், விசும்பு உறு-(மேலெழுந்து) ஆகாயத்தையடைந்த, தூளியான் - புழுதிகளால், பகலவன் - சூரியனுடைய பைம்பொன் தேர் - பசும்பொன்னிறமான தேரும், பசு பரி - (அத்தேரிற்பூட்டிய) பச்சைக் குதிரைகளும், வெண்மை மேயின- (தமது நிறம்மழுங்கி மாறுபட்டு) வெண்ணிறமடைந்தன ; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

ஹாடகம், ஸ்யந்தநம் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. தேருக்குக் கால் என்றது, சக்கரத்தை. அரக்கரென்றது, பதாதிவீரரை. பகலவனென்பதைப் பசும்பரியோடுங் கூட்டுக. பகலவன் - பகற்பொழுதுக்கு உரியவன். தேர்

செலுத்துதற்கும் உதவுதலால், குதிரையைத் தேருக்குமுன் கூறினர். தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. (௫௩.)

௫௪. வனந்துகள்பட்டனமலையின்வானுயர்
கனந்துகள்பட்டனகடல்கடூர்ந்தன
இனந்தொகுதூளியாலிசைப்பதென்னினிச்
சினந்தொகுநெடுங்கடற்சேனைசெல்லவே.

(இ - ள்.) சினம் தொகு - கோபம் மிக்க, நெடு கடல் சேனை - பெரிய கடல் போற்பரந்த இராக்கதசேனை, செல்ல - புறப்பட்டவளவில், இனம் தொகு தூளியால் கூட்டமாகத் திரண்டெழுந்த புழுதியால், வனம் துகள்பட்டன - காடுகளெல்லாம் புழுதியடைந்தன; மலையின் வான் உயர் கனம் துகள்பட்டன - மலைகளின் மேலும் வானத்தின்மீதும் ஏறியுள்ள மேகங்கள் மாசடைந்தன; கடல்கள் தூர்ந்தன - சமுத்திரங்கள் தூர்ந்துபோயின; இனி இசைப்பது என் - இனிச்சொல்லவேண்டுவது யாது? (எ - று.)

'இசைப்பதென்னினி' என்றது, வியந்துகூறியவாறு. உயர்வுநவிற்சி.()

அரக்கர்களின் மிகுதி.

௫௫. நிலைமிசைவிசும்பிடைநெருக்கலாநெடு
மலைமிசைமலையினம்வருவபோன்மலைத்
தலைமிசைதலைமிசைதாவிச்சென்றனர்
கொலைமிசைநஞ்செனக்கொதிக்குநெஞ்சினர்.

(இ - ள்.) நிலைமிசை-பூமியின்மீதும், விசும்பிடை-ஆகாயத்தின்மேலும் நெருக்கலால் - (இடைவெளியின்றி) நெருக்கமுண்டானதனால்,—கொலை மிசை நஞ்சு என கொதிக்கும் நெஞ்சினர் - கொல்லுதல் தொழிலில் விஷம் போல உக்கிரங்கொள்ளும் மனமுடைய அரக்கர்கள்,—நெடு மலைமிசை மலை இனம் வருவ போல் - உயர்ந்த மலைகளின்மேல் வேறுமலைக்கூட்டங்கள் ஏறி வருவனபோல, மலை தலைமிசை தலைமிசை தாவி சென்றனர்-மலைகளினுச்சி தோறும் (கால்வைத்துத்) தாண்டிக்கொண்டு சென்றார்கள்; (எ - று.)

பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் சேனை அடர்ந்துவெற்றிடமின்றாக்கினதனால், பல அரக்கர்கள் மலைகளின்மேலேயே பாய்ந்து நடந்துகொண்டு போயின ரென்பதாம். அவர்க்கு மலைமேல்மலைவருதலை இல்பொருளுவமையாகக் கூறினர். நிலை - (சலியாது) நிற்பது; அசலாஸ்திரா என்ற வடமொழிப்பெயர்களின் பொருள் கொண்ட பெயர்; (நிலமென்பதும் இவ்வாறே) இதில், ஐ - கருத்தாப்பொருள் விகுதி யென்க. வருவ - பெயர். (௫௫)

வேறு.

அரக்கர்சேனை இராமனுள்ளவிடம் சேர்தல்.

௫௬. வந்ததுசேனைவெள்ளம்வள்ளியோன்மருங்குமாய
பந்தமாவினையைமாளப்பற்றறுபெற்றியோர்க்கு

முந்தருநிலையதாகியுடனுறைந்துயிர்கடம்மை
யந்தகற்களிக்குநோய்போலரக்கிமுன்னாகவம்மா.

(இ - ள்.) மாயபந்தம் - மாயையின் தொடர்ச்சியாலாகிய, மா வினையை - பெரிய கருமங்களை, மாள - அழிக்கும்படி, பற்றுஆறு - உலகப்பற்றொழிந்த, பெற்றியோர்க்கும் - பெருமையுடையவர்களுக்கும், உந்து அரு நிலையது ஆகி - விலக்க முடியாத நிலைமையுடையதாய், உடன் உறைந்து - உடம்புடனே பொருந்தி, உயிர்கள் தம்மை அந்தகற்கு அளிக்கும் - அந்தந்த உயிரை யமனுக்குக் கொடுக்கிற [கொன்றொழிக்கிற], நோய் போல்-வியாதி போல, அரக்கி - சூர்ப்பணகை, முன் ஆக - முன்னேசெல்ல, சேனை வெள்ளம் - அவ்விராக்கத சேனைப்பெருக்கு, வள்ளியோன் மருங்கு வந்தது - வரையாதருளுந்தன்மையனான இராமபிரானது அருகிலே வந்து சேர்ந்தது; (எ-று.)—அம்மா-ஈற்றசை; சேனையைப்பற்றிய வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

அவித்யை யென்று ஒருபெயர்பெறும் அநாதியான மாயை கருமங்களுக்கெல்லாம் காரணமாதலால், 'மாயபந்தமாவினை' எனப்பட்டது. தானல்லாத வுடம்பை யானென்றுகருதி அகமாகிய அதனிடத்துச் செய்யும் பற்றாகிய அகங்காரமும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனதென்று கருதிப் புறமாகிய அதனிடத்துச் செய்யும் பற்றாகிய மமகாரமும் ஆகிய அபிமானங்களை ஆசிரியரிடத்துக்கேட்ட உபதேசமொழிகளாலும், யோகப்பயிற்சியாலும் அவை யானெனதன்மை தெளிந்து முற்றவொழித்தவர்க்குப் பிறப்புக்குக்காரணமான கருமங்கள் ஒழிதலால், 'வினையைமாளப்பபற்றறு பெற்றியோர்' என்றார். கருமம் மூன்றுவகைப்படும்: சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாமியமென. சஞ்சிதம் - பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் உயிரால் அளவின்றி யீட்டப்பட்டவை. பிராரப்தம் - இப்பிறப்பில் அனுபவிக்குமாறு கொண்டவை. ஆகாமியம் - இனிவரும் பிறப்புக்களில் அனுபவிக்கக் கடவனவாய்க் கிடந்தவை. தத்துவஞானத்தாற் பற்றற்று வீடுபெறும்நிலையையடைந்தார்க்கும் சஞ்சிதம் ஆகாம்ய மென்ற கருமங்கள்மாத்திரமே ஒழியும்; பிராரப்தகருமத்திலே பற்றறுதற்குமுன்கழிந்ததுபோக மற்றது நீங்காமல் இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கக்கடவதாயேநிற்கும்என்பது நூல் துணிபு. 'முன்கிடந்ததுன்பங்களும்மேல்வரக்கடவதுன்பங்களும் இலவாதல் மெய்யுணர்வின் பயன்,' 'இவ்வாற்றானே மெய்யுணர்ந்தார்க்கு நிற்பன எடுத்தவுடம்பும் அதுகொண்டவினைப்பயன்களுமே யென்பது பெற்றாம்', 'முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர்பறுத்தார்க்கு நடுவுநின்றவுடம்பும் அதுகொண்டவினைப்பயன்களும் நின்றமையின்' என்ற பரிமேலழகருரை வாக்கியங்களின் கருத்து இங்கு அறியத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட பிராரப்தகருமத்தாலாகிய நோயும் அதனாலாகும் மரணமும் தத்துவஞானிகளும் அனுபவித்தே தீரவேண்டியதா யிருத்தல் பற்றி, 'பற்றறு பெற்றியோர்க்கும் உந்தருநிலையதாகி உயிர்கள்தம்மை அந்தகற்கு அளிக்கும்நோய்' என்றார். "உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி" ஆத

லாலும், அதற்குக்காரணமான தீவினை தன்னைச்செய்த உயிரை விடாது தொடர்ந்து புக்குழிப்புக்குக் கொல்லுதலாலும், 'உடனுறைந்து உயிர்கள் தம்மை யந்தகற்களிக்கு நோய்' எனப்பட்டது. உடம்புடன்பிறந்து உடனிருந்துகொண்டே ஒரு சமயத்தில் அவ்வுடம்பையேஒழிக்கிற வியாதிபோல இராவணன் தங்கையான சூர்ப்பணகை தன்னுடன்பிறந்தமுறையில்நின்று கரன் முதலியோர்க்கும் இராவணாதியர்க்கும் நாசகாரணமாய் நிற்றல்பற்றி, 'உடனுறைந்துயிர்கடம் மையந்தகற்களிக்குநோய்போ லரக்கி' என்றார்; கீழ்ப் படலத்திலும் "மேலை நாளுயிரொடும்பிறந்து தான்விளை, காலமோர்ந் துடனுறை கடியநோயனாள்" என்று இவளுக்கு நோயை உவமைகூறியவாறு காண்க. இனி, நோயைச் சேனை வெள்ளத்துக்கு உவமையாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பன்றாம். இப்படிப்பட்ட சூர்ப்பணகை முன்னே வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்ல அரக்கர் சேனை பின்னே வந்ததென்பதாம். 'மாயப்பந்தம்' என்ற பாடத்துக்கு - மாய வந்தது என இயைத்து, தான் அழிதற்கு வந்ததென்று கவிக்கூற்றாக்கலுமாம். பந்தமாவினை - உயிரைக் கட்டுப்படுத்தும் பெரிய கருமமென்க. மாள = மாள்விக்க: பிறவினைப்பொருளில் வந்த தன்வினை. வினையையென்பதில் ஐகாரத்தைச் சாரியையென்று விலக்கி, வினை மாள - கருமம் ஒழிய என்றலும் ஒன்று. உம் - உயர்வுசிறப்பு.

இதுமுதல் கஉ - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்றவை.()

ருஎ. தூரியக்குரலின்வானின்முகிற்கணந்துணுக்கங்கொள்ள
வார்சிலையொலியினஞ்சியுருமெலாமறுக்கங்கொள்ள
வார்கலியார்ப்பினுட்கியசைவுறவரக்கர்சேனை
போர்வனத்திருந்தவீரருறைவிடம்புக்கதன்றே.

(இ - ள்.) தூரியம் குரலின் - வாத்தியங்களின் முழக்கத்தால், வானின் முகில் கணம் துணுக்கம் கொள்ள - ஆகாயத்திலுள்ள மேகங்களின் கூட்டங்கள் அச்சமடையவும், வார்சிலைஒலியின் - நீண்ட விற்களின் நாணொலியால், உறும் எலாம் அஞ்சி மறுக்கம் கொள்ள-இடிகளெல்லாம் பயந்து கலக்கமடையவும், ஆர்ப்பின்-(கர்ச்சனை முதலிய) ஆரவாரத்தால், ஆர்கலி உட்கி அசைவுஉற-கடல் அஞ்சி நடுக்கமடையவும்,—அரக்கர் சேனை—,வனத்து இருந்த போர் வீரர்உறைவிடம் புக்கது-அந்தக்காட்டிலிருந்த போரில்வல்ல வீரர்களான இராம லக்ஷ்மணர் வசிக்குமிடத்தை அடைந்தது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே எனினுமாம். உயர்வுநவிற்சியணி.

மறுக்கம்-மறுகு என்னும் பகுதியின் தொழிற்பெயர். அசைவு-தளர்ச்சியுமாம். போர் வனத்து இருந்த வீரர் என்றே எடுத்து, அரக்கரோடுபோர்செய்யும்பொருட்டு வனத்திலிருந்த வீரர்களெனினுமாம். (ருஎ)

அச்சேனையைக்கண்டு பறவைகளும் விலங்குகளும் அஞ்சியோடிவருதல்.

ருஅ. வாய்புலர்ந்தழிந்தமெய்யின்வருத்தத்தவழியின்யாண்டு
மோய்விலகிமிர்ந்துவீங்குமுயிர்ப்பினவுலைந்தகண்ண

தீயவர்சேனைவந்துசேர்ந்தமைமெதரியச்சென்று
வேய்தெரிந்துரைப்பபோன்றபுள்ளொடுவிலங்குமம்மா.

(இ - ள்.) புள்ளொடு விலங்கும் - (அவ்வனத்திலுள்ள) பறவைகளும் மிருகங்களும்,—வாய் புலர்ந்து அழிந்த - (அச்சேனையைக் கண்டு மிக அஞ்சியதனால்) வாய்உலர்ந்து மனநிலைகெட்டவையும், மெய்யின் வருத்தத்த-உடம்பின்வருத்தமுடையவையும், வழியின் யாண்டும் ஒய்வு இல - இடைவழியில் எவ்விடத்தும் இளைப்பாறிநிற்றலில்லாதவையும், நிமிர்ந்துவீங்கும் உயிர்ப்பின-மேல்நோக்கிமிக்குவருகிற பெருமூச்சுடையவையும், உலைந்த கண்ண-பார்வை மழுங்கிய கண்களையுடையவையுமாய், (ஓடிவந்து),—தீயவர் சேனை வந்து சேர்ந்தமை - கொடிய அரக்கர்சேனை வந்து சேர்ந்த செய்தியை, தெரிந்து - தாம் அறிந்து, சென்று - முன் வந்து, தெரிய உரைப்ப-(இராமலக்குமணர்) அறியும்படி செய்திகூறுபவரான, வேய் - ஒற்றர்களை, போன்ற - ஒத்தன: (எ - று.)—அம்மா - ஈற்றசை ; வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

பறவைகளும் விலங்குகளும் மிக அஞ்சி நிலைகெட்டுத் தரிப்பின்றிவிரைந்தோடிவந்தமை அரக்கர்சேனைவருவதை அறிதற்குக் காரணமாகுதல் பற்றி, அவற்றை வந்துசெய்திகூறும் ஒற்றர் போன்றன வென்றார். உவமையணி. புலர்தல்-ஈரம்உலர்தல். வேய்-உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். ஒற்றர்- ஆங்காங்குநிகழுஞ்செய்தியை அறிந்துவந்து கூறுவோர். (ருஅ)

இங்ஙனம் அரக்கர்சேனை வருதலை இராமலக்குமணர் அறிதல்.

ருகூ. தூளியின்படலைவந்து தொடர்வுறமரமுந்தூறுந்
தாளிடையொடியுமோசைசடசடவொலிப்பக்கானத்
தாளியுமரியுமஞ்சியிரிதருமலக்கணோக்கி
மீளிமொய்ம்பினருஞ்சேனை மேல்வந்ததுளதென்றுன்னு.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) தூளியின் படலை - புழுதிகளின் கூட்டம், வந்து தொடர்வுற-முன்னே வந்து தொடரவும்,—மரமும் தூறும் - மரங்களும் புதர்களும், தாளிடைஒடியும்-(அரக்கர்களது) கால்களில் அகப்பட்டு ஒடிபடுதலாலாகிய, ஓசை—, சடசட ஒலிப்ப - சடசடவென்று ஒலிக்கவும்,—கானத்து-காட்டிலுள்ள, ஆளியும்-யாளிகளும், அரியும்-சிங்கங்களும், அஞ்சி இரிதரும்-பயந்து ஓடுகிற, அலக்கண்-துன்பத்தை, நோக்கி-பார்த்து,(அதனால்), மீள் மொய்ம்பினரும்-வலியதோள்களையுடைய இராமலக்குமணர்களும் சேனைமேல்வந்தது உளது என்று உன்னு - அரக்கர்சேனை தம்மேல் எதிர்த்துவந்தமை யுண்டென்று எண்ணி, (எ-று.)—'உன்னு' என்ற செய்யாஎன்னும்வாய்பாட்டு எச்சத்தை உன்ன வெனச் செயவெனெச்சமாகத்திரித்து, இருவரும் நினைத்த வளவில் முன்வந்த இலக்குமணனைநோக்கி இராமன் கூறலுற்றானென அடுத்தகவியோடுமுடிக்க.

மிக்கதுகளெழுச்சியின் வரவைக் கண்டும், விருக்ஷவகைகள் ஒடிபடுகிற ஓசையைக் கேட்டும், கொடுவிலங்குகள் அஞ்சியோடுங்குழப்பத்தைப்பார்த்தும் சேனையின்வரவை அறிந்தன ரென்க. இனி, தூளியின்படலை வந்து தொடர் தலையும், மாமும் தாறும் ஒடியும் ஓசை ஒலித்தலையும், ஆளியும்அரியும்அஞ்சி இரிதற்குக் காரணமாக்கி யுரைப்பினும் அமையும். படலம் என்ற வடசொல், படலையென ஈறுதிரிந்தது. சட.சட-ஈரடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி. அலக்கண் - சஞ்சலப்பட்டகண்; கண்கலக்கம். (௫௯)

இலக்குமணன் போர்க்குச்சித்தனா யெழுதல்.

௬௦. மின்னின்றசிலையன்வீரகவசத்தன்விசித்தவாளன்
பொன்னின்றவடிம்பின்வாளிப்புட்டிலன்புகையுநெஞ்ச
னின்னின்றுகாண்டியான்செய்நிலையெனவிரும்பிநேரா
முன்னின்றபின்வந்தோனைநோக்கினன்மொழியலுற்றான்.

(இ - ள்.) மின் நின்ற சிலையன்-மின்னலின்ஒளிபோன்றஒளி பொருந் திய வில்லையுடையவனும், வீரம் கவசத்தன் - அழியாவலிமையுடைய கவசத் தையுடையவனும், விசித்த வாளன்-(இடையிற்) கட்டிய உடைவாளையுடைய வனும், பொன் நின்ற வடிம்பின் வாளி புட்டிலன் - பொன்னாலாகிய விளிம் பையுடைய அம்பறாத்தூணியை யுடையவனும், புகையும் நெஞ்சன் - கோ பத்தீமூண்ட மனமுடையவனுமாய், நில் நின்று யான் செய் நிலை காண்டி என-('நீ போர்தொடங்காது) நில் (அங்ஙனம்) நின்று யான்செய்யும்போர்நிலை மையைக் காண்பாய்' என்று (இராமபிரானைநோக்கிச்) சொல்லி, விரும்பி - (போர்செய்ய) விருப்பங்கொண்டு, நேர் ஆ முன் நின்ற - போர்க்குச்சித்த மாகத் தன்முன்னே வந்துநின்ற, பின் வந்தோனை நோக்கினன் - தனது தம்பியான இலக்குமணனைப் பார்த்து, மொழியல் உற்றான் - (இராமபிரான்) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்தகவியிற் காண்க.

வனத்திற் கொடிய அரக்கர்களாலும் மற்றும் துஷ்டஜந்துக்களாலும் தனதுதமையனார்க்கும் அவரதுதேவியார்க்கும் என்றேனும் ஏதேனும் தீங்கு நேருமோ வென்று ஆசங்கித்து இலக்குமணன் எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதைப் பட்டவனாய் வில்லேந்தித் தூணிதாங்கிக் கவசந்தரித்து வாள்கட்டிப் போர்க் குச்சித்தனாய் நின்றுவந்த தன்மையை முன்னிரண்டடி விளக்கும். கீழ்ப் பதினான்குஅரக்கர் எதிர்த்துவந்தபொழுது இராமன் தானே போர்செய்தது போல இப்பொழுதும் போர்தொடங்காதபடி விலக்கித் தான் போர்செய்யக் கருதி, 'நில்நின்றுகாண்டியான்செய்நிலை' என்றான். நேரா-(அரக்கரை) எதி ர்த்து என்றுமாம். முன் - இடம். பின் - காலம். பின்வந்தோன் - பின்பிறந் தவன். 'முன்னின்று' என்ற பாடத்துக்கு - விரைவிற்சித்தனாய்நின்று தன் பின்தொடர்ந்துவந்தவ னென்க. 'மின்னின்றசிலையன்' முதலியவற்றை இரா மன்மேலேற்றியுரைப்பின், மேல் ௬௨-ஆங் கவி கூறியது கூறலென்னுங்குற் றத்துக்கு இடமாய் முடியும். 'பொன்னின்றவடிம்பின் வாளிப்புட்டில்' என்ப

தற்கு - அழகுபொருந்திய கூர்மையுடைய அம்புகள் அடங்கிய தூணியென்றும் உரைக்கலாம். (கூ0)

இராமன் இலக்குமணனைப் போர்விலக்கிப்பேசுதல்.

கூக. நெறிக்கொண்மாதவர்க்குமுன்னேநேர்ந்தனெனிருதராவி
பறிக்குவென்யானேயென்றபழமொழிபழுதுறாமே
வெறிக்கொள்பூங்குழலினாளைவீரநீவேண்டினேன்யான்
குறிக்கொடுகாத்தியின்னேகொல்வெனிக்குழுவையென்னா.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'வீர - வீரனே! நெறி கொள் - சன்மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்த, மா தவர்க்கு - பெருந்தவமுடைய முனிவர்களுக்கு, முன்னே நேர்ந்தனென் - முன்பு யான் உடன்பட்டு, யானே இருதர் ஆவி பறிக்குவென் என்ற - 'நானே அரக்கர்களுயிரைக் கவர்வேன்' என்று உறுதிகூறிய, பழமொழி - முன்னையவார்த்தை, பழுது உறாமே - வீண்படாதபடி, இ குழுவை இன்னே கொல்வென் - இவ்வரக்கர்கூட்டத்தை இப்பொழுதே நான் கொல்வேன்; வெறி கொள் பூ குழலினாளை - இயற்கைமணங்கொண்டதும் மலர்களைச் சூடியதுமான கூந்தலையுடைய ஜாநகியை, நீ குறி கொடு காத்தி - நீ கருத்துக்கொண்டு பாதுகாப்பாயாக: யான் வேண்டினேன் - நான் (உன்னை இது) வேண்டினேன்,' என்னா - என்று (இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிச்) சொல்லி, (எ - று.)—'புட்டில்கட்டிச் சாபமுந்தரித்தான்' என வருங்கவியோடு தொடரும்.

அரக்கர்க்கு அஞ்சிச் சரணமடைந்த தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்க்கு இராமன் அபயமளித்தமை கீழ் அகத்தியப்படலத்திற் பரக்கக்கூறப்பட்டது; "அருளுடைவீர நின்னபயம்யா மென்றார்", "புகல்புகுந்தில மேற்புறத்தண்டத்தின், அகல்வரோனு மென்னம்பொடும் வீழ்வரால்," "ஆறத்தினொடன்றி நின்றாரவர், வேரறுப்பன் வெருவன்மி னீரென்றான்" என்பன காண்க. அரக்கர்குழாத்தைஎதிர்த்தழிக்கும் ஆற்றல் தனக்குஇல்லையென்று தமையன் கருதினதாகக் கொண்டு இலக்குமணன் வருத்தப்படாமைப் பொருட்டு, 'வீர' என விளித்ததோடு 'வேண்டினேன் யான்' என்றுங் கூறினான். குறிக்கொடு - குறிக்கொண்டு என்பதன் தொகுத்தல்; குறிக்கொள்ளுதல் - ஜாக்கிரதைப்படுதல், கவனித்தல். (கூக

இராமன் போர்க்கோலங்கொள்ளல்.

கூஉ. மரன்படர்கானமெங்குமதர்படவந்தசேனை
கரன்படையென்பதெண்ணிக்கருநிறக்கமலக்கண்ணன்
சரன்படர்புட்டில்கட்டிச்சாபமுந்தரித்தான்றள்ளா
வுரன்படர்தோளின்மீளாக்கவசமிட்டுடைவாளார்த்தான்.

(இ - ள்.) மரன் படர் கானம் எங்கும்-மரங்கள் வளர்ந்த காடுமுழுவதும், அதர்பட-வழியாம்படி, வந்த—, சேனை—, கரன் படை-கரனுடைய சேனை, என்பது எண்ணி-என்பதை நினைத்து,—கரு நிறம் கமலம் கண்ணன் - கரிய திருநிறத்தையும் செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையு முடைய இராமன்,—தள்ளா உரன் படர் தோளில் - நீங்காத வலிமை மிக்க தோளிலே, சரன் படர் புட்டில் கட்டி - அம்புகள் நிறைந்த தூணியைக் கட்டி, சாபமும் தரித்தான்-வில்லையும் ஏந்தி, மீளா கவசம் இட்டு-நிலைபெயர்க்கப்படாத கவசத்தைத் தரித்து, உடைவாள் ஆர்த்தான் - உடைவாளையும் (அரையிற்) கட்டினன்; (எ - று.)

கீழ்ச் சூர்ப்பணகை "காற்றினிலுங் கனலினிலுங் கடியானைக் கொடியானைக் கரனையுங்கள், கூற்றுவனை யிப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்" என்று கூறிச் சென்றுள்ளாளாதலால், வந்தசேனை கரன்சேனை யென்று கருதினன். மரன், சரன், உரன் - போலி. அதர்பட - புழுதிபடிய என்றும், பொடிபட என்றும் உரைக்கலாம். மதர்படவந்த எனஎடுத்து, களிப்புமிகவந்த என்றலும்ஒன்று. உடைவாள்-அரையில்அணியும்உடையிற்செருகும்வாள். (சுஉ)

மீண்டும் இலக்குமணன் தன்னைப் போருக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுதல்.

சுங. மீளருஞ்செருவின்விண்ணுமண்ணுமென்மேல்வந்தாலு
நாளுலந்தழியுமென்றேநானுனக்குரைப்பதென்னே
யாளியின்றுப்பினுய்வ்வமரெனக்கருளிநின்றென்
றோளினைத்தின்னுகின்றசோம்பினைத்துடைத்தியென்றான்.

(இ - ள்.) 'ஆளியின் துப்பினுய் - சிங்கம்போன்ற வலிமையுடையவனே! மீள் அரு செருவில்-வென்றமீளுதற்குஅரிய போரில், விண்ணும் மண்ணும்-மேலுலகத்துஉயிர்களும் இவ்வுலகத்துஉயிர்களும், மென்மேல் வந்தாலும் - மேலேமேலே எதிர்த்துவந்தாலும், நாள் உலந்து அழியும் - (அவையாவும் என்முன்) ஆயுள்நாள்ஒழிந்து அழிந்திடும், என்று நான் உனக்கு உரைப்பது என்னே - என்பதைப்பற்றி நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டுவது உண்டோ? இ அமர் எனக்கு அருளி நின்று - இந்தப் போரை எனக்கு (நீ) கொடுத்து நின்று, என் தோளினை தின்னுகின்ற சோம்பினை துடைத்தி - எனது தோள்களை வருத்துகிற சோம்பலைப் போக்குவாய்.' என்றான்-என்று (இலக்குமணன் இராமனைநோக்கிக்) கூறினன்; (எ - று.)

அடுத்தகவியின் முதலில் "என்றனன் இளையவீரன்" என்றதனால், இப்பாட்டிற்கு எழுவாய் இலக்குமணனென்று அறிக. இனி, இப்பாட்டிற்கூறிய வார்த்தையை இலக்குமணனைநோக்கி இராமன் கூறியதாக வுரைத்தல் சந்தர்ப்பத்திற்கு அத்துணையாச்சிறவாமையை உணர்க. இப்பாட்டில் 'அருளி' என்றது, இதனை இலக்குமணன் வாக்கியமாகக்கொள்ளுதல் தகுதியென்பதை வற்புறுத்தும்; அன்றியும், கீழ்ப் பதினல்வரோடுபொருத இராமன் 'என்

தோளினைத்தின்னுகின்ற சோம்பினைத் துடைத்தி, என்றற்கு இடமில்லாமையையும் கருதுக கீழ் இராமபிரான் தன்கருத்தை வெளியிட்டிருக்கவும் மீண்டும் இலக்குமணன் இங்ஙனங்கூறுதல் இராமனுக்குத் திருமேனிக்காவல் செய்யும்பணிவிடையில், தனக்கு உள்ள வரம்புகடந்த சிரத்தையினு லென அறிக; போர்செய்தலிலுள்ள உற்சாகமும் இதற்குக்காரணமாகலாம். தன்னை இராமன் விலக்கியதற்குக் காரணம் தனது போர்த்திறமையைக் குறைவாக மதித்ததாகலா மென்றுகொண்டு, முன்னிரண்டடிகளில் தனது ஆற்றலை வெளியிட்டான். மென்மேல் - மேல்மேல் என்ற அடுக்கின் விகாரம்; என் மேல் எனப்பிரித்தலும் ஒன்று. 'நானுனக்குரைப்பதென்னே' என்றது, உனக்குத் தெரிந்ததே யென வற்புறுத்தியவாறு. நின்று - நீ போரொழிந்து நின்று என்றபடி. சோம்பு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

'எய்யென வெழுபகை யெங்கு மின்மையால், மெய்பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினான்" என்றாற்போல, 'தோளினைத் தின்னுகின்ற சோம்பு' எனப்பட்டது. (கூங)

அதனை இராமன்மறுக்க இலக்குமணன் பிராட்டியைக் காத்துநிற்றல்.

கூச. என்றனனிளையவீரனிசைந்திலனிராமனேந்துங்
குன்றனதோளினாற்றலுள்ளத்தினுணரக்கொண்டா
னன்றியுமண்ணலாணைமறுக்கிலனங்கைகூப்பி
நின்றனனிருந்தான்கண்ணீர்நிலனுறப்புலர்கின்றாள்பால்.

(இ - ள்.) என்றனன் இளைய வீரன் - என்றுசொன்னான் இலக்குமணன்; இராமன் இசைந்திலன் - (அதற்கு) இராமன் உடன்பட்டானில்லை; (ஆதலால் பின்பு இலக்குமணன்), ஏந்தும் குன்று அன தோளின் ஆற்றல் உள்ளத்தின் உணர கொண்டான் - (இராமனது)உயர்ந்த மலையையொத்த தோள்களின் வலிமையை மனத்திலே அறிந்து கொண்டனனாதலாலும், அன்றியும் அண்ணல் ஆணை மறுக்கிலன் - அல்லாமலும் தமையனது கட்டளையை மறுக்க மாட்டாதவனாதலாலும், அம் கை கூப்பி நின்றனன் - அழகியகைகளைக்கூப்பித் தொழுதுநின்று, கண் நீர் நிலன் உற புலர்கின்றாள்பால் இருந்தான் - கண்களின்நீர் நிலத்திலேவழியும்படி வருந்துகிற பிராட்டிபக்கல் பாதுகாவலாக இருந்தான்; (எ - று.)

'என்றனன் இளையவீரன்' என்றது - கீழ்க்கவியிற் கூறியதன் அநுவாதம். தொடர்ச்சிவிளங்கக் கூறியது. அரக்கர்கள் கொடியவரும் பெருந்தொகையினரும் ஆதலால், பெருமானுக்கு யாதாகுமோ வென்று, மாதர்க்கணிகலமாகிய பேதைமையால் பிராட்டி கண்ணீர்சிந்தத் துயருற்றன ளென்க; அன்றியும், பிரிவாற்றாமையுங் காரணமாகலாம். துணையின்றித் தனியே மிகப்பலரோடுபோர்செய்ய எழுந்த இராமன்விஷயத்திற் பிராட்டி கவலைப்பட்டது போல இலக்குமணன் கவலைப்படாமையின் காரணத்தை இரண்டாம் அடி விளக்கும். அங்கை - அகங்கையுமாம். (கூச)

இராமன் பர்ணசாலையினின்று போர்க்குப் புறப்படுதல்.

௫௫. குழையுறுமதியம்பூத்தகொம்பனாள்குழைந்துசோரத்
தழையுறுசாலைநின்றுந்தனிச்சிலைதரித்தமேரு
மழையெனமுழங்குகின்றவாளெயிற்றரக்கர்காண
முழையினின்றெழுந்துசெல்லுமடங்கலின்முனிந்துசென்றான்.

(இ - ள்.) குழை உறு - காதணிகள் பொருந்தியதொரு, மதியம் - சந்திரனை, பூத்த - மலராகப்பெற்றதொரு, கொம்பு - பூங்கொம்பை, அனாள்-ஒத்தவளான சீதை, குழைந்து சோர - தளர்ந்து வருந்த,—தழை உறு சாலைநின்றும்-பர்ணசாலையினின்று,—தனி சிலை தரித்த மேரு - ஒப்பற்றவில்லையேந்திய மகாமேருமலைபோன்ற ஸ்ரீராமன்,—மழை என முழங்குகின்ற வாள் எயிறு அரக்கர் காண - மேகங்கள்போல ஆரவாரிக்கின்ற கூரிய கோரதந்தங்களையுடைய இராக்கதர்கள் பார்க்கும்படி, முழையினின்று எழுந்து செல்லும் மடங்கலின் - மலைக்குகையினின்று எழுந்து வெளிச்செல்லுகிற ஆண்சிங்கம்போல, முனிந்து சென்றான் - கோபங்கொண்டு வெளியே வந்தான்;(எ - று).

மேரு, சோர, காண, சாலைநின்றும், மடங்கலின், சென்றானென்க. குழையுறு மதியம் பூத்த கொம்பு - இல்பொருளுவமை. குழையென்னும் அணியை யணிந்த முகம் பூர்ண சந்திரமண்டலத்தையும், அழகிய மெல்லிய திருமேனி பூங்கொம்பையும் போலுதலால், இங்ஙனங் கூறினார். மதியம், அம் - சாரியை. நின்றும் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். மேரு - உவமையாகுபெயர். தழையுறுசாலை - தழையால்வேயப்பட்டஉறைவிடம். மடங்கல் - பிடரிமயிர் மடங்குதலுடையது. (௫௫)

சூர்ப்பணகை கரன்முதலிய அரக்கர்களுக்கு இராமனைச் சுட்டிக்காட்டல்.

௫௬. தோன்றியதோன்றறன்னைச்சுட்டினள்காட்டிச்சொன்னாள்
வான்றொடர்மூங்கிறந்தவயங்குவெந்தீயிதென்னத்
தான்றொடர்குலத்தையெல்லாந்தொலைக்குமாசமைந்துநின்றா
ளீன்றுவந்தெதிர்த்தவீரனிவனிகலிராமனென்ன.

(இ - ள்.) வான் தொடர் மூங்கில் தந்த - ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்த மூங்கில்கள் (ஒன்றோடொன்றுஉராய்தலால்) உண்டாக்கிய, வயங்கு வெம் தீ இது என்ன - விளங்குகிற கொடிய நெருப்புப் போல, தான் தொடர்குலத்தை எல்லாம் தொலைக்கும் ஆ சமைந்து நின்றாள் - தான்பிறந்தகுலம்முழுவதையும் அழிக்கும்படி பொருந்திநின்ற சூர்ப்பணகை,—தோன்றியதோன்றல்தன்னை சுட்டினள் காட்டி - வெளிப்புறப்பட்ட இராமபிரானைக்(கைவிரலாற்) குறித்துக் காண்பித்து. என்று வந்து எதிர்த்த வீரன் இவன் இகல் இராமன் என்ன சொன்னாள் - '(போர்க்கோலம்) பொருந்திவந்து எதிர்ப்பட்ட இந்தவீரனே பகைமை கொண்ட இராமன்' என்று சொல்லினாள்; (எ - று.)

மூங்கிலினிடத்துப் பிறந்த நெருப்பு அந்த மூங்கிற்காட்டையெல்லாம் எரித்தழிப்பதுபோல அரக்கர்குலத்திற் பிறந்த சூர்ப்பணகை அவ்வரக்கர் குலத்தை யெல்லாம் அழிப்பதற்கு மூலகாரணமாய் நிற்றலின், இங்ஙனங் கூறினார். தீயிது, இது -பகுதிப்பொருள்விகுதி;'அது'என்பதுபோல.ஆ - ஆறு என்பதன்விகாரம். தொலைக்கும் மாசு அமைந்து என்றுபிரித்து, அழித்தலாகிய குற்றம் பொருந்தினின்றவள் என்று உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. என்று, ஏல் - பகுதி. உவமையணி. (கசு)

இராமனைக்கண்ட கரன் நானேஇவனைவென்றேழிப்பேனென்றல்.

கஎ. கண்டனன்கனகத்தேர்மேற்கதிரவன்கலங்கிநீங்க
விண்டனினின்றவென்றிக்கரனெனும்விலங்கற்றோளான்
மண்டமர்யானேசெய்திம்மானிடன்வலியைநீக்கிக்
கொண்டனன்வாகையென்றுபடைஞரைக்குறித்துச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) கதிரவன் கலங்கி நீங்க - ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனும் அஞ்சிவிலகும்படி, கனகம் தேர்மேல் - பொன்னினாலாகிய தேரின் மேல், விண்தனில் நின்ற - ஆகாயத்தையளாவிநின்ற, வென்றி கரன் எனும் - வெற்றியையுடைய கரனென்கிற, விலங்கல் தோளான் - மலைகள்போலுந் தோள்களையுடைய வீரன், —கண்டனன் - (இராமபிரானைக்)கண்டு,—படைஞரை குறித்து - (தனது) சேனைவீரரைநோக்கி, 'யானே - நானொருவனே, மண்டு அமர் செய்து - நெருங்கியபோரைச்செய்து, இ மானிடன் வலியை நீக்கி - இந்த மனிதனது வலிமையை யொழித்து, வாகை கொண்டனன் - வெற்றிமாலையை யணிவேன்', என்று சொன்னான் —;(எ - று.)

விரைவினாலும், தெளிவினாலும், 'கொண்டனன்' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினான்; காலவழுவமைதி. 'கனகத்தேர்மேல்' என்பதைக் கதிரவனுக்குங் கூட்டலாம்; கீழ் "பகலவன்பைம்பொற்றேர்" என்று வந்தமைகாண்க. 'விண்டனில் நின்ற' என்பதும், கதிரவனோடுசேர்தற்கு இயையும். இனி, விண்தனில் நின்ற - மேகம்போலநின்ற என்றலும் ஒன்று; விண் -மேகத்துக்கு இடவாகு பெயர். படைஞர், ஞ்- பெயரிடைநிலை. (கஎ)

கஅ. மானிடனொருவன்வந்தவலிகெழுசேனைக்கம்மா
கானிடமில்லையென்னுங்கட்டுரைகலந்தகாலை
யானுடைவென்றியென்னும்யாவருங்கண்டுநிற்றி
ரூனுடையிவனையானேயுண்குவெனுயிரையென்றான்.

(இ - ள்.)மானிடன் ஒருவன்-(எதிரியாய்நிற்கும்) மனிதனோ ஒருத்தன், வந்த வலி கெழு சேனைக்கு - (அவனுடன் போர்செய்தற்கு) வந்த வலிமை மிக்க அரக்கர்சேனைக்கோ, கான் இடம் இல்லை - காட்டில் (நிற்க) இடம் போதவில்லை: அம்மா - ஆச்சரியம்! என்னும் - என்று (உலகத்தார்) சொல்லுகிற,கட்டுரை - ஏற்றவார்த்தை, கலந்த காலை - உண்டானபொழுது, யான்

உடை வென்றி என் ஆம்-நான் கொண்டுள்ள வெற்றி யாதுபயனுடையதாம்? [பயனற்றதா மென்றபடி]; (ஆதலால்), யாவரும் கண்டு நிற்றிர் - நீங்களெல்லோரும் (போர்தொடங்காமற்) பார்த்துக்கொண்டு நில்லுங்கள்: யானே - நானொருவனே, ஊன் உடை இவனை உயிரை உண்குவென் -(நமக்கு) இறைச்சி புணவாகுந்தன்மையுடைய இம்மனிதனை உயிர்பருகுவேன்' என்றான் - என்றுஞ்சொன்னான், (கரன்); (எ - று.)

ஒருமனிதனோடு மிகப்பல அரக்கர் எதிர்த்து வென்றால் அது எனது புகழுக்குப் பழிப்பாம்; ஆதலால், நீங்கள் எல்லீருங்காண யானே இவனைக் கொன்று தின்பேன் என்றான். யாவரும்நிற்றிர் - முன்னிலைக்குப் படர்க்கை வந்த இட வழுவமைதி. உண்குவென், கு -சாரியை. இவனை உயிரை உண்குவென் - இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த வினை; இவனுடைய என உருபு மயக்கமுமாம். (கூஅ)

அப்போழுது அகம்ப னென்ற அரக்கன் தீநிமித்த முண்டானமை கூறல்.

கூகூ. அவ்வுரைகேட்டுவந்தானகம்பனென்றமைந்தகல்விச்
செவ்வியானொருவனையசெப்புவென்செருவிற்சால
வெவ்வியராதனன்றேவீரரிலாண்மைவீர
விவ்வயினுளவாந்தீயநிமித்தமென்றியம்பலுற்றான்.

(இ- ள்.) அகம்பன் என்று அமைந்த - அகம்பனென்று பேர்பொருந்திய, கல்வி செவ்வியான் ஒருவன் - கல்வியழகைப்பெற்ற ஓரரக்கன், அ உரை கேட்டு வந்தான் - அந்தக்கரன்வார்த்தையைக் கேட்டவளவில் (கரனருகில்) வந்து,—'ஐய - தலைவனே! வீரரில் ஆண்மை வீர - வீரர்களுட்சிறந்த பராக்கிரமமுடைய மகாவீரனே! செப்புவென் -(யான் ஒன்று) சொல்லுவேன், (கேட்பாயாக):—செருவில் சால வெவ்வியர் ஆதல் நன்றே - போரில் மிகவும் உக்கிரமுள்ளவராதல் இயல்பில் நல்லதே;(ஆயினும்), இவயின் - இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது], தீய நிமித்தம் உள ஆம் - துர்நிமித்தங்கள் உண்டாகின்றன,' என்று - என்றுசொல்லி, இயம்பல் உற்றான் -(அந்தக்கொடிய நிமித்தங்களை இன்னவையென்று விவரித்துக்) கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.)— அவற்றை அடுத்த நான்குகவிகளிற் காண்க.

அகம்பன் - (போரிற்) சலனமில்லாதவன். சால - உரிச்சொல். நிமித்தம்- பின்னேநிகழும்பயனை முன்னே அறிவிக்குங் குறி. (கூகூ)

வேறு.

அரக்கர்பக்கலுண்டான தீநிமித்தங்கள்.

எo. குருதிமாமழைசொரிந்தனமேகங்கள்குமுறிப்
பருதிவானவனூர்வளைப்புண்டதுபாராய்

கருதுவீரநின்கொடிமிசைக்காக்கையின்கணங்கள்
பொருதுவீழ்வனபுலம்புவநிலம்படப்புரள்வ.

(இ - ள்.) வீர - வீரனே! மேகங்கள்,—குமுறி - முழங்கி, குருதி மாமழை சொரிந்தன - மிக்க இரத்தமழையைப் பொழிந்தன; பருதி வானவன் - சூரியனை, ஊர் வளைப்புண்டது - பரிவேஷம் சூழ்ந்துகொண்டது; பாராய் - (இவற்றைப்) பார்ப்பாயாக; காக்கையின் கணங்கள் - காக்கைகளின் கூட்டங்கள், நின் கொடிமிசை - உனது துவசத்தின்மேல், பொருது வீழ்வன - சண்டைசெய்து விழுவனவாய், புலம்புவ - அழுதுகொண்டு, நிலம்படபுரள்வ - தரையில்விழுந்து புரளுகின்றன; கருது - (இதனை) மனத்திற்கொள்வாய்.

ஊர் - ஊர்கோள்: சூழ்ந்துதோன்றும் வட்டம். பருதிவானவன் - சூரியனாகிய தேவன். பருதி = பரிதி. பரிதிவானவன் ஊர் வளைப்புண்டது - சூரியன் பரிவேஷத்தாற்சூழப்பட்டது என்றும் உரைக்கலாம்; தேவரை அஃறிணையாலுங் கூறலா மாதலால். காகம் என்ற வடசொல், காக்கை யெனத் திரிந்தது; கா என்று கத்துவது. கருது வீர என எடுத்து, மதிக்கத் தக்க வீரனே யெனினுமாம். "புண்டொடர் குருதியிற் பொழியும் போர் மழை" என மேற் சுந்தரகாண்டத்திலும் வரும்.

இது முதல் கக - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கூ0 - ஆங் கவி போன்றவை.

எக. வாளின்வாய்களையீவளைக்கின்றனவயவர்
தோளுநாட்டமுமிடந்துடிக்கின்றன தூங்கி
மீளிமொய்ம்பரினிவுளிவீழ்கின்றனவிரவி
ஞாளியோடுநின் றுளைக்கின்றநரிக்குலம்பல்வால்.

(இ - ள்.) வாளின் வாய்களை - வாளாயுதங்களின் வெட்டுவாய்களை, ஈ வளைக்கின்றன - ஈக்கள் சூழ்கின்றன; வயவர் தோளும் நாட்டமும் - சேனை வீரர்களது தோள்களும் கண்களும், இடம் துடிக்கின்றன - இடப்பக்கம் துடிக்கின்றன; மீளி மொய்ம்பரின் இவுளி - வலிய தோள்களையுடைய சேனைத்தலைவரது குதிரைகள், தூங்கி வீழ்கின்றன - (போருக்கு நின்ற நிலையில்) தூங்கிக் கீழ்விழுகின்றன; ஞாளியோடு - நாய்களுடன், நரி குலம் பல - பல நரிகளின் கூட்டங்கள், விரவி நின்று - கலந்து வந்து நின்று, உளைக்கின்ற - ஊளை யிடுகின்றன; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

வாய் - வெட்டுமிடம். உளைத்தல் - ஒலித்தல். வாள் - ஆயுதப்பொதுவெனக்கொண்டு, வாளின் வாய்களை - ஆயுதங்களின் நுனிகளை யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. ஆடவர்க்கு இடந்துடித்தல், தீநிமித்தம். உளைக்கின்ற - முற்று. (எக)

எஉ. பிடியெலாமதம்பெய்திடப்பெருங்கவுள்வேழ
மொடியுமான்மருப்புலகமுங்கம்பிக்குமுயர்வா

னிடியும்வீழ்ந் திடுமெரிந் திடும்பெருந் திசையெவர்க்கு
முடியின்மாலைகள்புலாலொடுமுழுமுடைநாறும்.

(இ - ள்.) பிடி எலாம் - பெண்யானைகளெல்லாம், மதம் பெய்திட - மத சலத்தைச் சொரிய, பெரு கவுள் வேழம் - பெரிய கதுப்பையுடைய ஆண் யானைகள், மருப்பு ஒடியும் - தந்தங்கள் ஒடியப்பெறும்; உலகமும் கம்பிக்கும் - பூமியும் கம்பமடையும்; உயர் வான் இடியும் வீழ்ந்திடும் - ஓங்கிய வானத்தினின்று இடிகளும் மேல்விழும்; பெரு திசை எரிந்திடும் - பெரிய திக்குக்கள் தாமே பற்றியெரியும்; எவர்க்கும் - (அரக்கர்) எல்லோர்க்கும், முடியின் மாலைகள் - தலைமேல்அணிந்த பூமாலைகள், புலாலொடு முழுமுடை நாறும் - புலால்நாற்றத்தோடு மிக்க வேறுதுர்க்கந்தமும் வீசும்; (எ - று.)

பெண்யானைகளுக்கு இயல்பில் மதம் இல்லை: ஆதலின், அவை மதம் பெய்தல் தீநிமித்தமாம். கவுள் - கன்னம். ஒடியுமால் என்பதில், ஆல் - அசை; மால் மருப்பு என எடுத்து, பெரிய தந்தங்களென்றலும் ஒன்று. கம்பித்தல் - நடுங்குதல். மேகமின்றி இடிவிழுதல், துர்நிமித்தம். "பிடிமதம் பிறந்தன" "தடியுடை முகிற்குல மின்றித் தாவில்வான், வெடிபட வதிருமால்", "மற்பகமலர்ந்ததோள்மைந்தர் சூடிய, கற்பகமாலையும் புலவு காலுமால்", "வாரண முறியுமால் வலத்தவான்மருப்பு" என மேற் சுந்தரகாண்டத்தில் வருவன இங்கு உணரற்பாலன. (எஉ)

'இராமனை அலட்சியஞ்செய்யலாகாது' என்று அகம்பன் கூறல்.

எங. இனையவாகலின்மானிடனொருவனென்றிவனை
நினையலாவதொன்றன்றதுநீதியாநின்ற
வினையெலாஞ்செய்துவெல்லலாந்தன்மையனல்லன்
புனையும்வாகையாய்பொறுத்தியென்னுரையெனப்புகன்றான்.

(இ - ள்.) இனைய ஆகலின் - (தீநிமித்தங்கள்) இத்தன்மையனவாயிருத்தலால், மானிடன் ஒருவன் என்று இவனை நினையல் ஆவது ஒன்று அன்று - மனிதனென்றும் ஒருத்தனென்றும் இவனை அலட்சியமாகநினைத்தல் தகுவதொருகாரியமன்று; அது நீதி - யான்சொல்வது உண்மை; யாம் நின்ற வினை எலாம் செய்து - நாமெல்லோரும் போருக்கென்றுள்ள தொழில்களெல்லாவற்றையுஞ் செய்தாலும், வெல்லல் ஆம் தன்மையன் அல்லன் - சயிக்கக்கூடியதன்மையையுடையவனல்லன், (இவன்); புனையும் வாகையாய் - அணிந்த வெற்றிமாலையையுடையவனே! என் உரை பொறுத்தி - எனது இவ்வார்த்தைகளைப் பொறுத்துக்கொள்வாய், என - என்று, புகன்றான் - சொன்னான், (அகம்பன்), (எ - று.)

அரக்கரனைவரும் ஒருங்குகூடிப் போர்த்தொழிலனைத்துஞ்செய்தாலும் வெல்லலாகாத இவனோடு நீ தனியே போர்க்கு எழுதல் தகுதியன்றென்று விலக்கினான். இப்படி எதிரியின் திறமையை யெடுத்துக்கூறி விலக்கியதற்

குக் கரன் கோபங்கொள்ளாமைப்பொருட்டு 'பொறுத்தி யென்னுரை' என மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டான்; அன்றி, 'பொறுத்தியென்னுரை' என்பதற்கு - என்வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொள்வா யென்று உரைப்பினும் அமையும். அது நீதியாம் எனப்பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். செய்தும் என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கது. நினையல் - நினையாதே; அது - அப்படி நினைப்பது, ஆவது ஒன்று அன்று - தகுவதோரெண்ண மன்று; நீதியா நின்ற - (போர்வீரர்க்குத்) தக்கனவாக நின்ற என்று இரண்டாம்அடிக்குப் பதவுரை கூறினும் பொருந்தும். புனையும் என எதிர்காலத்தாற் கூறியதனால், இப் போரிலும் வெற்றிமாலை சூடுவா யெனக் குறிப்பாக வாழ்த்தினனுமாம். (எங)

அவ்வார்த்தையைக் கரன் ஏற்றுக்கொள்ளாதொழிதல்.

எச. உரைத்தவாசகங்கேட்டலுமுலகெலாமுலையச்
சிரித்துநின்றவென்சேவகந்தேவரைத்தேய
வரைத்தவம்மியாமலங்கெழிற்றோளமர்வேண்டி
யிரைத்துவீங்குவமானிடற்கெளியவோவென்றான்.

(இ - ள்.) உரைத்த வாசகம் கேட்டலும் - (இவ்வாறு அகம்பன்) சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவளவில், (கரன்), உலகு எலாம் உலைய சிரித்து - உலகங்களெல்லாம் நடுங்கும்படி பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து,—'நின்ற என் சேவகம் - நிலைபெற்ற எனதுபராக்கிரமம், தேவரை தேய அரைத்த அம்மி ஆம் - தேவர்களைத் தேயும்படி அரைத்துத்தள்ளிய அம்மிக்கற்போலும்; அமர் வேண்டி இரைத்து வீங்குவ - போரை விரும்பிப் பருத்துப் பூரிப்பனவான, அலங்கு எழில் தோள் - அசைந்துவிளங்குகிற அழகையுடைய எனது தோள்கள், மானிடற்கு எளியவோ - ஒருமனிதனுக்கு எளிமைப்படுவனவோ', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

தோளைக் குழவியாகக் கருதி, பராக்கிரமம் அம்மி யெனப்பட்டது. கேட்டலும் சிரித்து என்றானென இயையும். தான் முன்பு ஆண்மையாற் பலதேவர்களை அழித்தொழித்தமைபற்றி 'என்சேவகம் தேவரைத்தேய அரைத்த அம்மியாம்' என்றான். தேவர்கள் பலரை எளிதில் அழித்த யானோ இம்மனிதனொருவனுக்கு அஞ்சுவே னென்றனனென்க. (எச)

அரக்கர்சேனை இராமனைச் சூழ்தல்.

எரு. என்னுமாத்திரத்தெறிபடைபிடியெனவிடியா
மன்னர்மன்னவன்மதலையைவளைந்தனவளைந்து
மின்னும்வாலுளைமடங்கலைமுனிந்தனவேழந்
துன்னினாலெனச்சுடுசினத்தரக்கர்தந்தொகுதி.

(இ - ள்.) என்னும் மாத்திரத்து - என்று (கரன்) சொல்லுமளவில்,— வளைந்து மின்னும் வால் உளை மடங்கலை - நுனிவளைந்து விளங்குகிற சுத்தமான பிடரிமயிரையுடைய ஆண்சிங்கமொன்றை, முனிந்தன வேழம் துன்

ஞினால் என - கோபங்கொண்டனவான பலயானைகள் சூழ்ந்து நெருங்கினாற் போல,—மன்னர் மன்னவன் மதலையை - தசரதசக்கரவர்த்தி திருமகனை இராமனை, சுடு சினத்து அரக்கர்தம் தொகுதி-வெவ்விய கோபத்தையுடைய இராக்கதர்களின் கூட்டங்கள், எறிபடை இடி என இடியா - வீசுதற்கு உரிய ஆயுதங்களை ஒன்றோடொன்று தாக்கி இடிமுழக்கம் போன்ற முழக்கத்தைச் செய்துகொண்டு, வளைந்தன - சூழ்ந்திட்டன; (எ - று.)

'எறிபணை' எனப் பாடங்கொண்டு, 'அடிக்கப்படுகிறபோர்வாத்தியங்களை இடியொலிபோல முழக்கி யென்று உரைத்தல் பொருந்தும். சிங்கத்தை யானைகள் வளைத்தல், இல்பொருளுவமம். இராமனொருவனால் மிகப்பல அரக்கர்குழாம் எளிதில் அழிவதுபற்றி, இவ்வொப்புமை கூறினார். 'வாலுளை' என்பதற்கு - வால்மயிரென்றல் சிறப்பன்று. (எரு)

இனி அரக்கர்சேனையை இராமபிரான் அழித்தல்.

எசு. வளைந்தகாலையில்வளைந்தனவிராமன்கைவரிவில்
விளைந்தபோரையுமாவதும்விளம்புதும்விசையாற்
புளைந்தபாய்பரிபுரண்டனபுகர்முகப்பூட்கை
யுளைந்தமால்வரையுருமிடிபடவொடிந்தென்ன.

(இ - ள்.) வளைந்த காலையில் - (இங்ஙனம் அரக்கர்சேனை இராமனைச்) சூழ்ந்தபொழுதில், இராமன் கை வரி வில் வளைந்தன - இராமபிரானது கையிலுள்ள கட்டமைந்த வில்லின் கோடிகள் வளைவுற்றன; விளைந்த போரையும் - (அப்பொழுது) உண்டான போர்த்தொழிலையும், ஆவதும் - அதன்முடிவையும்,விளம்புதும் - கூறுவோம்; விசையால் - (இராமபாணங்களின்) வேகத்தால்,—பாய் பரி - பாயுந்தன்மையனவான குதிரைகள், புளைந்த - துளைபட்டனவாய், புரண்டன - கீழ்விழுந்து புரண்டன; உரும் இடி பட - பேரிடி விழுதலால், மால் வரை ஒடிந்து என்ன - பெரிய மலைகள் முரிபட்டாற்போல, புகர் முகம் பூட்கை - செம்புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய யானைகள், உளைந்த - வருந்திக்கீழ்விழுந்தன; (எ - று.)

'வளைந்தது' எனப் பாடங்கொள்ளுதல் பொருத்தம். 'விளைந்தபோரையு மாவதும் விளம்புதும்' என்றது, கவிக்கூற்று. ஆவது - விளையும் பயன். புளைந்த - முற்றெச்சம். உளைந்த - முற்று. புளைந்த - புழைந்த என்பது எதுகைநோக்கி ழகாளகரப்போலிபெற்றதென்க. பூட்கை - புழைக்கை யென்பதன் மரூஉவாய், உட்டுளையுள்ள துதிக்கையுடையதெனக் காரணப் பொருள் படும் அன்மொழித்தொகையாகிய பெயராம். (எசு)

எஎ. சூலமற்றனவற்றனசுடர்மழுத்தொகைவாண்
மூலமற்றனவற்றனமுரட்டண்டுபிண்டி
பாலமற்றனவற்றனபகழிவெம்பகுவாய்
வேலுமற்றனவற்றனவில்லொடுபல்லம்.

(இ - ள்.) (இராமபாணங்களால் அரக்கர்களுடைய), சூலம் - சூலாயுதங்கள், அற்றன - அறுபட்டன; சுடர் மழு தொகை - அக்கினிச்சுவாலையுள்ள மழுவென்னும் ஆயுதங்களின் கூட்டங்கள், அற்றன —; வாள் - வாட்படைகள், மூலம் அற்றன - அடியோடு அறுபட்டன; முரண் தண்டு - வலிமையையுடைய கதாயுதங்கள், அற்றன —; பிண்டிபாலம் - பிண்டிபாலமென்னும் எறியாயுதங்கள், அற்றன —; பகழி - அம்புகள், அற்றன —; வெம் பகு வாய் வேலும் - கொடிய பிளக்கும் வாயையுடைய வேல்களும், அற்றன —; வில்லொடு பல்லம் - விற்களும் பல்லமென்னும் பாண விசேஷங்களும், அற்றன —; (எ - று)

பல்லம் - வடசொல். பகுவாய் - பிறவினைவினைத்தொகை; பகுத்தல் - தான் படும் உடம்பைப் பிளத்தல். மழு - எரியிரும்புப்படையாதலால், 'சுடர்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (எஎ)

எஅ. தொடிதுணிந்தனதோளொடுதோமரந்துணிந்த
வடிதுணிந்தனகடக்களிறச்சொடுநெடுந்தேர்
கொடிதுணிந்தனகுரகதந்துணிந்தனகுலமா
முடிதுணிந்தனமுளையொடுதுணிந்தனமுசலம்.

(இ - ள்.) தொடி துணிந்தன - தொடியென்னுங்கைவளைகள் துணிபட்டன; தோளொடு தோமரம் துணிந்த - (பிடித்த) கைகளுடனே தோமரமென்னும் ஆயுதங்கள் துணிபட்டன; கடகளிறு - மதயானைகள், அடி துணிந்தன - கால்கள் துணிபட்டன; அச்சொடு - அச்சுகளுடனே, நெடு தேர் - பெரிய தேர்களும், கொடி - தேர்த்துவசங்களும், துணிந்தன —; குரகதம் - குதிரைகள், துணிந்தன —; குலம் மா - கூட்டமாகிய (யாளிமுதலிய) விலங்குகள், முடி துணிந்தன - தலை துணிபட்டன; முசலம் - உலக்கைகள், முளையொடு துணிந்தன - அடியோடு துணிபட்டன; (எ - று.)

தொடி துணிந்தன தோளொடு - தோள் தொடியொடு துணிந்தன எனினுமாம். அச்சு - இரிசு; அக்ஷ மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. குரகதம் (ஒற்றைக்) குளம்புகளால் விரைந்து செல்வது; வடசொல். முளையொடு என்பதற்கு - இருப்பு முளையாகிய படைகளும் என்றும், தண்டாயுதங்களும் என்றும் உரைக்கவுங்கூடும். முஸலம் - வடசொல். (எஅ)

எகூ. கருவிமாவொடுகார்மதக்கைம்மலைக்கணத்தோ
டுருவிமாதிரத்தோடினசுடுசரமுதிர
மருவிமாரியிற்றேங்கினதவனியிலரக்கர்
திருவின்மார்பகந்திறந்தனதுறந்தனசிரங்கள்.

(இ - ள்.) சுடு சரம் - (இராமபிரானது) வெவ்விய பாணங்கள், — கருவி மாவொடு - கல்லணைபூண்ட குதிரைகளையும், கார் மதம் கை மலை கணத்தோடு - கருநிறத்தையும் மதசலத்தையும் துதிக்கையையுமுடைய மலை

போன்ற யானைகளின் கூட்டத்தையும், உருவி - ஊடுருவித்துளைத்து அப்பால் வெளிப்பட்டு, மாதிரத்து ஓடின - திசைகளில் விரைந்துசென்றன; உதிரம் இரத்தம், அருவி மாரியின் - இடையறாது பொழியும் மழை போல, அவனியில் தேங்கினது - பூமியில் நிறைந்தது; அரக்கர் - இராக்கதர்களது, திரு இல் மார்பு அகம் - பொலிவில்லாத மார்பினிடங்கள், திறந்தன - பிளவுபட்டன; சிரங்கள் - தலைகள், துறந்தன - துணிபட்டுஉடம்பை நீங்கின; (எ - று.)

கருவியென்பது - குதிரைமேற்றவிசை யுணர்த்துதலை "கல்லணை யுபகரணங் கழறுங் கருவி" என்ற திவாகரத்தாலும் அறிக. 'கருவிமா' எனவே, குதிரையாயிற்று. கார் - மேகம்போன்ற என்றுமாம். மாவொடு, கணத்தோடு - மூன்றனுருபு இரண்டனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். 'கணத் தூடுருவி' என்றும் பாடம். ருதிர மென்ற வடசொல், உதிரமென விகாரப்பட்டது. திருவின் மார்பகம் என எடுத்து - வீரலக்ஷ்மியையுடைய மார்பென்றாவது, திரு இல் எனப்பிரித்து - வெற்றித்திருவுக்கு இடமான என்றாவது, திரு வில் என எடுத்து - மேலான ஒளியையுடைய என்றாவது உரைக்கலாம். (எகூ)

அ0. ஒன்றுபத்துநூறாயிரகோடியென்றுணராத்
துன்றுபத்தியவிராகவன்சுடுசரந்துரப்பச்
சென்றுபத்திரத்தலையெனமலைதிரண்டென்னக்
கொன்றுபத்தியிற்குவித்தனபிணப்பெருங்குன்றம்.

(இ - ள்.) ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் கோடி என்று உணரா - ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் லக்ஷம் கோடிஎன்று கணக்கிட்டறியமுடியாதபடி, துன்று - நெருங்கிய, பத்திய - வரிசைப்பட்டனவாக, சுடு சரம் - வெவ்விய அம்புகளை, இராகவன் - ரகுகுலத்தில் அவதரித்தவனான ஸ்ரீராமன், துரப்ப - செலுத்த, (அந்த அம்புகள்), சென்று - (பகைவர்மேற்) சென்று, கொன்று - (அவர்களைக்) கொன்று, பத்திரம் தலை என - மலைச்சிகரங்கள் போலவும், மலை திரண்டு என்ன - பலமலைகள் திரண்டாற்போலவும், பிணம் பெரு குன்றம் - பெரிய பிணக்குவியல்களை, பத்தியின் குவித்தன - வரிசையாகக் குவியும்படி செய்தன; (எ - று.)

தலைக்கு மலைச்சிகரமும், உடம்புக்கு மலையும் உவமையென்க. நூறாயிரம் - இரட்டுறமொழிதல். பத்தி - பங்தியென்ற வடசொல் சிதைந்தது. ()

அக. காடுகொண்டகாருலவைகள்கதழெரிகதுவச்
சூடுகொண்டனவெனத்தொடர்குருதிமீத்தோன்ற
வாடுகின்றனவறுகுறையயிலம்புவிண்மே
லோடுகின்றனவுயிரையுந்தொடர்வனவொத்த.

(இ - ள்.) காடு கொண்ட கார் உலவைகள் - வனத்தில் அடர்த்தியாகவுள்ள பெரியமரக்கிளைகள், கதழ் எரி கதுவ - மூளுகிற நெருப்புப்பற்ற, சூடு

கொண்டன என - எரிதலைப்பொருந்தினபோல, அறு குறை - தலையற்ற உடற்குறைகள், தொடர் குருதி மீ தோன்ற - வழிகிற இரத்தம் மேலே காணப்பட, ஆடுகின்றன - துடித்துஅசைகின்றன; விண்மேல் ஓடுகின்றன அயில் அம்பு - ஆகாயத்தின்மேல் விரைந்துசெல்கின்றனவான கூரிய இராம பாணங்கள், உயிரையும் தொடர்வன ஒத்த - (அரக்கருடம்பை யழித்தமாத் திரத்தோடு திருப்திப்படாமல் அவர்களது) உயிரையும் தொடர்பவை போன் றன; (எ - று.)

மரக்கிளை அரக்கருடற்குறைக்கும், அதன்மேல் தீப்பற்றியெரிதல் இரத்தம்பெருகிவழிதற்கும் உவமை. சூடு - சுடு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (அக)

அஉ. கைகள்வாளொடுகளம்படக்கழுத்தறக்கவச
மெய்கள்போழ்படத்தாள்விழவெருவிடநிருதர்
செய்யமாத்தலைசிந்தினதிசையுறச்சென்ற
தையலார்நெடுவிழியெனக்கொடியனசரங்கள்.

(இ - ள்.) தையலார் - மகளிரது, நெடு விழி என - நீண்ட கண்கள் போல, கொடியன-கொடுமையுடையனவான, சரங்கள் - இராமனம்புகள்,— நிருதர் - அரக்கர்களது, கைகள்—, வாளொடு - (ஏந்திய) வாட்படைகளுட னே, களம் பட - போர்க்களத்தில் துணிபட்டுவிழ, கழுத்து அற - கழுத்து அறுபட, கவசம் மெய்கள் போழ்பட - கவசத்தையணிந்த உடம்புகள் பிளவு பட, தாள் விழ - கால்கள் அற்றுவிழ, வெருவிட - (காண்பவர்) அஞ்ச, செய்ய மா தலை சிந்தின - (அவர்களுடைய) சிவந்த [செம்பட்டமயிருள்ள] கரியதலைகளைச் சிதறினவாய், திசை உற சென்ற - திக்குக்களின் எல்லையை அளாவ அப்பாற்சென்றன; (எ - று.)

கவசத்தையணிந்த உடம்பு பிளவுபட்டமை கூறவே, கவசம் பிளவுபட் டமை (தண்டாபூபிகாநியாயத்தால்) தானே பெறப்படும். 'செய்யமாத்தலை' என்பதை அகூ - ஆங் கவியில் வரும் "விரிந்த செம்மயிர்க் கருந்தலை" என் பதனோடு ஒப்பிடுக. இனி, மாத்தலை - பெருந்தலையுமாம். தையலார்விழிக் குக் கொடுமை, வேட்கைநோய்விளைத்து ஆடவரை வருத்துத லென அறிக. இது, கூர்மைபற்றியும் சரத்துக்கு உவமையாம். பெரும்பாலும் உபமான மாகக்கூறப்படுகிற சரத்தை உபமேயமாகவும், உபமேயமாகக்கூறப்படும் மகளிர்விழியை உபமானமாகவும் மாற்றிவைத்துக் கூறினமையால், எதிர் நிலையணி [பிரதீபாலங்காரம்.] (அஉ

அங. மாரியாக்கியவடிக்கணைவரைபுரைநிருதர்
பேரியாக்கையின்பெருங்கரைவயின்றொறும்பிறங்க
வேரியாக்கினயாறுகளியற்றினநிறையச்
சோரியாக்கினபோக்கினவனமெனுந்தொன்மை.

(இ - ள்.) மாரி ஆக்கிய - (இடைவிடாது சொரிதலால்) மழையின் தோற்றத்தைச் செய்கிற, வடி கணை - கூரிய இராமபாணங்கள் [அம்பு மழைகள்],—வரை புரை-மலையையொத்த, நிருதர்-அரக்கர்களது, பேர் யாக்கையின் - பெரிய உடம்புகளாகிய, பெரு கரை - பெரிய கரைகள், வயின் தொறும் - பக்கங்களிலெல்லாம், பிறங்க - விளங்க, (அவற்றினிடையில்), ஏரி ஆக்கின - ஏரிகளைச் செய்தன; யாறுகள் இயற்றின-நதிகளைச்செய்தன; நிறைய சோரி ஆக்கின - அவைநிறையும்படி இரத்தத்தைப் பெருகச்செய்தன; (இங்ஙனஞ்செய்தலால்), வனம் எனும் தொன்மை போக்கின - காடுகளென்கிற பழையநிலைமையை நீக்கிவிட்டன; (எ - று.)

இராமபாணங்கள் அவ்வனம்முழுவதையும் இரத்த ஏரிகளாகவும், இரத்த நதிகளாகவும் மாற்றின என்பதாம். ஏரியாறுகளைச் செய்தற்கு உரிமைபற்றி, அம்பினிடத்து மழையின் தன்மையை ஏற்றினர். (அங)

அச. அலைமிதந்தனகுருதியின்பெருங்கடலரக்கர்
தலைமிதந்தனநெடுந்தடிமிதந்தனதடக்கைம்
மலைமிதந்தனவாம்பரிமிதந்தனவயப்போர்ச்
சிலைமிதந்தனகொடியொடுமிதந்தனதேர்கள்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), குருதியின் பெரு கடல் - பெரிய இரத்தக் கடல்கள், அலை மிதந்தன - அலைகள் மிகுதியாகக் கிளரப்பெற்றன; (அவ்விரத்தக்கடல்களில்), அரக்கர் - இராக்கதர்களுடைய, தலை - தலைகள், மிதந்தன—; நெடு தடி - நீண்ட தசைகள், மிதந்தன—; தட கை மலை - பெரிய துதிக்கைகளையுடைய மலைகள் போன்ற யானைகள், மிதந்தன—; வாம் பரி - தாவிச்செல்லுங் குதிரைகள், மிதந்தன—;வய போர் சிலை - வலிய போருக்கு உரிய விற்கள், மிதந்தன—; கொடியொடு - துவசங்களுடனே, தேர்கள்—, மிதந்தன—; (எ - று.)

'தடக்கைம்மலை' என்பதற்கு - பெரிய மலைகள்போலுங் கைகளென்று பொருள்கொள்ளலுமாம். தடி என்பதற்கு - தண்டாயுதமென்று உரைப்பாரும் உளர். (அச)

அரு. ஆயகாலையினனல்விழித்தார்த்திகலரக்கர்
தீயவார்கணைமுதலியதெறுசினப்படைகண்
மேயமால்வரையொன்றினைவளைத்தனமேகந்
தூயதாரைகள்சொரிவனவாமெனச்சொரிந்தார்.

(இ - ள்.) ஆய காலையின் - அவ்வாறான அப்பொழுது,—இகல் அரக்கர் - வலிமையையுடைய இராக்கதர்கள் (பலர்),—அனல் விழித்து - நெருப்புப்பொறிபறக்கக் கோபத்தோடு விழித்துப்பார்த்து, ஆர்த்து - ஆரவாரஞ்செய்து,—மேய மால் வரை ஒன்றினை வளைத்தன மேகம் - நிலைபொருந்திய பெரிய மலையொன்றைச் சூழ்ந்தனவான மேகங்கள், தூய தாரை

கள் சொரிவன ஆம் என - வெண்மையான மழைத்தாரைகளைப் பொழிவன போல,—தீய வார் கணை முதலிய தெறு சினம் படைகள் - கொடிய நீண்ட அம்புமுதலிய பகையழிக்கும் உக்கிரமுள்ள ஆயுதங்களை, சொரிந்தார் - (இராமன்மேற்)பொழிந்தார்கள்; (எ - று.)—ஆம் - அசை.

பெரிய மலை - போரிற் சலியாது நின்ற இராமனுக்கும், அதைச்சூழ்ந்த மேகம் - இராமனைச்சூழ்ந்த கரிய அரக்கர்க்கும், மழைத்தாரைகள் - ஆயுதங்களுக்கும் உவமை. மேகங்கள் திரண்டுசூழ்ந்து எவ்வளவுமழை பொழிந்தாலும் அது மலைக்கு யாதொருதீங்கையுஞ் செய்யமாட்டாமைபோல, அரக்கர் திரண்டு சூழ்ந்து வீசிய ஆயுதங்கள் பெருமாளுக்கு யாதோரூறு பாடும் செய்யமாட்டாமையும் விளங்கும். ஆயுதங்களையேந்தியவரது சினத்தை ஆயுதங்களின்மேலேற்றி, 'தெறுசினப்படை' என்றார்; இது, உடையாரதுகுணத்தை உடைமையின்மேலேற்றிக் கூறின உபசாரவழக்கு. (அரு)

அசு. சொரிந்தபல்படைதுணிபடத்துணிபடச்சரத்தா
லரிந்துபோந்தனசிந்திடத்திசைதிசையகற்றி
நெரிந்துபார்மகண்முதுகிறவனமுற்றுநிறைய
விரிந்தசெம்மயிர்க்கருந்தலைமலையெனவீழ்த்தான்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்), சொரிந்த பல் படை - (தன்மேல் அரக்கர்) சொரிந்த பலவகையாயுதங்களையும், துணிபட துணிபட - பலவாறு துண்டுபடும்படி, சரத்தால் - (தான்எய்யும்) அம்புகளால், அரிந்து - அறுத்துத் தள்ளி,—போந்தன - மற்றும்மேல்வந்த ஆயுதங்களை, திசை திசை சிந்திட - எல்லாத்திக்குக்களிலும் சிதறும்படி, அகற்றி - (தனது அம்புகளால்) விலக்கி,—பார் மகள் முதுகு நெரிந்து இற - பூமிதேவியின் முதுகு [மேற்புறம்] (அதிக பாரத்தால்) நொருங்கிச் சிதையவும், வனம் முற்றும் நிறைய - காடு முழுவதும் நிரம்பவும், விரிந்த செம் மயிர் கரு தலை - பரந்த செம்பட்டமயிரையுடைய கரிய அரக்கர்தலைகளை, மலை என வீழ்த்தான் - அறுத்துத்தள்ளி மலைபோலக் குவித்தான்; (எ - று.)

முதலடியில், அடுக்கு - மிகுதிவிளக்கும். (அசு)

அஎ. கவந்தபந்தங்கள்களித்தனகுளித்தகைம்மலைகள்
சிவந்துபாய்ந்தவெங்குருதியிற்றிருகியசினத்தா
னிவந்தவெந்தொழினிருதர்தநெடுநிணந்தெவிட்டி
யுவந்தவன்கழுதுயிர்சுமந்துளுக்கியதும்பர்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), கவந்த பந்தங்கள் - தலையற்ற உடற்குறைகள், களித்தன - கூத்தாடின; கைம்மலைகள் - யானைகள், சிவந்து பாயந்த வெம் குருதியில் - செந்நிறமாய்ப்பெருகிய கொடியஇரத்தத்தில், குளித்த - முழுகின; வல் கழுது - வலிய பேய்கள், திருகிய சினத்தால் நிவந்த - மாறுபாடுகொண்ட கோபத்தால் மிக்க, வெம் தொழில் - கொடுந்தொழிலுடைய,

நிருதர்தம் - அரக்கர்களுடைய, நெடு நிணம் - மிக்க கொழுப்பை, தெவிட்டி- தெவிட்டும்படி நிரம்பஉண்டு, உவந்த - மகிழ்ந்தன; உம்பர் - தேவலோகம், உயிர் சுமந்து உளுக்கியது - (இறந்து வீரசுவர்க்கமடைந்த) உயிர்களை மிகுதியாகத்தாங்கி (அந்த அதிகபாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையால்) உடல் நெளித்தது; (எ - று.)

"அநேக மாயிரம் பேர்படக் கவந்தமொன் றாடும்" என்றபடி சேனையில் மிகப்பெரியதொகை இறந்தபொழுது கவந்தம் எழுந்துகூத்தாடுதல் மரபாதலால், 'கவந்தபந்தங்கள் களித்தன' என்றார். கவந்தம் - கபந்தம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; தொழிலுடன் கூடின தலையற்ற வுடல். கூத்தாடின என்ற பொருளில், 'களித்தன' என்றது, காரியப்பொருளைக் காரணச்சொல்லாற் கூறின உபசாரவழக்கு. உவந்த என்பதைப் பெயரெச்சமாக்கி, நிணந்தெவிட்டி உவந்த வன்கழுது - நிணத்தினிடத்து மிக்கதிருப்தியடைந்து மகிழ்ந்த வலியபேய்க்கணம், உயிர் சுமந்து - (அளவுவிஞ்சஉண்டதனால் மிகவயிறுபருத்த தமதுஉடம்பைச் சுமக்கமாட்டாமல்) பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, உம்பர் - ஆகாயத்தில், உளுக்கியது - அசைந்துசென்றது என்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரைக்கு, கழுது - சாதிப்பெயர். (அஎ)

அஅ மருட ருங்களிவஞ்சனைவளையெயிற்றரக்கர்
கருடனஞ்சுறுகண்மணிகாகமுங்கவர்ந்த
விருடரும்புரத்திழுதையர்பழுதுறற்கெளிதே
யருடருந்திறத்தறனன்றிவலியதுண்டாமோ.

(இ - ள்.) மருள் தரும் - மாயையைச் செய்கின்ற, களி வஞ்சனை - களிப்பும் வஞ்சனையு முள்ள, வளை எயிறு அரக்கர் - வளைந்த கோரதந்தங்களையுடைய இராக்கதர்களது, கருடன் அஞ்சுறு கண் மணி - (முன்பு) கருடனுங் காணஅஞ்சும்படியான கண்களின் கருவிழிகளை, காகமும் கவர்ந்த - (இப்பொழுது) காக்கைகளும் பறித்திட்டன; இருள் தரும் புரத்து இழுதையர் - இருளை யொத்த [மிகக்கரிய] உடம்பையுடைய வஞ்சகர்களிடத்தில், பழுது - அழிவு, உறற்கு எளிதே - வருதற்கு எளியதேயாம்; அருள் தரும் திறத்து - கருணையைச்செய்கின்ற தன்மையையுடைய, அறன் அன்றி - தருமமே யல்லாமல், வலியது - வலிமையுடையது, உண்டாமோ - (உலகத்தில் வேறு) உள்ளதாமோ? (எ - று.)

"அறத்தினூங் காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு" "அறத்தினூங் காக்கமுமில்லையதனை, மறத்தலினூங்கில்லை கேடு" என்றபடி உயிர்களுக்குத் தருமத்தினும் மிக்க நன்மைதருவதும் அதருமத்தினும் மிக்ககேடுதருவதும்வேறில்லையாதலால், அதருமிஷ்டர் அழிவடைதல் எளியது; அறமே வெல்லும் வலிமையுடையது என்பது, பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து. இப் பொதுப்பொருளைக்கொண்டு, வஞ்சகரான கொடிய அரக்கர்களை மிகஎளிமைப்படும்படி தருமநெறிதவறாதவனான இராமபிரான் அழித்திட்டா னென்ற சிறப்

புப்பொருளைச் சாதித்தலால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. பறவைகட்கு அரசனுதலாலும், திருமாலுக்கு வாகனமாதலாலும், கருடனை யெடுத்துக் கூறினர்; இதனிறுதியில் உயர்வுசிறம்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கருடனஞ்சுறு கண்மணி - கருடனும் அஞ்சும்படி உறுக்கிவிழித்துப்பார்க்குங் கண்கள். காகமும் என்ற உம்மை - இழிவை விளக்குதலால், இழிவுசிறப்பு. 'இருள்தரும் புரத்து' என்பதற்கு - நரகத்தைத் தருஞ் செயலையுடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; இருள் - இருளடைந்த நரகத்துக்கும், புரம் என்ற உடம்பின் பெயர் - அதன்செயலுக்கும் இலக்கணையாம். இழுதையர் - பொய்யரும், அறிவிலருமாம். "அறனு மருளுடையான் கண்ணதே" என்றபடி அறத்துக்கு அருள் இன்றியமையாததலால், 'அருள்தருந் திறத்து அறன்' எனப்பட்டது. (அஅ)

வேறு.

அகூ. பல்லாயிரமிருள்கீறியபகலோனெனவொளிரும்
வில்லாளனை முனியாவெயிலயிலாமெனவிழியாக்
கல்லார்மழைகணமாமுகில்கடைநாள்விடுவனபோ
லெல்லாமொருதொடையாவுடனெய்தார்வினைசெய்தார்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் அரக்கரையழித்து), பல் ஆயிரம் இருள் கீறிய பகலோன் என ஒளிரும் - மிகப்பலவாகிய இருள்களின் தொகுதியைக் கீண்டழித்த சூரியன்போல விளங்குகிற, வில்லாளனை - விற்போரில் மிகவல்லவனை இராமபிரானை, (மற்றும்பல அரக்கர்கள்),முனியா - கோபித்து, வெயில் அயில் ஆம் என விழியா - ஒளியையுடைய வேலாயுதம்போலக் கூர்மையாகக் கண்விழித்து நோக்கி,—கணம் மா முகில் - கூட்டமாகிய கரியபெரிய மேகங்கள், கடை நாள் - கற்பாந்தகாலத்தில், கல் ஆர் மழை - கற்களால் நிறைந்த மழையை, விடுவனபோல் - சொரிவனபோல, எல்லாம் - எல்லாவகை அம்புகளையும், ஒருதொடைஆ - ஒரேதொடர்ச்சியாக, உடன் எய்தார் - ஒருங்கே (இராமன்மேல்) எய்து, வினை செய்தார் - போர்த்தொழிலைச் செய்தார்கள்; (எ - று.)

பல்லாயிரமிருள் - போரிலிறந்த பலவாயிரம் அரக்கர்களுக்கும், பகலோன் - இராமனுக்கும், கல்மழை - பாணவருஷத்துக்கும், மேகக்கூட்டம் - அரக்கர்குழாத்துக்கும் உவமை. எய்தார் என்ற வினையினால், 'எல்லாம்' என்றது, அம்புகளாயிற்று. ஒருதொடையா - தொடுக்குந்தரமொன்றிலே செல்ல என்றபடி. கல்லார் என எடுத்து, தேர்ந்த அறிவில்லாத அரக்கரென்று உரைத்து, அதனை இப்பாட்டுக்கு எழுவாயாக்கலும் ஒன்று.

இதுமுதற் பதினுன்கு கவிகள் - ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் மாங்கனிச்சீருமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள்.()

கூ0. எறிந்தாரெனவெய்தாரெனநினைந்தாரெனவெறிய
வறிந்தாரெனவறியாவகையயில்வாளியினறுத்தான்

செறிந்தாரையும்பிறிந்தாரையுஞ்செறுத்தாரையுஞ்சினத்தான்
மறிந்தாரையும்வலித்தாரையுமடித்தான் சிலைபிடித்தான்.

(இ - ள்.) சிலை பிடித்தான் - வில்லைக் கையிலேந்தியவனான இராமபிரான், செறிந்தாரையும் - கூட்டங்கூட்டமாகத் திரண்டுவந்த அரக்கர்களையும், பிறிந்தாரையும் - தனித்தனி எதிர்த்துவந்த அரக்கர்களையும், செறுத்தாரையும்-மிகக்கோபித்துப்பகைத்த அரக்கர்களையும், சினத்தால் மறிந்தாரையும் - (முன்பு தோற்றோடிப் பின்பு) கோபத்தால் மீண்டுவந்த அரக்கர்களையும், வலித்தாரையும் - வலியப்போர்செய்த அரக்கர்களையும், (ஆக அனைவரையும்),—எறிந்தார் என - (இன்னார் வேல்முதலிய ஆயுதங்களை) மேல் வீசியவரென்றும், எய்தார் என - (இன்னார் பாணங்களைப்) பிரயோகித்தவரென்றும், நினைந்தார் என - (இன்னார் ஆயுதங்களை உபயோகிக்கக்) கருதினவரென்றும், எறிய அறிந்தார் என - (இன்னார் ஆயுதங்களை வீச) ஆராய்ந்து துணிந்தவ ரென்றும், அறியா வகை - அறியாதபடி,—அயில் வாளியின் அறுத்தான் - கூர்மையான (தனது) அம்புகளால் துணித்து, மடித்தான் - கொன்றொழித்தான்; (எ - று.)

இன்னஅரக்கர் இன்னவிதமாய் இன்னதுசெய்தா ரென்று அறியலாகாதபடி அவர்களையெல்லாம் மிகவிரைவில் துணித்திட்டன னென்பதாம். செறிந்தார் - தன்னைச்சூழ்ந்து நெருங்கிநின்றவரும், பிறிந்தார் - விலகித் தூரத்தில் நின்றவரும் என்றும் உரைக்கலாம். சினம்-'கோபத்தின்பின்னாகச் சிறிதுபொழுது நிற்பது' எனப்படும். சினத்தால் மறிந்தார் என்பதற்கு - (ஓடுகிறவர்களைக்) கோபத்தினாலே தடுத்தவர்க ளென்றும், வலித்தார் என்பதற்கு - (பயந்தவர்களைப் போர்க்குவரும்படி) பிடித்திழுத்தவ ரென்றும் உரைப்பாருமுளர். பிறிந்தார்=பிரிந்தார். (கூ0)

கூக. வானத்தனகடலின்புறவலயத்தனமதிசூழ்
மீனத்தனமிளிர்குண்டலமிதுனத்தனமிடல்வெங்
கானத்தனமலையத்தனதிசைசுற்றியகரியின்
றானத்தனகாகுத்தனசாமுந்தியசிரமே.

(இ - ள்.) காகுத்தன - இராமபிரானுடைய, சரம் - அம்புகளால், உந்திய - அறுத்துத்தள்ளப்பட்ட, சிரம் - தலைகள்,—வானத்தன - மேகமண்டலத்திற் சென்று சேர்ந்தவையும், கடலின் புறம் வலயத்தன-கடலின் வெளி வட்டத்திற் சென்றுசேர்ந்தவையும், மதி சூழ் மீனத்தன - சந்திரனைச் சூழ்ந்துள்ள நக்ஷத்திரமண்டலத்திற் சென்றுசேர்ந்தவையும், மிளிர் குண்டல மிதுனத்தன - விளங்குகிற குண்டலமென்னுங் காதணியையுடைய மிதுன ராசியினிடத்துச் சென்றுசேர்ந்தவையும், மிடல் வெம் கானத்தன - வலிய கொடிய காடுகளிற் சென்றுசேர்ந்தவையும், மலையத்தன-மலைகளிற் சென்று சேர்ந்தவையும், திசை சுற்றிய கரியின் தானத்தன - திக்குக்களின் சுற்

றெல்லையிலுள்ள (எட்டுத்திக்கு) யானையினிடத்திற் சென்று சேர்ந்தவையு மாயின; (எ - று)

எப்புறத்தும் நெடுந்தூரத்துக்கப்பாற் சென்று விழுந்தன என்பதாம். வானம் - சுவர்க்கலோகமுமாம். மீன் - விண்மீன்; மீநமென வடசொல்லாகவும் எடுக்கலாம். மீன் - வானத்தில் மின்னுவது என்றும், மீனம் - வானமாகிய கரிய பெரிய கடலிற் சஞ்சரிக்கும் மீன்போன்றவை யென்றுங் காரணப் பொருள்படும். மிதுனம் - மற்றையிராசிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; ஸ்திரீபுருஷர்களின் வடிவத்தோடு தம்பதியாய்ச் சேர்ந்துள்ள சிறப்பைக் கருதி, மிதுனராசியைத் தலைமையாக எடுத்துக்கூறினர். 'வானத்தன' முதலியவற்றில், அத்து - சாரியை. காகுஸ்தன் - வடசொல்; ககுஸ்தனென்னும் அரசனது குலத்திற் பிறந்தவன்; அ - ஆறனுருபு. மிளிர் குண்டலமிதுனத்தன என்பதற்கு-விளங்குகிற இரண்டு குண்டலங்களை யுடையவையாகிய என்று உரைத்து, சிரத்துக்கு அடைமொழியாக்கினும், அமையும். (கூக)

கூஉ. மண்மேலனமலைமேலனமழைமேலனமதிதோய்
விண்மேலனநெடுவேலையின்மேல்கீழனமிடலோர்
புண்மேலனகுருதிப்பொழிதிரையாறுகள்பொங்கத்
திண்மேருவைநகுமார்பினையுருவித்திரிசரமே.

(இ - ள்.) புண் மேலன - புண்பட்டஇடங்களின்மேற் பெருகுவனவான, குருதி - இரத்தவெள்ளங்களாகிய, பொழி திரை ஆறுகள் - மேல் வீசுகிற அலைகளை யுடைய நதிகள், பொங்க - மிகும்படி, மிடலோர்-வலிமையையுடைய அரக்கர்களது, திண் மேருவை நகும் மார்பினை - வலிய மகாமேருமலையையும் (தமதுவலிமைக்கு ஈடாகா தென்று) பரிகசிக்கிற மார்புகளை, உருவி - முழுவதுந்துளைத்து, திரி - அப்பாற்சென்ற, சரம் - இராமபாணங்கள்,—மண் மேலன - தரையில் விழுந்தவையும், மலை மேலன - மலைகளின்மேல் விழுந்தவையும், மழை மேலன - மேகங்களின்மேற் பட்டவையும், மதி தோய் விண் மேலன - சந்திரன் பொருந்திய ஆகாயத்தின்மேற் சென்றவையும், நெடு வேலையின் மேல் கீழன - பெரிய கடல்களின்மேலும் உள்ளுஞ் சென்றவையு மாயின; (எ - று.)

இது, இராமனம்புகள் எதிரிகளுடலை ஊடுருவிச்சென்ற விசையின் மிகுதியை விளக்கும். நகு - ஒத்த என உவமவுருபுமாம். (கூஉ)

கூங. பொலந்தாரினரனலின்சிகைபொதிகண்ணினரெவரும்
வலந்தாங்கியவடிவெப்படைவிடுவார்சரமழையா
லுலந்தாருடல்கடலோடுறவுலவாவுடலுற்று
ரலந்தார்நிசிசரராமெனவிமையோரொடுமார்த்தார்.

(இ - ள்.) பொலம் தாரினர் - அழகிய மாலையையுடையவர்களும், அனலின் சிகை பொதி கண்ணினர் - அக்கினிச்சுவாலை பொருந்திய கண்களை

யுடையவர்களுமாகிய, எவரும் - அரக்கர்களெல்லோரும், வலம் தாங்கிய வடி வெம் படை விடுவார் - வலிமைகொண்ட கூரிய கொடிய ஆயுதங்களை (இராமன்மேல்) எறிபவர்களாய், சரம் மழையால் உலந்தார் - (இராமனது) பாண வர்ஷத்தால் இறந்து, உடல் கடலோடு உற - (தம்தமது) உடம்பு (இரத்தப் பெருக்கினாற்) கடலோடுசேர, உலவா உடல் உற்றார் - (தாம்தாம்) அழியாத தேவசரீரத்தைப் பெற்று, நிசிசரர் அலந்தார் என இமையோரொடும் ஆர்த்தார் - அரக்கர்கள் அழிவடைந்தாரென்று (மகிழ்ந்து) தேவர்களுடனே கூடி ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)—ஆம் - அசை.

போர்க்கோலங்கொண்டு வந்த கொடியஅரக்கர்கள் இராமன்மேற் படைக்கலங்களை யெறிந்தமாத்திரத்தில் அவனது அம்புகளால் துணிபட்டு இறக்க, அவர்களுடம்பைவிட்டு நீங்கிச் சென்ற உயிர்கள், உடனே நூற் கொள்கையின்படி வீரசுவர்க்கத்துக்கு உரிய தேவசரீரத்தைப் பெற்று வானத்தின்மீது எழுந்துநின்று, தாம்தேவர்களாயினமைக்கு ஏற்ற குணம் செயல்களை உடனே யடைந்து, அங்குநின்று போர்கண்டு அரக்காழிவுக்கு மகிழுந்தேவர்கள் போலவே தாமும் அரக்காழிவுக்கு மகிழ்ந்து களித்து ஆர்த்தன என்பதாம். அரக்காயிருந்தவர் இறந்து ஒரு நொடியில் தேவர்களாக மாறித்தாமே தமது அழிவுக்கு மகிழ்ந்தன ரென்று சாதுரியமாகக் கூறினர். பொலந்தாரினர் - பொன்மயமான ஆரத்தை யணிந்தவருமாம். சிகா என்ற வடசொல், சிகையெனத் திரிந்தது. வலம்-பலம். இனி, வலந்தாங்கிய என்பதற்கு - வலக்கையிற்பிடித்த வென்று உரைப்பாரும் உளர். நிசிசரர் - இரவில் (மிக்க) வலிமை கொண்டு, சஞ்சரிப்பவர். (கூரு)

கூச. ஈரற்செறிகமலத்தனவிரதத்திரள்புளினம்
வீரக்கரிமுதலைக்குலமிதக்கின்றனவுதிக்கும்
பாரக்குடர்மிடைபாசடைபடர்கின்றனபலவான்
மூரித்திரையுதிரக்கடன்முழுகிக்கழுதெழவே.

(இ - ள்.) ஈரல் - (இறந்தபிராணிகளின்) ஈரல்களாகிய, செறி கமலத்தன - நெருங்கிய தாமரைமலர்களையுடையவையும், இரதம் - தேர்களாகிய, திரள் புளினம் - திரண்டமணற்குன்றுகளையுடையவையும், வீரம் கரி-வலிய யானைகளாகிய, முதலை குலம் - முதலைகளின் கூட்டம், மிதக்கின்றன - மிதக்கப்பெற்றவையும், பாரம் குடர் - கனத்த குடல்களாகிய, மிடை பாசடை - நெருங்கிய பசியதாமரையிலைகள், படர்கின்றன - மேலேபரவப்பெற்றவையுமாகிய, மூரி திரை உதிரம் கடல் பல - பெரிய அலைகளையுடைய இரத்தக் கடல்கள் அநேகம், கழுது முழுகி எழ - பேய்கள்முழுகிக்கிளம்பும்படி, உதிக்கும் - உண்டாயின; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

பெரியஇரத்தவெள்ளத்தைப் பேய்கள் நீராடியெழுதற்கிடமான தாமரைப்பொய்கை யென்று உருவகப்படுத்தி, அவற்றுக்குக் குடல்களைத் தாமரையிலைகளாகவும், ஈரல்களைத் தாமரைமலர் களாகவும், தேர்களை மணற்குன்

றுகளாகவும், யானைகளை முதலைகளாகவும் குறித்து வருணித்தார். ஈரல் - இதயத்தானம். புளிநம் - வடசொல். குடர் - போலி. பாசடை - பசுமையென்னும் பண்பு ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. (கூ௪)

கூரு. அழைத்தார்சிலரயர்ந்தார்சிலரழிந்தார்சிலர்கழிந்தா
ருழைத்தார்சிலருயிர்த்தார்சிலருருண்டார்சிலர்புரண்டார்
குழைத்தாழ்திரைக்குருதிக்கடல்குளித்தார்சிலர்கொலைவாய்
மழைத்தாரைகள்படப்பாரிடைமடிந்தார்சிலருடைந்தார்.

(இ - ள்.) கொலை வாய் மழை தாரைகள் - (பகைவரைக்) கொல்லுந் தன்மையுடைய நுனியையுடைய (இராமனது அம்பு) மழைப்பெருக்குகள், பட - மேல்விழுவதனால்,—சிலர் - (அரக்கர்களிற்) சிலபேர், அழைத்தார் - (துன்பம்பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயா அப்பா வென்று) கூப்பிட்டார்கள்; சிலர்—, அயர்ந்தார் - சோர்ந்தார்கள்; சிலர்—, அழிந்தார் - உருவழிந்தார்கள்; (சிலர்), கழிந்தார் - நெடுந்தூரம் விலகிச்சென்றார்கள்; சிலர்—, உழைத்தார் - மிக வருத்தப்பட்டார்கள்; சிலர்—, உயிர்த்தார் - பெருமூச்சு விட்டார்கள்; சிலர்—, உருண்டார் - (தரையில்) உருண்டார்கள்; (சிலர்); புரண்டார் - (தரையிற்) புரண்டார்கள்; சிலர்—, குழை தாழ் திரை குருதி கடல் - குழை சேறுபெற்ற ஆழ்ந்த அலைகளையுடைய இரத்தக்கடலில், குளித்தார் - முழுகினார்கள்; சிலர்—, பாரிடைமடிந்தார் - தரையிலேவிழுந்திறந்தார்கள்; (சிலர்), உடைந்தார் - உறுதிநிலைகெட்டார்கள்; (எ - று.)

அழைத்தார் 'என்பதற்கு - தமக்குத்துணைசெய்தற்குப் பிறரையழைத்தார்க ளென்றும் உரைக்கலாம்' 'குழைத்தாழ்' என்பதைக் குழைத்து ஆழ் எனப்பிரிப்பினும் அமையும். 'கொலைவாய்' என்ற அடைமொழியால், மழை - அம்புமழையாயிற்று. (கூரு)

இனிப் பதினுன்குசேனைத்தலைவர்களோடு நிகழும் போர்.

கூசா. உடைந்தார்களைநகைசெய்தனருருடேரினருடனு
யடைந்தார்படைத்தலைவீரர்கள்பதினால்வருமயில்வாண்
மிடைந்தார்நெடுங்கடற்றானையர்மிடல்வில்லினர்விரிநீர்
கடைந்தார்வெருவுறமீதெழுகடுவாமெனக்கொடியார்.

(இ - ள்.) விரி - பரந்த, நீர் - பாற்கடலை, கடைந்தார் - கடைந்த தேவாசுரர்கள், வெருவுற-அச்சமடையும்படி, மீது எழு - (அக்கடலினின்று) மேலெழுந்த, கடு ஆம் என - விஷம்போல, கொடியார் - கொடுமையுடையவர்களாகிய, படை தலைவீரர்கள் பதினால்வரும் - சேனைத்தலைமை கொண்ட வீரர்கள் பதினான்குபேரும்,—உடைந்தார்களை நகை செய்தனர் - (கீழ்) வலிமைகெட்டவர்களை இகழ்ந்துசிரித்துக்கொண்டு, உருள் தேரினர் - சக்கரவலிமைபெற்ற தேர்களில் ஏறியவர்களும், அயில் வாள் மிடைந்தார் - வேலும் வாளும் பொருந்தியவர்களும், நெடு கடல் தானையர்-பெரிய கடல்போன்ற சேனை

சூழ்ந்தவர்களும், மிடல் வில்லினர் - வலிய வில்லேந்தியவர்களுமாய், உடன் ஆய் அடைந்தார் - ஒருங்கே வந்து (இராமனுள்ளவிடத்தைச்) சேர்ந்தார்கள்.

நீர் என்பது - பாலாதலை, "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராக" எனக் கீழ்ச் சரபங்கர்பிறப்பு நீங்குபடலத்தில் வந்ததனாலும் அறிக. (கூசு)

கூஎ. நாகத்தனியொருவில்லியைநளிர்முப்புரர்முன்னாண்
மாகத்திடைவளைவுற்றனரெனவள்ளலைமதியா
ராகத்தெழுகனல்கண்வழியுகவுற்றெதிரழன்றார்
மேகத்தினைநிகர்வில்லியைவளைத்தார்செருவிளைத்தார்.

(இ - ள்.) நாகம் தனி ஒரு வில்லியை - (மேரு) மலையாகிய ஒப்பற்றதொருவில்லையுடைய சிவபிரானை, முன் நாள் - முன்பு ஒருகாலத்தில், மாகத்திடை வளைவுற்றனர் - பெரிய ஆகாயத்திலே சூழ்ந்துகொண்டவர்களான, நளிர் முப்புரர் என - பெரிய திரிபுரத்து அசுரர்கள்போல, (அச்சேனைத்தலைவர் பதினல்வரும்), வள்ளலை மதியார் - இராமபிரானை (ஒருபொருளாக) மதியாதவர்களும், ஆகத்து எழு கனல் கண் வழி உக - (தமது) மனத்தினின்று எழுந்த கோபாக்கினி கண்களின்வழியாய்ச்சிந்தும்படி, எதிர் உற்று-எதிர்த்து வந்து, அழன்றார் - கோபங்கொண்டவர்களுமாய், மேகத்தினை நிகர் வில்லியை வளைத்தார் - காளமேகத்தையொத்த வில்வீரனை அவ்விராமபிரானைச் சூழ்ந்துகொண்டு, செரு விளைத்தார் - போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

நாகம் - அசையாதது: அசலம். தனியென்பதை வில்லுக்கு அடைமொழியாக்காமல் வில்லிக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். வேறு துணையின்றித் தனித்துப் போர்க்குச்சென்ற வில்வீரனென்றபடி. இராமனுக்கு, மேகம் - கருநிறத்திலும், அம்புமழைபொழிதலிலும், வில்லுடைமையிலும் உவமம். இனி, 'மேகத்தினைநிகர்' என்றதை வில்லுக்கு அடைமொழியாக்கலும் ஒன்று; அம்புமழைசொரியுங் கருவியாதலால், 'மேகத்தினைநிகர்வில்லியை' என்றது, சுட்டுப்பொருளதாய் நின்றது; இரண்டாமடியில் வந்த 'வள்ளலை' என்பதை நோக்கி. (கஎ)

கூஅ. எய்தார்பலரெறிந்தார்பலர்மழுவோச்சினரெழுவாற்
பொய்தார்பலர்புடைத்தார்பலர்கிடைத்தார்பலர்பொருப்பாப்
பெய்தார்மழைபிதிர்த்தாரெரிபிறைவாளெயிற்றரக்கர்
வைதார்பலர்தெழித்தார்பலர்மலையாமெனவளைத்தார்.

(இ - ள்.) பிறை வாள் எயிறு - பிறைச்சந்திரன் போன்ற கூரியகோரதந்தங்களையுடைய, அரக்கர் - (சேனைகளுடன்வந்த) இராக்கதர்களில், பலர் - அநேகம்பேர், எய்தார் - (இராமன்மேல்) பாணப்பிரயோகஞ்செய்தார்கள்; பலர் — எறிந்தார் - (வேல்முதலியஆயுதங்களை) வீசினார்கள்; (பலர்), மழுஓச்சினர் - மழுவென்னும்ஆயுதங்களைச்செலுத்தினர்கள்; பலர் —, எழுவால்-வளைதடிகளால், பொய்தார்-விளையாட்டாகப்போர்செய்தார்கள்; பலர் —, புடைத்

தார் - (ஆயுதங்களைக்கொண்டு) அடித்தார்கள்; பலர்—, கிடைத்தார் - எதிர்த்துநெருங்கினார்கள்; (பலர்), பொருப்பு மழை ஆ பெய்தார் - மலைகளையெடுத்து மழைபோல மேற்சொரிந்தார்கள்; (பலர்), எரி பிதிர்த்தார் - நெருப்பைச் சொரிந்தார்கள்; பலர்—, வைதார் - வசைமொழிகூறினார்கள்; பலர்—, தெழித்தார் - அதட்டி ஆரவாரித்தார்கள்; (இங்ஙனஞ்செய்து யாவரும்), மலை ஆம் என வளைத்தார் - மலைகள்சூழ்ந்தாற்போல (இராமனைச்) சூழ்ந்தார்கள்.

பொய்தார் என்பது - விளையாடினு ரென்று பொருள்படுதலை, பொய்த லென்னும் விளையாட்டுப்பெயர்கொண்டு அறிக. எயிற்றுக்குப் பிறையுவமை, வெண்மையாய் விளங்கும் வளைந்த வடிவிற்கு. (கூஅ)

கூகூ. தேர்பூண்டனவிலங்கியாவையுஞ்சிலைபூண்டெழுகொலையாற்
பார்பூண்டனமதமாகரிபலிபூண்டனபரிமாத்
தார்பூண்டனவுடல்பூண்டிலதலைவெங்கதிர்தழிவந்
தூர்பூண்டனபிரிந்தாலெனவிரிந்தாருயிருலைந்தார்.

(இ - ள்.) சிலை பூண்டு எழு கொலையால்- (இராமனது) வில்லில் தொடுக்கப்பட்டு வெளியெழுந்த கொலைத்தொழில்செய்யும் அம்புகளால்,—தேர் பூண்டன விலங்கு யாவையும் - (அவ்வரக்கர்களது) தேர்களிற்பூட்டப்பட்ட (யாளிமுதலிய) மிருகங்களெல்லாம், பார் பூண்டன - (இறந்துவிழுந்து) தரையைச் சேர்ந்தன; மதம் மா கரி - மதம்பிடித்த பெரியயானைகள், பலி பூண்டன - பலியிடப்பட்டாற்போல் ஆயின [கொல்லப்பட்டன என்றபடி]; தார் பூண்டன பரி மா - கிண்கிணிமாலைகளையணிந்தனவான குதிரைகள், உடல் தலை பூண்டில - உடல்களில் தலைகள் பொருந்தப்பெற்றனவில்லை [தலை துணிந்து அழிந்தன]; (இங்ஙனம்ஆகவே அரக்கர்கள்), வெம் கதிர் தழிவந்து ஊர் பூண்டன பிரிந்தால் என - உஷ்ணமான கிரணமுடைய சூரியனை நெருங்கிவந்து சூழ்ந்தவையான பரிவேஷங்கள் விரைவில்நீங்கினாற்போல, இரிந்தார் - நிலைகெட்டுஓடி, உயிர் உலைந்தார் - உயிர்நடுங்கினார்கள்; (எ - று.)

விலங்குயாவையும் - கீழ் ருக, ருஉ-ஆங் கவிகளிற் கூறியவை. கொலை - அம்புக்குத் தொழிலாகுபெயர்; தொழிலின்பெயரால் தொழில்செய்யும்பொருளை உபசரித்துக்கூறின ரென்க. பலிபூண்டன - பலியாகுந்தன்மையையடைந்தன. பலி - கொல்லப்படும் இலக்கு. "வெங்கதிர்தழிவந் தூர்பூண்டன பிரிந்தால்" என்றது, இராமனை இடைவிடாது சூழ்ந்த அரக்கர்கள் அப்பெருமானை யாதொன்றுஞ்செய்யமாட்டாது விரைவில் எளிமைப்பட்டு விலகிச்சென்றதை விளக்கும் உவமை. ஒருவர்பின்ஒருவராய்ப் பலவரிசைப்பட்டு அரக்கர்கள் சூழ்ந்துநின்றதை விளக்குதற்கு, 'ஊர்பூண்டன' என்று பன்மையாகப் பல ஊர்கோள்களை உவமைகூறினார். இரிந்து ஆர் உயிர் எனப்பிரித்தும் உரைக்கலாம். தழி - தழுவி யென்னும் வினையெச்சத்தின் மரூஉ; இதுவே, தழீஇ என அளபெடுக்கும்: "தமிழ்தழிய சாயலவர்" எனச் சிந்தாமணியில் தழிய என்னும் பெயரெச்சம் வந்தமையுங் காண்க. (கூகூ)

௪00. மால்பொத்தினமறவோருடன்மழைபொத்தினவழிசெம்
பால்பொத்தினநதியிற்கிளர்படிபொத்தினபடர்வான்
மேல்பொத்தினகுழுவிண்ணவர்விழிபொத்தினர்விரைவெங்
கால்பொத்தினர்நமன்றூதுவர்கடிதுற்றுயிர்கவர்வார்.

(இ - ள்.) மால் பொத்தின - மயக்கம் நிறைந்த, மறவோர் - கொடிய அரக்கர்களது, உடல் - உடம்பில், மழை பொத்தின வழி - அம்புமழை துளைத்த வழிகளிலே, செம் பால் இரத்தப்பெருக்குகள், பொத்தின-நிறைந்தவையாய், நதியின் - ஆறுகள்போல, கிளர் படி பொத்தின - விளங்குகிற பூமியை மறைத்தன; படர் வான்மேல் பொத்தின-பரந்த ஆகாயத்தின்மேல் நிறைந்த, குழு விண்ணவர் - கூட்டமாகிய தேவர்கள், விழி பொத்தினர் - கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள்; நமன் தூதுவர் - யமதூதர்கள், விரை வெம் கால் பொத்தினர் - விரைந்துவருகிற கொடிய காற்றை யொத்தவர்களாய், கடிது உற்று - விரைந்துவந்து, உயிர் கவர்வார் - அரக்கருயிரைக் கொள்பவரானூர்கள்; (எ - று.)

பொத்துதல் - நிறைதல், மூடுதல், இது, நான்காமடியில், உவமவுருபாய் நின்றது. மால் - இயற்கையிலுள்ள அவிவேகத்தோடு, இப்பொழுது போரிலாகிய தடுமாற்றமும். மழை - அம்புத்தொகுதிக்கு உவமையாகுபெயர். செம் பால் - சிவந்த உடம்பின்சாரம்; எனவே, இரத்தமாம். செம்பாலென்றது - இரத்தமாதலை, "குருதி செம்பால் புலால்நீர்" என்ற நிகண்டினாலும் அறிக. விண்ணவர் கண்மூடுதற்குக்காரணம், இராமபாணங்களின் உக்கிரத்தைப் பார்க்கமாட்டாமையும், அரக்கர்அழிகிறகோரத்தைப் பார்க்கக்கூசுதலும். இனி, 'விழிபொத்தினர்' என்பதற்கு - கண்கள் (ஆனந்தக் கண்ணீரால்) நிறைந்தார்கள் என்றுஉரைத்தலும் ஒன்று. 'விரைவெங்கால் பொத்தினர் கடிதுற்று' என்பதற்கு - விரைந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள கொடிய தமதுகால்களை அடித்துக்கொண்டு விரைந்துவந்து எனவுரைப்பினுமாம்; கால்கள்விசையோடுஅடிபட ஓடிவந்து என்றவாறு. இனி, கடிதுற்று உயிர் கவர்வார் நமன்தூதுவர் விரைவெம்கால்பொத்தினரென மாற்றி, விரைந்தோடிவந்து அரக்கருயிரைக் கவர்பவரான யமதூதர்கள் அங்ஙனம் மிக விரைந்துவருகிற தமதுகால்களை (வலிநீங்கப்) பிடித்துக்கொண்டார்களென்று உரைப்பாருமுளர். (௪00)

௪0௧. பேயேறினசெருவேட்டெழுபித்தேறினர்பிலவாய்
நாயேறினதலைமேனெடுநரியேறினவெரிகால்
வாயேறினவடிவாளியின்வானேறினர்வந்தார்
தீயேறிகலரியேறெனமுகிலேறெனச்செறிந்தார்.

(இ - ள்.) பேய் ஏறின - பேய்கள் மிக்குவருவதற்குக் காரணமான, செரு - போரை, வேட்டு - விரும்பி, எழு - உண்டான, பித்து - பைத்தியமும், ஏறினர் - மிக்கவர்களாகிய அரக்கர்களது, பிலம் வாய் - மலைக்குகை

போல (உள்ளாழ்ந்துஅகன்ற) வாய்களின்மேல், நாய் ஏறின - நாய்கள்வந்து ஏறின; தலைமேல் - தலைகளின்மேல், நெடு நரி ஏறின - பெரியநரிகள் வந்து ஏறின; தீ ஏறு (என) - பெருநெருப்புப்போலவும், இகல் அரி ஏறு என - வலிய ஆண்சிங்கம்போலவும், முகில் ஏறு என - மேகத்தில்தோன்றும் பேரிடி போலவும், வந்தார் செறிந்தார் - வந்துநெருங்கிய அரக்கர்கள், எரி கால் வாய் ஏறின வடி வாளியின் - நெருப்பை யுமிழ்கிற நுனியிலே மிக்க கூர்மையை யுடைய (இராம) பாணங்களால், வான் ஏறினர் - (போரில்இறந்து) வீரசுவர்க் கத்தின்மேல் ஏறிச்சென்றார்கள்; (எ - று.)

பேயேறின செரு - பேய்கள் பிணம்பிடுங்கித்தின்னவிரும்பி மிகுதியாக வரும்படி பிராணிகளுக்கு அழிவையுண்டாக்கும் போர். வேட்டு, வேள் - பகுதி. பித்து - இங்கே, வரம்புகடந்த ஆசை; அன்றி, மகாவீரனான இராம பிரானால் பலஅரக்கர் இறந்ததை அறிந்தபின்பும் அவனுடன் இவர்கள் போர் செய்யவிரும்பிய அறிவின்மை 'பித்து' எனப்பட்டதாகக் கொள்ளினுமாம். நாயும் நரியும், இறந்தவுடலைப் பிடுங்கித்தின்ன வந்தவை. ஏறு - ஆண்பாற் பெயர்; சிறந்ததையும் பெரியதையும் ஆண்பெயராற் கூறல், மரபு. (கா0க)

கா0உ. தலைசிந்தினவிழிசிந்தினதழல்சிந்தினதரைமேன்
மலைசிந்தினபடிசிந்தினவரிசிந்துரமழைபோற்
சிலைசிந்தினகணைசிந்தினதிசைசிந்தினதிசையோ
டுலைசிந்தினபொறிசிந்தினவுயிர்சிந்தினவுடலம்.

(இ - ள்.) தலை சிந்தின - (அரக்கர்களது) தலைகள் சிதறின; தழல் சிந்தின விழி சிந்தின - நெருப்புப்பொறிகளை வெளியுமிழ்ந்தவையான அவர் கள் கண்கள் சிதறின; தரைமேல் - பூமியிலே, மலை சிந்தினபடி - மலைகள் சிதறிவிழுந்தாற்போல, வரி சிந்துரம் - (கல்லணை) கட்டிய யானைகள், சிந் தின - சிதறிவிழுந்தன; மழை போல் சிலை சிந்தின கணை - மேகம்போல (இராமனது) வில் வெளிவீசிய அம்புகள், திசை சிந்தின சிந்தின - எல்லாத் திக்குக்களிலுஞ் சிதறிவிழுந்தன; திசையோடு - அத்திக்குக்களிலெல்லாம், உலை சிந்தின பொறி சிந்தின உடலம் - உலைக்களத்தினின்று சிதறின நெரு ப்புப் பொறி போன்ற நெருப்புப்பொறிகளைச் சிதறியவையாகிய (அரக்கரு டைய) உடம்புகள், உயிர் சிந்தின - உயிர்நீங்கின; (எ - று.)

'தழல்சிந்தின விழி,' 'உலைசிந்தின பொறி சிந்தின வுடலம்' என்றது, முன்னையநிலைமையைக் கருதி; இனி, விழிசிந்தின - கண்கள் சிதறின: தழல் சிந்தின - (அக்கண்கள் கொடுமையாற் பின்னும்) நெருப்பையுமிழ்ந்தன என் றும், உயிர் சிந்தின உடலம் - உயிர்நீங்கியஉடம்புகள், உலை சிந்தன பொறி சிந்தின - (கொடுமையாற் பின்பும்) அனற்பொறிகளைச் சிதறின வென்றும் உரைப்பாருமுளர். மழை போல் சிலை கணை சிந்தின - மேகம்போல வில் அம்புகளைச் சொரிந்தன; சிந்தின திசை - (அந்த அம்புகள்) சிதறிவிழுந்த திக்குக்கள், சிந்தின - (அந்தஅம்புகளின் வேகத்தால்) இடிந்துவிழுந்தன;

திசையொடு - அத்திக்குக்களிலெல்லாம், உலை சிந்தின பொறி சிந்தின - உலைக்களத்துப்பொறிகள்போன்ற தீப்பொறிகள், சிதறின என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. திசையோடு - உருபுமயக்கம்; 'திசையூடு' என்ற பாடமும் பொருந்தும். (கoஉ)

வேறு.

கoங. படைப்பெருந்தலைவரும்படைத்ததேர்களு
முடைத்தடம்படைகளுமொழியவுற்றெதிர்
விடைத்தடர்ந்தெதிர்ந்தவர்வீரன்வாளியான்
முடைத்தவெங்குருதியின்கடலின்மூழ்கினர்.

(இ - ள்.) படை பெரு தலைவரும் - பெரிய சேனைத்தலைவர்கள் பதினன்கு பேரும், படைத்த தேர்களும் - (அவர்கள்) கொண்ட இரதங்களும், உடைதட படைகளும் - அவர்களுடைய பெரிய ஆயுதங்களும், ஒழிய - என்னும் இவை நீங்கலாக,— எதிர் உற்று விடைத்து அடர்ந்து எதிர்ந்தவர் - (இராமபிரானுக்கு) எதிரில்வந்து பெருங்கோபங்கொண்டு நெருங்கியெதிர்த்த அரக்கர்களெல்லோரும், வீரன் வாளியால் - வீரனை அவ்விராமனது அம்புகளால், (இறந்து), முடைத்த வெம் குருதியின் கடலில் மூழ்கினர் - துர்க்கந்தமுள்ள கொடிய இரத்தக்கடலில் முழுகினர்கள்; (எ - று.)

வந்துஎதிர்த்த அரக்கர்களுள் சேனைத்தலைவர்கள் பதினல்வர் தவிர மற்றையோரெல்லோரும் அழிந்தமையை இதிற் கூறினர். அப்பதினல்வர் அழிதல், இனிக் கூறப்படும். முடைத்த - முடை யென்னும் பெயரி னடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; து - சாரியை. முடை - புலால்நாற்றம். உடை - உடைய என்பதன் தொகுத்தல்.

இதுமுதல் கூ-கவிகள் கீழ்ப்படலத்தின் அ-ஆங்கவி போன்றவை. (கoங)

கoச. சுற்றுறநோக்கினர்தொடர்ந்தசேனையி
லற்றிலதலையெனுமாக்கைகண்டிலர்
தெற்றினரெயிறுகடிருகினர்சின
முற்றினரிராமனைமுடுகுதேரினர்.

(இ - ள்.) (படைத்தலைவர் பதினல்வரும்), சுற்றுற நோக்கினர் - (தம்மைச்) சுற்றிலும் எல்லாப்பக்கத்திலும் பார்த்து, தொடர்ந்த சேனையில் தலை அற்றில எனும் ஆக்கை கண்டிலர் - தொடர்ந்துவந்த தமதுசேனைகளில் தலையற வில்லை யென்று சொல்லப்படும் உடம்புகளை (ஒன்றேனுங்) காணுதவர்களாய், சினம் திருகினர் - கோபம்மிகப்பெற்றவர்களாகி, எயிறுகள் தெற்றினர் - பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, முடுகு தேரினர் - விரைந்துசெல்லுந்தேரை யுடையவர்களாய், இராமனை முற்றினர் - இராமபிரானைச் சூழ்ந்தார்கள்; (எ - று.)

சேனையிலிருந்த பிராணிகள்யாவும் தலையறுப்பட்டமை, இரண்டாம் அடியால் விளங்கும். (கoச)

கoடு. ஏழிருதேரும்வந்திமைப்பின்முன்பிடைச்
சூழ்வனகணைகளிற்றுணியநூறினு
னாழியும்புரவியுமாளுமற்றவை
யூழிவெங்காலெறியோங்கலொத்தவே.

(இ - ள்.) வந்து இடை சூழ்வன - வந்து பக்கத்திலே சூழ்ந்தவையான, ஏழ் இரு தேரும் - பதினான்கு தேர்களையும், இமைப்பின் முன்பு - கண்ணிமைப்பொழுதினுள்ளே, துணிய - துணிபடும்படி, கணைகளின் - அம்புகளால், நூறினன்-(இராமன்) அழித்தான்; (அப்பொழுது), அற்றவை - துணிபட்டவையாகிய, ஆழியும் - தேர்ச்சக்கரங்களும், புரவியும் - குதிரைகளும், ஆளும்-சாரதிசனங்களும், ஊழி வெம் கால் எறி ஓங்கல் ஒத்த - கல்பாந்தகாலத்திற் கொடுங்காற்றால் எடுத்துவீசப்படுகிற மலைகளைப் போன்றன; (எ - று)

ஊழிக்காற்று - இராமபாணத்துக்கும், மலைகள் - வலியபெரியசக்கரம் முதலியவற்றுக்கும் உவமை. 'பாகு' என்பதுபோல, 'ஆள்' என்பது - உயர்திணைப்பொருளில் வந்த அஃறிணைச்சொல் லென்றாவது, ஆள என்ற உயர்திணைப்பெயர் சாதியையுணர்த்தி அஃறிணையின்பாற்பட்ட தென்றாவது கொண்டால், 'ஒத்த' என அஃறிணைமுற்று வந்தது வழாநிலையாம்; அன்றி ஆழிபுரவி என அஃறிணைச்சொல் இரண்டும், ஆள் என உயர்திணைச்சொல் ஒன்றுமாயிருத்தலால், மிகுதிபற்றி ஆள்என்ற உயர்திணைப்பெயர் ஒத்த என்ற அஃறிணைமுடிபைப் பெற்றதென்று கொண்டால் திணைவழுவமைதியாம். [நன் பொது - உஎ.] மற்றவை என எடுத்து, கொடி கொடிஞ்சி அச்சு ஆணி முதலிய மற்றைத்தேருறுப்புக்களும் என்று உரைப்பாருமுளர். (கoடு)

கoசு. அழிந்தனதேரவரவனிகீண்டுக
விழிந்தனர்வரிசிலையெடுத்தகையின
ரொழிந்திலர்சரங்களையுருமினேறெனப்
பொழிந்தனர்பொழிகனல்பொடிக்குங்கண்ணினர்.

(இ - ள்.) அழிந்தன தேர் - (இவ்வாறு) தேர்கள் அழிந்தன; (அழியவே), அவர் - அப்பதினால்வரும், அவனி கீண்டு உக-பூமி பிளந்துவிடும்படி, இழிந்தனர் - கீழிறங்கி, வரி சிலை எடுத்த கையினர் - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய கையையுடையவர்களாய், பொழி கனல் பொடிக்கும் கண்ணினர் - சொரிகிறநெருப்பால் (எதிர்ப்பட்டபொருள்களைச்)சாம்பலாகச்செய்யுங் கண்களையுடையவர்களாய், சரங்களை - அம்புகளை, உருமின் ஏறு என - பேரிடிகளென்னும்படி, ஒழிந்திலர் பொழிந்தனர் - இடைவிடாது சொரிந்தார்கள்.

அழிந்தன தேரவர் என எடுத்து, அழிந்தனவான தேர்களையுடையவர்களென்றலும் ஒன்று. (கoசு)

கoஎ. நூறியசரமெலாநுறுங்கவாளியா
லீறுசெய்தவர்சிலையேழொடேழையு

மாறினொடாறுமோரிரண்டுமம்பினாற்
கூறுசெய்தமர்த்தொழிற்கொதிப்பைநீக்கினான்.

(இ - ள்.) நூறிய சரம் எலாம் - (குறித்த இலக்கை) அழிக்குந்தன்மையுள்ள (அவ்வரக்கர்களுடைய) அம்புகளையெல்லாம், நுறுங்க - பொடியாம்படி, (இராமபிரான்), வாளியால் - (தனது) பாணங்களால், ஈறு செய்து - அழித்து,—அவர் சிலை ஏழொடு எழையும்-அவர்களுடைய விற்கள் பதினான்கையும், ஆறினொடு ஆறும் ஓர் இரண்டும் அம்பினால் - பதினான்கு பாணங்களைக்கொண்டு, கூறு செய்து - துண்டித்து, அமர் தொழில் கொதிப்பை நீக்கினான் - போர்த்தொழிலில் (அவர்களுக்கு இருந்த) உக்கிரத்தை யொழித்தான்; (எ - று.) (௧0எ)

௧0அ. வில்லிழந்தனைவரும்வெகுளிமீக்கொளக்
கல்லுயர்நெடுவரைகடிதினேந்தினா
ரொல்லையினுருத்துயர்விசும்பினோங்கிநின்
றெல்லுயர்பொறியுகவெறிதன்மேயினார்.

(இ - ள்.) அனைவரும் - அப்படைத்தலைவரெல்லோரும், வில் இழந்து - விற்களை யிழந்ததனால், வெகுளி மீ கொள - கோபம் அதிகப்பட, கல் உயர் நெடு வரை-கல்மயமாய் ஓங்கிய பெரிய மலைகளை, கடிதின் ஏந்தினார் - விரைவில் எடுத்துக்கொண்டு, ஒல்லையின் உருத்து உயர் விசும்பின் ஓங்கி நின்று - விரைவாக எழுந்து ஓங்கிய ஆகாயத்தில் உயர்ந்துநின்றுகொண்டு, எல் உயர் பொறி உக - சூரியனொளிபோன்ற மிக்கநெருப்புப்பொறிகள் சிந்த, எறிதல் மேயினார் - (அந்த மலைகளை இராமன்மேல்) வீசியெறிந்தார்கள்; (எ - று.)

எல் உயர் பொறி உக-சூரியனது உயர்ந்ததேரும் பொடியாம்படி, உயர் விசும்பின் ஓங்கிநின்று - ஓங்கிய ஆகாயத்தின்மீது அம்மலைகளை உயரஎடுத்து நின்று, உருத்து - உக்கிரகங்கொண்டு, ஒல்லையின் எறிதல் மேயினார் - விரைவில் எறியலானார்கள் என்று உரைப்பாருமுளர். (௧0௧)

௧0௯. கலைகளின்பெருங்கடல்கடந்தகல்விபா
னிலைகொள்வெம்பகழியேழிரண்டுவாங்கினான்
கொலைகொள்வெஞ்சிலையொடுபுருவங்கோட்டினான்
மலைகளுந்தலைகளும்விழுந்தமண்ணினே.

(இ - ள்.) கலைகளின் பெரு கடல் கடந்த - சாஸ்திரங்களாகிய பெரிய கடல்களைத் தாண்டிய [முற்றுமுணர்ந்த], கல்வியான் - அறிவையுடைய ஸ்ரீராமன், கொலை கொள் வெம் சிலையொடு புருவம் கோட்டினான் - (பகைவரைக்) கொல்லுதலைக்கொண்ட வெவ்விய (தனது) வில்லுடன் புருவங்களையும் வளைத்து, இலை கொள் வெம் பகழி ஏழ் இரண்டு வாங்கினான் - இலைவடிவத்தைக்கொண்ட கொடிய பதினான்கு பாணங்களை எடுத்துஎய்தான்; (அவற்றால்), மலைகளும் - (அவ்வரக்கர்கள் எறிந்த) மலைகளும், தலைகளும் - (அவர்

களுடைய) தலைகளும், மண்ணின் விழுந்த - (அணிபட்டுத்) தரையில் விழுந்திட்டன; (எ - று.)

சாஸ்திரங்களைக் கடல் என்றதற்கு ஏற்ப, அறிவைப் புணை யென்றமையால், ஏகதேசவுருவகவணி. "எண்ணில் நுண்ணூ, லாய்ந்தே கடந்தா னறிவென்னு மளக்கர்" எனப் பாலகாண்டத்தில் வந்ததனோடு முதலடியை ஒப்பிடுக. கல்வி - அறிவுக்கு இலக்கணை. நிலை கொள் எனப் பதம்பிரித்து, அழியாநிலையைக் கொண்ட என்று உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. வெம்சிலை - பகைவர்க்கு அச்சந்தருகிற வில். மூன்றாமடியில், கோபத்தாற் புருவங்களை மேல்நெறித்தமை விளங்கும். சிலையொடுபுருவங்கொட்டினன், மலைகளுந் தலைகளும் விழுந்த என ஓரினப்படுத்திக்கூறிய நயத்தால், புருவம் விற்போன்ற தென்றும், தலைகள் மலைகள்போன்றன வென்றும் வெளியாம். இது, ஒப்புமைக்கூட்டவணியின் பாற்படும். (கoக)

இனி, திரிசிராவென்னும் அரக்கனது சேனை வந்து பொருதலும், அழிதலும்.

ககo. படைத்தலைத்தலைவர்கள்படலும்பல்படை
புடைத்தடர்ந்தெதிரழல்புரையுங்கண்ணினர்
கிடைத்தனரரக்கர்கள்கீழுமேலுமா
யடைத்தனர்திசைகளையமரரஞ்சினர்.

(இ - ள்.) படைத் தலை தலைவர்கள் - சேனைகளுக்கு முதன்மைபெற்ற தலைவர்கள் பதினன்குபேரும், படலும் - இவ்வாறுஇறந்தவளவிலே, அரக்கர்கள் - (வேறு) இராக்கதர்கள், பல் படை புடைத்து - பலஆயுதங்களை வீசிக்கொண்டு, அடர்ந்து-நெருங்கி, அழல் புரையும் கண்ணினர்-நெருப்பையொத்த கண்களையுடையவர்களாய், எதிர் கிடைத்தனர்-இராமபிரானெதிரிலே கிட்டி, கீழும் மேலும் ஆய் - பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பரந்து, திசைகளை அடைத்தனர் - திக்குக்களை மறைத்தார்கள்; (அதுகண்டு), அமரர் அஞ்சினர் - தேவர்களும் பயந்தார்கள்; (எ - று.)

'படைத்தலைத் தலைவர்கள்' என்பதற்கு-சேனையில் தலைவராகவுள்ளவர் என்றும் பதவுரைகூறலாம்; தலை - ஏழனுருபு. (ககo)

கககக. முழங்கினபெரும்பணைமூரிமால்கரி
முழங்கினவரிசிலைமுடுகுநாணொலி
முழங்கினசங்கொடுபுரவிமுற்றுற
முழங்கினவரக்கர்தமுகிலினார்ப்பரோ.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), பெரு பணை - பெரிய போர்ப்பறைகளும், மூரி மால் கரி - வலிய பெரிய யானைகளும், முழங்கின - பேரொலிசெய்தன; வரி சிலை முடுகு நாண் ஒலி - கட்டமைந்த விற்களில் விரையப்பூட்டப்பட்ட நாணிகளின் ஓசைகள், முழங்கின - ஆரவாரித்தன; சங்கொடு புரவி - சங்கவாத்தியங்களும் குதிரைகளும், முழங்கின—; அரக்கர்தம் - இராக்கதர்க

னுடைய, முகிலின் ஆர்ப்பு - மேககர்ச்சனைபோன்ற கர்ச்சனையொலிகள், முற்றுற - எங்கும், முழங்கின—; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

'அரக்கர்தம்' என்பதை 'பணை' முதலியவற்றுக்குங் கூட்டுக. பணை - பறைப்பொது; முரசம் முதலியன. சங்கு - அரக்கர்கள் தமதுபோர்த்திறத்துக்கு அறிகுறியாக வாயில்வைத்து ஊதியவை. (கககா)

வேறு.

ககஉ. வெம்படைநிருதர்வீ சவிண்ணிடைமிடைந்தவீர
னம்பிடையறுக்கச்சிந்தியற்றனபடுமென்றஞ்சி
யும்பருமிரியல்போனாருலகெலாமுலைந்துசாய்ந்த
கம்பமிறிசையினின்றகளிறுங்கண்ணிமைத்தவன்றே.

(இ - ள்.) நிருதர் வீச - அரக்கர்கள் வீசியெறிதலால், விண்ணிடை மிடைந்த - ஆகாயத்தில் நெருங்கியவையான, வெம் படை - கொடியஆயுதங்கள், வீரன் அம்பு இடை அறுக்க - இராமனது பாணங்கள் நடுவிலே துணித்தலால், அற்றன - துணிபட்டவையாய், சிந்தி - சிதறி, படும் - (நம்மேல் ஊறுண்டாக) விழக்கூடும், என்று - என்றுஎண்ணி, அஞ்சி - பயந்து, உம்பரும்-தேவர்களும், இரியல் போனார் - ஓடிப்போனார்கள்; உலகு எலாம் - உலகங்களெல்லாம், உலைந்து சாய்ந்த - நடுங்கித் தளர்ந்தன; கம்பம் இல் - நிலைபெயர்தலில்லாத, திசையில் நின்ற களிறும் - திக்குயானைகளும், கண் இமைத்த - (அச்சத்தாற்) கண்களை மூடிக்கொண்டன; (எ - று.)

கம்பம் - வடசொல். கண்இமைத்தல், அச்சத்தின் காரியம்.

இது - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

வேறு.

ககங. அத்தலைத்தானையனளவிலாற்றலன்
முத்தலைக்குரிசில்பொன்முடியன்முக்கணான்
கைத்தலைச்சூலமேயனையகாட்சியான்
வைத்தலைப்பகழியான்மழைசெய்வில்லினான்.

(இ - ள்.) அ தலை தானையன் - சிறந்த அந்தச்சேனையையுடைய தலைவன், (யாரெனில்),—அளவு இல் ஆற்றலன் - அளவில்லாத வல்லமையையுடையவனும், பொன் முடியன் - பொன்னினாலாகிய கிரீடத்தையுடையவனும், வை தலை பகழியால் மழை செய் வில்லினான் - கூரிய நுனியையுடைய அம்புகளைக்கொண்டு மழைபொழிகிற வில்லையுடையவனும், முக்கணான் கைத்தலை சூலமே அனைய காட்சியான் - மூன்று கண்களையுடைய சிவபிரானது கையினிடத்து உள்ள சூலாயுதத்தையே போன்ற தோற்றமுடையவனுமாகிய, மு தலை குரிசில் - மூன்றுதலைகளையுடைய திரிசிராவென்னும் வீரனும் (எ - று.)

மூன்றுதலைகளையுடைமைக்கும், அழித்தல் தொழில் செய்யுங் கொடுமைக்கும், சிவபிரானது சூலம் உவமை. வை - உரிச்சொல்.

இதுமுதல் உ0 - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் அ - ஆங்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (ககங)

ககச. அன்னவனடுவுறவாழியூழியீ
தென்னவங்கெங்கணுமிரைத்தசேனையுட்
டன்னிகர்வீரனுந்தமியன்வில்லினன்
றுன்னிருளிடையதோர்விளக்கிற்றோன்றினன்.

(இ - ள்.) அன்னவன் நடு உற - அத்தன்மையனை திரிசிரன் நடுவிலே பொருந்த, ஊழி ஆழி ஈது என்ன - பிரளயகாலத்துப் பெருங்கடல் இது வென்று சொல்லும்படி, எங்கணும் வந்து - எல்லாப்பக்கங்களிலும் வந்து, இரைத்த - ஆரவாரித்த, சேனையுள் - அரக்கர் சேனையின் மத்தியிலே, தமியன் வில்லினன்-தனியே வில்லையேந்திநிற்கிற, தன் நிகர் வீரனும்-தன்னைத் தானே யொத்த [வேறு உவமை பெறாத] வீரனை ஸ்ரீராமனும், துன் இருள் இடையது ஓர் விளக்கின் தோன்றினன் - நெருங்கிய இருளின் நடுவிலுள்ளதொரு விளக்குப்போல விளங்கினன்; (எ - று.)

இருள் - அரக்கர்சேனைக்கும், விளக்கு - இராமபிரானது திவ்வியகாந்தி பொருந்திய திருமேனிக்கும் உவமை. (ககச)

ககரு. ஓங்கொளிவாளினனுருமினார்ப்பினன்
வீங்கியகவசத்தன்வெய்யகண்ணின
னாங்கவனணிக்கெதிரணிகளாகநேர்
தாங்கினனிராமனுஞ்சரத்தின்றானையால்.

(இ - ள்.) ஓங்கு ஒளி வாளினன் -மிக்க ஒளியையுடைய வாளாயுதத்தை யுடையவனும், உருமின் ஆர்ப்பினன் - இடிபோன்ற பேரொலியுடையவனும், வீங்கிய கவசத்தன் - பருத்தகவசத்தை யுடையவனும், வெய்ய கண்ணினன் - கொடிய கண்களையுடையவனுமாகிய, ஆங்கு அவன் - அங்குவந்த அவ்வரக்கனது, அணிக்கு-படைவகுப்புக்களுக்கு, எதிர் அணிகள் ஆக- எதிர்ப் படைவகுப்புக்களாக, இராமனும்—, சரத்தின் தானையால் - அம்புகளாகிய சேனையால், நேர் தாங்கினன் - எதிருன்றி நின்றான்; (எ - று.)

சதுரங்கங்க ளமைந்த திரிசிரனது சேனைகளாகிய படைவகுப்புக்களுக்கு எதிரில் இராமன் அம்புகளைக்கொண்டு படைவகுத்திட்டன னென்பது, பொருள். கரனதுசேனையில் எத்தனை யானை தேர் குதிரை காலாள்களுண்டோ அத்தனையம்புகளை இராமன் அவற்றின்மீது ஒழுங்காக எதிர் தொடுத்தன னென்ற கருத்தை இங்ஙனம் வருணனைவகையாற் கூறினர். 'சரத்தின் தானை' என்றது, அம்புத்தொகுதியை. நேர்தாங்குதல் - எதிரில் நிலைப்படுத்தல். (ககரு)

கககூ. தாளிடையற்றனதலையுமற்றன
தோளிடையற்றனதொடையுமற்றன
வாளிடையற்றனமழுவுமற்றன
கோளிடையற்றனகுடையுமற்றன.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் இராமன் ஒழுங்குபட எதிர்தொடுத்த அம்புகளால்), தாள் - (அரக்கர்களது) கால்கள், இடை அற்றன - நடுவே அறுபட்டன; தலையும் - தலைகளும், அற்றன—; தோள் - தோள்கள், இடை அற்றன—; தொடையும் - தொடையென்னும் உறுப்புக்களும், அற்றன—; வாள் - வாளாயுதங்கள், இடை அற்றன—; மழுவும் - மழுப்படைகளும், அற்றன—; கோள் - வலிமைகளும், இடை அற்றன—; குடையும் - குடைகளும், அற்றன—; (எ - று.)

தொடை என்பதற்கு - அம்பென்றும், கோள் இடை என்று எடுத்து - வலிய இடைகளென்றும் உரைப்பாருமுளர். (கககூ)

ககஎ. கொடியொடுகொடுஞ்சினப்புரவிக்கூட்டறப்
படியிடைபடிந்தனபருத்ததேர்பணை
நெடியவன்கடகரிபுரண்டநெற்றியி
னிடியொடுமுறிந்துவீழ்சிகரமென்னவே.

(இ - ள்.) கொடியொடு - துவசங்களும், கொடு சினம் புரவி கூட்டு - கொடிய கோபமுள்ள குதிரைகளின் தொடர்ச்சியும், அற - அணிபட்டொழிய, பருத்த தேர் படியிடை படிந்தன - பெரிய தேர்கள் நிலத்திலே விழுந்தன; பணை நெடிய வல் கட கரி - பருத்த உயர்ந்த வலியமதயானைகள், நெற்றியின் இடியொடு முறிந்து வீழ் சிகரம் என்ன - உச்சியில் இடிவிழுந்ததனால் ஒடிந்து விழுகிற மலைச்சிகரங்கள்போல, புரண்ட -(கீழ்விழுந்து) புரண்டன.

ககஅ. அற்றனசிரமெனவறிதறேற்றலர்
கொற்றவெஞ்சிலைச்சரங்கோத்துவாங்குவா
ரிற்றவரிறுதவெழுந்துவிண்ணினைப்
பற்றினமழையெனப்படைவழங்குவார்.

(இ - ள்.) இற்றவர் - தலையறுபட்ட அரக்கர்கள், சிரம் அற்றன என அறிதல் தேற்றலர் - தங்கள் தலைகள் அறுபட்டன வென்று அறியாதவர்களாய், கொற்றம் வெம் சிலை சரம் கோத்து வாங்குவார் - வெற்றியையுடைய கொடிய வில்லினின்று அம்புகளைத் தொடுத்து எய்வார்கள்; இறுதவர் - தலையறுபடாதவர்கள், எழுந்து—, விண்ணினை பற்றின மழைஎன - ஆகாயத்தைக் கவிந்த மழைபோல, படை வழங்குவார் - ஆயுதங்களை வீசுவார்கள்; (எ - று.)

விரைந்து தொழில் செய்பவரது உடம்பு தலையறுபட்டபின்பும் சிறிதுபொழுது முன்னையதொழிலை விடாது செய்தல் இயல்பாதலின், இங்ஙனங்

கூறினர்; "அடுசிலை பகழி தொடுத்து விடப்புகு மளவினி லயமெதிர் விட்டவர் வெட்டினர், உடல்சில விருதுணி யட்டன பட்டபின் ஒருதுணி கருதுமிலக்கை யழிக்குமே" என்ற கலிங்கத்துப்பரணிச்செய்யுள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. வாங்குதல் - வில்நாணியை யிழுத்துவிடுதல். இப்பாட்டின் முதலடியால், அரக்கர்களது தலைதெரியாத யுத்தாவேசம் விளங்கும். (கக௮)

ககக. கேடகத்தடக்கையர்கிரியின்றோற்றத்த
ராடகக்கவசத்தர்கவந்தமாடுவ
பாடகத்தரம்பையர்மருளப்பல்வித
நாடகத்தொழிலினைநடப்பவொத்தவே.

(இ - ள்.) கேடகம் தட கையர் - கேடகமென்னும் ஆயுதத்தை யேந்திய பெரிய கையையுடையவர்களும், கிரியின் தோற்றத்தர் - மலைபோன்ற பெருவடிவமுடையவர்களும், ஆடகம் கவசத்தர் - பொன்னினாலாகிய கவசத்தை யணிந்தவர்களும் ஆகிய வீரர்களுடைய, கவந்தம் - தலையற்றவுடற்குறைகள், ஆடுவ - துடித்துத் துள்ளுபவை,—பாடகத்து அரம்பையர் மருள - பாடகமென்னுங்காலணியை யணிந்த தேவமாதர்கள் மயங்கும்படி, பல் விதம் நாடகம் தொழிலினை நடிப்ப ஒத்த - பலவகை நடனத்தொழில்களை நடித்துக்காட்டுவன போன்றன; (எ - று.)

கண்டவர் அதிசயிக்கும்படி பலவாறு விசித்திரமாகக் கூத்தாடின என்பதாம். அரம்பையர் - ரம்பை முதலியோர். நாடகக்கணிகையராதலின், இவர்களை யெடுத்துக்கூறினர். பாடகம் - பாதகடக மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (ககக)

க௨0. கவரிவெண்குடையெனுநுரையகைம்மலைச்
சுவறருசுறவமாழ்சுழியதண்டுறைப்
பவரினப்படுமணிகுவிக்கும்பண்ணைய
வுவரியைப்புதுக்கினவுதிரயாறரோ.

(இ - ள்.) கவரி - சாமரங்களும், வெள் குடை - வெள்ளைக்குடைகளும், எனும் - என்கிற, நுரைய- நுரைகளையுடையவையும், கைம்மலை - யானைகளாகிய, சுவல் தரு சுறவம்-உயர்ந்தமுதுகுகொண்ட சுறாமீன்கள், ஆழ் - முழுகப்பெற்ற, சுழிய - சுழிகளையுடையவையும், தண் துறை - குளிர்ந்த இறங்கு துறைகளிலே, பவர் இனம் படு மணி குவிக்கும்-நெருங்கிய பலவகைப்பட்ட இரத்தினங்களைக் கொண்டுகுவிக்கிற, பண்ணைய - சேணங்களாகிய படகுகளையுடையனவும் ஆகிய, உதிரம் யாறு - இரத்தநதிகள், உவரியை புதுக்கின - கடலைப் புதியதாக்கின; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

யாற்றுப்புதுவெள்ளம் விசையோடு சென்று கடலில் விழுந்து நெடுந்தூரமளவும் கடலின்நிறத்தை வேறுபடுத்துகிறவாறே, இரத்தநதிகள் சென்று சேர்ந்து கருங்கடலைச் செந்நிறமாக்கின என்பதாம். உபமேயமாகிய சேண

னும் உபமானமாகிய படகும் என இருபொருளையும் 'பண்ணை' என்ற ஒரு சொல்லுக்கே கொண்டது, சிலேடையுருவகவணியின் தன்மையாம். சேணங்களில் நிரம்பப் பலவகை யிரத்தினங்களைப் பதித்திருத்தலையும், படகுகள் பலவகையிரத்தினங்களைக் கொணர்ந்து சேர்த்தலையுங் கருதி, 'பவரினப் படுமணிகுவிக்கும்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். வெண்மையைக் கவரிக்குங் கூட்டுக. (கஉ0)

கஉக. சண்டவெங்கடுங்கணைதடியத்தாஞ்சில
திண்டிறல்வளையெயிற்றரக்கர்தேவராய்
வண்டுழல்புரிகுழன்மடந்தைமாரொடுங்
கண்டனர்தம்முடைக்கவந்தநாடகம்.

(இ - ள்.) சண்டம் வெம் கடு கணை - மிகவுங்கொடிய இராமபாணங்கள், தடிய - கொல்லுதலால், திண் திறல் வளை எயிறு சில அரக்கர் - மிக்க வலிமையையும் வளைவான கோரதந்தங்களையு முடைய சில இராக்கதர்கள், தேவர் ஆய் - (இறந்தவுடனே வீரசுவர்க்கம்பெருந்) தேவர்களாகி, வண்டு உழல் புரி குழல் மடந்தைமாரொடும் - வண்டுகள்சுழன்று மொய்க்கத்தக்க அலங்கரித்த கூந்தலையுடைய தேவமாதர்களுடனே (கூடி), தம்முடைய கவந்தம் நாடகம் கண்டனர் - தங்களுடைய தலையற்றஉடற்குறைகளின் கூத்தாட்டத்தைப் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)—தாம் - அசை.

அரக்கரதுஉடல் இராமபாணத்தால் சின்னபின்னப்பட்டுத் துடித்துத் துள்ள உயிர் உடனே தேவசரீரமுற்று அரம்பையரோடுகூடி அவ்வுடம்புகளின் துள்ளலை விநோதமாகக்கண்டு வியந்தன என்பதாம்; விரைவில் தெய்வயாக்கைபெற்றமை விளங்கும். சண்டம்வெம்கடு, திண்திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழிகள். தேவர்கள்கூந்தலில் இயல்பில்வண்டுமொய்யா வாயினும், கூந்தலின் இயற்கைமணமும் அதிற்சூடப்பட்ட மலர்மாலைகளின் செயற்கைமணமும் நன்குவிளங்குதற்பொருட்டு, 'வண்டுழல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார்; இனி, 'வண்டுஉழல்' என்பதற்கு - கைவளைகள்சுழலப்பெற்ற என்று உரைத்து, மடந்தைமார்க்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. (கஉக)

கஉஉ. ஆய்வளைமகளிரோடமரரீட்டத்தர்
தூயவெங்கடுங்கணைதுணித்ததங்கடோள்
பேயொருதலைகொளப்பிணங்கிவாய்களி
ஞெயொருதலைகொளநகையுற்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சிலஅரக்கர்கள்,—அமரர் ஈட்டத்தர் - (இராமபாணங்களாற் போரிலிறந்தவுடனே) தேவர்களின்கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாய், —ஆய் வளை மகளிரோடு-சிறந்தவளையல்களையுடைய தேவமாதர்களுடன்,— தூய வெம் கடு கணை துணித்த தங்கள் தோள் - சுத்தமான மிகக்கொடிய இராமபாணங்களால் துண்டிக்கப்பட்ட தங்கள்தோள்களை, பேய் ஒரு தலை

கொள - பேய்கள் ஒருபக்கத்திலே கௌவிக்கொள்ள, பிணங்கி - (அவற்றோடு) மாறுபட்டு, நாய் - நாய்கள், ஒருதலை - மற்றொருபக்கத்திலே, வாய்களின் கொள - வாயாற்கௌவியிழுக்க, (கண்டு), நகை உற்றார் - பரிகசித்தார்கள்; (எ - று.)

ஆய் வளை - பலவளைகளுள்தெரிந்தெடுத்த வளை. (கஉஉ)

கஉ௩. தெரிகணைமூழ்கலிற்றிறந்தமார்பின
ரிருவினைகடந்துபோயும்பரெய்தினர்
நிருதர்தம்பெரும்படைநெடிதுநின்றவ
னொருவனென்றுள்ளத்தினுலைவுற்றாரரோ.

(இ - ள்.) தெரி கணை - (இராமபிரான்) ஆராய்ந்து எடுத்துவிட்ட அம்புகள், மூழ்கலின் - தைத்துப்பாய்தலால், திறந்த - பிளவுபட்ட, மார்பினர்-மார்பையுடையவர்களாய், இரு வினை கடந்து போய் - பெரிய தீவினையை யொழித்துச்சென்று, உம்பர் எய்தினர் - மேலுலகடைந்த சில அரக்கர்கள்,—'நிருதர்தம் பெரு படை நெடிது-அரக்கர்களுடைய பெரியசேனையோ மிக நீண்டது: நின்றவன்-(அதனிடையில்) நின்ற இராமபிரானோ, ஒருவன் - ஒருத்தனேயாவன்,' என்று - என்றெண்ணி, உள்ளத்தின் உலைவு உற்றார் - மனத்தில் அச்சமடைந்தார்கள்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

கொடியஅரக்கர்கள் இராமபாணம்பட்டவளவிலே இறந்து தேவர்களாயினமையால் அத்தேவர்களுக்கு உரிய குணஞ்செயல்களை உடனேகொண்டு, 'சேனையாகத்திரண்ட அரக்கர்களோ மிகப்பலர்; அவற்றுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்யும் இராமனோ துணையின்றி ஒருவனாயுள்ளான்' என்று இராமபிரானது தனிமையைக் கருதி அஞ்சினர் என்பதாம். இராமனிடத்து மிக்க அன்பையுடைய தேவர்களுக்கு அந்த அன்பின் மிகுதியா லுண்டாகுங் கவலை அரக்கர்களுக்கு விரைவில் உண்டான திறத்தை வியந்துகூறினர். 'நிருதர் தம் பெரும்படை நெடிது நின்றவன் ஒருவ னென்று' என்பதற்கு - அரக்கர்களது பெரியசேனையில் நெடும்பொழுதாக நின்ற இராமபிரான் ஒப்பற்ற பரமாத்மாவேயாவன் என்றறிந்து எனப் பொருள்கூறுதல் 'உள்ளத்தின் உலைவுற்றார்' என்ற வினையை நோக்குமிடத்துச் சிறவாமை காண்க. 'இருவினைகடந்துபோ யும்பரெய்தினர்' என்பதற்கு - இருவகைக் கருமங்களையுங் கடந்துசென்று மோக்ஷலோக மடைந்தவர்களென்று உரைத்தல் மரபன்று.

கஉச. கைக்கரியன்னவன்பகழிகண்டகர்
மெய்க்குலம்வேரொடுந்துணித்துவீழ்த்தின
மைக்கருமனத்தொருவஞ்சன்மாண்பிலன்
பொய்க்கரிகூறியகொடுஞ்சொல்போன்றவே.

(இ - ள்.) கை கரி அன்னவன் பகழி - துதிக்கையையுடைய யானையைப் போன்ற இராமபிரானது அம்புகள், கண்டகர் மெய் குலம் வேரொ

டும் துணித்து வீழ்த்தின - மிகக்கொடிய அரக்கர்களின் உடற் கூட்டங்களை அடியோடு அறுத்துத்தள்ளியவை,—மாண்பு இலன் - பெருந்தன்மையில்லாத தவனுகிய, மை கரு மனத்து ஒரு வஞ்சன் - மைபோலக் கரிய மனத்தை யுடைய ஒருவஞ்சகன், பொய் கரி கூறிய - (நீதித்தலத்திற்) பொய்ச்சாட்சி சொன்ன, கொடு சொல்-கொடிய சொற்களை, போன்ற - ஒத்தன; (எ - று.)

அங்ஙனங் கூறிய பொய்ச்சாட்சிமொழிகள் சொன்னவர்களது குலத்தை வேரோடு அறுத்தல் போல, இராமபாணங்கள் அரக்கர் குலத்தை வேரோடு அறுத்துத் தள்ளின என்பதாம். குலம் வேரொடுந் துணித்து வீழ்த்துதல் மாத்திரத்துக்கு இவ்வுவமை கூறியது. பலத்திலும் மேலான தோற்றத்திலும் நடையிலும் இராமனுக்கு யானை உவமையாதல் மாத்திரமேயன்றி, யானைத் துதிக்கை இராமனது திருத்தோளுக்குத் திரண்டுருண்டு நீண்ட வடிவில் ஒப்புமையாதலும்பற்றி, 'கைக்கரியன்னவன்' என யானைக்கு அடைமொழி கொடுத்துக் கூறினர். கை என்ற அடைமொழி அடுத்ததனுல், கரி யென்ற சொல் - துதிக்கையுடைய தென்ற காரணப்பொருளை நோக்காமல், யானை யென்னுமளவாய், வெறும் பெயர்மாத்திரமாய் நிற்கும். மைக்கருமனம் - மிக்ககளங்கமுடைய மன மென்றபடி; தீயசிந்தையை யுடைமையைக் கரிய தென்றல், மரபு; "அகங் குன்றி, மூக்கிற் கரியா ருடைத்து" என்ற திருக்குறளும்; "சிற்றம்பல மாதரியாக் கூழின் மலிமனம் போன் றிருளா நின்ற கோகிலமே" என்ற திருக்கோவையாரும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. (கஉ௪)

கஉரு. அஞ்சிறையறுபதமடைந்தகீடத்தைத்
தஞ்செனத்தன்மயமாக்குந்தன்மைபோல்
வஞ்சகத்தரக்கரைவளைத்துவள்ளறுன்
செஞ்சரத்தூய்மையாற்றேவராக்கினுன்.

(இ - ள்.) அம் சிறை அறுபதம் - அழகிய இறகுகளையுடைய ஒருசாதி வண்டு [குளவி], தஞ்சு என அடைந்த கீடத்தை - அடைக்கலப் பொருளாகத் தான்கொண்ட புழுக்களை, தன் மயம் ஆக்கும் தன்மை போல்-தனது வடிவமாகச் செய்யுந் தன்மைபோல,—வள்ளல் - வரையாது அருள்செய்யுந் தன்மையையுடைய இராமபிரான், வஞ்சகத்து அரக்கரை வளைத்து - வஞ்சனையையுடைய இராக்கதர்களை வளைத்துக்கொண்டு, செம் சரம் தூய்மையால் தேவர் ஆக்கினுன் - சிறந்த தனது அம்புகளின் பரிசுத்த குணத்தால் (அவர்களைத்) தேவராகும்படி செய்தான்; (எ - று.)—தான் - அசை.

குளவி புழுக்களைப் பிடித்துக் கொட்டித் தன்வடிவமாக்குதல்போல, தேவனுன இராமன் அரக்கர்களையழித்துத் தேவர்களாக்கின னென்பதாம். குளவியென்னும் வண்டு புழுக்களைக் கொண்டுபோய்க் கூட்டில் வைத்து அவற்றின் தலையில் அடிக்கடி கொட்ட அவை குளவியையே நினைத்துக் கொண்டிருத்தலால் அதன் வடிவமாகமாறிச் சிறகு முளைக்கப்பெற்றுப்பறந்து செல்லுந் தன்மையை யடைதல், இயல்பு. அறுபதம் - ஆறுகால்களையுடைய

தெனப் பண்புத் தொகையன்மொழியாகிய காரணக்குறியாம்; சினையாகு பெயரென்பாருமுளர். கீடம்-வடசொல். தஞ்சு-தஞ்சமென்பதன்விகாரம். ()

கசுக. வலங்கொள்போர்மானிடன்வலிந்துகொன்றமை
யலங்கல்வேலிராவணற்கறிவிப்பாமெனச்
சலங்கொள்போரரக்கர்தமுருக்கடாங்கின
விலங்கையினுற்றவக்குருதியாறரோ.

(இ - ள்.) 'வலம் கொள் போர் மானிடன் - வலிமையைக்கொண்ட போரில்வல்ல ஒரு மனிதன், வலிந்து கொன்றமை - (அரக்கர் பலரை) வலியக் கொன்றிட்டதை, அலங்கல் வேல் இராவணற்கு அறிவிப்பாம் - வெற்றி மாலையையணிந்த வேற்படையையுடையஇராவணனுக்குத் தெரிவிப்போம்', என - என்றுஎண்ணி,—அ குருதி யாறு - அங்குண்டான இரத்தநதிகள், சலம் கொள் போர் அரக்கர்தம் உருக்கள் தாங்கின - மாறுபாடு கொண்ட போரையுடைய இராக்கதர்களது உடல்களைக் கொண்டவையாய், இலங்கையின் உற்ற - இலங்கையிற் சேர்ந்தன; (எ - று.)— அரோ ஈற்றசை.

தற்குறிப்பேற்றவணி:— இரத்தப் பெருக்குகள் மிக்கவிசையோடு தென் கடலிற் சேர்ந்து அதனிடையிலுள்ள இலங்காபுரியளவுஞ் சென்றமை இராமனால் நேர்ந்த அரக்கரழிவை அங்குள்ள அரக்கர் கோமானான இராவணனுக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றாற்போன்றதென்பதாம். அரக்கருடல்களையடித்துக் கொண்டுவந்த இரத்தப்பெருக்கு, தன்னைக் கண்டவளவில் அரக்கரழிவை அறிந்துகொள்ளக் காரணமாய்க் கிடக்குமென்க. (கசுக)

கசுஎ. சூழ்ந்ததார்நெடும்படைபகழிசுற்றறப்
போழ்ந்துயிர்குடித்தலிற்புரளப்பொங்கினன்
றாழ்ந்திலன்முத்தலைத்தலைவன்சோரியி
னாழ்ந்ததேரம்பரத்தோட்டியார்க்கின்றான்.

(இ - ள்.) சூழ்ந்த - (தன்னைச்) சுற்றிலும்வந்த, தார் நெடு படை - அணிவகுப்பையுடைய பெரிய இராக்கதசேனைகளை, பகழி - இராமபாணங்கள், சுற்றற போழ்ந்து - எப்புறத்தும் பிளந்து, உயிர் குடித்தலின் - கொன்றதனால், புரள - (அவை கீழ்விழுந்து) புரள,—(அதுகண்டு), முத்தலைத் தலைவன் - திரிசிரனென்னும் படைத்தலைவன், பொங்கினன் - கோபம் மூண்டு, தாழ்ந்திலன் - சிறிதுங் காலதாமதஞ் செய்யாமல், சோரியின் ஆழ்ந்த தேர் அம்பரத்து ஓட்டி - இரத்தத்திற் புதைந்த (தனது) தேரை ஆகாயத்திலே செலுத்தி, ஆர்க்கின்றான் - கர்ச்சனைசெய்கின்றவனானான்; (எ - று.)

நிலத்தில் மிக்க இரத்தச் சேற்றில் தேர் புதைந்து மேற்செல்லமாட்டாமையின் அதனை ஆகாயமார்க்கத்தாற் செலுத்தினனென்க. தாழ்ந்திலனென்பதற்கு - பொறுக்கமாட்டாதவனா யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

தார் - போர்மாலையுமாம். அம்பரம் - வடசொல். உயிர்குடித்தல் - உயிர் கவர்தல். (கஉள)

கஉஅ. ஊன்றியதேரினனுருமின்வெங்கணை
வான்றொடர்மழையெனவாய்மையாவர்க்குஞ்
சான்றெனநின்றவத்தருமமன்னவன்
றோன்றறன்றிருவுருமறையத்தூவினான்.

(இ - ள்.) ஊன்றிய தேரினன் - (இராமனெதிரில்) நிலைநிறுத்திய தேரையுடையவனாய்,—(திரிசிரன்),—வாய்மை - தவறாதசத்தியத்தில், யாவர்க்கும் சான்று என - எல்லோர்க்கும் சாட்சியாக, நின்ற—, அத் தருமம்மன்னவன் - தருமமார்க்கத்தையுடைய அந்தத்தசரதசக்கரவர்த்தியினது, தோன்றல்தன் - குமாரனான இராமனது, திருஉரு - அழகிய திருமேனி, மறைய - மறையும்படி, உருமின் வெம் கணை - இடிபோன்ற கொடிய அம்புகளை, வான் தொடர் மழை என - வானத்திற் பொருந்திய மழைபோல, தூவினான் - மிகுதியாகச் சொரிந்தான்; (எ - று.)

கைகேயிக்குக் கேட்ட இரண்டு வரங்கொடுப்பதாகச் சம்பராசுரயுத்தத்தில் வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்தமையைப் பின்பு தவறமாட்டாமல் அக்கைகேயியின் கொள்கைக்குக் குறுக்குச்சொல்ல அஞ்சி இராமனைப் பிரிந்து அப் புத்திரசோகத்தால் உயிர்நீத்துப் புகழை நிலைநிறுத்திய தசரதசக்கரவர்த்தி சத்தியந்தவறாமைக்கு யாவருங் கொண்டாடி யெடுத்துக் காட்டும் நல்ல திருஷ்டாந்தமாதலால், 'வாய்மை யாவர்க்குஞ் சான்றென நின்ற வத் தருமமன்னவன்' என்றார். தோன்றல் - தோன்றியவன், மகன்; அல் - கருத்தாப் பொருள்விகுதி. தருமம் அன்னவன் என எடுத்து, தருமத்தின் சொரூபத்தை யொத்தவனென்றும் உரைக்கலாம்; "இம்மாண் கதைக் கோரிறையாய இராம னென்னும், மொய்ம்மாண் கழலோற் றரு நல்லறமூர்த்தி யன்னான்" என்றார் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தும். (கஉஅ)

கஉகூ. தூவியசரமெலாந்துணியவெங்கணை
யேவினனிராமனுமேவியேழிரு
பூவியல்வாளியாற்பொலங்கொடேரழித்
தாவிவெம்பாகனையழித்துமாற்றினான்.

(இ - ள்.) தூவிய சரம் எலாம் துணிய - (அத்திரிசிரன்) சொரிந்த அம்புகளெல்லாம் துணிபடும்படி, இராமனும்—, வெம் கணை ஏவினன் - கொடிய பாணங்களைத் தொடுத்தான்; ஏவி - அங்ஙனந்தொடுத்து, பூ இயல் ஏழ் இருவாளியால் - பொலிவுகொண்ட பதினான்கு பாணங்களால், பொலம் கொள் தேர் அழித்து - பொன்மயமாய்ப் பொருந்திய (அவன்) தேரை நாசப்படுத்தி, வெம் பாகனை ஆவி அழித்து மாற்றினான் - கொடிய (அவனது) சாரதியையும் உயிரழித்தொழித்தான்; (எ - று.)

'ஏவி' என்றது, அநுவாதம். இரண்டாம் அடி - முற்றுமோனை. மேவி எனப் பதம்பிரித்து, விரும்பியென்று உரைப்பாருமுளர். ஆவியழித்து - கொன்று. மாற்றுதல்-அரக்கனைத் தேவனுக்குதலுமாம். 'பூவியல் வாளி' என்பதற்கு - (மன்மதனுக்குப் பாணமாய்க் குறித்த இலக்கைவருத்துவதில் தவறாத) மலர்களை யொத்த அம்புகளென்று உரைப்பினும் அமையும். ()

கஈ0. அன்றியுமக்கணத்தமரரார்த்தெழப்
பொன்றெரிவடிம்புடைப்பொருவில்வாளியால்
வன்றொழிறீயவன்மகுடமாத்தலை
யொன்றொழித்திரண்டையுமுருட்டினனரோ.

(இ - ள்.) அன்றியும் - கீழ்க்கூறியவை யல்லாமலும், அ கணத்து - அந்த க்ஷணத்தில், அமரர் ஆர்த்து எழ - தேவர்கள் (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரஞ் செய்து கிளரும்படி, (இராமன்), பொன் தெரி வடிம்பு உடை பொரு இல்வாளியால் - பொன்மயமாய் விளங்குகிற கூர்நுனியை யுடைய ஒப்பில்லாத அம்புகளால், வல் தொழில் தீயவன் மகுடம் மா தலை - கொடுந்தொழில்களை யுடைய துஷ்டனை அத்திரிசிரனது கிரீடமணிந்த பெரிய மூன்று தலைகளுள், ஒன்று ஒழித்து இரண்டையும்-ஒன்று தவிர்த்து மற்றைய இரண்டையும், உருட்டினன் -(அணிபட்டுக்) கீழ்விழுந்துருளச்செய்தான்; (எ-று.)

பொன்று எரி எனப்பிரித்து, பகையழிதற்குக் காரணமான நெருப்பை யுமிழும் நுனியையுடைய என்றலும் ஒன்று. (கஈ0)

கஈக. தேரழிந்தவ்வழித்திரிசிராவெனும்
பேரழிந்ததனினுமறம்பிழைத்திலன்
வாரழிந்துமிழ்சிலைவானநாட்டுழிக்
காரிழிந்தாலெனக்கணைகள்சிந்தினான்.

(இ- ள்.) அ வழி - அவ்விடத்து, தேர் அழிந்து - (தனது) இரதமும் அழிந்து, திரிசிரா எனும் பேர் அழிந்ததனினும் - திரிசிரனென்ற தனது பெயரின் பொருளும் அழிந்ததனாலும், மறம் பிழைத்திலன் - கொடுமை நீங்காதவனாய், (அவ்வரக்கன்),—வார் அழிந்து உமிழ் சிலை - நீட்சியொழிந்து [வளைந்து] அம்புகளை வெளிவிடுந் தன்மையதான (தனது) வில்லினின்று, வான நாட்டுழி கார் இழிந்தால் என - ஆகாயத்தில் காளமேகம் இறங்கினாற் போல, கணைகள் சிந்தினான் - அம்புமழை பொழிந்தான்; (எ - று.)

வானத்தில் நின்று அம்புசொரிந்தமை தோன்ற, 'வானநாட்டுழிக் காரிழிந்தாலெனக் கணைகள் சிந்தினான்' என்றார். இங்கு, 'வானநாடு' என்றது, அந்தரத்தை. தனது தேரும் மூன்றுதலைகளுள் இரண்டுதலைகளும் அழிந்ததனாலும் அதைரியப்படாமல் என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. திரிசிரா வெனும்பேர் அழிந்து-மூன்றுதலைகளை யுடைமைபற்றிவந்த காரணப்பெயராகிய திரிசிரனென்ற பெயர் இரண்டுதலைகள் போய்விட்டதனால் அமையப்

பெறுமல் என்றவாறு; திரிசிரனுயிருந்தவன் ஏகசிரனுயினனென்க. திரிசிரா - த்ரிசிரா : என்ற வடசொல்லின் திரிபு. நாட்டுழி, உழி - ஏழனுருபு.

கநஉ. ஏற்றியநுதலினனிருண்டகார்மழை
தோற்றியவில்லொடுந்தொடாமீமிசைக்
காற்றிடையழிந்தெனக்கார்முகத்தையு
மாற்றரும்பகழியாலறுத்துமாற்றினன்.

(இ - ள்.) ஏற்றிய நுதலினன் - (கோபத்தால்) நெறித்து நெற்றியின்மேலேற்றிய புருவத்தையுடையவனாய், (திரிசிரன்), இருண்ட கார் மழை தோற்றிய வில்லொடும் தொடா - இருட்சிபெற்ற கார்காலத்துமழையை (அம்புசொரிதலால்) உண்டாக்குகிற வில்லுடனே விடாதுநெருங்கிப் போர்செய்ய, மீமிசை காற்று இடை அழிந்து என - வானத்தின்மீது அடிக்கிற காற்றினால் (மேகம்) இடையிலே சிதறியழிந்தாற்போல (அழியும்படி), கார்முகத்தையும் - (அவனுடைய) வில்லையும், மாற்று அரு பகழியால் அறுத்து மாற்றினன் - (எவராலும்) விலக்கவொண்ணாத (தனது) பாணங்களால் துணித்தொழித்தான், (இராமன்); (எ - று.)

'ஏற்றியநுதலினன்' என்ற தொடர், இராமனைக் குறிப்பதாகவுமாம்; கoக - ஆங் கவியில் "சிலையொடு புருவங் கோட்டினன்" என வந்தமை காண்க. இனி, வானத்தில் நின்ற திரிசிரனை நோக்கி உயரஎடுத்த நெற்றியையுடையவனாய் எனினும் அமையும். மீமிசை - மிகமேலான இடம்; ஒருபொருட்பன்மொழி. காற்றிடை யென்பதற்கு - ஏழனுருபு மூன்றனுருபின் பொருளில் வந்த உருபுமயக்கமாக, காற்றினா லென்று பொருள் கொள்ளவும் அமையும். கார்முகம் - வடசொல்; (போர்த்) தொழிற்கு உரியது; கர்மம் - தொழில். (கநஉ)

வேறு.

கநந. வில்லிழந்தனனென்னினும்விழித்தவாண்முகத்தி
னெல்லிழந்திலனிழந்திலன்வெங்கதமிடிக்குஞ்
சொல்லிழந்திலன்றோள்வலியிழந்திலன்சொரியுங்
கல்லிழந்திலனிழந்திலன்கறங்கெனத்திரிதல்.

(இ - ள்.) (அத்திரிசிரன்), வில் இழந்தனன் என்னினும் - வில்லையிழந்திட்டானாயினும், விழித்த வாள் முகத்தின் எல் இழந்திலன் - உறுக்கிப் பார்க்கின்ற பிரகாசமுள்ள தனதுமுகத்தின் ஒளியையிழந்தானில்லை; வெம் கதம் இழந்திலன் - கொடிய கோபத்தையிழந்தானில்லை; இடிக்கும் சொல் இழந்திலன் - இடிமுழக்கம்போலக் கர்ச்சித்துக்கூறுகிற வீரவார்த்தைகளையிழந்தானில்லை; தோள் வலி இழந்திலன் - தோள்களின் வலிமையையிழந்தானில்லை; சொரியும் கல் இழந்திலன் - (இராமன்மேல் எடுத்துச்)

சொரியுங் கற்களை யிழந்தானில்லை; கறங்கு என திரிதல் இழந்திலன் - காற்ருடிபோலச் சுழலுந்தொழிலை யிழந்தானில்லை; (எ - று.)

வில்ஒழிந்தபின்பும் அவன் அதைரியப்படாமல் 'வீரவாதம்பேசிக்கொண்டு தானொருவனே எப்புறத்துஞ் சுற்றிவந்து புஜபலத்தால் கற்களை யெடுத்து இராமன்மேற் சொரிந்தன னென்பதாம்; இதனால், அவனதுமனோ பலம் விளங்கும். "அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியும்" என்றபடி அவன் முகத்திலொளியிழவாமை மனத்தில் துணிவிழவாமையை அறியக்கிடத்தலை விளக்குவார், 'முகத்தினெல்லிழந்திலன்' என்றார். ஆண் முகம் எனப் பிரித்து, பராக்கிரமம்விளங்கும் முகமென்று உரைப்பாருமுளர். எல் - ஒளிகுறிக்கும் இடைச்சொல்.

இதுமுதல் ௨௧ - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ௬௦ - ஆங் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (௩௯௩)

௩௯௪. ஆளிரண்டுநூறுளவெனவந்தரத்தொருவன்
மூளிரும்பெருமாயவெஞ்செருமுயல்வானைத்
தாளிரண்டையுமிரண்டுவெங்கணைகளாற்றடிந்து
தோளிரண்டையுமிரண்டுவெங்கணைகளாற்றுணித்தான்.

(இ - ள்.) அந்தரத்து - ஆகாயத்திலே, ஒருவன் - தான் தமியனாய் நின்றுகொண்டே, இரண்டு நூறு ஆள் உள என - இருநூறுசனங்கள் உள்ளனபோல, மூள் இரு பெரு மாயம் வெம் செரு முயல்வானை - தொடங்கிய மிகப்பெரிய மாயையையுடைய கொடிய போரைச்செய்கிற திரிசிரானை, தாள் இரண்டையும் இரண்டு வெம் கணைகளால் தடிந்து - இரண்டுகால்களையுங் கொடிய இரண்டுஅம்புகளால் துண்டித்து, தோள் இரண்டையும் இரண்டு வெம் கணைகளால் துணித்தான் - இரண்டுதோள்களையுங் கொடிய இரண்டு அம்புகளால் துண்டித்தான்; (எ - று.)

முயல்வானைத் தாளிரண்டையுந் தடிந்து தோளிரண்டையுந் துணித்தான் என்ற இது - இரண்டுசெயப்படுபொருள் வந்த வினை; அன்றி, உருபு மயக்கமாக, முயல்வானை யென்பதற்கு முயல்வானது என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. ஆள் உள என்ற முடிபு வழாநிலையாதல், ௩௦௫ - ஆங் கவியிற் கூறியவாற்றால் விளங்கும். இரும்பெரு - ஒருபொருட்பன்மொழி. தானொருவன் போர்செய்தலே இருநூறுபேர் போர்செய்தல் போலத் தோன்றும்படி பெருமாயையாற் கடும்போர்செய்த திரிசிரனை இராமன் பாணங்களால் மாயையையொழித்துத் தாளுந் தோளுந் துணித்தன னென்க. (௩௯௪)

௩௯௫. அற்றதாளொடுதோளினனயிலெயிறிலங்கப்
பொற்றைமாமுழைப்புலாலுடைவாயினன்புகுந்து
பற்றவாதரிப்பான்றனைநோக்கினன்பரியான்
கொற்றவார்சிலைச்சரங்கொடுதலையையுங்குறைத்தான்.

(இ - ள்.) அற்ற தாளொடு தோளினன் - கால்களுங் கைகளும் அறுபட்டவனாய், (அதன்பின்னும்), அயில் எயிறு இலங்க - கூரிய பற்கள் வெளி விளங்க, பொற்றை மா முழை புலால் உடை வாயினன் - மலையின் பெரிய குகை போன்ற புலால்நாற்றமுடைய வாயைத் திறந்துகொண்டவனாய், புகுந்து பற்ற ஆதரிப்பான்தனை - (தன்மேல்) விழுந்து (தன்னைக்) கவ்விக் கொள்ள விருப்புற்றவனான அத்திரிசிரனை, நோக்கினன் - பார்த்து, (இராமபிரான்), பரியான் - சிறிதும் இரக்கங்கொள்ளாதவனாய், கொற்றம் வார் சிலை சரம் கொடு தலையையும் குறைத்தான் - வெற்றியைத்தருகிற நீண்ட வில்லினின்று எய்த அம்பினால் (முன்புதுணிபடாத ஒற்றைத்) தலையையுந் துணித்தான்; (எ - று.)

நிராயுதனாய்க் கால்கைகளாகிய முக்கியஅவயவங்களும் போய் நின்ற நிலையிலும் அவன் கொடுமை யொழியாமல் இராமனைத் தான் விழுங்கிவிடக் கருதின னாதலால், அவன்பக்கல் பெருமான் பரிவுகொண்டில னென்க. ()

கஙசு. திரிசிராவெ னுஞ்சிகரமண்சேர் தலுஞ்செறிந்த
நிருதரோடினர்தூடணன்விலக்கவுநில்லார்
பரிதிவாளினர்கேடகத்தடக்கையர்பரந்த
குருதிநீரிடைவார்கழல்கொழுங்குடர்தொடக்க.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) திரிசிரா எனும் சிகரம் - திரிசிரனென்கிற மலைச்சிகரம், மண் சேர்தலும் - தரையில் விழுந்தவளவிலே,—பரிதி வாளினர் - சூரியன்போல விளங்குகிற வாட்படையை யுடையவர்களும், கேடகம் தட கையர் - கேடகத்தைப் பிடித்த பெரியகைகளை யுடையவர்களுமாய், செறிந்த - முன்புஅடர்ந்துநின்ற, நிருதர் - அரக்கர்கள், தூடணன் விலக்கவும் நில்லார் - தூஷணனென்ற சேனாதிபதி (ஓடன்மி னென்று தங்களை) மறுக்கவும் நில்லாதவர்களாய், ஓடினர் - ஓடினார்கள்; (அவர்களிற் சிலருடைய), வார் கழல் - நீண்ட கால்கள், பரந்த குருதி நீரிடை - பரவிய இரத்தவெள்ளத்திலே யுள்ள, கொழு குடர் - கொழுத்தகுடல்களிலே, தொடக்க - மாட்டிக்கொள்ள, (எ - று.)— (அதுகண்டு), 'வானவர் கைபுடைத்து ஆர்த்தார்' என வருங்கவியோடு முடியும்.

போரில் நிற்கமாட்டாமல் மிக அஞ்சி ஓடிப்போகிற நிலையிலும் சிலர்க்கு அங்ஙனஞ் செல்லவொண்ணாதபடி தற்செயலாய்த் தடைநேர்கிற ஊழ்வினையின் கொடுமை, ஈற்றடியில் விளங்கும்; அடுத்த நான்குகவிகளிலும் இதுகாண்க. கைகளிற் படைக்கலம் இருக்கையிலும் போர்க்குத் துணியாத அவர்களது ஆற்றலின்மையை விளக்குதற்கு, 'பரிதிவாளினர், கேடகத் தடக்கையர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். (கஙசு)

கஙஎ. கணத்தின்மேனின்றவானவர்கைபுடைத்தார்த்தார்
பணத்தின்மேனிலங்குழியுறக்கால்கொடுபதைத்தார்
நிணத்தினமேல்விழுந்தழுந்தினர்சிலர்சிலர்நிவந்த
பிணத்தின்மேல்விழுந்துருண்டனருயிர்கொடுபிழைப்பார்.

(இ - ள்.) (அஞ்சியோடிய அரக்கர்களுடைய கால்கள் படுகளத்திற் கிடந்த குடல்களிலே சிக்கியதனைக் கண்டு), கணத்தின்மேல் நின்ற வானவர் கைபுடைத்து ஆர்த்தார் - கூட்டமாகத்திரண்டு வானத்தில்நின்ற தேவர்கள் (களிப்போடு பரிகசித்துக்) கைகொட்டி யாரவாரித்தார்கள்; சிலர் - மற்றும் சிலஅரக்கர்கள், பணத்தின் மேல் நிலம் குழி உற கால் கொடு பதைத்தார் - (ஆதிசேஷனது) படங்களின்மேலுள்ள பூமி குழிபடும்படி தங்கள் கால்களைப் பதியவைத்துக்கொண்டு விரைந்தோடினவர்களாய், நிணத்தின்மேல் விழுந்து அழுந்தினர் - (அங்குக்கிடந்த) கொழுப்பில் வழுக்கிவிழுந்து (அச்சேற்றில்) ஆழ்ந்தார்கள்; சிலர் - வேறு சிலஅரக்கர்கள், உயிர் கொடு பிழைப்பார் - உயிரை யழியாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டு பிழைத்தோடுபவர்களாய், நிவந்த பிணத்தின்மேல் விழுந்து உருண்டனர் - உயர்ந்த பிணங்களின்மேல் இடறி விழுந்து கீழ்ப்புரண்டார்கள்; (எ - று.)

மேல்நின்ற வானவர் - போர்காண வந்தவர். இப்பாட்டின் முதலடியை மற்றையடிகளின்பின் இயைத்துப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். பணம்-வடசொல். கீழிருந்து தாங்குகிற ஆதிசேஷனது முடியளவும் தரை குழிபடும்படி யென்பது, 'பணத்தின்மேல் நிலங் குழியுற' என்பதன் கருத்து. நிணத்தில் வழுக்காதபடி குறிக்கொண்டு கால்களை ஊன்றி யூன்றி வைத்து ஓடுகையிலும் வழுக்கி வீழ்ந்து ஆழ்ந்தமை தோன்ற, 'நிலங்குழியுறக் கால்கொடு பதைத்தார்' என்றார். (கஙஎ)

கஙஅ. வேய்ந்தவாளொடுவேலிடைமிடைந்தனவெட்ட
வோய்ந்துளார்சிலருலந்தனருதிரநீர்யாற்றிற்
பாய்ந்துகால்பறித்தழுந்தினர்சிலர்சிலர்பயத்தா
னீந்தினர்நெடுங்குருதியங்கடல்புக்குநிலையார்.

(இ - ள்.) சிலர் - (அஞ்சிஓடுகிற) சில அரக்கர்கள், இடை - இடைவழியிலே, வேய்ந்த வாளொடு வேல் - (முன்பு இறந்துவிழுந்துகிடக்கிற அரக்கர்கள் கைகளிற்) கொண்டுள்ள வாள்களும் வேல்களும், மிடைந்தன வெட்ட - நெருங்கினவையாய் (த் தமதுகால்களை) ஊறுபடுத்துதலால், ஓய்ந்துளார் - தளர்ச்சியடைந்தார்கள்; சிலர்—, உலந்தனர் உதிரம் நீர் யாற்றில் - முந்தியிறந்த அரக்கர்களது இரத்தநதியில், பாய்ந்து - இழிந்து, கால் பறித்து - கால்கள் இழுக்கப்பட்டு, அழுந்தினர் - முழுகிப்போனார்கள்; சிலர்—, பயத்தால் - அச்சத்தால், நெடு குருதி கடல் புக்கு - பெரிய இரத்தக்கடலில் இறங்கி, நீந்தினர் - நீந்திச்சென்றவர்கள், நிலையார் - (அங்கு) நிலைக்கொள்ளாதவரானார்கள்; (எ - று.)—அம் - சாரியை.

வேய்தல் - அலங்காரமாகத்தரித்தல். அவர்கள் கையிற்பிடித்த ஆயுதங்கள் போர்வெற்றிக்கு உதவாமற் கைகளுக்கு ஒரணிகலம் போலுதல் மாத்திரமாயினமையால், 'வேய்ந்த வாளொடுவேல்' என்றார். ஒய்தல் - ஒட்மொழிதல். உலந்தனர் - பெயர். அச்சத்தால் இரத்தக்கடலில் இழிந்து நீந்திக்கொண்டே அதனைக் கடந்து அப்பாற் சென்றாயினும் உயிர்பிழைக்கலாமென்று துணிந்து முயன்றவர் ஆழ்ந்த அப்பரப்பில் தாவரிக்கமாட்டாமல் கால்கை ஓய்ந்திட்டனர் என்பது, இறுதிவாக்கியத்தின் கருத்து. (கங-அ)

கங-கூ. கச்சும்வாளுந்தங்காறொடர்ந்தீர்வனகாணு
ரச்சமென்பதொன்றுருவுகொண்டாலெனவழிவா
ருச்சவீரன்கைச்சுடுசரநிருதர்நெஞ்சுருவத்
தச்சுநின்றனகண்டனரவ்வழித்தவிர்ந்தார்.

(இ - ள்.) கச்சும் - (தம்தமது) இடைக்கச்சும், வாளும் - (அதிற்சொருகப்பட்டுள்ள) உடைவாளும், தம் கால் தொடர்ந்து ஈர்வன - (விரைந்தோடுகையில் நழுவிவிழுந்து) தங்கள் கால்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அறுப்பவற்றை, காணார் - அறியாதவர்களாய், (இராமபாணங்கள் தாம் தம்மைத் தடுத்துப்பிடித்து அறுக்கின்றன வென்றெண்ணி), அச்சம் என்பது ஒன்று உருவுகொண்டால் என அழிவார் - பயமென்கிற ஒருகுணமே வடிவமெடுத்தாற்போல (மிக அஞ்சி) மனமழியும் அரக்கர்கள், (அவ்விடத்தில்), நிருதர் நெஞ்சு உருவ தச்சு நின்றன - (அங்குக்கிடக்கிற) அரக்கர்களது மார்புமுழுதுந் துளைபடும்படி தைத்துநின்றவையான, உச்ச வீரன் கை சுடு சரம் - சிறந்தவீரனான இராமனது கையினா லெய்யப்பட்ட வெவ்விய அம்புகளை, கண்டனர் - பார்த்தவர்களாய், அ வழி தவிர்ந்தார் - அந்தவழியில்(தாம்செல்லுதலை) நீங்கினார்கள்.

தொடர்தல் கச்சுக்கும், ஈர்தல் வாளுக்குமாகக் கொண்டு முறைநிரனிறைப்பொருள் கோளாக்குக. தச்சு-போலி. 'மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்' என்றாற்போல, அதிகபயங்கொண்ட அரக்கர்களுக்குத் தமது கச்சும் வாளுமே பயகாரணமாயின; அதனோடு பிறர்மேல் தைத்துநின்ற அம்புகளே தம்மேல் தைக்கின்றாப்போல அச்சந்தந்தன வென்க.

கச0. மண்டியோடினர்சிலர்நெடுங்கடகரிவயிற்றிற்
புண்டிறந்தமாமுழையிடைவாளொடும்புகுவார்
தொண்டைநீங்கியகவந்தத்தைத்துணைவநீயெம்மைக்
கண்டிலேனெனப்புகலெனக்கைதலைக்கொள்வார்.

(இ - ள்.) மண்டி ஓடினர் சிலர்-விசைகொண்டு ஓடிய சில அரக்கர்கள், நெடு கட கரி வயிற்றில் - பெரிய மதயானைகளின் வயிற்றில், புண் திறந்த - (இராமபாணத்தாலுண்டான) விரணங்கள் வாய்விட்ட, மா முழையிடை - பெரிய குகைகளில், வாளொடும் புகுவார்-(கையிலேந்திய) வாட்படையுடனே நுழைந்துசெல்பவர்களாய், தொண்டை நீங்கிய கவந்தத்தை - (அரு

கில்நின்ற) தொண்டையறுபட்ட உடற்குறையை நோக்கி, 'துணைவ-நண் பனே! நீ எம்மை கண்டிலேன் என புகல்-நீ எம்மைப்பார்த்திலே னென்று சொல்', என - என்று வேண்டி, கைதலை கொள்வார் - தங்கள் கைகளை தலைமேற் கொண்டு (அக்கவந்தத்தை) நமஸ்கரிப்பார்கள்; (எ - று.)

இராமபாணத்துக்குப் பயந்து மலைக்குகையில் ஓடியொளித்து உயிர் பிழைக்கக்கருதிச் செல்பவர் இடையில் பெரியயானையின் வயிற்றில் விரணப்பட்டதனாலாகிய பெருந்துளையைக் கண்டு அதனையே மலைக்குகை யென்றுமயங்கி அதனுள்ளே யொளிக்கச் சென்றார்கள்; அங்ஙனஞ்செல்லு கையில், அருகில்நின்ற தலையற்றவுடற்குறையை நோக்கி, இராமன் எம் மைத் தேடிவந்தால் நீ எங்களைக்கண்டிலே னென்று சொல் லென்று வேண் டிக் கைகூப்பி வணங்கின ரென்றதனால், கவந்தத்துக்குக் காணுந்தன்மையும் பேசுந்தன்மையும் இல்லை யென்ற இயல்பையும், அச்சமிகுதியாலாகிய மதி மயக்கத்தால்அறிந்திலரென்பது போதரும். 'வாளொடும் புகுவார்' என்றது, அவர்களதுபோர்த்திறமையை நன்குவிளக்கும். (கசO)

இனி, தூஷணன் வந்து போருதலும் அழிதலுங் கூறுகிறார்.

கசக. அனையராகியவரக்கரையாண்டொழிற்கமைந்த
வினையநீங்கியமனித்தரைவெருவன்மினன்ன
நினையுநானுமக்குரைப்பதுமுண்டெனநின்றே
துனையும்வாம்பரித்தேரினன்றாடணன்சொன்னான்.

(இ - ள்.) அனையர் ஆகிய அரக்கரை - அத்தன்மையராய் அஞ்சியோடு கிற இராக்கதர்களை (நோக்கி),—துனையும் வாம் பரி தேரினன் தூடணன்- விரைந்த தாவிச்செல்லுங் குதிரைகள் பூண்ட தேரின்மே லேறியவனான தூஷணன்,—'ஆண் தொழிற்கு அமைந்த வினையம் நீங்கிய மனித்தரை- பராக்கிரமத்தொழிற்குப்பொருந்திய தந்திர மில்லாத இம் மனிதர்களுக்கு, வெருவன்மின் -(நீங்கள்) அஞ்சவேண்டா; அன்ன நினையும் நான் - அத்தன் மையவற்றை [அஞ்சவேண்டாத காரணங்களை] நினைக்கிற நான், உமக்கு உரைப்பதும் உண்டு - உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய விஷயமும் உள்ளது', என - என்று, நின்று சொன்னான் - நிலைநின்று கூறினான்; (எ - று.)

தூடணன் அரக்கரைச் சொன்னான் - என இயையும். தங்களைப்போல மாயையால் வஞ்சகப்போர்செய்யாமல் கபடமின்றித் தருமயுத்தஞ்செய்தலை யே ஒருகுறையாக்கி, 'ஆண்டொழிற்கமைந்த வினையநீங்கிய மனித்தர்' என் றான். மனித்தர்-விரித்தல். "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்தும் இரண்டும், எச்சமில வே பொருள்வயினான" என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி அஞ்சுதல் என்ற வினைக்கு ஐந்தாம்வேற்றுமை இரண்டாம்வேற்றுமை யென்னும் இரண்டும் உரியனவாதலால், இங்கு 'மனித்தரை வெருவன்மின்' எனஇரண்டாம்வேற் றுமையாற் கூறினார். வெருவன்மின்-ஏவற்பன்மை. அன்ன-பெயர். 'அன்ன நினையும்' என்பதை உமக்கு'என்பதனோடுஇயைத்து, அப்படிப்பட்டவற்றை

[அச்சங்களை] மனத்திற்கொண்ட உங்களுக்கு என்றும் உரைக்கலாம். 'உரைப்பதும் உண்டு' என்று தொடங்கி அவன்சொன்ன வார்த்தைகளை அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க. வாம்—வாவும். (கசக)

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - தூடணன் அரக்கர்க்குத் தைரியங்கூறுதல்.

கசஉ. வச்சைபாமெனும்பயமனத்துண்டெனவாழுங்
கொச்சைமாந்தரைக்கோல்வளைமகளிருங்கூசார்
நிச்சயம்மெனுங்கவசந்தானிலைநிற்பதன்றி
யச்சமென்னுமீதாருயிர்க்கருந்துணையாமோ.

(இ-ள்.) வச்சை ஆம் எனும் - பழிப்புக்குக் காரணமா மென்று சொல்லப்படுகிற, பயம் - அச்சம், மனத்து உண்டு என - தங்கள்மனத்திலே உள்ளதாக, வாழும் - உயிர்வாழ்கிற, கொச்சை மாந்தரை - இழிவையுடைய மனிதர்களுக்கு, கோல் வளை மகளிரும் - அழகிய வளையல்களை யணிந்த மாதர்களும், கூசார் - அஞ்சமாட்டார்கள்; (அன்றியும்), நிச்சயம் எனும் - மனத்துணிவென்கிற, கவசம் தான் - கவசமே, நிலை நிற்பது அன்றி - (போரில் உயிரைப் பாதுகாத்து) நிற்கக்கூடியதல்லாமல், அச்சம் என்னும் ஈது - பயமென்கிற இக்குணம், ஆர் உயிர்க்கு அரு துணை ஆமோ - அரிய உயிருக்கு அருமையான காக்குந்துணையாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி] ; (எ - று.)

அரக்கரைக் கண்டுஅஞ்சிப் பழிப்படைபவரான கீழ்மையுள்ள மனிதர்களுக்கு அரக்கமாதர்களும் அஞ்சார்; அங்ஙனமாக, ஆடவராகிய நீங்கள் அஞ்சுவதென்னே யென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. வசையென்பது, எதுகைநோக்கி, வச்சை யென விரிந்தது. கோல் - கோல மென்பதன் விகாரம். உம் - இழிவுசிறப்பு. அழியாத தைரியமே கவசம்போல் உயிரைப் பாதுகாக்குமேயன்றி, அச்சம் அங்ஙனம் காவா தென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. நிச்சயம் - வடசொல். நிச்சயம்மெனும், மகரவொற்று - விரித்தல். கவசம் - பகைவர் படைக்கலங்களால் உடம்புஊறடையாதபடி பாதுகாப்பதாதலால், அங்ஙனம் பாதுகாக்கும் போர்த்துணிவைக் கவசமாக உருவகபடுத்தினர். ஆருயிர் - இன்றியமையாமையால் எவ்வகையாலும் ஓம்பப்படும் உயிர். அருந்துணை - கிடைத்தற்கரியதுணை. "கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடியெதிர்நிற்கும், ஆற்ற லதுவே படை" என்ற திருக்குறளினாலும், மனவலிமை இன்றியமையாச்சிறப்பினதாதல் அறிக. (கசஉ)

கசங. பூவராவுவேற்புரந்தரனோடுதான்பொன்று
மூவரோடுதான்முன்னின்றுமுட்டியமுனையி
லேவரோடினமிராக்கதர்நமக்கிடைந்தோடுந்
தேவரோடுகற்றறிந்துளிராமெனத்திகைத்தீர்.

(இ-ள்) பூ அராவு வேல்-பொலிவுபெற்றதும் கூர்மையாக மிகஅராவப்பட்டதுமான வேலாயுதத்தையுடைய, புரந்தரனோடு - தேவேந்திரனுடனும்,

பொன்று மூவரோடு - அழிவில்லாத திரிமூர்த்திகளுடனும், முன் நின்று முட்டிய - முன்பு எதிர்நின்று தாக்கிய, முனையில்-போரில், எவர் இராக்கதர் ஓடினர் - எந்தஅரக்கர் அஞ்சியோடினார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; நும க்கு இடைந்து ஓடும் தேவரோடு - உங்களுக்கு அஞ்சியோடுகிற தேவர்களி டத்தில், கற்று அறிந்தனிர் ஆம்-(அஞ்சியோடுதலைப் பின்பு) பயின்று அறிந் தீர்போலும், என - என்றுசொல்லும்படி, திகைத்தீர் - (இப்பொழுது) அஞ்சி மதிமயங்கினீர்கள்; (எ - று.)

தான் என்ற இரண்டும் - உயர்வுசிறப்புப் பொருளை விளக்கும். புரந் தரன் - (பகைவர்) நகரமழிப்பவன். மூவர் - தொகைக்குறிப்பு; அயன், அரி, அரன். தேவராசனான இந்திரனோடும், முத்தொழில்செய்யும் முதற் கடவுளரான திரிமூர்த்திகளோடும் நேர்ந்த போர்களில் எதிலும் அரக்கரெவ ரும் அஞ்சியோடினதில்லையே; அப்படிப்பட்ட உங்களுக்கு எதிரில் பல முறை அஞ்சியோடுகிற தேவர்களைப் பார்த்துப்பார்த்து அத்தொழிலை நீங்க ளும் கற்றுக்கொண்டீர்களோ? என்றான். இதனால், இவனது செருக்கு நன்கு விளங்கும். 'பூவராவுவேற் புரந்தரன்' என்றும், 'பொன்றுமூவர்' என்றும் அடைமொழி கொடுத்துக் கூறினதனால், அழிவில்லாத வச்சிரா யுதத்தையுடைய இந்திரனுக்கும் அழிவில்லாமையையுடைய மும்மூர்த்திக ளுக்கும் என்றும் அஞ்சாத உங்களுக்கு எளியமனிதரைக் கண்டு ஓடுதல் இயற்கைக் குணமாகாது செயற்கைக்குணமேயாம் என்றான். தேவரோடு என்றவிடத்து, மூன்றனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக் கம்: இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இப்படி மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வருதலை "வெருவரும்படி பலகலை விதங்களும் வீடுமனுடன் கற்றார்.", "கண்டுதான் அவன்தனோடு கற்பதற்கு உன்னினனே" என்றஇடங்களிலுங் காண்க; (இம்மரபு தெலுங்கிலும் உண்டு.) ராக்ஷஸர் என்ற வடசொல், இராக்கதரெனத் திரிந்தது. (கசங.)

கசச. இங்கொர்மானிடற்கித்தனைவீரர்களிடைந்தீ
ருங்கைவாளொடுபோய்விழுந்தூர்புகலுற்றீர்
கொங்கைமார்பிடைக்குளிப்புறக்களிப்புற்றுங்கொழுங்க
ணங்கைமார்களைப்புல்லுதிரோநலநுகர்வீர்.

(இ - ள்.) இங்கு ஓர் மானிடற்கு இத்தனை வீரர்கள் இடைந்தீர்-நீங்கள் இத்தனைபேராயிருந்தும் ஒருமனிதனுக்கு இங்குப்பின்னிட்டோடி, உம் கை வாளொடு போய் விழுந்து ஊர் புகல் உற்றீர் - உங்கள் கையிலுள்ள வாட் படையுடனே சென்று விரைந்து ஊரிற்புக்கு ஒளிக்கத்தொடங்கிய நீங் கள்,—கொங்கை மார்பிடை குளிப்புற - தனங்கள் மார்பிலே அழுந்தும்படி, களிப்பு உற்று - களிப்புக் கொண்டு, உம் கொழு கண் நங்கைமார்களை - மதர்த்த கண்களையுடைய உங்கள் மனைவிமார்களை, புல்லுதிர் நலம் நுகர் வீரோ - தழுவி இன்பமனுபவிப்பீர்களோ? (எ - று.)

இத்தனைவீரர்களாயிருந்தும்; கைப்படைக்கலத்தை யிழவாதிருந்தும், ஒருமனிதனுக்கு அஞ்சி யோடி யொளிக்கலுற்று ஆண்மையிழந்த நீங்கள் நாணமின்றி எங்ஙனம் உங்கள்மகளிரைச்சேர்வீரென இகழ்ந்தனன். அன்றியும், இதில் உங்கள் ஆண்மை எதிரியின் முன் நிலைநின்று பொருது வெல்லுதற்கு அமையாமல் மெல்லியலாரான மகளிரை அணைத்தல்மாத்திரத்துக்கே அமைந்ததுபோலு மென்றமையுந்தோன்றும்; "வரைத்தடம்புயம் வளர்த்தது மகளிர்போர் பொரவோ" என்றது, இங்குக் கருதத்தக்கது. இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில், 'வீரர்கள்' என்றது, இகழ்ச்சி; அன்றி, முன்பு பலபோர்களில் இந்திரன் முதலியோர்முன்னும் பின்னிடாதிருந்த நிலையைப் பற்றிக்கூறினதாகவுமாம். கைப்படைக்கலத்தை யிழப்பின் ஒருகால் பின்னிடைதலுமாம்; அதனையிழவாமலே பின்னிடைதல் மிக்க இழிவாமென்பதை விளக்குவான், 'உங்கைவாளொடு போய்' என்றான். விழுந்து என்றது, ஒருவர்மேல் ஒருவராக முட்டி மேல்விழுந்து ஓடுதலை யுணர்த்தும். புல்லுதிர்என்ற முற்று-வினையெச்சப்பொருள்பட்டது. நங்கைமார், மார் - பலர்பாற் பெயர்விகுதி. (கசச)

கசரு. செம்புகாட்டியகண்ணிணைபாலெனத்தெளிந்தீர்
வெம்புகாட்டிடைநுழைதொறும்வெரிநுறப்பாய்ந்த
கொம்புகாட்டுதிரோதடமார்பிடைக்குளித்த
வம்புகாட்டுதிரோகுலமங்கையர்க்கம்மா.

(இ - ள்.) செம்பு காட்டிய கண் இணை - (கோபத்தால் மிகச்சிவந்து) செம்பின் நிறத்தை வெளிக்காட்டிய கண்களிரண்டும், பால் என தெளிந்தீர் (அக்கோபத்தை யிழந்ததனால்) பால்போல (வெளுத்துத்) தெளிந்திருக்கப் பெற்றவர்களே! குலம் மங்கையர்க்கு - நற்குலத்திற்பிறந்த உங்கள்மங்கைமார்க்கு, வெம்பு காட்டிடை நுழைதொறும் வெரிந் உற பாய்ந்த கொம்பு காட்டுதிரோ - கொடிய காடுகளினிடையிலே நீங்கள் நுழைந்து செல்லும்பொழுதெல்லாம் உங்கள் முதுகிலே நன்றாகப்பட்டுத்தாக்கிய மாக்கொம்புகளாலாகும் புண்ணைக் காட்டுவீர்களோ? (அன்றி), தட மார்பிடை குளித்த அம்பு காட்டுதிரோ - பெரிய மார்பிலே தைத்த அம்புகளாலாகும் வீரணத்தைக் காட்டுவீர்களோ? (யாதுசெய்வீர்)? (எ - று.)—அம்மா என்றது, பரிதாபத்தை விளக்கும்.

போர்க்குப்பிரயாணப்பட்டுவந்த நீங்கள் மீண்டுசென்று உங்கள் வெற்றியை எதிர்நோக்கும் மனைவிமார்க்கு அப்போரில் மார்பிற்பட்ட சிறந்தபுண்ணைக் காட்டி மகிழ்வித்தலன்றோ சிறப்பு? அடர்ந்தவனத்தில் நுழைந்தோடுகையில் பின்புறத்திலே மாக்கொம்புபட்ட புண்ணைக் காட்டின் இகழ்ச்சிக்கு, இடமாமன்றோ? என்றான். 'விழுப்புண் முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்' என்ற பரிமேலழகருரையாலும், புறங்கொடாத போரில்பகைவர்படைக்கலத்தாற் புண்படுதற்கு மார்பு சிறந்தஇலக்காதல்அறிக. போர்த்திற மழிந்தேதாடு மில்லாது அதற்குக்காரணமானகோபத்தையுஞ் சிறிதுங்கொள்ளாதொழிந்த

குறையை யெடுத்துக் காட்டுவான், 'கண்ணிணை பாலெனத் தெளிந்தீர்' என விளித்தான். செம்பு காட்டிய - செம்புருக்கை யொத்த. குலமங்கையர்-குல ஸ்திரீகள். (கசரு)

கசசு. ஏக்கமிங்கிதன்மேலுமுண்டேயிகன்மனித
னாக்கும்வெஞ்சமத்தாண்மையவ்வமரார்க்குமரிதாத்
தாக்கரும்புயத்துங்குலத்தலைமகன்றங்கை
மூக்கொடன்றியும் முதுகொடும்போம்பழிமுயன்றீர்.

(இ - ள்.) இகல் மனிதன் - பகைமையையுடைய இந்த மனிதனொருவன், ஆக்கும் - செய்கிற, வெம் சமத்து ஆண்மை - கொடிய போர்த்திறமை, அமரார்க்கும் அரிது ஆ - (இந்திரன் முதலிய) அத்தேவர்கள் பலர்க்கும் இல்லாததென்றுசொல்லும்படி,—தாக்கு அரு புயத்து உம் குலம் தலைமகன் தங்கை மூக்கொடு அன்றி-(எவராலும்) எதிர்த்துத்தாக்கவொண்ணாத தோள் வலிமையையுடைய உங்கள்குலத்துக்குத் தலைவனான இராவணனது தங்கையாகிய சூர்ப்பணகையின் மூக்கு அறுபட்டுப் போனதனால் வந்த பழிப்பு மாத்திரத்தோடு நில்லாமல், உம் முதுகொடும் போம் பழி முயன்றீர்-நீங்கள் முதுகுகாட்டிச்செல்வதனாலு மாகும் பழிப்பை விளைக்கத்தொடங்கிவிட்டீர்கள்; இங்கு இதன் மேலும் ஏக்கம் உண்டே - இங்கு நிகழ்ந்த இதற்கு மேலும் ஓர் இரங்கத்தக்கசெயல் உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

சிறந்த பல தேவர்களெதிரிற் பின்னிடாத நீங்கள் இத்தனிமனிதனெதிரிற் பின்னிடுதலால், இவனுக்கு உள்ள யுத்தபராக்கிரமம் தேவர்களுக்கும் இல்லை யென்னும்படியாகிறது என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. உங்கள் குலத்தலைவனது தங்கை அடைந்த பரிபவத்தை நீங்கள் போர்செய்து பகையழித்தலால் ஒழிக்கவேண்டுவதாயிருக்க, அது செய்யாமல் அவ்வவமானத்தோடு நீங்கள் புறங்கொடுத்தோடுதலா லாகும் அவமானத்தையும் விளைக்கலுற்றீர்களே யென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. ஏக்கம்-விசனகரமான செய்தி: ஏங்கு - பகுதி, அம் - தொழிற்பெயர்விகுதி. இங்குத் தொழிலாகுபெயர். இதன் மேலும், உம் - இழிவுசிறப்பு. அமரார்க்கும், உம்-உயர்வு சிறப்பு. முதுகொடும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். உண்டே, ஏ - எதிர்மறை. அரிது என்பதில், அருமை - இன்மைமேல் நின்றது. தலைமகன் - தலைமைகொண்ட ஆடவன். 'அரிதா' என்பதன் இறுதியில் தகரத்தை மிகுக்காமல் பாடங்கொண்டு, இத்தனைமனிதன் செய்யும் போர்த்திறம் தேவர்களுக்கும் இல்லாததா? என்று பொருள் கூறலும் அமையும். ஸமர மென்ற வடசொல், சம மெனத் திரிந்தது. (கசசு)

கசஎ. ஆரவாழ்க்கையின்வணிகராயமைதிரோவயில்வேல்
வீரவாட்கொடுவேன்மடுத்துழுதிரோவெறிபோர்த்

தீரவாழ்க்கையிற்றெவ்வரைச் செருவிடைப்பறித்த
வீரவாட்கையிரெங்ஙனம்வாழ்திரோவிளம்பீர்.

(இ - ள்.) எறி போர் தீரம் வாழ்க்கையின் - (ஆயுதங்களை) எறிதற்கிடமான போரில் தைரியத்தோடுகூடிய வாழ்வினால், தெவ்வரை செருவிடை பறித்த - பகைவர்களிடத்தினின்று போரிலே பறித்துக்கொண்ட, வீரம் வாள் - வலிமையையுடைய வாட்படையை யேந்திய, கையிர்-கையையுடையவர்களே! (இங்குப் போரில் தோற்றோடுதலால் க்ஷத்திரிய தருமத்தையிழந்த நீங்கள் இனி), ஆரம் வாழ்கையின் வணிகர் ஆய் அமைதிரோ - முத்துமுதலிய பண்டங்களை விற்றுவாழும் வர்த்தகர்களாய் அமைவீர்களோ? (அன்றி), அயில் வேல் வீரம் வாள் கொடு வேல் மடுத்து உழுதிரோ-கூர்மையையுடைய வேலாயுதத்தையும் வலிமையையுடையவாளாயுதத்தையும்(உழுபடையாகக்) கொண்டு விளைநிலத்திலே ஊன்றவைத்து உழும் வாழ்வீர்களோ? எங்ஙனம் வாழ்திரோ - எவ்வாறு வாழ்வீர்களோ ? விளம்பீர் - சொல்லுங்கள் ; (எ - று.)

இப்படி தோற்றோடி வெட்கங்கெட்ட உங்களுக்குஇனிப் போர்வீரராய் வாழ வகையில்லை; இனி, நீங்கள் வாணிகவாழ்க்கைக்குஉரிய வைசியராகவோ உழுதுண்டுவாழும் வேளாளராகவோ வாழ்வதே அமைவது என்றான். 'ஆர வாழ்க்கையின் வணிகராய்' என்றதனால், போரில் முன்னிடாத உங்கள்மார்பில் அணிந்துள்ள முத்தாரம்முதலியன பராக்கிரமச்செயலுக்கு விளக்கமாகாமல் இனி வாணிகஞ்செய்தற்கு உரிய பொருள்களாகவே அமையுமென்பது தோன்றும். ஆரம் - ஹாரம் ; இது, மற்றையஇரத்தினங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இனி ஆரம் - சந்தனமுமாம். முத்தும்சந்தனமுமாம். வாணிகத்துக்குரிய சிறந்தபொருள்களின் பாற்படுதல்பற்றி, அவைகூறப்பட்டன வென்க.'வேல் மடுத்து' என்ற இடத்து, வேலி யென்ற கழனிப்பெயர் வேல் என விகாரப்பட்டதென அறிக. இனி, 'அயில்வீரவாட்கொடுவேல்மடுத்துஉழுதிரோ'என்பதற்கு-சிறுவேலையும் வாளையும் கொழுவாகக்கொண்டு நீண்டவேலிலே மாட்டிக் கலப்பையாக்கி அவற்றைக்கொண்டு உழுவீர்களோ வென்று உரைப்பாருமுளர். இதனால், தோற்றோடும் உங்கள் படைக்கலங்கள் இனிப் போர்க்கருவியாகா என்றான். வெறிபோர் என எடுத்து, வீராவேசங்கொண்டபோர் என்றலும் ஒன்று. மூன்றாமடியிற்கூறியது, முந்தியநிலைமை.'வீரவாட்கையிரெங்ஙனம் வாழ்திரோ' என்றதனால் நீங்கள் உங்கள் சாதிதருமத்தைக் கைவிட்டு இழிந்தசாதித்தொழிலை ஏற்று உயிர்வாழத் தொடங்கினாலும் நீங்கள் கையிற்படைகொண்டிருத்தல் அங்ஙனம் வாழ்வதற்கு அமைவதாகாதே யென்பது தோன்றும். வணிகர் - வணிக் என்ற வடமொழியொருமைச் சொல்லின்மேல் 'அர்' என்னும் பலர்பால்விகுதிபெற்ற பெயர். கையிர்-கையரென்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. ஓ- ஐயம். தீரம் - வடசொல். பறித்த - உயிர்பறித்த எனினுமாம். (கசுஎ)

கசஅ. என்றுதானுந்தன்னெறிகடற்சேனையுமிறைநீர்
நின்றுகாண்டிரென்னெடுஞ்சிலைவலியெனநேராச்
சென்றுதாக்கினன்றேவருமருள்கொண்டுதிகைத்தார்
நன்றுகாத்தியென்றிராமனுமெதிர்செலநடந்தான்.

(இ - ள்.) என்று - என்றுசொல்லி,—நீர் - நீங்கள், இறை - சிறிதுபொழுது, நின்று - ஓடாதுநின்று, என் நெடு சிலை வலி - எனது நீண்ட வில்லின் வலிமையை, காண்டிர் - காண்பீராக, என - என்றுஞ்சொல்லி,—தானும் தன் எறி கடல் சேனையும் - தானும் தனது அலையெறியுங்கடல்போற் பரந்த சேனையுமாக, நேர் ஆ சென்று தாக்கினன் - (தூஷணன் இராமனுக்கு) எதிராக எதிர்த்துச்சென்று போர்செய்தான்; (அவ்வுக்கிரத்தைக்கண்டு), தேவரும் மருள்கொண்டு திகைத்தார் - தேவர்களும் மயக்கமடைந்து பிரமித்தார்கள்; (அப்பொழுது), இராமனும்—, நன்று காத்தி என்று - நன்ருக (உன் சேனையைக்) காத்துக்கொள்வா யென்றுசொல்லி, எதிர் செல நடந்தான் - (அவனுக்கு) எதிராக நடந்துசென்றான்; (எ - று.)

'நன்றுகாத்தி' என்றது தனது பராக்கிரமத்தை விளக்கும் வீரவாதத்தின்பாற்படும். தானும் தன் சேனையும் தாக்கினன் - உயர்திணையும் அஃறிணையும் விரவிவந்து சிறப்பினால் உயர்திணை யொருமைமுடிபையே பெற்றுவந்த திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - உஎ.] (கசஅ)

இனித் தூஷணனது சேனை அழிதல் கூறுகிறர்.

கசகூ. ஊடறுப்புண்டமொய்படைக்கையொடுமுயர்ந்த
கோடறுப்புண்டகுஞ்சரங்கொடிஞ்சொடுகொடியின்
காடறுப்புண்டகாலியறேர்கதிர்ச்சாலி
சூடறுப்புண்டவெனக்கழுத்தறுப்புண்டதுரகம்.

(இ - ள்.) (இராமபாணங்களால்), கை - (வீரர்களின்) கைகள், மொய் படையொடும் - வலியப்பிடித்த ஆயுதங்களுடனே, ஊடு அறுப்புண்ட-இடையிலே துணிபட்டன; குஞ்சரம் - யானைகள், உயர்ந்த கோடு அறுப்புண்ட - ஓங்கிவளர்ந்த தந்தங்கள் துணிபடப்பெற்றன; கால் இயல் தேர் - காற்றுப்போல் விரைந்துசெல்லுந் தேர்கள், கொடிஞ்சொடு - கொடிஞ்சியென்னும் உறுப்புடனே, கொடியின் காடு - கொடிகளின் தொகுதியும், அறுப்புண்ட - துணிபடப் பெற்றன; துரகம் - குதிரைகள், கதிர் சாலி சூடு அறுப்புண்ட என - கதிர்களையுடைய செந்நெற்பயிர்கள் தலைப்புறம் அறுக்கப்பட்டன போல, கழுத்து அறுப்புண்ட - கழுத்தறுபட்டன; (எ - று.)

உண்ட என வந்த ஐந்தனுள், நான்காவது - பெயர்; மற்றவை - முற்று. படைக்கையொடும் என்றவிடத்து, கைப்படையொடும் என உருபுபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. முதல்வாக்கியத்தில் பதாதியினழிவையும், இரண்டாம்

வாக்கியத்தில் யானையினழிவையும், மூன்றாம்வாக்கியத்தில் தேரினழிவை யும், நான்காம்வாக்கியத்தில் குதிரையினழிவையும் ஆக நால்வகைப்படை களினழிவை நான்குவாக்கியங்களிலுற் கூறினர். இனி, குஞ்சரம் -யானைகள், ஊடு அறுப்புண்ட - இடையிலறுபட்ட, மொய் படை கையொடும் - வலிய (தண்டென்னும்) ஆயுதத்தைக் கொண்ட துதிக்கையுடனே, உயர்ந்த கோடு அறுப்புண்ட-வளர்ந்த தந்தமும் அறுபட்டனவென்று உரைப்பாரும் உளர். குஞ்சரம் - புதரில் வாழ்வது. துரகம் - விரைந்து செல்வது. கொடிஞ்சி - தேர்ச்சிகரம்; அன்றி, கொடிஞ்சி யென்பது - தாமரைமலரின் வடிவமாகச் செய்து தேரின் முன்னிடத்து வைக்கப்படுவதோ ருறுப்பெனவும்படும். சாலி - சாலீ என்ற வடசொல் ஈவீறு இகரமாயிற்று. "புரவிமுகஞ்செய்து செந்நெலோங்கி விளைகழனி" என்றபடி கதிர்முதிர்ச்சியால் தலைசாய்ந்த செந்நெற்பயிரும் குதிரையும் வடிவில் ஒத்தலால், கழுத்தறும்புண்ட குதி ரைகளுக்கு முடியறுப்புண்ட சாலிப்பயிர்களை உவமைகூறினர். (கசுக)

கஙு௦. துருவியோடினவுயிர்நிலைசுடுசரந்துரந்த
கருவியோடினகச்சையுங்கவசமுங்கழல
வருவியோடினவெனவழிகுருதியாறொழுக
வுருவியோடினகேடகத்தட்டொடுமுடலம்.

(இ - ள்.) துரந்த-(இராமபிரானால்) செலுத்தப்பட்ட, சுடு சரம் - வெவ் விய அம்புகளாகிய, கருவி - படைக்கலங்களிற் சில, உயிர் நிலை துருவிஓடின- (அரக்கருடம்பில்) உயிர்நின்ற மர்மஸ்தாநங்களைத் தேடிக்கொண்டு விரைந்து சென்றன; (மற்றுஞ்சில அம்புகள்), கச்சையும் கவசமும் கழல - (அரக்கர்க ளுடைய) இடைக்கச்சும் உடற்கவசமும் விலகும்படி, ஓடின - விரைந்துபாய் ந்தன; (வேறுசில அம்புகள்), அழி குருதி ஆறு அருவி ஓடின என ஒழுக - (அவர்களுடல்) சிதைந்ததனாலாகிய இரத்தநதிகள் மலையருவிகளோடின போல இடையறாது பெருகும்படி, கேடகம் தட்டொடும் உடலம் உருவி ஓடின - (அவர்களுடைய கையிற்பிடித்த) கேடகமென்னுந்தட்டையும் அவர் களுடம்பையும் முற்றுந்துளைத்து அப்பாற்சென்றன; (எ - று.)

'சுடுசரந்துரந்த கருவி' என்பது, மூன்றுவாக்கியத்துக்கும் எழுவாயாக இயைந்து முதனிலைத்தீவகத்தின்பாற்படும். கருவி - ஆயுதப்பொதுப்பெயர்.

கஙுக. ஆய்ந்தகங்கபத்திரங்கள்புக்கரக்கரதாவி
தோய்ந்ததோய்விலாப்பிறைமுகச்சரஞ்சிரந்துமித்த
காய்ந்தவெஞ்சரநிருதர்தங்கவசமார்புருவப்
பாய்ந்தவஞ்சகரிதயமும்பிளந்தனபல்லம்.

(இ - ள்.) ஆழ்ந்த - (இராமபிரானால்) ஆராய்ந்து எடுத்துவிடப்பட்ட, கங்கபத்திரங்கள்-(சில) அம்புகள், புக்கு - (உடம்பினுள்) சென்று, அரக்காது

ஆவி தோய்ந்த - இராக்கதர்களது உயிர்நிலையில் அழுந்தின; பிறைமுகம் சரம் - (இராமனெய்த) அர்த்தசந்திரபாணங்கள், தோய்வு இலா - (அரக்கருடம்பி னுட்சென்று) அழுத்திவிடுதலில்லாமல், சிரம் துமித்த - அவர்கள் தலைக ளைத்துணித்தன; காய்ந்த வெம் சரம் - (இராமனெய்த) மிகக்கொடிய (சில) பாணங்கள், நிருதர்தம் கவசம் மார்பு உருவ - அரக்கர்களதுகவசத்தை யணிந்தமார்பு ஊடுருவும்படி, பாய்ந்த - நுழைந்தன; பல்லம் - (வேறுசில) அம்புகள், வஞ்சகர் இதயமும்பிளந்தன - வஞ்சனையையுடைய அரக்கர்களது நெஞ்சையும் பிளந்திட்டன; எ - று.)

கங்கபத்ரம் - வடமொழிப்பெயர்; கழுகின் இறகுபோன்ற இறகை யுடையதென்றும், கழுகின்இறகி லொருகூற்றைத் தனக்கு இறகாகக் கட் டப்பட்டதென்றுங் காரணப்பொருளுரைப்பர். இலா - இல்லாமல்: ஈறு கெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். பிறைமுகச்சரம் - பிறைச்சந்திரன்போல நுனிவடிவம்அமையப்பெற்ற அம்பு. காய்ந்த வெம்-ஒருபொருட்பன்மொழி. இனி, காய்ந்த என்பதற்கு - வடித்த என்றும், சினந்த என்றும், கோபித்து எய்யப்பட்ட என்றும் பொருள்கூறவும் அமையும். அம்பென்ற ஒரு பொருளைக் குறிக்கிற கங்கபத்திரம், சரம், பல்லம் என்ற பல சொற்கள் வந்ததனால், பொருட்பின்வருநிலையணி. இனி, கங்கபத்திரம், பிறைமுகச் சரம், சரம், பல்லம் என்பன - அம்பின் வகைகளென்றலும் ஒன்று. அரக் கர் நிருதர் வஞ்சகர் என்ற ஒருபொருட்பன்மொழிகள் வந்ததும், பொருட் பின்வருநிலையணியின்பாற்படும். இனி, இப்பாட்டின் முன்னிரண்டடிக ளுக்கு - சிலஅம்புகள் உயிர்நிலையில் தோய்கையில் சிலஅம்புகள் மேல் நோக்காய்த் தலையைத்துமித்தன வென்றும், பின்னிரண்டடிகளுக்கு - சில அம்புகள் மார்பை யுருவிப்பாய்கையில் சில அம்புகள் நெஞ்சைப்பிளந்தன வென்றுங் கருத்துப்பட வுரைத்தலும் ஒன்று. இதயம்=ஹ்ருதயம். (கநிக)

கநஉ. தூடணன்விடுசுடுசரம்யாவையுந்துணிய
மாடுநின்றவர்வழங்கியபடைகளுமாற
வாடல்கொண்டனனளப்பரும்பெருவலியரக்கர்
கூடிநின்றவக்குரைகடல்வறள்படக்குறைத்தான்.

(இ - ள்.) தூடணன் விடு சுடு சரம் யாவையும் துணிய - தூஷணன் எய்த வெவ்விய அம்புகளெல்லாந் துணிபடவும், மாடு நின்றவர் வழங்கிய படைகளும் மாற - அவனருகில் நின்ற அரக்கர்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்க ளும் ஒழியவும், ஆடல் கொண்டனன் - போர்செய்யுந் திருவிளையாடலைக் கொண்டவனாய், (இராமன்), அளப்பு அரு பெரு வலி அரக்கர் கூடி நின்ற அ குரை கடல் வறள்பட குறைத்தான் - அளவிடுதற்கரிய பெரிய வலிமையை யுடைய இராக்கதர்கள் திரண்டுநின்ற அந்த ஒலிக்கிற சேனை சமுத்திரம் வற் றிப்போம்படி அழித்தான்; (எ - று.)

மிகக்கொடிய அரக்கர் சேனையைத் தான் தனியாகவே விளையாட்டாக எளிதில் அழித்தானென்பார், 'ஆடல்கொண்டனன் குறைத்தான்' என்றார்; இனி, ஆடல்கொண்டன னென்பது - இராமனுக்கு ஒருபெயராகவுமாம். "உலகம் யாவையுந் தாமுளவாக்கலு நிலைபெறுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா, வல கிலா விளையாட்டுடையா ரவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே சரணங்களே" என்று இந்நூல் கடவுள்வாழ்த்திற் கூறியபடி படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைத் திருவிளையாட்டாகக்கொண்ட திருமாலின் அவதாரமூர்த்தி யென்க. அன்றி, திருவவதாரத்துக்கு ஏற்ப மனிதனாக நடித்தல் கொண்டவ னெனினும் அமையும். (கருஉ)

கருந. ஆர்த்தெழுந்தனர்வானவரருவரைமரத்தோ
டீர்த்தெழுந்தனகுருதியின்பெருநதியிராமன்
றூர்த்தசெஞ்சரந்திசைதொறுந்திசைதொறுந்தொடர்ந்து
போர்த்தவெஞ்சினத்தரக்கரைப்புரட்டினபுவியில்.

(இ - ள்.) (அதுகண்டு), வானவர் - தேவர்கள், ஆர்த்து எழுந்தனர் - (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரித்துக்கொண்டு கிளர்ந்தார்கள்; குருதியின் பெரு நதி - பெரிய இரத்தயாறுகள், அரு வரை மரத்தோடு ஈர்த்து எழுந்தன - அழித்தற்கரிய மலைகளையும் மரங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு சென்றன; இராமன் தூர்த்த செம் சரம் - இராமபிரான் எய்து நிறைத்த செவ்விய அம்புகள், திசைதொறும் திசைதொறும் தொடர்ந்து - எல்லாத்திக்குக்களிலுந் தொடர்ந்து சென்று, போர்த்த வெம் சினத்து அரக்கரை - (அத்திக்குக்களைத் தமது திரட்சியால்) மறைத்த கொடுங்கோபமுடைய இராக்கதர்களை, புவியில் புரட்டின - தரையிற் புரளும்படிசெய்தன; (எ - று.)

செஞ்சரம் - வளைவில்லாத நேரிய அம்பு; பகைவரிரத்தந்தோய்ந்து நுனிசிவந்த அம்பு: துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து நன்மைபுரியும் அம்பு. (கருந)

கருச. தோன்றுமால்வரைத்தொகையெனத்துவன்றியநிணச்சே
றூன்றபாழ்வயிற்றலகையைப்புகல்வதெனமர்வேட்
டூன்றினரெலாமுலைந்தனரொல்லையிலொழிந்தார்
கான்றவின்னுயிர்காலனுங்கவர்ந்துமெய்ம்மறந்தான்.

(இ - ள்.) அமர் வேட்டு ஊன்றினர் எலாம் - போரை விரும்பி நிலைநின்ற அரக்கர்களெல்லோரும், ஒல்லையில் - விரைவில், உலைந்தனர் ஒழிந்தார் - அழிந்தொழிந்தார்கள்; காலனும் - யமனும், கான்ற இன் உயிர் - (அவர்களுடம்பினின்று) வெளியெழுந்த இனியஉயிரை, கவர்ந்து - எடுத்துச்சென்று, மெய் மறந்தான் - (மிக்க சோர்வினால்) தேகம்பரவசப்பட்டான்; (என்றால்), நிணம் சேறு ஊன்ற - (அவ்வரக்கர்களுடைய) கொழுப்பின் குழம்பு நிறைந்த, பாழ் வயிறு - பாழ்த்த வயிற்றையுடைய, தோன்றும் மால் வரை தொகை என் துவன்றிய அலகையை - உயர்ந்துகாணப்படுகிற பெரிய மலைகளின்

தொகுதிபோல நெருங்கிய பேய்களைப்பற்றி, புகல்வது என் - சொல்ல வேண்டுவது என்ன ? (எ -று.)

எதிர்த்த அரக்கரெல்லோரும் அழிந்தார்கள், உயிர்க்கொலையையே தனது தொழிலாகவுடைய யமனும் அவர்களுயிரை இடைவிடாது மிகுதியாகக் கவர்ந்துசெல்லும் வருத்தத்தினாலாகிய சோர்வால் உயிர்சோர்ந்தான் என்ற பொருளைச் சொல்லி, அதனால், அங்ஙனம் அளவின்றியிறந்த அவர்கள் நிணத்தை நிரம்பவுண்டு உடல்பருத்த பேய்க்கணம் மிகப்பலவென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதில்லை யென்று மற்றொருபொருளைத் தண்டாபூபிகாநியாயப்படி எளிதில் தோன்ற வைத்தலால், **தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணி**; வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரமென்பர். வரைத்தொகை, பேய்க்கணத்துக்கு உவமம். அவன்றிய அலகை யெனஇயையும். பாழ் வயிறு-ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்குங் கொடு வயிறு. அலகை - சாதிப்பெயர், காலன் - ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவன். (கருச)

கருரு. களிறுதேர்பரிகடுத்தவர்முடித்தலைகவந்த
மொளிறுபல்படைத்தங்குலத்தரக்கர்தமுடலம்
வெளிறுசேர்நிணம்பிறங்கியவடுக்கலின்மீதாக்
குளிறுதேர்கடிதோட்டினன்றூடணன்கொதித்தான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது) தூடணன்—, கொதித்தான் - கோபங்கொண்டவனாய்,—களிறு - யானைகளும், தேர் - தேர்களும், பரி - குதிரைகளும், கடுத்தவர்-கோபித்தஇராக்கதவீரர்களுடைய, முடி தலை - கிரீடமணிந்த தலைகளும், கவந்தம் - (அவர்களுடைய) உடற்குறைகளும், ஒளிறு - விளங்குகிற, பல் படை - பலவகையாயுதங்களையுடைய, தம் குலத்து அரக்கர்தம் - தங்கள் குலத்தில் தோன்றிய சேனைத்தலைவர்களாகிய சிறந்த இராக்கதர்களது, உடலம் - உடம்புகளும், வெளிறு சேர் நிணம் - வெண்ணிறம்பொருந்திய (அவர்களுடைய) கொழுப்பும், (என்னும் இவை), பிறங்கிய - உயர்ந்து குவிந்ததனாலாகிய, அடுக்கலின் மீது ஆ-மலைகளின் மேலாக, குளிறு தேர் கடிது ஓட்டினன் - ஆரவாரஞ்செய்கிற தனது தேரை விரைவிற் செலுத்தினான்.

கடுத்தவர் என்றது, சதுரங்கங்களிலுமுள்ள வீரர்களை. தங்குலம் எனப் பன்மையாற்கூறினது, கரனையுந் திரிசிரனையுங் கூட்டி. அடுக்கல்-கற்களை அடுக்கினாற்போல இருப்பது. (கருரு)

கருசு. அறங்கொளாதவராக்கைகளடுக்கியவடுக்கல்
பிறங்கிநீண்டனகணிப்பிலபெருங்கடுவிசையாற்
கறங்குபோன்றுளதாயினும் பிணப்பெருங்கட்டத்
திறங்குமேறுமத்தேர்பட்டதியாதெனவுரைப்பாம்.

(இ - ள்.) அறம் கொளாதவர் - தருமத்தைக் கைக்கொள்ளாத அரக்கர்களுடைய, ஆக்கைகள் - உடம்புகள், அடுக்கிய - (ஒன்றன்மேலொன்று

கக்) குவிந்ததனு லாகிய, அடுக்கல் - மலைகள், பிறங்கி நீண்டன - உயர்ந்து நீண்டுள்ளவை, கணிப்பு இல - எண்ணிக்கையில்லாதனவாம்; (ஆதலால்), பெரு கடு விசையால் கறங்கு போன்று உளது ஆயினும் - மிகவும் அதிக மான வேகத்தாற் காற்றாடிபோலுள்ளதானாலும், பிணம் பெருகட்டத்து-அந் தப்பெரிய பிணக்குவியல்களில், இறங்கும் ஏறும் - இறங்கி யேறுகிற,அ தேர் - அந்தத்தூஷணனது இரதம், பட்டது - அடைந்த சங்கடத்தை, யாது என உரைப்பாம் - (நாம்) என்னவென்று சொல்லுவோம்? (எ - று.)

கணிப்பு-'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். பெருங் கடு-ஒருபொருட்பன் மொழி. கறங்கு - கருத்தாப்பொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்: கறங்குதல் - சுழலுதல். காற்றாடி, இங்குத்தடையின்றி விரைந்து உருண்டு செல்லுதற்கு உவமம். அத்தேர் பிணப்பெருங்குவியலில் ஏறியிறங்குதலால் மிக்கபாடுபட்ட தென்பார், 'பட்டதியாதெனவுரைப்பாம்' என்றார். (கருசு)

கருஎ. அரிதினெய் தினனைஐயைந்துகொய்யுளைப்பரிமா
வுருளுமாழியதொருதனித்தேரினனுலகத்
திருளைநீக்கியவிந்துவிற்பொலிகின்றவிராமன்
றெருளும்வார்கணைக்கூற்றெதிராவிசென்றென்ன.

(இ - ள்.) (தூஷணன்),—கொய் - கத்தரிக்கப்பட்ட, உளை - பிடரி மயிரையுடைய, ஐயைந்து பரிமா - இருபத்தைந்து குதிரைகளைப் பூட்டிய தும், உருளும் ஆழியது - எளிதில் உருளுஞ் சக்கரமுடையதுமான, ஒரு தனி தேரினன் - ஒப்பில்லாத தனிப்பட்ட ஒருதேரையுடையவனாய், உல கத்து - பூமியிலுள்ள, இருளை - இருட்டை, நீக்கிய - ஒழிக்கின்ற, இந்து வின் - சந்திரன்போல, பொலிகின்ற - விளங்குகிற, இராமன் - இராமனது, தெருளும் வார்கணை - தெளிவாகவிளங்குகிற நீண்ட அம்பாகிய, கூற்று எதிர் - யமனுக்கு எதிரிலே, ஆவி சென்று என்ன - உயிர் வலியச் சென்றாற் போல, அரிதின் எய்தினன்-வெகுசிரமப்பட்டு வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

இராமனுக்குச் சந்திரனுவமை, குளிர்ச்சியைத்தந்து உயிர்களை மகிழ் வித்தற்கு. குறித்த இலக்கைத்தவறாது அழித்தல்பற்றி இராமபாணத்துக்குக் கூற்றுவனை ஒப்புமை கூறினார். இவன்சென்ற செலவு இராமபாணத்தால் உடனேயழிதற்குக் காரணமாதலால், 'கூற்றெதி ராவிசென் றென்ன' என உவமை கூறினார். கூற்று - உடலுயிர்களைக் கூறாக்குபவன். இந்து - வட சொல். (கருஎ)

கருஅ. சென்றதேரையுஞ்சிலையுடைமலையெனத்தேர்மே
னின்றதூடணன்றன்னையுநோக்கியநிமல
னன்றுநன்றுநின்னிலையெனவருளிறைநயந்தா
னென்றகாலத்தவ்வெய்யவன்பகழிமூன்றெய்தான்.

(இ - ள்.) சென்ற தேரையும் - (அங்ஙனம்எதிரில்) வந்த தேரையும், சிலை உடை மலை என வில்லை யேந்தியதொரு மலைபோல, தேர்மேல் நின்ற- அத் தேரின்மீது (வில்லேந்தி) நின்ற, தூடணன் தன்னையும் - தூஷணனை யும், நோக்கிய - பார்த்த, நிமலன் - குற்றமற்றவனான ஸ்ரீராமன்,—நின் நிலை நன்று நன்று என - 'உனது உறுதிநிலைமை மிக நன்றாயிருந்தது' என்று, அருள் - கருணையோடு, இறை நயந்தான் - (அவனைச்) சிறிதுமதித்தான், என்ற காலத்து - ஆகிய அச்சமயத்தில், அ வெய்யவன் - அந்தக்கொடிய தூஷணன், பகழிமூன்று எய்தான்-மூன்று அம்புகளைத் தொடுத்தான்;(எ-று)

சிலையுடைமலை - இல்பொருளுவமம். நிமலன் - கருமத்தொடர்பு அற்ற வன்; அடியார்களது கருமங்களையும் அழிப்பவன். நன்று நன்று - அடுக்கு; உவகைபற்றியது. அருளிறை என்பதற்கு - கருணைக்கடவுளென்று பொருள் கூறி, அதனை நிமலன் என்ற பெயர்க்கு விசேடணமாக்கினும் அமையும். ()

கருகூ. தூரவட்டவெண்டிசைகளைத்தனித்தனிசுமக்கும்
பாரவெட்டினோடிரண்டினிலொன்றுபார்புரக்கப்
பேரவிட்டவனுதலணியோடையிற்பிறழும்
வீரபட்டிகைபட்டனவிண்ணவர்வெருவ.

(இ - ள்.) தூரம் - நெடுந்தூரம் நீண்டனவும், வட்டம் - வட்டவடிவமாக அமைந்தனவும் ஆகிய, எண் திசைகளை - எட்டுத்திக்குக்களையும், தனி தனி சுமக்கும் - தனித்தனியே சுமக்கின்ற, பாரம் - சுமையையுடைய, எட்டி னோடு - அஷ்டதிக்கஜங்களோடுசேர்ந்த, இரண்டினின் - (பூமியைச் சுமக்கிற ஆதிசேஷன் ஆதிகூர்மம் என்ற) இரண்டனுள், ஒன்று - ஒன்றாகிய ஆதி சேஷனை [ஆதிசேஷாம்சமான பாதுகையை], பார் புரக்க - பூமியை அர சாளும்படி, பேர விட்டவன் - (அயோத்திக்குத்) திருப்பியனுப்பியவனான ஸ்ரீராமனது, நுதல் - நெற்றியில், அணி - அணிந்துள்ள ஓடையின் பிறழும் வீரபட்டிகை - (யானையின்) நெற்றிப்பட்டம் போல விளங்குகிற வீரபட்டத் தில், விண்ணவர் வெருவ பட்டன - தேவர்களும் அஞ்சும்படி (அந்தமூன்று அம்புகளும்) தாக்கின; (எ - று.)

எட்டுத்திக்குக்களிலும் எட்டுயானைகளும் நடுவில் ஆதிசேஷனும் அதன் கீழ் ஆதிகூர்மமுமாக இவை பூமியின்கீழிருந்து அதனைத் தாங்குகின்றன வென்பது, நூற்கொள்கை. எம்பெருமானது திருவடிநிலை ஆதிசேஷனது வடிவமென்பதை, "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காதனமாம், நின் றால் மரவடியாம்......திருமாற்கு அரவு," "சென்றாற் குடையாம் கடற்புணை யாம் திருத்தீவிகையாம், நின்றால் இருதிருப்பாதுகையாம்.........அரங்கே சர்க்கு அரவரசே" என்றவற்றால் அறிக. இராமன் வனவாசஞ்சென்று சித் திரகூடத்தில் வசிக்கையில் அயோத்தியினின்றுவந்து பரதன் இராமனை ஊருக்கு மீண்டுவந்து முடிசூடியரசாளும்படி மிகவும் பிரார்த்திக்க, அப்பெரு மான் அதற்குச் சம்மதியாமல் தனது பாதுகையைப் பரதனுக்குக் கொடுத்

துச் சமாதானஞ்சொல்லி யனுப்பிவிட, அப்பாதாழ்வான் அத்திருவடி நிலையைத் திருவயோத்திக்குக் கொணர்ந்து சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி அதற்கு முடிசூட்டி அதனையே அரசனாகப்பாவித்துத் தான் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து இராமன்மீண்டுவருமளவும் இராசாங்ககாரியம் பார்த்துவந்தனனாதலால், 'ஒன்று பார்புரக்கப் பேரவிட்டவன்' என்றார். நுதலணி பட்டிகைக்கு யென இயையும். வீரபட்டிகை - வெற்றிபெற்ற வீரர் அதற்கு அறிகுறியாக நெற்றியி லணியும் பொற்கடு. இராமபிரானது நெற்றிப் பட்டத்துக்கு யானைநெற்றிப்பட்டத்தை உவமைகூறியதனால், இராமன் யானை போல்வா னென்பதும் விளங்கும். இனி, எட்டுத்திக்குக்களை யுந்தாங்குகிற திக்கஜங்களோடு ஒப்ப உலகத்தைத் தாங்குகிற [பாதுகாக்கிற] தனது திவ்வியாயுதங்களாகிய சங்கசக்கரங்களில் ஒன்று [ஒன்ற னம்சமான பாதனென்றபடி] பூமியையாளுமாறு தாம் விலகிவிட்ட இராமபிரானென்று உரைத்தலு முண்டு. பாதசத்துருக்கினர் சங்கசக்கராம்சமாதலை "வளையொடு திகிரியும் வடவைதீதர, விளைதரு கடுவுடை விரிகொள் பாயலும், இளைஞர்களெனவடி பரவ வேகி நாம், வளமதி லயோத்தியில் வருது மென்றனன்" என்ற திருவவதாரப்படலச் செய்யுளால் உணர்க. எட்டு, இரண்டு - எண்ணலளவையாகு பெயர்கள். (கஙகூ)

கச௦. எய்தகாலமும்வலியுநல்லெனநினைந்திராமன்
செய்தசேயொளிமுறுவலன்கடுங்கணைதெரிந்தா
னெய்தினங்கவனெறிற்பரித்தேர்படநூறிக்
கையின்வெஞ்சிலையறுத்தொளிர்கவசமுங்கடிந்தான்.

(இ - ள்.) எய்த - (இவ்வரக்கன்) அம்பெய்த, காலமும்—, வலியும் - (இவனது) வலிமையும், நல் - நல்லன, என-என்று, நினைந்து - எண்ணி, இராமன்—, செய்த சேய் ஒளி முறுவலன் - அழகிய ஒளியையுடைய புன்சிரிப்புச்செய்தவனாய், கடு கணை தெரிந்தான் - கொடிய பாணங்களை ஆராய்ந்து தொடுத்து, (அவற்றால்), அங்கு - அப்பொழுது, நொய்தின் - விரைவாக, அவன்-அந்தத் தூஷணனது, நொறில் பரி தேர்-விரைந்துசெல்லுங் குதிரைகள்பூட்டிய தேரை, பட - அழியும்படி, நூறி - சிதைத்து, கையின் வெம் சிலை அறுத்து - அவன் கையிலிருந்த கொடியவில்லையுந் துணித்து, ஒளிர் கவசமும் கடிந்தான் - விளங்குகிற கவசத்தையும் அழித்தான்; (எ - று.)

இவனெய்த அம்புகள் தனதுவீரபட்டிகையிற் பட்டமைபற்றி, எய்த காலமும் வலியும் நல்லன வென இவனை மதித்தவாறு. நல் - பண்படியாகிய பகுதியே வினைமுற்றுத்தன்மைப் பட்டதென்றாவது, நல்லஎன்ற பலவின் பால் முற்றின்தொகுத்த லென்றாவது கொள்க. சேயொளியென்பதில், சேய் எனத்திரிந்த செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர், இங்கு அழகின் மேலது. இனி, சிவந்தவாயினுள்ளாகச் செய்யும் சிறுசிரிப்புச் சேயொளி முறுவ லெனப்பட்ட தென்றலு மொன்று. செய்த முறுவலன் - முறுவல் செய்தவன்; விகுதிபிரித்துக் கூட்டல். நொறில் - உரிச்சொல். (கச௦)

கஅக. தேவரார்த்தெழமுனிவர்கடிசைதொறுஞ்சிலம்பு
மோவில்வாழ்த்தொலிநாற்கடன்முழக்கெனவோங்கக்
காவடாவிதுவல்லையேனீயெனக்கணையொன்
றேவினனவனெயிறுடைநெடுந்தலையிழந்தான்.

(இ - ள்.) தேவர் ஆர்த்து எழ - தேவர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்துக்கிளரவும்,—முனிவர்கள் திசைதொறும் சிலம்பும் - இருடிகள் எல்லாத்திக்குக்களிலும் நின்று ஆரவாரித்துக்கூறுகிற, ஓவு இல் வாழ்த்து ஒலி-ஒழிவில்லாத ஆசீர்வாதத்தின் சத்தம், நால் கடல் முழக்கு என ஓங்க - நான்குகடல்களின் ஆரவாரம்போலமிக்குவிளங்கவும்,—நீ வல்லையேல் இது கா அடா என- 'நீ வல்லவனுவையானல் இந்த அம்பைக் காத்துக்கொள்ளடா' என்று வீரவாதங்கூறி,—கணை ஒன்று ஏவினன் - (இராமன்) ஓர் அம்பைத் தொடுத்தான் ; (அதனல்), அவன்-அத்தூஷணன், எயிறு உடை நெடு தலை இழந்தான்-கோரதந்தங்களையுடைய பெரிய தலையை யிழந்தான்; (எ - று.)

நாற்றிசையிலும் நின்று நான்குவேதங்களின் மந்திரங்களைக் கொண்டு ஆசீர்வாதங்கூறும் பேரொலிக்கு நாற்கடல்முழக்கு உவமைகூறப்பட்டது. வல்லை - முன்னிலையொருமைப் பண்படிக்குறிப்புமுற்று. (கஅக)

வேறு.

இனிக் கரன் தனதுசேனையுடன் வந்துபோர்செய்தலும் அழிதலுங்கூறுகிறர்.

கஅஉ. தம்பிதலையற்றபடியுந்தயாதன்சே
யம்புபடையைத்துணிபடுத்ததுமறிந்தான்
வெம்புபடைவிற்கைவிசயக்கரன்வெகுண்டான்
கொம்புதலைகட்டியகுலக்கரிகடுப்பான்.

(இ - ள்.) கொம்பு-தந்தங்களை, தலை கட்டிய-முகத்தினிடத்தே உறுதியாகக்கொண்ட, குலம் கரி -சிறந்தசாதியில் தோன்றிய திக்குயானைகளை, கடுப்பான் - ஒப்பவனுகிய, வெம்பு படை வில் கை விசயம் கரன் - உக்கிரங்கொண்ட பல வகையாயுதங்களையும் வில்லையும் ஏந்திய கைகளையும் வெற்றியையுமுடைய கரன்,—தம்பி தலை அற்ற படியும் - (தனது) தம்பியான தூடணன் (இராமபாணத்தால்) தலை துணிபட்ட விதத்தையும், தயாதன் சேய் அம்பு படையை துணிபடுத்ததும் - தசாதனது குமாரனை இராமனது பாணம் இராக்கதசேனையைத் துண்டுபடுத்தியதையும், அறிந்தான் - அறிந்து, வெகுண்டான் - கோபித்தான் ; (எ - று.)

சேய் - செய்யவன்: முருகக்கடவுளின் பெயர் மைந்தனுக்கு வழங்கும். கரனுக்கு உவமையாகக் கூறிய குலக்கரியை 'கொம்புதலைகட்டிய' என விசேடித்ததனல், கரனது முகத்தில் வெளிப்பட்டுக்காணப்படுகிற கோரதந்தங்கள் யானைத்தந்தம்போல்வன என்பதும் விளங்கும்.

இதுமுதல் கரு - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்து ௩௧ - ஆங் கவிபோன்ற கலி விருத்தங்கள். (௧௧௨)

௧௧௩. அந்தகனுமுட்கிடவரக்கர்கடலோடுஞ்
சிந்துரம்வயப்புரவிதேர்திசைபரப்பி
யிந்துவைவளைக்குமெழிலிக்குலமெனத்தான்
வந்துவரிவிற்கைமதயானையைவளைத்தான்.

(இ - ள்.) (கோபங்கொண்ட கரன்), அந்தகனும் உட்கிட - யமனும் அஞ்சும்படி, அரக்கர் கடலோடும் - இராக்கதர் கூட்டத்துடனே, சிந்துரம் - யானைகளையும், வய புரவி - வலிய குதிரைகளையும், தேர் - தேர்களையும், திசை பரப்பி - எல்லாத்திக்குக்களிலும் பரவிவரச்செய்து,—இந்துவைவளைக்கும் எழிலி குலம் என - சந்திரனைச் சூழ்கிற மேகங்களின் கூட்டம்போல, தான் வந்து—, வரி வில் கை மதம் யானையை வளைத்தான் - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய கையையுடைய மதயானைபோன்ற இராமபிரானைச் சூழ்ந்து கொண்டான்; (எ - று.)

சந்திரன் - குளிர்ந்த அழகிய இராமபிரானுக்கும், மேகக்கூட்டம் - கரிய பெரிய அரக்கர் தொகுதிக்கும் உவமை. ஸிந்துரம் - வடசொல்; சிந்துதேசத்தில் மிகுதியாக உண்டாவது. எழிலி - எழுச்சியையுடையது. கடல், யானை - உவமையாகுபெயர்கள். (௧௧௩)

௧௧௪. அடங்கலில்கொடுந்தொழிலரக்கரவ்வனந்தன்
படங்கிழிதரப்படிதனிற்பலவிதப்போர்
கடங்கலுழ்தடங்களிறுதேர்பரிகடாவித்
தொடங்கினர்நெடுந்தகையும்வெங்கணைதுரந்தான்.

(இ - ள்.) அடங்கல் இல் - அடங்குதலில்லாமல் மேன்மேல் வளர்கிற, கொடு தொழில் - தீச்செயல்களையுடைய, அரக்கர் - இராக்கதர்கள், அ அனந்தன் படம் கிழிதர - அந்த ஆதிசேஷனது படம் கிழிபடும்படி, படிதனில் - பூமியில், கடம் கலுழ் தட களிறு - மதநீர்பொழிகிற பெரியயானைகளையும், தேர் - தேர்களையும், பரி - குதிரைகளையும், கடாவி - மிகுதியாகச்செலுத்தி, பல விதம் போர் தொடங்கினர் - பலவகைப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்; நெடு தகையும் - பெருமைக்குணமுள்ள இராமபிரானும், வெம் கணை துரந்தான் - கொடிய அம்புகளை விரைந்து எய்தான்.

கீழ் மிகப்பலஅரக்கர் இராமனொருவனால் அழிந்ததைப் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டும் தாம் அடங்காமல் போர்க்கு எழுந்தமைபற்றி, 'அடங்கலில் கொடுந் தொழிலரக்கர்' என்றது மிகப்பொருந்தும். அவ்வனந்தன்—அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டும்; கீழிருந்து நிலவுலகத்தைத் தாங்கும் ஆதிசேஷனென்றபடி. அநந்தன் - பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாதவன். அந்தம் - அழிவு. 'அவ்வனந்தன்படங்கிழிதர' என்றது, ஓரிடத்தே ஒருங்கே திரண்ட பார

மிகுதிபற்றி. கடம் - கன்னம்; வடசொல்: மதநீர்க்கு இடவாகுபெயர். நெடுந்தகை - பண்புத்தொகையன்மொழி. படி-படிந்துள்ளது. (கசுச)

கசுரு. துடித்தனகடக்கரிதுடித்தனபரித்தேர்
துடித்தனமுடித்தலைதுடித்தனதொடித்தோ
டுடித்தனமணிக்குடர்துடித்தனதசைத்தோ
றுடித்தனகழற்றுணைதுடித்தனவிடத்தோள்.

(இ - ள்.) (இராமபாணங்களால்), கடம் கரி - மதயானைகள், துடித்தன - பதைத்துவிழுந்தன; பரி தேர் - குதிரைகள்பூண்ட தேர்கள், துடித்தன - துள்ளிக்கீழ்விழுந்தன; முடி தலை - கிரீடத்தையணிந்த தலைகள், துடித்தன - பதறிவிழுந்தன; தொடி தோள் - தொடியென்னும்வளையை யணிந்த தோள்கள், துடித்தன—; மணி குடர் - சிறந்தகுடல்கள், துடித்தன—; தசை தோல் - தசையோடுசம்பந்தப்பட்ட தோல்கள், துடித்தன—; கழல் துணை - இரண்டுகால்களும், துடித்தன—; (அப்பொழுது பலஅரக்கர்க்கும்), இடம் தோள் துடித்தன - இடப்புறத்துத்தோள்கள் துடித்தன; (எ - று.)

தொடி - வீரவளை. தசை - சதை; ஆடவர்க்கு இடத்தோள் துடித்தல், தீநிமித்தம். தேருக்குத் துடித்தல், முறிந்துவிழுதல். (கசுரு)

கசுசு. வாளின்வனம்வேலின்வனம்வார்சிலைவனந்திண்
டோளின்வனமென்றிவைதுவன்றிநிருதப்பே
ராளின்வனநின்றதனையம்பின்வனமென்னுங்
கோளின்வனவன்குழுவினிற்குறைபடுத்தான்.

(இ - ள்.) வாளின் வனம் - வாட்படைகளின் தொகுதியும், வேலின் வனம் - வேற்படைகளின் தொகுதியும், வார் சிலை வனம்-நீண்ட விற்படைகளின் தொகுதியும், திண் தோளின் வனம் - வலிய தோள்களின் தொகுதியும், என்ற இவை - என்ற இவைகள், துவன்றி - நெருங்கப்பெற்று, நிருதர் பேர் ஆளின் வனம் நின்றதனை-அரக்கர்களாகிய பெரிய ஆட்களின் தொகுதி எதிர்நின்றதை, (இராமன்), அம்பின் வனம் என்னும் - (தனது) பாணங்களின் தொகுதி யென்கிற, கோளின் வனம் வல் குழுவினில் - கொலைத் தொழிலையுடைய அழகிய வலிய கூட்டத்தால், குறைபடுத்தான் - துணித்திட்டான். (எ-று)

வனம் என்றது, அடர்ந்தவலிய தொகுதியை. என்றிவை - தொகுத்தல்.

கசுஎ. தானுருவுகொண்டதருமந்தெரிசரந்தான்
மீனுருவுமேருவைவிலங்குருவுமேலாம்
வானுருவுமண்ணுருவும்வாளுருவிவந்தா
ரூனுருவுமென்னுமிதுணர்த்தவுமுரித்தோ.

(இ - ள்.) தான் உருவு கொண்ட தருமம் - தருமந்தானே ஒருபுருஷவடிவங்கொண்டாற்போன்ற இராமமூர்த்தி, தெரி - ஆராய்ந்து எடுத்து எய்த,

சாம் - அம்பு, தான்—, மீன் உருவும்-நக்ஷத்திரங்களையும் உருவிச்செல்லும், மேருவை விலங்க உருவும் - மகாமேருமலையையும் குறுக்காக உருவிச்செல்லும்; மேல் ஆம் வான் உருவும் - மிகவுயரத்திலுள்ள மேலுலகத்தையும் உருவிச்செல்லும்; மண் உருவும் - பூமியையும் உருவிச்செல்லும்; (என்றால்), வாள் உருவி வந்தார் ஊன் உருவும் என்னும் இது - வாட்படைகளை உறை கழித்தெடுத்துவந்த அரக்கர்களது உடம்பை ஊடுருவிச்செல்லுமென்பது, உணர்த்தவும் உரித்தோ - கூறுதற்கும் உரியதோ? (எ - று.)

நக்ஷத்திரம் முதலியவற்றைத் தடையற முழுதுந் துளைத்துச்செல்லவல்ல கூரிய விசையுள்ள இராமபாணம் அரக்கருடலைத் துளைத்ததென்பது சொல்லவேண்டாமலே பிரசித்தமாய்த் தானேவிளங்குமென்று தண்டாபூபிகாநியாயங்கொண்டு சாதித்தலால், தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி. தானுருவுகொண்ட தருமம் - தருமமூர்த்தியாகிய இராமன். மீன் - விண்மீன். விலங்குருவும் - தொகுத்தல். ஊன் - தசையின் பெயர், உடம்புக்கு ஆகுபெயராம். ஓ - எதிர்மறை. (ககூஎ)

ககூஅ. அன்றிடைவளைந்தவர்குலங்களொடடங்கச்
சென்றுலைவுறும்படிதெரிந்துகணைசிந்த
மன்றிடைநலிந்துவலியோர்களெளியோரைக்
கொன்றனர்நுகர்ந்தபொருளிற் கடிதுகொன்ற.

(இ - ள்.) அன்றிடை - அப்பொழுதில், வளைந்தவர் - (தன்னைச்) சூழ்ந்த அரக்கர்கள், குலங்களொடு - (தந்தமது) கூட்டங்களுடனே, அடங்க - எல்லோரும், சென்று உலைவு உறும்படி- அழிந்துபோம்படி, கணை தெரிந்து சிந்த - (இராமன்) அம்புகளை ஆராய்ந்தெடுத்துப் பிரயோகிக்க, (அந்த அம்புகள்), வலியோர்கள் எளியோரை மன்றிடை நலிந்து கொன்றனர் நுகர்ந்த பொருளின் - வலியவர்கள்எளியவர்களை வெளியிடத்திலே வருத்திக்கொன்று (அவர்களிடத்தினின்று கவர்ந்து தாம்) அனுபவித்த செல்வம் (அவரை விரைவில்எளிதில்அழித்தல்) போல,கடிது கொன்ற-விரைவாகக் கொன்றன.

பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய உவமை, கடிது குலத்தோடு கொல்லுதல் மாத்திரத்துக்கு வந்தது. வலியார் எளியாரைத் துன்புறுத்திக் கவர்ந்த பொருள் அக்கவர்ந்தாரை வம்சநாசப்படுத்துதல், இயல்பு. நலிந்துகொல்லுதற்கு எளிய இடமாதல்பற்றி மன்றையெடுத்துக் கூறினர். இடை - ஏழனுருபு. (ககூஅ)

ககூகூ. கடுங்கரனெனப்பெயர்படைத்தகழல்வீர
னடங்கலுமரக்கரழிவுற்றிடவழன்று
நெடுங்கலினிணக்குருதியோதம்தினுள்ளா
னெடுங்கடலின்மந்தரமெனத்தமியனின்றான்.

(இ - ள்.) அரக்கர் அடங்கலும் அழிவு உற்றிட - இராக்கதரெல்லோரும் அழிவடைய, அழன்றான் - கோபங்கொண்டவனாய், ஒடுங்கல் இல்

நிணம் குருதி ஓதமதின் உள்ளான்-குறைதலில்லாமல் மேன்மேல் அதிகப்படுகிற கொழுப்போடுகூடிய இரத்த வெள்ளத்தினிடையிலே யுள்ளவனான, கடு கரன் என் பெயர் படைத்த கழல் வீரன் - கொடிய கரனென்று பேர் பெற்ற வீரக்கழலையுடைய வீரன், நெடு கடலில் மந்தரம் என - பெரிய கடலினிடையில் மந்தரமலைபோல, தமியன் நின்றான்-தனித்தவனாய் நின்றான்.

பாற்கடலைக்கடைகையில் அதனிடையில் மந்தரகிரி மத்தாய்நின்றது.

கஎ0. செங்கணெரிசிந்தவரிவிற்பகழிசிந்தப்
பொங்குகுருதிப்புணரியுட்புகையுநெஞ்சன்
கங்கமொடுகாகமிடையக்கடலினோடும்
வங்கமெனலாயதொருதேரின்மிசைவந்தான்.

(இ - ள்.) புகையும் நெஞ்சன் - கோபாக்கினிமூளும் மனமுடைய அந்தக்கரன்,—செம் கண் எரி சிந்த-சிவந்தகண்கள் தீப்பொறியைச் சொரிய, வரிவில் பகழி சிந்த - கட்டமைந்தவில் அம்புகளைச் சொரிய,— பொங்கு குருதி புணரியுள் - மிகுகிற இரத்தக்கடலிலே,—கங்கமொடு காகம் மிடைய - கழுகுகளும் காக்கைகளும் நெருங்க,—கடலின் ஓடும் வங்கம் எனல் ஆயது ஒரு தேரின்மிசை - கடலிலே விரைந்து செல்லுகிற மரக்கலமென்று உவமைசொல்லத்தக்கதொரு தேரின்மேல், வந்தான்—; (எ - று.)

கங்கம் - வடசொல். கங்கமொடு காகம் - அங்குப்பிணந்தின்னவந்தவை; இது, கரன் வருகையில் நிகழ்ந்த தீநிமித்தமுமாம். இடைய எனப் பதம் பிரித்து, வருகிறவிசையாற் கழுகுகளும் காக்கைகளும் விலக என்றலும் ஒன்று. (கஎ0)

கஎக. செறுத்திறுதியிற்புவனிதீயவெழுதீயின்
மறத்தின்வயிரத்தொருவன் வந்தணுகு முந்தைக்
கறுத்தமணிகண்டர்கடவுட்சிலைகரத்தா
லிறுத்தவனும் வெங்கணைதெரிந்தனனெதிர்ந்தான்.

(இ - ள்.) இறுதியில் - கற்பாந்தகாலத்திலே, புவனி தீய - உலகம் எரியும்படி, செறுத்து எழு-உக்கிரங்கொண்டு மேற்கிளர்கிற, தீயின் - ஊழித்தீப்போன்ற, மறத்தின் வயிரத்து ஒருவன் - கொடுமையையும் பகைமையையுமுடைய தனித்தவனான அக்கரன், வந்து அணுகும் முந்தை-வந்துநெருங்குமுன்னே,—கறுத்த மணி கண்டர் கடவுள் சிலை கரத்தால் இறுத்தவனும் - (நஞ்சுண்டதனாற்) கருநிறங்கொண்ட நீலமணிபோலுங் கழுத்தையுடைய சிவபிரானது தெய்வத்தன்மையுள்ள வில்லை (ச்சீதாவிவாகத்தின் பொருட்டுக்) கையால் ஒடித்திட்ட இராமபிரானும், வெம் கணை தெரிந்தனன் எதிர்ந்தான் - கொடிய அம்புகளை ஆராய்ந்தெடுத்து எதிர்சென்றனன்.

புவந மென்ற வடசொல், புவனியென ஈறுதிரிந்தது. முந்தை - ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரம். மணிகண்டர் - உயர்வுப்பன்மை. சிவபிரான் தந்த

வில் சனகமகாராசாவினால் சீதாவிவாகத்துக்கு ஒரு பந்தயமாக வைக்கப்பட்டிருந்தமையும், அதனை இராமபிரான் எடுத்து வளைக்கலுறுங்கால் முந்தியே ஹரிஹரயுத்தகாலத்திற் சிறிது இறுபட்டிருந்த அவ்வில் நன்கு முறிந்திட்டதென்பதும், பாலகாண்டத்தில் பிரசித்தம். (களக)

களஉ. தீயுருவகால்விசையசெவ்வியனவெவ்வா
யாயிரம்வடிக்கணையரக்கர்பதியெய்தான்
றீயுருவகால்விசையசெவ்வியனவெவ்வா
யாயிரம்வடிக்கணையிராமனுமறுத்தான்.

(இ - ள்.) தீ உருவ - நெருப்புப்போற் கொடியவடிவமுடையனவையும், கால் விசைய - காற்றுப்போல் வேகமுள்ளவையும், செவ்வியன - மற்றையெல்லாவிலக்கணங்களும் அமைந்தனவு மான, வெம் வாய் வடி கணை ஆயிரம் - கொடியவாயையுங் கூர்மையையுமுடைய ஆயிரம் அம்புகளை, அரக்கர் பதி எய்தான் - இராக்கதர்தலைவனான கரன் (இராமன்மேல்) தொடுத்தான்; தீ உருவ கால் விசைய செவ்வியன வெம்வாய் ஆயிரம் வடி கணை - அத்தன்மையனவான ஆயிரம்பாணங்களால், (அவற்றை), இராமனும் அறுத்தான் - இராமபிரானும் துணித்தான்; (எ - று.)

உருவ - உரு என்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். (களஉ)

களங. ஊழியெரியிற்கொடியபாய்பகழியொன்பா
னேழுலகினுக்குமொருநாயகனுமெய்தான்
சூழ்சுடர்வடிக்கணையவற்றெதிர்தொடுத்தே
யாழிவரிவிற்கரனுமன்னவையறுத்தான்.

(இ - ள்.) ஏழ் உலகினுக்கும் ஒரு நாயகனும் - ஏழுவகைப்பட்ட உலகங்களுக் கெல்லாம் ஏகநாயகனான ஸ்ரீராமனும், ஊழி எரியின் கொடிய - கற்பாந்தகாலத்து உலகழிக்குந் தீயைக்காட்டிலுங் கொடுமையுடையனவான, பாய் - ஊடுருவிச்செல்லவல்ல, பகழி ஒன்பான் - ஒன்பது பாணங்களை, எய்தான் - (கரன்மேல்) தொடுத்தான்; ஆழி வரி வில் கரனும் - சக்ராகாரமாக வளைந்த கட்டமைந்த வில்லையுடைய கரனும், சுடர் சூழ் வடி கணை - அக்கினிச்சுவாலை சூழ்ந்த கூரிய (ஒன்பது) அம்புகளை, அவற்று எதிர் தொடுத்து - அந்த அம்புகளுக்கு எதிராகச் செலுத்தி, அன்னவை அறுத்தான் - அந்த அம்புகளைத் துணித்தான்; (எ - று.)

ஒருநாயகன் - தனித்தலைவன். ஆழி - கடல் எனக் கொண்டால், கரனுக்கு உவமையாம். (களங)

களச. கள்ளவமர்மாயவினைகல்வியின்விளைத்தான்
வள்ளலுருவைப்பகழிமாரியின்மறைத்தா

னுள்ளமுலைவுற்றமரரோடினரொளித்தார்
வெள்ளெயிறிதழ்ப்பவளவீரனும்வெகுண்டான்.

(இ - ள்.) (பின்பு கரன்), கல்வியின் - தான் அறிந்த வித்தையினால் கள்ள அமர் மாயம் வினை - வஞ்சனைப்போர்செய்யும் மாயத்தொழிலை, விளைத்தான் - உண்டாக்கி, பகழி மாரியின் - (தான்தொடுத்த) அம்புமழையால், வள்ளல் உருவை மறைத்தான் - இராமபிரானது திருமேனியை மறையச் செய்தான்; (அதுகண்டு), அமரர் - தேவர்கள், உள்ளம் உலைவுற்று - மனம்நடுக்கமடைந்து, ஓடினர் ஒளித்தார் - ஓடியொளித்துக் கொண்டார்கள்; வெள் எயிறு இதழ் பவளம் வீரனும் - வெண்மையான பற்களையும் பவழம் போலச்சிவந்த திருவாயையுமுடைய மகாவீரனான ஸ்ரீராமனும், வெகுண்டான் - கோபங்கொண்டான்; (எ - று.)

கல்வியென்றது, மந்திரபலத்தை. கள்ளவமர்மாயவினை - தனது உண்மையுரு மறைந்தும் வெவ்வேறு பலவுருவங்கொண்டும் நின்று பற்பல வகையாகச் செய்யும் போர். (கஎச)

வேறு.

கஎரு. முடிப்பெனின்றொருமொய்கணையாலெனாத்
தொடுத்துநின்றுயர்தோளுறவாங்கினான்
பிடித்ததிண்சிலைபேரகல்வானிடை
யிடிப்பினோசைபடக்கடிதிற்றதே.

(இ - ள்.) 'இன்று - இப்பொழுது, ஒரு மொய்கணையால் - வலிய அம்பு ஒன்றினாலே, முடிப்பென் - (இவனைத்) தொலைப்பேன்,' எனா - என்றுதிருவுள்ளத்திற்கொண்டு, (ஸ்ரீராமன்), நின்று தொடுத்து - நிலைநின்று (ஓரம்பை வில்லில்) நிறுத்தி, உயர் தோள் உற வாங்கினான் - உயர்ந்த தனது தோளை யளாவும்படி (வில்நாணியை) வலிய இழுத்தான்; (அப்பொழுது), பிடித்த திண்சிலை - (இராமன்) கையிற்பிடித்திருந்த வலிய வில்லானது, பேர் அகல் வானிடை இடிப்பின் ஓசை பட - அகன்ற பெரிய வானத்திலுண்டாகும் இடிமுழக்கம் போன்ற ஓசை யுண்டாம்படி, கடிது இற்றது - விரைவாக ஒடிந்தது; (எ-று)

பேர் இடிப்பென இயைத்தலும் ஒன்று. இடிப்பினோசைபட என்பதற்கு - இடியினோசையடங்க என்று உரைத்தலு முண்டு.

இதுமுதல் இச்சருக்கம் முடியுமளவும் கக கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் எஉ - ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கஎரு)

கஎசு. வெற்றிகூறியவானவர்வீரன்வில்
லிற்றபோதுதுணுக்கமுற்றேங்கினார்
மற்றோர்வெஞ்சிலையின்மைமனக்கொளா
வற்றதாலெம்வலியெனவஞ்சினார்.

(இ - ள்.) வெற்றி கூறிய வான்வர் - (இராமபிரானது) சயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த தேவர்கள்,—வீரன் வில் இற்ற போது - இராமபிரானது வில் ஒடிந்தபொழுது,—மற்று ஓர் வெம் சிலை இன்மை மனம் கொளா - (அப்பெருமானுக்கு) வேறொருகொடியவில் இல்லாமையை மனத்திலேகொண்டு,—எம் வலி அற்றது என அஞ்சினர் - எமது வலிமையொழிந்ததென்று அச்சங்கொண்டவர்களாய், துணுக்கம் உற்று ஏங்கினர் - நடுக்கமடைந்து வருந்தினர்கள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

மற்றொருவெஞ்சிலையின்மை மனக்கொளா - சேமவில்லொன்று துணையில்லாமையைக் கருதி. அரக்கரையழித்துத் தம்மைப்பாதுகாத்தற்பொருட்டு அவதரித்த இராமமூர்த்தியின் வில் போரிடையில் ஒடிந்திட்டதனால், இராமன் வலிமைகுறைய அதனால் அரக்கர் அழிவின்றிச் செழித்திடுதல் தங்கள் வலிமையை யழித்தற்குக் காரணமாவதனால், 'எம்வலியற்றது' என்று தேவர்கள் அஞ்சினார்கள். (கஎசு)

கஎஎ. என்னுமாத்திரத்தேந்தியகார்முகஞ்
சின்னமென்றுந்தனிமையுஞ்சிந்தியான்
மன்னர்மன்னவன்செம்மன்மரபினாற்
பின்னுறத்தன்பெருங்கரநீட்டினான்.

(இ - ள்.) என்னும் மாத்திரத்து - ஆகிய இவ்வளவில் [வில்ஒடிந்த மாத்திரத்தில்],—மன்னர் மன்னவன் செம்மல் - அரசர்களுக்கு அரசனான தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனாகிய ஸ்ரீராமன், ஏந்திய கார்முகம் சின்னம் என்றும் - தான் கைப்பிடித்தவில் ஒடிபட்ட தென்பதையும், தனிமையும் - (தான்) தனித்திருக்குந்தன்மையையும், சிந்தியான் - கருதிக்கவலைப்படாதவனாய், மரபினால் - பழையசங்கேதத்தின்படி, தன் பெருகரம்பின் உறநீட்டினான் - தனதுபெரிய கையைப் பின்னேசெல்ல நீட்டினான்; (எ - று.)

சிந்நம் - வடசொல். தனிமை - வில்லாகிய துணையொன்றும் அற்றமை. செம்மல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். இராமபிரான் முன்பு பரசுராமனிடத்தினின்று தான்பெற்ற விஷ்ணுதனுசைப் பரசுராமனை வென்றவுடனேவருணனிடத்திற் கொடுத்து அதனை நன்றாகப்பாதுகாத்துவைத்திருக்கும்படியும், உரியசமயத்திற் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படியும் கட்டளையிட்டருந்தனனாதலின், அதன்குறிப்பால் அவ்வில்லின்வரவுக்காகப் பின்னே கைநீட்டினனென்பார், 'மரபினாற் பின்னுறத் தன்பெருங்கர நீட்டினான்' என்றார். (கஎஎ)

கஎஅ. கண்டுநின்றுகருத்துணர்ந்தானென
வண்டர்நாதன்றடைக்கையினத்துணை
பண்டுபோர்மழுவாளியைப்பண்பினாற்
கொண்டவில்லைவருணன்கொடுத்தனன்.

(இ - ள்.) வருணன் - (வானத்தில்வந்து போர்நோக்கிநின்ற) வருண தேவன், கண்டு நின்று - (இராமன் பின்னேகையைநீட்டியதைப்) பார்த்து நின்று, கருத்து உணர்ந்தான் என - (அப்பெருமானது) திருவுள்ளத்தை அறிந்தவன்போல, பண்டு போர் மழுவாளியை பண்பினால் கொண்ட வில்லை - முன்பு போருக்குவந்த பரசுராமனிடத்தினின்று (ஸ்ரீராமன்) உரிமையாற் கொண்ட விஷ்ணுதனுசை, அது ஆணை - அச்சமயத்தில், அண்டர் நாதன் தடகையின் கொடுத்தனன் - தேவர்களுக்குத்தலைவனான அவ்விராமமூர்த்தியின் பெரியகையிலே கொடுத்திட்டான்; (எ - று.)

கருத்துணர்ந்தானென - குறிப்பறிந்தவனாய் என்றபடி; எனவென்பது - ஒப்பில்போலியாய், உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது. வில்லின் வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டுவிற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள்; பின்பு ஒருகாலத்தில் அவ்விற்களுட் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிதற்கு விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக்கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிதுமுறிபட்டது; அவ்வாறு இற்ற வில்லைச் சிவபெருமான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஜநகமகாராசனளவும் வந்து அவனால் சீதாவிவாகத்துக்கு ஒருகந்யாசுல்கமாக நியமிக்கப்பட்டு இராமபிரானால் எடுத்துமுறிக்கப்பட்டது: இதுநிற்க, இறுத வலிய வில்லை விஷ்ணு ருசிகமுனிவனிடங் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனான சமதக்கினியிடத்தும், அவன்குமாரனான பரசுராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது; ஸ்ரீராமன் சீதாகல்யாணத்திற்காகச் சிவதனுசை முறித்தமை கேட்டுச் சினங்கொண்டு வந்த க்ஷத்திரியகுலாந்தகனான பரசுராமன் 'இற்ற வில்லை இறுத்தது ஒரு பெருமையன்று, இந்தவில்லை ஒடி, பார்ப்போம்' என்று சொல்லித் தன்கையிற் கொணர்ந்த அந்த விஷ்ணுதனுசை இராமன்கையிற் கொடுக்க, இராமன் அதனைவாங்கி எளிதில்வளைத்துநாணேற்றி அம்புதொடுக்கலுற்று 'இதற்கு இலக்கு என்?' எனவினவி, பரசுராமன் வணக்கத்தோடு கூறியபடி அவனதுதபோபலத்தை அம்பினாற் சிதைத்து அவனை வெற்றி கொண்டபின் அவ்வில்லை அங்குவந்து தன்னைக்கொண்டாடிய தேவர்களுள் வருணனிடத்திற் கொடுத்து அதனை நன்றாகச் சேமித்து வைத்திருக்கச் சொல்ல, அதனை அந்த வருணன் நன்குபாதுகாத்துவைத்திருந்து இராமபிரான் வனவாசம்புக்குத் தண்டகாரணியத்தில் அகத்தியாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினபொழுது அகத்தியமுனிவர்மூலமாக அவ்வெம்பிரானுக்குச் சேர்ப்பிக்க, மீண்டும் இராமன் வருணனிடத்திலே கொடுத்து உரியசமயத்திற் கொணர்ந்துகொடுக்கும்படி கூறியருள, அங்ஙனமே அதனை வருணன் இப்பொழுது கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்தனனென்ன அறிக. மழுவாளி - மழுவையாள்பவன்; இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: மழு வாளெனக் கொண்டு, மழுவாகிய படைக்கலத்தையுடையவன் எனினுமாம். வாள் - ஆயு

தம், இ - பெயர் விகுதி. மழுவாளியை என்பது மழுவாளியினிடத்து எனப் பொருள் படுதலால், இரண்டனுருபு ஐந்தனுருபின் பொருளில்வந்த உருபு மயக்கம். கையின், இன் - எழனுருபு. (களஅ)

களகூ. கொடுத்தவில்லைக்கொண்டனிறத்தினு
னெடுத்துவாங்கிவலங்கொண்டிடக்கையிற்
பிடித்தபோதுநெறிபிழைத்தோர்க்கெலாந்
துடித்தவாலிடக்கண்ணொடுதோளுமே.

(இ - ள்.) கொடுத்த வில்லை - (வருணன்) கொடுத்த அந்த வில்லை, அ கொண்டல் நிறத்தினன் - நீர்கொண்ட மேகம் போன்ற கருநிறத்தை யுடைய அந்த ஸ்ரீராமன், எடுத்து - ஏந்தி, வலம் கொண்டு வாங்கி - வலக் கையால் வளைத்து, இடக்கையில் பிடித்தபோது - இடக்கையிற் பிடித்த பொழுது,—நெறி பிழைத்தோர்க்கு எலாம் - தருமவழிதப்பிய அரக்கரெல் லோர்க்கும், இடக் கண்ணொடு தோளும் துடித்த - இடக்கண்ணும் இடத்தோ ளும் துடித்தன; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

கொண்டல் - தொழிலாகுபெயர். வலம் - வலக்கைக்கு ஆகுபெயர். இனி, வலம்கொண்டு வாங்கி எடுத்து - வலக்கையால் வாங்கியெடுத்து எனினும் அமையும்; அன்றி, வலம் கொண்டு வாங்கி - வலிமைகொண்டு வளைத்து என்றலும் ஒன்று. இடமென்பதைத் தோளோடுங் கூட்டுக. ஆட வர்க்கு இடந்துடித்தல், தீநிமித்தம். (களகூ)

கஅ0. ஏற்றிநாணிமையாமுனெடுத்தது
கூற்றினுருங்குணிக்கக்குனித்தெதி
ராற்றினனவனாழியந்தேர்சர
நூற்றினானுண்பொடிபடநூறினன்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு), இமையா முன் - கண்ணிமைப் பொழுதி னுள்ளே, அது - அவ்வில்லை, எடுத்து - ஏந்தி, கூற்றினரும் குணிக்க குனித்து - யமனும் மதிக்கும்படி வளைத்து, நாண் ஏற்றி - நாணியைப் பூட்டி, சரம் நூற்றினால் - நூறு பாணங்களால், எதிர் ஆற்றினன் அவன் ஆழி அம் தேர் - எதிர்த்தல் செய்தவனை அந்தக்காரனது (வலிய) சக்கரம்பூண்ட அழகிய தேரை, நுண் பொடி பட நூறினன் - நுண்ணிய பொடிகளாம்படி அழித்தான்; (எ - று.)

கூற்றினர் என்பதில், இன் - சாரியை; ஆர் - உயர்வுவிளக்கும் பலர் பால் விகுதி. நூறுதல் - பொடியாக்குதலும், நூறுதுண்டாக்குதலுமாம். ()

கஅக. எந்திரத்தடங்தேரழிந்தாணிழுந்
தந்திரத்திடையார்த்தெழுந்தம்பெலாஞ்

சுந்தரத்தனிவில்லிதன்றோளெனு
மந்தரத்தின்மழையின்வழங்கினான்.

(இ - ள்.) (கரன்), எந்திரம் தடதேர் அழிந்தான் - (வலிய) சக்கரம் பூண்ட பெரிய (தனது) இரதம் அழியப்பெற்றான்; இழந்து - (அங்ஙனம் தேரை) இழந்ததனால், ஆர்த்து அந்தரத்திடை எழுந்து - ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு ஆகாயத்திலே கிளம்பி, சுந்தரம் தனி வில்லிதன் தோள் எனும் மந்தரத்தின் - அழகிய ஒப்பற்ற வில்லையுடைய இராமனது புயமென்கிற மந்தரமலையின்மீது, மழையின் - மழைபொழிந்தாற்போல, அம்பு எலாம் வழங்கினான் - (தனது) அம்புகளையெல்லாம் சொரிந்தான்; (எ - று.)

எந்திரம் - யந்த்ர மென்ற வடசொல் திரிந்தது. எந்திரத்தேர் - யந்திரம்போல விரைந்து செல்லுந் தேருமாம். இழந்து என்பதற்கு - சேமத்தேருமில்லாமல் என்று பொருளுரைத்தலுமாம். மந்தரம் பாற்கடலைக் கலக்கியமைபோல இராமன்தோள் அரக்கர்சேனைக்கடலைக் கலக்குவ தென்பார், 'தோளெனும் மந்தரத்தின்' என்றார். பாணங்கள் சிறிதும் இராமனது தோளுக்கு அழிவுண்டாக்காமையை 'மந்தரத்தின் மழையின்' என்ற உவமை விளக்கும். (கஅக)

கஅ௨. தாங்கிநின்றதயரதராமனுந்
தூங்குதூணியிடைச்சுடுசெஞ்சரம்
வாங்குகின்றவலக்கையொர்வாளியால்
வீங்குதோளொடுபார்மிசைவீழ்த்தினான்.

(இ - ள்.) தாங்கி நின்ற - (தனது எதிரம்புகளால் கரனம்புகளைத் தன் மேல் விழாதபடி) தடுத்து நின்ற, தயரத ராமனும் - தசரதசக்கரவர்த்தியின் திருமகனான ஸ்ரீராமனும்,—தூங்கு தூணியிடை சுடுசெம் சரம்வாங்குகின்ற - (தோளில்) கட்டப்பட்ட அம்பறாத்தூணியினின்று வெவ்விய சிவந்த அம்புகளை யெடுத்துவிடுகிற, வலக்கை - (கரனுடைய) வலக்கையை, வீங்கு தோளொடு - பருத்த தோளுடனே, ஓர் வாளியால் பார்மிசை வீழ்த்தினான் - ஓரம்பால் நிலத்தில் அற்று விழச்செய்தான்; (எ - று.) (கஅ௨)

கஅ௩. வலக்கைவீழ்தலுமற்றைக்கையால்வெற்றி
யுலக்கைவானத்துருமெனவோச்சினா
னிலக்குவற்குமுன்வந்தவிராமனும்
விலக்கினான்றுவெங்கதிர்வாளியால்.

(இ - ள்.) வலக்கை வீழ்தலும் - (தனது) வலக்கை துணிபட்டுவிழுந்தவுடனே, (கரன்), மற்றை கையால் - இடக்கையினால், வெற்றி உலக்கை - வெற்றியைத்தரவல்லதோருலக்கையை, வானத்து உரும் என - மேகத்தின் இடியைப்போல, ஓச்சினான் - உயரஎடுத்து (இராமன்மேல்) வீசினான்;

(அதனை), இலக்குவற்கு முன் வந்த இராமனும் - லக்ஷ்மணனுக்கு முன்னே வந்த இராமபிரானும், ஒரு வெம் கதிர் வாளியால் - கொடிய ஒளியுள்ள அம்பொன்றினால், விலக்கினான்—; (எ - று.)

'இலக்குவற்குமுன்வந்த இராமன்' என்ற தொடர் - இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியால், லக்ஷ்மணனுக்கு முன்னே பிறந்தவனான இராம னென்ற பொருளோடு, போர்க்கோலங்கொண்டு போருக்கெழுந்த லக்ஷ்மண னைத் தடுத்து அவனுக்குமுன்னே வந்த இராமனென்ற பொருளையுங் கொடுக்கும். இலக்குவன் - லக்ஷ்மணன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இப் பெயர்க்கு - உத்தமபுருஷலக்ஷணங்கள் பலவற்றையு முடையவ னென்றும், பகவத் கைங்கரிய லக்ஷ்மியோடு கூடியவனென்றும் பொருளாம். (கஅ௩)

கஅச. விராவருங்கடுவெள்ளெயிறிற்றபின்
னராவழன்றதனையதன்னாற்றலான்
மராமரங்கையில்வாங்கிவந்தெய்தின
னிராமனங்கொர்தனிக்கணையேவினான்.

(இ - ள்.) விராவரும்-பொருந்தியுள்ள, கடு - விஷத்தையுடைய, வெள் எயிறு - வெள்ளிய (தனது) பற்கள், இற்ற பின் - முறிபட்டபின்பு, அரா - நாகப்பாம்பு, அழன்றது - சீறியதை, அனைய - ஒத்த, தன் ஆற்றலால் - தனது வல்லமையினால் (கரன்), மராமரம் கையில் வாங்கி வந்து எய்தி னான் - ஒருமராமரத்தைக் கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு (இராமனருகில் வந்து) நெருங்கினான்: இராமன்—, அங்கு - அப்பொழுது, ஒரு தனி கணை ஏவினான் - ஒப்பற்ற ஓரம்பை (அவன்மேற்) செலுத்தினான்; (எ - று.)

வலக்கையும் உலக்கையும் ஒழிந்தபின்பும் கரன் சீறிவந்த வல்லமைக்கு, விஷப்பற்கள் முறிந்தபின்பு நாகப்பாம்பு சீறுதலை உவமைகூறினார். விராவு என்ற பகுதியும் வா என்ற துணைவினையுஞ் சேர்ந்து விகாரப்பட்டு ஒரு சொல்தன்மையாய் விராவரு என நின்றது. இனி, விராவு அரு எனப் பிரித்து, அருகில் நெருங்கவொண்ணாத விஷ மெனினுமாம். ஆற்றலான் எனப்பிரித்து, வல்லமையுடைய கர னென்றலு மொன்று. மராமரம்-ஆச்சா மரம். (கஅச)

கஅரு. வரமரக்கன்படைத்தலின்மாயையி
னுரமுடைத்தன்மையாலுலகேழையும்
பரமுருக்கியபாவத்தினால்வலக்
கரமெனக்கரன்கண்டமுற்றானரோ.

(இ - ள்.) வரம் படைத்தலின் - அநேகவரங்கள் பெற்றுள்ளதனாலும், மாயையின் - மாயையையுடைமையாலும், உரம் உடைதன்மையால் - தேக பலத்தையுடைய தன்மையினாலும், அரக்கன் - இராக்கதராசனான இராவ ணன், உலகு ஏழையும் - ஏழுலகத்து உயிர்களையும், பரம் முருக்கிய - மிகுதி

யாக அழித்ததனாலான, பாவத்தினால் - தீவினையால், கரன் —, வலக்கரம் என கண்டம் உற்றான் - (கீழ்த் தனது) வலக்கை யறுபட்டாற்போல (இப் பொழுது தனது) கழுத்தறுபட்டான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

மிகப்பெரிய சேனைக்குத் தலைவனாய் அதிகபலபராக்கிரமசாலியாய் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையாய் நின்ற கரன் அழிந்தது அவ்விராவணனது மிக்கவருத்தத்துக்கும் வலிமைக்குறைவுக்கும் காரணமாதலைக் கொண்டு, வரபலமாயாபலதேகபலங்களால் இராவணன் எல்லாவுலகத்தையும் நலிந்த தீவினையாற் கரன் அழிந்தானென்றார். இனி, அரக்கனென்பது கரனையே யாக்கி யுரைப்பாருமுளர். 'அரக்கர்' எனப் பன்மையாகப் பாடங்கொண்டு, இராக்கதர்கள் செய்த பாவத்தாற் கரன் அழிந்தான் என்றலு மொன்று. கவி, சமத்காரத்தால், வேறுஉவமை தேடாது கண்டமற்றதற்குக் கையற்றதையே உவமைகூறினார். (கஅரு)

கஅசு. ஆர்த்தெழுந்தனராடினர்பாடினர்
தூர்த்தமைந்தனர்வானவர்தூய்மலர்
தீர்த்தனும்பொலிந்தான்கதிரோன்றிசை
போர்த்தமென்பனிபோக்கியதென்னவே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), வானவர் - தேவர்கள், ஆர்த்து எழுந்தனர் - ஆரவாரஞ்செய்து எழுந்து, ஆடினர் பாடினர் - கூத்தாடிப் பாடி, தூய்மலர் தூர்த்து அமைந்தனர் - பரிசுத்தமான கற்பகமலர்களை (இராமன்மேல்) நிறையச் சொரிந்து பொருந்தினார்கள்; தீர்த்தனும் - பரிசுத்த மூர்த்தியான இராமனும், கதிரோன் திசை போர்த்த மென் பனி போக்கியது என்ன - சூரியன் எல்லாத் திக்குக்களையும் மறைத்த மேன்மையான பனியை நீக்கி விளங்கியமைபோல, பொலிந்தான் - (பகையழித்து) விளங்கினான்; (எ - று.)

இராமன் சூழ்ந்த அரக்கர் தொகுதியை எளிதில் விரைவில் அழித்தமை விளங்க, சூரியன் கவிந்தபனியைப் போக்குதலை உவமை கூறினார். அமைந்தனர் - திருப்திப்பட்டார்களென்றுமாம். (கஅசு)

கஅஎ. முனிவர்வந்துமுறைமுறைமொய்ப்புற
வினியசிந்தையிராமனுமேகினா
னணிகவெஞ்சமத்தாருயிர்போகத்தான்
றனியிருந்தவுடலன்னதையல்பால்.

(இ - ள்.) முனிவர் முறை முறை வந்து மொய்ப்புற - இருடிகள்பலர் மேன்மேல்வந்து நெருங்கிச்சூழ, இனிய சிந்தை இராமனும் - நல்ல திருவுள்ளத்தையுடைய ஸ்ரீராமனும், அனிகம் வெம் சமத்து ஆர் உயிர் போக தான் தனி இருந்த உடல் அன்ன தையல்பால் - அரக்கர் சேனைகளோடு செய்யுங் கொடிய போரில் தனது அரிய உயிர் நீங்கிச்செல்லத் தான் தனியேயிருந்த உடம்பை யொத்த சீதாதேவியினிடத்து, ஏகினான் - சென்றான். (எ - று.)

இராமன் அரக்கரோடு போர்செய்தற்குப் பிரிந்துசெல்லத் தான் பர்ண சாலையில் தனியேயிருந்த சீதைக்கு உயிர்போகத் தனியிருந்த உடம்பை உவமை கூறினர். இதனால், பிராணநாயகனை இராமபிரானிடம் ஜாநகிப்பிராட்டி வைத்திருந்த அன்புமிகுதி விளங்கும். அன்றியும், இவ்வுவமை பிராணநாயக னைப் பிரிந்ததுமுதல் சீதை இவனுக்கு என்னாகுமோவென்று கவலையாற் பொலிவிழந்திருந்தமையையும் புலப்படுத்தும். அநீகம் என்ற வடசொல், அனிக மெனத் திரிந்தது. (கஅஎ)

கஅஅ. விண்ணினீங்கியவெய்யவர்மேனியிற்
புண்ணினீரும்பொடிகளும்போயுக
வண்ணல்வீரனைத்தம்பியுமன்னமுங்
கண்ணினீரினிற்பாதங்கழுவினர்.

(இ - ள்.) விண்ணில் நீங்கிய - (போரில் இறந்து) வீரசுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்த, வெய்யவர் - கொடிய அரக்கர்களது, மேனியின் - உடம்பினின்று சொரிந்த, புண்ணின் நீரும் - இரத்தமும், பொடிகளும் - (அப்போர்க்களத்தே யுள்ள) தூசிகளும், போய் உக - நீங்கிவிடும்படி, அண்ணல் வீரனை - பெருமை யிற்சிறந்த வீரனான ஸ்ரீராமனை, தம்பியும் அன்னமும் - இலக்குமணனும் சீதையும், கண்ணின் நீரினில் பாதம் கழுவினர் - தங்கள் கண்களின் நீரினால் திருவடிகளைக் கழுவினார்கள்; (எ - று.)

இராமன் மீண்டுவருகையில் லக்ஷ்மணனும் சீதையும் அப்பிரானது திரு வடிகளில் விழுந்து வணங்கும்பொழுது அவர்கள் கண்களினின்று பெருகிய ஆனந்தக்கண்ணீர் அத்திருவடிகளில் வழிந்தமை, அரக்கரது இரத்தமும் போர்க் களப்புழுதியும் அத்திருவடிகளிற் பட்டிருந்ததனைப் பாத்தியமென்னும் உபசார மாகச் சமர்ப்பிக்கும் நீர்கொண்டு கழுவுதல்போலும் என்பார், இங்ஙனங் கூறி னர். தற்குறிப்பேற்றவணி. வீரனைப் பாதங்கழுவினர் - இரண்டு செயப்படு பொருள்வந்த வினை; இனி, பாதங்கழுவினர் என்பதை ஒரு சொல் தன்மைப் படுத்துதலு மொன்று. அன்னம் - ஹம்ஸ மென்ற வடசொல் திரிந்தது; இது, அன்னப்பறவைபோன்ற நடையையுடைய பிராட்டிக்கு உவமவாகு பெய ராம். (கஅஅ)

கஅகூ. மூத்தமொன்றின்முடிந்தவர்மொய்புணீர்
நீத்தமோடிநெடுந்திசைநேருறக்
கோத்தவேலைக்குரலெனவானவ
ரேத்தவீரனினிதிருந்தானரோ.

(இ - ள்.) மூத்தம் ஒன்றில் - ஒரு முகூர்த்தகாலத்திலே, முடிந்தவர் - இறந்த அந்த அரக்கர்களது, மொய் புண் நீர் நீத்தம் - மிக்க இரத்தவெள்ளம், ஓடி—, நெடு திசை நேர் உற - நீண்ட திக்குக்களினெல்லையிற் சேர்ந்திட,— வீரன் - ஸ்ரீராமன், கோத்த வேலை குரல் என வானவர் ஏத்த-கோத்தாற்போல

அலைகள் ஒழுங்குபடப்பெற்ற கடலினது முழக்கம்போலத் தேவர்கள் துதி செய்து ஆரவாரிக்க, இனிது இருந்தான் - இனிமையாக இருந்தான்; (எ-று.)- அரோ - ஈற்றசை.

மூத்தம் - முஹூர்த்த மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; முகூர்த்தம் - இரண்டு நாழிகைப்பொழுது. இனிது - குறிப்பு முற்றெச்சவினையுரி. (கஅகூ)

கசுo. இங்குநின்றதுரைத்துமிராவணன்
றங்கைதன்கைவயிறுதகர்த்தனள்
கங்குலன்னகரனைத்தழீஇநெடும்
பொங்குவெங்குருதிப்புரண்டாளரோ.

(இ - ள்.) இங்கு - இவ்விடத்தில், நின்றது - (சொல்லாமல்) மிச்சமாய் நின்ற செய்தியை, உரைத்தும் - இனிச் சொல்வோம்; இராவணன் தங்கை - சூர்ப்பணகை, தன் கை வயிறு தகர்த்தனள் - தனது கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, கங்குல் அன்ன கரனை தழீஇ - (நிறத்தால்) இருளை யொத்த கரனைத் தழுவி, நெடு பொங்கு வெம் குருதி புரண்டாள் - நெடுந்தூரம் பரந்த மிக்கெழுகிற வெவ்விய இரத்தவெள்ளத்திலே விழுந்து புரண்டாள்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

'இங்கு நின்றதுரைத்தும்' என்றது, கவிக்கூற்று. இங்குக் கரன் என்றது, அவனது உயிர்நீத்த உடலை. தழீஇ - சொல்லிசையளபெடை. (கசுo)

கசுக. ஆக்கினேன்மனத்தாசையவ்வாசையென்
மூக்கினோடுமுடியமுடிந்திலேன்
வாக்கினாலுங்கள்வாழ்வையுநாளையும்
போக்கினேன்கொடியேனென்றுபோயினாள்.

(இ - ள்.) மனத்து - என்மனத்திலே, ஆசை ஆக்கினேன் - (இராமன் விஷயமான) காதலை விளைத்தேன்; அ ஆசை - அந்த ஆசை, என் மூக்கினோடு முடிய - எனது மூக்கறுபட்டமாத்திரத்தோடு ஒழிய, முடிந்திலேன் - (அவ்வளவில்) இறந்திடாத நான், வாக்கினால் - (எனது) வாய்மொழியால், உங்கள் வாழ்வையும் நாளையும் போக்கினேன் - உங்களுடைய வாழ்க்கையையும் ஆயுள் நாளையும் ஒழித்தேன்; கொடியேன் - (ஆதலின்) மிகவுங்கொடுமை யுடையேன், என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு, போயினாள் - சென்றாள். (கசுக)

கசுஉ. அலங்கல்வேற்கையரக்கரையாசறக்
குலங்கள்வேரறுப்பான்குறித்தாளுயிர்
கலங்குசூறைவன்போர்நெடுங்காலென்ன
விலங்கைமாநகர்நொய்திற்சென்றெய்தினாள்.

(இ - ள்.) அலங்கல் வேல் கை அரக்கரை - வெற்றிமாலையைத்தரித்த வேற்படையையேந்திய கையையுடைய (இலங்கைநகரத்து) அரக்கர்களையும்,

குலங்கள் ஆசற வேர் அறுப்பான் - குலங்களோடு ஒழியுமாறு வேரறுக்கும் பொருட்டு, குறித்தாள் - எண்ணினவளாய்,—(சூர்ப்பணகை),—உயிர் கலங்கு வல் போர் சூறை நெடு கால் என - உலகத்துஉயிர்கள் கலங்கியழிதற்குக் காரண மான வலிய தாக்குதலைச் செய்கின்ற சுழல்பெருங்காற்றைப்போல, நொய்தின் சென்று பெரிய இலங்கை மா நகர் எய்தினுள் - விரைவிற்சென்று பெரிய இலங்காபுரியை யடைந்தாள்; (எ - று.)

ஆசற - முடிய; ஆசறு - ஒருசொல். ஆசு அற எனப்பிரித்து, குற்றம் நீங்க வென்று உரைத்தல், இந்தச்சந்தர்ப்பத்துக்குச் சிறப்பதன்று. இவள் இலங்கைக்குப் போய் இச்செய்தியைக்கூறுதல் உடனே இராவணன் எழுந்து வந்து சீதையை யெடுத்துப்போதற்கும், அது இராவணனிராக்கதநாசத்துக் குங் காரணமாகுதல்பற்றி, இவள் சென்று செய்திகூறக் கருதுதலை மற்றை யரக்கரையும் அடியோடுஅழிக்கக்கருதியதாக வருணனைவகையாற் கற்பித்து 'அரக்கரை யாசறக் குலங்கள்வேரறுப்பான் குறித்தாள்' என்றார்; தற்குறிப் பேற்றவணி. (கஙஉ)

கரன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

பெரியகொடியபகைவர் எத்தனைபேர் ஒருங்கே பற்பலபோர்க்கருவிகளு டன் வந்து எதிர்ப்பினும் அவர்களையெல்லாம் ஒருபொருள்செய்யாமல் மிக இலேசாகஎண்ணித் தனக்குஒருதுணைவேண்டாமல் தான் தனியே யெதிர்த் துச்சென்று பொருது எளிதில்விரைவிற்கொன்று வென்றொழிக்கும் போராற் றலையுடைய ஒப்புயர்வற்ற அஸஹாயசூரனை மகாவீரன் இராமபிரா னென்ப தும், தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களுக்கு அபயமளித்து வாக்குத் தத்தஞ்செய்த இராக்கதசங்காரத்தை நிறைவேற்றுவதில் இராமபிரான்கொண்ட பேரூக்கமும், வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான்வலியும் துணைவலியும் சீர்தூக் கிப்பாராது மானத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பகையைஅலக்ஷியஞ்செய்து எதிர்த்தவர் சுத்தவீரனை அவ்வெதிரியால் நாகத்தின் முன் எலிக்குழாம்போல எளிதில் அழிவ ரென்பதும், தாமாகச் சிறிதும் ஆராய்தலின்றிப் பெண்பாலார் சொல்லைக் கேட்டு நடத்தல்பெருங்கேடுதருமென்பதும், "உடன்பிறந்தார் சுற்றத் தாரென்றிருக்க வேண்டா, உடன்பிறந்தே கொல்லும்வியாதி" என்றவாறு காலங் கொடியதா யிருக்கையில் உடன்பிறந்த உறவினரே கொடுந்தீங்குக்குக் காரண மாவ ரென்பதும், விதி கொடியதாயிருக்கையில் அதற்கு அறிகுறியாகிற நிமித் தமும் பாராட்டப்படாது செருக்கே மிக்கிருக்கு மென்பதும், துணைவீரராயிருப் பார் தமதுதலைவனுக்குமுன்னே தாம் பகையை எதிர்த்துச்செல்லுங் கடமை யைச் செலுத்தற்கு உரியராவ ரென்பதும், எத்துணைவல்லார்க்கும் ஒருசமயத்தில்

சிறிதுஇடையூறு உண்டாவது உலகவியல்பே யென்பதும், அங்ஙனம்உண்டாகும் இடையூற்றுக்கு அறிவுடையார் சிறிதும் மனங்கலங்கா ரென்பதும், அங்ஙனம்மனங்கலங்காதார்க்குத் தெய்வகதியால் உடனே நன்மை நேருமென்பதும் முதலியன இப்படலத்தில் வெளியாம்.

கரன் முதலியோரது முதற்பிறப்பு:—யாஜ்ஞவல்கியருடைய குமாரர்களும் லோகப்பிரசித்திபெற்றவரும் ஆகிய சந்திரகாந்தன் மகாமேதன் விஜயன் என்ற மூன்று பிராமணசிரேஷ்டர்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் பதினாலாயிரவரும் சிவசாபத்தால் கரன் தூஷணன் திரிசிரன் முதலிய அரக்கர்களாகப் பிறந்து இராமனாகிய திருமாலாற் கொல்லப்பட்டுச் சாபவிமோசன மடைந்தனரென்று வேறு சில பழைய நூல்களால் தெரிகிறது.

"கரனுந்தூடணனுங் கலினப்பரித், திரிசிராவுஞ் சினப்படைக் கூட்டமும், வானிராமன்கை மாண்டதெல்லாங் கடி, தரைசெய்தாள் சென் றிராவணற் கோடியே" என்ற ஒட்டக்கூத்தருத்தரகாண்டச் செய்யுளிலும், "விளைத்த கரனுதியர் விரிந்திட வெகுண்டு, வளைத்த சிலைராகவனும் வாளிபல தொட்டான், திளைத்த கொடு வெம் பகைகள் தீர்ந்ததென வானோர், கிளைத்த தரு நாண்மலர்கள் கிட்டினர் சொரிந்தார்" என்ற பாகவதச்செய்யுளிலும், "அவ்வுரை கேட்டலோடு மழன்றெழ வுருத்துப் பொங்கித், தெவ்வடு கரனும் விற்றூடணனும் வேற்றிரிசிராவும், வெவ்வழற் சூலமேந்தி விரிகடற்றானையோடும், எவ்வெலாத் திசையுஞ் சூழ்போந் திராமனை யமரி னேற்றார்," "ஏற்றவ ருடலம் புன்றோ விறைச்சியென் பீருண் மூளை, வீற்றுவீற்றாக வீழ வெஞ்சிலைக் கல்வி காட்ட, வூற்றிருந்தொழுகுங் கண்ணா ளிலங்கையி னெல்லை யெய்தி, ஆற்றலங் குருதி யொள்வாளிராவணற் கறியச் சொன்னாள்" என்ற கூர்மபுராணச் செய்யுள்களிலும் இப்படலவரலாறு சுருங்கக்கூறப்பட்டுள்ளவாறு உணர்க.

இப்படலத்துக்குப் பயன்:—ஸ்ரீராமபிரான் கரன் முதலியோரை வென்ற வரலாற்றைக் கேட்பவர் அவ்விராமனருளால் தீவினையினின்று நீங்குவார்கள்; குலத்தை விருத்திசெய்து புகழைவளர்க்கத்தக்க புதல்வரைப் பெறுவார்கள், அவர்கட்குச் சிறைத்துன்பமும் கடன்தொல்லையும் ஒழியும் என்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஏழாவது

மாரீசன்வதைப்படலம்.

மாரீசனது வதையைப்பற்றிக் கூறும் பாகமென்று பொருள். மாரீசன் வதை யென்ற தொடர் - ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; இது இராமபிரான் மாரீசனைக் கொன்றதை யுணர்த்துதலால், இங்கு ஆறனுருபு செயப்படு பொருளில் வந்த தென்க. வதைப்படலமென்ற தொடர் - இரண்டனுருபும் பயனுந் தொக்கதொகை; வதையினது சம்பந்தமான படலமென்று ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாக விரித்து, விஷயமாகவுடைமையே இங்கு ஆறும்வேற்றுமைப் பொருளாகிய சம்பந்த மெனக் கொண்டு, வதையைப்பற்றிக் கூறுகிற பாக மென்று கருத்து உரைப்பினுமாம். வதை - கொலை: வத மென்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது.

மாரீசன் - மிக்கமாயையில்வல்ல ஓரரக்கன்; சர்ச்சரனென்னும் யக்ஷனது புத்திரனான சுகேதுவின் மகளாகிய தாடகைக்கும், சுந்தனென்ற இயக்கர் தலைவனுக்கும் குமாரன்; சுபாகுவின் உடன்பிறந்தவன். இவனது தந்தையான சுந்தன் செருக்கினால் அகஸ்தியமுனிவரது ஆச்சிரமஞ் சேர்ந்து அவர்மேல் மரங்களைப் பறித்து வீசி மற்றும்பலவாறு தீங்குசெய்து அவருடைய கோபத் தீக்கு இலக்காய்ச் சாம்பலானபின், தாயான தாடகை தன்மைந்தரிருவருடன் அம்முனிவரை யெதிர்த்து அவரதுசாபத்தால் மூவரும் அரக்கராயினர் ; பின்பு சுபாகுமாரீசர் (தாடகையுடன்) இராவணனது தாயின் தந்தையான சுமாலியென்ற பழைய அரக்கனையடுத்து 'உனக்கு நாங்கள் மக்கள்முறையாவோம்' என்று உறவுபூண்டு அதனால் இராவணனுக்கு மாமன் முறைமை பெற்று முனிவர்களுக்குத் தீங்குசெய்து திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்; இப்படி யிருக்கையில் விசுவாமித்திரமுனிவர் தமது யாகத்தைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தசரத சக்கரவர்த்தியினிடமிருந்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச் செல்லும் வழியிடையே தாடகை வந்து எதிர்த்து இராமனாற் கொல்லப்பட்டு இறந்தபின், விசுவாமித்திரர் தொடங்கிய யாகத்தைச் சுபாகுமாரீசர்கள் மற்றும் பல அரக்கருடன் வந்து அழிக்கத்தொடங்கியபொழுது, இராமபிரான் அம்புகளால் அரக்கரைக் கொன்று ஓர் அஸ்திரத்தால் சுபாகுவை வதைத்து மற்றோரஸ்திரத்தால் மாரீசனைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டார். இங்ஙனம் தப்பிப்பிழைத்த இவன் சில காலம் கடற்கரையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்து பின்பு இராமன் தண்டகாரணியம் புகுந்தபொழுது பழையவைரத்தால் வேறு இரண்டு அரக்கருடன் மான்வேடம்பூண்டு இராமனைத் தன்கொம்புகளால் முட்டிக் கொல்லக்கருதி நெருங்குகையில், இராமன்எய்த அம்புகளால் கூடவந்த அரக்கர் இறக்க, இவன் தான்மாத்திரம் தப்பியோடியுய்ந்து இலங்கைசேர்ந்து தவவேடம் பூண்டிருந்தான்.

சூர்ப்பணகையால் இராமலக்ஷ்மணரிடத்துப் பெருங்கோபமும் சீதாதேவியினிடத்துப் பெருங்காதலும் மூட்டப்பட்ட இராவணன் தான் சீதையை வஞ்

சனையாகக் கவர்ந்துவருதற்குத் துணையாக வரவேண்டுமென்று மாரீசனை வேண்ட, இராமனுற்றலை இருமுறையுணர்ந்த இவன் பலவாறு தடுத்தும் அவன் கேளாமல் மிக்க கோபங்கொண்டதனால் அதற்கு அஞ்சி மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங்கொண்டு சீதையினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அவள் அதனைப் பிடித்துத்தரும்படி இராமனைப் பிரார்த்திக்க, இலக்குமணன் 'இது பொய்ம்மான்' என்று உண்மைகூறித் தடுக்கவும் மீண்டும் கேளாமல் பிராட்டி நிர்ப்பந்திக்கவே இராமன் அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்து சென்றபோது அது அவர்கையிலகப்படாமல் ஓட்டங்காட்டி அவரை நெடுந்தூரங் கொண்டு வந்து விட்டதையுணர்ந்து இராமன் மாயமானென்று துணிந்து அதன்மேல் அம் பெய்ய, மாரீசன் அம்புபட்டு விழுகையில் தன்மெய்வடிவங்கொண்டு 'ஹாஸீதா லக்ஷ்மணா!' என்று இராமன் குரலாற் சத்தமிட்டு விழுந்து இறக்க, இராம பிரான் தமது குரல்போல இவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டலால் சானகி வருந்துவளாதலின் யாதுநேருமோவென்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டே சிறிதுந் தாமதியாமல் விரைவாக மீண்டுவருவாராயினர் என்பது, இப் படலத்தின் கதைச்சுருக்கம்.

இராவணன் கொலுவீற்றிருக்கும் நிலையை வருணிக்கத் தொடங்கல்.

க. இரைக்குநெடும்பணை யரக்கரிறந்ததனை மறந்தனள்போலி ராமன்றுங்க, வரைப்புயத்தினிடைக்கிடந்தபேராசைமனங்கவற்ற வாற்றாளாகித், திரைப்பரவைப்பேரகழித்திண்ணகரிற்கடிதோடிச் சீதைதன்மை,யுரைப்பெனெனச்சூர்ப்பணகைவரவிருந்தானிருந்தபரி சுரைத்துமன்றே.

(இ - ள்.) சூர்ப்பணகை—, இரைக்கும் நெடு பணை அரக்கர் இறந்ததனை மறந்தனள் போல் - ஆரவாரஞ்செய்கிற பெரிய பேரிகைவாத்தியங்களையுடைய (கரன் முதலிய) இராக்கதர்கள் இறந்தொழிந்த செய்தியை மறந்தவள் போல, இராமன் துங்கம் வரை புயத்தினிடைகிடந்த பேர்ஆசை மனம் கவற்ற - இராம பிரானது உயர்ந்த மலைகள்போன்ற தோள்களினிடத்துத் தான் கொண்ட மிக்க ஆசை தன்மனத்தை வருத்த, ஆற்றாள் ஆகி - (அத்துன்பத்தைப்) பொறாதவளாய், திரை பரவை பேர் அகழி திண் நகரில் கடிது ஓடி சீதை தன்மை உரைப்பென் என - அலைகளையுடைய கடலையே பெரிய அகழியாக அமையப் பெற்றுள்ள வலிய இலங்கையில் விரைவாக ஓடிச்சென்று சேர்ந்து சீதையினது வடிவழகினியல்பை (இராவணனுக்கு)க் கூறுவேனென்று கருதி, வர-வருகையில், இருந்தான் இருந்த பரிசு - அங்குள்ளவனான இராவணன் (சபையில்) வீற்றிருந்த நிலைமையை, உரைத்தும் - சொல்வோம்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த உஉ - கவிகளிற் காண்க. மன் ஓ - ஈற்றசைகள்.

சீதையின் அழகை இராவணனுக்கு எடுத்துச்சொல்லி அவள்மேல் அவ னுக்கு ஆசைமூட்டி அவனைக்கொண்டு அவளைக்கவர்ந்துவரச்செய்து இங்ஙனம் தன்னை மானபங்கப்படுத்திய இராமலக்ஷ்மணர்க்குத் தான் பிரதி செய்யவேண்டு

மென்று எண்ணங்கொண்டு சூர்ப்பணகை தண்டகாரணியத்தினின்று வந்த பொழுது இலங்கையில் இராவணன் அரசுவீற்றிருந்த காட்சிச்சிறப்பை இனிக் கூறுவோமென்றார். இது, கவிக்கூற்று. உடன்பிறந்தமுறையில்நின்ற கரன் முதலிய வலிய பெரிய அரக்கர் பலர் ஒருங்கு இறக்கவும் அதனாலாகிய சோகம் மேலிடாமல், இராமனழகில் தான் ஈடுபட்டதனாலான வேட்கைநோயே விஞ்சி அக்காமவேதனை மிகுதியைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவனைச்சேர்தற்கு யாது உபாயஞ்செய்யலாமென்ற கவலையேகொண்டு தன்னை அவன் உபேக்ஷித்துப் பரிபவப்படுத்தியதையும் மறந்து, 'ஒப்புயர்வில்லாத சௌந்தரியமுடைய சீதை உடனிருத்தலால், அவளுள்ளவளவும் என்னை இவன் விரும்பானாதலின், எங்ஙனமேனும் அவளை அவனைவிட்டு அகற்றிவிடின் பின்பு இவன் என்னை மணக்கக்கூடும்' என்னும் எண்ணங் கொண்டிருந்தனள் சூர்ப்பணகை யென்பதை முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கினார். நீரரண் நிலவரண் மலையரண் காட்டரண் என இயற்கையுஞ் செயற்கையுமான நால்வகையரண்களுள் எப்பொழுதும் வற்றாத நீரையுடைய பெரிய கடலே கடத்தற்கு அரிய நீரரணாக இலங்கைக்கு இயல்பில் வாய்ந்துள்ள காவற்சிறப்பைவிளக்குவார், 'திரைப்பரவைப்போகழித் திண்ணகர்' என்றார். திண் என்ற அடைமொழி, மலையரண் மதிலரண் சேனைக்காவல் முதலியவையும் அந்நகர்க்கு வலியனவாய் அமைந்துள்ள சிறப்பைத் தெரிவிக்கும்.

பணை - போர்ப்பறை; இனி, 'இரைக்குநெடும்பணையரக்கர்' என்பதற்கு - வீரவாதஞ்செய்கிற உயர்ந்தபருத்த அரக்கரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தோளுக்கு மலையுவமை - உயர்ந்த பெரிய தோற்றத்துக்கும், ஆயுதங்களால் அழித்தற்கு அரிய வலிமைக்கு மென்க. ஸீதா என்னும் வடசொல், சீதை யெனத் திரிந்தது; சீதை யென்பது - கலப்பைபுழுபடைச்சாலை யுணர்த்தும்: சனகமகாராசன் யாகஞ்செய்தற்பொருட்டுச் சாலையமைத்தற்காகக் கலப்பையைக் கொண்டு நிலத்தை யுழுவித்தபொழுது அக்கலப்பை யுழுபடைச்சாலினின்று தோன்றியவளாதலால், சானகிப்பிராட்டிக்குச் சீதை யென்பது இடவாகுபெயராய் வந்த திருநாமமென்க.

சூர்ப்பணகை - இராவணனுடைய தங்கை; பிரமபுத்திரராகிய புலஸ்திய முனிவருடைய குமாரராகிய விசிரவசினது இரண்டாமனைவியான கேகசியின் வயிற்றில் இராவண கும்பகர்ணர்களுக்குப் பின் விபீஷணனுக்குமுன் பிறந்தவள். இவளை, இராவணன், காலகையென்பவளுடைய மக்களாகிய காலகேயருளொருவனான வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்னும் அசுரனுக்கு மணஞ்செய்துவைத்திருந்தான்; பின்பு இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்துவருகிறபொழுது, அசும நகரத்திற் பிரவேசித்து அங்கிருந்த காலகேயரைப் போர்செய்துஅழிக்கையில், வித்யுச்ஜிஹ்வனும் இராவணனாற் கொல்லப்பட்டதனால், கணவனையிழந்த சூர்ப்பணகை இராவணன்காலில் விழுந்து மிகப்புலம்பிப் பலவாறு முறையிட, அவன் அவளை வெகுசமாதானங்கூறிக் கோபந்தணித்து, தண்டகாரணியத்தில் ஜநஸ்தாநமென்றவிடத்தில் ஓரிராச்சியமுண்டாக்கி அதில்

அவளை மேன்மையோ டிருக்கச் சொல்லி, தூஷணனென்னுஞ் சேனாதிபதிக்கு உட்பட்டதொரு பெருஞ்சேனையையும், தனது தாயினுடன்பிறந்தவள் மகனான கரனையும், அவளுக்கு உதவியாக இருந்து அவளிட்ட கட்டளைப்படி நடக்குமாறு நியமித்து, அங்கு அவள் யதேச்சையாகத்திரியுமாறு அனுப்பிவிட்டான் என்பதை அறிக.

சூர்ப்பணகை - சூர்ப்பணகா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று; இப்பெயர் - சூர்ப்பம் நகம் எனப்பிரிந்து, முறம்போன்ற (வடிவமுடைய) நகமுள்ளவளென்று ஏதுப்பொருள்படும். இது, அவளுக்கு வடிவுபற்றி வைக்கப்பட்ட காரணக்குறியாகிய இயற்பெயர்; இது பெயராதலால், வடமொழி விதிப்படி சூர்ப்பணகா என நிலைமொழியில் ரகாரம் வர வருமொழியில் நகாரம் ணகாரமாயிற்று; ராமாயணம், நாராயணன் என்பவற்றிற்போல. அங்ஙனமாகாமல் சூர்ப்பநகா என்று நிற்கும்போது பெயராகாது தன்மைகுறிக்கிற மாத்திரமாம். இப்பெயர் சிறுபான்மை சூர்ப்பநகி என்றும் வழங்கும்; அப்பொழுது ஈயீறுஇகரமான தென்க; அதுவும் பெயராகாது காரணமாத்திரமாய் நிற்பதே. சூர்ப்பணகி என்பது வடநூலிலக்கணவிதிப்படி வழாநிலையன்று. இனி, சூர்ப்பம் - இரத்தம்நிறைந்தபாத்திரம்: அதனால், நகா - (யாகம்முதலிய நற்கருமங்களைக்) கெடுப்பவளென்றும் பொருள்கூறுவர்; இரத்தத்தைப் பாத்திரங்களிற்கொண்டு வந்து மேற்சொரிந்து அதனால் வேள்வியை அபரிசுத்தமாக்கி அழிப்பவளென்று கருத்து.

அரக்கர், புயம், மனம் - ரக்ஷஸ், புஜம், மநஸ் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. நகர் - நகரம் அல்லது நகரீ என்ற வடசொல் திரிந்தது. துங்கம் - வடசொல். 'மறந்தனள்போல்' என்றதனால், அது மறக்கஇயலாத தென்பது விளங்கும். வரை - கணுவின்பெயர், மூங்கிலையுடைய மலைக்கு இருமடியாகு பெயராய் அமைந்தது. கவற்ற என்பதில், கவல் என்பதன் பிறவினையான கவற்று - பகுதி. பரவியது, பரவை யெனக் காரணப்பெயர்; ஐ - கருத்தாப் பொருள்விகுதி. அகழப்படுவதாதலால், அகழியென்று பெயர்; அகழ்தல் - தோண்டுதல்: இ - செயப்படுபொருள்விகுதி. கடிது - கடுமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்றெச்ச வினையுரி. இருந்தான் - பெயர். உரைத்தும் - தன்மைப்பன்மையெதிர்காலமுற்று. வர என்ற செயவெனெச்சம்-உடனிகழ்ச்சிப்பொருளதாதலால், நிகழ்காலங்குறிக்கும்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல்நான்குசீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (க)

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் - இராவணன் அரசுவீற்றிருந்தற்சிறப்பு.

உ. நிலையிலாவுலகி னிடைநிற்பனவு நடப்பனவுநெறியினீந்த,
மலரின்மேலான் முகற்கும்வகுப்பரிது நுனிப்பதொரு வரம்பிலாற்ற,
லுலைவிலா வகையுழந்ததருமமென நினைந்தவெலா முதவுந்தச்சன்,

புலனெலாந் தெரிப்பதொரு புனைமணிமண்டப மதனிற்பொலிய மன்னே.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் - குளகம்; ஒருதொடரெனப்படும்; குளகமாவது - பலபாடல்தொடர்ந்து ஒருவினைகொண்டுமுடிவது. "குளகம் பலபாட்டொருவினை கொள்ளும்." குளக மல்லாதது, முத்தகமெனப்படும்; அது ஒருசெய்யுள் தனியேநின்று முடிவது: "முத்தகச்செய்யுள் தனிநின்று முடியும்."

(இ - ள்.) நிலைஇலா - நிலையில்லாததான, உலகினிடை - உலகத்தில், நிற்பனவும் - (இடம் விட்டுப் பெயராது) நிலைநிற்பனவான தாவரப்பொருள்களையும், நடப்பனவும் - இடம்விட்டுப்பெயர்வனவான ஜங்கமப்பொருள்களையும், நெறியின் ஈந்த - ஒழுங்காகப் படைத்த, மலரின்மேல் நான்முகற்கும் - (திருமாலினது) திருநாபித்தாமரைமலரின்மேல் உள்ள பிரமனுக்கும், வகுப்பு அரிது - படைக்கமுடியாததும்,—நுனிப்பது ஒரு வரம்பு இல் ஆற்றல் - நுட்பமாக அறிகிற ஒப்பில்லாத அளவற்றவல்லமையால், உலைவு இலா வகை உழந்த தருமம் என - (தனக்கும் பிறர்க்கும்) தீங்கில்லாத விதத்திலே முயன்றுசெய்த தருமம் போல, நினைந்த எலாம் உதவும் - நினைத்த பொருள்களையெல்லாம் நினைத்தபடியே உண்டாக்கவல்ல, தச்சன் - (விசுவகர்மாவென்னும்) தெய்வத்தச்சனது, புலன் எலாம்-சிற்ப நூலறிவு முழுவதையும், தெரிப்பது - காட்டுவதுமான ஒரு,—[ஒப்பற்ற], புனைமணி மண்டபமதனில்- அழகிய இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட சபாமண்டபத்திலே,—பொலிய - (அம்மண்டபம் தான்வீற்றிருத்தலால்) அழகுபெறும்படி, (எ - று.)

இக்கவியில் 'மண்டபமதனில்,' 'பொலிய' என்றவையும், அடுத்த இருபத்தொருகவிகளில் வரும் வினையெச்சங்களும் இருபத்து மூன்றாங் கவியில் வருகிற 'இருந்தனன்' என்ற வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும்.

நான்முகற்கும் வகுப்பரிது, தச்சன்புலனெலாந்தெரிப்பது என்ற இரண்டும் மண்டபத்துக்கு அடைமொழி. உலகங்களையும் அவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்த பிரமனும் இப்படிப்பட்டதொரு மண்டபத்தைப் படைக்கமுடியாதென்றும், முறைபிறழாது செய்யப்பட்ட அறம் வேண்டியபயன்களை வேண்டியபடியே தருவதுபோலத் தனது நிர்மாண சக்தியால் வேண்டியபொருள்களை வேண்டியபடியே நிருமிக்கவல்ல விசுவகர்மாவினது சிற்பநூல்தேர்ச்சியைத் தெரிவிக்கும்படி அதிகஆச்சரியகரமான வேலைத்திறமமைந்ததென்றுங் கூறி மண்டபத்தின்மாட்சிமையை வெளியிட்டபடி. தச்சன் என்பதற்கு - அசுரத்தச்சனாகிய மயனென்று உரைப்பாருமுளர்; அது பொருந்தாது: ஏனெனில்,—சுகேசனென்னும் அரக்கனது புத்திரர்களான சுமாலி முதலிய மூவர் பிரமனிடம் வரம்பெற்றபின் தேவசிற்பியான விசுவகர்மனையழைத்து 'எங்களுக்கு ஓர் இருப்பிடம் சிறப்பாக அமைக்கவேண்டும்' என்ன, அவன் 'தென்கடலில் திரிகூடமலைச்சாரி

யில் சுவேலமலையின் சிகரமொன்றில் இந்திரன் கட்டளைப்படி மிக்கசிறப்பாக என்னால் நிருமிக்கப்பட்ட இலங்கையையே உங்களுக்கு இடமாகக் கொள்ளுங்கள்' என்றுசொல்ல, அங்ஙனமே அவர்கள் இலங்கையில் வசித்தனரென்றும், பிற்காலத்தில் அதுவே குபேரனுக்கும் அதன்பின் இராவணாதியர்க்கும் இடமாயிற்றென்றும் உத்தர ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகின்றமை காண்க. மிகச்சிறந்த அம்மண்டபத்தில் வீற்றிருத்தலால் இராவணனுக்கு உண்டாகும் பொலிவோடு, இராவணன் வீற்றிருத்தலால் அம்மண்டபத்துக்கு உண்டாகிற பொலிவும், 'புனைமணிமண்டபமதனிற்பொலிய' என்ற தொடராற் பெறப்படும்; "புனைமணிமண்டபம் பொலிய வெய்தினான்" எனக் கீழ்க் கையடைப்படலத்தில் வந்ததையும், "வளங்கவின் றனையதாய மண்டபம் மலியப் புக்கான்" என்ற சூளாமணியையுங் காண்க.

நிற்பன - நிலையியற் பொருள்: அசரம்; மரம் மலை முதலியன. நடப்பன - இயங்கியற்பொருள்: சரம்; தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன. அடைமொழிகொடாது மலரெனக்கூறி, அதனால், மலர்களுட் சிறந்த தாமரையைக் குறித்தல், கவி மரபு. நான்முகன் - நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்குமுகமுடையவன்; உம் - உயர்வுசிறப்பு. நுனிப்பது என்பது - ஆற்றலுக்கு அடைமொழி; நுனித்தல் - அதிசூட்சுமமாக அறிதல். 'நுனிப்பரு' என்ற பாடத்துக்கு - எவராலும் நுட்பமாக அறியமுடியாத என்க. ஆற்றல் என்ற மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகை, 'உதவும்' என்ற பெயரெச்சத்தோடு இயையும். உலைவிலாவகையுழந்த தருமம் - தம்தமது வருணாச்சிரமங்களுக்கு ஏற்பச்செய்த அற மென்க. தருமம் - இம்மைமறுமைவீடென்னும் மூன்றையுந்தருவதாதலை, "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங், காக்க மெவனோவுயிர்க்கு" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. நினைந்த - பெயர்; பெயரெச்சமுமாம். எலாம் - தொகுத்தல். உலகு, தச்சன் - லோகம் தக்ஷன் என்ற வடசொற்களின் சிதைவு; இவற்றைத் தமிழ்மொழியென்பாரும் உளர். தர்மம், மணி, மண்டபம் - வடசொற்கள். புலன் - போலி. 'தச்சன் புலனெலாந்தெரிப்பது' எனவே, அவனாற் செய்யப்பட்டதென்றதாயிற்று. தச்சன் புலனெலாந் தெரிப்பது என்பதற்கு, விசுவகர்மன் தனது யுத்திவிசேஷங்களை யெல்லாங் காட்டுமாறு செய்ததென்று உரைத்தலுமொன்று. தெரிப்பது என்றதில், பகர இடைநிலை பெற்று இரட்டிவந்ததே, பிறவினைக்குறி; தன்வினையில் தெரிவது என வரும். புனைமண்டபம்-வினைத்தொகை. மண்டபமதனில் என்பதில், அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. (உ)

௩. பண்டலங்குதிசைக் களிற்றின்பணை மருப்பினிணையொடியப்படர்ந்த பொற்றோள், விண்டலங்களுற வீங்கியோங்குதயமால் வரையின்விளங்கமீதிற், குண்டலங்கள் குலவரையை வலம்வருவானிரவிகொழுங்கதிர் சூழ்கற்றை, மண்டலங்கள் பன்னிரண்டுநாலைந் தாய்ப் பொலிந்தவென வயங்கமன்னோ.

(இ - ள்.) பண்டு - முன்பு, அலங்கு-அசையுந்தன்மையனவான, திசை களிற்றின் - திக்குயானைகளின், பணை மருப்பின் இணை - பருத்தஇரண்டு தந்தங்களும், ஒடிய - முறியும்படி, படர்ந்த - வலிமையோடுவளர்ந்த, பொன் தோள் - அழகியதோள்கள், விண் தலங்கள் உற வீங்கி - ஆகாயத்தினிடங் களையளாவும்படி பருத்து உயர்ந்து, ஓங்கு மால் உதயம்வரையின் - உயர்ந்த பெரிய உதயபருவதம்போல, விளங்க - பிரகாசிக்கவும்,—மீதில் குண்டலங் கள் - அத்தோள்களின்மேல் (தொங்குகிற காதின்) குண்டலங்கள் (இருப தும்), கொழுகதிர் கற்றை சூழ் - செழுமையான கிரணங்களின் தொகுதி சூழப்பெற்ற, இரவி மண்டலங்கள் பன்னிரண்டும் - சூரியமண்டலங்கள் பன் னிரண்டும், குலம் வரையை வலம் வருவான் - (எல்லாமலைகளினுஞ்) சிறந்த தான மேருவைச் சூழ, நால் ஐந்து ஆய் பொலிந்த என - இருபதாய் விளங் கினபோல, வயங்க - பிரகாசிக்கவும், (எ - று.)

பண்டுஒடிய என்றும், தோள் வீங்கி விளங்க என்றும், குண்டலங்கள் வயங்க என்றும் இயையும். ஒவ்வொருதோளும் உதயபருவதம்போல விளங்க என்பது, முன்னிரண்டு அடியின் பொருள்; உவமையணி. பின்னிரண்டு அடிகளில் இராவணனது நெடியபெரியவடிவத்துக்கு மகாமேருகிரியையும், அவனது குண்டலங்களுக்குச் சூரியமண்டலங்களையும் உவமைகூறுபவராய், துவாதசாதித்தர் இருபதுவடிவங்கொண்டு மேருமலையைச் சூழ்தற்பொருட்டு அடுத்து நின்றாற்போல என வருணித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி.

பண்டு - திக்குவிசயகாலத்தி லென்றபடி. இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்த காலத்தில் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்தபொழுது அவை கோபங்கொண்டு இவன்தோளில் தந்தங்களால் தாக்குகையில் மிக்க வலிமையுடைய இவன்தோள்களை ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் அவை நுனி ஒடிந்திட்டன வென்றும், பின்பு இராவணனும் போரில் அவற்றின் தந்தங் களை நன்றாக ஒடித்திட்டா னென்றும் உணர்க; "திக்கின் மாவெலாந் தொலைத்து," "நெருப்படியிற் பொடிசிதற நிறைந்த மதத் திசையானை, மருப்பொடியப் பொருப்பிடியத் தோணிமிர்த்த வலியோனே," "திசை யானை விசைகலங்கச் செருச்செய்து மருப்பொசித்த, விசையாலே நிறைந்த புயத் திராவணனோ விராவணனோ" எனக்கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப் படலத்தில் வந்தமை காண்க. யானைகள் இயல்பில் எப்பொழுதும் அசையுந் தன்மையன வாதலால் 'அலங்கு திசைக்களிறு' என்றார்; "தூங்குங்களிறு" என்றாற் போல. அன்றியும், இந்த அடைமொழியால், நிலைபெயர்தலில்லாத திசை யானைகளும் இராவணன்வலிமைக்கு ஆற்றாமல் நிலைபெயர்வனவாயின வென் பதுந் தோன்றும். இனி, 'அலங்கல் திசைக்களிறு' என்று பாடமோதி, திசைகளைத்தாங்கி அசையாதுநிற்கிற யானைக ளென்றும், போர்செய்தற்குச் சலிப்பில்லாத யானைக ளென்றும் உரைப்பாரு முளர்; "கம்பமில் திசையி னின்ற களிறு" எனக் கீழ்ப்படலத்தில் வந்தமையுங் காண்க. திசைக்களிறு - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வ

பௌமம், சுப்பிரதீகம் என்பன; இவ்முறைக் கிழக்குமுதலாக முறையே கொள்க. இவை, ஆண்யானைகளாதலால், களிறெனப்பட்டன. 'விண்டலங்க ளுறவீங்கி' என்றதன் குறிப்பால், அவன் தோள்வலிமையால் இந்திரன் முதலிய விண்ணுலகத்தவரை வென்ற சிறப்பும் தோன்றும்.

துவாதசாதித்தர் - தாதா, இந்திரன், அரியமா, மித்திரன், வருணன், அம்சுமான், பர்ஜயன் பகன், விவஸ்வாந், பூஷா, விஷ்ணு, துவஷ்டா எனக் காண்க; இதற்கு வெவ்வேறுவகைகூறலு முண்டு: ஒவ்வொருமாதத்துக்கு ஒவ்வொருவராகச் சூரியர் பன்னிருவராவர். குலவரையை வலம்வருவான் இரவி எனப்பிரித்து, மேருமலையைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சூழ்கிற வானத்திற் சஞ்சரிக்குஞ் சூரியனெனினும் அமையும். சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மற்றைச்சுடர்களுக்குக் கொடுத்துவாங்குந் தன்மையனவாய். நெடுந்தூரத்தும் மிகவிளங்கும் ஆயிரங்கிரணமாதலால், 'கொழுங்கதிர்க்கற்றை' எனப்பட்டது.

பண்டு - பழமைகுறிப்பதோர் இடைச்சொல். திசை - திசா என்ற வட சொல் திரிந்தது. தலம், உதயம், குண்டலம், குலம், ரவி, மண்டலம் - வடசொற்கள். உதயவரை - சூரியன் முதலிய சுடர்கள் உதிக்கும் மலை. பொற்றோள் என்பதற்கு - பொன்னணியணிந்த தோளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; பொன் - கருவியாகுபெயர். உதயமலையை யெடுத்துக்கூறினது, உதயகாலத்தில் விளங்கும் அம்மலை இயற்கையாலும் அணிகலமணிதலாகிய செயற்கையாலும் ஒளிபெற்ற தோளுக்கு ஒப்பாகுதலால். களிறு - மதக்களிப்பையுடையது; களி - பகுதி, று - பெயர்விகுதி: இது - ஆண்பாற்பெயர்; இதன் பெண்பால் - பிடி. பன்னிரண்டும் - உம்மைத்தொகை; பத்தும் இரண்டும். நாலைந்து - பண்புத்தொகை; நான்காகிய ஐந்து. வரையின் விளங்க - வரையைக்காட்டிலும் விளங்க என்றலும் ஒன்று; இவ்வுரையில், எல்லைப்பொருள்: முந்தினவுரையில், ஒப்புப்பொருள். பொலிந்த - பெயர். வருவான் - 'வான்' விகுதி காலங்காட்டும் எதிர்காலவினையெச்சம். என - உவமவுருபு. பன்னிரண்டும் என்ற உம்மை - இனைத்தென்றறிபொருளில் வந்தது. இராவணனுக்கு முகம் பத்து ஆதலால், குண்டலம் இருபதாயின.

ச. புலியினத ளுடையானும் பொன்னுடை பனைந்தானும்பூவி
னுனு, நலியும்வலத்தாரல்லர் தேவரி னிங்கியாவரினி நாட்டலாவார்,
மெலியுமிடை தடிக்குமுலை வேயிளந்தோட் சேயரிக்கண் வென்றி
மாதர், வலியநெடும் புலவியினும் வணங்காதமகுட நிரை வயங்க
மன்னோ.

(இ - ள்.) தேவரின் - தேவர்களுள், புலியின் அதள் உடையானும் - புலியின் தோலை உடுக்கும் ஆடையாகவுடைய சிவபிரானும், பொன் ஆடை புனைந்தானும் - பொன்மயமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்த திருமாலும், பூவினனும் - தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமனும், நலியும் வலத்தார் அல்லர் - (இராவணனை) வருந்தச்செய்யும் வலிமையுடையவ ரல்லர்; (என்றால்),

இங்கு - இவ்வுலகத்தில், இனி யாவர் நாட்டல் ஆவார் - வேறுஎவர் (இராவணனை வெல்பவராகக்) குறித்தற்குஉரியவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (இங்ஙனம் எவரும் அவனை வணங்கச்செய்பவர் இல்லாததனால்),—மெலியும் இடை - மெல்லியதாய் ஒசிகிற இடையையும், தடிக்கும் முலை - மேன்மேற் பூரிக்கிற தனங்களையும், வேய்இள தோள் - இளமூங்கில்போன்ற இளமை விளங்குந் தோள்களையும், சேய் அரி கண் - சிவந்த (உத்தமலக்ஷணமான) ரேகைகளையுடைய கண்களையும், வென்றி - (யாவரையும்) வெல்லுந்தன்மையையுமுடைய, மாதர் - மகளிரது, வலிய நெடு புலவியினும் - தணித்தற்கு அரிய நீண்டஊடலிலும், வணங்காத - தாழாத, மகுடம் நிரை-கிரீடங்களின் வரிசை, வயங்க - விளங்கவும், (எ - று.)

இராவணன் வணங்காமுடிய னென்பதை விளக்குதற்கு ஏற்ற காரணங் காட்டுவார், முன்னிரண்டடியில், திரிமூர்த்திகளும் அவனை வெல்லும் ஆற்றலில ராதலின் வேறெவரும் வெல்வாரில்லை யெனக் கூறினர். ஆதலால், இவன் யாவரையும் வணங்காதயினனென்க. அவனது வணங்கா முடியனாந் தன்மையின் உறுதியை விளக்குதற்கு, மகளிர்நெடும்பொழுது ஊடியகாலத்தில் அதனைத் தணித்தற்கும் இவன் வணங்கா னென்று பின்னிரண்டடிகளிற் குறித்தார். ஆகவே, பிணங்கிய மகளிரும் இவனது பெருமைக்கு அஞ்சி இவன்சொல்லுக்கு இணங்குவரே யன்றி இவன் தம்மை வணங்கப் பாரா ரென்க. புலவி-புலத்தல்: வி விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்; புலவியாவது - ஆடவரும் மகளிரும் இன்பநிலையில் அவ்வின்பத்தை மிகுவிக்கும்பொருட்டு ஒருவரோடொருவர் கோபித்தல்: இது, பிரணயகலக மெனப்படும். இங்கே 'நெடும்புலவி' என்றது, அவ்வூடலின் முதிர்ந்த நிலையை; அன்றி, அளவறிந்து உணராது நீளவிடுதலை யன்று. இன்சொல் முதலிய வேறுஉபாயங்களால் தணிக்கக்கூடிய நிலையைக் கடந்து காலில்விழுதலாகிய ஒருபாயத்தினா லன்றித் தணிக்கக்கூடாத நிலையை யடைந்த பெரும்புலவி யென்பதும், "சில்லரிக் கிண்கிணி மென்தெய்வமலர்ச் சீறடியைத், தொல்லை மணிமுடிமேற் சூட்டினான்-வல்லை, முழுநீலக் கோதை முகத்தே மலர்ந்த, செழுநீல மாருச்சிவப்பு' என்றபடி அப்புலவிக்காலத்தில் யாவரையும் வசப்படுத்தும் இயல்பின தான வணக்கத்தை ஆடவர் கொள்ளுதல் பெரும்பாலும் இயல்பென்பதும், அச்சிறப்புவிதியுமின்றி வணங்காமுடியனாய்நிற்பவன் இராவண னென்பதும், 'வலிய' என்றதனாலும், உயர்வு சிறப்பும்மையினாலும் நன்கு விளங்கும். இங்ஙனங்கூறியதனால், வணக்கத்தினாலேயே சாதிக்கக் கூடிய காரியத்தையும் இராவணன் வேறு உபாயங்களாற் சாதிக்குந்திற முடையா னென்பது தொனிக்கும்.

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற தொழில்முறைமைப்படி அயன் அரி அரன் எனக்கூறவேண்டிய முறைமையை மாறுபட்நிறுத்திச்சிவன்முதலாகக் கூறினர், மிகவல்லவரான திரிமூர்த்திகளும் அவனை வெல்லமாட்டா

மைக்குக் காரணம், அவனது வரபலம்; ஆனதுபற்றியே, திருமாலும் மனிதனாகப்பிறந்தே அவனைவெல்லவேண்டிற்று.

புலித்தோலுடுத்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பரமசிவன் தன்னைமதியாத் தாருகவனத்து முனிவர்களது கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்கள் மனைவிமார்களின் கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவுங் கருதித் தான் ஒருவிடசங்கமத்திருவுருவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷாடநஞ்செய்து, தன்னை நோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியரது கற்புநிலைமையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்றுசெய்து, அவ்வோமத்தீயினின்றும் எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றையும் அவ்வோமத்தீயையும் சிவனைக் கொன்றுவரும்படி ஏவ, சிவபெருமான், தன்மேற்பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவுங் கொண்டு, மானைக் கையில் ஏந்தி, புலியைத்தோலையுரித்து உடுத்து, முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி, வெண்தலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து, நெருப்பை ஒருகையிலேந்தி, இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பாதம்.

உடை - உடுக்கப்படுவது; ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி. வலம் - பலமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. தேவர், மகுடம் - வடசொற்கள். தேவர் - விண்ணுலகில் வாழ்பவர். நலியும் - தன்வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொது; இங்கே, பிறவினை. மூன்றுமடியில் ‘மெலியும், ‘தடிக்கும்’ என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது, தொடைமுரணின்பாற்படும். மெலியும் இடை - மற்றையவயவம் பருக்கப்பருக்கத் தான் சிறுக்கும் இடையென்க. உபமேயமாகிய தோளின் அடைமொழியாய் நின்ற இளமையை மத்தியமதீபமாக உபமானமான வேய்க்குங் கூட்டுக. தோளுக்கு இளமூங்கில் உவமை- வளைந்து திரண்டு உருண்டு நீண்ட வடிவிற்கும், நெய்ப்பிற்குமென்க. செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர் சேய் என விகாரப்பட்டது. தலைகள் பத்தாதலால், அவற்றில் அணியுங் கிரீடமும் பலவாயின. ‘வென்றிமாதர்’ என்றது, ஆடவரை அழகினால் அடிமையாக்கிக்கொள்பவரென்றபடி; மகளிருட்சிறந்த கட்டழகுடைய உத்தமசாதிமாத ரென்றவாறுமாம். கண்வென்றியெனச் சேர்த்து, கண்களின் நோக்குமாத்திரத்தால் வெல்லுந்தன்மையரெனினுமாம்.

ரு. வாளுலாமுழுமணிகள் வயங்கொளியின்றொகை வழங்க வயிரக்குன்றத், தோளெலாம்படிசுமந்த விடவரவின்பட நிரையிற் றோன்றவான்ற, நாளெலாம்புடைதயங்கநாமநீரிலங்கையிற்றான் வாரியிட்ட, கோளெலாங்கிடந்த நெடுஞ்சிறையன்ன நிறையாரங்குலவ மன்னோ.

(இ - ள்.) வாள் உலாம் - ஒளிவீசப்பெற்ற, முழு மணிகள் - (ஆபரணங்களிலுள்ள)பெரிய இரத்தினங்கள்,வயங்கு ஒளியின் தொகைவழங்க-விளங்கு

கிறஒளியின்தொகுதியை மிகுதியாகவீச, வயிரம் குன்றம் தோள் எலாம் - வச்சிரமயமான மலை போன்ற தோள்கள்யாவும், படி சுமந்த விடம் அரவின் படம் நிரையின் - பூமியைத் தாங்குகிற விஷத்தையுடைய சர்ப்பராசனை ஆதிசேஷனுடைய படங்களின் வரிசைபோல, தோன்ற - விளங்கவும்,—ஆன்ற நாள் எலாம் புடை தயங்க - சிறப்பமைந்த நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் பக்கங்களிலே விளங்கும்படி, நாம நீர் இலங்கையில் - அச்சத்தைத் தருகின்ற கடல் நீராற் சூழப்பட்ட இலங்காபுரியிலே, தான் வாரி இட்ட - அவ்விராவணன் தான் தொகுதியாகக்கொணர்ந்து அடைத்து வைத்த, கோள் எலாம் - கிரகங்களெல்லாம், கிடந்த - தங்கியிருந்த, நெடு சிறை - பெரிய சிறைச்சாலையை, அன்ன - ஒத்த, நிறை ஆரம் - நிறைந்த இரத்தின மாலை, குலவ - விளங்கவும், (எ - று.)

முன்னிரண்டு அடிகளில், கொடிய ராக்ஷசராசனை இராவணனுக்குக் கடுமையுள்ள நாகராசனை ஆதிசேஷனையும், அவனது பரந்த பெரிய பல தோள்களுக்கு இவனது அகன்ற படங்களையும், தோள்களில் அணிந்த இரத்தினங்களுக்குப் படங்களிலுள்ள மாணிக்கங்களையும் உவமைகூறினர். பின்னிரண்டு அடியில், இராவணன் நக்ஷத்திரங்கள் பக்கங்களிற் பொருந்த நவக்கிரகங்களைப் பிடித்துக்கட்டிக் காவலில்வைத்த சிறைச்சாலை இடையிடையே நவரத்தினங்களும் அமைக்கப்பெற்று முத்துக்களாற் செய்யப்பட்ட உறுதியுள்ள வடத்துக்குஉவமை கூறப்பட்டதெனக் காண்க. இராவணன் திக்குவிசய காலத்தில் தேவர்களை வென்று அவர்களிற் பலரைச் சிறையிலிட்டனனென்பது பிரசித்தமாதலால் 'நாளெலாம் புடைதயங்க நாமநீரிலங்கையில் தான் வாரியிட்ட கோளெலாங் கிடந்த நெடுஞ்சிறை' எனப்பட்டது. முழுமணி - உத்தமவிலக்கணம் நிறைந்த இரத்தினம்; ஒளிநிரம்பிய இரத்தினம். மிக்க உறுதிக்கு வயிரக்குன்றத்தை உவமைகூறினர். இலங்கை கடல்சூழ்ந்த பூமி; தீவு. கோள் - சூரியன்முதலிய ஒன்பது. ஆரம் - மார்பின்மாலை.

வாள் - ஒளியையுணர்த்துகையில், உரிச்சொல். உலாம் - உலாவு மென்பதன் விகாரம். விஷம், நீரம் லங்கா, ஹாரம் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. நாம் - அச்சமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "பே நா முருமென வரூஉங் கிளவி, யாமுறை மூன்று மச்சப்பொருள்" என்பது தொல்காப்பியம். இதன்மேல் அ சாரியை. நாமம் நீர் எனஎடுத்து, பிரசித்திபெற்ற நீரெனினும் அமையும். கோள் - க்ரஹமென்ற வடசொல்லின் பொருள்கொண்டது; (காலத்தை அளந்து) கொள்வதென்று பொருளுரைக்கப்படும். (ரு)

வேறு.

சு. ஆய்வரும்பெருவலியரக்கராதியோர்
நாயகர்களிர்மணிமகுடநண்ணலாற்
றேய்வுறத்தேய்வுறப்பெயர்ந்துசெஞ்சுட
ராய்மணிப்பொலன்கழலடிநின்றார்ப்பவே.

(இ - ள்.) செம் சுடர் - சிவந்த ஒளியையுடைய, ஆய் மணி - சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற, பொலன் கழல் - பொன்னினாலாகிய வீரக்கழல்—ஆய்வு அரு - (இவ்வளவினதென்று ஆராய்வதற்கு) அருமையான, பெரு வலி-மிக்கவலிமையையுடைய, அரக்கர் ஆதியோர் - இராக்கதர் முதலானவர்களுடைய, நாயகர் - தலைவர்களின், நளிர் மணி மகுடம் - பெருமையையுடைய இரத்தினகிரீடங்கள் - நண்ணலால் - (அவர்கள் வந்து வணங்கும்பொழுதெல்லாம்) தன்மேல் வந்து பொருந்தப்பெறுதலால், தேய்வு உற தேய்வு உற - தேய்வடையுந்தோறும், பெயர்ந்து-வேறுபட்டு [புதிய ஒளி மிகப்பெற்று -என்றபடி], அடி நின்று ஆர்ப்ப - (தனது) பாதத்திலே பொருந்தி ஒலிக்கவும், (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

இக்கவியை "கோவுடை நெடுமணி மகுட கோடியாற், சேவடி யடைந்த பொற்கழலுந் தேயுமால்" எனக் கீழ் அரசியற்படலத்தில் வந்ததனோடு ஒப்பிடுக. 'ஆய்வரும் பெருவலியரக்கர்' என்ற தொடர், கீழ் அகத்தியப்படலத்து ஐந்தாஞ் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது. ஆதியோர் என்றது அசுரர் யக்ஷர் அமரர் முதலியோரை. நளிர்-உரிச்சொல்; குளிர்ச்சியுமாம். தேய்வுறத் தேய்வுற - அடுக்கு, தோறுமென்னும் பொருளது. ஆய் மணி - இரத்தின சாதியுள் தெரிந்தெடுத்த இரத்தினம்; (திருக்குறளில், 'ஆய்மயில்' என்பதற்கு - பரிமேலழகர் இங்ஙனமே உரைகூறியுள்ளார்.) இரத்தின சாஸ்திரத்தின்படி குற்றமற்றுச் சிறந்த இரத்தினமெனக. பொன் என்னும் பெயர் - "பொன்னென் கிளவி யீறகெடமுறையின், முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரம், செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான" என்ற தொல்காப்பிய விதியின்படி ஈறுகெட்டு லகாரஉயிர்மெய்யும் மகரமெய்யுந் தோன்றப்பெற்று, பொலம் என்று ஆகி, அது பின்பு பொலன் என இறுதிப்போலியாயிற் றெனக. இனி, இதனைத் தனிமொழி யென்பாரும் உளர். கழல் - வீரர்காலணி. நாயகர் - வடசொல்.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (சு)

எ. மூவகையுலகினுமுதல்வர்முந்தையோ
ரோவலருதவியபரிசினோங்கல்போற்
றேவருமவுணருமுதலினோர்திசை
தூவியநறுமலர்க்குப்பைதுன்னவே.

(இ - ள்.) மூ வகை உலகினும் - மூன்று உலகங்களிலும், முதல்வர் - தலைவர்களாகவுள்ளவர்கள், முந்தையோர் - முற்பட்டுவந்தவர்களாய், ஓவலர் உதவிய - ஒழியாது கொண்டுசெலுத்திய, பரிசின் - காணிக்கைகளின், ஓங்கல்போல் - குவியல்போல,—தேவரும் அவுணரும் முதலினோர் - தேவர்களும் அசுரர்களும் முதலானவர்கள், திசை தூவிய - எல்லாத்திக்குகளிலுமிருந்து மேற்சொரிந்த, நறு மலர் குப்பை - மணமுள்ள மலர்களின் குவியல்கள், துன்ன - நெருங்கி நிறையவும், (எ - று.)

தேவர்களும் அசுரர்களும் வாழ்த்துக்கூறி இராவணன்மேற்சொரிந்த புஷ்ப வர்ஷத்துக்கு, எல்லாவுலகிலுமுள்ள அரசர்கள் அவன்முன் கொண்டுவந்து காணிக்கையாகச் செலுத்தும் ஸ்வர்ணபுஷ்பவர்ஷத்தை [பொருட்குவியலை] உவமைறிகூனர். மூவகையுலகு - சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம். முந்தையோர்- உடன்பாட்டுக் குறிப்புமுற்றெச்சம். ஓவலர் - எதிர்மறைத்தெரிநிலை முற்றெச்சம்; ஓயாமல் என்று பொருள்: இதில் பகுதியான ஓவு என்பதை (ஒருவு) என்பதன் மரூஉ வென்பர். முந்தை - ஐயீற்றுடைக்குற்றியலுகரம்; முன் என்னும் பொருள்தரும் இடைச்சொல். ஓங்கல் - உயர்ச்சி; உயர்ந்த குவியலுக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இது, மலைக்குப் பெயராகவும் வழங்கும். இனி, முன்னிரண்டு அடிக்கு - மூன்று உலகங்களிலும் முதன்மைபெற்ற சிறந்த வள்ளல்கள் ஓய்வின்றிக் கொடுக்குங் கொடைப்பொருள்களின் தொகுதிபோலவென்று உரைத்தல் சிறப்பன்று. (எ)

அ. இன்னபோதிவ்வழிநோக்குமென்பதை
புன்னலர்கரதலஞ்சுமந்தவுச்சியர்
மின்னவிர்மணிமுடிவிஞ்சைவேந்தர்க
டுன்னினர்முறைமுறைதுறையிற்சுற்றவே.

(இ - ள்.) மின் அவிர் - மின்னல்போல ஒளிவிளங்குகிற, மணி முடி - இரத்தினகிரீடத்தையுடைய, விஞ்சை வேந்தர்கள் - வித்தியாதரராசர்கள்,— இன்ன போது இ வழி நோக்கும் என்பதை உன்னலர் - இன்னசமயத்தில் இப்பக்கத்தில் [தங்களை] (இராவணன்) பார்ப்பனென்பதை அறியாதவர்களாய், கரதலம் சுமந்த உச்சியர் [உச்சிசுமந்த கரதலத்தர்]-(எப்பொழுதும்) தங்கள் தலைமேற் கூப்பிவைத்த தங்கள் கைகளையுடையவர்களாய், துன்னினர் - சமீபித்து, முறை முறை - வரிசைவரிசையாக, துறையில் - சபாமண்டபத்தினிடங்களிலே, சுற்ற - சூழ்ந்துநிற்கவும், (எ - று.)

தாங்கள் வணங்குதலை இராவணன் பார்த்தல்மாத்திரத்தையே தாங்கள் பெறும் பெரும்பயனாகக் கருதி வித்தியாதரராசர்கள் அவனுடைய சபையில் அவன்முன்பேவந்து இடந்தோறும் நின்று எந்தக்கண்ணால் எப்பொழுது தம்மை அவன் பார்ப்பானோவென்று எதிர்பார்த்து எப்பொழுதும் சிரமேல் அஞ்சலிபந்தஞ் செய்தபடியே நிற்பார்களென்க. விஞ்சைவேந்தர் - மாலிகாஞ்சனம் முதலிய மாயவித்தைக்குத் தலைவர்; வித்யாதரர் என்ற வடமொழிப்பெயர்க்கும் பொருள் இதுவே. விஞ்சை-வித்யா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; வித்யை, வித்தை, விச்சை, விஞ்சை யெனக் காண்க. போது - மரூஉ. கரதலம் - வடமொழித்தொடர். கரதலஞ் சுமந்த வுச்சியர் - விகுதிபிரித்துக்கூட்டல். முடி - இடவாகுபெயர். (அ)

௯. மங்கையர்திறத்தொருமாற்றங்கூறினுந்
தங்களையாமெனத்தாழுஞ்சென்னிய
ரங்கையுமுள்ளமுங்குவிந்தவாக்கையர்
சிங்கவேறெனத்திறற்சித்தர்சேரவே.

(இ - ள்.) மங்கையர் திறத்து ஒரு மாற்றம் கூறினும் - (குற்றேவல்) மகளிரைக்குறித்து யாதாயினுமொரு கட்டளைமொழியை (இராவணன் அலட்சியமாக)க் கூறினாலும், தங்களை ஆம் என - (அது) தங்களைக்குறித்துக் கூறியதாமென்று கருதி, தாழும் சென்னியர் - வணங்குகின்ற தலையையுடையவர்களும், அங்கையும் உள்ளமும் குவிந்த ஆக்கையர் - அகங்கைகளும் மனமும் குவியப்பெற்ற உடம்பையுடையவர்களுமாய், சிங்கம் ஏறு என திறல் சித்தர் - ஆண் சிங்கம்போல (மிக்க) பலபராக்கிரமமுடைய சித்தர்கள், சேர - அருகில் வந்து திரண்டுநிற்கவும், (எ - று.)

மகாபலசாலிகளான சித்தர்கள் ஏவல்மகளிர்போலாகி வணக்கவொடுக்கத்தோடு அமைந்துநிற்க வென்க. மங்கையென்பது - பருவப்பெயராகாமல், பெண்ணென்னுமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். அங்கை — அகம்கை; "அகமுனர்ச்செவிகை வரி னிடையன கெடும்" என்னுஞ் சூத்திர விதி; அம் கை எனஎடுத்து அழகிய கை யெனினுமாம். அங்கைகுவித்தல் - கைகூப்பித்தொழுதல். உள்ளங்குவிதல் - பயபக்தி விசுவாசங்களால் மனம் அடங்கல். உள்ளம் - அகத்துறுப்பு; அந்தக்கரணம். ஆக்கை-யாக்கை யென்பதன் மரூஉ; (தசைமுதலியவற்றால்) ஆக்கப்பட்டதெனத் தனியே ஒருபெயருமாம். சிங்கம் - ஸிம்ஹம் என்ற வடசொல் திரிந்தது; இது, ஹிம்ஸமென்றதன் எழுத்துநிலை மாறலாய் - இம்சிப்பதென்று பொருள்படும். ஏறு - ஆண்மைப்பெயர். ஸித்தர் - வடசொல்; தவஞ்செய்து யோகசித்திபெற்ற ஒருவகைத் தேவசாதியார்.

முன்னிரண்டு அடிக்குச் சாதுரியமாகக் கூறப்படுவதொரு பொருள் வருமாறு:—மகளிரை முன்னிலைப்படுத்தி அழைக்கத்தொடங்கிய இராவணன் 'அடி!' என விளித்தனனாயினும், இவர்கள் தங்களை அடிக்கும்பொருட்டு அவன் 'அடி' என்று ஒருவனுக்குக் கட்டளையிட்டதாகக் கருதி, அஞ்சி, அங்ஙனம் அவன் அடிக்கச்சொல்லாதிருக்கும்பொருட்டுச் சரணாகதிசெய்பவராவ ரென்பது. மகடூஉவிளியடைமொழியிடைச் சொல்லாக அவன் 'அடி' எனக் கூறியதை இவர்கள் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள அச்சத்தால் ஒருமையே வல்வினையாகக் கொண்டன ரென்க. இங்ஙனமே அடுத்தசெய்யுளின் முன்னிரண்டடிக்கும் ஏற்றபடி கொள்க. (கூ)

கo. அன்னவனமைச்சரைநோக்கியாண்டொரு
நன்மொழிபகரினுநடுங்குஞ்சிந்தைய
ரென்னைகொல்பணியெனவிறைஞ்சுகின்றனர்
கின்னரர்பெரும்பயங்கிடந்தநெஞ்சினர்.

(இ - ள்.) அன்னவன் - அவ்விராவணன், அமைச்சரை நோக்கி - (தனது) மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஆண்டு - அவ்விடத்து, ஒரு நல் மொழி பகரினும் - ஏதேனும் ஒரு நல்வார்த்தையை (இரகசியமாக)ச் சொன்னாலும், நடுங்கும் சிந்தையர் - (தங்களைத் தண்டிப்பதற்கு ஏதோ கூறினனென்று) கலங்கும் மன

முடையவர்களாய், பெரு பயம் கிடந்த நெஞ்சினர் - மிக்க அச்சம் நீங்காது தங்கிய மனத்தையுடையவர்களாகி, பணி என்னைகொல் என - அவன் கட்டளை யாதோ வென்று, கின்னரர் - கின்னரரென்னுந் தேவசாதியார், இறைஞ்சுகின்றனர்-வணங்குகின்றவர்களாக, (எ - று.)

'இறைஞ்சுகின்றனர்' என்ற வினைமுற்றுக்கு - வினையெச்சமாக இறைஞ்ச வெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; இறைஞ்சுகின்றவராய் எனப் பொருள் கொண்டு கீழ்க்கவியில் வந்த 'சேர' என்பதனோடாவது, மேற்கவியில் வரும் 'சூழ' என்பதனோடாவது சேர்த்தலு மொன்று. கின்னரர் - குதிரைமுகமும் மனிதவுடலுமுடைய ஒரு தேவசாதியார்; கின்னரமென்னும் வாத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு இசைபாடித்திரிபவர். அமைச்சர்-அமாத்ய ரென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அருகிலுள்ளவரென்று பொருள்; 'உழையிருந்தார் என்பது, இப்பொருள்படுந் தமிழ்ப்பெயர். என்-எவனென்னும் அஃறிணை வினுவினைக்குறிப்பு முற்றின் விகாரம்; ஐ - சாரியை. கொல் - அசை. நடுங்குஞ்சிந்தையர் - பலவாறுகருதி மனந்தடுமாறுபவர். சிந்தா, பயம் - வடசொற்கள். (௧௦)

௧௧. பிரகரநெடுந்திசைப்பெருந்தண்டேந்திய
கரதலத்தண்ணலைக்கண்ணினோக்கிய
நரகினராமெனநடுங்குநாவின
ருரகர்கடம்மனமுலைந்துசூழவே.

(இ -ள்.) பிரகாம் - (பாவஞ்செய்தவர்களை) நன்றாகத் தண்டித்தற்கு உரிய, நெடு திசைபெரிய-(தெற்குத்) திக்குக்குத் தலைவனை, பெருதண்டு ஏந்திய காதலத்து - பெரிய காலதண்டத்தை யேந்திய கையையுடைய, அண்ணலை-பெருமையையுடைய யமனை, கண்ணின் நோக்கிய - கண்ணெதிரிலே கண்ட, நரகினர் என - நரகவாசிகள்போல, நடுங்கும் நாவினர் - (இராவணனைக் கண்டமாத்திரத்தில்) வாய்குளறுபவராய், தம் மனம் உலைந்து - தங்களுடைய மனம் சோர்ந்து, உரகர்கள் நாகர்கள், சூழ-சூழ்ந்துநிற்கவும், (எ - று.) —ஆம் - அசை.

தென்திசைத்தலைவனுய்க் கொடிய தண்டனைசெய்வதிற் கண்ணோட்டமில்லாத யமனைத் தென்திசையையாளுகிற கொடியவனை இராவணனுக்கு உவமை கூறினார். ப்ரஹார மென்ற வடசொல் - அடித்த லென்று பொருள்படும்; இங்கே இலக்கணையாய்த் தண்டனைக்கு வந்தது. பாவிகள் தண்டனைப்படுந் திசை யெனவே, யமனுக்குரிய தென்திசையாயிற்று. தண்டு, நரகு - தண்டம், நரகம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். அண்ணல்-பெருமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். தருமத்தைக் காக்கும்பொருட்டே அதினின்று தவறுபவர்களை முறைப்படி தண்டிப்பவனாதலால், யமனை 'அண்ணல்' என்று சிறப்பித்துக் கூறினார். 'தண்டேந்திய காதலத்து அண்ணல்'- தண்டதரன். கண்ணின்நோக்கிய - பிரதியக்ஷமாகக் கண்களாற் பார்த்த. நரகினர்-நரகலோகத்தில் தண்டனையனுபவிக்கிற பாவிகள். நடுங்குநாவினர் - தடுமாறும்மொழியை

யுடையவர். உரகர்-படமும் வாலுமுடையராய் மனிதவடிவமுந் தெய்வப்பிறப்புமானதொரு சர்ப்பசாதியார். இராவணன் சபையில் வந்துள்ள உரகர்களுக்கு நாகினரை உவமைகூறியதனால், அவன் சபை நரகம்போலக் கொடியதாயுள்ள தென்பது தொனிக்கும். அன்றியும், நரகம் கீழுலகிலுள்ள தாதலால், கீழுலகத்தினரான நாகர்க்கு நரகரை உவமைகூறினரென்க. (கக)

கஉ. திசையுறுகரிகளைச்செற்றுத்தேவனும்
வசையுறக்கைலையைமறித்துவானெலா
மசையுறப்புரந்தரனடர்த்ததோள்களி
னிசையினைத்தும்புருவிசையினேத்தவே.

(இ - ள்.) திசை உறு கரிகளை - திக்குக்களிற் பொருந்திய யானைகளை (திக்கஜங்களை], செற்று - வலியடக்கிவென்று, தேவனும் வசை உற - மகாதேவனான சிவபிரானும் பழிப்படையும்படி, கைலையை மறித்து - கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்து, வான் எலாம் அசையுற - விண்ணுலகத்தாரெல்லோரும் நடுங்கும்படி, புரந்தரன் அடர்த்த - இந்திரனை நெருக்கிப்போர்செய்த, தோள்களின் - (இருபது) புயங்களினது, இசையினை - புகழை, தும்புரு - தும்பரு வென்னுங் கந்தருவமுனிவன், இசையின் ஏத்த - வீணையின் கானத்தோடு எடுத்துப் புகழவும், (எ - று.)

இராவணன் கைலை யெடுத்தது:—இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்கையில் குபேரனோடு எதிர்த்துப் பொருது அவனை வென்று அவனது புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாக ஆகாசமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டுவருகையில், அம்மலையின் மகிமையால் விமானந் தடைப்பட்டுநிற்க, அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாது திகைக்கையில், நந்தி எதிரில்வந்து 'சிவபிரானுக்குத் தங்குமிடமான திருக்கயிலாயத்தின் பெருமை இது' என்றுசொல்லவும், கேளாமல் தசமுகன், 'எனது பிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடு பறித்து எடுத்து அப்பால் எறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேன்' என்று கூறி விமானத்தினின்றும் இறங்கித் தனது இருபதுகைகளையும் அம்மலையின்கீழ்க் கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்து அசைத்தனன் என்பதாம்.

கைலை - கைலாஸமென்கிற வடசொல்லின் திரிபு. புரந்தரன் - வடசொல்; (பகைவர்களுடைய) நகரங்களை யழிப்பவன். தும்புரு - நாரதன் போல இசைபாடுதலிற் சிறந்தவனும், கந்தருவர்களுக்குக் குருவுமான ஒருமுனிவன். இவனது வீணை கலாவதியென்று பெயர்பெறும். கரி-ஈயீறு இகரமான வடசொல்; கரம்-கை, இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது, கரீயெனக் காரணக்குறி; இதற்கு-கருநிறத்தையுடையதெனத் தமிழ்வழியாற் பொருள் கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். தேவனும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. வான் - இடவாகுபெயர். அசையுற - அசைய; உறு - துணைவினை. (கஉ)

கங. சேணுயர்நெறிமுறைதிறம்பலின்றியே
பாணிகள்பணிசெயப்பழுதில்பண்ணிடை

வீணைநரம்பிடைவிளைத்ததேமறை
வாணியினாரதன்செவியின்வார்க்கவே.

(இ - ள்.) சேண் உயர் - மேலுலகத்திலே வழங்குவதாய்ச் சிறந்த நெறிமுறை - சங்கீதமார்க்கத்துக்கு உரிய விதியொழுங்கு, திறம்பல் இன்றியே - தவறுதலில்லாமல், பாணிகள் பணிசெய - கைகள் (ஸ்வரஸ்தானங்களிற் சென்று) உரியதொழில் செய்ய, வீணையின் நரம்பிடை விளைத்த - வீணையினது தந்திகளிலே உண்டாக்கிய [தடவிவாசித்து எழுப்பிய], பழுது இல் பண்ணிடை - குற்றமில்லாத இராகத்தில், (அமைத்து), தேம் மறை - இனியவேதத்தை, நாரதன் - நாரதமகாமுனிவன், வாணியின் - சரசுவதிபோல, செவியின் வார்க்க - காதுகளிலே செலுத்தவும், (எ - று.)

இராவணன் கேட்டுமகிழும்படி தேவமுனிவனான நாரதன் சிறந்த தேவகானமுறைமைப்படி கைகளால் யாழ்நரம்பை வருடி இசையெழுப்பி அவ்யாழிசைக்கு ஒப்ப ஸாமகீதம்பாட என்பது பொருள். நாரதனது இசைபாடற்சிறப்புக்குச் சரசுவதியை உவமைகூறினார்; அதன்குறிப்பால், அவளும் இராவணனுக்குப் பணிசெய்யுந்தன்மையளென்பது தொனிக்கும். எல்லாவேதங்களுள்ளும் ஸாமவேதம் சிறத்தலாலும், அது கடவுளின்சொரூபமாயும் கடவுளுக்கு மிகப் பிரியமானதாயுமுள்ளதனாலும், செவிக்கினியஸ்வரங்களுடன் அமைதலாலும், 'தேமறை' எனப்பட்டது. இனி, தேமறை - காந்தருவவேதமெனப்படுகிற சங்கீதமேயாகவுமாம். வார்க்க என்ற வினைக்கு ஏற்ப, வேதத்தைத் தேனாகக் கொள்க. இனி, தேன்மறை எனப்பிரித்து, மறைத்தேன் என மொழி மாற்றி வேதமாகிய தேனையென்றலும் ஒன்று; தேன் + மறை = தேமறை; தேன்மொழி மெலிவர இறுதியழிந்தது; [நன்-மெய்-கக.] மறை - சிலர்க்கு மறைக்கப்படுதலும், மறைந்தபொருளுடைமையும் பற்றிய பெயர். வீணை, வாணி - ஆவீறு ஐயும், ஈயீறு இகரமுமான வடசொற்கள். நாரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - ஆத்துமஞானத்தை உபதேசிப்பவனென்றும், மனிதர்களுக்கு உள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுப்பவனென்றும் காரணப்பொருள்படும்; நாரன் - ஆத்மா, அதற்குஉரிய ஞானம் - நாரம், த - கொடுத்தல்; அல்லது நரர் - மனிதர், அவர்சம்பந்தமான ஒற்றுமை - நாரம், த - கெடுத்தல். இவர், பிரமனது மனத்தினின்று தோன்றிய குமாரர். இவரது வீணைக்கு மகதீயென்றும், சரசுவதியின் வீணைக்குக் கச்சபீயென்றும் பெயர். பாணி - வடசொல். 'பாணிகள் பணிசெய' என்பதற்கு - கைகள் தாளம்போடுதலாகிய தொழிலைச் செய்ய என்று உரைத்தல், சிறப்பன்று. (கரு)

வேறு.

கசு. மேகமென்றுருத்திகொண்டுவிண்ணவர்தருவும்விஞ்சை
நாகமுஞ்சுரந்ததீந்தேம்புனலொடுமெளாவிநவ்வித்
தோகையர்துகிலிற்றேயுமென்பதோர்துணுக்கத்தோடுஞ்
சீகரமகரவேலைக்காவலன்சிந்தமன்றே.

(இ - ள்.) மகரம் வேலை காவலன் - சுறாமீன்களையுடைய கடலுக்குத் தலைவனான வருணன்,—விண்ணவர் தருவும் - தேவர்களுடைய கற்பகவிருக்ஷங்களின் மலர்களும், விஞ்சை நாகமும் - வித்தியாதரலோகத்திலுள்ள சிறந்த மரங்களின் மலர்களும், சுரந்த - சொரிந்த, தீம் தேன் - இனிமையான தேனை, புனலொடும் அளாவி - நல்லநீருடனே கலந்து, (அதனை), மேகம் என் துருத்தி கொண்டு - மேகமென்கிற வீசுதுழலில் எடுத்துக்கொண்டு, நவ்வி தோகையர் துகிலில் தோயும் என்பது ஓர் துணுக்கத்தோடும்-சபையிலுள்ள (இராவணனைச் சார்ந்த) மானும் மயிலும் போன்ற மகளிரது ஆடையிற் படியுமென்ற ஓர் அச்சத்துடனே, சீகரம் சிந்த - சிறுதிவலைகளாகச் சிந்தவும், (எ - று.)

வேலைக்காவலன் அளாவிக் கொண்டு துணுக்கத்தோடு சீகரம் சிந்த என்க. மெல் துருத்தி யெனப் பிரித்தும் உரைக்கலாம். மேகம், தரு, நாகம், சீகரம், மகரம், வேலா - வடசொற்கள். விஞ்சையென்பது - மாயாவித்தையைத் தரிப்பவரான வித்தியாதரர்களுடைய உலகத்துக்கு இருமடியாகுபெயராம். நாகம் - நிலைபெயராததெனக் காரணப்பொருள்படும். தரு, நாகம் என்றவை - முதலாகு பெயராய், இங்கு மலரைக் குறித்தன. தேன் + புனல் = தேம்புனல்; தேன் மொழி வலிவர ஈறுபோய் மெலிமிக்கது; [நன் - மெய் - கக.] தோகை-மயிலிறகின்பெயர், மயிலுக்குச் சினையாகுபெயராம். மகரம்-கடலிலேயேவாழ்வதொரு மீனின் சாதி. நாகம் என்பதற்கு - சுரபுன்னைமர மென்று உரைப்பாருமுளர்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கச)

கரு. நறைமலர்த்தாதுந் தேனுநளிநெடுமகுடகோடி
முறைமுறையறையச்சிந்தி முரிந்துகுமணியுமுத்துந்
தறையிடையுகாதமுன்னந் தாங்கினன்றழுவிவாங்கித்
துறைதொறுந்தொடர்ந்துநின்று சமீரணன்றுடைப்பமன்னோ.

(இ - ள்.) சமீரணன் - வாயுதேவன்,—நறை மலர் - நறுமணமுள்ள பூக்களினின்று சிந்துகிற, தாதும்-மகரந்தப்பொடிகளையும், தேனும்-தேனையும், நளி நெடு மகுட கோடி-(அங்குவந்துள்ள அரசர்களுடைய) பெரிய நீண்ட கிரீடங்களின் கூட்டங்கள், முறை முறை அறைய - (நெருக்கத்தால்) ஒன்றோடொன்று தாக்குதலாலே முரிந்து சிந்தி பின்னப்பட்டுச் சிதறி, உகு - சிந்துகிற, மணியும் - இரத்தினங்களையும், முத்தும் முத்துக்களையும், தறையிடை உகாத முன்னம்- தரையிலே சிந்துதற்கு முன்னமே, தழுவி தாங்கினன் வாங்கி-ஆங்காங்குச் சென்று ஏந்தி யெடுத்து, துறைதொறும் தொடர்ந்து நின்று - (தேவர்முதலியோர் வந்து கூடிய அம்மண்டபத்தின்) ஒவ்வோரிடத்திலும் (அவரவர்களைத்) தொடர்ந்துசென்று நின்று, துடைப்ப - (அவ்விடங்களைச்) சுத்திசெய்துகொண்டிருக்கவும், (எ - று.)

சமீரணன் மலர்த்தாதும் மலர்த்தேனும் மகுடகோடி உகுமணியும் முத்தும் தழுவித்தாங்கினன் வாங்கித் தொடர்ந்துநின்று துடைப்ப வென்க நறை-நறுமை;

ஐ விகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். கோடி-மிகப்பலவென்னு மாத்திரமாய் நின்றது. உகு - பிறவினை வினைத்தொகை. மணி - இங்கே, முத்தொழிந்த மற்றைய இரத்தினங்கள். தறை - தாா என்ற வடசொல் திரிந்தது; அதற்கு - (பொருள்களைத்) தரிப்பது என்று பொருள். ஸமீரணன் என்ற வடமொழிப் பெயர் - நன்றாகச் சஞ்சரிப்பவ னென்று பொருள்படும். இக்கவியால், அவ்விராவணசபையில் அகற்றத்தக்க குப்பையாய் நிற்பன மலர்த்தாது முதலியனவே யென்ற சிறப்பு விளங்கும். (கரு)

வேறு.

கசு. மின்னுடைவேத்திரக்கையர்மெய்புகத்
துன்னெடுங்கஞ்சுகத்துகிலர்சோர்விலர்
பொன்னொடுவெள்ளியும்புரந்தராதியர்க்
கின்னியன்முறைமுறையிருக்கையீயவே.

(இ - ள்.) பொன்னொடு -(தேவகுருவான) பிருகஸ்பதியும், வெள்ளியும் (அசுரகுருவான) சுக்கிரனும்,—மின் உடை வேத்திரம் கையர் - மின்னல் போன்ற ஒளியையுடைய பொற்பிரம்பை யேந்திய கையையுடையவர்களும், மெய் புக துன் - உடம்புமுழுவதும் உட்புகும்படி அமைந்த, நெடு கஞ்சுகம் துகிலர் - நீண்ட ஆடையாலாகிய பெருஞ்சட்டையைத் தரித்தவர்களும், சோர்வு இலர் - (தொழில்செய்தலில்) தளர்ச்சியில்லாதவர்களுமாய், புரந்தர ஆதியர்க்கு - இந்திரன் முதலியோர்க்கு, முறை முறை - (அவரவர்க்குத்) தக்க முறைப்படி, இருக்கை - ஆசனங்களை, இன் இயல் - இனிய தன்மையோடு, ஈய - கொடுக்கவும், (எ - று.)

பிருகஸ்பதியும் சுக்கிரனும் இராவணனுக்குச் சேவகர்களாய் அமர்ந்து அவன்கட்டளைப்படி அவன்சபைக்குவரும் இந்திரன்முதலானுர்க்கு அவரவர்க்குத்தக்கபடி உபசாரத்தோடு ஆசனங்கொடுத்துவர வென்க. அவர்கள், கொண்டவேலைக்கு ஏற்பக் கையிற் பிரம்பையும் உடம்பில் முழுச்சட்டையையும் தொழிலிற் சோர்வின்மையையுந் தரித்தனர், முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கினர். 'பொன்னொடு வெள்ளியும்' என்றதன் உண்மைப் பொருளை நோக்காது, இதனை 'இருக்கை' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கிவிட்டு வேலையாட்கள் இந்திரன் முதலியோர்க்கு இனிமைபொருந்திய பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுமாகிய ஆசனங்களை வரிசைக்கிரமப்படி கொடுக்க வென்று உரைத்தல் சிறவாமை உணர்க. தேவகுருவான பிருகஸ்பதியோடு ஒப்ப அசுரகுருவான சுக்கிரனையும் கூறினதனால், கண்டகனான இராவணன் தேவர்களைப்போலவே அசுரர்களையும் பகைத்து வென்று அவர்கள்திறத்திலுங் கொடியனாய் நடந்துவந்தன னென்பது வெளியாம். இந்திரனால் ஆசனந்தந்து உபசரிக்கப்படுபவர் இந்திரனுக்கு ஆசனமளிக்கும்படியாயினது, இராவணனது கடக்கலாகாக் கட்டளையினாலென்க. இயல் - மூன்றாம்வேற்றுமைத்தொகை, வேத்ரம், கஞ்சுகம் - வடசொற்கள். நெடுங்கஞ்சுகம் - நிலையங்கி; குப்பாயமெனவும், மெய்ப்பையெனவும்படும்.

பொன், வெள்ளி என்பன - அவர்க்கு, நிறம்பற்றிவந்த பெயர்கள். இருக்கை - இருக்குமிடம்: தொழிலாகுபெயர். இன் - இனிமையென்னும் பண்பின் விகாரம். 'மின்னுடைவேத்திரம்' எனவே பொற்பிரம்பாயிற்று. உடை - உடைய என்னுங் குறிப்புப்பெயரெச்சத்தின் தொகுத்தல். இனி 'மின் உடை வேத்திரம்' என்பதற்கு - மின்னலுந் தோற்கும்படியான (மிக்கஒளியையுடைய) பிரம்பு என்றலு மொன்று. மெய் - மங்கலவழக்கு. பொன்னொடு என்பதில், ஒடு - எண்ணுப்பொருளது. புரந்தராதியர் - வடமொழிப்புணர்ச்சி. வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையவன்; இ - பெயர்விகுதி.

இதுமுதல் இருபத்தைந்துகவிகள் - இப்படலத்தின் ஆறங்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கசு)

கஎ. சூலமேமுதலியதுறந்துசுற்றிய
சேலையாற்சிறியவாய்புதைத்துச்செங்கையிற்
றோலுடைநெடும்பணைதுவைக்குந்தோறெலாங்
காலன்வந்திசைக்குநாட்கடிகைகூறவே.

(இ - ள்.) காலன் - காலத்தையறிந்துநடக்குங் கடவுளான யமன்,—சூலமே முதலிய துறந்து - சூலம் முதலிய (தனக்குஉரிய) ஆயுதங்களை விட்டிட்டு, சுற்றிய சேலையால் செம் கையின் சிறிய வாய் புதைத்து - அரையில் உடுத்துள்ள ஆடையைக்கொண்டு சிவந்தகையால்-தன்னுடைய சிறியவாயை மூடிக்கொண்டு, தோல் உடை நெடு பணை துவைக்கும் தோறு எலாம் வந்து இசைக்கும் நாள் கடிகை கூற - தோற் போர்வையையுடைய பெரிய பேரிகைவாத்தியங்கள் அடிக்கப்படுதற்குரிய சமயங்களிலெல்லாம் சித்தனாய்வந்து சொல்லுதற்கு உரிய நாளின் நாழிகைக்கணக்கைச் சொல்லவும், (எ - று.)

நாழிகைமுரசம் அறையவேண்டிய சமயங்களிலெல்லாம் தவறாமல் யமன் அச்சத்தால் ஆயுதங்களை அகற்றிவிட்டு ஆடையொதுக்கிக் கைகட்டி வாய்புதைத்துக்கொண்டு வெகுமரியாதையோடு வந்து காலத்தைச் சரியாகக் கணக்கிட்டுச் சொல்லுதலாகியதனது குற்றேவற்றொழிலை ஒழுங்காக நடத்தவென்க. சூலம் - முத்தலைவேல். ஏ - அசைநிலை. முதலிய என்றதனால், கால தண்டமும் காலபாசமும் பெறப்படும். சேலை - சேலமென்ற வடசொல் திரிந்தது. 'அடக்கமென்பது - உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக்கம்; அவை - பணிந்த மொழியும் தணிந்தநடையும் தானைமடக்கலும் வாய்புதைத்தலும் முதலாயின' என்ற நச்சினார்க்கினியருரைவாக்கியம் இங்கு அறியத்தக்கது. 'சிறிய வாய்' என்றது, பணிந்தமொழியைக் காட்டுதற்கு. கடிகை - கடிகா என்ற வடசொல் திரிந்தது. மரியாதைக்காக மேலாடையை இடையில் இறக்கிக்கட்டிக்கொண்டுள்ளதனால், அரையிலுடுத்த ஆடையால் வாய்புதைப்பவனானான்; அன்றி, 'சுற்றிய சேலையால் என்பதற்கு' - அரையிற்சுற்றிய உத்தரீயத்துடன் என்று உரைப்பாருமுளர். 'நாள்கடிகைகூற' என்ற பாடத்துக்கு, நாளின்நிலையையும் நாழிகையின் கணக்கையும் கூறவென்று உரைக்க. (கஎ)

கஅ. நயங்கிளர்நானநெய்யளாவிநந்தலில்
வியங்கருப்பூரமென்பஞ்சின்மீக்கொளீஇக்
கயங்களின்மரைமலர்க்காடுபூத்தென
வயங்கெரிக்கடவுளும்விளக்கமாட்டவே.

(இ - ள்.) வயங்கு எரி கடவுளும் - விளங்குகிற அக்கினிதேவனும், நயம் கிளர் நானம் நெய் அளாவி - நன்மை மிக்க [சிறந்த] நறுமணத்தையுடைய நெய்யை(த்தகழியில்) சேர்த்து, நந்தல் இல் - குறைவில்லாத [மிக்க], வியம் - சிறந்த, கருப்பூரம் - கர்ப்பூரத்திலும், மெல் பஞ்சின் மீ - மென்மையான பஞ்சுத்திரியிலும், கொளீஇ - பற்றவைத்து, கயங்களின் மரை மலர் காடு பூத்து என - குளங்களில் செந்தாமரைமலர்த்தொகுதி மலர்ந்தாற்போல, விளக்கம் மாட்ட - விளக்குக்களை யேற்றவும், (எ - று.)

நானம்நெய் என்பதற்கு - கஸ்தூரிகலந்த நெய் யென்று உரைப்பாருமுளர். கர்ப்பூரம் - வடசொல். கொளீஇ-கொளுத்தி: சொல்லிசையளபெடை. மரை - தாமரை யென்பதன் முதற்குறைவிகாரம். விளக்கம் - விளங்கச்செய்வது; அம்-கருத்தாப்பொருள் விகுதி. வியம் - உரிச்சொல். நீர்நிலை - சபைக்கும், செந்தாமரைமலர்க்காடு - விளக்கின்தொகுதிக்கும் உவமை. உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். (கஅ)

கக. அதிசயமளிப்பதற்கருளறிந்துநற்
புதிதலர்கற்பகத்தருவும்பொய்யிலாக்
கதிர்நெடுமணிகளுங்கறவையான்களு
நிதிகளுமுறைமுறைநின்றுநீட்டவே.

(இ - ள்.) நல் - சிறந்த, புதிது அலர் - (எப்பொழுதும்) புதுமையாக மலருந் தன்மையுள்ள, கற்பகம் தருவும் - கற்பக விருக்ஷங்களும், பொய் இலா கதிர் நெடு மணிகளும் - தவறாத [உண்மையான] ஒளிகளையுடைய சிறந்த (சிந்தாமணி முதலிய) தேவரத்தினங்களும், கறவை ஆன்களும் - கறக்குந் தன்மையனவான (காமதேநு முதலிய) பசுக்களும், நிதிகளும் - (சங்கநிதி முதலிய) நிதிகளும்,—அதிசயம் அளிப்பதற்கு - (இராவணன்மனத்துக்கு) வியப்பையுண்டாக்கும்பொருட்டு, அருள் அறிந்து - அவன் கருணைசெய்யுஞ்சமயமறிந்து, முறை முறை நின்று நீட்ட - வரிசைவரிசையாய்நின்று (தங்கள்தன்மையை முன்னிட்டுக்) காண்பிக்கவும், (எ - று.)

ஜாலவித்தைசெய்வோர்பலர் ஒருபிரபுவை யடுத்து அவன்மனத்தை மகிழ்விக்கும்பொருட்டுச் சமயம் அறிந்து ஒவ்வொருவராய்வந்து முன்நின்று தந்தமது திறமையின்படி பலபொருள்களை உண்டாக்கிக் காட்டும் இயல்பு போல, வேண்டினபொருள்களை வேண்டினபடியெல்லாம் உண்டாக்குந்தன்மையுள்ள கல்பக விருக்ஷம் காமதேநு சிந்தாமணி நவநிதி முதலிய தேவர்செல்வங்கள் இராவணனையடுத்துத் தம்விஷயத்தில் அவனுக்குக் கொண்டாட்டத்தை யுண்டாக்கும்

பொருட்டு அவன்கருணைகொள்ளுஞ் சமயம் அறிந்து ஒவ்வொன்றாய் வந்து முன்னின்று தந்தமதுதிறமையை வெளியிட்டுக்கொண்டு தலைகாட்டவென்பது கருத்து. இனி, 'அதிசயமளிப்பதற்கு' என்பதற்கு - அவன் சபையில் வருபவர்களுடைய பலவகைத்திறமைகளைக் கண்டு வியந்து அவர்களுக்குப் பரிசு கொடுக்கும்பொருட்டு என்று பொருள்கொண்டு, அதற்காகக் கல்பகவிருக்ஷம் முதலியன தந்தமக்குஇயன்ற பொருள்களைச்சமயமறிந்து கொடுத்துவரவென்று உரைத்தலுமுண்டு; கற்பகவிருக்ஷம் முதலியன இராவணனெதிரில் நின்றுகொண்டு, அவன் யாரிடத்தில் அருள் கொண்டு எவர்க்கு எப்பொழுது என்ன பொருள் கொடுக்கச்சொல்லிக் குறிப்பாகவேனும் வெளிப்படையாகவேனும் கட்டளையிடுவனோ வென்று எதிர்பார்த்து அக்கட்டளைப்படி அந்தந்தப்பொருள்களை உண்டாக்கிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க என்பது கருத்தாம். அன்றி, நூதனமானபொருள்களைக் கொடுப்பதற்கு இராவணன் கட்டளையையறிந்து கல்பகதருக்களையும் தேவமணிகளையும் தெய்வப்பசுக்களையும் நிதிகளையும் அரக்கராதியோர்க்கு ஏவலாளர்கள் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க வென்று உரைத்தல் சிறப்பன்று. அன்றியும், முந்தினசெய்யுள்களின் போக்குக்கும் இயையாதாம். கற்பகதரு - சந்தாநம் மந்தாரம் பாரிஜாதம் கல்பகம் அரிசந்தனம் என ஐந்தாம். தேவமணிகள் - சிந்தாமணியும், சூளாமணியும் எனப்படும். கறவையான் - "மறவியொன்றுமின்றி மனத்ததே சுரக்கும் பால, கறவையிற் கறக்குந் தம்மாற் காமுறப்பட்டவெல்லாம்" என்ற சிந்தாமணியின்படி மனத்தில் நினைத்த பொருள்களையெல்லாம் தருந்தன்மையுள்ள காமதேனு வென்க. காமதேனு போலவே அதன் கன்றான் நந்தினி முதலிய சந்ததியிலுள்ளனவும், வேண்டிய வேண்டியாங்கு ஈயுந்திறத்தன வாதலால், 'ஆன்கள்' எனப் பன்மையாற்கூறினார். நிதிகள் - சங்கம், பதுமம், மகாபதுமம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தம், குந்தம், நீலம், வரம் என ஒன்பதாம்.

அதிசயம் - வடசொல். கல்பக மென்ற வடசொல் - (வேண்டுவார்க்கு வேண்டினவற்றைக்) கல்பிப்பது [உண்டாக்குவது] என்று காரணப்பொருள் படும். கறவை, ஐ - கர்த்தாப்பொருள் விகுதி. ஆன், ன் - சாரியை. நிதி - வடசொல். (கக)

உ0. குண்டலமுதலியகுலங்கொள்பேரணி
மண்டியபேரொளிவயங்கவீசலா
லுண்டுகொலிரவினியுலகமேழினு
மெண்டிசைமருங்கினுமிருளின்றென்னவே.

(இ - ள்.) குண்டலம் முதலிய - குண்டலம் முதலான; குலம் கொள் பேர் அணி - சிறப்பைக்கொண்ட பெரிய ஆபரணங்கள், மண்டிய பேர் ஒளி - அடர்ந்தமிக்கஒளியை, வயங்க வீசலால் - (எங்கும்) விளங்கும்படி வீசுதலால்,— 'இனிஉலகம் ஏழினும் இரவுஉண்டுகொல்-இனிஎழுவகைலோகங்களிலும்இராத்திரியென்பது ஒன்று உண்டோ? எண் திசை மருங்கினும் இருள் இன்று - எட்

டுத்திக்குப்பக்கங்களிலும் இருள் இல்லையே! என்ன - என்று (காண்பவர்) கொள்ளும்படியாகவும், (எ - று.)

குண்டலம் - ஒருவகைக்காதணி. இவ்வணிகள், இராவணன் தரித்துள்ளவை. குலம் என்பது-மேன்மையை யுணர்த்திற்று; 'குலகிரி' என்றவிடத்துப்போல. இனி, குலங்கொள் - தொகுதிகொண்ட எனினுமாம். கொல் என்ற இடைச்சொல் - வினாப்பொருளில் வந்தது. உலகமேழ் - பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மஹர்லோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்ற மேலேழும், அதலம் விதலம் சுதலம் தராதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழேழும். எண்திசை - கிழக்கு தென்கிழக்கு தெற்கு தென்மேற்கு மேற்கு வடமேற்கு வடக்கு வடகிழக்கு. (உ0)

உக. கங்கையேமுதலியதீர்த்தகன்னியர்
கொங்கைகள்சுமந்திடைகொடியினொல்கிடச்
செங்கையினரிசியுமலருஞ்சிந்தினர்
மங்கலமுறைமுறைகூறி வாழ்த்தவே.

(இ - ள்.) கங்கையே முதலிய தீர்த்த கன்னியர் - கங்கைமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களுக்கு உரிய தேவதைகளாகிய மகளிர், கொங்கைகள் சுமந்து இடைகொடியின் ஒல்கிட - பருத்த தனங்களைச் சுமத்தலால் தங்கள் மெல்லிய இடை கொடிபோலத் துவளும்படி, (அருகில்வந்து), செம் கையின் அரிசியும் மலரும் சிந்தினர் - சிவந்ததங்கள்கைகளால் அக்ஷதைகளையும் புஷ்பங்களையும் (இராவணன்மேல்) தூவி, முறை முறை - அடிக்கடி, மங்கலம் கூறிவாழ்த்த - மங்கள வாக்கியங்களைச் சொல்லி வாழ்த்தவும், (எ - று.)

கங்கை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். தீர்த்தகன்னியர் - நதிகளுக்குஉரிய பெண்தெய்வங்கள். சுமந்து - காரணப்பொருளதாகிய சுமக்க வென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. சுமத்தலென்ற பகுதியால், கொங்கைகளின் பாரமிகுதி தோன்றும். கன்னி - கந்யா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இளம்பெண் என்று பொருள். (உக)

உஉ. ஊருவிற்றோன்றியவுயிர்பெய்யோவியங்
காரினிற்செருக்கியகலாபமஞ்ஞைபோல்
வார்விசிக்கருவியோர்வகுத்தபாணியி
னூரியாருநடநடிப்பநோக்கியே.

(இ - ள்.) ஊருவின் தோன்றிய - (நாராயணமுனியினது) தொடையினின்று பிறந்த, உயிர் பெய் ஓவியம் - உயிரமைக்கப்பட்டதொரு சித்திரப்பாவை போல் அழகியவளான ஊர்வசியென்னுந் தேவமாதானவள்,—காரினில் செருக்கிய கலாபம் மஞ்ஞைபோல் - கார்காலத்திற் களிப்புக்கொண்ட தோகையையுடைய மயில்போல,—வார் விசி கருவியோர் வகுத்தபாணியின் - தோற்கயிற்றாற்கட்டப்பட்ட இசைக்கருவிகளையுடையவர்கள் வகைப்படுத்து அமைத்த

தாளவொழுங்கிற்கு ஏற்ப,—ஆரியர் அரு நடம் நடிப்ப - ஆரியர்க்குஉரிய அருமையான நடனத்தை [ஆரியமென்னுங்கூத்தை] ஆட,—நோக்கி - (அதனைப்) பார்த்துக்கொண்டும், (எ - று.)

ஊர்வசி வந்து கார்காலத்துக்களித்தமயில் ஆடுவதுபோலத் தாளவொத்து முறைபிறழாமல் ஆரியக்கூத்தாடப் பார்த்து என்பது பொருள். ஆரியர் - வடநூலார். அவர்க்குஉரிய நடனம், ஆரியக்கூத்து. இது, பலவகைக்கூத்துக்களுள் ஒன்றுதலை 'இருவகைக்கூத்தாவன: வசைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து; வேத்தியல், பொதுவியல்; வரிக்கூத்து, வரிச்சாந்திக்கூத்து ; சாந்திக்கூத்து, விநோதக்கூத்து; ஆரியம், தமிழ்; இயல்புக்கூத்து, தேசிக்கூத்து எனப்பலவகைய; இவை விரிந்தநூல்களிற் காண்க' என்ற சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரையால் அறிக. வடநூலாராற் சிறப்பித்துக்கூறப்பட்ட இந்த ஆரியக்கூத்தினது உயர்வுதோன்ற, அதற்கு 'அரு' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். ஆர்யபாஷைக்குஉரிய தேவமாதாதலால், ஊர்வசி ஆரியக்கூத்தை ஆடினளென்க. ஆரியக்கூத்தெனினும், பாவைக்கூத்தெனினும் ஒக்குமென்பர் ஒருசாரார்; அது, அசுரர்மோகிக்கும்படி திருமகள் ஆடிய கூத்தாம். இனி, நாரியர் எனப் பதம்பிரித்து, ஊர்வசியும் மேனகை அரம்பை கிருதாசி திலோத்தமை முதலிய மற்றைய் தேவலோகத்து நாட்டியப்பெண்களும் மயில்கள்போல அரிய நாட்டியத்தைச் செய்யவென்று உரைத்தல், சொற்போக்குக்கு அத்துணையாச் சிறவாமையை உய்த்துணர்க. இனி, 'நாரியாருநடம்' என்பதற்கு - பெண்கள் நடித்தற்குரிய நடனமென்று உரைப்பாருமுளர். இனி, நாரியர் - மகளிர்; ஊர்வசிபோலவும் மயில்போலவும் நடிக்க என்றலும் ஒன்று. ஆர்யர், நடம் - வடசொற்கள்.

'வார்விசிக்கருவியோர்' என்றது, மத்தளக்காரரை. பாணியென்பது, தாளமென்றவாறு; ("கொட்டும் அசையுந் தூக்கும் அளவும், ஒட்டப் புணர்ப்பது பாணி யாகும்" என்றாராகலின். இவற்றின் தொழில் வருமாறு:—கொட்டாவது - அமுக்குதல், அசையாவது - தாக்கியெழுதல், தூக்காவது - தாக்கித்தூக்குதல், அளவாவது-தாக்கின ஓசை நேரே மூன்றுமாத்திரை பெறுமளவும் வருதலெனக் கொள்க.) கருமையென்னும் பண்பின் திரிபாகிய கார்என்பது - இருமடியாகுபெயராய்க் கருநிறமுடைய மேகம் மழைபொழியுங்காலத்தைக் குறிக்கும். கார்காலத்திற் களித்தல், மயிலின் இயல்பு. 'காரினிற்செருக்கிய' என்பதற்கு - மேகத்தின்வரவை நோக்கி அதனாற்களித்த வென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கலாபம் - வடசொல். மஞ்ஞை - பெயர்த்திரிசொல் என்பர். மயில் ஆடுங்காலத்துத் தோகையை விரித்துஆடும் இயல்பு தோன்ற, 'கலாப மஞ்ஞை' என்றார். ஊரு - வடசொல். மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகுமளவும் கலைத்துக்கலைத்து மிகச் சீர்திருத்தமாக எழுதி யமைக்கக்கூடு மாதலால், சித்திரப்பாவை மிகவும் அழகியதாம்; ஆதலின், அதனை யெடுத்தக்கூறினார். இங்கே, ஓவியம் - அதுபோல் அழகிய மகளுக்கு, உவமையாகுபெயர். உயிர்பெய் ஓவியம் - பிராணப்பிரதிஷ்டைசெய்த சித்திரப்பாவை போன்றவ

ளென்க. 'ஊருவிற்றோன்றிய வுயிர்பெயோவியம்' எனவே, ஊர்வசி யென்றதாயிற்று. ஊர்வசியென்ற பெயர் - தொடையினின்று பிறந்தவ ளென்று பொருள்படும். விஷ்ணுவின் அம்சமாய்க் குருவும் சிஷ்யனுமாகத் திருவவதரித்த நாராயணன் நரன் என்றமுனிவர்கள் பதரிகாச்சிரமத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், இந்திரனேவலால் அப்ஸரஸ்திரீகள்பலர் அங்குவந்து தங்களுடைய மேனிமினுக்கினாலும் ஆடல்பாடலாதி விநோதங்களாலும் அவர்களுடைய தவத்துக்கு இடையூறுசெய்யத்தொடங்க, அதனாற் சிறிதுங் கலங்காத அவர்களுள் நாராயணமுனிவர் அம்மகளிரை அவமானப்படுத்தக்கருதித் தமது தொடையினின்று ஒரு கட்டழகியைச் சங்கற்பத்தால் உண்டாக்க, அவளுடைய ஒப்புயர்வற்றசௌந்தரியத்தை நோக்கி அத்தேவமாதர்கள் மிகவெள்கி அவளையே தங்களுக்குத் தலைவியாகக்கொண்டு அவளுடன் தமது உலகஞ் சென்றன ரென்பது வரலாறு; அவளே ஊர்வசி. (உஉ)

உ௩. இருந்தன னுலகங்களிரண்டுமொன்றுந்த
னருந்தவ முடைமையினளவிலாற்றலிற்
பொருந்தியவிராவணன்புருவக்கார்முகக்
கருந்தடங்கண்ணியர்கண்ணின்வெள்ளத்தே.

(இ - ள்.) உலகங்கள் இரண்டும் ஒன்றும் - மூன்று உலகங்களும், தன் அரு தவம் உடைமையின்-(பிறராற்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைத் தான் செய்துள்ளதனால், அளவு இல் ஆற்றலில் பொருந்திய - தனது வரம்பில்லாத வலிமையின்கீழ்ப் பொருந்தப்பெற்ற, இராவணன்,—புருவம் கார்முகம் - புருவங்களாகிய விற்களையுடைய, கரு தட கண்ணியர் - கரிய பெரிய கண்களையுடைய அநேகமாதர்களுடைய, கண்ணின் வெள்ளத்து - கண்களின் பார்வை மிகுதியிலே, இருந்தனன் - இருந்தான்; (எ - று.)

இராவணன் கோகர்ணாச்சிரமத்தில் வெகுசிரமப்பட்டு அரியபெரியதவஞ் செய்யத்தொடங்கி ஆயிரம் வருஷத்துக்கு ஒருமுறை ஒவ்வொன்றாகத் தனது பத்துத்தலைகளுள் ஒன்பது தலைகளையும் ஓமஞ்செய்து தவம்முடித்துப் பிரமனிடத்தினின்று பெருவரம்பெற்ற மகாபலத்தால் அனைவரையும் வென்று மூவுலகத்தையும் அடக்கியாளுதல் தோன்ற, 'உலகங்களிரண்டுமொன்றும் தன் அருந்தவமுடைமையின் அளவிலாற்றலிற் பொருந்திய இராவணன்' என்றார். ராவவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - கூவினவ னென்று பொருள்படும்; கைலாசகிரியின்கீழ்க் கையகப்பட்டுக்கொண்டபொழுது பேராரவாரமிட்டது பற்றி, இவனுக்கு இப்பெயர் சிவபிரானால் அளிக்கப்பட்டது. "பொருப்பரையன் மடப்பாவை யிடப்பாகன் பொருப்பின்கீழ்க் கிடந்து போகாது, இரக்கமுறக் கதறுதலா லிராவணன்றா னெனப்பெயரு மியம்பி" என்றார் ஒட்டக்கூத்தர் உத்தரகாண்டத்திலும். இனி, ராவணன் - கூச்சலிடச்செய்தவ னென்றுங்கொள்ளலாம்; தான் செய்யும் பல துன்பங்களால் உலகத்தாரை அலறிகதறிக் கூவச்செய்தான் இவன். இனி விச்சிரவசின்மக னென்னும் பொருளில் (வடநூல்

விதிப்படி) ஆதேசம் வந்து ராவணன் என்று ஆயிற்று என்றும் இப்பெயருக்குக் காரணங்கூறுவர். தவம் - தபஸ் என்ற வடசொல்லின் திரிபு.

புருவம் - ப்ரூ: என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கார்முகம் என்ற வடசொல் தொழிலில் வல்லதென்று பொருள்படும்; கர்மம் - தொழில்: அதனடியாகப் பிறந்த தத்திதாந்தநாமம், கார்முகம். புருவத்துக்கு வில் உவமை, வளைந்த வடிவிற்கு. புருவத்தை வில்லென்றதற்கு ஏற்ப, கண்ணை அம்பாகக் கருதுக. வில்லினாற்பொருது வீரரை வெல்லுதல்போலத் தங்கள் புருவத்தின் அழகால் தாக்கி ஆடவரை வசப்படுத்துபவரென்பது தோன்ற, 'புருவக்கார்முகம்' என்ற அடைமொழி மகளிர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தட - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; தட + கண் = தடங்கண்; உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலின், பொது விதிப்படி வலிமிகாது மெலிமிக்கது. கண்ணியர் என்பதில், இ என்ற பெண்பால் விகுதிமேல், அர் என்ற பலர்பால் விகுதி வந்தது. இராவணனைச் சார்ந்து சூழ்ந்துள்ள மகளிர் மிகப்பலரென்பதும், அவர்களுடைய கண்களின் பரப்பும், அவற்றின் இடைவிடாத பார்வையும், அப்பார்வை இராவணனை வசப்படுத்தும் தன்மையும், 'கண்ணின் வெள்ளத்து' என்பதனால் விளங்கும். இவர்கள், இராவணனுக்கு அந்தரங்கமான மகளிர். வெள்ளத்து இருந்தனன் எனச் செய்யுளின் இறுதிமொழி முதல்மொழியோடு பொருளிற் பொருந்தியது, பூட்டுவிற்பொருள்கோள்; "எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முள், பொருள் நோக்குடையது பூட்டுவில்லாகும்." (உ௩)

இனி, கீழ்க் குளகமாக நடந்த இருபத்திரண்டு செய்யுள்களுக்கும் முடிபு வருமாறு:—(௨) மண்டபமதனில், பொலிய, (௩) தோள் விளங்க, குண்டலங்கள் வயங்க, (௪) மகுடநிரை வயங்க, (௫) தோளெலாம் தோன்ற, ஆரம்குலவ, (௬) கழல்ஆர்ப்ப, (எ) மலர்க்குப்பைதுன்ன, (அ) விஞ்சைவேந்தர்கள் சுற்ற, (௯) சித்தர் சேர, (க௦) கின்னரர் இறைஞ்சுகின்றனராக, (கக) உரகர்கள்சூழ, (க௨) தும்புரு ஏத்த, (க௩) நாரதன் வார்க்க, (க௪) வேலைக்காவலன் சிந்த, (க௫) சமீரணன் துடைப்ப, (க௬) பொன்னொடு வெள்ளியும் இருக்கையீய, (கஎ) காலன் நாட்கடிகைகூற, (கஅ) எரிக்கடவுளும் விளக்கம்மாட்ட, (க௯) கற்பக தரு முதலியன நீட்ட, (௨௦) என்ன, (௨க) தீர்த்தகன்னியர் வாழ்த்த, (௨௨) ஊருவிற்றோன்றிய வோவியம் நடிப்ப, நோக்கி, (௨௩) இராவணன், வெள்ளத்து இருந்தனன் என ஒரு வாக்கியமாக்கி, 'பொலிய' என்பது முதலிய செயவெனெச்சங்களை யெல்லாம் வினைச்செவ்வெண்ணாக வைத்து அவற்றின் இறுதியில் எண்ணும்மை விரித்துப் பொருளுணர்ந்து கொள்க.

மூன்றும்பாட்டின் முன்னிரண்டடி - குண்டலவருணனைக்கு அங்கமாகத் தோளை வருணித்ததும், ஐந்தாம்பாட்டின் முன்னிரண்டடி - புயவருணனையும் ஆகிய வேறுபாடுடைமையால், கூறியதுகூற லென்னுங் குற்ற மாகாது. ஆறுங் கவி முதல் பதினோராங்கவிவரையில் பதினெட்டுத் தேவகணங்களுட் சேர்ந்த பல்வகையார் அவன் சபையில் பணிவுகொண்டு நிற்றல் கூறினார். க௨, க௩ - ஆங்

கவிகளில், தேவமுனிவர்களான தும்புரு நாரதர் அவனை உபசரித்தல் கூறப்பட்டது. கச-ஆங் கவிமுதல் கூ கவிகளில் நீர்க்கடவுள் நீர் தெளித்தலும், காற்றின் கடவுள் குப்பையொழித்தலும், ஆசனத்தில் வீற்றிருத்தற்கு உரியவர் ஆசனந்தருதலும், காலக்கடவுள் காலங்கூறலும், தீக்கடவுள் தீபமேற்றலும், ஐசுவரியங்கள் பொருள்தருதலும் ஆக அவரவர் தந்தமக்கு உரிய பணிவிடை பூண்டு ஒழுகுதல் கூறியவாறு காண்க. உ௦ - ஆங் கவியால், சூரியன் வேண்டாதபடி அநேக சூரியர் போல அவ்வரக்கன் விளங்குவா னென்பது வெளியாம். உஉ - ஆங் கவியில், இந்திரன்முன் நடித்தற்கு உரியவள் அவனைவென்ற இவன்முன் நடிக்கின்றன ளென்றவாறு.

சூர்ப்பணகைஇராவணனரண்மனையின் வடக்குக்கோபுரவாயிலில்வருதல்.

உச. தங்கையுமவ்வழித்தலையிற்றாங்கிய
செங்கையள்சோரியின்றாரைசேந்திழி
கொங்கையண்மூக்கினள்குழையில்காதினண்
மங்குலினொலிபடத்திறந்தவாயினள்.

இதுவும், வருங்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) தங்கையும் - (அவ்விராவணனது) தங்கையான சூர்ப்பணகையும், அவழி - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது], தலையில் தாங்கிய செம் கையள் - தலைமேல்வைத்துக்கொண்ட சிவந்த கைகளை யுடையவளும், சோரியின் தாரை சேந்து இழி - இரத்தப்பெருக்கு செந்நிறமாய்ப் பெருகப்பெற்ற, கொங்கையள் - தனங்களையுடையவளும், மூக்கினள் - மூக்கையுடையவளும், குழை இல் காதினள் - குழையென்னும் ஆபரண மில்லாத காதையுடையவளும், மங்குலின் ஒலி பட திறந்த வாயினள் - மேகமுழக்கம்போன்ற முழக்க முண்டாம்படி திறந்து கதறுகிற வாயையுடையவளும், (எ - று.)

தங்கையும் என்ற உம்மை - கதைத்தொடர்ச்சியை விளக்குவதாய் இறந்தது தழுவிய எச்சமாம். தலைமேற் கைவைத்தல், சோகக்குறி. 'சோரியின் தாரைசேந்திழி' என்பதை, கொங்கை மூக்கு காது என்ற மூன்றுக்குங் கூட்டுக. "மூக்குங்காதும் வெம் முரண் முலைக்கண்களும் முறையால், போக்கிப் போக்கிய சினத்தொடும் புரிகுழல்விட்டான்" என்று சூர்ப்பணகைப்படலத்திற் கூறியதை யறிக. குழை ஒருவகைக்காதணி. 'குழையில்காது' என்றது, சூர்ப்பணகை கணவனை யிழந்து அமங்கலியாய் மாங்கலியக்குறிகளுள் ஒன்றான காதணியை யிழந்திருந்த தன்மையைக் காட்டும். 'செங்கை' என்றது - மிகக் கரிய விகாரரூபமுடைய அவளது கைகளின் இயற்கைச்செம்மையைக் காட்ட வந்ததன்றிப் பெருகுகிற இரத்தத்தைத் துடைத்துத் துடைத்துக் கைகள் சிவந்துள்ள தன்மையைக் காட்ட வந்த தென அறிக. 'மங்குலினொலிபட' என்பதற்கு - மேகமுழக்கமும் கெட வென்று உரைப்பினும் அமையும்; அதனினும் மிகுதியான ஒலி யுண்டாக என்று கருத்து. தங்கையென்பதில், தாம் - பகுதி, முதல் குறுகிற்று; கை - முறைப்பெயர் விகுதி. சொரிவது, சோரி. தாரை-

தாரா என்ற வடசொல் திரிந்தது. சேந்து - செம்மையென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையுற்று 'சே' என நிற்க, அதனினின்று பிறந்த தெரிநிலைவினையெச்சம்; சிவந்து என்பதன் மரூஉ வென்றுங்கூறப்படும். (உ௪)

உ௫. முடிமிடைவாயிலின்முறையிட்டார்கலிக்
கடையுகக்கடலொலிகாட்டக்காந்துவாள்
குடதிசைச்செக்கரிற்சேந்தகூந்தலாள்
வடதிசைவாயிலின்வந்துதோன்றினாள்.

(இ - ள்.) முடி மிடை வாயிலின் - (பல அரசர்களுடைய) கிரீடங்கள் நெருங்கிய (இராவணனது) அரண்மனைவாயிலில், முறையிட்டு - தன் குறையை யெடுத்து உரக்கக்கூறி யுகம் கடை ஆர்கலி கடல்ஒலி காட்ட - யுகாந்த காலத்தின் நிறைந்த ஓசையையுடைய கடலின் இரைச்சலைப் போன்ற இரைச்சலைச் செய்வதற்கு, காந்துவாள் - மனந்தவிப்பவளும், குட திசை செக்கரின் சேந்த கூந்தலாள் - மேற்குத்திசையிற் காணப்படுகிற அந்திச்செவ்வானம் போலச் சிவந்து தோன்றுகிற விரிந்தகூந்தலை யுடையவளுமாய், வடதிசை வாயிலின் வந்து தோன்றினாள் - (இராவணனரண்மனையின்) வடக்குப்பக்கத்து வாசலில் வந்து காணப்பட்டாள்; (எ - று.)

தண்டகாரணியத்தினின்று புறப்பட்டசூர்ப்பணகை இராவணனது அரண்மனை வாசலில் தன்குறையைக் கூறிமுறையிட்டு ஆரவாரிக்கக் கருதியவளாய்த் தவித்துக்கொண்டு தலைவிரிகோலத்தோடு அவ்வரண்மனையின் வடக்குவாசலில் வந்து சேர்ந்தன ளென்பதாம். இலங்கைக்கு வடக்கிலுள்ள தண்டகாரணியத்தினின்று வருபவளாதலால், வடக்குவாயிலில் வந்தன ளென்க. "இலங்கை மாநகர் நொய்திற்சென்றெய்தினாள்" எனக் கீழ்ப்படலத்தின் இறுதியில் வந்ததனோடு இதற்குத் தொடர்ச்சி யுணர்க. சூர்ப்பணகைப்படலத்தில் "விரிந்தாய கூந்தலாள்" என்றும், கரன்வதைப்படலத்தில் "சொரிந்த சோரியள் கூந்தலள்" என்றும் கூறியபடி இலக்குமணன் தனது தலைமயிரைப் பற்றியதுமுதல் அவள் தலைவிரிகோலமாகவே யிருந்த தன்மையை மூன்றும் அடி காட்டும். 'முடிமிடைவாயிலின் என்பதற்கு' - சிகரங்கள் நெருங்கிய கோபுரவாயிலில் என்று உரைகொள்ளுதலும் ஒன்று. கடையுகம் - முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை; கல்பாந்தகாலம் - பிரளயகாலம். செந்நிறமுடைமையின், செக்க ரென்று பெயர். (உ௫)

இதுமுதற் பத்தோன்பது கவிகளில், அவளதுநிலையைக் கண்டு அரக்கர் துயருறுதலைக் கூறுகிறர்.

உ௬. தோன்றலுந்தொன்னகரரக்கர்தோகைய
ரேன்றெதிர்வயிறலைத்திரங்கியேங்கினார்
மூன்றுலகுடையவன்றங்கைமூக்கில
டான்றனியவள்வரத்தரிக்கவல்லரோ.

(இ - ள்.) தோன்றலும் - (இவ்வாறு சூர்ப்பணகை) வந்து காணப்பட்டவளவிலே, தொல் நகர் - பழைய அந்த இலங்காபுரியிலுள்ள, அரக்கர் தோகையர் - ராக்ஷஸஸ்திரீகள், என்று - எதிர்கொண்டு சென்று, எதிர் - அவளெதிரிலே, வயிறு அலைத்து - வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, இரங்கி - சோகித்து, ஏங்கினார் - அழுதார்கள்; மூன்று உலகு உடையவன் தங்கை - மூன்றுஉலகங்களையுந் தன்னுடையனவாகப்பெற்ற இராவணனது தங்கை, மூக்கு இலள் - மூக்கு அற்றவளாய், தனியவள் வர - துணையொருவருமில்லாமல் தனியாய்வர, தரிக்க வல்லரோ - (கண்டு) சகிக்கமாட்டுவர்களோ? [மாட்டாரென்றபடி]; (எ-று.) — தான் - அசை; உயர்வுசிறப்புமாம்.

முன்னிரண்டடியிற்கூறிய சிறப்புப்பொருளைப் பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய பொதுப்பொருள்கொண்டு நன்குவிளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. மூன்றுலகுடையவன் - திரிலோகாதிபதி; "உலகமூன்றுங் காவலான் பின்னை" என்று (கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப்படலத்தில்) சூர்ப்பணகை தன்னைத் தானே சிறப்பித்துக்கூறியவாறுங் காண்க. மூக்கு - மற்றை அறுபட்ட உறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; இங்ஙனமே மேலுங் காண்க. 'தனியவள் வரத் தரிக்கவல்லரோ' என்றதனால், தாதியர் தோழியர் செவிலியர் முதலிய பலவகை விபவத்தோடும் கூடி அவள்வரக்கூடியவளே யன்றித் தனித்துவரத் தக்கவளல்ல ளென்பது விளங்கும்; "உலகமூன்று மாள்பவன் தங்கையாயின் சுமைபுறு செல்வத்தோடுந் தோன்றலை துணையு மின்றித், தமியை நீ வருதற் கொத்த தன்மை யென் தையல்" என்று (கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப்படலத்தில்) இராமன் சூர்ப்பணகையை வினவியதிலும் இக்கருத்து நிகழ்ந்தவாறு காண்க. தோன்றலும் - உம்விகுதிபெற்ற இறந்தகால வினையெச்சம்; பிற்பொருள் காட்டும். இலங்கை இவ்விராவணனுடியர்க்கேயன்றி முன்பு இவன் தமையனான குபேரனுக்கும், அதற்கும்முன்பு சுமாலி முதலிய பூர்விகராக்ஷசர்களுக்கும் இராசதானியாயிருந்ததனாலும், அதற்குமுன்னமே விசுவகருமாவினால் இந்திரனுக்கென்று நிருமிக்கப்பட்ட தாதலாலும், 'தொன்னகர்' எனப்பட்டது. தோகையர் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடையவர். என்று என்பதற்கு-சூர்ப்பணகையை ஒத்து என்று உரைத்து, அவள்போலவே மற்றைய அரக்கர்மகளிரும் தலைவிரிகோலமாய் முறையிட்டுக்கதறி அழுபவராயின ரென்று கருத்துக்கொள்ளுதலுமொன்று.

(உகு)

உஎ. பொருக்கெனநோக்கினர்புகல்வதோர்கில
ராக்கருமிரைத்தன ரசனியாமெனக்
கரத்தொடுகரங்களைப்புடைத்துக்கண்களை
நெருப்பெழவிழித்துவாய்மடித்துநிற்கின்றார்.

(இ - ள்.) அரக்கரும் - (அந்நகரிலுள்ள) ராக்ஷசர்களும், பொருக்கென நோக்கினர் - (அச்சூர்ப்பணகையைத்) திடீரென்று பார்த்தவர்களாய், புகல்வது ஓர்கிலர் - சொல்வது இன்னதென்று அறியாமல் [ஒன்றுஞ்சொல்லத்

தெரியாதவர்களாய்த் திகைத்து], அசனி ஆம் என இரைத்தனர் - இடி முழக்கம்போலக் கதறிப்பேரொலிசெய்து, கரத்தொடு கரங்களை புடைத்து - கைகளோடு கைகளை மோதிக்கொண்டு, கண்களை நெருப்பு எழ விழித்து-தீப்பொறி பறக்க (ப்பெருங்கோபத்தோடு) கண்விழித்துப்பார்த்து, வாய் மடித்து - வாயை மடித்துக்கொண்டு [உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு], நிற்கின்றார் - நிற்பவரானார்கள்; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில் அவளைக்கண்ட அரக்கியரது நிலைமையைக்கூறி, இக்கவியில் அவளைக்கண்ட அரக்கரது நிலைமையைக்கூறினார். பொருக்கென-விரைவுக்குறிப்பிடைச்சொல். ஓர்கிலர் என்பதில், கு - சாரியை, இல் - எதிர்மறையிடைநிலை. அரக்கரும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். அசநி, கரம் - வடசொற்கள். ஆம் - அசை. கரத்தொடு கரங்களைப் புடைத்து அசனியாமென இரைத்தனர் எனமாற்றி, கைகளோடு கைகளை அறைந்து அதனால் இடியென்று சொல்லும்படி பேரொலிசெய்தவர்களாயென்று உரைத்தலு மொன்று. (உஎ)

உஅ. இந்திரன்மேலதோவுலகமீன்றபே
ரந்தணன்மேலதோவாழியானதோ
சந்திரமௌலிபாற்றங்குமேகொலோ
வந்தரமென்றுநின்றழல்கின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில அரக்கர்கள்,— அந்தரம் - இத்தீமை, இந்திரன் மேலதோ - தேவேந்திரனிடத்ததோ? உலகம் ஈன்ற பேர் அந்தணன்மேலதோ- உலகத்தைப்படைத்த பெருமையையுடைய பிரமனிடத்ததோ? ஆழியானதோ- சக்கராயுதத்தையுடைய திருமாலினிடத்ததோ? சந்திரமௌலிபால் தங்குமே கொலோ - சந்திரனைத்தரித்த முடியையுடைய சிவனிடத்தில்பொருந்துவதோ? என்று - என்று சொல்லி,—நின்று - (ஒன்றுந்தோன்றாதவராய்) நின்று, அழல்கின்றார் - மனங்கொதிக்கின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

இங்குக் குறித்த இந்திரன் முதலிய நால்வ ரன்றிப் பிறரெவரும் இராவணனுக்குச் சிறுதீங்குஞ்செய்யவல்லரல்லரென்ற துணிவினால் இங்ஙனம் கருதுவாராயினர். அந்தரம் - சூர்ப்பணகையை மூக்குமுதலியன அறுத்துத் தனியே துரத்துதல்; அடுத்தகவியில் 'இது' என்பதும் அது. இந்த்ரன், சந்த்ர மௌலி - வடசொற்கள். சந்திரமௌலி - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. அந்தணன் - அம் தண் அன் எனப்பிரிந்து, அழகிய குளிர்ச்சியான அருளையுடையா னென்று பொருள்படும். ஆழியான் என்பதற்கு - கடலிற்பள்ளி கொள்பவனென்றும், கடல்போலுங் கருநிறமுடையா னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இக்கவியில் திரிமூர்த்திகளைத் தொழில்முறைப்படி வைத்துள்ள வாறு காண்க. உலகமீன்ற பேரந்தணன், ஆழியான், சந்திரமௌலி என்ற சொற்களாற் குறித்தது, அவரவரது ஆற்றலைக் காட்டுதற் கென்க. இந்திர னென்ற பெயரும், மிக்கஐசுவரியமுடையவனென்னுங் காரணப்பொருள் தருவதாதலால், அவனது சிறப்பைப் புலப்படுத்துவதாம்.

'சந்திரமௌலி' என்பதிற் பொதிந்த கதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணஞ் செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணி யென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங் கூடிவாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரது வருத்தம் நோக்கி முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தால் சந்திரன் பதினைந்துகலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலை யொன்றையும் இழப்பதற்கு முன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணிந்து மீண்டுங் கலைகள் வளர்ந்துவரும்படி அநுக்கிரகித்தனன் என்பதாம். (குருவாகிய தனது மனைவியான தாரையைச் சந்திரன் கூடியமையைபற்றிச் சினந்து பிருகஸ்பதி சபித்த சாபத்தால் அச்சந்திரன் கலைகள் குறைந்து சிவனைச் சரணமடைந்ததாகவுங் கதை கூறப்படும்.) திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதினின்று உண்டான பலபொருள்களுடனே விஷமும் சந்திரனும் தோன்ற, திருமால் அவற்றில் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி, அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பம் உண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும் பொருட்டு, உடனே சந்திரனையுங் கொடுக்க, அதனை அப்பெருமான் சிரமேற்கொண்டன னென்றும் வரலாறு கூறப்படும்.

உகூ. செப்புறற்குரியவர்தெவ்வர்யாருளர்
முப்புறத்துலகமுமடங்கமூடிய
விப்புறத்தண்டத்தோர்க்கியைவதன்றிது
வப்புறத்தண்டத்தோராமென்றார்சிலர்.

(இ - ள்) சிலர்—,—செப்புறற்கு உரியவர் தெவ்வர் யார் உளர் - (இவ்வண்டத்தில் இன்னொன்று) சொல்லப்படுதற்கு உரியவரான பகைவர் (இராவணனுக்கு) எவர் இருக்கின்றனர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (ஆதலால்), முப் புறத்து உலகமும் அடங்க மூடிய இப் புறத்து அண்டத்தோர்க்கு இது இயைவது அன்று - மூன்றுவகையுலகங்களையும் உள்ளடங்கும்படி கவிந்துள்ள இவ்வண்டகோளத்திலுள்ளார்க்கு இங்ஙனஞ்செய்தல் சாத்தியமன்று; (ஆதலின், மற்று இது செய்தவர்), அப்புறத்து அண்டத்தோர் ஆம் - வேறு அண்டத்தில் உள்ளவராதல்கூடும், என்றார் - என்றுசொன்னார்கள்; (எ - று.)

அப்புறத்தண்டம் - பகிரண்டம், வெளியண்டம். ஆம் என்றது - இடைச்சொல் தன்மைப்பட்டு, ஊகித்தற்பொருளில் வந்தது; அசையெனினுமாம். அன்றி, செய்யுமென்முற்றாகக் கொண்டு, ஆவரென்று உரைத்தல், பொருந்தாது; செய்யுமென்முற்று பலர்பாலுக்கு வாரா தாதலின்; [நன் - வினை. உகூ.] செப்பு - தெலுங்கில் வழங்குந் திசைச்சொல்என்பர். தெவ் - பகைமை; உரிச்சொல்; அதனையுடையவர், தெவ்வர். (உகூ)

நூ0. என்னையேயிராவணன்றங்கையென்றபி
னன்னையேயென்றடிவணங்கலன்றியே
யுன்னவேயொண்ணுமோவிவாருவராலிவ
டன்னையேயரிந்தனடாவென்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—என்னையே - (இது) என்ன ஆச்சரியம்! இராவணன் தங்கை என்ற பின் - இராவணனுடைய தங்கை யென்று சொன்னபின்பு, அன்னையே என்று அடி வணங்கல் அன்றியே - (யாவரும்) 'எமதுதாயே!' என்று சொல்லி (வந்து இவளுடைய) பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிப்பதே யல்லாமல், ஒருவரால் - (எவராயினும்) ஒருத்தரால், உன்னவே ஒண்ணுமோ-(இவளுக்குத் தீங்கு செய்ய) நினைத்தற்காயினுங் கூடுமோ? [கூடா தென்றபடி]; (ஆதலால்), இவள் தன்னையே தான் அரிந்தனள் - இச்சூர்ப்பணகை தன்னைத் தானே (மூக்கு முதலியன) அறுத்துக்கொண்டவளாதல் வேண்டும், என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)

இராவணன் தங்கை யென்றபின் - இவள் இராவணனது தங்கை யாதலால் என்றபடி. 'உன்னவே' என்ற இழிவு சிறப்பு ஏகாரத்தால், வாயாற் சொல்லுதற்கும் தொழிலாற்செய்தற்கும் ஆகா தென்பது நன்குவிளங்கும். ஒண்ணும் - ஒன்றும் என்பதன் மரூஉ. (௩0)

௩௧. போரிலான்புரந்தரனேவல்பூண்டனன்
ஆருலாநேமியானாற்றறோற்றுப்போய்
நீரினனெருப்பினன்பொருப்பினனினி
யார்கொலாமீதெனவறைகின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—புரந்தரன் - தேவேந்திரன், போர் இலான் - (இராவணனோடு) போர்செய்யமாட்டாதவனாய், ஏவல் பூண்டனன் - (இவனுக்குக்) குற்றேவல்செய்தலை மேற்கொண்டிருக்கிறான்; ஆர் உலாம் நேமியான் - அரங்கள்விளங்குகிற சக்கராயுதத்தையுடைய திருமால், ஆற்றல் தோற்று போய் - வலிமையிழந்து சென்று, நீரினன் - கடலில் வாழ்பவனானான்; நெருப்பினன் - நெருப்பைக் கையிலேந்தியவனான சிவன், பொருப்பினன் - (இவனுக்கு அஞ்சி) மலையில் வாழ்பவனானான்; (ஆகவே), ஈது இனி யார்கொல் ஆம் - இது (செய்தவர்) வேறு யாவரோ? என - என்று, அறைகின்றார் - சொல்லுகின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

இந்திரன் போரில்தோற்று இராவணனுக்கு ஏவல்பூண்டமை பிரசித்தம். திருமாலும் சிவனும் இராவணனை எதிர்த்துத் தோற்று வலிமையொடுங்கின ரென்று சரித்திரமில்லையாயினும் அவர்கள் இவனை யாதொன்றும் ஊறுபடுத்தாமல் ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலையே கொண்டு, அரக்கர்கள், செருக்கினால் இராவணனுக்கு அஞ்சிக் கடலிலும் மலையிலும் புக்கு ஒளித்து வாழ்வதாகக் கற்பித்துக்கூறினார்கள். இது, - தற்குறிப்பேற்றத்தின்பாற்படும். மற்றைய பகைவர்களையெல்லாம் எளிதில் அழிக்கவல்லதாய்க் கையிலுள்ள சக்கரமும், நெருப்பும் இவனையாதொன்றுஞ்செய்யமாட்டா வென்பதைப் புலப்படுத்தற்கு, அவர்களைச்சிறப்பிப்பார்போல 'ஆருலாநேமியான்,' 'நெருப்பினன்' என்றனர். சிவபிரான்கையில் நெருப்பு - தாருகவனத்து முனிவர்கள் அப்பிரானைக் கொல்லுமாறு அவன்மேற் செலுத்திய ஓமத்தீ; வரலாறு, நான்காங்கவியிற் கூறப்

பட்டது; இனி, நெருப்பு - எரியிரும்புப்படையாகிய மழுவுமாம். அன்றி, நெருப்பினான் - நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையா னென்றும், அனற்பிழம்புவடிவானவ னென்றும், தீப்போலச் செந்நிறமுடையா னென்றும், காலாக்கினி ருத்திரமூர்த்தி யென்றும் கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஆர் - கூர்மை. ஏவல் - ஏவப்பட்டதொழிலுக்கு ஆகுபெயர். இது செய்தவர் யாரென்னும் பொருளில், 'ஈதுயார்' என்றது, ஒருவகைச்சொல்விழுக்காடு. 'ஈது'-சுட்டுநீண்டது. 'ஆற்றல் தோற்றப்போய்' என்பதை, 'நெருப்பினான் பொருப்பினான்' என்பவற்றிற்குங் கூட்டுக. (௩௧)

௩௨. சொற்பிறந்தார்க்கிது துணியவொண்ணுமே
யிற்பிறந்தார் தமக்கியைவசெய்திலள்
கற்பிறந்தாளெனக்கரன்கொலாமிவள்
பொற்பிறந்தாக்கினன்புகன்றென்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சொல் பிறந்தார்க்கு-புகழ்பெற உயர்குடியிற் பிறந்த மகளிர்க்கு, இது - இச்செயல் [கற்பு அழிதல்,], துணிய ஒண்ணுமே - துணிந்துசெய்யக் கூடியதோ ? [அன்று என்றபடி]; (ஆதலால்), இல் பிறந்தார்தமக்கு இயைவ செய்திலள் கற்பு இறந்தாள் என புகன்று - நற்குடியிற் பிறந்தவர்க்குப் பொருந்திய செய்கைகளைச் செய்யாமல் இவள் கற்புநிலைகடந்தாள், என்று கோபித்துச் சொல்லி, கரன்—, இவள் பொற்பு இறந்து ஆக்கினன் கொல் ஆம் - இவளுடையஅழகை அழிந்ததாகச் செய்தான்போலும், என்றார் சிலர் - என்று சில அரக்கர் சொன்னார்கள்; (எ - று.)

உயர்குடிப்பிறந்தார்க்குக் கற்பழிதல் பெருங்குற்றமாதலால், இவள் ஒருகால் கற்பழிந்தவளாக அதுகண்டு இவளுடன்பிறந்தவனான கரன் தானே இவளை வெறுத்துநிந்தித்து இவளுடைய முக்கியமான சிலவுறுப்புக்களையறுத்து இவளழகைக் குலைத்திட்டவனாதல் கூடும் என்று சிலர் ஊகித்துக்கூறினார்களென்க. பிறர் இவளை இங்ஙனஞ்செய்யமுடியாதாதலின், இவளுக்குப்பாதுகாவலாக ஜநஸ்தாநத்தில் இராவணனாற் பெருஞ்சேனையோடு நியமித்துவைக்கப்பட்ட கரனென்ற இராக்கதவீரனே இதுசெய்தனனோ வெனக் கொண்டனரென்க. செய்யுளாதலின், 'இது' எனச் சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது; [நன் - பொது - ௩௬.] கற்பு - பதிவிரதாதருமம். இறந்து - இறந்ததென்பதன் விகாரம்: இறக்க என எச்சத்திரிபுமாம். ஒண்ணுமே, ஏ - எதிர்மறை. இனி முதலடிக்கு - புகழுண்டாகப்பெற்றார்க்கு இங்ஙனஞ்செய்தல் இயலுமோ வென்று உரைத்து, எத்துணைவல்லார்க்கும் இவளை இங்ஙனம் பரிபவப்படுத்தமுடியாதென்று கருத்துக்கொள்வாரும் உளர். இன்னும், இன்னவரென்று குறிப்பிட்டுச்சொல்லத்தக்கவர்க்கு இதுசெய்யக்கூடுமோவென்று பதவுரைகூறி, உலகத்தில் எவர்க்குஞ் செய்யக்கூடிய தன்று என்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. இயைவ - பெயர். பொற்பு-பொலிவு; பொன்னின்தன்மையென்னும் பொருள் பற்றிவருங் காரணப்பெயர். (௩௨)

௩௩. தத்துறுசிந்தையர் தளருந்தேவரிற்
பித்துறவல்லரேபிழைப்பில்சூழ்ச்சியார்
முத்திறத்துலகையுமுடிக்கவெண்ணுவா
ரித்திறம்புணர்த்தனரென்கின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) தத்து உறு சிந்தையர் - தடுமாற்றம் பொருந்திய மனமுடையவர்களாய், தளரும் - சோர்வடைகிற, தேவரில் - தேவர்களுள், வல்லரே - வல்லமையுடைய சிலர்தாம், பித்து உற - பைத்தியம் மிகுதலால், பிழைப்பு இல் சூழ்ச்சியார் - தாம்பிழைத்துவாழ்தற்கு இடமில்லாத ஆலோசனையைக் கொண்டவர்களாய், மு திறத்து உலகையும் முடிக்க எண்ணுவார் - (தம்மை மாத்திரமேயன்றி) மூவகைப்பட்ட உலகங்களையும் ஒழிக்கக்கருதியவர்களாய், இதிறம் புணர்த்தனர் - இங்ஙனஞ்செய்தவராதல்கூடும், என்கிறார் சிலர் - என்று சிலர் சொல்பவரானார்கள்; (எ - று.)

தேவர்கள் இராவணனுக்குப் பயந்து பலவிதமான மனச்சஞ்சலத்தையடையும்பொழுது, அவர்களில் திறமையுள்ள சிலர் அச்சஞ்சலத்தால் மிக்க பைத்தியங்கொண்டு அதனால் அறிவுதடுமாறி நல்ல ஆலோசனையையும் நல்ல தொழிலையும் விட்டுத் தங்கள் வல்லமையைத் தீயவழியிற்செலுத்துபவராய்த் தமக்கும் தமதுசெயல்காரணமாகஉலகங்களுக்கும் உடனே அழிவுநேருமேயென்பதையுங் கருதாமல் தாமும் உலகங்களும் அழிந்திடுமாறு இங்ஙனம் அவனது தங்கையான இவளுக்குத் தீங்கு இழைத்திருக்கலாமென்று சிலர் ஊகித்தார்களென்க. இதில், பைத்தியம்பிடித்தாலன்றி இப்படி எவரும் செய்யாரென்பதும், இப்படி செய்தாரை இராவணன் கோபித்து அழியாது விடானென்பதும், அக்கோபாவேசமிகுதியால் எல்லாஉலகங்களையுமே அவன் அழித்திடக்கூடுமென்பதும் தோன்றும். வல்லரே, ஏ - உயர்வுசிறப்போடு, பிரிநிலை.

இனி, இக்கவிக்கு - தடுமாற்றம் பொருந்திய மனமுடையவர்களாய்ச் சோர்வடைந்திருக்கிற தேவர்களில் (யாராவது இவளுக்குத் தீங்கு செய்யும்படியான) பித்தகுணத்தை அடைய மாட்டுவரோ? [மாட்டார்]; ஆதலின், தவறுதலில்லாத ஆலோசனையுடையவர்களும் மூன்று உலகத்தையும் அழிக்கக் கருதும் வல்லமையுடையவர்களும் ஆகிய பிறர்சிலரே இவ்வாறு செய்தனர்போலும் என்றும், தேவர்களில் தாம்பிழைக்கும் உபாயமற்றவர்களாய்ப் பித்தத்தையுடையவர் உண்டோ? [இல்லை]; மூன்று உலகத்தையும் அழிக்க நினைக்கின்றவர்கள் தாம் இவ்வாறு செய்தனர் என்றும், உரைப்பாருமுளர். இவ்வுரைகளுக்கு—ஏ - எதிர்மறை. அன்றியும், மனந்தடுமாறிச் சோர்கிற தேவர்கள்போல மயக்கமடையாதவர்களும் ஆலோசனை தவறாதவர்களும் அரியபெரிய தொழில் செய்யும் நோக்கமுடையவர்களுமானவர்களே இக்காரியஞ்செய்தார்கள் என்று உரைத்தலும் உண்டு; இப்பொருளுக்கு, பித்து உற அல்லர் எனப்பிரித்து, தேற்றேகாரத்தை 'எண்ணுவார்' என்பதனோடு கூட்ட வேண்டும். (௩௩)

௩௪. இனியொருகற்பமுண்டென்னினன்றியே
வனைகழல்வயங்குவாள்வீரர்வல்லரோ
பனிவருங்கானிடைப்பழிப்பினோன்புடை
முனிவரர்வெகுளியின்முடிபென்றார்சிலர்.

(இ-ள்.) இனி ஒரு கற்பம் உண்டு என்னின் அன்றியே-இனி வேறொரு கற்பகாலம் உண்டானாலன்றி [இக்கற்பகாலத்தில்], வனை கழல் வயங்குவாள் வீரர் வல்லரோ - தரித்த வீரக்கழலையும் விளங்குகிற ஆயுதத்தையு முடைய வீரர்கள் இத்தொழில்செய்ய வல்லமையுடையவர்களோ? [அல்ல வென்றபடி]; (ஆதலால், இது), பனி வரும் கானிடை-அச்சமுண்டாதற்கு இடமான காட்டில், பழிப்பு இல் நோன்பு உடை - குற்ற மில்லாத தவவொழுக்கத்தை யுடைய, முனிவரர் - சிறந்த இருடிகளது, வெகுளியின் - கோபத்தின், முடிபு-பயனேயாம், என்றார் சிலர்-என்று சிலர் சொன்னார்கள்; (எ - று.)

கற்பம் - காலத்தின் ஒரு பேரெல்லை; பிரமனது ஆயுட்காலம். இனி, மற்றொரு கற்பத்தில் எவரேனும் உண்டாயினால் எங்ஙனமாமோ? அறியோம்; இக்கற்பத்தில் எத்துணைச் சிறந்தவீரரும் இராவணனை யெதிர்க்க வல்லா ரில்லை, ஆதலால், இது ஆற்றலாற் பெரியரான வீரரெவரும் செய்த தன்று; தவத்தாற் பெரியரான முனிவர்களுள்ளுஞ் சிறந்தவர்கள் கோபித்துச் சபித்ததனா லாகியதே யென்றன ரென்க. முனிவர்கள் நிறைமொழிமாந்த ரானதாலும், "குண மென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்தலரிது" ஆதலாலும், ஐந்தவித்தாராற்றல் அளவிட வொண்ணா தாதலாலும், அவர்களில் எவரேனும் சாபத்தால் இங்ஙனஞ் செய்திருக்கலா மென்று கொண்டார்கள். கல்பம் - வட சொல். இராவணனது நீடித்த ஆயுளுடைமையைக் காட்டும் பொருட்டு, கற்பத்தை யெடுத்துக் கூறினர். பனி வரும்-பனிபெய்கிற எனினுமாம். கான் - கானநமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. நோன்பு - விரத அனுட்டானம். தவத்துக்குப் பழிப்பு - கூடாவொழுக்கம் முதலியன. முனிவர் - வடமொழித் தொடர். முநி யென்ற பெயர்க்கு - தியாநசீலனென்று அவயவப்பொருள்; முனிபவன் [கோபிப்பவன்] என்று தமிழ்வகையாற் பொருள்கூறலாகாது, வட சொல்லாதலின். முடிபு, வெகுளி - தொழிற் பெயர்கள். (௩௪)

௩௫. கரையறுதிருநகர்க்கருங்கணங்கைமார்
நிரைவளைத்தளிர்க்கைகணெரித்துநோக்கினர்
பிரையுறுபாலெனநிலையிற்பின்றிய
வுரையினரொருவர்முன்னொருவரோடினார்.

(இ - ள்.) கரை அறு திரு நகர் - எல்லையற்ற செல்வத்தையுடைய அவ்விலங்கா புரியிலுள்ள, கரு கண் நங்கைமார் - கரிய கண்களையுடைய இராக்கத மகளிர், நோக்கினர் - (சூர்ப்பணகையின் நிலையைப்) பார்த்தவர்களாய், நிரை வளை தளிர் கைகள் நெரித்து - (விசனமிகுதியால் இன்னது செய்வதென்று அறியாமல்) வரிசைப்பட்ட [பல] வளையல்களை யணிந்த தளிர்போல மெல்லிய

தங்கள் கைகளை நெரித்துக்கொண்டு, பிரை உறு பால் என நிலையின் பின்றிய உரையினர் - பிரையிடப்பெற்ற பால்போலத் தமது இயற்கைநிலைமையினின்று தமோறிய வார்த்தையை யுடையவர்களாய், ஒருவர் முன் ஒருவர் ஓடினர் - ஒருத்தருக்குமுன் ஒருத்தராய் ஓடிவந்தார்கள் ; (எ - று.)

நங்கை - மகளிரிற் சிறந்தவள்; பெண்பாற் சிறப்புப்பெயர். [இதன் ஆண்பால் - நம்பி] நங்கை யென்பதன்மேல், மார் - பலர்பால் விகுதி. பிரை யுறுதல் - சிறிது மோர் சேர்க்கப் பெறுதல். (ரு௫)

ருசு. முழவினில்வீணையின் முரளியாழினிற்
றழுவியகுழலினிற்சங்கிற்றாரையி
லெழுகுரலின்றியேயென்றுமில்லதோ
ரழுகுரல்பிறந்ததவ்விலங்கைக்கன்றரோ.

(இ - ள்.) முழவினில் - மத்தளத்தினின்றும், வீணையில் - வீணையினின்றும், முரளி - முகவீணையினின்றும், யாழினில் - யாழினின்றும், தழுவியகுழலினில் - பொருந்திய புள்ளாங்குழலினின்றும், சங்கில் - சங்கவாத்தியத்தினின்றும், தாரையில் - எக்காளத்தினின்றும், எழு - (நாள்தோறும்) உண்டாகிற, குரல் - மங்கலத்தொனி, இன்றியே - இல்லாமலே, என்றும் இல்லது ஓர் அழுகுரல் - (இது வரையில்) எந்நாளும் இல்லாததோர் அழுகைச்சத்தமானது, அன்று - அப்பொழுது, அ இலங்கைக்கு - அந்த இலங்காபுரியில், பிறந்தது - உண்டாயிற்று; (எ - று.)—அரோ-ஈற்றசை.

அவ்வூரில் எப்பொழுதும் ஆங்காங்கு உல்லாசமாக மத்தளம் முதலிய பல வகை மங்களவாத்தியங்களை முழக்கியெழுப்பும் இசையொலி யாவும் அப்பொழுது அடங்க, ஒருநாளு மில்லாத புதிய அழுகுர லொன்றே மிக்க தென்பதாம். முழவு - முழா என்னுங் குறியதன்கீழ் ஆ குறுகிற்று. முரளீ - வடசொல். வீணையும் யாழும் ஒரு பொருட்பன்மொழியாக வழங்கினும் இவை வேறு வேறு இசைக்கருவிப்பெயராக வழங்குதலும் உண்டு. "குழலினிதி யாழினிது" என்று தெய்வப்புலவரும், "குழல்வழி யாழெழீஇ" என்று பிறரும் முதலில் எடுத்துக் கூறும்படி வேய்ங்குழல்மிக இனிய இசைக்கருவியாகிற சிறப்புத்தோன்ற, அதற்கு, 'தழுவிய' என்ற அடைமொழிகொடுக்கப் பட்டது. இலங்கைக்கு என்பதில், நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். எழுகுரல் - வினைத்தொகை; பண்புத் தொகையாக்கி முழவுமுதல் தாரையீறாகக் கூறப்பட்ட எழுவகைவாத்தியங்களினின்று உண்டாகிற எழுவகையான தொனிகளென்றும், ஸ ரி க ம ப த நி என்னும் ஏழுஸ்வரங்களின் வடிவமான தொனியென்றுங் கூறுவாரும் உளர். (ருசு)

ருஎ. கள்ளுடைவள்ளமுங்களித்ததும்பிபு
முள்ளமுமொருவழிகிடக்கவோடினர்
வெள்ளமுநாணுறவிரிந்தகண்ணினர்
தள்ளுறுமருங்கினர்தழீஇக்கொண்டேகினர்.

(இ - ள்.) வெள்ளமும் - கடலும், நாண் உற - பரப்பில் ஒப்பாகாது வெட்கமடையும்படி, விரிந்த - விசாலமாகவுள்ள, கண்ணினார் - கண்களையுடைய இராக்கதமகளிர், கள் உடை வள்ளமும் - மதுவையுடையகிண்ணங்களும், களித்த தும்பியும் - [அம்மதுவையுண்டதனால்) களிப்புற்ற வண்டுகளும், உள்ளமும் - (அம்மதுவினிடத்து விருப்பமுடைய தமது) மனமும், ஒரு வழி கிடக்க - ஒருபக்கத்திலே யிருக்க, ஓடினார் - ஓடிவந்து, தள்ளுறும் மருங்கினர் - (அங்ஙனம் ஓடிவருகையில் உண்டான சிரமத்தால்) துவண்ட இடையையுடையவர்களாய், தழீஇ கொண்டு ஏகினார் - (ஒருவரை யொருவர்) ஆதாரமாகத்தழுவிக் கொண்டு வருபவரானார்கள்; (எ - று.)

நிரம்பக் குடித்துக் களிமயக்கங் கொண்ட வண்டுகள் நீங்காது மொய்க்கப் பெற்ற கள்ளைச் சில இராக்கதமாதர்கள் மிக்க விருப்பத்தோடு உண்டு கொண்டிருக்கையில், சூர்ப்பணகையின் கதறுதலைச் செவியுற்றதனால், அதனை அங்ஙனமே விட்டு வெகு விரைவாக ஓடிவருகையில் தமது இடை வருந்தவும், அவ்வருகையை விடாமல் ஒருவரையொருவர் ஆதாரமாகப் பற்றிக்கொண்டே விரைந்து வருவாராயின ரென்க. இதில், அவர்களுக்கு மதுவை விட்டுச் செல்ல மனம்வாராமையும், சூர்ப்பணகைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை விசாரியாம லிருப்பதற்கு இயலாமையும், அங்ஙனம் விசாரித்ததில் உள்ள ஊக்கத்தால் தமதுஉடல்மெலிவையும் பொருள்செய்யாமையும் தோன்றும். 'களித்ததும்பி' என்றதன் குறிப்பால், அவர்களுள்ளம் மதுபானஞ் செய்து களித்தில தென்பது பெறப்படும். மூன்றாமடி - அவர்களுடைய கண்களின் பரப்பை அதிசயோக்திவகையால் வருணித்தவாறும். தழீஇ - தழுவி; சொல்லிசையளபெடை.

இனி, இக்கவிக்கு - தள்ளுறு மருங்கினர்-இயற்கை மெலிவாலும் மற்றையவயவங்களின் பாரத்தாலும் இருமருங்குஞ்சாயும் இடையையுடைய அரக்கர் மகளிர் கள்வைத்தகலமும் அதில் களிப்போடு மொய்த்துள்ள ஈக்களும் அதையுண்டு களித்த மனமும் ஓரிடத்தில் தங்க, யாற்றுவெள்ளமும் வெள்சோக நீர்பெருகப்பெற்ற கண்களையுடையவர்களாய், சூர்ப்பணகையைத் தழுவிக் கொண்டு சென்றார்க ளென்று பொருள்கூறுதலுமுண்டு; இப்பொருளில், 'களித்த' என்பதை, உள்ளத்துக்குங் கூட்டுக. இந்நிலையில் இவர்கள் அவளைத் தழுவியது உள்ளத்திற் கொண்ட களிமயக்கால் என்க. (௫௭)

௫௮. நாந்தகவுழவரை நாட்டுந்தண்டத்தர்
காந்தியமனத்தினர்புலவிகைம்மிகச்
சேந்தகணிகழுஞ்சிவந்துநீருக
வேந்தனுக்கிளையவடாளின்வீழ்ந்தனர்.

(இ - ள்.) (மற்றுஞ் சில மகளிர்), நாந்தகம் உழவரை - வாளுழவரான தங்கள் கணவரிடத்து, நாட்டும் தண்டத்தர் - நிலைநிறுத்துந் தண்டனையுடையவர்களாய், காந்திய மனத்தினர் - (அவர்கள்பால்) வெதும்பிய மனத்தையுடையவர்களாய், புலவிகைம்மிக - ஊடல் மிகவும் அதிகப்பட, சேந்த -

(கோபத்தால்) சிவந்துள்ள, கண் - தங்கள் கண்கள், அதிகமும் சிவந்து - மிக அஞ்சிவக்கப்பெற்று, நீர் உக - நீரைச் சிந்த, வேந்தனுக்கு இளையவள் தாளின் வீழ்ந்தனர் - (தங்களுக்கு) அரசனாகிய இராவணனது தங்கையான சூர்ப்பணகையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் தமது கணவரோடு கூடும்பொழுது அக்கூடலின்பம் சிறத்தற் பொருட்டு ஊடல் கொள்ளலுற்று, தங்கள் பக்கல் அன்பின்மை செய்தனராகச் சில பிழைகளை அக்கணவர்மே லேற்றி மனஸ்தாபப்பட்டுக் கோபத்தாற் கண்சிவக்க அவ்வூடலை முதிரச்செய்து அவர்களைத் தாம் தண்டிக்கும்படி நின்ற நிலையில் சூர்ப்பணகையின் கதறலைக் கேட்டு அதனால் மனம்மாறி, அந்தப் பிரணயகலகத்தை அப்படியே விட்டு, கண்கலங்கி நீர் சொரிய ஓடிவந்து அவள் காலில் விழுந்து வணங்கின ரென்க. நாந்தகவுழவர் - வாளாகிய கலப்பையைக் கொண்டு பகைவருடலாகிய நிலத்தை யுழுது போராகிய பயிரைச் செய்து வெற்றியாகிய விளைவைப் பெறுபவ ரென்க. உழவரை என்பதில் - இரண்டனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். கைம்மிக - எல்லைமிக. வேந்தனுக்கு - நான்கனுருபு, முறைப்பொருளது. (௫அ)

௫௯. பொற்றலைமரகதப்பூகநேர்வுறச்
சுற்றியமணிவடந்தூங்குமூசலின்
முற்றியவாடலின்முனிவுற்றேங்கினர்
சிற்றிடையலமரத்தெருவுசேர்கின்றார்.

(இ - ள்.) (மற்றும் சில இராக்கதஸ்திரீகள்), பொன் தலை - பொன்னிறமான முதிர்ந்த காய்களை மேலிடத்திலுடைய, மாகதம் பூகம் - பச்சையிரத்தினநிறமான பாக்குமரங்களில், நேர்வுற - ஒழுங்காக அமையும்படி, சுற்றிய - கட்டப்பட்ட, மணி வடம் - நவரத்தினங்கள் இழைத்த வடங்களிலே, தூங்கும் - தொங்குகிற, ஊசலின் - ஊஞ்சலிலிருந்து, முற்றிய ஆடலின் - மிகுதியாக ஆடுதலில், முனிவு உற்று - வெறுப்புக் கொண்டு, ஏங்கினர் . விசனமுற்றவர்களாய், சிறு இடை அலமர - நுண்ணிய தங்கள் இடை துவண்டு வருந்த, தெருவு சேர்கின்றார் - தெருவில் வந்து சேர்கிறவரானார்கள்; (எ - று.)

சிங்காரப்பூஞ்சோலையிற் பொன்னிறமானபழுக்காய்க் குலைகளையுடையபசிய பாக்குமரங்களிலே பொருந்தக் கட்டப்பட்டுள்ள இரத்தினம் பதித்த பொன் வடங்களில் மாட்டப்பட்ட ஊசலில் உட்கார்ந்து உல்லாசமாக விசையுடன் ஆடி நின்ற சிலமகளிர் சூர்ப்பணகையின் கதறலைக் கேட்டவுடன் அவ்வூஞ்சலாட்டத்தை வெறுத்தொழிந்து அவளை விசாரித்தற்காகத் தமது மெல்லியமேனி வருந்தச் சோகத்தோடு தெருவிற்கு வந்தார்க ளென்க. 'பொற்றலைமரகதப் பூகம்' என்பதற்கு - பொன்னினாலே மேலிடமும், மாகதாத்தினத்தினாலே மற்றையதுமாக அமைக்கப்பட்ட செயற்கைப் பாக்குமா மென்றலும் ஒன்று. அலமர, அலமா - பகுதி. தெருவு, உ - சாரியை. (௫௯)

௪௰. எழுவெனமலையெனவெழுந்ததோள்களைத்
தழுவியவளைத்தளிர்நெகிழத்தாமரை
முழுமுகத்திருகயன்முத்தினாலிகள்
பொழிதரச்சிலருளர்பொருமிவிம்முவார்.

(இ - ள்.) உளர் சிலர் - மற்றுமுள்ள சிலமகளிர்,—எழு என - தூண்போலவும், மலை என - மலைபோலவும், எழுந்த - வளர்ந்துள்ள, தோள்களை - (தமது கணவரது) புயங்களை, தழுவிய - கட்டியமைத்த [ஆலிங்கனஞ் செய்த], வளை தளிர் - வளையல்களை யணிந்த தளிர்போன்ற (தங்கள்) கைகள், நெகிழ - நெகிழ்ச்சியடையவும்,—தாமரை முழு முகத்து - தாமரைமலர் போன்ற அழகு நிறைந்த முகத்திலுள்ள, இரு கயல் - இரண்டுகயல்மீன்போன்ற கண்கள், முத்தின் ஆலிகள் பொழிதர - முத்துக்கள்போன்ற நீர்த்துளிகளைச் சிந்தவும், பொருமி விம்முவார் - விம்மிவிம்மி அழுபவரானார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் கணவர்தோள்களை அன்போடு ஆலிங்கனஞ்செய்கையில் சூர்ப்பணகையின் கதறலைக்கேட்டு அவ்வளவில் கணவரைத் தழுவி யணைத்த கைகளை நெகிழவிட்டுக் கண்கள் நீர்சொரிய மிகப்புலம்புவாராயின ரென்க. இங்ஙனங் கூறியதனால், இராக்கத ஸ்திரீகளுக்குத் தங்களரசன் தங்கையான சூர்ப்பணகையினிடத்து உள்ள அன்பும் மரியாதையும் அச்சமுந் தோன்றும். தளிர் - கைக்கும், கயல்-கண்ணுக்கும் உவமவாகுபெயர்; வளை, முகத்து என்ற அடைமொழிகள், தளிர் கயல் என்றவற்றின் பொருளை விளக்க வந்தன; இது, பிறகுறிப்பின் பாற்படும். தோளுக்குத் தூண் - திரட்சி உருட்சி நீட்சி வலிமைகளிலும், தோளுக்கு மலை - பருமை உயர்வு வலிமைகளிலும், கைக்குத்தளிர் - செம்மை மென்மை அழகுகளிலும், முகத்துக்குத் தாமரை - கண்டவர்கண்களிக்கச்செய்யுங் கட்டழகிலும், கண்ணுக்குக் கயல் - பிறழ்ச்சி வடிவுகளிலும், கண்ணீருக்கு முத்து - நிறத்திலும் வடிவிலும் உவமை யெனக்காண்க. 'முழுமுகத்து இரு கயல்' என்பதற்கு - முகம்முழுதும் பரவியுள்ள கண்க ளென்று பொருள் கொள்வாரும் உளர். தாமரை, முத்து - தாமரஸம், முக்தா என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. (௪௰)

வேறு.

௪௧. நெய்ந்நிலையவேலரசனேருநரையில்லா
னிந்நிலையுணர்ந்தபொழுதெந்நிலையனென்று
மைந்நிலைநெடுங்கண்மழைவானிலையதாகப்
பொய்ந்நிலைமருங்கினர்புலம்பினர்புரண்டார்.

(இ - ள்.) நேருநரை இல்லான் - (தன்னை) எதிர்ப்பவர் எவரையும் பெறாதவனான, நெய் நிலையவேல் அரசன் - (பகைவரது) நிணம் தோயப்பெற்ற வேலாயுதத்தையுடைய (நமது) அரசனான இராவணன், இ நிலை உணர்ந்த பொழுது - (தன் தங்கையான சூர்ப்பணகைக்கு நேர்ந்த) இந்தநிலைமையை

அறியும்பொழுது, என் நிலையன் - எந்தநிலைமையையுடையவனுவனே? என்று - என்றுசொல்லிக்கொண்டு,—பொய் நிலை மருங்கினர் - பொய்யாகிய நிலைமையுள்ள இடையையுடைய சில இராக்கதமகளிர், மை நிலை நெடு கண் மழை வான் நிலையது ஆக - மையிடப்பெற்ற நீண்ட தங்கள் கண்கள் சொரியும் நீர்ப்பெருக்கு மேகத்தின் மழையின் தன்மையையுடைய தாம்படி, புலம்பினர் புரண்டார் - அழுது கீழ்விழுந்து புரண்டார்கள்; (எ - று.)

நமது அரசன் எவருமெதிர்ப்பவரில்லாத தனிவீரனன்றோ? அப்படிப்பட்டவன் இப்படி ஒரு எதிரிநேர்ந்ததை அறிந்தால் எவ்வளவுகோபங்கொண்டு அவனை யாதுசெய்யமாட்டான்? என்றுசொல்லிக்கொண்டு சிலமகளிர் கண்களினின்று தாரைதாரையாக நீர்பெருக அழுதுபுரண்டன ரென்க. உத்தம இலக்கணத்தின்படி இடை மிகச்சிறுத்துள்ள தென்பதைக் கவிகள் அதிசயோக்தியாக இடையில்லையென்று வருணித்தல் இயல்பாதலால், பொய்த்தோற்றமுடைய இடையையுடையவ ரென்றார். பகைவர்நிணம் அவரையழித்தற்கு அவருடம்பில் வேல் தைத்தபோது அதில் ஒட்டிய தென்க. இனி, நெய்ந்நிலைய வேல் - (பளபளப்பு முதலியவற்றிற்காக) நெய்தடவிய தன்மையையுடைய வேலெனினுமாம். மைந் நிலை என்பதற்கு - கரிய வடிவமுடைய என்றும் உரைக்கலாம். நேருநர் என்பதில், உ - சாரியை, ந் - பெயரிடைநிலை. 'நேருநரையில்லான்' என்பதற்கு - தன்னையொப்பாரையில்லாதவனென உரைப்பாருமுளர்.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் - பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரொன்றுமாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (சக)

சஉ. மனந்தலைவருங்கணவரின்சுவைமறந்தார்
கனந்தலைவருங்குழலொசிந்துகலைசோர
நனந்தலையகொங்கைகடதும்பிடநடந்தா
ரனந்தரிளமங்கையரழுங்கியயர்கின்றார்.

(இ - ள்.) அனந்தர் - நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த, இள மங்கையர் - இள்மைப்பருவமுடைய (சில) இராக்கதமகளிர்,—(சூர்ப்பணகையின் கதறல் கேட்டதனால்), மனம் தலை வரும் கணவர் இன் சுவை மறந்தார் - (கனவில் தங்கள்) மனத்தினிடத்தே தோன்றிய தங்கள்கணவரோடு அனுபவிக்கிற இன்பத்தையும் மறந்தவர்களாய், கனம் தலை வரும் குழல் ஒசிந்து-மேகத்தின்தன்மைமுக்கியமாக அமையப்பெற்ற தங்கள்கூந்தல் நிலைகுலையப்பெற்று, கலை சோர - ஆடை நெகிழ்ந்திட, நனம் தலைய கொங்கைகள் ததும்பிட - அகன்ற இடத்தையுடைய தனங்கள் அசையவும், நடந்தார் - வெளிச்சென்று, அழுங்கி அயர்கின்றார் - மனம்வருந்திச் சோர்கின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் நித்திரையில் கணவரோடு தாம் கூடிக்குலாவுவதாகக் கனவு கண்டுகொண்டு ஆனந்தமுற்றிருந்தபொழுது இவள்கதறலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் துயில்விழித்து அக்கனவின்பத்தை மறந்தொழிந்து தாம்நின்றநிலையின்

படியே கூந்தல்அவிழ ஆடைநெகிழப் பருத்தகொங்கைகுலுங்க வெளிவந்து மிகச்சோகிப்பவராயினரென்க. மனத்தலை யென்பது மனாந்தலையென மெலித்தல் விகாரப்பட்டது. இன்சுவை - சிருங்காரரசம்; இது - ஒன்பதுசுவைகளுள் முதலது. ரசம் - வடசொல். இரண்டாமடியில், 'தலைவரும்' என்பதிலுள்ள தலையென்பதை உபசருக்கமாகக் கொள்ளுதல், தகுதி. கலைசோர - மேகலாபரணம் நெகிழ்ந்தவிழ என்றலுமொன்று; மேகலை - எட்டுக்கோவையுள்ள இடையணி. அனந்தரெனினும், அனந்தலெனினும் ஒக்கும்; இறுதிப்போலி. அனந்தர் என்பதற்கு - கட்குடிமயக்கமென்றும், மனந்தலைவரும் என்பதற்கு - தங்கள்மனத்தில் முதன்மையாக நினைக்கப்பட்டுவருகிற என்றும், கனம்தலைவரும் என்பதற்கு - நிறைவாகத் தலையிலுள்ள வென்றும் உரைப்பாருமுளர்.

௪௩. அங்கையினரன்கயிலைகொண்டதிறலைபன்
றங்கைநிலையிங்கிதுகொலென்றுதளர்கின்றார்
கொங்கையிணைசெங்கையின்மலைந்துகுலைகோதை
மங்கையர்கணங்கையெதிர்வந்துவிழுகின்றார்.

(இ - ள்.) குலை கோதை மங்கையர்கள்-(செய்தியறிந்து) அவிழ்ந்த கூந்தலையுடையரான (சில) அரக்கர்மகளிர்,—'அரன் - சிவபிரானது, கயிலை - கைலாசகிரியை, அம் கையின் கொண்ட - (தனது) அகங்கையில் எடுத்த, திறல்-வல்லமையுடைய, ஐயன் - நமது அரசனான இராவணனது, தங்கை - தங்கையான சூர்ப்பணகையினுடைய, நிலை - நிலைமை, இங்கு இது கொல் - இப்பொழுது இங்ஙனமாயிற்றோ?' என்று - என்றுசொல்லி, தளர்கின்றார் - வருந்துகின்றவர்களாய், கொங்கைஇணை செம்கையின் மலைந்து -(தமது) இரண்டுதனங்களையும் சிவந்ததமதுகைகளால் மோதிக்கொண்டு, நங்கை எதிர் வந்து விழுகின்றார் - அந்தச்சூர்ப்பணகையினெதிரிலே வந்துவிழுகின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

இங்கு என்பதை அசையாக்கி, நிலை இதுகொல்-நேர்ந்தநிலைமை இதுவோ? என்றலுமொன்று. ஹரன் - வடசொல்: சங்காரக்கடவுள். அம்கை - அழகியகையுமாம். ஐயன் - ஆர்ய என்ற வடசொல் சிதைந்தது; நன்குமதிக்கத்தக்கவனென்று பொருள். (௪௩.)

௪௪. இலங்கையில்விலங்குமிவையெய்தலிலவென்றும்
வலங்கையிலிலங்குமயின்மன்னனுளனென்ன
நலங்கையிலகன்றதுகொனம்மினெனனைந்தார்
கலங்கலினிலங்கணிணைவாரிகலுழ்கின்றார்.

(இ - ள்.) வலம் - வலியதாய், கையில் இலங்கும்-கையிலே விளங்குகிற, அயில் - வேற்படையுடைய, மன்னன் - நமதுஅரசனாகிய இராவணன், உளன் என்ன - உள்ளானென்றகாரணத்தால், இலங்கையில் - இலங்கைநகரத்தில், விலங்கும் - மிருகங்களுங் கூட, என்றும் - எப்பொழுதும், இவை எய்தல்இல - இப்படிப்பட்டதுன்பங்களை அடைதலில்லையே; (அப்படியிருக்க இப்பொழுது),

நலம் - நன்மை, நம்மின் கையில் அகன்றது கொல் - நம்மிடத்தினின்று கைவிட்டுநீங்கியதோ? என - என்று சொல்லி, நைந்தார் - வருந்தினவர்களாய்,(சில ராக்ஷசஸ்திரீகள்), அம் கண் இணை - அழகியதங்கள் கண்களிரண்டும், கலங்கலினில் - கலங்கல்நீர்போல, வாரி கலுழ்கின்றார் - நீர்பெருகப்பெற்றவரானார்கள்.

நமது அரசனாணையால் விலங்குகளும் யாவராலும் யாதொரு தீங்கும் அடையாது நிற்கையில் அரசன்தங்கைக்கு இது நேர்ந்ததை நோக்குமிடத்து, அரக்கர்களைவிட்டு நன்மை நீங்கியதெனத் தோன்றுகின்றது என்று சிலமகளிர் வருந்திக் கண்ணீருகுப்பாராயினர். கலங்கலினில் என்பதில், இன் - சாரியை; இல் - ஐந்தனுருபு, ஒப்புப்பொருளது. இனி, கலங்கலின் - மனங்கலங்குதலால், கண் இணை வாரி - இரண்டு கண்களின் நீர், நிலம் கலுழ்கின்றார் - நிலத்தில் விழ அழுதார்களென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். விலங்கு-குறுக்காக வடிவமமையப்பெற்றதென்று பொருள்படுங் காரணக்குறி; உம் - இழிவுசிறப்பு. இல - பலவின்பால் முற்று. வலம் - பலம்; இனி, வலங்கையில் என எடுத்து, வலக்கையில் என்று உரைப்பாருமுளர். அயில் - மற்றையாயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அழித்தலில் வல்ல யமன் சிவன் முருகன் என்பார்க்கு வேற்படை உரியதாதலால், அது சிறந்ததென்று பிரதானமாகக் கூறப்படும். அன்றியும், இராவணனுக்கு மயன் தன்மகளான மண்டோதரியை மணஞ்செய்து கொடுத்தபொழுது அவனுக்கு அதியற்புதமானது', தவத்தினால் தான்வரமாகப் பெற்றதும், பகைவர்மீது பட்டால் வீண்படாததுமான ஒரு சிறந்த வேலாயுதத்தையும் கொடுக்க, அதனை இராவணன் மரியாதையோடு பெற்றனனென்ன வரலாறு உள்ளதனால், 'வலங்கையிலிலங்கும் அயில் மன்னன்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டனனெனக் கொள்ளுதல் தகுதி. வாரி - வடசொல். மன் - பெருமை; அதனையுடையவன், மன்னன். (சச)

சூர்ப்பணகை இராவணனடியில் விழுந்துபுரளுதல்.

சரு. என்றினையவன்றுயரிலங்கைநகரெய்த
நின்றவரிருந்தவரோடோடு நெறிதேடக்
குன்றினடிவந்துபடிகொண்டலெனமன்னன்
பொன்றிணிகருங்கழல்விழுந்தனள் புரண்டாள்

(இ-ள்.) என்று இனைய வல்துயர்-என்று இத்தன்மையதானகொடிய துன்பத்தை, இலங்கை நகர் எய்த - இலங்காபுரியிலுள்ளாரனைவரும் அடையும்படியாகவும், நின்றவர் இருந்தவரொடு ஓடு நெறி தேட - (அவ்விராவணனது சபையில்) நின்றவர்களும் உட்கார்ந்திருந்தவர்களும் (திடுக்கிட்டு) ஓடிப்போகும் வழியை நாடும்படியாகவும், (சூர்ப்பணகை), குன்றின் அடி வந்து படி கொண்டல் என - மலையின் அடிவாரத்திலே வந்து படிகிற மேகம் போல, மன்னன் பொன் திணி கரு கழல் விழுந்தனள் புரண்டாள் - இராக்கதராசனான இராவணனது பொன்மயமாயமைந்த பெரிய வீரக்கழலை யணிந்த பாதத்தில் விழுந்து புரண்டாள்; (எ - று.)

குன்று - இராவணனுக்கும், அதன் அடி - இராவணனடிக்கும், கருமேகம் - சூர்ப்பணகைக்கும், உவமைப்பாகு நகர் - இடவாகு பெயர். பொன்திணி கருங்கழல் - பாதத்துக்கு, அன்மொழித்தொகை. (சரு)

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - அப்பொழுது உலகத்திலுண்டான

குழப்பத்தைக் கூறும்.

சசு. மூடினதிருட்படலமூவுலகு முற்றச்
சேடனும்வெருக்கொடுசிரக்குவைநெளித்தா
ஞடினகுலக்கிரியருக்கனுமயிர்த்தா
ஞேடினதிசைக்கரிகளும்பருமொளித்தார்.

(இ - ள்.) மூ உலகும் முற்ற - மூன்று உலகங்களிலும் முழுவதும், இருள் படலை மூடினது - இருளின் தொகுதிமூடிக்கொண்டது; சேடனும் - (கீழிருந்து பூமியைத்தாங்குகிற) ஆதி சேஷனும், வெரு கொடு - அச்சங்கொண்டு, சிரம் குவை நெளித்தான் - (தனது) தலைகளின் கூட்டத்தை நெளித்தான்; குலம் கிரி - குலபருவதங்களும், ஆடின - அசைவு கொண்டன; அருக்கனும் - சூரியனும், அயிர்த்தான் - ஒளிமழுங்கினன்: திசை கரிகள் - திக்கஜங்களும், ஓடின - (தமது இடம் விட்டுப் பெயர்ந்து) ஓடலுற்றன; உம்பரும் - தேவர்களும், ஒளித்தார் - (அஞ்சி) ஒளித்துக் கொள்பவராயினர்; (எ - று.)

அயிர்த்தான் என்பதற்கு - இது என்னோ வென்று சங்கித்துத் திகைத்தா னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். குலகிரிகள் - கைலாசம், இமயம், மந்தரம், விந்தியம், நிஷதம், ஏமகூடம், நிலம், கந்தமாதநம் என்பன. சேஷன் என்ற வடசொல் - (பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாமல்) மிச்சமாய் நிற்பவனென்று காரணப்பொருள்படும். வெரு, கொடு - வெருவு, கொண்டு என்பவற்றின் விகாரம். வெரு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஆயிரந் தலைகளாதலால், 'சிரக்குவை' என்றார். அரக்கன் - வடசொல். உம்ப ரென்னும் மேலிடத்தின் பெயர் - அங்குஉள்ளார்க்கு இடவாகுபெயராம்; இதன் எதிர்மொழி - இம்பர்: இவ்வுலகம்: (அம்பரென்ற பெயரும் உண்டு.) முதல்வாக்கியத்தால் - சந்திரன் நக்ஷத்திரம் அக்கினி முதலிய சுடர்கள்யாவும் இராவணன் கோபத்துக்கு அஞ்சி மறைந்திட்டன வென்றும், இரண்டாம்வாக்கியத்தால் - இராவணன் கோபித்து நிலத்திற் காலூன்றி யெழத்தொடங்கியதா லாகிய அதிர்ச்சியால் பூமிபாரம் மிக்கதென்றும், மூன்றாம் வாக்கியத்தால் - எங்கும் அதிர்ச்சி மிக்கதென்றும், நான்காம் வாக்கியத்தால் - சூரியன் அஸ்தமித்தானென்றும், மற்றைய இரண்டு வாக்கியங்களால்-விலங்குகளோடு தேவர்களோடு வாசியற அச்சங்கொண்டன வென்றும் பெறப்படும். படலை - படல மென்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. (சசு)

சஎ. விரிந்தவலயங்கண்மிடைதோள் படாமீதிட்
டெரிந்தநயனங்களெயிறின்புறமெரிப்ப

நெரிந்தபுருவங்களிடைநெற்றியினைமுற்றத்
திரிந்தபுவனங்கள்வினைதேவருமயிர்த்தார்.

(இ - ள்,) விரிந்த - ஒளிவீசுகிற, வலயங்கள் - வளைகள், மிடை - நெருங்கப்பெற்ற, தோள் - (இராவணனுடைய) தோள்கள், படர - (கோபாவேசத்தால்) பூரிக்கவும்,—நயனங்கள் - (அவனுடைய) கண்கள், மீது இட்டு எரிந்த - (கோபமிகுதியால் நெருப்பு) மிகுதியாகப் பொங்கப்பெறவும்,—எயிறின் புறம் - பற்களின் வெளி, எரிப்ப - (வாயினின்று எழும் கோபாக்கினியால்) சுவாலைவீசவும்,—நெரிந்த புருவங்கள் - (கோபத்தால்) நெறித்த புருவங்கள், இடை நெற்றியினை முற்ற - (மேலேறி) நடுநெற்றியைச் சேரவும்,—(அக்கோபநிலையைக் கண்டு), புவனங்கள் திரிந்த - உலகங்களெல்லாம் நிலைமாறிச் சுழலலுற்றன; தேவரும் - தேவர்களும், வினை அயிர்த்தார் - இன்னதொழில் செய்வதென்று அறியாமல் திகைத்தார்கள்; (எ - று.)

வலயம், நயநம், புவநம் - வடசொற்கள் படர - புடைபருக்க. எரிந்த - எரிந்தனவாக; பலவின்பால் முற்றெச்சம். 'அயர்த்தார்' என்ற பாடத்துக்கு - தொழில் மறந்து சோர்ந்தன ரென்க. ஓசையின்பம்நோக்கி 'எயிற்றின்' எனத் தன்னொற்றிரட்டவில்லை. (சஎ)

சஅ. தென்றிசைநமன்றனொடுதேவர்குலமெல்லா
மின்றிறுதிவந்ததுநமக்கெனவிருந்த
நின்றுயிர்நடுங்கியுடல்விம்மிநிலைநில்லா
ரொன்றுமுரையாடலிலரும்பரிெனாடிம்பர்.

(இ - ள்.) தென் திசை நமன்தனொடு - தெற்குத்திக்குப் பாலகனான யமனுடன், தேவர்குலம் எல்லாம் - தேவர்களுடைய வகைகள் யாவும், இன்று நமக்கு இறுதி வந்தது என இருந்த - இப்பொழுது நமக்கு நாசம் நேர்ந்துவிட்டதென்று கருதி ஒடுங்கி நின்றன; உம்பரினொடு - மேலுலகத்தவர்களும், இம்பர்- இவ்வுலகத்தவர்களும், நின்று உயிர் நடுங்கி - தமது உடம்பினின்று உயிர் துடிக்கப்பெற்று, உடல் விம்மி - உடம்பு ஏங்கப்பெற்று, நிலை நில்லார் - ஒரு நிலையில் நிற்கலாற்றாதவர்களாய், ஒன்றும் உரையாடல் இலர்-யாதொன்றும் பேசுதலின்றி (மௌனமாய்) நின்றார்கள்; (எ - று.)

இறுதி - இறுதல்; திவிகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வந்தது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினது, தெளிவும் விரைவுங் காட்டும்; காலவழுவமைதி. (சஅ)

இராவணன் சூர்ப்பணகையை 'இது செய்தவர் யார்?' என்றல்.

சகூ. மடித்தபிலவாய்கடொறும்வந்துபுகைமுந்தத்
துடித்ததொடர்மீசைகள்சுறுக்கொளவுயிர்ப்பக்
கடித்தகதிர்வாளெயிறுமின்கஞலமேகத்
திடித்தவுருமொத்துரறியாவர்செயலென்றான்.

(இ - ள்.) மடித்த - (கோபத்தால்) உதடுமடிக்கப்பட்ட, பிலம் வாய்கள் தொறும் - பிலத்துவாரம்போல (ஆழ்ந்து அகன்று நீண்டுள்ள தனது) பத்து வாய்களிலும், புகை வந்து முந்த - (கோபாக்கினியின்) புகை எழுந்து வெளிச் செல்லவும்,—துடித்த தொடர் மீசைகள்-(படபடவென்று) துடித்த (நெடுந்தூர மளவும்) தொடர்ச்சியுள்ள மீசைமயிர்கள், சுறு கொள-தீப்பற்றும்படி, உயிர்ப்ப-(கோபாக்கினியோடு) பெருமூச்சு வெளிப்படவும்,—கடித்த - (கோபத்தாற்) கடிக்கப்பட்ட, கதிர் வாள் எயிறு - கூர்மையும் ஒளியுமுள்ள பற்கள், மின் கஞல-மின்னல்போன்ற ஒளியை வெளியிடவும்,—மேகத்து இடித்த உரும் ஒத்து உரறி - மேகத்தினின்றும் இடித்த இடியைப்போலப் பேரொலி செய்து, யாவர் செயல் என்றான் - 'இது யாருடைய செய்கை?' என்று வினவினான்; (எ - று.)

பிலம் - வடசொல்; மலைக்குகையுமாம். மிசையென்பது மீசையென விகாரப்பட்டதென்றும், மிசையென்பது - மேலிடமாதலால் அது ஆகுபெயராய் வாயின் மேலுள்ள மயிரைக் குறிக்குமென்றுங் கூறுவர்; ஸ்மச்ரு என்ற வடசொல் மீசையெனச் சிதைந்ததென்பாரும் உளர். சுறக்கொள=சுறுக்குக் கொள்ள. (சகூ)

சூர்ப்பணகை விடைகூறுதல்.

நு௦. கானிடைபடைந்துபுவிகாவல்புரிகின்றார்
மீனுடைநெடுங்கொடியினேனனையர்மேல்கீ
ழூனுடையுடம்புடைமையோருவமையொவ்வா
மானிடர்தடிந்தனர்கள்வாளுருவியென்றாள்.

(இ - ள்.) புவி காவல் புரிகின்றார் - பூமியைப் பாதுகாக்கின்றவர்களும், மீன் உடை நெடுகொடியினேன் அனையர் - மீன்வடிவத்தையுடைய உயர்ந்த கொடியையுடைய மன்மதன் போன்றவர்களும், மேல் கீழ் - விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலுமுள்ள, ஊன் உடை உடம்பு உடைமையோர் - தசையையுடைய உடம்புடையவர்கள் (எவரும்), உவமை ஒவ்வா - (தமக்கு) ஒப்பாகப் பெறாதவர்களுமாகிய மானிடர் - மனிதர்கள் (இருவர்), கானிடை அடைந்து - (நான் இருந்த) காட்டில் வந்து, வாள் உருவி தடிந்தனர்கள் - வாளாயுதத்தை உருவியெடுத்து (எனது உறுப்புக்களை) அறுத்திட்டார்கள், என்றாள் - என்று சொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

தனக்குத் தீங்கு செய்தவர்களை இன்னாரென்று எடுத்துக் கூறுமிடத்தும் அவர்களுடைய அழகைப் பாராட்டிக்கூறுதற்குக் காரணம், இவள் அவர்களிடத்துக்கொண்டுள்ள மிக்கவேட்கை சிறிதுந் தணியாமை; கீழ்க் கரனுடன் கூறுமிடத்தும் "மன்மதன் மேனியர்" என்றமை காண்க: அடுத்த நுஉ, நுங.-ஆங் கவிகளும் நோக்கத்தக்கன. இருவரிடத்தும் இவள் ஒருங்காகக் காதல் கொண்டதனால், இருவரைப்பற்றியும் ஒருங்காக எடுத்துக்கூறுகிறாள். தன்னைத்தடிந்ததற்கு இராமனை ஏவுதற்கருத்தாவும், இலக்குமணனை இயற்றுதற் கருத்தாவுமாகக்கொண்டு, 'மானிடர் தடிந்தனர்கள்' எனப் பன்மையாற் கூறி

ஹுள் பிராகிருதசரீரமுடையவர் எவரும் அவர்களுக்கு ஒப்பாகமாட்டார் என்பது, மூன்றுமடியின் கருத்து. மீன், உவமை, மானிடர், வாள் - மீநம், உபமா, மாநுஷர், வாளம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. மின்னுவது மீன் எனத் தமிழ்க்காரணக்குறியுமாம். மாநுஷர் - காசியபமுனிவரது மனைவிமார்களுள் மநுவென்பவளது மக்களென்று பொருள்படும்; தத்திதாந்தநாமம். 'புவிகாவல் புரிகின்றார்' என்றது - க்ஷத்திரியரென்பதையும், துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்கிறவரென்பதையும், சக்கரவர்த்தி குமாரர்களென்பதையும் காட்டும். 'கானிடையடைந்து புவிகாவல் புரிகின்றார்' என்றே யெடுத்து, வனவாசம் வந்து பூமியைப்பரிபாலிப்பவரென்று கொள்ளவும் இடமுண்டு. புவி - வடசொல்; இது, அந்தப்பாஷையில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரி; தமிழில் பெயர்மாத்திரமாய் நிற்கும். காவல் - தொழிற்பெயர். ஊன், ன்-சாரியை. கள்-விகுதிமேல் விகுதி. (௫௦)

இராவணன் கோபித்து 'நடந்ததை விவரமாகக் கூறு' என்றல்.

௫க. செய்தனர்கண்மானிடரெனத்திசையனைத்து
மெய்தநகைவந்ததெரிசிந்தினகணெல்லா
நொய்தவர்வலிதொழினுவன்றமொழியொன்றோ
பொய்தவிர்பயத்தையொழிபுக்கபுகலென்றான்.

(இ - ள்.) மானிடர் செய்தனர்கள் என - (இவ்வாறு) மனிதர்கள் செய்தார்களென்று (சூர்ப்பணகை) சொன்னவளவிலே, (இராவணனுக்கு), திசை அனைத்தும் எய்த நகை வந்தது - எல்லாத்திக்குகளிலும் (ஓசை) செல்லும்படி சிரிப்பு உண்டாயிற்று; கண் எல்லாம் எரி சிந்தின - (அவனுடைய) கண்கள் யாவும் நெருப்புப்பொறியை உமிழ்ந்தன; (இங்ஙனம் அலக்ஷ்யமும் கோபமும் அடைந்து தங்கையை நோக்கி), 'அவர் வலி தொழில் - மனிதர்களுடைய வல்லமைச்செயல், நொய்து - அற்பமானதன்றோ? (ஆதலால்), நுவன்ற மொழி ஒன்றோ - நீ சொன்ன வார்த்தை உண்மையான தொருவார்த்தை தானோ? பொய் தவிர் - பொய்கூறுவதை விட்டிடு; பயத்தை ஒழி - அச்சத்தை நீங்கு; புக்க புகல்-நடந்தசெய்திகளை (உள்ளபடி) சொல்', என்றான் - என்று சொன்னான்.

மனிதர்கள் தன்னை மானபங்கஞ் செய்தார்களென்று சூர்ப்பணகை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவளவிலே, இராவணன், உலகமுழுவதும் பெருமுழக்க முண்டாம்படி அலக்ஷ்யமாகப் பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்துக் கண்கள் தீயுமிழப் பெருங்கோபங்கொண்டு 'மனிதர்கள் அற்பபலமுடையவராயிற்றே; ஆதலால், அவர்கள் இங்ஙனஞ்செய்ய இயலாதே; ஆனதுபற்றி, நீ சொன்ன வார்த்தை நம்பத்தக்கதொன்றன்று; பொய்யாகக் கற்பித்துக் கூறுகின்றனை போலும்; அன்றி, ஏதேனும் அச்சத்தால் வாய்குழறி ஒன்றுக்கு ஒன்றாகச்சொல்லுகின்றாயோ? அப்படிப்பட்ட பொய்யையும் அச்சத்தையும் விட்டு நிகழ்ந்த செய்திகளை நிகழ்ந்தபடி உண்மையாகச்சொல்' என்று சூர்ப்பணகையைப் பார்த்துக் கூறினனென்பதாம்.

'செய்தனர்கள் மானிடர்' என்பது, அநுவாதம்; தொடர்ச்சியை விளக்கக் கூறியது; ஆகலின், கூறியதுகூற லன்று. நகை - நகைப்பு; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். பயம் - வடசொல். (௩௧)

இதுமுதல்ஆறுகவிகள்-ஒருதொடர்; சூர்ப்பணகைவிவரமாகக்கூறும்விடை.

௩௨ மன்மதனையொப்பர்மணிமேனிவடமேரு
தன்னெழிலழிப்பர்திரடோளின்வலிதன்னு
லென்னதனையிப்பொழுதிசைப்பதுலகேழி
னன்மதனழிப்பரொரிமைப்பினனிவில்லான்.

(இ - ள்.) (நான் சொன்ன மனிதர்கள்), மணி மேனி-அழகிய (தங்கள்) வடிவத்தால், மன்மதனை ஒப்பர் - மன்மதனைப் போல்வார்கள்; திரள் தோளின் வலிதன்னால்-திரண்ட தோள்களின் வலிமையால், வட மேருதன் எழில் அழிப்பர் - வடக்கிலுள்ள மகாமேருமலையின் வளர்ச்சியைக் கீழ்ப்படுத்துவார்கள்; வில்லான்-(தாங்கள் கைக்கொண்ட) வில்லின்வலிமையால், ஓர்இமைப்பின்-ஒரு மாத்திரைப்பொழுதிலே, நனி - மிகுதியாக, உலகு ஏழின் நல்மதன் அழிப்பர் - ஏழுலோகங்களிலுமுள்ள அனைவருடைய நல்லவலிமையையும் அழிக்க வல்லர்கள்; அதனை - அவர்கள்தன்மையை, இப்பொழுது இசைப்பது என் - இப்பொழுது சொல்வது எவ்வாறு? [சொல்லிமுடித்தற்கு அரிதென்றபடி];(எ-று.)

அவர்களுடைய அழகும், இயற்கை வலிமையும், செயற்கை வலிமையும் இதிற் கூறப்பட்டன. அவர்களழகில் தான் மிகுதியாக ஈடுபட்டதனால், மீண்டும், கூறியதுகூறலாக, முதலில், 'மன்மதனை யொப்பர்' என்றாள்; அன்றி, அழகில் மன்மதன்போலிருப்பினும் ஆற்றலிற் சிறந்தவரென்று காட்டுதற்கு அதனையெடுத்துக் கூறினளுமாம். மந்மத னென்ற வடசொல் - (பிராணிகளின்) மனத்தை (ஆசைநோயாற்) கலக்குபவ னென்று பொருள்படும். இங்கே, மன்மத னென்றது, சிவபிரானு லெரிக்கப்பட்டு அநங்கனாதற்கு முன் அங்கத்தோடு கூடியிருந்த நிலைமையை யென்க. மேரு - வடசொல். மேரு எவ்விடத்திலுள்ள தென்றால், நமக்கெல்லாம் வடக்கிலுள்ள தெனக் கூறவேண்டுதலின், அதனை 'வடமேரு' என விளங்கக் கூறினர்; ஆதலின், வடக்கு என்ற அடைமொழி, இனம்விலக்க வந்ததன்று. 'மேருதன்' என்பதில், தன் - சாரியை. மேரு - ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை; இனி, 'தன்' என்பதை ஆறனுருபாகக் கொள்வாருமுளர். எழில் - 'இல்' விகுதி பெற்றதொழிற்பெயர். மதன் - மதமென்ற வடசொல்லின் போலி. இமைப்பு - மனிதர் இயல்பாக ஒருகாற் கண் இமைத்தற்கு வேண்டும் பொழுது; தொழிலாகுபெயர். நனி - விசேடித்த உரிச்சொல். உலகு - இடவாகுபெயர். (௩௨)

௩௩. வந்தனைமுனித்தலைவர்பாலுடையர்வானத்
திந்துவின்முகத்தரெறிநீரிசெழுநாளக்
கந்தமலரைப்பொருவுகண்ணர்கழல்கைய
ரந்தமிறவத்தொழிலராரவமையொப்பார்.

(இ - ள்.) (மற்றும் அவர்கள்), முனி தலைவர்பால் வந்தனை உடையர் - சிறந்த முனிவர்கள்பக்கல் வணக்க முடையவர்கள்; வானத்து இந்துவின் முகத்தர் - ஆகாயத்திலே விளங்குகிற சந்திரன்போன்ற முகமுடையவர்கள்; எறி நீரில் - (அலைகளை) வீசுகின்ற நீரிலே, எழு - தோன்றுகிற, நாளம் - உட்டுளையுள்ள தண்டோடு கூடிய, கந்தம் மலரை - நறுமணத்தையுடைய தாமரை மலரை, பொருவு - ஒத்த, கண்ணர் - கண்களையுடையவர்கள்; கழல் கையர் - (அப்படிப்பட்ட) பாதங்களையுங் கைகளையு முடையவர்கள்; அந்தம் இல் தவம் தொழிலர் - எல்லையில்லாத தவத்துக்கு உரிய தொழிலையுடையவர்கள்; அவரை ஒப்பார் ஆர் - அவர்களுக்கு ஒப்பானவர் (உலகத்தில்) எவர் உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

'முனித்தலைவர்பால் வந்தனை யுடையர்' என்றதனால், அவர்கள் பிறரெவரையும் வணங்கா ரென்பது கூறினாளாம். வந்தனை - நமஸ்கரித்தல்; வந்தநமென்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. பால் - ஏழனுருபு. இந்து - வடசொல். முகத்துக்குச் சந்திர னுவமை - குளிர்ந்தஒளியுடன் காண்பவர் மனத்தை மகிழ்வித்தற்கு. 'மலரைப்பொருவு' என்ற அடைமொழியை, கழல்கைகளுக்குங் கூட்டுக; "கைவண்ணந் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையு மரவிந்த மடியு மஃதே" என்று தலைவிவார்த்தையாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தவாறும் அறிக. நீரினின்று பறிக்கப்பட்டு வாடியதாகாமல் அங்குத் தோன்றி மலர்ந்தபடியே காம்புடனுள்ள தாமரைமல ரென்றற்கு, 'நீரி லெழு நாள மலர்' எனப்பட்டது. "நீரளவே யாகுமாம் நீராம்பல்" என்றாற் போல, தாமரை முதலிய நீர்ப்பூக்கள் நீரின் வளத்துக்கு ஏற்பக் கொழுமை பெறுதலால், அங்ஙனஞ் செழித்தற்குக் காரணமான நீர்நிறைவின் அமைதியை விளக்கும்பொருட்டு, நீருக்கு 'எறி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கண் முதலிய அவயவங்கள் தாமரைபோ லிருக்க, அவற்றையுடைய திருமேனி கருங்கடல்போல உள்ள தென்பதைக் குறிப்பித்தற்கு, 'எறிநீரிலெழு' என்ற விசேடணங்கொடுத்தாளுமாம். உபமானமாகிய மலருக்கு 'கந்தம்' என்ற அடை கொடுத்தது, உபமேயமாகிய ஸர்வகந்தனான எம்பெருமானுடைய திருவவயவங்களின் திவ்விய பரிமளத்தைத் தெரிவிக்கும். நாளம், கந்தம், அந்தம், தபஸ் வடசொற்கள். நாளம் - உட்டுளையுள்ள பூந்தண்டு. கழல் கை - அஃறிணையும்மைத்தொகை, பன்மைவிகுதி பெறாது நின்றது; 'பிராணிகளின் உறுப்பையுணர்த்தும் உம்மைத்தொகை ஒருமையாகவே நிற்கும்' என்பது, வடநூலார்க்கு ஒப்பமுடிந்தவாறும் உணர்க. மரவுரியுடுத்தமையும் சடைமுடிதரித்தமையும் பற்றி, 'அந்தமில்தவத்தொழிலர்' என்றாள்; கீழ்க் கரனிடம் கூறுமிடத்தும் "இருவர் மானிடர் தாபத ரேந்திய, வரிவில் வாட்கையர் மன்மதன் மேனியர், தருமநீரர் தயரதன் காதலர், செருவில் நேரும் நிருதரைத் தேடுவார்" என்றாளிறே. இனி, 'அந்தமில் தவத்தொழிலர்' என்பதற்கு-முனிவர்கள் வரம்பின்றிச் செய்யுந் தவத்துக்கு உதவுந் தொழிலுடையா ரென்றும் உரைக்கலாம். ஆர்-யாரென்பதன் மரூஉ. அவர்கட்கு ஒப்பார் இல்லை யெனவே, உயர்வார் இல்லை யென்பது தானே பெறப்படும்; அருத்தாபத்தியால். (ருங)

ருச. வற்கலையர்வார்கழலர்மார்பினணிநூலர்
விற்கலையர்வேதமுறைநாவர்நனிமெய்ய
ருற்கலையருன்னையொர்துகட்டனையுமுன்னூர்
சொற்கலையெனத்தொலைவிறூணிகள்சுமந்தார்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அவர்கள்), வற்கலையர் - மாவுரியாடை தரித்தவர்கள்: வார் கழலர் - நீண்ட வீரக்கழலையுடையவர்கள்: மார்பின் அணி நூலர் - மார்பிலே தரித்த அழகிய முப்புரிநூலை யுடையவர்கள்: வில் கலையர் - வில் வித்தையில் வல்லவர்கள்; வேதம் உறை நாவர் - வேதங்கள் வசிக்கின்ற நாவினை யுடையவர்கள்: நனி மெய்யர் - மிகவும் சத்தியத்தை யுடையவர்கள்: உற்கு அலையர் - உனக்கு அஞ்சாதவர்கள்; உன்னை ஓர் துகள் தனையும் உன்னூர் - உன்னை ஒருசிறு பொடியளவாகவும் மதியாதவர்கள்; சொல் கலை என - சொற்களின் வடிவமாகவுள்ள சாஸ்திரங்களைப்போல, தொலைவு இல் தூணிகள் சுமந்தார் - அழிவில்லாத அம்பறாத்தூணிகளைத் தாங்கினவர்கள்; (எ - று.)

வற்கலை - வல்கலா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. விற்கலை - தநுர்வேதம். கலை - கலா என்ற வடசொல் திரிந்தது. வேதம் என்ற வடமொழி - (நன்மை தீமைகளை) அறிவிப்ப தென்று அவயவப்பொருள்படும். வேதமுறை நாவர் - வேதங்களை ஓதியுணர்ந்தவ ரென்றவாறு. கரன் முதலிய அளவிறந்த அரக்கர்களை ஒருசிறிது பொழுதில் அழித்ததனால் 'வில்வித்தையில் தேர்ந்தவர்கள்' என்றும், அவர்களிடத்தில் தான் பலவகையாகப் பொய்ம்மை கூறியது போலன்றி அவர்கள் தன்னிடத்தில் பரிசயமில்லாமலிருக்கையிலும் உண்மையாகவே தங்களியல்பைக்கூறியதனால் 'சத்தியவாதிகள்' என்றும் நிச்சயித்துக் கூறினாள். உற்கு அலையர், உன்னை யொர் துகள்தனையு முன்னூர் என்றது, அவர்கள் சொல்லாலும், செயலாலும் அறிந்தது; "வல்லையாகின், வெறித்தாரை வேலரக்கர் விறலியக்கர் முதலினர் நீமிடலோரென்று, குறித்தாரை யாவரையுங் கொணருதியே னின்னெதிரே கோறும்" என்று இராமபிரான் கூறியதனை யுணர்க. செயல் - தன்னைப் பங்கஞ்செய்ததும், கரன் முதலியோரை வதைத்ததும். கரனுடன் கூறுமிடத்தும் "ஒன்று நோக்கல ருன்வலி" என்றாள். உற்கு-உனக்கு; அகரச்சாரியை தொக்கது. அலையர் - அலையா ரென்பதன் குறுக்கல்; அன்றி, எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து கெட்டதென்றலும் இலக்கணநடைக்குப் பொருந்தும். ஓர் - ஒன்று என்பதன் விகாரம்; முதல் நீளாமலும், உகரம் பெறாமலும் நின்றது. துகள் - தூளீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. உம் - இழிவுசிறப்பு. 'சொற்கலையெனத் தொலைவில் தூணிகள் சுமந்தார்' என்றது, சொற்கள் நிறைந்த சாஸ்திரங்களை மனத்தில் தரித்திருப்பதுபோல, அம்புகள் நிறைந்த தூணிகளைத் தோளில் தரித்தவர்களென்றவாறு; "சொல்லொக்குங் கடிய வேகச் சுடுசரம்" என்ற இடத்தும் இராமபாணத்துக்குச் சொல் உவமையாக நின்றமை காண்க. எடுக்கஎடுக்க அம்புகள் குறைதலில்லாத அக்ஷய தூணீர மென்பதைக் காட்டுதற்கு, 'தொலைவு இல் தூணி' என்றாள்; அதற்கு, பயிலப்பயிலச் சொற்கள் குறைதலில்லாத கலையோடு உவமை பொருந்துமாறு

உணர்க. இனி, நான்காமடிக்கு - நநூர்வேத முறைமைப்படி அம்பறாத்தூணி தரித்தவரென்று உரைத்தலுமொன்று. தூணி - தூணீர மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'வேதமுறைநாவர்' என்ற பாடத்துக்கு-வேதங்களைக்கூறும் நாவையுடையவரென்க; திருமங்கை யாழ்வார் பாசுரத்திலும் "இவர் வாயி னல்வேத மோதும் வேதியர்" என்பது தலைவி வார்த்தையாத லுணர்க. 'வற்கலையர்' என்றது, அவர்கட்கு மரவுரியுடையும் ஓர் அழகாயிருந்தது என்று பாராட்டிக் கூறியவாறு. (நச)

நரு. ஆறுபுலனஞ்சினமரக்கரையெனச்சென்
றேறுநெறியந்தணரியம்பவுலகெல்லாம்
வேறுமெனுநுங்கள்குலம்வேரொடுமடங்கக்
கோறுமெனமுந்தையொருசூளுறவுகொண்டார்.

(இ - ள்.) ஏறும் நெறி அந்தணர் - உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையுடைய முனிவர்கள், சென்று - (அம்மனிதர்களிடத்தில்) வந்து, 'ஆறுபுலன் - தவவொழுக்கத்தால் தணிந்துள்ள (எங்கள்) புலன்களெல்லாவற்றாலும், அரக்கரை அஞ்சினம் - இராக்கதர்க்குப் பயந்துள்ளோம்,' என இயம்ப - என்று சொல்லி (த்தங்கள் குறைகளை) முறையிட, (அம்மனிதர்கள்), உலகு எல்லாம் வேறும் எனும் நுங்கள் குலம் வேரொடும் அடங்க கோறும் என முந்தை ஒரு சூளுறவு கொண்டார் - எல்லாவுலகங்களையும் வென்றிடுவோ மென்று சொல்லுகிற உங்களுடைய [அரக்கர்களுடைய] வம்சத்தை அடியோடு அழியும்படி கொன்றிடுவோம் என்று முன்பு ஒரு சபதத்தைச் செய்துள்ளவர்கள் ; (எ - று.)

இராமலக்ஷ்மணர் தண்டகாரணியத்தில் வந்தபோது அவ்வனத்தில் வாழும் வாலகில்யர் முதலிய முனிவர்கள் அவர்களை எதிர்கொண்டு மிக்ககளிப்போடு உபசரித்து "இரக்கமென் றொருபொருளிலாத நெஞ்சின, ரரக்கரென் றுளர் சில ரறத்தி னீங்கினார்" என்றுதொடங்கி இராக்கதருடைய உபத்திரவங்களை யெடுத்துச்சொல்லி "அருளுடை வீர நின்னபயம் யாம்" என்று சரணமடைய, அவர்களுக்குப் பெருமான் அபயமளித்து "ஆ ரறத்தினோடன்றி நின்றாரவர், வேரறுப்பென்" என்று தாம் இராக்கத சங்காரஞ் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை கூறியமை, அகத்தியப்படலத்திற் பரக்கக்கூறப்பட்டது; அதனை இவள் (கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப்படலத்தில்) "வேதியரும் மாதவரும் வேண்ட நீண்டு, சுரை யளித்தற்கரிய படைக்கடலரக்கர் குலந் தொலைத்துக் கண்டாய் பண்டை வரை யளித்த குலமாட நகர்புகுவோம் இவை தெரிய மனக்கொள்" என்று இராமன் கூறியதனால் அறிந்தாள்.

மெய்வாய்கண்மூக்குச்செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளாலும் அவர்களுக்கு அஞ்சுவோமென்பார், 'புலனஞ்சினம்' என்றார். பொறியைப் புலனென்றது, உபசாரவழக்கின்பாற்படும். நாங்கள் ஐம்புலன்களை அடக்கிப் பொறுமையை மேற்கொண்டிருத்தலால் சாபங்கொடுத்து அவர்களைக் கொல்லலாகாதென்பதைக் குறிப்பிப்பார், 'ஆறுபுலன்' என்றார், இந்நுட்பம் "வேண்டின வேண்டி

னர்க் களிக்கு மெய்த்தவம், பூண்டுள ராயினும் பொறையி னாற்றலான், மூண் டெழு வெகுளியை முதலி னீங்கினார், ஈண்டவற் றரக்கரா லலைப்புண்டா ரரோ'' என்ற அகத்தியப்படலத்துச் செய்யுளால் விளங்கும். ஆறுபுலன்-வினைத் தொகை; ஆறு - வினைப்பகுதி. இனி, இதனை எண்ணுப் பெயராகக்கொண்டு, பண்புத்தொகையாக்கி, அறுவகையுணர்வினாலும் அஞ்சினோ மென்றலும் ஒன்று; "மக்கள்தாமே யாறறி வுயிரே" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மக்க ளெனப்படுவோர் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென்பதோ ரறிவு முடையராத லுணர்க. "அச்சக் கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள் வயி னான" என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டு 'அரக்கரை யஞ்சினம்' என்றது வழா நிலையாதல் உணர்க.

ஏறுநெறி-சன்மார்க்கம். ஏறுநெறியந்தணர்-முத்தியுலகிற்கு ஏறும்ஞான மார்க்கமுடையாருமாம்; தாம் மூழ்கியுள்ள துன்பக்கடலினின்று கரையேறும் வழியை நாடுபவருமாம்; "பிறவி வெந்துயர்ப் பெருஞ்சிறை வீடுபெற்றனைய பெற்றியார்" என்றும், "அரக்கரென் கடலிடை யாழ்கின்றாரொரு, மரக் கலம் பெற்றென மறுக்க நீங்கினார்" என்றும் அகத்தியப்படலத்தில் வந்தமை யுணர்க. அந்தணரென்ற காரணவிடுகுறிப் பெயர் - முனிவர்க்கே சிறத்தல், "அந்தண ரென்போ ரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண் டொழுகலான்" என்ற திருக்குறளினாலும் அமையும்; இப்படிமிக்கதண்மை பூண்டு ஒழுகியதனாலேயே அவர்கள் தாம் நேரில் அரக்கரை அழியாராயின ரென்பதை நன்குவிளக்குதற்கு, இங்கு 'அந்தணர்' என்றபெயராற்குறித்தார். இச்சொல்லை, அந்த அணவு ஆர் எனப்பிரித்து, வேதாந்தத்தின் பொருளையே மேற்கொண்டு பார்ப்பவ ரென்று பொருள் கூறலு முண்டு.

வேறும், கோறும் என்ற தன்மைப்பன்மை முற்றுக்களில், வெல், கொல்- பகுதி; முதல்நீண்டது, விகாரம்; றும் என்ற விகுதியே எதிர்காலங்காட் டிற்று; பகுதியீற்று லகாரங் கெட்டது, சந்தி. முந்தையென்றது, 'இயம்ப' என்பதனோடுஞ் சேரும். சூளுறவு-சூளுறுதல்; தொழிற்பெயர்; அ-சாரியை, வு-விகுதி. குலம் வேரொடு மடங்குதல் - வம்சநாசமாதல். (௫௫)

௫௬. மாரருளரேயிருவரோருலகின்வாழ்வார்
வீரருளரேயவரின்வில்லதனின்வல்லா
ராரொருவரன்னவரையொப்பவர்களையா
வோரொருவரேயிறைவர்மூவரையுமொப்பார்.

(இ - ள்.) ஐயா - ஐயனே! ஓர் உலகின் வாழ்வார் இருவர் மாரர் உளரே- ஒரு உலகத்தில் வாழ்கிற இரண்டுமன்மதர்கள் இருக்கிறார்களா? வில்அதனின் அவரின் வல்லார் வீரர் உளரே - வில்வித்தையில் அம்மனிதர்களைப்பார்க்கி லும் வல்லவர்களாகிய வீரர்கள் இருக்கிறார்களோ? [இல்லையென்றபடி]; அன் னவரை ஒப்பவர்கள் ஒருவர் ஆர் - அவர்களுக்குச்சமானமாகும் ஒருவர் ஆர்?

[எவருமில்லை யென்றபடி]; ஓர் ஒருவரே - இறைவர் மூவரையும் ஒப்பார் - அவர்களில் ஒவ்வொருவருமே எப்பொருட்குந்தலைவரான திரிமூர்த்திகளையும் ஒப்பார்கள்; (எ - று,)

முதலடியால், ஓருலகில் இரண்டுமன்மதர் உளராயின் அவர்கட்கு ஒருபடி யொப்பாவ ரென்றும், அவர்கள் ஓருலகில் ஒருங்குவாழும் மன்மதரிருவ ரென்று கருதத்தக்கவ ரென்றும் விளங்கும். உலகத்தில் இரண்டு மன்மதர் இல்லையாதலால், அவர்கட்கு மன்மதனை ஈடென்பதும் இயைவதன்று என்று தொனிக்குமாறும் உணர்க. திரிமூர்த்திகளுஞ் சேர்ந்து அவர்களில்ஒருவர்க்கு ஒப்பாகல் ஆவரேயன்றி, ஒவ்வொருமூர்த்தியும் தனியே ஒப்பாதற்கு இயலா ரென்பது, ஈற்றடியின் தாற்பரியம். ஏகாரம் மூன்றனுள், முதலது - வினா; இரண்டாவது - எதிர்மறை, மூன்றாவது-பிரிநிலை. 'தமையன் தந்தைக்கு ஒப்பானவன்' என்பது நூற்கொள்கை யாதலால், ஐயா என விளித்தாள்.

மாரனென்ற வடமொழிப்பெயர் - (ஆடவரையும் மகளிரையும் ஆசைநோயால்) மரணவேதனைப்படுத்துபவ னென்று பொருள்படும். இறைவர் - இறைமையென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த பெயர்: வ்-எழுத்துப்பேறு ஒப்பவர்கள், கள் - விகுதிமேல்விகுதி. (ருசு)

ருஎ. தராவலயநேமியுழவன்றயரதப்பேர்ப்
பராவருநலத்தொருவன்மைந்தர்பழியில்லார்
விராவருவனத்தவனவிளம்பவுறைகின்றா
ரிராமனுமிலக்குவனுமென்பர்பெயரென்றாள்.

(இ - ள்.) (அவர்கள்), தரா வலயம்நேமி உழவன் - பூமண்டலம் முழுவதிலும் தனது ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தியவனான, தயரதன்பேர் - தசரதனென்னும் பெயரையுடைய, பராவு அருநலத்து - புகழ்தற்கரிய நன்மையையுடைய, ஒருவன் - ஓர் அரசனது, மைந்தர் - குமாரர்கள்; பழி இல்லார் - ஒரு பழிப்பும் இல்லாதவர்கள்: அவன் விளம்ப - (தந்தையான) அத்தசரதன் சொன்னதனால், விராவு அருவனத்து - சேர்தற்கு அரியகாட்டில், உறைகின்றார் - வசிக்கின்றார்கள்; பெயர் இராமனும் இலக்குவனும் என்பர் - இராமலக்ஷ்மணரென்றுபெயர் கூறப்படுவார்கள், என்றாள் - என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

தன்னைப் பங்கஞ்செய்தவர்களைக் குறித்துக் கோபத்தோடு கூறுமிடத்தும் 'பழியில்லார்' என்றாள், தனதுவேட்கை மிகுதியால்; அன்றியும், வைரங்கொண்டு கூறுவார்க்கும் குற்றங்குறிக்க வொண்ணாதபடி இராமலக்ஷ்மணர்களிடம் விஞ்சியிருந்த சுகுணபூர்த்தி விளங்கும். இனி, பழி என்பதற்கு-எதிரிகளுக்கு அஞ்சுதலென்றும், தந்தையின் கட்டளைப்படி நடவாமை யென்றும் கொள்ளலாம். தசரதன் கைகேயிக்கு முன்புகொடுத்த இரண்டு வரங்களைத் தவறமாட்டாது சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கும் நிலையில் அவன்கட்டளையாகச் சிறியதாயான கைகேயி கூறியதையே இங்கு 'அவன் விளம்ப'

எனக் குறித்தது. நூராவலயம், நேமி - வடசொற்கள். தயரதன், இலக்குவன் - தசரதன், லக்ஷ்மணன் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. தசரதன் என்ற பெயர் - பத்துத்தேர்களை யுடையா னென்று பொருள்படும்; பத்துத்திக்குக்களிலுந் தடையறச்செல்லுந் தேரையுடையா னென்று கருத்து; போரில் ஓடிய சம்பராசுரனைத் தொடர்ந்து செல்லுகையில் அவன் மாயையினாற் செல்லுந் திசையிலெல்லாம் இவனும் விடாது உடன்சென்றதனால் இத்தன்மை வெளியாயிற்று. லக்ஷ்மணன் என்ற பெயர் - உத்தமலக்ஷணங்கள் யாவும் நிறைந்தவ னென்றும், (இராமபிரானுக்கு எப்பொழுதும் பணிவிடை செய்தலாகிய) ஐசுவரியத்தை யுடையவ னென்றும் காரணப்பொருள் படும். நேமியுழவன் - சக்கரவர்த்தி, தசரதன் + பேர் = தசரதப்பேர். "சிலவிகாரமா முயர்திணை." பேர் - மருஉ மொழி. மைந்து - இளமை, வலிமை, அழகு: அதனையுடையவர், மைந்தர். (ருஎ)

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - இராவணன் தன்னை வெறுத்தல்.

ருஅ. மருந்தனைய தங்கைமணிநாசிவடிவாளா
லரிந்தவருமானிடரரிந்துமுயிர்வாழ்வார்
விருந்தனையவாளொடும்விழித்திறையும்வெள்கா
திருந்தனனிராவணனு மின்னுயிர்கொடின்னும்.

(இ - ள்.) மருந்து அனைய தங்கை - அமிருதத்தை யொத்த (அரிய) தங்கையான சூர்ப்பணகையினது, மணி நாசி - அழகிய மூக்கை, வடி வாளால் அரிந்தவரும்-கூரியவாளினால் அறுத்தவர்களும், மானிடர் - (மகாஎளியவரான) மனிதர்களாம்; (அவர்கள்), அரிந்தும்-(அங்ஙனம்) அறுத்தபின்பும், உயிர் வாழ்வார்-உயிர்பிழைத்திருப்பர்களாம்; இன்னும் - இங்ஙனமானபின்பும், இராவணனும்—, இறையும் வெள்காது - சிறிதும் வெட்கப்படாமல், விருந்து அனைய வாளொடும் - புதுமையின் வடிவம்போன்ற வாளாயுதத்துடனே, விழித்து-கண்விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, இன் உயிர் கொடு இருந்தனன் - இனிய உயிரை வைத்துக்கொண்டு இருந்தனனும்; (எ - று.)

தான் உயிரோடு கையும் படையுமாகக் கண்விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே இங்ஙனம் நேர்ந்திட்டதைக் குறித்துமிகஅதிசயித்து, இங்ஙனஞ்செய்தவர்களைக் கொல்லாது மானங்கெட்டு உயிர்வாழ்தலினும் இறத்தலே மேலாமென்று வெறுத்துக் கூறுகிறான். தனது பெருமிதம் தோன்றத் தன்னைப் பிறன்போலப் படர்க்கையாக நிறுத்தி, 'இருந்தனனிராவணனும்' என்றான்; இது, தன்மைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. இனி, இருந்தனன் என்பதைத்தன்மையொருமைமுற்றாகக்கொண்டு, இராவணனாகியயானும்இருந்தே னென்று உரைத்தல் அழகன்று. மருந்தனைய - அருமருந்தன்ன; 'அருமந்ததங்கை' என்றதனால், அவனுக்குத் தங்கையினிடமுள்ள மிக்க அன்பு தோன்றும்; அன்றியும், வேறு தங்கை யில்லாமல் இவள் ஒரு தங்கையே யாதலின், அவ்வருமைபற்றிக் கூறியதுமாம். நாஸீ - வடசொல்,

வடி வாள் - வடிக்கப்பட்டவாள்; வடித்தல் - நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சியடித்துக் கூராக்கப்படுதல். உம்மைகளுக்கெல்லாம் ஏற்றபடி உயர்வுசிறப்புப் பொருளும், இழிவு சிறப்புப்பொருளுங்கொள்க. 'விருந்தனையவாள்' என்றதனால், தனது வாட்படையின் மேன்மையை விளக்கியவாறு. அதன் உயர்வு, மேல் ௬0 - ஆங்கவியிற் கூறப்படும். இயல்பாகப் பலகண்கள்கொண்டு விழித்தலை, யாதொன்றுஞ்செய்ய அறியாது திகைத்துவிழித்தல்போலக் குறித்து, 'விழித்து' என்றான்; சாக்கிரதைப்பட்டு என்றவாறுமாம். மிக்க அலக்ஷ்யத்தால் 'மானிடரிந்தும் உயிர்வாழ்வார்' என்று எளிதுபடக் கூறினான். இவனுக்கு மனிதர்களிடத்திலுள்ள அலக்ஷ்யதாபுத்தி, இவன் பிரமனிடம் வரங் கேட்டுப் பெற்றபொழுது மனிதர்களை ஒருபொருளாகக் குறியாமையாலும் வெளியாம். (௫௮)

௫௯. கொற்றமதுமுற்றிவலியாலரசுகொண்டே
னுற்றபயன்மற்றிதுவொல்காவுரையிறந்தேன்
முற்றவுலகத்துமுதல்வீரர்முடியெல்லா]
மற்றபொழுதத்திதுபொருந்துமெனலாமே.

(இ - ள்.) கொற்றம் அது முற்றி - எங்கும் வெற்றியே நிறைந்து, வலியால் - (எனது) வல்லமையால், அரசு கொண்டேன் - ஆளுகையைப்பெற்ற நான், உற்ற - அடைந்த, பயன் - பலன், இது-இதுவோ? ஒல்கா உரை இறந்தேன்-எங்குந்தவறாத புகழ் (இதனால்) ஒழியப் பெற்றேன்; முற்ற உலகத்து முதல் வீரர் முடி எல்லாம் அற்ற பொழுதத்து-உலகமுழுவதிலுமுள்ள சிறந்த வீரர்களுடைய தலைகள் யாவும் அறுபட்டாலும், இது பொருந்தும் எனல் ஆமே - இப்படியிழந்த மானம் மறுபடி வந்து கிடைக்குமென்று சொல்லமுடியுமோ? (எ - று.)—மற்று- வினைமாற்று.

இதுகாரணமாக யான் அளவிறந்த கோபங்கொண்டு உலகமுழுவதையும் அழித்திட்டாலும் போனமானம் வருமோ என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. சிறந்த பல வீரர்களது தலைகளை யறுத்துப் பெற்ற புகழை இவளுறுப்பு அறுபட்ட ஒருபழிப்பு அழிக்குமே யெனவெறுத்தான். தனதுபெருமிதமும் பிறரனைவரது எளிமையுந் தோன்ற, 'அறுத்த பொழுது' எனச் செயலைத் தன்மேலாக்காமல் 'அற்றபொழுது' என அவர்கள்மேல் ஏற்றிக் கூறினான். 'இது' என்றது, சுரபேதத்தால், இதுவோ? என வினாப்பொருள் தந்தது: இந்த இசைக் குறிப்பை, வடநூலார் 'காகு' என்பர். கொற்றம் - (பகைவரைக்) கொன்று அடைவது என வெற்றிக்குக் காரணக்குறி. யாவராலும் உரைக்கப்படுதலால், உரை யென்று புகழுக்குப் பெயர். 'ஒல்கா முறையிறந்தேன்' என்ற பாடத்துக்கு தவறாத ஆணையைச் செலுத்தினேன் என்று பொருள். வலியப் பகைவென்று அரசுகொண்டு நீதிதவறி நடந்த எனக்கு எனது அநீதியால் நேர்ந்த பயன் இது வென்று இரங்கலாக்கியுரைத்தல் சந்தர்ப்பத்துக்குப்பொருந்தாது. பின்னிரண்டடிக்கு உலகத்தில் எத்துணை

வில்லாத தலையும் அறுபடினும் அறுபடலாம்; சூர்ப்பணகையின்மூக்கு அறுபடுதலாகிய இது நேரலாமோ? என்று பொருள் கொள்ளினும் இழுக்காது. பொழுதத்து, அத்து-சாரியை. ஈற்று ஏகாரம்- வினா. (ருகூ)

கூO. மூளுமுள தாயபழியென் வயின்முடித்தோ
ராளுமுளவாமவர தாருயிருமுண்டாம்
வாளுமுளதோதவிடமுண்டவன்வழங்கு
நாளுமுளதோளுமுளநானுமுளெனன்றோ.

(இ - ள்.) மூளும் - புதிதாக நேர்வதும், உளது ஆய - என்றும் நிலைத்திருப்பதுமான, பழி - அவமானத்தை, என்வயின் முடித்தோர் - என்பக்கல் செய்து முடித்தவர்களான, ஆளும் - மனிதர்களும், உள ஆம் - இருக்கின்றனராம்; அவரது ஆர் உயிரும் - அவர்களுடைய அருமையான உயிரும், உண்டு ஆம் - (இன்னும்) அழியாதிருக்கிறதாம்; வாளும் உளது - (என்கையில்) வாளாயுதமும் இருக்கின்றது; ஓதம் விடம் உண்டவன் வழங்கும்-(பாற்) கடலில் தோன்றிய விஷத்தை அமுதுசெய்த சிவபிரான் கொடுத்த, நாளும்- (எனது நெடிய) ஆயுள்நாள்களும், உள - இருக்கின்றன; தோளும் - தோள்களும், உள - இருக்கின்றன; நானும் உளென் அன்றோ-நானும் இருக்கிறேனன்றோ? (எ-று.)

என்றும் அழியாது நிலைத்து நிற்பதாகிய நிந்தை தனக்கு நூதனமாக நேரும்படியான தீச்செயலைச் சிறிதும்அச்சமின்றிச் செய்தவர்கள் அழியாது நிற்கத் தான் சிறந்த பல உபகாரணங்களோடு கூடி உயிர்வாழ்தலைக் குறித்து வெறுக்கிறான். 'ஓதவிடமுண்டவன் வழங்கும்' என்ற அடைமொழியை மத்தியமதீபமாக 'வாள்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப் படலத்தில் "சிவன் தடக்கை வாள் கொண்டாய்" என வந்தவாறுங் காண்க. அவ்வரலாறு வருமாறு:—இராவணன் கைலாசத்தைப் பெயர்த்தெடுக்கலுற்ற பொழுது, அதன்மேலுள்ள சிவபிரான் தன்திருவடியின் பெருவிரலினால் அம்மலையை அழுத்தியூன்ற அதனால் இராக்கதராசன் கைகள்நசுக்குண்டு பெயர்க்கமாட்டாமற் பேரிரைச்சலிட்டு மந்திரிகள் சொன்னபடி சாமவேதகானத்தால் அக்கடவுளை வெகுகாலந் தோத்திரஞ் செய்ய, பரமசிவன் மனமிரங்கி விரலைத்தளர்த்தி அவன்தோள்களை விடுவித்து இராவணனென்னும் பெயரையும் அவனதுவேண்டுகோளின்படி நீண்ட ஆயுளையும் சந்திரஹாஸமென்பதொரு சிறந்த வாளாயுதத்தையும் தந்தருள, அவற்றை அவன் பெற்று மீண்டனன் என்பது.

சிவபிரான் விடமுண்ட சரித்திரம்:—திருமாலின் கட்டளைப்படி தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டுதிருப்பாற்கடல் கடைகையில், அதினின்று மெழுந்ததோர் அதிபயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன்கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அஞ்சியோடிச் சரணமடைந்த தேவர்களின் வேண்டுகோளால் அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் உட்

கொண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தி அவ்வனைவரையும் பாதுகாத்தருளினனென்பதாம். இது, அப்பெருமானது அற்புதசக்தியைக் காட்டும்.

'வாளும் உளது'என்றது முதலியன,அவையிருந்தும் பயன்படாமையை விளக்கக் கூறியன. முடித்தோர் ஆளும் உளவாம் - கோபித்து இழித்துக்கூறுதல் பற்றி வந்த திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது-உஅ.] மூளும்பழியென இயையும். ஓதஎன எடுத்து வினையெச்சமாக்கி, அதற்கு - தேவர்கள் குறை கூறவென்றும், யாவரும் புகழ்ந்து கூற வென்றும் உரைத்தலும் பொருந்தும். (கூ0)

இது-இராவணன் தன்மனத்தை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவது.

கூக. புத்துறவுறப்பழிபுகுந்ததெனநாணித்
தத்துறுவதென்னைமனனேதளரலம்மா
வெத்துயருனக்குளதினிப்பழிசுமக்கப்
பத்துளதலைப்பகுதிதோள்கள்பலவன்றே,

(இ - ள்.) மனனே - மனமே! புது உறவு உற - புதியசம்பந்தமாகப் பொருந்த, பழி புகுந்தது - பழி நேர்ந்துவிட்டதே, என - என்று, நாணி- வெட்கப்பட்டு, தத்துறுவது - (நீ) தவித்துத் தடுமாறுவது, என்னை - என்? இனி தளரல் - இனிமேல் (நீ) வருந்தாதே; பழி சுமக்க - அப்பழியைச் சுமப்பதற்கு, பத்து தலை பகுதி உள - (எனது) பத்துத்தலைவருக்கம் இருக்கின்றன; (அன்றியும்), தோள்கள் பல - அவற்றினும் பலவான தோள்களும் இருக்கின்றன; (ஆதலால்), உனக்கு எ துயர் உளது - (பழிசுமத்தலாலாகிய) கிலேசம் உனக்கு ஏது இருக்கின்றது? [இல்லையேயென்றபடி]; (எ - று.)— அன்று, எ - ஈற்றசை.

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; இனி, இதற்கு - யான் சொல்வதைக் கேளென்று பொருள் கொள்ளலுமாம். "அம்ம கேட்பிக்கும்" என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி யான் கூறுகின்றதனைக் கேளென்று பொருள்பட்டு உரையசையாய் நிற்கும் 'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல் "உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும்வரையார்" என்பதனால் நீண்டு அது பின்பு "அம்மவென்னுமசைச் சொல்நீட்டம், அம்முறைப் பெயரொடு சிவணாதாயினும், விளியோடுகொள்ப தெளியுமோரே" என்பதனால், விளியோடு கூடிநின்றதென்று உணர்க; [நன் - உயிர் - கஎ, உரையையுங் காண்க.]

'புத்துறவுறப் பழிபுகுந்தது' என்றதனால், இதுவரையிலுந் தனக்கு யாதொரு பழிப்பும் நேராமையை வெளியிட்டான். 'சுமக்க' என்ற வினையின் ஆற்றலால், இப்பழியை இவன் பெருஞ்சுமையாகக் கருதியமை புலனாம். இப்பழியை அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் பெரியதலைப்பாரமாகக் கொண்டு தோள்வலிமையால் தீர்த்திடுவேன்; நீ வருந்தாதே யென்று நெஞ்சொடு கிளத்தலாகக் கூறித் தன்மனத்தைத் தைரியப்படுத்தினனென அவனது

பெருமிதத்தை வெளியிட்டவாறு. புதுமை + உறவு = புத்துறவு. பண்புப் பெயர் ஈறுபோய்த்தன்னொற்று இரட்டிற்று. இனி, புத்துற - புதுமையாக, உற - மிகவும், பழி புகுந்தது என்றலு மொன்று. தளரல் - எதிர்மறையொருமையேவல்; வியங்கோளுமாம். தோள்கள் இருபதாதலின், பல என்றான். தற்றுறுவது - அலைவது.

இராவணன் 'கரன்முதலியோர் அவர்களைக் கொன்றிலரோ?' என்றல்,

கூஉ. என்றுரைசெயாநகைசெயாவெரிவிழிப்பான்
வன்றுணையிலாவிருவர்மானிடரைவாளாற்
கொன்றிலர்களாநெடியகுன்றுடையகானி
னின்றகரனேமுதலினோர்நிருதரென்றான்.

(இ - ள்.) என்று உரைசெயா - என்றுசொல்லி, நகைசெயா - சிரித்து, எரி விழிப்பான் - தீப்புறப்படக் கண்விழிப்பவனான இராவணன், (சூர்ப்பணகையை நோக்கி), நெடிய குன்று உடைய கானில் நின்ற கரனே முதலினோர் நிருதர்-உயர்ந்த மலைகளையுடைய தண்டகாரணியத்தில் நிலைபெற்றுள்ள கரன் முதலியோராகிய அரக்கர்கள், வல் துணை இலா இருவர் மானிடரை - வலிய துணை யாதொன்றும் பெறாத அந்த இரண்டு மனிதர்களை, வாளால் கொன்றிலர் களா - ஆயுதங்களாற் கொன்றாரில்லையோ? என்றான்- என்று வினவினான். (எ-று.)

கீழ்ச் சூர்ப்பணகை அவர்களைப்பற்றியேயன்றி அவர்கள் துணைவலிமையைப்பற்றி யாதொன்றுங் கூறாமையால் அவர்கள் துணைவலியில்லா ரென்று அறிந்து, 'வன்துணையிலா விருவர் மானிடர்' என்றான். வாள் என்றது, ஆயுதப்பொதுவாய் நின்றது; (சிறப்புப்பெயர் பொதுப் பொருளையும், பொதுப் பெயர் சிறப்புப்பொருளையும் உணர்த்துவது, ஒருவகைப் பாஷைநடை.) செய்யா - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். இங்குக்கூறிய நகை, இகழ்ச்சிகாரணமாகப் பிறந்தது; வீரத்தெழுந்தவெகுளிநகையும் எள்ளல்நகையில் அடங்கும். கரன்-இராவணனது சிறியதாயான கும்பீநசியின்மகன்; இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையாகுபவன்; தண்டகாரணியத்திலே ஜநஸ்தாநத்தில் சூர்ப்பணகைக்குப் பாதுகாவலாக இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரியஅரக்கர்சேனைக்கு முதல்தலைவன். நிருதர்-நைருதர் என்ற வடசொல் திரிந்தது; நிருருதியென்னுந் திக்பாலகனது மரபின ரென்று பொருள். ஏ - உயர்வுசிறப்பு. (கூஉ)

வேறு.

அதற்குச் சூர்ப்பணகை விடை கூறத்தொடங்கல்.

கூங. அற்றவனுரைத்தலோடமுழுதிழியருவிக்கண்ண
ளெற்றியவயிற்றள்பாரினிடைவிழுந்தேங்குகின்றாள்
சுற்றமுந்தொலைந்ததையநோய்தெனச்சுமந்தகைய
ளுற்றதுதெரியும்வண்ணமொருவகையுரைக்கலுற்றாள்.

(இ - ள்.) அற்று - அவ்வார்த்தையை [அவ்வாறு என்றபடி], அவன் உரைத்தலோடும் - இராவணன் சொன்னவளவிலே, (சூர்ப்பணகை), அழுது இழி அருவி கண்ணள் - அழுதலாற் பெருகுகிற மலையருவிபோல் இடையறாத நீர்ப்பெருக்கையுடைய கண்களையுடையவளும், எற்றிய வயிற்றள் - (கைகளால்) மோதப்பட்ட வயிற்றையுடையவளும், பாரினிடைவிழுந்துஏங்குகின்றாள் - தரையிலே விழுந்து அழுகிறவளுமாய், (அவனை நோக்கி), ஐய - ஐயனே! சுற்றமும் - அந்தப் பந்துவர்க்கமும், நொய்து-விரைவிலே [அல்லது எளிதாக], தொலைந்தது-(அவர்களால்) அழிந்து போய்விட்டது, என-என்று தொகுத்துக்கூறி, சுமந்த கையள் - தலைமேற் கொண்ட கையையுடையவளாய், உற்றது-(அவர்களுக்கு) நேர்ந்த அழிவை, தெரியும் வண்ணம்-(இராவணனுக்குத்) தெரியும்படி, ஒரு வகை உரைக்கல் உற்றாள்-ஒருவாறு வகுத்துக் கூறத் தொடங்கினாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

இராவணன் வினவியவுடனே சூர்ப்பணகை கண்ணீர் சோர வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுது தலைமேற் கைவைத்துக் கொண்டு செய்தி கூறலாயின ளென்பதாம். **தன்மைநவிற்சியணி.** பார் - பருமையையுடையதென்றும், பார்க்கப்படுவதென்றுங் காரணப் பொருள் கூறப்படும். சுற்றம் - உரியகாலங்களில் வந்து சுற்றிநிற்பது; அம்-கருத்தாப் பொருள் விகுதி. அற்று - அத்தன்மைத்து; சுட்டடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; அ - பகுதி, று - விகுதி, ற் - சந்தி. அருவி - கண்ணீர்த்தாரைக்கு உவமையாகுபெயர். அழுது - காரணப்பொருளதான அழவென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு.

இதுமுதல் இருபத்தேழு கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் பதினான்காங்கவி போன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தங்கள். (கூரு)

சூர்ப்பணகை செய்திகூறல்.

கூச. சொல்லென்றென்வாயிற்கேட்டார்தொடர்ந்தெழுசேனையோ
கல்லென்றவொலியிற்சென்றார்கரன் முதற்காளைவீர [டுங்
ரெல்லொன்றுகமலச்செங்கணிராமனென் றிசைத்தவேந்தல்
வில்லொன்றிற்கடிகைமூன்றிலேறினர்விண்ணினென்றாள்.

(இ - ள்.) கரன் முதல் காளை வீரர் - கரன் முதலியஇளவெருதுபோன்ற வலியவீரர்கள்,—சொல் என்று - (உனக்கு நேர்ந்த இடையூற்றைச்) சொல்லென்று (என்னை நோக்கிச்) சொல்லி, என்வாயில் கேட்டார் - (உடனே நான் சொல்ல) எனதுவார்த்தையாற் (செய்தியைக்) கேட்டறிந்தவர்களாய் (உடனே), தொடர்ந்து எழு சேனையோடும்-விடாது பின்தொடர்ந்து புறப்பட்ட சேனைகளுடனே, கல்லென்ற ஒலியின் சென்றார் - கல்லென்ற ஆரவாரத்தோடு (போர்க்குச்) சென்றவர்களாய், எல் ஒன்று கமலம் செம் கண் இராமன் என்று இசைத்த ஏந்தல் வில் ஒன்றின் -சூரியகிரணம்பட்டப்பெற்ற [நன்கு

மலர்ந்த] செந்தாமரைமலர் போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய இராமனென்று பெயர்பெற்ற பெருமையிற்சிறந்தவனது ஒப்பற்ற தனிவில்லால், கடிகை மூன்றில் - மூன்று நாழிகைக்குள்ளே, விண்ணில் ஏறினர் - (இறந்து) வீரசுவர்க்கமடைந்தார்கள், என்றாள் என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

நடந்தசெய்தியையெல்லாம் கூறுபவள் 'கேட்டார் சேனையோடுஞ் சென்றார் விண்ணிலேறினர்' என்று இவ்வளவு மாத்திரத்தையே கூறி அவர்கள் போர்செய்தன ரென்பதைக் கூறாதது, சிறிதுபொழுதே நடந்த அப்போர் சுத்த வீரனை இராமனது முன்னிலையில் சிறப்புறாமையைக் காட்டும்; அவர்கள் தங்கள் கடமையிற் சிறிதுந் தவறாமல் வெகுதுரிதமாகத் தொழில்செய்து முடிந்த விதத்தை விவரித்தாள். வாய் - சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். தொடர்ந்து எழு - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நெடுந்தூரம் தொடர்ச்சிப்பட்டெழுந்த எனினுமாம். கல்லெனல் - ஒலிக்குறிப்பு. வீரர்க்குக் காளை, நடைவலிமை காம்பீரியங்களில் உவமம். மூன்றாமடியினால், புண்டரீகாக்ஷனை இராமனது கண்ணழகிலே இவள் ஈடுபட்டமை தோன்றும். எல் ஒன்று கமலம் - ஒளி பொருந்திய தாமரை யென்றலும் ஒன்று. எல்லென்னுஞ் சொல் - ஒளியை யுணர்த்துகையில் இடைச்சொல் லென்பது இலக்கணநூலார் கொள்கை. கண்களில் உத்தமவிலக்கணமாய் அமைந்துள்ள இரேகைகளினாலாகிய செம்மையே பகைவர்பக்கல் கோபத்தாலாகியதாக அமைந்ததென்பதுபட, 'செங்கணிராமன்' என்றாள். 'வில்லொன்று' என்றதனால், அவன் அசகாயசூர னென்பது தோன்றும். கடிகை - இருபத்துநான்கு நிமிஷங் கொண்ட நேரம். போரிற் பின்னிடாது பகைவரால் இறந்தவர் வீரசுவர்க்கமடைவ ரென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'விண்ணிலேறினர்' என்றாள். 'சொல்லென்று என்வாயிற் கேட்டார்' என்பது, சொல்லென்ற ஒன்றை [ஒருசொல்லை] என்வாயாற் கேட்டமாத்திரத்தில் என்னுங் கருத்துப்படவும் நிற்கும். எந்தல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; உயர்பவ னென்றபொருளில், எந்து என்னும் வினைப்பகுதியின் மேற் பிறந்த தொழிலாகுபெயர். ஒன்றுகமலம் - வினைத்தொகை. 'வேந்தன்' என்ற பாடத்தினும் 'எந்தல்' என்ற பாடமே மோனைத்தொடைக்குச் சிறக்கும்.

அதுகேட்டு இராவணன் சோகமும் கோபமும் ஒருங்கு அடைதல்.

கூ௫. தாருடைத்தானையோடுந்தம்பியர்தமியன்செய்த
போரிடைமடிந்தாரென்றவுரைசெவிபுகாதமுன்னங்
காரிடையுருமின்மாரிகனலொடுபிறக்குமாபோ
னீரொடுநெருப்புக்கான்றநிறைநெடுங்கண்களெல்லாம்.

(இ - ள்.) தமியன் செய்த போரிடை - தனித்தவனாய் இராமன் செய்த யுத்தத்திலே, தம்பியர் - (தனது) தம்பிமார் [கரன் முதலியோர்], தாருடைத்தானையோடும் - போர்மாலையையுடைய சேனையுடனே, மடிந்தார் - இறந்தார்கள், என்ற—, உரை - வார்த்தை, செவி புகாத முன்னம் - (இராவணனது) காதுகளில் நுழையாதமுன்பு [கேட்டமாத்திரத்திலேயென்றபடி],—காரிடை -

மேகத்திலே, மாரி - மழை, உருமின் கனலொடு - இடிவடிவமான நெருப்புடனே, பிறக்கும் ஆ போல் - தோன்றும் விதம் போல, நிறை நெடுகண்கள் எல்லாம் - நிறைந்த பெரிய (அவனுடைய) கண்கள் யாவும், நீரொடு நெருப்பு கான்ற - நீரையும் நெருப்பையும் வெளிச்சொரிந்தன ; (எ - று.)

அவன்கண்களினின்று சோகத்தால் நீர்சொரிய, கோபத்தால் தீயெழுந்தன என்பதாம். கரியஇராவணன் கண்களுக்கு மேகமும், அவற்றின் நீர்த்தாரைக்கு மழைப்பெருக்கும், நெருப்பெழுச்சிக்கு இடிவீழ்ச்சியும் உவமையெனக்காண்க. ஆ-ஆறு என்பதன் விகாரம். தார் - இங்கே, போருக்குஉரிய தும்பைப்பூமாலை ; இனி, வெற்றிமாலையும், மூந்துறற்றப்பொருபடையும், அணிவகுப்புமாம் கரன்போலவே தூஷணனும் திரிசிரனும் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையாவரென்று உணர்க. தமியன் - தனிவில்லாளி. 'புகாதமுன்னம்' என்றது, விரைவுகாட்டும் ; இங்ஙனங்கூறுதல், முறையிலுயர்வுநவிற்சியணியின்பாற்படும். உருமின், இன்-சாரியை; மின்என எடுத்து மின்னலென்று உரைத்து, இடி மின்னல் நெருப்பு என்னும் மூன்றும் விழித்தீக்கு உவமையாக வுரைப்பாருமுளர். கான்ற - முற்று. கண்கள் பலவாதலின், 'நிறை' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. 'நிரை' என்ற பாடத்துக்கு, வரிசையான என்க. போர் - பொருதல்; பொரு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (கரு)

இராவணன் சூர்ப்பணகையை 'நீஅவருக்குச் செய்தகுற்றம் என்?' என்றல்.

௬௬. ஆயிடையெழுந்தசீற்றத்தழுந்தியதுன்பமாழித்
தீயிடையுகுக்குநெய்யிற்சீற்றத்திற்கூற்றஞ்செய்ய
நீயிடையிழைத்தகுற்றமென்னைகொனின்னையின்னே
வாயிடையிதழுமூக்கும்வலிந்தவர்கொய்யவென்றான்.

(இ - ள்.) ஆயிடை - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது], எழுந்த - உண்டாகிமிக்க, சீற்றத்து - கோபத்திலே, அழுந்திய - உள்ளடங்கிய, துன்பம் - துயரமானது, ஆழி தீயிடை உகுக்கும் நெய்யில் - கடலிடையிலுள்ள தீயில் [படபாமுகாக்கினியில்] சொரியப்பட்ட நெய்போல, சீற்றத்துக்கு ஊற்றம் செய்ய - கோபத்துக்கு வலிமையைச் செய்ய, (இராவணன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி), 'அவர் - அம்மனிதர்கள், நின்னை - உன்னை, இன்னே - இவ்வாறு, வாயிடை இதழும் மூக்கும் வலிந்து கொய்ய - காதின் மேலிடத்தையும் மூக்கையும் வலிய அறுக்குமாறு, நீ இடை இழைத்த குற்றம் - நீ அவர்களிடத்திற் செய்த பிழை, என்னைகொல் - யாதோ?' என்றான் - என்று வினவினன் ; (எ - று.)

தீயில் நெய்யைச் சொரிந்தால் அந்நெய் அத்தீக்குள் அடங்கிவிட்டதாயினும் உள்ளிருந்தபடியே அத்தீக்கு நல்ல ஆதாரமாய் நின்று அதனை மிகுதியாக வளர்த்து விசேஷமாகச் சொலிக்கச் செய்தல் போல, அவனுக்கு உண்டான கோபத்திலே யடங்கிய சோகம் அக்கோபத்துக்குப் போஷகமாய் அதனை மேன்மேல் மிகுவிக்க என்பது, முன்னிரண் டடியின் கருத்து.

உவமையணி. அ + இடை = ஆயிடை; சுட்டுநீண்டவிடத்து உயிர்வர யகரவுடம்படுமெய் தோன்றிற்று; [நன் - உயிர் - கங.] இடத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்கள் பெரும்பாலுங் காலத்தையும் உணர்த்துதலால், 'ஆயிடை' என்பதற்கு - அப்பொழுதென்று உரைக்கப்பட்டது. சீற்றம் - சீறு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர். சீற்றத்து அழுந்திய துன்பம் - (இப்படலத்து முதற்கவியிற் கூறியபடி) தங்கைக்குக் காமத்திலே சோகம் அடங்கினாற்போல, இங்கே தமையனுக்குக் கோபத்திலே சோகம் அடங்கியதென்க. கடலிடையிலேயுள்ளதொரு பெண்குதிரையின் முகத்தில் எப்பொழுதும் பெருந்தீ எழுந்து சொலிக்கிறதென்றும், அது மழை வெள்ளம் முதலியவற்றால் கடல் நீர் மிகாதபடி அதனை உறிஞ்சி நிற்பதென்றும், இது கற்பாந்தகாலத்தில் கடலினின்று மேலெழுந்து உலகையழிக்குமென்றும் நூற்கொள்கை. ஆழ்ந்துள்ளது, ஆழி; இ - கருத்தாப்பொருள் விகுதி. ஊற்றம் - ஊன்றுகோல்; ஆதாரம் என்றபடி. கொல் - அசை. பின்னை இதழும் மூக்கும் கொய்ய - இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்தவினை. இன்னே - இடைச்சொல்; இப்பொழுதேயெனினுமாம். வலிந்து - வலிமைகொண்டு என்றுமாம்.

ஓசைஉட்புகுவழியாதலால், 'வாய்' என்றது, செவிக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. துவார மென்ற பொருளை யுணர்த்தும் 'வாய்' என்ற பொதுப் பெயர் - சிறப்பாய், இங்கு, நவத்துவாரங்களிற் சேர்ந்த காதை யுணர்த்தியதென்னலாம். "மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யெனப் பேர்பெற்ற, ஐவாய வேட்கையவா" என்ற இடத்தில் பஞ்சஇந்திரியங்களையும் பொதுப்பட 'வாய்' என்ற சொல்லாற் குறித்தவாறு முணர்க. "செவி வாயாக", "செவிக்குணவு" என்ற தொடர்கள்-செவியை வாயென்றதற்கு மேற்கோளாமாறும் காண்க. ஒருபொறி மற்றொருபொறியாகக் கூறப்பட்ட உபசாரவழக் கென்றலுமாம். வாய் என்ற சொல்லின் பொருத்தத்திற்கு ஏற்ப, செவியின்மேற்பகுதியை இதழெனக் குறித்தார்; அன்றி, 'வாயிடையிதழ்' என்பதற்கு - வாயிடத்திலுள்ள உதடுகளென்று பொருள்கொள்ளுதற்கு இடமில்லாமை யுணர்க; சூர்ப்பணகைப்படலத்தில் "மூக்குங் காதும் வெம்முரண் முலைக்கண்களும் முறையாற், போக்கிப் போக்கிய சினத்தொடும் புரிகுழல் விட்டான்" என்று மூக்கையுங் காதையும் முலையையும் அறுத்தமாத்திரத்தோடு லக்ஷ்மணன் கோபந்தணிந்திட்டதாகக் கூறியதை நோக்குக. (சுசு)

அதற்குச் சூர்ப்பணகை கூறும் விடை.

சுஎ. என்வயினுற்றகுற்றம்யாவர்க்குமெழுதொணாததன்மை
யனிராமனோடுந்தாமரை தவிரப்போந்தாண், மின்வயின்மருங்குல்
கொண்டாள்வேய்வயின்மென்றோள்கொண்டாள்பொன்வயின்
மேனிகொண்டாள்பொருட்டினாற்புகுந்ததென்றாள்.

(இ - ள்.) என்வயின் உற்ற குற்றம் - என்னிடத்திற் பொருந்திய பிழை; (யாதெனின்), — யாவர்க்கும் எழுதொணாத தன்மையன் - எத்திறவல்லார்க்கும் (சித்திரத்தில்) எழுத முடியாத வடிவழகுடையவனான, இராமனோடும்- அவ்வி

ராமனுடனே, தாமரை தவிர போந்தாள் - (தனக்கு இருப்பிடமான) செந்தாமரை மலர் நீங்க (அதைவிட்டு) வந்தவளும், மின்வயின் மருங்குல்கொண்டாள் - மின்னலினிடத்து இடையைப் பெற்றவளும், வேய்வயின் மெல்தோள் கொண்டாள் - மூங்கிலினிடத்து மெல்லியதோளைப் பெற்றவளும், பொன்வயின் மேனி கொண்டாள் - பொன்னினிடத்துத் தனது உடம்பின் நிறத்தைப் பெற்றவளுமான ஒருத்தியின், பொருட்டினால் - நிமித்தமாக, புகுந்தது - (நான்) அருகிற்சென்ற மாத்திரமேயாம், என்றாள் - என்று சொன்னாள்.

அவனுடன் ஒருகட்டழகி வந்துள்ளாள்; அவள் காரணமாக நான் சமீபித்த மாத்திரமே இங்ஙனஞ் செய்தற்கு ஏற்ற குற்றமாயிற்று என்று சுருக்கமாகக் கூறினாள்; மேல் பதினொன்குகவிகளில் விவரமாகக் கூறுவள். 'தாமரைதவிரப் போந்தாள்' என்பதற்கு - திருமகள்போல்வா ளென்றும், 'மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள்' என்பதற்கு - மின்னல்போன்ற இடையையுடையவ ளென்றும், 'வேய்வயின் மென்தோள் கொண்டாள்' என்பதற்கு - இளமூங்கில் போலுந் தோளுடையா ளென்றும், 'பொன்வயின் மேனிகொண்டாள்' என்பதற்கு-பொன் போறை நிறங்கொண்டவ ளென்றும் கருத்து. வேறுவாய்பாட்டாற் கூறப்பட்டிருப்பினும் இது உவமையணியேயாம். 'இராமனோடுந் தாமரைதவிரப்போந்தாள்' என்றவிடத்து, ''மருவொன்று கூந்தலாளை வனத்திவன் கொண்டு வாரா, னுருவிங்கி தடையாக மறுறையோர் யாரு மில்லை, யாவிந்த மலரு ணீங்கி யடியிணை படியிற் றோயத், திருவிங்கு வருவாள் கொல்லோ வென்றுந் திகைத்து நின்றாள்'' என்ற சூர்ப்பணகைப்படலச் செய்யுள் நோக்கத்தக்கது. தான் இராமனது திருமேனியழகில் ஈடுபட்டதனால், 'யாவர்க்கு மெழுதொணாத தன்மையன்' என்றாள்; திவ்யகவி பிள்ளைப் பெருமாளையங்காரும் தலைவிகூற்றாக ''எழுதவரிய பெருமான்'' என்றமை காண்க. மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகுமளவும் அவித்து அவித்து எழுதக்கூடிய சித்திரத்தில் இயற்கையினுஞ் சிறப்பாக வடிவம் எழுதக்கூடும்; அதிலும் எழுத வொண்ணாத தென அழகின் மிகுதியை யெடுத்துக்காட்டியவாறு இடைக்கு மின்னல் உவமை - மெலிவிய்வடிவிற்கும், ஒளிக்குமெனக. 'பொன்வயின் மேனிகொண்டாள்' என்பதற்கு - பொன்மயமாய் வடிவமமையப்பெற்றவளென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். 'மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள், வேய்வயின் மென்தோள் கொண்டாள், பொன்வயின் மேனி கொண்டாள்' என்ற சொற்போக்கால், அவளுக்கு ஒவ்வொருவிஷயத்தில் ஒவ்வொன்று உவமையாகு லுண்டேயன்றி ஒருபொருளும் முற்றுவமையாகாதென்ற கருத்துப் போதரும். மின்னல்முதலியவற்றிலிருந்து சாரமான ஒவ்வொருபொருளையே கொண்டுள்ளா ளென்றதுமாம். 'புகுந்தது' என்பதற்கு-சம்பவித்தது என்று உரைத்தலு மொன்று. எழுது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; எழுதுதற்கு என நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. எழுதவொண்ணாதவென்பது அகரம் தொக்கது எனக் கொள்ளுதலும் உண்டு. ஒணாத = ஒன்றாத; மரூஉ. 'எழுதொணாத தனைமையள்' என்று பாடமோதி, இதனையும் பிராட்டிக்கு அடைமொழியாக்குவாரும் உளர். (சுஎ)

இராவணன் 'அவள் யார்?' என்ன, சூர்ப்பணகை விரித்துக்கூறலுறல்.

சுஅ. ஆரவளென்னலோடுமரக்கியுமையவாழ்ந்து
தேரவடிரண்டகொங்கைசெம்பொன்செய்குலிகச்செப்புப்
பாரவள்பாதந்தீண்டப்பாக்கியம்படைத்ததம்மா
பேரவள்சீதையென்றுவடிவெலாம்பேசலுற்றாள்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு இராவணன்), அவள் ஆர் என்னலோடும் - அந்தப்பெண் யாரென்று வினவியவளவிலே, அரக்கியும் - சூர்ப்பணகையும், 'ஐய- ஐயனே! ஆழ்ந்து தேர் - (நான் சொல்வதைக்) கவனித்து அறிவாயாக; அவள் திரண்ட கொங்கை - அவளுடைய திரண்டவடிவமாகவுள்ள தனங்கள், செம்பொன் செய் குலிகம் செப்பு - செம்பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட கலசங்களும் குங்கிலியத்தாலாகிய சிமிழ்களும்போலும்: பார் - பூமி, அவள் பாதம் தீண்ட பாக்கியம் படைத்தது - அவளுடைய திருவடி பரிசிக்கும்படி நல்வினைப்பயன் பெற்றது; அம்மா - ஆச்சரியம்! அவள் பேர் சீதை - அவளுடைய பெயர் சீதையென்பதாம்,' என்று - என்று சொல்லி, வடிவு எலாம் பேசல் உற்றாள் - (அப்பிராட்டியினது) வடிவழகை யெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லத் தொடங்கினாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த பதினொருகவிகளிற் காண்க.

கீழ்க்கவி - தொகையும், இக்கவி, வகையும், அடுத்தகவிகள் - விரியுமென அறிக. அவளழகுமுழுவதும் எடுத்துக்கூற முடியாதாதலின், எனது திறமைக்கு ஏற்ப நான் சொல்வதைக்கொண்டு சொல்லாததையும் உய்த்துணர்ந்துகொள் என்பது தோன்ற, 'ஆழ்ந்துதேர்' என்றாள். யார் என்பது - உயர்திணைமூன்றுபாலுக்கு முரிய வினாவடிக் குறிப்புமுற்று. அரக்கி - ராக்ஷஸி; அரக்க னென்பதன் பெண்பால். குலிகம் - இங்குலிக மென்பதன் விகாரம். பொன்னும், குலிகமும், செந்நிறம்பற்றி யெடுக்கப்பட்டன. "குலிகச் செப்பனக் கொம்மை வரு முலை" எனச் சிந்தாமணியிலும் குலிகச்செப்புக் கொங்கைக்கு உவமை கூறப்பட்டவாறு உணர்க. 'பாரவள்பாதந்தீண்டப் பாக்கியம் படைத்தது' என்பது - அவளுடைய அடிபடப்பெறுதலும் அதிருஷ்ட விசேஷமே யென்ற பொருளை யுணர்த்துவதோடு, அவள் கால்நிலந்தோயாத இயல்பையுடைய தேவமாது போல்வா ளென்ற கருத்தையுந் தொனிப்பிக்கும். பாக்யம் - வடசொல். அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்; அவளுடைய தேகசௌந்தரியத்தை வியந்துகூறியவாறு. (சுஅ)

இதுமுதல் பதினொரு கவிகள் - சூர்ப்பணகை பலவாற்றால் சீதையை வருணித்தல்.

சுகூ. காமரமுரலும்பாடல்கள்ளெனக்கனிந்தவின்சொற்
றேமலர்நிரந்தகூந்தற்றேவர்க்குமணங்காமென்னத்
தாமரையிருந்ததையல்சேடியாந்தரமுமல்லள்
யாமுரைவழங்குமென்பதேழைமைப்பாலதன்றோ.

(இ - ள்.) காமரம் முரலும் பாடல் - காமரமென்னும் பண்ணின் வடிவமாக இனிது ஒலிக்கிற இசைப்பாட்டையும், கள் என கனிந்த இன் சொல் - தேன்போல் இரசம் நிறைந்த இனிய சொல்லையும், தே மலர் நிரந்த கூந்தல் - தேனையுடைய மலர்கள் நிறைந்த கூந்தலையுமுடைய, தேவர்க்கும் தேவமாதர்களுக்கும், அணங்கு ஆம்-கொண்டாடத்தக்கதொரு தேவமாதாம், என்ன - என்று சொல்லும்படி, தாமரை இருந்த - செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற, தையல் - அழகிய வடிவமுடைய திருமகள், சேடி ஆம் தரமும் அல்லள் - (இவளுக்கு) ஏவல் செய்யும் மகளாதற்குந் தகுதியுடையவளாகாள்; (என்றால்),— யாம் உரை வழங்கும் என்பது - நாம் (அவளுடைய வடிவழகை) இதுதச் சொல்வோ மென்பது, ஏழைமைப்பாலது அன்றே - அறிவின்மையின் பாற் படுவதன்றோ? (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

தேவமாதர் யாவர்க்கும் தலைவியாய்ச் சிறக்கிற திருமகள் அவளுக்குத் தாதியாகத் தகுதியுடையவளு மாகாதபோது நான் அவளழகை எப்படி சொல்லிமுடிப்பேன்? என்று அக்கட்டழகின் கூறற்கருமையை விளக்குகிறாள்; ஆயினும், இயன்றவளவு சொல்வே னென்றவாறு. இங்குக் கூறப்படுஞ் சீதைவர்ணனையாகிய பிரபந்தத்துக்கு இது அவையடக்கமாய் அமைந்தது. அங்ஙனமாகவே, யாம் எனக் கவிகளுக்குரிய இயற்கைத் தனித்தன்மைப்பன்மையாற் கூறினள். எவராலுஞ் சொல்லலாகா தென்பது பட 'யாம்' என உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மை கூறினளுமாம். வழங்கும் - வழங்குதும் என்ற தன்மைப் பன்மை முற்றின் விகாரம். ஏழைமை - பேதைமை. காமரம் தேவகானத்துள் ஒருபண்விசேடம். கள்ளெனக் கனிந்த இன்சொல் - நாவுக்கு இனிமைதருந் தேன்போலச் செவிக்கு இனிமை விளைக்குஞ் சொல்லென்க; மதுபானஞ் செய்யுந்தன்மையுடைய அரக்கியாதலின், இனிமைக்குக் கள்ளை யெடுத்துக் கூறின ளென்றலும் உண்டு. பாடல் - பாட்டுக்கு, தொழிலாகுபெயர். இனி, முதலடிக்கு - வண்டுகள்பாடும் இசைப்பாட்டும் தேனும் போல மிக இனிய சொல்லென்று பொருள் கூறுவாருமுளர்; காமரம் - வண்டு. 'தேவர்' என்றது, இங்கே, பெண்பாற்பன்மையாய் நின்றது. தையல் - அழகு; அதனையுடையாளுக்குப் பண்பாகுபெயர். சேடி - வடசொல். (சுக)

எ௦. மஞ்சொக்குமளகவோதிமழையொக்கும்வடித்தகூந்தல்
பஞ்சொக்குமடிகள்செய்யபவளத்தின்விரல்களைய
அஞ்சொற்களமுதிலள்ளிக்கொண்டவள்வதனமதீர்
கஞ்சத்தினளவிற்றேனுங்கடலினும்பெரியகண்கள்.

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! அம் சொற்கள் - அழகிய வார்த்தைகளை, அமுதில் அள்ளிக்கொண்டவள் - அமிருதத்திலிருந்து முகந்தெடுத்துக் கொண்டவளான அம்மங்கையினது, அளகம் ஓதி - முன்னெற்றிமயிர், மஞ்சு ஒக்கும் - (வானத்திற்பரந்த) மேகத்தைப்போலும்: வடித்த கூந்தல் - வாரிவிடப்பட்ட கூந்தல், மழை ஒக்கும் - மழை பொழிதற்குக் காலிறங்கிய மேகம் போலும்: அடிகள் - பாதங்கள், பஞ்சு ஒக்கும் - செம்பஞ்சுபோலும்: விரல்கள் —, செய்ய

பவளத்தின் (-) ஒத்த பவழம் போலும்; வதனம் - முகம், மை தீர் கஞ்சத்தின் அளவிற்று எனும் - குற்றமற்ற தாமரைமலரின் அளவையுடையதாயிருந்தாலும், கண்கள்—, கடலினும் பெரிய - கடலைக்காட்டிலும் பெரியனவாம்.

'கடலினும் பெரிய கண்கள்' என்றது - உயர்வுநவிற்சியணியும், மற்றவை - உவமையணியுமாம். கண்கள் பெரியனவாயிருத்தல், உத்தமலக்ஷணம். 'அஞ்சொற்க ளமுதி லள்ளிக் கொண்டவள்' என்றது, சொல்லினிமையை விளக்க. இத்தொடரை, கீழ்வந்த 'மின்வயின் மருங்குல்கொண்டாள்' என்றது முதலியவற்றோடு ஒப்பிடுக. அளகவோதி-அளகமாகிய ஓதியென இரு பெயரொட்டு. அளகம் - முன்னெற்றிமயிர், ஓதி - பெண்மயிர்: இவை சிறப்புப்பெயரும் பொதுப்பெயருமாகத் தொடர்ந்தன. அளகம், கஞ்சம், வதனம் - வடசொற்கள். பவளம், அமுது-ப்ரவாளம், அம்ருதம் என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. செய்ய என்பதில், செம்மையென்னும் பண்பி னடி முன்னின்றமெய் திரிந்தது. புவளத்தின், ஐந்தனுருபு ஒப்புப்பொருளது. இதற்கு 'உள்ளன' என வினைமுற்று வருவித்து முடிக்க. அன்றி, இன்என்பதைச்சாரியையு யெனக் கொண்டு, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையாக்கி, 'ஒக்கும்' என்பதனோடு இயைத்தலு முண்டு. சேற்றிலுண்டாதலும், சூரியனைக்கண்டவளவிலே மலர்தலும், அவனைக்காணுதவிடத்துக் குவிதலும், பனி மழைகளுக்கு அழிதலும், வரவரப் பரிமளம் ஒழிதலும், அடியில் முள்ளுடைமையும் முதலிய பலகுற்றங் குறைகள் தாமரைக்கு உள்ளனவாதலால், அவையனைத்தும் இல்லாததொரு தாமரையே அவள் முகத்துக்கு ஈடாகு மென்றற்கு, 'மைதீர்கஞ்சம்' என்றான்; உபமானமேபிடித்துச் சீர்திருத்திக்கொண்டு வரவேண்டிற்று, உபமேயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யம். அம்ருதம்என்பது - மரணத்தைத்தவிர்ப்பது [சாவா மருந்து] என்றும், கஞ்சம் என்பது-நீரிற்பிறப்பது என்றும் அவயவப்பொருள் படும். கஞ்சம் - காரணவிடுகுறி. எனும்-எனினு மென்பதன் மரூஉ. பெரிய - முற்று. (எ௦)

எக. ஈசனார்கண்ணின்வெந்தானென்னுமிது மிழுதைச்சொல்லிவ்
வாசநாறோதியாளைக்கண்டனன்வல்லவாற்றாற்
பேசலாந்தகைமைத்தல்லாப்பெரும்பிணிபிணிப்பநீண்ட
வாசையாலழிந்துதேய்ந்தானநங்கனவ்வுருவமம்மா.

(இ - ள்.) அநங்கன் - மன்மதன், ஈசனார் கண்ணின் வெந்தான் - சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணினால் எரிக்கப்பட்டுத் தீந்தொழிந்தான், என்னும் இது - என்று சொல்லும் இது, இழுதை சொல் - பொய்ம்மொழியேயாம்: (பின்னை யென்னவெனின்):—இ வாசம் நாறு ஓதியாளை - இயற்கை நறுமணம்வீசுகிற கூந்தலையுடைய இச்சீதையை, கண்டனன் - பார்த்து, வல்ல ஆற்றால் பேசல் ஆம் தகைமைத்து அல்லா பெரு பிணி பிணிப்ப - எவ்வளவு வல்லமைத் திறத்தினாலும் எடுத்துச் சொல்லிமுடிக்குந் தன்மையதல்லாத மிக அதிகமான (காம) நோய் வருத்த, நீண்ட ஆசையால் - (இவள்பக்கல்) மிகுதியாகக்கொண்ட

ஆசையினாலே, அவ்வுருவம் அழிந்து தேய்ந்தான் இவ்வண்ணம் வடிவம் மெலிந்து அழியப்பெற்றான்; (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; சீதையின் அழகுமிகுதியை வியந்தது.

மன்மதன் அநங்கனானதற்குக் காரணம், சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையானதன்று; இவளழகில் ஈடுபட்டு மிக்க காமநோயுற்று அதனாலேயே உடம்பு மெலிந்தொழிந்தவாறாம் என்றாள். இங்ஙனம் உண்மையான தன்மையை நீக்கி மற்றொருதன்மையை யேற்றிக்கூறியது, ஒழிப்பணியாம்; வடநூலார் அபநுதியலங்கார மென்பர்: "சிறப்பினும் பொருளினுங்குணத்தினு முண்மை, மறுத்துப் பிறிதுரைப்ப தவநுதி யாகும்" என இதனிலக்கணங் காண்க; இதனைத் தற்குறிப்பேற்றத்தில் அடக்கலுமாம். யாவர்க்கும் வேட்கையைவிளைப்பவனும் யாவராலும் விரும்பப்படுபவனுமான மன்மதனும் இவளுடைய சௌந்தர்யாதிசயத்தில் ஆசைப்பட்டு இவளைப்பெறும் பாக்கியமின்றி வருந்தியொழிந்திட்டானென வருணித்தவாறு. இதில், இவள் மன்மதன்மனைவியான ரதிதேவியினும் மேலான கட்டழகியென்பதும், இவளாற் காதலிக்கப்பட்ட இராமபிரான் மன்மதனினும் மேலான திவ்விய சுந்தர மூர்த்தியென்பதும் தொனிக்குமாறு உய்த்து உணர்க. 'வல்லவாற்றாற் பேசலாந் தகைமைத்தல்லாப் பெரும்பிணி' - எத்துணை வல்லார்க்கும் கூறலாகாதபடி வரம்புகடந்த வேதனையென்க. உத்தமசாதிமகளிரின் கூந்தலில் இயற்கை நறுமணமுண்டென்பது கொள்கையாதலால், 'வாசநாறுகுழலாள்' என்றான்.

முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிற் சிவபிரான், சனகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துதலினிமித்தம் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், தேவர்களேவலால் தன்மீது மலரம்புகளை யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்க முயன்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்பு எரிந்து சாம்பலாய்ப்போம்படி செய்தனனென்பது கதை. "திங்கள் மேவுஞ் சடைத் தேவன்மேல் மாரவேள், இங்கு நின் றெய்யவும் எரிதரும் நுதல்விழிப், பொங்கு கோபஞ் சுடப் பூளைவீயன்ன தன் அங்கம்வெந் தன்றுதொட் டநங்கனேயாயினான்" என்ற பாலகாண்டச் செய்யுளையுங் காண்க. அநங்கன் - வடசொல். ந+அங்க+அன்; ந - எதிர்மறைகுறிப்பது, அங்கம் - உடம்பு, அன் - விகுதி: அங்கமில்லாதவனென்று பொருள். ஈசன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - ஐசுவரியமுடையவனென்று காரணப்பொருள்படும்; ஆர் என்ற பலர்பால்விகுதி - உயர்வுப்பொருளில் வந்தது. கண்ணின், இன் - ஏது. இழுதைச்சொல் - கற்பனைவார்த்தை. வாஸம், ஆசா - வடசொற்கள். (எக)

எஉ. தெவ்வுலகத்துங்காண்டி சிரத்தினிற் பணத்தினோர்க
ளவ்வுலகத்துங்காண்டியலை கடலுலகிற் காண்டி
வெவ்வுலையுற்றவேலைவாளினைவென்ற கண்ணா
ளிவ்வுலகத்தாளங்கும்யாவர்க்கு மெழுதொணாதாள்.

(இ - ள்.) தெவ் உலகத்தும் - (உனக்குப்) பகைவர்களாகவுள்ள தேவர்களுடைய லோகத்திலும், காண்டி - பார்; சிரத்தினில் பணத்தினோர்கள் - தலையிற் படத்தையுடையவர்களாகிய நாகர்களுடைய, அ உலகத்தும் - அந்தப் பாதாளலோகத்திலும், காண்டி - பார்; அலை கடல் உலகில் - அலைவீசப்பெற்ற கடலினாற் சூழப்பட்ட பூலோகத்திலும், காண்டி - பார்; [எங்கும் இப்படிப் பட்டவளொருத்தி கிடைக்கமாட்டாள் என்றபடி]; வெம் உலை உற்ற - வெவ்விய (கொல்லனது) உலைக்களத்தில் வடிக்கப்பட்ட, வேலை - வேற்படையையும், வாளினை - வாட்படையையும், வென்ற - வெற்றிகொண்ட, கண்ணாள் - கண்களையுடைய இவள், இ உலகத்தாள் - இந்த உலகத்திலேயுள்ளவளாயினும், யாவர்க்கும் அங்கம் எழுத ஒணாதாள் - யாவர்க்கும் (சித்திரத்தில்) தீட்ட முடியாத வடிவமுடையவள்; (எ - று.)

காண்டி - பார்ப்பாய்; ஏவலொருமை முற்று; இகரவிகுதியே எதிர்காலங்காட்டிற்று; ட் - எழுத்துப்பேறு. முன்னிலையொருமையிறந்தகால முற்றாகக் கொண்டு, பார்த்துள்ளாயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (காண் என்ற பகுதி இறந்தகாலத்தில் முதல்குறுகியே வரவேண்டுமென்பது நியதியன்று; காணா, காணூ, காண்டலும், காண்டும், காண்ப என்ற இறந்த காலவினைகள் முதல் குறுகாமை காண்க.) 'வெவ்வுலையுற்ற' என்ற அடைமொழி - மிக்க கூர்மையைக்காட்ட வந்தது. வேலைவாளினைவென்ற கண்ணாள் - கூர்மையிலும், பளபளப்பிலும், வேதனையை விளைத்து ஆடவரை வருத்துதலிலும், வேற்படை வாட்படைகளினும் மேம்பட்ட கண்ணினையுடையாளென்றபடி. இனி, வென்ற என்பதை உவமவுருபாகவுங் கொள்ளலாம்; போன்ற என்று பொருள். தெவ் - பண்பாகுபெயர். சிரஸ், பணம், அங்கம் - வடசொற்கள். அலைகடல் - வினைத்தொகை; அலைகளையுடைய கடலென்ன இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பயனுந்தொக்க தொகையாம்போது, அலைக்கடல் என வலிமிக்கு வரும். 'எவ்வுலகத்தாள்' என்று பாடங்கொண்டு, இவள் எந்த உலகத்துமாதோ வென்று உரைத்தலுமொன்று. தேவமாதுக்கும் நாககன்னிகைக்கும் மானுடமகளுக்கும் இத்தன்மைய அழகு கண்டதில்லை யென்பது கருத்து. முன்னிரண்டடியால், இராவணனது சஞ்சாரம் எவ்வுலகத்துந் தடைப்படாமை தொனிப்பதை யுணர்க. (௭௪)

௭௫. தோளையே சொல்லுகேனோசுடர்முகத்துலவுகின்ற
வாளையேசொல்லுகேனோவல்லவை வழுத்துகேனோ
மீளவுந்திகைப்பதல்லாற்றனித்தனிவிளம்பலாற்றே
னாளையேகாண்டியன்றேநானுனக்குரைப்பதென்னோ.

(இ - ள்.) தோளையே சொல்லுகேனோ - (அவளுடைய) தோளழகையே எடுத்துச்சொல்வேனோ? சுடர் முகத்து உலவுகின்ற வாளையேசொல்லுகேனோ - ஒளியையுடைய அவள்முகத்திலே பிறழ்கிற வாள்போன்ற கண்களின் அழகையே எடுத்துச்சொல்லுவேனோ? வல்லவை வழுத்துகேனோ -

மற்றும் சொல்லக்கூடிய அவயவங்களை எடுத்துச்சொல்வேனோ? மீளவும் திகைப்பது அல்லால் தனித்தனி விளம்பல் ஆற்றேன் - வருணித்துச்சொல்லத்தொடங்கும்பொழுதுதோறும் மறுபடிமறுபடி (என்மனந்) திகைத்திடுகின்றதேயல்லாமல் (அவளுடைய அவயவங்களினழகைத்) தனித்தனியேயெடுத்துச்சொல்ல வல்லேனல்லேன்; நாளையே காண்டி அன்றே - (நீ) நாளைக்கே (அவளை நேரிற்) பார்த்திடுவாயன்றோ? (ஆதலால்), நான் உனக்கு உரைப்பதுஎன்னோ - நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டுவதென்ன? [ஒன்றுமில்லையென்றபடி]; (எ - று.)

பிரதியக்ஷமாகப் பார்த்தாற் பார்த்ததேயன்றி வருணித்துச்சொல்லியுணர்த்தற்கு முடியாதது அவளழகு என்றவாறு. இங்ஙனம் ஒருபெண்தானே பிராட்டியின் சௌந்தரியத்தைக் குறித்துத் திகைப்பதாகக் கூறுவதனால், அவளுடைய திவ்விய சௌந்தரியாதிசயம் மிக்குவிளங்கும். 'மீளவும் திகைப்பது' என்றது-முந்தி அவளைத் தான் நேரிற்கண்டபொழுது திகைத்ததைக் குறிக்கும். "திருவிங்கு வருவாள் கொல்லோவென்றகந்திகைத்து நின்றாள்", "கண் பிறபொருளிற் செல்லா கருத்தெனின் அனதேகண்ட, பெண் பிறந்தேனுக்கென்றா லென்படும் பிறருக் கென்றாள்" என்று சூர்ப்பணகைப்படலத்திற் கூறியவாற்றால், முன்பு அவள் திகைத்தமை அறிக. தோளையே, வாளையே என்ற பிரிநிலையேகாரங்களாலும், மீளவும் என்றதனாலும், ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கும்பொழுது முன்சொல்லியதன்குணம் முடிவுபெறாமையால் மீண்டும் அதனிடத்தே மனம்செல்லுதல்பற்றித் திகைப்புண்டாகிறதென்பதுந் தோன்றும். நாளையென்றது, இனிவிரைவில் என்றபடி; எதிர்காலங் குறிப்பதோர் இடைச்சொல். சொல்லுகேனோ என்பதில், ககரவொற்று - எதிர்கால இடைநிலையாய் நின்றது. ஓகாரங்கள் - விகற்பப் பொருளன. வாள் - உவமவாகுபெயர். வல்லவை - சொல்லவல்லவை; இனி, வல் அவை எனப்பிரித்து, வல் - சூதாடுகருவி யெனக்கொண்டு, அவையென்பதைப் பகுதிப்பொருள்விகுதியாக்கி, சூதாடுகருவிபோன்ற தனங்களையேயெடுத்துச் சொல்வேனோ வென்று உரைப்பாருமுளர்; வல்-உவமவாகுபெயர். இனி, அல்லவையெனவெடுத்து, மற்றையவயவங்களை யென்றலும் நன்றாம். தான் அவளழகை இவ்வளவு எடுத்துக்கூறிய மாத்திரத்தால் காமுகனான இராவணன் அவளிடங் காதல்கொண்டு உடனே அவளை நாடிச் சென்றிடுவானென்ற நிச்சயத்தால் 'நாளையே காண்டியன்றே' என்றாள்; பாம்பின்கால் பாம்பறியு மாதலின். அன்றே - தேற்றம். (எங)

எச. வில்லொக்கு நுதலென்றாலும் வேலொக்கும் விழியென்
றாலும், பல்லொக்குமுத்தென்றாலும் பவளத்தையிதழென்றாலுஞ்,
சொல்லொக்கும் பொருளொவ்வாவாற் சொல்லலா முவமை யுண்
டோ? நெல்லொக்கும்புல்லென்றாலுநேருரைத்தாகவற்றோ.

(இ - ள்.) நுதல் - (அவளுடைய) புருவம், வில் ஒக்கும் - வில்லைப் போலும், என்றாலும் - என்று சொன்னாலும், விழி - கண், வேல் ஒக்கும் - வேலைப்போலும், என்றாலும்—, பல்—, முத்து ஒக்கும் - முத்தைப் போலும், என்றாலும்—, இதழ் - (அவளுடைய) அதரம், பவளத்தை (ஒக்கும்) என்றாலும் - பவழத்தைப்போலு மென்று சொன்னாலும், சொல் ஒக்கும் - சொல் நிலைமாத்திரம் ஒத்திருக்குமே யன்றி, பொருள் ஒவ்வா - பொருளமைதிகள் தகுதிப்பட்டிருக்கமாட்டா; ஆல்-ஆதலால், சொல்லல் ஆம் உவமை உண்டோ - (அவளவயவங்களுக்கு) எடுத்துச் சொல்லுதற் கேற்ற உபமானப்பொருள் (உலகத்தில்) உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; நெல் புல் ஒக்கும் என்றாலும் - நெல் புல்லை யொத்திருக்குமென்று சொன்னாலும், நேர் உரைத்து ஆக வற்றே - (அது) தகுதியான வார்த்தையுடையதாக வல்லதே; (எ - று.)

மிகச்சிறந்ததான நெல்லும் மிகஎளியதான புல்லும் சமமென்று சொன்னாலும், அவைஇனமாதலின், ஒருகால்பொருத்த மென்னலாம்; அவளுடைய புருவமும் வில்லும், கண்ணும் வேலும், பல்லும் முத்தும், இதழும்பவளமும் ஒரு நிகரென்றால் சிறிதும் பொருந்தாது என்பது கருத்து. நெல்லுக்கும் புல்லுக்கும் உயர்வுதாழ்வுகளில் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டோ, அவ்வளவினும் மிக்கவேறுபாடு உண்டு, அவளுடைய புருவம் முதலிய உபமேயப்பொருள்களுக்கும், வில்முதலிய உபமானப்பொருள்களுக்கும் என்பது தாற்பரியம். "உன்னை.........பொன்னைக் கிரியொத்தபோது மொவ்வார்" என்றதனோடு ஒப்பிட்டுக் கருத்து உணர்க. புருவத்துக்கு வில் - வளைவிலும், கண்ணுக்கு வேல் - வேதனைவிளைக்குங் கூரியவடிவிலும், பல்லுக்கு முத்து - வெள்ளிய ஒள்ளியவடிவிலும், இதழுக்குப் பவழம் - செந்நிறத்திலும் உவமையென அறிக. வற்று - வன்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினைமுற்று; று - விகுதி. ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம்; எதிர்மறையாகக் கொண்டு, நெல்புல்லையொக்கு மென்று சொல்வார் சொல்லினும் அது தகுதியான மொழியாக வல்லதோ? அன்று என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். எப்பொழுதும் உபமேயப்பொருளினும் உபமானப்பொருள் சிறந்திருக்க வேண்டு மென்பது அலங்கார நூலார் துணிபு; அதற்கு மாறாக நெல் புல்லை யொக்குமென்று இழிந்த பொருளை உவமையாக்கின், அது எழுவாய் பயனிலை செயப்படுபொருள்களின் பொருத்தமாகிய வாக்கியத்தின் அமைதிக்கு ஒத்துவருமாயினும் பொருளமைதிக்கு ஒவ்வாதவாறுபோலவே, 'வில் நுதலொக்கும்' என்பதுமுதலியனவும் சொல்லொக்கும் பொருள்ஒவ்வாது என்பது கருத்து. நுதல் - நெற்றியுமாம். ஆல் - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். (எ௪)

எரு. இந்திரன்சசியைப்பெற்றானிருமூன்றுவதனத்தோன்றன்
றந்தையுமுமையைப்பெற்றான்றாமரைச்செங்கணானுஞ்
செந்திருமகளைப்பெற்றான்சீதையைப்பெற்றயானும்
மந்தரம்பார்க்கின்மையவர்க்கில்லையுனக்கேயையா,

(இ - ள்.) ஐயா - ஐயனே! இந்திரன் - தேவேந்திரன், சசியை - இந்திராணியை, பெற்றான் - (தனக்கு உரியவளாக) அடைந்தான்; இருமூன்று வதனத்தோன் தன் தந்தையும் - ஆறுமுகங்களையுடைய குமாரக் கடவுளினது தந்தையான சிவபிரானும், உமையை - பார்வதியை, பெற்றான் - (தனக்கு உரியவளாக) அடைந்தான்; தாமரை செம் கணனும் - செந்தாமரைமலர் போலுஞ் சிவந்தகண்களையுடையனான திருமாலும், செம் திரு மகளை - செந்நிறமுடைய [அல்லது அழகிய] இலக்குமியை, பெற்றான் - (தனக்கு உரியவளாக) அடைந்தான்; (அவ்வாறே), நீயும் —, சீதையை —, பெற்றாய் - உனக்கு உரியவளாக) அடைந்தாய்; அந்தரம் பார்க்கின் - (அவர்களுக்கும் உனக்கும்) வாசி நோக்குமிடத்து, அவர்க்கு நன்மை இல்லை - அவர்களுக்குமேன்மையில்லை: உனக்கே - உனக்கே (மேன்மை உள்ளது); (எ - று.)

நீ அவளைப்பெறுதல் நிச்சயமென்பாள், 'பெற்றாய்' என இறந்தகாலத்தாற்கூறினாள்; துணிவுபற்றிவந்த காலவழுவமைதி. தவறாமற் பெறுவாயென்னுங் கருத்துப்பட வாழ்த்தாக இவ்வாறு கூறினளுமாம். இந்திராணி முதலியோரினும் சீதைமிக்கசிறப்புடையவளாதலின், அவர்களைப்பெற்ற இந்திரன் முதலியோரினும் இவளைப்பெற்ற நீ மேம்படுவாயென்பது கருத்து. சிறந்த இலக்கணமுடைய மங்கையை உரிமையாகப்பெற்றவன் அதனாலான பாக்கியவிசேஷத்தால் சகலஐசுவரியங்களையும் பெறுவனென்பது நூற்கொள்கையாதலால், 'நன்மை உனக்கே' என்றாள். "திருமகளிவளைச் சேர்ந்தான் தெண்டிரை யாடைவேலி, யிருநில மகட்குஞ் செம்பொ னேமிக்கு மிறைவனாகும்" என்ற சிந்தாமணி இங்கு நோக்கத்தக்கது. மூவுலகத்திலும் பெறுதற்கரிய இவளை நீ பெற்றால் உனக்கே மேன்மை யென்பதாம். அந்தரம் - பேதம், தாரதம்யம். இலை - தொகுத்தல். 'நன்மையவர்க்கில்லையுனக்கே' என்ற சூர்ப்பணகையின் வார்த்தை - நன்மை அவர்களுக்கு, இல்லை உனக்கு என்று பொருள்கொள்ள இடந்தந்து, இவனுக்குச் சீதையைப் பெற முயலுதலால் நேருந் தீங்குக்குச் சூசகமாகும் அமங்கலமொழியாக அவள்வாயில்வந்ததென்று கொள்ளுதல், சம்பிரதாயம். சசீ - வடசொல். இருமூன்று வதனம் - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். (௭௫)

௭௬. பாகத்திலொருவன்வைத்தான்பங்கயத்திருந்தபொன்னை
யாகத்திலொருவன்வைத்தானந்தணனுவில்வைத்தான்
மேகத்தின்மின்னைமுன்னேவென்றநுண்ணிடையைநீயு
மாகத்தோள்வீரபெற்றாலெங்ஙனம்வைத்துவாழ்தி.

(இ - ள்.) மா கம் தோள் வீர - பெரிய வானத்தை யளாவி ஓங்கியுள்ள தோள்களையுடைய வீரனே! ஒருவன் பாகத்தில் வைத்தான் - (திரிமூர்த்திகளுள்) ஒருவன் [சிவன்] (தன்மனைவியான உமையைத் தனது) இடப்பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டான்; ஒருவன் — [விஷ்ணு], பங்கயத்து இருந்த பொன்னை - செந்தாமரைமலரில் தங்குகிற இலக்குமியை, ஆகத்தில் வைத்

தான் - (தனது) மார்பில் வைத்துக்கொண்டான்; அந்தணன் — [பிரமன்], நாவில் வைத்தான் - (தன்மனைவியான சரசுவதியைத் தனது) நாக்கில் வைத்துக்கொண்டுள்ளான்; நீயும் —, மேகத்தின் மின்னை முன்னே வென்ற நுண் இடையை - மேகத்தில் தோன்றுகிற மின்னலை வென்றிட்ட நுண்ணிய இடையையுடைய சீதையை, பெற்றால் —, எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி - எவ்விடத்தில் வைத்துக்கொண்டு வாழ்வாய்? (எ - று.)

அவள் தலைமேல் வைத்துக்கொள்ளத்தக்கவ ளென்பது, உட்கோள். 'எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி' என்பது, நீ எப்படி அவளை வைத்துக்கொண்டு வாழ்வாய்? [வாழமாட்டாய்] என்று அநிஷ்டமாகப் பொருள்படும்படி அமைந்துள்ளதை அறிக. 'மேகத்தின்மின்னை முன்னேவென்ற நுண்ணிடை' என்ற பெயரை அன்மொழித்தொகையாகக் கொள்ளுதலினும் அடையடுத்த சினையாகுபெயராகக் கொள்ளுதல் இலக்கண நடைக்குஒத்ததாம். 'முன்னே' என்றதன் குறிப்பால், கரியதிருநிறமுடைய இராமபிரானைத் தழுவியுள்ள பொழுது இவள் கார்மேகத்தைச் சார்ந்த மின்னல் போன்றுள்ளா ளென்பது தோன்றும். மாகம் - மஹா கம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. இப்படலத்தின் மூன்றாங் கவியில் "பொற்றோள் விண்டலங்களுற வீங்கி" என்றதனோடு 'மரகதத்தோள்' என்றதை ஒப்பிடுக. (எசு)

எஎ. பிள்ளைபோற்பேச்சினாளைப்பெற்றபின் பிழைக்கலாற்றாய்
கொள்ளைபோகின்றசெல்வமவளுக்கேகொடுத்தியைய
வள்ளலேயுனக்குநல்லேன்மற்றுநின்மனையில்வாழுங் [றே.
கிள்ளைபோன்மொழியார்க்கெல்லாங்கேடுசூழ்கின்றேனன்

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! வள்ளலே - வரையாது அருளுந் தன்மையையுடையவனே! பிள்ளை போல் பேச்சினாளை - இளங்குழந்தைபோல மழலைச்சொல்லாக இனிது பேசும் பேச்சுக்களையுடைய சீதையை, பெற்ற பின் - அடைந்தபின்பு, பிழைக்கல் ஆற்றாய் - (அவள் இஷ்டத்துக்குத்) தவறுசெய்ய மாட்டாய்; கொள்ளை போகின்ற செல்வம் - மிகவும் அதிகமாய்க் கிடக்கிற [அல்லது பலராலுங் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோகப்படுகிற] (உனது) செல்வத்தை, அவளுக்கே கொடுத்தி - அவளுக்கே கொடுப்பாய்; (இங்ஙனம் நீ ஆகும்படி தூண்டுதலால்), உனக்கு நல்லேன் - உனக்கு (நான்) நல்லவளாகிறேன்: மற்று —, நின் மனையில் வாழும் கிள்ளை போல் மொழியார்க்கு எல்லாம் - உனது வீட்டில் வாழ்கிற கிளிமொழிபோலும் இன்மொழியையுடைய மகளிர் [மனைவிமார்] யாவர்க்கும், கேடு சூழ்கின்றேன் அன்றே - தீங்குசெய்கின்றேனன்றோ; (எ - று.)

இப்பொழுது உனது மனைவியர்பலராலுங் கொள்ளைகொள்ளையாக அனுபவிக்கப்படுகிற செல்வங்களையெல்லாம் இனி நீ அவர்க்குக்கொடாமல் சீதைக்கே கொடுத்துப் பயன்பெற்றதாக்கி ஆனந்தமடையும்படி உன்னைத் தூண்டுதலால், யான் உனக்கு நல்லது தேடுபவளாய், உன்மனைவிமார்க்குத்

தீங்குவிளைக்கிறே னென்றனள் என்பதாம். ஆசைப்பட்டவர் யாவரும் தடை யின்றித் தாமே யெடுத்துக்கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டுக் காவலின்றிப் பொருட்சாலைகளைத் திறந்துவைத்திருத்தலின் பலராலும் கொள்ளைகொண்டு போகப்படுகிற செல்வமென்பது, 'கொள்ளைபோகின்ற செல்வம்' என்பதன் கருத்தாம். இப்படிப்பட்ட வள்ளன்மையுடைமைபற்றியே, வள்ளலே யென் விளித்தாள்; மேல் "இராமனைத் தருதி யென்பால்" என்று தான் ஒன்றை வேண்டுகிறாளாதலால், அதன்பொருட்டு, வள்ளலே யென விளித்தாளுமாம். அன்றியும், சிறந்த பெண்மணியான சீதைக்குப் பயன்படாமல் பிறர்க்குப் பயன்படுஞ் செல்வமெல்லாம் கொள்ளைபோகிற செல்வம்போல்வதே யென்ற கருத்தால் 'கொள்ளைபோகின்ற செல்வம்' என்று கூறினளுமாம். 'மனையில் வாழுங் கிள்ளைபோல் மொழியார்' எனவே, மனைவியரென்றதாயிற்று; அவர் களாவார் - மண்டோதரி முதலியோர். மற்று - வினைமாற்று.

இக்கவியில், முதல்வாக்கியம் - சீதையைப்பெற்றபின் நீ பிழைக்கமாட்டாய், இறந்தொழிவா யென்றும், இரண்டாவது வாக்கியம் - பகைவராற் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோகப்படுஞ் செல்வத்தை அவனுக்கே ஒப் பித்து விடுவாயென்றும், இறுதிவாக்கியம் - உன்மனைவியர்க்கெல்லாம் யான் தீமை விளைவிப்பவளாகிறே னென்றும் அசுபமாகப்பொருள்படும்படி அமைந் துள்ளவாற்றை யுணர்க.

பிள்ளை - இளமைப்பெயர்; பிள்ளைபோல் பேச்சினாள் - கிளிப்பிள்ளை யின் இன்சொற்போலும் சொல்லுடையாளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பேச்சு - பேசப்படுவது. செல்வம் - (எவரிடத்தும் நிலைத்திராமல் நீங்கிச்) செல்லுந் தன்மையது; இதில், அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி, வ - எழுத் துப்பேறு. வள்ளல்-வண்மையுடையவன்; பண்படியாப்பிறந்த பெயர்; அல் பெயர்விகுதி. கிள்ளை - பெயர்த்திரிசொல். கேடு - கெடுதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். (எஎ)

எஅ. தேர்தந்தவல்குற்சீதைதேவர்தமுலகினிம்பர்
வார்தந்தகொங்கையார்தம்வயிறுதந்தாளுமல்ல
டார்தந்தகமலத்தாளைத்தருக்கினர்கடையச்சங்க
நீர்தந்ததனைவெல்வானிலந்தந்துநிரம்பிற்றன்றே.

(இ - ள்.) தேர் தந்த அல்குல் சீதை - தேர்போன்ற அல்குலையுடைய அச்சீதை, தேவர்தம் உலகின் - தேவலோகத்திலும், இம்பர் - இவ்வுலகத்திலு முள்ள, வார் தந்த கொங்கையார்தம் - கச்சிட்ட தனத்தையுடைய மகளிரது, வயிறு - வயிற்றினால், தந்தாளும் அல்லள் - பெறப்பட்டவளுமல்லள்; (மற்று அவளது தோற்றம் எங்ஙனமெனின்,—) சங்கம் நீர் - சங்குபோல் வெண்ணிற முடைய பாற்கடலானது, தருக்கினர் கடைய - செருக்கையுடைய தேவாசுரர் கள் கடைந்ததால், தார் தந்த கமலத்தாளை - மலர்ந்த செந்தாமரைமலரில் வாழ்கிறவளான திருமகளை, தந்தது - கொடுத்ததன்றோ? அதனை வெல்வான்-

அப்பாற்கடலை வெல்லும்பொருட்டு, நிலம் - பூமி, தந்து நிரம்பிற்று - (இச் சீதையை) உண்டாக்கி நிறைவடைந்தது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

உலகத்துமகளிர்போலச் சீதை ஒரு பெண்ணின் வயிற்றினின்று பிறந்தவ ளல்லள்; பூமிதேவியிடத்தினின்று தானேதோன்றியவள் என்று சீதையின் அயோநிஜத்துவமாகிய மேன்மையை யெடுத்துக்கூறுவாள், கடல் கடைந்த காலத்தில் அது மிகஅழகிய திருமகளைத் தந்ததை நோக்கி, அதனை வெல் லும்பொருட்டு நிலம் திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வியாகும் இச்சீதையை உண்டாக்கித்தந்து மேன்மைபெற்றது என வருணனைவகையாற் கூறினாள். **தற்குறிப்பேற்றவணி.** தார் என்ற பூவின் பெயர் - இலக்கணையால், மலர்ச்சி யாகிய அதன் தொழிலையுணர்த்திற்று. 'தார்தந்த கமலத்தாள்' என்பதற்கு மாலைதரப்பெற்ற திருமகளென்றும், திருமாலுக்கு மணமாலையைச் சூட்டிய திருமகளென்றும், பொருள்கொள்ளலாம். "வருணன் வைசயந்திமாலை வழங் கினன்", "அருவிலை முத்தின்கோவை யளித்தனள் வாக்கின் செல்வி", "தேனமர் நீலமாலை செழுந்தளிர்க்கரத்திலேந்தி, வானவர் தொழுது வாழ்த்த வரன்தனை நோக்கினாளால்," "அலங்கல்சூட்டியருமறை முதலியார்பின்" என்ற பாகவதத்தால், பாற்கடலில் திருமகள் தோன்றுகையில் அவளுக்குச் சமுத்திராசன் ஒரு திவ்வியமாலையையும் சாசுவதி முத்துமாலையையும், சமர்ப்பித்ததனையும், அவள் நீலமாலையைத் திருமாலுக்குச் சூட்டியதையும் அறிக.

முதலடியில், தந்த - உவமவுருபு. சங்கநீர்-உவமத்தொகை; இனி, சங்கு களையுடைய நீரென்றும், சங்கநிதியையுண்டாக்கிய நீரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வெல்வான் - வான் விகுதி காலங்காட்டும் எதிர்கால வினை யெச்சம். உம்மை - இழிவுசிறப்போடு எச்சப்பொருளது. (எஅ)

எகூ. மீன்கொண்டோடும்வேலைமேகலையுலகமேத்தத்
தேன்கொண்டோடுங்கூந்தற்சிற்றிடைச்சீதையென்னு
மான்கொண்டோடுநீயுன்வாள்வலியுலகங்காண
யான்கொண்டோடும்வண்ணமிராமனைத்தருதியென்பால்.

(இ - ள்.) மீன் கொண்டு - மீன்களை (த் தன்னிடத்திலே) கொண்டு, ஊடாடும் - அலைவீசுகிற, வேலை - கடலையே, மேகலை - மேகலாபரணமாக வுடைய, உலகம் - நிலவுலகத்தவர்கள், ஏத்த - புகழும்படி,—தேன் கொண்டு ஊடாடும் கூந்தல் - வண்டுகள் (தமக்கு இடமாகக்) கொண்டு பயிலப்பெற்ற கூந்தலையும், சிறு இடை-சிறிய இடையையுமுடைய, சீதை என்னும் மான் - சீதையென்னும் பெண்ணை, நீ—, கொண்டு - (மனைவியாகக்) கொண்டு, ஊடாடு - (அவளுடன்) கலந்துவாழ்வாய்; உன் வாள் வலி உலகம் காண - உனது ஆயுதபலத்தை உலகத்தார் காணும்படி, யான் கொண்டு ஊடாடும்

வண்ணம் இராமனை என்பால் தருதி - நான் ஆனையாகக்கொண்டு பழகும்படி இராமனை (என்னிடம்) கொடுத்திடு; (எ - று.)

உனது வலிமையால் நீ சீதையையும் இராமனையும் கைவசப்படுத்திச் சீதையை உனக்கு உரியவளாக்கிக்கொண்டு இராமனை எனக்குஉரியவனுக்கு என வேண்டினள். இவள் அவனிடத்துக்கொண்ட வேட்கைமிகுதியை அவன் தன்னைப்பங்கப்படுத்தினபின்பும் ஒழியாமையால், உடன்பிறந்தவன் முன்னிலையிற்சொல்வதும் தவிர்வதும் உணராது தன்மனத்தினுட்கிடந்த கருத்தைப் புலப்படுத்தி இங்ஙனங் கூறினளென்க. பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலை, பூமியாகிய பெண் அணியும் இடையணியென்றல், மரபு; வடநூலாரும் 'அப்தீமேகலா' என்று பூமிக்கு ஒருபெயர் கூறுவர். மான் - உவமவாகுபெயர். ஏத்தக் கொண்டு என இயையும். (எகூ)

ஆ0. தருவது விதியேயென்றாற் றவம்பெரி துடையரேனும்
வருவதுவருநாளன்றிவந்துகைகூடவற்றோ
வொருபதுமுகமுங்கண்ணுமுருவமுமார்புந்தோள்க
ளிருபதும்படைத்தசெல்வமெய்துவதினிநீயெந்தாய்.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எனது ஐயனே! தருவது - (எவர்க்கும் எவற்றையும்) கொடுப்பது, விதியே - ஊழ்வினையே; என்றால் - ஆயினும், பெரிது தவம் உடையர் எனும் - மிக்க தவமுடையராயிருந்தாலும், (அவர்களுக்கும்), வருவது வரும் நாள் அன்றி வந்து கைகூட வற்றோ - வரவேண்டுவதொரு பொருள் வருவதற்குரிய காலத்திலே யல்லாமல் முன்புவந்து கைகூடவல்லதோ? [அன்று என்றபடி]: ஒருபது முகமும் - பத்துமுகங்களையும், இருபது கண்ணும் தோள்களும் - இருபதுகண்களையுந் தோள்களையும், உருவமும் - அழகியஉருவத்தையும், மார்பும், வலியமார்பையும், படைத்த - (நீ) அடைந்ததனாலாகிய, செல்வம்-சிறப்பை, நீ எய்துவது நீ அடைவது. இனி - இனிமேல்தான்; (எ - று.)

முற்பிறப்பிற்செய்த நல்வினையின் பயனால் நேர்தற்குரிய நன்மையும், எத்துணைப்பெருமுயற்சி செய்தபோதிலும், வருதற்குரியகாலத்திலன்றி முந்தி வாராதாம்; ஆதலின், நீ மிக்க நல்லூழை யுடையனாய் ஒப்புயர்வற்ற வடிவமைதியோடுங் கூடிப் பெருந்தவஞ்செய்தனையாயினும் உனது அவயவ சோபை வீண்படாதபடி உனக்குப் பெருநன்மை நேர்வது இனிச்சீதையைப்பெற்றபின்பேயாம் என்று கூறினள். இதற்குமுன் நீபெற்ற இன்பமெல்லாம் ஓரின்பமன்று; சீதையைப் பெற்றபின் நீ அடையும் இன்பமே இன்பம் என்றது, பின்னிரண்டடியில் விளங்கும். வரம்பில்லாத அழகுடைய சீதையின் நலத்தை நுகர்தற்கு ஒருமுகம் இருகண் இருதோள் போதாவாதலின், உனக்கு அமைந்துள்ள பத்துமுகம் இருபதுகண் இருபதுதோள் முதலியன அவளை நுகர்ந்தாலே பயன்பெற்றனவா மென்றாள். எந்தாய் -

எந்தை யென்பதன் ஈறுதிரிந்தவிளி. "ஜ்யேஷ்டப்ராதாபித்ருஸம:" ஆதலால், தமையனைத் தந்தையாக விளித்தாள். "சிறுகா பெருகா முறை பிறழ்ந்துவாரா, வுறுகாலத்து ஊற்றாகா வாமிடத்தே யாகும்" ஆதலால், "தருவது விதியே யென்றால் தவம்பெரிதுடையரேனும் வருவது வருநாளன்றி வந்துகைகூடவற்றோ" என்றாள். (அ0)

சூர்ப்பணகை 'இவளையெடுக்கையில் இது செய்யப்பட்டேன்' என்றல்.

அக. இன்னவடன்னையுன்பாலுய்ப்பலென்றெடுக்கலுற்ற, வெ
ன்னையவ்விராமன் றம்பியிடைபுகுந்திலங்குவாளான், முன்னைமூக்
கரிந்துவிட்டான்முடிந்ததென்வாழ்வுமுன்னின், சொன்னபினுயிரை
நீப்பான்றுணிந்தனெனென்னச்சொன்னாள்.

(இ - ள்.) இன்னவள் தன்னை - இத்தன்மையுடையவளான சீதையை, உன்பால் உய்ப்பல் என்று - உன்னிடத்திற் கொண்டு சேர்ப்பேனென்று கருதி, எடுக்கல் உற்ற - எடுக்கத்தொடங்கிய, என்னை —, அ இராமன் தம்பி - அந்த இராமனுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணன், இடை புகுந்து - நடுவிலே வந்துஅடுத்து,—இலங்கு வாளால் - விளங்குகிற வாட்படையால், முன்னை - முதலில், மூக்கு அரிந்து விட்டான் - (எனது) மூக்கை யறுத்துவிட்டான்; (அதனை யறுத்தபொழுதே), என் வாழ்வு முடிந்தது - எனது வாழ்க்கை முடிந்துபோய்விட்டது; (ஆயினும்), நின்முன் சொன்னபின் உயிரை நீப்பான் துணிந்தனென் - (அச்செய்தியை) உனது முன்னிலையிற் சொன்ன பின்பு என்உயிரை விடும்படி நிச்சயித்து இங்குவந்தேன், என்ன - என்று, சொன்னாள் —, (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

இராவணனுக்குத் தன்னிடத்தில் துரபிப்பிராய முண்டாகாமல் நல்ல எண்ணமே மிகுதற்பொருட்டும், அவர்களிடத்திற் கோபமுண்டாதற் பொருட்டும், இங்ஙனம் பொய்யாகக் காரணங்கற்பித்துக்கூறினாள். கீழ்க் கரனுடன் கூறுமிடத்தும் "கண்டுநோக்கருங் காரிகையாடனைக், கொண்டுபோவ லிலங்கையர்கோக் கெனா, விண்டுமேல்விழுந்தேனை வெகுண்டவர், துண்டமாக்கினர் மூக்கெனச் சொல்லினாள்" என்றமை காண்க. 'முன்னைமூக்கு' என்பதற்கு - சிறந்தமூக் கென்றும், முற்பட்டுத்தோன்று முறுப்பாகிய மூக் கென்றும், 'முன்னின்' என்பதற்கு - ஆலோசிக்குமிடத்து என்றும், 'என் வாழ்வும் முடிந்தது' என எடுத்து - மூக்கு அறுபட்டபோதே எனது வாழ்க்

கையும் அழிந்தது என்று உரைத்து, உன்னின் என்பதற்கு - உன்னிடத்தில் என்றும் உரைப்பாரு முளர். நீப்பான் - பான்விகுதி காலங்காட்டும் எதிர் கால வினையெச்சம், உய்ப்பல், அல் - தன்மையொருமை விகுதி. (அக)

அதுகேட்டு இராவணன் மிக்ககாமமடைதல்.

அஉ. கோபமுமறனுமானக்கொதிப்புமென்றினையவெல்லாம்
பாபநின்றிடத்துநில்லாப்பெற்றிபோற்பற்றுவிட்ட
தீபமொன்றொன்றையுற்றாலென்னலாஞ்செயலிற்புக்க
தாபமுங்காமநோயுமாருயிர்கலந்தவன்றே.

(இ - ள்.) எல்லாம்-(நன்மைகள்) யாவும், பாபம் நின்ற இடத்து - தீவினை நிலைத்தஇடத்தில், நில்லா - நிலைப்படாத, பெற்றி போல் - தன்மை போல, கோபமும் மறனும் மானம் கொதிப்பும் என்று இனைய - கோபமும் வீரமும் மானத்தாலாகிய மனக்கொதிப்பும் என்ற இவைகள், பற்று விட்ட - (காமம் மிக்க இராவணன்மனத்தில்) தொடர்பு ஒழிந்தன [நிலைப்படாவாயின]; தீபம் ஒன்று ஒன்றை உற்றால் என்னல் ஆம் செயலின் - ஒருதீபம் மற்றொரு தீபத்தை யடைந்தாற்போன்றதென்று சொல்லத்தக்க தன்மையாக, புக்க - வந்துபுகுந்த, காமம் நோயும்—, தாபமும் - (அதனாலாகிய) தபிப்பும், ஆர் உயிர்கலந்த - (அவனுடைய) அரியஉயிரிற் சேர்ந்திட்டன; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை உறுப்பறுபட்ட செய்தியை யுணர்ந்தவுடன் அவனுக்கு உண்டான கோபம் வீரம் மனக்கொதிப்பு என்றவையாவும், சூர்ப்பணகை சீதைவிஷயத்தில் உண்டாக்கிய காமநோய் புகுந்தமாத்திரத்தில் ஒழிந்திட்டன: ஒன்றினின்று ஒன்று பற்றிப் பின்பு இரண்டுமாய் எரிகிற தீபங்கள் போல, காமமும் அதனாலான தாபமும் மிக்கு அவன்மனத்தோடு உயிரையும் வருத்தத்தொடங்கின என்பதாம். வீரரசமும் ரௌத்திரரசமும் சிருங்கார ரசத்தினால் அடங்கிப்போன தன்மையை வெளியிட்டார். காமம் - சிற்றின்ப விருப்பம்; அதனை நோ யென்றார், வேதனைவிளைத்தலால். கோபம், பாபம், தீபம், தாபம், காமம் - வடசொற்கள். இனைய - பெயர். 'இனைய வெல்லாம்' என்று எடுத்து, இவையாவும் என்று உரைத்து, 'பாபம் நின்றிடத்து நில்லாப் பெற்றிபோல்' என்பதற்கு-தீவினை நிலைத்த இடத்தில் நிலைகொள்ளாத செல்வம் போலவென்று உரைப்பாரு முளர்; பெற்றி - பெறு. மாநம்-வடசொல்; மானமாவது எப்பொழுதும் தம்நிலையினின்று தாழாமையும், ஊழ்வினையால்

தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமு மாம்; அப்பொழுதே, யெனினுமாம். (அஅ)

இதுமுதல் எண்பத்தைந்துகவிகள் இராவணனதுகாமவேதனையைக்கூறும்.

அக. கரனையுமறந்தான்றங்கைமூக்கினைக்கடிந்துநின்ற
னுரனையுமறந்தானுற்றபழியையுமறந்தான்வெற்றி
யரனையுங்கொண்டகாமனம்பினான்முன்னைப்பெற்ற
வரனையுமறந்தான்கேட்டமங்கையைமறந்திலாதான்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது இராவணன்), கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான்- (சூர்ப்பணகை சொல்லத் தான்) கேட்டுணர்ந்த சீதையாகிய பெண்ணை மாத்திரமே மறவாதவனாய், கரனையும் மறந்தான் - (தம்பியாகிய) கரன் இறந்து போனதையும்மறந்திட்டான்; தங்கை மூக்கினை கடிந்து நின்றான் உரனையும் மறந்தான் - தங்கையினது மூக்கை யறுத்து நின்ற வீரனுடைய வலிமையையும் மறந்துவிட்டான்; உற்ற பழியையும் மறந்தான் - (அதனால் தனக்கு) சேர்ந்த பழிப்பையும் மறந்தொழிந்தான்; அரனையும் வெற்றி கொண்ட காமன் அம்பினால் - சிவபிரானையுஞ் சயித்த மன்மதனது பாணத்தால், முன்னை பெற்ற வரனையும் மறந்தான் - முன்பு தான் பெற்றுள்ள சிறந்தவரபலத்தையும் மறந்துபோனான்; (எ - று.)

காமனம்பினால் மறந்தானென்றது இவையும், காமத்தால் சீதையாகிய ஒரு பொருளையொழிய மற்றவையனைத்தையும் மறந்தனனென்பதாம். மன்மதன் சிவபிரானது தவத்துக்கு இடையூறுசெய்யத்தொடங்கி அப்பிரானால் எரிக்கப் பட்டபோதிலும், அப்பெருமான் பார்வதியை மணஞ்செய்யும்படியும், மற்றும் அவளைத் தனதுஉடம்பில் ஒருபகுதியிலே இடங்கொடுத்து வைத்திடும் படியும் செய்தமை பற்றி, 'வெற்றி யரனையுங் கொண்ட காமன்' என்றார். அவனுடைய அம்பு - தாமரைமலர், மாமலர், அசோகமலர், முல்லைமலர், நீலமலர் என்பன. இவற்றின் குணம் - முறையே சிந்தை, நிறவேறுபாடு, வெறுப்பு, படுக்கை, மரணவேதனை என்பவற்றை விளைத்தலாம். அரனையும் என்ற உம்மை - அப்பிரானது யோகமகிமையை உணர்த்தி உயர்வுசிறப்பாம். 'முன்னைப்பெற்ற வரனையும் மறந்தான்' என்பதற்கு - முன்பு தான்பெற்ற சாபத்தையும் மறந்தானென்று உரைப்பாரு முளர்; வேதவதியும் அரம்பையும் முதலிய சிலர் இராவணனை 'இனி நீ ஒருத்தியை வலியக்கற்பழிக்கத்தொடங்கின் அழிக்

திடுவாய் என்று சபித்துள்ளாராதலால், அதனையும் மறந்து சீதையை வலி யச் சென்றுக்கொள்ளக்கருதின னென்றவாறு. ஊரன், வான் - போலி. கேட்ட மங்கை - கேட்கப்பட்ட மங்கை; செய்வினை செயப்பாட்டுவினைப்பொருளது.

அச. சிற்றிடைச்சீதையென்னுநாமமுஞ்சிந்தைதானு
முற்றிரண்டொன்றாய்நின்றாலொன்றொழித்தொன்றையுன்ன
மற்றொருமனமுமுண்டோமறக்கலாம்வழிமற்றியாதோ
கற்றனர்ஞானமின்றேற்காமத்தைக்கடக்கலாமோ.

(இ - ள்.) சிறு இடை சீதை என்னும் நாமமும் - சிறிய இடையை யுடைய சீதை யென்கிற பெயரும், சிந்தைதானும் - (இவனது) மனமும், இரண்டு - (ஆகிய) இரண்டுபொருள்களும், ஒன்று ஆய் உற்று நின்றால்-ஒன்றாய்ப் பொருந்தியிருந்தால், ஒன்று ஒழித்து ஒன்றை உன்ன - (அவற்றுள்) ஒன்றாகிய சீதையை நீக்கி மற்றொருபொருளை நினைப்பதற்கு, மற்று ஒரு மனமும் உண்டோ - வேறொருமனமும் உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (ஆதலால்), மறக்கல் ஆம் வழி மற்று யாதோ - (அவளை) மறக்கத்தக்க வழி வேறு எதுவோ? [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; கற்றனர் - படித்தவர்களுக்கும், ஞானம் இன்று எல் - தத்துவஞான மில்லையானால், காமத்தை கடக்கல் ஆமோ - (அவர்களால்) காமத்தை வெல்லமுடியுமோ? [முடியாதென்றபடி]; (எ - று.)

உள்ளது ஒருமனம்; அதுவோ சீதைபெயரோடு ஒற்றுமையடைந்து விட்டது; இப்படி அது லயப்பட்டிருக்கையில் வேறுபொருளைநினைக்க வேறுமனம் இல்லை யாதலால், அவன் சீதையையொழிய மற்றையெல்லாவற்றையும் மறக்கும்படி யாயிற்று: சீதையைத் தான் மறந்து விடலாகாதோ வெனின்,—எவ்வளவுகற்றவர்க்கும் தத்துவஞானமில்லையாயின் காமத்தை வெல்லமுடியாதாதலால், அவன் மிகவுங்கற்றவனாயினும் மெய்யுணர்வு இலனாதலால், அவளை மறக்கமாட்டாதவனாயினான் என்பது, கருத்து. ஈற்றடி - பொதுப்பொருளாய் நின்று, இராவணன் சீதையை மறந்திடாமையாகிய சிறப்புப்பொருளை நன்கு விளக்குதலால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. நாமம், ஜ்ஞாநம் - வடசொற்கள். ஞானமாவது - முத்திநிலையையும், மற்றைப்பிரபஞ்சநிலைகளையும் சந்தேகவிபரீதங்களின்றி உள்ளபடியறிதல். இப்பாட்டின் ஈற்றடியை, பாலகாண்டத்தில் "பெண்கள்பால் வைத்த நேயம் பிழைப்பரோ சிறியோர் பெற்றால்" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. (அச)

அரு. மயிலுடைச்சாயலாளைவஞ்சியாமுன்னநீண்ட
வெயிலுடையிலங்கை நாதனிதயமாஞ்சிறையில்வைத்தா
னயிலுடையரக்கனுள்ளமவ்வழிமெல்லமெல்ல
வெயிலுடைநாளிலுற்ற வெண்ணெய்போல்வெதும்பிற்றன்றே.

(இ - ள்.) மயில் உடை சாயலாளை - மயிலின் சாயல்போன்ற சாயலுடைய சீதையை, நீண்ட எயில் உடை இலங்கை நாதன் - உயர்ந்தமதிற்காவலையுடைய இலங்கைக்குத் தலைவனான இராவணன், வஞ்சியா முன்னம் - வஞ்சித்துக்கவர்ந்துபோதற்கு முன்னமே, இதயம் ஆம் சிறையில் வைத்தான் - தனது மனமாகிய சிறைச்சாலையினிடத்தே அடக்கிவைத்தான்; (அதனால்), அயில் உடை அரக்கன் உள்ளம் - வேற்படையையுடைய இராவணனது மனம், அவழி - அப்பொழுது [அல்லது அவ்விடத்து], வெயில் உடை நாளில் உற்ற வெண்ணெய் போல் - வெயிலையுடையபொழுதிற் பொருந்திய வெண்ணெய் போல, மெல்ல மெல்ல வெதும்பிற்று - படிப்படியாய் வெப்பங்கொண்டு உருகிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

வஞ்சிய முன்னம் - வஞ்சித்து எடுத்துச்சென்று இலங்கையில் அசோகவனத்திற் சிறைவைத்தற்கு முந்தியே என்றபடி. இதயமாஞ் சிறையில் வைத்தான் - தன்மனத்தில் நீங்காமற் கொண்டான் என்றபடி. வெயிலுடை நாளி லுற்ற வெண்ணெய்-நல்லவெயிலில் வைக்கப்பட்ட வெண்ணெய் என்றபடி. வெண்ணெய் - உருக்காநெய். "சாயல் மென்மை" என்ற தொல்காப்பியத்தால், சாயலென்பது - மென்மைப்பொருளை யுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல் என்றும், அது ஐம்பொறியால் நுகரப்படும் ஐவகைமென்மைக்கும் பொதுவாமென்றும் உணர்க 'மயிலுடைச்சாயலாள்' என்றவிடத்து, சாயல் - ஒளியாற் பிறந்த மென்மை. இதயம் - ஹ்ருதயம். வெயில் - வெம்மையுடைய தெனக் காரணக்குறி; வெம்மை யென்னும் பகுதி, வெய் எனவிகாரப்பட்டது; இல் - பெயர்விகுதி. (அரு)

அசு. விதியதுவலியினானுமேலுளவிளைவினானும்
பதியுறுகேடுவந்துகுறுகியபயத்தினானுங்
கதியுறுபொறியினவெய்யகாமநோய்கல்விநோக்கா
மதியிலிமறையச்செய்ததீமைபோல்வளர்ந்ததன்றே.

(இ - ள்.) விதியது வலியினானும் - ஊழ்வினையினுடைய வலிமையாலும், மேல் உள விளைவினானும் - இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களாலும், பதி உறு கேடு வந்து குறுகிய பயத்தினானும் - அவ்விலங்கைநகரம் அடைய வேண்டிய தீமை வந்துசமீபித்துள்ளதன் பயனாலும்,—வெய்ய காமம் நோய் - கொடியகாமநோயானது, கல்வி நோக்கா மதியிலி மறைய செய்த தீமைபோல் - வித்தையை உணராத அறிவிலா னொருவன் பிறர்காணாதிருக்குமாறு மறைவாகச்செய்த பொல்லாங்கு போல, கதி உறு பொறியின் - (புலன்நுகர்தலில்) வேகம்பொருந்திய (இராவணனுடைய) இந்திரியங்களிலே, வளர்ந்தது - வளர்ந்திட்டது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

கல்விஞானமில்லாத பேதை தீவினையை மறைவாகச் செய்தாலும் அது மறைபடாமல் தெய்வத்தால் அறியப்பட்டுப் புலனாய் விடுதல்போல, இராவணனது காமநோய் முதலில் மனத்தில் நிலைத்ததாயினும் பின்பு பஞ்ச இந்திரியங்களிலும் பரவி வெளிப்படலாயிற்று என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. இப்படி அவனுக்குக் கொடியகாமம் வளர்ந்ததற்குக் காரணத்தை, முன்னிரண்டடியால் விளக்கினார். விதி - இருவினைப்பயன் செய்தவுயிரையே சென்று அடையும் நியதி. 'ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந்தான் முந்துறும்'' என்றதனால், ஊழின் தவறாதவலிமையை யறிக. மேலுள்விளைவு - தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையின்படியும், எம்பெருமானுடைய சங்கற்பத்தின் படியும், வேதவதியின் சாபத்தின்படியும், அநரண்யனது சாபத்தின்படியும் சீதையைக்கவர்ந்ததன் நிமித்தம் இராவணன் இராமனால் அழியவேண்டியமை. பதியுறு கேடு வந்து குறுகிய பயம் - நந்தியினது சாபத்தின்படி வானரரால் இலங்கையழிய வேண்டியமை. 'கதியுறுபொறியின்' என்பதற்கு - வேகம்பொருந்திய யந்திரம்போல என்று உரைப்பாரு முளர். கல்விகற்று அதன் அறிவால் விதிவிலக்குகளை நோக்குத லில்லாதவனே தீவினைசெய்தல் பெரும்பான்மையென்பது பட, 'கல்விநோக்கா மதியிலி மறையச்செய்ததீமை' என்றார். (அசு)

அஎ. பொன்மயமான நங்கைமனம்புகப்புன்மைபூண்ட

தன்மையோவரக்கன்றன்னையயர்த்ததோர்தகைமையாலோ

மன்மதன்வாளிதூவிநலிவதோர்வலத்தனானான்

வன்மையைமாற்றுமாற்றல்காமத்தேவதிந்ததன்றே.

(இ - ள்.) பொன் மயம் ஆன நங்கை - (மிக்கவொளியால்) பொன்மயமான வள்போலுள்ள சீதை, மனம் புக - தன்மனத்திலே புகுந்ததனால், புன்மை பூண்ட தன்மையோ - (அவ்விராவணன்தான்) சிறுமையடைந்திட்டதனலோ? (அன்றி), அரக்கன் - அவ்விராவணன், தன்னை அயர்த்தது ஓர்தகைமையாலோ - தன்னைத் தான் மறந்ததொரு தன்மையினாலோ, மன்மதன் வாளிதூவி நலிவது ஓர் வலத்தன் ஆனான் - மன்மதன் அம்புகளை மேலெய்து (அவ்விராவணனை) வருத்தத்தக்க வல்லமையுடையவனாயினான்; வன்மையைமாற்றும் ஆற்றல் - எல்லாவல்லமையையும் நீக்கிவிடும்படியான திறமை, காமத்தே வதிந்தது அன்றே - காமத்தினிடத்திலே பொருந்தியதன்றோ? (எ - று.)

பலவகை வலிமைகளையும் மிகுதியாகப் பெற்றுள்ள இராவணனை மன்மதன் எளிய மலரம்புகளால் நலியுந்திறத்தவனானதற்கும், எல்லாத்தேவர்களும் இராவணனால் அச்சுறுத்தப்பட்டு ஒடுங்கிக்கிடக்கையில் காமதேவன் அவனை வருத்துபவனானதற்கும் காரணங் கூறுபவராய், 'பொன்மயமான ஒரு மங்கையை விரும்பியகாரணத்தால் அவன் சிறுமைப்பட்டதனாலோ, அவளையே நினைத்தலால் அவன் தன்னை மறந்திட்டதனாலோ, 'மன்மதன் அவனை வருத்தினன்' என்றார். இராவணன் இங்ஙனம் வலியொடுங்கினானென்ற சிறப்புப்பொருளை உலகத்தில்எத்திறத்தோருடையஎத்துணைவலிமையையும் அழிக்கத்தக்க சக்தி காமத்தினிடத்திலே குடிகொண்டதன்றோ, என்ற பொதுப் பொருள் கொண்டு விளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. (அஎ)

உடனே இராவணன் சபையைவிட்டுத் தன்மனையினுள்ளே செல்லுதல்.

அஅ. எழுந்தனனிருக்கைநின்றாண்டேழுலகத்துளோரு
மொழிந்தனராசியோசைமுழங்கினசங்கமெங்கும்
பொழிந்தனபூவின்மாரிபோயினர்புறத்தோரெல்லா
மழிந்தழிசிந்தையோடுமாடகக்கோயில்புக்கான்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, இருக்கைநின்று எழுந்தனன் - (இராவணன் தான்வீற்றிருந்த) சிங்காசனத்தைவிட்டு எழுந்திருந்தான்; (அப்பொழுது), ஏழ் உலகத்து உளோரும் - ஏழுலோகங்களிலுள்ளவர்களும், ஆசிமொழிந்தனர் - வாழ்த்துக் கூறினார்கள்; சங்கம் - சங்கவாத்தியங்கள், எங்கும் - எவ்விடத்திலும், ஓசை முழங்கின - பேரொலியுண்டாக ஒலித்தன; பூவின் மாரி - புஷ்பவருஷங்கள், பொழிந்தன - (அவன்மேற்) சொரிந்தன; புறத்தோர் எல்லாம் - பக்கங்களிலுள்ளார் யாவரும், போயினர் - விலகிச்சென்றார்கள்; (இராவணனும்), அழிந்து அழி சிந்தையோடும் - மேல்மேலழிகிற மனத்துடனே, ஆடகம்கோயில் புக்கான் - பொன்மயமான (தனது) மாளிகையினுட் புகுந்தான்; (எ - று.)

பல அரசர்கள் முதலியோர் கூடியுள்ள சபையிலே தனது காமநோய் வெளிப்படுதல் தனது இறைமைக்குணங்களுக்கு இழுக்கா மென்று கருதுத லாலும், இக்காமநோயைத் தணித்தற்கும் சீதையைப் பெறுதற்குஞ் செய்ய வேண்டிய முயற்சியைக் குறித்துத் தனியே ஆலோசித்தற்காகவும், உடனே சபையை நீங்கித் தான் மாளிகை சென்று சேர்ந்தா னென்க.

'புறத்தோரெல்லாம் போயினர்' என்பதற்கு - வெளியிலிருந்துவந்தவரெல் லோரும் தந்தமிடத்துக்குச் சென்றார்களென்றும் உரைக்கலாம். எல்லாம் என் பது-இருதிணைக்கும் பொது. 'அழிந்திழிசிந்தை' என்றும் பாடமுண்டு. ஆடகம் - ஹாடகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இது, நால்வகைப்பொன்களி லொன்று; மற்றவை - கிளிச்சிறை, ஜாதரூபம், ஜாம்பூநதம் என்பன. கோயில் என்ற பெயர் கோ + இல் எனப்பிரிந்து, சிறந்தஇடமென்றும், அரசனது இடமென் றும் பொருள்படும்; கோவில் எனப் பொதுவிதியால் வகரம்பெற்று வாற்பாலது கோயில் என யகரம் பெற்றுவருதல் இலக்கணப்போலி. (அ௪)

இனி இராவணனது காமநோய்முதிர்ச்சி.

அரு. பூவினால்வேய்ந்துசெய்தபொங்குபேரமளிகொங்கைத்
தேவிமார்குழுவுநீங்கச்சேர்ந்தனன்சேர்தலோடு
நாவிநாறோதிநவ்விநயனமுங்குயமும்புக்குப்
பாவியாக்கொடுத்தவெம்மைபயப்பயப்பரந்ததன்றே.

(இ - ள்.) (தனது மாளிகைக்குச் சென்றவுடன் இராவணன்), கொங்கை தேவிமார் குழுவும் நீங்க - (பருத்த) தனங்களையுடைய தன் மனைவிமாரது கூட்டம் தன்னைச்சேர்த லில்லாதபடி, (தனியே), பூவினால் வேய்ந்து செய்த பொங்கு பேர் அமளி - மலர்களாலமைத்துச்செய்யப்பட்ட விளங்குகிற பெரிய படுக்கையை, சேர்ந்தனன் - சேர்ந்தான்; சேர்தலோடும் - (அங்ஙனம்) சேர்ந்த வுடனே, நாவி நாறு ஓதி நவ்வி - கஸ்தூரிப்புழுகு வாசனைவீசப்பெற்ற கூந்தலை யுடைய மான்பேடுபோன்ற சீதையின், நயனமும் - கண்களும், குயமும் - தனங்களும், பாவியா - (அவனால்) இடைவிடாது நினைக்கப்பட்டு, புக்கு - (அவன்மனத்தினுட்) புகுந்து, கொடுத்த - (அவனுக்குத்) தந்த, வெம்மை - தாபமானது, பய பய பரந்தது - வரவர அதிகப்பட்டது; (எ - று.)

தனது காமதாபம் பிறர்க்குப் புலனாகக்கூடா தென்ற நோக்கத்தோடு இராவணன் சென்றபொழுது வழக்கப்படி தன்னைத்தொடர்ந்து வந்த தன் மனைவியர்களையெல்லாம் தான் சீதையினிடத்துப் புதிதாகக்கொண்ட மோகத் தின் மிகுதியால் உபேக்ஷித்து அவர்களை உடன்வரவேண்டா மென்று விலக்கி

அவர்கள் சேர்க்கையொழிந்து தனியே தாபந்தீர்தற்பொருட்டு மலர்களைப் பரப்பி யடுக்கியமைக்கப்பட்ட படுக்கையைச் சேர்ந்தான்; அங்ஙனம் தனிமைப்பட்டவுடன் இயல்பாகக் காமதாபம் விஞ்சிய வகையைப் பின்னிரண்டடிகளில் விளக்குகிறார்; இவன் தனிப்பட்டவுடன் சீதையின் கண்களையும் தனங்களையும் இடைவிடாது சிந்திக்கச்சிந்திக்க அவை இவன்மனத்திலூன்றித் தாபத்தை விளைத்து அதனை வரவர மிகுவித்தன வென்க. குழுவு, உ - சாரியை. நவ்வி - உவமவாகுபெயர். நயனம், குயம் - நயநம், குசம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. பாவியா - பாவ மென்னும் வடமொழியடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; செய்வினை செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில் வந்தது. பயப்பய - பையப்பைய என்பதன் போலி; இக்குறிப்பு வினையெச்சவடுக்கு - மெல்லமெல்ல எனப் பொருள்படும். பைய - மந்த மென்னும் பொரு ளுணர்த்தும் பையென்பத னடியாப் பிறந்தது. 'பாவியாற்கொடுத்த' என்று பாடமோதி, தீச்செயலுடையவளான சூர்ப்பணகையினால் மூட்டப்பட்ட என்று உரைப்பாரு முளர். 'நாவிநாறோதி' என்பதைச் சீதைக்கு அன்மொழித்தொகையாக்கி, நவ்விநயனம் மான்விழி போன்ற விழி யென்றலு மொன்று. தேவி-ஈயீறு இகரமான வடசொல்.()

வேறு.

௬0. நூக்கலாகலாதகாதனூறுநூறுகோடியாப்
பூக்கவாசவாடைவீசுசீதநீர்பொதிந்தமென்
சேக்கைவீகரிந்துதிக்கயங்களெட்டைவென்றதோ
ளாக்கைதீயவுள்ளநையவாவிவேவதாயினன்.

(இ - ள்.) நூக்கல் ஆகலாத - தள்ளிவிலக்கமுடியாத, காதல் - காமவாசையானது, நூறு நூறு கோடி ஆ பூக்க - மிகப்பலமடங்காக வளர, (அதனால்), வாசம் வாடை வீசு சீதம் நீர் பொதிந்த மெல் சேக்கை வீ - நறுமணமுடைய இளங்காற்றால் வீசப்பட்ட குளிர்ந்தபனிநீர் பொருந்தப்பெற்ற மெல்லிய படுக்கையாக அமைந்துள்ள மலர்கள், கரிந்து - கருகி, திக் கயங்கள் எட்டை வென்ற தோள் ஆக்கை தீய - எட்டுத்திக்கியானைகளையுஞ்சயித்த தோள்களையுடைய தனதுதேகம் தீந்துபோகவும், உள்ளம் நைய - மனம் அழுங்கவும், ஆவி வேவது ஆயினன் - (இராவணன் தனது) உயிரும் தவிக்கும்படியானான்; (எ - று.)

நூக்கலாகலாத என்ற அடைமொழி, காமத்தினது விலக்குதற்கரிய இயல்பை விளக்கும். நூறுநூறுகோடி என்றது, அளவிறந்தமையைக் குறித்தது. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். இராவணனுக்கு அஞ்சி வாயுதேவன் மந்தகதியாக வந்து அவனுக்கு உபசாரமாக அவனது மலர்ப்படுக்கையின்மேல் குளிர்ந்த பனிநீரைத் தெளிக்கிற தன்மை, 'வாசவாடைவீசுசீதநீர்பொதிந்த மென்சேக்கை' என்றதனால் வெளியாம்; அப்படி செயற்கைக்குளிர்ச்சிபெற்று இயற்கையிலும் தேனினாற் குளிர்ந்துள்ள மலர்களும் அவனுடம்பு பட்டமாத்திரத்தில் அதன் காமதாபத்தாற்கருகின என்க.

சீதம்; திக்கஜம் - வடசொற்கள். 'தோள் ஆக்கை' என்பதற்கு - தோளும் மற்றவுடம்பும் என்று பொருள்கொள்வர். ஆக்கை - காரணக்குறி. வடதிசைக்காற்றை யுணர்த்தும் வாடையென்ற சிறப்புப்பெயர் - இங்கே பொதுப்பெயர்த்தன்மைப்பட்டுக் காற்றுமாத்திரத்தை யுணர்த்திற்றென்க; இனி, வாடை யென்பது - வடக்கிற்செல்வதெனத் தென்றலுக்கு ஒரு ஏதுப்பெயருமாம்.

இது முதல் ஆறுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று விளச்சீரும், மற்றையாறும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள்; இப்படிப்பட்டவற்றைச் சந்தவிருத்தமென்பது சந்தப்போலியா யிருத்தல் மாத்திரத்தைக்கொண்டேயென அறிக. குழிப்புக்கு ஒத்துவருவனவே, சந்தவிருத்தமென்றற்குப் பொருத்தமுடையன. இனி, இவற்றை, முதலாறுசீர்களையும் மூன்று பெருஞ்சீர்களாகப் பிரித்துக் கலிவிருத்தமென்னவேண்டுமென்பது, ஒருசாரார் கொள்கை.

பாலகாண்டத்தில் கார்முகப்படலத்தில் பிராட்டியின் காமவேதனையை வருணித்தவிடத்தும், நைடதத்தில் கைக்கிளைப்படலத்தில் தமயந்தியின் காமவேதனையை வருணித்தவிடத்தும் இவ்வகைவிருத்தமே உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளமை ஊன்றியுணர்தற்பாலது. (கூ0)

கூசு. தாதுகொண்டசீதமேவுசந்துசந்தமென்றளிர்ப்
போதுகொண்டடுத்தபோதுபொங்குதீமருந்தினால்
வேதுகொண்டதென்னமேனிவெந்துவெந்துவிம்முதீ
யூதுவன்றுருத்திபோலுயிர்த்துயிர்த்துயங்கினன்,

(இ - ள்.) சீதம் மேவு - குளிர்ச்சி பொருந்திய, சந்து - சந்தனத்தையும், சந்தம் மெல் தளிர் - அழகிய மென்மையான இளந்தளிர்களையும், தாது கொண்ட போது - மகரந்தப்பொடிகளைக் கொண்ட புஷ்பங்களையும், கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, அடுத்த போது - (அகப்பரிவாரமகளிர் சைத்தியோபசாரஞ் செய்தற்குச்) சமீபித்தபொழுது, (இராவணன்), பொங்கு தீ மருந்தினால் வேதுகொண்டது என்ன - மிகுகிற நெருப்பாகிய மருந்தைக்கொண்டு வேது பிடித்தாற்போல, மேனி வெந்து வெந்து - உடம்பு மிகவும் தாபமடையப்பெற்று, விம்மு தீ ஊது வல் துருத்தி போல் - எழுந்துசொலிக்குந்தன்மையதான நெருப்பை யூதுகிற வலிய துருத்தி போல, உயிர்த்து உயிர்த்து - உஷ்ணமாக மேன்மேற் பெருமூச்சு விட்டு, உயங்கினன் - வருந்தினன்; (எ - று.)

இயல்பில் குளிர்ச்சிதரும் பொருள்கள் யாவும் காமநோயுற்றார்க்கு அத்தாபத்தை யடக்கமாட்டாமையோடு அதனை மிகுவிக்குந்தன்மையனவுமாகுதலால், சீதளோபசாரமாக எடுத்த சந்தனம் முதலியவற்றால் வேதுகொண்டாற்போல அதிகதாபமுற்றனன் என்றார். சிலநோய்கள் நீங்குதற்பொருட்டு அனலைக்கொண்டு வேதுபிடிப்பது வைத்தியமுறைகளு ளொன்றாதலால், 'பொங்குதீ மருந்து' என்றார். வேது - வெய்து; வெம்மையென்

னும் பண்படியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். வெந்து வெந்து, உயிர்த்து உயிர்த்து, அடுக்குகள் - மிகுதிப்பொருளன. விம்மு என்பதைத் துருத்திக்கு அடைமொழியாக்கி, (காற்று உட்புகுதலால்) பூரித்துப் பருக்குந்தன்மையுள்ள வென்றும் உரைக்கலாம். துருத்தி உவமை, அதிகதாபத்தோடு பெருங்காற்றை வெளிவிடுதற் கென்க. தாது கொண்ட என்பதைச் சந்து என்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, பலவகை வாசனைப்பொடிகளைக் கொண்ட கலவைச் சந்தனமென்று உரைப்பினு மமையும். சந்து - சந்தனமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. போது என்ற சொல் இரண்டனுள், பின்னது - பொழுது என்றதன் மரூஉ. (௯௧)

௯௨. தாவியாதுதீதெணுதுதையலாளைமெய்யுறப்
பாவியாதபோதிலாதபாவிமாழைப்பானல்வேல்
காவியானகண்ணிமேனிகாணமூளுமாசையா
லாவிசாலநொந்துநொந்தழுங்குவானுமாயினான்.

(இ - ள்.) தாவியாது - (சபலமான மனத்தை) ஒருநிலைப்படுத்தமாட்டாமலும், தீது எணாது - (பிறன்மனைநயத்தால்) தீயசெயலென்று கருதாமலும், தையலாளை மெய் உற பாவியாத போது இலாத - அழகிய சீதையைத் தன்மனத்திலே பொருந்தநினைத்தல் செய்யாத சமயமில்லாத [எப்பொழுதும் மனத்தில் இடைவிடாது சிந்திக்கிற], பாவி - பாவத்தையுடையவனான இராவணன்,—மாழை பானல் வேல் காவி ஆன கண்ணி - மாவடு கருநெய்தல் மலர் வேலாயுதம் நீலோற்பலமலர் என்னும் இவை போன்ற கண்களையுடைய சீதையினது, மேனி - உடம்பை, காண - பார்ப்பதற்கு, மூளும் - மேல்மேலெழுகிற, ஆசையால் - ஆசையினால், ஆவி சால நொந்து நொந்து - உயிர் மிகவும்வருந்தி, அழுங்குவானும் ஆயினான் - துன்பப்படுபவனுமாயினான்; (எ - று.)

கருங்குவளை, நீலோற்பலம், கருநெய்தல் என்பவை - ஒருபொருட்பன்மொழியாக வழங்குமாயினும் இம்மூவகையும் ஒன்றோடொன்று சிறிதுவேறுபாடுள்ள நீர்ப்பூக்களின் சாதிபேதமாக வழங்குதலும் உண்டாதலின், பானல் காவி என்ற இரண்டையும் ஒருங்கே கூறினர்; பாலகாண்டத்தில் "படர்பூங்குவளைநாண்மலரோ நீலோற்பலமோ பானலோ" என்றமை காண்க. இனி, பானல் என்பதற்கு - கடலென்று உரைப்பாருமுளர். மாம்பிஞ்சினுட்பிளவு, கண்ணுக்கு வடிவில் உவமை; "வடுப்பிளவனைய கண்ணாள்", "மாவடுமருட்டு நோக்கின் மதிமுகமழைக்கண்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். பானலும், காவியும் - கருநிறத்துக்கும், மென்மையழகுகளுக்கும், கடல் - பரப்புக்கும் உவமையாம். தாவியாது என்ற எதிர்மறைவினையெச்சத்தில், பகுதியாகிய தாவி என்பது - ஸ்தாபி என்ற வடசொல்லின் திரிபு. யாது தீது எணாது தாவி என்று எடுத்து, யாது தீங்கு நேர்வதோ என்று அஞ்சாமல் அபேக்ஷைசெலுத்தி என்றும், தா யாது தீது (யாது) எணாது என்று எடுத்து - இதனால்வரும் பழிப்பு எதுவோ? பாவமெதுவோ?

என்று ஆராயாமலும் என உரைப்பாரு முளர். இரண்டாவது உரைக்கு, தா - குற்றம்: உரிச்சொல்; இ - சாரியை. பிரதானமான அகத்துறுப்பாதலால், மனம், 'மெய்' எனப்பட்டது. 'மெய்யுறப் பாவியாதபோ திலாத' என்பதற்கு - உடம்பைத் தழுவும்படி [ஆலிங்கனஞ் செய்யும்படி] கருதாத சமய மில்லாத என்று உரைப்பினுமாம். கண்ணி, இ - பெண்பால்விகுதி. பாவி - பாபீ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. (கூஉ)

கூங. பரங்கிடந்தமாதிரம்பரித்தபாழியானையின்
கரங்கிடந்தகொம்பொடிந்திரங்கவென்றகாவலன்
மரங்குடைந்ததும்பிபோலநங்கன்வாளிவந்துவந்
துரங்குடைந்துநொந்துநொந்துளைந்துளைந்தொதுங்கினன்.

(இ - ள்.) பரம் கிடந்த - பாரம்தங்கிய, மாதிரம் - திக்குக்களை, பரித்த- சுமந்த, பாழி - வலிமையையுடைய, யானையின் - யானைகளின் [திக்கஜங்களினுடைய]; கரம் - துதிக்கையினிடத்து, கிடந்த-பொருந்திய, கொம்பு- தந்தங்கள், ஒடிந்து - ஒடிய, (அதனால்), இரங்க - (அவ்வானைகள்) வருந்தும்படி, வென்ற - (அவற்றைச்) சயித்திட்ட, காவலன் - அரசனாகிய இராவணன்,—மரம் குடைந்த தும்பி போல் - மரத்தைக்குடைகிற வண்டு போல, அநங்கன் வாளி வந்து வந்து உரம் குடைந்து - மன்மதபாணங்கள் மேன்மேல்வந்து (தனது) மார்பைத் துளைக்க (அதனால்), நொந்து நொந்து- மிகவுங் காமநோயுற்று, உளைந்து உளைந்து - மிகவும் வருந்தி, ஒதுங்கினன்- ஒடுங்கினன்; (எ - று.)

ஒடிந்து, குடைந்து என்றவை - காரணப்பொருள்கொண்டு இறந்த காலத்தில் வந்த 'ஒடிய', 'குடைய' என்னும் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. தும்பி - வண்டின் சாதிபேதங்களில் ஒன்று. இது - மன்மதபாணத்துக்கும், மரம் - வலிய இராவணன் மார்புக்கும் உவமையாய் நின்றது. மிகப்பெரிய வலியவடிவமுடைய பல திக்குயானைகளின் வலிய தந்தங்களை எளிதில் முறித்திட்ட வல்லமைசாலி உருவமில்லாதவனான மன்மதனொருவனது மெல்லிய மலரம்புகளுக்கு ஆற்றாமல் மிகவும் வருந்தினனென்பதாம். பரம்- வடசொல். (கூங)

கூச. கொன்றைதுன்றுகோதையோடோர்கொம்புவந்தென்னெஞ்சிடை
நின்றதுண்டுகண்டதென்றழிந்தழுங்குநீர்மையான்
மன்றறங்கலங்கன்மாரன்வாளிபோலமல்லிகைத்
தென்றல்வந்தெதிர்ந்தபோதுசீறுவானுமாயினன்.

(இ - ள்.) கொன்றை துன்று - கொன்றைக்காயை யொத்த, கோதையோடு - கூந்தலுடனே, ஓர் கொம்பு - ஒருபூங்கொம்பு [ஒரு மங்கை], என் நெஞ்சிடைவந்து நின்றது - என்மனத்தினிடத்தில் வந்துதங்கியிட்டது; கண்டது உண்டு - (அதனை நான்) பார்த்ததுஉண்டு, என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு, அழிந்து - உறுதிநிலைகெட்டு, அழுங்கும் - வருந்துகிற,

நீர்மையான் - தன்மையுடையவனான இராவணன்,—மன்றல் தங்கு - வாசனைபொருந்திய, அலங்கல் - பூமாலையைத்தரித்த, மாரன் - மன்மதனுடைய, வாளி போல - அம்புபோல, மல்லிகை தென்றல் வந்து எதிர்ந்த போது-மல்லிகைப்பூவின் மணத்தோடு கூடிய தென்றற்காற்று வந்து தாக்கியபொழுது, சீறுவானும் ஆயினான் - (அதன்மேற்) கோபிப்பவனுமானான்.

யாவர்க்கும் குளிர்ச்சியையும் இன்பத்தையும் விளைக்கின்ற தென்றற்காற்று காமநோயுற்ற அவனுக்கு மன்மதபாணம்போலவே தாபத்தையும் துன்பத்தையும் விளைத்து மிகவும் வருத்தவே, இராவணன் அக்காற்றுமயமான வாயுதேவன்மேற் கோபிப்பவனாயினனென்பதாம். 'கொன்றை துன்று கோதையொடு' என்பதற்கு - கொன்றைக்காய்போன்ற கூந்தலிற் பொருந்திய புஷ்பசரத்துடனே என்று உரைப்பாருமுளர்; இவ்வுரைக்கு, கொன்றை - உவமவாகுபெயர்; அன்றி, சரக்கொன்றை மலர்கள் சூடப்பட்டு நிறைந்த கூந்தலுடனே என்றும், சரக்கொன்றை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்டு நிறைந்த மாலையுடனே என்றும் உரைத்தலுமுண்டு. கொன்றை என்னும் மரத்தின் பெயர், அதன்காயையும் மலரையும் குறிக்கும்பொழுது முதலாகுபெயராம். கூந்தற்குக் கொன்றைக்காய் உவமை கூறப்படுதலை, "கொண்டலுங் கூந்தற்பனையுங் கொன்றைக்காயு மிருளுந், தண்டலையுங் கார்மணலுஞ் சைவலமும் - வண்டினமும், தண்குழலை யொப்பாம்" என்ற உபமானசங்கிரகத்தாலு மறிக. "கொன்றையம்பூங்குழலாள்" என்ற சிலப்பதிகாரமும், 'கொன்றைப்பழம் போலுங்குழலையுடையவள், "கொன்றைப்பழக்குழற்கோதையர்" என்றார் வளையாபதியினும்' என்ற அதன் உரையும் இங்கு உணரத்தக்கன. கொம்பு - உவமையாகுபெயர்; அழகியதாய் ஒல்கியொசியும் வடிவுபற்றி உவமை. அலங்கல் - தொங்கியசைதல்; அங்ஙனம் அசையும் மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயராம். 'மாரன்' என்ற வடமொழிப்பெயர் (பிராணிகளைக் காமநோயால்) மரணவேதனைப் படுத்துபவ னென்று காரணப்பொருள்படும். மல்லிகை - மல்லிகா என்ற வடசொல் திரிந்தது. தென்றல் - தெற்கிலிருந்துவருவதெனக் காரணப்பொருள்படும்; இதில், தெற்கு என்ற பகுதி ஈறு கெட்டு றகரம் னகரமாயிற்று; அல் - பெயர்விகுதி; து - சாரியை, உகரங்கெட்டு, தகரம் றகரமாகத் திரிந்தது. (கூசு)

இராவணன் மாளிகையை விட்டு ஒருசோலையை யடைதல்.

கூடு. அன்னகாலையங்குநின்றெழுந் தழுங்குசிந்தையா
னின்னவாறுசெய்வெனென்றொரெண்ணிலானிரங்குவான்
பன்னுகோடிதீபமாலைபாலையாழ்ப்பழித்தசொற்
பொன்னனாரெடுக்கவங்கொர்சோலையூடுபோயினான்.

(இ - ள்.) அழுங்கு சிந்தையான் - (இவ்வாறு) வருந்திய மனத்தையுடையவனான இராவணன்; அன்ன காலை - அப்பொழுது, அங்கு நின்று

எழுந்து - அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டு, இன்ன ஆறு செய்வென் என்று ஓர் எண் இலான் இரங்குவான் - இன்னவிதம் செய்வேனென்று எண்ணு மொரு எண்ணமில்லாமல் துன்பப்படுபவனாகி, பாலை யாழ் பழித்த சொல் பொன் அனார் - பாலையாழின் இசையைப் பழித்த சொற்களையுடைய திரு மகள்போன்ற அழகிய மாதர்கள் பலர், பன்னு கோடி தீபம் மாலை எடுக்க - சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்க மிகப்பல விளக்குகளை வரிசையாக முன்னே எடுத்துச்செல்ல, அங்கு ஓர் சோலையூடு போயினான் - அவ்விடத்தில் ஒரு சோலையினிடத்துச் சென்றான்; (எ - று)

என்னபரிகாரம் செய்தால் இத்தாபம் தணியுமென்று சிந்திக்கையில் குளிர்ந்த சோலையினிடத்துச் சென்றால் தணியலா மெனக் கருதி அங்குச் செல்பவனானான். அன்ன - சுட்டடியாகப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். கலை - காலமென்பது ஈறுதிரிந்தது. நின்று - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். என் றோர் - என்றவொர்; தொகுத்தல். எண் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். அம் மகளிர்சொல்லின் மிக்க இனிமைக்குமுன் யாழினினிமை மிகுந்ததாழ்வை யடையு மென்பது, 'யாழ்பழித்தசொல்' என்பதன் கருத்து. பொன்னனார் - ஒளி, நிறம், மேன்மை, அழகு இவற்றால் பொன்போன்றவ ரெனினுமாம். சோலையூடு, ஊடு - எழனுருபு. பாலையாழ் - பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ் வழி என்ற நால்வகைப் பண்களுள் பாலை யென்னும் பண்ணுக்குச் சிறந்த யாழ்: அப்பண் - குரல் குரலாகப்பெற்ற செம்பாலையுள் பிறப்பது; இப் பாலையாழியின் மாட்சியை இசைநூலால் அறிக; சிலப்பதிகாரவுரையாலுங் காணலாம். (கூரு)

வேறு.

அந்தச் சோலையின் வருணனை.

கூசு. மாணிக்கம்பனசம்வாழைமரகதம்வயிரந்தேமா
வாணிப்பொன்வேங்கைகோங்கமரவிந்தராகம்பூகஞ்
சேணுய்க்குநீலஞ்சாலங்குருவிந்தந்தென்னம்வெள்ளி
பாணித்தென்பளிங்குநாகம்பாடலம்பவளமன்றே.

(இ - ள்.) (அச்சோலையில்), பனசம் - பலாமரங்கள், மாணிக்கம் - மாணிக்கமயமாகவும், வாழை - வாழைமரங்கள், மரகதம் - மரகதத்தின்மய மாகவும், தேமா - தேன்மாமரங்கள், வயிரம் - வச்சிரரத்தினமயமாகவும், வேங்கை - வேங்கைமரங்கள், ஆணி பொன் - சிறந்தசாதிப் பொன்மயமாக வும், கோங்கம் - கோங்குமரங்கள், அரவிந்த ராகம் - பதுமராகத்தின்மய மாகவும், பூகம் - பாக்குமரங்கள், சேண் உய்க்கும் நீலம் - நெடுந்தூரம் ஒளி யைச்செலுத்தும் நீலரத்தினமயமாகவும், சாலம் - ஆச்சாமரங்கள், குருவிந் தம் - குருவிந்தரத்தினமயமாகவும், தென்னம்-தென்னமரங்கள், வெள்ளி- வெள்ளிமயமாகவும், நாகம் - புன்னைமரங்கள், பாணி தென் பளிங்கு - நீ ரோட்டமுள்ள அழகிய ஸ்படிகரத்தினமயமாகவும், பாடலம் - பாதிரிமரங் கள், பவளம்-பவழமயமாகவும், (இருந்தன); (எ - று.)—மன், ஓ-ஈற்றசை.

சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப வினைமுற்று வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அங்கு உள்ளமரங்கள்யாவும் இரத்தினமயமாகவும் பொன்மயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவும் இருந்தன என்பதாம். பாணித்து என் எனப்பிரித்து- மிகுதியாக நீட்டித்துச் சொல்வதனால் பயனென்னவென்று உரைப்பாரு முளர். மாணிக்யம், பநஸம், மரகதம், வஜ்ரம், அரவிந்தராகம், பூகம், நீலம், ஸாலம், நாகம், பாடலம் - வடசொற்கள். பளிங்கு - ஸ்படிகமென்ற வட சொல்லின் சிதைவு. மாணிக்கம் - செந்நிறமுடைய ஒருரத்தினம். மரகதம்- பச்சைரத்தினம். ஆணிப்பொன் - மாற்றுயர்ந்த பொன். கோங்கம், அம் - சாரியை. அரவிந்தராகம் என்றபெயர் - தாமரைமலர்போலச் செந்நிறமு டையதெனப் பொருள்படும். தென்னம் - தென்னை என்றும் வழங்கும்.

இதுமுதல் பதினேழு கவிகள் - இப்படலத்தின் பதினான்காங்கவி போன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கசு)

அந்த ஒருமண்டபத்தில் ஒருபடுக்கையிற் சேர்தல்.

கள. வானுறநிவந்தசெங்கேழ்மணிமரந்துவன்றிவான
மீனொடுமலர்கடம்மில்வேற்றுமைதெரிதறேற்றாத்
தேனுகுசோலைநாப்பட்செம்பொன்மண்டபத்துளாங்கோர்
பானிறவமளிசேர்ந்தான்பையுளுற்றுயங்கிநைவான்.

(இ - ள்.) வான் உற நிவந்த - ஆகாயத்தையளாவ வளர்ந்த, செம் - அழகிய, கேழ் - ஒளியுள்ள, மணி மரம் - இரத்தினமயமான விருட்சங்கள், துவன்றி-நெருங்கப்பெற்று, வானம் மீனொடு மலர்கள் தம்மில் வேற்றுமை தெரிதல் தேற்றா - ஆகாயத்தில் விளங்குகிற நக்ஷத்திரங்களுக்கும் (அம்ம ரங்களின்) மலர்களுக்கும் (ஒன்றற்கொன்று), வேறுபாடு அறியமுடியாத, தேன் உகு சோலை - தேனைச்சொரிகிற அந்தச் சோலையின், நாப்பண் - நடுவிலுள்ள, செம் பொன் மண்டபத்துள் - சிவந்த பொன்மயமான மண் டபத்தி லிருக்கிற, ஓர் பால் நிறம் - அமளி - பால்போன்ற வெண்ணிற முடைய ஒருபடுக்கையில், சேர்ந்தான் - சேர்ந்து, பையுள் உற்று - (காம) நோய் மிக்கு, உயங்கி - வருந்தி, நைவான் - தளர்பவனானான்; (எ - று.)— ஆங்கு - அசை.

ஆகாயத்தை அளாவி ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மரங்களின் மலர்கள் வானத் தில் விளங்கும் நக்ஷத்திரங்கள் போன்றன என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து; உவமையணி. வானம் மீன் - வானத்தில் மின்னுவதெனக் காரணப்பெயர்; இனி, வானமாகிய கரியபெரியகடலிலுள்ள மீன்போன்ற தென்று கொள்ளுதலு மொன்று. (கள)

அந்தப்பறவைகள்யாவும் இராவணனுக்கு அஞ்சி மௌனமாயிருத்தல்.

கஅ. கனிகளின்மலரின்வந்தகள்ளுண்டுகளிகளன்ன
வனிதையர்மழலையின்சொற்கிளிளையுங்குயிலும்வண்டு
மினியனமிழற்றுகின்றயாவையுமிலங்கைவேந்தன்
முனியுமென்றவிந்தவாயமூங்கையர்போன்றவன்றே.

(இ - ள்.) கனிகளின் - பழங்களினின்றும், மலரின் - பூக்களினின்றும், வந்த - வெளிப்பட்ட, கள் - மதுவை, உண்டு - குடித்து, களிகள் அன்ன - கட்குடியர்போலாயினவையும் [மிக்ககளிப்புக்கொண்டவையும்], வனிதையர் மழலை இன் சொல் - மகளிரது மழலைச்சொற்போல இனிய சொற்களையுடையவையுமான, கிள்ளையும் - கிளிகளும், குயிலும் - குயில்களும், வண்டும் - வண்டுகளும், இனியன மிழற்றுகின்ற யாவையும் - இனிமையான சொற்களைச் சொல்வனவான (நாகணவாய்ப்பறவை முதலியமற்றும்) எல்லாப்பறவைகளும்,—இலங்கை வேந்தன் முனியும் என்று அவிந்த வாய - இலங்கைநகரத்துக்குத் தலைவனான இராவணன் கோபிப்பானென்று பேச்சொழிந்த வாயையுடையவையாய், மூங்கையர் போன்ற - ஊமைகள்போலிருந்தன; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

பழங்களின் ரசத்தையும் பூக்களின் தேனையும் உண்டு மதுபானஞ்செய்தாற்போலக் களிக்குந்தன்மையனவும், இனியகுரலையுடையனவுமான பறவைகள் யாவும் அப்பொழுது இராவண பயத்தால் குரலடங்கிக் கிடந்தன என்பதாம். கனிகளின், மலரின்—இன் - நீக்கம். 'களிகொளன்னம்' என்று பாடமோதி, களிப்பைக்கொண்ட அன்னப்பறவைகளு மென்று உரைப்பாருமுளர். மழலை - நிரம்பாமென்சொல். வனிதை - வநிதா என்ற வடசொல் திரிந்தது. இனிய சொல்லென்றற்கு, 'மழலை' என்றார். அன்றியும், 'மழலை எக்காலத்திற்குங்கூறுப' என்ற நச்சினார்க்கினியருரைவாக்கியமும் நோக்கத்தக்கது. "கிள்ளைபோல் மொழியார்" என்றார்போலப் பெரும்பாலும் உபமானமாகச் சொல்லப்படுகிற கிளிமொழியை உபமேயமாகக் கூறப்படுகிற மகளிரின்சொல்லை உபமானமாகவும் மாறுபடக் கூறியதனால், எதிர்நிலையணி. வாய - பலவின்பாற் குறிப்புமுற்றெச்சம். மூங்கை - மூக என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. போன்ற - முற்று. (கூஅ)

அவனுக்குஅஞ்சிப் பனிக்காலம்நீங்க வசந்தகாலம் வருதல்:

கூகூ. பருவத்தால்வாடைவந்தபசும்பனியநங்கபாண
முருவிப்புக்கொளித்தபுண்ணிற்குளித்தலுமுளைந்துவிம்மி
யிருதுத்தான்யாதடாவென்றியம்பினனியம்பலோடும்
வெருவிப்போய்ச்சிசிரநீங்கிவேனில்வந்திறுத்ததன்றே.

(இ - ள்.) பருவத்தால் - அந்தப்பின்பனிக்காலத்துக்கு உரிய இயல்பின்படி, வாடை வந்த - வடதிசைக்காற்றோடுவந்த, பசு பனி - குளிர்ந்த பனியானது, அநங்க பாணம் உருவி புக்கு ஒளித்த புண்ணில் குளித்தலும் - மன்மதபாணம் ஊடுருவித்தைத்துச்சென்று மறைந்ததனாலான புண்ணில் தாக்கினவுடனே, உளைந்து விம்மி - (இராவணன்) வருந்திக் கலங்கி, இருது தான் யாது அடா என்று இயம்பினன் - (இப்பொழுது நடக்கும்) பருவந்தான் எதுவடாவென்றுகூறினான்; இயம்பலோடும் - (அங்ஙனங்) கூறிய வளவில், சிசிரம் - பின்பனிக்காலமானது, வெருவிபோய் நீங்கி - அஞ்சிச்சென்று நீங்க, வேனில் வந்து இறுத்தது - (அடுத்த பருவமாகிய) வேனிற்

காலம் வந்துசேர்ந்தது; (எ - று.)—அன்று, ஏ - ஈற்றசை; அப்பொழுது மாம்.

என்றும் மாறுபடாத முறைமையையுடைய காலத்தையும் மாற்றுவிக்குங்கொடிய ஆணையையுடையான் இராவண னென்பது, இதில் தொனிக்கும். மேல் ௯0௧, ௯0௨ - ஆங் கவிகளிலும் இங்ஙனமே காண்க. ருது என்ற வடசொல், இருதுவெனத் திரிந்தது; அது வசந்தருது [இளவேனிற்பருவம்], க்ரீஷ்மருது [முதுவேனிற்பருவம்], வர்ஷருது [கார்ப்பருவம்], சரத்ருது [கூதிர்ப்பருவம்], ஹேமந்தருது [முன்பனிப்பருவம்], சிசிரருது [பின்பனிப்பருவம்] என ஆறுவகைப்படும். இவை முறையே சித்திரைமுதலாக இவ்விரண்டுமாதம் ஒவ்வொன்றாம். காமவேதனையாலான தாபத்தைக் காலவியல்பாலாகிய தாபமோ வெனக் கருதிக் கோபத்தோடு அவன் காலமெது வென்று விசாரித்தமாத்திரத்தில் அப்பொழுதுள்ள காலம் தனக்கு யாது நேருமோவென்று அஞ்சி விலக, கிரமத்தின்படி அடுத்த காலம் வந்த தென்பதாம். பர்வம், அநங்கபாணம், சிசிரம் - வடசொற்கள். வாடை - வடக்கினின்று வருவது; இதிற்பகுதியாகிய வடக்கு என்பது - குகரவுயிர்மெய்யுங் ககரவொற்றும் நீங்கியதோடு பகுதிமுதல் அகரம் நீளவும் பெற்றது; [இதனை, "திசையொடுதிசையும்" என்னுஞ் சூத்திரத்து 'பிற' என்றதனால் அமைக்க.] ஐ - பெயர்விகுதி. இது புணர்கையில் பகுதியீற்று அகரம் தொக்கது; 'நடை' என்பதிற்போல. அடா - இகழ்ச்சி விளக்கும் இடைச்சொல்; முன்னிலையாண்பால் விளியடையாய் வரும். யாவர்க்குங் குளிர்ச்சிதரும் இயல்பினதான பனியும் காமநோயுற்றவனுக்கு வெப்பந்தந்ததென்றது, முன்னிரண்டடியால் வெளியாம்.

அக்காலத்தும் இராவணனது தாபம் தணிவுபெறாமை.

௯00. வன்பணைமரமுந்தீயமலைகளுங்குளிரவாழு
மென்பனியெரிந்ததென்றால்வேனிலைவிளம்பலாமோ
வன்பெனும்விடமுண்டாரையாற்றலாமருந்துமுண்டோ
வின்பமுந்துன்பந்தானுமுள்ளத்தோடியைந்தவன்றே.

(இ - ள்.) வல் பணை மரமும் - வலிய கிளைகளையுடைய மரங்களும், தீயமலைகளும் - காட்டுத்தீயையுடைய மலைகளும், குளிர - குளிர்ச்சியடையும்படி, வாழும் - தங்கிய, மெல் பனி - மெல்லிய (சிசிரகாலத்துப்) பனிதானே, எரிந்தது என்றால் - (இராவணனுக்கு) வெப்பங் கொண்டதாகத் தோன்றிற் றென்றுசொன்னால், வேனிலை விளம்பல் ஆமோ - (இயல்பில் வெப்பமுடைய) வசந்தகாலத்து வெயிலைக்குறித்துச் சொல்லவேண்டுமோ? [வேண்டுவதில்லையென்றபடி]; அன்பு எனும் விடம் உண்டாரை ஆற்றல் ஆம் மருந்தும் உண்டோ - காமமாகிய விஷத்தை உட்கொண்டவர்களை நோய்தணிக்கத்தக்கதொரு மருந்தும் உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; இன்பமும் துன்பந்தானும் உள்ளத்தோடு இயைந்த அன்றே-

இன்பமும் துன்பமு மென்ற இரண்டும் (அவரது) மனநிலையோடு பொருந்தி யவையன்றோ? (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

அப்பனிக்காலத்தினும் மிகுதியாக இவ்வெயிற்காலம் இராவணனுக்குச் சந்தாபகரமாயிற்று என்க. 'எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மிக்குளிர்ச்சியைச்செய்யும் இயல்பினதான பனியே அவனுக்கு எரிந்ததென்றால், எல்லாப்பொருள்களுக்கும் தாபந்தருவதான வெயில் அவனுக்குத் தாபத்தை அதிகப்படுத்துமென்பது கூறாமலே விளங்குமன்றோ?' என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. அவனுக்கு இயல்பில் வரவரத் தாபம்மிகுதலையே பனிக்காலத்தினும் வெயிற்காலம் தாபத்தை மிகுவிப்பதாகக் குறித்தார். காலம் முதலியன சிலர்க்கு இன்பந்தருவனவாகவும், சிலர்க்குத் துன்பந்தருவனவாகவுந் தோன்றுவது அவரவர்மனத்தின் நிலைமைக்கு ஏற்றதாயுள்ளதனால், அந்தமனம் திருந்தினாலன்றி எதுவும் இன்பந்தருவதாகாதென்றும், வேட்கைநோய்விஞ்சினார்க்குக் காலம் மாறுதல் அதற்குஒருபரிகாரமாகமாட்டாதென்றும் பின்னிரண்டடியின் கருத்து. இவற்றிற்கூறிய பொதுப்பொருள், பின்பனிப்பருவத்தினும் இளவேனிற்பருவம் அவனுக்கு அதிகதாபத்தைத் தந்ததென்ற சிறப்புப்பொருளைவிளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின்பாற்படும். பனை-பருமையுமாம். தீய வென்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தை, மத்தியமதீபமாக மரத்துக்கும் அடைமொழியாக்கலாம். வேனிலெனினும், வேனலெனினும் ஒக்கும். அன்னை விஷமென்றது, அதனையுட்கொண்டவரை அது தவறாது மிகவருத்துதலால். ()

உடனே அவன் சரத்காலத்தைக் கொணரக்கட்டளையிடுதல்.

௧0௧. மாதிரத்திறுதிகாறுந் தன்மனத்தெழுந்தமையல்
வேதனைவெப்பஞ்செய்யவேனிலும்வெதுப்புங்காலை
யாதிதிங்கிதனின்முன்னைச்சிசிரநன்றிதனைநீக்கிக்
கூதிராம்பருவந்தன்னைக்கொணருதிர்விரைவினென்றான்.

(இ - ள்.) தன் மனத்து எழுந்த மையல் வேதனை - அவன்மனத்திலுண்டாகிவளர்ந்த காமநோய், மாதிரத்து இறுதி காறும் - திக்குக்களின் முடிவெல்லை வரையிலும், வெப்பம் செய்ய - தாபத்தைச் செய்யும்படி, வேனிலும்-வசந்தகாலமும், வெதுப்பும் காலை - (அவனை) எரிக்கத் தொடங்கியபொழுது, (அவன்), 'இங்கு இது யாது - இப்பொழுதுவந்த இது என்ன பருவம்? முன்னைசிசிரம் இதனின் நன்று - முந்தியிருந்த பின்பனிக்காலமே இக்காலத்தினும் நல்லதாயிருந்தது; (இனி), இதனை நீக்கி - இக்காலத்தை விலக்கி, கூதிர் ஆம் பருவந்தன்னை - (ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களாகிய) கூதிர்ப்பருவத்தை, விரைவின் கொணருதிர்- துரிதத்திற் கொண்டு வாருங்கள்,' என்றான் - என்று (தனதுகுற்றேவலாளரை நோக்கிக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

வசந்தகாலம் காமோத்தீபகமாதலால், 'இதனின் முன்னைச்சிசிரம் நன்று' என்றான். காறு - எல்லைகுறிப்பதோர் இடைச்சொல். 'வேதநா -

வடசொல். வெப்பம் - 'பம்' விகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர்; இதன் எதிர் மொழி - தட்பம். மையல்வேதனை - மோகத்துன்பம். அவனது தேகத்தி லுண்டான தாபம் சுற்றிலும் நெடுந்தூரமளவும் வீசித் தபிக்க என்பது, 'மாதிரத்திறுதிகாறும் தன்மனத் தெழுந்த மையல் வேதனை வெப்பஞ் செய்ய' என்பதன் கருத்து. கொணருதிர் என்பதில், கொணு என்றபகுதி கொணர் என விகாரப்பட்டது.

அதுவும் தபிக்கவே அவன் எல்லாப்பருவத்தையும் ஒழிக்கவேன்றல்.

௬0௨. கூதிர்வந்தடைந்தகாலைகொதித்தனகுவவுத்திண்டோள்
சீதமுஞ்சுடுமோமுன்னைச்சிசிரமேகாணிதென்று
றுதியாயஞ்சுமன்றேயருளலதியற்றவென்ன
யாதுமிங்கிருதுவாகாதியாவையுமகற்றுமென்றான்.

(இ - ள்.) கூதிர் வந்து அடுத்த காலை - (அவன் இட்ட கட்டளையின் படி ஏவலாளராற் கொணரப்பட்டுக்) கூதிர்ப்பருவம் வந்து சேர்ந்தபொழுது, குவவு திண் தோள் - திரட்சியையுடைய வலிய (அவனது) தோள்கள், கொதித்தன - (முன்னினும் அதிகமாகக்) கொதிப்புற்றன; (அதுகண்டு அவன்), 'சீதமும் சுடுமோ - குளிர்ச்சிக்காலமான கூதிர்ப்பருவமும் தாபந் தரவல்லதோ? [தரமாட்டாதென்றபடி]; (ஆதலால்), இது - இக்காலம், முன்னை சிசிரமே காண் - முதலில் இருந்த பின்பனிக்காலமேதான்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (அதற்கு ஏவலாளர்கள்), 'ஆதியாய் - எங்கள் தலைவனே! அருள் அலது இயற்ற - (நினது) கட்டளையல்லாதனதச் செய்ய, அஞ்சும் அன்றே - (எங்கள்மனம்) அஞ்சுமன்றோ?' என்ன - என்றுசொல்ல, (பின்பு இராவணன்), 'இங்கு யாதும் இருது ஆகாது - இப்பொழுது யா தொருபருவமும் வேண்டுவதில்லை: யாவையும் அகற்றும் - எல்லாப்பருவங் களையும் விலக்கிவிடுங்கள்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

சுவாமீ! நினது ஆணை தப்பி நடப்போமல்லோம் யாம்; நீ அருளிய மொழியின்படியே கூதிர்ப்பருவத்தையே கொணர்ந்தோம் என்று அச்சத் தோடு அவ்வேவலாளர் கூற வென்பது, மூன்றுமடியின் கருத்து. அஞ்சும் என்பதற்கு - அஞ்சுவோமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, அஞ்சும் என்பது-'அஞ்சுதும்' என்பதன் விகாரம்; கீழ் ௬௯ - ஆங்கவியில் 'வழங்கும்' என்பதுபோல. ஆதியாய் - ஆதியான் என்பதன் விளி. காண் - தேற்றம். அகற்றும்-உம்ஈற்று ஏவற்பன்மை. (௬0௩)

இருதுவொன்றுமில்லாத அச்சமயத்துநிலைமையின் வருணனை.

௬0௩. என்னனுமிருதுவெல்லாமேகினையாவுந்தத்தம்
பன்னரும்பருவஞ்செய்யாயோகிபோற்பற்றுநீத்த
பின்னருமுலகமெல்லாம்பிணிமுதற்பாசம்வீசித்
துன்னருந்தவத்தினெய்துந்துறக்கம்போற்றோன்றிற்றன்றே.

(இ - ள்.) என்னலும் - என்று (இராவணன்) கட்டளையிட்டவுடனே, இருது எல்லாம் - எல்லா ருதுக்களும், பன் அரு தம் தம் பருவம் யாவும் செய்யா-வருணித்துச்சொல்லுதற்கரிய தந்தமது காலத்துக்குஏற்ற செயல்களெல்லாவற்றையுஞ் செய்யாமல், யோகிபோல் பற்று நீத்த - யோகப்பயிற்சி செய்பவன்போல இப்பிரபஞ்ச சம்பந்தத்தை விட்டவையாய், ஏகின - விலகிச்சென்றன; பின்னரும் - பின்பு, உலகம் எல்லாம் - இவ்வுலகம் முழுவதும், துன் அரு தவத்தின்பிணி முதல் பாசம் வீசி எய்தும் துறக்கம் போல் - அடைதற்கரிய தவத்தைச்செய்துமுடித்தபயனால் நோய்முதலிய கருமபந்தங்களை முற்றும்ஒழித்து அடையப்படுகிற முத்தியுலகம் போல, தோன்றிற்று - (காலநிலைமாறுபடாது) தோன்றியது; (எ - று.)—அன்றே- தேற்றம்.

நிமிஷம் நாழிகை நாள் மாதம் ருது வருஷம் முதலிய காலபரிணமம் முத்தியுலகத்தில் இல்லாமையை "சிறுகாலையிலா நிலையோ திரியா, குறுகா நெடுகா குணம் வேறுபடா, உறுகால்கிளர் பூதமெலா முகினும், மறுகாநெறி" என்று கீழ்ச் சரபங்கர்பிறப்புநீங்குபடலத்திற் கூறியதனாலும் உணர்க. இராவணனதுகட்டளையால் எல்லாப்பருவங்களும் நீங்கிவிடவே, அப்பொழுது நிலவுலகம், காலபரிணமமில்லாத முத்தியுலகம் போன்றதென்பதாம். அவன்கட்டளைக்கு அஞ்சி இலங்கையைமாத்திரமே யன்றிப் பூலோகம் முழுவதையும் பருவங்கள்விட்டொழிந்தன வென்பது தோன்ற, 'உலகமெல்லாம்' என்றார். இதில், 'எல்லாம்' என்றது, பொருளின்பன்மை குறியாமல் ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்துநின்றதனால், 'தோன்றிற்று' என்ற ஒருமைமுற்றைக்கொண்டது; இதனை 'எஞ்சாமைப்பொருளதாய் வருவதோர் உரிச்சொல்' என்பாரும் உளர். உயிரைப் பந்தப்படுத்துதலால், கருமத்தொடர்பு 'பாசம்' எனப்பட்டது. பாசம் - கயிறு. 'பிணி முதல் பாசம் வீசி' என்பதற்கு - உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதும் எல்லாக்கருமங்களுக்கும் மூலகாரணமாவதுமான இவ்வுலகத்துஆசையை அறத்தொலைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தத்தம் - வலித்தல். யோகீ - வடசொல்; யமம் நியமம் முதலிய பலஅங்கங்களுடன் தவஞ்செய்பவன். அவன் பொருட்பற்று ஒழியுமாறுபோல ருதுக்கள் தொழிற்பற்றுஅற்றன வென்க. 'துறக்கம்' என்பதற்கு - சுவர்க்க மென்று உரைப்பாருமுளர். (௧௦௩)

எல்லாப்பருவமும்ஒழிந்தும் அவனதுதாபம் ஒழியாமை.

௧௦௪. கூலத்தாருலகமெல்லாங்குளிர்ப்பொடுவெதுப்புநீங்க
நீலத்தாரரக்கன்மேனிநெய்யின்றியெரிந்ததன்றே
காலத்தால்வருவதொன்றோகாமத்தாற்கனலும்வெந்தீச்
சீலத்தால்விவதன்றிச்செய்யத்தாலுவதுண்டோ.

(இ - ள்.) கூலத்து ஆர் உலகம் எல்லாம் - சுற்றிலும் கடற்கரை யமையப்பெற்றுள்ள நிலவுலகம் முழுவதும், குளிர்ப்பொடு வெதுப்பு நீங்க -

குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் நீங்கப்பெறவும், நீலத்து ஆர் அரக்கன் மேனி - நீல நிறமாகப்பொருந்திய இராவணனுடைய உடம்பு, நெய் இன்றி எரிந்தது - நெய்யில்லாமலே எரிந்திட்டது; காலத்தால் வருவது ஒன்றோ - கால சம்பந்தத்தினால் மாத்திரம் ஆவதொரு காரிய முண்டோ? [இல்லை யென்ற படி]; காமத்தால்கனலும் வெம் தீ - காமத்தினால் (உடலில்) மூண்டெரி கிற கொடிய தீ, சீலத்தால் அவிவது அன்றி - நல்லொழுக்கவமைதியால் தணிவதேயல்லாமல், செய்யஆவது தான் உண்டோ - (அதற்கு) வேறுபரி காரம் செய்யக்கூடியதும் உண்டோ? [இல்லையென்றபடி]: (எ - று.)— அன்றே - தேற்றம்.

உலகத்தில் எல்லா இருதுக்களும் ஒருங்கே ஒழிந்ததனால் உலகமுழுவதும் குளிர்ச்சியுந்தாபமுமில்லாது சமநிலைப்பட்டது; இராவணனுடம்போ அங்ஙனமாகாமல் நெய்யின்றி ஒருநெருப்பு மேன்மேற் பற்றியெரிந்தாற் போல மிகத்தவித்தது என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. நெருப்பு எரிதற்கு நெய் ஓருபகரணமாதல்போல, உடம்புஎரிதற்குச்சிலகாலம் ஒருபகரணமாம்; அதன்சம்பந்தமில்லாதிருக்கையிலே இவனுடம்பு எரிந்தது பற்றி, நெய்யின்றி யெரிந்த தென்றார். காமதாபம் இந்திரியநிக்கிரகத்தால் அடங்கவேண்டுமேயன்றி, வேறுவிதத்தால் அடங்குமியல்பினதன்றாதலால், காலம் நீங்கின மாத்திரத்தில் அது அடங்கிற்றின்று என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. இதனைப் பொதுப்பொருளாக்கி வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின் பாற் படுத்தலாம். கூலத்து ஆர் உலகம் - கடல்சூழ்ந்த உலக மென்றபடி. குளிர்ப்பு - 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வெதுப்பு - வெதும்பு என்ற முதனிலை திரிந்ததொழிற்பெயர். நீலத்தார் என்பதை, நீலம் தார் எனப்பிரித்து, தார் அரக்கன் - வெற்றிமாலையையுடைய இராவணனது, நீல நிறமான உடம்பு என்று உரைப்பாருமுளர். நீலத்தார் - நீலோற்பலமலர்மாலையுமாம். (௧0௪)

யாதுசெய்துந் தாபந்தணியாத அவன் 'சந்திரனைக்கோணர்க' என்றல்.

௧0௫. நாரமுண் டெழுந்தமேகந் தாமரைவளையநாண
சாரமுண் டிருந்தசீதசந் தனந்தளிர்மென்றாதோ
டாரமுண் டிருந் துஞ்சிந்தையயர்கின்றானயனின்றிரை
யீரமுண் டென்பரோடியிந்துவைக்கொணர்மினென்றான்.

(இ - ள்.) நாரம் உண்டு எழுந்த மேகம்-நீரை நிரம்ப உட்கொண்டு வெளியெழுந்த மேகங்களும், தாமரை வளையம் - இளைய தாமரையி னுட்சுருள்களும், நாறு சாரம் உண்டு இருந்த சீத சந்தனம் - பலவகை (வாசனைப்பொருள்களின்) சாரத்தைத் தன்னிடங் கலக்கக் கொண்டுள்ள குளிர்ந்த கலவைச்சந்தனக்குழம்புகளும், தளிர் - இளந்தளிர்களும், மெல் தாதோடு - மெல்லியபூந்தாதுகளும், ஆரம் - முத்துக்களும், (என்னும்இவைகளை), உண்டிருந்தும் - தனதுஉடம்பின்மேற் பொருந்தப்பெற்றிருந்தும், சிந்தை அயர்கின்றான் - (தாபஞ்சிறிதுந்தணியாமல்) மனந்தளர்கிறவனானவன

இராவணன், அயல் நின்றாரை - பக்கத்தில்நின்ற பரிசனர்களை (நோக்கி), 'ஈரம் உண்டு என்பர் - (சந்திரனுக்குக்) குளிர்ச்சியுண்டென்று சொல்வார்கள், (ஆதலால்), ஓடி இந்துவை கொணர்மின் - ஓடிப்போய்ச் சந்திரனைக் கொண்டுவாருங்கள்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

நீர்கொண்ட காளமேகம் முதலிய சீதளப்பொருள்கள்பலவற்றை ஏவலாளர் அவனுடம்பின்மேற் கொண்டுசேர்த்து அவனுக்கு மிக்கசைத்தியோபசாரத்தைச்செய்யவும், அவனது தாபந்தணியாமல் இக்குளிர்ச்சிப்பொருள்களின் சம்பந்தத்தால் மேன்மேல் அதிகப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்க, அவன் அப்பொழுதுகுற்றேவலாளரை நோக்கி, சந்திரனுக்கு மிக்ககுளிர்ச்சியுண்டென்று யாவருங் கூறுவராதலின் எனதுதாபசாந்தியின்பொருட்டு அவனைப் பிடித்துவாருங்க ளென்று கட்டளையிட்டன னென்பதாம். இந்து - வடசொல்; இது, தனது சீதகிரணங்களால் நனைப்பதென்று காரணப்பொருள்படுவதாதலின், சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப இப்பெயராற் குறித்தார். நாரம், நாகர்ஸாரம், சீதசந்தநம், ஹாரம் - வடசொற்கள். முதலடியில், உண்டு என்றது - பருகியென்றபொருளில் வந்தது; உண்ணல் என்பது பொதுவினையாகவும் வழங்குதலால், 'சந்தனத்தளிர்' என்று பாடமோதி, சந்தனக்குழம்பில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்ட தளிரென்று உரைப்பாருமுளர். தாது - மகரந்தப்பொடியும், மலரிதழுமாம். ஆரம் என்பதற்குப் பூமாலையென்றும் உரைப்பர். 'ஈரம்உண்டென்பர்' என்று பராமுகமாகக் கூறியதனால், சந்திரன்இவன்பக்கல்அச்சத்தால் தனதுதன்மை முழுவதையும் என்றும் இவன்முன்னிலையில் காட்டிற்றிலன் என்பதும், இவன் இதுவரையில் சந்திரனது குளிர்ச்சியைப் பொருள்செய்யாமையும், இத்தனை பொருள்களால் தணியாத தாபம் எளியஅவனால் தணிவதென்பது துணிபன்று, ஆயினும், உலகத்தார் அவனைச் சீதகிரணனென்று சிறப்பித்துக் கூறலால் அவன்றன்மையையும் பார்த்திடுவோம் என்பதும் தோன்றும்; இன்னும் அதனால், இராவணனிடத்துள்ள அச்சத்தால் அக்காலத்தில் சந்திரனும் தாபங்கொண்டிருந்தா னென்பது தொனிக்குமாறு அறிக. வளையம் - இளங்கொழுந்து. இந்துவை என்பதில் குற்றியலுகரம் உயிர் வரக் கெடாதுநின்றது; வடசொல்லாதலின். (௧0௫)

ஏவலாளர் சந்திரனை யழைக்க அவன் வந்துசேருதல்.

௧0௬. வெஞ்சினத்தரக்கனாண்டவியனகர்மீதுபோது
நெஞ்சிலனொதுங்குகின்றநிறைமதியோனைநோக்கி
யஞ்சலைவருதியென்னை யழைத்தனனரசனென்னச்
சஞ்சலந்துறந்துதானச்சந்திரனுதிக்கலுற்றான்.

(இ - ள்.) வெம் சினத்து - கொடியகோபத்தையுடைய, அரக்கன் - இராக்கதனான இராவணன், ஆண்ட - அரசாளுதற்கிடமான, வியன் நகர் மீது - பெரிய அவ்விலங்காநகரியின்மேல், போதும் - வரத்துணிகிற, நெஞ்சு இலன் - மனமில்லாதவனாய், ஒதுங்குகின்ற - ஒருபுறத்தே விலகிச்

செல்லுகிற, நிறைமதியோனை நோக்கி - பூர்ணசந்திரனைப் பார்த்து, (அவ் வேவலாளர்கள்), 'அஞ்சலை பயப்படாதே: வருதி - வருவாயாக: அரசன் நின்னை அழைத்தனன் - (நமது) அரசன் உன்னை யழைத்திட்டான்,' என்ன - என்றுசொல்ல, அச்சந்திரன்—, சஞ்சலம் துறந்து - மனத்தடு மாற்றந்தீர்ந்து, உதிக்கல் உற்றான் - (அவ்விலங்கைநகரத்தில்) தோன்று பவனானான்; (எ - று.)

நிறைமதியோன் - பதினாறுகலைகளும் நிறையப்பெற்ற சந்திரன். யாவ ராலும் மதிக்கப்படுதல்பற்றி, சந்திரனுக்கு, மதியென்று பெயர்; அப்பெய ரின்மேல், ஆன் என்ற ஆண்பால்விகுதி புணர்ந்து, அதன் ஆகாரம் ஓகார மாகி, மதியோன் என நின்றது. இதுவரையிலுஞ் சந்திரன் இராவணனிடத் துள்ள அச்சத்தால் இலங்கைக்கு நேராக உயரத்திற்செல்லாமல் ஒருபுற மாக ஒதுங்கியே சென்றுவந்தன னென்பதை முதலிரண்டடிகளில் விளக் கினர். வியல் - விசாலமுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல். அஞ்சலை - எதிர்மறை யேவலொருமைமுற்று; ஐ - விகுதி, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை. சஞ்சலம், சந்த்ரன் - வடசொற்கள். சந்திரன் என்ற பெயர்-உலகத்தைச் சந்தோஷப் படுத்துபவ னென்று அவயவப்பொருள்படும். தான் - அசை. (கoசு)

சந்திரோதயவருணனை: சந்திரன் இராவணனை வருத்துதல்.

கoஎ. அயிருறக்கலந்தநன்னீராழிநின்றாழிநீத்துச்
செயிருறக்கலந்ததாண்டோர்தேய்வுவந்துற்றபோது
வயிரமுற்றுடைந்துசென்றோர்வலியவற்செல்லுமாபோ
லுயிர்தெறக்காலனென்பானொத்தனனுதயஞ்செய்தான்.

(இ - ள்.) உடைந்து - (தம்மினும்வலிய ஒருபகைவனுக்குத்) தோற்று, வயிரம் உற்று - (அவன்விஷயமாகத் தம்மனத்தில்) தீராப்பகைமைகொ ண்டு, சென்றோர் - விலகிச்சென்றவர்கள், ஆண்டு - அப்பகைவனிடத்தில், செயிர்உற கலந்தது ஓர் தேய்வு வந்து உற்ற போது-துன்பம்மிகப்பொருந் தியதொருமெலிவு வந்துநேர்ந்த சமயத்தில், வலியவன் செல்லும் ஆ போல் - வலியஅப்பகைவன்மேல் (அவனை வருத்துதற்பொருட்டு)வருவது போல,—(சந்திரன்),—உயிர் தெற காலன் என்பான் ஒத்தனன் - (இரா வணனுடைய) உயிரை அழித்தற்கு யமனையொத்தவனாய்,—அயிர் உற கலந்த நல் நீர் ஆழிநின்று ஆழி நீத்து உதயம் செய்தான் - நுண்மணல் கள் மிகப்பொருந்திய மிக்கநீரையுடைய கடலினின்று தனதுமண்டலத் தை விடுவித்து வெளித்தோன்றினான்; (எ - று.)

பகைவன் தம்மினும் வலியனாயிருக்கையில் அவனுக்குத் தோற்றவர் கள் பின்பு ஒரு சமயத்தில் அவனைத் தாம் அழித்திடவேண்டு மென்று மனத்திற் கறுக்கொண்டுசென்று அத்தணியாக்கோபத்தோடு அஞ்சிப் பதுங்கிக் காலம் பார்த்திருந்து பின்னர் எப்பொழுதேனும் அவனுக்கு ஒரு பெருந்தீங்குவந்து நேருஞ்சமயத்தில் அவனையழித்தற்காக அவனைநோக்கி மீண்டுவரும் இயல்பின்படி, முன்பு திக்குவிசய காலத்தில் இராவணனுக்

குத் தோற்று அஞ்சியொடுங்கிச்சென்ற சச்திரன் அவனுக்குச் சீதையின் மீதெழுந்த காதலாற் பெரியசஞ்சலம்நேர்ந்த சமயத்தைநோக்கி அவனை யழித்தற்பொருட்டு முன்பு தான் மறைந்துநின்ற கடலினின்று தன்வடிவ முழுவதும் வெளித்தோன்ற மீண்டுவந்தாற்போன்று உதித்தன னென்பதாம். தற்குறிப்பேற்ற உவமையணி. சந்திரனுக்கு யமனை உவமைகூறியது, மிக்ககொடுமைவிளைத்துத் தவறாது அழித்திடவல்ல ஆற்றலுக் கென்க. சந்திரன் காமோத்தீபகப்பொருள்களுள் ஒன்றாதலால், இராவணனது ஒருதலைக்காமத்தை மிகுவித்து அவனைத் தவிக்கச்செய்தல்பற்றி, இங்ஙனங்கூறினர்; அடுத்தமூன்றுகவிகளுக்கும் இதுகொள்க.

"நன்று பெரிதாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தை நோக்கி 'நன்னீர்' என்பதற்கு - மிக்க நீரென்றுபொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆழி' என்ற சொல்இரண்டனுள், முன்னது - ஆழ்ந்துள்ளதெனக் காரணப்பொருள்படுவது;இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. பின்னது - வட்டவடிவையுணர்த்தும் பண்புப்பெயர். நீத்து, நீ - பகுதி. ஆண்டு - அவ்விடத்தில். வலியவற்செல்லும்-வலியவனைநோக்கிச் செல்லும் என இரண்டனுருபுத்தொகை; வலியவன்மேற் செல்லுமென ஏழனுருபுத்தொகையாக்குதலு மொன்று. செல்லும் ஆ - செல்லும்விதம்; இங்கு, 'ஆ' - ஆறு என்பதன் விகாரம். காலன் - காலத்தை அறுதியிடுபவன். 'அயிருறக் கலந்த நன்னீர்' என்றது - கடலுக்கு, இயற்கைவிளக்கும் அடைமொழி. (கOஎ)

இதுவும் அது.

கOஅ. பராவருங்கதிர்களெங்கும்பரப்பிமீப்படர்ந்துவானிற்
றராதலத்தெவரும்பேணவவனையேசலிக்குநீரா
லராவணைதுயிலுமண்ணல்காலமோர்ந்தற்றநோக்கி
யிராவணனுயிர்மேலுய்த்ததிகிரியுமென்னலானான்.

(இ - ள்.) (அச்சந்திரன்),—பராவு அரு - புகழ்தற்கு அரிய [மிகவும் அதிகமான சிறப்பையுடைய], கதிர்கள் - (தனது) கிரணங்களை, எங்கும் பரப்பி - எவ்விடத்தும் பரவச்செய்துகொண்டு, மீ படர்ந்து - மேலே சென்று, வானில் தராதலத்து எவரும் பேண அவனையே சலிக்கும் - விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் யாவராலும் விரும்பப்படாத அவ்விராவணனையே வருத்துகிற, நீரால் - தன்மையால்,—அரா அணை துயிலும் அண்ணல் காலம் ஓர்ந்து அற்றம் நோக்கி இராவணன் உயிர்மேல் உய்த்த திகிரியும் என்னல்ஆனான் - ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையிற் பள்ளிகொள்ளுந் தலைவனான திருமால் சமயம்பார்த்து அழிக்கக்கருதி இராவணனது உயிரின்மேற் செலுத்திய சக்கராயுதத்தையும் உவமைகூறத்தக்கவனானான். ()

சந்திரன் அப்பொழுது மிக்கஒளியோடு விளங்கி இராவணனுக்கு அதிகதாபம் விளைப்பவனானா னென்பது விளங்க, சந்திரமண்டலத்துக்குக் கோடிசூரியப் பிரகாசமான திருமாலின்திருவாழியை உவமைகூறினர். கட

லினின்று வெளித்தோன்றி இலங்கைநகர்க்கு வந்து இராவணனுக்குமரண வேதனையை விளைக்கிற வட்டவடிவுள்ள சந்திரனுக்கு, கடலில் யோகநித்திரைசெய்யுங் கடவுளாற் செலுத்தப்பட்டு இராவணனை யழிக்கவருகிற வட்டவடிவமுள்ள சக்கரத்தோடு உவமை பொருந்துமாறு அறிக. திருமாலுக்கு ஆபரணகோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாக இரண்டிலும் அமைந்து அடியார்க்கெல்லாம் மிக்க அழகியதாய்த் தோன்றி அருள்செய்து கொடியாரையே அழிக்கிற திருவாழியை, உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் தனது குளிர்ந்தகிரணங்களால் தண்மையையே தந்து இராவணனொருவனுக்கே மிக்கவெம்மையைச் செய்கிற சந்திரனுக்கு ஒப்புமைகூறிய நயம் உய்த்துணரற்பாலது. இக்கருத்து 'அவனையே சலிக்கும்' என்ற பிரிநிலையேகாரத்தாற் பெறப்படும். 'வானில் தராதலத்து எவரும்பேண' என்ற அடைமொழி, அவனது அளவிறந்த கொடுமையை விளக்கிற்று.

பராவரும் என்பதை, பராவிவரும் என்பதன் விகாரமெனக் கொண்டு, கொண்டாடப்பட்டுவருகிற என்றுவது, நெடுந்தூரத்தும் பரவுந்தன்மையனவான என்றுவது உரைகூறினும் அமையும். சலிக்கும் - சலிப்பிக்கும்; பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை. நீர் - நீர்மை யென்னும் பண்பினடி. அராவணை - நாகசயநம். அற்றம் - அறுதல்; அறு - பகுதி, அம் - தொழிற்பெயர்விகுதி, றகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். 'காலமோர்ந்து அற்றநோக்கி' என்பதற்கு - (அவனையழித்தற்குஉரிய) காலத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து (அவனுக்கு இப்பொழுது சீதையின்மீதுகொண்ட காதல்காரணமாக நேர்ந்த துன்பத்தாலாகிய) மெலிவை உய்த்துநோக்கி யென்றும் பொருள்கூறலாம். உயிர்மேல் - உயிராகிய இலக்கின்மேலென்க. திரியும் என்ற உம்மை - கீழ்க்கவியைநோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. பரப்பி என்பதன் பிறவினையான பாப்பு - பகுதி. ()

நிலாத்தோற்றம் இராவணனுக்கு மிக்கவெப்பம் விளைத்தல்.

க0ௗ. அருகுறுபாலின்வேலையமுதெலாமளைந்துவாரிப்
பருகினன்பரந்துபாய்ந்தநிலாச்சுடர்ப்பனிமென்கற்றை
நெரியுறுபுருவச்செங்கணரக்கற்குநெருப்பினப்ப
ணுருகியவெள்ளியள்ளிவீசினலொத்ததன்றே.

(இ - ள்) அருகு உறு - தனது அருகிற் பொருந்திய, பாலின் வேலை - பாற்கடலிலுள்ள, அமுது எலாம் - அமிருதம்முழுவதையும், அளைந்து வாரி பருகினன் பரந்து பாய்ந்த - (சந்திரன்) துழாவி மிகுதியாக எடுத்துக் குடித்துப் பரவிப்பாய்தலுற்ற, நிலா சுடர் பனி மெல் கற்றை - நிலாவாகிய ஒளியினது குளிர்ந்த மெல்லிய தொகுதியானது,—நெரியுறு புருவம் செம் கண் அரக்கற்கு - (எப்பொழுதுங் கோபத்தால்) நெறித்த புருவங்களையும் (அதனாற்) சிவந்த கண்களையுமுடைய இராவணனுக்கு, நெருப்பின் நாப்பண் உருகிய வெள்ளி அள்ளி வீசினால் ஒத்தது - தீநடுவே (வைத்

கப்பட்டதனால்) உருகிய வெள்ளியினுருக்கைக் கைகளால் நிரம் எடுத்து இறைத்தாற் போன்றது, (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம் ஈற்றசையுமாம்.

உலகத்துக்கெல்லாந் தண்மையைச் செய்கின்ற சந்திரனது வெண்ணிறமான அமிருதகிரணம் இராவணனுக்குக் காமநோயை மிகுவித்து மிக்கவெம்மை செய்தல்பற்றி, அது பரவுதற்கு, மிகச்சுடுகின்ற வெள்ளியுருக்கை வீசுதலை உவமைகூறினர். திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அதனினின்று தோன்றிய சந்திரன் அப்பொழுது அக்கடலினின்று தன்னோடுந் தோன்றிய அமிருதத்தை மிகுதியாகப்பருகி அவ்வமிருதத்தையே குளிர்ந்த தனது நில வொளியாக வெளியிடுகின்றனன்போலு மென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. 'அருகுறு' என்ற அடைமொழி, அமுதத்துக்கும் பாற்கடலுக்கும் பொருந்தும். எல்லாம் என்பது - இங்கு, எஞ்சாமைப்பொருளது. 'நெரியுறுபுருவச்செங்கண்' என்ற அடைமொழி, இராவணனது கொடிய இயற்கையை விளக்க வந்தது. (௧௦௯)

இதுவும் அது.

௧௧௦. மின்னிலந்திரிந்ததன்னவிழுநிலாமிதிலைசூழ்ந்த
செந்நெலங்கழனிநாடன்றிருமகள்செவ்விகேளா
நன்னலந்தொலைந்துசோருமரக்கனைநாளுந்தோலாத்
துன்னலனொருவன்பெற்றபுகழெனச்சுட்டதன்றே.

(இ - ள்.) மின் நிலம் திரிந்தது அன்ன - மின்னல் நிலவுலகத்திலே உலாவியது போன்ற, விழு நிலா - சிறந்த சந்திரகிரணமானது,—மிதிலை சூழ்ந்த - மிதிலாநகரத்தைச் சூழ்ந்த, செந்நெல் அம் கழனி நாடன் - செந்நெற்பயிருள்ள அழகிய கழனிகளையுடைய விதேகதேசத்து அரசனான சனகமகாராசனது, திருமகள் - அழகிய குமாரியான சீதாபிராட்டியினது, செவ்வி - வடிவழகை, கேளா - (சூர்ப்பணகைசொல்லாற்) கேட்டறிந்து, (அவளிடங் கொண்ட காதலால்), நல் நலம் தொலைந்து சோரும் - (தனது) சிறந்த ஆற்ற லொழிந்து தளர்கிற, அரக்கனை - இராக்கதனான இராவணனை, நாளும் தோலா துன்னலன் ஒருவன் பெற்ற புகழ் என சுட்டது - எந்நாளும் தோல்வியடையாத ஒருபகைவன் அடைந்த கீர்த்தி வருத்துவதுபோல வருத்திற்று; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

என்றுந்தோல்வியடையாது வெற்றியுற்ற பகைவனது புகழ் ஒருவனுக்கு வருத்தந்தருதல்போல, சந்திரனது நிலா இராவணனுக்குத் துன்பம் விளைத்ததென்பதாம். 'நாளுந்தோலாத் துன்னலனொருவன்' என்றது, இராமபிரானையெனக் கொள்ளினும் அமையும். 'மின்னிலந்திரிந்ததன்ன' என்றது, இல்பொருளுவமை; 'மின்னலந்திரிந்ததன்ன' என்று பாடமோதி, மின்னல் தன்து நல்ல செந்நிறம் மாறி வெண்ணிறமாய் விளங்கினாற்போன்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று. விழு - விழும மென்ற உரிச்சொல்லின் விகாரம்; அன்றி, வினைத்தொகையாக, (சந்திரனிடத்தினின்று) கீழ்விழுகிற நிலவென்றலு மொன்று. மிதிலை - மிதிலா என்ற வட

சொல் ஈறுதிரிந்தது; அது - மிதியென்னும் அரசனால் அமைக்கப்பட்ட நகரமாதல்பற்றி வந்த பெயர். செந்நெல் - ஒருவகைச்சிறந்த சாதி நெல்; இது, நீர்வளத்திலே விளைவது. மிதிலைநாடன் என எடுத்து உரைத்தலுமாம். திருமகள் - செல்வப்பெண்; இலக்குமியின் அவதாரமான மகளுமாம். 'நாடன் றிருமகன் செவ்வி கேளா' என்று பாடமோதி, சனகராசனது செல்வமான சீதையின் கணவனாகிய இராமனது சிறப்பைக் கேட்டுத் தனது நல்லமகிழ்ச்சி நீங்கித் தளர்கிற இராவணனை யென்று உரைத்தல், அத்துணையாச்சிறவாது. புகழை வெண்ணிறமுடையதென வருணித்தல் கவிமரபாதலால், அது, நிலவிற்கு உவமைகூறப்பட்டது. துன்னலன் - சேராதவன்; எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். இரண்டாம் அடியில் 'சென்னல்' என்று பாடங்கொண்டு, ஒருவகைமீனென்று உரைப்பாருமுளர். (கக0)

இராவணன் ஏவலாளரை நோக்கி 'சூரியனை ஏன்கொணர்ந்தீர்?' என்றல்.

ககக. கருங்கழற்காலனஞ்சுங்காவலன்கருத்துநோக்கித்
தருங்கதிர்ச்சீதயாக்கைச்சந்திரற்றருதிரென்ன
முருங்கியதணலின்மூரிவிடத்தினைமுகக்குஞ்சீற்றத்
தருங்கதிரருக்கன்றன்னையாரழைத்தீர்களென்றான்.

(இ - ள்.) கரு கழல் காலன் அஞ்சும் காவலன் - பெருமை பொருந்திய வீரக்கழலை யணிந்த யமனும் அஞ்சும்படியான அரசனாகிய இராவணன், (தனதுகுற்றேவலாளரை நோக்கி), 'கருத்து நோக்கி - (எனது) மனநிலையை உணர்ந்து, தரும் - (அதற்கேற்பஇனிதாகக்) கொடுக்கிற, கதிர் - கிரணங்களையுடைய, சீதம் யாக்கை - குளிர்ந்த உடம்பையுடைய, சந்திரன் - சந்திரனை, தருதிர் - அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்,' என்ன - என்று (யான்) சொல்ல, முருங்கியதணலின் - (யாவும்) அழியும்படியான கொடுநெருப்புடனே, மூரி விடத்தினை - வலிய விஷத்தையும், முகக்கும் - மொண்டுகொண்டுள்ள, சீற்றத்து அரு கதிர் அருக்கன் தன்னை - கோபத்தையும் பொறுத்தற்கரிய (உஷ்ண) கிரணங்களையுமுடைய சூரியனை, யார் அழைத்தீர்கள் - (உம்மில்) எவர் அழைத்துவந்தவர்?' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

காவலன் என்றான் எனன இயையும். தனக்கு மிக்கதாபந்தருதல்பற்றிச் சந்திரனையே சூரியனாக நினைத்து இங்ஙனம்வினவினான். யார்அழைத்தீர்கள், யார் என்ற பொதுக்குறிப்புமுற்றாலணையும்பெயர் - முன்னிலைக்கு வந்தது. அழைத்தீர்கள் - இன்னாரென்று அறியாமையின், பன்மையாற் கூறப்பட்டது.

அதற்கு அவர்கள் 'இவன் சந்திரனே' என்றல்.

ககஉ. அவ்வழிச்சிலதரஞ்சியாதியாயருளில்லாரை
இவ்வழித்தருதுமென்பதியம்பலாமியல்பிற்றன்றால்

செவ்வழிக்கதிரோனென்றுந்தேரின்மேலன்றிவாரான்
வெவ்வழித்தெனினுந்திங்கள்விமானத்தின்மேலதென்றார்.

(இ - ள்.) அ வழி - (இராவணன் இங்ஙனம்கூறிய) அப்பொழுது, சிலதர் - ஏவலாளர்கள், அஞ்சி - பயந்து, 'ஆதியாய் - தலைவனே! அருள் இல்லாரை - (உன்னால்) கட்டளையிடப்படாதவரை, இ வழி - இவ்விடத்து, தருதும் - (நாங்கள்) அழைத்துக்கொண்டுவருவோம், என்பது - என்ற இவ்வார்த்தை, இயம்பல்ஆம் இயல்பிற்று அன்று - சொல்லத்தக்கதன்மையுடையதன்று; செவ்வழி கதிரோன் - சிவந்ததன்மையுள்ள கிரணங்களையுடைய சூரியன், என்றும்-எப்பொழுதும், தேரின்மேல் அன்றி வாரான் - தேரின்மேலேயே வருவான்; திங்கள் - சந்திரன், வெம் வழித்து எனினும் - (உனக்கு) வெவ்வியதன்மையதாயினும், விமானத்தின்மேலது - விமானத்தின்மேலேயிருக்கிறது,' என்றார் - என்றுசொன்னார்கள்; (எ-று.) —ஆல் - அசை.

சூரியன் தேரிலேறிச் சஞ்சரித்தலும், சந்திரன் விமானத்திலேறிச் சஞ்சரித்தலும் ஆகிய வேறுபாட்டியற்கையை யெடுத்துக்காட்டி, இவன் விமானத்திலேறியுள்ள தனால், சூரியனல்லன், சந்திரனே யென்று விளக்கினார்களென்க. உன்கட்டளைக்குச் சிறிதேனும் மாறாக நாங்கள் நடக்கமாட்டோமென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. 'அருளில்லாரை' என்பதற்கு - உனது அருளைப்பெறாதவரை யென்றும், தண்ணளியில்லாதாரை யென்றும் உரைப்பினும் அமையும். தருதும் என்பதில், தும்விகுதி - எதிர்காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. 'தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலாம்' என்பது இலக்கணமாதலால், 'கதிரோன் வாரான்' என்றும், 'திங்கள் விமானத்தின்மேலது' என்றுங்கூறினார். செவ்வழியென்ற அடைமொழிகொடுத்ததும், சந்திரனோடு சூரியனுக்கு உள்ள வேற்றுமையை விளக்குவதாம். பின்னிரண்டடியிற் கூறியது, ஓர் நூற்கொள்கை. (கக௨)

வேறு.

இராவணன், சந்திரனென்று அறிந்து அவனை வெறுக்கத் தொடங்கல்.

கககு. பணந்தாழல்குற்பனிமொழியார்க்கன்புபட்டார்படுங்காமக்
குணந்தான்முன்னமறியாதான்கொதியாநின்றான்மதியாலே
தணந்தாமரையின்றனிப்பகைஞனென்னுந்தன்மையொருதானே
யுணர்ந்தானுணர்வுற்றவன்மேலிட்டுயிர்தந்துயக்கவுரைசெய்வான்.

(இ - ள்.) பணம் - பாம்பின்படத்தை, தாழ் - ஒத்த, அல்குல் - அல்குலையும், பனி மொழியார்க்கு - குளிர்ந்தசொற்களையுமுடைய மகளிர்க்காக, அன்புபட்டார் - ஆசைப்பட்டவர்கள், படும் - அடைகிற, காமம் - காமநோயினது, குணம் - தன்மையை, முன்னம் தான் அறியாதான் - இதற்குமுன்பு ஒருகாலும் தான் அனுபவித்தறியாதவனும், மதியாலே கொதியாநின்றான் - இப்பொழுது சந்திரனால் தவிக்கின்றவனுமான இரா

வணல், தண் அம் தாமரையின் தனி பகைஞன் என்னும் தன்மை ஒரு தானே உணர்ந்தான் - குளிர்ந்தஅழகிய தாமரைக்கு ஒப்பற்றபகைவனை சந்திரனே இவ் னென்கிற உண்மையியல்பை ஒப்பற்ற தானே யறிந்தான்; உணர்வுற்று-அங்ஙனம் அறிந்து, உயிர் தந்து உய்க்க - தனதுஉயிரைக் கொணர்ந்துகொடுத்து உதவும்படி, அவன்மேல் இட்டு உரை செய்வான் - அச்சந்திரன்மேல் வைத்து (ச்சிலசொற்களை)க் கூறுபவனானான்; (எ - று.) —அவற்றை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

இராவணன் இதுவரையிலும் தான் விரும்பிய மகளிரையெல்லாம் தடையில்லாமல் அடைந்து அனுபவித்துவந்தன னாதலால், காமத்தாலாகும்வருத்தத்தைச் சிறிதும் அனுபவித்தறியாதவ னென்பது, 'பணந்தாழல் குற்பணிமொழியார்க் கன்புபட்டார் படுங் காமக்குணந் தான் முன்னமறியா தான்' என்பதன் கருத்து. பணம் - வடசொல். தாழ் - உவமவுருபு. 'மதியாலே கொதியாநின்றான்' என்பதற்கு - தனதுஅறிவினால் தவிக்கின்றவ னென்று உரைப்பினும் அமையும்; அப்பொழுது கருத்து - குளிர்ந்தசந்திரனால் மகிழ்ச்சியுறவேண்டியிருக்க அதற்குமாறாகத் தனது அறிவின்தடுமாற்றத்துக்கு ஏற்பத் தாபம்மிக்கு வருந்துபவனென்பதாம் மதி - அறிவையுணர்த்துகையில், வடசொல். தனக்கு வெப்பம் விளைத்தலை நோக்கிச் சந்திரனைச் சூரியனென்று முதலிற்கருதிய இராவணன் ஏவலாளர் (கீழ்க் கவியிற்) கூறிய அடையாளத்தால்மாத்திரமே யன்றி இவனைக் கண்டவளவிலே தாமரைகள்குவிகிற இயல்பைத் தானே பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதனாலும் இவன் சூரியனல்லன் சந்திரனே யென்று அறிந்தா னென்பது விளங்க, 'தணந்தாமரைக்குத் தனிப்பகைஞ னென்னுந்தன்மை யொரு தானேயுணர்ந்தான்' என்றார். தண்ணம் என்பது, தணமெனத் தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது, எதுகைநோக்கி யென்க. 'அவன்மேலிட்டு உரைசெய்வான்' என்பது, அவனைநோக்கிக் கூறுவா னென்றவாறு. 'உயிர்தந்து உய்க்க' என்பதற்கு - பெருமூச்சுவாங்க என்றும் உரைக்கலாம். கொதியாநின்றான் என்பதில், ஆநின்று - நிகழ்காலஇடைநிலை; அடுத்தகவியில் வருகிற 'தேயாநின்றாய்' முதலியவற்றிலும் இவ்வாறே.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கக௩)

இதுவும், அடுத்த கவியும் - சந்திரோபாலம்பநம். (சந்திரனைப்பழித்தல்.)

கக௪. தேயாநின்றாய்மெய்வெளுத்தாயுள்ளங்கறுத்தாய்கிலைதிரிந்து
காயாநின்றாயொருநீயுங்கண்டார்செல்லக்கேட்டாயோ
பாயாநின்றமலர்வாளிபறியாநின்றாரின்மையா
லோயாநின்றேனுயிர்காத்தற்குரியார்யாவருடுபதியே.

(இ - ள்.) உடு பதியே - நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனே! (நீ), (மெய்) தேயாநின்றாய் - உடம்புமெலிகின்றாய்; மெய் வெளுத்தாய் -

உடல் வெண்மைப்பட்டாய்; உள்ளம் கறுத்தாய் - மனங்கருகினாய் [நீ பவீடத்திற் களங்கமடைந்தாய்]; நிலை திரிந்து காயா நின்றாய் - (உனது தண்ணிய) இயற்கைநிலைமைமாறித் தபிக்கிறாய்; ஒரு நீயும் - தனியனான நீயும், (என்னைப்போலவே), கண்டார் சொல்ல கேட்டாயோ - (சீதையின் அழகைக்) கண்டவர்கள் (அதனையெடுத்துச்) சொல்லக்கேட்டு அவளிடங் காதல்கொண்டாயோ? பாயாநின்ற - தடையில்லாமல் (எனது உடம்பினுள்ளே) தைத்துச் செல்லுகிற, மலர்வாளி - (மன்மதனது) புஷ்பபாணங்களை, பரியாநின்றார் - பிடுங்கியெடுத்துப் பாதுகாக்கின்றவர், இன்மையால் - (எவரும்) இல்லாமையால், ஓயாநின்றேன் - வலியொடுங்குகிற என்னுடைய உயிர் - உயிரை, காத்தற்கு - பாதுகாத்தற்கு, உரியார் - உரியவர், யாவர் - இனி எவரோ? [எவருமிலர் என்படி]; (எ - று.)

சந்திரனே! நீ என்னைப்போல உடல்தேய்ந்தும் உடல்வெளுத்தும் அகம் கருகியும் இயற்கைமாறி உடல்சுட்டு முள்ள தன்மையை நோக்கின், நீயும் என்போலச் சீதையின் அழகைக் கண்டவர்சொல்லக்கேட்டு அவளிடம்வேட்கை கொண்டனைபோலும்என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. "நைவாய வெம்மேபோல் நாண்மதியே நீ யிந்நாள், மைவா னிருளகற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால், ஐவா யரவணைமே லாழிப் பெருமானார், மெய்வாசகங் கேட்டுன் மெய்ந்நீர்மை தோற்றாயே" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. மெய் என்பது - மத்தியமதீபமாய், முன்நின்ற 'தேயாநின்றாய்' என்றதனோடும், பின்நிற்கும் 'வெளுத்தாய்' என்பதனோடும் தொடர்ந்தது. மெய்தேயாநின்றாய், மெய்வெளுத்தாய், உள்ளம்கறுத்தாய் - சினைவினை முதலொடுசார்த்திச் சொல்லப்பட்டது. மெய் தேய்தல் முதலியன - காமநோயுற்றார்படும் அவத்தைகள். வெளுத்தாய், கறுத்தாய் - வெண்மை கருமை என்ற பண்பினடிகள், விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்து, வெளு கறு என நின்றன. உள்ளங்கறுத்தாய் என்பதில் சிலேடையணி யிருத்தல் காண்க. 'ஒருநீ' என்றது, கதியாய்நின்று காப்பா ரற்ற நீ யென்றவாறு. 'நீயும்' என்ற இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையால், என்னைப்போல என்பது பெறப்பட்டது. நேரிற்கண்டவளான சூர்ப்பணகை சொல்லத் தான் கேட்டமைபற்றி, 'நீயுங் கண்டோர்சொல்லக் கேட்டாயோ' என்றான். தாமரை, அசோகு, மா, முல்லை, நீலோத்பலம் இம்மலர் ஐந்தும் மன்மதனுக்குப் பஞ்சபாணங்களாம். ஓயாநின்றேன் - வினையாலணையும் பெயர். என்னால் விரும்பப்பட்டவர் வந்து என்னைக்கூடி எனது வேட்கைநோய் வருத்தத்தை நீக்காமையா லென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. தண்கதிரோனான உன்னைக்கொண்டு எனதுதாபந் தணித்துக்கொள்ளலா மென்று கருதி உன்னை அழைத்தேன்; நீயும் என்போல வெப்பங்கொண்டிருத்தலால் இனி யாரால் என்வெப்பத்தைத் தணித்துக்கொண்டு உய்வே னென்பது, இச்செய்யுளின் தாற்பரியம். நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் சந்திரனுக்கு மனைவியரென்பது புராணநூற்கொள்கை யாதலால், அவனுக்கு, உடுபதி யென்று பெயராயிற்று. (கஎஉ)

ககரு. ஆற்ருராகிற்றம்மைக்கொண்டடங்காரோவென்னுருயி ர்க்குக், கூற்ருய்நின்றகுலச்சனகிகுவளைமலர்ந்ததாமரைக்குத்,தோ ற்ருயதனுனகங்கரிந்தாய்மெலிந்தாய்வெதும்பத்தொடங்கினுய், மா ற்ருர்செல்வங்கண்டழிந்தால்வெற்றியாகவற்ருமோ.

(இ - ள்.) என் ஆர் உயிர்க்கு கூற்று ஆய் நின்ற - எனது அருமையான உயிருக்கு யமனுய்நின்ற, குலம் சனகி - சிறந்த சீதையினது, குவளை மலர்ந்த் தாமரைக்கு-இரண்டுகருங்குவளை மலர்கள் மலரப்பெற்ற ஒரு தாமரை போன்ற முகத்துக்கு, தோற்ருய் - (நீ) தோல்வியடைந்தாய்; அதனுன் - ஆதலால், அகம்கரிந்தாய் - உள்ளங்கருகினுய்; மெலிந்தாய் - உடல்மெலிவடைந்தாய்; வெதும்ப தொடங்கினுய் - வெப்பமடையத் தொடங்கிவிட்டாய்; மாற்ருர் செல்வம்கண்டு - பகைவருடைய செல்வத்தைப்பார்த்து, அழிந்தால் - (இவ்வாறு) அழிவுற்ருல், வெற்றி ஆக வற்று ஆமோ - சயம் உண்டாகவல்லதாகுமோ? ஆற்ருர் ஆகின் - (தாம் பகைவெல்ல) வல்லமையில்லாராயின், தம்மை கொண்டு அடங்காரோ - (அறிவுடையார்) தமது அறிவைக்கொண்டு தம்மிலேதாம் அடங்கிவிடாரோ? (எ - று.)

சந்திரனிடத்துஉள்ள தேய்தல் முதலிய பண்புகளை அவன்தான் சீதைவிஷயமாகக் கொண்ட காதலால் நேர்ந்தனவென்று (கீழ்க்கவியிற்) கற்பித்துக்கூறியவன், இங்கு அதனை விட்டு, தனக்குப்பகையான ஒருதாமரைக்குத்தோற்றதனுல் நேர்ந்தவையென்று கற்பித்துக்கூறுகிருன். உன்னினுஞ் சிறந்த சீதையின் முகத்தாமரையை வெல்லும்ஆற்றல் இல்லாமையால் அதற்குத்தோற்ற நீ உனது அறிவையே கொண்டு உன்னை நீயே சாந்தப்படுத்திக்கொண்டு அமைந்திருத்தல் அழகேயன்றி அழுக்காறு கொண்டு அகங்கரிந்து புறம்மெலிந்து தபித்தலாற் பயனென்னே! இங்ஙனம் அழுக்காறு மிக்க மாத்திரத்தால் அதனைவெல்லும்வல்லமை உனக்கு வந்துவிடுமோ? என்று பழித்தவாறு. 'என்னுருயிர்க்குக்கூற்ருய்நின்ற குலச்சனகி' என்றது, தனக்குமரணகாரணமானவள் சீதையே யென்று, பின்நிகழும் நிகழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாக முன்னர் அவன்வாயில்வந்த அமங்கலமொழியாகுமாற்றை ஊன்றியுணர்க. சனகி - ஜாநகி யென்றதன் விகாரம்: ஜநகராசன்மகளென்று பொருள்படும்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். குவளை யென்றது, உவமவாகுபெயராய், கண்களையுணர்த்தும். கீழ்க்கவியில் வந்த 'உள்ளங்கறுத்தாய்' என்றதுபோல, இக்கவியில் வந்த 'அகங்கரிந்தாய்' என்பதும் சிலேடைப்பொருள்படும். மாற்ருர் - மனம்மாறுபடுதலையுடையவர். வற்று - வல்லது; பண்படிக்குறிப்புமுற்று. (ககரு)

இராவணன் சூரியனையும் பகலையும் வரவழைத்தல்.

ககசு. என்னப்பன்னிபிடருழவாவிரவோடிவனைக்கொண்டகற்றி
முன்னைப்பகலும்பகலோனும்வருகவென்ருன்மொழியாமு
னுன்னற்கரியவுடுபதியுமிரவுமொழிந்தவொருகொடியிற்
புன்னற்கரியபகலவனும்பகலும்வந்துபரந்தவால்.

(இ - ள்.) என்ன பன்னி - என்று பலவாறுசொல்லி, இடர் உழவா - துன்பம்அனுபவித்து, (உடனே இராவணன் ஏவலாளரை நோக்கி), 'இரவோடு இவனை கொண்டு அகற்றி - இராப்பொழுதையும் இச்சந்திரனையும் கொண்டுநீக்கிவிட்டு, முன்னை பகலும் பகலோனும் வருக - அதற்குமுன்பிருந்த பகற்பொழுதும் அதற்குஉரியவனான சூரியனுமே (உங்களால் அழைக்கப்பட்டு) வந்திடுக.' என்றான் - என்றுகூறினான்; மொழியாமுன் - (அவ்வாறு) சொல்லுமுன்னமே, உன்னற்கு அரிய உடுபதியும் இரவும் ஒழிந்த - நினைத்தற்கும் வேண்டாத [மிகவெறுக்கப்பட்ட] சந்திரனும் இராத்திரியும் நீங்கின; ஒருநொடியில் - உடனே ஒருநொடிப்பொழுதிலே, பன்னற்கு அரிய பகலவனும்பகலும் வந்து பரந்த - புகழ்ந்துபேசுதற்கு அரிய [மிக்கசிறப்பையுடைய] சூரியனும் பகற்பொழுதும் வந்துபரவின; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

அகற்றியென்னும் எச்சத்தை அகற்றவெனத் திரித்தலாவது, வருகவென்ற தன்வினையை வருவிக்கவெனப் பிறவினைப்பொருள்படுத்துதலாவது செய்யின், 'இரவோடு இவனைக் கொண்டகற்றி முன்னைப் பகலும் பகலோனும் வருக' என்ற முடிபு இலக்கணநடைக்கு ஒத்ததாம். ஒழிந்த, பரந்த - முற்று. இவ்வாறு அஃறிணைமுற்றுக்கொடுத்ததனால், சந்திரசூரியர் இங்கு அஃறிணையாகக் குறிக்கப்பட்டனரென்க. (கககூ)

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - அவ்வுதயகாலவருணனை.

ககஎ. இருக்கின்மொழியாரெரிமுகத்தினீந் தநெய்யினவிர்செம்பொ
னுருக்கியனையகதிர்பாயவனல்போல்விரிந் ததுயர்கமல
மருக்கனெய்தவமைந்தடங்கிவாழாவடாதபொருளெய்திச்
செருக்கிபிடையேதிருவிழந்தசிறியோர்போன்றசேதாம்பல்.

(இ - ள்.) இருக்கின் மொழியார் - வேதமந்திரங்களையுணர்ந்த அந்தணர்கள், எரி முகத்தின் - அக்கினிமுகத்திலே, ஈந்த - சொரிந்த, நெய்யின் - நெய்யினால், அனல் போல் - அந்நெருப்பு (வளர்தல்) போல, அவிர் செம் பொன் உருக்கி அனைய கதிர் பாய - விளங்குகிற செம்பொன்னை உருக்கினாற்போன்ற சிவந்தசூரியகிரணங்கள் மேற்படுதலால், உயர் கமலம் விரிந்தது - சிறந்தசெந்தாமரைமலர்ந்தது;—சேதாம்பல் - செவ்வாம்பல் மலர்கள்,—அருக்கன் எய்த - சூரியன்வருதலால், அமைந்து அடங்கி அடங்கியொடுங்கி, வாழா - வாழ்வுபெறாமல்,—அடாத பொருள்எய்தி செருக்கி இடையே திரு இழந்த சிறியோர் போன்ற - (தாம் அடைதற்குத் தகாத [உயர்ந்த]பொருளை யடைந்து (அதனாற்) செருக்குற்றுமத்தியிலே அப்பொருளை யிழந்துவிட்ட அற்பர்களை யொத்தன; (எ - று.)

'இருக்கின் மொழியார்'என்றது, யாகஞ்செய்விப்போரான ருத்விக்குகளையுணர்த்தும். அவர்கள் வேதமந்திரங்களைச்சொல்லி நெருப்பில் ஆகுதிசெய்த நெய் சொரிதல் - சூரியகிரணம் பாய்தற்கும், அந்நெய்யால் யாககுண்டத்து ஓமாக்கினி வளர்ந்துவிளங்குதல் - நீர்நிலையில் தாமரை மலர்ந்து

விளங்குதற்கும் உவமை யெனக்காண்க. இருக்கு-ருக்என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இது, நான்கு வேதங்களுள் ஒன்றற்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்குவ தன்றி, பொதுப்பட வேதமந்திரங்களைக் குறிப்பதாயும் நிற்கும். இனி, 'இருக்கின்மொழியார்' என்பதற்கு - வேதவாக்கியம்போலப் பயன்விளைத் தலில் தவறாத நிறைமொழியையுடைய அந்தணரென்று பொருள் கூறி னும் அமையும். முந்தின பொருளில், இன் - சாரியை; இப்பொருளில், இன் - ஒப்புப்பொருளில்வந்த ஐந்தனுருபு. தேவர்களெல்லாம், தந்தமக் குக் கொடுக்கும் ஹவிஸ் ஆகிய உணவை அக்கினியே முகமாகப் பெறு கின்றன ரென்ற வேதக் கருத்தைக்கொண்டு 'எரிமுகத்தின்' என்றார். இனி, முகத்தின் என்றது - எழனுருபின்பாற்படுவதுமாம். உருக்கி- எச்சத்திரிபு. எல்லாமலர்களுள்ளுந் தாமரை சிறத்தலால், 'உயர்கமலம்' என்றார்; "பூவிற்குத் தாமரையே," "பூவினுக்கருங்கலம் பொங்கு தாமரை" என்பன காண்க. உயர்கமலம் - வினைத்தொகை.

கமலத்துக்கு 'உயர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அப்படிப் பட்ட உயர்வில்லாதது செவ்வாம்ப லென்பது வெளியாம்; அன்றியும், அதன் சிறுமை உவமையால் விளங்குதலுங் காண்க. இராப்பொழுதுடன் சந்திரன் வரப்பெற்றதனால் மிக்கவிளக்கமடைந்த ஆம்பல்கள் இராவணன் கட்டளையால் அப்பொழுதுடன் சந்திரன் விரைவில் நீங்கியதனால் அவ் வொளியை இடையிலே யிழந்ததற்கு, சிறிது செய்துவிட்ட நல்லூழ்ப் பய னால் தமது தகுதிக்குமேம்பட்ட செல்வத்தை யடைந்து அதனால் மிக்க செருக்குற்ற அற்பர்கள் அந்நல்லூழ் விரைவிலொழியவே அச்செல் வத்தை யிழந்து ஒடுங்குதலை உவமை கூறினர். வாழா - ஈறுகெட்ட எதிர் மறைவினையெச்சம்; அது, 'போன்ற' என்னும் முற்றைக் கொள்ளும். சேதாம்பல் - பண்புத்தொகை; பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன் நின்றமெய் திரிந்தது. பொருளெய்தியதனாற் செருக்கியமைபற்றி, 'சிறி யோர்' எனப்பட்டனர். 'அமைந்தடங்கிவாழா' என்பதற்கு - குணவமைதி கொண்டு அடக்கமுடையராய் வாழாமல் என்று பொருளுரைத்து, அதனை 'செருக்கி' என்பதனோடு கூட்டுதலு மொன்று. (கக௭)

கக௮. நாணிநின்றவொளிமழுங்கிநடுங்காநின்றவுடம்பினனாய்ச்
சேணினின்றுபுறஞ்சாய்ந்துகங்குற்றாரம்பின்செல்லப் [ந்த
பூணின்வெய்யோனொருதிசையேபுகுதப்போவான்புகழ்வே
ராணைசெல்லநிலையழிந்தவரசர்போன்றானல்லாண்டான்.

(இ - ள்.) பூணின் வெய்யோன் - (உலகத்துக்கு) ஓர் ஆபரணம்போல அலங்காரமாய் விளங்குகிற சூரியன், ஒரு திசையே புகுத - ஒருதிக்கிலே [கிழக்கிலே] வந்துசேர்ந்ததனால், நாணி - (அவன்முன்னே நிற்க) வெள்கி, நின்ற ஒளி மழுங்கி - (தன்னிடத்து) உள்ள ஒளி மழுங்கப்பெற்று, நடுங்கா நின்ற உடம்பினன் ஆய் - தடுமாற்றமடைந்த உடம்பை யுடையவனாய், சேணினின்று புறம் சாய்ந்து - நடுவானத்திநின்று ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்த

லுற்று, கங்குல் தாரம் பின் செல்ல - இரவாகிய தன்மனைவி தன்பின்னே வர, போவான் - அப்பாற் செல்பவனான, அல் ஆண்டான் - இரவுக்குத் தலைவனான சந்திரன்,—புகழ் வேந்தர் ஆணை செல்ல நிலை அழிந்த அரசர் போன்றான் - கீர்த்தியையுடைய சிறந்த அரசரது கட்டளை தடையின்றி வர அதனால் தமது நிலைமை கெட்டு ஓடிய அரசரை யொத்தான்; (எ - று.)

நாணமடைதலும், ஒளிமழுங்குதலும், உடம்புநடுங்குதலும், ஒருபுறத் தேசாய்தலும், தன்மனைவி தன்பின்னேவர நாட்டைவிட்டொழிதலும் ஆகிய பொதுத்தன்மை சந்திரனுக்கும் தோல்வியடைந்துசெல்லும் அரசர்க்கும் பொருந்துமாறு காண்க. சூரியனைப் புகழ்வேந்தராகவும், அவனதுகிரணத்தை அவரதுஆட்சியாகவும், சந்திரனை நிலையழிந்த அரசராகவும், அவன் வானத்தைவிட்டு அகலுதலை நாட்டைவிட்டு விலகுதலாகவுங் கொள்க. ஆணை - ஆஜ்ஞை; இங்கே, வெற்றி யென்றவாறு. சந்திரன் இரவுக்குத் தலைவனாதலின், அவனுக்கு 'அல்லாண்டான்' என ஒருபெயர் கூறினர்; வடநூலார் அவனை 'நிசாபதி' என்றபெயராற் குறித்தலுங் காண்க: இரவை மனைவியாகக் கூறினதற்கும் இதுவே காரணம். இராவணன்கட்டளைப்படி இரவோடு சந்திரனும் ஒழிந்தமையை 'கங்குல்தாரம் பின்செல்லப் போவான்' என்றதனால் விளக்கினர். அல்லாண்டான் என்றதனால், இரவில் வானத்தை அரசாண்டவன் பகலில் அவ்வாட்சியை யிழந்தா னென்றவாறு. தாரம் - தாரா: என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. உவமையணி. (கக அ)

வேறு.

கககூ. மணந்தபேரன்பரைமலரின்சேக்கையுட்
புணர்ந்தவரிடையொருவெகுளிபொங்கலாற்
கணங்குழைமகளிர்கள்கங்குனீங்கிட
வுணர்ந்திலர்கனவினுமூடறீர்ந்திலர்.

(இ - ள்.) மலர் இன் சேக்கையுள் - பூக்களைக் கொண்டு பரப்பப்பட்ட இனிய படுக்கையினிடத்திலே, மணந்த பேர் அன்பரை புணர்ந்தவர் - தம்மைக்கலியாணஞ்செய்துகொண்ட மிக்க அன்பையுடைய கணவரைத் தழுவிக்கூடியவர்களாகிய, கணம் குழை மகளிர்கள் - பலவாய்த்திரண்ட குழையென்னுங் காதணியையுடைய (அவ்விலங்கைநகரத்து இராக்கத) மகளிர்கள், இடைஒரு வெகுளி பொங்கலால் - தங்கள் கூடலினிடையே (தங்கணவர்மீது தமக்கு) ஒருகோபம் மிக்கதனால், (ஊடல்கொண்டவர்கள்),—கங்குல் நீங்கிட - இராப்பொழுது (இடையிலே) நீங்கியிட, உணர்ந்திலர் - (அதனை) அறியாதவர்களாய், கனவினும் ஊடல் தீர்ந்திலர் - (தாம் கொண்ட ஊடலைக்) கனவிலும் நீங்கினாரில்லை [சிறிதும் ஊடல்தணிந்திலர் என்றபடி]; (எ - று.)

இராப்பொழுது நடந்துவருகையில் நாழிகைமுடியச் செல்வதற்கு முன்னே இடையிலே இராவணனேவலால் திடீரென்று சூரியோதயமாயிற்

றன்றோ? அங்ஙனம் எதிர்பாராது வெகுவிரைவில் நேர்ந்த பகல்தொடக்கத்திலே அந்நகரத்துநிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள், இதுமுதற் பதினொருகவிகளில் பலவாறு காட்டப்படுகின்றன.

சிலராக்ஷசஸ்திரீகள் புஷ்பசயனத்திலே தமது பிராணநாயகரோடு கூடியிருந்தபொழுது அக்கூடலின்பஞ் சிறத்தற்பொருட்டு அக்கொழுநரிடத்து ஏதோவொரு குற்றத்தையேற்றி அதுகாரணமாக அவரோடு பிணங்கிநின்றார்கள்; அக்கணவர் வணங்கி இன்சொற்சொல்லி அப்புலவியைத் தீர்க்க முயலுதற்கும் அதனால் மகளிர் அந்தப் பிரணயகலகத்தை ஒழிதற்கும் வேண்டிய பொழுது இல்லாதபடி திடீரென்று பொழுது விடிந்துவிட்டது; அங்ஙனம் விடிந்தபின்பும், அம்மகளிர்கள் தமதுகாம மோகத்தால் பொழுதுவிடிந்ததையுணராமல் கலவியின்பம் மிகுதற்கு வேண்டுமளவு புலவியைக் கொண்டேநின்றார்கள் என்பதாம். அவர்கள் மிகச்சிறிதும் ஊடலொழிந்தில ரென்பதை நன்குகாட்டும்பொருட்டு, 'கனவிலும் ஊடல்தீர்ந்திலர்' என்றார்; இதனை "சீலமொடு தவவிரதமொரு கனவி லாயினுந் தெரிசனங் கண்டுமறியேன்" என்றாற்போலக்கொள்க. இங்ஙனம் விரைவில் இரவு நீங்குவதை உணர்ந்திருப்பாராயின் உடனே ஊடல்தீர்ந்து கூடியிருப்ப ரென்க. இக்கவியில் 'உணர்ந்திலர்' என்பது போலவே மேல் கஉஉ - ஆங்கவியில் 'உணர்ந்தில' என்பதும் பொருள்படுமாறு உணர்க.

கணம் - கூட்டம்; வடசொல். கணக்குழை - மகரவீறு அல்வழியில் வன்மைக்குஇனமாகத் திரிந்தது. புணர்ந்து அவரிடை யெனப் பிரித்துப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். இன்சேக்கை - பண்புத்தொகை.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள்-இப்படலத்தின் ஆறுங்கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கக்கூ)

கஉ0. தள்ளுறுமுயிரினர் தலைவர்நீங்கலர்
னள்ளிரவிடையுறுநடுக்கநீங்கலர்
கொள்ளையினலர் தருகுவளைநாண்மலர்
கள்ளுகுவனவெனக்கலுழுங்கண்ணினார்.

(இ - ள்.) (அந்நகரத்து மகளிர் சிலர்,)—நள் இரவிடை - நடு இராத்திரியிலே, தலைவர் நீங்கலால் - தம்கணவர் (தம்மைவிட்டு) நீங்கியதனால், தள்ளுறும் உயிரினர் - உடம்பைவிட்டு நீங்கவிருக்கும் உயிரையுடையவர்களாய், உறு நடுக்கம் நீங்கலர் - (பிரிவாற்றாமையால்) நேர்ந்த மிக்கநடுக்கம் நீங்காதவர்களாய், கொள்ளையின் அலர்தரு குவளை நாள் மலர் கள் உகுவன என கலுழும்கண்ணினார்-செழிப்பாக மலர்ந்த புதிய நீலோற்பலமலர்கள் தேனைச்சிந்துவனபோல அழுதுநீர்சிந்துகிற கண்களை யுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

மகளிர் கொழுநரோடு கூடியிருந்த கூடல்தொடக்கத்திலே எதிர்பாராது திடீரென்று பொழுது புலர்ந்திட்டது; அதனையறிந்து ஆடவர்கள்

தாம் உதயகாலத்தில் இராஜசமுகத்துக்குச்செல்லவேண்டிய கட்டமையில் தவறுமைப்பொருட்டுப் படுக்கைவிட்டு எழுந்துசென்றனர்; அங்ஙனம் வெகுவிரைவில் பிராணநாயகர் பிரிந்ததனாலான துன்பத்தை ஆற்றமாட்டாதவராய் அம்மகளிர்கள் மரணவத்தையை யடைந்து உள்ளமும்உடம்பும் நடுங்கப் பொழுதுவிடிந்தபின்பும் கண்ணீர்சிந்தி அழுதபடியே யிருந்தார்கள் என்பதாம். அவர்கள்கண்களுக்குக்குவளையும், கண்ணீருக்குத் தேனும் உவமை. நாண்மலர் - அன்றைத்தினத்துமலர்ந்த மலர். உயிரினர், நீங்கலர் - முற்றெச்சம். கண்ணினர் - முற்று. கொள்ளையின் - மிகுதியாக எனினுமாம். அலர்தரு, தா - துணைவினை. (கஉ0)

கஉக. அணைமலர்ச்சேக்கையுளாடறீர்ந்தனர்
பணைகளைத்தழுவியபவளவல்லிபோ
லிணைமலர்க்கைகளினிறுகவின்னுயிர்த்
துணைவரைத்தழுவினர் துயில்கின்றார்சிலர்

(இ - ள்.) சிலர் - சிலமகளிர்கள்,—அணை மலர் சேக்கையுள் - பஞ்சுமெத்தையையும் மலர்ப்பள்ளியையுமுடைய சயனத்திலே, ஆடல் தீர்ந்தனர் - காமலீலைகளைச் செய்துமுடித்தவர்களாய்,—பணைகளை தழுவிய பவள வல்லி போல்-பருத்தமரக்கிளைகளைத் தழுவிப்படர்ந்த பவழக்கொடிபோல, இன் உயிர் துணைவரை இணை மலர் கைகளின் இறுக தழுவினர் - தமது இனிய பிராணநாயகரை மலர்போல்மெல்லிய தமது இரண்டுகைகளாலும் அழுந்தக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு, துயில்கின்றார் - (பொழுதுவிடிந்தபின்பும் உணராமல்) தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்; (எ - று.)

வைகறையிலே துயிலெழு மியல்புள்ள மகளிர்கள் இரவில் சிற்றின்பவிளையாடல்கள் முடிந்து துயில்கொண்டவளவிலே பொழுதுபுலர்ந்ததனால் அதனையுணராமல் பின்னும் கணவரை ஆலிங்கனஞ்செய்தபடியே தூங்கிக்கொண்டிருந்தன ரென்பதாம். அரக்கர்புயங்களுக்கு மரக்கிளைகளும், அம்மகளிர் கைகளுக்குப் பவழக்கொடியும் உவமை; அன்றி, அரக்கர்க்கு மரக்கிளையும், அம்மகளிர்க்குப் பவழக்கொடியும் உவமை யெனினுமாம். உயிர்த்துணைவர் - உயிர்போன்ற துணைவ ரென உவமத்தொகை. (கஉக)

கஉஉ. அளியினங்கடந்தொறுமார்ப்பவாய்கதி
ரொளிபடவுணர்திலவுறங்குகின்றன
தெளிவிலவின்றுயில்விளையுஞ்சேக்கையுட்
களிகளைநிகர்த்தனகளிநல்யானையே.

(இ - ள்.) அளி இனம்-வண்டின்கூட்டங்கள், கடம் தொறும்-(தமது) கன்னங்களிலெல்லாம், ஆர்ப்ப-மொய்த்து ஆரவாரஞ்செய்யவும், ஆய் கதிர் ஒளி பட - சிறந்த சூரியனது காந்தி [வெயில்] (தம்மேற்) படவும், உணர்தில உறங்குகின்றன - (பொழுதுவிடிந்ததை) அறியாதவையாய்த் தூங்குகின்றனவான, களி நல் யானை - சிறந்த மதயானைகள்,—இன் துயில் விளை

யும் சேக்கையுள் தெளிவு இல் களிகளை நிகர்த்தன - இனிமையான தூக்கம் நிகழ்தற்குரிய [மெத்தென்ற] படுக்கையிலே தெளிவில்லாமல் உறங்கிக் கிடக்கிற கட்குடித்த சனங்களை யொத்தன; (எ - று.)

மிகுதியாகக் கள்ளைக்குடித்த சனங்கள் அதனாலான மிக்கமயக்கத்தால் எத்துணையாரவாரத்தையும் உணராமல் பொழுதுவேறுபாட்டையும் அறியாமல் உறங்கிக்கிடத்தல்போல, மிக்கமதங்கொண்டயானைகள் வண்டுகளினாரவாரத்தாலும் வெயில்மீதுஎறித்தலாலும் கண்விழியாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்தன என்பதாம்; இதற்குக்காரணம், சடக்கெனப் பொழுது விடிந்தமை. மதசலம் பாய்தற்குரிய இடமாதலால், கன்னத்தில் மொய்த்தன அந்நீர்பருகவந்த வண்டுகளென்க. கட்குடியரை, இழிவுபற்றி, 'தெளிவில்களிகள்' என அஃறிணையாற் கூறினர். அளி, கடம் - வடசொற்கள். திருக்குறளில் "ஆய்மயில்" என்றவிடத்திற்போல, இங்கு 'ஆய்கதிர்' என்றதில் - ஆய் என்ற அடைமொழி, சிறப்பை யுணர்த்திற்று. கதிர் - சூரியனுக்குச் சினையாகுபெயர். ஆய்கதிர் என்பதை அடையடுத்தவாகுபெயரென்னலாம்; வினைத்தொகையன்மொழியெனினும் இழுக்காது. களிகள் துயிலெழாமைக்கு, அக்கட்குடியின்மேல் வேறுகாரணமுங் காட்டுவாராய், 'இன்துயில்விளையுஞ் சேக்கையுள்' என்றார்; இனி, இதனை, யானைகளுக்குக் கூட்டினும் பொருந்தும். வண்டுகள் வாய்ப்பக்கங்களில் மொய்த்தல், குடியர்க்குங் கொள்ளலாம். (கஉஉ)

கஉ௩. விரிந்துறைதுறைதோறும்விளக்கம்யாவையு
மெரிந்திழுதஃகலவொளியிழந்தன
வருந்துறைநிரம்பியவுயிரினன்பரைப்
பிரிந்துறைதருங்குலப்பேதைமாரினே.

(இ - ள்.) அரு துறை நிரம்பிய - அரிய கலவித்துறைகளில் தேர்ந்த, உயிரின் அன்பரை - தமது உயிர்போன்ற கொழுநரை, பிரிந்து—, உறைதரும் - வசிக்கிற, குலம் பேதைமாரின்-குலமாதர்போல,—விரிந்து உறை துறைதோறும் - விசாலமாயிருக்கிற அந்நகரத்துமாளிகைகளின் இடந்தோறும் உள்ள, விளக்கம் யாவையும்-விளக்குகளெல்லாம், எரிந்து இழுது அஃகல - எரிந்து நெய்குறையாதனவாய், ஒளி இழந்தன - தமது காந்தியை இழந்துநின்றன; (எ - று.)

இராப்பொழுதுமுழுவதும் இடைவிடாது நன்றாய் எரிதற்கு வேண்டிய அளவு நெய் நிரம்பச்சொரியப்பட்டுள்ள அந்நகரத்துத்தீபங்கள் யாவும் இடைபொழுதிலேயே சூரியன் உதித்ததனால் நெய்குறையாமலிருக்கையிலேயே ஒளியிழந்தன; அவற்றிற்கு, தமதுபிராணநாயகரைப் பிரிந்து வசிக்கிற குலமகளிர் மாங்கலியத்துடனே வேட்கைநிறைவேறாமல் ஒளியிழத்தலை உவமைகூறினர். எரிதற்குவேண்டிய உபகரணமான நெய் குறையாதிருக்கையிலும் விளக்குகள் பகல்வந்ததனால் ஒளியையிழத்தலாகிய இயல்பு, இதில் விளக்கப்பட்டது. மூன்றாமடியில் 'அருந்துறை' என்றது,

அகப்பொருள் துறைகளை. விளக்கம்-(பொருள்களை)விளங்கச்செய்வது;அம்-சாரியை; அவ்-பெயர்விகுதி. மள-மாட்டேறு. ஆகுபெயர்-சமர்த்தாப்பொருள்விகுதி. பேதைமார்; மார்-பலர்பாற் பெயர்விகுதி.

கஉச. புனைந்திதழுரிஞ்சுறுபொழுதுபுல்லியும்
வனைந்திலவைகறைமலருமாமலர்
நனந்தலையமளியிற்றுயிலுநங்கைமா
ரனந்தரினெடுங்கணேடொத்தவாமரோ.

(இ - ள்.) வைகறை மலரும் மா மலர் - விடியற்காலத்திலே மலரும் இயல்பினவான சிறந்த (தாமரைமுதலிய) பூக்கள்,—புனைந்து இதழ் உரிஞ்சுறு பொழுது புல்லியும் - அழகியனவாய் இதழ்கள்விரிதற்குக்காரணமான சூரியோதயகாலம் நேர்ந்தும், வனைந்தில - மலர்ந்துஅழகுசெய்யாதன வாய்,—நனந்தலை அமளியில் துயிலும் நங்கைமார் - அகன்றஇடத்தை யுடைய படுக்கையிலே தூங்குகிற மகளிரது, அனந்தரின் நெடுங் கணோடு - நித்திரையையுடைய நீண்டகண்களுடன், ஒத்த - ஒத்திருந்தன; (எ - று.)— ஆம் - அசை; அரோ - ஈற்றசை.

இயல்பில் விடியற்காலத்திலே மலர்தற்குரிய தாமரைமுதலிய மலர் கள் நள்ளிரவிலே செயற்கையாற் பொழுதுபுலர்ந்தமைபற்றி மலர்ந்தன வில்லை, அவற்றுக்கு, அப்பொழுது சூரியோதயமானபின்பும் துயிலுணராத அந்நகரத்துமகளிரது மூடியகண்களை உவமைகூறினர். உரிஞ்சுறு என்ப தில், உரிஞ்சு என்ற வினைப்பகுதியின்மேல் உறு - துணைவினை; அன்றி, உரிஞ்சு என்பதை, உரிந்து என்பதன் போலி யெனினும் அமையும்: உரி தல் - கழலுதல். உம்மை - சிறப்பும்மை. ஒத்த - முற்று. அனந்தர் - அனந் தல் என்பதன் இறுதிப்போலி. வைகறை - துயிலறுதற்குக் காரணமாக வுள்ள பொழுது. (கஉச)

கஉரு. இச்சையிற்றுயில்வதற்கியாவர்கண்களு
நிச்சயம்பகலுந்தமிமைகணீக்கல
பிச்சையுமிடுதுமென்றுணர்வுபேணலர்
வச்சையர்நெடுமனைவாயிலானவே.

(இ - ள்.) இச்சையில் துயில்வதற்கு - (தம்தமது) விருப்பத்தின்படி தூங்குதலால், யாவர் கண்களும் - (அந்நகரத்தில்) அனைவோருடைய விழி களும், நிச்சயம் பகலும் தம் இமைகள் நீக்கல - உண்மையாகப் பகற்பொழு தான பின்பும் தமது இமைகளை விழியாது நின்றன; (அவை), பிச்சையும் இடுதும் என்று உணர்வு பேணலர் - (இரப்பவர்க்குப்) பிச்சையிடுவோ மென்று எண்ணங்கொள்ளாதவர்களான, வச்சையர் - லோபிகளுடைய, நெடு மனை வாயில் ஆன - பெரிய மாளிகைகளின் தலைவாயில் போன்றன.

யாசகர்க்குப் பிச்சையிட விருப்பமில்லாத உலோபிகள் வாயிற்கத வை எப்பொழுதேனுஞ் சிறிதுதிறந்தாலும் யாசகர் வந்துஉள்ளேநுழைந் திடுவாரென்ற அச்சத்தால் இரவிற்போலவே பகலிலும் தம்வீட்டுவாயிற்

கதவடைத்திருத்தல்; இயல்பு; அங்ஙனங் கதவுதிறவாத வாயில்கள்போல அப்பொழுது அந்நகரத்தவரனைவரது கண்களும் பகற்பொழுதானபின்பும் இமைதிறவாதிருந்தன என்பதாம். நீக்கல, ஆன - முற்றுக்கள். பிச்சையும் என்ற உம்மை இழிவுசிறப்பு; மிக்க பொருள் செலவுசெய்து பெரிய தானங்கள் செய்வோமென்று கருதாமையையே யன்றிச் சிறிதுசிறிது பொருட் செலவுசெய்து பிச்சையிடுதற்குக் கருதாமையையும் உடைய மகாலோபிகளென்க. துயில்வதற்கு - நான்கனுருபு மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். இச்சா, நிச்சயம், பிக்ஷா என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. பகலும், உம்மை - சிறப்பு. நெடுமனையென்றதனால், மிக்கசெல்வமுடையவராயிருந்தே உலோபஞ்செய்பவ ரென்பது விளங்கும். வாயில் - இல்வாய் என்பதன் இலக்கணப்போலி. ஆன - உவமவுருபு. 'நீக்கலர்' என்று பாடமோதி, அந்நகரத்தவரனைவரும் மனம்போனபடி தூங்குமாறு பொழுதுவிடிந்தபின்புங் கண்விழித்திலர்; உதயகாலத்திற் பிச்சையிடுவோமென்ற எண்ணமுங் கொண்டிலர், அவர்களுடைய வீட்டுவாயில்கள் லோபிகளுடைய வீட்டுவாயில்கள்போலத் திறக்கப்படாமலே அடைபட்டிருந்தன என்று பொருள்கொள்வாருமுளர். (கஉரு)

கஉசு. நஞ்சுறுபிரிவினைநாளினீளமோர்
தஞ்சுறவிடுவதோர்தயாவுதாங்கலால்
வெஞ்சிறைநீங்கியவினையினூரென
நெஞ்சுறக்களித்தனநேமிப்புள்ளெலாம்.

(இ - ள்.) நாளின் நீளம் - பகற்பொழுதின் நீட்சி, ஓர் தஞ்சு உற - ஓர் ஆதாரமாக(நின்று), நஞ்சுஉறு பிரிவினை விடுவது - விஷத்தையொத்த தமதுபிரிவை நீக்குவதாகிய, ஓர் தயாவு - ஒருதயையை, தாங்கலால்-(தாம்) பெற்றதனால்,—நேமி புள் எலாம்-சக்கரவாகப்பக்ஷிகள்யாவும், வெம் சிறை நீங்கிய வினையினூர்என - கொடியசிறைச்சாலையினின்று விடுபட்ட குற்றவாளிகள்போல, நெஞ்சுஉற களித்தன - மனம்மிகவுங்களிக்கப்பெற்றன.

ஆணும்பெண்ணுமாகிய சக்கரவாகப்பறவைகள் இரவில் ஒன்றையொன்று பிரிந்து வருந்துதலும், பகலில் ஒன்றோடொன்று கூடிக் குலாவி மகிழ்தலும் இயல்பு; இத்தகைய அப்பறவைகள், இரவு சிறிதுபொழுதிலே கழிந்துஅதற்கு முன்னும் பின்னுமாகப் பகல் பெரிதும்வளர்ந்தமையைக் கண்டு மிகவும்மகிழ்ந்தன என்க. குற்றஞ்செய்து சிறைப்பட்டு வருந்துகிறவர்கள் அச்சிறையிலிருத்தற்கு வரையறையாக நியமிக்கப்பட்ட காலத்தின் இடையிலே தற்செயலாகநேர்ந்த ஏதேனுமொரு காரணத்தாற்சிறைவிடுபட்டால் மகிழ்வுறுதல்போல, நாள்தோறுமுள்ள வழக்கப்படி இராப்பொழுதின் நாழிகைமுப்பதும் ஒன்றையொன்றுபிரிந்து வருந்தும் நிலைமையை யடைந்த சக்கரவாகப்பறவைகள் அவ்விரவின் இடையிலே எதிர்பாராமல்நேர்ந்த பகல்வரவால் பிரிவுத்துயரொழிந்து களிப்புற்றன என்றவாறு. முதலடியில், உறு - உவமவுருபு. நஞ்சுறுபிரிவுஎன, பிரிவுத்துன்

பத்தின் கொடுமையை விளக்கியபடி. நீளம் - அம்விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். தஞ்சு - தஞ்சமென்பதன் விகாரம். விடுவது - விடுவிப்பது: தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வந்தது. தயாவு, தயா என்ற வடசொல்லின் மேல் உ - சாரியை. வினை - கொடுந்தொழில்; அன்றி, சிறையினின்று நீங்கிய நல்வினையாளர் என்றலுமொன்று. நேமி - வடசொல்; சக்கரம்.

கஉஎ. நாண்மதிக்கல்லதுநடுவணெய்திய
வாணையினீக்கலாவலரிற்பாய்வன
மாண்வினைபயன்படாமாந்தர்வாயில்சேர்
பாணரிற்றளர்ந்தனபாடற்றும்பியே.

(இ - ள்.) நாள் மதிக்கு அல்லது - புதிய [உதித்த] சந்திரனுக் கல்லாமல், நடுவண் எய்திய ஆணையின் - இடையிலே நேர்ந்த (யாவருடைய) கட்டளையினுலும், நீக்கலா - இதழ் விரியாத, அலரில் - பூக்களில், பாய்வன - விரைந்துபாய்வனவான, பாடல் தும்பி - இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகள்,—மாண்வினை பயன் படா - மாட்சிமையுடைய தொழில்களில் தேர்தவில்லாத, மாந்தர் - மனிதர்களுடைய, வாயில் - வீட்டுவாயில்களில், சேர் - (சென்று) சேர்ந்த, பாணரின் - பாடகர்கள் போல, தளர்ந்தன - (உள்ளே நுழைய இடம்பெறாது) சோர்ந்தன; (எ - று.)

இரவில் சந்திரனைக் கண்டவளவிலே மலர்ந்து அவனைக்காணுதவளவிலே குவியும் இயல்பினவான ஆம்பல்முதலிய சிலமலர்கள் அந்நள்ளிரவில் சந்திரன்விளங்கியபொழுது மலர்ந்துள்ளன வென்று கருதி அவற்றில் தாம் மொய்த்துஉட்சென்று தேன்பருகிக் களிக்கலா மென்ற அவாவோடு இன்னிசைபாடிக்கொண்டு விரைந்துவந்த வண்டுகள், அவ்வளவிலே திடீரென்று சந்திரன் நீங்கச் சூரியனுதித்ததனால் அம்மலர்கள் நன்குஇதழ்மூடியமைப்பற்றி உட்சென்று பயன்கொள்ள இடம்பெறுவாயின; அவற்றிற்கு, சங்கீதத்தின் இனிமையையுணர்ந்து கேட்டு மகிழ்ந்து பரிசுஅளிக்குந் தன்மைய ரல்லாத மந்தபுத்தியையுடைய அரசிகசனங்களின் வீட்டுவாயிலில் ஆவலோடு இன்னிசைபாடிக்கொண்டு சென்றுசேர்ந்து உள்ளேபுக இடம்பெறாத சங்கீதபாடகர்களை உவமைகூறினர். பாணர் - இசைபாடிப் புகழ்வோர்; பாண் - பாட்டு. மாந்தர் - நித்யபகுவசநம். 'நடுவணெய்திய வாணையினீக்கலா' என்பதற்கு - இடையில்நேர்ந்த இராவணனுணையாலும் இதழ் நெகிழாத என்று உரைப்பினும் அமையும். மாண்வினை - பண்புத்தொகை.

கஉஅ. அருமணிச்சாளரமதனினூடுபுக்
கெரிகதிரின்றுயிலெழுப்பியேற்றவு
மருளொடுதெருளுறுநிலையர்மங்கையர்
தெருளுறமெய்ப்பொருடெளிந்திலாரினே.

(இ - ள்.) எரி கதிர் - வெம்மையாய்விளங்குகிற சூரியகிரணங்கள், அருமணி சாளரம் அதனினூடு புக்கு - பெறுதற்கரிய இரத்தினங்களா

லாகிய பலமணிகளின்வழியாய் உள்ளே நுழைந்து, இன் துயில் எழுப்பி எற்றவும் - இனிய தூக்கத்தினின்று எழச்செய்து உணர்த்தவும்; மங்கையர் - மகளிர், தெருள்உற மெய் பொருள் தெளிந்திலாரின் - உண்மைப் பொருளைத் தெளிவாக அறியாதவர்கள்போல, மருளொடு தெருள் உறு நிலையர் - மயக்கமும் தெளிவும் ஒருங்கேபொருந்திய நிலைமையையுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

சாளரவழியாய் வெயில் உட்சென்று உறைத்தலால் பொழுதுவிடிந்ததென்று தெரிந்தும் தூக்கந்தெளிதற்கு வேண்டிய நாழிகைகழிந்திடாமையால் அந்நகரத்து மகளிர்கள் இடையிலே சற்றுவிழித்தலும் மீண்டும் சற்றுத்துயிலுதலுமாக நன்குவிழிப்புறாது கிடந்தனர்; அவர்களுக்கு: பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும்விபரீதஐயங்களாலன்றிஉண்மையாலுணர்தலாகிய தத்துவஞானத்தின் தேர்ச்சியை யடையாதவர்கள் மறுபிறப்பு இருவினைப்பயன் கடவுள் முதலியவற்றின் உண்மையில் தெளிதலும் மயங்குதலுமாய் அடிக்கடி மாறுபடுதலை உவமைகூறினர். (கஉஅ)

கஉகூ. ஏவலின்வன்மையையெண்ணறேற்றலர்
நாவலரியற்றியநாளினுமநூல்
காவலினினிதுணர்கணிதமாக்களுங்
கூவுறுகோழியுந்துயில்வுகொண்டவே.

(இ - ள்.) ஏவலின் வன்மையை எண்ணல் தேற்றலர் - (இராவணனது) கட்டளையின் வலிமையை ஆலோசித்து அறியாதவர்களான, நாவலர் - பண்டிதர்கள், இயற்றிய - செய்த, நாமம் - பிரசித்திபெற்ற, நாளின் நூல் - நாட்களைப்பற்றிச்சொல்லுகிற சோதிடசாஸ்திரங்களை, காவலின் - பாதுகாப்போடு [சோர்வின்றிக் கருத்தூன்றுதலோடு], இனிது உணர் - நன்றாக உணர்ந்த, கணித மாக்களும் - கணக்கில் தேர்ந்தவர்களும், (துயில்வு கொண்டனர்) - தூக்கங்கொண்டிருந்தார்கள்; கூவுறு கோழியும் - (வைகறையிற்) கூவுந்தன்மையனவான கோழிகளும், - துயில்வுகொண்ட - தூக்கங்கொண்டிருந்தன; (எ - று.)

கிரகங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் இவற்றின் சஞ்சாரம் முதலியவற்றைக் கொண்டு கணக்கிட்டு நாள்களின் காலவரையறைப்பகுதிகளை முந்தியே நன்கு ஆராய்ந்து உணரவல்ல சோதிடவித்வான்களும், இப்படி ராக்ஷசராசனை இராவணனது கட்டளையால் இலங்கையில் இரவினிடையிலே திடீரென்று பகல்நேர்தலை முந்தியறியாமையால் தாம் இயற்றிய சோதிட நூல்களில் இதைக்குறித்து யாதும் எழுதிவைத்தாரில்லை; ஆகவே,அந்நூல்களைக் கருத்தோடு முற்றக்கற்றுத் தேர்ந்த அவ்வூர்ச் சோதிடசாஸ்திரிகள் பொழுதுவிடிந்தபின்பும் இரவென்றே உறங்கிக்கிடந்தார்கள்; இயல்பாகப் பொழுதுபுலர்கையிற் கூவுந்தன்மையனவான கோழிகளும் எதிர்பாராது நேர்ந்த சூரியோதயகாலத்தை யறிந்து கூவிற்றில வென்பதாம். நாவலர் - நாவின் தொழிலான கவனம் பிரசங்கம் போதனை என்புவற்றில்

வல்லவர். நாமம், கணிதம் - வடசொற்கள். கணிதமாக்கள் - காலக்கணக்கர். 'துயில்வுகொண்ட' என்ற முற்று, 'கணிதமாக்கள்' என்ற எழுவாய்க்கு ஏற்றபடி உயர்திணையாக மாற்றிக் கூட்டப்பட்டது. கூவுறு என்பதில், கூ என்ற வினைப்பகுதியின்மேல் உறு - துணைவினை. கூவுறுகோழி - வினைத்தொகை. துயில்வு - தொழிற்பெயர். தேற்றலர்—தேறலர்; தன்வினைப் பொருளில் வந்த பிறவினை. முதலடி - நாவலர்க்கு அடைமொழி; கணிதமாக்களுக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். (கஉகூ)

இராவணன் அப்பொழுது சூரியனைச் சந்திரனென்றல்.

கங0. இனையனவுலகினினிகழுமெல்லையிற்
கனைகழலரக்கனுங்கண்ணினோக்கினு
னினைவுறுமனத்தையுநெருப்பிற்றீக்குமா
லனையவத்திங்களேயாகுமாலென்றான்.

(இ - ள்.) இனையன - இப்படிப்பட்ட தன்மைகள், உலகினில் நிகழும் எல்லையில் - உலகத்தில் நடக்குமளவிலே, கனை கழல் அரக்கனும் - ஒலிக்கிற வீரக்கழலையுடைய இராவணனும், கண்ணின் நோக்கினான் - (அச்சூரியனைக்) கண்களாற்பார்த்து,—(இவன்), நினைவுறு மனத்தையும் நெருப்பின் தீக்கும் - தன்னைநினைக்கிறமனத்தையும் நெருப்புப்போல எரிக்கிறான்; ஆல் ஆதலால், அனைய அ திங்களே ஆகும் - முன்னே எதிரில்வந்து எரித்த அச்சந்திரனே யாவன்,' என்றான் - என்று (ஏவலாளரை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

மூன்றாமடியினால், தனது கிரணத்துக்கு இலக்காகிற உடம்பை மிகச் சுடுதல் நன்கு பெறப்படும். உம்மை - சிறப்பு. ஆல்என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-ஆதலால் என்பதன்விகாரம்; பின்னது-ஈற்றசை. (கங0)

ஏவலர் சிலர் 'இவன் சூரியனே' என்று உணர்த்தல்.

கங௧. திங்களோவன்றிதுசெல்வசெங்கதிர்
பொங்குளைப்பச்சையம்புரவித்தேரதால்
வெங்கதிர்சுடுவதேயன்றிமெய்யுறத்
தங்குதண்கதிர்சுடத்தகாதென்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) (இராவணன் இங்ஙனம் கூறியபொழுது), சிலர் - (அருகிலிருந்த) சிலபரிசனங்கள், (அவனை நோக்கி), 'செல்வ - எல்லாச்செல்வமுமுடையவனே! இது—, திங்களோ அன்று - சந்திரனன்று; செம் கதிர் - சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியனே; பொங்கு உளை - உயரவளர்ந்து விளங்குகிற பிடரிமயிரையுடைய, பச்சை அம் புரவி - அழகிய பச்சைக்குதிரைகள் பூண்ட, தேரது - தேரையுடையது (பார்); (அன்றியும்), வெம்கதிர் - உஷ்ணமானகிரணங்களையுடைய சூரியன், மெய் உற சுடுவதே அன்றி - உடம்பில்உறைக்கும்படி சுடுவதேயல்லாமல், தங்கு தண் கதிர் - நிலைபெற்ற

குளிர்ச்சிபொருந்திய கிரணங்களுள்ள சந்திரன், சுட தகாது - சுடத்தக்க தன்று', என்றார் - என்று (இயற்கையை யெடுத்துச்) சொன்னார்கள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

முந்திவந்த சந்திரன் சுடவில்லை, இப்பொழுது வந்த இவனே சுடுகின்றனன்; ஆதலால், இவன் சூரியனே யென்றா ரென்க. பச்சை - பண்புப் பெயர். சூரியன் தேர்க்குதிரை பசுமைநிறமுடையதென்பது நூற்கொள்கை.

வேறு.

இராவணன் 'சூரியனையும் கடலொலியையும் விலக்கி இளம்பிறையைக் கோணர்க' என்றல்.

கசுஉ. நீலச்சிகரக்கிரியன்னவனின்றவெய்யோ
னாலத்தினும்வெய்யனகற்றியரற்றுகின்ற
வேலைக்குரலைத்தவிர்கென்றுவிலக்கிமேலை
மாலைப்பிறைப்பிள்ளையைக்கூவுதிர்வல்லையென்றான்.

(இ - ள்.) நீலம் சிகரம் கிரி அன்னவன் - சிரங்களையுடைய நீலமலை போன்ற இராவணன், (ஏவலாளரை நோக்கி), 'நின்ற வெய்யோன் - எதிர் நின்ற இச்சூரியன், ஆலத்தினும் வெய்யன் - விஷத்திலுங் கொடியவன்; (ஆதலால், இவனை), அகற்றி - நீக்கிவிட்டு, அரற்றுகின்ற வேலை குரலை - ஆரவாரிக்கிற கடலி னொலியையும், தவிர்க என்று விலக்கி - ஒழிகவென்று தடுத்துவிட்டு, மாலை மேலை பிறை பிள்ளையை வல்லை கூவுதிர் - மாலைப் பொழுதில் மேற்குத்திக்கில் தோன்றுகிற இளம்பிறைச்சந்திரனை விரைவில் அழையுங்கள், என்றான்-என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

பருத்து ஓங்கிய வடிவமும் பெரியதலைகளும் தோள்களும் கருமை நிறமும் உடைமைபற்றி, 'நீலச்சிகரக்கிரியன்னவன்' என்றார். ஆலம் - ஹாலம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. கடலொலி காமோத்தீபகப்பொருள்களு ளொன்றாதலால், அதனையும் விலக்கச்சொன்னான். தவிர்கென்று-விகாரம். மேலை, ஐ - சாரியை. பிள்ளை - இளமைப்பெயர். மாலைப்பிறைப் பிள்ளையைக் கூவுதிர் - மாலைப்பொழுதுடனே இளம்பிறையைக் கூப்பிடுங்களென்றவாறு; கககூ - ஆங்கவில் "பகலும் பகலோனும் வருக" எற்றாற் போலக்கொள்க.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ் சீரொன்று மாங்கனிச்சீரும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள்; விருத்தக்கலித்துறையெனவும், காப்பியக்கலித்துறை யெனவும்படும். (கசுஉ)

உடனே இளம்பிறை தோன்றுதல்.

கசுஙு. சொன்னானிருதர்க்கிறையம்மொழிசொல்லலோடு
மந்நாளினிரம்பியவம்மதியாண்டோர்வேலை

முந்நாளினிளம்பிறையாகிமுளைத்ததென்றா
லெந்நாளுமருந்தவமன்றியியற்றலாமோ.

(இ - ள்.) நிருதர்க்கு இறை - அரக்கர்க்கு அரசனான இராவணன், சொன்னான் - (இங்ஙனம்) கூறினான்; அ மொழி சொல்லலோடும் - அவ் வார்த்தையைக் கூறியவளவிலே,—அந்நாளில் நிரம்பிய அ மதி - அன்றைத் தினத்திலே (சிறிதுபொழுதுக்குமுன் பதினாறுகலைகளும்) நிறைந்துகாணப் பட்ட அந்தப் பூர்ணசந்திரன், ஆண்டு - அப்பொழுது, ஓர் வேலை - ஒரு புறத்திலே, முந் நாளின் இளம்பிறை ஆகி முளைத்தது - மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனாகமாறித் தோன்றிற்று: என்றால்—, எ நாளும் அரு தவம் அன்றி இயற்றல் ஆமோ - எக்காலத்திலும் அருமையான தவமேயன்றி வேறொன்று செய்யத்தக்கதோ? [அன்று என்றபடி;] (எ - று.)

இராவணன் முன்பு பலகாலம் வருந்திச் செய்த அரியபெரிய தவத்தின் பயனாகப் பெற்ற வரத்தின் பலத்தால் அவன் கட்டளைப்படி பூர்ண சந்திரன் உடனே இளம்பிறையாக மாறித்தோன்றியதென்பது கருத்து. ''வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப் படும்'' என்ற திருக்குறள், இக்கவியின் நான்காமடிக்கு மேற்கோளாக நோக்கத் தக்கது. பௌர்ணமீதிதியிற்போலப் பூர்ணமாய் விளங்கிய சந்திரன் அதற்கு ஒரு பக்ஷத்தின்பின் துவிதீயாதிதியிற்போல மூன்றாம்பிறையாக உடனே மாறிய அற்புதக்காட்சியின் அருமையைப் பாராட்டிக்கூறியவாறு இது. 'முந்நாள்' என்றது, அமாவாசைக்கு மூன்றாநாளான துவிதீயையை; அதிலேயே மூன்றுகலையுள்ள பிறை காணப்படுவது. 'சொன்னா னிருதர்க்கிறை' என்றது, கீழ்க்கவியிற் கூறியதன் அநுவாதம். வேலை- எல்லை. ஓர்வேலை யென்பதற்கு - மேல்கடலின்மீது என்று உரைத்தலு மொன்று. நான்காமடி - கவிக்கூற்றாய் தவப்பெருமையை உலகத்துக்கு உணர்த்தும். (கஙங)

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - இராவணன் பிறையைப் பழித்தல்.

கஙச. குடபாலின்முளைத்ததுகண்டகுணங்கடீயோன்
வடவானலன்றெனின்மண்பிடர்வைத்தபாம்பின்
விடவாளெயிறன்றெனினென்னைவெகுண்டமாலை
யடவாளுருவிக்கொடுதோன்றியதாகுமன்றே.

(இ - ள்.) குடபாலில் முளைத்தது கண்ட - மேற்குத்திக்கில் தோன்றிய அப்பிறைச் சந்திரனைப் பார்த்த, குணங்கள் தீயோன் - தீக்குணங்களையுடையவனான இராவணன், (கூறுவான்:—) (இது,) வடவா அனல்- படபாமுகாக்கினியாகும்; அன்று எனில் - அங்ஙனமன்றாயின், மண் பிடர் வைத்த பாம்பின் - பூமியைப் பிடரியின்மேற் கொண்டுசுமக்கிற ஆதிசேஷனது, விடம்வாள் எயிறு - விஷமுள்ள கூரிய பல்லாம்; அன்று எனின்- இங்ஙனமுமன்றானால், என்னை வெகுண்டமாலை - என்னைக்கோபித்த மா

லைப்பொழுது, அட - (என்னைக்) கொல்வதற்காக, வாள் உருவிக்கொடு தோன்றியது ஆகும் - உடைவாளை உருவியெடுத்துக்கொண்டு எதிரில் வந்துதோன்றியதாம்; (எ - று.) அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

வடவா அனல் - படபா அநலம் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. படபா - பெண்குதிரை. வடவாவனல் - கடலிடையில் ஒரு பெண்குதிரையின் முகத்தினின்று வெளித்தோன்றுவதா யமைந்துள்ள தீ; இது, கடல்நீரை மழைவெள்ள முதலியவற்றால் மிகாதபடி உறிஞ்சிநிற்பது; பிரளய காலத்தில் கடலினின்று வெளியெழுந்து உலகத்தை யெரித்தழிப்பது. விடவெயிறு - நச்சுப்பல். வாளெயிறு - ஒள்ளியபல்லுமாம். மாலைப்பொழுது காமோத்தீபகமாய்த் தன்னை மிகவருத்துதல்பற்றி, 'வெகுண்டமாலை' என்றான். உருவுதல் - உறைகழித்தல், மாலை வாளுருவிக்கொடு தோன்றியதாகும் - மாலை உருவிக்கொடு தோன்றிய வாளாகும், கொடு - விகாரம். பால் - பக்கம். முளைத்தது - பெயர். குணங்கள் தீயோன் - குணக்கேடன். 'குணங்கள் தீயோன்' என்பதற்கு வினைமுற்றும், 'வடவாவனல்' என்பது முதலியவற்றுக்கு எழுவாயும் வருவிக்கப்பட்டன. தனக்கு மிக்கவெப்பம்விளைத்து மிகக்கொடிதா யிருத்தல்பற்றி, பிறையை இங்ஙனம் சிலவகையாக விகற்பித்துக் கூறினான். பிறையின் வளைந்த வடிவிற்கு ஒப்பாதற்பொருட்டு, வாள் என்றதற்கு - உடைவாளென்று உரைக்கப்பட்டது. (கஙச)

கஙரு தாதுண்சடிலத்தலைவைத்ததுதண்டரங்க
மோதுங்கடலிற்கிடைமுந்துபிறந்தபோதே
யோதுங்கடுவைத்தன்மிடற்றினொளித்ததக்கோ
னீதுங்கடுவாமெனவெண்ணியவெண்ணமன்றே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ச்சியான, தரங்கம் மோதும் - அலைகளை வீசுகிற, கடலிற்கு இடை - திருப்பாற்கடலின் நடுவினின்று, முந்து - முன்பு [கடைந்த காலத்தில்,] பிறந்த போதே - தோன்றினபொழுதே, ஓதும் கடுவை தன் மிடற்றின் ஒளித்த தக்கோன் - (யாவராலுங் கொடியதென்று) சொல்லப்படுகிற விஷத்தைத் தனது கண்டத்தில் மறைத்துவைத்த பெரியோனான சிவபிரான், தாது உண் சடிலத்தலை வைத்தது - (சூடிய கொன்றைமலர்களின்) மகரந்தப் பொடிகளைக் கொண்ட சடாபாரத்தையுடைய தனதுமுடியில் (உடனே பிறையையும்) வைத்துக்கொண்டதற்குக்காரணம், ஈதும் கடு ஆம் என எண்ணிய எண்ணம் அன்றே - இதுவும் விஷமாகுமென்று கருதிய கருத்தன்றோ? (எ - று.) அன்றே - அல்லவா; தேற்றம்.

திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் அதனினின்று கொடிய ஹாலாஹலவிஷம் பிறைச்சந்திரன் முதலிய பலபொருள்கள் தோன்றிய பொழுது அவ்விஷத்தைத் தேவர்கள் வேண்டுகோளால் தனது கண்டத்தினுள்ளே மறைத்து வைத்துக்கொண்ட சிவபிரான் உடனே பிறைச்சந்திரனையும் தனது சடாமகுடத்தில் வைத்துக்கொண்ட காரணம்,

இதுவும் ஒருவகை விஷமாமென்று அப்பெருமான் எண்ணிய எண்ணமா தல்வேண்டு மென்றான்; இதனால், தன்னை மிக வருத்துவதாகிய பிறை விஷத்தன்மையுடைய தென்பதைக் காரணங்கொண்டு சாதித்தான். இது தற்காலத்திற் குளிர்ந்ததுபோலத் தோன்றுதலின் இதனையெடுத்துத் தரித்துக்கொள்ளும்படி தேவர்கள் வேண்டிற்றிலராயினும், இதுபிற்காலத் தில் விஷம்போலவேகொடியதா மென்றுகருதின னென்பது, 'ஓதுங்கடு,' 'ஈதுங்கடுவாமென வெண்ணியவெண்ணம்' என்றவற்றில் விளங்கும். ஜடி லம், தரங்கம், கடு - வடசொற்கள். மிடற்றின், இன் - எழனுருபு. இது தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும். (கஙடு)

கஙசு. உருமொக்கவுலைந்துயிர் நுங்கியதிங்களோடித்
திருமிச்சிறுமின்பிறைதீமைகுறைந்ததில்லை
கருமைக்கறைநெஞ்சினினஞ்சுகலந்தபாம்பின்
பெருமைச்சிறுமைக்கொருபெற்றிகுறைந்ததுண்டோ.

(இ - ள்.) உரும் ஒக்க - இடிபோல [மிகக்கொடிதாக], உலைந்து - சஞ் சரித்து[எதிர்வந்து], உயிர் நுங்கிய - (எனது) உயிரை விழுங்கிய, திங்க ளோடு - பூர்ணசந்திரனைக்காட்டிலும், திருமி சிறு - திரும்பி [தனதுபெரிய வடிவம்வேறுபட்டுச்] சிறுத்துவந்த, மின் இ பிறை - மின்னல்போல விளங் குகிற இந்த இளம்பிறையினிடத்தில், தீமை குறைந்தது இல்லை - கொடு மை சிறிதுங்குறையவில்லை; கருமை கறை நெஞ்சினில் - கொடியகோப முள்ள மனத்தையுடைய, நஞ்சு கலந்த பாம்பின் - விஷப்பாம்பினது, பெருமை - பெரிய உருவத்தைக்காட்டிலும், சிறுமைக்கு - சிறியஉருவத் துக்கு, ஒரு பெற்றி குறைந்தது உண்டோ - (கொடுமைக்) குணம் ஒரு சிறிதாயினும் குறைதலுளதோ? [இல்லை யன்றோ?] (எ - று.)

பெரும்பாம்பினிடத்தும் பாம்புக்குட்டியினிடத்தும் விஷம் ஒருதன் மையதாகவேயிருத்தல்போல, முன்புவந்த நிறைமதியிடத்தும்இப்பொழுது வந்த குறைமதியிடத்தும் என்னைச் சுடுந்தன்மை ஒரேவிதமாகவேயுள்ளது என்றவாறு. எடுத்துக்காட்டுவமையணி. வடிவின்பெருமைக்கு ஏற்பக் கடுமைமிகுதலும், அதன்சிறுமைக்கு ஏற்பக்கடுமைகுறைதலுமின்றி இரண் டிலும் கடுமை ஒருபடித்தாயிருத்தற்குத் திருஷ்டாந்தங் காட்டினான். உலைந்து என்பதைப் பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினையாகக் கொண்டு அதற்கு - வருத்தியெனப் பொருள்கூறினும் அமையும். திருமி என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், திரும் - பகுதி. சிறு - பண்படி, வினைத்தன் மைப்பட்டு, வினைத்தொகையாய் நின்றது. மின்பிறை - உவமத்தொகை; வினைத்தொகையாகவுங் கொள்ளலாம். "கறுப்புஞ்சிவப்பும் வெகுளிப் பொ ருள" என்றதைஆதாரமாகக் கொண்டு, கறையென்பதற்கு-கோபமென்று உரைக்கப்பட்டது. நெஞ்சினில், இன் இல் - சாரியைகள். இனி, மூன்று மடிக்கு - கரியஅஞ்ஞானவிருளையுடைய மனம்போலக் கரியவிஷம் உள்ளே பொருந்தப்பெற்ற பாம்பென்று உரைகொள்ளினும் அமையும். அப்பெ

ழுந்து, நெஞ்சினில் என்பதில், இன் - சாரியையும், இல் - ஒப்புப்பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபுமாம். (கஙசா)

இராவணன் பிறையை விலக்கி இருளைத்தருக என்றல்.

கஙஎ. கன்னக்கனியும்மிருடன்னையுங்காண்டுமன்றே
முன்னைக்கதிர்நன்றிதகற்றுதிர்முன்புசான்ற
வென்னைச்சுடுமென்னினிவ்வேழுலகத்தும்வாழ்வோர்
பின்னைச்சிலருய்வரென்றங்கொருபேச்சுமுண்டோ.

(இ - ள்.) கன்னக் கனியும் இருள் தன்னையும் - மிகவும் முதிர்ந்துள்ள இருளின் தன்மையையும், (எப்படிப்பட்டதென்று,) காண்டும் - பார்ப்போம்; முன்னை கதிர் நன்று - (இப்பிறையினும்) முன்புவந்த சூரியனே குளிர்ந்தது; இது முன்பு அகற்றுதிர் - இப்பிறையை விரைவாக நீக்கிவிடுங்கள்; சான்ற என்னை சுடும் என்னின் - (பலபராக்கிரமங்களில்) மேம்பட்ட என்னையே (இது) வருத்துவதென்றால், பின்னை - மற்று, இ எழ் உலகத்தும் வாழ்வோர் சிலர் உய்வர் என்று ஒரு பேச்சும் உண்டோ - இந்த ஏழுலகங்களிலும் வாழ்பவர்களிற் சிலர் (இதற்குத்) தப்பிப்பிழைப்பார்களென்று ஒருவார்த்தையும் உள்ளதாமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று.)—அன்று, ஏ, அங்கு - அசைகள்.

'இருள்தன்னையுங் காண்டும்' என்றதனால், இருளை வருவிக்கும்படிகட்டளைகூறியவாறு. கன்னக்கனியும் என்பதை, சின்னஞ்சிறுத்த, பென்னம்பெருத்த, கன்னங்கறுத்த, செக்கச்சிவந்த, பண்ணப்பணைத்த என்பனபோலக்கொள்க; கனிதலின்மிகுதியைக் காட்டும். கனியும்மிருள் என்பதில், மகரவொற்று-விரித்தல். இங்குக் காண்டும்என்பதில், டும்என்ற தன்மைப்பன்மைமுற்று விகுதி எதிர்காலங்காட்டிற்று; இதில், டும் - விகுதியெனக் கொள்ளலாகாது; அது இறந்தகாலத்தையே காட்டும்: "டவ்வொடு கழிவும்" என்றார் நன்னூலார். (கஙஎ)

இதுவும், அடுத்தகவியும் - அந்தகாரவருணனை.

கஙஅ. ஆண்டப்பிறைநீங்கலுமெய்தியதந்தகாரந்
தீண்டற்கெளிதாய்ப்பலதேய்ப்பனதேய்க்கலாகி
வேண்டிற்கரபத்திரத்தீர்த்துவிழுத்தலாகிக்
காண்டற்கினிதாய்ப்பலகந்துதிரட்டலாகி.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது [அல்லது இராவணன் கட்டளையிட்டபடி,] அ பிறை நீங்கலும் - அந்த இளஞ்சந்திரன் நீங்கியவுடனே;—அந்தகாரம் - இருளானது,—தீண்டற்கு எளிதுஆய் - பரிசிக்கக் கூடியதாய், பல தேய்ப்பன தேய்க்கல் ஆகி - தேய்க்கப்படுதற்குரிய பல பொருள்களையும் தன்னிடத்திலே தேய்த்துக் கொள்ளத்தக்கதாய் [கற்போல வலியதாய்] வேண்டில் கரபத்திரத்து ஈர்த்து விழுத்தல் ஆகி - விருப்பு

முண்டானவ் வாளினல் அறுத்துத் தள்ளுதற்குரியதாய், காண்டற்கு இனிது ஆய் பல கந்து திரட்டல் ஆகி - பார்த்தற்கு இனியதாம்படி பல தூண்களாகத் திரட்டிவைக்கும்படியானதாய், எய்தியது-வந்துசேர்ந்தது.

மிகுதியாகவந்த இருள் மிகத்திண்ணிய தாயிருந்ததென்பதை, பின் மூன்று அடிகளில் சிலவகையாக விளக்கிக்காட்டினர். அந்தகாரம், கரபத்ரம் - வடசொற்கள். கந்து - ஸ்கந்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. கரபத்திரம் - கைவாள். இனிதாய் என்பதில், ஆய் என்பது - ஆக வென்னும் எச்சத்தின் திரிபு. திரட்டல் - கடைச்சல்பிடித்தல், திரண்டவடிவமாக அமைத்தல். (கஙஅ)

கஙகூ. முருடீர்ந்துருட்டற்கெளிதென்பதென்முற்றுமுற்றிப்
பொருடீங்கில்கேள்விச்சுடர்புக்குவழங்கலின்றிக்
குருடீங்கிதென்னக்குறிக்கொண்டுகண்ணோட்டங்குன்றி
யருடீர்ந்தநெஞ்சிற்கரிதென்பதவ்வந்தகாரம்.

(இ - ள்.) முருடு ஈர்ந்து உருட்டற்கு எளிது என்பது என் - (கீழ்க்கூறியவாறல்லாமலும் அவ்விருள்) விறகுகளாக வெட்டிப்புரட்டித்தள்ளப் படுதற்குஎளியதாயிருந்ததென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதுஎன்னே! [அத்தன்மை சொல்லாமலே விளங்கும் என்றபடி]; (அன்றியும்), முற்றும் முற்றி - மிகவும்முதிர்ந்து, தீங்கு இல் பொருள் கேள்வி சுடர் புக்கு வழங்கல் இன்றி - குற்றமில்லாத பொருள்களையுடைய நூற்கேள்வியாகிய ஒளி உட்புகுந்து விளக்குதல் பெறுமல், ஈங்கு இது குருடு என்ன குறிக்கொண்டு - இவ்வுலகத்தில் இது குருடேயா மென்று பெயரிட்டுச் சொல்லப்பட்டு, கண்ணோட்டம் குன்றி - தாக்ஷிணியமில்லாமல், அருள் தீர்ந்த - அருள் நீங்கிய, நெஞ்சின் - மனம்போல, அ அந்தகாரம் - அவ்விருள், கரிது என்பது - கரியதென்று சொல்லப்படுவதாம்; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில் 'தீண்டற்கரிதாய்' என்பது முதல் மூன்று அடிகளாற் கூறிய தன்மைகளோடு, விறகுகளாகப் பிளந்துதள்ளுதற்குங்கூடியதாயிருந்தது அத்திண்ணியஇருளென்பது, 'முருடீர்ந்துருட்டற்கெளிதென்பதென்' என்ற முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. குற்றமற்ற நல்ல நூற்கேள்வி சிறிதும் உட்புகாமையால் ஞானவொளிபெறுமல் அஞ்ஞானவிருளே நிறைந்து அதனல் அகக்குருடென்று சொல்லப்பட்டு அருள்முதலிய நற்குணமில்லாமல் தன்னேடு பயின்றாரை அன்போடுகாணும்விருப்பத்தையும் உடையதாகாது இக்கொடுமையிற் பலகாலம் பயின்று வைரம்பற்றிய கீழ்மக்கள்மனம்போலக் கரியதாயிருந்தது அவ்விருளென்பது, பிந்தினவாக்கியத்தின் கருத்து. 'அருள்தீர்ந்த நெஞ்சிற்கரிதென்ப தவ்வந்தகாரம்' என்றவிடத்து, "புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி, மூக்கிற்கரியாருடைத்து" என்ற திருக்குறளும், "யாழின்மொழிமங்கைபங்கன் சிற்றம்பல மாதரியாக், கூழின் மலி மனம் போன்றிருளாகின்ற கோகிலமே" என்ற திருக்கோவையாரும் நினைக்கத்தக்கன, "மேற்காட்டிய திருக்குறளி

னுரையிற் பரிமேலழகர் 'செம்மை கருமை யென்பன - பொருளின் கண் [உபமேயத்தினிடத்து] நிறத்தைவிட்டுச் செப்பத்தினும் அறியாமையி னுஞ் சென்றனவாயினும், பண்பால் ஒத்தலின், இவை பண்புவமை' என உரைத்ததன்கருத்து, இங்கு ஊன்றியுணரற்பாலது. கீழ்மக்கள் மனத் திற்குக் கருமை - அறியாமை, அல்லது தீயசிந்தனையாகிய களங்கத்தை யுடைமை யென்றும், இருளுக்குக் கருமை - கறுத்தநிற மென்றுங் கொள்க.

குற்றமற்ற நல்லநூற்கேள்வி ஞானவொளியைப் பரவச்செய்வதா தலால், அது, சுடரெனப்பட்டது. தாக்ஷிணியம், பிறர்மேற் கண் சென்ற விடத்து நிகழ்வதாதலால், கண்ணோட்ட மென்னும் பெயரதாயிற்று. 'முற்றிமுற்றி' என்பது முதலாக உபமானத்துக்குக் கொடுத்த அடை மொழிகளை உபமேயத்துக்கும் கொண்டால், அவ்விருள் எங்கும்நிறைந்து மிகத்திண்ணிதாயிருத்தலும், விளக்கொளி முதலியனகொண்டு விலக்கப் படாமையும், குருட்டுத் தன்மையையுடைமையும், கண்பார்வை செல்லு தற்கு இடங்கொடாமையும், கொடுமையுடைமையும் ஆகிய தன்மை வெளி யாம். என்பது - என்னப்படுவது; செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை. 'நெஞ்சிற் கரிது' என்பதற்கு - அப்படிப்பட்ட நெஞ்சைக் காட்டிலுங் கரியது எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். 'முருடீர்ந்துருட்டற் கெளிது' என்பது, கீழ்க்கவியில் வந்த 'தீண்டற்கெளிது' என்றது முதலிய வற்றோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது. ஈங்கு என்பதை அசையாவுங் கொள்ளலாம்.

இனி, முதலடிக்கு - முரட்டுத்தன்மை பிளந்துதள்ளி யொழித்தற்கு எளியதோ? [அன்று]; அப்படிப்பட்ட முரட்டுத்தன்மையில் மிகவும் முதிர்ந்து என்று உரைத்து, அவ்வடி முழுவதையும் நெஞ்சிற்கு அடைமொழி யாக்கியுரைப்பினும் ஒருவாறு பொருந்தும். (கநக)

இதுவும், அடுத்தகவியும் - இராவணன் இருளைப் பழித்தல்.

கச0. விள்ளாதுசெறிந்திடைமேலுறவோங்கியெங்கு
நள்ளாதிருளந்தகன்ஞாலம்விழுங்கலோடு
மெள்ளாதுலகியாவையும்யாவரும்வீயுமென்ப
துள்ளாதுமிழ்ந்தான்விடமுண்டவொருத்தனென்றான்.

(இ - ள்.) இருள் அந்தகன் - இருளாகிய யமன், விள்ளாது - தன் னிற்பிரிவு படாமல், இடை செறிந்து - பூமியினிடத்திலே பொருந்தி, மேல் உற ஓங்கி - ஆகாயத்தையளாவ வளர்ந்து, எங்கும் நள்ளாது - எவ் விடத்திலும் பற்றுக்கொள்ளாமல், ஞாலம் விழுங்கலோடும் - உலகம் முழு வதையும் விழுங்கியவளவிலே—, (இராவணன்),—'விடம் உண்ட ஒருத் தன் - விஷத்தை முன்பு உட்கொண்ட சிவபிரான், எள்ளாது - இகழா மலும், உலகு யாவையும் யாவரும் வீயும் என்பது உள்ளாது - (இதனால்)

உலகம் எல்லாவஃறிணைப் பொருள்களும் எல்லா வுயர்திணைப்பொருள்களும் அழியப்பெறும் என்பதை நினையாமலும், உமிழ்ந்தான் - (அவ்விஷத்தை) வெளியுமிழ்ந்திட்டனன்' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - கவிக்கூற்று; பின்னிரண்டடி - இராவணன் வார்த்தை. கரிய இருள் உலகமுழுவதையும் உட்கொண்டதை, கரியயமன் உலகமுழுவதையும் விழுங்கியதாக வருணித்தார். உருவகவணி. 'எங்கும் நள்ளாது' என்பதன் கருத்து - யாதோரிடத்தையும் விட்டிடாமல் என்பதாம். எள்ளாது - இவ்விஷத்தினது மிக்க கொடுந்தன்மையை மனங்கொள்ளாமல் என்றபடி. உலகு யாவையும் யாவரும் வீயும் - இடத்து நிகழ்பொருளின்தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது. சிவபிரான் தனது ஆற்றலால் தான் உண்ட விஷத்தின் கொடுமையைப் பாராட்டாமலும், அதனை நாம் வெளிப்படுத்தினால் அதனால் உலகத்து அனைத்துப் பொருளும் அழியுமென்று எண்ணாமலும் அதனை வெளியுமிழ அதுவே இங்ஙனம் மிகக்கொடியதாய் எங்கும்பரவியதுபோலு மென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. (கசO)

கசக. வேலைத்தலைவந்தொருவன்வலியால்விழுங்கு
மாலத்தினடங்குவதன்றிதறிந்துணர்ந்தேன்
ஞாலத்தொடுவிண்முதல்யாவையுநாவினக்குங்
காலக்கனல்கார்விடமுண்டுகறுத்ததன்றே.

(இ - ள்.) இது—, வேலைத் தலை - (பாற்) கடலினிடத்தினின்று, வந்து - தோன்றி, ஒருவன் வலியால் விழுங்கும் - (சிவபிரானாகிய) ஒருவனால் தனது வலிமைகொண்டு விழுங்கப்பட்ட, ஆலத்தின் - விஷத்திலே, அடங்குவது அன்று - சேர்ந்ததன்று; அறிந்து உணர்ந்தேன் - நன்றாய் அறிந்துகொண்டேன்; (மற்று இது யாதென்றால்),—ஞாலத்தொடு - பூமியும், விண் - ஆகாயமும், முதல் - முதலிய, யாவையும் - எல்லா இடங்களையும், நாவின் நக்கும் - (தனது) நாவினால் நக்கியெரிக்குந்தன்மையுள்ள, காலம் கனல் - ஊழிக்காலத்துத்தீ, கார் விடம் உண்டு கறுத்தது - கரிய விஷத்தையுண்டு அதனாற் கருநிற மடைந்ததாகும்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இருள் மிகப்பெரிய உலகங்களையெல்லாம் உட்கொண்டு வியாபித்துக் கொடுமைவிளைத்தல்பற்றி, அதனை, அவ்வுலகங்களுளொன்றான பூமியின் ஒரு சாருள்ள பாற்கடலினின்று ஒருகால் தோன்றி உடனே சிவபிரானால் எளிதில் விழுங்கப்பட்ட விஷத்தின்பாற் படும் அளவின தன்று என்றான். அதன் மிக்ககொடுமையை விளக்குதற்குக் காலாக்கினியென்று கூறுபவனாய், அதுசெந்நிறமுடையதன்றோ வென்று எழும் ஆக்ஷேபத்துக்கு இடங் கொடாமைப்பொருட்டு, 'கார்விடமுண்டு கறுத்தது' என்றான். கனலுக்கு நாவென்பது, சுவாலையையாம், அக்கினிக்கு உள்ள எழுவகைச் சுவாலைகள், 'எழு நா' எனப்படும், நாவின் நக்குதல் - சுவாலையாற் பரி

சித்தல். வேலைத்தலை யென்பதில், தலை - ஏழனுருபுமாம். அறிந்து, உணர்ந்தேன் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (கசக)

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - இராவணன் சீதையை உருவெளித் தோற்றத்திலே கண்டு கூறும் வார்த்தை.

கசஉ. அம்பும்மனலுநுழையாக்கனவந்தகாரத்
தும்பர்மழைகொண்டயலொப்பரிதாயதுப்பின்
கொம்பர்குரும்பைக்குலங்கொண்டதுதிங்கடாங்கி
வெம்புந்தமியேன்முன்விளக்கெனத்தோன்றுமன்றே.

(இ - ள்.) அம்பும் அனலும் நுழையா-பாணமும் அக்கினியும் உள்ளே நுழைந்துபிளந்தொழிக்கமுடியாத, கனம் அந்தகாரத்து - திணிந்த இவ் விருளில், வெம்பும் தமியேன் முன் - (காமத்தால்) தவிக்கிற துணையற்ற எனது எதிரிலே, அயல் ஒப்பு அரிது ஆய துப்பின் கொம்பர் - (தனக்குத் தானேஒப்பாதலன்றி) வேறுஒப்புஇல்லாததாகிய ஒருபவழக்கொம்பானது, உம்பர் மழை கொண்டு - தன்மீது காளமேகத்தைத் தாங்கி, குரும்பை குலம் கொண்டது - தெங்கினிளங்காயின் இரட்டையைக் கொண்டதாய், திங்கள் தாங்கி - ஒருசந்திரனையுந் தரித்துக்கொண்டு, விளக்கு என தோன் றும் - விளக்குப்போல விளங்குகின்றது; (எ - று.)—அன்றே-ஈற்றசை.

மனத்தில் இடைவிடாதுநினைக்கப்பட்டபொருள் அந்தப்பாவனையின் மிகுதியாற் கண்ணுக்கு எதிரிற் காணப்பட்டாற்போலத் தோன்றுதல், இயல்பு. சூர்ப்பணகையால் வருணித்துச் சொல்லப்பட்ட சீதையின் வடிவத்தை இடைவிடாது சிந்தித்துநின்ற இராவணன் அவ்வடிவத்தைக் கட் புலனாகக்கண்டு அதன் தன்மையை உபமானமுகத்தாற் கூறுகிறான். பவழக்கொம்பென்றது - சீதையின் சிவந்தநிறமுள்ள திருமேனியையும், காளமேகமென்றது - கரியகூந்தலையும், குரும்பைக்குலமென்றது - கொங்கைகளையும், திங்களென்றது - திருமுகமண்டலத்தையும், விளக்கென்றது - அத்திருவுருவத்தின் திவ்யகாந்தியையு மெனக் காண்க. உபமானத்தைக் கூறி அதனால் உபமேயத்தைப் பெறவைத்ததனால், பிறிதுமொழிதலென்னும் அலங்கார மென்பர்; இதனை உருவகவிசேடத்திலும், உயர்வுநவிற்சிவகையிலும் அடக்கவேண்டு மென்பது, சிலர்கொள்கை. மழை - உருவுவமை. துப்பின்கொம்பர் - உருவுவமையோடு, வடிவுவமை. குரும்பைக் குலம் - வடி வுவமை. திங்கள் - மெய்யுவமையோடு பயனுவமை. விளக்கு - வினையுவமை. அம்பும்மனலும், மகரவொற்று - விரித்தல். அயல்-அருகிலே, தோன்றும் என்றலும் ஒன்று. கொம்பர், மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத் துக்கு அர் - போலி. கொம்பு—கொடி. தோன்றும் - செய்யுமென்முற்று, நிகழ்காலத்தில் வந்தது. அம்பு - நீர் எனினுமாம். (கசஉ)

கசங. மருளூடுவந்தமயக்கோமதிமற்றுமுண்டோ
தெருளாதிதென்னேதிணிமையிருழைத்தாலுமொவ்வா

விருளூடிருகுண்டலங்கொண்டிருண்டநீலச்
சுருளோடும்வந்தோர்சுடர்மாமதிதோன்றுமன்றே.

(இ - ள்.) மருளூடு வந்த மயக்கோ - (காம) மோகத்தால் (எனக்கு) நேர்ந்த மயக்கந்தானோ? (அன்றி), மதி மற்றும் உண்டோ -(எனது) அறிவு தான் (பிறிது எக்காரணத்தாலேனும்) வேறுயிற்றே? தெருளாது இது என்னோ - ஐயமறத்தெரிந்துகொள்ளுதற்கு அரிதாகிய இத்தோற்றம் யாதோ? திணி மை இழைத்தாலும் ஒவ்வா - செறிந்த மையைக் குழைத்தாலும் ஒப்பாகமாட்டாத, இருளூடு - இப்பேரிருளிலே, ஓர் சுடர் மா மதி- ஒளிநிறைந்த பெரிய ஒரு பூர்ணசந்திரன், இரு குண்டலம் கொண்டும் - இரண்டுகுண்டலங்களை அணிந்துகொண்டும், இருண்ட நீலம் சுருளோடும்- மிகக்கறுத்த கூந்தலோடும், வந்துதோன்றும்-(என்எதிரில்) வந்துகாணப் படுகின்றது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

'மதிமற்றுமுண்டோ' என்பதற்கு - வேறுஒருவகைச்சந்திரன்தான் உலகத்தி லுள்ளதோ? என்றுஉரைப்பினும் அமையும். சுருள் - பெண்மயிர்; நுனிசுருண்டுள்ளதெனக் காரணப்பொருள்படும். இருண்ட நீலம் - ஒரு பொருட்பன்மொழி. மருளூடு என்பதில், ஊடு என்ற ஏழனுருபு - மூன்ற னுருபின் பொருளில்வந்தது. திணி மை - வினைத்தொகை; திணிந்த மை யென்க. 'சுடர்மாமதி' என்றது, திருமுகமண்டலத்தை. (கசங)

கசச. புடைகொண்டெழுகொங்கையுமல்குலும்புல்கிநிற்கு
மிடைகண்டிலமல்லதெல்லாவுருவுந்தெரிந்தாம்
விடநுங்கியகண்ணுடையாரிவர்மெல்லமெல்ல
மடமங்கையராயென்மனத்தவராயினரே.

(இ - ள்) புடை கொண்டு எழு - பக்கங்களிற் பரவிப் பூரித்து வளர்ந் தெழுகிற, கொங்கையும் - தனங்களையும், அல்குலும் - அல்குலையும், புல்கி நிற்கும் இடை - (அவ்விரண்டையும்) சார்ந்து இடையில்நிற்கிற இடை யென்னும் உறுப்பையும், கண்டிலம் அல்லது - (யாம்) பார்த்திலோமேயல் லாமல், எல்லா உருவும் தெரிந்தாம் - மற்றையவயவங்களெல்லாவற்றை யும் பார்த்தறிந்தோம்; விடம் நுங்கிய கண் உடையார் இவர் - விஷத்தை உட்கொண்ட கண்களையுடையவரான இவர், மெல்ல மெல்ல—, மட மங் கையர் ஆய் - ஓர் இளமாதராய், என் மனத்தவர் ஆயினர் - என்மனத்தி லுள்ளவரானார்; (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

காணப்பட்டவுருவஞ்சேலையுடுத்திருந்தமைபற்றி, 'புடைகொண்டெழு கொங்கையு மல்குலும் புல்கிநிற்குமிடை கண்டிலமல்லது எல்லாவுருவுந் தெரிந்தாம்' என்றானென்க. 'இடையும்' என்றஎண்ணும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. சிற்சில உறுப்புகளே முன்பு வெளித்தோன்றினமையைக் கீழ் (இரண்டுகவிகளிற்) கூறி, முழுவடிவமுந் தோன்றியதை இங்குக்கூறுகின்ற தலின், 'மெல்லமெல்ல மடமங்கையராகி' என்றான். 'என்மனத்தவராயி

னூரே' என்றது, காணப்பட்ட வடிவம் என்மனதில் ஊன்றிப்பதிந்திட்டதென்ற பொருளோடு, அவ்வடிவம் சூர்ப்பணகைசொன்ன அடையாளங்களின்படி யான் மனத்திற்பாவித்தவாறேயுள்ளதென்ற கருத்தையுங்கொள்ளும். அப்பெண்வடிவினிடத்தில் தான்கொண்ட மிக்கஆதரத்தால், 'கண்ணுடையாரிவர் மங்கையராய் மனத்தவராயினர்' என உயர்வுப்பன்மையாற் கூறினன். நுங்குதல் - விழுங்குதல். 'விடநுங்கியகண்ணுடையார்' என்றதனால், கண்கள் கறுத்தவிழியையுடைமையையும், தன்னை நோக்கினழகாற் காமவேதனைக்குள்ளாக்கி வருத்துதலையுங் குறித்தவாறு. 'நுங்கிய' என்பதை 'உண்ட' என்பதுபோல உவமவுருபின்பாற்படுத்தி, 'விடநுங்கியகண்' என்பதற்கு - விஷத்தையொத்த கண்ணென்று உரைப்பாருமுளர்.

இனி, முதலிரண்டடிக்கு - பருத்த தனங்களையும் அல்குலையுங் கொண்டு நிற்கிற இடையென்னும் உறுப்பைமாத்திரங் கண்டிலோமேயன்றி, மற்றையுருவம்முழுவதையுங் கண்டோமென்று உரைத்தலுஞ் சிறக்கும்; இவ்வுரைக்கு, இடைகாணுமை - கட்புலனுகாத அதன்நுண்மையாலென்க. 'கொங்கையு மல்குலும் புல்கிரிற்கும்' என்ற அடைமொழி,மேலுங் கீழுமுள்ள அவயவங்களைக்கொண்டு நடுவுறுப்பாகியஇடை உண்டென்று ஊகிக்கப்படுமென்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும். (கசச)

கசரு. பண்டேயுலகேழினுமுள்ளபடைக்கணுரைக்
கண்டேனிவர்போல்வதொர்பெண்ணுருக்கண்டிலேனு
லுண்டேயெனின்வேறினியெங்கையுணர்த்திநின்ற
வண்டேறுகோதைமடவாரிவராகுமன்றே.

(இ - ள்.) பண்டே - முன்னமே [பலகாலமாக], உலகு ஏழினும் உள்ளே படைக்கணுரை-எழுவகையுலகங்களிலுமுள்ள மகளிரனைவரையும், கண்டேன் - பார்த்துள்ளேன்; (அவர்களுள்ளே), இவர் போல்வது ஒர் பெண் உருகண்டிலேன் - இவரதுவடிவம்போன்றதொரு பெண்வடிவத்தைப் பார்த்தேனில்லை; இனி வேறு உண்டே எனின் - (உலகத்துப்பெண்வடிவனைத்திலும்) வேறுபட்டதொரு பெண்வடிவம் இதோ உள்ளதேயென்றால், எங்கை உணர்த்தி நின்ற - என்தங்கையான சூர்ப்பணகை எனக்குத் தெரிவித்த, வண்டு ஏறு கோதை மடவார் - வண்டுகள் மொய்த்த கூந்தலையுடைய இளமங்கையர், இவர் - இவரே; (எ - று.)—ஆல், ஆகும் - அசை; அன்றே - தேற்றம்.

படைக்கணர் - வேல் வாள் அம்பு என்ற ஆயுதங்கள்போலக் கூரிய கண்களை யுடையவர். உண்டே:யென்பதில், ஏகாரம் - தேற்றம். எங்கையென்பதில், கை - முறைப்பெயர்விகுதி; எம்தங்கை யென்பது எங்கையென மரூஉ வாயிற்றென்றலு முண்டு. 'வண்டேறு' என்ற அடைமொழி, கூந்தலின் இயற்கைமணத்தை யுணர்த்தும்; உத்தமசாதிமகளிர்கூந்தலில் இயற்கைநறுமணமுண்டென்றல், மரபு. எங்குந்தடையின்றிச்சஞ்சரிக்கும்

ஆற்றலுடையுவனாதலின், உலகேழினுமுள்ள படைக்கணுரைக்கண்டேன்' என்றான். 'பண்டே' என்றதனால், இவன் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்துள் ளமை வெளியாம். (கசரு)

இராவணன் ஏவலாளரைநோக்கி 'சூர்ப்பணகையை யழைக்க' என்றல்.

கசசு. பூண்டிப்பிணியானுறுகின்றதுதான்பொறாதா
தேண்டிக்கொடுவந்தனள்செய்வதொர்மாறுமுண்டோ
காண்டற்கினியாளுருக்கண்டவட்கேட்குமாற்றா
லீண்டிப்பொழுதேவிரைந்தெங்கையைக்கூவுகென்றான்.

(இ - ள்.) யான் - நான், இ பிணி - இப்படிப்பட்ட காமநோயை, பூண்டு - கொண்டு, உறுகின்றது - அடைகிறதுன்பத்தைக்குறித்து, (அச் சீதை), தான் பொறாதாள் - தான் சகியாதவளாய், தேண்டி கொடு வந்த னள் - (இந்நோயைத்தணித்தற்கு என்னைத்) தேடிக்கொண்டு (இங்கு) வந்திட்டாள்; செய்வது ஓர் மாறும் உண்டோ - (இங்ஙனம் அவள்செய்த உபகாரத்துக்கு ஈடாகச்)செய்யத்தக்கதொரு பிரதியுபகாரமும்உள்ளதோ? [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; காண்டற்கு இனியாள் - பார்த்தற்கு இனியவ ளான அச்சீதையினது, உரு-உருவத்தை, கண்டவள்-கட்புலனாகப்பார்த்த சூர்ப்பணகையை, கேட்கும் ஆற்றால் - (இவ்வுருவம் அச்சீதைதானாவென்று யான்) கேட்டு ஐயந்தீரும்படி, இப்பொழுதே விரைந்து எங்கையை ஈண்டு கூவுக - இப்பொழுதே விரைவாக என்தங்கையை [சூர்ப்பணகையை] இங்கே கூப்பிடுங்கள், என்றான் - என்று (ஏவலாளரைநோக்கி இராவ ணன்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடியிற் கூறியதனால், இராவணன் வேண்டியபடி மனோ ராச்சியஞ்செய்தல் புலனாம். தேண்டி - தேடி யென்பதன் விரித்தல்; எது கைநோக்கியது. மாறு - கைம்மாறு. அவ்வடிவத்தைச் சீதையென்றே ஒரு சார்துணிந்தவன், நன்குதுணிதற்பொருட்டு, பிரதியக்ஷமாகக்கண்ட சூர்ப் பணகையை வருவித்துஅவளால் உண்மையுணரத்தொடங்குகிறான். கண்ட வட்கேட்கும் - உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது:இரண்டாம்வேற் றுமைத்தொகையில் உயர்திணைப்பெயரீற்றுமெய் வலிவரத் திரிந்தது, "இயல்பின் விகாரம்". (கசசு)

சூர்ப்பணகை இராவணனிடத்து வருதல்.

கசஎ. என்றானெனலுங்கடிதேகினர்கூவுமெல்லை
வன்றாணிருதக்குலம்வேரறமாய்த்தல்செய்வா
ளொன்றாதகாமக்கனலுட்டெறலோடுநாசி
பொன்றாழ்குழைதன்னொடும்போக்கினள்போய்ப்புகுந்தாள்.

(இ - ள்.) என்றான் எனலும் - இங்ஙனம் (இராவணன்) கட்டளையிட் டானென்றவுடனே, (ஏவலாளர்கள்), கடிது ஏகினர் கூவும் எல்லை - விரை

வாகச் சென்று கூப்பிடுமளவிலே,—வல் தாள் நிருதர் குலம் வேர் அற மாய்த்தல் செய்வாள் - வலியமுயற்சியையுடைய அரக்கர்கள் குலங்களை வேரோடு அறும்படி அழிக்கஇருப்பவளும், நாசி பொன் தாழ் குழை தன்னொடும் போக்கினள் - மூக்கையும் பொன்னினாலாகிய தொங்குகிற குழையென்னும் அணியையுடைய காதையும் இழந்தவளுமான சூர்ப்பணகை, ஒன்றாத காமம் கனல் உள் தெறலோடும் - பொருந்தாத காமாக்கினி தன் மனத்தைச் சுடுதலுடனே, போய் புகுந்தாள் - (இராவணனிருக்குமிடத்தில்) வந்துசேர்ந்தாள்; (எ - று.)

ஒன்றாதகாமம் - இராமன் விஷயமாகக் கொண்ட தகுதியல்லாத ஒருதலைக்காமம். அதனைக் கன லென்றது, சேர்ந்தஇடத்தைஎரித்து அழித்தலால். தெறலோடும் புகுந்தா ளென இயையும். தெறலோடும் போக்கின ளென இயைத்து, காமக்கனல் உள்ளதை வருத்தியவுடனே அதனால் மூக்கையுங் காதையு மிழந்தவள் என உரைப்பினும் அமையும். என்றான் என்றது, கீழ்க்கவியிற் கூறியதன் அனுவாதம்; கீழ் கஙங - ஆம் கவியில் 'சொன்னா னிருதர்க்கிறை' என்றதுபோல. வல்தாள் -வலியகால்களுமாம். இனி, தாழ் நிருதக்குலம் எனப் பிரித்து, இழிவான அரக்கர்கூட்டம் எனப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; அப்பொழுது, வாழ்நாள் என்பது வாணாளெனப் புணர்ந்தாற்போல, தாழ்நிருதரென்பது தாணிருதரெனப் புணர்ந்தது மரூஉமுடி பென்க: அன்றியும், இவ்வகைப்புணர்ச்சிக்கு வீரசோழியமென்னும் இலக்கணநூலில் விதிஉளது. வேரறமாய்த்தல் - நிர்மூலமாக்குதல்: சந்ததியுமறத் தொலைத்தல். 'பொன்தாழ்குழை' என்ற தொடர்-அன்மொழித்தொகையாய், காதை யுணர்த்திற்று. (கசஎ)

இராவணன் அவளை நோக்கி'இவள் சீதைதானோ'என வினவல்.

கசஅ. பொய்ந்நின்றநெஞ்சிற்கொடியாள்புகுந்தாளைநோக்கி
நெய்ந்நின்றகூர்வாளவனேருறநோக்குநங்காய்
மைந்நின்றவாட்கண்மயினின்றெனவந்தென்முன்ன
ரிந்நின்றவளாங்கொலியம்பியசீதையென்றான்.

(இ - ள்.) நெய் நின்ற கூர் வாளவன் - (பகைவரது) நிணந் தோய்ந்து நின்ற கூரிய வாளாயுதத்தையுடைய இராவணன்; பொய் நின்ற நெஞ்சின் கொடியாள் புகுந்தாளை நோக்கி-அங்குவந்துசேர்ந்தவளான பொய்நிலைத்த மனத்தையுடைய கொடியவளாகிய சூர்ப்பணகையைப் பார்த்து, 'நங்காய் - மகளிரிற் சிறந்தவளே! நேர் உற நோக்கு - (நீ) நேராகப் பார்; மை நின்ற வாள் கண் மயில் நின்று என என் முன்னர் வந்து இ நின்றவள் ஆம் கொல் - மைதீட்டப்பட்ட வாள்போலுங் கண்களையுடைய ஒருமயில் வந்து நின்றாற்போல் என்முன்னிலையிலே இதோவந்துநின்ற இவள்தானோ, இயம்பிய சீதை - (நீ) சொன்ன சீதையென்பவள்', என்றான் - என்றுவினாவினான்; (எ - று.)—ஆம் - அசை, கொல் - வினா,

மயில்உவமை, சாயலுக்கு; நடைக்கு மென்பர். நெய்நின்ற - நெய் பூசப்பெற்ற எனினுமாம். நேருறநோக்கு - நன்ருகப் பார்த்துச்சொல் என்றபடி. நங்காய் - நங்கை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. 'பொய்ந் நின்றநெஞ்சிற் கொடியாள்' என்பதற்கு - பொய்நிலைத்த மனத்தினுங் கொடுமையானவள் என உரைப்பினும் அமையும். (கசஅ)

அவள், தனதுஉருவெளித்தோற்றத்தின்படி இராம னென்றல்.

கசகூ. செந்தாமரைக்கண்ணெடுஞ்செங்கனிவாயிஞேடுஞ்
சந்தார்தடந்தோளொடுந்தாழ்தடக்கைகளோடு
மந்தாரகலத்தொடுமஞ்சனக்குன்றமென்ன
வந்தானிவனாகுமவ்வல்லிலிராமனென்ருள்.

(இ - ள்.) செம் தாமரை கண்ணெடும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுடனும், செம் கனி வாயிஞேடும் - சிவந்தகொவ்வைப்பழம் போன்ற வாயினுடனும், சந்து ஆர் தட தோளொடும் - அழகுநிறைந்த பெரிய தோள்களுடனும், தாழ் தட கைகளோடும் - (உத்தமவிலக்கணத்தின்படி முழந்தாளளவுந்) தொங்குகிற பெரிய கைகளுடனும், அம் தார் அகலத்தொடும் - அழகிய மாலையையணிந்த மார்பினுடனும், அஞ்சனம் குன்றம் என்ன - ஒருமைம்மலைபோல, வந்தான் - வந்தவனாகிய, இவன்—, அ வல் வில் இராமன் ஆகும் - வலிய வில்லையுடைய அந்த இராமனானவன், என்ருள் - என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

இராவணன் சீதையை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் அவள் வடிவை உருவெளித்தோற்றத்திலே கண்டாற்போல, சூர்ப்பணகை இராமனைத் தான் இடைவிடாது சிந்தித்தலால் அவன்வடிவைத் தனது உருவெளித் தோற்றத்திலே கண்டன ளாதலால், இங்ஙனங் கூறின ளென்க. மனத் தின்பாவனைப்படி ஒருவர்க்குக் கட்புலனாகும் வடிவை மனத்தில் வேறு விதமான பாவனையையுடைய பிறர்காண இயலாமை கருதற்பாலது. இராமனிடம் தான்கொண்ட காதல் கைம்மிகுதலால், தனது தமையன் முன்னிலையிற் செல்வன தவிர்வன அறியாது, அப்பெருமானழகைத்தான் ஈடுபட்டபடி வருணித்துக்கூறுகிருள். சந்து ஆர் - சந்தனக்குழம்பு பூசப் பெற்ற என்றலு மொன்று. அகலம் - அகற்சி; பரந்த மார்புக்குத் தொழி லாகுபெயர். (கசகூ)

இராவணன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி நமதுகாட்சி மாறுபடுவதேன்? என்றல்.

கரு0. பெண்பாலுருநானிதுகண்டதுபேதைநீயீண்
டெண்பாலுமிலாதவெதாராணுருவென்றியென்னே
கண்பாலுறுமாயைகவற்றுதல்கற்றநம்மை
மண்பாலவரேகொல்விளைப்பவர்மாயையென்ருன்.

(இ - ள்.) நான் கண்டது இது-நான்பார்த்த இவ்வுருவம், பெண்பால் உரு - பெண்வடிவமாயிருக்கிறது; பேதை-பேதைமைக்குணமுடையவளே!

நீ—, ஈண்டு - இப்பொழுது [இவ்விடத்தில்]; எண்பாலும் இல்லதது ஓர் ஆண் உரு என்றி - நினைவிலும் இல்லாததாகிய ஒரு ஆண்வடிவமென்றாய்; என்னே - (இதற்குக்காரணம்) யாதோ? கண்பால் உறு மாயை கவற்றுதல் கற்ற நம்மை - கண்ணெதிரே மிக்க மாயச்செயலால் (பிறரை) மயக்குதலைப் பயின்ற நமக்கு, மண்பாலவரேகொல் மாயை விளைப்பவர் - மண்ணுலகத்தவரான மனிதர்களா மாயைசெய்பவர்? என்றான் - என்று சொன்னான், (இராவணன்); (எ - று.)

பெண்பால், பால்-பகுப்பு. தான்கண்டதற்கு மாறாகக் கூறுதல்பற்றி அவளைப் பேதையென விளித்தான்; அன்றியும், கண்டதைக் கண்டபடியேகூறுங் கபடமில்லாத் தன்மையுடையவளே யென்றவாறுமாம். பேதை-பண்பாகுபெயர்; அண்மைவிளி. 'எண்பாலுமிலாதது' என்பதற்கு-எட்டுத்திக்கிலுமில்லாததென்றுஉரைத்தலும் பொருந்தும்; பால்-பக்கம். என்றி-இடைச் சொல்லடியாப்பிறந்த முன்னிலையொருமை யிறந்தகாலமுற்று. என்னே யென்றது, என்ன ஆச்சரியமென வியந்து கூறியவாறுமாம். மாயைத்தோற்றம் கட்புலனாகுங் காட்சியளவினதே யாகுதலால், 'கண்பாலுறுமாயை' எனப்பட்டது, கவற்றுதல்-பலவேறுவகைத்தோற்றம் விளைத்தல். கவற்று-கவல் என்பதன் பிறவினை; று-விகுதி. மண்பாலவரேகொல், ஏ - இழிவுசிறப்பு, கொல் - வினா. (கரு0)

சூர்ப்பணகை இராவணனை நோக்கி 'நீ கண்ட பெண்ணுரு உருவெளித் தோற்றமே' என்றல்.

கருக. ஊன்றுமுணர்வப்புறமொன்றினுமோடலின்றி
யான்றுமுள்தாநெடிதாசைகனற்றநின்றாய்க்
கேன்றுனெதிரேவிழிநோக்குமிடங்கடோறுந்
தோன்றுமனையாளிதுதொன்னெறித்தாகுமென்றாள்.

(இ - ள்.) ஊன்றும் உணர்வு - (சீதையினழகிலே) ஊன்றிப்பதிந்த அறிவு, அப்புறம் ஒன்றினும் ஓடல் இன்றி - வேறு ஒருவிஷயத்தினிடத்துஞ் செல்லுதலில்லாமல், ஆன்றும் உளது ஆம் நெடிது ஆசை கனற்ற - மிகவும் உண்டான பெரியகாமத்தீச் சுட, நின்றாய்க்கு - நின்ற உனக்கு, உன் எதிரே விழி என்று நோக்கும் இடங்கள் தோறும் - உனது எதிரிலே கண்கள் பொருந்திப் பார்க்கிற இடங்களிலெல்லாம், அனையாள் தோன்றும் - அச்சீதை காணப்படுவாள்: இது - இவ்வாறு (காமுகர்க்குக்) காணப்படுதல், தொல் நெறித்து ஆகும் - பழமையான வழக்கமேயாம், என்றாள்- என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

ஆன்றும் - மிக்கும்; இதற்கு, மிகவும் என எச்சத்திரிபாக உரைக்கப்பட்டது: இதில், ஆன் அல்லது ஆல் - பகுதி. 'கனற்ற' என்ற வினையை நோக்கி, ஆசைத்தீ யெனப்பட்டது. கனற்று - கனல் என்பதன் பிறவினை; று - விகுதி. நின்றாய்க்கு - முன்னிலையொருமை யிறந்தகால வினையா

லணையும்பெயர்; நான்காம்வேற்றுமைவிரி. என்று, எல் - பகுதி. என்று தோன்றுமென இயைத்து, பொருந்திக் காணப்படுவா ளெனினுமாம். இராவணனுக்கு உற்சாகத்தை மூட்டும்பொருட்டு, 'தோன்றும் மனையாள்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். தொன்னெறி - பண்புத்தொகை. (கருக)

'யான்பெண்ணுருக்கண்டது உருவெளித்தோற்றமேயாகுக,
நீ இராமனைக்கண்டது என்னே?' என்று இராவணன் வினவியதற்கு,
அவள் ஏற்றவிடை கூறல்.

கருஉ. அன்னாள துகூறவரக்கனுமன்ன தாக
நின்னாலவிராமனைக்காண்குறுநீரெனென்றா
னெந்நாளவனென்னையித்தீர்வருமின்னல்செய்தா
னந்நாண்முதல்யானுமயர்த்திலனாகுமென்றாள்.

(இ - ள்.) அன்னாள் - அச்சூர்ப்பணகை, அது கூற - அவ்வாறு சொல்ல,—அரக்கனும் - இராவணனும்,— (அவளைநோக்கி),—'அன்னது ஆக - அவ்வாறேயாகுக; நின்னால் அ இராமனை காண்குறும் நீர் என் - உன்னால் அந்த இராமன் காணப்படுந்தன்மை யாதுகாரணம் பற்றியது?' என்றான் - என்றுவினவினான்; (அதற்கு அவள்), 'எ நாள் அவன் என்னை இ தீர்வு அரும் இன்னல் செய்தான் - எந்தநாளில் அவ்விராமன் எனக்கு நீக்கமுடியாத இத்தீமையைச் செய்தானோ, அ நாள் முதல் - அந்நாள் முதலாக, யானும் அயர்த்திலன் - நானும் (அவனை) மறந்திலேன்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)—ஆகும் - அசை. 'அவ்விராமன்' என்பது, 'அ விராமன்' எனத்தொக்கது, ஓசையின்பநோக்கி.

'இத் தீர்வருமின்னல்' என்றது, மூக்குமுதலியன அறுத்தலை. பின்னிரண்டடியால், சூர்ப்பணகை தான்இராமனிடங்கொண்ட காதலை இராவணனிடங் கூறாமல் வேறுகாரணங் கூறினா ளென வெளியாம். அன்றி, இன்னதென்று குறிப்பிடாமல் 'இத்தீர்வருமின்னல்' எனச் சுட்டுமாத்திரத்தாற் கூறியதற்கு, உறுப்பறுத்தலை வெளிப்படைப்பொருளாகவும், வேட்கை விளைத்தலை உள்ளுறைபொருளாகவுங் கொள்ளுதலும் தகுதியாம். காண்குறும் என்பதில், கு - சாரியை, உறு - துணைவினை; இது, செய்வினை செயப்பாட்டு வினைப் பொருளில் வந்தது. இராமனை யென்பதில், ஐ - அசை. நீர் - நீர்மை யென்ற பண்பி னடி. (கருஉ)

சீதையைக்கவர்ந்துவரும்படி
சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குக் கூறுதல்.

கருங. ஆமாமதடுக்குமெனக்கையொடாவிநைய
வேமால்வினையேற்கினியென்விடிவாகுமென்னக்
கோமானுலகுக்கொருநீகுறைகின்றதென்னே
பூமாண்குழலாடனைவவ்வுதிபோதியென்றாள்.

(இ - ள்.) 'ஆம் ஆம் - உண்மைதான்; அது அடுக்கும் - (நீசொல்லும்) அத்தன்மை பொருந்தும்: என் ஆக்கையொடு ஆவிநைய வேம் - (இப் பொழுது) எனது உடம்பும் உயிரும் மெலியும்படி தவிக்கின்றன; மால் வினையேற்கு - (இங்ஙனம்வருந்தும்படியான) வேட்கைச்செயலையுடைய எனக்கு, இனி விடிவு என் ஆகும் - இனி இவ்வருத்தந் தீரும் வகை யாதோ?, என்ன - என்று (இராவணன்) வினவ,—(சூர்ப்பணகை),—'உல குக்கு ஒரு கோமான் நீ - உலகமுழுவதுக்கும் தனித்தலைவனான நீ, குறை கின்றது என்னே - (இப்படி) சிறுமைப்படுவானேன்? (இப்பொழுதே நீ), பூ மாண் குழலாள்தனை வவ்வுதி - மலர்சூடிய மாட்சிமைப்பட்ட கூந்தலை யுடைய சீதையை யெடுத்துவருவாய்: போதி - (அதற்காகச்) செல்வாய்'; என்றாள் - என்றுகூறினாள்; (எ - று.)

'மால்வினையேற்கு' என்றது, பெரிய தீவினையையுடைய எனக்குஎனத் தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கூறியதுமாம். மாண்குழல்-பண்புத்தொகை, கூந்தலுக்கு, மாட்சி - மென்மை, கருமை, நெய்ப்பு, நீட்சி, இயற்கைநறு மணம் இவற்றையுடைமை. (கருரு)

இராவணன் காமநோயால் மாறுவத்தைப்படுதல்.

கருசு. என்றாள்கன்றாளவரக்கனுமீடழிந்தா
னென்றானுமுணர்ந்திலனாவியுலைந்துசோர்ந்தா
னின்றாருநடுங்கினர்நின்றுளநாளினாலே
பொன்றாதுளனாயினனத்துணைபோலுமன்றே.

(இ - ள்.) என்றாள் - என்றுசொன்ன சூர்ப்பணகை, அகன்றாள் - விலகிச்சென்றாள்; அ அரக்கனும் - அந்தஇராவணனும், ஈடு அழிந்தான் - வலிமையொழிந்து, ஒன்று ஆனும் உணர்ந்திலன் - ஒன்றையேனும் உண ராதவனாய் [சிறிதும்அறிவற்றவனாய்], ஆவி உலைந்து சோர்ந்தான்- உயிர்நிலை குலைந்து தளரப்பெற்றான் [மூர்ச்சைபோனான்]; நின்றாரும் நடுங்கினர் - (அதுகண்டு) அருகில்நின்றவர்களும் நடுங்கினார்கள்; (அப்பொழுது அவன்), நின்றுள நாளினாலே - (கழிந்ததுபோகக் கழியவேண்டியதாய்) எஞ்சியுள்ள ஆயுள்நாளின் வலிமையொன்றினாலே, பொன்றாது உளன் ஆயினன் அ துணை - இறவாது பிழைத்திருந்தானத்தனை; (எ - று.)—போலும் - ஒப் பில்போலி; உரையசைப்பொருளதாய் நின்றது: வாக்கியாலங்கார மென்பர் வடநூலார். அன்றே - தேற்றம்: ஈற்றசையுமாம்.

அவ்வரக்கனென்பது - அவரக்கனெனத் தொக்கது, ஓசையின்பம் நோக்கி. அரக்கன் ஈடுஅழிந்தான், ஆவிசோர்ந்தான் - திணைவழுவமைதி. 'உணர்ந்திலனாகி' என்பதும் பாடம். ஆனும் - ஆயினும் என்பதன் விகாரம்; இனி ஒன்றானுமுணர்ந்திலன் - யாதொருவகையாலுந் தெளிவடையாதவ னாய் எனினுமாம். அத்துணை - அவ்வளவே. (கருசு)

இராவணன் தனதுவெப்பந்தீர்தற்பொருட்டுச் சந்திரகாந்தமண்டபஞ் செய்யச்சொல்லல்.

கருரு. இறந்தார்பிறந்தாரெனவின்னுயிர்பெற்றமன்னன்
மறந்தானுணர்ந்தானவண்மாடுநின்றாரைநோக்கிக்
கறந்தாலெனநீர்தருசந்திரகாந்தத்தாலே
சிறந்தார்மணிமண்டபஞ்செய்கெனச்செப்புகென்றான்.

(இ - ள்.) இறந்தார் பிறந்தார் என - இறந்தவர் மீண்டும் உயிர்பெற்றெழுந்தாற்போல, இன் உயிர் பெற்ற - மீண்டும் இனியஉயிரைப்பெற்றெழுந்த, மன்னன் - அரக்கர்தலைவனான இராவணன், மறம் தான் உணர்ந்தான் - தனது ஆற்றலைத் தான்கருதியவனாய், அவண் மாடு நின்றாரை நோக்கி - அவ்விடத்தில் அருகில்நின்ற ஏவலாளரைப் பார்த்து,—'கறந்தால் என நீர் தரு - கறந்தாற்போல [தாரைதாரையாக] நீரை வெளிச்சொரிகிற, சந்திரகாந்தத்தாலே சந்திரகாந்தக்கற்களாலே, சிறந்து ஆர் மணி மண்டபம் செய்க - சிறப்படைந்து பொருந்தும் அழகிய ஒருமண்டபத்தைச் செய்யவேண்டும்,' என - என்று, செப்புக - (சிற்பிக்கு நீங்கள்) கூறுவீராக, என்றான் - என்றுகட்டளையிட்டான்.

'இறந்தார் பிறந்தாரென வின்னுயிர்பெற்ற மன்னன்' என்றவிடத்து, 'பிழைத்ததுபுநர்ஜந்மம்'என்ற வழக்கை யுணர்க. 'மறந்தான் உணர்ந்தான்' என்றது, இங்ஙனம் பெரியகட்டளையிடுதற்கு ஏற்ற ஊக்கமுண்டானதைக் காட்டும்; இனி, மறந்தான் உணர்ந்தான் என்பதற்கு - மீண்டும் தன்னை மறந்து [மதிமயங்கிப்] பின்பு தெளிந்து என வுரைத்தலும் அமையும். சந்திரகாந்தம் - சந்திரனொளியைக் கண்டவளவிலே நீரை யுமிழ்வதோர் இரத்தினம். 'பிறந்தாலென' என்றும் பாடம். (கருரு)

தெய்வத்தச்சன் சந்திரகாந்தமண்டப மியற்றல்.

கருசு. வந்தானெடுவானுறைதச்சன்மனத்துணர்ந்தான்
சிந்தாவினையன்றியுஞ்செய்வினையானுஞ்செய்தா
னந்தாமநெடுந்தறியாயிரத்தாலமைந்த
சந்தார்மணிமண்டபந்தாமரையோனுநாண.

(இ - ள்.) நெடு வான் உறை தச்சன் - பெரிய மேலுலகத்திலே வசிக்கிற தேவசிற்பியான விச்சுவகர்மன், மனத்து உணர்ந்தான் - (இராவணன் கட்டளையை) மனத்தில்அறிந்து, வந்தான் - (உடனே அருகில்) வந்து, அம் தாமம் நெடுதறி ஆயிரத்தால் அமைந்த சந்து ஆர் மணி மண்டபம் - அழகிய ஒளியையுடைய நீண்ட ஆயிரந்தூண்களைக்கொண்டு அமைந்த அழகுமிக்க சந்திரகாந்தரத்தினமயமான மண்டபத்தை,தாமரையோனும் நாண - (படைத்தற்றொழிற்கடவுளான)பிரமனும்கண்டுவெட்கமடையும்படி,சிந்தா வினை அன்றியும் செய்வினையானும் செய்தான் - மனத்தின்தொழிலினால் மாத்திரமல்லாமல் கைத்தொழிலாலும்செய்து முடித்தான்; (எ - று.)

சிந்தாவினை - மாநஸகர்மம்; மனத்தால் நினைத்தவளவில் நிருமித்தல்: தெய்வத்தன்மையுள்ள சிற்பியான விசுவகர்மன் வேண்டிய இடங்களை வேண்டியபடி நினைத்த மாத்திரத்தைக்கொண்டு நிருமித்தல், இயல்பு: அப்படிப்பட்ட வல்லமையுடையவன் இராவணன் கட்டளைக்கு அஞ்சி அதனைத் தலைமேற்கொள்வானாய் மெய்வருந்தக் கைத்தொழில் செய்தும் அம்மண்டபவேலையை முடித்தானென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. அவ்வடியிலுள்ள உம்மைகள் - ஒன்றையொன்றுநோக்கி எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவிய எச்சப்பொருளன. தாமரையோனும் என்ற உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. தறியாயிரத்தாலமைந்த மண்டபம் - ஆயிரக்கால் மண்டபம். நெடுவான் - நெடுந்தூரத்தில் உயரத்திலுள்ள விண்ணுலகமெனினுமாம். தச்சன் - தக்ஷனென்ற வடசொல்லின் திரிபு. இராவணன் கட்டளையை அவனேவலர் வந்து தெரிவித்தற்கு முன்னமே அதனைத் தனது தெய்வத்தன்மையா லறிந்தமாத்திரத்தில் அச்சத்தோடு விரைந்து வந்தனனென்பது, முதலடியால் விளங்கும். சிந்தாவினை யென்பதில், சிந்தா என்ற வடசொல் ஈறுதிரியாதுநின்றது. இனி, சிந்தா என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, சிந்தாவினை - குறைவற்ற வேலையை, மனத்து உணர்ந்தான் அன்றியும் - மனத்தில் நினைத்தமாத்திரத்தாலல்லாமலும், செய்வினையானும் கைசெய்வினையாலும், மண்டபம் செய்தான் - மண்டப மியற்றினான் என்று உரைப்பாருமுளர். செய்வினை - செய்யும்வினையென வினைத்தொகை; இனி, செய் என்பதற்கு - கையென்று பொருள்கொண்டால், தெலுங்கினின்று வந்த திசைச்சொல்லாம். தாமம் - வடசொல்; ஒழுங்குமாம். சந்து - சந்த மென்பதன் விகாரம். தாமரையோன் - திருமாலின் நாபித்தாமரைமலரில் வாழ்பவன். (கருசு)

இதுவும் அது.

கருஎ. சாந்தமமுதின்றுளிகால்வனகாலமீனின்
வேந்தனொளியன்றியுமேலொடுகீழ்விரித்தான்
பூந்தென்றல்புகுந்துறைசாளரமும்புனைந்தா
னேந்துமணிக்கற்பகச்சீதளக்காவிழைத்தான்.

(இ-ள்.) காலம் மீனின் வேந்தன் ஒளி அன்றியும் - காலத்தைத் தெரிவிப்பனவான நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனது பிரகாசத்தை வேண்டாமலும், அமுதின் துளி கால்வன - அமிருதம்போலினிய நீரின் துளிகளை வெளியுமிழ்வனவான, காந்தம் - சந்திரகாந்தக்கற்களை, மேலொடு கீழ் விரித்தான் - (அம்மண்டபத்தின்) மேலும் கீழும் பரப்பினான்; பூ தென்றல் புகுந்து உறை சாளரமும் புனைந்தான் - மலர்களின் பரிமளத்தையுடைய தென்றற்காற்று நுழைந்து உலாவத்தக்க பலகணிகளையும் அழகாக அமைத்தான்; ஏந்தும் - (வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்தற்குச் சித்தமாக) ஏந்தியுள்ள, மணி - அழகிய, கற்பகம் - கற்பகவிருக்ஷங்களாலாகிய, சீதளம் - குளிர்ந்த, கா - சோலை

யொன்றையும், இழைத்தான் - (அம்மண்டபத்தைச் சுற்றிலும்) நிருமித்தான்; (விசுவகர்மன்); (எ - று.)

சந்திரனொளி தம்மேற்படுதலில்லாத பொழுதிலும் நீர்சொரியும் இயல்பினவான சந்திரகாந்தக்கற்களென அவற்றின்சிறப்பை விளக்கியபடி. மீன் - விண்மீன்; (வானத்தில்) மின்னுவது [விளங்குவது] பற்றி, மீனென்று பெயராயிற்று. வானத்தில் சாதாரணமாக அளவின்றிக் காணப்படுந் தாரகைகளையன்றி, தமது உதய அஸ்தமனசஞ்சாரங்களால் காலவரையறையைப்புலப்படுத்துகிற அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களைக் குறித்தற்கு, 'காலமீன்' எனப்பட்டது. தக்ஷமுனிவரது குமாரிகளாகிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் சந்திரன் மணஞ்செய்து கொண்டனனென்பது புராணவரலாறாதலால், 'காலமீனின் வேந்தன்' என்றார். இனி, காலமீன் என்பதற்கு - இருட்பொழுதாகிய அக்காலத்துக்கு உரிய நக்ஷத்திரங்களென்று உரைப்பாருமுளர். பூந்தென்றல் - இனிய தென்றலுமாம். தென்றல் - தென்திசைக்காற்று. கா - காக்கப்படுவதென்ற காரணம்பற்றி வந்த பெயர்.

கற்பகவிருக்ஷங்களின் தன்மை ஜைநநூல்களில் விரித்துக் கூறப்படும்; அது வருமாறு:—பத்துவகைக் கற்பகங்களாவன—மத்தியாங்கம், தூரியாங்கம், பூஷணாங்கம், மாலியாங்கம், தீபாங்கம், கிருதாங்கம், ஜ்யோதிரங்கம், போஜநாங்கம், பாஜநாங்கம், வஸ்திராங்கம் என்பன: இவை - முறையே நாநாவித பானங்களையும், வாத்தியங்களையும், ஆபரணங்களையும், மாலைகளையும், தீபங்களையும், மாடமாளிகை மண்டபாதிகளையும், சந்திராதித்தரொளியினையடக்கும் ஒளியினையும், பலவகை யுணவுகளையும், வேண்டியகலங்களையும், விசித்திரவஸ்திரங்களையுங் கொடுக்கும். இத்தன்மை 'ஏந்தும்' என்றஅடைமொழியாற்குறிக்கப்பட்டதென்னலாம். (கஙஎ)

இராவணன் மண்டபங்காண வருதல்.

கஙஅ. ஆணிக்கமைபொற்கைமணிச்சுடரார்விளக்கஞ்
சேணுற்றிருள்சீப்பவத்தெய்வமடந்தைமார்கள்
பூணிற்பொலிவார்புடையேந்திடப்பொங்குதோளான்
மாணிக்கமானத்திடைமண்டபங்காணவந்தான்.

(இ - ள்.) பூணின் பொலிவார் - (அணிந்துள்ள) ஆபரணங்களுடனே விளங்குபவராகிய, அ தெய்வம் மடந்தைமார்கள் - அந்தத் தேவமாதர்கள், சேண் உற்ற இருள் சீப்ப - வானத்தையளாவிப்பரந்த இருளை ஒழிக்கும் பொருட்டு, ஆணிக்கு அமை பொன்கை-உரையாணிக்குஏற்ற [மாற்றுயர்ந்த] பொன்னினாலாகிய ஆபரணங்களை யணிந்த தங்கள் கைகளிலே, சுடர் ஆர் மணி விளக்கம் - ஒளிநிறைந்த இரத்தினதீபங்களை, புடை - பக்கங்களில், ஏந்திட - ஏந்திநிற்க,—பொங்கு தோளான்-இருபதாய் விளங்குகிறதோள்களையுடையவனான இராவணன்,—மாணிக்கம் மானத்திடை - மாணிக்க

மயமான ஒரு விமானத்தில் (ஏறி), மண்டபம் காண வந்தான் - அம்மண்டபத்தைப் பார்த்தற்கு வந்தான்; (எ - று.)

தெய்வமகளிர்பலர் இருபக்கத்தும் கைவிளக்கேந்தி அவற்றால் இருளையகற்றி வழிகாட்ட இராவணன் மாணிக்கவிமானத்தின்மேல் மண்டபங் காண வந்தனன் என்பதாம். ஆணிக்கு அமை பொன் - ஆணிப்பொன். பொன் - அதனாலாகிய அணிகலத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். உற்றிருள்- விகாரம்; அன்றி, சேண்உற்று-நெடுந்தூரமளவும் ஒளியாற் சென்று, இருள் சீப்ப - இருளையொழிக்க எனினும் அமையும். அகரச்சுட்டு-பிரசித்தியைக் காட்டிற்று. பூணிற் பொலிவார் என்பதற்கு - தாமணிந்துள்ள ஆபரணங்களினும் மிக்குவிளங்குபவரென்று உரைப்பாருமுளர். மாணிக்கம்-மாணிக்யமென்ற வடசொல் திரிந்தது. மானம் - விமாந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். (கரு௮)

இராவணனது பரிசாரகப்பெண்களின் முகவொளி.

கருகூ. அல்லாயிரகோடியடுக்கியதொத்ததேனு
நல்லார்முகமாநளிர்வானிலவீன்றநாமப்
பல்லாயிரகோடிபனிச்சுடரீன்றதிங்க
ளெல்லாமுடனாயிருளோடியிரிந்ததன்றே.

(இ - ள்.) (அந்த இருட்பொழுது),—ஆயிரகோடி அல்அடுக்கியது ஒத்தது ஏனும்-ஆயிரங்கோடி இராத்திரிகளை அடுக்கிவைத்தது போன்றிருந்தாயினும், நல்லார் முகம் ஆம்-(அவ்விராவணனுடன் வந்த) அழகிய மகளிர்களுடைய முகங்களாகிய, நளிர் வால் நிலவு ஈன்ற நாமம் பல் ஆயிரகோடி பனி சுடர் ஈன்ற திங்கள் எல்லாம் - குளிர்ந்த வெள்ளிய நிலவொளியை வெளிப்படுத்துவனவும், பெருமைபெற்றனவும் குளிர்ந்தஒளியைத்தருவனவுமான அநேகவாயிரங்கோடி சந்திரமண்டலங்களெல்லாம், உடன் ஆய் - ஒருங்குசேர்ந்ததனால்,—இருள் ஓடி இரிந்தது - இருட்டு முன் நிற்கமாட்டாமல் சிதறியோடி நிலைகெட்டது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை, அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

இராவணனைச்சார்ந்த மகளிர்களின் முகங்கள்பூர்ணசந்திரர்கள்போல விளங்கியதனால், அவற்றினொளியால் இருள் ஒழிந்தது என வருணித்தபடி. ஆய் - ஆக என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. ஆயிரகோடி, பல்லாயிரகோடி என்பன-மிகப்பல என்றவாறு. இருளின் திணிமையைக் காட்டுதற்கு, 'அல்லாயிரகோடியடுக்கிய தொத்தது' என்றார். ஏனும்—எனினும். (கருகூ)

அம்மண்டபத்தைச் சூழ்ந்த சோலையிலுள்ள கற்பகவிருக்ஷங்களின் காந்தி விசேடம்.

ககூ0. பொற்புற்றனமாமணியொன்பதும்பூவினின்ற
கற்பத்தருவின்கதிர்நாணிழற்கற்றைநாற

வற்பற்றழியப்பகலாக்கியதாலருக்க
னிற்பத்தெளிகின்றதுநீள்சுடர்மேன்மையன்றே.

(இ - ள்.) பொற்பு உற்றன-அழகு பொருந்தியனவான, மாமணி ஒன்பதும்-சிறந்த நவரத்தினங்களும், பூவின் நின்ற-(தம்மில்) மலர்களாய் அமையப்பெற்றுநின்ற, கற்பத் தருவின் - கற்பக விருக்ஷங்களினது கதிர் நாண நிழல்கற்றை-சூரியனும் வெள்கும்படியான ஒளியின்தொகுதி, நாற-வெளித்தோன்ற, (அவ்வொளி), அல் பற்று அழிய பகல் ஆக்கியது - இருளின் தொடர்ச்சி நீங்கும்படிசெய்து பகற்பொழுதாக்கிவிட்டது; அருக்கன் நிற்ப தெளிகின்றது நீள் சுடர் மேன்மை அன்றே - சூரியன் உதித்து நிற்குமளவிலே (இருள்நீங்கி) விளக்கமடைவது (அவனது) நீண்டகிரணங்களின் மேன்மையினா லன்றோ? (எ - று)—ஆல்-அசை.

சூரியன் உதித்துநின்றவளவிலே அவனது நெடுந்தூரத்துஞ்செல்லுந் தன்மையனவான ஆயிரங்கிரணங்களின் மாட்சிமையால் இருள் ஒழிந்து எவ்விடமும் விளக்கமடைகின்ற தன்றோ? அவ்வாறே அங்கு விசுவகருமனால் நிருமிக்கப்பட்ட கல்பகவிருக்ஷங்கள் விசேஷகாந்தியை யுடையனவாயிருந்ததனால் அவற்றின்ஒளி பரவுமளவிலே எங்கும் இருளொழிந்து விளங்கிற்றென்பது கருத்து. 'அருக்கனிற்பத் தெளிகின்றது நீள்சுடர்மேன்மையன்றே?' என்று சூரியனது இயற்கையைத் தெரிவிக்கிற வாக்கியம், எப்படிப்பட்ட இருளையும் ஒழிக்கும் வல்லமை மேலானஒளிக்கு உண்டு என்ற பொதுப்பொருளை விளக்குதற்குக் கூறியவாறும். சூரியனும் வெட்கமடையும்படியான அவ்வளவுவிசேஷகாந்தி கற்பக விருக்ஷத்துக்கு உண்டென்பதை, ஜைநநூலில் 'சோதிரங்க மென்னுங் கற்பகவிருக்ஷம் சந்திராதித்தரொளியினை யடக்கும் ஒளியினைக் கொடுக்கும்' எனக் கூறியமைகொண்டும் அறிக. பொற்பு - பொலிவுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "பொற்பே பொலிவு" என்பது தொல்காப்பியம். மணி ஒன்பது-கோமேதகம்,நீலம்,பவழம், புஷ்யராகம், மரகதம்,மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன. கற்பதரு என்ற வடமொழித்திரிபு, எதுகைநோக்கி, கற்பத்தருவென வலிமிக்கது.

இராவணன் மண்டபத்தினுட் புகுதல்.

கசுக. ஊறோசைமுதற்பொறியாவையுமொன்றினொன்று
தேறாநிலையுற்றதொர்சிந்தையன்செய்கையோரான்
வேறாயபிறப்பிடைவேட்கைவிசித்ததீர்ப்ப
மாறோருடனுற்றெனமண்டபம்வந்துபுக்கான்.

(இ - ள்.) ஊறு - ஸ்பர்சமும், ஓசை - சப்தமும், முதல் - முதலிய, பொறியாவையும் - புலன்களெல்லாம், ஒன்றின் ஒன்று தேறா - ஒன்றுபோலவே மற்றதுந் தெளிவடையாத, நிலை - நிலைமையை, உற்றது - அடைந்ததான, ஓர் சிந்தையன் - தனிமனத்தையுடையவனும், செய்கை ஓரான் - செய்யவேண்டுவது இன்னதென்று அறியாதவனுமாகிய இராவணன்,—

வேட்கை விசித்தது ஈர்ப்ப - ஆசை வலியப்பிடித்துஇழுக்க, வேறு ஆய பிறப்பிடை - அடுத்தபிறவியிலே, மாறு ஓர் உடல் உற்று என - (ஒருயிர்) மற்றோருடலை யடைந்தாற்போல, மண்டபம் வந்து புக்கான்-அந்தமண்டபத்தில் வந்துபுகுந்தான்; (எ - று.)

ஒருபிறப்பின்இறுதியில் உயிர் உடம்பை விட்டு நீங்குஞ் சமயத்து யாதொன்றை விரும்பிற்றோ, அவ்வடிவமாகஅவ்வுயிர்அடுத்தபிறப்பெடுக்கு மென்பது, நூற்கொள்கை; "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவா அப்பிறப்பீனும் வித்து" என்ற திருக்குறளி னுரையிற் பரிமேலழகர் 'உடம்பு நீங்கிப்போங்காலத்து அடுத்தவினையும், அதுகாட்டுங் கதிநிமித்தங்களும், அக்கதிக்கண் அவாவும் உயிரின்கண் முறையே வந்து உதிப்ப, அறிவை மோகம் மறைப்ப, அவ்வுயிரை அவ்வவா அக்கதிக்கண் கொண்டுசெல்லும்' என உரைத்தது உணரத்தக்கது. மரணவேதனையால் ஐம்புலவுணர்ச்சியொழிந்து செய்வதறியாத உயிர் அச்சமயத்து அடுத்த ஊழ்வினையால் தோன்றிய அவாவின் வசப்பட்டு அவ்வுடம்பினின்று வேறொரு பிறப்பை யடைதல்போல, காமவேதனையால் ஐம்புலவுணர்ச்சியொழிந்து செய்வதறியாத இராவணன் ஆசைவயத்தனாய்த் தான் இருந்த இடத்தினின்று சந்திரகாந்தமண்டபஞ் சென்று சேர்ந்தனன் என்பதாம். முதலிரண்டடிகளும், 'வேட்கைவிசித்ததீர்ப்ப'என்றதும்—உபமானமாகிய உயிருக்கும்,உபமேயமாகியஇராவணனுக்கும் பொருந்தும். முன்னிரண்டடியால், இராவணன் காமமோகத்தால்நெட்டுயிர்ப்போடுற்றபிணமாய் அயர்ந்துநின்றன னெனவிளங்கும். இராவணனுக்கு 'வேட்கை'என்றது,சந்திரகாந்தமண்டபத்திற் சென்று சேர்ந்தால் தனது தாபந்தணியுமென்றகருத்து.

முதலடியில், புலன், பொறியெனப்பட்டது. இது - ஒருவகை உபசார வழக்கு. 'ஊறோசைமுதற் பொறிகள்'—ஊறு, ஓசை, நாற்றம், சுவை, ஒளி யென்பன; இவை - முறையே வடமொழியில் ஸ்பர்சம், சப்தம், கந்தம், ரஸம், ரூபம் எனப்படும்: இவை - முறையே மெய், செவி, மூக்கு,வாய், கண் என்னும்பொறிகளின் புலனும். பொறியை இந்திரியமென்றும்,புலனை விஷயமென்றுங் கூறுவர் வடநூலார். செய்கை - காரியம். செய்கை, வேட்கை - 'கை' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்கள். வேட்கை, வேள் - பகுதி. ஐம்புலன்களுள் ஒன்றேனும் சிறிதும்தெளிவுபெறாதுமயங்கிக்கிடந்தமையை நன்குவிளக்குதற்கு, 'ஒன்றினொன்று தேறாநிலை' எனப்பட்டது. 'ஓர்சிந்தை' என்றதனால், அப்பொழுது இராவணனதுமனம்யாதோராதரவையும்பெறாது நின்றமையும்,சீதைபக்கலுண்டானமோகமொன்றிலேயேஅழுங்கியிட்டமையும்வெளியாம். 'விசித்ததுஈர்ப்ப' என்றது, வினைவசத்தாலுளதாகும் வேட்கை விலக்கவொண்ணாதென்ற தன்மையை விளக்கும். (கசுக)

வேறு.

இராவணன் அந்தப் பூம்பள்ளியை யடைதல்.

கசுஉ. தண்டலிறவஞ்செய்வோர்தாம்வேண்டியதரவேநல்கு
மண்டலமகரவேலையமுதொடும்வந்ததென்னப்

பண்டருசுரும்புசேரும்பசுமரமுயிர்த்தபைம்பொற்
றண்டளிர்மலரிற்செய்தசீதளச்சேக்கைசார்ந்தான்.

(இ - ள்.) தண்டல் இல்-கெடுதலில்லாத, தவம்-தவத்தை,செய்வோர்-செய்துமேற்கதியடைந்த தேவர்கள், வேண்டிய - விரும்பியபொருள்களை, தர-(அவர்களுக்குக்) கொடுக்கும்படி, நல்கும்-அன்புகொண்ட, மண்டலம் மகரம் வேலை-வட்டவடிவமானதும்சுறாமீன்கள் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதுமான பாற்கடல், அமுதொடு வந்தது என்ன - தேவாமிருதத்துடனே இங்குவந்ததுபோலவுள்ள, பண் தரு சுரும்பு சேரும் பசுமரம் உயிர்த்த பைம்பொன் தண்தளிர் மலரின் செய்த சீதளம் சேக்கை - இசைப்பாட்டைப்பாடுகிற வண்டுகள் சேர்ந்துமொய்க்கப்பெற்ற பசியமரங்களால் தரப்பட்ட பசிய பொன்னிறமான குளிர்ந்ததளிர்களாலும் பூக்களாலும் அமைக்கப்பட்ட குளிர்ச்சியான படுக்கையை, சார்ந்தான்-(இராவணன்) அடைந்தான்.

அமிருதத்தோடுவந்த பாற்கடலை அந்த மலர்ப்படுக்கைக்கு உவமை கூறினது, சுத்தமாய்ப்பரந்து மிக்கதுளிர்ச்சியைத் தந்து இனியதாகவல்ல தன்மைக்கென்க. திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் அக்கடல் தேவர்கள் விரும்பிய செல்வங்களான கற்பகவிருக்ஷம் காமதேநு சிந்தாமணி முதலிய சுவர்க்கலோகத்து ஐசுவரியங்களைத் தன்னிடத்தினின்று வெளிப்படுத்திக் கொடுத்தமைபற்றி,'தவஞ்செய்வோர்தாம் வேண்டிய தரவே!நல்கும்வேலை' எனப்பட்டது. ஈகைக்கு அன்பு இன்றியமையாக்காரணமாதலின், அதனையுடைமைதோன்ற, 'தரவேநல்கும்' என்றார். தாம், ஏ - அசைகள். செய்வோர் என்பதில்' வகரவிடைநிலை காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று; ஆகவே, 'தவஞ்செய்வோர்' என்றது, தேவர்கட்கு ஒருவதுப்பெயராய் நின்றது. வேண்டியவர்க்கு வேண்டியபயன்களைத் தவறாமல் அளிக்குந்தன்மையதாதலால், தவத்துக்கு 'தண்டலில்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; தவம் அப்பெற்றியதாதலை "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப் படும்" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. மண்டலம், மகரம் என்பன - கடலுக்கு இயற்கையடைமொழி. சுரும்புக்குப் பண் என்றது, ரீங்காரவொலியை. வேண்டிய - பெயர். மண்டலம், மகரம், சீதளம்-வடசொற்கள்.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் கச - ஆங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (கசுஉ)

அங்குத் தென்றற்காற்று வீசுதல்.

கசுங. நேரிழைமகளிர்கூந்தனிறைநறைவாசநீந்தி
வேரியஞ்சரளச்சோலைவேனிலான்விருந்துசெய்ய
வார்கலியமுவந்தந்தமருந்தெனவொருவராவி
தீரினுமுதவற்கொத்ததென்றல்வந்திறுத்ததன்றே.

(இ - ள்.) ஒருவர் ஆவி தீரினும் உதவற்கு ஒத்த தென்றல் - ஒருவரது உயிர் (உடம்பைவிட்டு) நீங்குவதாயினும்(அவ்வுயிரை அங்ஙனம் நீங்காதபடி

பாதுகாத்துத்) தாத்தக்க [மிகஇனிய] தென்றற்காற்றானது;—நேர் இழை மகளிர் கூந்தல் நிறை நறை வாசம் நீந்தி-தகுதியான ஆபரணங்களை யணிந்த மாதர்களது கூந்தலில்நிறைந்துள்ள தேனோடுகூடிய நறுமணத்திற்படிந்து,- வேரி அம் சரளம் சோலை வேனிலான் விருந்து செய்ய ஆர் கலி அழுவம் தந்த மருந்துஎன-பரிமளத்தையுடைய அழகியஇனியசோலையிலே மன்மதனுக்கு விருந்துபசாரஞ்செய்யும்பொருட்டு நிறைந்தஓசையையுடைய கடல் உண்டாக்கித்தந்ததோர் அமிருதம்போல, வந்து இறுத்தது-வந்துசேர்ந்தது; (எ - று.)—அன்றே-ஈற்றசை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

காமமொன்றொழிய வேறு காரணங்களால் எவ்வளவு தாபத்தை யடைந்து மிகவருந்தினாலும் அத்தாபம் முழுவதையும் எளிதிற்போக்கி இனிமைசெய்ய வல்லதாம்படி மிகக்குளிர்ந்ததாயுள்ள தென்றற்காற்றென்பார், மரணவேதனையையுந் தீர்த்தற்கு உரியதென்னும் பொருள்பட 'ஒருவராவிதீரினு முதவற்கொத்த தென்றல்' என்றார். முதலடியால், அவ்விளங்காற்று மகளிர்கூந்தலிற்சூடியுள்ள மலர்களின் தேனையும் வாசனையையும் கொணர்ந்ததோடு அவ்வுத்தமசாதிமாதரது குழலிலுள்ள இயற்கை நறுமணத்தையும் கொணர்தல் தோன்றும். அத்தென்றல் தான் காமக்கடவுளான மன்மதனுக்கு மிகப்பிரியமாயிருத்தலின், சோலையில் மன்மதனுக்கு விருந்துணவளிக்கக் கடல்தந்த அமிருதம்போலவென உவமை கூறினார். இனி, இதற்கு-அச்சோலையினிடத்து மன்மதன் (இராவணனுக்கு) விருந்து செய்தற்பொருட்டுக் கடலினின்று கொணர்ந்த அமிருதம்போலவென்று உரைப்பாரு முளர். வேரி - தேனுமாம். ஸரளம் - வடசொல். சித்திரை வைகாசிமாதங்களாகிய இளவேனிற்பருவ மெனப்படுகிற வசந்தகாலத்தில் காமனது சேஷ்டைகள் உலகத்துமிகுதல்பற்றி அவன் அக்காலத்துக்கு உரிமைபூணுதலால், வேனிலானென்று மன்மதனுக்கு ஒருபெயராயிற்று. விருந்து - புதுமை; இப்பண்புப்பெயர், இங்கே இருமடியாகுபெயராய்ப் புதியராய் வந்தார்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்தது. ஆர் கலி-கடலுக்கு அடைமொழி. அது, கடைந்தகாலத்தில் ஓசைமிக்கமையைக் குறிக்கும். 'ஆர்கலியழுவந்தந்தமருந்தென'என்பதற்கு-கடலினாற்சூழப்பட்ட நிலவுலகப்பரப்புச் சித்தஞ்செய்துதந்த அமிருதம்போல வென்றலு மொன்று. தீரினும், உம்-இழிவுசிறப்பு. (கசுடு)

அத்தென்றலுக்கு இராவணன் வருந்துதல்.

கசுசு. சாளரத்தூடுவந்துதவழ்தலுந்தரித்தறேற்றா
னீளரத்தங்கள்சிந்திநெருப்புகநோக்குநீரான்
வாழ்மனைபுகுந்ததாண்டோர்மாசுணம்வரக்கண்டன்ன
கோளுறக்கொதித்துவிம்மியுழையரைக்கூவிச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) நீள் அரத்தங்கள் சிந்தி நெருப்பு உக நோக்கும் நீரான் - (கண்களினின்று) மிக்கஇரத்தத்துளிகள் சொரிந்து (அவற்றோடு) நெருப்புப்பொறிகளும் சிதறும்படி கோபித்துப்பார்க்கிற தன்மையை யுடையவ

னை இராவணன், சாளரத்து ஊடு வந்து தவழ்தலும்-(அத்தென்றல்) பல கணிவழியாய் உள்ளேவந்து மெல்லென உலாவியவளவிலே, தரித்தல் தேற்ருன்-(அதனைப்) பொறுக்கமாட்டாதவனாய், வாழ்மனை புகுந்தது ஓர் மாசுணம் வர கண்டு அன்னகோள் உற ஆண்டு கொதித்து விம்மி-தான்வாழும் வீட்டிற்குள் பெரியமலைப்பாம்பு நுழைந்துவர அதனைக்கண்டாற்போன்ற கொடுமைபொருந்த அப்பொழுது கொதிப்புற்றுக்கலங்கி, உழையரை கூவி சொன்னான்-தனது அருகிலுள்ள பரிசனங்களையழைத்து ஒன்றுசொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

மாசுணம் - மலைப்பாம்பு. தென்றல் - பொதியமலையில் தோன்றிவருவதென்று சொல்லப்படுதற்கேற்ப, அதற்குமலைப்பாம்பு உவமைகூறப்பட்டது அரத்தம்-ரக்தமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. நீரான் என்பதில், நீர்-நீர்மையென்பதன் விகாரம். நீரான் என்பதைப் பெயராகக்கொள்ளாமல், குறிப்புமுற்றெச்சமாகக்கொண்டு, 'சொன்னான்' என்பதனோடு இயைத்து உரைப்பினுமமையும். (கசுச)

இராவணன் வாயில் காவலரை யழைத்துவரச் சொல்லுதல்.

கசுரு. கூவலினுயிர்த்தசின்னீருலகினைக்குப்புற்றென்னத்
தேவரினொருவனென்னையின்னலுஞ்செய்யத்தக்கா
னேவலினன்றிவந்திங்கிவ்வழியெய்திற்றென்னாக்
காவலினுழையர்தம்மைக்கொணருதிர்கடிதினென்றான்.

(இ - ள்.) கூவலின் - (ஒரு) கிணற்றிலே, உயிர்த்த - தோன்றிய, சில் நீர் - சிறிது நீரானது, உலகினை குப்புற்று என்ன - உலகத்தை முழுத்திற்போல, தேவரின் ஒருவன் - தேவர்களில் ஒருவனை வாயு என்னை இன்னலும் செய்யதக்கான் - என்னைத் துன்பமுஞ் செய்யத்தக்கவனானான்; (அவ்வாயு), ஏவலின் அன்றி - (எனது) கட்டளையினாலல்லாமல், இ வழி வந்து இங்கு எய்திற்று-இச்சாளரத்தின்வழியாய்வந்து இங்கு [இப்பொழுது] சேர்ந்தது, என்னா - என்று சொல்லி,—காவலின் உழையர்தம்மை கொணருதிர் கடிதின் என்றான் - காவற்றொழில்செய்யும் பரிசனங்களை விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்று (தனது அருகிலுள்ள ஏவலாளரை நோக்கி இராவணன்) சொன்னான்; (எ - று.)

கூவல் - கூபம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. உயிர்த்தல் - வெளிப்படுதல், ஊறுதல். சின்னீர் என்பதில், சில் என்பது - சிறுமைப்பண்பையுணர்த்திற்று. நீரது மிக்கபெருமையும் வாயுவினது மிக்கசிறுமையுந் தோன்ற, 'கிணற்றுநீர் உலகத்தை முழுகடித்தாற்போல ஒருதேவன் என்னைவருத்துபவனானான்' எனஉவமைகூறினான். முதலடி - இல்பொருளுவமை. இன்னலும், உம் - இழிவு சிறப்பு; இறந்தது தழுவிய எச்சமாகக் கொண்டால், அச்சமின்றி எனது எதிரில் அருகில் வந்ததல்லாமல் துன்பமுஞ் செய்யத்தக்கவனாயினானென்று பொருள்படும், தேவர்கள் இருதிணை

யாலுங் கூறலாமாதலால், 'செய்யத்தக்கான்' என்றும், 'எய்திற்று' என்றுங் கூறினன். கொணருதிர் என்பதில், கொணு என்றபகுதி குறுக்கலும் விரித்தலும் பெற்றுக்கொணர் என நின்றது; உ - சாரியை, த் - எழுத்துப் பேறு, இர் ஏவற்பன்மைவிகுதி; அதுவே எதிர்காலங்காட்டும். குப்புறுதல்-கவிந்து கொள்ளுதல். வாயில்காவலரை அழைக்கச் சொன்னது, தனது அனுமதியின்றி வாயுவை உள்ளேவிட்ட குற்றத்தைப்பற்றி விசாரித்தற் கென்க. (கசுரு)

வாயில்காவலனொருவன் இராவணனுக்குச் சமாதானங்கூறல்.

கசுசு. அவ்வழியுழையரோடியாண்டவற்கொணர்தலோடும்
வெவ்வழியமைந்தசெங்கண்வெருவுறநோக்கிவெய்யோன்
செவ்வழிதென்றலோற்குத்திருத்தினைநீகொலென்ன
விவ்வழியிருந்தகாலைத்தடையவற்கில்லையென்றான்.

(இ - ள்.) அ வழி - அப்பொழுது, உழையர் - ஏவலாளர்கள், ஓடி-விரைந்துசென்று, ஆண்டுஅவன் கொணர்தலோடும் - அவ்விடத்து வாயில் காவல் செய்துநின்ற ஒருவனை அழைத்துக்கொண்டு வந்தவுடனே,—வெய்யோன் - கொடியவனான இராவணன், வெம் வழி அமைந்த செம் கண்-கொடுமையான தன்மையமைந்த சிவந்தகண்களால், வெருவு உற நோக்கி-அச்சமுண்டாம்படி (அவனைப்) பார்த்து,—தென்றலோற்கு நீ கொல் செவ் வழி திருத்தினை என்ன - 'தென்றல் வடிவமாக வந்த வாயுதேவனுக்கு நீயோ நேரேவழிவிட்டாய்?' என்று வினவ,— இ வழி இருந்த காலை அவற்கு தடை இல்லை என்றான் - (நீவிர்) இவ்விடத்திலிருந்த பொழுது அவனுக்குத் தடையில்லையே' என்று கூறினன்; (எ - று.)

'இவ்வழியிருந்தகாலைத் தடையவற்கில்லை' என்றது, பழையவழக்கத்தை யெடுத்துக்கூறியது; இங்ஙனங் கூறியதன் கருத்து—நீவிர் சிங்காரத் தோட்டங்களில் வந்திருக்கிறபொழுது 'தென்றற்காற்றுக்குத்தடைசெய்ய வேண்டா; அவன் அஞ்சாமல் தடையின்றி உள்ளேவந்திடுக' என்றுமுன்பு எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருத்தலால், இப்பொழுது அவனைத் தடை செய்யாமல் இங்குவிட்டிட்டோமென்பது. இனி, இதற்கு-காற்று உள்ளே நுழைந்து வருவதற்கு இந்தப்பலகணி வழியிருக்கும்போது வாயில்காவலனான நான் அவனுக்குத் தடைசெய்யக்கூடியதில்லையே யென்று கருத்துக் கொள்வாருமுளர். காலை-காலமென்பதன் விகாரம். தென்றலோன் என்பதில்,தென்றல்என்ற அஃறிணைப்பெயரின்மேல்'ஆன்'என்ற உயர்திணைவிகுதிசேர்ந்து அதன் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று. நீகொல், கொல் - வினா.(கசுசு)

(இங்கே ஒருசெய்யுள் விடுபட்டுப்போனதென்று தெரிகிறது; அது-இவ்வார்த்தை கேட்டவுடன் இராவணன் பரிசனங்களைநோக்கி 'தேவர்கள் தம்தம்இச்சைப்படி வந்து தந்தமக்குவேண்டியபடி செய்வதானால் எனது கட்டளையும்வலிமையும் என்னபயனுடையன? பலதிசைகளிலுமுள்ளகாற்றுகளையெல்லாம் நீங்கள் இக்கணமே ஓடிப்பிடித்துவந்து சிறையிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான் என்னும் கருத்துடையது.)

இராவணன் ஏவலரை நோக்கி 'மந்திரிகளை யழைக்க' என்றல்.

கசுஎ. காற்றினேன்றன்னைவாளாமுனிதலிர்கண்டதில்லை
கூற்றுவந்தென்னையின்னேகுறுகுமாற்குறித்தவாற்றால்
வேற்றருங்கருங்கட்சீதைமெய்யருள்புனையேனென்றா
லாற்றலாலடுத்ததெண்ணுமமைச்சரைக்கொணர்திரென்றான்.

(இ - ள்.) காற்றினேன்தன்னை - வாயுதேவனை, வாளா முனிதலின்- வீணாக (நான்) கோபிப்பதனால், கண்டது இல்லை - வரும்பயன் யாதும் இல்லை; குறித்த ஆற்றால் - (நான்) கருதியபடி, வேல் தரும் கருகண் சீதை மெய் அருள் புனையேன் என்றால் - வேலாயுதம்போன்ற [நீண்டகூரிய] கரியகண்களையுடைய சீதையினது உண்மையான கருணையைப் பெறுதல் செய்யேனாயின், கூற்று இன்னே வந்துஎன்னை குறுகும் - யமன் இப்பொழுதே வந்து என்னைக் கிட்டுவான்; (ஆதலால், அதன்பொருட்டு), ஆற்றலால் அடுத்தது எண்ணும் அமைச்சரை கொணர்திர் - (தமது) கல்வியறிவின் வல்லமையால் தக்ககாரியத்தை ஆலோசிக்கவல்ல மந்திரிகளை அழைத்துவாருங்கள், என்றான் - என்று (இராவணன் ஏவலாளர்க்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

வாளா - இடைச்சொல்: பயனின்மைப் பொருளை யுணர்த்துவது; 'சும்மா' என்பதுபோல. 'குறித்தவாற்றால்' என்பது - 'புனையேன்' என்ற முற்றில், 'புனை' என்ற வினைப்பகுதியைக் கொள்ளும். இனி, குறித்தவாற்றால் என்பதற்கு - யமன்தான் கருதியபடி யென்று உரைத்து, அதனை 'குறுகும்' என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று. குறுகும் - கொல்லவரும் என்றபடி. தரும் - உவமவுருபு. தன்மனக்கருத்தின்படி உருவெளித்தோற்றத்தில் சீதையினது பொய்யருளைப்பெற்றமை பயன்படாமையால், 'மெய்யருள்' என்றான். மெய்யருள் - மனத்தோடு பொருந்திய அருள்; இனி, மெய்யருள் என்பதற்கு - மெய்யையும் அருளையும் என்றலும் ஒன்று. ஆற்றலால் எண்ணும் என இயையும். ஆற்றல் - புத்திபலம். (கசுஎ)

ஏவலர் அழைக்க அமைச்சர் விரைந்து வருதல்.

கசுஅ. ஏவினசிலதரோடியேயெனுந்துணையினெங்குங்
கூவினர்கூவலோடுங்குறுகினர்கொடித்திண்டேரர்
மாவினர்சிவிகைமேலர்மும்மதக்களிற்றர்வையத்
தேவருவானந்தன்னிற்றேவருஞ்சிந்தைசிந்த.

(இ - ள்.) ஏவின சிலதர் - (இவ்வாறு இராவணனால்) கட்டளையிடப்பட்ட ஏவலாளர்கள், ஏ எனும் துணையின் எங்கும் ஓடி - ஏயென்னுமளவில் [மிகவிரைவில்] பலவிடங்களிலும் ஓடிச்சென்று, கூவினர் - (மந்திரிகளை) அழைத்தார்கள்; கூவலோடும் - அங்ஙனம் அழைத்தவுடனே, (அவர்கள்), கொடிதிண் தேரர் - கொடிகட்டிய வலியதேரிலேறினவர்களும், மாவினர்-

குதிரைமேலேறினவர்களும், சிவிகை மேலர் - தண்டிகையி லேறினவர்களும், மும்மதம் களிற்றர்-மூவகைமதத்தையுடைய ஆண்யானைமேலேறினவர்களுமாய், வையம் தேவரும் வானந்தன்னில் தேவரும் சிந்தை சிந்த - நிலவுலகத்துத்தேவர்களான முனிவர்களும் வானுலகத்திலுள்ளதேவர்களும் மனங்குலையும்படி குறுகினர்-(இராவணனிடம்)வந்துசேர்ந்தார்கள்; (எ-று.)

'முனிவர்க்குந் தேவர்க்கும் என்னகேடு சூழ்தற்கு இவர்கள் இராவணனிடம் செல்லலாயிற்றோ' என்னும் அச்சத்தால் அம்முனிவர்களும்தேவர்களும் மனமழிந்தன ரென்க. 'ஏயெனுந்துணையின்' என்றது, ஒரு சொல் விழுக்காடு; "இம்மென்னுமுன்னே," "அம்மென்றால்" என்றாற்போலக் கொள்க; தேரர், மாவினர், மேலர், களிற்றர் - முற்றெச்சம். மேலுலகத்தில் தேவர்போலப் பூலோகத்தில் அந்தணர் சிறப்புறுதலால், அவர்கட்கு 'வையத்தேவர்' என்று ஒருபெயராயிற்று; "மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலுங் காண்க: 'பூசுரர்' என்பது இதுபற்றிய வடமொழிப்பெயர். சிவிகை - சிபிகா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. மும்மதம் - கன்னமிரண்டும், குறியொன்றுமாக மூன்றிடத்தினின்றும் பெருகுவன; கர்ணமதம், கபோலமதம், பீஜமதம் என மூன்றெனவும்படும். 'மழைமதம்' என்ற பாடத்துக்கு - மழைபோல இடைவிடாது சொரியும் மதமென்க. வையத்து எவரும் எனப் பதம்பிரித்து, நிலவுலகத்திலுள்ள எல்லோரும்எனப்பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று; எவர் - எகாரவினாவடியாய்ப்பிறந்தபெயர். எஞ்சாமைப்பொருள்காட்டுவது. (கசுஅ)

மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து இராவணன் மாரீசனிடஞ் செல்லுதல்.

கசுகூ. வந்தமந்திரியரோடுமாசறமனத்தினெண்ணிச்
சிந்தையினினைந்தசெய்யுஞ்செய்கையன்றெளிவினெஞ்ச
னந்தரஞ்செல்வதாண்டோர்விமானத்திலாருமின்றி
யிந்தியமடக்கிநின்றமாரீசனிருக்கைசேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் செய்கையன் - மனத்தில் நினைத்த செயல்களை (த் தடையில்லாமற்) செய்துமுடிக்குந் தொழிலையுடையவனும், தெளிவு இல் நெஞ்சன் - (இவ்விஷயத்தில் இன்னதுசெய்யவேண்டு மென்னுந்) துணிவு பிறவாதமனமுடையவனுமான இராவணன்,- வந்த மந்திரியரோடு - (கீழ்க்கூறியபடி) வந்த மந்திரிகளுடனே கலந்து, மாசு அற - குற்றமில்லாதபடி, மனத்தின் எண்ணி - மனத்திலே ஆலோசித்து,—ஆண்டு - அப்பொழுதே, அந்தரம் செல்வது ஓர் விமானத்தில் - ஆகாயமார்க்கத்திற் பறந்து செல்லுந்தன்மையதான விமானமொன்றன் மேல் ஏறி, ஆரும் இன்றி - வேறொருவரும் உடன் இல்லாமல் [தான் ஒன்றியாக], இந்தியம் அடக்கி நின்ற மாரீசன் இருக்கை சேர்ந்தான் - பஞ்ச இந்திரியங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு (தவநிலையில்) நின்ற மாரீசனுடைய இருப்பிடத்தை யடைந்தான்; (எ - று.)

மந்திரி - மந்த்ரீ யென்ற வடசொல்லின் திரிபு; ஆலோசனையுடையவ னென்று பொருள்படும்: மந்திரம் - ஆலோசனை; அர் - பலர்பால்விகுதி. மாசு அற - மந்திரிகளுடன் ஆலோசியாமல் தானே மனம்போனபடி செய்தன னென்ற பழிப்புக்கு இடமில்லாதபடி யென்க; அல்லது, ஐயந்திரிபுகளாகிய குற்றமில்லாமல் துணிவுபிறக்க எனினுமாம். நினைந்த - பெயர். 'சிந்தையினினைந்த செய்யுஞ் செய்கையன்' என்றது-இராவணனது இயல்பாகவுள்ள ஆற்றலையும், 'தெளிவினெஞ்சன்' என்றது - தற்காலத்தில் அவனுக்குக் காமமோகத்தால் நேர்ந்த கலக்கத்தையுங் காட்டும். தெளிவினெஞ்சன் - தத்துவஞானத் தெளிவில்லாத மனமுடையவ னெனினுமாம். சிந்தையி னினைந்த செய்யுஞ் செய்கையன்-மனத்தையடைக்கும் ஆற்றலில்லாமல் அதுபோனபடி நடப்பவனுமாம். அந்தரஞ்செல்வது ஓர் விமானம் - புஷ்பக மென்னலாம். ஆருமின்றிச் சேர்ந்தா னென இயையும்; ஆருமின்றி இந்தியமடக்கிநின்ற என்று இயைத்து, யாரும் உடனில்லாமல் தனியே தவஞ்செய்துநின்ற என்றுங் கொள்ளலாம்; தவத்துக்கு ஏகாந்தம் இனிது. இந்தியம்-இந்த்ரியம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. இந்திரியமடக்கல்-தனது பொறிகளைத் தத்தமக்குஏற்ற புலன்களிற் கண்டபடி செல்லவொட்டாமல் ஒருக்குதல். (கசுகூ)

மாரீசன் இராவணனை எதிர்கொண்டு உபசரித்தல்:

கஎ0. இருந்தமாரீசனந்தவிராவணனெய்தலோடும்
பொருந்தியபயத்தன்சிந்தைபொருமுற்றுவெருவுகின்றான்
கருந்தடமலையன்னானைபெதிர்கொண்டுகடன்கள்யாவுந்
திருந்தியசெய்துசெவ்வித்திருமுகநோக்கிச்செப்பும்.

(இ - ள்.) அந்த இராவணன் எய்தலோடும் - அவ்விராவணன் வந்தவளவிலே,—இருந்த மாரீசன் - அங்கிருந்த மாரீசனென்பவன், பொருந்திய பயத்தன் - அச்சமடைந்தவனும், சிந்தை பொருமுற்று வெருவுகின்றான்- மனந்திடுக்கிட்டுக் கலங்குகின்றவனுமாய், கரு தட மலை அன்னானை - கரிய பெரிய மலைபோன்ற அவ்விராவணனை, எதிர்கொண்டு - எதிர்சென்றழைத்து, கடன்கள் யாவும் திருந்திய செய்து - (அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய) கடமைகளாகிய உபசாரங்களை யெல்லாம் செவ்வையாகச்செய்து, செவ்வி திரு முகம் நோக்கி - அழகுள்ள (அவ்விராவணனது) முகத்தைப் பார்த்து, செப்பும் - (சிலவார்த்தை) சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

பொருமுற்று என்பதில், பொருமு என்ற வினைப் பகுதியின்மேல் உறு - துணைவினை. திருந்திய-திருத்தமுடையனவாக; பலவின்பால் முற்றெச்சம். திருந்தனைப் பொருள்கொண்டு, செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சமெனினும் அமையும். செவ்வி-பொலிவு. இரண்டாம் அடியினால், அரக்கர்தாமும் அஞ்சும்படியான இராவணனது கொடுமை

விளங்கும்; அன்றியும், எப்பொழுதும் சகலபரிவாரங்களோடும் செல்லுந் தன்மையனான இராவணன் தனியே தனது இடத்துக்கு வந்தமை நோக்கி மாரீசன் இவனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ வென்று மனங்கலங்குபவனாயினா னென்க. கருந்தடமலை - வடிவோடு வலிமைக்கு உவமை. (கஎ0)

வேறு.

மாரீசன் இராவணனை நீ வந்த காரியம் என்? என்றல்.

கஎக. சந்தமலர்த்தண்கற்பகநீழற்றலைவற்கு
மந்தகனுக்குமஞ்சவடுக்குமரசாள்வா
யிந்தவனத்தென்னின்னலிருக்கைக்கெளியோரின்
வந்தகருத்தென்சொல்லுதியென்றான்மருள்கின்றான்.

(இ - ள்.) மருள்கின்றான் - (தன்னிடம் இவன்வந்த காரணம் யாதோ வென்று) மயங்குகின்றவனான மாரீசன், (இராவணனை நோக்கி), சந்தம் - அழகிய, மலர்-பூக்களையுடைய, தண்-குளிர்ச்சியான, கற்பகம்-கற்பகவிருட்சங்களின், நீழல்-நிழலில் வீற்றிருந்து அரசாளுகிற, தலைவற்கும்-தேவர் தலைவனான இந்திரனுக்கும், அந்தகனுக்கும் - யமனுக்கும், அஞ்ச - அச்சஞ்செய்யும்படி, அடுக்கும் - பொருந்திய, அரசு-அரசாட்சியை, ஆள்வாய் - நடத்துபவனே! (நீ இப்பொழுது) இந்த வனத்து-இந்தக்காட்டில், இன்னல் - துன்பந்தருவதான, என் இருக்கைக்கு - எனது இருப்பிடத்துக்கு, எளியோரின் வந்த - எளியவர்கள்போல (ப் பரிவாரமின்றித் தனியே) வந்த, கருத்து-நோக்கம், என்-என்ன? சொல்லுதி-சொல்வாய், என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

ஆள்வாய்-விளி. ஆளுகிற நீயென முன்னிலையொருமை வினையாலணையும் பெயராகவுங் கொள்ளலாம். இன்னலிருக்கை - தழைக்குடிசை [பர்ணசாலை] யென்றபடி. இந்திரன் கற்பகச்சோலைநிழலி லிருந்து அரசுசெய்தலை, கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் "இன்றளிர்க்கற்பகநறுந்தேனிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து" என்றதனாலும் அறிக. இந்திரனையும் யமனையும் எடுத்துச்சொன்னது, தேவராசனும் அழித்தல்தொழில் நிகழ்த்துபவனுமாதலினென்க. உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளோடு உயர்வு சிறப்புப் பொருள்பட நின்றன.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதலிரண்டுசீர்களும் நான் காஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மூன்றாவது விளச்சீரும், ஐந்தாவது மாங்காய்ச்சீருமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (கஎக)

இதுமுதல் நான்கு கவிகள்-இராவணன் கூறும் விடை.

கஎஉ. ஆனதனைத்துமாவிதரித்தேனயர்கின்றேன்
போனதுபொற்புமேன்மையுமற்றென்புகழோடும்

யானதுனக்கின்றெங்ஙனுரைக்கேனினிதென்னு
வானவருக்குநாணதடுக்கும்வசையன்றோ.

(இ - ள்.) ஆன தனைத்தும் ஆவி தரித்தேன் - (என்னால்) இயன்றவளவும் (பிரயாசப்பட்டு உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தேன்: அயர்கின்றேன்- இப்பொழுது அதுவும் அரியதாம்படி தளர்கிறேன்; என்-எனது, பொற்பும்- பொலிவும், மேன்மையும்-பெருமையும், புகழோடும்-கீர்த்தியுடனே, அற்று போனது - ஒழிந்துபோய்விட்டது; அது - அங்ஙனமாதற்குக் காரணமாய் நேர்ந்தசெயலை, யான் உனக்கு இன்று எங்ஙன் இனிது உரைக்கேன்-நான் உனக்கு இப்பொழுது எவ்வாறு இனிமையாகக் கூறுவேன்? என்னு-என்று சொல்லி, அது - அச்செயல், வானவருக்கும் நாணது அடுக்கும் வசை மன்னே - தேவர்களுக்கும் (நாம்) இலச்சைப்படும்படியான பழிப்பை விளைப்பதன்றோ? (எ - று.)

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் குளகமாதலால், இக்கவியின் மூன்றுமடியில் 'என்னு' என்ற இறந்தகால வினையெச்சம், களடு-ஆங் கவியில் வரும் 'என்றான்' என்ற முற்றைக் கொண்டு முடியும்.

தனை-அளவு; அதன்மேல் து-சாரியை, த்-சந்தி. பொற்பும் மேன்மையும்போனது-ஒருமைப் பன்மை மயக்கம்; தனித்தனி போனதென்க. மற்று என எடுத்து, அசை யெனினுமாம். மற்று என் எனஎடுத்து இன்னும் போக வேண்டுவது யாது உளது? ஒன்றுமில்லையேயென்னுங்கருத்துப்பட வுரைப்பினும் அமையும். அன்றியும், பொற்பும் போனது: மேன்மையும் புகழோடும் அற்றென் [அற்றேன்] எனஎடுத்துப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; இவ்வுரைக்கு, அற்றென் என்பது-'என்' விகுதிபெற்ற தன்மையொருமையிறந்தகாலமுற்று. மூன்றுமடி-வாயினாற் கூறவுங்கூடாத கொடுமையுடையது அது என்றவாறு. உரைக்கேன், ககரவிடைநிலை - எதிர்காலங்காட்டிற்று. இனிது உரைக்கேன் - நன்றாக விவரித்துக்கூறுவேன் என்றபடி. என்னு என்பதை என் நா எனப்பிரித்து, எனதுநாவினால் எவ்வாறுகூறுவேன் என்பாரும் உளர். வானவர்க்கும், உம் - இழிவுசிறப்பு; அது, நமக்குமுன் நாணமடைகின்றவர்களுக்கும் என்றவாறு. வானவருக்கும் நாணடுக்கும்வசை நமக்கு அஞ்சித் தலைசாய்த்திருக்கிற தேவர்களும் நாம் அஞ்சித் தலைசாய்க்கும்படியான நாணத்தை யுண்டாக்குகிற அபகீர்த்தியாகுமென்க. மன் ஒ - தேற்றப்பொருள் தந்து நின்றது; ஈற்றசையுமாம். ஆனது அனைத்தும் எனப்பிரித்து, எனக்கு எல்லாம் ஆய்விட்டது என்று உரைப்பர் ஒருசாரார்; அதற்குக் கருத்து - எல்லாநன்மைகளும் போயின என்றும், எல்லாத்தீமைகளும் நேர்ந்தன என்றுமாம். 'ஆனைதனக்கும் ஆவிதரித்தேன்' என்று பாடமோதி; திக்கஜங்களுக்கும் பின்னிடாது உயிர்தாங்கிநின்ற யான் இப்பொழுது இங்ஙனர் தளர்கிறேன் என உரைகொள்வாருமுளர். (களஉ)

கஎ௩. வன்மைதரித்தோர்மானுடர்மற்றங்கவர்வாளா
னின்மருகிக்குநாசியிழக்குநிலைநேர்ந்தா
ரென்மரபுக்குநின்மரபுக்குமிதன்மேலோர்
புன்மைதெரிப்பின்வேறினியெற்றேபுகல்வேலோய்.

(இ - ள்.) வேலோய் - வேலாயுதத்தையுடையவனே! மானுடர் - மனிதர்கள், வன்மை தரித்தோர் - வலிமைபூண்டார்கள்; மற்று - மேலும், அவர் - அவர்கள், வாளால் - (தமது) வாளினால்; நின் மருகிக்கு நாசி இழக்கும் நிலை - உனது மருமகளான சூர்ப்பணகைக்கு மூக்கையிழந்துவிடும்படியான நிலைமையை, நேர்ந்தார் - செய்தார்கள்; தெரிப்பின் - ஆராய்ந்துகூறுமிடத்து, என் மரபுக்கும் - எனது வம்சத்துக்கும், நின் மரபுக்கும் - உனது வம்சத்துக்கும், இதன்மேல் ஓர் புன்மை - இதனினும் மேலான ஓரிழிவு; இனி வேறு எற்றே - இனிவேறு என்ன இருக்கிறது! புகல் - சொல்வாய்; (எ - று.)—அங்கு - அசை.

இயற்கையில் வலிமையில்லாத மானிடர் புதிதாக வலிமையுடையரானதோடு உன்மருமகளது மூக்கையறுக்கும் நிலைமையையும் அடைந்தாரகளென்பது முன்இரண்டு அடியின் கருத்து. தரித்தோர்-வினையிடத்து ஈற்றயலாஓவாயிற்று. மாரீசன் இராவணனுக்கு மாமன்முறைமைபூண்டவனாதலால், சூர்ப்பணகையை 'நின்மருகி' என்றான். மருகி-இங்கே, உடன்பிறந்தவளது மகள். ஆகவே, 'நின்மரபு என்றது - தாய்மரபையும், 'என்மரபு' என்றது தந்தைமரபையுமாம். தாடகைபுத்திரர்களான சுபாகு மாரீசர்கள் இராவணனது மாதாமகனான சுமாலியையடுத்து அவனுக்கு மக்கள்முறைமைபூண்டு, அதனால் இராவணனுக்கு மாமன் முறைமையமைந்தனரென்பது. கீழ்ப்பால காண்டத்தில் தாடகைவதைப்படலத்தில் "நீங்கினர் சுமாலியை நேர்ந்து நிற்கியா, ரோங்கிய புதல்வ ரென்றுறவு கூர்ந்தனர்" "அவனொடும் பாதலத் தனேகநாட் செலீஇத், தவனுறு தசமுகன் றனக்கு மாதுல, ரெவரெனப் புடைத்தழித் துலகமெங்கணும், பவனனிற் றிரிகுநர் பதகி மைந்தர்கள்" என்றவற்றால் அறிக: எற்று - எது: வினாவடிக் குறிப்புமுற்று; று - ஒன்றன் பால்விகுதி. ஏ - இரக்கம். 'நேர்ந்தால்' என்ற பாடத்துக்கு மனிதர் வலிமை பூண்டவராக அவரது வாளால் சூர்ப்பணகைக்கு மூக்கையிழக்கும் நிலை நேர்ந்தால் என்று பொருள். நாசி - அறுபட்ட மற்றவுறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (கஎ௩)

கஎ௪. திருகுசினத்தார்முதிரமலைந்தார்சிறியோர்நாள்
பருகினரென்றால்வென்றநலத்தின்பழியன்றோ
விருகைசுமந்தாயினிதினிருந்தாயிகல்வேலுன்
மருகருலந்தாரொருவன்மலைந்தான்வரிவில்லால்.

(இ - ள்.) திருகு சினத்தார் - (சூர்ப்பணகை மூக்கறுபட்டமையையறிந்து) முதிர்ந்த கோபங்கொண்டவர்களாய், முதிர மலைந்தார் - மிகுதி

யாகப் போர்செய்தவர்களான, சிறியோர் - (எனது) தம்பிமார் [கரன்முதலியோர்], நாள் பருகினர் - (அம்மனிதரால்) ஆயுள்நாள் உண்ணப்பட்டார்கள், என்றால்—, வென்ற நலத்தின்பழி அன்றோ - (இதுவரையிலும்) வெற்றியேகொண்ட (நமது) பெருமைக்குப்பழிப்பன்றோ? இகல் வேல் உன் மருகர் உலந்தார் - வலிய வேலாயுதத்தையுடைய உனது மருமக்கள் இவ்வாறு அழிந்தார்கள்; (அங்ஙனம் அழியும்படி), ஒருவன் - ஒருமனிதன், வரி வில்லால் - கட்டமைந்த வில்லைக்கொண்டு, மலைந்தான் - போர் செய்தான்; (அதற்கு யாதொருபரிகாரமுஞ்செய்ய முயலாமல்), இரு கை சுமந்தாய் இனிதின் இருந்தாய் - இரண்டுகைகளையுந் தாங்கிக்கொண்டு நீ சுகமாக இருக்கிறாய்; (இது என்னே !) (எ - று.)

தமதுசுற்றத்தார்க்குத் தீங்குசெய்த பகைவர்க்கு எதிர்செய்யாத கைகள் இருந்தும் பயனில்லை; அவை வீண்பாரம் மாத்திரமே யென்பதுபட, 'இருகை சுமந்தாய்' என்றான். இனி, 'இருகைசுமந்தாய் இனிதினிருந்தாய்' என்பதற்கு - இரண்டுகைகளையுந் தலைமேற்கொண்டு இனிய தவநிலையில் இருந்தாய் என்று உரைப்பாருமுளர். கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ் என்பவர் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறைமையுடையவராதலால், சிறியோரென்றும், உன்மருகரென்றுங்குறிக்கப்பட்டனர். நாள்பருகினர் - செய்வினை செயப்பாட்டுவினைப்பொருளது. நாள்பருகுதல் - ஆயுளையொழித்தல்: உண்ணத்தது உண்பதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதி. 'வென்றநலத்தின் பழியன்றோ' என்பதற்கு - வெற்றிகொண்ட அவர்களுடைய நன்மையால் நமக்குப் பழியன்றோ என்றலும் ஒன்று. சிறியோர் - அற்பர்களாகிய மனிதர்கள்: திருகுசினத்தாராய் முதிரமலைந்தாரது நாளைப் பருகினரென்றும் உரைகொள்ளத்தகும். சுமந்தாய் - முற்றெச்சம். (௧௭௪)

௧௭௫ வெப்பழியாதென்னெஞ்சுமுலந்தேன்விளிகின்றே
னொப்பழிவென்றேபோர்செயலொல்லேனுடன்வாழுந்
துப்பழிசெவ்வாய்வஞ்சியைவெளவத்துணைகொண்டிட்
டிப்பழிநின்னாற்றீரியவந்தேனிவணென்றான்.

(இ - ள்.) வெப்பு அழியாது - (கீழ்க்கூறியவற்றாலுண்டான) கொதிப்புத் தணியாமல், என் நெஞ்சும் உலந்தேன் - எனது (உடம்புவாடியதல்லாமல்) மனமும் வாடினேன்; விளிக்கின்றேன் - மரணவேதனைப்படுகிறேன், (ஆயினும்), ஒப்பு அழிவு என்றே போர் செயல் ஒல்லேன் - (மனிதர்கள்) எனக்கு ஈடில்லையென்ற காரணத்தால் (அவர்களோடு) போர்செய்தற்கு உடன்படுகிறேனில்லை; (மற்று), உடன் வாழும் - அவர்களுடன் வாழ்கிற, துப்பு அழி செம் வாய் வஞ்சியை - பவழமும் ஒப்பாகாமற் கெடும்படியானசிவந்த வாயையுடைய வஞ்சிக்கொடிபோன்ற மெல்லிய பெண்ணை, வெளவ - எடுத்துக்கொண்டு வருதற்கு, துணை கொண்டிட்டு - (உன்னைத்) துணையாகக்கொண்டு, இ பழி நின்னால் தீரிய - இந்தப்பழிப்பை உன்னால் தீர்த்துக்

கொள்ள, இவண் வந்தேன் இவ்விடத்து வந்தேன், என்றான் - என்று (இராவணன் மாரீசனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

வெப்பு - 'பு' விகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். நெஞ்சும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். விளிகின்றேன் என்றது, அமங்களமாக வாயில் வந்ததுமாம். ஒப்பு அழிவு என்று - எளியவர்களான மனிதர்களைச் சமமாகக் கொண்டு எதிர்த்துப் போர்செய்தல் புகழுக்குக் கேடாமென்று ஏண்ணியென்க.'துப்பழி' என்பதில், அழிதல் - தோற்றல்: உவமவுருபுமாம்.வஞ்சி- உவமமாகுபெயர்.'துணைகொண்டிட்டு' என்றதில், இட்டு என்றது துணிவுப் பொருளை விளக்கிற்று. தீரிய - செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம்; இவ்வினையெச்சம், இங்கே, தீர்க்க எனப் பிறவினைப்பொருளது. இப்பழிதீர்தல் - பழிக்குப்பழி வாங்குதல்; என்னுடன்பிறந்த மகளை அவர்கள் மானபங்கஞ்செய்ததற்கு ஈடாக அவர்களுடன்வாழும் மகளை நான் மானபங்கஞ்செய்தல். (கஎரு)

அதுகேட்ட மாரீசன் உடன்படாது மறுத்துக்கூறத் தொடங்குதல்.

கஎசு. இச்சொலனைத்துஞ்சொல்லியரக்கனெரிகின்ற
கிச்சினுருக்கிட்டுய்த்தனனென்னக்கிளராமுன்
சிச்சியெனத்தன்மெய்ச்செவிபொத்தித்தெருமந்தா
னச்சமகற்றிச்செற்றமனத்தோடறைகின்றான்.

(இ - ள்.) எரிகின்ற கிச்சின் - எரிகிற நெருப்பிலே, உருக்கு இட்டு - இரும்பைப் போகட்டு (க்காய்ச்சி), உய்த்தனன் என்ன - (அதனைச்)செலுத்தினாற்போல, அரக்கன் - இராவணன், இ சொல் அனைத்தும் சொல்லி - இப்படிப்பட்ட சொற்களையெல்லாம் கூறி, கிளரா முன் - தூண்டாத முன்னே [தூண்டிய வுடனே யென்றபடி], (மாரீசன்), சிச்சி என தன் மெய் செவி பொத்தி - சீச்சீயென்றுகூறித் தனது உடம்பிலுள்ள காதுகளை மூடிக்கொண்டு, தெருமந்தான் - மனஞ்சுழன்று, (பின்பு), அச்சம் அகற்றி - பயத்தை நீக்கி, செற்றம் மனத்தோடு - கோபங்கொண்ட மனத்துடனே, அறைகின்றான் - (சிலவார்த்தை) சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த பதினொருகவிகளிற் காண்க.

இருப்பு - நாராசத்தை நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சி அதனைக்காதினுள்ளே செலுத்தினாற்போல மிகவருத்தந்தரும்படி இராவணன்இவ்வார்த்தைகள் பலவற்றையுங் கூறி மாரீசன்மனத்தைக் கிண்டியெழுப்பத் தொடங்குமளவிலே யென்பது, முதலிரண்டடியின் கருத்து. கிச்சு - நெருப்பு. உருக்கு - உருகுந்தன்மையதென்பது பற்றிய காரணக்குறி. கிளராமுன் என்றது, விரைவைவிளக்கும். சிச்சி-சீச்சீ யென்ற இகழ்ச்சிக் குறிப்பிடைச்சொல் லடுக்கின் குறுக்கல். மெய்ச்செவி யென்றதற்கு - நியாயமான விஷயங்களைக் கேட்டற்கு உரிய காதென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; தற்காலத்தில் தவவேடம் பூண்டதனால். தெருமந்தான், தெருமா - பகுதி. கீழ் கஎ0 - ஆங் கவியில் "பொருந்திய பயத்தன் சிந்தைபொருமுற்று வெருவு

கின்றான்" என்றதை நோக்கி, இங்கு 'அச்சமகற்றிச் செற்றமனத்தோ டறைகின்றான்' என்றார். (கஎசு)

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் மாரீசன் எதிர்மறுத்துக் கூறும் வார்த்தை.

கஎஎ. மன்னா நீ நின்வாழ்வைமுடித்தாய்மதியற்றா
யுன்னா லன்றீ தூழ்வினையென்றேயுணர்கின்றே
னின்னா நெஞ்சனேனு மிதமுரைப்பலிதமென்னாச்
சொன்னானன்றேயன்னவனுக்குத்துணிவெல்லாம்.

(இ - ள்.) மன்னா - அரசனே! நீ நின் வாழ்வை முடித்தாய் - நீ உனது வாழ்க்கையை முடித்துவிட்டாய்; மதி அற்றாய் - அறிவுகெட்டாய்; ஈது - இது, உன்னான் அன்று - உன்னாலே யுண்டானதன்று: ஊழ் வினை என்றே உணர்கின்றேன் - விதிப்பயனால் விளைந்ததென்றே எண்ணுகின்றேன்; இன்னா நெஞ்சன் எனும்-(நான் நீ சொன்னவார்த்தையைக் கேட்டு) வருத்தங்கொண்ட மனமுடையேனாயினும், இதம் உரைப்பல்-(உனக்கு) நன்மையைக் கூறுவேன், என்னா - என்றுசொல்லி, (மாரீசன்), அன்னவனுக்கு - அவ்விராவணனுக்கு, துணிவு எல்லாம்-உறுதிதரும் இதமொழி பலவற்றையும், அன்றே - அப்பொழுதே, சொன்னான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)— அவற்றை, அடுத்த பத்துக்கவிகளிற் கூறுகிறார்.

"விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரில், தீமைபுரிந்தொழுகுவார்" என்றபடி பிறர்மனைவியை விரும்புவோர் அறம் பொருளின்பங்களாகிய பயனைச் சிறிதும் அடையமாட்டாமல் பலவகைத் தீமையையே யடைதலால் 'நின் வாழ்வை முடித்தாய்' என்றும், "எனைத்துணைய ராயினு மென்னாந் தினைத்துணையுந், தேரான் பிறனில் புகல்" என்றபடி பிறனில் விழைவோர் காம மயக்கத்தால் தம் பிழையைச் சிறிதும் அறியாமல் எல்லாப்பெருமையையும் இழத்தலால் 'மதியற்றாய்' என்றுங் கூறினான். 'உன்னான் அன்று' என்றது, சகல வேதசாஸ்திரங்களின் பொருளை நன்கு உணர்ந்த புத்திமானான நீ கருதும் இயல்பினதன்று இது என்றபடி. ஆன் - மூன்றனுருபு. இனி, 'உன்னானன்று என்பதற்கு - (நீ நல்வினை தீவினைப்பயன்களை) எண்ணுதவனன்று என்று உரைப்பாருமுளர். 'இன்னா நெஞ்சனேனும் இதமுரைப்பல்' என்பதற்கு - நான் (முன்பு) தீயசிந்தை யுடையவனா யிருந்தாலும் (இப்பொழுது) நல்லன கூறுவேனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். துணிவு - உறுதி தருவனவற்றிற்குக் காரிய வாகுபெயர். இனி, துணிவு என்பதற்கு - சான்றோர் துணிந்து செய்யத்தக்கதெனக் கொண்ட நல்விஷயமென்றும், தனது நிச்சயமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முடித்தாய் - விரைவுந் தெளிவும் பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. உரைப்பல், அல் - தன்மையொருமை விகுதி. ஹிதம் - வடசொல். அன்றே - தேற்றமுமாம். (கஎஎ)

கஎஅ. அற்றகரத்தோடுன்றலைதீயேயனன்முன்றிற்
பற்றினையுய்த்தாய்பற்பலகாலம்பசிகூர

வுற்றுயிருள்ளேதேயவுலந்தாயுழையன்றே
பெற்றனைசெல்வம்பின்னதிகழ்ந்தாற்பெறலாமோ.

(இ - ள்.) அற்ற - (வாள்கொண்டு) அறுக்கப்பட்ட, உன் கரத்தோடு தலை - உனது கைகளையும் தலைகளையும், தீ ஏய் அனல் முன்றில் - நெருப்புப் பொருந்திய ஓமகுண்டத்தினிடத்தில், பற்றினை உய்த்தாய் - கொண்டு செலுத்தி, (வேள்விசெய்தும்), பல் பலகாலம் - மிகப்பலகாலம், பசி கூர உற்று - பசி மிகும்படி பொருந்தி, உயிர் உள்ளே தேய உலந்தாய் - உயிர் உடலினுள்ளே வாடும்படி வருந்தி, (தவஞ்செய்தும்), உழை அன்றே - அதன்பின்பு அல்லவா, செல்வம் பெற்றனை - மிக்க பாக்கியத்தைப் பெற்றாய்; அது - அந்தப் பாக்கியத்தை, பின் - பின்பு, இகழ்ந்தால் - அலக்ஷியஞ்செய்து இகழ்ந்து விட்டால், பெறல் ஆமோ - மீண்டும் அடைய முடியுமோ? [முடியாதன்றே என்றபடி]; (எ - று.)

இராவணன் தவஞ் செய்தற் பொருட்டுக் கோகர்ணாச்சிரமஞ் சேர்ந்து அங்கு ஓராயிரம் வருஷகாலம் உபவாசமிருந்து தவம்புரிதலும், அதன்முடிவில் தனது தலையொன்றையும் கைகளிரண்டையும் அறுத்து அக்கினியில் ஓமஞ் செய்தலுமாக இப்படி ஒன்பதினாயிரம் வருடத்தில் ஒன்பது தலைகளையும் பதினெட்டுக் கைகளையும் அறுத்து அனலிலிட்டபின் ஆயிரவருஷகாலம் பட்டினியிருந்து அப்பால் மிச்சமாய் நின்ற ஒரு தலையையும் இரு கைகளையுந் துணிக்கத் தொடங்கிய வளவில், பிரமதேவன் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய், அறுபட்ட தலைகளெல்லாம் மீண்டும் முளைத்திடும்படி வரங்கொடுத்து, மற்றும் அவன் வேண்டிய வரங்களெல்லாவற்றையுந் தந்தருளினனென வரலாறு அறிக. இப்படி எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அருந்தவஞ்செய்து நீ பெற்ற இப் பெருஞ் செல்வத்தைப் பிறனில் விழைதலால் எளிதில் இழக்கலாகாது என்று உறுதி கூறினன். இல் முன் என்பதன் இலக்கணப் போலியாகிய முன்றில் என்றது - இங்கு, வீட்டின் முன்னிடமென்ற பொருளைத் தாராமல், இடமென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. ஏய் - வினைத்தொகை. தீ ஏய் அனல் முன்றில் என்பதற்கு - சுடுந்தன்மைபொருந்திய நெருப்பிலென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இவ்வுரைக்கு, தீ - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முன்றிலென்பதை மூன்றில் என்பதன் குறுக்கலாகக்கொண்டு, காருகபத்தியம் ஆகவநீயம் தக்ஷிணாக்கினி என மூன்று வகைப்படும் அக்கினியில் என் வுரைப்பினும் அமையும்; 'தீயே' என்ற விடத்து 'நீயே' என்ற பாடமும் பொருந்தும். பற்றினை யுய்த்தாய் - அறுபட்ட கைகளையும் தலையையும் அறுபடாத கைகளாற் பிடித்துப் போகட்டாயென்றபடி. கரத்தோடு - கைகளால், அற்ற தலை - அறுக்கப்பட்ட தலைகளை, நெருப்பிலிட்டாய் எனினுமாம். (கஎஅ)

கஎகூ. திறத்திறனலோசெய்தவமுற்றித்திருவுற்றாய்
மறத்திறனலோசொல்லுதிசொல்லாய்மறைவல்லோ

யறத்திறனாலேயெய்தினையன்றேவ துநீயும்
புறத்திறனாலேபின்னுமிழக்கப்புகுவாயோ.

(இ - ள்.) சொல் ஆய் மறை வல்லோய் - சொற்களை ஆராய்தற்கு உரிய வேதங்களில் வல்லவனே! திறம் திறனாலோ - மேலான தரும மார்க்கத்தினாலோ, (அன்றி), மறம் திறனாலோ - அதருமவழியினாலோ, (நீ), செய் தவம் முற்றி திரு உற்றாய் - செய்தற்குரிய தவத்தைச் செய்து முடித்து மேலான பாக்கியத்தை யடைந்தாய்; சொல்லுதி - சொல்லுவாய்; அறம் திறனாலே எய்தினை அன்றோ - தரும மார்க்கத்தினாலேயே (நீ செல்வத்தை) அடைந்தாயன்றோ? அது - அச் செல்வத்தை, நீயும்—, புறம் திறனாலே பின்னும் இழக்க புகுவாயோ - (அத் தருமத்தினும்) வேறுபட்டதான அதரும வழியால் மீட்டும் இழந்துவிடத் தொடங்குவாயோ? (எ-று.)

இராவணன் வேதங்களை யெல்லாம் ஓதியுணர்ந்து அவற்றிற் சில ஒழுங்குகளையுஞ் செய்துள்ளா னென்பது பிரசித்தம்; ஆனதுபற்றி, 'சொல்லாய் மறைவல்லோய்' என விளிக்கப்பட்டான். நீயும் என்ற உயர்வு சிறப்பும்மையும், அப்படிப்பட்ட அறிவுடைமையையே காட்டும். நீ அடைந்த பயன் அறநெறியினாலென்றே உனக்குத் தெரியு மாகையால், அந்நெறிதவறின் அப்பயனுந் தவறுமென உணர்ந்து அந்நெறி தவறாது நிற்பா யென்பான், இவ்வாறு கூறினான். (எ - று.) (கஎகூ)

கஅ௦. நாரங்கொண்டார்நாடுகவர்ந்தார்நடையல்லா
வாரங்கொண்டார்மற்றொருவர்க்காய்மனைவாழுந்
தாரங்கொண்டாரென்றிவர்தம்மைத்தருமந்தா
னீருங்கண்டாய்கண்டகருய்ந்தாரெவரையா.

(இ - ள்.) நாரம் கொண்டார் நாடு கவர்ந்தார் - (தம்மிடத்து) அன்பு கொண்டுள்ளாரது நாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டவரும், நடை அல்லா வாரம் கொண்டார் - நீதிநெறிக்கு ஒத்ததல்லாத குடியிறைப்பொருளை வலியவாங்கியவரும், மற்று ஒருவர்க்கு ஆய் மனை வாழும் தாரம் கொண்டார் - வேறொருவர்க்கு உரிமையாய் அவர்வீட்டில் வாழ்கிற மனையாளைத் தம்வசப்படுத்திக் கொண்டவரும், என்ற இவர்தம்மை - என்ற இவர்களை, தருமம் தான் ஈரும்-தருமதேவதைதானே அறுத்து அழிக்கும்; கண்டாய்- (இதனை நீ) அறிவாய்; ஐயா - ஐயனே! கண்டகர் உய்ந்தார் எவர் - துஷ்டர்களுள் (தீமையடையாமல்) பிழைத்தவர் யார்? [எவருமில்லை யென்றபடி].

'நாரங்கொண்டார் நாடுகவர்ந்தார்' என்றது - நம்பிக்கைத் துரோகமாக, தம்மிடத்து அன்பு செய்தாரது நாட்டைக் கொள்ளைகொண்டவர் என்றவாறு. நடையல்லா வாரம் கொள்ளுதல்-ஆறிலொருகடமைக்கு அதிகம் வாங்குதல்; இனி, இத்தொடர்க்கு - நியாயவழிக்கு மாறாகப் பக்ஷபாதங்கொண்டவர் என்று உரைப்பாரு முளர். தாராঃ என்ற வடசொல், தார மெனத்திரிந்தது. என்றிவர்-தொகுத்தல். கண்டகர் - முட்போன்ற

வர்; பிறர்க்கு உபத்திரவஞ் செய்பவரென்றபடி. கண்டா யென்றது, தேற்றப்பொருளை விளக்கும். ஐயா வென்றது, அன்புபற்றிய விளி. பிறன்மனை விழைபவர் அறக்கடவுளால் தவறாமல் தண்டிக்கப்படுவ ரென்பதைக் கூறுவான், அவர்க்கு இனமானவர்களையும் எடுத்துக்காட்டினான். (கஅ0)

கஅக. அந்தரமுற்றானகலிகைபொற்பாலழிவுற்றா
னிந்திரனொப்பாரெத்தனையோர்தாமிழிபுற்றார்
செந்திருவொப்பாரெத்தனையோர்நின்றிருவுண்பார்
மந்திரமற்றாருற்றதுரைத்தாய்மதியற்றாய்.

(இ - ள்.) அந்தரம் உற்றான் - சுவர்க்கலோகத்தைத் தனது உரிமையாக அடைந்துள்ளவனான இந்திரன், அகலிகை பொற்பால் அழிவு உற்றான் - அகலியையினது அழகினால் தீமையடைந்தான்; இந்திரன் ஒப்பார் எத்தனையோர்தாம் - அவ்விந்திரன்போன்றவர் மற்றும் எவ்வளவுபேர்கள், இழிபு உற்றார் - (பிறர்மனைவிரும்புதலால்) இழிவையடைந்தவர்கள்? செம் திரு ஒப்பார் எத்தனையோர் நின் திரு உண்பார் - செந்நிறமுடைய இலக்குமியை யொக்கும் அழகிய மகளிர் எவ்வளவுபேர்கள் உனது அழகை அனுபவிப்பவர்கள்? (அப்படியிருக்க), மந்திரம் அற்றார் உற்றது உரைத்தாய் - ஆலோசனையில்லாதவர்கள் கூறுதற்கு ஏற்ப வார்த்தையை நீ கூறினாய்; (ஆதலால்), மதி அற்றாய் - அறிவுகெட்டாய்; (எ - று.)

அகலிகை-அஹல்யா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இச்சொல்லுக்கு-அழகில்லாமை யில்லாதவ ளென்று பொருள்: மிக்க அழகுடையவ ளென்று கருத்து; ஹல்யம்-அழகின்மை இவள்-கௌதமமுனிவரது மனைவி; சநகமகாராசாவுக்குப் புரோகிதராகிய சதாநந்தமுனிவரது தாய். பிரமதேவர் பூர்வத்தில் ரூபத்திலுங் குரலிலும் பேதமில்லாமல் ஒருபடிப்படவே பிரஜைகளைப் படைத்துவந்தார்; பின்பு, ஒருவர்க்கொருவர் வேற்றுமையின்றியிருப்பது நலமன்றெனக் கருதி, முன்படைத்த பிரசைகளுக்கு அந்தந்த அங்களிலுள்ள சிறப்பையெல்லாம் எடுத்து, அதைக்கொண்டு அழகு மிகுந்த பெண்ணொருத்தியைச் சிருஷ்டித்து, அவளுக்கு அஹல்யையென்று பெயரிட்டார் ஏனெனில்,—ஹலம் என்றால் விரூபம், அதாவது - கண்ணுக்கு இனியாதது: அதனாலுண்டானது - ஹல்யம்: அதாவது - அழகின்மை, அதில்லாதவளாதலின் அஹல்யை என்கிற காரணத்தினாலே அப்பெயர் தந்தனர்; அப்பொழுது இந்திரன் அவளைத் தனக்குமனைவியாக எண்ணினான்: இம்மேலான பெண்ணுக்குத்தக்க கொழுநன் மேலான தானேயன்றி வேறில்லை யென்று செருக்குற்றிருந்தான்; இங்ஙனம் இந்திரன் பிரமனது சங்கற்பத்திற்கு மாறாக எண்ணிக் கருவித்திருந்தனனாதலால், படைத்தற்கடவுள் அவளை அவனுக்குக் கொடாமல் கௌதமமுனிவ ரிடங்கொடுத்து 'இவளைப் பாதுகாத்துவாரும்' எனக் கட்டளையிட்டார்; அவ்வாறே அவர் வெகுகாலம் பாதுகாத்துப் பின்பு பிதாமகக்கடவுளிடங் கொணர்ந்து விட்டார்; கௌதமரது மனஞ் சபலப்படாம லிருந்ததையும், அவரது தவநிட்

டையையுங் கண்டு, நான்முகக்கடவுள் உகந்து அம்முனிவருக்கே அவளை மனைவியாக்கினர்; இந்திரனே பொறாமைகொண்டு வேற்றுருவத்தால் அவளைக் கற்பழிக்கக் கருதினன்: இவ்வாறு பலநாளாய்ப் பெருங்காதல் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒருநாள் நடுராத்திரியில் கௌதமராச்சிரமத்துக்கு அருகேவந்து பொழுதுவிடியுங்காலத்துக் கோழிகூவுவதுபோலக் கூவ, அதுகேட்ட முனிவர் சந்தியாகாலஞ்சமீபித்துவிட்டதெனக் கருதியெழுந்து காலைக்கடன் கழிக்கும்பொருட்டு நீர்நிலைநோக்கிப் புறப்பட்டுச் செல்ல, அப்பொழுது இதுவேசமயமென்று இந்திரன் அம்முனிவருருக் கொண்டு ஆச்சிரமத்துட்சென்று இவளோடு கலக்கையில், இவளுந் 'தன் கணவரல்லன், இந்திரன்' என்று உணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்கண்ணாலறிந்து உடனே மீண்டுவந்த அம்முனிவர் இவளைக் கருங்கல்வடிவ மாம்படியும், இந்திரனை உடம்பு முழுவதிலும் ஆயிரம் பெண்குறியை யடையும்படியுஞ் சபித்து,உடனே அவர்கள் அஞ்சி நடுங்கிப் பலவாறு வேண்டிக் கொண்டதற்கு இரங்கி, முறையே,'ஸ்ரீராமனது திருவடிப்பொடி படுங்காலத்து இக்கல்வடிவம் நீங்கிச் சுயவுருவம் பெறுக' என்றும், 'அவ்வறிகுறிகள் பிறர்க்குக் கண்களாகப் புலப்படுக' என்றும் அவர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்க; அவ்வாறே கல்லுருவமாய்க் கிடந்த அகலியை, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திரரோடு மிதிலைக்குச் செல்லும்போது ஸ்ரீராமனது திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தில் சாபம்நீங்கி இயற்கையுருவ மடைந்தா ளென்பது, முதலடியின் கதை. கௌதமர் இந்திரனை ஆண்குறியிழக்கும்படியும்; அகலிகையை அரூபியாகி உணவில்லாமற் பலநாள் சாம்பலிலே கிடக்கும்படியுஞ் சபித்திட்டன ரென்றும், இந்திரனைப் பகைவன்கையிலே அகப்பட்டுப் பேரவமானமடையும்படி சபித்ததாகவும், இன்னும் சிறிதுவேறுபடுத்தியும் இவ்வரலாறு நூல்களிற் கூறப்படும்.

இரண்டாமடி, குபேரன் முதலியோரைக் கருதிக் கூறியது. மூன்றாமடி - உன்கருத்துக்கு ஒத்து உன்னுடன் இருந்து இன்பநுகரும் மகளிர் பலர் இருக்கின்றனரே; அங்ஙனமிருக்கவும், நீ திருப்திகொள்ளாமல் இங்ஙனம் மேன்மேல் வீணாசைகொள்ளுதல் பெருங்குற்றமன்றோ வென்றவாறு.

கூஅஉ. செய்தாயேனுந்தீவினையோடும்பழியல்லா
லெய்தாதெய்தாதெய்தினிராமனுலகீன்றான்
வைதாலன்னவாளிகள்கொண்டும்வழியோடுங்
கொய்தானன்றேகொற்றமுடித்துன்குழுவெல்லாம்.

(இ - ள்.) செய்தாய் எனும்-(நீஉன்எண்ணப்படிமுயற்சி)செய்தாயானாலும், தீவினையோடும்பழி அல்லால்-(உனக்குப்) பாவமும் பழியும் வருமேயல்லாமல், எய்தாது எய்தாது - (உன் எண்ணம்) கைகூடாது கைகூடாது; எய்தின் - (ஒருகால் உன் எண்ணம்) கைகூடுவதாயின்,—உலகு ஈன்றான் இராமன் - எல்லா வுலகங்களையும் படைத்தவனான இராமன், வைதால் அன்ன வாளிகள் கொண்டு - (முனிவர்கள்) சபித்தாற் போன்ற கொடிய

அம்புகளைக் கொண்டு, வழியோடும் - (உனது) சந்ததியுடனே, உன் குழு எல்லாம் - உன் கூட்டத்தை யெல்லாம், உம் கொற்றம் முடித்து - உங்களுடைய வலிமையைப் போக்கி, கொய்தான் அன்றே - நிச்சயமாகத் துணித்திடுவானன்றோ? (எ-று.)

"அறம் புகழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும், பிறன்றார நச்சுவார்ச் சேரா - பிறன்தார, நச்சுவார்ச் சேரும் பகை பழி பாவமென், றச்சத்தோடிந்நாற் பொருள்" என்ற நாலடிச்செய்யுள், இக்கவியின் முதலடிக்கு மேற்கோளாகற்பாலது. சீதை உனக்கு உரிமையாகா ளென்பது, 'எய்தாது எய்தாது' என்றதன் கருத்து; அடுக்கு - துணிவைவிளக்கும். பிரமரூபியாய் நின்று உலகங்களைப் படைத்தல் செய்யுந் திருமாலின் அவதாரம் இராமனென்ற உண்மையை, 'இராமனுலகீன்றான்' என்றதனால் விளக்கினான். வைதாலன்ன வாளிகள் - முனிவர்சாபம் தீயபயன் விளைத்தலில் தவறாமை போலத் தவறாது கொடுமை விளைக்கும் அம்புக ளென்றபடி; 'வைதவை வின் மராமர மேழ்தொளை, யெய்த வெய்தவன்' என இந்நூற் சிறப்புப் பாயிரப் படலத்திலும், "சொல்லொக்குங் கடிய வேகச் சுடுசரம்" எனப் பாலகாண்டத்தில் தாடகை வதைப் படலத்திலும் வந்தமை காண்க. உலகீன்றான் வைதாலன்ன என எடுத்து, படைத்தற் கடவுளான பிரமன் சபித்தாற் போன்ற என்றலு மொன்று. இராவணனைச் சேர்ந்தாரையும் உளப்படுத்தி 'உம்' என்றான்; உளப்பாட்டு முன்னிலைப்பன்மை. அன்றே - தேற்றம். கொய்தான் துணிவுபற்றி, எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டது. 'தீவினையோடும் பழியல்லால் எய்தாது' என்றதனால், இருமையையும் இழப்பா யென்றபடி; மறுமைக்குப் பாவமும், இம்மைக்குப் பழியும் தீமை தருவன. நீ ஒருவன் செய்யுந் தீச்செயலால் உன்னைச்சார்ந்தார் யாவரும் பெருந்தீமையடைய நேரு மென்பது, பின்னிரண்டடியினால் விளக்கப்பட்டது. (கஅஉ)

கஅ௩. என்றாலென்னேயெண்ணலையேநீகரனென்பா
னின்றானைக்குமேலுளனென்னுநிலையம்மா
தன்றானைக்குற்றாரொடுமாளத்தனுவொன்றாற்
கொன்றான்முற்றுங்கொல்லமனத்திற்குறிகொண்டான்.

(இ - ள்.) என்றால் - (இவ்வாறு நீதி) சொன்னாலும், என்னே நீ எண்ணலையே - ஏனோ நீ (சிறிதும் அதனைக்) கருதுகின்றா யில்லையே, அம்மா - அந்தோ! நின் தானைக்கு மேல் உளன் என்னும் நிலை - உனது சேனைக்குத் தலைவனாக வுள்ளவ னென்னும் நிலைமையையுடைய, கரன் என்பான் - கரனென்பவன், தன் தானைக்கு உற்றாரொடு மாள - தனதுசேனையிற் பொருந்தினவர்களுடனே இறக்கும்படி, தனு ஒன்றால் கொன்றான் - ஒரு வில்லைக்கொண்டே கொன்றவனான இராமன், முற்றும் கொல்ல மனத்தில் குறி கொண்டான் - (அரக்கர்குலம்) முழுவதையும் கொல்லுதற்கு மனத்திற் கருதியவனானவன்; (எ - று.)

என்னே, அம்மா என்ற இடைச்சொற்கள் - இரக்கற்பாடு. மூன்றா மடியில் 'தானேக்கு' என்பது - தானேயில் என்ற பொருளில் வந்ததனல் உருபு மயக்கம். தனுவொன்றாற் கொன்றான் - வேறொருவருந் துணையில் லாமல் தானொருவனாகவே தனி வில்லாளியாய்க் கொன்றன னென்ற வாறு. (கஅங)

கஅச. வெய்யோர்யாரேவீரவிராதன்றுணைவெய்யோ
ரையோபோனனம்பொடுமும்பர்க்கவனென்றா
லுய்வார்யாரேநம்மினெனக்கொண்டுணர்தோறு
நையாநின்றேனீயிதுரைத்துநலிவாயோ.

(இ - ள்.) வெய்யோர் - கொடியவர்களுள், வீர விராதன் துணைவெய் யோர் - வீரத்தன்மையுள்ள விராதனவ்வளவு கொடியவர், யாரே - யாவர் உளர்? [எவருமில ரென்றபடி]: அவன் - அவ்விராதன், அம்பொடும் - (இராமனது) அம்பினல், ஐயோ உம்பர்க்கு போனன் - அந்தோ (இறந்து) மேலுலகத்திற்குப் போய்விட்டான்! என்றால்—, நம்மின் உய்வார் யாரே - நமக்குள் [அரக்கர்களில்] (இராமனம்புக்குத்தப்பிப்) பிழைப்பவர் எவரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; என கொண்டு உணர்தோறும் - என்று மனத் திற்கொண்டு ஆலோசிக்கும் பொழுதெல்லாம்; நையாநின்றேன் - மனந் தளர்கிறேன்; (அங்ஙன மிருக்கையில்), நீ இது உரைத்து நலிவாயோ - நீ இவ்வார்த்தையைச் சொல்லி மேலும் வருத்துவாயோ? (எ - று.)

வீர வென்றது, இராவணனை நோக்கிய விளியாகவுமாம். விராதனென் னும் வடசொல்லுக்கு - மிகுதியாய் அபராதஞ் செய்பவனென்றுபொருள். இவன் முன்னே தும்புருவென்னும் பெயருள்ள கந்தருவனாயிருந்து குபே ரனது சாபத்தால் பின்பு இராக்கதனாகி வனத்தில் திரிந்து வந்தவன் ராம லக்ஷ்மணர்கள் சீதையுடனே தண்டகாரணியத்திற் செல்லுகையில் இவ்வரக்கன் வந்து சீதையைத் தூக்கிக்கொள்ளக் கண்டு இராமலக்ஷ்மணர் கள் எதிர்க்க, இவன் அவளைவிட்டு அவர்களிருவரையுந் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, இராகவ வீரர்கள் இவனை வாள்கொண்டு தோள் துணித்துப் பள் ளந்தோண்டிப் புதைத்துச் சென்றன ரென்பது, கீழ் விராதன் வதைப்பட லத்து வரலாறு; ஆதலால், 'அம்பு' என்றது - ஆயுதமென்ற மாத்திரமாய், இங்கே வாளைக்குறித்தது என்னலாம். நலிவாய் என்றது, இங்கே, பிற வினைப் பொருள் தந்தது; அன்றி, நீ இங்ஙனஞ் சொல்லிக் கெடுவாயோ வெனத் தன் வினையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. விராதன் துணை - விரா தனுக்குச் சமானமா யென்க. (கஅச)

கஅரு. மாண்டார்மாண்டார்நீயினிமாள்வார்தொழில்செய்ய
வேண்டாவேண்டாசெய்கெனினுய்வான்விதியுண்டோ
வாண்டாராண்டாரெத்தனையென்கோவறநோனு
ரீண்டாரீண்டார்நின்றவரெல்லாரிலரன்றே.

(இ - ள்.) மாண்டார் மாண்டார் - இறந்தவர்கள் இறந்தார்கள்; இனி நீ மாள்வார் தொழில் செய்ய வேண்டா வேண்டா-இறப்பவர்கள் செய்தற்குரியதொழிலை நீ செய்யவேண்டாம் செய்யவேண்டாம்; செய்கு எனின் - (அன்றிச்)செய்வேனென்றால், உய்வான் விதி உண்டோ-பிழைத்தற்கு நல்லூழ் உளதாமோ? [ஆகாது என்றபடி];ஆண்டார் ஆண்டார் எத்தனை என்கோ-(உலகத்தில் ஒருவர்பின் ஒருவராய்) அரசாண்டவர்கள் எவ்வளவு பேரென்று சொல்வேன்! [சொல்லமுடியா தென்றபடி]; (அவர்களுள்ளும்), அறம் நோனார் ஈண்டார் - தருமத்தை அனுட்டியாதவர் விருத்தியடைய மாட்டார்; (அன்றியும்), ஈண்டு ஆர் நின்றவர் - இவ்வுலகத்தில எவர்தாம் அழிவடையாது நிலைத்தவர்? எல்லாம் இலர் அன்றே - அனைவரும் இல்லையாகின்றவரே யன்றோ? (எ - று.)

'ஈண்டு ஆர் நின்றவர்? எல்லாம் இலரன்றே' என்றது - யாக்கைநிலையாமையையும், மற்றது - தருமந் தவறினவர் ஆக்கமடையா ரென்பதையும் காட்டும். செய்கு, என்கு என்பவற்றில், 'கு' விகுதி - தன்மை யொருமையெதிர்காலங் காட்டிற்று. வேண்டா - வேண்டும் என்பதன் எதிர்மறை. மாண்டார் மாண்டார் என்பதற்கு - மாட்சிமைப் பட்டவர்களும் தீவினை செய்ததனால் இறந்தார்கள் என்றும், வேண்டா செய்கு எனின் என எடுத்து - விரும்பத்தகாத காரியங்களைச் செய்வேனென்றால் என்றும், ஆண்டார் ஆண்டார் என்பதற்கு - பலவருஷங்களை யுடையராக அரசு புரிந்தவர்க ளென்றும் உரைப்பாரு முளர். (கஅ௫)

கஅசு. எம்பிக்கும்மென்னன்னை தனக்குமிறுதிக்கோ
ரம்புய்க்கும்போர்வில்லிதனக்குமயனிற்குந்
தம்பிக்குந்நம்மாண்மைதவிர்ந்தேசயநிற்குங்
கம்பிக்கும்மென்னெஞ்சவனென்றேகவல்கின்றேன்.

(இ - ள்.) எம்பிக்கும்-எனது தம்பியான சுபாகுவுக்கும், என் அன்னைதனக்கும் - எனது தாயான தாடகைக்கும், இறுதிக்கு - மரணமுண்டாகும்படி, ஓர் அம்பு உய்க்கும் - ஒப்பற்ற அம்பைச் செலுத்திய, போர் வில்லிதனக்கும் - போருக்குரிய வில்வீரனான இராமனுக்கும், அயல் நிற்கும் - அவனருகில் (எப்பொழுதும்) நிற்கிற, தம்பிக்கும் - (அவனது) தம்பியான இலக்குமணனுக்கும், நம் ஆண்மை தவிர்ந்து - நமது பராக்கிரமம் அழிய, சயம்நிற்கும் - (அவர்கட்கு) வெற்றி நிலைநிற்கும்; அவன் என்றே - அத்தன்மையனான இராமனென்ற காரணத்தாலே, என்நெஞ்சு கம்பிக்கும்-என் மனம்நடுங்குகின்றது;(ஆதலால்),கவல்கின்றேன்-கவலைப்படுகிறேன்;

எம்பிக்கும்மென், தம்பிக்குந்நம், கம்பிக்கும்மென் என்றவற்றில்—மகரவொற்றும், நகரவொற்றும் - விரித்தல். தவிர்ந்து - தவிர என்னும் எச்சத்திரிபு. ஆண்மை - பௌருஷம். (கஅசு)

கஅஎ. நின்றுஞ்சென்றும்வாழ்வனயாவுநிலையாவால்
பொன்றும்மென்றும்மெய்ம்மையுணர்ந்தாம்புலையாடற்

கொன்றும்முன்னுயென்னுரைகொள்ளாயுயர்செல்வத்
தென்றும்மென்றும்வைகுதியையாவினியென்றான்.

(இ - ள்.) நின்றும் - அசையாமல் நின்றும், சென்றும் - அசைந்து சென்றும், வாழ்வன யாவும் - வாழ்பவையாகிய சராசரப்பொருள்க ளெல்லாம், நிலையா - நிலைபெறுதவையாய், என்றும் பொன்றும் - எப்பொழுதும் அழிந்திடுகிற, மெய்ம்மை - உண்மையான இயல்பை, உணர்ந்தாம் - பிரதியக்ஷமாக அறிந்துளோம்; (ஆதலால்), இனி—, ஐயா—!(நீ), புலை ஆடற்கு ஒன்றும் உன்னுய் - இழிவானதொழில் செய்தற்குச் சிறிதும் எண்ணங் கொள்ளாமல், என் உரை கொள்ளாய் - எனதுவார்த்தையைஅங்கீகரித்து, உயர் செல்வத்து என்றும் என்றும் வைகுதி-சிறந்த செல்வத்திலேநிலைத்து எவ்வெக்காலத்தும் வாழ்வாய், என்றான் - என்று (மாரீசன் இராவணனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

நின்றுவாழ்வன - நிலைத்திணைப்பொருள்கள்; ஸ்தாவரம். சென்றுவாழ்வன - இயங்குதிணைப்பொருள்கள்; ஜங்கமம். புலையாடலென்றது, சீதையைக் கவர்தலை. புலைஎன்ற 'ஐ'விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர், ஆகுபெயராய், புன்தொழிலின்மேல் நின்றது. முதலடியொழிந்த மூன்று அடிகளிலும்,மகரவொற்று - விரித்தல். நிலையா - எதிர்மறைப்பலவின்பால் முற்றெச்சம். உன்னுய் - முன்னிலை யொருமை யெதிர்மறை முற்றெச்சம். கொள்ளாய் முன்னிலை யொருமை உடன்பாட்டு முற்றெச்சம். (கஅஎ)

வேறு.

அதுகேட்டு இராவணன் மாரீசன்மேற் கோபித்தல்.

கஅஅ. கங்கைசடைவைத்தவனொடுங்கயிலைவெற்பொ
ரங்கையினெடுத்தவெனதாடெழின்மணித்தோ
ளிங்கொர்மனிதற்கெளியவென்றனையெனத்தன்
வெங்கணெரியப்புருவமீதுறவிடைத்தான்.

(இ - ள்.) கங்கை சடை வைத்தவனொடும் - கங்காநதியைத் தனது சடையில் தரித்தவனை சிவபிரானுடனே, கயிலை வெற்பு - கைலாசக்கிரியை, ஓர் அம் கையின் எடுத்த - ஒரு உள்ளங்கையினால் எடுத்த, எனது - என்னுடைய, ஆடு எழில் மணி தோள்-வெற்றிபொருந்திய அழகிய உறுதியுள்ள தோள்கள், இங்கு ஓர் மனிதற்கு எளிய - இப்பொழுது ஒருமனிதனுக்கு இளைப்பனவாகும், என்றனை - என்று சொன்னாய், என - என்று (மாரீசனைநோக்கிக்)கூறி,—தன் வெம் கண் எரிய - தனது கொடிய கண்கள் தீப்போல் எரியவும், புருவம் மீது உற-புருவங்கள் (நெறித்து) நெற்றியின்மேற்செல்லவும், விடைத்தான்-பெருங்கோபங்கொண்டான்; (எ-று.)

'கங்கைசடைவைத்தவன்' என்றது - சிவபிரானது ஆற்றலையும், 'அவனொடுங் கயிலைவெற்பு ஓரங்கையி னெடுத்த' என்றது - தனது ஆற்றலையுங் குறித்துநின்றன. எளிய - குறிப்புமுற்று.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் ௬௧ - ஆங் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (௧அ௮)

இதுவும் அது.

௧அ௯. நிகழ்ந்ததைநினைத்திலையென்னெஞ்சினிலையஞ்சா
திகழ்ந்தனையெனக்கிளையநங்கைமுகமெங்கு
மகழ்ந்தனையதொப்புறவமைத்தவரையையா
புகழ்ந்தனை தனிப்பிழைபொறுத்தனெனிதென்றான்.

(இ - ள்.) ஐயா—! நிகழ்ந்ததை நினைத்திலை - நடந்தகாரியத்தை நீ நினைத்தாயில்லை; அஞ்சாது என் நெஞ்சின் நிலை இகழ்ந்தனை - அச்சமில்லாமல் எனதுமனத்தின் உறுதிநிலையை இழித்துப்பேசினாய்; எனக்கு இளைய நங்கை முகம் எங்கும் - எனக்கு இளையபெண்ணாகிய [தங்கையாகிய]சூர்ப்பணகையினுடைய முகம் முழுவதும், அகழ்ந்து அனையது ஒப்புஉற-தோண்டினாற்போலாம்படி, அமைத்தவரை - செய்தவர்களை, புகழ்ந்தனை-புகழ்ந்து பேசினாய்; தனி பிழை இது பொறுத்தனென் - இந்த ஒருகுற்றத்தைப் பொறுத்தேன், என்றான் - என்று (மாரீசனைநோக்கி இராவணன்) கூறினான்; (எ - று.)

'தனிப்பிழை' என்பதற்கு - ஒப்பற்ற (பெரும்) பிழை யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (௧அ௯)

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - மாரீசன் மீண்டும் உறுதிமொழி கூறல்.

௧௯0. தன்னைமுனிவுற்றதறுகட்டகவிலோனைப்
பின்னைமுனிவுற்றிடுமெனத்தவிர்தல்பேணு
துன்னைமுனிவுற்றுனகுலத்தைமுனிவுற்று
யென்னைமுனிவுற்றிலையிதென்னெனவிசைத்தான்.

(இ - ள்.) தன்னை முனிவுற்ற - தன்னைக் கோபித்த, தறுகண் - அஞ்சாமையையுடைய, தகவு இலோனை - நடுவுநிலைமையில்லாத இராவணனை, பின்னை முனிவுற்றிடும் என தவிர்தல் பேணாது - மீண்டுந் (தன்னைக்) கோபித்திடுவானென் றெண்ணி (அவனுக்கு உறுதிகூறாது) விட்டொழிதற்கு விரும்பாமல், (மாரீசன் இராவணனைநோக்கி), 'உன்னை முனிவுற்று- (நீ) உன்னைக் கோபித்து, உன குலத்தை முனிவுற்றாய் - உன்னுடைய குலத்தைக் கோபித்தாய்; (அல்லாமல்), என்னை முனிவுற்றிலை - என்னைக் கோபித்தாயில்லை; இது என் - இது என்னகாரணம்?' என இசைத்தான்- என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

நீகொண்டகோபம் எனக்குஒருதீங்குந்தாராமல் உனக்கும் உன்குலத்துக்குந் தீங்குதருவதாகவேமுடியு மென்னுங் கருத்துப்பட இவ்வாறுகூறினான். அரசர் கோபங்கொண்டகாலத்தும் அமைச்சர் அஞ்சி அவர்க்கு நீதி போதித்தலை விட்டிடாமல் இடித்திடித்துக்கட்டுரைகூறவேண்டு மென்ற

முறைமையில் மாரீசன் தவறாது நின்றனனென்ற தன்மை, முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கப்பட்டது. 'உன' என்பதி லுள்ள அகரத்தை - ஆறனுருபென்றாவது, சாரியையென்றாவது கொள்க. (ககூ0)

ககூக. எடுத்தமலையேநினையினீசனிகல்வில்லாய்
வடித்தமலையேயிதுவலித்தியெனவாரிப்
பிடித்தமலைநாணிடைபிடித்தொருவன்மேனா
ளொடித்தமலையும்பர்முகடுற்றமலையன்றோ.

(இ - ள்.) எடுத்த மலையே நினையின் - (நீ) கைலாயகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்ததையே (நீ) ஒருபெருமையாக மதித்தால்,—ஈசன் இகல் வில் ஆய் வடித்த மலையே இது வலித்தி என - 'சிவபிரான் வலியவில்லாய்வளைத்த மலையேயாகும் இதனை வளைத்திடுவாய்' என்று (சனகமகாராசன்) சொல்ல, ஒருவன் - ஒப்பற்ற இராமன், மேல் நாள் - முன் ஒருபொழுதில், வாரி பிடித்தமலை - எளிதாகக் கையால் எடுத்துப்பிடித்த மலைபோன்றதும், நாண் இடைபிடித்து ஒடித்த மலை - நாணியின் இடையிலே பற்றியிழுத்து (வளைக்கத்தொடங்கி) ஒடித்த மலைபோன்றதுமான வில், உம்பர் முகடு உற்ற மலை அன்றோ - ஆகாயமுகட்டை அளாவியுள்ளதான மேருமலையேயன்றோ? (எ - று.)

கீழ் இராவணன் 'கங்கைசடைவைத்தவனெடுங் கயிலைவெற்பு ஓரங்கையினெடுத்த வெனதாடொழின்மணித்தோள்' என்று தான் 'கைலைமலை'யைப் பெயர்த்தெடுத்ததைக் குறித்துப் பெருமைபாராட்டியதை மறுத்து, மாரீசன், இராமனால் எடுத்துவளைக்கத்தொடங்கி முறிக்கப்பட்ட சிவதனுசின் மகிமையை யெடுத்துக்கூறுவானாய், அவ்வில் எல்லாமலைகளினுஞ் சிறந்ததும் பெரியதுமான மகாமேருகிரியன்றோ என்றுகூறினான். சிவபிரான் திரிபுரசங்காரஞ்செய்த காலத்தில் அப்பிரானுக்கு மேருமலை வில்லாயிருந்த தன்மை, பிரசித்தம். பிடித்தமலை, ஒடித்தமலை என்றவற்றில், மலை - உவமவாகுபெயர்; பெருமையும் வலிமையும் பற்றிய உவமை. (ககூக)

ககூ௨. யாதுமறியாயுரைகொளாயிகலிராமன்
கோதைபுனையாமுனுயிர்கொள்ளைபடுமன்றே
பேதைமதியாலிஃதொர்பெண்ணுருவமென்றாய்
சீதையுருவோநிருதர்தீவினையதன்றோ.

(இ - ள்.) யாதும் அறியாய் - (இராமனது ஆற்றல்முதலியவற்றைக் குறித்து நீ தானாகச்) சிறிதும் அறியாய்; உரை கொளாய்-(நான்சொன்ன) வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படிநடித்தலுஞ் செய்யாய்; இகல் இராமன் கோதைபுனையாமுன் - வலிமையுடைய அவ்விராமன் (போருக்குஉரிய தும்பைப்) பூமாலையைத் தரிக்குமுன்னே [போர் தொடங்குமளவிலே யென்றபடி], உயிர்கொள்ளை படும் அன்றே - பகைவருயிர் மிகுதியாகவேண்டிய படிகவரப்படுமன்றோ? பேதை மதியால் - மூடபுத்தியால், இஃது ஓர்

பெண் உருவம் என்றாய் - இது ஒரு மானுடப்பெண்ணின்வடிவமென்று கொண்டாய்; சீதை உருவோ - சீதையினது வடிவமோ, நிருதர் தீவினையது அன்றே-அரக்கர்கள்செய்த பாவத்தின் வடிவமானதன்றோ? (எ-று.)

'யாதுமறியா யுரைகொளாய்' என்றதனால், தானாகவும் அறியாமை சொன்னாலுங்கேளாமை என்ற இரண்டுகுறைகளுண்மையை எடுத்துக் காட்டினான். 'கோதை புனையாமுன்' என்பதற்கு - (வில்லில்) நாணியைப் பூட்டுதற்குமுன் என்றும், முன்கைத்தோற்கட்டைத் தரித்தற்குமுன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சீதையுருவோ என்ற ஓகாரம் - தெரிநிலை. அரக்கரின் அழிவுக்கு அதுகாரணமாகு மென்பான், 'நிருதர்தீவினை யதன்றே?' என்றான். (ககூஉ)

ககூங. உஞ்சுபிழையாயுறவினோடுமெனவுன்னா
நெஞ்சுபறைபோதுமதுநீநினையகில்லா
யஞ்சுமெனதாருயிரறிந்தருகுநின்றார்
நஞ்சுநுகர்வாரையிதுநன்றெனலுநன்றே.

(இ - ள்.) (நீ சீதையைக்கவர்ந்தால்), உறவினோடும் உஞ்சு பிழையாய்-உன்சுற்றத்தாருடனே நீயும் தப்பிப்பிழைக்கமாட்டாய், என உன்னா - என்று எண்ணி, நெஞ்சு பறை போதும் - (எனது) மனம் பறைகொட்டுவதுபோலத் துடிக்கின்றது; எனது ஆர் உயிர் அஞ்சும் - எனது அரிய உயிரும் அஞ்சுகின்றது; அது நீ நினையகில்லாய் - அத்தன்மையை நீ எண்ணுகிறாயில்லை; நஞ்சு நுகர்வாரை-(அறியாமல்) விஷத்தையுண்பவர்களை, அறிந்து அருகு நின்றார் - அறிந்து அவர்பக்கத்தில் நின்றவர்கள், இது நன்று எனலும் - இச்செய்கையை நல்லது என்று உடன்பட்டுக்கூறுதலும், நன்றே - நல்லதோ? (எ - று.)

'அறிந்து அருகுநின்றார் நஞ்சுநுகர்வாரை இதுநன்றெனலும் நன்றே' என்ற உபமானவாக்கியம், ஆராய்ச்சியில்லாமல் தீச்செயல்செய்யத்தொடங்குகிற உன்னை அது தீச்செயலென்று அறிந்து உனது அருகில்நிற்பவனான நான் இச்செயல் நல்லதென்று உடன்பட்டுக்கூறுவது சரியோ? என்ற உபமேயப்பொருளை விளக்குதலால், பிறிதுமொழிதலென்னும் அலங்காரம். உஞ்சு - உய்ந்து என்பதன் போலி. உறவு - உறவினர்க்குத் தொழிலாகுபெயர். நினையகில்லாய், கில்-ஆற்றலுணர்த்தும் இடைநிலை. இதுநன்றெனலும், உம் - இழிவுசிறப்பு. (ககூங)

ககூச. ஈசன்முதன்மற்றுமிமையோருலகுமற்றைத்
தேசமுதன்முற்றுமொரிமைப்பினுயிர்தின்ப
கோசிகனமைத்தகடவுட்படைகொதிப்போ
டாசிலகணிப்பிலவிராமனருணிற்ப.

(இ-ள்.) ஈசன் முதல் இமையோர் உலகும்-சிவபிரான் முதலிய தேவர்களுடைய உலகங்களையும், மற்றை தேசம் முதல் முற்றும் - மற்றை நாடு

கள் முதலிய எல்லாவற்றையும், ஓர் இமைப்பின் உயிர் தின்ப - ஒருமாத்திரைப்பொழுதிலே உயிர்குடிக்கவல்லனவும், கொதிப்போடு - (எப்பொழுதும்) உக்கிரமானதன்மையோடு (கூடி), ஆசு இல (தோல்வியாகிய) குற்றமில்லாதனவும் ஆகிய, கடவுள் படை - தெய்வத்தன்மையுள்ள அஸ்திரங்கள், கணிப்பு இல - அளவிறந்தவை,—கோசிகன் அமைத்த - விசுவாமித்திரமுனிவனாற் கொடுக்கப்பட்டனவாய், இராமன் அருள் நிற்ப-இராமனது கட்டளைநெறியிலே நிற்கின்றன; (எ - று.)

இராமன் தாடகையைக்கொன்றவுடனே தேவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு வந்து கட்டளையிட்டபடி விசுவாமித்திரமாமுனி அப்பெருமானுக்குப் பற்பல திவ்வியாஸ்திரங்களை உபதேசித்துக்கொடுக்க, அவையாவும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடனே இராமனிடம் வந்து அவன்கட்டளையின்படிநடக்கச் சித்தமாய்நின்றன என்பதை, "மேவினம் பிரிதலாற்றேம் வீர நீ விதியி னெம்மை, யேவின செய்து நிற்று மினையவன் போல வென்று, தேவர்தம் படைகள் செப்பச் செவ்விதென் றவனு நேரப், பூவைபோல்நிறத்தினாற்குப் புறத்தொழில்புரிந்த வன்றே" என்று கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் வேள்விப்படலத்திற் கூறியதனாலும் உணர்க; "ஆய்ந்தேற வுணரைய வயற்கேயு மறிவரிய, காய்ந்தேவி லுலகனைத்துங் கடலோடு மலையோடுந், தீந்தேறச் சுடுகிற்கும் படைக்கலங்கள் செய்தவத்தா, லீந்தேனு மனமுட்க விவற்கேவல் செய்குநவால்" என்று குலமுறை கிளத்துபடலத்தில் விசுவாமித்திரமுனிவர்தாமே அத்தன்மையை வெளியிட்டவாறும் உணரற்பாலது. முதலில் 'மற்றும்' என்றது - அசை. 'மற்றைத் தேசமுதல் முற்றும்' என்றது, பூமியையும் பாதாளத்தையுங் குறிக்கும். தின்ப - பெயர். நிற்ப - முற்று. கோசிகன் - கௌசிக னென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; குசிகனது குலத்திற் பிறந்தவ னென்று பொருள்படும்: குசனே குசிகனெனவும் வழங்கப்படுவன். 'அருள்' என்னுங் காரணம், அதன்காரியமாகிய கட்டளையின்மேல் நின்றது. (கககச)

ககரு. ஆயிரமடற்கையுடையானைமழுவாளா
லேயெனுமிமைப்பினுயிர்செற்றவெதிரில்லோன்
மேயவிறன்முற்றுவரிவெஞ்சிலையினோடுந்
தாயகன்வலித்தகைமையாமுறுதகைத்தோ.

(இ - ள்.) அடல் ஆயிரம் கை உடையானை - வலிமையையுடைய ஆயிரங்கைகளையுடையவனான கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை, மழு வாளால்-கோடாலிப்படையால், ஏ எனும் இமைப்பின் - ஏயென்றுகூறும் மாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே [மிகவிரைவிலே], உயிர் செற்ற - உயிரழித்த, எதிர் இல்லோன் - ஒப்பில்லாதவனான பரசுராமனிடத்தில், மேய - பொருந்திய, விறல் முற்று - வலிமைமுழுவதையும், வரி வெம் சிலையினோடும் - கட்டமைந்த கொடிய (அவனது) வில்லினுடனே, தாயகன் - தனக்கு உரிமை

யாகக் கவர்ந்துகொண்டவனான இராமனது, வலி தகைமை - வலிமையின் தன்மை, யாம் உறு தகைத்தோ - நாம் அடையுந் தன்மையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

சந்திரவம்சத்துப் பிறந்த அரசனும் பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனும் ஆயிரந்தோள்களையுடையவனும் இராவணனை ஒருகால் வென்றிட்டவனுமான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஜமதக்நிமுனிவனது ஓமதேனுவைக் கவர்ந்தது காரணமாக அம்முனிவனது குமாரனான பரசுராமன் அக்கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைத் தனது கோடாலிப்படையால் ஆயிரந்தோள்களையுந் துணித்துக் கொன்றிட்டன னென்பது, முன்னிரண்டடியிற்குறித்த கதை. அப்படிப்பட்ட ஆற்றலுடைய பரசுராமன், சீதாகலியாணத்தின் பின் தசரதசக்கரவர்த்தி தனது குமாரர்களுடன் மிதிலையினின்று மீண்டுவருகையில், வலியச் சென்று இராமபிரானை யெதிர்த்துத் தன்கையிலுள்ள வில்லை அவன்கையிற் கொடுத்து, 'நீ சிவபிரானது சொத்தைவில்லை யொடித்ததற்குச் செருக்குக் கொள்ளாதே; வலிய இந்த விஷ்ணுதநுசை வளை பார்ப்போம்' என்ன, உடனே தசரதராமன் அதனை வளைத்து அம்புதொடுத்து, அவன்வேண்டியபடி அவனது தவமகிமை முழுவதையும் அந்தஅம்புக்கு இலக்காக்கிவிடவே, பரசுராமன், கர்வபங்கப்பட்டு மீண்டனனென்ற வரலாறு, கீழ்ப் பாலகாண்டத்தின் இறுதியிற்கூறப்பட்டது. மழு வாள் - மழுவாகிய வாள் என இருபெயரொட்டு; வாள் - இங்கே, ஆயுதமென்னுமாத்திரமாய் நின்றது. உன்னை வென்றவனை வென்றவனை வென்ற ஆற்றலுடையான் இராமனென இராவணனுக்கு மாரீசன்எடுத்துக்காட்டினான்.

கசுசு. வேதனைசெய்காமவிடமேலிடமெலிந்தாய்
தீதுரைசெய்தாயினையசெய்கைசிதைவன்றே
மாதுலனுமாய்மரபின்முந்தையுறவந்தே
னீதுரைசெய்தேனதனையெந்தைதவிர்கென்றான்.

(இ - ள்.) வேதனை செய் - துன்பத்தைச் செய்கிற, காம விடம்-காமமாகிய விஷமானது, மேலிட - அதிகப்பட, மெலிந்தாய் - நீ வாட்டமுற்றாய்; (ஆதலால்), தீது உரை செய்தாய் - கொடிய இவ்வார்த்தையைக் கூறினாய்: இனையசெய்கை - இத்தன்மையதான காரியம், சிதைவு அன்றே - அழிவுக்குக் காரணமன்றோ? மாதுலனும் ஆய் - (உனக்கு) மாமன்முறைபூண்டவனுமாய், மரபில் முந்தை உற வந்தேன் - (உனது) குலத்தில் முற்படத் தோன்றியவனுமான நான், ஈது உரை செய்தேன் - இந்த உறுதிமொழியைக் கூறினேன்; எந்தை அதனை தவிர்க - அப்பா! அத்தீத்தொழிலை நீ விட்டிடுவாயாக, என்றான் - என்று (மாரீசன் இராவணனுக்கு) அறிவுகூறினான்; (எ - று.)

முந்தையுற - பிராயம்முதிர என்றபடி. இராவணன் கருதிய தீச்செயலை வாயினாற்கூறுதற்குங் கூசுவான்போன்று 'அதனை' எனச் சேய்

மைச்சுட்டாற் குறித்தொழிந்தான். 'எந்தை' என விளித்தது, அன்பு பற்றிய மரபுவழுவமைதி. மாதுலன்-வடசொல்; மாதாவினுடன்பிறந்தவன்.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - இராவணன் மாரீசனைச் சினந்து கூறுவன.

கககள. என்னவுரையத்தனையுமெத்தனையுமெண்ணிச்
சொன்னவனையேசினவரக்கர்பதிசொன்னா
னன்னையுயிர்செற்றவனையஞ்சியுறைகின்றா
யுன்னையொருவற்கொருவனென்றுணர்கைநன்றோ.

(இ - ள்.) என்ன உரை - என்று சொன்ன, அத்தனையும் - (தன்வார்த்தைகளை) எல்லாம், எத்தனையும் எண்ண சொன்னவனை - எவ்வளவாயினும் [சிறிதாயினும்] ஆலோசித்துப் பார்க்கும்படி சொன்னவனான மாரீசனை, ஏசின - மனத்தினால் இகழ்ந்த, அரக்கர் பதி - ராக்ஷசராசனான இராவணன், சொன்னான் - சொல்பவனானான்:—அன்னை உயிர் செற்றவனை அஞ்சி உறைகின்றாய் - (உனது) தாயான தாடகையின் உயிரைக் கொன்ற அவ்விராமனுக்கு அஞ்சிவாழ்கிறாய்; உன்னை ஒருவற்கு ஒருவன் என்று உணர்கை நன்றோ - உன்னை ஓராண்மகனாக மதிக்கத்தக்க ஒருவனென்று நினைத்தல் தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

அத்தனையும்-அவ்வளவையும். 'எத்தனையு மெண்ணிச் சொன்னவனை' என்றபாடத்துக்கு-எவ்வளவோ ஆலோசித்துக் கூறினவனை யென்று பொருள். 'ஒருவற்கு ஒருவனென்று உணர்கை' என்பதற்கு-ஒருவனுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய ஒருவ னென்று மதித்த லென உரைப்பினும் அமையும்; இதற்கு-அறிவு வீரம் பெருமை முதலியன தனித்தனி பொருந்திய பேரில் ஒருவ னென்று நினைத்த லென உரைப்பாரு முளர். சொன்னவனையே சினவு அரக்கர்பதி யென எடுத்து, இங்ஙனந் தனக்கு உறுதிமொழி கூறினவனையே கோபித்த இராவணன் சொல்பவனானான் என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. தன் தாயைக் கொன்றவனுக்கு மாறுசெய்யக் கருதாமல் மானங்கெட்டு வாழ்கிறா யென்பது, மூன்றாமடியின் பொருள். (கககள)

ககஅ. திக்கயமொளிப்பநிலைதேவர்கெடவானம்
புக்கவரிருக்கைபுகைவித்துலகம்யாவுஞ்
சக்கரநடத்துமெனையோதயரதன்றன்
மக்களலிகிற்பரிதுநன்றுவலியன்றோ.

(இ - ள்.) திக் கயம் ஒளிப்ப - திக்குயானைகள் அஞ்சி யொளித்துக் கொள்ளும்படியாகவும், தேவர் நிலை கெட - தேவர்கள் நிலையழியும்படியாகவும், வானம் புக்கவர் இருக்கை புகைவித்து - மேலுலகத்தைத் தமது இடமாகக் கொண்ட தேவர்களுடைய இருப்பிடங்களை (க் கொளுத்தி)ப் புகையும்படி செய்து, உலகம் யாவும் சக்கரம் நடத்தும் - எல்லா வுலகங்களிலும்

(தடையின்றி எனது) ஆஜ்ஞா சக்கரத்தைச் செலுத்துகிற, எனையோ - என்னையோ, தயரதன்தன் மக்கள் நலிகிற்பர் - மனிதராசனான தசரதனது பிள்ளைகள் வருத்தும் ஆற்றலுடையவர்? இது நன்று வலி அன்றோ - இது நல்ல வல்லமை யன்றோ? (எ - று.)

'இது நன்று வலியன்றோ' என்றது, பரிகாசமாகக் கூறியது. திக்கயம் - திக்கஜமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஆஜ்ஞையைச் சக்கரமென்றல், கவிசமயம். (கக௯அ)

கக௯௯. மூவுலகினுக்குமொருநாயகமுடித்தேன்
மேவலர்கிடைக்கினிதன்மேலினியதுண்டோ
வேவல்செயகிற்றியெனதாணைவழியெண்ணிக்
காவல்செயமைச்சர்கடனீகடவதுண்டோ.

(இ - ள்.) மூ உலகினுக்கும் ஒரு நாயகம் முடித்தேன் - மூன்று உலகங்களுக்குந் தனியரசாட்சியைச் சூடினேன்; (அப்படிப்பட்ட எனக்கு இப்பொழுது), மேவலர் கிடைக்கின் - பகைவர்கள் கிடைத்தால், இதன்மேல் இனியது உண்டோ - இதற்குமேல் மகிழ்ச்சி தருவது வேறும் உளதோ? [இல்லையென்றபடி]; எனது ஆணை வழி எண்ணி - எனது கட்டளையின் தன்மையை ஆலோசித்து, ஏவல் செயகிற்றி - (நான்) ஏவியதொழிலை நீ செய்யக்கடவாய்: காவல் செய் அமைச்சர் கடன் - (அரசனேவினதைச் செய்தலே) அவனுக்குப் பாதுகாவல் செய்யும் மந்திரிகளது கடமை; நீ கடவது உண்டோ - (அதனை) நீ கடக்கலாமோ? (எ - று.)

மூவுலகு - திரிலோகம். ஒருநாயகம் - ஏகாதிபத்தியம். முடித்தல் - தரித்தல், அல்லது நிறைவேற்றுதல். மேவலர் - விரும்பிச்சேராதவர்; எதிர்மறைப்பெயர். ஏவல்-ஏவப்பட்ட காரியத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். செயகிற்றி யென்பதில், அ - சாரியை, 'கில்' என்ற இடைநிலை - துணிவையுணர்த்தும். ஆஜ்ஞா என்ற வடசொல், ஆணையெனச் சிதைந்தது. நான்காமடிக்கு - அரசனைப் பாதுகாவல்செய்தற்குரிய மந்திரிகள் செய்யவேண்டிய கடமையை நீ செய்யக்கடவது உளதோ? என்று உரைப்பாருமுளர்.

உ00. மறுத்தனையெனப்பெறினுநின்னைவடிவாளா
லொறுத்தெனமனக்குறைமுடிப்பதொழிகல்லேன்
வெறுப்பனகிளத்தலுமித்தொழிலைவிட்டென்
குறிப்பின்வழிநிற்றியுயிர்கொண்டுழலினென்றான்.

(இ - ள்.) மறுத்தனை என பெறினும் - (நீ எனது ஏவல்வழி நில்லாமல் அதனை) மறுத்துவிட்டாயாயினும், நின்னை வடி வாளால் ஒறுத்து - உன்னைக் கூரிய வாளினால் வெட்டித் தண்டித்துவிட்டு, என மனம் குறை முடிப்பது - என் மனத்துக்கு இசைந்த காரியத்தை நிறைவேற்றுதலை, ஒழிகல்லேன் - நான் விடமாட்டேன்; (ஆதலால்), உயிர் கொண்டு உழ

லின் - (நீ) உயிரை வைத்துக்கொண்டு வாழவேண்டுமானால், வெறுப்பனி னைத்தலுறும் இ தொழிலை விட்டு - (நான்) வெறுக்கத்தக்க சொற்களைச் சொல்லுகிற இச்செய்கையை நீ விட்டு, என் குறிப்பின் வழி நிற்றி - என்து எண்ணத்தின்படி நிற்பாய், என்றான் - என்று (மாரீசனை நோக்கி இராவ ணன்) கூறினான்; (எ - று.)

எனப்பெறினும் - என்று சொல்லப்பெற்றாலும். என மனக்குறை முடிப்பது - சீதையைக் கவர்வது. ஒழிகல்லேன் என்பதில், கு - சாரியை, அல் - எதிர்மறை யிடைநிலை; அன்றி, 'கில்' என்பதுபோல 'கல்' என்பதை யும் ஆற்ற லுணர்த்தும் இடைநிலை யென்று கொள்ளுதலும் ஒன்று. உழலு தல் - திரிதல்; புடைபெயர்தல். நீ மறுப்பதில் யாதுபயனுமில்லை யென் பதை நன்றாக எடுத்துக் கூறினான். 'ஒறுத்து மனமுற்றது மூடிப்பது' என் றும் பாடம் உண்டு. (உ௦௦)

வேறு.

அவ்வளவில் மாரீசன் ஆய்ந்து அடங்குதல்.

உ௦க. அரக்கனஃதுரைத்தலோடுமறிந்தனனடங்கிநெஞ்சந்
தருக்கினர்கெடுவரன்றேதத்துவநிலையிற்றன்றோ
செருக்கினிற்றீர்துமென்பார்தம்மினார்செருக்கரென்னா
வுருக்கியசெம்பினுற்றநீரெனவுரைக்கலுற்றான்.

(இ - ள்.) அரக்கன் அஃது உரைத்தலோடும் - இராக்கதராசனான இராவணன் அவ்வாறு கூறியவளவிலே,—(மாரீசன்), 'நெஞ்சம் தருக்கினர் அன்றே கெடுவர் - மனத்திற் செருக்குக் கொண்டவர்கள் அப்பொழுதே அழிந்திடுவார்கள்; தத்துவம் நிலை இற்று அன்றோ - உண்மை நிலைமை இத் தன்மையதன்றோ? தம்மின் ஆர் செருக்கர் - தமக்குள்ளே நிறைந்த காமக் களிப்புடையவர்கள், செருக்கினில் தீர்தும் என்பார் - அக்களிப்பினால் யாம் அழிந்திடுவே மென்றுந் துணிவார்கள்', என்னா - என்று கருதி, அறிந்த னன் - (இவன் கட்டளைப்படி நடவாவிட்டால் தனக்குக் கேடுவரு மென்) பதை அறிந்து, உருக்கியசெம்பின் உற்றநீர்என அடங்கி-உருக்கிய செம்பில் வார்க்கப்பட்ட நீர் (அதனுள்ளே கொதித்து அடங்குதல்) போல (த்தான் உள்ளே கொதிப்புற்று) அடங்கி, உரைக்கல் உற்றான் - (சில) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

கெடுவரன்றே யென்பதற்கு - கெடுவரன்றோ வென்று உரைத்து, அன்றே யென்பதைத் தேற்றமாகக் கொள்ளினுமாம். இற்று - சுட்டடிக் குறிப்பு முற்று. 'செருக்கினிற் றீர்து மென்பார் தம்மி னார் செருக்கர்' என்பதற்கு - களிப்பினால் அழிந்திடுவோ மென்பவர்தாமே தமக்குள் மிக்க களிப்புடையவர் என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். இனி, செருக்கி னில் தீர்து மென்பர் தம்மின் செருக்கர் ஆர் என்று மாற்றி, அகங்காரத் தால் அழிந்திடுவோ மென்பவர்களினும் அகங்காரிகள் யாவர்? [எவரு மில்லை] என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். உருக்கிய செம்பின் உற்ற

நீரென உரைக்கலுற்ருன் என்றே இயைத்து, உருக்கிய செம்பில் நீரைத் தெளித்தாற்போல வெம்மைகொண்ட இராவணனுக்குத் தண்மையாக மாரீசன் கூறத்தொடங்கினனென்று பொருள் கொள்ளுதலும் தகுதியாம்.

இது முதல் ஒன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் கச -ஆங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தங்கள். (உ0க)

மாரீசன் இராவணனுக்கு இணங்கிக்கூறும் வார்த்தை.

உ0உ. உன்வயினுறுதிநோக்கியுண்மையினுணர்த்தினேன்மற்
றென்வயினிறுதிநோக்கியச்சத்தாலிசைத்தேனல்லே
னன்மையுந்தீமையன்றேநாசம்வந்துற்றபோது
புன்மையினுற்றநீராய்செய்வதுபுகறியென்றான்.

(இ - ள்.) உன்வயின் உறுதி நோக்கி-உன்பக்கல் நன்மையைக்கருதி, உண்மையின் உணர்த்தினேன் - உண்மையாகத் தெரிவித்தேனேயன்றி, என்வயின் இறுதி நோக்கி அச்சத்தால் இசைத்தேன் அல்லேன் - எனக்கு வருவதொரு தீமையைக் கருதி அதற்கு அஞ்சி அதனைக் கூறினேனல்லேன்; நாசம் வந்து உற்ற போது நன்மையும் தீமை அன்றே - கேடு வந்து சமீபித்த காலத்தில் நல்லதும் தீயதாகத் தோன்றுமன்றே? (அது நிற்க), புன்மையின் உற்ற நீராய் - அற்ப விஷயத்திற் பொருந்திய குணத்தையுடையவனே! செய்வது புகறி - (நான்) செய்யவேண்டுவதைச் சொல்வாய், என்றான்-என்று (மாரீசன்இராவணனை நோக்கிக்)கூறினான்; (எ-று.) மற்று - வினைமாற்று.

உண்மையின் உணர்த்தினேன் - உள்ளபடி கூறினேன் என்றபடி. நாசம் - விநாசகாலம். புகறி யென்ற ஏவலொருமை முற்றில், புகல்-பகுதி.

'நாசம் வந்துற்றபோது நன்மையுந் தீமையன்றே' என்ற விடத்து "விநாசகாலே விபரீதபுத்தி:" என்ற பழமொழியை உணர்க. (உ0உ)

இராவணன் மாரீசனைநோக்கி 'சீதையைத்தருக' என்றல்.

உ0௩. என்றலுமெழுந்துபுல்லியேறியவெகுளிநீங்கிக்
குன்றெனக்குவிந்ததோளாய்மாரவேள்கொதிக்குமம்பாற்
பொன்றலினிராமனம்பாற்பொன்றலேபுகழுண்டன்றே
தென்றலைப்பகைமைச்செய்தசீதையைத்தருதியென்றான்.

(இ - ள்.) என்றலும்-என்று (மாரீசன்) கூறியவுடனே, (இராவணன்), எழுந்து புல்லி - எழுந்து (அவனைத்) தழுவிக்கொண்டு, ஏறிய வெகுளி நீங்கி - (அவன்பக்கல்) மிகுதியாகக்கொண்ட கோபந் தணிந்து, (அவனை நோக்கி), 'குன்று என குவிந்த தோளாய்-மலைபோல (வலியதாய் ஓங்கி) க் குவிந்துள்ள தோள்களையுடையவனே! மார வேள் கொதிக்கும் அம்பால் பொன்றலின் - (இங்கு இருந்து) மன்மதனது உக்கிரங்கொண்ட அம்புகளினால் இறத்தலினும், இராமன் அம்பால் பொன்றலே - (அங்குச் சென்று

நீ சொன்னபடி) இராமனது அம்பினால் இறப்பதே, புகழ் உண்டு அன்றோ- கீர்த்தியுள்ளதன்றோ? (ஆதலால்), தென்றலை பகையை செய்த சீதையை தருதி - தென்றற்காற்றினிடத்துப் பகையையுண்டாக்கிய சீதையை(எனக்குக்) கொணர்ந்து கொடுப்பாய்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ-று.)

மாரீசனாற் காரியங்கொள்ளவேண்டுதலின், அவனை 'குன்றெனக் குவிந்ததோளாய்' எனப் புகழ்ந்ததோடு, 'தருதி' என ஒப்போன்வினை கொடுத்துங் கூறினான். வேள் - விரும்பப்படும் அழகுடையவன்; அல்லது, விருப்பத்தை விளைப்பவன். 'மாரவேள்' என்றது, குமாரவேளை விலக்குதற்கு. மாரவேள் - மாரனாகிய வேளென இருபெயரொட்டு. தென்றலைப் பகையைச் செய்த சீதை - குளிர்ந்த இளந்தென்றற்காற்று வெய்யதாய் என்னை வருந்துதற்குக் காரணமான சீதையென்க. எதற்கும் அஞ்சாத இராவணன் மன்மதபாண மொன்றுக்கு அஞ்சினனென்ற தன்மையும், போரிற் பகைவரா விறத்தல் புகழ்தருவதென்ற தன்மையும் இதில் வெளியாம். (உ0ங)

மாரீசன் 'அதற்கு யான் செய்யவேண்டுவது என்?' என்றல்.

உ0ச. ஆண்டையானனைய கூறவரக்கரோரிருவரோடும்
பூண்டவென்மானந்தீரத்தவவனம்புக்கபோழ்திற்
றூண்டியசரங்கள்பாயத்துணைவர்பட்டுருளவஞ்சி
மீண்டயான்சென்றுசெய்யும்வினையென்கொல்விளம்புகென்றான்.

(இ - ள்.) ஆண்டையான்-அந்நிலையனாகிய இராவணன், அனைய கூற - அத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைச் சொன்னவளவிலே,—(கேட்ட மாரீசன்),—'பூண்ட என் மானம் தீர - (என் தாயைக்கொன்ற காரணத்தால்) யான் இராமனிடங் கொண்ட வைரம் ஒழியும் பொருட்டு, அரக்கர் ஓர் இருவரோடும் - இரண்டு அரக்கர்களுடனே, தவ வனம் புக்க போழ்தில் - (முனிவர்கள்) தவத்தைச் செய்கிற காட்டிற் பிரவேசித்தகாலத்தில், தூண்டிய சரங்கள் பாய - (இராமன்) எய்த அம்புகள் (தம்மேற்) பாய்ந்ததனால், துணைவர் பட்டு உருள - என்னுடன் வந்த அரக்கர் இருவரும் இறந்து விழுந்து புரள, அஞ்சி மீண்ட - பயந்து திரும்பி வந்து விட்ட, யான்- நான், சென்று செய்யும் - (இப்பொழுது மீண்டும் போய்ச்) செய்யத்தக்க, வினை - தொழில், என்கொல் - யாதோ? விளம்புக - கூறுவாயாக,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

இப்பாட்டிற் குறித்தசெய்தி, தாடகையை இராமன் கொன்றபின் மாரீசன் தனதுதம்பியான சுபாகுமுதலிய அரக்கர்களுடன்சென்று விசுவாமித்திரருடைய வேள்விக்கு இடையூறு செய்யத்தொடங்கியபொழுது, இராமனெய்த அம்புகளால் சுபாகுவும் மற்றையரக்கர்களும் இறக்க,அப்பெருமான் பிரயோகித்த வாயவ்யாஸ்திரத்தால் மாரீசன் கடலிலே தள்ளப்பட்டு உயிர் கொண்டு மீண்ட வரலாறு அன்று. அவ்வரலாறு, கீழ் "எம்பிக்கும்மென்னன்னைதனக்கு மிறுதிக்கோ, ரம்புக்கும்போர்வில்லி" என்றதனாற் கூறப்

பட்டது. மற்று இங்குக்குறித்த செய்தியாதெனின்,—தன் தாயையுந் தம்பியையுங் கொன்று தன்மேலும் அம்புசெலுத்தித் துரத்தியகாரணத்தால் இராமனிடம் பகைகொண்டமாரீசன், பின்பு இராமன் தண்டகாரணியத்தில் பஞ்சவடியாச்சிரமத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது, இரண்டுஅரக்கர்களுடன் மான்வேடம்பூண்டு அத்தண்டகவனஞ்சேர்ந்து முனிவர்கள் ஓமஞ்செய்யுமிடங்களையும் நீராடுமிடங்களையுங் கிட்டி அவர்களை வருத்திக் கொன்று தின்றுகொண்டுவருகையில், இலக்குமணனுடனும் சீதையுடனும் தவவேடங்கொண்டிருந்த இராமனைக்கண்டு, இவன் இப்பொழுது தவவேடம் பூண்டிருத்தலால் என்னைக் கொல்லா னென்று கருதி அருகிலோடிவந்து தனது கூரியகொம்புகளினால் இராமனை முட்டிக் கொந்திக் கொலைசெய்ய முயலுமளவில், அப்பெருமான் சினங்கொண்டு சரங்களைத் தொடுத்துவிட்டதனால், இவனுடன் வந்த இரண்டு அரக்கரும் அம்புபட்டுத் தலையறுப்புண்ண, இவன் தான்மாத்திரம் தப்பியோடியொளித்துத் தவவேடம்பூண்டன னென்ற வரலாறும். மேல் உகஉ - ஆங் கவியில் "முக்காலின் முடிந்திடுவான்" என வருவதுங் காண்க. இவ்வரலாறு, வால்மீகிராமாயணத்திலுங் கூர்மபுராணத்திலும் பரக்கக்கூறப்பட்டுள்ளது. கூர்மபுராணச் செய்யுளை இப்படலத்தின் இறுதியிற் காண்க. இக்கவியில் 'துணைவர்' என்றது, உடன்பிறந்தவரென்னும் பொருள தன்று: துணையாய்உடன்வந்தவரென்னும்பொருளது. பூண்ட என்மானம்தீர-பழிக்குப்பழிவாங்கஎன்றபடி; மானம்-அவமானம், வெட்கம். இதற்கு-யான்கொண்டுள்ள அகங்காரம் நீங்க என்று பொருளுரைத்து, இதனை 'அஞ்சிமீண்ட' என்பதனோடு இயைப்பாருமுளர். ஆண்டையான் என்பதில், ஆண்டு - பகுதி, ஐ - சாரியை, ஆன் - விகுதி. 'தண்டகம்புக்கபோழ்தில்' என்றும் பாட முண்டு. அனைய - பெயர். என்கொல், கொல் - அசை. விளம்புகென்றான் - தொகுத்தல். (உ0ச)

இராவணன் 'சீதையை மாயையால் வஞ்சித்துக் கவரவேண்டும்' என்றல்.

உ0ரு. ஆயதாங்கனையகூறவரக்கர்கோனையநொய்தூன்
றாயையாருயிருண்டானையான்கொலச்சமைந்துநின்றேன்
போயையாபுணர்ப்பதென்னேயென்பதுபொருந்திற்றன்றே
மாயையால்வஞ்சித்தன்றேவெளவுதலவளையென்றான்.

(இ - ள்.) ஆயது அனைய ஆங்கு கூற-ஆகிய அவ்வார்த்தைகளை (அப்பொழுது மாரீசன்) சொல்ல,—அரக்கர் கோன் - ராக்ஷசராசனான இராவணன், 'ஐய - ஐயனே! உன் தாயை நொய்து ஆர் உயிர் உண்டானை-உனது தாயான தாடகையை எளிதிலே அரியஉயிரை உண்டவனான இராமனை, கொல - கொல்லுதற்கு, யான் சமைந்து நின்றேன் - நான் சித்தனாயிருக்கிறேன்; ஐயா போய் புணர்ப்பது என்னே என்பது - 'ஐயனே! போய்ச் செய்யவேண்டுவது என்ன' என்று (நீ உடன்பட்டுக்) கேட்பது, பொருந்திற்று அன்றே - தகுதியேயாம்; 'மாயையால் அவளை வஞ்சித்து வெளவு

தல் அன்றே - மாயையினால் அச்சீதையை வஞ்சித்துக் கவர்தலன்றோ (செய்யத்தக்கது),' என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ - று,)—இரண்டிடத்தும் 'அன்றோ' என்றது, தேற்றம்.

அனைய என்ற பலவின்பாற்பெயருக்கு ஆயது என்ற ஒன்றன்பாற்பெயர் அடைமொழியாய் நின்றதனால், இத்தொடரைப் பன்மையொருமை மயக்கமென அறிக. நொய்து - விரைவிலே யென்றுமாம். நொய்து என்பதைக் கொல்ல என்பதனோடு கூட்டுதலும் ஒன்று. மூன்றாம்அடி - மாரீசனது வினையை இராவணன் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டமை காட்டக் கூறியது.' மாயையால் அவளை வஞ்சித்து வௌவுதல்' என்பதற்கு-நீ மாயையால் அவளை வஞ்சிக்க யான் அவளைக் கவர்தல் என்று பொருள்விரித்துக் கொள்ளலாம்; மேல்வருங் கதைநிகழ்ச்சியை நோக்கி. (௨0௫)

மாரீசன் 'போர்வெற்றியால் சீதையைக் கோள்ளுதலே சிறப்பு' என்றல்.

௨0௬. புறத்தினியுரைப்பதென்னேபுரவலன்றேவிதன்னைத்
திறத்துழியன்றிவஞ்சித்தெய்துதல்சிறுமைத்தாகு
மறத்துளதொக்குமன்றேயமர்த்தலைவென்றுகொண்டுன்
மறத்துறைவளர்த்திமன்னவென்னமாரீசன்சொன்னான்.

(இ- ள்.) மன்ன - அரசனே! இனி புறத்து உரைப்பது என்னே-இனி வேறாகச்சொல்லவேண்டுவது யாதுஉளது? புரவலன் தேவிதன்னை - காத்தற்றொழிலில்வல்லவனான இராமனது மனைவியை, திறத்துழி அன்றி - (உனது) வலிமையினாலல்லாமல், வஞ்சித்து எய்துதல் - வஞ்சனைசெய்து பெறுவது, சிறுமைத்து ஆகும் - (உன்பெருமைக்குத்) தாழ்வையுண்டாக்குவதாம்; (ஆதலால்), அமர்த்தலை - போரிலே, வென்று - (இராமனைச்) சயித்து, கொண்டு - (சீதையைக்) கைக்கொண்டு, உன் மறம் துறை வளர்த்தி - உனதுவீரச்செயலை வளர்ப்பாயாக; அறத்து உளது ஒக்கும் அன்றே-(அங்ஙனஞ்செய்தல்) நீதிசாஸ்திரத்தில் உள்ள கொள்கைக்கு ஒத்திருக்குமன்றோ? என்ன - என்று, மாரீசன் சொன்னான் - மாரீசன் (இராவணனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று)

ஒருவனைப் போரில்வென்று அவனுடைமையைக்கொள்ளுதல் நீதிக்கு ஒத்ததாம்; அன்றியும், போர்வெற்றியால் ஒருமகளை வலியக்கொண்டு மணந்திடுவாயாயின் அது மறநிலைபின்பத்தின்பாற்படினும் படலாம் என்பது, பின்இரண்டுஅடியின் கருத்து. புரவலன் - அரசர்குலத்தான்; சக்கரவர்த்தி குமாரன்; காத்தற்றொழிற்கடவுளாகிய திருமாலின் அம்சமானவன். திறத்துழி யென்றதில், உழியென்ற ஏழனுருபு மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். அமர்த்தலை யென்பதில், தலை -ஏழனுருபு. அறம்- தருமத்தையுணர்த்தும் நூலுக்குக் காரியவாகுபெயர். அன்றே - தேற்றம். அறத்துளதொக்குமன்றே, மறத்துறைவளர்த்தி என்றவற்றால், இராமனைப் போரில் வென்று சீதையைக்கொள்ளின், அதுஉனது பராக்கிரமச்செயலை

விளக்கும்; அன்றி, அறம்போலவுந் தோன்றும்என்று கூறியவாறு. 'புறத்து உரைப்பது என்னே' என்பதற்கு - உன்முன்னிலையிலன்றிப் புறத்திலே கூறவேண்டுவதில்லை யென்று உரைப்பாருமுளர். (உ0சு)

அதுதகுதியன்றென்று இராவணன் காரணங்காட்டல்.

உ0எ. ஆனவனுரைக்கநக்கவரக்கர்கோனவரைவெல்லத்
தானையும்வேண்டுமோவென்றடக்கைவாடக்கதன்றோ
வேனையரிறக்கிற்றானுந்தமியளாயிறக்குமன்றே
மானவளாதலாலேமாயையின்வலித்துமென்றான்.

(இ - ள்.) ஆனவன் - (தனக்கு) வேண்டியவனான மாரீசன், உரைக்க - (இவ்வாறு) சொல்ல, நக்க - (அதுகேட்டுச்) சிரித்த, அரக்கர் கோன்-இராவணன்,— அவரை வெல்ல - அந்தமனிதர்களை வெல்லுதற்கு, தானையும் வேண்டுமோ - சேனையும் (துணைவர) வேண்டுமோ? என் தட கை வாள் தக்கது அன்றோ - எனதுபெரியகையிலுள்ள வாளொன்றே (அவர்களைக் கொல்லப்)போதுமானதன்றோ? (ஆயினும்), ஏனையர் இறக்கில் - தன்னுடனுள்ளவரான இராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்துவிட்டால், மானவள் தானும் - மானுமகளாகிய அச்சீதையும், தமியள் ஆய் - தனித்திருக்கவேண்டியவளாய், (அக்காரணத்தால்), இறக்கும் அன்றே - இறந்திடுவளன்றோ? ஆதலாலே - ஆகையினாலே [அங்ஙனம் இறவாமைப்பொருட்டு என்றபடி], மாயையின் வலித்தும் - மாயையால் (வஞ்சனைசெய்து அவளைக்) கைப்பற்றுவோம்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

நக்க என்ற இறந்தகாலப்பெயரெச்சத்தில், நகு - பகுதி, ஒற்று இரட்டிக்காலங்காட்டிற்று. தானையும், உம்-எச்சவும்மை. ஏனையர்-மற்றையோர். அன்றேயிறக்கு மென மொழிமாற்றி, அப்பொழுதே இறப்ப ளென்றலுமொன்று. மானவள் என்றது, மாநவன் என்றதன் பெண்பாலாய் நின்றது; காசியபமுனிவரது மனைவியர்களுள் மனுவென்பாளது மரபில் தோன்றியவளென்று காரணப்பொருள்படும். இனி, மானவ ளென்பதற்கு-மானத்தையுடையவ ளென்றும், மான்போன்ற அவ ளென்றும் பொருள்கொள்ளுதல் தகுதியாம். இராவணன் தான் சிவபிரானிடத்தினின்று சிறந்ததொருவாளாயுதத்தை வரமாகப் பெற்றிருத்தலால், அதன்சிறப்பைக் கருதி 'தடக்கைவாள் தக்கதன்றோ' என்றானென்க. 'மான்வளாதலாலே மாயையின்வலித்தும்' என்றது, மானை வஞ்சனையாற் கவர்தல்போல மான்போன்றவளை வஞ்சனையாற் கவர்வோம் என்றவாறுமாம். (உ0எ)

மாரீசன் சிந்தைப்படுதல்.

உ0அ. மேதவியைத்தீண்டாமுன்னமிவன்றலைசரத்திற்சிந்திப்
போம்வகைபுணர்ப்பனென்றுபுந்தியாற்புகல்கின்றேற்கு
மாம்வகையாயிற்றில்லையார்விதிவிளைவையோர்வா
ரேவதுசெய்வதல்லாலில்லைவேறென்றெண்ணா.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) தேவியை தீண்டா முன்னம் - இராமன் மனைவியான சீதையை (இவன் நெருங்கி) த்தொடுதற்கு முன்னமே, இவன் தலை சரத்தின் சிந்தி போம்வகை புணர்ப்பன் - இவனுடைய தலைகள் இராமபாணத்தாற் சிதறிப்போகும்படி செய்விப்பேன், என்று - என்று எண்ணி, புந்தியால் புகல்கின்றேற்கும் - தந்திரமாகச்சொல்லுகிற எனக்கும், ஆம் வகை ஆயிற்று இல்லை - பிழைக்கத்தக்கவழி உண்டாகவில்லை: விதி விளைவை ஓர்வார் யார்-ஊழ்வினைப்பயனை அறிவார் ஆர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (இனி), ஏவது செய்வது அல்லால் - (இவன்) ஏவிய தொழிலை (நாம்) செய்வதே யல்லாமல், வேறு ஒன்று இல்லை - வேறொருவிதமில்லை, என்று எண்ணு - என்றுகருதி, (எ - று.)—'என்ன மாமாயம் யான் மற்று இயற்றுவது இயம்புகென்றான்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்தல் தகுதியன்று; போர்செய்து இராமலக்ஷ்மணரை வென்றபின் கொள்ளுதலே தகுதி யென்று கீழ் மாரீசன் கூறினது, அங்ஙனம் இராவணன் போர்தொடங்குவனாயின் இராமபாணத்தால் அழிந்திடுவான்; தான் உயிர்பிழைத்திடலாம் என்ற கருத்தினாலென இதனால் நன்கு விளங்கும். முதலிரண்டடிக்கு - (இராமபிரான் தன்மனைவியான சீதையை இராவணன் தொடுமளவிலே இவனதுதலைகளை அம்பினாற் சிதறிப்போம்படி செய்திடுவானென்று அறிவினால் உணர்ந்து முந்திக்கூறுகிற எனக்கும் என உரை கொள்ளினும் அமையும். புந்தி - புத்தி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஏவது-ஏவியது என்பதன் தொகுத்தல். உம்மை-சிறப்பும்மை.

(௨0அ)

மாரீசன் மாயமானுதற்கு உடன்படுதல்.

௨0௯. என்னமாமாயம்யான்மற்றியற்றுவதியம்புகென்றான்
பொன்னின்மானாகிப்புக்குப்பொன்னைமால்புணர்த்துகென்ன
வன்னதுசெய்வெனென்னுமாரீசனமைந்துபோனான்
மின்னும்வேலரக்கர்கோனும்வேறொருநெறியிற்போனான்.

(இ - ள்.) 'யான் இயற்றுவது என்ன மா மாயம் - நான் செய்யவேண்டிய பெரியமாயை யாது? இயம்புக - சொல்வாயாக,' என்றான் - என்று (மாரீசன்) வினவினான்; (அதற்கு இராவணன்), பொன்னின் மான் ஆகி புக்கு பொன்னைமால் புணர்த்துக என்ன - '(மாயையால் நீ) ஒரு பொன் மானாகி (அவர்கள் இருக்கு மிடத்துக்குச்) சென்று சீதைக்கு ஆசையை மூட்டுவாயாக' என்று சொல்ல,-மாரீசன்—, அன்னது செய்வென் என்னு அமைந்து போனான் - அதனைச் செய்வேனென்று சம்மதித்துச்சென்றான்: மின்னும் வேல் அரக்கர் கோனும் வேறு ஒரு நெறியின் போனான் - விளங்குகிற வேற்படையையுடைய இராவணனும் வேறொரு வழியாற் சென்றான்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

இயம்புகென்றான், புணர்த்துகென்ன - தொகுத்தல். பொன்-பொன்னிறமானவள்; பொன்போல் அருமையானவள்: திருமகளின் அம்சமான

வள் அவள் பொன்னாதலின் அவளைப் பொன்மானாய் மயக்குக என ஒரு நயமுந் தோன்றக் கூறினான். (உ0கூ)

வேறு.

இது - கவிக்கூற்று.

உக0. மேனா ளவன்வில் வலிகண் டமையாற்
றானா கவமைந் துசமைந் திலனன்
மானா குதியென் றவன்வாய் மொழியாற்
போனான் மனமுஞ் செயலும் புகல்வாம்.

(இ - ள்.) மேல் நாள்-முன்னாளில், அவன் வில் வலி கண்டமையால் - அவ்விராமபிரானது வில்லின் வலிமையை (ஒரு முறைக்கு இருமுறை) அறிந்துள்ளதனால், தான் ஆக அமைந்து சமைந்திலன் - (மாரீசன்) தானாக (மாயை செய்வதற்கு) இயைந்து மான்வடிவமாயினானில்லை; மான் ஆகுதி என்றவன் வாய் மொழியால் போனான் - மான்வடிவங் கொள்வா யென்று கட்டளையிட்ட இராவணனது வாயினின்று வந்த வார்த்தையைக் கடக்க மாட்டாமையால் (அங்ஙனஞ் செய்தற்குச்) சென்ற மாரீசனது, மனமும் செயலும் - மனத்தின் நிலைமையையும் செய்கையையும், புகல்வாம் - இனிக் கூறுவோம்; (எ - று.)—அடுத்த கவியில் சிந்தையின் நிலையும், அதற்கு அடுத்த கவிகளில் செயலும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க. ஆல் - ஈற்றசை.

மனம் - அதன் நிலைமைக்கு ஆகுபெயர். 'வாய்மொழி' என்றவிடத்து 'வாய்' என வேண்டாது கூறினார், தீயசொற்கள் பயின்றதெனத் தாம் வேண்டியதன் இழிபு முடித்தற்கு.

இதுமுதல் பதினாறு கவிகள் - பெரும்பாலும் நாற்சீரும் மாச்சீராகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். அன்றி, மேனாளவன் வில் வலி கண்டமையால் என இவ்வாறு பிரித்து, பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாங்கனிச்சீரும், இரண்டாவது கூவிளச்சீரும், மூன்றாவது கூவிளங்காய்ச் சீருமாகிய சிந்தடி நான்குகொண்ட வஞ்சிவிருத்தமாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது. (உக0)

மாரீசனது மனநிலை.

உகக. வெஞ்சுற்றநினைந்துகும்வீரரைவே
றஞ்சுற்றுமறுக்குறுமாழ்குழிநீர்
நஞ்சுற்றுறுமீனினடுக்குறுமா
னெஞ்சுற்றதொர்பெற்றிநினைப்பரிதால்.

(இ - ள்.) (மாயைசெய்தற்கு உடன்பட்டுச் சென்ற மாரீசனது மனமானது), வெம் சுற்றம் நினைந்து உகும் - (தனது) விருப்பத்துக்கு இடமான சுற்றத்தாரை நினைந்து வருந்தும்; வேறு - மற்றும், வீரரை அஞ்சுற்று மறுக்கு உறும் - சுத்தவீரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அஞ்சி

சுழற்சியடையும்; ஆழ் குழி நீர் நஞ்சு உற்று உறும் மீனின் நடுக்கு உறும் - ஆழ்ந்தபள்ளத்திலுள்ள நீர் விஷத்தன்மையையடைய அதிற்பொருந்திய மீன் நடுங்குவதுபோல நடுங்கும்; நெஞ்சு உற்றது ஓர் பெற்றி நினைப்பு அரிது - (இவ்வாறு அவனது) மனம் அடைந்த தொருநிலைமை இத்தன்மைத்தென்று நினைக்கவும் முடியாது; (எ - று.)

மனத்தினால்நினைத்தற்கும் முடியாதெனவே,வாயினாற்சொல்லமுடியாதென்பது தானேவிளங்கும். நடுக்குறுமால், நினைப்பரிதால் என்றவற்றில், ஆல்-அசை. மூன்றும் அடியில் மால் என எடுத்து, நெஞ்சுமாலுற்றது என இயைத்து, அவன்மனம் மயக்கமடைந்ததொரு நிலைமை யெனப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. வெம்மை யென்பது - பண்புப்பெயராய் வெப்பமென்னும் பொருளையேயன்றி உரிச்சொல்லாய் விருப்பமென்னும் பொருளையும் உணர்த்துதலை "வெம்மை வேண்டல்" என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக. 'வெம்சுற்ற நினைந்துகும்' என்றது, தனது தாயும் தம்பியும் முதலிய அன்புள்ள சுற்றத்தார் முன்பு இராமனாலிறந்ததைச் சிந்தித்து நிலைகுலையுமென்றும், அன்புள்ள தன் சுற்றத்தாரான அரக்கர்பலரை விட்டுத் தான் இப்பொழுது சென்று அழிய வேண்டிய தன்மையைக் கருதி நெகிழுமென்றுங் கருத்துப்படும். மறுக்கு - மறுகுதல்; மறுகு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். நஞ்சுற்று என்பதில், உற்று என்பது - உற என்ற செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. நடுக்கு - நடுங்கு என்ற பகுதி விகாரப்பட்ட தொழிற்பெயர். 'ஆழ்குழி நீர் நஞ்சுற்றுறு மீனின் நடுக்குறும்' என்பதற்கு விஷங்கலந்த நீர்நிலையிற் பொருந்திய மீன் அதில் நிற்கவும் அதைவிட்டு நீங்கவும் மாட்டாமல் தடுமாறுவதுபோலத் தடுமாறுமென்பது, தேர்ந்த பொருள். அஞ்சுற்று, உறு - துணைவினை. (உகக)

மாரீசன் இராமனுள்ளஇடத்தை யடைதல்.

உகஉ. அக்காலமும்வேள்வியின்ன்றிவனோ
டெக்காலுநலிந்துமொரீறுபெறான்
முக்காலின்முடிந்திடுவான்முயல்வான்
புக்கானவிராகவன்வைகுபுனம்.

(இ - ள்.) வேள்வியின் அன்று - (விசுவாமித்திரரது) யாகம் நடந்த அந்நாளிலும், அ காலமும் - (தண்டகாரணியத்தில் மானைச்சென்ற) அக்காலத்திலும், இவனோடு - இவ்விராமபிரானால், நலிந்தும் - வருத்தமடைந்தும், எ காலும் - (இவ்விரண்டு சமயங்களில்) எச்சமயத்திலும், ஓர் ஈறு பெறான் - ஓர் அழிவையடையாதவனான மாரீசன், மூக்காலின் முடிந்திடுவான் முயல்வான் - மூன்றாம்முறையாகிய இப்பொழுது இறந்திட முயல்பவனாய், அ இராகவன் வைகுபுனம் புக்கான் - ரகுகுலத்தில் திருவவதரித்தவனான அவ்விராமபிரான் வசிக்கிற வனத்திற் பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

'வேள்வியினன்று' என்பது பின்னும், 'அக்காலமும்' என்றது முன்னுமாக முறைபிறழ வைக்கப்பட்டது, செய்யுளாதலின். 'வேள்வியினன்று'

என்பதன்பின் எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்குநின்றது. இவனோடு என்பதில், ஓடுஉருபு, ஆலுருபின் பொருளதாய் நின்றது. 'இவனோடு நலிந்தும்' என்பதற்கு - இவ்விராமனை வருத்தத்தொடங்கியு மென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். உம்மைகள் மூன்றனுள், முன்னது - எண்ணும்மை; பின்னது - சிறப்பும்மை; மற்றது - முற்று. ஈறு - இறுதி; இறு என்ற பகுதி திரிந்த தொழிற்பெயர். முடிந்திடுவான் - வான்ஈற்று எதிர்காலவினையெச்சம், முயல்வான் - முற்றெச்சம். கால் - கால மென்பதன் விகாரம். ராகவன் - வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம்; ரகுவென்பவன் சூரியகுலத்திற் பிரசித்திபெற்ற ஓரரச னாதலின், இராகவனென அவன்மரபின்பெயராற் கூறினர். (உ௪உ)

மாரீசன் பொன்மானுருவங்கொண்டு எதிர்வரல்.

உ௪௩. தன்மானமிலாததயங்கொளிசான்
மின்வானமுமண்ணும்விளங்குவதோர்
பொன்மானுருவங்கொடுபோயினனா
னன்மானனையாடனைநாடுறுவான்.

(இ - ள்.) மானம் இலாத - ஒப்பில்லாத, தயங்கு ஒளி சால் - விளங்குகிற ஒளிமிக்க, தன் மின் - மின்னல்போன்ற தனது தேககாந்தியால், வானமும் மண்ணும் விளங்குவது - விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் விளங்கும்படியான, ஓர் பொன் மான் உருவம் - பொன்மயமான ஒரு மானினுருவத்தை, கொடு - (மாயையினாற்) கொண்டு, (மாரீசன்), நல் மான் அனையாள் தனை நாடுறுவான் - சிறந்தமான்போன்றவளான சீதை தன்னைப்பார்த்து விரும்புமாறு, போயினன் - (அருகில் எதிரிற்) சென்றான்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

மானம் - ஸமாந மென்ற வடசொல்லின் திரிபு, மின் - உவமவாகுபெயர். கொடு - விகாரம். நல்ல மான்போன்ற அவள் தன்னை விரும்பும் பொருட்டு மாயையாலாகிய பொன்மான்வடிவங்கொண்டு போனா னென ஒருவகைச்சமத்காரந் தோன்றக் கூறினர். முன் இரண்டு அடி - பொன் மானின் தேககாந்திச் சிறப்பைக் கூறியது. ஈற்றடிக்கு - மான்போன்றவளான சீதையைத் தேடுபவனாய் என்று உரைத்தல், அத்துணையாச் சிறவாது. நாடுறு, உறு - துணைவினை. (உ௪௩)

அந்த மானை மான்கள்பலவுந் தொடர்தல்.

உ௪௪. கலைமான்முதலாயினகண்டவெலா
மலைமானுறுமாசையின்வந்தனவா
னிலையாமனவஞ்சனைநேயமிலா
விலைமாதர்கண்யாருமவிழுந்தெனவே.

(இ - ள்.) நிலையா மனம் - (ஒவரிடத்தும்) பற்றுதலில்லாத மனத்தையும், வஞ்சனை - வஞ்சனையையுமுடைய, நேயம் இலா விலை மாதர்கண் -

உள்ளன்பில்லாத வேசையர்பக்கல், யாரும் விழுந்து என - காமுகரெல்லோரும் மயங்கி விழுந்தாற்போல,—கலைமான் முதல் ஆயின கண்ட எலாம் - கலைமான்முதலிய மானினங்களில் (அப்பொன்மானைப்) பார்த்தவை யாவும், அலை மானுறும் ஆசையின் - கடலையொத்த [மிகவும் அதிகமான] ஆசையுடனே, வந்தன - (அப்பொன்மானைத் தொடர்ந்து) வந்தன; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

விலைமகளிரது வஞ்சனையை அறியாமல் அவர்கள்மேனிமினுக்கையே நோக்கி அவர்களிடத்துச் சாதாரணசனங்கள்பலரும் கண்டவளவில் ஆசைவைத்துச் சேர்தல்போல, அந்தப்பொன்மானினது மாயையை அறியாமல் அதன் உடம்பின் விளக்கத்தையே நோக்கி மான்கள் பலவும் அதனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மிக்க ஆசைப்பெருக்கத்துடன் தொடர்ந்தன என்பதாம்.

உவமையணி. கலைமான்-மானின் ஒருசாதி; ஆண்மானுமாம். கண்ட-பெயர். அலை - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். மானுறும் என்ற உவமவுருபில், மான் - பகுதி, உறு - துணைவினை. இனி, இரண்டாமடிக்கு - (அவ்வனத்திலே) சஞ்சரிக்கிற அம்மானினிடத்து மிக்க ஆசையோடு வந்தன வென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், அலைமான் என்றது - வினைத்தொகை. நிலையாமனம் - ஒருநிலைப்படாத மனம். இனி, நிலை ஆம் மனம் வஞ்சனை யென எடுத்து, எப்பொழுதும் நீங்காது நிலைபெற்ற மன வஞ்சனையையுடைய எனப் பொருள்கொள்ளினுமாம். விலைமாதர் - தமது மெய்யின்பத்தைப் பொருட்கு விலைப்படுத்தும் மகளிர். கண் - ஏழனுருபு. விழுதல் - இங்கே, விரும்பித் தொடர்தல். தம்மிடத்து ஆசைகொள்ளும் ஆடவரிடத்து விலைமாதர் தாம் ஆசைகொள்ளாமைபோலத் தன்னிடத்தில் ஆசைகொள்ளும் பிறமான்களிடத்து அப்பொன்மான் ஆசைகொள்ளாமையின், இவ்வுவமை மிகப்பொருந்தும். இக்கவியால், அந்தமாயமானினது விரும்பப்படுந்தன்மை கூறப்பட்டது. (உகச)

அப்பொழுது சீதை மலர்கொய்து வருதல்.

உகரு. பொய்யாமெனவோதுபுறஞ்சொலினு
னையாவிடைநோவநடந்தனளால்
வைதேகிதன்வால்வளைமென்கையெனுங்
கொய்யாமலரான்மலர்கொய்துறுவாள்.

(இ - ள்.) வைதேகி - சீதாபிராட்டி,—தன் - தனது, வால் வளை மெல் கை எனும் - சுத்தமானவளையல்களையணிந்த மெல்லியகைகளாகிய, கொய்யாமலரால் - பறிக்கப்படாத தாமரைமலர்களால், மலர்கொய்து உறுவாள்- (அவ்வனத்திலுள்ள) பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டுவருபவளாய்,—பொய் ஆம் என புறம் ஓது சொலினால் - (இவளுக்கு இடையுண்டென்பது) பொய்யேயாமென்று அயலார்கூறுதற்குஏற்ப, இடை நையா நோவ - தனது இடை மெலிந்துவருந்த, நடந்தனள் - நடந்துவந்தாள்; (எ - று.)

உத்தமவிலக்கணத்தின்படி மிகச்சிறுத்து நுண்ணியதாயுள்ள இடை மெல்லியலாகிய அவள் மலர்கொய்துநடந்துவருகிற இளைப்பினால் மிக மெலிந்துவருந்துமளவில், இவளுக்கு இடை இல்லையென்று கண்டார் கூறுங் கூற்றுத் தகுதியெனத் தோன்று மென்பது, முன்னிரண்டடியின் போக்கு. புறம் - புறத்தார்க்கு ஆகுபெயர். நையா - உடன்பாட்டெச்சம். வைதேகி - விதேகராசனது குலத்து மகள்; வடமொழித் தந்திதாந்த நாமம். விதேகனென்பது, ஜநககுலத்தலைவனான அரசனது பெயர். அவன் ஒருகால் வசிஷ்டர்சாபத்தால் தேகத்தை யிழந்தமைபற்றி, விதேகனெனப் பெயர்பெற்றான். வால் - வெண்மையும், ஒண்மையுமாம். 'கையெனுங் கொய்யாமலர்' என்பதை, 'பாயாவேங்கை,' 'பறவாக்கொக்கு' என்றாற் போலப் பிறகுறிப்பின்பாற் படுத்துக. இனி, 'கொய்யாமலர்' என்றது, பறிக்கப்படாமல் நாளத்தோடுகூடி நீர்நிலையில் வாடாதுநின்ற தாமரைமல ரென்றவாறுமாம். கொய்யாமலரால் மலர் கொய்வா ளென ஒருவகைச் சமத்காரந் தோன்றக்கூறினர்.—ஆல் - ஈற்றசை. (உகரு)

சீதை மாயமானைக் காணுதல்.

உகசு. உண்டாகியகேடுடையார்துயில்வா
யெண்டானுமியைந்தியையாவுருவங்
கண்டாரெனலாம்வகைகண்டனளால்
பண்டாருமுறாவிடர்பாடுறுவாள்.

(இ - ள்.) உண்டாகிய கேடு உடையார் - விரைவில்தீங்குநேரும்படியான நிலைமையையடைந்தவர்கள், துயில்வாய் - தூக்கத்தில், எண் தானும் இயைந்து இயையா உருவம் கண்டார் எனல் ஆம் வகை - (ஒருபொழுதும்) மனத்தில் தோன்றியமைதலுமில்லாத விபரீதத்தோற்றத்தைக் கனக்கண் டாற்போல,—பண்டு ஆரும் உறா இடர் பாடு உறுவாள் - முன்புஎவரும் அடையாத துன்பம் அருகில்நெருங்கப்பெற்றவளான சீதை, கண்டனள் - (அந்தமாயமானைப்) பார்த்தாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

விநாசகாலம் சமீபிக்கப்பெற்றவர் அதற்கு முற்சம்பவமாக இதுவரையில் ஒருநாளும் மனத்தில் நினைத்துப்பார்த்துமிராத விபரீதக்காட்சியைத் தூக்கத்திற் கனவிற்காண்பதுபோல, மிக்கதுன்பத்தை உடனே அடையவேண்டியவளான சீதை அதற்குமுன்நிகழ்ச்சியாகப் பொய்ம்மானின்தோற்றத்தைப் பார்த்தன ளென்பதாம். உவமையணி. உபமானத்தில் 'எண்டானுமியைந்தியையாவுருவம்' என்றதனால், உபமேயமாகிய இம்மான்வடிவம் இதுவரையில் என்றும் மனத்தில் நினைத்துப்பார்க்கவும்படாத அதிசயக்காட்சியையுடைய தெனத்தோன்றும். உண்டாகிய கேடுடையார்-உளதாகிய போகூழையுடையவர். துயில்வாய், வாய்-ஏழனுருபு. எண்தானும், உம் - இழிவுசிறப்பு. எண்தானுமியைந்தியையாவுருவம் - கந்தருவநகரம் முதலியன. (உகசு)

சீதை அந்த மானினிடத்து விருப்பங்கொள்ளல்.

உகஎ. காணாவிதுகைதவமென்றுணராள்
பேணாதநலங்கொடுபேணினளால்
வாணாளையிராவணன்மாளுதலால்
வீணாளினறம்புவிமேவுதலால்.

(இ - ள்.) இராவணன் வாழ்நாள் மாளுதலால் - இராவணன் ஆயுளொழிதலாலும், வீழ் நாளின் அறம் புவி மேவுதலால் - (அவன்) இறந்து விழுந்தவளவில் தருமம் பூமியிற் பொருந்தி நிலைபெற வேண்டுதலாலும்,— (சீதை), காணா - (அந்தமானைக்) கண்டு, இது கைதவம் என்று உணராள் - இது வஞ்சனைவடிவமென்று அறியாதவளாய், பேணாத நலம் கொடு பேணினள் - விரும்பத்தகாத அதன் அழகையே காரணமாகக் கொண்டு அதனை விரும்பினாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சீதை மாயமானிடத்து விருப்பங்கொள்ளுதல் - அவளைத் தனிப்படுத்தி இராவணன் எடுத்துப்போய் அதுகாரணமாக இராமபிரானாற் கொல்லப்பட்டு அழிதற்கும், மிக்ககொடியோனான அவனது அழிவு - உலகத்தில் தருமம்நிலை நிற்றற்கும் காரணமாகு மென்க. வாணாளையென்பதில், ஐ - அசை. வாணாள், வீணாள் - வாழ்நாள், வீழ்நாள், என்றவற்றின் மரூஉ; இப்புணர்ச்சிக்கு விதி, வீரசோழியத்தில் உண்டு. காணா - உடன்பாட்டு எச்சம். இனி, ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, காணா இது - எந்நாளினும் காணப்பட்டிராத இம்மானுருவ மெனினும் அமையும். கைதவம் - வடசொல்- 'பேணாதநலங்கொடு' என்பதற்கு -பாராட்டத்தகாத ஆசைகொண்டுஎன்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (உகஎ)

அதனைப் பிடித்துத்தரச் சொல்லும்பொருட்டுச் சீதை இராமனிடம் வருதல்.

உகஅ. நெற்றிப்பிறையாண்முனநின்றிடலும்
முற்றிப்பொழிகாதலின்முந்துறுவாள்
பற்றித்தருகென்பெனெனப்பதையா
வெற்றிச்சிலைவீரனைமேவினளால்.

(இ - ள்.) நெற்றி பிறையாள் முனம் - இளஞ்சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய சீதையின் எதிரிலே, நின்றிடலும் - (அந்தமான் சென்று) நின்றவளவிலே,—(அவள்), முற்றி பொழி காதலில் முந்துறுவாள் - நிறைந்து மேல் வழிகிற ஆசைப்பெருக்கில் மிகுபவளாய், பற்றி தருக என்பென் என - (இதனைப்)பிடித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வே னென்று கருதி, பதையா - மிகவிரைந்து, வெற்றி சிலை வீரனை மேவினள் - சயத்தைத் தருகிற வில்லையுடைய வீரனாகிய ஸ்ரீராமனை யடைந்தாள்; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

நெற்றிப்பிறை - பிறைநெற்றி; முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத் தொகை. நெற்றிக்குப் பிறையுவமை-வளைந்தவடிவிற்கும், ஒளிக்கும், காண்பவர்க்கு மகிழ்ச்சிதருதற்கு மென்க. தருகென்பெண் - விகாரம். வெற்றிச்சிலை - விசயகோதண்டம். (உகஅ)

அந்தமானைக்குறித்துச் சீதை இராமனிடம் பிரஸ்தாபித்தல்.

உகசு. ஆணிப்பொனினாகியதாய்கதிராற்
சேணிற்சுடர்கின்றதுதிண்செவிகால்
மாணிக்கமயத்தொருமானுளதால்
காணத்தகுமென்றனள்கைதொழுவாள்.

(இ - ள்.) கை தொழுவாள் - (சீதை இராமனைக்) கைகூப்பி வணங்குபவளாய்,—'ஆணி பொனின் ஆகியது - மாற்றுயர்ந்த பொன்னினாலானதும், ஆய் கதிரால் சேணில் சுடர்கின்றது - சிறந்த ஒளியினால் நெடுந்தூரமளவும் விளங்குகின்றதும், திண் செவி கால் - வலிய காதுகளும் கால்களும், மாணிக்கமயத்து-மாணிக்கரத்தினமயமா யிருக்கப்பெற்றதுமாகிய, ஒரு மான் - மானொன்று, உளது - வந்துள்ளது; காண தகும் - (மிக்க அழகுடைமையால் அது) பார்க்கத்தக்கதாம்,' என்றனள்-என்று சொன்னாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

ஆணிப்பொன் - உரையாணிப் பொன். சேணில் - வானத்தி லெனினுமாம். திண்செவி - நெறித்த காது. காது நெறித்தல், மருண்ட மானின் இயற்கை. (உகசு)

இராமன் அதனைப்பார்க்க விரும்புதல்.

உஉ0. இம்மானிநிலத்தினிலில்லையெனா
வெம்மானிதெனச்சிறிதெண்ணல்செயான்
செம்மானவள்சொற்கொடுதேமலரோ
னம்மானுமருத்தியனாயினனால்.

(இ - ள்.) தேன் மலரோன் அம்மானும் - தேனையுடைய தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமனது தந்தையாகிய திருமாலின் அவதாரமான ஸ்ரீராமனும், - இ மான் இ நிலத்தினில் இல்லை எனா - இப்படிப்பட்டமான் இந்த வுலகத்தில் இல்லையே யென்றும், இது எ மான் என - இது எப்படிப்பட்ட மானோ வென்றும், சிறிது எண்ணல் செயான் - சிறிதும் ஆராய்ச்சி செய்யாதவனாய், செம் மான் அவள் சொல் கொடு - செவ்விய மான் போன்ற அச்சீதையினது சொல்மாத்திரத்தையே கொண்டு, அருத்தியன் ஆயினன் - (அந்த மானினிடத்து) ஆசையுள்ளவனானான்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

இந்நிலம் - இ நில மெனத் தொகுத்தல். தேன் + மலர்=தேமலர்; தேன் மொழி மென்மை மேவ இறுதியழிந்தது. இனி, தேமலர் - தெய்வத்

தன்மையுள்ள மலருமாம். இங்கே, மலர் - திருமாலின் உந்தித்தாமரை. தேமலரோனம்மானும் என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு இறந்தது தழுவிய எச்சம். சகலசராசரங்களையும் படைக்கிற பிரமனைப் படைத்த தந்தையானவனும் தையல்சொற் கேட்டு அவள்விருப்பங்கொண்டபொருளினிடத்துத் தானும் ஆராயாது விருப்பங்கொண்டனனென்றார். முன்னிரண்டடியால், சிறிதேனும் ஆலோசனைசெய்திருந்தால் அதன் உண்மைநிலையை யுணர்தலால் அதனை விரும்பானென்பது தோன்றும். செம்மானவள் என்றது, மருண்ட பார்வையையுடையவளாதலின். காணப்பட்ட பொருளின் உண்மையியல்பை உணரவல்லவ ளல்லாதவ ளென்றவாறு. (௨௨௦)

அப்பொழுது இலக்குமணன் ஒன்றுகூறத்தொடங்கல்.

௨௨௧: ஆண்டங்கிளையோனுரையாடினனால்
வேண்டும்மெனலால்விளைவன்றிதெனான்
பூண்டுஞ்சுபொலங்கொடியோயதுநாங்
காண்டும்மெனும்வள்ளல்கருத்துணர்வான்.

(இ - ள்.) வேண்டும் எனலால் - (இது எனக்கு) வேண்டுமென்று (தன்மனைவி) கூறுதலால், இது விளைவு அன்று எனான் - இது இயற்கையாய்விளைந்ததன்றென்று கருதாதவனாய், (அவளைநோக்கி), 'பூண் துஞ்சு பொலம் கொடியோய் - ஆபரணங்கள்தங்கிய பொற்கொடிபோன்றவளே! அது நாம் காண்டும் - அந்தமானை நாம் போய்ப்பார்ப்போம்', எனும் - என்றுகூறுகிற, வள்ளல்-வரையாதருளுந் தன்மையனான இராமபிரானது, கருத்து - எண்ணத்தை, உணர்வான் - அறிபவனாய், இளையோன் - தம்பியான இலக்குமணன், ஆண்டு அங்கு உரையாடினன் - அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க. ஆல் - ஈற்றசை.

தனது உதாரகுணத்தால் இங்ஙனஞ் சீதைசொன்னபடி விரும்பினானென்பது தோன்ற, 'வள்ளல்' என்றார்; இதில், வண்மையென்ற பண்பினடியாகிய, வள் - பகுதி, அல்-பெயர்விகுதி. 'வள்ளல்கருத்து உணர்வான்' என்பதற்கு - இத்தன்மையான இராமனது திருவுள்ளத்தை யறிந்து என்றும், இராமனது மனப்போக்கின்நிலையை அறியும்பொருட்டு என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். பிராட்டியினதுதிருமேனி பொன்னிறத்தோடு மெல்லியதாய் ஒல்கியொசியுந் தன்மையதாதலால், 'பொலங்கொடியோய்' என விளிக்கப்பட்டாள். 'பூண் துஞ்சு' என்பது - உபமேயத்தைநோக்கிய அடைமொழி. கொடியோய் - கொடியாள் என்பதன் விளியான கொடியாய் என்பது ஆ ஓவாயிற்று. கொடியாள் என்ற பெயரில் கொடியென்ற அஃறிணைச்சொல் உபமேயத்துக்கு ஏற்ப 'ஆள்' என்னும் பெண்பால்விகுதியை யேற்றதென்க. காண்டும் என்ற தெரிநிலைமுற்றில், 'தும், என்ற தன்மைப்பன்மைவிகுதி எதிர்காலங்காட்டிற்று; இதில் 'டும்' விகுதியெனக் கொள்ளலாகாது: 'டவ்வொடு கழிவும்'' என்றபடி, அது இறந்த காலத்துக்கே உரிய

தீர்தலால். நாம்காண்டும் என்றதைத் தனித்தன்மைப்பன்மை யெனவும், உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையெனவுங் கொள்ளலாம். வேண்டும் மெனல், காண்டும்மெனும் என்றவற்றில், மகரவொற்று-விரித்தல். 'அங்கு' என்பது - அசையுமாம். ஆண் தங்கு இளையோன் எனப்பிரித்து, ஆண்மை நிலைபெற்றுள்ள இலக்குமணனென்று உரைப்பாருமுளர். இளையோன் - இளையபெருமாள். பொலம் - பொன் என்பதன் திரிபு; இது, தொல்காப்பிய விதியால் அமைந்தது. (உஉக)

இலக்குமணன் வார்த்தை: அந்தமானை மாயையென்றல்.

உஉஉ. காயங்கனகம்மணிகால்செவிவால்
பாயும்முருவோடிதுபண்பெனலான்
மாயம்மெனலன்றிமனக்கொளவே
யேயும்மிறையையுறவென்றளவே.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) கனகம் காயம் - பொன்னிறமான உடம்பும், மணி கால் செவி வால் - மாணிக்கமயமான கால்களும் காதுகளும் வாலும், பாயும் உருவோடு - உயிருடன்கூடிப் பாய்கிற வடிவமும் (ஆகிய), இது - இத்தன்மை, பண்பு - (அந்தமானின்) இயல்பு, எனலால் - என்று (பிராட்டி) கூறுதலால், மாயம் எனல் அன்றி - (அதனை) மாயைவடிவமென்று எண்ணுதலேயல்லாமல், மனம் கொள - (வேறுவகையாக) மனத்திற் கொள்ளுதற்கு [எண்ணுதற்கு], இறை ஐயுறவு ஏயும்-சிறிதுசந்தேகம் நிகழ்கின்றது, என்ற அளவே - என்று (இலக்குமணன்) கூறியவளவிலே, (எ - று.)—"என்று இறைவன் இளையானொடு இயம்பினன்" என மேல் உஉடு - ஆங் கவியோடு முடியும்.

இச்சு வாலும் உடன்கூறப்பட்டதனால், கீழ் உகக-ஆங் கவியில் 'திண் செவிகால்' என்றது, வாலுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கொள்ளத்தக்கது. இறைஎன்பதை - தலைவனேயென விளியாக்கொள்வாருமுளர். ஐயுறவு, என்றளவு - ஐயமுறவு, என்றவளவு என்பவற்றின் தொகுத்தல். இது என் ஒருமையாற் குறித்தார், தொகுதிபற்றி. கனகம்மணி, பாயும்முரு, மாயம் மெனல், ஏயும்மிறை—மகரவொற்று - விரித்தல். கநகம்-வடசொல். பாயும் முரு என்பதற்கு - ஒளிவீசுகிற மேனி யென்று உரைத்தலு மொன்று.

இதுவும் அடுத்தகவியும் - இராமன் அதனை மறுத்துக்கூறல்.

உஉங. நில்லாவுலகின்னிலைநேர்மையினால்
வல்லாருமுணர்ந்திலர்மன்னுயிர்தாம்
பல்லாயிரகோடிபரந்துளவா
லில்லாதனவில்லையிளங்குமரா.

(இ - ள்.) இள குமரா - இளமையுடையதம்பி! நேர்மையினால் - ஒழுங்கான அறிவினால், வல்லாரும் - (பலவற்றையும் அறிய) வல்லவர்களும், நில்லா உலகின் நிலை - ஒருநிலையில்லாத உலகத்தின் நிலைமையை, உணர்ந்திலர் - முற்றும் அறிந்தாரில்லை; மன் உயிர் தாம் - (உலகத்தில்) நிலைபெற்ற பிராணிகள் தாம்; பல் ஆயிர கோடி பரந்துள-அநேகம் ஆயிரங்கோடிவகையாகப் பரவியுள்ளன; ஆல் - ஆதலால், இல்லாதன இல்லை - (உலகத்தில்) இல்லாதபொருள்கள் இல்லை.

உலகிலுள்ள சராசரங்களுள் எவரும் அறியவொண்ணாதபடி பற்பல வகைகளுள்ளதனால், அவற்றுள் இது ஓர் அற்புதவடிவமாயிருப்பினுமிருக்கலா மென்றபடி. உலகின்னிலை - னகரவொற்று, விரித்தல். 'நேர்மையினால் வல்லார்' என்றது, விசேஷஞானிகளை. 'மன்னுயிர்தாம்' என்பதில், தாம் என்பது - கட்டுரைச்சுவைபடநின்றது; வாக்கியாலங்கார மென்பர் வடநூலார். ஆல் - விகாரம். (உஉ௩)

உஉ௪. என்னென்றுநினைத்ததிழைத்துளநங்
கன்னங்களின்வேறுளகாணுதுமால்
பொன்னின்னொளிமேனிபொருந்தியவே
ழன்னங்கள் பிறந்ததறிந்திலையோ.

(இ - ள்.) உளம் இழைத்து என் என்று நினைத்தது - (உனது) மனம் ஆராய்ந்து என்னவென்று கருதிற்று! நம் கன்னங்களின்-நமது காதுகளிலே, வேறு உள காணுதும் - வெவ்வேறுவகையாயுள்ள பொருள்களைக் கேட்டறிகிறோம்; பொன்னின் ஒளி மேனி பொருந்திய ஏழ் அன்னங்கள் பிறந்தது அறிந்திலையோ - பொன்மயமாய்விளங்குகிற வடிவம்பொருந்திய ஏழு அன்னப்பறவைகள் தோன்றியதை நீ அறிந்தாயில்லையோ? (எ-று)—ஆல்-ஈற்றசை.

பரத்துவாசமுனிவரது புத்திரர்களான ஏழுபேர் மாநசசரசின் கரையில் யோகாப்பியாசஞ்செய்கையில் ஒழுக்கக்குறைவினால் வழுவி அவ்யோகம் கைகூடப்பெறாமல் மரணமடைந்து அடுத்தபிறப்பில் குருக்ஷேத்திரத்தில் கௌசிகமுனிவரது குமாரர்களாய்த் தோன்றித் தந்தையிறந்தபின் கார்க்கமுனிவர்க்குச் சிஷ்யர்களாய் அவருடைய ஓமதேனுவைப் பாதுகாத்துவருகையில், பசியால் வருந்தி அப்பசுவைக் கொன்றுதின்னப் புகுமளவில், தம்மி லொருவன் கூறிய ஆலோசனையின்படி அப்பசுவைக் கொன்று பிதிருதேவதைகளுக்குச் சிராத்தஞ்செய்து சேஷத்தைத் தாம் உண்டனர்: அவர்கள் குருவின்பசுவைக் கொன்றதோஷத்தால் சில இழி பிறப்புக்களையும், பிதிருசிராத்தஞ்செய்த புண்ணியத்தால் அப்பிறப்புக்களில் பூர்வஜந்மஞானத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் முடிவில் யோகம் கைகூடி உயர்கதிபுகுதலையும் அடைவாராகி, தசார்ணதேசத்தில் ஏழு வேடர்களாயும், காலஞ்சரகிரியில் ஏழு மிருகங்களாயும், சரத்வீபத்தில் ஏழு சக்கரவாகபக்ஷிகளாயும், மாநசசரசில் பத்மகர்ப்பம் அரவிந்தாக்ஷம்

க்ஷீரகர்ப்பம் சுலோசநம் குருபிந்து சுபிந்து ஹைமகர்ப்பம் எனப்பெயர் பெற்றுப் பொன்னிறமாய்விளங்கும் எழு அன்னப்பறவைகளாயும், காம்பிலியதேசத்தில் எழு சிறந்த மனிதர்களாயும் முறையேபிறந்து,ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் முற்பிறப்புணர்ச்சியையும் விரதாநுஷ்டானத்தையும் யோக சிந்தனையையும் விடாதுநின்று, முடிவில் யோகசித்தியடைந்து முத்திபெற்றனர் என்ற வரலாறு இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. இதற்கு வேறுவரலாறு கூறுவராயினும் பொருந்துமாயிற் கொள்க.

நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் இடையே தூதுசென்ற பொன்னன்னமும், அதன்சுற்றமுமாகிய தேவலோகத்து அன்னங்களென்று கொள்ளவுங்கூடும். அவை பிரமனுக்கு வாகனமாய்நிற்கும் அன்னத்தின் உறவினமாம். அவை பொன்னிறம்பெற்ற வகையை "மலர்மேலயன் மானத வாவியினுள்பொலன் மெல்லிதழ் பூத்த செழுங்கமல, நலனுர் வளையம் பலநாளுமயின், றுலவாதொளிர் பொன்னிற முற்றனமால்" என்ற நைடதச்செய்யுளால் அறிக.

கன்னம்,அன்னம்—கர்ணம்,ஹம்ஸம் என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. இங்கே 'காணுதும்'என்றது, கேட்டுள்ளோமென்ற பொருளில் வந்தது; இது ஒருபுலனை மற்றொருபுலனுக்குக்கூறிய உபசாரவழக்கு: "நாற்றங் கேட்டலுந் தின்ன நயப்பது' என்றாற்போல. (உஉச)

அவ்வளவிற்சீதை 'அதுபோய்விடுமே' என வருந்தல்.

உஉரு. முறையும்முடிவும்மிலைமொய்புயிரென்
றிறைவன்னிளையானொடியம்பினனால்
பறையுந்துணையன்னதுபன்னெறிபோய்
மறையும்மெனவேழைவருந்தினளால்.

(இ - ள்.) மொய் உயிர் - (உலகத்தில்) நிறைந்துள்ள பிராணிகளுக்கு, முறையும் - (இப்படித்தானிருக்கவேண்டுமென்னும்) முறைமையும், முடிவும் - (இவ்வளவுதானிருக்கவேண்டுமென்னும்) எல்லையும், இலை - இல்லை, என்று—, இறைவன் - (எல்லாவுயிர்க்குந்) தலைவனான இராமன், இளையானொடு - தம்பியான இலக்குமணனுடனே, இயம்பினன் - கூறினான்: பறையும் துணை - (அங்ஙனம்) கூறுமளவிலே, அன்னது பல் நெறி போய் மறையும் என - 'அந்தமான் பலவழிகளிற்போய் மறைந்திடுமே' என்று, ஏழை வருந்தினள் - (பெண்களுக்கு இயல்பான) பேதைமைக்குணத்தையுடைய பிராட்டி வருந்தினாள்; (எ - று.)—'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை.

முறையும் முடிவும்மிலை, இறைவன்னிளையான், மறையும்மென என்றவற்றில், மகர னகர வொற்றுக்கள்-விரித்தல். 'மொய்யுயிர் முறையும் முடிவும்மிலை' என்றது,உலகத்திற் பற்பலவகையாய் அளவிறந்துள்ள ஜீவகோடிகளுள் இப்படியு மொன்று இருத்தல்கூடு மென்றற்குக்கூறியது. இறைவன் சக்கரவர்த்திகுமாரனுமாம்; இச்சொல்லுக்கு - எல்லாப்பொருள்களிலுந்

தங்குகிறவனென்றபொருளும் உண்டு. இதுகாரணமாக மேல் மிக்கவருத்த மடைதல்பற்றி இங்கு 'ஏழை' எனக் குறித்தார். "நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை அஃதுடைமை,பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்"என்பதும்உணர்க.

வேறு.

இராமன் சென்று அந்தமானைக் காணுதல்.

உஉகூ. அனையவள்கருத்தையுன்னுவஞ்சனக்குன்றமன்னான்
புனையிழைகாட்டதென்றுபோயினான்பொருதசிந்தைக்
கனைகழற்றம்பிபின்புசென்றனன்கடக்கவொண்ணு
வினையெனவந்துநின்றமானெதிர்விழித்ததன்றே

(இ - ள்.) அனையவள் கருத்தை உன்னு-அங்ஙனம்வருந்திய சீதையின் மனநிலையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அஞ்சனம் குன்றம் அன்னான்-மைம்மலைபோன்ற இராமபிரான், புனை இழை அது காட்டு என்று-தரித்த ஆபரணங்களையுடையவளே! அந்தமானைக் காட்டுவா யென்று சொல்லி, போயினான்-(அவள்பின்னே) சென்றான்; பொருத சிந்தை-(அத்தொழிலைப் பார்த்துப்) பொருத மனத்தையுடைய, கனை கழல் தம்பி - ஒலிக்கிற வீரக் கழலையுடைய இலக்குமணனும், பின்பு சென்றனன் - அவர்களின்பின்னே தொடர்ந்துசென்றான்; (அப்பொழுது), கடக்க ஒண்ணு வினை என வந்து நின்ற மான்-(எவராலும்) விலக்கமுடியாத ஊழ்வினைப்பயன்போல வந்து நின்ற அப்பொன்மானானது, எதிர் விழித்தது-எதிரிலே காணப்பட்டது; (எ - று.)-அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

முன்செய்துநின்ற வினை தவறாமல் வந்து தன்பயனைவிளைத்தல்போல மாயமான்வந்து தன்பயனான தீங்கை விளைக்குமென்பார்,இங்ஙனங்கூறினார். புனையிழை-வினைத்தொகையன்மொழி; அண்மைவிளி, மகரஉமுன்னிலை. ஒண்ணு-ஒன்று; மரூஉ. விழித்தது - செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில்வந்த செய்வினை; அன்றி, மான் எதிரில் நின்று இவர்களை மருண்டுபார்த்தது என உரைத்தலும் பொருந்தும்.

இதுமுதல் பத்தொன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் கசு-ஆங் கவி போன்ற அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (உஉகூ)

இராமன் அந்தமானைக் கொண்டாடுதலும், அதன் மூலகாரணமும்.

உஉஎ. நோக்கியமானைநோக்கிநுதியிழைமதியினொன்றுந்
தூக்கிலனன்றிதென்றுனதன்பொருள்சொல்லலாகுஞ்
சேக்கையினரவுநீங்கிப்பறந்ததுதேவர்செய்த
பாக்கியமுடைமையன்றோவன்னதுபழுதுபோமோ.

(இ-ள்.) நோக்கியமானை நோக்கி-எதிரிலேகாணப்பட்ட அந்தமானைப் பார்த்து, (ஸ்ரீராமன்), நுதி இழை மதியின் ஒன்றும் தூக்கிலன்-நுண்ணிதாக ஆராய்ச்சிசெய்யவல்ல தனதுமுற்றுணர்வினால் ஒன்றையும் ஆலோசி

யாதவனாய்,(இது நன்று-இந்தமான் நன்றாயுள்ளது), என்றான்-என்று பாராட்டினான்; அதன்பொருள்-(ஸர்வஜ்ஞனான இராமன்) அவ்வாறு (திரிபுணர்ச்சிகொண்டு மாறுபடக்) கூறியதன் காரணம், சொல்லல் ஆகும் சொல்லப்படும்:-(என்னெனின்), சேக்கையின் அரவு நீங்கி பிறந்தது- (திருப்பாற்கடலில்) நாகசயனத்தைவிட்டு(த்திருயால் இங்குஇராமனாக)த்திருவவதரித்தமை, தேவர் செய்த பாக்கியம் உடைமை அன்றோ-தேவர்கள்செய்த பாக்கியத்தையுடைமையாலன்றோ? அன்னது பழுது போமோ-அந்தப்பாக்கியம் வீண்படுமோ? [படாதென்றபடி]; (எ - று.)

தேவர்கள் செய்த நல்வினைப்பயனால் அவர்கள் பிரார்த்தித்தபடி திருமால் அவர்கட்குப் பகைவரான இராவணாதியரைச் சங்கரித்தற்கு இராமனாகத் தோன்றினனாதலின், அவர்கள் தவப்பயன் பழுதுபடாதபடி அரக்கர்களைக் கொல்லுதற்கு மூலகாரணமாகப் பிராட்டியைப் பிரியவேண்டி இங்ஙனம் ஆராயாது மேல்நோக்காகக் கூறினனென்பது கருத்து. நோக்கிய-செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை; அன்றி, தம்மைநன்றாகப் பார்த்த மானைத்தான்பார்த்து என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். ஆழ்ந்து நோக்கின் எப்படிப்பட்ட மறைபொருளையும் உள்ளதுஉள்ளபடி ஐயந்திரிபற நன்குஅறியவல்ல அறிவுஎன்பார், 'நுதியிழைமதி' என்றார். நுதி-நுட்பம், கூர்மை. இழைமதி-வினைத்தொகை. இனி, நுதியிழை யென்பதற்கு-நுட்பமாகவேலைசெய்யப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையவளேயென்று பொருளுரைப்பினுமாம்; இப்பொருளில் நுதியிழை-பண்புத்தொகையன்மொழி; நுண்ணிதான இழையையுடையாளெனக: அண்மைவிளி. மதி-வடசொல். 'நன்று இது' என்றது-இந்தமான் மாயமானன்று, நல்லமானே யென்றவாறு. சேக்கையினரவு-படுக்கையாகிய ஆதிசேஷன். பாக்கியம்-அதிருஷ்டம். அன்னது-அத்திருவவதார மெனினுமாம். (உஉஎ)

இராமன்இலக்குமணனுக்கு அந்தமானின் அழகையெடுத்துக்காட்டல்.

உஉஅ. என்னொக்குமென்னலாகுமிளையவவிதனைநோக்காய்
தன்னொக்குமுவமையல்லாற்றனையொக்குமுவமையுண்டோ
பன்னக்கதரளமொக்கும்பசும்புன்மேற்படருமென்னா
மின்னொக்குஞ்செம்பொன்மேனிவெள்ளியின்விளங்கும்புள்ளி.

(இ-ள்.) இளையவ-தம்பி! இதனை நோக்காய்-இந்தமானை உற்றுபார்த்திடுவாய்; என் ஒக்கும் என்னல் ஆகும்-(இதற்கு) எந்தப்பொருள் ஒப்பாகுமென்று சொல்லக்கூடும்? உவமை தன் ஒக்கும் அல்லால்-தனக்குத்தானே உவமையாகப் பொருந்துமல்லாமல், தனை ஒக்கும் உவமை உண்டோ-இந்த மானுக்கு ஒப்பாகும் வேறுஉவமைப்பொருள் உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; பல் நக்க தரளம் ஒக்கும் - இதன்பற்கள் ஒளிவீசுகிற முத்துக்களைப் போன்றுள்ளன; பசு புல் மேல் படரும்மெல்நா-பசிய புல்லின்மீது செல்லுகிற (இதனது) மென்மையான நாக்கு, மின் ஒக்கும்-மின்னலைப்போன்றுள்ளது; மேனி செம்பொன்-இதன்உடம்பு செம்பொன்மயமானதாம்; புள்ளி

வெள்ளியின் விளங்கும் - (இதனுடம்பிலுள்ள) புள்ளிகள் வெள்ளிபோல விளங்குகின்றன; (எ - று.)

இரண்டாம் அடியில் உபமேயத்தையே உபமானமாகவுங்கூறினது, இயைபின்மையணி. 'இதனை நோக்காய்' என்பதற்கு-எதிர்மறையாக, இதனை நீ ஊன்றிப்பார்க்கின்றாயில்லை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (இவ்வாய்பாட்டுச்சொல் உடன்பாடு எதிர்மறை இரண்டுக்கும் பொதுவாதலை "செய்யாயென்னு முன்னிலை வினைச்சொல், செய்யேன்கிளவி யாகிடனுடைத்தே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரைகொண்டும் உணர்க.)என்-எவன் என்ற வினாப்பெயரின் விகாரம். பின்னிரண்டடியிற் கூறிய உவமை, தனித்தனி ஒவ்வோருறுப்பை நோக்கியதாதலின், முன்னிரண்டடியில் இம்மான் வடிவமுழுவதுக்கும் ஒருவமையில்லையென்று கூறியதனோடு மாறுகொளக்கூறலாகாதென அறிக. என்னைக்கு மென்னலாகும் இளையவனைஎடுத்து, என்னை யொப்பவனென்று சொல்லுதற்கு ஏற்ற தம்பியே யென்று உரைப்பாருமுளர். (உஉஅ)

இதுவும் அது.

உஉகூ. வரிசிலைமறைவலோனேமானிதன்வடிவையுற்ற
வரிவையர்மைந்தர்யாரேயாதரங்கூர்கிலாதா
ருருகியமனத்தவாகியூர்வனபறப்பயாவும்
விரிசுடர்விளக்கங்கண்டவிட்டில்போல்வீழ்வகாணாய்.

(இ - ள்) வரி-சிலை மறைவலோனே-கட்டமைந்தவில்லின்வேதத்தில் வல்லவனே! மான் இதன் வடிவை உற்ற-இந்தமானின்வடிவழகை உற்றுப் பார்த்த, அரிவையர் மைந்தர்-மகளிரிலும் ஆடவரிலும், ஆதரம்கூர்கிலாதார் யாரே-(இதனிடத்து) ஆசைமிகாதவர் எவர்தாம்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; ஊர்வன-ஊர்ந்துசெல்வனவும், பறப்ப-பறந்துசெல்வனவுமாகிய, யாவும்-எல்லாப்பிராணிகளும், (இதனைக்கண்டு), உருகிய மனத்த ஆகி-(ஆசையால்)உருகியமனத்தையுடையவையாய், விரி சுடர்விளக்கம் கண்ட விட்டில் போல்-பரவிய ஒளியையுடைய விளக்கைப் பார்த்த விட்டிற்பறவை (அவ்விளக்கில் விழுந்தன்மை) போல, வீழ்வ-(இதன்மேல்) வந்து விழுவன; காணாய்-(இதனைநீ) பாராய்; (எ - று.)

'மானிதன்வடிவை யுற்ற அரிவையர் மைந்தர் யாரே ஆதரங் கூர்கிலாதார்' என்றது, ஜாநகியும் தானும் இதன்பக்கல் அன்புகூர்ந்தது குற்றமன்றென்று குறிப்பித்தற்குப் போலும். எழுவகைப்பிறப்பினுள் காட்சிப்புலனில்லாத தாவரம்ஒழிய மற்றையாறுவகையில் மேலுலகத்தவரான தேவர்களையும், அருகிலில்லாதனவான நீர்வாழுயிர்களையும் கூறாதுவிட்டு, ஓரினமாகிய விலங்கினிடத்து விலங்குஅன்புவைத்தல் இயல்பேயாமென அதனையுங் குறியாதொழித்து, மனிதர்கள் ஆசைவைத்தலை முந்தினவாக்கியத்தால் தெரிவித்து, மற்றைப் பறவைகளும் ஊர்வனவும் ஆசைகொள்ளுதலைப்

பிந்தினவாக்கியத்தால் எடுத்துக்கூறினர். விட்டில்-விளக்குப்பூச்சி. சிலை மறை-தனுர்வித்தை; சிலைமறைவலோய் என்பதற்கு-வில்தொழிலுவிம்வேதங்களிலுந் தேர்ந்தவனே யென்றும் உரைக்கலாம்; "உவள்தரு மறையினெ டொழிவறு கலையும், தவள்மதிபுனையர னிகர்முனி தரவே" ஊனுறு படை பல சிலையொடு பயிலா, வானவர் தனிமுதல் கிளையொடுவளர" எனக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் வந்துள்ளமையுணர்க. உற்ற-கண்ணுற்ற. அரிவையர் என்றது, இங்கே பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை-இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவு மென்பர். ஆதரம்-வடசொல். ஊர்வன, பறப்ப-பெயர். வீழவ-முற்று. வீழ்வ - மிகுதியாகத் தொடர்வன என்றபடி. மிகவிரும்புதலை 'மேல்விழுதல்' என்னும் வழக்கு, இங்கு உணரற்பாலது. (உஉக)

இலக்குமணன் அந்தமானைப்பற்றிப் பராமுகமாகக்கூறல்.

உ௩௦. ஆரியனனையகூறவன்னதுதன்னைநோக்கிச்
சீரியதன்றிதென்றுசிந்தையிற்றெளிந்ததம்பி
காரியமென்னையீண்டுக்கண்டதுகனகமானல்
வேரியந்தெரியல்வீரமீள்வதேமேன்மையென்றான்.

(இ-ள்.) ஆரியன்-யாவராலும் மேன்மைசெய்யத்தக்கவனான ஸ்ரீராமன், அனையகூற-அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல, அன்னதுதன்னை நோக்கி-அந்த மானைப் பார்த்து, இது சீரியது அன்று என்று சிந்தையில் தெளிந்த - இது சிறந்ததன்றென்று மனத்தில் நன்றாய் அறிந்த, தம்பி - இலக்குமணன்,— வேரி அம் தெரியல் வீர-வாசனையையும் அழகையுமுடைய மாலையை யணிந்த வீரனே! ஈண்டு கண்டது கனகம் ஆனல்-இவ்விடத்தில் காணப்பட்ட மான் பொன்மயமானதானாலும், காரியம் என்னை - (அதனால் நமக்கு) ஆக வேண்டியது என்ன? (ஒன்றுமில்லை]; (ஆகையால்), மீள்வதே மேன்மை - (நாம்நமதுஇடத்துக்குத் திரும்பிச்செல்வதே மேலானகாரியம்', என்றான்- என்று சொன்னான்; (எ - று.)

ஆர்யன், கார்யம் - வடசொற்கள். அனைய - பெயர். சீரிதன்று - நன்மை விளைப்பதன்று; மாயையாலமைந்தது என்றபடி. கனகம் மானல் எனப் பிரித்து, இங்கு நாம்கண்ட பொன்மானினாற் பயனென்னே யென்று உரைப்பாருமுளர். வேரி - தேனுமாம். தெரியல் - விளங்குவது; தொழிலாகுபெயர். (உ௩௦)

சீதை இராமனை அதைப்பிடித்துத்தரும்படி வேண்டுதல்.

உ௩க. அற்றவன்பகராமுன்னமநகனையழகியாளுங்
கொற்றவன்மைந்தமற்றைக்குழைவுடையுழையைவல்லை
பற்றினைதருதியாயிற்பதியிடையவதியெய்தப்
பெற்றுழியினிதுண்டாடப்பெறற்கருந்தகைமைத்தென்றாள்.

(இ-ள்.) அற்று அவன் பகராமுன்னம் - அத்தன்மையான வார்த்தையை இலக்குமணன் சொல்லாதமுன்னே [சொல்லுமளவிலே யென்றபடி], அழகியாளும் - கட்டழகியான சீதையும், அனகனை - குற்றமற்றவனை இராமபிரானைப் பார்த்து, 'கொற்றவன் மைந்த-சக்கரவர்த்தித்திருமகனே! குழைவு உடை உழையை-(காண்பவர்மனத்துக்கு) உருக்கந்தரவல்ல தன்மையை யுடைய இந்தமானை, வல்லை பற்றினை தருதி ஆயின் - விரைவிற் பிடித்துக்கொடுப்பாயானால், அவதி எய்த பெற்றுழி - (வனவாசஞ்செய்ய வேண்டிய பதினான்கு வருடங்களின்) முடிவெல்லை நேர்ந்தகாலத்தில், பதியிடை - (நமது) அயோத்தியாபட்டணத்தில், இனிது உண்டாட - இனிமையாக விளையாடுதற்கு, பெறற்கு அரு தகை மைத்து - (இது) பெறுதற்கரிய தன்மையையுடைய பொருளாம்', என்றாள் - என்று சொன்னாள். ()

இதனை இப்பொழுது நீ பிடித்து எனக்குக் கொடுத்தால், பின்பு நாம் வனவாசம் முடிந்து நகர்செல்லும்போது அங்கு இனிதுவிளையாடுதற்கு இதுஉதவும்; அவ்விடத்தில் இப்படிப்பட்டது கிடைப்பது அரிது என்று கூறின ளென்பதாம். அற்று - சுட்டடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்பெயர். அழகியாள் என்பதில், 'இ' என்ற பெண்பால் விகுதியோடு 'ஆள்'என்பது-விகுதிமேல் விகுதியாய் நின்ற தென்றாவது, இ - சாரியையென்றாவது கொள்க. ந + அகம் + அன்=அநகன்; ந - எதிர்மறைகுறிப்பது, அகம் - தோஷம், அன் - ஆண்பால்விகுதி. அநகனென்றபெயர் - தன்இயல்பினாலும், தனக்குச்சரீரமாகவுள்ள சராசரங்களின் தொடர்பினாலும், தீவினைப் பற்றில்லாதவ னென்னும் பொருளைத் தரும். மனைவி கணவனைப் பெயர் குறித்து விளியாமல் 'ஆர்யபுத்ர' என விளிக்கும் வடநூல் முறைமைக்கு ஏற்ப 'கொற்றவன்மைந்த' என விளித்தபடி. மனைவிசொற்படி நடந்த அரசனது மகனாதலின், நீயும் என்சொற்படி நடக்கக்கடவாயென்னுங் கருத்துப்பட, இங்ஙனம் விளித்தாளுமாம். மற்று, ஐ - அசை; வினைமாற்றுமாம். குழைவுஉடை உழை - நம்மிடத்து அன்புகாட்டும் மானென்னவும் அமையும். வல்லை - இடைச்சொல். வல்லமையையுடையா யென்று பொருள்படும்போது, முன்னிலையொருமைக் குறிப்புமுற்றெச்சமாம். அவதி-வடசொல். பெற்றுழி - விகாரம். உண்டாட்டு - மகளிர்விளையாட்டு; விளையாட்டுப் பொதுவுமாம். பதியிடை - நமது தங்குமிடத்திலே, அவதிஎய்தபெற்றுழி - (நான்அயோத்தியில்விட்டுவந்த கிளிமுதலியவற்றை நினைத்தலால்)வருத்தமடையப்பெறுங்காலத்தில், இனிது உண்டாட-சந்தோஷமாக விளையாட, பெறற்கு அரு தகைமைத்து-பெறுதற்கரிய தன்மையுடையது இது என்று உரை கூறுவாருமுளர். (௨௬௧)

இராமன் அதனைப்பிடிக்க உடன்படுதலை இலக்குமணன் தடுத்துக்கூறல்.

௨௬௨. ஐயநுண்மருங்குனங்கையஃதுரைசெய்யவையன்
செய்யவெனென்றமையநோக்கித்தெளிவுடைச்செம்மல்செப்பும்
வெய்யவல்லரக்கர்வஞ்சம்விரும்பினார்வினையிற்செய்த
கைதவமானென்றண்ணல்காணுதிகடையினென்றான்.

(இ - ள்.) ஐயம் நுண் மருங்குல் நங்கை - (உண்டோ இல்லையோ வென்கிற) சந்தேகத்தை விளைக்கிற நுண்ணிய இடையையுடைய பெண் மணியான சீதை, அஃது உரைசெய்ய - அவ்வார்த்தையைக் கூறிய வள விலே, ஐயன் - இராமன், செய்வென் என்று அமைய -(அங்ஙனமே) பிடித் தல்செய்வே னென்று இசைய, நோக்கி - (அதனைப்) பார்த்து, தெளிவு உடை செம்மல்-(இது மாயமானென்று) தெளிதலையுடைய இலக்குமணன், செப்பும் - சொல்வான்: (என்னவென்றெனில்),—'அண்ணல் - அண்ணா! வெய்ய வல் அரக்கர் - கொடிய வலிய இராக்கதர்கள், வஞ்சம் விரும்பி னர் - வஞ்சனை செய்ய விரும்பி, வினையின் செய்த - தந்திரத்தாற்செய்த, கைதவம் மான் என்று - மாயைமான் இதுவென்று, கடையின் காணுதி - முடிவில் காண்பாய்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

ஐய எனப் பிரித்து, வியக்கத்தக்க அல்லது அழகிய என்று உரைப் பாருமுளர். 'என்றமைய நோக்கி' என்பதை - என்ற அமையம் நோக்கி எனப்பிரித்து, என்றுசொன்ன சமயம் பார்த்து எனப்பொருள் கொள்ளு தலும் ஒன்று; அவ்வுரைக்கு, 'என்றமையம்' என்பது - தொகுத்தல். செம் மல், அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்கள். ஐயன் - அழகியவனுமாம்.

இராமன் 'இதனைப்பிடிக்கத்தொடங்குதலிற் குற்றமில்லை' என்றல்.

உருரு. மாயமேன்மடிவாமன்றேவாளியின்மடிந்தபோது
காய்சினத்தவரைக்கொன்றுகடன்கழித்தோருமாதுந்
தூயதேற்பற்றிக்கோடுஞ்சொல்லியவிரண்டிடினொன்றுந்
தீயதேயுரைத்தியென்றான்றேவரையிடுக்கண்டீர்ப்பான்.

(இ - ள்.) மாயம் எல்-(இது நீ சொல்லுகிறபடி) மாயமானாகுமானால், அன்றே வாளியின் மடிவு ஆம் - அப்பொழுதே (எனது) அம்பினால் (எய் யப்பட்டு) இறந்திடும்; மடிந்த போது - (அங்ஙனம்) இறந்தபொழுது, காய் சினத்தவரை கொன்று கடன் கழித்தோரும் ஆதும் - கொதிக்கிற கோப த்தையுடைய அரக்கரைக் கொன்று நமதுகடமையைத் தீர்த்தவருமாவோம்; (அன்றி), தூயது எல் - (நான்நினைக்கிறபடி) நல்லதன்மையுடைய தானால், பற்றிக்கோடும் - பிடித்துக்கொள்வோம்: சொல்லிய இரண்டின்- கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவகையுள், ஒன்றும் தீயதே - ஒன்றேனும் தீயதோ? உரைத்தி - சொல்வாய், என்றான் - என்றுசொன்னான்: (யாவனெனில்)— தேவரை இடுக்கண்தீர்ப்பான் - தேவர்களைத் துன்பத்தினின்று நீக்குதற் குப் பிறந்தவனான ஸ்ரீராமன்; (எ - று.)

தேவர்கட்குத் தீங்குசெய்பவர்களான இராவணாதியரை அழிக்க அவ தரித்தவ னாதலால், அதன்பொருட்டு, இங்ஙனம் இலக்குமணன் வார்த்தை யை மறுத்துக்கூறினன் என்பார், 'என்றான் தேவரை யிடுக்கண் தீர்ப் பான்' என்றார். அன்றே - தேற்றமுமாம். கடன் கழித்தல் - அரக்கர்களை யழிப்பதாகத் தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களுக்கு வாக்குத்தத்

தஞ்செய்ததை நிறைவேற்றுதல். ஆதும், கோடும் என்றவற்றில், 'தும்' என்ற தன்மைப்பன்மைவிகுதி எதிர்காலங்காட்டிற்று. தூயது - பரிசுத்த மானது; களங்கமற்றது என்றபடி. தீயதே என்ற ஏகாரம்-வினவகையால், எதிர்மறைப்பொருள் தரும். 'இரண்டின் ஒன்றும் தீயதே உரைத்தி' என்ப தற்கு - இவ்விரண்டுவிஷயத்திற் பொருந்திய தீமையைக் கூறுவாயென்று உரைப்பாரும் உளர். அப்பொழுது, ஏ - அசை. இடுக்கண்தீர்ப்பான் - ஐந்த னுருபுத்தொகை; அன்றி, தேவரை யென்பதை, தேவரது என உருபுமய க்கமாக்கியும் உரைக்கலாம். கடன்கழித்தோமும் என்ற உம்மை - எதிரது தழுவிய எச்சம்; ஆக்கவும்மையின்பாற் படுத்தினுமாம். (உ௩௩)

இலக்ஷ்மணன் 'ஆராய்ச்சியின்றி வேட்டையாடச்செல்லல் தகுதியன்று' எனல்.

உ௩௪. பின்னின்றாரினையரென் றுமுணர்கிலம்பிடித்தமாய
மென்னென் றுந்தெளிதறேற்றும்யாவதீதென் றுமோரா
முன்னின்றார்முறையினின்றார்முனிந்துள்வேட்டமுற்றல்
பொன்னின்றவயிரத்தோளாய்புகழுடைத்தாமன்றென்றான்.

(இ - ள்.) பொன் நின்ற - அழகு நிலைபெற்ற, வயிரம் தோளாய் - வச்சிர ரத்தினம்போல் உறுதியாக வுள்ள தோள்களையுடையவனே! பின் நின்றார் இனையர் என்றும் உணர்கிலம் - (இந்தமானை முன்னே ஏவிவிட்டுப்) பின்னே நின்றவர்கள் இத்தன்மைய ரென்றும் அறிகிறோமில்லை; பிடித்த மாயம் என் என்றும் தெளிதல் தேற்றும் - (அவர்கள்) கொண்ட மாயை எத்தன்மைத்தென்று நிச்சயித்து அறிந்தோமுமில்லை; ஈது யாவது என் றும் ஓராம் - இந்த மான் யாதென்றும் அறிந்தோ மில்லை; (அன்றியும்), முறையில் நின்றார் - நீதிவழுவாது நின்றவர்களான, முன் நின்றார் - முன் னுள்ள பெரியோர்களால், முனிந்து உள - வெறுத்துவிலக்கப்பட்டுள்ள, வேட்டம் - வேட்டையை, முற்றல் - ஆடுதல், புகழ் உடைத்து அன்று ஆம் - கீர்த்திதருவதன்றாம்; என்றான்-என்று கூறினான், (இலக்குமணன்).

'இனையரென்று' என்பதற்கு - இத்தனைபேரென்று என்றும், 'பிடித்த மாயம் என்' என்பதற்கு - அவர்கள் மாயஞ்செய்யக் காரணம் யாதென் றும், 'முன் நின்றார்' என்பதற்கு - முதன்மையாய் நின்ற முனிவர்க ளென் றும், 'பொன்நின்ற' என்பதற்கு - வீரலக்ஷ்மி தங்கப்பெற்றுநின்ற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'வேடு' என்ற நெடிற்றொடர்க் குற்றியலுகரம், தன்னொற்று இரட்டி 'அம்' சாரியை பெற்று வேட்டமென நின்றது. வேட் டையாடுதல் புகழுடையதன்றென்று கூறியது, தமது தந்தையான தச ரதர் இலக்கின்தன்மையை ஆராயாமல் ஒருமுனிகுமாரனை யானையென் றெண்ணி அம்பெய்துகொன்று அதனால் கொடிய சாபம்பெற்ற வரலாற் றையும், மற்றும் இதுபோன்ற பிறவரலாறுகளையும் உட்கொண்டு என்பர். வேட்டையாடுதல் ஒரோவழியன்றி எப்பொழுதுஞ் செய்தற்பாற்றன்று என்பது, நூல் துணிபு. இனி, முன்னின்றார் முறையினின்றார் - முதற்

குலத்தாரான அந்தணரது ஒழுக்கத்தைப் பூண்டுநின்றவர், முனிந்துள் வேட்டம் முற்றல் - வெறுக்கத்தக்க வேட்டையையாடுதல், புகழுடையது அன்று என உரைத்தலும் ஒன்று. தேற்றும் - தேறும்; பிறவினை தன் வினைப்பொருளது. (உ௩௪)

இராமன் அதனை மறுத்துக்கூறல்.

உ௩௫. பகையுடையரக்கரென்றும்பலரென்றும்பயிலுமாய
மிகையுடைத்தென்றும்பூண்டவிரதத்தைவிடுதுமென்ற
னகையுடைத்தாகுமன்றேயாதலினன்றீதென்னுத்
தகையுடைத்தம்பிக்கந்நாட்சதுமுகன்றாதைசொன்னான்.

(இ - ள்.) பகை உடை அரக்கர் என்றும் - (எவரிடத்திலும்) பகைத் தன்மையையுடைய இராக்கதர்க ளென்றகாரணத்தாலும், பலர் என்றும் - (அவர்கள்) அநேகரென்ற காரணத்தாலும், பயிலும் மாயம் மிகை உடைத்து என்றும் - (அவர்கள்) செய்யும் மாயை மிகுதியையுடையதென்ற காரணத்தாலும், பூண்டவிரதத்தை விடுதும் என்றல் - (அவர்களைக்கொல்வதாக நாம்) மேற்கொண்ட விரதத்தை விட்டிடுவோ மென்று எண்ணுதல், நகை உடைத்து ஆகும் அன்றே -(இகழ்ந்து) சிரிக்கத்தக்கதன்மையையுடையதாமன்றோ? ஆதலின் - ஆகையால், ஈது நன்று - (இதனைப்பிடிக்கச்செய்யும்) இச்செயல் நல்லது, என்னு - என்று, தகை உடை தம்பிக்கு அ நாள் சதுமுகன் தாதை சொன்னான்-தகுதியையுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணனுக்கு அப்பொழுது பிரமனது தந்தையான இராமபிரான் கூறினான்.

நகையுடைத்தாகும் - பரிகாசஞ்செய்யப்படுந் தன்மையுடையதாம். தகை - யோக்கியதை; தக்கநற்குணநற்செய்கைகளையுடைமை. எல்லாப் பிராணிகளையும் படைத்த பிரமனுக்குத் தந்தையானவனென்று கூறினது, அவற்றின் இயற்கையை உள்ளபடி அறியவல்லவ னென்றற்கு. சதுர்முகன், தாத என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. சதுமுகன் - நான்குமுகமுடையவன். (உ௩௫)

இலக்குமணன் 'நான் சென்று பிடித்துக்கொண்டு வருவேன்' என்றல்.

உ௩௬. அடுத்தவுமெண்ணிச்செய்தலண்ணலேயமைதியன்றோ
விடுத்திதன்பின்னின்றார்கள்பலருளரெனினும்வில்லாற்
றொடுத்தவெம்பகழிதூவித்தொடர்ந்தனென்விரைந்துசென்று
படுக்குவெனதுவன்றாயிற்பற்றினென்கொணர்வெனென்றான்.

(இ - ள்.) அண்ணலே - அண்ணா! அடுத்தவும் - தகுதியான காரியங்களையும், எண்ணி செய்தல் - முன்பு ஆலோசித்துப் பின்பு செய்வது, அமைதி அன்றோ - ஏற்றதன்றோ? (அது நிற்க), விடுத்து இதன் பின் நின்றார்கள் - (இந்தமாயமானை முந்திச்) செலுத்தி இதன்பின்னே நின்ற பகைவர்கள், பலர் உளர் எனினும் - அநேகர் உள்ளாராயினும், வில்லால் தொ

டுத்த வெம் பகழி தூவி தொடர்ந்தனென் - (என்கையிலுள்ள) வில்லினால் தொடுக்கப்படுங் கொடிய அம்புகளை மிகுதியாகச் செலுத்திக்கொண்டு தொடர்ந்து, விரைந்து சென்று - விரைவாகப்போய், படுக்குவென்-(அவர்களை நான்) கொல்வேன்; அது அன்று ஆயின் - அங்ஙனம் மாயமானன்றானால், பற்றினென் கொணர்வென்-பிடித்துக்கொண்டுவருவேன், என்றான்- என்று (இலக்குமணன்) கூறினான்;(எ - று.)

அடுத்த-பெயர். அதுவன்றாயின்-நிசமான மானாயிருந்தால். (உ௩௬)

சீதை இராமனை நோக்கி 'நீ பிடித்துத்தருவாயல்லைபோலும்' என்றல்.

உ௩எ. ஆயிடையன்னமன்னாளமுதுகுத்தனையசெய்ய
வாயிடைமழலையின்சொற்கிளியினிற்குழறிமாழ்கி
நாயகநீயேபற்றிநல்கலைபோலுமென்னாச்
சேயரிக்குவளைமுத்தஞ்சிந்துபுசிதறிப்போனாள்.

(இ - ள்.) அ இடை - அச்சமயத்தில், அன்னம் அன்னாள் - (நடையில்) அன்னப்பேடைபோன்றவளான சீதை, மாழ்கி - வருந்தி, அமுது உகுத்து அனைய - அமிருதத்தைச் சிந்தினாற் போன்றனவான, செய்ய வாயிடை மழலை இன் சொல் - சிவந்த தனது வாயினின்று வரும் இனிய மழலைச்சொற்களை, கிளியினில் குழறி - கிளிகொஞ்சுவது போலக் கொச்சையாகக் கூறுவாளாகி,நாயக நீயே பற்றி நல்கலை போலும் என்னா-'நாத! நீயே (இதனைப்)பிடித்து (எனக்கு)க் கொடுக்கமாட்டாய்போலும்' என்று சொல்லி,—சேய் அரி குவளை முத்தம் சிந்துபு சிதறி - (உத்தமவிலக்கணமாகிய) சிவந்த இரேகைகளையுடைய நீலோற்பலமலர்கள் போன்ற தன் கண்களினின்று முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளை மிகுதியாகச்சிந்தி,போனாள் - (விலகிப்பர்ணசாலையைநோக்கிச்) சென்றாள்; (எ - று.)

ஆயிடை - சுட்டுநீள யகரந் தோன்றிற்று. அமுது உகுத்தனையசொல் எனஇயையும். மழலை - நிரம்பாமென்சொல். குழறி - குளறி. நீயே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. நல்கலை - முன்னிலையொருமை யெதிர்மறை முற்று. சேய்- செம்மையென்ற பண்பின் திரிபு. குவளை, முத்தம் - உவமவாகுபெயர்கள். சிந்துபு, சிதறி - ஒருபொருட்பன்மொழி. சிந்துபு - செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம்; இதில் 'பு' விகுதியே காலங்காட்டுவது. கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் அங்குநிற்கக் கால்தரிக்காமல் பிணங்கிச் சென்றன ளென்க. (உ௩எ)

உடனே இராமன் மானைப் பிடித்தற்குச் செல்லத் தொடங்கல்.

உ௩அ. போனவள்புலவிநோக்கிப்புரவலன்பொலன்கொடாராய்
மானிதுநானேபற்றிவல்லையின்வருவெனன்றே
கானியன்மயிலன்னாளைக்காத்தனையிருத்தியென்னா
வேனுகுசரமும்வில்லும்வாங்கினன்விரையலுற்றான்.

(இ - ள்.) போனவள் புலவி நோக்கி - அங்ஙனஞ்சென்ற சீதையினது பிணக்கைப் பார்த்து,—புரவலன் - காத்தற்றொழிலில்வல்லவனான ஸ்ரீராமன்,—(இலக்குமணனைநோக்கி), 'பொலன் கொள் தாராய் - அழகு கொண்ட மாலையை யணிந்தவனே! மான் இது நானே பற்றி வல்லையின் வருவென் - இந்தமானை நானே (போய்ப்) பிடித்துக்கொண்டு விரைவில் மீளுவேன்; (அதுவரையில்), கான் இயல் மயில் அன்னாளை காத்தனை இருத்தி - வனத்திற்பொருந்திய மயில்போன்றவளான சீதையைக் காத்துக்கொண்டிருப்பாய்', என்ன-என்றுசொல்லி, வேல் நகு சரமும் வில்லும் வாங்கினன்-வேல்போற் கூரிய அம்புகளையும் வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டு, விரையல் உற்றான்-விரைந்துசெல்லத் தொடங்கினான்; (எ-று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

புலவி - புலத்தல்; 'வி' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். பொலன் - பொலம் என்பதன் போலி; பொன்என்பதன் விரித்தலெனினும் இழுக்காது. பொலன் கொள்தாராய் என்பதற்கு - பொன்மயமான ஆரத்தை யணிந்தவனே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நானே, ஏ - பிரிநிலை. தன் இயல்புகுன்றாத மயி லென்பார், 'கானியல்மயில்' என்றார். மயில் அன்னாள் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடையாள்; காளமேகத்தைக்கண்டுகளிக்கும் மயில்போல, இராமபிரானது நீலமேனியைக் கண்டு களிப்பவ ளென்றுங் கொள்க. நகு-உவமவுருபு. இரண்டாமடியிறுதியில்,நன்றேயெனப் பிரித்து, 'காத்தனையிருத்தி' என்பதனோடு இயைத்து, நன்றாகக் காத்துக்கொண்டிருப்பா யென்று உரைத்தலும் தகும். 'வாங்கினன்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், இலக்குமணன் எடுத்துக்கொடுக்க இராமன் கொண்டான னென்பது தோன்றும். (உ௩அ)

அங்ஙனமே இலக்குமணன் சீதையைக் காத்துநிற்றல்.

உ௩௯. முன்னமுமகவாய்வந்தமூவரினொருவன்போனா
னன்னமாரீசனென்றேயயிர்த்தனெனிதனையைய
வின்னமுங்காண்டிவாழியேகெனவிருகைகூப்பிப்
பொன்னனாள்புக்கசாலைகாத்தனன்புறத்துநின்றே.

(இ - ள்.) முன்னமும் - முன்பும், மகவாய் வந்த மூவரின் - (விசுவாமித்திரமாமுனிவரது) யாகசந்தர்ப்பத்தில் வந்த (தாடகையும் சுபாகுமாரீசரு மாகிய) மூன்றுஅரக்கருள், ஒருவன்—, போனான் - இறவாமல் தள்ளுண்டுசென்றான், அன்ன மாரீசன் என்றே இதனை அயிர்த்தனென் - அந்த மாரீசன்தா னென்று இந்தமானைக்குறித்துச் சந்தேகிக்கிறேன்; ஐய - ஐயனே! இன்னமும் காண்டி - பின்பு நீ உண்மைகாண்பாய்; ஏகு - செல்வாய்; வாழி - வாழ்வாயாக, என - என்றுசொல்லி, இரு கை கூப்பி - இரண்டு கைகளையுங் கூப்பித்தொழுது, (இலக்குமணன்), பொன் அனாள் புக்க

சாலை - திருமகள்போன்றவளான சீதை புகுந்த பர்ணசாலையை, புறத்து நின்று காத்தனன் - வெளியில்நின்றுகொண்டு காவல் செய்திருந்தான்.

முன்னமும் என்ற உம்மையை எதிரதுதழுவிய எச்சவும்மையாக்கி, அது, பின்பு தண்டகாரணியத்தில் மான்வடிவமாய்வந்த மூன்றுஅரக்கருள் ஒருவன் தப்பியுய்ந்துசென்றதனைக் குறிப்பதெனக் கொள்க. மகம் - வடசொல்; மகவாய், வாய் - ஏழனுருபு. இன்னமும் காண்டி, என்பதற்கு-இன்னமும் ஆலோசிப்பாயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முந்தின பொருளில் உம்மை - அசையும், காண்டியென்பது - முன்னிலைமுற்றும்; இப்பொருளில் உம்மை - இறந்தது தழுவியஎச்சமும், காண்டியென்பது - ஏவல்முற்றுமாம். 'வாழிய' என்னும் யகரவீற்று வியங்கோள்முற்று ஈறு கெட்டு 'வாழி' என நின்றது. செல்லுமிடத்தில் அரக்கரால் யாதொரு துன்பமும் தமையனுக்கு நேரிடாதிருக்கவேண்டுமென்றுகருதி, 'வாழி' என்றான். சிறியோர் பெரியோரை வாழ்த்துவது தகுதியோவெனின்,— வரம்புகடந்துபொங்கும் பரிவையுடைய பக்தர்கள் அப்படிப்பட்ட அன்பினால் அங்ஙனம்வாழ்த்துதல் மரபா மென்க. பொன் அனாள் - பொன்னின் நிறமானவளுமாம். (உ௩௯)

இராமன் மானைத் தொடர்தல்.

உ௪0. மந்திரத்திளையோன்சொன்னவாய்மொழிமனத்துக்கொள்ளான்
சந்திரற்குவமைசான்றவதனத்தாள்சலத்தைநோக்கிச்
சிந்துரப்பவளச்செவ்வாய்முறுவலன்சிகரச்செவ்விச்
சுந்தரத்தோளினனம்மானினைத்தொடரலுற்றான்.

(இ - ள்.) சிகரம் செவ்வி சுந்தரம் தோளினன் - மலைச்சிகரம்போன்ற இயல்பையுடைய அழகிய தோள்களையுடைய இராமன், மந்திரத்து இளையோன் சொன்ன வாய் மொழி மனத்து கொள்ளான் - ஆலோசனையுள்ள தம்பியான லக்ஷ்மணன் சொன்ன உண்மையான வார்த்தைகளை மனத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளாதவனாய், சந்திரற்கு உவமை சான்ற வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கி - பூர்ண சந்திரனுக்கு உபமானமாதற்கு அமைந்த திருமுக மண்டலத்தையுடைய சீதையினது புலவியைக் கருதி, சிந்துரம் பவளம் செம் வாய் முறுவலன் - சிந்தூரமும் பவழமும் போலச் சிவந்த வாயிற் கொண்ட புன்சிரிப்புடையவனாய், அ மானினை தொடரல் உற்றான்-அந்த மானைத் தொடர்ந்துசென்றான்; (எ - று.)

வாய்மொழி-வாய்மையாகிய மொழி: பண்புத்தொகை; பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. இனி, வாய்க்கும்மொழி [தவறாதுபலிக்குஞ்சொல்] என வினைத்தொகையாகப் பொருள்கொள்ளினுமாம். அன்றி, வாயின்மொழியென வேற்றுமைத்தொகையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்திருக்கவேண்டு மென்ற அலங்காரநூலார் கொள்கையின்படி, சந்திரனினும் பலமடங்குசிறந்தது பிராட்டியின்திருமுகமென்

பார், 'சந்திரற்குஉவமைசான்ற வதனத்தாள்' என்றார். சலம் - வடசொல்; கோபம். இங்கே, நகைப்பு - பிராட்டியினது மடமையை நோக்கியதனாற் பிறந்தது. செவ்வி - பருத்துஉயர்ந்த தோற்றமும், படைக்கலங்களாற் அழித்தற்கு அரிய வலிமையும். (உசo)

அந்த மான் மிக்கவிரைவாய் ஓடுதல்.

உசக. மிதித்ததுமெல்லமெல்லவெறித்ததுவெருவிமீதிற்
குதித்ததுசெவியைநீட்டிக்குரபதமுரத்தைக்கூட்டி
யுதித்தெழூதையுள்ளமென்றிவையுருவச்செல்லுங்
கதிக்கொருகல்விவேறேகாட்டியதொத்ததன்றே.

(இ - ள்.) (அந்த மாயமானானது), மெல்ல மெல்ல மிதித்தது - (முதலில்) மெள்ளமெள்ள (நிலத்தில்) அடிவைத்து நடந்துநின்று, (பின்பு), வெருவி வெறித்தது - மருண்டு ஆவேசங்கொண்டதாய், செவியை நீட்டி - காதுகளை நெறிப்புறநீட்டிக்கொண்டு, குரபதம் உரத்தை கூட்டி - குளப்படிகளை மார்பிற் சேர்த்துக்கொண்டு, மீதில் குதித்தது - மேலெழும்பிக் குதித்ததாய்,—உதித்து எழும் ஊதை உள்ளம் என்ற இவை உருவ செல்லும் கதிக்கு வேறு ஒரு கல்வி காட்டியது ஒத்தது - தோன்றிவீசுகிற காற்றும் மனமும் என்ற இவை தடையின்றி நேராக விரைந்துசெல்லும் நடைக்குப் புதிய ஒருவகையைத் தான் காட்டிக் கற்பித்துக்கொடுக்கலுற்றாற் போன்றது; (எ - று.)—அன்றே-ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்; அப்பொழுதேயெனினுமாம்.

வாயுவேக மனோவேகங்களைக் காட்டிலும் வேகமாய் ஓடிற்று அந்த மானென்பது, கருத்து. காற்று விரைந்துசெல்லுந் தன்மை, பிரசித்தம்; மனம் நினைத்தவளவில் எவ்வளவுதூரத்திலுள்ள பொருளினிடத்துஞ் சென்றுசேர்தலால், அது மிக்கவிரைவுள்ளதெனப்படும். அவ்விரண்டுக்கும் புதியஒருவேக கதியைத் தான்காட்டிக்கற்பிப்பது போன்றிருந்த தென், மானின் மிக்கவிசையை வருணித்தவாறு. முன்னிரண்டடி-தன்மைநவிற்சியணியும், பின்னிரண்டடி - தற்குறிப்பேற்றவணியுமாம். குரபதம் - வடசொல்; குளம்புகளையுடையகால்; அல்லது, காற்குளம்பு. என்றிவை - விகாரம். (உசக)

இராமன் மிக்கவிசையோடு அந்தமானைத்தொடர்தல்.

உசஉ. நீட்டினனுலகமூன்றுநின்றெடுத்தளந்தபாத
மீட்டுநாமுரைத்தற்கம்மாவேறுமோரண்டமுண்டோ
வோட்டினன்றொடர்ந்ததன்னையொழிவறநிறைந்ததன்மை
காட்டினனன்றியன்றக்கடுமையார்கணிக்கற்பாலார்.

(இ - ள்.) (இராமன் அந்தமானைத் தொடர்தற்பொருட்டு), உலகம் மூன்றும் அளந்தபாதம் - (முன்பு திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) மூன்று உல

கங்களையும் அளந்த தனது திருவடிகளை, நின்று எடுத்து நீட்டினன் - எடுத்துநின்று நீளவைத்தான்; மீட்டும் நாம் உரைத்தற்கு வேறும் ஓர் அண்டம் உண்டோ - அத்திருவடிகளுக்கு எட்டாததாய் நாம்சொல்வதற்கு வேறோர்அண்டமும் இருக்கிறதோ? [இல்லையென்றபடி]; ஓட்டினன் - (அப்படிப்பட்ட பாதங்களைக்கொண்டு அந்தமானைத்) துரத்தினன்; தொடர்ந்த தன்னை ஒழிவுஅற நிறைந்த தன்மை காட்டினன் அன்றி - (அங்ஙனந் துரத்திய அப்பெருமான்) மானைத்தொடர்ந்துசென்ற தனது இடையீடில்லாமல் எங்கும் நிறைந்திருக்குந்தன்மையை வெளியிட்டா னென்பதல்லாமல், அன்று அ கடுமை கணிக்கற்பாலார்யார் - அப்பொழுதைய அவ்வேகத்தை மதிக்கவல்லவர் யாவர்உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று) அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்: இராமனது திருவடிகளின் மிகநீளுந்தன்மையை அதிசயித்துக்கூறியவாறு.

திருமாலின் திருவவதாரமாகிய இராமபிரான், முன்பு வாமனவதாரத்தில் மகாபலியின் செருக்கை யடக்கும்பொருட்டு நீட்டி உலகத்தையளந்தவையும், இவ்வண்டத்தினுள்ளேயன்றிப் பகிரண்டங்களிலும் வியாபித்துச் செல்லவல்லவையுமாகிய தமது திருவடிகளை விசையாகநீட்டிவைத்து, அந்த மான்செல்லுமிடமெல்லாம் அதனைத் தொடர்ந்து சென்றான்; அங்ஙனஞ் சென்ற தன்மையால், அப்பரமன், சிறிதிடமும் சேஷியாதபடி எங்கும் தான் நிறைந்திருக்குந் தன்மையை வெளியிட்டாற்போன்றனன்; அவ்வேகம், எவராலும் நினைக்கவும் முடியாதது என்பதாம். 'நின்று எடுத்து அளந்த பாதம்' என்பதற்கு - முன்பு வாமனனாய் நின்று உடனே திரிவிக்கிரமரூபத்தையெடுத்து அளந்த திருவடிகளென்றும், தான் நின்றவிடத்திலே நின்று எடுத்துஅளந்த திருவடிக ளென்றும் உரைக்கலாம். தன்னையென்பதில் இரண்டனுருபு தனதுஎன ஆறனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். தனது சர்வவியாபித்துவத்தைக் காட்டினு னென்றது, தற்குறிப்பேற்றம். இரண்டாமடி - பொதுப்பொருளாய், அவன்நினைக்கின் அவன்திருவடி செல்லாத இட மில்லை யென்ற இயல்பை யெடுத்துக் காட்டியது. (உசஉ)

அந்த மான் ஓடும் வகை.

உசங. குன்றிடையிவருமேகக்குழுவிடைக்குதிக்குங்கூடச்
சென்றிடினகலுந்தாழிற்றீண்டலாந்தகைமைத்தாகு
நின்றதேபோலநீங்குநிதிவழிநேயநீட்டு
மன்றலங்கோதைமாதர்மனமெனப்போயிற்றம்மா.

(இ - ள்.) (அந்த மான்), குன்றிடை இவரும்-மலையில் ஏறும்; மேகம் குழுவிடை குதிக்கும் - மேகக்கூட்டத்தினிடத்தில் துள்ளிப்பாயும்; கூட சென்றிடின் அகலும் - விடாது உடன்தொடர்ந்துசென்றால் வெகுதூரம் விலகிஓடிவிடும்; தாழின் நீண்டல் ஆம் தகைமைத்து ஆகும் (தொடர்ந்து

செல்லுதற்குத்) தாமதித்தால் அருகில்நெருங்கித் தொடக்கூடியதன்மை யுடையதாம்; நின்றதேபோல நீங்கும் - (மீண்டுந்தொடர்ந்துசென்றால்) நின்றாற்போல ஓடிப்போய்விடும்; (இங்ஙனஞ்செய்துகொண்டு), நிதிவழி நேயம் நீட்டும் மன்றல் அம் கோதை மாதர் மனம் என - (ஆடவரிடத் தன்றி அவர் தரும்) பொருளினிடத்தே ஆசையை மிகுதியாகச்செய்பவர்க ளான மணமுள்ள அழகிய கூந்தலையுடைய விலைமகளிரது மனம்போல போயிற்று - (ஒருவழிநில்லாது கண்டவிடங்களிலெல்லாஞ்) சென்றது; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; அந்த மானின் நடைச்சாதுரியத்தை அதிசயித்துக்கூறியவாறு. 'நின்றதேபோலநீங்கும்' என்றதுவரையில் தன் மைநவிற்சியணியும், 'விலைமாதர்மனமெனப்போயிற்று' என்றது-உவமை யணியுமாம். 'நின்றதேபோலநீங்கும்' என்பதை நிதிக்கு இயற்கையடை மொழியாக்கி, நின்றாற்போல நீங்கிச்செல்லுந்தன்மையதான செல்வ மென் றலு மொன்று. 'நிதிவழி நேயம் நீட்டும்' என்பதற்கு கொடுக்கும்பொரு ளளவுக்குஏற்ப அன்பளவைப் பெருக்கிக்காட்டுகிற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (உசங)

இராமன் அதனை மாயமானென்றுகருதுதல்.

உசச. காயம்வேறாகிச்செய்யுங்கருமம்வேறாகிற்றன்றே
யேயுமேயென்னின்முன்னமெண்ணமேயிளவற்குண்டே
யாயுமேலுறுதல்செல்லாமரக்கரானவர்கள்செய்த
மாயமேயாயதேநான்வருந்தியதென்றான்வள்ளல்.

(இ - ள்.) காயம் வேறு ஆகி செய்யும் கருமம் வேறு ஆகிற்று அன் றே - (இந்தமானின்) வடிவம் வேறாகி இதுசெய்கிறசெயல் வேறாயிற்றன் றோ? என்னின் முன்னம் இளவற்கு உண்டு எண்ணமே ஏயுமே - எனக்கு முன்னே என் தம்பிக்கு [லக்ஷ்மணனுக்கு] உண்டான (இதுவஞ்சனையெ ன்ற) எண்ணம் பொருத்தமுடையதே, ஆயுமேல் உறுதல்செல்லாம் - (நம துமனம் இதனை) ஆராய்ந்திருக்குமானால் (நாம்இப்படி) வந்திருக்கமாட் டோம்; நான் வருந்தியது - (இப்படி) நான்வருத்தமடையக்காரணம், அரக் கர் ஆனவர்கள் செய்த மாயமே ஆயதே - இராக்கதர்கள்செய்த மாயையே யாயிற்றே, என்றான் - என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டான்: வள்ளல் - வரையாது அருளுந்தன்மையனான இராமபிரான். (எ - று.)

வடிவத்தில் இயற்கைபோலவும் சாதுபோலவுந் தோன்றித் தொழி லில் செயற்கையும் அசாதுவுமாயிற்று என்பது, முதலடியின் கருத்து. இள வல் - இளமையுடையான்: அல் - பெயர்விகுதி; 'வள்ளல்' என்பதும் இது போன்றதே. 'ஆயுமே லுறுதல் செல்லாம்' என்பதற்கு - (ராமது மனம்) ஆராய்ச்சியுள்ளதாகுமானால் இனி நாம் இதனைப்பின்தொடர்தல் செய் வோமல்லோம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். செல்லாம் - தனித்தன்

மைப்பன்மை; உயர்வுப்பன்மையுமாம். 'செல்லாம்' என்றதை நோக்கி, 'என்னின்,' 'நான்' என்றது பன்மையொருமைமயக்கமாம். 'நாம் வருந்தியது' என்ற பாடமுமுண்டு. 'ஆயுமேலுறுதல் செல்லா வரக்கர்' என்று பாடமோதி, ஆயுள் இனிமேற் பொருந்துதலில்லாத [விரைவில் அழிவடையப் போகிற] அரக்கர்களென்று உரைப்பாருமுளர். மானைத்தொடர்ந்துவருதலாற் சீதையைப்பிரிந்து தான் வருந்தியாயினும் அரக்கரை யொழித்துத் தேவரைக்காத்து உதவுபவனாதலால், இராமனை 'வள்ளல்' என்றார். ஆயதே யென்ற ஏகாரம் - இரக்கம். மற்றை ஏகாரங்கள் - தேற்றம். (உ௪௪)

வேறு.

இராமன் மனப்போக்கையறிந்து

மாரீசன் தப்பியோடி உய்யமுயலுதல்.

உ௪௫. பற்றுவானினியல்லன்பகழியாற்
செற்றுவானிற்செலுத்தலுற்றானென
மற்றமாயவரக்கன்மனக்கொளா
வுற்றவேகத்தினும்பரினோங்கினான்.

(இ - ள்.) இனி பற்றுவான் அல்லன் - இனி (என்னை இராமன்) பிடிக்க முயல்பவனல்லன்; பகழியால் செற்று வானில் செலுத்தல் உற்றான் - (தனது) அம்பினால் (என்னைக்) கொன்று மேலுலகிற் செலுத்தக்கருதினான், என - என்று, மனம் கொளா - மனத்திற்கொண்டு [எண்ணி], மாயம் அரக்கன் - மாயையையுடைய அவ்விராக்கதன் [மாரீசன்]' உற்ற வேகத்தின் உம்பரின் ஓங்கினான் - மிக்க வேகத்துடன் வானத்தில் உயர எழும்பினான்; (எ - று.)

மற்று, அ - அசைகள்; அகரத்தைச் சுட்டாகக்கொண்டால், 'அம்மாயம்' என்பது 'அமாயம்' எனத் தொக்கதென்க. செற்று- இறந்தகாலவினையெச்சம்; செறு - பகுதி.

இதுமுதல் பன்னிரண்டுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரொன்று மாச்சீரும் மற்றமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (உ௪௫)

இராமன் அம்புதொடுத்தல்.

உ௪௬. அக்கணத்தினிலையனும்வெய்யதன்
சக்கரத்திற்றகைவரிதாயதோர்
செக்கர்மேனிப்பகழிசெலுத்தினான்
புக்கதேயம்புக்கின்னுயிர்போக்கென.

(இ - ள்.) அ கணத்தினில் - அந்த க்ஷணத்திலே, ஐயனும் - இராமபிரானும், தன் வெய்ய சக்கரத்தின்- திருமாலாகிய தனது (பகைவர்க்குக்) கொடிய சக்கராயுதம்போல, தகைவு அரிது ஆயது - தடுக்கமுடியாததான, ஓர் செக்கர்மேனி பகழி-சிவந்தவடிவமுடைய அம்பொன்றை, புக்க தேயம் புக்கு இன் உயிர் போக்கு என- '(இந்தமான்) செல்லுமிடத்தில்(நீ)விடாது தொடர்ந்துசென்று (இதனது) இனிய உயிரை நீக்கிவிடுவாய்' என்று கட்டளையிட்டு, செலுத்தினான் - பிரயோகித்தான்; (எ - று.) (உசசு)

மாரீசன் கதறிக்கொண்டு விழுந்து இறத்தல்.

உசஎ. நெட்டிலைச்சரம்வஞ்சனைநெஞ்சுறப்
பட்டதப்பொழுதேபகுவாயினா
லட்டதிக்கினுமப்புறமும்புக
விட்டழைத்தொருகுன்றெனவீழ்ந்தனன்.

(இ - ள்.) நெடு இலை சரம் - நீண்ட கூரிய இலைவடிவாயுள்ள அந்தப் பாணமானது, வஞ்சனை நெஞ்சு உற பட்டது-வஞ்சனையையுடைய (மாரீசனது) இதயத்திலே பொருந்தத் தைத்தது; அப்பொழுதே—, (மாரீசன்), பகுவாயினால் - பிளவுபெற்ற (தனது) வாயினால், அட்ட திக்கினும் அப்புறமும் புக-எட்டுத்திக்குக்களிலும் அவற்றிற்கு அப்பாலும் ஒலிசெல்லும்படி, விட்டு அழைத்து - (ஹா ஸீதே! லக்ஷ்மணா! என்று உரக்கக்) குரலை வெளிவிட்டுக் கூப்பிட்டு, ஒரு குன்று என வீழ்ந்தனன்-ஒரு மலைபோல(த்தனது இயற்கைப்பெருவடிவத்தோடு) விழுந்தான்; (எ - று.)

தனது குரலை விட்டு இராமன்குரலைக்கொண்டு, அவன் தனக்குத் தீங்கு நேர்ந்தவிடத்து மனைவியையுந் தம்பியையுங் கூப்பிடுமாறுபோல அவர்களைப் பேர்சொல்லிக்கூப்பிட்டு அரற்றிக்கொண்டு விழுந்தனனென்பதாம். இங்ஙனம் கூவினது,இலக்குமணன் சீதையைப் பாதுகாவல்செய்வதைவிட்டுப் பிரிந்து இங்கு வந்திடும்பொருட்டென்க. இராமனிடம் தனக்குப் பழமையாயுள்ள பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற்கு இது செய்தான். 'வஞ்சனை' என்பதை வஞ்சனது என உருபுமயக்கமாகக் கொண்டு, வஞ்சகனாகிய மாரீசனுடைய என உரைப்பினுமாம். 'உறுகுன்று' என்ற பாடத்துக்கு - பெரிய மலை யென்க. மாரீசன் இயல்பிற் பெருவடிவமுடையானாதலின், மலைபோல விழுந்தனன் என்றார்; அவனை "ஸுமஹாகாய:" எனக் கூறியுள்ளார் வால்மீகிபகவானும். 'பகுவாய்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், இராமன் அந்தமானின்பின்னே செலுத்திய அம்பு அதனுடம்பில் ஊடுருவி வாயளவுந் துளைத்துக்கொண்டுவந்து அதனைப்பிளந்த தென்னலாம்.

அதுகண்டு இராமன் இலக்குமணனைக் குறித்துக் கொண்டாடுதல்.

உசஅ. வெய்யவன்றனுருவொடுவீழ்தலுஞ்
செய்யதன்றெனச்செப்பியதம்பியை

ஐயயன் வல்லனென்னுருயிர்வல்லனு
னுய்யவந்தவன்வல்லனென்றுன்னினன்.

(இ - ள்.) வெய்யவன் - கொடியவனாகிய மாரீசன், தன் உருவொடு வீழ்தலும்-தனது நிசரூபத்துடனே கீழேவிழுந்தவளவிலே,—(இராமன்),- செய்யது அன்று என செப்பிய தம்பியை - ('இந்தமான்) நல்லதன்று' என்று (முன்புதெரிந்து) சொன்ன (தனது) தம்பியைக்குறித்து,—'ஐயன் வல்லன்-என்னப்பன் வல்லவன்! என் ஆர் உயிர் வல்லன்-எனது அரியஉயிர் போன்றவன் வல்லவன்!! நான் உய்ய வந்தவன் வல்லன் - நான் வாழ்ந்திடும்படி (என்பின்) பிறந்தவன் வல்லவன்!!! என்று உன்னினன் - என்று எண்ணினன்; (எ - று.)

மாயையினாலேனும் வேறுவகைச்சக்தியினாலேனும் மாறுவடிவங்கொண்டவர் இறக்கையில் அச்செயற்கைவடிவமொழிந்து இயற்கைவடிவத்தையே அடைதல், இயல்பு. செய்யது - செம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். தம்பியை 'ஐயன்' என்றது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. ஐயன், ஆருயிர், உய்யவந்தவன் என்பன - ஒருபொருள்மேல்வந்த பலபெயர்கள்; [நன் --பொது - சகூ.] இவை, தனித்தனி வினைகொடுத்துக் கூறப்பட்டன; [நன் - பொது-சக.] இங்ஙனம் 'வல்லன்' எனப் பலமுறை கூறினது,அவ்வல்லமையைக்குறித்து உண்டான வியப்பினாலென்க. 'ஆருயிர்' என்றது, இன்றியமையாமையையும், மிக்க அன்புடைமையையுங் காட்டும். உயிர்போன்றவனை 'உயிர்' என்றது, சொல்லால் அஃறிணையாயினும் பொருளால் உயர்திணையாதலால், 'வல்லன்' என்ற உயர்திணைமுற்றைக் கொண்டது. பின்வரும்அபாயத்தை முன்புஉணர்ந்துதெரிவித்து அவ்வபாயத்தையடையாதபடி தடுத்ததனால் 'உய்யவந்தவன்' என்றார். (உசஅ)

இறந்துவிழுந்த வடிவத்தைப்பார்த்து இராமன் மாரீசனேஎன்றறிதல்.

உசகூ. ஆசைநீளத்தரற்றினன்வீழ்ந்தவந்
நீசன்மேனியைநின்றுடனோக்கினன்
மாசின்மாதவன்வேள்வியின்வந்தமா
ரீசனேயிவனென்பதுந்தேறினன்.

(இ - ள்.) ஆசை நீளத்து அரற்றினன் - திக்குஎவ்வளவுநீளமுள்ளதோ அதுவரையிலுங் (குரல்கேட்கும்படி) கதறிக்கொண்டு, வீழ்ந்த - விழுந்த, அ நீசன் மேனியை - கீழ்மகனான அந்தமாரீசனது தேகத்தை, உடன் நின்று நோக்கினன் - உடனே (அருகிற்சென்று) நின்று பார்த்து, (ஸ்ரீராமன்), மாசு இல் மா தவன் வேள்வியின் வந்த மாரீசனே இவன் என்பதும் தேறினன் - குற்றமில்லாத பெருந்தவமுடைய விசுவாமித்திர முனிவன் யாகஞ்செய்தகாலத்தில் அங்கு வந்த மாரீசனேயாவன் இவ்வரக்கன் என்பதையுந் தெரிந்துகொண்டான்; (எ - று.)

'என்பதும்' என்ற உம்மை, இறந்ததுதழுவியஎச்சம், மான்வடிவத்தை அரக்கன்மாயையென்று கீழ்ஊகித்துணர்ந்தவன் இப்பொழுது அம்மாயையைச்செய்த அரக்கன் மாரீசனென்று நிச்சயமாகஅறிந்தன னென்க. ஆசை ஆசா என்ற வடசொல் திரிந்தது. ஆசைநீளம் - திகந்தம். ஆசை நீளத்து வீழ்ந்த என இயைத்து, திசையெல்லையையளாவிப் பெருவடிவோடுவீழ்ந்த என உரைப்பினுமாம். வேள்வியின், இன் - ஏழனுருபு. (உ௪௯)

இவ்வகைதறியதாலால் சீதை வருந்துவளே யென்று இராமன் சிந்தித்தல்.

உ௫௦. உழைத்தவாளியுரம்புகப்புல்லியோ
னிழைத்தமாயையினென்குரலாலிசைத்
தழைத்ததுண்டதுகேட்டயர்வெய்துமான்
மழைக்கணேழையென்றுள்ளம்வருந்தினான்.

(இ - ள்.) உழைத்த வாளி - வருத்துந்தன்மையதான அம்பு, உரம் புக - தன்மார்பில் நுழைந்தவளவிலே, புல்லியோன் - அற்பகுணமுடைய வனாகிய அவ்வரக்கன், இழைத்த மாயையின் - (தன்னிடம்) பொருந்திய மாயையால், என் குரலால் இசைத்து அழைத்தது உண்டு - எனதுகுரல் போன்ற குரல்கொண்டு சீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் கூவி அழைத்த தன்மை உண்டன்றோ? அது கேட்டு-அக்கூக்குரலைக் கேட்டு, மழை கண் ஏழை - மழைபோலக்குளிர்ந்த கண்களையுடையவளும் (மகளிர்க்குஇயல்பான) பேதைமையையுடையவளுமான) சீதை, அயர்வு எய்தும் ஆல் - வருத்தமடைவளே! என்று - என்றுகருதி, உள்ளம் வருந்தினான் - (இராமன்) மனம்வருந்தினான்; (எ - று.)

புல்லியோன் - புன்மையென்னும்பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; புல் என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த தெரிநிலையிறந்தகால வினையாலணையும்பெயராகக் கொண்டால், பொருந்தியவனெனப்பொருள்படும். எய்துமால் என்பதில், ஆல் - இரக்கத்தின்கண்வந்தது; 'இடைச்சொற்கள் வேண்டியபொருளை விளக்கும்' என்பது வடநூலார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமை யறிக. 'மழைக்கணேழை' என்றதனால், மழைபோலக் கண்ணீர் சொரிந்து வருந்துவளே யென்றவாறுமாம். "தழைத்த பொன்முலைத் தடங்கடந் தருவிபோய்த்தாழப், புழைத்தபோலநீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவா, லிழைக்கு நுண்ணிய மருங்குலா ளிணைநெடுங் கண்கள், மழைக்க ணென்பது காரணக் குறியென வகுத்தாள்" என வரும் சுந்தரகாண்டச்செய்யுள் இங்கு நோக்கற்பாலது. 'ஏழை' என்றார், உண்மையுணராது மாயமானிடத்து ஆசைகொண்டமைபற்றி. (உ௫௦)

இலக்குமணன் சீதைக்குத்தேறுதல் சொல்லக்கூடுமென்று
இராமன் கருதுதல்.

உ௫௧. மாற்றமின்னதுமாயமாரீசனென்
றேற்றமுன்னுணர்ந்தானெனினென்னுடை

யாற்றறேருமறிவினனுதலாற்
றேற்றுமாலிளையோனெனத்தேறினான்.

(இ - ள்.) இளையோன் - தம்பி [லக்ஷ்மணன்],—ஏற்ற முன் - எதிர் வந்தமுன்னே [கண்டவளவிலே யென்றபடி], மாயம் மாரீசன் என்று உணர்ந்தான் எனின் - மாயையையுடைய மாரீசனென்று (இந்த மானைக்குறித்து) அறிந்தானாதலால்,—(இப்பொழுதும்),—என்னுடை ஆற்றல் தேரும் அறிவினன் ஆதலால் - எனது வலிமையை அறியும் அறிவை யுடையவனாகையால், இன்னது மாற்றம் தேற்றும் - இந்தக் கூக்குரல்வார்த்தையைக் குறித்து (ச்சீதை வருந்தாதபடி அவளை) த்தேற்றுவான், என - என்று எண்ணி, தேறினான் - (இராமன் ஒருவாறு) மனந்தேறுதலையடைந்தான்; (எ - று.)—தேற்றுமால் என்பதில், ஆல் - தேற்றம்.

'எனின்' என்ற சொல் - ஆதலால் என்னுங் கருத்தில் வருதலை வடமொழியிலுங் காண்க. இக்கவிக்கு வேறுவகையாகப் பதவுரை கூறுவதெல்லாம் கருத்திற் சிறவாமையைக் கண்டுகொள்க. (உருக)

இராமன் சிந்தையோடு திரும்புதல்.

உருஉ. மாள்வதேபொருளாகவந்தானலன்
சூழ்வதோர்பொருளுண்டிவன்சொல்லினால்
மூள்வதேதமதுமுடியாமுன
மீள்வதேநலனென்றவன்மீண்டனன்.

(இ - ள்.) மாள்வதே பொருள் ஆக வந்தான் அலன் - (இவன் இவ்விடத்து) இறந்துபோதலையே ஒருபயனாகக்கொண்டு வந்திருக்கமாட்டான்; சூழ்வது ஓர் பொருள் உண்டு-(வஞ்சனையாக) ஆலோசித்துத்தந்திரமாகச் செய்வதொரு காரியம் இருத்தல் வேண்டும்: இவன் சொல்லினால் ஏதம் மூள்வது - இவன் கூக்குரலிட்டவார்த்தையால் தீமை உண்டாகக்கூடும்; அது முடியாமுனம்-அத்தீமை உண்டாகிவிடுதற்கு முன்னமே, மீள்வதே - திரும்பிப் பர்ணசாலை சேர்வதே, நலன் - நன்மைதருவது, என்று - என்று நினைத்துக்கொண்டு, அவன் - இராமபிரான், மீண்டனன் - திரும்பிவருபவனானான்; (எ - று.)

இவன் சொல்லினால் சூழ்வது ஓர் பொருள் உண்டு என இயைத்து, இவன் தன்சொல்லினால் வஞ்சிப்பதொருகாரிய முள்ளது என்றும், இவன் நமது குரல்கொண்டு சொன்னதனால் ஆலோசிக்கவேண்டிய தொரு காரியம் உள்ளது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (உருஉ)

மாரீசன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

மாரீசன்வதைப்படலம்.

எதிர்பாராதுநேர்ந்த சோகத்தையும் கோபத்தையும் மறந்து தீவழி யொழுகச்செய்யும் இயல்பினது காம மென்பதும், மற்றும் அக்காமநோய் தான் “நீருட், குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே குன்றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்” என்றபடி எவ்வாற்றானுந் தணித்தற்கரி தென்பதும், வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துவிப்பதான தவத்தைச் செய்து வரம்பெற்றவர் காலத்தையும்மாற்ற வல்லவ ரென்பதும், இயல்பிற் கொடியவர்களும் ஒரு முறைக்கு இருமுறை ஊறுபட்டாற் பெரியோர்சிறப்பை உணர்ந்து அதனைத் தாம் பிறர்க்கு வற்புறுத்திக் கூறவும் வல்லவராவ ரென்பதும், அங்ஙனம் அனுபவமுடையார் சொல்லவுங்கேளார் கேடுகாலங்கிட்டியவ ரென்பதும், கடவுளும் அவரைச்சார்ந்தவர்களும் அவதாரவிசேஷங்களில் தம்நிலைமையைமறந்தும் அவ்வவற்றிற்கேற்ற குணஞ் செயல்களை மேற்கொண்டு நிற்ப ரென்பதும், “நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே” என்றபடி மகளிர் எத்துணைத்திறமுடை யராயினும் அவர்க்கு அறிவு தடுமாறு மென்பதும், இல்லறத்தில் வாழும் ஆடவர்க்குக் காதலியர்சொல்லைக்கடத்தல் அரிதென்பதும், அங்ஙனந் தையல்சொற்கேட்டு ஒழுகியவர் அத்தையலுந் தாமுந் துயருறுவரென்பதும், எவ்வளவு ஆற்றலுடையாரும் தமது துணைவர்சொற்கேட்டொழுகாராயின் துன்பமடைவரென்பதும் முதலியன இப்படலத்தில் வெளியாம்.

இப்படலத்துக்குப் பயன்:—(இதன்முதலிற் கூறப்பட்டுள்ள) இராவணனதுநிலைமையைக் கேட்டவன், பூமியிற் சிறந்தவனாவான்; (இடையில்) மாரீசன் இராவணனுக்குச்செய்த நல்லஉபதேசத்தைக் கேட்டவன், உலகத்திற் பெருமையுறுவான் என்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“சீதை மற்றவன் றேவியைக் கொண்டுயான், போதலுற்றென் புகுந்ததி தென்றலுங், காதலுற்றனன் காண்குறுமாசையான், மாதுலற் கொரு மாற்றஞ் சென்றோதினான்,” “மறுத்துணர்த்தினன் மாமன்மாரீசனும், வெறுத்துரப்பினன் வெஞ்சொலிராவணன், பொறுத்தி நீயெனப் பொன்னிளநவ்வியாய், நிறுத்தசீதைநிலையிற் சென்றெய்தினான்”, கண்டு சீதை கவர்ந்தது தாவென, வண்டர்கோனு மதன்பின்ன ரேகினான், கொண்ட மாயையறிந்து கொலைசெய்தா, னெண்டொடிஇ யிளையோ யென் றுரைத்ததே” என்ற ஒட்டக்கூத்த ருத்தரகாண்டச்செய்யுள்களிலும், “மூக்கறக் குறைமுடிப்ப நீரிலங்கைமுன்னவனை, நோக்கி யுற்றவா றனைத்தையு நுவன்றனளாக, வாக்கமோடுறையிராவண னடல்செய்மாரீசற், போக்க வன்னவன் பொன்னுழையுருக்கொடு புக்கான்”, “பொய்செய்கின்றமான் போந்ததைச் சானகி புகழா, வைசெய்கின்றதென் றாசையுற் றறைந்தனளாக, மெய்செய்கின்றவவ்விராகவன் வில்லொடுதொடர்ந்து, வைசெய்கின்றவம் பேயினன் வஞ்சமென்றறிந்தே”, “வழங்குமம்பினான் மாய்ந்துவீழ்காலை

மாரீசன், விழைந்த சீதையை யிலக்குவன்றனை விளித்திறந்தான்" என்ற **பாகவத**ச் செய்யுள்களிலும், "கேட்டலும் வெகுளியோடு காமமுங் கிளர்ந்துபொங்க, வாட்டிறலரக்கர்கோமான் மாமனல்லிருக்கையெய்தி, யூட்டரக்குண்டசெவ்வா யொண்டொடிச்சீதைகாணத், தீட்டரும்படிவமானாய்ச் செல்கென மறுத்துச்சொல்வான்", மரையுருவாக முன்னர் வாளெயிற் றரக்கர்மற்றாங், கிருவரோ டிராமன்முன்ன ரெய்தலு மவன்கையம்பாற், பொருவருமென்னோடெய்துமிருவரும் பொன்றல்செய்தார், வெருவியான் மாயைதன்னா லிலங்கையின்மேவினேனால்", "கத்துரு மகவானானைகறுப் பென வினதையென்னு, மைத்தடங்கண்ணாள் வெள்ளையென்றலு மைந்தர் செய்யும், வித்தகச்சூழ்ச்சிதன்னால் வினதையைத்தாசியாக்க, வத்தலைக்கலுழனன்னை யருஞ்சிறைநீக்கவெண்ணி", "மேவிடுநெறியி லீராறியோசனை யகன்றமேனிப், பாவடிக்களிறு மன்ன பரப்புறுமாமையொன்றுஞ், சேவடி யுகிரினள்ளிப் பழுமரஞ்சேர்தலோடு, மாவெனயாருமார்ப்ப வதன்பணை யொடிந்ததன்றே", "நூறியோசனையினுற்ற பணையினை நொய்திற்கவ்விச், சேறலு மதனிற்சேரும்வாலகில்லியராந் தீதி, லாறறிமுனிவர்தம்மை மென்மெலவகற்றி விண்போ, யூறமிர்தெடுத்துத் தாயர்க்குதவி வன்சிறையுந்தீர்த்தான்", "ஆங்கவன்வதிந்தவாலிஃ தித்தலையாற்றுகின்ற, தீங்கறுதவத்திற்றீரே னென்றலு மரக்கன் சீறி, வீங்குதோட்கரனைக்கொன்றதகம்பனன்விளம்புஞான்று, மீங்குவந்துரைத்தே னன்றும்மறுத்திவைபோல்வசொன்னாய்", "எங்கைதன்செவியுமூக்கு மிகலின்றியறுத்தவெய்யோன், மங்கையை வௌவமானாய்ச்சென் றவண்மயக்கிடாயேல், துங்கநீண்மௌலி கொய்வ னென்றலுந் துணுக்கமெய்தி, யங்கவன்முன்ன மம்பொன்மானுருவமைந்துசென்றான்", பொற்பிதிரேய்க்கும்புள்ளிப்பொறியிளமானைவெளவி, யற்பினிற்றருதியென்ன விராமனுக் கமிர்தச்செவ்வாய்க், கற்பினுக்கரசிகூறத் தொடர்தலுங் கடிதினோடி, விற்பழுத்துமிழும்வெய்ய கணையொன்றால் வீழ்த்தினானே", "வீழ்தருபோதிற் சீதா விலக்குவ வென்ன வீழும்" என்ற **கூர்மபுராண**ச் செய்யுள்களிலும் இப்படலவரலாறு சுருங்கக்கூறப்பட்டுள்ளவாறு உணர்க.

வடமொழி **வால்மீகிராமாயண**த்திற் கூறியுள்ள வகையும், தமிழ்க் **கூர்மபுராண**த்திற் கூறியுள்ள வகையும் இங்கு ஒத்துள்ளன.

எட்டாவது

சடாயு வுயிர் நீத்த படலம்.

இராவணன் பிராட்டியைக் களவு செய்து எடுத்துச் செல்லுகையில் சடாயுவென்னுங் கழுகரசு அவனை மறித்துப் போர்செய்து சிதைந்து பின்பு தன் உயிரைவிடுத்த செய்தியைக் கூறும் பாகமென்க. ஜடாயு வென்ற வடசொல்லுக்கு - பலமயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்த ஜடைபோலப் பலவாய் மிக்குத்திரண்ட ஆயுளுடையவ ரென்றும், இறகில் உயிரையுடையவ ரென்றும் பொருள்கூறுவர். சூரிய சாரதியான அருணனது புத்திரரும், சம்பாதியினது தம்பியுமாகிய இவர், தசரத சக்கரவர்த்திக்குப் பலவுதவிகள் செய்த உயிர்த்தோழராயிருந்தனர். இவர், பின்பு தசரதகுமாரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களைத் தமது புத்திரர்போலவே பாவித்து அன்புபாராட்ட, அவர்களும் தசரதரினும் வயதுமுதிர்ந்த இவரைத் தமது பெரிய தந்தையாராகப் பாவித்துவந்தார்களாதலால், வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில், 'பெரிய உடையார்' என்று ஒருதிருநாமம் இவர்க்கு வழங்கும். இவர் இராவணனோடு எதிர்த்துச் செய்யும் போரில் அடிபட்டு இறகொடிந்து வீழ்ந்தவுடனே இறந்திடாமல் இராமலக்ஷ்மணர்க்குச் செய்தியை அறிவித்தபின்னரே இறக்கக்கருதிச் சிறிது பொழுது அரிதின் உயிர்தாங்கியிருந்து அச்செய்தியை அவர்கட்குக்கூறியபின்னரே உயிரைவிடுதலால், இப்பகுதிக்கு 'சடாயு வுயிர்நீத்த படலம்' என்று பெயரிட்டார். விராதன் வதைப்படலம், சரபங்கன் பிறப்புநீங்கு படலம், கரன் வதைப் படலம், மாரீசன் வதைப் படலம், சடாயு வுயிர்நீத்த படலம், சவரி பிறப்புநீங்கு படலம் என இவ்வாறு நூலாசிரியர் படலங்களுக்குத் தக்கவாறு பெயர்நாட்டும் நயம் நன்கு மதிக்கற்பாற்று.

இப்படலத்தின் கதைச் சுருக்கம்:—இராமன்குரலாற் கதறிய மாரீசன் குரலைக் கேட்டவுடனே அவ்வரக்கன் வஞ்சனையை யுணர்ந்த இலக்குமணன் வாளாஇருக்க, அவ்வுண்மையை உணராமல், சீதை இராமனுக்கு அபாயம்நேர்ந்ததென்றே கருதிப் புரண்டழுது அது தீர்த்தற்பொருட்டுத் தன்னைவிட்டுச் செல்லாத இலக்குமணன்மேற் குறைகூறவே, இலக்குமணன் இராமனது பலபராக்கிரமங்களை யெடுத்துக்கூறி உண்மையுணர்த்தவும், கேளாமல் சானகி இலக்குமணனைப் பலவாறு பழித்து நெருப்பில் விழத்தொடங்கலும், அதனை மறுத்து இளையபெருமாள் விடைபெற்று இவர்க்கு என்னாகுமோ வென்று சங்கித்துக்கொண்டே சென்றவுடனே, சீதை தனித்து நின்ற சமயம் பார்த்து இராவணன் சந்யாசிவடிவங் கொண்டு வந்து அப்பிராட்டியாரால் உபசரிக்கப் பெற்றபின்பு ஒருவரையொருவர் விசாரிக்கையில் அவனை ஒரு முனிவனென்றே கருதி யதனால் அவனோடு பேச்சு நிகழ்த்திய சீதை அரக்கர்களையும் அவர் தலைவனான இராவணனையுங் குறித்து இழித்துப்பேசலும், அவன் பெருஞ்சினங்கொண்டு மாயவேடந்துறந்து உண்மையுருவத்தோடு நின்று, உடன்பாடில்லாத

பெண்ணைத்தொட்டால் இறதியுண்டாமென்று தனக்குச்சாபமிருத்தலால் யோசனைதூரம் நிலத்தைப்பேர்த்து அதனுடன் பிராட்டியாரைத் தேரின் மேல் வைத்துச் செல்லுமளவிலே, அவள் கூக்குரலிட்டதைக் கேட்டுச் சடாயு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் பெரும்போர் செய்து அவனது துவசம் குண்டலம் கிரீடம் கவசம் வில் சாரதி தேர்க்குதிரைகள் தேர்அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றைச் சிதைத்து முடிவில் அவன் எறிந்த தெய்வவாளினால் சிறைதுணிப்புண்டு வீழ, அரக்கன் சீதையைக் கொண்டுபோய் இலங்கையில் அசோகவனத்தில் சிம்சுபாமரத்தின்கீழ்க் கொடிய பல அரக்கியர் காவல்செய்ய அவர்நடுவிற் சிறைவைத்திட்டான். இதுநிற்க. தமையனாரை நாடிச்சென்ற இளையபெருமாள், அரக்கன்கதறிய குரல்கேட்டலால் சீதைக்கு என்னாகுமோ? என்று விரைந்துவருகிற இராமனைக்கண்டு, தான் வந்ததன் காரணத்தைக் கூறியவுடனே, இருவரும் விரைவாய்வந்து பர்ணசாலையை அடைந்து நோக்குதலும் சானகியைக் காணாமல் மனங்கலங்கித் தேடிச்செல்லும் வழியில் முறிந்து கீழ்விழுந்து கிடந்த கொடி வில் கவசம் முதலியவற்றை நோக்கிக்கொண்டு செல்லுகையில் சடாயு விழுந்து கிடக்கக்கண்டு சோகங்கொண்டு விழுந்துபுலம்ப, குற்றுயிருடன் விழுந்து கிடந்த அவர், நடந்தசெய்தியை ஒருவாறு கூறி முடிவில் உயிர்நீத்துப் பரமபதமடைய, இராமபிரான் மிகவும் சோகித்து இலக்குமணனால் தேற்றப்பட்டு அவர்க்குச் சரமகைங்கரியஞ்செய்து முடித்து நின்றவளவிலே சூரியாஸ்தமனமாயிற்று என்பதாம்.

கவிக்கூற்று: பிராட்டியின்செய்தியைக் கூறத்தொடங்குவோமென்றல்.

க. சங்கடுத்ததனிக்கடன்மேனியாற்
கங்கடுத்தநிலைமையறைந்தனங்
கொங்கடுத்தமலர்க்குழற்கொம்பனாட்
கிங்கடுத்ததகைமையியம்புவாம்.

(இ - ள்.) சங்கு அடுத்த - சங்குகள் பொருந்திய, தனி - ஒப்பற்ற, கடல் கடல்போன்ற [நீல நிறமான], மேனியாற்கு - திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, அங்கு - அவ்விடத்தில் [மாரீசனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றவிடத்தில்], அடுத்த - நேர்ந்த, நிலைமை - தன்மையை, அறைந்தனம் - (கீழ்க்) கூறினோம்; கொங்கு அடுத்த - நறுமணம் பொருந்திய, மலர் - பூக்களைச்சூடிய, குழல் - கூந்தலையுடைய, கொம்பு அனாட்கு - பூங்கொம்புபோன்ற சீதாதேவிக்கு, இங்கு - இவ்விடத்தில் [பர்ணசாலையில்], அடுத்த - நேர்ந்த, தகைமை - தன்மையை, இயம்புவாம் - (இனிச்) சொல்லுவோம்; (எ - று.)

என்று இங்ஙனம் படலத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு. 'சங்கு அடுத்த' என்றது - கடலுக்கு, இயற்கையடைமொழி; அன்றி, கழுத்துக்குச் சங்கத்தை உவமைகூறுதற் பொருட்டுக் கடலுக்கு 'சங்கடுத்த' என்ற விசேடணங் கொடுத்தனரென்றலும் ஒன்று; இனி, 'சங்கடுத்த' என்றதை

மேனியானுக்கு அடைமொழியாக்கி, திருமாலுக்கு உரிய பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ் சங்கத்தின் அம்சமான பரதன் தனக்கு அடுத்த தம்பியாகப் பிறக்கப்பெற்ற என்று உரைப்பாரும் உளர்; அவ்வுரைக்கு, பரதனுக்குத் தமையனாயிருத்தற்கேற்ற தகுதியையுடையவன் இராமனென்பது கருத்து. அன்றி, திருக்கையிற் சங்கத்தையேந்தியுள்ள திருமாலுக்கு உரிய அடைமொழி, அப்பிரானது திருவவதார விசேஷமான இராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதெனினும் இழுக்காது. கொங்கு-தேனுமாம். மலர் - குழலுக்கேனும், கொம்புக்கேனும் கூட்டத்தக்கது. குழற்கொம்பு - இல் பொருளுவமை. (க)

இதுவும், அடுத்தகவியும்-மாயமானின்கூக்குரல்கேட்டபிராட்டிவருந்தியது

உ. எயிறலைத்துமுழைதிறந்தேங்கிய
செயிர்தலைக்கொண்டசொற்செவிசேர்தலுங்
குயிறலத்திடையுற்றதொர்கொள்கையாள்
வயிறலைத்துவிழுந்துமயங்கினாள்.

(இ - ள்.) எயிறு அலைத்து - பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, முழை திறந்து - மலைக்குகைபோன்ற தன்வாயைத் திறந்து, ஏங்கிய - (மாரீசன்) அழுது கூக்குரலிட்ட, செயிர் தலை கொண்ட சொல் - துன்பத்தை மேற்கொண்டவார்த்தை, செவி சேர்தலும் - (தனது) காதிற் பட்டவளவிலே; (சீதை), குயில் தலத்திடை உற்றது ஓர் கொள்கையாள் - ஒரு குயில் (மரத்தினின்றுதவறித்) தரையில் விழுந்திட்டாற் போன்ற தன்மையையுடையவளாய், வயிறு அலைத்து விழுந்து மயங்கினாள் - வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு (நிலத்திலே) விழுந்து மயக்கமுற்றாள்; (எ - று.)

முழை - உவமவாகுபெயர். 'செயிர் தலைக்கொண்ட சொல்' என்றது- அவன் மரணவேதனையோடு கூறிய சொல் என்ற பொருளோடு, மேற் பிராட்டிக்கும் பெருமாளுக்கும் பிரிவுத்துயரமுண்டாக்குதலைப் பொருந்திய சொல்லென்ற பொருளையு முடையது. அவ்வரக்கன் இறக்கையில் 'ஹாஸீதே, லக்ஷ்மண' என்று இராமன்குரலால் உரக்கக்கதறிய குரலைக் கேட்டு, சீதை, இராமபிரான்தானே அபாயமுற்று அரற்றியதாகக் கருதி வருத்தமுற்றனளென்க. சீதைக்குக் குயில் - குரல்பற்றிய உவமை. வயிறு அலைத்து - வயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு எனினுமாம். (உ)

ங. பிடித்துநல்கிவ்வுழையெனப்பேதையேன்
முடித்தனென்முதல்வாழ்வெனமொய்குழல்
கொடிப்படிந்ததெனநெடுங்கோளரா
விடிக்குடைந்ததெனப்புரண்டேங்கினாள்.

(இ - ள்.) கொடி படிந்தது என - ஒருபூங்கொடி (கொள்கொம்பை யிழந்து) தரையில் விழுந்ததுபோலவும், நெடு கோள் அரா இடிக்கு உடைந்தது என - நீட்சியையும் வலிமையையு முடைய பாம்பு இடிமுழக்கங்கேட்

டிச் சோர்ந்ததுபோலவும், மொய் குழல் - அடர்ந்த கூந்தலையுடைய சீதை, புரண்டு - (தரையிலே) புரளலுற்று,—'இ உழை பிடித்து நல்கு என - இந்த மானைப் பற்றிக்கொடு என்று வேண்டி, (அதனால்), பேதையேன் - அறிவிலியாகிய யான், முதல் வாழ்வு முடித்தனென் - எனது முதன்மையாகிய வாழ்க்கையைப் போக்கிக்கொண்டேன்' என - என்றுகூறி, ஏங்கினாள் - அழுதாள்; (எ - று.)

கொழுநனோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையினும் சிறப்புடைய வாழ்வு வேறுகுலமகளிர்க்கு இன்றாதலால், அத்தலைமை விளங்க, 'முதல்வாழ்வு' எனப்பட்டது. இனி வாழ்வு முதல் முடித்தனென் என மொழிமாற்றி, எனது மங்கலவாழ்க்கையை அடியோடே தொலைத்துவிட்டேனென்றதாகப் பொருள்கூறினும் அமையும். "நுணலுந் தன்வாயாற் கெடும்" என்றாற்போலத் தன்வாய்மொழியால் தனக்குப் பெருங்கேடு விளைத்துக்கொண்டமைபற்றி, 'பேதையேன்' என்று தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கூறினாள்; இது - கழிவிரக்கம். மொய்குழல் - வினைத்தொகையன்மொழி. தலைவிரிகோலமாய் அழுதனளென்பது போதர, இங்கு 'மொய்குழல்' என்றனரென்பர். கொடிய கூக்குரலைக்கேட்டுச் சீதை மிகவருந்துதற்கு, இடியோசைகேட்டு நாகம் நிலைகுலைதலை உவமை கூறினார். அன்றியும், சிறுபான்மை, மகளிரது மெல்லிய இடைக்குப் பாம்பின்வடிவை உவமை கூறலுமுண்டென்க. (௩)

சீதை இலக்குமணனை வெறுத்துக்கூறல்.

௪. குற்றம்வீந்தகுணத்தினெங்கோமகன்
மற்றைவாளரக்கன்புரிமாயையா
லிற்றுவீழ்ந்தனனென்னவுமென்னய
னிற்றியோவிளையோயொருநீயென்றாள்.

(இ - ள்.) குற்றம் வீந்த குணத்தின் - குற்றமில்லாத திருக்கலியாண குணங்களையுடைய, எம் கோமகன் - நமது தலைவன், மற்றை வாள் அரக்கன் புரி மாயையால் - எதிரியாகவந்த கொடியஇராக்கதன் செய்த மாயையினால், இற்று வீழ்ந்தனன் - அபாயமடைந்து விழுந்தான், என்னவும் - என்று (அவன்கூக்குரலால்) அறிந்தபின்பும், (கவலைகொண்டு பரிகாரந் தேடாமல்), இளையோய் ஒரு நீ என் அயல் நிற்றியோ - [அப்பெருமானது) தம்பியாய் அவனோடு ஒற்றுமையுடைய நீ எனது அருகிலேயே நிற்கக்கடவையோ? என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

'எம்' என்றது - இங்கு, முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; தனித்தன்மைப்பன்மையாகக்கொண்டு, எனது கணவனென்றலும் ஒன்று. 'கோமகன்' என்றது, சக்கரவர்த்தித்திருமகனென்னும் பொருளதுமாம். 'இற்று வீந்தனன்' என்று பாடமோதுவாரும் உளர். இளையோய் - இளமையென்னும் பண்பினடியாய்ப் பிறந்த முன்னிலையொருமையுடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இளையென்னும் வினைப்

பகுதியடியாப் பிறந்த முன்னிலையொருமையெதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெய ரெனக்கொண்டு, சிறிதும் இளைப்புறு தவனென ஒப்பற்ற நீ யெனினும் அமையும். "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்னும்படி அவனிருந்தகாலத்திலெல்லாம் அவனோடு ஒற்றுமை பூண்டுநின்ற நீயென்பதும், நாடுதுறந்து காடுபுகுந்தவிடத்து நீ ஒருவனொழிய வேறுதுணையாய்வந்தவரில்லாமையால் அவனுக்கு அபாயம் நேர்ந்தவிடத்து அதனையறிந்து தடுத்தற்குரிய நீ யென்பதும், வேறுதுணையெவரும் வேண்டாதபடி அஸஹாய சூரனாய்ப் பகைவெல்லும் ஆற்றலையுடைய தனிவீரனான நீ யென்பதும், 'ஒருநீ' என்றதில் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட நீ நமது தலைவனான அவனது கூக்குரலைக் கேட்டவுடனே யான்வருத்தமுற்றாற்போலவே வருத்தமுற்று உடனே விரைந்து அவன் சென்றவிடத்துச் சென்று அவனுக்கு நேர்ந்தநிலைமையை உணர்ந்து அத்துயரத்தைப்பரிகரித்தற்கு முயல்வதன்றோ தகுதி? அங்ஙனஞ்செய்யாது கணவனையிழந்து தனியே பரிதபிக்கிற என்னைவிட்டுநீங்காது எனதுஅருகிலேயே நின்றுகொண்டிருத்தல் தகுதியோ? என்றன ளென்க. 'வாளரக்கன்' என்றது, போர்வல்லா னென்பதைக் காட்டும். மற்றை யென்றது - சுட்டியதற்கு இனமாதலால், அவ்வரக்கன் குற்றம் நிறைந்த குணக்கேட னென்றதைக் காட்டும்.

தமையன் இப்படிப்பட்ட அவத்தையை யடைந்து உன்னைத்துணைவேண்டிக் கூப்பிடவும் தம்பியாகிய நீஅவனை நோக்கிச்செல்லாமல் என்னருகிலேயே நிற்கிறாய்; ஆதலால்,அவனுக்குத் தீங்கு நேர்தல் உனக்குச் சம்மதமே போலும்; நீ பங்காளியாதலால் உளத்திற்பகைமைபூண்டு வெளிக்குவேண்டியவன் போலக்காட்டி அயோத்தியினின்று தனியே தொடர்ந்துவந்ததெல்லாம் இங்ஙனங் கேடு சூழ்தற்கேயோ? அல்லாக்கால், இராமன் அழிகையில் அவனைக்காக்கக் கருதாமல் கவலையற்று என்னைக் காத்துநிற்றல் யாதுபயன் கருதியது? எனது தலைமகனுக்கு அபாயம் நேர்ந்தவிடத்து என்னைப் பெண்டாளக் கருதியே நீ உன்மனையாளை அயோத்தியில் விட்டுத் தனியே தொடர்ந்துவந்தாய்; நான் உன்னை ஒருபொருளாக மதியேன், இனி ஒருகணமும் என்முன் நில்லாதேபோ; உன்னொருவனை நம்பி உனது பாதுகாவலிலே வைக்கப்பட்டுள்ள நான் யாது செய்யக்கடவேன்! என்றாற்போல வால்மீகிராமாயணத்தில் விரித்துக் கூறப்பட்ட விஷயங்களெல்லாம் இங்கு 'இற்றுவீழ்ந்தன னென்னவு மென்னயல்நிற்றியோ வினையோய் ஒரு நீ' என்ற ஒருசிறுதொடரில் அடங்கி நிற்கிற அமைதி கருதத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஆழ்பொருளுடைமை பற்றியே, கம்பராமாயணச் செய்யுளை 'கம்பசூத்திரம்' என்பர் அறிவுடையோர். 'குற்றம்வீந்த குணத்தி னெங்கோமகன்' என்று இராமனைக் கூறினதனால், இலக்குமணனை 'நீ குற்றம்நிறைந்தவன், குணக்கேடன், அற்பமனிதன்' என்று பழித்தவாறும். (௪)

வேறு.

இதுமுதல் ஏழு கவிகள் - இலக்குமணன் சீதைக்குத் தேறுதல் கூறல்:

ரு. எண்மையாருலகினிலிராமற்கேற்றமோர்
திண்மையாருளரெனல்செப்பற்பாலதோ
பெண்மையாலுரைசெயப்பெறுதிராலென
வுண்மையானனையவட் குணரக்கூறினான்.

(இ - ள்.) எண்மை ஆர் உலகினில் - எளிமை பொருந்திய உலகத்திலே, இராமற்கு ஏற்றம் ஓர் திண்மையார் உளர் எனல் - இராமனினும் மேம்பட்ட ஒப்பற்ற வலிமையுடையா ரொருவ ருள்ளா ரென்பது செப்பல்பாலதோ-சொல்லத்தக்கதோ? [அன்று என்றபடி]; பெண்மையால் உரைசெய பெறுதிர்-(அங்ஙனஞ்சிறந்தஇராமனுக்கு ஓரரக்கனால் அழிவு நேர்ந்ததென்று) உமது பெண்தன்மையினாலேயே சொல்லத் தலைப்பட்டீர், என - என்று, உண்மையான் அனையவட்கு உணர் கூறினான் - உண்மையையுணர்ந்த இலக்குமணன் அச்சீதைக்குத் தெரியச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதன் விவரம், அடுத்த ஆறுகவிகளிலும் விளங்கும்.

உலகமுழுவதும் இராமனுக்கு எளியதே யென்பது பட, 'எண்மையாருலகு' என்றான். இனி, இத்தொடருக்கு - ஒன்று மூன்று ஏழு பதினான்கு என்றாற்போன்ற எண்ணிக்கை பொருந்திய உலகமெனப் பொருள்கொள்வர் ஒருசாரார். முந்தினபொருளில், மை - பண்புப்பெயர் விகுதியும், பிந்தின பொருளில், மை-பகுதிப் பொருள் விகுதியுமாம். திண்மையார் - பலசாலி. "நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே", 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்ப வாதலால், 'பெண்மையா லுரைசெயப் பெறுதிர்' என்றான். பெண்மையால் - அவனது பேராண்மையை யுணராமையால் என்றபடி. இவ்விடத்து வால்மீகிராமாயணத்தில் 'தகுதியல்லாத வார்த்தையைக் கூறுதல், உலகத்தில் மகளிர்க்கு இயற்கை யாதலால், வியக்கத்தக்கதன்று; அவர்கள் சஞ்சலமான சித்தத்தையும் கொடிய எண்ணத்தையுமுடையராய்த் தருமத்தைக்கைவிட்டுப் பிறர்க்குப் பேதஞ்செய்யுந்தன்மையர்' என்றது உணரத்தக்கது. உரைசெயப் பெறுதல் - சொல்லுதலை மேற்கொள்ளல். ஆல் - அசை. சீதையும் இராமனும் போல மயங்காமல், இலக்குமணன், பொன்மான் வந்தபொழுதே தொடங்கி அதன்வஞ்சனையை உள்ளபடி உணர்ந்துவந்த சிறப்புத் தோன்ற, அவனுக்கு இங்கு 'உண்மையான்' என்று ஒருபெயர்கூறினார். உண்மையான் - உண்மைகூறுபவனுமாம். இங்கு வால்மீகிராமாயணத்தில், இலக்குமணனை 'ஸத்யவாதீ' என்றதோடு, லக்ஷ்மணன் தன்னைத்தானே 'ந்யாயவாதீ' என்றதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இனி, உண்மையால் கூறினான் என மூன்றாம்வேற்றுமையாகக் கொண்டு, உண்மையான உறுதிமொழிகளாற் கூறினா னென்றலும் ஒன்று.

இதுமுதல் சஅ - கவிகள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் சூ - ஆங் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (ரு)

சூ. ஏழுமேகடலுலகேழுமேழுமே
சூழுமேழ்மலையவைதொடர்ந்தசூழல்வாய்
வாழுமேழையர்சிறுவலிக்குவாளமர்
தாழுமேயிராகவன்றனிமைதையலீர்.

(இ - ள்.) தையலீர் - பெண்மைக்குணம் நிறைந்துள்ளவரே! கடல் ஏழுமே - ஏழுகடல்களும், உலகு ஏழும் ஏழுமே - பதினான்கு உலகங்களும், சூழும் ஏழ் மலை - (உலகத்திற்) பொருந்திய ஏழு குலபருவதங்களும், அவை-(ஆகிய) அவற்றை, தொடர்ந்த - பற்றிய, சூழல்வாய் - இடங்களில், வாழும் - வசிக்கிற, ஏழையர் - அற்பர்களுடைய, சிறு வலிக்கு - அற்ப பலத்துக்கு, இராகவன் தனிமை - ரகுகுலவீரனை இராம்பிரானது தனித் தன்மை, வாள் அமர் தாழுமே-கொடிய போரிற் குறையுமோ? [குறையாது என்றபடி]; (எ - று.)

அண்டகோளத்தில் கடல்களிலும் மலைகளிலும் மற்றையிடங்களிலும் எங்கும் வாழும் பிராணிகளெல்லாம் அஸஹாயசூரனை இராமனது ஆற்றலுக்கு முன் மிகவும் எளியனவே யாதலால், துணையின்றித் தனியே சென்ற அவன் போரிற் சிறிதும் தாழ்வடையான் என்பதாம். முதலடியில், உம்மைகள் - முற்றுப்பொருளன. ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. தாழுமே என்ற ஏகாரம் - எதிர்மறை. தனிமை - தனித்திருத்தல். திக்கு விசயஞ்செய்து பேர்பெற்ற ரகுவினது குலத்தவ னென்றதும், வெற்றியைக்காட்டுதற்கே. சூழல்வாய், வாய் - ஏழனுருபு. கடல்கள் உலகங்கள் மலைகள் என்பவற்றின் வலிமைக்கும், அவை பொருந்திய அண்டத்தில் வாழ்பவரது வலிமைக்கும் இராகவன்தனிமை அமரில் தாழாது என்னும் பொருள்பட இக்கவிக்கு உரைகூறுவாரு முளர். தையலீர் - தையலார் என்பதன் ஈற்றயல் திரிந்த விளி; இச்சொல், அழகுடையவரே யென்றும் பொருள்படும். (சூ)

எ. பாரெனக்கனலெனப்புனலெனப்பகாப்
பேரெனத்திசையெனமுனியிற்பெருமால்
காரெனக்கரியவக்கமலக்கண்ணனை
யாரெனக்கருதியிவ்விடரின்ஆழ்கின்றீர்.

(இ - ள்.) பார் என - பூமியும், கனல் என - அக்கினியும், புனல் என - சலமும், பகாப் பேர் என-காற்றும், திசை என - (வானம்முதலிய) திக்குக்களும் [ஆகப் பஞ்சமகாபூதங்களும்], முனியின் பேரும் - (இராமன்) கோபித்தவளவில் நிலைகுலையும்; ஆல் - ஆதலால், கார் என கரிய அ கமலக் கண்ணனை யார் என கருதி இ இடரின் ஆழ்கின்றீர் - மேகம்போலக் கரியதிருநிறமுடைய புண்டரீகாக்ஷனை அப்பிரானை யாரென்று நினைத்து இந்தத் துன்பக்கடலில் அழுந்துகின்றீர்? (எ - று.)

முதலிரண்டடியில்வந்த 'என' என்னும் இடைச்சொற்கள்-எண்ணுப் பொருளன. மூன்றாமடியில், என - உவமவுருபு. நான்காமடியில், என - செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சப் பொருளில் வந்தது. 'பகாப் பேர்' என்றது, இடைவிடாமல் சஞ்சரிப்பது என்ற பொருளைத் தந்து, வாயுவுக்கு ஒரு காரணக்குறியாம்; ஸதாகதி, ஸமீரணன், பவநன் என்ற வாயுவின் வடமொழிப் பெயர்கள் இப்பொருள்படுவன வாதலால், 'பகாப்பேர்' என்பது - அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாய் வந்ததொரு பெயரெனக் கொள்க. பகா - பகாமல்; ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம். பெயர் என்ற வினை, பேர் என மருவிற்று. 'பகர்பேர்' என்றுபாடமோதி மற்றுஞ்சொல்லப்படுகிற பேர்; அதாவது-இங்குக்கூறப்படாத காற்று என்பாரும் உளர். ஆல் - விகாரம். ஸர்வசக்தனை திருமாலென்று உணராது ஒருமனிதனென்றுகொண்டு மயங்கலாகாதென்க. 'ஆழ்கின்றீர்' என்ற வினையை நோக்கி, இடர், கடலெனப்பட்டது. முன்னிரண்டடியால், எம்பெருமான் ஸர்வநியாமகன் [எல்லாவற்றையும் அடக்கி யாளுந்தன்மையன்] என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அளவிறந்தஒப்பற்ற ஆற்றலையுடைய ஐம்பெரும்பூதங்களும் நிலைகுலையலாம்படியான பேராற்றலுடையானுக்கும் அப்பஞ்சபூதமயமான உடலையுடையதோர் உயிரால் ஊறுவரக்கடவதொன்றோ? என்றவாறு.

காரியகாரண முறைமைப்படி நிலம் நீர் தீ காற்று வானம் என்பதே முறையாயினும், இங்கே 'கனலெனப் புனலென்' என மாறுபடக்கூறியது, 'நீரிலிருந்து நெருப்புத் தோன்றிற்று' என்று கூறும் பிரமாணசித்தியைக் கொண்டென்க. அதனை, வடமொழி மகாபாரதத்துச் சம்பவபருவத்திலும், பிற இடங்களிலுங் காண்க. [பாதுகாஸஹஸ்ர யென்ற வடநூலில் "பாதுகையே! உனக்குப் பரதாழ்வானால் பட்டாபிஷேகத் திருமஞ்சனம் முதலில் நிகழ்ந்ததையும், அதன்பின் இலங்காபுரி அனுமானால் எரிபட்டதையுங் கண்டபின்பு, 'நீரினின்று நெருப்பு' என முனிவர்கள் கூறியுள்ள மொழியை மெய்யென்று அறியலாயிற்று" என்றதும் உணரத்தக்கது.] இம்முறைமையை 'வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிவிஷயம்' என்பர் ஆன்றோர். (எ)

அ. இடைந்துபோய்நிசிசரற்கிராமனெவ்வம்வந்
தடைந்தபோதழைக்குமேயழைக்குமாமெனின்
மிடைந்தபேரண்டங்கண்மேலகீழன
வுடைந்துபோமயன்முதலுயிருந்தீயுமால்.

(இ - ள்.) இராமன்——, நிசிசரற்கு இடைந்து போய்-ஓர் அரக்கனுக்குத் தான் வலியொடுங்கிப்போய், எவ்வம் வந்து அடைந்தபோது - (தனக்குத்) துன்பம் வந்து சேர்ந்தபொழுது, அழைக்குமே - (பிறரைத் துணை விரும்பிக்) கூப்பிடுவனோ? [மாட்டான் என்றபடி]; அழைக்கும் ஆம் எனின் - அங்ஙனங்கூப்பிட நேருமானால், மிடைந்த பேர் அண்டங்கள் மேலகீழன உடைந்து போம் - நெருங்கிய பெரிய அண்டங்களெல்லாம்

மேல்கீழாய் [தலைகீழாய்] அழிந்துபோம்: அயன் முதல் உயிரும் தீயும் - பிரமன் முதலிய சீவராசிகளும் தீந்துபோம்; (எ - று.) ஆல் - ஈற்றசை.

இராமனுக்கு ஒருகால் துன்பம் நேர்வதானாலும், உலகமனைத்துக்கும் அழிவுநேர்ந்தா லொழிய அதுநேரக்கடவதன்று என்பதாம்; என்றது, அவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்தில தென்பதை வற்புறுத்திக்காட்டியவாறு. இதன் உட்கோள்-சரீரத்தில் ஆத்மாபோல எல்லாப்பொருளினுள்ளும் அந்தராத்மாவாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பரமாத்மாவாய் ஜகத்சரீரகனுயுள்ள அப்பிரானுக்கு அபாயம் நேர்ந்தால், அவனுக்குச் சரீரமாகவுள்ள அண்டகோடிகளுக்கும் சீவகோடிகளுக்கும் அபாயம் நேர்ந்திடு மன்றோ என்பது. இஃது இல்லாமைகாண்டலால், அஃதும் இன்றென்பது அநுமானப்பிரமாணங் கொண்டு அறியற்பாற் றென்க. நிசிசரன் - இரவில் வலிமைகொண்டு சஞ்சரிப்பவன்; இது, அரக்கரியற்கை. இடைந்துபோய் - பின்னிடைந்து; தோற்றுப்போய் எனினும் அமையும். ஏகாரம் - எதிர்மறை. ஆம் - அசை. மேல - பலவின்பாற் பெயர் கீழன-பலவின்பாற் குறிப்பு முற் றெச்சம். படைத்தற்கடவு ளாதல்பற்றி, அயனைத் தலைமையாக எடுத்தார். (அ)

கூ. மாற்றமென்பகர்வதுமண்ணும்வானமும்
போற்றவன்றிரிபுரமெரித்தபுங்கவ
னேற்றிநின்றெய்தவில்லிற்றதெம்பிரா
னாற்றலினமைவதோராற்றலுண்மையோ.

(இ - ள்.) பகர்வது மாற்றம் என் - (மற்றும் அவனது ஆற்றலைக்குறித்து யான்) சொல்லவேண்டிய வார்த்தை யாது உளது? மண்ணும் வானமும் போற்ற - மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் கொண்டாட, வல் திரிபுரம் எரித்த புங்கவன் - வலிய முப்புரத்தை யெரித்த சிவபிரான், ஏற்றி நின்று - நாணேற்றி நின்று, எய்த - அம்பெய்தற்குக் கருவியான, வில் - (அவனது) வில்லானது, எம் பிரான் ஆற்றலின் - நமது தலைவனான இராமனது வல்லமையால், இற்றது - (உமது விவாககாலத்தில்) முறிபட்டதன்றோ? (ஆகவே), அமைவது ஓர் ஆற்றல் உண்மையோ - (அவ்வெம்பிரானது வலிமைபோலப்) பொருந்துவதொரு வலிமை உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

'மாற்றம் என் பகர்வது' - லோகப்பிரசித்தமான அதனைப்பற்றி யாதொன்றுஞ் சொல்லவேண்டுவதில்லை; ஏதேனும் சொல்லின் மிகையாம் என்றபடி. மண், வான் - இடவாகுபெயர்கள். அம் - சாரியை. புங்கவன் - புருஷசிரேஷ்டன்; அல்லது, ரிஷபத்தையுடையவன். 'நின்று' என்பது - அசையுமாம். 'எம் பிரானாற்றலின்' என்றதை, தாப்பிசைப்பொருள்கோளாக,முன்னும் பின்னுங்கூட்டுக. இராமனது வலிமையினும் நிறைந்ததொருவலிமை உள்ளதென்றல் உண்மையாகுமோ? ஆகாதுஎன்றும்ஈற்றடிக்குப் பொருள்கொள்ளலாம்.சிவபிரான் கைக்கொண்டுநாணேற்றிப்புகைவென்ற

வலியபடைக்கலம் இராமன் வலிமைக்கு ஆற்றுமல்முறிந்திட்டதென இராமனது ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டியவாறும். இப்படிப்பட்ட ஆற்றலை நீர் கண்கூடாகக்கண்டுள்ளீராதலால் உமக்குநான் ஒன்றுங்கூறவேண்டுவதில்லையென்பதுபட 'மாற்றமென் பகர்வது' எனமுதலிற் கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம்.

கo. காவலனீண்டுநீர் கருதிற்றெய்துமேன்
மூவகையுலகமுமுடியுமுந்துள
தேவருமுனிவருமுதலசெவ்வியோ
ரேவரும்வீந்துளாரறமுமெஞ்சுமால்.

(இ - ள்.) காவலன் - (உலகமுழுவதையும்) பாதுகாத்தலில் வல்லவனை இராமன், ஈண்டு - இப்பொழுது [அல்லது இவ்விடத்தில்], நீர் கருதிற்று எய்தும் எல் - நீர் எண்ணினதை அடைவனானால், மூ வகை உலகமும் முடியும் - மூன்று லோகங்களும் அழியும்; முந்து உள தேவரும் முனிவரும் முதல செவ்வியோர் எவரும் வீந்துளார் - முதன்மைப்பட்ட தேவர்களும் முனிவர்களும் முதலிய சிறப்புப்பெற்றோர் யாவரும் இறந்தோராவர்; அறமும் எஞ்சும் - தருமமும் அழிந்ததாம்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

மூவகையுலகமும் முடிதல் முதலியவற்றைக் காணாமையால், இராமன் அபாயமடையாமையைத் தெற்றென உணரலா மென்பது கருத்து. ஜகத்ரக்ஷணஸமர்த்தனாயுள்ளவன் ஆத்மரக்ஷணத்திலே அஸமர்த்தனாகா னென்பது தோன்ற 'காவலன்' என்றும், 'கோமகன் இற்றுவீழ்ந்தனன்' என்று பிராட்டியார் கருதிச்சொன்னதைத் தான் தன்வாயால் அநுவதித்துக்கூறவுங் கூசுவான்போன்று 'நீர்கருதிற்று எய்துமேல்' என்றுங் கூறினான். முந்து எனத் தனியே எடுத்து 'முடியும்' என்பது முதலிய முற்றுக்களோடு கூட்டினும் அமையும். முதல - குறிப்புப்பெயரெச்சம். காவலன் ஈண்டும் என எடுத்து, காத்தற்றொழிற்குஉரியனான இராமன் யாதொருதீங்குமின்றி விரைவில் வந்து சேர்வன் என்று பொருள்கூறுவாருமுளர். உலகம் முதலியன உள்ளனவாதல் இராமனொருவன் உளனாதல்பற்றியேயென்பது இக்கவியிற் போதரும். (கo)

கக. பரக்கவென்பகர்வதுபகழிபண்ணவன்
றுரக்கவங்கதுபடத்தொலைந்துசோர்கின்ற
வரக்கனவ்வுரையெடுத்தரற்றினானதற்
கிரக்கமுற்றிரங்கலிரித்திரீண்டென்றான்.

(இ-ள்.) பரக்க பகர்வது என் - விரிவாகச் சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது? பண்ணவன் - பெருமையுடையவனான இராமன், அங்கு - (மாயமானாகியஅரக்கனைத் தொடர்ந்துசென்ற) அவ்விடத்தில், பகழி துரக்க - அம்பை எய்ய, அது பட - அந்தஅம்பு பட்டதனால், தொலைந்து சோர்கின்ற - வலிதொலைந்துஅழிகிற, அரக்கன் - அவ்விராக்கதன், அ உரை எடுத்து அரற்றினான் - (இராமன்வார்த்தைபோன்ற) அவ்வார்த்தையை (த்

தீயசிந்தனையாற்) குரலெடுத்துக் கூவினன்; அதற்கு இரக்கம் உற்று இரங்கலிர் - அதற்காகப் பரிதாபமடைந்து புலம்பாமல், ஈண்டு இருத்திர் - இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது] கவலையற்று இருப்பீர்; என்றான் - என்று (சீதையை நோக்கி இலக்குமணன்) கூறினன்; (எ - று.)

'தொலைந்துசோர்கின்ற' என்பதைச் சோர்ந்து தொலைகின்ற என விகுதி பிரித்துக்கூட்டி யுரைப்பாரும் உளர். (கக)

சீதை இலக்குமணனை மீளவும் பழித்தல்.

கஉ. என்றவனியம்பலுமெடுத்தசீற்றத்தள்
கொன்றனவின்னலள்கொதிக்குமுள்ளத்தள்
நின்றநின்னிலையிதுநெறியிற்றன்றென
வன்றறுகண்ணினள்வயிர்த்துக்கூறுவாள்.

(இ - ள்.) என்று அவன் இயம்பலும்-என்று இலக்குமணன் கூறியவளவிலே,(சீதை),எடுத்த சீற்றத்தள் - அதிகப்பட்ட கோபத்தையுடையவளும், கொன்று அன இன்னலள்-(தன்னைக்) கொன்றாலொத்த துன்பத்தையுடையவளும், கொதிக்கும் உள்ளத்தள்-பதைபதைக்கிறமனத்தையுடையவளும், வல் தறுகண்ணினள் - கொடிய தறுகண்மையையுடையவளுமாய், (அவனை நோக்கி), நின்ற நின் நிலை இது நெறியிற்று அன்று என-(பெருமானைநாடிச் செல்லாமல் கவலையற்று இங்கு) நிற்கிற உனது இந்நிலைமை நீதிமுறைமையுடையதன்று என்று, வயிர்த்து கூறுவாள் - பகைமை பாராட்டிச் சொல்லுபவளாயினாள்; (எ - று.)—அதனை அடுத்தகவியிலுங் காண்க.

கொன்றன இன்னல் - மரணவேதனைபோன்ற வேதனை. நெறி - சன்மார்க்கம். நெறியிற்று - ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று; இன் - சாரியை, று - விகுதி. தறுகண்மை = தாக்ஷிணியம்பாராட்டாத குரூரத்தன்மை. வயிர்த்து - வைர மென்னும் வடசொல்லின் சம்பந்தமாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். (கஉ)

சீதை 'நெருப்பில் விழுந்து இறப்பேன்' என்றல்.

கங. ஒருபகல்பழகினாருயிரையீவரால்
பெருமகனுலைவுறுபெற்றிகேட்டுநீ
வெருவலைநின்றனைவேறென்யானினி
யெரியிடைவீழ்ந்துயிரிறப்பெனீண்டெனா.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஒரு பகல் பழகினார் - ஒருநாள் பழகினவர்களும், உயிரை ஈவர் - (தமது அன்பர்க்குத் துன்பம்நேர்ந்தவிடத்து அதற்காகத் தமது) உயிரையும் இழப்பார்கள்;அங்ஙனம்இருக்க), நீ - (உடன்பிறந்து நெடுநாள் பழகினவனான)நீ, பெருமகன் உலைவுறு பெற்றி கேட்டும் - உனது தமையன் அழிவடைகிற தன்மையைச் செவியுற்றும், வெருவலை நின்றனை-அஞ்சாமல்

நின்றுகொண்டிருக்கிறாய்;வேறு என்-(எனக்கு)வேறுகதியாதுஉளது? இனி-இப்பொழுது, யான்—, எரியிடை ஈண்டு உயிர் இறப்பேன்-நெருப்பில்விழுந்து இங்கு உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன், என - என்றுசொல்லி (எ - று.)—'காட்டெரிதொடர்கின்றாளை'என அடுத்தகவியோடுதொடரும்.

ஆல் - அசை. பெருமகன் - மூத்தவன். வெகுவலை - முன்னிலையொருமையெதிர்மறைத் தெரிநிலைமுற்றெச்சம். ஈண்டு - உன்முன்னிலையில். (கந)

இலக்ஷுமணன் சீதையை வணங்கி விலக்குதல்.

கச. தாமரைவனத்திடைத்தாவுமன்னம்போற்
றாமவெங்காட்டெரிதொடர்கின்றாடனைச்
சேமவிற்குமரனும்விலக்கிச்சீறடிப்
பூமுகநெடுநிலம்புல்லிச்சொல்லுமால்.

(இ - ள்.) தாமரை வனத்திடை தாவும் அன்னம்போல் - செந்தாமரை மலர்க்காட்டில் தாவிச்செல்லுகிற அன்னப்பறவைபோல, தூமம் வெம் காடு எரி தொடர்கின்றாள் தனை - புகையோடுகூடிய வெவ்விய காட்டுத்தீயில் பாய்த்தொடங்குகிற சீதையை, சேமம் வில் குமரனும் - பாதுகாவற்குஉரிய வில்லையேந்திய இளமகனான இலக்குமணனும், விலக்கி - தடுத்து, சிறு அடி பூ முகம் நெடு நிலம் புல்லி - (அவளுடைய) சிறிய திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களுக்கு நேராகப் பெரியபூமியில் விழுந்து [சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து], சொல்லும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)—அச்சொல்லை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

ஆல் - அசை. தன் - சாரியை. சிவந்த காட்டுத்தீக்கு உவமை யாதலால், தாமரை, செந்தாமரைமலரெனக் கொள்ளப்பட்டது. உபமேயத்தில் தூமம் கூறியதற்கு ஏற்ப, உபமானத்தில், கரியவண்டுகள்பறத்தல் கொள்க. சேமம் - க்ஷேமம். சீறடி என்பதில், சிறுமை யென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. "நுத லடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகி" என்றபடி மகளிர்க்குக் கால்சிறுத்திருத்தல் உத்தமவிலக்கண மாதலால், சீறடி என்றார். 'சீரடி'என்றபாடத்துக்கு - சீர்பாத மென்க. (கச)

இலக்ஷுமணன் செல்லவுடன்பட்டுக் கூறுந் தணிவுரை.

கரு. துஞ்சுவதென்னைநீர்சொற்றசொல்லையா
னஞ்சுவென்மறுக்கிலெனவலந்தீர்ந்தினி
யிஞ்சிருமடியனேனேகுகின்றனென்
வெஞ்சினவிதியினைவெல்லவல்லமோ.

(இ - ள்.) துஞ்சுவது என்னை - (நீர்) இறக்கவேண்டுவது என்ன? நீர் சொற்ற சொல்லை யான் அஞ்சுவென் - நீர்சொன்னவார்த்தைக்கு நான் அஞ்சுகிறேன்; மறுக்கிலென்-(உமது கட்டளையை) மறுக்கமாட்டேன்; அவலம் தீர்ந்து இனி இஞ்சு இரும்-துன்பமொழிந்து இப்பொழுது இவ்விடத்

தில் இருப்பீர்; அடியனேன் ஏகுகின்றனென் - அடியேன் செல்லுகிறேன்; வெம்சினம் விதியினை வெல்ல வல்லமோ-கடுங்கோபமுள்ள ஊழ்வினையை வெல்ல வல்லமையுடையோமோ (நாம்?) [அல்லோம் என்றபடி]; (எ - று.)

துஞ்சுவது - மங்கலவழக்கு. "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்ச மிலவே பொருள்வயினான" என்பது இலக்கணமாதலால், 'சொல்லை அஞ்சுவேன்'என இரண்டனுருபு வந்தது. இங்குஎன்பது, இஞ்சு எனத் திரிந்தது; எதுகைநோக்கிய தோர் போலிவழக்கு. அடியனேன் என்பதில் அன்-சாரியை. "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான் முந் துறும்'' என்றபடி எவ்வாற்றானும் விலக்கவொண்ணாத வலிய வினைப்பயன் வருவது வருக என்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. 'வெஞ்சினம்' என்ற அடைமொழியால், விதியென்றது - இங்கே தீவினைப்பயனை உணர்த்தும். அஞ்சுவென் என எதிர்காலத்தாற் கூறியதனால், நினைக்குந்தோறும் உமதுமொழி அச்சத்தைத்தருவது என்றவாறு. (கரு)

இலக்குமணன் விடைபெறுதல்.

கசு. போகின்றேனடியனேன்பொருந்திவந்துகே
டாகின்றதரசன்றனாணைநீர்மறுத்
தேகென்றிரிருக்கின்றிர் தமியிரென்றுபின்
வேகின்றசிந்தையான்விடைகொண்டேகினான்.

(இ - ள்.) அடியனேன் போகின்றேன் - அடியேன் இதோ செல்லுகிறேன்; பொருந்தி வந்து கேடு ஆகின்றது-இசைந்து வந்து கெடுதி உண்டாகப்போகிறது; நீர் அரசன்தன் ஆணை மறுத்து ஏகு என்றீர் - நமது பெருமானது கட்டளையைக் கடந்து போவென்று நீர் (என்னைச்) சொல்லுகிறீர்; தமியிர் இருக்கின்றிர்-தனியே இருக்கிறீர், என்று-என்றுசொல்லி, பின் - பின்பு, வேகின்ற சிந்தையான் - தபிக்கிற மனமுடையவனாய்,விடை கொண்டு ஏகினான் - (இலக்குமணன்) விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றான்: (எ - று.)

விரைவுந் துணிவும் பற்றி, 'ஆகின்றது' என நிகழ்காலத்தாற் கூறினான். அரசன்தன் ஆணை மறுத்து நீர் ஏகு என்றிர் - நுமக்குப் பாதுகாவலாக இராமனால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள என்னை அப்பாதுகாவலொழிந்து விலகிச்செல்லும்படி நியமிக்கிறீர். இலக்குமணன் உண்மையுணருந்தன்மையனாதலால், 'பொருந்திவந்து கேடுஆகின்றது' என்று வேகின்ற சிந்தையனானான்; அன்றியும்,இதற்கு, சீதைசொன்ன சொல்லும் ஓர்காரணம்.

அப்பொழுது இலக்குமணன் அடைந்த சிந்தை.

கஎ. இருப்பனேலெரியிடையிறப்பராலிவர்
பொருப்பனையானிடைப்போவெனேயெனி
னருப்பமில்கேடுவந்தடையுமாருயிர்
விருப்பனேற்கென்செயலென்றுவிம்மினான்.

(இ - ள்.) இருப்பனேல்-(நான் செல்லாமல் இங்கே) இருப்பேனுனால், இவர் எரியிடை இறப்பர் - இவர் நெருப்பில் விழுந்து இறப்பார்; பொருப்பு அனையானிடைபோவெனேஎனின்-மலைபோன்ற இராமனிடஞ்செல்வேனே யானால், அருப்பம் இல் கேடு வந்து அடையும் - பாதுகாவலில்லாத தீங்கு வந்துநேரும்; ஆர் உயிர் விருப்பனேற்கு என்செயல் - அரியஉயிரினிடத்து விருப்பத்தையுடைய எனக்குச் செய்யலாவது யாது? என்று விம்மினன் - என்றுஎண்ணி ஏங்கினன்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

இங்ஙனம் இருதலைக்கொள்ளியிடைப்பட்ட எறும்புபோல இருபுறத் துள் ஒன்றிலுந் துணிந்துசெல்லமாட்டாமல் துயருறுதலினும் உயிர்துறத் தல் நன்றாயினும் அங்ஙனம் உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளாதிருக்கிறேன் அத னிடத்து ஆசையாலெனத் தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கூறுவான் 'ஆருயிர் விருப்பனேன்' என்றான். அருப்பம் இல் கேடு - தடையில்லாத கெடுதி; அருப்பம்-அரண். இனி, எளியகேடென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அருப் பம்-அருமை. அருப்பம்-என்பதை அல்பம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகக் கொண்டு அருப்பம் இல் கேடு-அற்பமல்லாத பெருங்கேடுஎன்றலும் ஒன்று. சலியாமை பெருமை முதலியனபற்றி, இராமனுக்கு மலை உவமம். (கஎ)

இலக்குமணன் ஒருவாறு துணிதல்.

கஅ. அறந்தனாலழிவிலதாகினாக்கலா
மிறந்துபாடிவர்க்குறுமிதனினிவ்வழி
துறந்துபோமிதனையே துணிவென்றொல்வினைப்
பிறந்துபோந்திதுபடும்பேதையேனென.

இதுவும், வருங்கவியும் - குளகம்

(இ - ள்.) அறந்தனால் அழிவு இலது ஆகின் ஆக்கலாம் - தருமத்தி னால் இயலுமானால் தீங்கு நேராதபடி செய்யலாம்; தொல் வினை பிறந்து போந்து இது படும் பேதையேன் - பழைய வினையின் பயனால் சன்மமெடு த்து இங்குவந்து இந்த அவஸ்தையைப்படுகிற அறிவிலியான நான், இவ ர்க்கு இறந்துபாடு உறும் இதனின் - இவர்க்கு இறந்துபடுத லுண்டாதற் குக் காரணமாகிற இதனினும் [இங்கு நிற்றலினும்], இ வழி துறந்துபோம் இதனையே துணிவென் - இந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கிச்செல்லும் இச்செய லையே செய்யத்துணிவேன், என - என்றுகருதி, (எ - று.)—'என்று அறிவி த்து ஏகினன்' என வருங்கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

கருமம் காப்பிற் காக்கஎன்பது, முதலடியின் பொருள். இறந்துபாடு- முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். இந்தச் சங்கடத்தினின்று மீளுதற்கு யாதோரறிவுந் தோன்றாமையால்'பேதையேன்'என்று தன்னைவெறுத்தான்.

'சடாயு பாதுகாக்கும்' என்றுசொல்லி இலக்குமணன் செல்லல்.

கக. போவதுபுரிவல்யான்புகுந்ததுண்டெனிற்
காவல்செயெருவையின்றலைவன்கண்ணுறு

மாவதுகாக்குமென்றறிவித்தவ்வழித்
தேவர்செய்தவத்தினுற்செம்மலேகினுன்.

(இ - ள்.) யான் போவது புரிவல் - நான் செல்லுவேன்; புகுந்தது உண்டு எனின் - ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்தது உண்டானுல், காவல் செய் எருவையின் தலைவன் கண்ணுறும் ஆவது காக்கும் - (நமக்குக்) காவலைச்செய்கின்ற கழுகரசனுன சடாயு பார்த்துத் தன்னுலியன்றவளவு பாதுகாப்பன், என்று அறிவித்து - என்று (சீதையை நோக்கிச்) சொல்லி, செம்மல் - பெருமையிற் சிறந்தவனுன இலக்குமணன், தேவர் செய் தவத்தினுல் - தேவர்கள் செய்த தவத்தினுலே, அ வழி ஏகினுன் - (இராமன் மானைத்தொடர்ந்துசென்ற) அந்த வழியாகச் சென்றிட்டான்; (எ - று.)

விடைகொண்டுஏகிய இலக்குமணன் கவன்றுகொண்டே சிறிதுதூரஞ் சென்று திரும்பிப்பார்த்து, சடாயுகாப்பனென்பதைச் சீதைக்குத் தெரிவித்துச்சென்றன னென்க. கீழ்ச் சடாயுகாண்படலத்தில் "நீவிருநன்னுதல் தானு மிக்காட்டில் வைகுதிர் காக்குவென் யான்" என்று கூறிய சடாயு இவர்களைப் பஞ்சவடியாச்சிரமங் கொண்டு சேர்த்து அருகில் நின்று இவர்க்குப் பாதுகாவல்செய்து வருகையால், 'காவல்செய் எருவையின்தலைவன் கண்ணுறும் ஆவது காக்கும்' என்முன்; இதனை அப்படலத்தின் இறுதியில் "வார்ப்பொற்கொங்கை மருகியை மக்களை, யேற்பச் சிந்தனையிட் டவ்வரக் கர்தஞ், சீர்ப்பைச் சிக்கறத்தேறினன் சேக்கையிற், பார்ப்பைப் பார்க்கும் பறவையிற் பார்க்கின்முன்" என்றதனுலும் அறிக. இலக்குமணன் சீதையைத் தனியே இருத்திச்செல்லுதல், அச்சமயம்நோக்கி இராவணன்வந்து அவளைக் கவர்ந்துசென்று அதுகாரணமாக இராமபாணத்தால் வேருேடு அழியத் தேவர்கள் துன்பம் நீங்கி இன்பமுறுதற்குக் காரண மாகுதலால், 'தேவர்செய் தவத்தினுற் செம்மலேகினுன்' என்ருர். போவதுபுரிதல் - போதலைச்செய்தல். கண்ணுறும் - முற்றெச்சம். (கக)

உடனே இராவணன் சந்நியாசிவேடங்கொண்டு சீதையிடத்து வந்ததை இதுமுதல் நான்குகவிகளிற் கூறுகிறர்.

உ0. இளையவனேகலுமிறவுபார்க்கின்ற
வளையெயிற்றிராவணன்வஞ்சமுற்றுவான்
முளைவரித்தண்டொருமூன்றுமுப்பகைத்
தளையரிதவத்தவர்வடிவுந்தாங்கினுன்.

(இ - ள்.) இளையவன் ஏகலும் - இலக்குமணன் சென்றவளவிலே,— இறவு பார்க்கின்ற வளை எயிறு இராவணன் - அவன் நீங்கிச்செல்லுதலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற வளைந்த கோரதந்தங்களையுடைய இராவணன், வஞ்சம் முற்றுவான் - தான்செய்யக்கருதிவந்த வஞ்சனையைச் செய்துமுடிக்கும் பொருட்டு,—வரி முளை தண்டு ஒரு மூன்றும் - கட்டமைந்த மூங்கில்தண்டு ஒரு மூன்றையும் [திரிதண்டத்தையும்], முப் பகை தளை

அரி தவத்தவர் வடிவும் - (காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும்) மூன்று உட்பகையாகிய பந்தத்தை யறுத்த தவத்தையுடைய முனிவர்களது வடிவத்தையும் [சந்நியாசிவேஷத்தையும்], தாங்கினன் - தரித்தவனாய், (எ - று.)— 'சூழல்வாய் நணுகினன்' எனமேல் உஉ ஆம் கவியோடு முடியும்; ஆகவே, அஃதளவும் ஒருதொடராம்.

இறவு - இறுதல்; இறு என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர்; அ - சாரியை, வு - விகுதி. முற்றுவான் - எச்சம். வஞ்சம்உற்று என எடுத்து, மாயைபொருந்தியெனப் பொருள்கொண்டு, வான் என்பதைத் தண்டோடுகூட்டி, சிறந்த எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். "நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே, ஆயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய", "உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலு, நெறிப்படச் சுவலசைஇ" என்றவற்றால், சந்நியாசிகளுக்குத் திரிதண்டம் உரியதாதல் உணர்க. துறவிகள் முக்கோல்பிடித்தல் முப்பகையையும் வென்றமைக்கு ஓர்அறிகுறியாகுமென்பதுபட 'முளைவரித்தண்டொரு மூன்று முப்பகைத்தளையரி தவத்தவர் வடிவும்' என ஒருங்கு நிறுத்திக்கூறினர். முப்பகை - மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை யென்னும் ஈஷணாத்திரயங்களுமாம். 'தவத்தவர்வடிவுந் தாங்கினன்' என்றதனால், காஷாய வஸ்திரந்தரித்தல், கையிற் கமண்டலமேந்துதல் முதலியன பெறப்படும். (உ0)

உக. ஊணிலனாமெனவுலர்ந்தமேனியன்
சேணெறிவந்ததோர்வருத்தச்செய்கையன்
பாணியினடத்திடைப்படிக்கின்றானென
வீணையினிசைபடவேதம்பாடுவான்.

(இ - ள்.) ஊண் இலன் ஆம் என உலர்ந்த மேனியன் - உணவொழிந்தவன்போல வற்றிய உடம்பையுடையவனும், சேண் நெறி வந்தது ஓர் வருத்தம் செய்கையன் - நெடுந்தூரம் வழிநடந்து வந்ததனாலாகியதுபோன்றதொருமிக்க வருத்தத்தின் தோற்றத்தை யுடையவனும், நடத்திடை பாணியின் படிக்கின்றான் என - நடனம் நிகழுமிடத்தில் தாளத்தோடு (இசைப்பாட்டைப்) பொருத்திப் பாடுபவன்போல, வீணையின் இசை பட வேதம் பாடுவான் - வீணாகானம்போன்ற இனியஇசை யெழும்படி சாமகானஞ்செய்பவனுமாய்; (எ - று.)

கூத்தாடுகையில் தாளவடைவோடு இன்னிசை பாடுதல், இவன் அடைவுபட வேதம்பாடுதற்கு உவமை. பாணி யென்னுங் கையின்பெயர்- இலக்கணையாய், அதுகொண்டு ஒத்தறுத்துஇடப்படும் தாளத்தின்மேல்நின்றது; இது கருவியாகுபெயர். இவன் குதித்து நடந்து வருதலை அடுத்தகவியிற் கூறுகின்றாராதலால், அதற்கு ஏற்ப, உவமையில் 'நடத்திடை' என்றார். கானத்திற்குச் சிறந்தது சாமமாதலால், இங்கு வேதம் - சாமமெனக் கொள்ளப்பட்டது. "சாமகீத மற்றுமொன்று சாமி நன்கு பாடினான்" எனக்

சிந்தாமணியில் வருவதும்உணர்க. வீணையின் இசைபட என்பதற்கு-வீணை யிசையும் ஒப்பாகாது கீழ்ப்படும்படியென்று பொருள் கொள்ளலும் ஒன்று. பாணியின் என்பதற்கு - பாட்டினை யென்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (உக)

உஉ. பூப்பொதியவிழ்ந்தனநடையன்பூதலந்
தீப்பொதிந்தாமெனமிதிக்குஞ்செய்கையன்
காப்பருநடுக்குறுங்காலன்கையினன்
மூப்பெனும்பருவமுமுனியமுற்றினன்.

(இ - ள்.) பூ பொதி அவிழ்ந்து அன நடையன்-மலரின் இதழ் மெல்ல மெல்ல விரிந்தாற்போன்ற மெத்தென்ற நடையை யுடையவனும்,-பூ தலம் தீ பொதிந்து ஆம் என மிதிக்கும் செய்கையன் - பூமியில் நெருப்புச் சிதறி யிருந்தால் அவ்விடத்துச் செல்லுதல்போல நன்குபதியாதபடி கால்வைக் குஞ் செய்கையையுடையவனும், காப்பு அரு நடுக்கு உறும்-தடுக்க வொண் ணாத நடுக்கம் மிக்க, காலன் - கால்களையுடையவனும், கையினன் -(அப்ப டிப்பட்ட) கைகளையுடையவனும், மூப்பு எனும் பருவமும் முனிய முற்றி னன் - முதுமை யென்னும் பருவந்தானும் வெறுக்கும்படி மிக முதிர்ந்த வனுமாய்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடியிற் கூறிய குறுநடையும், குந்திமிதித்துச் செல்லுத லும் - அந்தணர்க்கு உரிய இயல்பு; தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வுரை யில், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'தன்மையென்பது - சாதித்தன்மை; அவையாவன-பார்ப்பாராயின் குந்திமிதித்துக் குறுநடை கொண்டு வந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தோடும் அடுத்த மார்போடும் நட ந்து சேறலும், இடையராயின் கோற்கையும் கொடுமடியுடையும் விளித்த வீளையும் வெண்பல்லுமாகித்தோன்றலும் என்று இன்னோரன்ன வழக்கு நோக்கிக்கொள்க' என உரைத்ததுங் காண்க. இங்ஙனம் மிதித்துத் தாவி மெல்லென நடத்தற்குக் காரணம், தரையில் ஊறும் எறும்பு முதலிய சிற் றுயிர்கள் காலிடைப்பட்டு இறக்கலாகாதென்ற கருத்தும், வழியில் ஏதே னும் அசுத்தம் இருப்பின் அது காலிற் படலாகாதென்ற நோக்கமுமென்க. இனி, 'பூப்பொதி யவிழ்ந்தன நடை' என்பதற்கு மலர்களின் தொகுதி சிந் தினாற்போல ஒன்றற் கொன்று அணுகப் பலஅடியிட்டு நடக்கும் நடை யென்றலும் ஒன்று. பொதிந்து என்பதைப் பொதிந்தது என்பதன் விகார மாகவுங் கொள்ளலாம். பின்னிரண்டடியிற் கூறப்பட்டது,மூப்புத்தன்மை. 'காப்பருநடுக்குறும்'—என்ற அடைமொழியைக் கைக்குங் கூட்டுக. தனது முற்றிய மூப்பைக் காண்பவர் தன்னைவெறுக்க என்பதே யன்றி அம்மூப் புத்தானும் தன்னை வெறுக்க என்னும் பொருளைத் தருதலால், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம். இங்ஙனங் கூறிய கற்பனை, மிக்கமுதுமையைக் காட்டும். 'பூப்பொதி யவிழ்ந்தன குடையன்' என்ற பாடத்துக்கு - தாம ரைமலர் கட்டவிழ்ந்தாற் போன்ற குடையை யுடையவனென்க; குடை யும்ஒருசார் துறவிகட்கு உரியது; "எறித்தருகதிர் தாங்கி யேந்திய குடை

நீழ, லுறித்தாழ்ந்த கரகமு மூன்ரசான்ற முக்கோலும்" என்ற கலித்தொ கையையுங் காண்க: ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும், 'சத்ரீ' என் இராவணசந்நியா சிக்குக் குடையுடைமை கூறியுள்ளார். (உஉ)

உங. தாமரைக்கண்ணொடேர் தவத்தின்மாலைய
னாமையினிருக்கையன்வளைந்தவாக்கைய
னாமநூன்மார்பினனணுகினனரோ
தூமனத்தருந்ததியிருந்தசூழல்வாய்.

(இ - ள்.) தாமரைக் கண்ணொடு - தாமரைமணிகளால் (ஆகிய), ஏர் தவத்தின் மாலையன் - அழகிய தவத்துக்கு உரிய மாலையைத்தரித்தவனும், ஆமையின் இருக்கையன்-யாமைமணையை யுடன்கொண்டுள்ளவனும், வளைந்த ஆக்கையன் - கூனிவளைந்த உடம்பையுடையவனும், நாமம் நூல் மார் பினன் - பெருமைபொருந்திய முப்புரிநூலைத் தரித்த மார்பையுடையவனு மாய், தூ மனத்து அருந்ததி இருந்த சூழல்வாய் - பரிசுத்தமான மனத்தை யுடைய அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடையளான சீதாதேவி இருந்த பர்ண சாலையினிடத்து, நணுகினன் - சமீபித்தான்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

'நளிநாக்ஷம்'என்ற வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாக'தாமரைக்கண்' என்றார்; (நளிநம்-தாமரை, அக்ஷம்-கண், மணி.) தாமரைக் கண்ணொடு என்பதில், 'ஒடு'உருபு - கருவிப்பொருளது; ("ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்" என்றவிடத்துப் போல.) தவத்தின்மாலை - ஜபமாலையுமாம். இனி முதலடிக்கு - தாமரைமணிமாலையோடு மற்றும் உயர்ந்த தவத்துக்கு உரிய துளசிமணிமாலை முதலியவற்றையும் உடையவனென்று உரைகொள்ளுத லும் ஒன்று. இனி, இதற்கு - தாமரைமலர்போன்ற கண்களோடு அழகிய தவவொழுங்கையுடையா னென்று உரைத்தல் ஒருவாற்றானுஞ் சிறவாது. "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, ஆயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என் றதனால், மணையும் முந்நூலும் கூறப்பட்டன. அச்சூத்திரவுரையில் நச்சி னார்க்கினியர் 'யாமைமணை' எனவுரைத்தது இங்கு உணரத்தக்கது; அது, ஆமையின் வடிவமமையச்செய்யப்பட்ட பீடம்; வடமொழியில், கூர்மாஸந மெனப்படும். இது-வைதிக ஆசனங்களுள் ஒன்று. இனி, 'ஆமையினிருக் கையன்' என்பதற்கு - ஆமை தனது தலையையும் கால்களையும் வேண்டுழி அடக்கிக்கொள்ளுதல் போலத் தனது பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைக ளையும் அடக்கிக்கொண்டவனென்று உரைப்பினும்பொருந்தும். "ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்கல்" என்ற குறளின் கருத்துப்பற்றி ஆமை தனது தலையொன்றுங் கால்நான்குமாகிய ஐந்து உறுப்புக்களையும் இடர்புகுதாமல் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போல, ஐம்பொறிகளையும் பாவம்புகுதாமல் அடக் கிய தோற்றத்தைக் காட்டியவ னென்றலும் ஒன்று. அணுகினன் என்று பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. அருந்ததி - வசிஷ்ட டர்மனைவி. இப்பெயர்-இங்கு உவமையாகுபெயராய், சீதையைக் குறித்தது

இருபதாங்கவியில் திரிதண்டமும், இக்கவியில் தாமரைமணிமாலையும் உபவீதமும் கூறியதனால், இவற்றையுடைய வைஷ்ணவசந்நியாசிவேஷத்தைக்கொண்டு வந்தன னென்பது விளங்கும். வால்மீகிராமாயணத்தில் குடுமியுடைமையையுங் கூறியுள்ளார். தருமத்தையே பிரதானமாகவுடைய ஜநகராது குலத்து மகளான சீதைக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்கும்பொருட்டு அவள்மதிக்கத்தக்கவிதமான சந்யாசி வேஷத்தையே கொண்டன னென்பர் ஆன்றோர். அங்கிராவென்னும்முனிவர் கூறின யதிலக்ஷணம் இத்தன்மைத்தே. வடமொழி மகாபாரதத்திலும் இங்ஙனமே கூறப்பட்டுள்ளது. "முக்கோலுங் கமண்டலமுஞ் செங்கற்றூசு முந்நூலுஞ் சிகையுமாய் முதிர்ந்து தோன்று, மக்கோல மனைவருங் கைதொழுது நோக்கி" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதமுங் காண்க. (உரு)

இராவணன் பர்ணசாலைவாயிலில்வந்து 'இதில் உள்ளார் யார்?' என்றல்.

உச. தோமறுசாலையின்வாயிறுன்னி
னுமுதற்குழறிடநடுங்குசொல்லினன்
யாவிரிவ்விருக்கையுளிருந் துளீரென்றான்
றேவருமருள்கொளத்தெரிந்தமேனியான்.

(இ - ள்.) தேவரும் மருள் கொள தெரிந்த மேனியான் - (தன்னைக் காண்கிற) தேவர்களும் மயங்கும்படி விளங்குகிற (சந்யாசி) வடிவத்தைக் கொண்டவனான இராவணன், தோம் அறு சாலையின் வாயில் துன்னினன் - குற்றமற்ற அப்பர்ணசாலையின் வாயிலிற் சேர்ந்தவனாய், நா முதல் குழறிட நடுங்கு சொல்லினன் - நாக்குஅடியோடுகுளறுதலாலே தடுமாறுகிற சொற்களினால், இ இருக்கையுள் இருந்துளீர் யாவிர் என்றான் - இந்தப்பர்ணசாலைக்குள் இருக்கிறவர்யார்? என்று வினவினான்; (எ - று.)

அத்தழைக்குடிசையின்வாயிலில் வந்து நின்று, யார் இதனுள்ளே இருக்கிறவர்? என்றுகேட்டன னென்பதாம். தோம்-தோஷமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். நாமுதல் என்பதை முதல்நா வென மொழிமாற்றி, அடிநாவெனினும் அமையும். நாக்குழறச் சொல்தடுமாறுதற்குக் காரணம், முற்றிய மூப்பு. யாவிர்-முன்னிலைப்பன்மை வினாவினைக்குறிப்புமுற்று; 'யாவர்' என்ற பாடத்துக்கு - முன்னிலையோடு படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதியென்க. 'திரிந்தமேனியான்' என்று பாடமாயின், (மாயையால்)மாறுபட்ட உருவத்தை யுடையானெனப் பொருள்படும். (உச)

அச்சொற்கேட்டுச் சீதை இராவணமுனியை எதிர்கொள்ளுதல்.

உரு. தோகையுமிவ்வழித்தோமில்சிந்தனை
சேகறுநோன்பினரென் னுஞ்சிந்தையாள்
பாகியல்கிளவியாள்பவளக்கொம்பர்போன்
றேகுமினீண்டெனவெதிர்வந்தெய்தினாள்,

(இ - ள்.) தோகையும்-(சாயலிலும் நடையிலும்) மயில்போன்ற சீதையும்,—இ வழி - இவ்விடத்துவந்த, தோம் இல் சிந்தனை சேகு அறு நோன்பினர் - குற்றமற்ற மனத்தையும் குற்றமற்ற தவவிரதத்தையுமுடைய முனிவர் இவர், என்னும் - என்று எண்ணிய, சிந்தையாள் - மனத்தையுடையவளாய், பாகு இயல் கிளவியாள் - கருப்பஞ்சாற்றுப்பாகுபோன்ற (இனிய) சொற்களை யுடையவளாய் [இன்சொற்களால்], ஈண்டு ஏகுமின் என - (வந்தமுனிவனை நோக்கி) 'இங்குவாரும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பவளம் கொம்பர் போன்று எதிர் வந்து எய்தினாள் - பவழக்கொடி போன்று அவனெதிரில் வந்து சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

தோகை - இருமடியாகுபெயர். 'சேகுறுநோன்பினர்' என்று பாடமாயின், வயிரத்தன்மை பூண்ட [மிக்க உறுதியைக் கொண்ட] விரதானுட்டான முடையவ ரென்க. நோன்பினர், ஏகுமின் - உயர்வுப்பன்மை. இயல்- உவமவுருபு. கொம்பர் - இறுதிப்போலி. ஈண்டு ஏகும் மின் என்று எடுத்து (வானத்தினின்று) இங்குவந்ததொரு மின்னல்போல என்று உரைப்பாருமுளர். (உ௫)

அப்பொழுது இராவணன் சீதையைப் பார்த்தல்.

உசு. வெற்பிடைமதமெனவியர்க்குமேனிய
னற்பினற்றிரைபுரளாசைவேலையன்
பொற்பினுக்கணியினைப்புகழின்சேக்கையைக்
கற்பினுக்கரசியைக்கண்ணினோக்கினான்.

(இ - ள்.) வெற்பிடை மதம் என வியர்க்கும் மேனியன்-யானையினிடத்து மதசலம் பெருகுவதுபோல வேர்வையொழுகும் உடம்பையுடையவனும், அற்பின் நல் திரை புரள் ஆசை வேலையன் - அன்பாகிய பெரிய அலைகள் புரளப்பெற்ற ஆசையாகிய கடலில் அமிழ்ந்தவனுமாய், (இராவணன்), பொற்பினுக்கு அணியினை - அழகுக்குஅழகாயுள்ளவளும், புகழின் சேக்கையை-கீர்த்திக்குத் தங்குமிடமாயுள்ளவளும், கற்பினுக்கு அரசியை-பதிவிரதாதருமத்துக்குத் தலைவியாயுள்ளவளுமான சீதையை, கண்ணின் நோக்கினான் - தனது கண்களாற் பார்த்தான்; (எ - று.)

கண்ணின்நோக்கினான் - பிரதியக்ஷமாய் எதிரிற் கண்டனனென்றபடி. முன்பு அப்பிரதியக்ஷமாகக் கருத்தினால் நோக்கியதனினும், உருவெளித்தோற்றத்திலுங் கனவிலுங்கண்ட பொய்க்காட்சியினும் வேறுபாடு விளங்க, 'கண்ணினோக்கினான்'என்றன ரென்க. இனி, கண்கள்படைத்தபயன் பெறுமாறு பிராட்டியைத் தரிசித்தனனென்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம். வெற்பு - மலை; இங்கு யானைக்கு உவமவாகுபெயர். அன்பு என்பது - அற்பு என மென்றொடர்வன்றொடராயிற்று. "நன்று பெரிதாகும்"என்ற தொல்காப்பியத்தை நோக்கி, 'நற்றிரை' என்பதற்கு - பெரிய அலை யென்று உரைக்கப்பட்டது. ஆசைக்கு அன்பு அங்கமாதலால், அவற்றை முறையே கடலும் அலையுமாக உருவகப்படுத்தினர். முன்னிரண்டடி-அவனது காம

தாபத்தைக் காட்டும். 'பொற்பினுக்கணியினை' என்றது முதலிய மூன்றும்-ஒரு பொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள். இவளழகுக்கு மேம்பட்டதோரழகு இல்லையாதலின் 'பொற்பினுக்குஅணி' என்றார். தனது கற்பை எப்பொழுதும் சிறிதும் அழியாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டு அதனால் தான் பிறந்தகுலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் புகழைத் தருந் தன்மையளென்பது, 'புகழின்சேக்கையை', 'கற்பினுக்கரசியை' என்ற தொடர்களால் விளங்கும். (உசு)

சீதையைக் கண்டவளவிலே இராவணன் வேட்கைநோய் விஞ்சிப்படும் அவத்தையை இதுமுதல் ஆறு கவிகளிற் பலவாற்றற் கூறுகிறர்.

உஎ. தூங்கலினுருவினைச்சொல்லினும்பரு
மோங்கியவழகினளுருவங்காண்டலு
மேங்கினன்மனநிலையாதென்றுன்னுவாம்
வீங்கினமெலிந்தனவீரத்தோள்களே.

(இ - ள்.) தூங்கலின் - (மாயமான்கூக்குரலைக் கேட்ட விசனத்தால்) வாடுதலையுடைய, உருவினை - வடிவத்தின் தன்மையை, சொல்லின்-சொல்லுமிடத்து, உம்பரும் ஓங்கிய அழகினள் - தேவலோகத்து மாதர்களிலுஞ் சிறந்த அழகுடையவளான சீதையினது, உருவம் - வடிவத்தை, காண்டலும் - பார்த்தவுடனே, எங்கினன்-ஏக்கமுற்ற இராவணனது, மனம் நிலை- மனத்தின் நிலைமையை, யாது என்று உன்னுவாம் - எத்தன்மைத்தென்று எண்ணுவோம்? வீரம் தோள்கள் - (அவனது) வலிய புயங்கள், வீங்கின - (அவளைக்கண்டதனலாகிய ஆனந்தத்தால் முதலிற்) பூரித்தன; மெலிந்தன - (அவளைப்பெறுமையாலாகிய வருத்தத்தால் உடனே) இளைப்புற்றன; (எ - று.)

இப்படி மிக்க காதற்களிப்பையும் விரகவேதனையையும் ஒருங்கேகொண்ட அவன்மனத்தினது சஞ்சலத்தன்மை எண்ணுதற்கும் அரியதென்பது இதன் தாற்பரியம். விசனமடைந்திருக்குஞ் சமயத்தில் சீதை தேவமாதரினும் மேம்பட்ட அழகுடையவளாயிருந்தா ளென்றும், அப்பொழுதே அவள்வடிவத்தைக் கண்டவளவிலே இராவணன் ஏக்கமுற்றானென்றுங் கூறியதனல், விசனமுறுத காலத்தும் மகிழ்ச்சியுறுங்காலத்தும் உள்ள சீதையின் வடிவழகுச்சிறப்பு ஒப்புயர்வற்றதென்பது தானே விளங்கும். மேல் முப்பத்திரண்டாஞ் செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. 'தூங்கலிலுரு' என்று பாடமோதி, (அழகிற் சிறிதும்) சோர்வில்லாத மேனி யென்று உரைப்பாருமுளர். உம்பர் - இடவாகுபெயர்; அதனிறுதியில் ஐந்தனுருபு தொக்கது. (உஎ)

உஅ. புனமயிற்சாயலினெழிலிற்பூநறைச்
சுனைமடுத்துண்டிசைமுரலுந்தும்பியி

னினமெனக்களித்துள்தென்பதென்னவன்
மனமெனக்களித்சதுகண்ணின்மாலேயே.

(இ - ள்.) (அவன்) கண்ணின் மாலே - (சீதையைக்கண்ட) அவ்விராவணனது கண்களின் வரிசை,—புனம் மயில் சாயலின் எழிலின்-வனத்தில் தன்னிச்சைப்படியுள்ள மயிலினது சாயல் போன்ற சாயலேயுடைய அவளது அழகினால், பூ நறை சுனே மடுத்து உண்டு இசை முரலும் தும்பியின் இனம் என களித்து உளது - மலர்களிலுள்ள தேனின் ஊற்றினிடத்து இறங்கி அதனே நிரம்பப்பருகி இசைபாடுகிற வண்டின்கூட்டம் போலக் களிப்படைந்தது, என்பது என் - என்று சொல்வது என்ன சிறப்பு? அவன் மனம் என களித்தது - அவனதுமனம் களிப்புற்றதுபோலவே (கண்வரிசையும்) களிப்புற்றது; (எ - று.)

அப்பொழுது இராவணன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்களிப்பில் அவன் கண்ணுக்கு அவன்மனத்தை உவமைகூறினாற் கூறலாமேயன்றி மற்றெதுவும் உவமை கூறத்தக்க தன்றென்பது இதன் கருத்து. தன் இயல்புகுன்றாத மயிலென்பார், 'புனமயில்' என்றார். மயிற்சாயல் - உவமைத்தொகையன் மொழி. 'நறைச்சுனே' என்றதனால், தேனின்மிகுதி தோன்றும். இனி, சுனேப்பூ என மொழிமாற்றி, சுனேகளிலுள்ள நீர்ப்பூக்களென்று உரைப்பாருமுளர். பிராட்டியாகிய பூவின் அழகாகிய தேனேப் பருகி வண்டினம் போலக் கண்கள்பலவுங் களித்தன வென்க. சூர்ப்பணகை வந்து பிராட்டியின் அழகை யெடுத்துக் கூறியகாலத்து அதனே இராவணன் கருத்தால் நோக்கியபொழுது அவன்மனம் எவ்வாறுகளித்ததோ அவ்வாறே களித்தது அவளே நேரிற்கண்ட கண்களுமென்று ஈற்றடிக்குக் கருத்துக் கூறுவர் ஒருசாரார். கண்கள் இருபதாதலின், 'கண்ணின்மாலே'எனப்பட்டது.

உக. சேயிதழ்த்தாமரைச்சேக்கைதீர்ந்திவண்
மேயவண்மணிநிறமேனிகாணுதற்
கேயுமேயிருபதிங்கிமைப்பினாட்டங்க
ளாயிரமில்லேயென்றல்லலெய்தினான்.

(இ - ள்.) சேய் இதழ் தாமரை சேக்கை தீர்ந்து - சிவந்த இதழ்களேயுடைய செந்தாமரை மலராகிய தங்குமிடத்தை விட்டு, இவண் மேயவள் - இவ்விடத்துவந்துள்ள திருமகளாகிய சீதையினது, மணி நிறம் மேனி-இரத்தின் காந்தியையுடைய திருமேனியழகை, காணுதற்கு - பார்த்தற்கு, இங்கு இருபது நாட்டங்கள் ஏயுமே - எனக்குள்ள இருபதுகண்கள் போதுமோ? இமைப்பு இல் (நாட்டங்கள்) ஆயிரம் இல்லே - (எனக்கு) இமையாத கண்கள் ஆயிரம் இல்லேயே! என்று - என்று எண்ணி, அல்லல் எய்தினான்-துன்பத்தையடைந்தான், (இராவணன்); (எ - று.)

"உமையாளொரக்கு மங்கையருச்சிக் கரம்வைக்கும், கமையாண் மேனிகண்டவர் காட்சிக் கரைகாணு, ரிமையா நாட்டம் பெற்றிலமென்று

ரிருகண்ணு, லக்ஷ்மியா தென்று ரந்தரவானத் தவரெல்லாம்" என்று பால காண்டத்தில் வந்த செய்யுள் இங்குக் காணத்தக்கது. வேதத்திற்கூறியுள்ளபடி ஆயிரங்கண்ணனை புருஷோத்தமனே பிராட்டியழகை முற்றுங் காண்டற்கு உரியா னென்பது இதனாற் போதரும். 'சேயிதழ்த்தாமரைச் சேக்கை நீர்ந்திவண் மேயவள்'—ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும் "பத்மஹீநாமிவச்ரியம்" என்று இவ்வாறே கூறியுள்ளார். மணிநிறமேனி - மாணிக்கமென்னும் இரத்தினம்போலச் செந்நிறமுடைய வடிவமுமாம். ஏகாரம் - எதிர்மறை. "கண்ணுளார் நுங்காதல ரொழிக காம மீங்கென" என்ற சிந்தாமணியில் 'ஈங்கு' என்பது - தன்மையிடத்தை யுணர்த்தினாற் போல, இச் செய்யுளில் 'இங்கு' என்பது - தன்மையிடத்தை யுணர்த்திற்று; ஆகவே என்னிடத்து என்று பொருளாம்: நச்சினார்க்கினியர் அச்சிந்தாமணியுரையில் 'ஈங்குத் தன்மையையுணர்த்துதல்' "செலவினும்வரவினும்" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கூறினும்' என்றதும், "செலவினும் வரவினும்" என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரவுரையில் 'ஈங்கு முதலியன - தன்மைக்கண்ணும், ஆங்கு முதலியன - படர்க்கைக்கண்ணும் அடக்கப்பட்டன' என்றதும் அறியற்பாலன. (உக)

௩௦. அரைகடையிட்டமுக்கோடியாயுவும்
புரைதபுதவத்தின்யான்படைத்தபோதுமே
நிரைவளைமுன்கையிந்நின்றநங்கையின்
கரையறுநன்னலக்கடற்கென் றுன்னினான்.

(இ - ள்.) நிரை வளை முன் கை - வரிசையாக வளையல்களையணிந்த முன்னங்கையையுடைய, இ நின்ற நங்கையின் - எதிர்நின்ற இந்தப்பெண்ணரசியினது, கரை அறு நல் நலம் கடற்கு - கரையில்லாத சிறந்த இன்பமாகிய கடலில் முற்றும் திளைத்தாடுதற்கு, புரை தபு தவத்தின் யான்படைத்த அரைகடை இட்ட முக்கோடி ஆயுவும் போதுமே - குற்றமற்ற தவத்தையுடைமையால் நான்பெற்ற மூன்றரைக்கோடியாயுளும் போதுமா? [போதாதன்றோ], என்று உன்னினான் - என்று எண்ணினான்; (எ - று)

அரைகடையிட்ட முக்கோடி - அரையென்னும் எண்ணைக் கடையில் எழுதப்பெற்ற மூன்றுகோடி யென்க. கோடி, ஆயு - வடசொற்கள். இராவணன் கைலாசம்பெயர்த்தெடுத்த காலத்தில் சிவபிரானருளால் மூன்றரைக்கோடி ஆயுளைப் பெற்றன னென்பது பிரசித்தம். அதற்குக்காரணமான நல்வினையை 'புரைதபு தவம்' என்று பாராட்டிக்கூறினான். நங்கை - நம் என்பது முதனிலையாக நமக்கு இன்னவளென்னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல்; கை - விகுதி: இதன் ஆண்பால் - நம்பி.

இவளது இன்பக்கடலை அனுபவிக்கத்தொடங்குமிடத்து எனது மூன்றரைக்கோடி ஆயுளும் அமையுமா? [அமையாது] என்று பின்வருந் தீங்குக்குச் சூசகமாகும் அமங்கலப்பொருள் இராவணன்வார்த்தையில் அமைந்ததெனக் கொள்ளுதலும் உண்டு; இனி இராவணனது ஆயுள் அரைக்கோடி

யிலேயே முடிதல் காண்க. சிவபிரான் முதலில் மூன்றரைக்கோடி கொடுத்ததை உடனே திருமால் அரைக்கோடியாம்படி சூழ்ச்சிசெய்திட்டன னென்பது ஐதிஹ்யம். இராவணன் தான்முன்புவரம்வேண்டியநான்குகோடியில் இதுவரை அரைக்கோடி கழிந்திட்டதனால், மூன்றரைக்கோடியே கூறினான். (ங௦)

ஙக. தேவருமவுணருந்தேவிமாரொடுங்
கூவல்செய்தொழிலினர்குடிமைசெய்திட
மூவுலகுமிவர்முறையினாளயா
னேவல்செய்துய்குவெனினியென்றுன்னினான்.

(இ - ள்.) இனி—, தேவரும் - தேவர்களும், அவுணரும்-அசுரர்களும், தேவிமாரொடும் - (தங்கள்தங்கள்) மனைவியருடனே, கூவல் செய் தொழிலினர் - (வேண்டிய பொழுதெல்லாம்) அழைத்துக் கூறப்படும் குற்றேவற்றொழில்களைச்செய்யும் வேலைக்காரர்களாய், குடிமைசெய்திட-குடியடிமை செய்யும்படி [குலத்தோடு அடிமை பூணுமாறு], மூஉலகமும்-மூன்றுலோகங்களையும், இவர் முறையின் ஆள - இந்தப் பெண்ணரசியார் நீதியாக அரசாள, யான் ஏவல் செய்து உய்குவென் - நான் இவர்க்குக் குற்றேவல்செய்துவாழ்வேன், என்று உன்னினான் - என்றுங் கருதினான்; (எ - று.)

இவரைத் தனதுதானத்தில் அரசியாராக்கி இவர்க்குத் தான் அடிமை பூணுதலே தனது சன்மத்தின் பயனென்று எண்ணினனென்க. குடிமை-பரம்பரையாச்செய்யும் அடிமை. இவர் - உயர்வுப்பன்மை. (ஙக)

ஙஉ. உளைவுறுதுயர்முகத்தொளியிதாமெனின்
முளையெயிறிலங்கிடுமுறுவலென்படுந்
தளையவிழ்குழலிவட்கண்டுதந்தவென்
னிளையவட்களிப்பெனென்னரசென்றெண்ணினான்.

(இ - ள்.) உளைவு உறு துயர் முகத்து ஒளி இது ஆம் எனின் - வருத்தம் மிக்க துக்கம் நேர்ந்த சமயத்திலுள்ள முகத்தின்பிரகாசமே இத்துணைச்சிறப்பினதாயிருக்குமென்றால், முளை எயிறு இலங்கிடும் முறுவல் என்படும் - (மகிழ்ச்சிநேர்ந்த காலத்துச்) சிறிதுவெளித்தோன்றுகிற பற்கள் விளங்கப் புன்னகைசெய்யும் அழகு எத்தன்மைத்தாமோ! தளை அவிழ் குழல் இவள் கண்டு தந்த என் இளையவட்கு - (சூடப்பட்ட மலரரும்புகள்) கட்டவிழ்ந்து மலர்தற்கு என்தங்கையான சூர்ப்பணகைக்கு, என் அரசு அளிப்பென் - எனது அரசாட்சியைக் கொடுப்பேன், என்று எண்ணினான் - என்றும் நினைத்தான்; (எ - று.)

கீழ், சீதைக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துத் தான் அடிமை பூணுதலையே பேறாகக்கருதியவன், உடனே அக்கருத்துமாறி, அச்சீதையின் தன்மையை என்தங்கை அறிந்து வந்து எனக்குக்கூறிய உபகாரத்துக்குப் பிரதி

யுபகாரமாக என்அரசை அவளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணினனென்பதாம். முன்னிரண்டடியில் தண்டாபூபிகாநியாயங் கொண்டு பொருளைப் பாராட்டியது, தொடர்நிலைச்செய்யுட் பொருட்பேறணியாம்; இதனை வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்கார மென்பர். இராமனுக்கு வருத்தம் நேர்ந்ததாக அறிந்ததனு லாகிய சோகத்தால் சீதைகுழல்சோர நின்றன ளென்பதுபட 'தலையவிழ்குழல்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். தலையவிழ்குழல் இவண் கண்டு எனப்பிரித்து, இம்மங்கையை இவ்விடத்துக்கண்டு எனினும் அமையும்; இவ்வுரைக்கு, தலைஅவிழ்குழல் என்பது-அன்மொழித்தொகையாய், சீதையைக் குறிக்கும். சீதையைத் தான்பெறுதல் நிச்சயமென்ற துணிவினால், 'தந்த' என்றான். (௩௨)

அம்முனிவனுந்த சீதை வருகவேன்று உபசாரமொழி கூறல்.

௩௩. ஆண்டையானனையனவுன்னியாசைமேன்
மூண்டெழுசிந்தனைமுறையிலோன்றனைக்
காண்டலுங்கண்ணினீர் துடைத்தகற்பினா
ளீண்டெழுந்தருளுமென்றினையகூறினாள்.

(இ - ள்.) ஆண்டையான் - அவ்விடத்தில் வந்தவனான, அனையன உன்னி ஆசைமேல் மூண்டு எழு சிந்தனை முறைஇலோன்தனை - அத்தன்மையான விஷயங்களை நினைத்து ஆசை மேன்மேல் அதிகப்பட்டுக்கிளரும் மனத்தையுடைய முறைகேடனான இராவணனை, காண்டலும் - பார்த்தவுடனே, கண்ணின்நீர் துடைத்த கற்பினாள் - தன்கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்ட தவறாக்கற்பினளான சீதை, (அவனை நோக்கி), ஈண்டு எழுந்தருளும் என்று இனைய கூறினாள் - 'இங்கே எழுந்தருளுக' என்று இத்தன்மையவான வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்; (எ - று.)

அனையன, இனைய - பெயர்கள். 'இனிய கூறினாள்' என்ற பாடத்துக்கு-இன்சொற்களைச் சொன்னா ளென்க. ஆண்டு என்ற நீண்டசுட்டிடைச்சொல்லின்மேல், ஐ - சாரியை. கற்பினாள்மேல் அவன் ஆசை கொள்ளுதல் தகாதென்பதும், அத்துராசை சிறிதும்பயனுறா தென்பதும்விளங்க,'முறையிலோன்' என்றும், 'கற்பினாள்' என்றுங் கூறினார். முறையிலோனை, கற்பினாள், அவன்கருத்து உணராமையால், சிறந்த வொருமுனிவ னென்றெண்ணி, இயல்பில் உபசரிக்கலுற்றன ளென்க. (௩௩)

சீதைதந்த ஆசனத்தில் அம்முனிவன் வீற்றிருத்தல்.

௩௪, எத்தினளெய்தலுமிருத்திரீண்டென
வேத்திரத்தாசனம்விதியினல்கினாண்
மாத்திரிதண்டயல்வைத்தவஞ்சனும்
பூத்தொடர்சாலையினிருந்தபோழ்தினே,

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்,

(இ-ள்.) எத்தினள் - (இவ்வாறு) முகமன்கூறிய சீதை, எய்தலும் - (அவன் அருகில்) வந்தவளவிலே, ஈண்டு இருத்திர் என - 'இதில் வீற்றிருக்க' என்றுசொல்லி, வேத்திரத்து ஆசனம்-பிரம்பினாற்செய்யப்பட்டதோர் ஆசனத்தை, விதியின் நல்கினாள் - முறைப்படி கொடுத்தாள்; (கொடுக்க, மா திரிதண்டு அயல் வைத்த - பெருமைபொருந்திய திரிதண்டத்தை (த் தான்வீற்றிருக்குமிடத்துக்கு)ப் பக்கத்திலே வைத்த, வஞ்சனும் - கபடசந்நியாசியான இராவணனும், பூ தொடர் சாலையின் - அழகுபொருந்திய அப் பர்ணசாலையில், இருந்த போழ்தினே-வீற்றிருந்த சமயத்திலே, (எ-று.)— 'மலைகளும் மரங்களும் நடுங்கின' என வருங்கவியோடு முடியும்.

வேத்திராசனம், முனிவர்க்குஉரியது. விதி-இல்லறத்துவாழுங் குலமகளிர் தமது இருப்பிடத்துக்கு வந்த துறவியை உபசரிக்கும் கிரமம். இல்வாழ்க்கையில் நின்ற புருஷனும் ஸ்திரீயும் ஒருங்கேனும் தனித்தனியேனும் யதிபூசை செய்யவேண்டுமென்பது, நூற்கொள்கை. 'ஆசனம்விதியினல்கி' எனவே, அர்க்கிய பாத்திய ஆசமநீயம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்தமை பெறப்படும். 'வைத்து' என்றும் பாடம். வஞ்சன் - பொய்வேடத்தான். பூத்தொடர்சாலை - பூமாலைகள் அலங்காரமாகத் தொங்கவிடப்பெற்ற சாலையுமாம். (௩௪)

அப்போழுது சராசரங்கள் அஞ்சிநடுங்கல்.

௩௫. நடுங்கினமலைகளுமரனுநாவவிந்
தடங்கினபறவையும்விலங்குமஞ்சின
படங்குறைந்தொதுங்கினபாம்பும்பாதகக்
கடுந்தொழிலரக்கனைக்காணுங்கண்ணினே.

(இ-ள்.) மலைகளும் மரனும் நடுங்கின - (அப்பொழுது மலைகளும் மரங்களும் நடுக்கமுற்றன; பாதகம் கடுதொழில் அரக்கனைகாணும் கண்ணின் - பாவத்துக்குக் காரணமான கொடிய செய்கையையுடைய அவ்விராக்கதனைக் கண்ணிற் கண்டதனால் [கண்டபொழுது], பறவையும் நா அவிந்து அடங்கின - (பலவாறுகூவுந்தன்மையவான) பக்ஷிகளும் (தமது) நாக்கு அடங்கி ஒடுங்கின; விலங்கும் அஞ்சின - மிருகங்களும் அச்சமுற்றன; பாம்பும் - நாகங்களும், படம் குறைந்து ஒதுங்கின - படமொடுங்கிப் பதுங்கின.

மலைகள்முதலியவை இவனது கொடுமையை உள்ளபடி உணர்ந்ததனால் இங்ஙனம் குழப்பமடைந்தன வென்க. துஷ்டஜந்துவான பாம்பும் படங்குறைந்து ஒதுங்கின வென்றதனால், இராவணன் அதனினுங் கொடியானென்பது பெறப்படும். (௩௫)

அம்முனி சீதையைநோக்கி 'இப்பர்ணசாலைக்குஉரியவர் யார்?' என்றல்.

௩௬. இருந்தவன்யாவதிவ்விருக்கையிங்குறை
யிருந்தவன்யாவனீர்யாரையென்றலும்

விருந்தினரிவ்வழிவிரகிலாரெனப்
பெருந்தடங்கண்ணவள்பேசன்மேயினள்.

(இ - ள்.) இருந்தவன் - (வேத்திராசனத்தில்) வீற்றிருந்த அவ்விராவணன், 'இ இருக்கை யாவது-இந்த இருப்பிடம் யாது? இங்கு உறை இருந்தவன் யாவன் - இவ்விடத்து வசிக்கிற பெரிய தவத்தையுடைய முனிவன் யார்? நீர் யாரை - நீர் யார்?' என்றலும்-என்று வினவியவளவிலே,—பெரு தடகண்ணவள் - மிகப்பெரிய கண்களையுடைய சீதை, இ வழி விருந்தினர் விரகு இலார் என - '(இவர்) இவ்விடத்துக்குப் புதியவர் கபடமில்லாதவர் என்று எண்ணி, பேசல் மேயினள்-விடைகூறத்தொடங்கினள்; (எ - று.)

இருந்தவன் என வந்த சொல் இரண்டனுள், முன்னது - இரு என்னும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்; பின்னது - பண்புத்தொகைநிலைத் தொடர்மொழி. யாரையென்பதில், ஐ-சாரியை. விருந்து - புதுமை. விரகிலார் என்பதற்கு - நம்மை யறியாதவரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; விரகு - அறிவு. 'விருந்தின ரிவ்வழி விரவிலாரென' என்ற பாடத்துக்கு - (இப்பொழுது அதிதியாய்வந்தஇவர் (முன்பு ஒருபொழுதும் இங்கு) வந்தில்லாதவர் என்று எண்ணி என்று உரைக்க. பெரு, தட - ஒருபொருட்பன்மொழி. விரகுஎன்பதை விரகமென்பதன் விகார மெனக்கொண்டு, 'விரகிலாரென' என்பதற்கு - காமமற்றவரென்று உரைப்பாரு முளர். 'பெருந்தடங்கண்ணவள் பேசல் மேயினள்'என்றதனால், அவனை முனிவனென்று கருதியதனால் அவனைக்காணநாணித் தலைவணங்கிநில்லாது அவனை நோக்கிப் பேசினளென்பது பெறப்படுமென்பர். இவள்கணவனை 'இங்குறையிருந்தவன் யாவன்' என்று ஒருமையால் வினவி இவனை 'நீர் யார்' என உயர்வுப்பன்மையால் வினவியதனால், இவள் பக்கல் தனக்கு உள்ள நன்குமதிப்பையும், அன்புமிகுதியையும் இராவணன் புலப்படுத்தினனும். (௩௬.)

அதற்குச் சீதை விடைகூறுதல்.

௩௭. தயரதன்றொல்குலத்தலைவன்றம்பியோ
டுயர்குலத்தன்னைசொலுச்சியேந்தின
னயர்விலதிவ்வழியுறையுமன்னவன்
பெயரினைத்தெரிகுதிர்பெருமையீரென்றாள்.

(இ - ள்.) பெருமையீர் - பெருமையுள்ளவரே! தயரதன் தொல் குலம் தலைவன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது பழமையான குலத்துக்குத் தலைவராயுள்ளவர், உயர் குலத்து அன்னை சொல் உச்சிஏந்தினன்-உயர்ந்தகுலத்திற் பிறந்த தனது தாயினது வார்த்தையைத் தலைமேற்கொண்டு, தம்பியோடு-தம் தம்பியுடனே, அயர்வு இலது இ வழி இலது இ வழி உறையும் - வருத்தமின்றி இவ்விடத்து இனிதுவசிக்கிறார்; அன்னவன் பெயரினை தெரிகுதிர் - அவருடைய பெயரை அறிவீர், என்றாள் - என்று சொன்னாள் (பிராட்டி); (எ - று.)

கணவன்பெயரைக் கூறலாகா தென்பது முறைமை யாதலால் 'அன்னவன்பெயரினைத் தெரிகுதிர்' என்றாள். 'அன்னவன்பெயரினைத் தெரிகுதிர் பெருமையீர்' என்றது, தாசரதியின்பெயர் முனிவர்கூட்டத்தில் பிரசித்தமாய்த் தெரியு மென்ற கருத்தால். உயர்குலத்து அன்னைசொல் உச்சியேந்துதல் - சிறந்த கேகயகுலத்திற் பிறந்த மாற்றாந்தாயான கைகேயியின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்தல். தங்களை நாடுதுறந்து காடுசெல்லும்படி செய்தவளை 'உயர்குலத்துஅன்னை' என்று சிறப்பித்துச் சொன்னதனால், சீதையினது மிக்கநற்குணம் புலப்படும். அயர்வு இலது - வருத்தம் இன்றாக. இலது - ஒன்றன்பாற் குறிப்பு முற்றெச்சம்; இது உறையும் என்பதற்கு வினையுரியாய் நின்றது. இனி, 'அல்லது' என்பதுபோல இலது என்பதை எதிர்மறைக் குறிப்பு வினையெச்சமெனினும் இழுக்காது. இனி, 'அயர்விலது' என்பதைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயராக்கொண்டு, வழிக்கு அடைமொழியாக்கி, வருத்தமில்லாததான இவ்விடத்து எனினும் அமையும். தெரிகுதிர், கு - சாரியை. பெருமை-தவமகிமை. உறையும் என்ற செய்யுமென்முற்று - நிகழ்காலத்தது. (௩எ)

அம்முனிவன் சீதையை 'நீர் யார்மகள்' என்றல்.

௩அ. கேட்டனென்கண்டிலென்கெழுவுகங்கைநீர்
நாட்டிடையொருமுறைநண்ணினேன்மலர்
வாட்டடங்கண்ணினீர்யாவன்மாமகள்
காட்டிடையரும்பகல்கழிக்கின்றீரென்றான்.

(இ - ள்.) கேட்டனென் - (நீர்சொன்னசெய்தியைக்) கேட்டுள்ளேன்; கண்டிலென் - (அவர்களைநான்) கண்டேனில்லை: கெழுவு கங்கை நீர் நாட்டிடை ஒருமுறை நண்ணினேன் - நிறைந்த கங்கையாற்றின் நீர் பாயப்பெற்ற கோசலநாட்டிற்கு ஒருமுறை சென்றுள்ளேன்; காட்டிடை அரு பகல் கழிக்கின்றீர் - வனத்திலே கழித்தற்கரிய நாட்களைக் கழிக்கின்ற, மலர் வாள் தட கண்ணினீர் - கருங்குவளை மலரையும் வாட்படையையும் போன்ற பெரிய கண்களையுடைய நீர், யாவன் மா மகள்-யாருடைய திருமகள்? என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

முன்பு இராவணன் திக்குவிஜயஞ்செய்தகாலத்தில் அயோத்திமாநகர் சேர்ந்து, அங்கு அப்பொழுது அரசாண்ட சூரியகுலத்து அரசனான அநரணியனைப்போரிற்புடைத்து வீழ்த்திப் பரிகசித்து, அவன்குலத்துப்பிறக்கும் இராமனாற் கொல்லப்படும்படி சாபம்பெற்று மீண்டான னென்றவரலாற்றை உத்தரகாண்டத்திற் காணலாம். கண்ணினீர் என்ற முன்னிலைப் பன்மைப்பெயரில், இன் - சாரியை. ஈர் - விகுதி. கண்ணின் நீர் எனப் பிரித்து, கண்களையுடைய நீரென்று பொருள் கொள்ளினுமாம். 'நீர்யாவன் மாமகள்' என்றதில், இடவழுவமைதியும், பால்வழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க. இனியநகரத்திற் பலவகைச்சுகானுபவத்தோடு கழித்தற்குரிய இளமைப்பருவத்தைக் கொடிய இவ்வனத்திற் கழிக்கின்றீரே! இது தகுதி

யோ? என்பது தோன்ற, 'காட்டிடையரும்பகல் கழிக்கின்றீர்' என்றதாக வுங் கொள்ளலாம். கோசலநாட்டின்எல்லைகங்கைநதிவரையிலும் போலும்.

அதற்குச் சீதை விடைகூறுதல்.

ங௬. அனகமாநெறிபடரடிகளும்மலா
னினைவதோர்தெய்வம்வேறிலாதநெஞ்சினன்
சனகன்மாமகள்பெயர்சனகிகாகுத்தன்
மனைவியானென்றனண்மறுவில்கற்பினள்.

(இ - ள்.) அநகம் மா நெறி படர் அடிகள் - தோஷமில்லாத சிறந்த சந்மார்க்கத்தில் ஒழுகுகிற முனிவரே! நும் அலால் நினைவது ஓர் தெய்வம் வேறு இலாத நெஞ்சினன் - (முனிவர்களாகிய) உங்களையே யல்லது வேறொருதெய்வத்தைநினைத்தலில்லாத மனத்தையுடையவனாகிய, சனகன் - சநகமகாராசனது, மா மகள் - மூத்தமகளாவேன் (யான்); பெயர் சனகி - என்பெயர் ஜாநகியென்பது; காகுத்தன் மனைவி யான் - நான் காகுத்தனதுமனையாள், என்றனள் - என்று மறுமொழிசொன்னாள்; மறு இல் கற்பினள் - குற்றமில்லாத பதிவிரதாதருமத்தையுடையளான சீதை; (எ-று.)

ந + அகம்=அநகம்: வடமொழிப்புணர்ச்சி. அநகம் ஆம் நெறி யென்றும் பிரிக்கலாம். சனகர் பரமஞானிகளான முனிவர்களிடத்துத் தெய்வ பக்தியுள்ளவ ராதலாலும், சீதை இராவணனை முனிவனென்றே கருதியதனாலும், 'நும்மலால் நினைவதோர் தெய்வம் வேறிலாத நெஞ்சினன்' என்றாள். நும்மலால் நினைவதோர் தெய்வம் வேறிலாத - உம்மையே தெய்வமாப்பாவிக்கிற என்றபடி. 'கடவுளை இருதிணையாலுங் கூறலாம்' ஆதலால், இங்கு 'நினைவதோர் தெய்வம்' என அஃறிணையாற் கூறப்பட்டது. 'மாமகள்' என்றது, இளையமகளான ஊர்மிளையை விலக்குதற்கு. இனி, சிறந்த மகளென்று உரைத்தல் தற்புகழ்ச்சியாதலாற் சிறவாது. சநகனதுமகளென்னும் பொருள்பற்றித் தத்திதாந்தமாகவந்த ஜாநகியென்ற வடசொல் சனகியென விகாரப்பட்டது. காகுஸ்த்தன் - வடசொல்; ககுஸ்த னென்னும் அரசனது மரபில் தோன்றியவன்; தத்திதாந்த நாமம். இங்கும் பிராட்டி கொழுநனைப் பெயராற்குறியாது காகுத்தனென வம்சநாமத்தாற் குறித்தமை காண்க. காகுத்த னென்ற திருநாமம், இந்திரனை வாகனமாகக்கொண்டு சென்று அசுரரையழித்து அமரரையளித்த அரசனது மரபினனென்ற சிறப்பை விளக்கும். (ங௬)

சீதை அம்முனிவனை 'நீர் எங்கு நின்று வருகிறீர்'? என்றல்.

ங௭. அவ்வழியவனையனவுரைத்தவாயிழை
வெவ்வழிவருந்தினிர்விளைந்தமைப்பினி
ரிவ்வழியிருவினைகடக்கவெண்ணினி
ரெவ்வழிநின்றுமிங்கெய்தினீரென்றாள்.

(இ - ள்.) அ வழி அனையன உரைத்த - அவ்விடத்து [அப்பொழுது] அவ்வார்த்தைகளைச் சொன்ன, ஆய் இழை - ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களையுடையளான சீதை, (அந்த இராவணசந்யாசியை நோக்கி), 'விளைந்த மூப்பினிர் - முதிர்ந்த முதுமைப்பருவத்தை யுடையவரும், இரு வினை கடக்க எண்ணினிர் - (நல்வினை தீவினை யென்னும்) இருவகை வினைகளையும் வெல்ல நினைத்தவரும் ஆகிய நீர், வெம் வழி வருந்தினிர்-வெவ்விய காட்டுவழியில் நடந்து வருத்தமுற்று, இ வழி - இப்பொழுது, எ வழி நின்றும் இங்கு எய்தினீர் - எவ்விடத்தினின்றும் இவ்விடத்துக்கு வந்தீர்?' என்றாள் - என்று வினவினாள்; (எ - று.)

ஆயிழை - வினைத்தொகை யன்மொழி. இழை - ஆடையுமாம். 'வெவ்வழி வருந்தினிர்' என்பதற்கு - கடிய தவவொழுக்கத்தால் இளைப்புற்றீரென்றும். 'இவ்வழி இருவினை கடக்க வெண்ணினிர்' என்பதற்கு - இத்துறவறவழியால் கருமங்களை யொழிக்கக் கருதினீ ரென்றும் உரைப்பினும் அமையும். "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா' என்ற திருக்குறளும், 'நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாகலான் 'இருவினையுஞ் சேரா' என்று கூறினார்' என்ற அதன் உரையும் இங்கு 'இருவினை கடக்கவெண்ணினிர்' என்றவிடத்து உணரற்பாலன. இனி இரு வினை - பெரிய வினையுமாம். ()

இதுமுதற் பத்துக் கவிகள் - அதற்கு அவன் கூறும் விடை.

சக. இந்திரற்கிந்திரனெழுதலாகலாச்
சுந்தரனான்முகன்மரபிற்றோன்றினா
னந்தரத்தோடுமெவ்வுலகுமாள்கின்றான்
மந்திரத்தருமறைவைகுநாவினான்.

(இ - ள்.) இந்திரற்கு இந்திரன் - (தேவர்கள் தலைவனான) இந்திரனுக்கும் மேம்பட்ட தலைவனும், எழுதல் ஆகலா சுந்தரன் - (சித்திரத்தில்) எழுதுதற்குக் கூடாத அழகியவனும், நான்முகன் மரபில் தோன்றினான் - பிரமனது குலத்திற் பிறந்தவனும், அந்தரத்தோடும் எ உலகும் ஆள்கின்றான் - மேலுலகத்துடனே எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகின்றவனும், மந்திரத்து அரு மறைவைகும் நாவினான்-மந்திரங்களோடு கூடிய அருமையான வேதங்கள் தங்கிய நாவையுடையவனுமாய், (ஒருவன் உள்ன்); (எ - று.)

'இந்திரற்கு இந்திரன்' என்றதில், போகாதி அனுபவங்களில் இந்திரனினும் மேம்பட்டவனென்ற கருத்தும் விளங்கும். அவனது செல்வநுகர்ச்சியும், பேரழகும், உயர்குடிப்பிறப்பும், அரசாட்சிச் சிறப்பும், கல்விப்பெருமையும் முறையே கூறப்பட்டன. அடுத்தசெய்யுள்களுக்கும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. செல்வமும் அழகும் மகளிர்மனத்தைக் கவர்தலிற் சிறந்தனவென்று அவற்றை முதலிற் கூறி, அரக்கனென்று இகழ்ந்திடாமைப்பொருட்டுக் குலப்பெருமையை அதன்பின் கூறி, நாடுதுறந்து காடு புகுந்து திரியும் தனது கொழுநனிடம் வெறுப்படைந்திடுமாறு அவனது

சகலலோகஸாம்ராச்சியத்தை அதன்பின் கூறி, இத்தனை சிறப்போடு கல்விச்சிறப்புமுடையா னென்பான் இறுதியில் அதனையுங் கூறினன். பிரமகுமாரரான புலஸ்தியரது புத்திரனான விச்சிரவசின் மகன் இராவணனென்ன அறிக. அந்தரமென்ற வானத்தின் பெயர் - அங்குள்ள உலகத்துக்கு இடவாகுபெயராம். (சக)

சஉ. ஈசனாண்டிருந்தபேரிலங்குமால்வரை
யூசிவேரொடும்பறித்தெடுக்குமூற்றத்தா
னாசைகள்சுமந்தபேரளவில்யானைகள்
பூசல்செய்மருப்பினைப்பொடிசெய்தோளினன்.

(இ - ள்.) ஈசன் - சிவபிரான், இருந்த - எழுந்தருளியுள்ள, பேர் இலங்கு மால் வரை - பேர் பிரசித்தமான பெரிய கைலாசகிரியை, ஆண்டு - அக்காலத்தில் [முன்பு ஒருபொழுது], ஊசி வேரொடும் - பிரதானமான வேருடனே [அடியோடு], பறித்து எடுக்கும் - பெயர்த்து எடுத்த, ஊற்றத்தான் - வலிமையையுடையான்; ஆசைகள் சுமந்த - திக்குக்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற, பேர் அளவு இல் யானைகள் - பெருமையில் அளவில்லாத யானைகளினுடைய, பூசல் செய் மருப்பினை - தாக்கிப் பெரும்போர் செய்த தந்தங்களை, பொடிசெய் - துகளாகச் செய்த, தோளினன் - தோள்களையுடையவன்: (அவன்.) (எ - று.)

இக்கவியில் அவனது பேராற்றல் விளங்கும். ஈசன் ஆண்டிருந்த எனஎடுத்து, சிவபிரான் ஆட்சிகொண்டுள்ள எனினும் அமையும். ஊசிவேர் - நுண்ணிதாய்க் கீழூன்றியுள்ள தலைமைவேர். ஆசைகள் சுமந்த யானை - திக்கஜம். (சஉ)

சஙு. நிற்பவர்கடைத்தலைநிறைந்துதேவரே
சொற்பகுமற்றவன்பெருமைசொல்லுங்காற்
கற்பகமுதலியநிதியங்கையன
பொற்பகமானநீரிலங்கைப்பொன்னகர்.

(இ - ள்.) கடைத்தலை நிறைந்து நிற்பவர் - (அவனது) தலைவாயிலில் (ஏவல்செய்தற்குத்) திரண்டு காத்துநிற்பவர், தேவரே - தேவர்களே; மற்று அவன் பெருமை சொல்லுங்கால் - மற்றும் அவனது பெருமையைச் சொல்லப்புகுமிடத்து, சொல் பகும் - சொற்கள் ஆற்றலின்றி வலிகுறையும்; கற்பகம் முதலிய நிதியம் - கற்பகவிருக்ஷம் முதலிய தேவலோகத்து ஐசுவரியங்களெல்லாம், கையன - (அவனுக்கு) வசப்பட்டுள்ளன; பொற்பு அகம் - (அவனது) அழகிய உறைவிடம், மானம் நீர் இலங்கை பொன் நகர்-பெருமையையுடைய கடலினீர் சூழ்ந்த பொன்மயமான இலங்காபுரி; (எ - று.)

தேவர்களினும் மேம்பட்டவன் அவ னென்பதும், அவன்பெருமை கூறற்கரி தென்பதும், அவனது தெய்விகச் செல்வமும், அவனது நகரின்

பாதுகாப்பும் இதில் வெளியாம். அவன்பெருமையைச் சொல்லுதற்குச் சொற்கள்போதா ஆதலால் அவை பின்னிடும் என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. ஆன நீர் என்றும் எடுக்கலாம்; மிக்கநீ ரென்னும் பொருளது. ()

சச. மேனகைதிலோத்தமைமுதலவேழையர்
வானகந்துறந்துவந்தவன்றன்மாட்சியா
லூனமிலடைப்பைகால்வருடலொண்செருப்
பானவைமுதற்றொழிலவரதாகுமே.

(இ - ள்.) அவன்தன் மாட்சியால் - அவனது ஆட்சிப் பெருமையால், வானகம் துறந்து வந்து - (தமது இருப்பிடமான) சுவர்க்கலோகத்தை விட்டுவந்து, (அவனுக்கு), ஊனம் இல் அடைப்பை - குறைபாடில்லாத அடைப்பையை ஏந்துதலும், கால் வருடல் - கால்பிடித்தலும், ஒள் செருப்பு ஆனவை - ஒள்ளிய செருப்பு இடுதலும், முதல் - முதலிய, தொழில் - ஊழியங்கள், மேனகை திலோத்தமை முதல ஏழையர் அவரது ஆகும் - மேனகையும் திலோத்தமையும் முதலிய தேவமாதர்களுடையனவாம்.

அழகுமுதலியவற்றிற் சிறந்த அப்சரஸ்திரீகளை யெல்லாம் குற்றேவல் கொள்ளுந் தரத்தவ னென அவன்சிறப்பை யெடுத்துக்கூறியவாறு. 'ஏனை திலோத்தமை' என்ற பாடத்துக்கு - மேனகையென்ற பெயர் மோனைப்பொருத்தம்நோக்கி ஏனகை யெனத் திரிந்த தென்க; அன்றி, எல் நகை எனஎடுத்து, அழகமைந்த புன்னகையுடையளான என்றும் உரைக்கலாம்; அன்மொழித்தொகை. பிரமதேவன் தான் பலநாளாகப் படைத்த பல மகளிரது தேகசௌந்தரியத்தினின்று எள்ளளவு எள்ளளவாகச் சாரத்தை யெடுத்துத்திரட்டி ஒருபெண்ணைப் படைக்க, அந்தச் சிறந்த பெண்ணுக்குத் திலோத்தமையென்பது காரணப்பெயராயிற்று; திலம் - எள், உத்தமை - மேலானவள். பேதையர், மடவார் என்பனபோல, ஏழைய ரென்பது - மகளிர்க்கு இயல்பைவிளக்கும் ஒருபெயர். இனி, அவர்நிலைமையை நோக்கி இரங்கி 'ஏழையர்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். அடைப்பை, செருப்பு என்ற பெயர்களின்பின் ஏந்துதல் இடுதல் என்ற ஏற்ற வினைகள் வருவிக்கப்பட்டன. அடைப்பை - வெற்றிலைப்பை; அடை - வெற்றிலையாதலை 'அடைக்காய்' என்பதிலுங் காண்க. 'ஊனமில்' என்ற அடைமொழியால், அடைப்பையை யேந்தல் முதலியவற்றை அவர்கள் தமக்கு ஓர் குறையாகக் கொள்ளாது பெருமையாகக் கொள்கின்றன ரென்பதும், இக் குற்றேவல் செய்யுஞ் சிறப்பு மற்றையோர்க்குப் பெறுதற்கரியது என்பதும் தோன்றும். 'அவரது' என்று ஒருமையாற் கூறினது, பன்மையொருமைமயக்கத்தின்பாற்படும்; தனித்தனி அவர தென்க: 'அவரவாகும்' என்று பன்மையாகப் பாடமோதுவாரும் உளர். வந்து என்ற வினையெச்சம்-ஏந்துதல், வருடல், இடுதல் என்ற தொழிற்பெயர்களைக் கொள்ளும். 'முதலவேழையர்' என்றது - உருப்பசி, அரம்பை முதலியோரையும், 'முதல்தொழில்' என்றது - உடைவாள்தாங்கல் சாம

ரைவீசுதல் முதலியவற்றையும் உணர்த்தும்; "உருப்பசி யுடைவா ளெடுத்தனள் தொடர மேனகை வெள்ளடை யுதவச், செருப்பினைத் தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல வரம்பையர் குழாம் புடைசுற்ற' எனச் சுந்தரகாண்டத்து வருஞ் செய்யுள் ஈண்டுக் காண்டற்பாற்று. (சச)

சரு. சந்திரனிரவியென்பவர்கடாமவன்
சிந்தனைவழிநிலைதிரிவர்தேசுடை
யிந்திரன்முதலியவமரரீண்டவன்
கந்தடுகோயிலின்காவலாளரே.

(இ - ள்.) சந்திரன் இரவி என்பவர்கள் - சந்திரசூரியரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுபவர்கள், அவன் சிந்தனை வழி நிலை திரிவர் - (தங்கள் இயற்கைநிலைமை மாறி) அவனது நினைப்பின்படியே சஞ்சரிப்பார்கள், தேசு உடை இந்திரன் முதலிய அமரர் - திவ்வியகாந்தியையுடைய இந்திராதி தேவர்கள், ஈண்டு அவன் கம் தடு கோயிலின் காவலாளரே - இவ்வுலகத்தில் அவனது மேகத்தைத்தடுக்கிற [மிகவுயர்ந்த] அரண்மனையின் காவலாட்களாயிருக்கிறார்கள்; (எ-று.)—தாம் - அசை; தேற்றமும், உயர்வு சிறப்புமாம். ஈற்றேகாரம் - தேற்றம்.

கம்தடுகோயில் என்பதற்கு-விண்ணுலகத்தாரை உள்நுழையவொட்டாது தடுக்கிற இராசமாளிகையென்று உரைப்பாரு முளர். கந்துஅடு கோயில் எனப்பிரித்து, யானைகட்டுந் தறிகள் பொருந்திய அரண்மனை யென்றும், (மதயானைகள்) கட்டுத்தறியை முறிக்கப்பெற்ற அரண்மனையென்றும் உரைத்தலும் உண்டு. தேசு உடை என்பதற்கு - தம்குஇயல்பாகவுள்ள ஒளி குன்றிய வென்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (சரு)

சசு. பொன்னகரத்தினும்பொலங்கொணாகர்தந்
தொன்னகரத்தினுந்தொடர்ந்தமாநிலத்
தெந்நகரத்தினுமினியவீண்டவ
னன்னகரத்தனநவையிலாதன.

(இ - ள்.) பொன் நகரத்தினும் - பொன்மயமான சுவர்க்க லோகத்தைக்காட்டிலும், பொலம் கொள் நாகர்தம் தொல் நகரத்தினும் - அழகு கொண்ட நாகசாதியாரது பழமையான (பாதாளலோகத்திலுள்ள போகவதியென்னும் நகரத்தைக் காட்டிலும், தொடர்ந்த மா நிலத்து எ நகரத்தினும் - (அவ்வுலகங்களால் மேலுங் கீழும்) தொடரப்பட்ட பெரிய பூலோகத்திலுள்ள எல்லாநகரங்களைக் காட்டிலும், இனிய - அழகிய, ஈண்டு அவன் நல் நகரத்தன - இவ்வுலகத்திலுள்ள அவனது சிறந்த இலங்காபுரியிலுள்ள பொருள்களெல்லாம், நவை இலாதன - யாதொருகுற்றமுமில்லாதன; (எ - று.)

மூவுலகத்திலுமுள்ள குற்றமற்ற இனிய பொருள்கள்யாவும் இப்பொழுது அவனது இலங்கைநகரத்தில் உள்ளனவென்றும், அவனது இலங்

கற்பகச்சோலையிலுள்ள குற்றமற்ற பொருள்கள் மூன்று உலகங்களிலு முள்ள பொருள்களெல்லாவற்றினும் இனிமையானவை யென்றும் கருத்து நிகழ இச்செய்யுளுக்குப் பதவுரை கூறலுமாம். (சசு)

சஎ. தாளுடைமலருளான்றந்தவந்தமி
லாளுடைவாழ்க்கையனரிபாகத்தன்
வாளுடைத்தடக்கையன்வாரிவைத்தவெங்
கோளுடைச்சிறையினன்குணங்கண்மேன்மையான்.

(இ - ள்.) தாள் உடை மலர் உளான் தந்த - நாளத்தையுடைய தாமரைமலரில் வாழ்கிற பிரமதேவன் கொடுத்த, அந்தம் இல் நாள் உடை வாழ்க்கையன் - அழிவில்லாத ஆயுள்நாளோடு கூடிய வாழ்வையுடையவன்; நாரிபாகத்தன் வாள் உடை தட கையன் - மனைவியை இடப்பாகத்திற் கொண்ட சிவபிரான் கொடுத்த வாட்படையை யேந்திய பெரிய கையையுடையவன், வாரி வைத்த வெம் கோள் உடை சிறையினன் - ஒருங்கு பிடித்துவைத்த வெவ்விய கிரகங்களைக் கொண்ட சிறைச்சாலையையுடையவன்; குணங்கள் மேன்மையான்-எல்லாக்குணங்களாலும் மேன்மையையுடையவன், (அவன்); (எ - று.)

தாள் - பூந்தண்டு. மலருளான் தந்த வாழ்க்கை யென இயையும். இராவணன் இளமையில் அரிய பெரிய தவவேள்விகள் புரிந்து எளிய மனித ரொருவரொழிய மற்றையெந்தப் பிராணிகளாலும் தான் அழிவு படாத வரத்தைப் பிரமனிடம் பெற்றன னென்பதையும், கைலையெயர்த்தெடுத்த காலத்தில் சாமவேத கீதம் பாடிச் சிவபிரானை மகிழ்வித்து அப்பெருமானிடத்தினின்று சந்திரஹாஸமென்னும் வாளைப் பெற்றனனென்பதையும், திக்குவிசயகாலத்தில் சூரியசந்திராதியர் பலரைச் சிறைவைத்துப் பேர்பெற்றன னென்பதையும் உத்தரகாண்டத்திற் பரக்கக்காணலாம். கீழ் மாரீசன்வதைப்படலத்தில் "ஆன்ற, நாளெலாம் புடைதயங்க நாமநீரிலங்கையிற் றன் வாரியிட்ட, கோளெலாங் கிடந்த நெடுஞ்சிறை" என்றது, இங்கு 'வாரிவைத்த வெங்கோளுடைச் சிறை' என்றவிடத்து உணர்தற்குஉரியது. நாரீ - பெண்: வடசொல். கோளுக்கு வெம்மை - தமது சஞ்சாரத்தால் அனைத்துயிர்க்கும் ஊழ்வினைப்பயனை நுகர்வித்தல். இனி, வெம்மையைச் சிறைக்குக் கூட்டினுமாம். (சஎ)

சஅ. வெம்மைதீரொழுக்கினன்விரிந்தகேள்வியன்
செம்மையோன்மன்மதன்றிகைக்குஞ்செவ்விய
னெம்மையோரனைவருமிறைவரென்றெணு
மும்மையோர்பெருமையுமுற்றும்பெற்றியான்.

(இ - ள்.) (மற்றும் அவன்), வெம்மை தீர் ஒழுக்கினன்-கொடுமையில்லாத நல்லொழுக்கமுடையவன்; விரிந்த கேள்வியன் - பரந்த நூற்கேள்வியையுடையவன்; செம்மையோன் - நடுவுநிலைமை யுள்ளவன்; மன்மதன்

திகைக்கும் செவ்வியன் - காமனுங் கண்டு மதிதடுமாறும்படியான காளைப் பருவமுடையவன்; எம்மையோர் அனைவரும் - எவ்வுலகத்திலுள்ளாரும், இறைவர் என்று எணும் - (தம்தமக்குத்) தலைவரென்று எண்ணப்பெற்ற, மும்மையோர் - திரிமூர்த்திகளுடைய, பெருமையும் - மகிமை முழுவதும், முற்றும் - நிறைந்த, பெற்றியான் - தன்மையை யுடையவன்; (எ - று.)

மன்மத னென்பதில் உயர்வுசிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. செம்மை - சற்குணமும், செவ்வி-கட்டழகுமாம். எம்மையோர் என்பதில், 'மை' விகுதி-இடப்பொருளது; இம்மை அம்மை உம்மை மறுமை என்றவற் றிற்போல. மும்மையோர் - மூவர், இதில், மை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. மும்மையோர் பெருமை - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்கள். நான்காமடி - திரிமூர்த்திகளின் பெருமையும் ஒழியும்படியான பெருமை யையுடையவ னென்றும் பொருள்படும். (சஅ)

சகூ. அனைத்துலகினுமழகமைந்தநங்கைய
ரெனைப்பலரவன்றனதருளினிச்சையோர்
நினைத்தவருருகவுமுதவநேர்கிலன்
மனக்கினியாளொருமாதர்நாடுவான்.

(இ - ள்.) அனைத்து உலகினும் - எல்லாவுலகங்களிலுமுள்ள, அழகு அமைந்த நங்கையர்-அழகமைந்த மாதர்கள், எனை பலர்-மிகப்பலர், அவன் தனது அருளின் இச்சையோர் - அவனது அருளைப் பெறுதலில் விருப்ப முள்ளவர்கள்; அவர்-அம்மாதர்கள், நினைத்து-(எப்பொழுதும் அவனையே) சிந்தித்து, உருகவும் - உருகுவதைக் கண்டும், உதவ நேர்கிலன் - (அவர்க ட்குத் தனது இன்பத்தைக்) கொடுக்க உடன்படாதவனாய், (அவன்), மன க்கு இனியாள் ஒருமாதர் நாடுவான் - தன் மனத்துக்கு இனியவளாகிய ஒருமங்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான்; (எ - று.)

எனைப்பலர் - எத்தனையோ பலர்: எனை-எத்தனை யென்பதன் மரூஉ. மனக்கு - அத்துச்சாரியை தொக்கது. "மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப் பியத்தின்படி வேட்கையை உணர்த்தும் மாதர் என்ற உரிச்சொல் - ஆகு பெயராய், விருப்பத்துக்கு உரிய மகளின்மேல் நின்றது, ஆகவே, மாதர் என்ற பெயர் - ஒருமை பன்மை இரண்டிலும் வழங்கு மெனக. இனி, ஈற் றடிக்கு - தன் மனத்துக்கு இனியவளான ஒரு பெண்ணினது காதலைத் தான் அபேக்ஷிப்பான் என்று பொருள்கொள்ளினும் அமையும். (சகூ)

ரு0. ஆண்டையானரசுவீற்றிருந்தவந்நகர்
வேண்டியான்சிலபகலுறையவேண்டினே
னீண்டனெனிருந்தவற்பிரிந்தநெஞ்சினேன்
மீண்டனெனென்றனன்வினையமுன்னுவான்.

(இ - ள்.) ஆண்டையான் - அத்தன்மையனாகிய அவன், அரசு வீற்றி ருந்த - அரசாட்சிசெய்துகொண்டு மிகச்சிறப்புற்றிருக்கப்பெற்ற, அ நகர்-

அந்த இலங்காநகரத்தை, வேண்டி - விரும்பி, யான் - நான், சில பகல் உறைய வேண்டினேன் - சிலகாலம் (அவ்விடத்தில்) வசிக்க அபேட்சித்தவனாய், நீண்டனென் இருந்து - (அங்கு) நெடுங்காலம் இருந்து, (பின்பு) அவன் பிரிந்த நெஞ்சினேன் - அவனைப் பிரிந்த மனமுடையவனாய், மீண்டனென் - இங்குவந்தேன், என்றனன் - என்று சொன்னான்: வினையம் உன்னுவான் - (சீதையைக்கொள்ளுதற்கேற்ற) தந்திரத்தை கருதுபவனான இராவண சந்யாசி; (எ - று.)

'நீர் எங்குநின்று வருகிறீர்?'என்று பிராட்டிகேட்ட வினாவிற்கு விடைகூறுபவன், அவள்மனத்தை மாறுபடுத்தக் கருதி, தனது சிறப்பைப் பிறன்கூறுமாறுபோலப் பலவாற்றால் விரித்துக்கூறி 'இலங்கையினின்று வந்தேன் என்றனனென்க. குணங்கள் மேன்மையானான அவனைப் பிரிந்த பிரிவு என் நெஞ்சைக் கவற்றுகின்றதென்பான் 'அவற்பிரிந்த நெஞ்சினேன்' என்றான். வினையம் வஞ்சனைச் சூழ்ச்சி; இதில், அம் - சாரியை. முன்னுவான் எனப் பதம்பிரிப்பினும் இப்பொருளேபடும். 'மீண்டனென்' என்றதனால் முன் இத்தண்டகாரணியமே தனக்கு இடமென்றானுமாம். 'இருந்தவர்ப் பிரிந்த நெஞ்சினேன்' என்ற பாடம், இலங்கையிற் சிலகாலம் வசிக்க விரும்பிச் சென்றிருந்த யான் பெருந்தவமுடைய (இத்தண்டகாரணியவாசிகளான)முனிவர்களை நெடுங்காலம் பிரிந்ததனாலாகிய சிந்தையையுடையவனாய் மீண்டு இங்கு வந்தேனென்று பொருள்பட்டுச் சிறப்பதை உணர்க. (௬0)

அம்முனியை நோக்கிச் சீதை 'நீவிர் அரக்கநகரில் வாழ்வானேன்'என்றல்.

௬க. வேதமும்வேதியரருளும்வெஃகலாச்
சேதனைமன்னுயிர்தின்னுந்தீவினைப்
பாதகவரக்கர்தம்பதியின்வைகுதற்
கேதுவென்னுடலமுமிகையென்றெண்ணுவீர்.

(இ - ள்.) உடலமும் மிகை என்று எண்ணுவீர்-(முற்றத் துறத்தலால்) உடம்பையும் மிகுதியென்றுநினைக்குந் தன்மையுள்ளவரே! வேதமும் வேதியர் அருளும் வெஃகலா - வேதங்களையும் அவ்வேதங்கட்குஉரிய அந்தணர்களது கருணையையும் விரும்பாமல், சேதனை மன் உயிர் தின்னும் தீவினை - உணர்ச்சியுடைய மிக்க பிராணிகளைத் தின்னுகிற கொடிய செய்கையையுடைய, பாதகம் அரக்கர்தம் - பாவிகளான இராக்கதர்களது, பதியின் - ஊரில், வைகுதற்கு - (நீர்) தங்குதற்கு, ஏது என் - காரணம் என்ன?

எல்லாப் பொருளின்கண்ணும் பற்றற்றுப் பிறப்பையொழித்து முத்தியைப் பெறுதலையே சன்மமெடுத்ததன் பயனென்று உணர்ந்து அதனை மேற்கொண்ட முனிவர்கள் அம்முத்திபெறும் முயற்சிக்குக் கருவியாய்த் தம் உயிர்க்கு ஆதாரமாய் நின்ற உடம்பையும் அதன் இழிவும் துன்பத்தொடர்பும் நோக்கிப் பாரமென்று கருதி வெறுத்தல் இயல்பாதலால், 'உடல

மும் மிகையென்றெண்ணுவீர்' என விளித்தாள். அம் - சாரியை. உம்-உயர்வுசிறப்பு. மிகை - அதிகம்; இன்றியமையாததன்றானது. 'உடலமும் மிகையென் றெண்ணுவீர்' என்றதனால், மற்றும் இயைபில்லனவற்றின் தொடர்பை மிகையென்றெண்ணுதல் தானே பெறப்படும். இங்கு, "மற்றுந்தொடர்பா டெவன் கொல் பிறப்பறுக்க, லுற்றார்க் குடம்பு மிகை" என்ற திருக்குறளும், '"உடம்பு" என்ற பொதுமையான், உருவுடம்பும் அருவுடம்பும் கொள்ளப்படும்; (உருவுடம்பு - ஸ்தூலசரீரம். அருவுடம்பு - சூக்ஷ்மசரீரம்.) அவற்றுள், அறுவுடம்பாவது-பத்துவகை இந்திரியவுணர்வோடும், ஐவகை வாயுக்களோடும், காமவினை விளைவுகளோடுங் கூடிய மனம்: இது நுண்ணுடம் பெனவும் படும்', 'இவ்வுடம்புகளால் துன்பம் இடையறாது வருதலையுணர்ந்து இவற்றானுயகட்டினை இறைப்பொழுதும் பொறாது வீட்டின்கண்ணே விரைதலின், 'உடம்பும் மிகை' என்றார். இன்பத்துன்பங்களான் உயிரோடு ஒற்றுமையெய்துதலின், இவ்வுடம்புகளும் யானெனப்படும்; இதனான், அகப்பற்றுவிடுதல் கூறப்பட்டது'என்ற அதன் விசேடவுரையும் உணர்தற்கு உரியன.

வெஃகலா - ஈறு கெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். சேதநம், யாதகம், ஹேது-வடசொற்கள். உயிர் - உடம்புக்கு இலக்கணை. ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்கல் மிகக்கொடியபாவமாதலால், 'உயிர் தின்னுந் தீவினைப் பாதக வரக்கர்' எனப்பட்டனர். 'சேதனை மன்னுயிர் தின்னும்' என்றது, அரக்கர்கள் உணர்விற்குறைபட்ட விலங்குகளையே யன்றி அதில் மேம்பட்ட மனிதர்களையுந் தின்னும் இயல்பின ரென்பதைக் காட்டும். 'சேதனை மன்னுயிர்' என்றது, உணர்வில் மேம்பட்ட முனிவர்களது உடல் என்றவாறுமாம். (ருக)

ருஉ. வனத்திடைமாதவர்மருங்குவைகலிர்
புனத்திருநாட்டிடைப்புனிதரூர்புக
நினைத்திலிரறநெறிநினைக்கிலாதவ
ரினத்திடைவைகினிரென்செய்தீரென்றாள்.

(இ - ள்.) வனத்திடை - காட்டிலே, மாதவர் மருங்கு - மிக்கதவமுடைய முனிவர்கள் பக்கலிலே, வைகலிர் - தங்காதொழிந்தீர்; புனம் திருநாட்டிடை - சோலைகள் சூழ்ந்த சிறந்த நாடுகளிலேயுள்ள, புனிதர் ஊர் - பரிசுத்தகுணமுள்ள நல்லவர்களுடைய ஊரிலே, புக - செல்ல, நினைத்திலிர் - எண்ணினீரில்லை; அறம் நெறி நினைக்கிலாதவர் இனத்திடை வைகினிர் - தருமமார்க்கத்தை நினைத்தலுஞ் செய்யாத அரக்கர்களுடைய கூட்டத்தின் நடுவிலே தங்கினீர்: என் செய்தீர் - யாது செய்தீர்? என்றாள் - என்று (பிராட்டி இராவணசந்யாசியை) வினவினாள்; (எ - று.)

'என் செய்தீர்' என்றது-யாதுபயன் கருதி யாதுதொழில் செய்தீரென்ற வினாப்பொருளோடு, நீவிர்செய்ததுமிக்கஅநீதி யென்பதையும்காட்டும்.

வேறு.

அதற்கு அம்முனிவன் விடைகூறுதல்.

௫௩. மங்கையஃ துரைத்தல்கேட்டவரம்பிலான்மறுவிற்றீர்ந்தார்
வெங்கண்வாளரக்கரென்னவெருவலமெய்ம்மைநோக்கிற்
றிங்கள்வாண்முகத்தினுயத்தேவரிற்றீயரல்ல
ரெங்கள்போலியர்க்குநல்லார்நிருதரேபோலுமென்றான்.

(இ - ள்.) மங்கை அஃது உரைத்தல் - இளம்பருவமுடைய பெண்ணிற் சிறந்த சீதாதேவி அவ்வார்த்தை சொல்லுதலை, கேட்ட —, வரம்பு இலான் - வரம்புகடந்தொழுகுபவனான இராவணமுனிவன், 'திங்கள் வாள் முகத்தினய் - சந்திரன் போன்ற ஒள்ளியமுகத்தையுடையவளே ! வெம் கண் வாள் அரக்கர்-கொடிய கண்களையும் வாட்படையையுமுடைய இராக்கதர்கள், மறுவில்தீர்ந்தார் - குற்றங்களில் மிக்கவர், என்ன - என்று எண்ணி, வெருவலம் - (அவர்க்கு) அஞ்சமாட்டோம்; மெய்ம்மை நோக்கின் - உண்மையை நோக்குமிடத்து, அ தேவரின் தீயர் அல்லர் - (அரக்கர்கள்) தேவர்கள் போலக் கொடியவர்களல்லர்; எங்கள் போலியர்க்கு நல்லார் நிருதரே போலும் - (மற்றும்) எங்கள் போல்வார்க்கு அவ்விராக்கதர்களே நல்லவராவர், என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

போலும் - ஒப்பில் போலி; உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது. 'மறுவிற்றீர்ந்தார்' என்பதற்கு-குற்றங்களினின்று நீங்கினவ ரென்று உரைப்பாருமுளர்; இவ்வுரைக்கு 'என்ன' என்பது வெருவன்மையையும், முந்தினவுரைக்கு, வெருவுதலையுங் கொள்ளும். 'தேவரிற்றீயரல்லர்' என்பது-தேவர்களைக்காட்டிலுந் தீயவரல்லரென்றும் பொருள்படும். 'எங்கள் போலியர்க்கு நல்லார் நிருதரே போலும்' என்றது, மற்றையோர்திறத்து அவர்கள் கொடியவரர்யினும் சாதுக்களான எங்கள் திறத்தில் நல்லோராய்நிற்ப ரென்ற வெளிப்படைப்பொருளையும், எங்களுக்கு அரக்கரே நல்லவ ரென்ற உள்ளுறைபொருளையுமுடையதாம். 'தேவரிற்றீயரன்னர்' என்ற பாடத்துக்கு - தேவர்கள்விஷயத்திற் கொடியவர் அவ்வரக்க ரென்க. வெங்கண் - கொடியதன்மையுமாம்.

இதுமுதல் இருபது கவிகள் - கீழ்ப்படலத்து கச-ஆங் கவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (௫௩)

சீதை, 'தீயவரைச் சேர்ந்தவரும் தீயவரே' என்றல்.

௫௪. சேயிழையன்னசொல்லத்தீயவர்ச்சேர்தல்செய்தார்
தூயவரல்லர்சொல்லிற்றென்னெறிதொடர்ந்தோரென்றாண்
மாயவல்லரக்கர்வல்லர்வேண்டுருவரிக்கவென்ப
தாயவளறிதறேற்றாளாக்லினயலொன்றெண்ணாள்.

(இ - ள்.) அன்ன சொல்ல - அப்படிப்பட்ட சொற்களை (அவ்வரக்கமுனி) கூற, சேய் இழை ஆயவள் - செவ்விய ஆபரணங்களையுடைய சீதை

யானவள், மாயம் வல் அரக்கர் வேண்டு உரு வரிக்க வல்லர் என்பது அறிதல்தேற்ருள் ஆதலின் - மாயையுடைய கொடிய இராக்கதர்கள் தாம் வேண்டிய வடிவத்தை அம்மாயையாற் கொள்ளவல்லவ ரென்பதைத் தான் அறியா ளாதலால், அயல் ஒன்று எண்ணுள் - வேருக ஒன்றுங்கருதாதவளாய், 'தீயவர் சேர்தல் செய்தார்தூயவர் அல்லர் - கொடியவரை நட்புச்செய்தவர்கள் தூய்மையுடையவராகார்: சொல்லின் - சொல்லுமிடத்து, தொல் நெறி தொடர்ந்தோர்-பழைய அத்தீநெறியில் தொடர்புடையவரேயாவர்,' என்ருள்-என்றுசொன்னுள்; (எ-று.)

"தீயகந்த முள்ளதொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றற்குத், தீயகந்த மேறுந் திறமதுபோல்—தீய, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடி யிருப்பார்க்குக், குணமதுவேயாஞ் செறிவு கொண்டு" "மனந்தூய்மை செய்வினை தூய்மை யிரண்டு, மினந்தூய்மை தூவா வரும்" என்பன காண்க. அரக்கன் இங்ஙனம் தான்வல்லமாயையால் முனிவடிவங்கொண்டு வந்தா னென்று அறியாமல் அவனை மெய்ம்முனிவனென்றே கருதி அவனிடத்து யாதொரு சங்கையுங் கொண்டிலளாதலின் இங்ஙனங்கூறினளென்பது, கருத்து. சேயிழை-பண்புத்தொகையன்மொழி; சேய் - செம்மையென்னும் பண்பின் திரிபு. அன்ன - பெயர். ஆயவள் என்றது, முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபாய் நின்றது; ஆய் அவள் எனப்பிரித்து, லோகமாதாவாகிய அவ ளென்று உரைத்தலு மொன்று. என்பதாய் அவள் அறிதல் என்றுகொண்டு உரைப்பாரு முளர். தொன்னெறி தொடர்ந்தோர் - தொன்றுதொட்டு வருகிற நல்லொழுக்கவழியைக் கொண்ட முனிவர்களுள், தீயவரைச் சேர்ந்தவர் தூயவரல்லர் என்று உரைகொள்ளினும் அமையும். அன்றி, தூயவர் தொன்னெறி தொடர்ந்தோர் தீயவர்ச் சேர்தல் செய்தார் அல்லர் என்று இயைத்து, பரிசுத்தமுடையவர்களாய்ப் பழமையான சன்மார்க்கத்தில் ஒழுகினோர் கொடியவரைச் சேர்தலிலர் என்பாரும் உளர். (நுச)

அதற்கு இராவணன் கூறும் சமாதானம்.

நரு. அயிர்த்தனளாகுமென்றோரையுறவகத்துக்கொண்டான்
பெயர்த்ததுடைக்கவெண்ணிப்பிறிதுறப்பேசலுற்ருன்
மயக்கறுமுலகமூன்றின்வாழ்பவர்க்கனையவல்லோ
ரியற்கையிற்றிரியினல்லாலியற்றலாநெறியென்னென்ருன்.

(இ - ள்.) (இராவணன்), அயிர்த்தனள் ஆகும் என்று ஓர் ஐயுறவு அகத்துக்கொண்டான் - (கீழ்ச்சீதைசொன்னவார்த்தையால் அவள் தன்னைச்) சங்கித்தனளென்று ஒருசந்தேகத்தைத் தன்மனத்திற்கொண்டு, அது பெயர்த்து துடைக்க எண்ணி - அச்சந்தேகத்தைத் தீர்த்தொழிக்கக் கருதி, பிறிது உற பேசல் உற்ருன் - வேறொருவகையாகப் பேசத்தொடங்கினவனாய்;—'மயக்கு அறும் உலகம் மூன்றின் வாழ்பவர்க்கு - தடுமாற்றமில்லாத

மூன்றுலகங்களிலும் வாழ்பவர்கட்கெல்லாம், அனைய வல்லோர் இயற்கையின் திரியின் அல்லால் - வல்லமையுடைய அவ்வரக்கர்களது இயல்போடு தழுவி நடந்தா லல்லாமல், இயற்றல் ஆம் நெறி என் - (அதனினும் வேறாக) அனுசரிக்கத்தக்க நல்வழி என்னஇருக்கிறது?' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

முன்பு 'எங்கட்குநல்லவர் அரக்கரே' என்றவன், அதனால் தன்னிடத்துச் சீதை சங்கைகொண்டன ளென்று கருதி அதனையொழிக்கும்பொருட்டு, 'மிகவலிய அவ்வரக்கரைத் தழுவி நடத்தலே யொழிய எவ்வுலகத்தார்க்கும் வேறு தப்பும்வழி யில்லை' என்று, முன்பு தான்சொன்னதற்குச் சிறிது வேறுபாடாகக் கூறினனென்க. ஐயுறவு - ஐயமுறவு; தொகுத்தல். மயக்கு - மயங்குஎன்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'மயக்கரும் என்னும் பாடத்துக்கும் பொருள் இதுவே. இனி, பின்இரண்டுஅடிக்கு - வல்லமையுடைய அவ்வரக்கர் தமதுஇயல்பின்படி திரிதலேயன்றி உலகத்தார்க்குச்செய்யுந் தீங்கு யாது என்றும், வலிய அவ்வரக்கர்கள் மூவுலகத்தார்க்கும் அவரவர் தத்தம்இயல்பில் மாறுபட்டாலன்றிச் செய்யுந் தீங்கு யாது என்றும் உரைப்பது சந்தர்ப்பத்துக்கு அத்துணையாச் சிறவாமையை உய்த்து உணர்க. (ருரு)

சீதை, 'இனி இராமனால் அரக்கர் அழிய உலகுஇன்புறும்' என்றல்.

ருசு. திறந்தெரிவஞ்சனச்சொற்செப்பலுஞ்செப்பமிக்கா
ளறந்தருவள்ளலீண்டிங்கருந்தவமுயலுநாளுண்
மறந்தலைதிரிந்தவாழ்க்கையரக்கர்தம்வருக்கத்தோடு
மிறந்தனர்முடிவர்பின்னரிடரிலையுலகமென்றாள்.

(இ - ள்.) திறம் தெரி வஞ்சன் - (அவளது) மனநிலையை ஊகித்தறியும் வஞ்சகனான அவ்விராவணன், அ சொல் செப்பலும் - அவ்வார்த்தையைக்கூறியவளவிலே, செப்பம் மிக்காள் - நன்மைக்குணம்மிக்கவளான பிராட்டி, 'அறம் தரு வள்ளல் - தருமத்தைவளர்க்குந்தன்மையுள்ள வரையாதருள்பவனான சக்கிரவர்த்தித்திருமகன், ஈண்டு இங்கு அரு தவம் முயலும் நாளுள் - இவ்விடத்தில் இப்பொழுது அரிய தவத்தைச் செய்கின்ற நாள்களிலே, மறம் தலை திரிந்தவாழ்க்கை அரக்கர் தம் வருக்கத்தோடும் இறந்தனர் முடிவர் - பாவவழியிற்சஞ்சரிக்கிற வாழ்க்கையையுடைய இராக்கதர்கள் தங்கள்குலத்துடனே மாண்டொழிவார்கள்: பின்னர் - பின்பு, உலகம் - உலகத்துக்கு, இடர் இலை - துன்பமில்லை,' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

செப்பம் - 'பம்' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். மறத்தலையெனற்பாலது, மறந்தலையெனமெலிந்தது. துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களால் அதருமத்தைத் தொலைத்துத் தருமத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுத் திருவவதரித்த மூர்த்தியாதலால், 'அறந்தருவள்ளல்' எனப்பட்டான்; "மண்ணிடையாவ ரிராகவனன்றி மாதவ மறத்தொடும் வளர்த்தார்" எனப் பால

காண்டத்தில் வந்ததும் உணர்க. தருதல் - வளர்த்தலென்னும்பொருளதாதலை "தமிழெனு மளப்பருஞ் சலதி தந்தவன்" என்றவிடத்துங் காண்க. இலை - தொகுத்தல். (ருசு)

அதற்கு இராவணன் 'மனிதர் அரக்கரைக் கொல்லவல்லரோ?' என்றல்.

ருஎ. மானவளுரைத்தலோடுமானிடரரக்கர்தம்மை
மீனெனமிளிருங்கண்ணாய்வேரறவெல்வரென்னின்
யானையினினத்தையெல்லாமிளமுயல்கொல்லும்பின்னுங்
கூனுகிர்மடங்கலேற்றைக்குருளைமான்கொல்லுமென்றான்.

(இ - ள்.) மான் அவள் - மான்போன்ற அச்சீதை, உரைத்தலோடும் - (இவ்வாறு) சொன்னவுடனே, (இராவண சந்நியாசி அவளைநோக்கி), 'மீன் என மிளிரும் கண்ணாய்-கயல்மீன்போலப் பிறழ்ந்து விளங்குகிற கண்களையுடையவளே! மானிடர் - மனிதர்கள், அரக்கர்தம்மை - இராக்கதர்களை, வேர் அற வெல்வர் என்னின் - அடியோடு அழியும்படி கொன்றுவெல்லுவார்களென்றால், யானையின் இனத்தை எல்லாம் இள முயல் கொல்லும் - யானைக்கூட்டங்களையெல்லாம் ஒருசிறுமுயல் கொன்றுவிடும்: பின்னும் - மற்றும், கூன் உகிர் மடங்கல் ஏற்றை குருளை மான் கொல்லும் - வளைந்த நகங்களையுடைய ஆண் சிங்கங்களை ஒருமான்குட்டி கொன்றுவிடும்,' என்றான் - என்று சொன்னான்.

என்றது, யானையை முயலும், சிங்கத்தை மானும் கொல்லுதல் அசம்பாவிதமாவதுபோல, அரக்கரை மனிதர் கொல்லுதலும் என்றும் நிகழாது என்பதாம்: இக்கருத்தை, பரிகாசமாக இங்ஙனங் கூறினான். சீதைக்கு, மான் - மருண்ட பார்வையில்மாத்திரமேயன்றி வனத்திலிருத்தலாலும் இங்கு உவமையாம். மானவள் - உவமத்தொகைநிலைத்தொடர்; இனி தனிமொழியாகக்கொண்டு, மானத்தையுடையவ ளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; மானத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்கமுடையவ ளென்பது கருத்து: அன்றி, மானமென்றது - ஊடலில்நிகழுங் கோபமுமாம்; இக்காரணத்தால் வடமொழியில் பெண்களுக்கு 'மாநிநீ' என்று ஒருசிறப்புப்பெயர் வழங்குதல் காண்க. அன்றி, மாநவனென்று மனிதனுக்குப் பெயருண்மையால், மானவளென்பதை அதன் பெண்பாலாகக்கொண்டு, மானுடமாது என்று உரைத்தலுமொன்று. பாலகாண்டத்தில் "மானவமற்றுங்கேளாய்" என்றவிடத்தில் இராமனை மானவனென்றதுங்காண்க. 'மீனென மிளிருங் கண்ணாய்' என்றுவிளித்தது, அவளுடைய திருக்கண்ணின் நோக்கழகில் தான் ஈடுபட்ட தன்மையைப் புலப்படுத்தியவாறு. வேர்அற - நிர்மூலமாக; வம்சநாசமாக என்றபடி. மடங்கல்-(பிடரிமயிர்) மடங்குதலுடையது. ஏறு ஆண்பாற்பெயர். குருளை-இளமைப்பெயர். (ருஎ)

அதற்குச் சீதை 'விராதன் கரன் முதலியோரை இராமன் கொன்றதை நீர் அறியீரோ?' என்றல்.

ருஅ. மின்றிரண்டனையபுங்கிவிராதனும்வெகுளிபொங்கக்
கன்றியமனத்துவென்றிக்கரன்முதற்கணக்கிலோரும்

பொன்றியபூசலொன்றுங்கேட்டிலிர்போலுமென்ரு
ளன்றவர்க்கடுத்ததுன்னிமழைக்கணீரருவிசோர்வாள்.

(இ - ள்.)'மின் திரண்டு அனைய - மின்னல்திரண்டாற்போல விளங்குகின்ற, பங்கி - செம்பட்டமயிரையுடைய, விராதனும் - விராதனென்னும் அரக்கனும், வெகுளி பொங்க கன்றிய மனத்து - (சூர்ப்பணகையின் பரிபவத்தைக்கண்டு) கோபம் அதிகப்படத் தபித்த மனத்தையுடைய, வென்றி-வெற்றியுள்ள, கரன் முதல் கணக்குஇலோரும் - கரன்முதலாகிய அளவிறந்த அரக்கர்களும், பொன்றிய-(இராமபிரானல்) இறந்தொழிந்த, பூசல் ஒன்றும் - போர்ச்செய்தியைப்பற்றி ஒருசிறிதும், கேட்டிலிர்போலும் - நீர் கேள்விப்பட்டீரில்லைபோலும்', என்ருள்-என்று சொன்னுள்: (இங்ஙனம்சொல்லும்பொழுது அப்பிராட்டி), அன்று அவர்க்கு அடுத்தது உன்னி - அக்காலங்களில் அவ்விராமலக்குமணர்களுக்கு (அவ்வரக்கர்களால்) நேர்ந்த இடையூறுகளைச் சிந்தித்து, மழைகண் நீர் அருவி சோர்வாள்-மழைப்பெருக்குப்போலத் தனதுகண்களினின்று நீர்ப்பெருக்கைச் சொரிபவளானுள்; (எ - று.)

முடிவில் விராதனும்கரன்முதலியோரும் அழிவடைந்த செய்தியைக் கூறும்பொழுது, அவர்களால் முதலில் உண்டான இடையூறுகளைக் கருதிக் கண்ணீர்பெருக்கியது, பெண்களுக்கு இயற்கைக்குணமாகிய மடப்பத்தினு லென்க. இனி, 'அன்று அவர்க்கு அடுத்தது உன்னி' என்பதற்கு-மான்பின்சென்ற அன்றைத்தினத்தில் அவ்விராமபிரானுக்கு நேர்ந்ததுன்பத்தை நினைத்து என்றும் உரைக்கலாம்; அன்றைக்கு மானைத்தொடர்ந்து சென்றவிடத்து இராமனுக்குப் பிராணபாயம்நேர்ந்ததென்று சங்கித்துள்ளா ளாதலால், அதுபற்றி, கண்ணீர்சொரிந்தன ளென்க. அன்றி, 'அவர்க்கு' என்பதற்கு - அவ்வரக்கர்களுக்கு என்று பொருள்கொண்டு, பிராட்டி மிக்ககருணையுடையவ ளாதலால், அரக்கர்கள் அழிவடைந்தமைக்கு இரங்கிக் கண்ணீருகுத்தன ளெனக் கொள்ளலும் ஒன்று. 'மழைக்கணீரருவிசோர்வாள்' என்பதற்கு-மழைபோலக் குளிர்ந்த தன்கண்களினின்று நீர்ப்பெருக்கைச் சொரிவா ளென்றும் உரைகூறலாம்; மேல் சுந்தரகாண்டத்தில் "தழைத்த பொன்முலைத் தடங்கடந் தருவிபோய்த் தாழப், புழைத்த போல நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவா, லிழைக்கு நுண்ணியமருங்குலா ளிணைநெடுங் கண்கள், மழைக்க ணென்பது காரணக் குறியெனவகுத்தாள்" என்பது இங்கு உணரத்தக்கது. பங்கி - ஆண்மயிர். போலும் - ஒப்பில்போலி. (ருஅ)

மற்றும் சீதை 'அரக்கரனைவரும் விரைவில் அழிவர்' என்றல்.

ருகூ. வாளரிவள்ளறன்னுலிலங்கைமாநிருதரெல்லாங்
கேளொடுமறியுமாறும்வானவர்கிளருமாறு
நாளையேகாண்டிரன்றேநங்கைவியிலிருணர்கிலீரோ
மீளருந்தருமந்தன்னைவெல்லுமோபாவமென்ருள்,

(இ - ள்.) 'வாள் அரி வள்ளல்தன்னால் - ஒளியையுடைய சிங்கம்போன்ற இராமபிரானால், இலங்கை மா நிருதர் எல்லாம் - இலங்கையிலுள்ள பெரிய அரக்கர்கள் யாவரும், கேளொடு மறியும் ஆறும் - உறவினத்துடனே அழியும் விதத்தையும், வானவர் கிளரும் ஆறும் - (அதனால்) தேவர்கள் உயர்வடையும் விதத்தையும், நாளையே காண்டிர் அன்றே - நாளைக்கே பார்ப்பீரன்றோ! மீள்அரு தருமந்தன்னை - நீங்குதற்கு அரியதான தருமத்தை, பாவம் வெல்லுமோ-பாவம் வென்றுவிடுமோ? நவை இலிர் உணர்கிலீரோ - குற்றமற்ற முனிவராகிய நீர் (இதனை) அறியீரோ?' என்றாள்- என்றுஞ் சொன்னாள், (சீதை); (எ - று.)

'வாளரி' என்பதற்கு-பகைவர்களை வாளினால் அரியுந்தன்மையுள்ள என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வள்ளல் - உதாரகுணமுடையவன். 'நாளையே' என்றது, விரைவுதோன்ற. அன்றே-தேற்றம். 'தருமந்தன்னை வெல்லுமோ பாவம்' என்றது, பாவிகளாகிய அரக்கர் நல்லொழுக்கமுடையமுனிவர் முதலியோரை வெல்லும் ஆற்றலுடையராகவே என்றும் இரார் என்றவாறு; தருமசொரூபியான ஸ்ரீராமனைப் பாவிகளாகிய அரக்கர் வெல்லமாட்டார் என்றவாறுமாம். கீழ் அம்முனிவன் "மயக்கறு மூலக மூன்றின் வாழ்பவர்க் கனைய வல்லோர், இயற்கையிற் றிரியினல்லா லியற்றலாம் நெறியென்" என்றதைக் கண்டித்துக் கூறுவாள், 'நவையிலிருணர்கிலீரோ'என்றாள். (ருகூ)

அதுகேட்டு இராவணன் கோபங்கொள்ளுதல்.

கூ0. தேனிடையமுதளாயவன்னமென்சிலசொன்மாலை
தானுடைச்செவிகளூடுதவழுறத்தளிர்த்துவீங்கு
மூனுடையுடம்பினானுமுருகெழுமானமூன்ற
மானிடர்வலியரென்றமாற்றத்தாற்சீற்றம்வைத்தான்.

(இ - ள்.) தேனிடை அமுது அளாய அன்ன - தேனிலே அமிருதங் கலந்தவற்றைப் போன்ற, மெல் - மென்மையான, சில சொல் மாலை - (சீதையினது) சில சொற்களின் வரிசை, தான்உடை செவிகளூடு தவழுற - தான்உடைய [தன்னுடைய] காதுகளிலே நுழைய அதனால், தளிர்த்து வீங்கும் - புளகித்துப் பூரிக்கின்ற, ஊன் உடை உடம்பினானும் - தசைக்கொழுப்பையுடைய உடம்பையுடையவனான இராவணனும், மானிடர் வலியர் என்ற மாற்றத்தால் - 'மனிதர் [இராமலக்ஷ்மணர்] (அரக்கரினும்) ஆற்றலுடையவர்'. என்று (அவள்) சொன்ன வார்த்தையால், உருகெழு மானம் ஊன்ற - உருவம் நிறைந்த [குறைவற்ற] அபிமானம் மேலிட, சீற்றம் வைத்தான் - (அவள்விஷயத்தில் மனத்தில்) கோபங்கொண்டான்; (எ - று.)

சீதையினிடத்துக் காதல்கொண்ட இராவணன், அவளுடைய திருவாய்மலரினின்று வெளிப்படும் மிகஇனியசொற்கள் சிலவற்றைக் கேட்டு ஆனந்திக்கக் கருதியவனாய் அவளோடு சம்பாஷணை நிகழ்த்தி அப்பொழுது

அவள்பேசிய பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் களிப்புற்று அதனால் உடல்புளகித்துப் பூரிப்புக்கொள்ளும் நிலையினனாயினும், மானத்தில் நோக்குடையவனாதலால், அவள் 'அரக்கரினும் மனிதர் வலியர்' என்றுசொன்ன சொல்லைக் கேட்டவளவிலே, தன்மானத்திற் கருத்துஊன்றியதனாற் கோபங்கொண்டனனென்பதாம். அளாய-பலவின்பாற்பெயர். ஊனுடையுடம்பினன் - ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்கும் அரக்கனாகிய மாபாவி யென்றபடி. தானுடை என்பது - எழுவாய்த்தொடர். உடைச்செவிகள் என்பது- குறிப்புப்பெயரெச்சத்தொடர். (௬௦)

இதுவும், அடுத்தகவியும் - இராவணனது கோபவார்த்தை.

௬௧. சீறினனுரைசெய்வானச்சிலைவலிப்புல்லியோர்கட்
கீறொருமனிதன்செய்தானென்றெடுத்தியம்பினையேற்
றேறுதிநாளையேயவ்விருபதுதிண்டோள்வாடை
வீறியபொழுதுபூளைவீயெனவீவனன்றே.

(இ - ள்.) சீறினன் - (இவ்வாறு அபிமானத்தாற்) கோபங்கொண்டவனை இராவணமுனிவன், உரைசெய்வான் - சொல்வான்:—அ சிலை வலி புல்லியோர்கட்கு - வில்வலிமையில் அற்பராகிய (விராதன்முதலிய) அவ்வரக்கர்களுக்கு, ஒருமனிதன் - ஒருமனிதனை இராமன், ஈறு செய்தான்- அழிவைச்செய்தான், என்று எடுத்து இயம்பினை எல் - என்று எடுத்துச் சிறப்பித்துச் சொல்லினையாயின், நாளையே தேறுதி - (அதன்முடிவை) நாளைக்கேநீ கண்டுதெளிவாய்; அ இருபது திண் தோள் வாடை - (அவ்விராவணனது) வலியஇருபது தோள்களின்காற்று, வீறியபொழுது-வீசியடிக்கும்பொழுது, பூளை வீ என-பூளைப்பூப்போல, வீவன் அன்றே - (நீ சொன்ன அம்மனிதன்) மிக எளிதில்அழிந்திடுவானன்றோ?(எ - று.)

பூளை - ஓர்செடி; இலவம்பஞ்சுமாம். அன்றே - தேற்றம். (௬௧)

௬௨. மேருவைப்பறிக்கவேண்டின்விண்ணினையிடிக்கவேண்டி
னீரினைக்கலக்கவேண்டினெருப்பினையவிக்கவேண்டிற்
பாரினையெடுக்கவேண்டிற்பலவினைசிலசொல்லேழா
யாரெனக்கருதிச்சொன்னையிராவணற்கரிதென்னென்றான்.

(இ - ள்.) சில சொல் ஏழாய் - (மனத்தில்தோன்றுகிறபடி) சிலசொற்களைக் கூறுகிற பேதைமையுடைய பெண்ணே! மேருவை பறிக்க வேண்டின் - மகாமேருகிரியைப் பெயர்த்தெடுக்க விரும்பினாலும், விண்ணினை இடிக்க வேண்டின் - அண்டகோளத்தின் மேல்முகட்டை இடிக்க விரும்பினாலும், நீரினை கலக்க வேண்டின்-கடலின்நீரைக் கலங்கச்செய்ய விரும்பினாலும், நெருப்பினை அவிக்க வேண்டின் - (அக்கடலிடையிலுள்ள) வடவாமுகாக்கினியை அவித்துவிட விரும்பினாலும், பாரினை எடுக்க வேண்டின் - பூமிமுழுதையும் ஒருசேரத் தூக்கியெடுக்க விரும்பினாலும், பல வினை- இவ்வகையான பலபெருந்தொழில்களுள், இராவணற்கு அரிது என்-இரா

வண்ணனுக்கு முடியாதகாரியம் எது? (அங்ஙனமாக்), யார் என கருதி சொன்னாய் - (அவனை) யாரென்றுநினைத்து எளிமைப்படக்கூறினாய், என்றான்- என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

ஏழாய் - ஏழை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. ஏழாய்+யார்=ஏழா யார்; தனிக்குறிலைச்சாராத யகரம், யகரம்வரக் கெட்டது. பலவினை சில சொல் என்றுஎடுத்து, அவ்வகையான பலகாரியங்களும் இராவணனுக்குச் சில சொல்லளவிலே நிகழு மென்று பொருள்கொள்ளுதலும் பொருந்தும். இனி, இவ்வகையான பலகாரியங்களிற் சிலவற்றைச்சொல்; அவற்றில் இராவணனுக்கு அரியது யாது? என்றலும் ஒன்று. (கூஉ)

அதற்குச் சீதை கூறுந் தக்க சமாதானவார்த்தை.

கூந. அரண்டருதிரடோள்சாலவுளவெனினாற்றலுண்டோ
கரண்டநீரிலங்கைவேந்தைச்சிறைவைத்தகழற்கால்வீரன்
றிரண்டதோள்வனத்தையெல்லாஞ்சிறியதோர்பருவந்தன்னி
லிரண்டுதோளொருவனன்றேமழுவினாலெறிந்தானென்றாள்.

(இ - ள்.) அரண் தரு - பாதுகாவலைச் செய்கிற, திரள் தோள் -திரண்டதோள்கள், சால உள - மிகுதியாக உள்ளன, எனின் - என்றால், ஆற்றல் உண்டோ - (அதனால்) ஒருவல்லமை உண்டோ? கரண்டம் நீர் இலங்கை வேந்தை - நீர்காக்கைகள்வாழப்பெற்ற கடலின்நீர் சூழ்ந்த இலங்காபுரியின் அரசனான இராவணனை, சிறை வைத்த - சிறைச்சாலையில் வைத்த, கழல்கால் வீரன் - வீரக்கழலையணிந்த காலையுடைய வீரனான கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது, திரண்ட தோள் வனத்தை எல்லாம் பலவாய்த்திரண்ட [பருத்த] தோள்களாகிய காடுமுழுவதையும், இரண்டு தோள் ஒருவன் - இரண்டு தோள்களையேயுடைய ஒருமனிதனாகிய பரசுராமன், சிறியது ஓர் பருவந்தன்னில் - தனதுசிறுபிராயத்திலே, மழுவினால் எறிந்தான் அன்றே - கோடாலிப்படையால் துணித்திட்டானன்றோ? என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

இருபதுதோளுடைமை மாத்திரத்தால், இரண்டுதோள்களையுடைய தசரதராமனினும் இராவணன் வலியவனாகான்; இராவணனது அவ்விருபதுதோள்களையும் பிடித்துக்கட்டி அவனைச் சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது ஆயிரந்தோள்களையும் கோடாலியினால் துணித்துத்தள்ளிய பரசுராமன் இரண்டுதோள்களையுடையவனே யென்றனளென்பதாம். கீழ் அவன் 'அவ்விருபதுதிண்தோள்வாடை வீறியபொழுது' என்று சிறப்பித்துக்கூறியதைக் கண்டித்தவாறு இது.

"மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோலடி தன்மேற்; கை சென்றுதாங்குங்கடிது" என்றபடி கை உடலை விரைந்துபாதுகாத்தலால், 'அரண்தரு திரள் தோள்' எனப்பட்டது. கரண்டம் - காரண்டவ மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'தோள்வனம்' என்றது, தோளின்தொகுதி யென்றபடி; "தாமரைக்காடு" என்றாற்போல.

இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்துவருகிறபொழுது கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது மாகிஷ்மதிநகரத்திற்குச் சென்று போர்செய்ய முயலுகையில், அங்குள்ளார் 'எங்களரசன் தனக்குஉரிய மாதர்களுடனே போய் நருமதையாற்றில் ஜலக்கிரீடை செய்கிறான்' என்று சொன்னதனால், அங்கிருந்து நருமதையாற்றைச் சேர்ந்து அதில் நீராடிக் கரையில் மணலால் சிவலிங்கத்தை அமைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிக்கும்பொழுது, அந்தயாற்றில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் தனதுநீர்விளையாட்டுக்கு அந்நீர்ப்பெருக்குப் போதாதென்ற கருத்தால் அந்நீரைத் தனது ஆயிரங்கைகளுள் ஐந்நூற்றினால்தடுத்து நீரை மிகுவித்து மற்றைஐந்நூறுகைகளைக் கொண்டு பலவகைவிளையாட்டுக்கள் நிகழ்த்துகின்றதனால் எதிர்வெள்ளமாகப் பொங்கிவருகிற நீர்ப்பெருக்குத் தனதுசிவலிங்கத்தை நிலைகுலையச் செய்ததனாற் கோபங்கொண்டு இராக்கத சேனையுடனே சென்று அருச்சுனனை எதிர்த்துப் போர்செய்கையில், அவன் தனது ஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபதுகைகளைப் பற்றி மற்றைய கைகளால் அவனைப் பலவாறுவருத்திக் கொண்டுபோய்ச் சிறையில்வைத்திட, அதனை விபீஷணனால்அறிந்த அவன்பாட்டனாராகிய புலஸ்தியமகாமுனிவர் அருச்சுனனிடம் வந்து வேண்டி அவனுக்கு 'ராவணஜித்'என்ற ஒரு பெரும்பெயரைக் கொடுத்து, இராவணனைச் சிறைவிடுவித்துச் சென்றன ரென்பதும், இவ்வருச்சுனன் ஒருகாலத்தில் சேனையுடனே வனத்திற்சென்று வேட்டையாடிப் பரசுராமரது தந்தையான ஜமதக்நிமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை அடைந்து அவரனுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில் அவரிடமிருந்த ஓமதேனு அவருக்குப்பலவளங்களையும் எளிதில் சுரந்தளித்தமை கண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப்பசுவை அவரனுமதியில்லாமல் வலியக்கவர்ந்துபோக, அதனையறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு ஆயுதங்களுடனே சென்று கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுடன்போர் செய்து அவனைப் பதினொரு அக்ஷௌஹிணிசேனையுடனே நிலைகுலைத்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையுந் தலையையும் தமது கோடாலிப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டா ரென்பதும், இங்குக்குறித்த வரலாறுகள்.

"மறிக்கும் கயற்கண்ணி பங்காளன் வாழ் வெள்ளிமால்வரையைப், பறிக்குங் கபடன் பணைப்புயமோ அவன்பைங்கடகஞ், செறிக்கும் புயஞ்செற்ற ஆயிரந்திண்புயமோ அவற்றைத், தறிக்குந் திறமழுவோ அரங்கா சயத்தா ருடைத்தே' என்ற திருவரங்கத்து மாலைச்செய்யுள் இங்கு அறியத்தக்கது. (சுஙு)

இராவணன் பெருங்கோபங்கொண்டு மாயைத்துறவிவேடத்தை விடுத்தல்.

சுச. என்றிவளுரைத்தலோடுமெரிந்தனநயனந்திக்கிற்
சென்றனதிரடோள்வானந்தீண்டினமகுடந்திண்கை

யொன்றொடொன்றடித்தமேகத்துருமெனவெயிற்றினொளி
மென்றனவெகுளிபொங்கவிட்டதுமாயவேடம்.

(இ - ள்.) என்று இவள் உரைத்தலோடும் - என்று பிராட்டி சொன்ன வளவிலே, நயனம் - (இராவணனுடைய) கண்கள், எரிந்தன - (கோபத்தால்) தீயெழப்பெற்றன; திரள் தோள் - திரண்ட தோள்கள், திக்கில் சென்றன - (கோபாவேசத்தாற் புடைபருத்துத்) திக்குக்களை அளாவி வளர்ந்துசென்றன; மகுடம் - முடிகள், வானம் தீண்டின - (கோபத்தோடு எழுந்ததனால்) மேலுலகத்தைத் தொட்டன; திண் கை - வலிய கைகள் ஒன்றொடு ஒன்று அடித்த - ஒன்றோடொன்று அறைந்தனர்; எயிற்றின் ஒளி - பல்வரிசைகள், மேகத்து உரும் என - மேகத்தினின்று உண்டாகும் இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலியுண்டாக, மென்றன - கடித்தன; வெகுளி பொங்க - (இவ்வாறு) கோபம்மிக, மாய வேடம் விட்டது - (அவன்) மாயையாற் கொண்டிருந்த முனிவேடம் அவனைவிட்டு நீங்கிற்று; (எ - று.)

ஒளி யென்பது ஒழுங்கென்னும் பொருளதாதலை, பாலகாண்டத்தில் "நிரையணிக் குலத்தி னொளி நீள்வகுத்த வொளிமேல், விரவு கைத்தலத்தில்" என்ற விடத்திலுங் காண்க. (கூச)

சீதை சங்கிக்குமளவில் அவன் தன்உருவங்காட்டல்.

கூரு. இருவினைதுறந்தமேலோரல்லன்கொலிவனென்றெண்ணி
யரிவையுமையமெய்தாவாரிவன்றானென்றொன்றுந்
தெரிவருநிலையளாகத்தீவிடத்தரவந்தானே
யுருகெழுசீற்றம்பொங்கிப்பணம்விரித்துயர்ந்ததொத்தான்.

(இ - ள்.) அரிவையும் - (அத்துறவிவேடந்துறந்ததைக் கண்ட) சீதாபிராட்டியும், 'இவன்—, இரு வினை துறந்த மேலோர் அல்லன்கொல்- (நல்வினை தீவினை யென) இருவகைப்பட்ட வினைகளை ஒழித்த மேன்மையையுடைய சந்நியாசிகளில் ஒருவனல்லன்போலும்,' என்று எண்ணி-என்று நினைத்து, ஐயம் எய்தா - சந்தேகத்தை யடைந்து, இவன் தான் ஆர் என்று - 'இவன் யாவன்?' என்று சங்கித்து, ஒன்றும் தெரிவு அரு நிலையள் ஆக - சிறிதும் அறியமாட்டாத நிலைமையையுடையவளாக,—(அவ்வளவில் இராவணன்), தீ விடத்து அரவம் தானே உரு கெழு சீற்றம் பொங்கி பணம் விரித்து உயர்ந்தது ஒத்தான்-கொடியவிஷத்தையுடைய ஒருசர்ப்பந்தானே தாபம்மிக்ககோபம் அதிகப்பட்டுப்படத்தைவிரித்துக்கொண்டு மேலெழுந்ததைப் போன்றான்.

என்றது, பலதலைகளையுடைய •பாம்பொன்று சீறித் தனதுபடங்களை விரித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்துநின்றாற்போல,இராவணன் கோபித்துத் தனது பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் பரப்பி வெளிக்காட்டிக்கொண்டு எழுந்துஎதிர்நின்றனன் என்பதாம், கீழ் (உரு - ஆங் கவியில்) "ஆமையி

னிருக்கையன்" என்றதனால், தனது பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் வேண்டியபடி அடக்கியுந்தமை கூறியவர், இங்கு அவற்றை வெளிப்படுத்தியமை கூறினார். (சுரு)

அப்பொழுது சீதை அஞ்சிநடுங்கிய நிலைமை.

சுசு. ஆற்றவெந்துயரத்தன்னாளாண்டுற்றவலக்கணோக்கி
னேற்றமென்னினைக்கலாகுமெதிரெடுத்தியம்பலாகு
மாற்றமொன்றில்லைசெய்யும்வினையில்லைவரிக்கலாகாக்
கூற்றம்வந்துற்றகாலத்துயிரெனக்குலைவுகொண்டாள்.

(இ - ள்.) ஆற்ற வெம் துயரத்து அன்னாள் - (இராமன் விஷயமான சிந்தனையால் முன்னமே) மிகவுங்கொடிய துன்பத்தையுடையளான அச்சீதாபிராட்டி, ஆண்டு உற்ற - அதன்மேலும் அப்பொழுது இதனால் அடைந்த, அலக்கண் - துன்பத்தைக்குறித்து, நோக்கின்-கருதினால், ஏற்றம் என் நினைக்கல் ஆகும்-(அதனினும்) அதிகமாக வேறு எந்தத்துன்பத்தை எண்ணமுடியும்? [எதையும் எண்ணமுடியாது என்றபடி]; எதிர் எடுத்து இயம்பல் ஆகும் மாற்றம் ஒன்று இல்லை-அவனெதிரிலே நின்று தைரியத்தோடு எடுத்துச்சொல்லத்தக்கதொரு வார்த்தையுமில்லை; செய்யும் வினை இல்லை - (அவனைவிட்டுத் தப்பிப்போதற்காகச்) செய்யத்தக்கதொரு செயலுமில்லை; (இங்ஙனம் பரிகாரமில்லாமல்), வரிக்கல் ஆகா கூற்றம் வந்து உற்ற காலத்து உயிர் என குலைவுகொண்டாள் - கட்டமுடியாத [தடுக்கவொண்ணாத] யமன் வந்துசேர்ந்தபொழுது உயிர் நடுங்குதல்போல நடுக்கமடைந்தாள்; (எ - று.)

பெருந்துன்பத்தின்மேல் அளவில்லாத்துன்பமுற்றவளாய் யாதொன்றையுங் கருதவும்மாட்டாமல் செய்யவும்மாட்டாமல் யமனைக் கண்ட உயிர்போல மிகஅஞ்சி நிலைகுலைந்தன ளென்பதாம். அலக்கண் - சஞ்சலமான கண்; துன்பமுண்டாம்பொழுது கண்கலங்குதலால், அலக்கண் என்று துன்பத்திற்குப் பெயராயிற்று: இது, காரியத்தின்பெயர் காரணத்தின்மேல் நின்ற இலக்கணை. 'ஆகும்' என்பதை முற்றாகக்கொண்டு, 'என் எதிர் எடுத்து இயம்பலாகும்' என்பதற்கு - எந்தத்துன்பத்தை இதற்கு ஒப்பாகஎடுத்துச் சொல்லக்கூடும்? என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வரிக்கல் என்ற தொழிற்பெயரில், கு - சாரியை. (சுசு)

இராவணன் சீதையை வெருட்டிப்பேசுதல்.

சுஎ. விண்ணவரேவல்செய்யவென்றவென்வீரம்பாராய்
மண்ணிடைப்புழுவின்வாழுமானிடர்வலியரென்றாய்
பெண்ணெனப்பிழைத்தாயன்றேலுன்னையான்பிசைந்துதின்ன
வெண்ணுவெனெண்ணிற்பின்னையென்னுயிரிழப்பெனென்றான்.

(இ - ள்.) விண்ணவர் - தேவர்கள், ஏவல் செய்ய - (எனக்குக்) குற்றேவல்தொழில்களைச் செய்யும்படி, வென்ற - (அவர்களைச்) சயித்துள்ள,

என் - எனது, வீரம் - வல்லமையை, பாராய் - கருதாமல், மண்ணிடை புழுவின்வாழும் மானிடர் வலியர் என்றாய் - பூமியில் புழுக்கள்போல (மிக வும்எளியராய்) வாழ்கிற மனிதர்களை (என்னினும்) வலிமையுடையவர்க ளென்று சொன்னாய்; (இங்ஙனஞ்சொன்ன நீ), பெண் என பிழைத்தாய்- பெண்பாலாதலால் உயிர்பிழைத்தாய்; அன்றேல்-அங்ஙனம் அன்றாயின், உன்னை யான் பிசைந்து தின்ன எண்ணுவென்-உன்னை நான் பிசைந்து தின்ன நினைப்பேன்; எண்ணில்-அங்ஙனம் எண்ணினால், பின்னை என் உயிர் இழப்பென்-பின்பு எனது உயிரை இழந்துவிடுவேன், என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ - று.)

தேவர்களுமுட்பட அனைவரையும் வென்ற எனதுபலபராக்கிரமங் களை ஒருபொருள்செய்யாமல் அற்பராகிய மனிதர்களை என்னைவெல்லும் வல்லமையுடையாரென்று சிறப்பித்துக்கூறி என்னைநிந்தித்த நீ ஒரு பெண் ணாதலினால் 'பெண்கொலை பெரும்பாவம்' என்றகொள்கைபற்றி உன்னை நான் கொல்லாதொழிந்தேன்: அன்றியும், உன்னை நான் பிசைந்து தின் பேனாயின், நீ இறக்கவே, உன்னிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டுள்ள எனது உயிரும் நீங்கிவிடும் என்பதுபற்றியும், அவ்வாறுசெய்யக் கருதினேனில்லை யென்றனன் என்பதாம். ஏவல் - ஏவப்படுங்காரியங்களுக்குத் தொழிலாகு பெயர். பாராய் என்பதற்கு - உடன்பாடாக, பார்ப்பாயாக என்றும் பொ ருள்கூறலாம். 'எண்ணில் பின்னை என்உயிர் இழப்பென்' என்றதை, இனி இராவணனுக்கு வருந் தீங்குக்குஏற்ப அவன்வாயில்வந்த அமங்களவார்த் தை யெனவுங் கொள்ளலாம். (கூஎ)

உடனே இராவணன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் தன் கருத்தைப் புலப்படுத்தல்.

கூஅ. குலைவுறலன்னமுன்னம்யாரையுங்கும்பிடாவென்
றலைமிசைமகுடமென்னத்தனித்தனிபினிதுதாங்கி
யலகில்பூணரம்பைமாதரடிமுறையேவல்செய்ய
வுலகமீரேழுமாளுஞ்செல்வத்துளுறைதியென்றான்.

(இ - ள்.) அன்னம் - அன்னப்பறவைபோன்றவளே! குலைவு உறல் - நடுக்கமடையவேண்டா; முன்னம் யாரையும் கும்பிடா - இதற்குமுன் எவ ரையும் வணங்காத, என் - எனது, தலைமிசை - தலைகளின்மேலே, மகுடம் என்ன - கிரீடங்களைத்தாங்குதல்போல, தனித்தனி - தனித்தனியே [ஒவ் வொருதலையிலுமாக], இனிது தாங்கி - (உன்னைக்) களிப்போடு நான் எடுத் துத் தாக்கிவைத்துக்கொண்டு கொண்டாட, அலகு இல் பூண் அரம்பை மாதர் - அளவில்லாத ஆபரணங்களையுடைய தேவமாதர்கள், அடி முறை ஏவல்செய்ய - (உனது) பாதங்களின்கீழ் நின்று முறைப்படி (உனக்குக்) குற்றேவல்தொழில்களைச்செய்ய, உலகம் ஈரேழும் ஆளும் செல்வத்துள் உறைதி - பதினான்குஉலகங்களையும் பாதுகாக்கிற (எனது) அரசாட்சிச் செல்வத்தில் தலைமை பூண்டு வாழ்வாய், என்றான் - என்று சொன்னான்.

என்றது எனக்குஉரியளாவாய் என்றபடி. குலவுறல் - எதிர்மறை யொருமையேவல். அன்னம் - சீதைக்கு உவமையாகுபெயர்; நடையில் ஒப்புமை. தாங்கி என்பதற்கு-உனது அடிகளை என்று செயப்படுபொருள் வருவித்தலுமாம். தாங்கி-தாங்க; எச்சத்திரிபு. அரம்பைமாதர் என்றது, ரம்பை முதலிய மகளிரென்னும் பொருளதாய்த் தேவமாதரென்ற மாத்திரமாய் நிற்கும். (கூஅ)

அது கேட்டவுடனே சீதை இராவணனை நிந்தித்தல்.

கூகூ. செவிகளைத்தளிர்க்கையாலேசிக்குறச்சேமஞ்செய்தாள்
கவினும்வெஞ்சிலைக்கைவென்றிக்காகுத்தன்கற்பினேனைப்
புவியிடையொழுக்கநோக்காப்பொங்கெரிப்புனிதரீயு
மவியைநாய்வேட்டதென்னவென்சொனாயரக்கவென்னா.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட பிராட்டி), செவிகளை - (தனது) காதுகளை, தளிர் கையாலே - தளிர்போல்மெல்லிய தன்கைகளாலே, சிக்குற சேமம் செய்தாள் - அழுந்தமூடிக்கொண்டு, (அவனைநோக்கி), 'அரக்க - இராக்கதனே! கவினும் வெம் சிலை கை வென்றி காகுத்தன் கற்பினேனை-அழகிய கொடிய வில்லையேந்திய கையையும் வெற்றியையுமுடைய இராமபிரான் திறத்தில் கற்பு நிலைமையையுடையளான [அவன்மனைவியாகிய] என்னை, புவியிடை ஒழுக்கம் நோக்கா பொங்கு எரி புனிதர் ஈயும் அவியை நாய் வேட்டது என்ன - உலகத்தில் உயர்ந்தோர்க்குரிய ஒழுக்கத்தைக்கருதி வளர்ந்தெரியும் வைதிகாக்கினியிலே பரிசுத்தரான முனிவர்கள் (தேவர்களின்பொருட்டு) இடும் அவிர்ப்பாகத்தை நாய் விரும்பினாற்போல, (விரும்பி), என் சொனாய்-என்னவார்த்தைசொன்னாய்?' என்னா-என்றுசொல்லி, (எ - று.)—என்றாள் என அடுத்தகவியோடு முடியும்.

அப்படிப்பட்ட தீச்சொல்லைக் கேட்டு ஆற்றவொண்ணாமையால், காதுகளைக் கைகளால் உறுதியாகப் பொத்திக்கொண்டாள். எம்பெருமானது கையிலுள்ள வில்முதலிய படைக்கலங்கள் அன்போடு நோக்கும் அடியார்களுக்கு ஆபரணங்கள்போலத் தோன்றி, அழகியனவாயிருத்தலையும், பகைமையோடு நோக்கும் எதிரிகளுக்கு ஆயுதங்களாகவேதோன்றி அச்சஞ்செய்தலையும் ஒருங்கே உடைமையால், 'கவினும் வெஞ்சிலை' எனப்பட்டது. நோக்கா என்ற உடன்பாட்டு வினையெச்சம், ஈயும்என்ற பெயரெச்சத்தைக் கொள்ளும். இனி, நோக்கா என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமாகக்கொண்டு, உலகத்து உயர்ந்தோர்க்கு உரிய ஒழுக்கத்தை நோக்காமல் என்று உரைத்து, 'என்சொனாய்' என்றதனோடு முடிப்பினும் அமையும். 'நோக்காய்' என்று பாடம் ஓதுவாரும் உளர். அவி - ஹவிஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; மந்திரபூர்வமாக அக்கினியில் ஓமஞ்செய்யப்படும்நெய் முதலிய தேவருணவு. வேட்டது என்ற இறந்தகாலத்தொழிற்பெயரில், வேள் - பகுதி. என் சொனாய் - மிகவுந்தகுதியற்ற வார்த்தையைக் கூறினை

யென்றபடி. 'என்சொனாய் அரக்க' என்றது, கொடிய அரக்கர்குலத்தானாதலின் இங்ஙனங் கூறினாய்போலும் என்றவாறும். கவினும் என்ற எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தில், கவின் - பகுதி; கவின்ற, கவினுகிற என மற்றைக் காலங்களில் வரும். (கூகூ)

சீதை இராவணனை அதட்டிப் பேசுதல்.

எ0. புன்னுனைநீரினொய்தாப்போதலேபுரிந்துநின்ற
வின்னுயிரிழத்தலஞ்சியிற்பிறப்பழிதலுண்டே
மின்னுயிர்த்துருமிற்சீறும்வெங்கணைவிரவாமுன்ன
முன்னுயிர்க்குறுதிநோக்கினொளித்தியாலோடியென்றாள்.

(இ - ள்.) புல் நுனை நீரின் - புல்லின்நுனியில் தங்கியிருக்கிற நீர்த்துளிபோல, நொய்து ஆ போதலே - எளிதாக விரைவில் ஒழிதலையே, புரிந்துநின்ற - இயல்பாகக்கொண்டுநின்ற, இன் உயிர் - இனியஎனதுஉயிரை, இழத்தல் - இழந்துவிடுதற்கு, அஞ்சி - பயப்பட்டு, இல் பிறப்பு அழிதல் - உயர்ந்தகுலத்திற் பிறந்ததற்குஏற்ற ஒழுக்கத்தை (யான்)இழத்தல், உண்டே - உளதாமோ? [ஆகாதென்றபடி]; மின் உயிர்த்து - மின்னல்போன்ற ஒளியை வீசிக்கொண்டு, உருமின் சீறும் - இடிபோல உக்கிரமாய்ச் சீறுந் தன்மையுள்ள, வெம்கணை - வெவ்விய இராமபாணம், விரவா முன்னம் - வந்து(உன்மேற்)படுதற்குமுன்னமே, உன் உயிர்க்கு உறுதி நோக்கின் ஓடி ஒளித்தி - உனது உயிருக்கு உறுதியை[நிலைபேற்றை] ஆலோசிப்பாயாயின் ஓடியொளித்துக்கொள்வாய், என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

புன்னுனைநீரின் நொய்தாப்போதலே புரிந்துநின்ற இன்னுயிர் = "புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை யென்றெண்ணி" என்றார் நாலடியாரிலும். நுனையெனினும், நுனியெனினும் ஒக்கும். நொய்து-நொய்ம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். எவர்க்கும் உயிரினும் இனியது வேறின்றாதலால், 'இன்னுயிர்' எனப்பட்டது; எனவே, உயிருக்கு இனிமை, இயற்கையடைமொழி யென்க. இற்பிறப்பு - கற்பொழுக்கத்துக்கு இலக்கணை. உண்டே, ஏ - எதிர்மறை. உன்கருத்துக்கு யான்உடன்படேனாயின் நீ என்னைக்கொன்றிடுவாய் என்பதற்கு அஞ்சி யான் எனது கற்பு நிலைகுலையேன் என்பது, முன்னிரண்டடியின் பொருள்.

'உன்கணவனம்பு என்னை யாதுஞ்செய்யமாட்டாது' என்று இராவணன் கூறுதல்.

எக. என்றவளுரைக்கநின்றவிரக்கமிலரக்கனெய்த
வுன்றுணைக்கணவனம்பவ்வுயர்திசைசுமந்தவோங்கல்
வன்றிறன்மருப்பினூற்றண்மடித்தவென்மார்பின்வந்தாற்
குன்றிடைதொடுத்துவிட்டபூங்கணைகொல்லதென்றான்.

(இ - ள்.) என்று அவள் உரைக்க - என்று அச்சீதாபிராட்டி சொல்ல, நின்ற - கேட்டுநின்ற, இரக்கம் இல் அரக்கன் - இரக்கமில்லாதவனான இரா

யணங்கு, 'உன் துணை கணவன் எய்த அம்பு - உனக்குத்துணையாகிய கணவ ஞன் இராமன் எய்யும் அம்பு, திசை சுமந்த உயர் அ ஓங்கல் வல் திறல் மருப்பின் ஆற்றல் மடித்த என் மார்பின் வந்தால் - திக்குக்களைச் சுமந்துநிற்கிற உயர்ந்த அந்தயானைகளின் [திக்கஜங்களின்] மிகவும்உறுதியான தந்தங்களின் வலிமையை ஒழியச்செய்த எனது மார்பினிடத்துப் பாயவந்தால், அது - அந்தஅம்பானது, குன்றிடை தொடுத்துவிட்ட பூ கணைகொல்-மலையின்மேல் எய்துவிடப்பட்ட புஷ்பபாணமேயாம். [புஷ்பபாணம்போலப் பயன்பெறுதொழியும்],' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

ஒருமலரை அம்பாகக்கொண்டு மலையின்மேல் எய்தால் அதனால் மலைக்கு ஒருசிறிதும் ஊறுபாடுஉண்டாகாதவாறுபோல, இராமபாணத்தால் மிக வலிய என்மார்பில் ஒருசிறிதும் ஊறுபாடு உண்டாகாது என்றபடி. தன்மார்பின் மிக்கவலிமையை விளக்குதற்கு, திக்குயானைகளின் தந்தத்தை வலிகெடுத்த மார்பென்றான்; என்றது, இவன் திக்குவிஜயஞ்செய்தகாலத்தில் திக்குயானைகள் இவனை எதிர்த்தபொழுது தமதுவலிய கூரியதந்தங்களைக்கொண்டு இவன்மார்பில் தாக்கியபொழுது அத்தந்தங்கள் இவன்மார்பைப் பிளந்து அதனுட்சென்று ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் ஒடிபட்ட தன்மையையெடுத்துக்காட்டியவாறும். 'உன் துணைக்கணவன்' என்றது, உனக்குத் துணையான கணவன், அதாவது - உன்னைப்போலப்பெண்தன்மையுடையான் என்று ஒரிகழ்ச்சிப்பொருளைத்தொனிப்பிக்கும். அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியைக் காட்டும். ஓங்கல் - உயர்ச்சி: இத்தொழிற்பெயர் - உயர்ச்சியையுடைய மலைக்குத் தொழிலாகுபெயராய், பின்பு, அம்மலைபோன்ற யானைக்கு உவமையாகுபெயராதலால், இருமடியாகுபெயர். வன்திறல்-ஒருபொருட்பன்மொழி. கொல் - அசை. (எக)

இராவணன் மீண்டும் இன்சொற்கூறிச் சீதையை வணங்குதல்.

எஉ. அணங்கினுக்கணங்கனையநின்னாசைநோயகத்துப்பொங்க
உணங்கியவுடம்பினேனுக்குயிரினையுதவியும்பர்க்
கணங்குழைமகளிர்க்கெல்லாம்பெரும்பதங்கைகொளென்று
வணங்கினனுலகந்தாங்குமலையினும்வலியதோளான்.

(இ - ள்.) 'அணங்கினுக்கு அணங்கு அனாய் - திருமகளுக்கும் ஒருதிருமகள்போலச் சிறந்தவளே! நின் ஆசை நோய் அகத்து பொங்க - உன்னிடத்தேகொண்ட காமமாகிய நோய் என்மனத்தில் மிகுதலால், உணங்கிய உடம்பினேனுக்கு - வாடிய உடம்பையுடைய எனக்கு, உயிரினை உதவி - உயிரைக்கொடுத்து [காமவேதனையால்நான்இறவாதபடி என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றி], உம்பர் கணம் குழை மகளிர்க்கு எல்லாம் பெரு பதம் கைக்கொள் - மேலுலகத்திலுள்ள பலவாய்த்திரண்ட குழையென்னுங்காதணியையுடையதேவமாதரனைவர்க்கும் மேலானபதவியைப்பெறுவாய்,' என்று - என்றுசொல்லி, வணங்கினன் - (பிராட்டியின்திருவடிகளில்விழுந்து) நமஸ்கரித்தான்! உலகம் தாங்கும் மலையினும் வலிய தோளான் - பூவுலகத்தைத்

தாங்குகிற மலையைக்காட்டிலும் வலிமையையுடைய தோள்களையுடையவனை இராவணன்; (எ - று.)

"திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா" என்றாற்போல, 'அணங்கினுக்கு அணங்கனாய்' என்றான். அழகு உத்தமவிலக்கணம் இன்பநலம் முதலியவற்றில் திருமகளினும் மிகவும்மேலானவளே யென்றபடி. இனி, மிக அழகிய மோகினியென்னும் பெண்தெய்வத்துக்கும் அழகுமிகுதியால் மோகத்தை விளைப்பவளே யென்றும், தேவமாதர்க்கும் மேம்பட்ட ஒருதேவமாது போன்றவளே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'உம்பர்க்கணங்குமைமகளிர்க்கெல்லாம் பெரும்பதம்' என்றது. எல்லாத்தேவர்களையும் வென்று திரிலோகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்ட தனக்கு உரியளாதலை. மலை மேலுங் கீழுமாய்நின்று நிலவுலகத்தை நிலைகுலையாதபடி தாங்கி 'பூதரம்' என்று ஒரு பெயர்பெறுதலால். 'உலகந்தாங்குமலை' எனப்பட்டது. 'உலகந்தாங்கும்' என்பதைத்தோளுக்கும்,தோளானுக்கும்அடைமொழியாக்கினும் அமையும்; உலகத்தை அரசாளுகிறவன்க. (எஉ)

வேறு.

அப்பொழுது பிராட்டி அலறிக்கதறல்.

எங. தறைவாயவன்வந்தடிதாழுதலுங்
கறைவாள்படவாவிகலங்கினள்போ
லிறைவாவிளையோயெனவேங்கினளாற்
பொறைதானுயிர்போவதுபோற்புகல்வாள்.

(இ - ள்.) அவன்வந்து தறைவாய் அடிதாழுதலும் - அவ்விராவணன் அருகில்வந்து தரையில்விழுந்து சீதையின்பாதங்களை வணங்கிய அளவிலே, (அச்சீதை), கறை வாள் பட ஆவி கலங்கினள் போல் - இரத்தந்தோய்ந்த கறையையுடைய வாளாயுதம் (தன்மேற்) படுதலால் உயிர்நிலைகுலையப்பெற்றவள்போல (நடுநடுங்கி), இறைவா இளையோய் என ஏங்கினள் - 'எனது தலைவனே! அவனதுதம்பியே! என்றுவிளித்துப் பரிதாபமாகக் கூவினாள்; (அன்றியும்), பொறை தான் உயிர் போவது போல் - உடல் உயிர் நீங்கப் பெற்றாற்போல (மிக்கவேதனையுற்று), புகல்வாள் - மற்றும்புலம்பிக்கூறுபவளானாள்; (எ - று.)

தரா என்னும் வடசொல்லின் திரியாகிய தரையென்பது, எதுகைநயம் நோக்கித் தறையென விகாரப்பட்டது. பொறை-(உயிரைப்)பொறுப்பது; என்வே, உடம்பாயிற்று: பொறு - பகுதி; பொறுத்தல் - சுமத்தல், தரித்தல்: ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. அன்றி, சுமக்கப்படுவதென்ற பொருள் கொண்டு, ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி யெனினுமாம். "பொறையுள்நீங்கியுக்கதா முயிரள்" என்று கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப் படலத்து வந்ததுங்காண்க. இனி, மிக்கபொறுமையை யுடையளாதல்பற்றி, பிராட்டிக்கு 'பொறை' என்று ஒருபெயர்கூறினா ரெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. ஆல் - ஈற்றசை.

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் உகO - ஆங் கவிபோன்ற [illegible]விருத்தங்கள். (எங)

இராவணன் சீதையைத் தரையுடனே பெயர்த்தெடுத்தல்.

எச. ஆண்டாயிடைதீயவனாயிழையைத்
தீண்டாலெனுமேலுரைசிந்தைசெயாத்
தூண்டானென்லாமுயர்தோள்வலியாற்
கீண்டானிலம்யோசனைகீழொடுமேல்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, ஆயிடை - அவ்விடத்தில், தீயவன்- கொடியவனான அவ்விராவணன், ஆயிழையை தீண்டால் எனும் மேல் உரை சிந்தை செயா - பெண்ணைத்தொடாதே யென்று முன்பு தனக்கு நேர்ந்துள்ள சாபவார்த்தையை நினைத்து, தூண் தான் என்ல் ஆம் உயர் தோள் வலியால் - தூண்களே யென்று (உவமை) சொல்லத்தக்க உயர்ந்த தனது தோள்களின் வலிமையினால், நிலம் கீழொடு மேல் யோசனை கீண்டான் - (சீதையிருந்த ஆச்சிரமத்தின்) இடத்தைக் கீழ்தொடங்கி மேலளவும் ஒரு யோசனைதூரம் பேர்த்தெடுத்தான்; (எ - று.)

அ + இடை = ஆயிடை; நீண்டசுட்டின்முன் யகரம் தோன்றிற்று. ஆயிழை - தேர்ந்தெடுத்தணிந்த சிறந்த ஆபரணங்களையுடையவள்: வினைத்தொகையன்மொழி. தீண்டால் - எதிர்மறையொருமையேவல்; இதில், ஆல் - விகுதி. இங்குக்குறித்த சாபம் - இராவணன் திக்குவிஜயஞ்செய்கையில் தேவலோகத்துக்குச்செல்லப்புறப்பட்டுக் குபேரனது அளகாபுரியினருகிற் செல்லுகையில், குபேரன்மகனான நளகூபரனை நோக்கிச் செல்லும் அவனது காமக்கிழத்தியான அரம்பையைக்கண்டு காமுற்று அவளை வலியப் பிடித்துக் கற்பழித்தவளவிலே, அவள் வருந்திச் சினந்து இராவணனை நோக்கி 'நீ இனி எந்தமகளிரையேனும் அவருடன்பாடின்றி வலியத்தீண்டின் அவர்களதுகற்பின்கனலால் எறிந்தழிவாய்' என்று வைதது மன்றி, அச்செய்தியை அறிந்த நளகூபரனும் 'இனி இராவணன் ஒருவருக்குஉரிய மாதரை வலியத்தீண்டுவானாயின், தலைவெடித்து இறக்கக்கடவன்' என்று சபித்தமை;"வந்தியாக நீமாநிலமாதர்தஞ், சிந்தையாலன்றி, யாவரைத்தீண்டினுங் கந்தவார்குழலாள் கற்பெரியினால், வெந்து வீழ்தி யென் றேகினள் விம்மினள்,"நல்லார் புகழு நளகூபரன் ஒருவ,னில்லாளைத் தேராது தீண்டுமிராவணனும், பொல்லா வொழுக்கத்தான் பொன்முடிகளோடு தலை, யெல்லாம் பொடியாகி வீழ்க வெனச் சபித்தான்" என்ற உத்தரகாண்டச் செய்யுள்களையுங் காண்க. தோளுக்குத் தூண் - திரண்டுருண்டு நீண்டவடிவத்திலும்வலிமையிலும் உவமம். யோசனை, காதம் என்பன-ஒருபொருளன என்பர்; காதத்தினும் யோசனை பேரளவினதென்றலும் உண்டு. நான்காமடியினால், ஒருயோசனை அகலமும் ஆழமும் படப் பெயர்த்தனனெனக் கொள்ளலாம். கீண்டான், கீள் - பகுதி. (எச)

இராவணன் சீதையைத் தரையோடு எடுத்துத் தேரில்வைத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாக எழுதல்.

எரு. கொண்டானுயர்தேர்மிசைகோல்வளையாள்
கண்டாடனதாருயிர்கண்டிலளான்

மண்டார்னு றுமின்னின் மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாவெழுவான்விரைவான்.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உயர் தேர்மிசை கொண்டான்-(அங்ஙனம்பெயர்த்தெடுத்த நிலத்தை) உயர்ந்த தனது தேரின்மேல் வைத்துக்கொண்டான்;(அச்செயலை), கோல் வளையாள் கண்டாள் - அழகியவளையல்களையணிந்த பிராட்டி பார்த்து, தனது ஆர் உயிர் கண்டிலள் - தனது அரிய உயிரை (உடம்பிலிருக்க)க் காணாதவளாய் [உயிர்நிலைகுலையப்பெற்றாளென்றபடி], மண் உறு மின்னின் மயங்கினள் - (தனக்குஉரியஇடமானமேகத்தைவிட்டுத்) தரையில் விழுந்ததொரு மின்னற்கொடிபோலத் துவண்டு கலங்கினாள்; (அப்பொழுது இராவணன்) விண் வழி ஆ விரைவான் எழுவான்-ஆகாயமார்க்கமாக விரைவிற்கிளம்பிச் செல்லக் கருதியவனாய், (எ - று.)—'விடுதேர் என'என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும். 'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை. 'தான்' இரண்டும் - அசை.

கோல் - கோல மென்பதன் விகாரம். 'தனது ஆருயிர் கண்டிலள்' என்பதற்கு-தனது அருமையான பிராணநாயகனாகிய இராமபிரானை வரக் கண்டிலாதவளாய் என்றும் பொருள்கூறலாம். மண்உறுமின் - இல்பொருளுவமை. (எரு)

பிராட்டி சோகித்துப் புலம்பலுறல்.

எசு. விடுதேரெனவெங்கனல்வெந்தழியுங்
கொடிபோற்புரள்வாள்குலைவாளயர்வா
டுடியாவிழுவாடுயராலெழுவாள்
கடிதாவறனேயிதுகாவெனுமால்.

(இ - ள்.) தேர் விடு என - 'தேரைச்செலுத்து' என்று (இராவணன் தனது தேர்ப்பாகனை நோக்கிக்) கூற, (அதுகேட்டவளவிலே சீதை),வெம் கனல் வெந்து அழியும் கொடிபோல்-வெவ்வியநெருப்பில்வீழ்ந்து வெந்து அழிகிற பூங்கொடிபோல, புரள்வாள் - விழுந்து புரளுவாள்; குலைவாள் - நிலைகுலைந்து நடுங்குவாள்; அயர்வாள் - சோர்வடைவாள்; துயரால் துடியா விழுவாள்-துன்பத்தால் துடித்துவிழுவாள்; எழுவாள்-மீண்டும் எழுந்திருப்பாள்; 'அறனே - தருமதேவதையே! இது - இத்துன்பத்தினின்றும், கடிது ஆ கா - விரைவாக (என்னை)ப் பாதுகாப்பாயாக,' எனும் - என்றுசொல்லி வேண்டுவாள்; (எ - று.)—ஆல் -ஈற்றசை. (எசு)

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சீதை பலபொருள்களையும்நோக்கி இரங்கிக்கூறும் மொழிகள்.

எஎ. மலையேமரனேமயிலேகுயிலே
கலையேபிணையேகளிறேபிடியே
நிலையாவுயிரேநிலைதேறினர்போ
யுலையாவலியாருழைநீருரையீர்,

(இ - ள்.) மலையே - மலைகளே! மரனே - மரங்களே! மயிலே-மயில்களே! குயிலே - குயில்களே! கலையே - ஆண்மான்களே! பிணையே-பெண்மான்களே! களிறே - ஆண்யானைகளே! பிடியே - பெண்யானைகளே! நிலையா உயிரே - ஒருநிலைகொள்ளாது நிலைகுலைகிற எனதுஉயிரே! நீர் - நீங்கள், நிலை தேறினர் போய் - (எனது கணவனுர்) இருக்கும்இடத்தை நாடிச்சென்று, உலையா வலியாருழை - அழியாத வலிமையையுடைய அவரிடத்தில், உரையீர் - (இச்செய்தியைச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

இங்ஙனம் தலைவி தலைவனைப்பிரிந்த சோகத்தால் கேளாதவற்றைக் கேட்பனபோலவும், உணராதவற்றை உணர்வனபோலவும், உரையாதவற்றை உரைப்பனபோலவும் கூறுதற்கு விதி, தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரத்தில் "உறுப்புடையதுபோல் உணர்வுடையதுபோல், மறுத்துரைப்பதுபோல் நெஞ்சொடு புணர்த்துஞ், சொல்லாமரபி னவற்றொடு கெழீஇச், செய்யா மரபிற்றொழிற்படுத்தடக்கியும், அவரவ ருறுபிணி தமபோலச் சேர்த்தியும்,......இருவர்க்குமுரிய பாற்கிளவி" "ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நாணே, கடலே கானல் விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே, யவையல பிறவும் நுவலிய நெறியாற், சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவும், சொல்லியாங் கமையு மென்மனார் புலவர்" என்றவற்றில் அடங்கும்; இவ்வாறு வருவன பிறவற்றுக்கும் இது கொள்க.

மரன் - ஈற்றுப்போலி. கலை, களிறு - ஆண்மைப்பெயர்கள். பிணை, பிடி - பெண்மைப்பெயர்கள். "இரலையும் கலையும் புல்வாய்க்கு உரிய" "புல்வாய் நவ்வி உழையேகவரி, சொல்வாய் நாடிற்பிணையெனப்படுமே" "வேழக்கு உரித்தே விதந்து களிறென்றல்", "பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்பன தொல்காப்பியம். 'நிலை தேறினர் போய்' என்பதற்கு-எனது நிலைமையை அறிந்து சென்று என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'தேறினர்' என்றது, முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; தேறினர் என்பது - வழாநிலையாம். எத்துணைவலிய பகைவரையும் எளிதில் அழிக்கும் ஆற்றலுடையா ரென்பாள், 'உலையாவலியார்' என்றாள்; இது உயர்வுப் பன்மை; இலக்குமணனை உளப்படுத்திய பன்மை யெனக் கொள்ளினுமாம்.

எஅ. செஞ்சேவகனார்நிலைநீர்தெரிவீர்
மஞ்சேபொழிலேவனதேவதைகா
ளஞ்சேலெனநல்குதிரேலடியே
னுஞ்சாலதுதானிழிபோவுரையீர்.

(இ - ள்.) மஞ்சே - மேகங்களே! பொழிலே - சோலைகளே! வனதேவதைகாள் - காட்டில்உறையுந் தெய்வங்களே! செம் சேவகனார் நிலை நீர் தெரிவீர் - நல்லவீரத்தன்மையையுடைய எனதுகணவனாருள்ளவிடத்தை நீங்கள் அறிவீர்கள்ஆதலால், அஞ்சேல் என நல்குதிர் ஏல் - பயப்படாமத என்று (எனக்கு) அபயவார்த்தைகூறி (எனது நிலைமையை அவர்க்கு)க்கூறியருள்வீராயின், அடியேன் உஞ்சால் அது தான் இழிபோ உரையீர் - அவ

ர்க்குஅடியவளாகியநான் பிழைப்பேன்; அங்ஙனம்பிழைத்தால் அது (உங்கட்குக்) குறைபாடாமோ? [ஆகாது புகழ்தரு மன்றோ?] சொல்லுங்கள்.

நிலை - நிலைமையுமாம். அஞ்சேல் - எதிர்மறையொருமையேவல்; எல்-விகுதி. உஞ்சால் - உய்ந்தால் என்பதன் போலி. உரையீர் - எனக்கு நேர்ந்ததை அவரிடம் கூறுங்களெனினுமாம். (எஅ)

எகூ. நிருதாதியர்வேரறநீண்முகில்போற்
சரதாரைகள்வீசினிர்சார்கிலிரோ
வரதாவிளையோய்மறுவேதுமிலாப்
பரதாவிளையோய்பழிபூணுதிரோ.

(இ - ள்.) வரதா - (வேண்டியவர்க்கு வேண்டிய) வரங்களைத்தந்தருளும் ரகுநாதனே! இளையோய் - (அவனை அநுசரிக்குந்) தம்பியான லக்ஷ்மணனே! நிருத ஆதியர் வேர் அற - அரக்கர்முதலிய கொடியோர்கள் நிர்மூலமாம்படி, நீள் முகில் போல் - பெரிய மேகம்போல, சர தாரைகள் வீசினிர் - அம்புமழையைச் சொரிந்துகொண்டு, சார்கிலிரோ-இங்குவந்து சேரமாட்டீர்களோ? மறு ஏதும் இலா பரதா - குற்றம்யாதுமில்லாத பரதனே! இளையோய் - (அவனை அனுசரிக்குந்) தம்பியான சத்ருக்நனே! பழி பூணுதிரோ-(நீங்கள் இங்குவந்து இந்தஆபத்துக்கு உதவாமல் நாட்டில் வசித்தலால்) பழியை யடைவீர்களோ? (எ - று.)

நிருதாதியர் - இராக்கதத்தலைவரெனினுமாம். "வரத னுதித்திட மற்றைய வொளியை" என்றும், "வரதனு மிளவலுமென மருவினரே" என்றும் பாலகாண்டத்தில் இராமபிரானை வரத னென்ற திருநாமத்தாற் குறித்தமைகாண்க. தனது தாயாகிய கைகேயி இராமனை வனம்புகுவித்துத் தனக்குத் தந்த அரசாட்சியை அவள் கருத்தின்படி எற்றுக்கொள்ளுதலைத் தவிர்ந்து தவவேடங்கொண்டு வனம்புகுந்து தமையனுரையடைந்து அரசுகொள்ளும்படி பலவாறு வேண்டி அதற்கு உடன்படாது இட்ட கட்டளையினால் மீள்வானாகி அவர்திருவடிநிலையை வேண்டிப் பெற்று முடியிலேந்திச் சென்று இராமபிரானையின்றி அயோத்திசேரவிரும்பாமல் நந்திக்கிராமஞ் சேர்ந்து அங்கு அப்பாதுகைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்கீழ் நின்று தான் இராசாங்ககாரியம் பார்க்கும் களங்கமற்ற உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையுடையனாதலால், பரதனை 'மறுவேதுமிலா' என்ற அடைமொழிகொடுத்து விளித்தாள். இந்த அடைமொழியைச் சத்ருக்நனுக்குங் கூட்டலாம்; அவனுக்கு மறுவேதுமில்லாமை - பாகவதசேஷத்வம்; அதாவது எம்பெருமானுக்கு நேரே அடிமைபூணுதலினும் மேம்பட அவனுக்கு அடியவனான பரதனுக்கு அடிமைபூண்டமை: (வால்மீகிராமாயணத்தில்) சத்ருக்நனுக்கு 'அநக' னென்றஅடைமொழி கொடுத்தவிடத்து இங்ஙனங்கருத்துரைப்பர் பெரியோர். 'நிருதாதிபர்' என்றும் பாடம். (எகூ)

அ0. கோதாவரியேகுளிர்வாய்குழைவாய்
மாதாவனையாய்மனனேதெளிவா

யோதா துணர்வாருழையோடினைபோய்
நீதான்வினையேனிலைசொல்லலையோ.

(இ - ள்.) கோதாவரியே - கோதாவரிநதியே! குளிர்வாய்-(இயல்பிற்) குளிர்ந்திருக்கிறாய்; குழைவாய் - (இயல்பில்) உள்நெகிழ்ச்சியுடையாய்; (ஆதலால்), மாதா அனையாய் - (உயிர்கட்கெல்லாம்) தாய்போன்றுள்ளாய்; மனனேதெளிவாய் - அகந்தெளிந்துள்ளாய்; நீதான் - (இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய) நீயாவது, ஓதாது உணர்வாருழை ஓடினை போய்- சொல்லாமலே (அனைத்தையும்) அறியுந்தன்மையரான [வரம்பிலாவறிவையுடைய] எனது கணவனாரிடத்து ஓடிச்சென்று, வினையேன் நிலை சொல்லலையோ - (இப்பெருந்துன்பமனுபவித்தற்குக் காரணமான) தீவினையையுடைய எனது நிலைமையைச் சொல்லமாட்டாயோ? (எ - று.)

'மனன்' என்பது, இங்கு, உள்ளிட மென்றமாத்திரமாய் நின்றது. இனி, மனனே தெளிவு ஆய் ஓதாது உணர்வாருழை என்றுஎடுத்து, என்மனக்கருத்தைச் சொல்லாமலே தெளிவாகஅறியும் எனதுநாயகரிடம் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும். "இங்கிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா" என்றபடி கோசலதேயத்தவர் குறிப்பறிதலிற் சிறந்தவராதலால், அவர்கட்குத் தலைவரான இராமபிரான் 'ஓதாதுணர்வார்' எனப்பட்டார். இத்தொடர் வேதம்முதலிய எல்லா நூல்களையும் எவரும்ஓதுவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமல் தாமே இயல்பில் அறியும் முற்றுணர்வுடையா ரென்றும் பொருள்படும். ()

அக. முந்துஞ்சுனைகாண்முழைவாழரிகா
ளிந்தந்நிலனோடுமெடுத்தகைநா
லைந்துந்தலைபத்துமலைந்துலையச்
சிந்தும்படிகண்டுசிரித்திடுவீர்.

(இ - ள்) முந்தும் - என்எதிர்காணப்படுகிற, சுனைகாள் - மலர்ச்சுனைகளே! முழை வாழ் அரிகாள் - மலைக்குகைகளில்வாழ்கிற சிங்கங்களே! இந்த நிலனோடும் எடுத்த - இந்தத்தரையுடனே என்னைப்பெயர்த்தெடுத்த, கை நால் ஐந்தும் - (இவனது) இருபதுகைகளும், தலை பத்தும்-பத்துத்தலைகளும்,அலைந்து உலையசிந்தும்படிகண்டு-(எனதுநிலைமையைநீங்கள் ஸ்ரீராமனுக்குத் தெரிவித்து அந்நாயகன் வந்துஎய்யும் அம்புகளால்) வருந்தியழியச் சிதறும்படிசெய்து, சிரித்திடுவீர் - (அதனைக்கண்டு) இகழ்ச்சிச்சிரிப்புக் கொள்வீராக;(எ - று.)

'முழைவாளரிகாள்' என்ற பாடத்துக்கு-குகையிலுள்ள ஒளியையுடைய சிங்கங்களே யென்க. வாளரி - கொடியசிங்க மெனினுமாம். இந்தந்நிலம், நகரவொற்று - விரித்தல். நாலைந்து - பண்புத்தொகை. (அக)

வேறு.

இராவணன் சீதைவார்த்தையைப் பரிகசித்தல்.

அஉ. என்றின்னபலவும்பன்னியிரியலுற்றரற்றுவாளைப் [ன்னைக்
பொன்றுன்னுபுணர்மென்கொங்கைப்பொலங்குழாய்போரிலெ

கொன்றுன்னைமீட்பர்கொல்லம்மானிடர்கொள்கவென்னு[ன்.
வன்றிண்கையெறிந்துநக்கான் வாழ்க்கைநாள்வறிதுவீழ்வா

(இ - ள்.) என்று இன்ன பலவும் பன்னி - என்று இத்தன்மையனவான பலவார்த்தைகளையுஞ் சொல்லி, இரியல்உற்றுஅரற்றுவாளை-(தன்னிடத்தினின்று) மீளக் கருதிக் கூவுபவளான சீதையை நோக்கி,—வாழ்க்கைநாள் வறிது வீழ்வான் - தனதுவாழ்நாள் வீணேஅழியப்பெறுபவனான இராவணன்,—'பொன் துன்னு - பொன்னினாலாகிய அணிகலங்கள் நிறைந்த, புணர்மெல் கொங்கை - நெருங்கியமென்மையானதனங்களையும், பொலம் குழாய் - பொன்னினாலாகிய குழையென்னுங்காதணியையு முடையவளே! அ மானிடர்-(நீகுறிக்கும்) அந்தமனிதர்கள், போரில் என்னை கொன்று—, உன்னை மீட்பர்கொல் - உன்னை மீட்டுக்கொள்ளவல்லரோ? கொள்க-(வல்லவராயின்) கொள்வாராக,' என்னா-என்றுசொல்லி,வல் திண் கை எறிந்து நக்கான் - மிக வலிய தனதுகைகளை (ஒன்றோடொன்று) அறைந்து பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தான்; (எ - று.)

"விநாசகாலே விபரீதபுத்தி:" என்றபடி கேடுகாலங்கிட்டியதனாலே இப்படிப்பட்ட தீச்செயலைச் செய்தன னென்பார், 'வன்திண்கையெறிந்து நக்கான் வாழ்க்கைநாள் வறிதுவீழ்வான்' என்றார். சீதையைக் காமுற்ற காதல் கைகூடாமல் விரைவில்இறந்தொழிதலையே அதன்பயனாகப்பெறுபவ னென்பது,'வாழ்க்கைநாள் வறிதுவீழ்வான்' என்பதன்கருத்து. வாழ்க்கைநாள் - ஆயுள். பொன்துன்னு என்பதற்கு - பொன்நிறமானசுணங்கு பரவிய என்றும் பொருள்கூறலாம். பொலங்குழாய் என்றது, பொலங்குழையென்ற வேற்றுமைத்தொகையன்மொழியின் ஈறுதிரிந்த விளி. வல், திண் - ஒருபொருட்பன்மொழி. நக்கான், நகு - பகுதி.

இதுமுதல் எழு கவிகள்-கீழ்ப்படலத்தின் பதினான்காங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (அஉ)

சீதை இராவணனைநோக்கி 'நீ வல்லவனாயின் தேரைச்செலுத்தாதே' என்றல்.

அங. வாக்கினாலன்னான்சொல்லமாயையால்வஞ்சமானொன்
றாக்கினையாக்கியுன்னையாருயிருண்ணுங்கூற்றைப்
போக்கினைப்புகுந்துகொண்டுபோகின்றாய்பொருதுநின்னைக்
காக்குமாகாண்டியாயிற்கடவலுன்றேரையென்றாள்.

(இ - ள்.) அன்னான் - அவ்விராவணன், வாக்கினால் - தனதுவாயால், சொல்ல-(இவ்வகை நிந்தைமொழிகளைக்) கூற,—(பிராட்டிஅவனைநோக்கி); 'மாயையால் - மாயையினால், வஞ்சம் மான் ஒன்று ஆக்கினை - ஒருபொய் மானைக் கற்பித்தாய்; ஆக்கி - (அங்ஙனம் அதனை) உண்டாக்கி, (அதனைக் கொண்டு) உன்னை ஆர் உயிர் உண்ணும் கூற்றை போக்கினை-உனதுஅருமையான்உயிரைக் கவர்ந்தொழிக்கும் யமன்போலும் இராமபிரானை (இவ்

விடத்தைவிட்டு)ப் போக்கச்செய்தாய்; புகுந்து - (அவ்வாறுசெய்து அவரில்லாதசமயத்தில்) இங்கு வந்து, கொண்டு போகின்றாய் - (கள்ளன்போல என்னைக்) கவர்ந்துகொண்டு செல்லுகின்றாய்; பொருது நின்னை காக்கும் ஆறு காண்டி ஆயின் - (அவரோடு) போர்செய்து உன்னைப்பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வகையை அறிவாயானால், உன் தேரை கடவல் - உனது தேரைச் செலுத்தாதே,' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். கடவல் - எதிர்மறையொருமையேவல்; அல் - விகுதி. காண்டி - முன்னிலையொருமையெதிர்காலமுற்று. (அ௩)

மற்றும் சீதை இராவணனைநோக்கி 'நீஅச்சத்தாலேயே வஞ்சனை செய்தாய்' என்றல்.

அ௪. மீட்டுமொன்றுரைசெய்வாணீவீரனேல்விரைவின்மற்றுன்
கூட்டராமரக்கர்தம்மைக்கொன்றுங்கைகொங்கைமூக்கும்
வாட்டினார்வனத்திலுள்ளார்மானிடரென்றவார்த்தை
கேட்டுமிம்மாயஞ்செய்ததச்சத்தின்கிளர்ச்சியன்றோ.

(இ - ள்.) மீட்டும் ஒன்று உரை செய்வாள்-மறுபடியும் ஒருவார்த்தை சொல்வாள்; (அது வருமாறு:—), 'நீ வீரன் எல் - நீ சுத்தவீரனானால்,— உன்கூட்டர் ஆம் அரக்கர்தம்மை - உன்னுடைய கூட்டத்தாராகிய இராக்கதர்களை, விரைவின் கொன்று - சிறிதுபொழுதிலே கொன்று, உங்கை கொங்கை மூக்கும் வாட்டினார் - உன்தங்கையினது கொங்கையையும் மூக்கையும் அறுத்தவர்களாகிய, மானிடர் - மனிதர்கள், வனத்தில் உள்ளார் - காட்டிலிருக்கிறார்கள், என்ற வார்த்தை - என்ற செய்தியை, கேட்டும் - நீகேள்வியுற்றும், இ மாயம் செய்தது - (அவர்களை எதிர்த்துப்பொருது பழிதீர்க்க முயலாமல்) இந்த வஞ்சனையைச் செய்தது, அச்சத்தின் கிளர்ச்சி அன்றோ - (உனக்கு அவர்களிடத்துஉள்ள) பயத்தின் மிகுதியினாலன்றோ?' (எ - று.)

'நீ வீரனேல்' என்றது, நீ வீரனாயின் இதுசெய்யாய் என்று அவனது வீரத்தை ஆட்சேபித்தவாறாம். 'நீவீரனே' என்ற பாடத்துக்கு - இங்ஙனம் அச்சத்தால் வஞ்சஞ்செய்த நீயும் ஒருவீரனோ!என்று இகழ்ந்ததாகப்பொருள் காண்க. 'உன்கூட்டராமரக்கர்' என்றது, தாடகைமுதல் கரன்இறுதியாகவுள்ளாரனைவரையுங் குறிக்கும். உங்கை - உன் தங்கை யென்பதன் மரூஉ; அன்றி, நீர்என்பதன் விகாரமாகிய உம் என்ற பகுதி கை என்ற முறைப்பெயர்விகுதியை யேற்றதெனக் கொள்ளினுமாம். 'கொங்கைமூக்கும்' என்றது, காதிற்கும் உபலக்ஷணம். ஒன்று - எண்ணலளவாகுபெயர். மற்று - அசை. (அ௪)

'மனிதரோடு போருதல் எனக்கு இழிவன்றோ?'என்று இராவணன் கூறல்.

அரு. மொழிதருமளவினங்கைகேளிதுமுரணில்யாக்கை
யிழிதருமனிதரோடேயான்செருவேற்பலென்றால்

விழிதருநெற்றியான்றன்வெள்ளிவெற்பெடுத்ததோட்குப்
பழிதருமதனிற்சாலப்பயன்றரும்வஞ்சமென்றான்.

(இ - ள்.) மொழி தரும் அளவில் - (இவ்வாறு சீதை) சொன்னவளவிலே, (இராவணன் அவளைநோக்கி), 'நங்கை - பெண்களிற்சிறந்தவளே! இதுகேள் - (யான்சொல்லும்) இவ்வார்த்தையை நீ கவனித்துக்கேட்பாயாக: முரண் இல் யாக்கை - வலிமையில்லாத உடம்பையுடைய, இழிதரு மனிதரோடே-இழிவானமனிதர்களுடனே, யான் செரு ஏற்பல் என்றால்-நான் எதிர்த்துப்போர் செய்வேனானால், (அச்செயல்), விழி தரு நெற்றியான்தன் வெள்ளி வெற்பு எடுத்த தோட்கு - (நெருப்புக்) கண்பொருந்திய நெற்றியையுடைய சிவபிரானது வெள்ளிமலையைப் பெயர்த்தெடுத்த (மிக வலிய என்னுடைய) தோள்களுக்கு, பழி தரும் - பழிப்பைத்தருமன்றோ? அதனில் - அவ்வாறுபோரையேற்றுப் பழிப்பைப்பெறுவதைக்காட்டிலும், வஞ்சம் - வஞ்சனையே, சால பயன் தரும் - மிகவும் புகழாகியபயனைத் தருவதன்றோ?" என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

என்கூட்டத்தாரைக்கொன்று என்தங்கையையும் மானபங்கஞ்செய்த அம்மனிதர்களை யான்எதிர்த்துப்பொருது அழிக்கத்தொடங்காமல் அவர்கட்கு இவ்வாறு வஞ்சனையால் தீங்குசெய்யத்தொடங்கிய காரணம் - நீ சொல்லுகிறபடி அவர்களிடத்து எனக்கு அச்ச மன்று; வலியற்ற மிகவும் எளிய அம்மனிதர்களை எதிராகக்கருதி யான் போர்தொடங்கினால், மிகவும் அதிகமான எனது தோள்வலிமைக்கு நிந்தையுண்டாகுமென்பதைப் பற்றியே, வஞ்சனைசெய்யத்தொடங்கினேன் என்றனன் என்பதாம். வஞ்சனைதான் எனக்குப் பழிவிளைக்காமலே அவர்கட்குத் தீங்குவிளைத்தற்கு ஏற்றதென்பான் 'சாலப்பயன்தரும் வஞ்சம்' என்றான். நங்கை-அண்மைவிளி. ஏற்பல், அல் - தன்மையொருமை விகுதி. (அடு)

சீதை இராவணனை நிந்தித்தல்.

அசு. பாவையுமதனைகேளாத்தங்குலப்பகைஞர்தம்பாற்
போவதுகுற்றம்வாளிற்பொருவதுநாணம்போலா
மாவதுகற்பினாரைவஞ்சிக்குமாற்றலேயா
மேவமென்பழிதானென்னையிரக்கமிலரக்கர்க்கென்றாள்.

(இ - ள்.) பாவையும்-சித்திரப்பதுமைபோல்அழகியவளும் கண்மணிப்பாவைபோல் அருமையானவளுமான பிராட்டியும், அதனை கேளா - அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, (இராவணனை நோக்கி), 'தம் குலம் பகைஞர்தம்பால் போவது குற்றம் - தமதுகுலத்துக்குப் பகைவர்களாகவுள்ளவர்களிடத்தில் (போருக்குச்) செல்வது குற்றமும், வாளின் பொருவது நாணம்போலாம் - (அவர்களுடனே) வாளினாற்போர்செய்வது வெட்கமுமாகும்போலும்; கற்பினாரை வஞ்சிக்கும் ஆற்றலே - பதிவிரதாதருமமுடைய மாதரை வஞ்சனைசெய்கின்ற வல்லமையே, ஆவது ஆம்-(குற்றமும் நாணமும் விளைக்காமல் நல்லது) ஆகும்போலும்; இரக்கம் இல் அரக்கர்க்கு - இரக்கமில்

லாத பாவிகளான இராக்கதர்க்கு, ஏவம் என் - குற்றந்தான் யாது? பழி தான் என்னை - பழி தான் யாது?' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

அவன்சொன்னவார்த்தையின் கருத்தை இவ்வாறுகூறிப் பரிகசித்தனளென்பதாம். மூன்றாமடிக்கு - வஞ்சனையே செய்துமுடித்தற்கு ஆவதாம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பாவை - உவமையாகுபெயர். ஏவம்- எவ்வமென்பதன் விகாரம். (அசு)

அச்சமயத்தில்சடாயு வந்துஎதிர்த்தலை இதுமுதல் ஆறுகவிகளிற் கூறுகிறார்.

அஎ. என்னுமவ்வேலையின்கணெங்கடாபோவதென்னா
நின்னிலென்றிடித்தசொல்லனெருப்பிடைப்பரப்புங்கண்ணன்
மின்னெனவிளங்கும்வீரத்துண்டத்தன்மேருவென்னும்
பொன்னெடுங்குன்றம்வானின்வருவதேபோலுமெய்யான்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) என்னும் அ வேலையின்கண் - என்றுசொல்லுகிற அச்சமயத்திலே,—எங்கு அடா போவது என்னா-'அடா நீ போகிறது எங்கே?'என்றும், நில் நில் என்று - 'நில்லுநில்லு' என்றும், இடித்த - இடிமுழக்கம்போல உரத்தகுரலாக அதட்டிக்கூறிய, சொல்லன் - சொற்களையுடையவனும், நெருப்பு இடை பரப்பும் கண்ணன் - கோபாக்கினியைத் தம்மிடத்திலே பரவச்செய்கிற கண்களையுடையவனும், மின் என விளங்கும் வீரம் துண்டத்தன் - மின்னல்போல ஒளிவீசிவிளங்குகிற வலியமூக்கையுடையவனும், மேரு என்னும் பொன் நெடு குன்றம் வானின் வருவதே போலும் மெய்யான் - மேருவென்னும்பொன்மயமான பெரியமலை வானத்திற்பறந்துவந்தாற்போலும் பெரிய உடம்பின் தோற்றத்தையுடையவனுமாய், (எ-று.)— 'எருவையின்மன்னன் வந்தனன்' என மேல் கூஉ - ஆங் கவியில் முடியும்; அடுத்தநான்குசெய்யுள்களில் வரும் எச்சங்களுக்கும் அதுவே முடிக்குஞ்சொல். (அஎ)

அஅ. பாழிவன்கிரிகளெல்லாம்பறித்தெழுந்தொன்றோடொன்று
பூழியினுதிரவிண்ணிற்புடையுறக்கிளர்ந்துபொங்கி
யாழியுமுலகுமொன்றாயழிதரமுழுதும்வீசு
மூழிவெங்காற்றிதென்னவிருசிறையூதைமோத.

(இ - ள்.) பாழி வல் கிரிகள் எல்லாம் - பெரியவலியமலைகள்யாவும், பறித்து எழுந்து - நிலைபெயர்க்கப்பட்டு மேலெழுந்து, ஒன்றோடு ஒன்று பூழியின் உதிர - ஒன்றுடன் ஒன்று தாக்குண்டு புழுதிபோலப் பொடியாய்ச் சிந்தும்படியாகவும், விண்ணில் புடை உற கிளர்ந்து பொங்கி - ஆகாயத்தினிடத்தில் அளாவிமோத (க் கடல்) பொங்கியெழுந்து, (அதனால்); ஆழியும் உலகும் ஒன்று ஆய் அழிதர - கடலும் உலகமும் ஒன்றுபட்டதாய் அழியும்படியாகவும், முழுதும் வீசும் - உலகமுழுவதிலும் வீசுகிற, ஊழி வெம் காற்று - கொடிய பிரளயகாலத்துப் பிரசண்டமாருதம், இதுஎன்ன-

இதுவென்றுசொல்லும்படி, இரு சிறை ஊதை மோத - தனது இரண்டு சிறகுகள் அடித்தலா லாகுங் காற்று வீசவும், (எ - று.)

சடாயுவின்இருசிறைக்காற்றுக்கு ஊழிக்காற்றை உவமைகூறினர். அக்காலத்தில் உலகமெங்கும் வீசும் பெருங்கொடுங்காற்றினால் மலைகள் நிலைபெயர்ந்து ஒன்றோடொன்று தாக்கிச் சிந்திப் பொடிபடுதலும், கடல் மேலெழுந்து பொங்க அதனுள்ளே பூமிமுதலிய உலகங்கள் அகப்பட்டு அழிதலும் இயல்பு. உதிர, அழிதர என்ற வினையெச்சங்கள் 'வீசும்' என்ற பெயரெச்சத்தைக்கொள்ள,அது 'காற்று' என்னும் பெயரைக்கொண்டது.

வேறு.

அகூ. சாகைவன்றலையொடுமரமுந்தாழமேன்
மேகமும்விண்ணின்மீச்செல்லமீமிசை
மாகவெங்கலுழனும்வருகின்றானென
நாகமும்படமொளித்தொதுங்கிநையவே.

(இ - ள்.) (தன்சிறகு வீசுங் காற்றினால்),—மரமும்-மரங்களும், சாகை வல் தலையொடு தாழ - கிளைகளோடும் வலியதலைப்புறத்தோடும் பூமியிற் படியவும்,—மேல் மேகமும் - மேலிடத்திலுள்ள மேகங்களும், விண்ணின் மீ செல்ல-வானத்தில் மேன்மேல் ஒதுங்கிப்போய்விடவும், மீ மிசை மாகம் வெம்கலுழன் ஆம் வருகின்றான் என - மிகவும்உயர்வான ஆகாசமார்க்கத்தில் உக்கிரமூர்த்தியான கருடபகவான்தான் வருகின்றானென்று எண்ணி, நாகமும் படம் ஒளித்து ஒதுங்கி நைய - சர்ப்பங்களும் படங்களை ஒடுக்கிக் கொண்டு பதுங்கி வருந்தவும், (எ - று.)

சாகை, மாகம், கலுழன்- சாகா, மஹாகம், கருடன் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். தலை - உச்சி, மீமிசை - ஒருபொருட்பன்மொழி. கருடன் என்பதற்கு - சிறகுகளாற்பறப்பவனென்றும், நாகம் என்பதற்கு - மரத்திலும் மலையிலும் வசிப்பதென்றும் காரணப்பொருள்கூறுவர் வடநூலார்.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கூ - ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (அகூ)

கூ0 யானையுமயாளியுமுதலயாவையுங்
கானொடுமரத்தொடுதூறுகல்லிவை
மேனிறைந்திருசிறைவீச்சினேறலால்
வானமுங்கானமுமாறுகொள்ளவே.

(இ - ள்.) யானையும் யாளியும் முதல யாவையும் - யானைகளும் யாளிகளும் முதலிய எல்லாமிருகங்களும், மரத்தொடு தூறு கல் இவை - மரங்களும் புதர்களும் கற்களும் ஆகியஇவைகளும், கானொடு - அக்காட்டினுடனே, இருசிறை வீச்சின் மேல் நிறைந்து ஏறலால் - தனதுஇரண்டுசிறகுகள் வீசுங்காற்றின்வேகத்தால் நிலைபெயர்ந்துமேலேறி - வானத்தில் நிரம்புத

லால், வானமும் கானமும் மாறு கொள்ள - ஆகாயமும் காட்டினிடமும் (ஒன்று மற்றொன்றாக) மாறுபடவும், (எ - று.)

காட்டிலுள்ள மரம் புதர் கல் விலங்கு முதலிய எல்லாப்பொருள்களும் சிறகின்காற்றால் மேலெழுந்து வானஞ்சேர்ந்து நிறைந்து வானத்தை வெற்றிடமில்லாதபடி செய்தலாலும், அப்பொழுது காடுஉள்ளஇடம் வானம் போல வெற்றிடமாகுதலாலும், வானம் வனமாகவும், வனம் வானமாகவும் மாறியிட என்க. வீச்சு - வீசுதல்; வீசுஎன்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'மாறுகொண்ட' என்ற பாடத்துக்கும் இவ்வாறே உரைக்க; முற்றெச்சம். முதல - குறிப்புப்பெயரெச்சம். (கூ0)

கூக. உத்தமன்றேவியையுலகொடோங்குதேர்
வைத்தனையேகுவதெங்குவானினோ
டித்தனை திசையையுமறைப்பெனீண்டெனாப்
பத்திரச்சிறைகளை விரிக்கும்பண்பினான்.

(இ - ள்.) 'உத்தமன் தேவியை - யாவரினும் மேலானவனான இராமனது மனைவியை, உலகொடு-நிலத்துடனேஎடுத்து, ஓங்கு தேர் வைத்தனை - உயர்ந்த தேரில் வைத்துக்கொண்டாய்: ஏகுவது எங்கு - நீ எங்குப்போக முடியும்? வானினோடு இத்தனை திசையையும் ஈண்டு மறைப்பென்-ஆகாயத்துடன்மற்றையதிக்குகளையெல்லாம் இப்பொழுது மறைத்துவிடுவேன்', எனா - என்றுசொல்லி, பத்திரம் சிறைகளை விரிக்கும் - வலியதனதுசிறகுகளைப் பரப்புகிற, பண்பினான் - உயர்குணத்தையுடையவனுமாய், (எ - று.)

உத்தமன் - புருஷோத்தமன். பண்பு - சமயத்துக்குத்தக்கபடி அறிந்து நடத்தல்; "பண்பெனப்படுவது பாடுஅறிந்துஒழுகல்" என்பது கலித்தொகை. பண்பினான் - முற்றெச்சம். (கூக)

கூஉ. வந்தனனெருவையின்மன்னன்மாண்பிலா
னெந்திரத்தேர்செலவொழிக்குமெண்ணினான்
சிந்துரக்கால்சிரஞ்செக்கர்சூடிய
கந்தரக்கைலையைநிகர்க்குங்காட்சியான்.

(இ - ள்.) மாண்பு இலான் - நற்குணநற்செய்கையில்லாதவனான இராவணனது. எந்திரம் தேர் - யந்திரசக்தியையுடைய தேர், செலவு - செல்லுதலை, ஒழிக்கும் - தடுக்கும் [தடுக்கவேண்டுமென்ற], எண்ணினான்-கருத்தையுடையவனும், சிந்துரம் கால் சிரம்-சிந்தூரம்போல மிகச்சிவந்த கால்களையும் தலையையும், செக்கர் சூடிய கந்தரம் - செவ்வானத்தின்நிறத்தைக் கொண்ட கழுத்தையுமுடைய, கைலையை - கைலாசகிரியை, நிகர்க்கும் - ஒக்கின்ற, காட்சியான் - (பெரிய வெண்ணிறமான உடம்பின்) தோற்றத்தையுடையவனுமாய், எருவையின் மன்னன் - கழுகுகளுக்கு அரசனாகிய சடாயு, வந்தனன் - (அங்கு எதிரில்) வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

வேண்டியபடி வானத்திற்பறந்துசெல்லவல்ல தேரென்பார், 'எந்திரத் தேர்' என்றார்; இனி, எந்திரம் என்பதற்கு - சக்கரமென்று உரைப்பாரும் உளர். எந்திரம் - யந்த்ர மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. கழுகுக்குக் கால்களும் தலையும் மிகச்சிவந்தும், கழுத்துச் சிறிதுசிவப்புக்கொண்டும், உடம்பு மிகவெளுத்தும் இருத்தல் இயல்பாதலால், சிந்தூரக்கால்சிரஞ்செக்கர்சூடிய கந்தரக்கைலையை உவமை கூறினர்; இது, இல்பொருளுவமை. கந்தரம் - தலையைத்தரிப்பது எனக் காரணப்பொருள்படும் வடசொல். கைலை - வடசொல்திரிபு.

அஎ - ஆங் கவிமுதல் இதுவரையில் ஒருதொடராகவந்த ஆறுகவிகளுக்கும் அடியில்வருமாறு முடிபுகாணலாம்:—(அஎ) என்னும்வேலையின் கண்,—துண்டத்தனும், (கூஉ) காட்சியானும் ஆகிய எருவைமன்னன் எண்ணினனும் (அஎ) சொல்லனும் கண்ணனும் மெய்யானுமாய், (அஅ) இருசிறைஊதைமோத அதனால், (அகூ) தாழ, செல்ல, நைய, (கூ0) மாறுகொள்ள, (கூக) பண்பினனாய், (கூஉ) வந்தனன் என்க. (கூஉ)

வேறு.

சடாயு சீதைக்கு அபயங்கூறல்.

கூங. ஆண்டுற்றவணங்கினையஞ்சலெனாத்
தீண்டுற்றிலனென்றுணர்சிந்தையினான்
மூண்டுற்றெழுவெங்கதமுற்றிலனாய்
மீண்டுற்றுரையாடலைமேயினனால்.

(இ - ள்.) ஆண்டு உற்று - (இவ்வாறு சடாயு) அப்பொழுது அவ்விடத்தில் வந்து,—அ அணங்கினை - பெண்ணிற்சிறந்தவளான அச்சீதாபிராட்டியை நோக்கி, அஞ்சல் எனா - பயப்படாதேயென்று தைரியஞ்சொல்லி,— தீண்டுற்றிலன் என்று உணர் சிந்தையினான்-(இராவணன் அவளைத்)தொட்டானில்லையென்று அறிந்த மனத்தையுடையவனாய், மூண்டு உற்று எழு வெம் கதம் முற்றிலன் - மூண்டுபொங்கியெழுந்த உக்கிரமானகோபத்தை முதிரச்செய்யாதவனாய் [கோபத்தைச் சிறிது அடக்கிக்கொண்டு], மீண்டு உற்று உரை ஆடலை மேயினன் - மறுபடியும் இராவணனை நோக்கி (ச்சில வார்த்தைகளை)ச் சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த ஒன்பதுகவிகளிற் காண்க.

அவ்வணங்கினை யென்பது அவணங்கினை யெனத்தொக்கது, செய்யுளோசை யின்பத்தின்பொருட்டு. உற்றிலன் எனப் பதம்பிரித்தல்,மோனைத் தொடைக்குப் பொருந்தாது. கீழ் 'எங்கடாபோவது,' 'நில்நில்', 'உத்தமன்தேவியை......மறைப்பென் ஈண்டு' என்று சிலசொற்கள்சொன்னமை பற்றி 'மீண்டுஉற்று உரையாடலை மேயினன்' என்றார். 'ஆல்' இரண்டும் - அசை.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் உகO - ஆங்கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கூங)

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - சடாயு இராவணனைநோக்கிக் கூறுங் கோபவார்த்தைகள்.

கூச. கெட்டாய்கிளையோடுநின்வாழ்வையெலாஞ்
சுட்டாயிதுவென்னதொடங்கினைநீ
பட்டாயெனவேகொடுபத்தினியை
விட்டேகுதியால்விளிகின்றிலையால்.

(இ - ள்.) நீ—, கெட்டாய் - கெட்டுப்போனாய்: கிளையோடு நின் வாழ்வை எலாம் சுட்டாய் - உனதுஉறவினத்துடனே உனது வாழ்க்கைமுழுவதையும் எரித்தொழித்தாய்; இது என்ன தொடங்கினை-இத்தன்மையதான தகுதியில்லாச்செயலை என்செய்யத்தொடங்கினாய்? பட்டாய் எனவே கொடு - நீ இறந்தா யென்றே எண்ணிக்கொண்டு, பத்தினியை விட்டு ஏகுதி - (இராமபிரானது) மனைவியான பதிவிரதையாகிய சீதாபிராட்டியை விட்டுச்செல்வாய்; (அங்ஙனம் விட்டுச் செல்வையாயின்), விளிகின்றிலை - இறக்கமாட்டாய்; (எ - று.)—ஆல் இரண்டும் - ஈற்றசை.

'கெட்டாய்' என்றது, தீக்குணந் தீச்செயலை அடைந்தா யென்றபடி. உனது இச்செயலால் உனது பந்துவர்க்கமும் செல்வவாழ்க்கையும் வாழ்நாளும் தவறாமல் விரைவில் அழிந்தொழியு மென்பார், 'கிளையோடு நின் வாழ்வையெலாஞ் சுட்டாய்' என்றார். 'சுட்டாய்' என்றது, விரைவும் நிச்சயமும்பற்றி எதிர்காலம்இறந்தகாலமாய்வந்த காலவழுவமைதி; 'பட்டாய்' என்பதும் இது. பட்டாய் எனவே கொடு - நீ சீதையைவிட்டுச்செல்லாவிட்டால் தவறாதுவிரைவில் அழிவதாகவேஎண்ணிக்கொண்டு என்றபடி. பத்நீ-வடசொல்; அக்கினிசாக்ஷியாய் விவாகஞ்செய்துகொள்ளப்பட்ட மனைவி. 'விளிகின்றிலை' யென்றது, இராமனால்அழியாய்என்றும், உன்னை நான் கொல்லாதுவிடுவேன் என்றுங் கூறியவாறு. (கூச)

கூரு. பேதாய்பிழைசெய்தனைபேருலகின்
மாதாவனையாளைமனக்கொடுநீ
யாதாகநினைத்தனையெண்ணமிலா
யாதாரநினக்கினியாருளரோ.

(இ - ள்.) பேதாய் - அறிவில்லாதவனே! பிழை செய்தனை - நீ தவறு செய்துவிட்டாய்; பேர் உலகின் மாதா அனையாளை - பெரியஉலகத்துஉயிர்கட்கெல்லாம் தாய்போன்றவளான சீதாபிராட்டியை, நீ—, யாது ஆக மனம் கொடு நினைத்தனை - என்னவென்று மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டாய்! எண்ணம் இலாய் - ஆலோசனையில்லாதவனே! இனி நினக்கு ஆதாரம் யார் உளரோ-இப்படி இராமன்விஷயத்தில் அபராதஞ்செய்தபின்பு உனக்குப் பற்றுக்கோடாவார் எவர்தாம் உளரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

உலகின்மாதா - லோகமாதா உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களினிடத்தும் மிக்க அன்புடையவளும், உலகமுழுவதுக்கும் மூலகாரணமான திரு

மாலின்மனைவியாகிய இலக்குமியினது திருவவதாரமும், அத்திருமாலின் திருவவதாரமாகிய இராமனுக்கு மனையாளும் ஆதலால், 'பேருலகின்மாதா வனையாள்' எனப்பட்டாள். கொடு-கொண்டு; விகாரம். மனக்கொடு—மனத் துக்கொடு; அத்துச்சாரியைதொக்கது. உலகத்தில் வேறுஎவரேனுங் கோ பித்தால் இராமபிரானிடதைதுச் சரண்புகுந்து பிழைத்துஉய்தல்கூடும்; சகல லோகநாயகனான அவ்விராமபிரானது கோபத்தின் பயனைத்தடுத்துப் பாது காக்கவல்லா ரெவரும் இல்லை யாதலால், அவன்திறத்தில் பெரிய அபரா தத்தைச்செய்த நீ யாரைத்துணைக்கொண்டு பிழைத்திடுவாய்? எவரும் உனக் குத்தஞ்சமில்லாமல் இறந்தேவிடுவாய்' என்பார் 'ஆதாரம் நினக்கு இனி யார் உளரோ' என்றார். அன்றியும், குற்றமுடையார்மேல் எம்பெருமான் கோபங்கொள்ளுங்கால் புருஷகாரமாய்நின்று இன்சொற்கூறித் தணிவுண் டாக்கி அக்குற்றத்தைப்பொறுப்பிக்கவல்ல பிராட்டிதிறத்திலே அபராதஞ் செய்தனை யாதலால் உனக்கு இனி ஆதாரம் யாருளர்! என்றதாகவுங் கொள் ளலாம். இனியார் உளரோ என்றும் எடுக்கலாம். (கரு)

கசு. உய்யாமன்மலைந்துமாருயிரை
மெய்யாகவிராமன்விருந்திடவே
கையாரமுகந்துகொடந்தகனா
ரையாபுதிதுண்டதறிந்திலையோ.

(இ - ள்.) உமர் - உன் இனத்தாராகிய அரக்கர்கள், உய்யாமல் - தப் பிப்பிழைக்கமுடியாதபடி, இராமன்—, மலைந்து - போர்செய்து, ஆர் உயி ரை - (அவர்களுடைய) அருமையான உயிரை, மெய் ஆக விருந்து இட - உண்மையாக விருந்துணவாக அளிக்க, அந்தகனார் - யமதருமராசாவான வர், கை ஆர முகந்து கொடு - கைநிறைய வாரியெடுத்துக்கொண்டு, புதிது உண்டது - புதுமையாக விருந்துண்டதை, ஐயர் அறிந்திலையோ-(அவ்வரக் கர்க்குத்) தலைவனே! நீ அறிந்தாயில்லையோ? (எ - று.)

அறிந்திருந்தனையாயின், உனதுஉயிர் ஒழியுமாறு இங்ஙனம் நீ இராமன் விஷயத்திற் பிழைசெய்திருக்கமாட்டா யென்பார், இங்ஙனங்கூறினார். அள விறந்த பலஅரக்கர்கள் ஒருமனிதனால் எளிதில்அழிவடைந்தன ரென்பது கேட்டவர் எளிதில்நம்பத்தகாத விஷய மென்ற கருத்தால், அதனை வற் புறுத்தும்பொருட்டு, 'மெய்யாக விருந்திட' என்றார். வெகுகாலமாய் அரக்க ருயிரைத் தொலைக்கமுடியாமல் அவர்கட்கு அஞ்சி இனித்தொலைக்குஞ்சம யம் எப்பொழுது வாய்க்குமோ வென்றுஎண்ணி எதிர்பார்த்திருந்த யமன் இராமனுதவியால் அவர்களுயிரை எடுத்துச்சென்றமையை இங்ஙனங்கூறி னார். விருந்திடவே, ஏ-ஈற்றசை. அந்தகனார் - உயர்வுப்பன்மை, கொடுமை விளக்கும். (கசு)

கஎ. கொடுவெங்கரிகொல்லியவந்ததன்மேல்
விடுமுண்டைகடாவவிரும்பினையே
யடுமென்பதுணர்ந்திலையாயினும்வன்
கடுவுண்டுயிரின்னிலைசாலுதியோ.

(இ - ள்.) கொடு வெம் கரி கொல்லிய வந்ததன்மேல்-உன்னைக்கொல்லுதற்குவந்ததாகிய கொடியகோபங்கொண்ட யானையின்மீது, விடும் உண்டைகடாவ விரும்பினையே - எடுத்துவீசும் மண்ணுண்டையைச் செலுத்த விரும்பினாயே; அடும் என்பது உணர்ந்திலைஆயினும் - கொல்லுமென்பதை அறியாயாயினும், வல் கடு உண்டு - கொடியவிஷத்தை உண்டு அதன்பின், உயிரின் நிலை காணுதியோ - உயிரினது நிலைத்திருத்தலைக் காண்பையோ? [காணமாட்டாய் என்றபடி.]; (எ - று.)

தன்மீது கறுக்கொண்டு கொல்லவந்த யானையின்மேல் ஒருவன் மண்ணுண்டையை எடுத்துவீசினால், அது அவ்யானைக்கு யாதோருறுப்பாடுஞ் செய்யமாட்டாமல் அதன்கோபத்தை மிகுவித்தலாகிய பயனையே விளைக்குமாறுபோல, அரக்கர்தலைவனான உன்மீது கோபங்கொண்டு உன்னைக் கொல்லவந்த இராமபிரானுக்கு நீ இந்தத்துரோகத்தைச் செய்தது அப்பெருமானுக்குத்தீங்காய் முடியாமல் உன்மீது கோபம்மிகுதற்கே காரணமாய்விளையு மென்பார், 'கொடுவெங்கரிகொல்லியவந்ததன்மேல் விடுமுண்டைகடாவ விரும்பினையே' என்றார்; உருவகவிசேடம். கொல்லிய-செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; 'இய' என்ற வினையெச்ச விகுதியே காலங்காட்டும். உண்டை=உருண்டை. இதுகொடியவிஷம்; இதனைஉண்டால் இது நம்மைக்கொல்லும் என்று ஒருவன்அறியானாயினும், அவன் கொடுவிடத்தை உண்டால் பின்பு பிழைத்தல் இயலாதவாறுபோல, பிராட்டியைக் கவர்தல் உனது அழிவுக்குக்காரணமா மென்பதை நீ அறியாயாயினும் அதனைச்செய்தனை யாதலால் உயிர்பிழைக்கமாட்டாய் என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. உயிரின் நிலை-உயிர் உடம்பைவிட்டுப்பிரியாது நிற்றல். ஏகாரம் - இரக்கத்தோடு தேற்றம். ஓகாரம் - எதிர்மறை. (கூஎ)

கூஅ. எல்லாவுலகங்களுமிந்திரனு
மல்லாதவர்மூவருமந்தகனும்
புல்வாய்புலிகண்டதுபோல்வரலால்
வில்லாளரைவெல்லுமிடுக்குளரோ.

(இ - ள்.) எல்லா உலகங்களும் - மூவுலகங்களிலும் உள்ளார் அனைவரும், இந்திரனும் - (திரிலோகாதிபதியான) தேவேந்திரனும், அல்லாதவர் மூவரும் - இவர்களையொழிந்தவராகிய [இவர்களினும்மேம்பட்ட] திரிமூர்த்திகளும், அந்தகனும் - பிராணிகளை யழித்தலையே நிகழ்த்துபவனான யமனும், புல்வாய் புலி கண்டது போல்வர் அலால் - (இராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டவளவில்) மான்கள் புலியைக்கண்டாற்போ லாவரே யன்றி, வில் ஆளரை வெல்லும் மிடுக்கு உளரோ - மிகச்சிறந்த வில்வீரர்களாகிய அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களை வெல்லுதற்குஉரிய வல்லமையுடையரோ? [அல்லர் என்றபடி]; (எ - று.)

உலகம் - ஆகுபெயர். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே" என்பது பற்றி, 'எல்லாவுலகங்களும்' என்பதற்கு - உலகத்துப் பெரியோரெல்லோரு

மென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மூவர் - தொகைக்குறிப்பு; பிரம விஷ்ணு ருத்திரர். அந்தகன் - அழிவுசெய்பவன். புல்வாய் - புல்லைத்தின்னும் வாயையுடையது; வேற்றுமைத்தொகை யன்மொழி: மானுக்குக் காரணவிடுகுறி. போல் வரலால் என்று பதம்பிரித்துஉரைத்தல் சிறவாது. (கூஅ)

கூகூ. இம்மைக்குறவோடுமிறந்தழியும்
வெம்மைத்தொழிலிங்கிதன்மேலிலையா
லம்மைக்கருமாநரகந்தருமா
லெம்மைக்கிதமாகவிதெண்ணினை நீ.

(இ-ள்.) இம்மைக்கு - இப்பிறப்பில் [இவ்வுலகத்திலே], உறவோடும் இறந்து அழியும் வெம்மை தொழில் - சுற்றத்தாருடனேஇறந்தொழிதற்குக் காரணமான கொடிய செய்கை, இங்கு இதன்மேல் இலை - இப்பொழுது இங்கு நீ செய்த இச்செயலினும் அதிகமானது வேறொன்றுமில்லை; (அன்றியும் நீசெய்த இச்செயல்), அம்மைக்கு - வருபிறப்பிலும் [இறந்த பின்வரும் நிலையில் என்றபடி], அருமா நரகம் தரும் - மீளுதற்குஅரிய பெரியநரகத்தைத் தரும்: (ஆதலால்), இது - இச்செயலை, நீ—, எம்மைக்கு இதம் ஆக எண்ணினை-எப்பிறவிக்கு நன்மைதருவதாக நினைத்தாய்? (எ-று) —'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை.

இம்மைக்கு, அம்மைக்கு என்றவற்றில், நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். சீதையைக்கவர்ந்த இச்செயலால், இம்மையில் நீ என்னுலாயினும் இராமலக்ஷ்மணராலாயினும் சுற்றத்தோடு இறந்துதொலைவாய்; அன்றியும், கற்புடைமாதரை வலியக்கவர்ந்த தீவினையால், மறுவுலகத்திலும் நரகத்துன்பம் நுகர்வாய்: ஆதலின், நீ எண்ணிச்செய்த செயல் இருமையிலும் நன்மையை விளைக்காமல் தீமையையே விளைத்திடும் என்பதாம். (கூகூ)

௧00 முத்தேவரின்மூலமுதற்பொருளா
மத்தேவரிம்மானிடராதலினு
லெத்தேவரொடெண்ணுவதெண்ணமிலாப்
பித்தேறினையாதல்பிழைத்தனையால்.

(இ-ள்.) இ மானிடர் - இந்த மனிதர்கள் [ராமலக்ஷ்மணர்], முத்தேவரின் மூலம் முதல்பொருள் ஆம் அ தேவர் ஆதலினால் - திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளுக்கும் ஆதிகாரணமான தலைமைப்பொருளாகிய அந்தஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சமானவ ராதலால், எ தேவரொடு எண்ணுவது - (இவர்களை) எந்தத்தேவர்களோடு சமமாகநினைப்பது? எண்ணம் இலா பித்து ஏறினை ஆதல் - ஆலோசித்தற்கு இயலாத பைத்தியம் மிக்காயாதலால், (நீ), பிழைத்தனை - இக்குற்றஞ்செய்தாய்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

முத்தேவரின்மூலமுதற்பொருளாம் அத்தேவர்-"முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்" என்றார் பொய்கையாழ்

வாரும். 'எத்தேவரோடு எண்ணுவது' என்றது, இவர்கள் எல்லாத்தேவர்க்ளினும் மிகச்சிறந்தவரென்றபடி. சாதாரணதேவர்களுக்கு நீ செய்த பல பெரும்பிழைகள்போல, தேவாதிதேவரான இவர்க்குச் செய்தபிழை வீண் போகாது என்பார், இங்ஙனங்கூறினர். பித்து - காமமயக்கம். ஆதல்—ஆதலால்; மூன்றாம்வேற்றுமைத்தொகை. 'எண்ணமிலாய்' என்ற பாடத்துக்கு - ஆலோசனையில்லாதவனே! என்று பொருள். (௧௦௦)

௧௦௧. புரம்பற்றியபோர்விடையோனருளால்
வரம்பெற்றவுமற்றுளவிஞ்சைகளு
முரம்பெற்றனவாவனவுண்மையினேன்
சரம்பற்றியசாபம்விடுந்தனையே.

(இ - ள்.) புரம் பற்றிய-திரிபுரங்கள்தீப்பற்றியழிதற்குக்காரணமான, போர் - போரைச்செய்த, விடையோன் - விருஷபவாகனத்தையுடைய சிவபிரானது, அருளால் - கருணையினால், பெற்ற - (நீ) பெற்றனவாகிய, வரமும் - வரங்களும், மற்று உள விஞ்சைகளும் - மற்றும் நீ கொண்டுள்ள (மாயைமுதலிய)வித்தைகளும், உண்மையினேன் சாபம் பற்றிய சரம் விடும் தனையே உரம் பெற்றன ஆவன-என்றும்அழியாப்பொருளாகவுள்ள இராமபிரான் வில்லில்தொடுத்த அம்பை எய்யும்வரையிலுமே வலிமைபெற்றனவாவன. (எ - று.)

அப்பெருமான் அம்பெய்தவளவிலே, உனதுவரபலமும்,மாயாபலமும், மந்திரசக்தியும், மற்றும்அனைத்தும் வலியழிந்திடு மென்பதாம். உண்மையினேன்-வாய்மையையுடையா னென்றுமாம். வ்ருஷம், வித்யா என்ற வடசொற்கள் விடை, விஞ்சை எனத் திரிந்தன. "மூவ்வகையுலகும் ஆள மூன்றரைக்கோடியாண்டும், எவ்வகைப்படையும் வெல்லும் சந்திரவாளும் ஈந்தான்" என்ற உத்தரகாண்டச்செய்யுளால், இராவணன் சிவபிரானிடம் வரங்களை அறிக. (௧௦௧)

௧௦௨. வானாள்பவன்மைந்தன்வளைத்தவிலான்
றானேவரினின்றுதடுப்பரிதா
னானேயவனுய்ப்பெனிந்நன்னுதலைப்
போநீகடிதென்றுபுகன்றிடலும்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) வான் ஆள்பவன் மைந்தன் - (முன்பு நிலவுலகத்தை ஆண்டு இப்பொழுது) மேலுலகம்புக்கு அங்குஇன்புறுபவனாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியினது குமாரனான ஸ்ரீராமன், வளைத்த விலான் - வளைத்தவில்லையுடையவனாய், தானே வரின் - நேரிலே வந்துவிட்டால், நின்று தடுப்பு அரிது - (அவனால் உனக்குநேருந் தீங்கை) எதிர்நின்றுதடுத்தல் (எவராலும்) முடியாது; இ நல் நுதலை நானே அவண் உய்ப்பென் - அழகியநெற்றியையுடையவளான இம்மாதை நானே (முன்இருந்த) அவ்விடத்திற் கொண்டுசேர்ப்

பேன்; நீ கடிதுபோ - நீ விரைவாகஓடிப்போய்விடு, என்று புகன்றிடலும்- என்று (சடாயு இராவணனை நோக்கிச்) சொன்னவளவிலே, (எ - று.)— 'கேட்டான்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

வாளுள்பவன்மைந்தன் - சக்கரவர்த்தித்திருமகன்; இது, பரம்பரையால்வந்த ஏற்றத்தை விளக்கும். இராமனிடத்தில் தமக்கு அன்புமிகுதற்குக் காரணம், தமதுநண்பனுயிருந்துவிண்ணுலகடைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனென்ற தொடர்பு ஆதலால், அதுதோன்ற 'வாளுள்பவன் மைந்தன்'என்றார். மாயமானைத்தொடர்ந்துசென்றபொழுது வில்லுங்கையுமாகச்சென்றமைபற்றி, 'வளைத்தவிலான்' என்றார்; அதனைக் கீழ்ப்படலத்தில் (உ௩அ) "வேனகுசரமும் வில்லும் வாங்கினன் விரையலுற்றான்"என்றதனுல் அறிக. ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால்என்பதன் விகாரமெனக் கொள்ளினுமாம். 'அவண்' என்றது, பஞ்சவடியாச்சிரமத்தை. இனி, 'அவணுய்ப்பென்' என்பதற்கு - இராமனிருக்கிறவிடத்திற் சேர்ப்பேனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நன்னுதல் - பண்புத்தொகை யன்மொழி. அரக்கரனைவரையுந் தொலைப்பதாக முனிவர்க்கு உறுதிமொழிகூறி அதற்கென்று விற்பிடித்துள்ள இராமன் வந்துவிட்டால் உன்னால் தப்பியுய்யமுடியாது; அன்றி உன்னைத் தப்பிஉய்யும்படி செய்வித்தலும் எவர்க்கும் அரிதாம்; ஆனதுபற்றி, நீ நேரில் இராமனிடத்துச் சீதையை ஒப்பிக்கவேண்டுமென்று கருதவேண்டா; என்வசத்தில்ஒப்பித்துவிட்டு உய்ந்துஓடிப்போ:நான் அவளை உரியபடி கொண்டுசேர்த்திடுவேன் என்பார், இங்ஙனங்கூறினார். அச்சத்தால் அதட்டிக் கூறும் வார்த்தை, அவனதுஅனுகூலத்திற்காகக் கூறுவதுபோல இங்ஙனங் கூறப்பட்டதென்க. (௧௦௨)

இதுவும், அடுத்தகவியும் - இராவணன் மறுத்துக்கூறும் வார்த்தைகள்.

௧௦௩. கேட்டானிருதர்க்கிறைகேழ்கிளர்தன்
வாட்டாரைநெருப்புகவாய்மடியா
வோட்டாயினிநீயுரைசெய்குநரைக்
காட்டாய்கடிதென்றுகனன்றுரையா.

(இ - ள்.) கேட்டான் - (இவ்வாறு சடாயுசொன்ன வார்த்தைகளைக்) கேட்டவனாகிய, நிருதர்க்கு இறை - அரக்கர்கட்குஅரசனாகிய இராவணன், கேழ்கிளர் தன் வாள் தாரை நெருப்பு உக - ஒளிவிளங்குகிற தனது கொடிய கண்விழிகளினின்று நெருப்புச் சிந்த, வாய் மடியா - (கோபத்தால்) வாயை மடித்துக்கொண்டு, (சடாயுவை நோக்கி), 'ஓட்டாய் - (மேல்மேல் வார்த்தைகளை) ஓடவிடாதே; இனி - இப்பொழுது, நீ உரைசெய்குநரை கடிது காட்டாய் - நீ சொல்லுகின்றவர்களை விரைவில் (எனக்குக்) காட்டுவாய்,' என்று கனன்று உரையா - என்று கோபித்துச்சொல்லி, (எ-று.)— 'உரையா' என்பது, மேல் ௧௦௫-ஆங் கவியில் 'என்னும்மளவில்' என்பதைக் கொள்ளும்,

வாள் - கொடுமைக்கு இலக்கணை. தாரை - கண்ணின் கருவிழி; தாரா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. வாய் மடியா-உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு. ஓட்டாய் - எதிர்மறையொருமையேவல். காட்டாய் - உடன்பாட்டுஒருமையேவல். ஓட்டாய் என்பதை உடன்பாடாகக்கொண்டு, என்தேரை ஓடவிடுவாயென்றுபொருள்கொண்டு, தேரைத்தடுக்காதேயென்று கருத்துக்கூறுதலும் ஒன்று. இனி, ஓட்டாய் என்பதை, ஓட்டையென்பதன் விளியாகக்கொண்டு, அறிவில்லாதவனே! அல்லது வலியற்றவனே! என்று விளியாக்கிப் பொருள்படுத்தவும் இடமுண்டு. (கO௩)

கOச. வரும்புண்டரம்வாளியின்மார்புருவிப்
பெரும்புண்டிறவாவகைபேருதிநீ
யிரும்புண்டநீர்மீள்கினுமென்னுழையிற்
கரும்புண்டசொன்மீள்கிலள்காணுதியால்.

(இ - ள்.) வரும் புண்டரம் - எதிர்த்துவருகிற கழுகே! வாளியின் - (எனது) அம்பினால், மார்பு உருவி பெரு புண் திறவா வகை - (உனது) மார்பு முழுதும் துளைபட்டுப் பெரியபுண்ணாக விரிந்துபோகாதபடி, நீ—, பேருதி - அப்பாற்செல்வாயாக: இரும்பு உண்ட நீர் மீள்கினும் - காய்ந்த இரும்பு உட்கொண்ட நீர்(ஒருகால்)மீண்டுவெளிப்படுமாயினும், என் உழையில் கரும்புஉண்ட சொல் மீள்கிலள் - என்னிடத்திலிருக்கிறவளான கருப்பஞ்சாற்றையொத்த இன்சொற்களையுடைய இப்பெண் மீண்டுசெல்லமாட்டாள்; காணுதி - (இதனை) அறிந்துகொள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

புண்டரம் - அண்மைவிளி. புண்டரமென்பது - கழுகின்பெயராதலை "இருந்த புண்டரமே கங்கம் எருவையே பவணையோடு, கருஞ்சிறை யுவணமைந்தும் கழுகென்ப சகுந்தமும் பேர்" என்ற நிகண்டினாலும் அறிக. நீர் என்பது நிர் எனக் குறுக்கல்விகாரமாயிற்று;செய்யுளோசையின்பொருட்டு. பழுக்கப்பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் நீரை வார்த்தால் அது சென்று லயப்பட்டு மீண்டும்வெளிப்படாது; இது மீளாமைக்கு உவமைகூறப்படுதலை, "தீரவிரும்புண்ட நீரதுபோல வென்னாருயிரை, யாரப்பருகவெனக்காராவமுதானாயே" என்ற திருவாய்மொழியிலும், "பாதங்களென்னுயிரைத், தீரவிரும்புண்ட நீராக்குமாறு உள்ளஞ் சேர்ந்தனவே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதியிலுங்காண்க. கரும்பு - அதன்சாற்றுக்கு ஆகுபெயர். உண்ட - உவமவுருபு. கரும்புஉண்ட - கருப்பஞ்சாற்றின்தன்மையை உட்கொண்ட என்றலுமாம். கரும்புண்டசொல் - அடையடுத்தசினையாகுபெயர்; இதனை அன்மொழித்தொகையாக் கொள்ளலாகாது; ஐவகைத்தொகைகளுள் ஒன்றன்மேல்தோன்றாமையால். மீள்கின்,மீள்கிலள் என்றவற்றில்,கு-சாரியை.

வேறு.

அதுகேட்டுச் சீதை மிகவும்வருந்த, சடாயு அவட்கு உறுதிகூறல்.

கOரு. என்னும்மளவிற்பயமுன்னினிரட்டியெய்த
வுன்னும்மயர்கின்றதுநோக்கியரக்கன்யாக்கை

சின்னமுறுமிப்பொழுதேசிலையேந்திநங்கண்
மன்னன்மகன்வந்திலனென்றுவருந்தலன்னே.

(இ - ள்.) என்னும் அளவில் - என்று (இராவணன்) சொன்னவளவிலே, அன்னம் - அன்னப்புறவைபோன்ற சீதாபிராட்டி, பயம் முன்னின் இரட்டி எய்த அயர்கின்றது - முன்னினும்இருமடங்காக அச்சமுண்டாக வருந்துகின்றதை, நோக்கி-(சடாயு) பார்த்து, (அவளைநோக்கி), அன்னை-தாயே! அரக்கன் யாக்கை-இந்த இராக்கதனது உடம்பு, இப்பொழுதே—, சின்னம் உறும் - பலதுண்டுகளாதலை (என்னால்)அடையும்; நங்கள் மன்னன் மகன் - நமதுதலைவனான தசரதசக்கரவர்த்தியினது குமாரன் [ஸ்ரீராமன்], சிலை ஏந்தி வந்திலன்-வில்லைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வந்தானில்லையே, என்று - என்றகாரணத்தால், வருந்தல் - வருந்தாதே; (எ - று.)

என்னும்மளவு, அன்னம்மயர்கின்றது, சின்னம்முறும் என்றவற்றில், மகரவொற்று - விரித்தல். இரட்டி - இரட்டுதலுடையது; இரட்டு - பகுதி. இரட்டுதல் - இரண்டாதல்; இ கருத்தாப்பொருள்விகுதி. எய்த, எய்து - பகுதி. அன்னம் - உவமையாகுபெயர். பயம், சின்னம்-வடசொற்கள். சீதையை உளப்படுத்தி, 'நங்கள்' எனப்பட்டது; முன்னிலையுளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மை. அன்னை - அண்மைவிளி; அன்பினாலும், மரியாதையினாலும், அன்னையென விளித்தார்.

இதுமுதல் இருபத்தாறு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கஙஉ-ஆங் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (க0ங)

க0ச. முத்துக்கனபோன்முகத்தாலிமுலைக்கண்வீழத்
தத்துற்றயரேறலைதாலபலத்தினேலுங்
கொத்தொப்பனகொண்டிவன்கொண்டனவென்றவாசை
பத்திற்குமின்றேபலியீவதுபார்த்தியென்றான்.

(இ - ள்.) முத்து உக்கன போல்-முத்துக்கள்சிந்தினபோல, முகத்து ஆலி முலைக்கண் வீழ - முகத்தினின்று [கண்களிலிருந்து] சிந்துகிற நீர்த்துளிகள் கொங்கைகளிலே விழும்படி, தத்து உற்று அயரேல் - துடிப்பு அடைந்து தளர்வுறாதே: தால பலத்தின் ஏலும் கொத்து ஒப்பன - பனம் பழங்களின் நிறைந்தஒருகொத்தைப்போல்வனவாகிய, தலை கொண்டு - (இவனது பத்துத்) தலைகளைக்கொண்டு, இவன் கொண்டன என்று ஆசை பத்திற்கும் இன்றே பலி ஈவது - இவன் (வென்று) வசப்படுத்திக்கொண்டவை யென்று சொன்ன பத்துத்திக்குக்களுக்கும் இப்பொழுதே (நான்) பலியாகக்கொடுத்தலை, பார்த்தி - பார்ப்பாயாக,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

பனம்பழங்களின் கொத்துப்போல் ஒருநிரையாக அடர்ந்துள்ள இவனது பத்துத்தலைகளையும் நான் அறுத்து இவனால் முன்புவெல்லப்பட்டனவான பத்துத்திக்குக்களுக்கும் இன்று பலிகொடுக்கின்றேன் பார் என்றன

னென்பதாம். முகம் - இங்கே கண்ணுக்கு இலக்கணை. தாலபலம் - வடமொழித்தொடர். கொண்டன வென்ற எனப் பதம்பிரித்து, இவன் வென்றுகொண்டனவான என்று உரைகூறினுமாம். ஆசை - ஆசாஎன்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று, ஆசை பத்து - எட்டுத்திக்குக்களோடு மேலும் கீழும். பலி - தேவர்க்கு இடும் உணவு. (கOசு)

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள்-சடாயுவுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த போரைக் கூறும்.

கOஎ. இடிப்பொத்தமுழக்கினிருஞ்சிறைவீசியெற்றி
முடிப்பத்திகளைப்படியிட்டுமுழங்குதுண்டங்
கடிப்பக்கடிதுற்றவன்காண்டகுநீண்டவீணைக்
கொடிப்பற்றியொடித்துயர்வானவராசிகொண்டான்.

(இ - ள்.) முடி பத்திகளை படி இட்டு முழங்கு துண்டம் கடிப்ப-(இராவணனது) தலைவரிசையைக் கீழேதள்ளி (அவற்றை) ப்பேரொலிசெய்கிற தனது மூக்கினால் கடிப்பதற்காக,இடிப்பு ஒத்த முழக்கின் இரு சிறை வீசி எற்றி கடிது உற்றவன் - இடிமுழக்கத்தைப்போன்ற பேரொலி யுண்டாம்படி பெரியதனது சிறகுகளை வீசியடித்துக்கொண்டு விரைவாகஓடிவந்தவனை சடாயு,—காண் தகு நீண்ட வீணை கொடி பற்றி ஒடித்து - பார்த்தற்குத்தகுதியான [அழகிய] நீண்ட வீணையின் வடிவத்தை யெழுதிய (அவ்விராவணனது) தேர்க்கொடியைப் பிடித்துஒடித்து,உயர் வானவர் ஆசு கொண்டான் - (அதனால்மகிழ்ச்சியுற்றுச்) சிறந்ததேவர்கள் தன்னைவாழ்த்திக் கூறும் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றான். (எ - று.)

உற்றவன்-வினையாலணையும்பெயர்; உற்று அவன் எனப்பிரித்து, உற்று வந்து, அவன்-அவ்விராவணனுடைய என்று உரைத்து, சடாயுஎன்றதோன்றாஎழுவாய் வருவிப்பினுமாம். இச்செய்யுளால், இராவணனுக்கு வீணைக்கொடியென்று தெரிகிறது; மேல் கசஉ-ஆம் செய்யுளில் "பாகவீணையின் கொடியொன்று கிடந்தது பார்மேல்" என வருதலுங்காண்க. இராவணன் சங்கீதத்தில் தேர்ந்தவனாதலால், அதற்குஅறிகுறியாக, சிறந்தஇசைக்கருவியான வீணையின் வடிவைக் கொடியிற்கொண்டனன்போலும். இராவணனது துவசம் மனிதன் தலைவடிவமெழுதப்பட்ட தென்றுகூறியுள்ளார், ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான். பத்தி ஆசி-பங்தி, ஆசீஸ்என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. வீணை - வீணா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. (கOஎ)

கOஅ. அக்காலையரக்கனரக்குருக்கன்னகண்ண
னெக்காலமுமின்னதொரீடழிவுற்றிலாதா
னக்கானலகேழுநடுங்கிடநாகமன்ன
கைக்கார்முகத்தோடுகடைப்புருவங்குனித்தான்.

(இ - ள்.) எ காலமும் - முன்பு எந்தக்காலத்திலும், இன்னது ஓர் ஈடு அழிவு - இத்தன்மையானதொரு பெருமைக்கேட்டை, உற்றிலாதான் -

அடைந்திராதவனாகிய, அரக்கன் - இராவணன், அ காலை - (இங்ஙனங் கொடி ஒடிபட்ட) அப்பொழுது அரக்கு உருக்கு அன்ன கண்ணன்-உருக்கிய அரக்கைப்போன்ற [கோபத்தால் மிகச்சிவந்த] கண்களையுடையவனாய், நக்கான் - (கோபத்தாற்) பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து [வீராட்டகாசம் பண்ணி], உலகு எழும் நடுங்கிட - ஏழுலகங்களும் நடுங்கும்படி, நாகம் அன்ன கை கார்முகத்தோடு கடைப் புருவம் குனித்தான் - மலைபோன்ற தன்கைவில்லையும் தன்புருவங்களின் நுனியையும் வளைத்தான்; (எ - று.)

கோபத்தாற் புருவத்தைநெறித்துக்கொண்டு கையில்வில்லையேந்தி வளைத்தனனென்பதாம். உலகேழும் நடுங்கிட நக்கான் என்றும் இயைக்கலாம். நாகம் - அசையாதது. ஈற்றடியால், புருவவளைவும் வில்வளைவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று உபமானமாகுந் தன்மை தொனிக்கும். (௧௦அ)

௧௦௯. சண்டப்பிறைவாளெயிற்றான்சரதாரைமாரி
மண்டச்சிறகாலடித்தான்சிலவள்ளுகீராற்
கண்டப்படுத்தான்சிலகாலனுங்காணவுட்குந்
துண்டப்படையாற்சிலதுண்டதுண்டங்கள்கண்டான்.

(இ - ள்.) பிறை - பிறைச்சந்திரன்போல வளைவாகவிளங்குகிற, வாள் - ஒளியையுடைய, சண்டம் எயிற்றான் - உக்கிரமான வக்கிரதந்தங்களையுடையவனான இராவணனது [இராவணன்பெய்த], சர தாரை மாரி - அம்புகளின் வரிசையாகிய மழைப்பெருக்கு, மண்ட - (தன்மீது) மிகுதியாய்நெருங்கி வர, (அதுகண்டுசடாயு), சில-(அவற்றுள்) சில அம்புகளை, சிறகால் அடித்தான் - தன்சிறகுகளினால் அடித்துத்தள்ளினான்; சில - சிலஅம்புகளை, வள் உகிரால் - கூறியதனதுகால்நகங்களால், கண்டப்படுத்தான் - துண்டுபடுத்தினான்; சில-சிலஅம்புகளை, காலனும் காண உட்கும் துண்டம் படையால் - யமனும் பார்த்தற்கு அஞ்சும்படியான தனதுமூக்காகிய ஆயுதத்தால், துண்டதுண்டங்கள் கண்டான் - சின்னபின்னமாக்கினான்; (எ - று.)

செய்யுளோசை யின்பத்துக்காக, உகிரென்பது உகீரென நீட்டல் விகாரமடைந்தது. (௧௦௯)

௧௧௦. மீட்டும்மணுகாநெடுவெங்கணநந்தநாகம்
வாட்டுங்கலுழனெனவன்றலைபத்தின்மீது
நீட்டுந்நெடுமூக்கெனுநேமியன்சேமவிற்கால்
கோட்டும்மளவின்மணிக்குண்டலங்கொண்டெழுந்தான்.

(இ - ள்.) நெடு வெம் கண்-பெரிய கொடியகண்களையுடைய, அநந்தம் நாகம்-அளவிறந்தபலபாம்புகளை, வாட்டும் - ஒருங்கேவருத்துகிற, கலுழன் என-கருடன்போல, வல் தலை பத்தின்மீதும்நீட்டும்-(இராவணனது)வலிய பத்துத்தலைகளின்மேலும் நீட்டுகிற, நெடு மூக்கு எனும் நேமியன் - நீண்ட தன்மூக்காகிய சக்கராயுதத்தையுடையவனாய், சேமம் வில் கால்கோட்டும் அளவில் மீட்டும் அணுகா - தனக்குப்பாதுகாவலாகவுள்ள சிறந்தவில்லின்

தண்டத்தை (இராவணன்) வளைக்குமளவிலே மீண்டும் (சடாயு) அவனருகில் நெருங்கி, மணி குண்டலம் கொண்டு எழுந்தான் - (அவன்காதுகளில் அணிந்துள்ள (இரத்தினகுண்டலங்களைப் பறித்துக்கொண்டு கிளம்பினான்:

இராவணன்எய்த பலஅம்புகளைச் சிறகுகளினாலும் நகங்களினாலும் மூக்கினாலும் அழித்திட்ட சடாயு பின்பு அவன் ஒருகால் வில்வளைக்கும் பொழுதிற்குள்ளே அவனருகில்வந்து அவனது காதின்குண்டலங்களைப் பறித்துக்கொண்டு சென்றனனென்பதாம். பலபாம்புகள் ஒருங்கே அழியுமாறு கருடன்வந்தாற்போல, இராவணனது பத்துத்தலைகளின்மேலும் தனதுகூரியமூக்கை நீட்டிக்கொண்டு வந்தனனென்க. 'நெடுவெங்கணநந்தநாகம்' என்பதற்கு - அளவில்லாத பலகண்களையுடைய பாம்பென்று உரைத்து, பலதலைப்பாம்பென்று கருத்துக்கொள்வாரும் உளர். கீழ் க0எ-ஆங் கவியில் 'கடிதுற்றவன்' என்றதை நோக்கி, 'மீட்டும் அணுகா' என்றார். கலுழன் - கருடனென்ற வடசொல்லின் திரிபு. சேமவில் என்பதற்கு - தான்சேமித்துவைத்துள்ள வில்என்றலும் ஒன்று; சேமித்தல் - பத்திரமாகப் பாதுகாத்தல். மீட்டும்மணுகா, கோட்டும்மாவில் என்றவற்றில் மகரவொற்றும், நீட்டுந்நெடு என்பதில் நகரவொற்றும் - விரித்தல். (கக0)

ககக. எழுந்தான்றடமார்பினிலேழினொடேழுவாளி
யழுந்தாதுகழன்றிடப்பெய்தெடுத்தார்த்தரக்கன்
பொழிந்தான்புகர்வாளிகண்மீளவும்போர்ச்சடாயு
விழுந்தானெனவஞ்சினர்விண்ணவர்வெய்துயிர்த்தார்.

(இ - ள்.) (அவ்வளவிலே), அரக்கன்-இராவணன், ஆர்த்து - ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு, ஏழினொடு ஏழு வாளி-பதினான்குபாணங்களை, எடுத்து—, எழுந்தான் தட மார்பினில் - (தனது குண்டலங்களைப் பறித்துக்கொண்டு) மேலெழுந்த சடாயுவினது பரந்தமார்பிலே, அழுந்தாது கழன்றிட-பதிந்துநின்றிடாமல் துளைத்து ஊடுருவி அப்பாற்செல்லும்படி, பெய்து - பிரயோகித்து, மீளவும்-மறுபடியும், புகர் வாளிகள் - ஒளியுள்ள பல அம்புகளை, பொழிந்தான் - சொரிந்தான்; (அதனால்), போர் சடாயு விழுந்தான் என - போர்செய்த சடாயு விழுந்திட்டானென்று கருதி, விண்ணவர் - தேவர்கள், அஞ்சினர் - அச்சமடைந்து, வெய்து உயிர்த்தார்-உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டார்கள்; (எ - று.)

தவறாமல்விழுவானென்ற கருத்தில் 'விழுந்தான்' என்றது, தெளிவுபற்றிய காலவழுவமைதி. ஏழினொடேழு - ஏழோடுகூடிய ஏழு. (ககக)

ககஉ. புண்ணிற்புதுநீர்பொலியப்பொழிபுள்ளின்வேந்தன்
மண்ணிற்கரனேமுதலோருதிரத்தின்வாரி
கண்ணிற்கடலென்றுநுகர்ந்ததுகான்றுமீள
விண்ணிற்பொலிகின்றதோர்வெண்ணிறமேகமென்ன.

(இ - ள்.) புண்ணின் - (தன் உடம்பில் அம்புகள்பட்டதனாலாகிய) புண்களினின்று, புது நீர் - புதுமையான இரத்தத்தை, பொலிய பொழி - மிகுதியாகச்சொரிகிற, புள்ளின் வேந்தன் - (கழுகென்னும்) பறவைகளுக்கு அரசனாகிய (வெண்ணிறமுடைய) சடாயு,—மண்ணில் கரனே முதலோர் உதிரத்தின் வாரி - தரையிற்பெருகிய கரன்முதலிய அரக்கர்களுடைய இரத்தவெள்ளத்தை, கண்ணின் கடல் என்று நுகர்ந்தது - பெருமையையுடைய கடலென்று கருதித் தான்பருகியதான, ஓர் மேகம் - ஒருமேகமானது, மீள கான்று - (அங்ஙனம் தான்உட்கொண்ட நீரைப்) பின்புவெளிச்சொரிந்து, விண்ணின் வெள் நிறம் பொலிகின்றது என்ன - வானத்தில் வெண்ணிறமாய்விளங்குகின்றதென்று சொல்லும்படி, (எ-று.)—'ஒத்தான்' என்று அடுத்தகவியோடு குளகமாகத் தொடரும்.

கடலின்நீரை முகந்துஉட்கொண்டு வானத்தில் எழுந்து அதனை மழைநீராகச் சொரிந்து வெண்ணிறமாய் விளங்குதல், மேகத்தின் இயல்பு. இறந்தாரதுஇரத்தத்தைப்பருகும் இயல்புள்ள கழுகரசாகிய சடாயு இப்பொழுது தன்உடம்பிற்புண்களினின்று இரத்தத்தைச் சொரிந்து வானத்தில் வெண்ணிறமாய்விளங்குதற்கு, தரையிற்பெருகிய கரன்முதலியோரது இரத்தவெள்ளத்தைப் பெரியகடலென்று கருதிப் பருகியதான ஒருமேகம் பின்பு அதனைமழையாக வெளிச்சொரிந்து வானத்தில் வெண்ணிறமாய் விளங்குதலை உவமைகூறினார். புண்ணின், இன் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். புதுநீர் - புதியசெந்நீர்; இதுவரையிலும் ஒருபொழுதும் சடாயு புண்பட்டுக் குருதிசொரிந்ததில்லையென்பது விளங்க, 'புதுநீர்' என்றார். அன்றியும், புதுவெள்ளம் செந்நிறமாயிருத்தல்பற்றி, செந்நீரை 'புதுநீர்' என்றுருமாம். கண்ணின், கண் - பெருமை, இன் - சாரியை. இனி, 'கண்ணிற்கடலென்று' என்பதற்கு - கண்ணிற்காணும் பெரியதோற்றத்தாற் கடலென்றுகருதியென்றும் உரைக்கலாம். கான்று, கால் - பகுதி; காலல் - உமிழ்தல், கக்குதல். 'பொழியப்பொலி' என்றும் பாடம். (ககஉ)

கக௩. ஒத்தானுடனேயுயிர்த்தானுருத்தானவன்றோள்
பத்தோடுபத்தினெடும்பத்தியிற்றத்திமூக்காற்
கொத்தாநகத்தாற்குடையாச்சிறையாற்புடையா
முத்தாரமார்பிற்கவசத்தையுமூட்டறுத்தான்.

(இ - ள்.) ஒத்தான் (கீழ்க்கூறிய) ஒப்புமைபெற்றவனான சடாயு,— உடனே—, உயிர்த்தான் உருத்தான் - பெருமூச்சு எறிந்துகோபித்து,— அவன்தோள் பத்தோடு பத்தின் நெடு பத்தியில் - அவ்விராவணனுடைய இருபதுதோள்களின் நீண்டவரிசையிலே, தத்தி - பாய்ந்து, மூக்கால் கொத்தா - மூக்கினாற்கொத்தியும், நகத்தால் குடையா - கால்நகங்களினாற் குடைந்தும், சிறையால் புடையா - சிறகுகளினால் அடித்தும், முத்து ஆரம் மார்பின் கவசத்தையும் மூட்டு அறுத்தான் - முத்துமாலையையணிந்த மார்பில் தரித்துள்ள அவன்கவசத்தையும் பொருத்துவாய்அறும்படி செய்தான்.

கவசத்தையும் பூட்டு அறுத்தான் - கவசத்தின் பூட்டுகளைத் துணித்தான். (கககூ)

கக௪. அறுத்தானையரக்கனுமைம்பதொடைம்பதம்பு
செறித்தான்றடமார்பிற்செறித்தலுந்தேவரஞ்சி
வெறித்தார்வெறியாமுனிராவணன்வில்லைப்பல்லாற்
பறித்தான்பறவைக்கிறைவிண்ணவர்பண்ணையார்ப்ப.

(இ - ள்.) அறுத்தானை - (அவ்வாறு கவசத்தை) பூட்டறுத்த சடாயுவை, அரக்கனும்-இராவணனும், ஐம்பதொடு ஐம்பது அம்பு தடமார்பில் செறித்தான் - நூறுபாணங்களைப் பரந்தமார்பிலே அழுந்தச்செய்தான்; செறித்தலும்- (அங்ஙனம் இராவணன் நூறுபாணங்களைச் சடாயுவின்மார்பில்) பதியச்செய்தவளவிலே, தேவர் - தேவர்கள், அஞ்சி வெறித்தார் (இந்த அம்புகளினால் சடாயுவுக்கு என்னஆகுமோ வென்று) பயப்பட்டுத் திகைத்தார்கள்; வெறியாமுன் - அங்ஙனம் திகைத்தற்குமுன்னே [உடனே விரைவில் என்றபடி], பறவைக்கு இறை - பறவைகளுக்கு அரசனாகிய அச்சடாயு, விண்ணவர் பண்ணை ஆர்ப்ப - அத்தேவர்களுடைய கூட்டம் ஆரவாரிக்கும்படி, இராவணன் வில்லை பல்லால் பறித்தான் - இராவணனுடைய வில்லை (த்தனது) பற்களினால் கடித்துப்பிடுங்கினான்; (எ - று.)

'விண்ணவர்பண்ணையார்ப்ப' என்பதற்கு - தேவர்களுடைய துந்துபி வாத்தியம் ஆரவாரிக்க என்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்; அப்பொழுது, வாச்சியப்பெயராகிய பணையென்பது பண்ணையென விரித்ததென வேண்டும். தங்கட்குத்தலைவனாய்த் தங்கள்பகைவரைத் தொலைத்துத் தங்களைப் பாதுகாத்தற்காகவே திருவவதரித்த திருமாலாகிய இராமபிரானுக்கு உற்றுழியுதவவந்த சடாயுவின் துயர்க்குத் தாம் துயருறுதலும், அச்சடாயுவின் வெற்றிக்குத் தாம் மகிழ்தலும் தேவர்கட்கு இயல்பாயின. (கக௪)

ககரு. எல்லிட்டவெள்ளிக்கயிலைப்பொருப்பீசனோடு
மல்லிட்டதோளாலெடுத்தான்சிலைவாயின்வாங்கி
வில்லிட்டுயர்ந்தநெடுமேகமெனப்பொலிந்தான்
சொல்லிட்டவன்றோள்வலியாருளர்சொல்லவல்லார்.

(இ - ள்.) எல் இட்ட - ஒளிபொருந்திய, வெள்ளி கயிலை பொருப்பு - வெள்ளிமயமான கைலாசமலையை, ஈசனோடு - (அதற்குத்) தலைவனான சிவபிரானுடனே, மல் இட்ட தோளால் எடுத்தான் - வலிமைமிக்க தன் தோள்களால் எடுத்தவனான இராவணனது, சிலை - வில்லை, வாயின் வாங்கி-வாயினாற் பறித்துக்கௌவிக்கொண்டு,(சடாயு), வில்இட்டு உயர்ந்த நெடு மேகம் என பொலிந்தான் - இந்திரவில்லைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு வானத்தில்எழுந்த பெரியமேகம்போல விளங்கினான்; அவன் தோள் வலிசொல் இட்டு சொல்ல வல்லார் யார் உளர் - அச்சடாயுவினது புயபலத்தைச் சொற்களைக்கொண்டு சொல்லவல்லவர் எவர்உள்ளார்?,

எவராலுஞ் சொல்ல முடியாத வலிமையுடையான் என்பதாம். ஒளி யென்ற பொருளில், எல்என்பது - இடைச்சொல்லாகுமென்பது, பழைய இலக்கணநூலார்கொள்கை. 'சொல்லிட்டு' என்பதில், இட்டுஎன்பது - 'கொண்டு'என்பதுபோல மூன்றாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபின் தன்மை யதாய் நின்றது. இங்கே 'தோள்வலி' என்றது, உடல்வலிமை யென்ற படி: சிறப்புப்பெயர், பொதுப்பொருளை உணர்த்திற்று. (கக௫)

ககசு. மீளாநிறத்தாயிரங்கண்ணவன்விண்ணினோட
வாளாலொறுத்தான்சிலைவாயிடைநின்றும்வாங்கித்
தாளாலிறுத்தான்றழல்வண்ணன்றடக்கைவில்லைத்
தோளாலிறுத்தான்றுணைத்தாதைதனன்பிற்றோழன்.

(இ - ள்.) மீளா நிறத்து - திரும்பாத மார்பையுடைய [என்றும் எவர்க்கும் புறங்கொடாத என்றபடி], ஆயிரம் கண்ணவன் - ஆயிரங்கண்களை யுடையவனான தேவேந்திரன், விண்ணின் ஓட-வானத்தில் தோற்றுஓடும் படி, வாளால்ஒறுத்தான் - ஆயுதங்கொண்டு (திக்குவிசயகாலத்தில்அவனை) வருத்தியவனான இராவணனது, சிலை-வில்லை, வாயிடைநின்றும் வாங்கி - தன்வாயினின்று வாங்கி, தாளால் இறுத்தான்-கால்களால் ஒடித்திட்டான்: (யாவனெனில்),—தழல்வண்ணன் - நெருப்புப்போலுஞ் செந்நிறமுடைய சிவபிரானது, தட கை-பெரியகையி லிருந்ததான, வில்லை - சிவதனுசை, தோளால் இறுத்தான் - (சீதாகலியாணகாலத்தில் சநகமகாராசன் சொன்னபடி கந்யாசுல்கமாகத்) தனதுதோள்வலியால் ஒடித்திட்டவனான இராமபிரானுக்கு, துணை - உதவிசெய்யவந்தவனும், தாதைதன் அன்பின் தோழன் - அவன்தந்தையான தசரதசக்கரவர்த்தியினது அன்புள்ள தோழனுமான சடாயு; (எ - று.)

சிவன்வில்லைக்கையாலொடித்தவனது தந்தையின் தோழன் இந்திரனைவென்றவனது வில்லைக் காலாலொடித்தா னென்று ஒருசமத்காரந் தோன்றக்கூறினர். (ககசு)

ககஎ. ஞாலம்படுப்பான்றனதாற்றலுக்கேற்றநல்வின்
மூலம்மொடிப்புண்டதுகண்டுமுனிந்தநெஞ்ச
னாலம்மிடற்றான்புரமட்டதொரம்புபோலுஞ்
சூலம்மெடுத்தானெறிந்தான்மறந்தோற்றிலாதான்.

(இ - ள்.) ஞாலம் படுப்பான் - உலகத்துக்கு அழிவுசெய்பவனான இராவணன்,—தனது ஆற்றலுக்கு ஏற்ற நல் வில் - தனதுவலிமைக்குத் தக்கதான சிறந்த அந்த வில், மூலம் ஒடிப்புண்டது - (சடாயுவினால்) அடியோடொடிக்கப்பட்டதை, கண்டு-பார்த்து, முனிந்த நெஞ்சன் - கோபித்த மனத்தையுடையவனாகி, மறம் தோற்றிலாதான் - பகைவெல்லும்வீரத்திற் சோர்வுறாதவனாய், ஆலம் மிடற்றான் புரம் அட்டது ஓர் அம்பு போலும் சூலம் எடுத்தான் எறிந்தான் - விஷத்தையுண்ட கண்டத்தையுடையவ

ஞன சிவபிரான் திரிபுரத்தைஅழித்த (திருமாலின்வடிவமான) ஒப்பற்ற தோர்அம்பைப் போன்ற ஒரு சூலாயுதத்தை யெடுத்து(ச் சடாயுவின்மேல்) எறிந்தான்; (எ - று.)

மூலம்மொடிப்புண்டது, ஆலம்மிடற்றான், சூலம்மெடுத்தான் என்ற வற்றில், மகரவொற்று-விரித்தல். 'ஞாலம்மெடுப்பான்' என்ற பாடத்துக்கு-உலகத்தைப்பெயர்த்தெடுக்கவல்ல இராவணனென்க; கீழ் கூஉ-ஆங் கவியில் "பாரினையெடுக்க வேண்டின் பலவினை சிலசொல் ஏழாய்" என வந்தது காண்க. திரிபுரசங்காரகாலத்தில் திருமால் சிவபிரானுக்கு அம்பாய் நின்று உதவி அப்புரத்தைஅழித்ததை, "குழனிறவண்ண நின்கூறு கொண்ட, தழனிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம், விழநனிமலைசிலை வளைவு செய்தங்கு, அழனிறவம்பது வானவனே" என்ற பெரியாரருளிச்செயலாலும் அறிக. (ககஎ)

ககஅ. ஆற்றானிவனென்றுணராதெனதாற்றல்காணென்
றேற்றானெருவைக்கிறைமுத்தலையெஃகமார்பின்
மேற்றானிதுசெய்பவர்யாரெனவிண்ணுளோர்க
டோற்றாதுநின்றார்தமதோள்புடைகொட்டியார்த்தார்.

(இ - ள்.) எருவைக்குஇறை - கழுகுகளுக்கு அரசனான சடாயு,— இவன் ஆற்றான் என்று உணராது எனது ஆற்றல் காண் என்று - 'இவன் (இச்சூலத்திற்குஎதிர்நிற்க) வல்லமையில்லாதவனென்று எண்ணாமல் எனது வலிமையைப் பார்' என்றுசொல்லி, முத் தலை எஃகம் - மூன்றுதலைகளை யுடைய அச்சூலாயுதத்தை, மார்பின்மேல் ஏற்றான் - தனதுமார்பின்மேல் ஏற்றுக்கொண்டான்; (அவ்வளவில்), விண் உளோர்கள் (அதனைக்கண்ட) வானத்திலுள்ளதேவர்கள், இது செய்பவர் யார் என - இவ்வாறு பகைவனெறிந்த வலியசூலத்தை மார்பில்வலியஏற்றுக்கொள்பவர் வேறுஎவர்! [எவருமில்லை] என்று எண்ணி, தோற்றாது நின்றார் - (இராவணனிடத்து அச்சத்தால் தங்களுடம்பு) வெளித்தோன்றாதபடி மறைந்துநின்று, தம தோள் புடை கொட்டி ஆர்த்தார் - (களிப்பினால்) தங்கள் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)— தான் - அசை.

'உணராதியென்றாற்றல்காண்' என்ற பாடத்துக்கு, உணராதி என்பது - எதிர்மறையொருமையேவலாம். தம, அ - ஆறனுருபு. (ககஅ)

ககக. பொன்னோக்கியர்தம்புலனோக்கியபுன்கணோரு
மின்னோக்கியரில்வழியெய்தியநல்விருந்துந்
தன்னோக்கியநெஞ்சுடையோகியர்தம்மைச்சார்ந்த
மென்னோக்கியர்நோக்கமுமாமெனமீண்டதவ்வேல்.

(இ - ள்.) பொன் நோக்கியர்தம் - பொருளினிடத்தே கருத்தை யுடையவர்களாகிய விலைமாதர்களுடைய, புலன்-ஐம்புலவின்பத்தை, நோக்கிய - கருதியாசைப்பட்ட, புன்கணோரும்-வறுமையையுடையவர்களும்,—

இன்னோக்கியர் இல் வழி - இனியபார்வையையுடைய [நற்குணநற்செய்கையுள்ள] மகளிர் இல்லாதவிடத்தில், எய்திய - சென்றடைந்த, நல் விருந்தும் - நல்லவிருந்தினர்களும்,—தன் நோக்கிய நெஞ்சு உடை - தன்னையே [ஆத்மசொரூபத்தையே] கருதிய மனத்தையுடைய, யோகியர்தம்மை - யோகத்தேர்ச்சியையுடைய முனிவர்களை, சார்ந்த - அடைந்த, மெல் நோக்கியர் நோக்கமும்-மென்மையானபார்வையையுடைய அழகியமாதர்களுடைய ஆசைநோக்கும், - ஆம் என - ஒப்பாமென்றுசொல்லும்படி, அ வேல் - (சடாயு மார்பில் எற்றுக்கொண்ட) அந்தமுத்தலைவேலானது, மீண்டது - (அவன்மார்பைத் துளைபடுத்தமாட்டாமல்) தாக்கித் திரும்பி விட்டது, (எ - று.)

"அன்பின் விழையார் பொருள்விழையும் ஆய்தொடியார்" என்றபடி ஆடவரை அன்புபற்றி விரும்பாமல் பொருள்பற்றியே விரும்புந்தன்மையரான வேசையரது ஐம்புலவின்பத்தைப் பொருளுடையார் விரும்பிச்சென்றால் பொருள்கொடுத்துத் தம்விருப்பத்தை முடிக்க இயலும்; அன்றி, பொருளில்லாத தரித்திரர்கள் விரும்பி அவ்வேசையர்வீட்டுக்குச் சென்றால் உள்நுழையவும் இடம்பெறுமல் மீள்வதுபோல, வேல் உள்நுழைய இடம்பெறுமல் மீண்டது. "பெருந்தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கெலாம், பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால், வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும், விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே" என்றவாறு அறிவும் நற்குணநற்செய்கையு முடைய மகளிர் உள்ள வீட்டிற்கு விருந்தினர் சென்றால் அம்மகளிரது உதவியைக் கொண்ட அவர்கள் கொழுநரான ஆடவர்களால் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துச் சென்று உரியபடி உபசரிக்கப்படுவர்; அத்தன்மையரான மனைவியரில்லாத மனைக்கு விருந்தினர் சென்றால் அங்கு உள்நுழைந்து உணவுகொள்ள இடம்பெறுமல் மீளுதல்போல, வேல் உள்நுழைந்து உடலைப்பற்ற இடம்பெருது மீண்டது. அழகியகண்ணின்நோக்கத்தையுடைய மாதர்கள் தமது குறிப்புநோக்கைச் சாதாரண சனங்களின்மேற்செலுத்தினுல் அந்நோக்குத் தடையின்றிச்சென்று அவர்களுள்ளத்தில் ஊன்றி அவர்க்குத் தம்மிடத்துவிருப்பத்தை விளைத்து அவர்களை வசீகரித்தற்கு வல்லதாம். அந்நோக்கந்தானே ஆத்மசொரூபத்திலேயே கருத்தை யூன்றுபவரான யோகியர்மேற் செலுத்தப்பட்டால் அவர்களுள்ளத்தில்ஊன்றி அவர்கட்கு வேட்கையைவிளைத்துப் பயன்பெறமாட்டாமைபோல, வேல் மார்பைத்துளைத்து ஊடுருவமாட்டாமல் மீண்டது என்க. **பயனுவமை.**

முதலடியிலும், மூன்ருமடியிலும்உள்ள நோக்கு-கருத்தின் நோக்கம். இரண்டாமடியிலுள்ள நோக்கு - பொதுநோக்கு; அன்றி, விருந்தினரை அன்போடு பார்த்தலுமாம். நான்காமடியிலுள்ள நோக்கு-காமக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கம். நோக்கியர் என்ற பெயரில், இ - பெண்பால்விகுதி; அதன்மேல், அர் - பலர்பால்விகுதி. காமமாவது - ஒருகாலத்து ஒருபொருளால் ஐம்புலனும் நுகர்தற்சிறப்புடைத்தான இன்ப

மாதலால், அதனைக் கருதுதல், 'புலனோக்குதல்' எனப்பட்டது. புன்கண் - துன்பம்; துன்ப முண்டாம்பொழுது கண்கள் மலர்ச்சியின்றி வாட்டமடை தலால், புன்கண் என்று துன்பத்திற்குப்பெயராயிற்று; புன்கண் - வாடிய கண்: இக்காரியப்பெயர் காரணத்தின்மேல் நின்றது. பொருளின்மை துன்பத்துள்துன்ப மாதலால், வறியவர், 'புன்கணோர்' எனப்பட்டனர். இல்வழி - பண்புத்தொகை. விருந்து - புதுமை; அது-பண்பாகுபெயராய், புதியராய் வந்தவர்மேல் நிற்கும். நல்விருந்து - "மோப்பக்குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து, நோக்கக் குழையும் விருந்து" என்றபடி இன்முகமும் இன்சொல்லும் உபசாரமும் இல்லாவிடின் வாடி நீங்கும் மெல்லியல்பின ரான விருந்தினர். வேறுகாதஅன்புடையிருவர் கூடியல்லது விருந்தோம் புதல் செய்யப்படாமையின், இன்னோக்கியரில்வழி யெய்திய நல்விருந்து பயன்பெறாது மீளும். யமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரதியாகாரம் தாரணை தியானம் சமாதி என்ற யோகத்தின் அங்கம் எட்டனுள் ஈற்றதாகிய சமாதியின் இலக்கணம் ஆன்மாவாகிய தன்னைத் தான் காணுத லாதலால், அவ்வங்கங்களிற் குறைவில்லாத யோகிய ரென்பதுபட, 'தன்னோக்கிய நெஞ்சுடை யோகியர்' என்றார். யோகியர் - யோகமுடையவர். சூலம், முத்தலைவேல்என்பன - ஒருபொருளனவாதலால், இங்கு 'வேல்' எனப்பட்டது; பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேல் நின்றது. இரண்டாமடியில், இல் நோக்கியர் எனப்பிரித்து, இல் நோக்கியர் - (தமதுகருத்தின் வழியே தமதுமனையாள் ஒழுகுதலில்லாமல்) மனையாளின் முகத்தைப்பார்த்து அவள்கருத்தின்படியே தாம் நடப்பவரான பெண்வழிச்செல்வாரது மனையின்கட் சென்ற விருந்தினர் உபசாரம்பெறாது மீளுதல்போல என்று பொருள்கொள்ளினும் அமையும்; திருக்குறளில் பெண்வழிச்சேற லென்ற அதிகாரத்தில் "இல்லாளை யஞ்சுவான் அஞ்சும் மற்றெஞ்ஞான்றும் நல்லார்க்கு நல்ல செயல்," "நட்டார் குறைமுடியார் நன்றாற்றார் நன்னுதலாள், பெட்டாங்கொழுகுபவர்" என்றவற்றால்,பெண்வழிச்செல்வார் தாம் விரும்பியபடி பொருள்கொண்டு விருந்தோம்புதல் முதலிய அறஞ்செய்ய மாட்டாமையை அறிக: "இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின்முகங் கொன்றநெஞ்சிற், புல்லாளன்" என்றார் சிந்தாமணியிலும்; இப்பொருளில், 'இல்நோக்கியர்' என்பதில், இல் - இல்லாள்; இல்என்ற மனையின்பெயர் - இடவாகுபெயராய், அதில்வாழும் மனையாளைக் குறித்தது: இல்வழி யென்பதில், இல்-மனை, வழி-ஏழனுருபு. 'தன்னோக்கிய நெஞ்சுடை' என்ற அடைமொழியால், பொறியுணர்வெல்லாம் புலத்தின்வழாமல்ஒருவழிப்படுத்து மனத்தினைஒருவழிநிறுத்தி நிறுத்திய அம்மனம் நிலைதிரியாமல் குறித்தபொருளொடு கொளுத்தியயோகியர், பொய் கொலை களவே காமம் பொருள் நசை இவ்வகையைந்தும் அடக்கியவ ராதலால், பிறர் தம்விஷயமாகக் குறிப்புநோக்கங்கொள்ளுதலைத் தாம் நோக்குதலுஞ் செய்யா ரென்பது விளங்கும். இனி 'யோகியர்தன்மைசார்ந்த' என்றும் பாடம் உண்டு; அதற்கும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்ளவேண்டும்: யோகியரது தன்மை பொருந்தின மகளிரது நோக்கம்போல என்று உரைத்து, யோகியர் பரம்

பொருளினிடத்தே யன்றிப் பிறபொருளினிடத்தில் கருத்தைச் செலுத்தாதவாறுபோல, தம்கணவனிடத்தேயன்றிப் பிறரிடத்துத் தம்கருத்தைச் செலுத்தாத கற்புடையமகளிரது நோக்கம் பிறரை எதிர்ப்பட்டவழி அவர்மேற் செல்லாமல் மீளுதல்போல வேல் மீண்டதென்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. (கககூ)

கஉ0. வேகம்முடன்வேலிழந்தான்படைவேறெடாமுன்
மாகம்மறையும்படிநீண்டவயங்குமான்றேர்ப்
பாகன்றலையைப்பறித்துப்படர்கற்பினுள்பான்
மோகம்படைத்தானுளைவெய்தமுகத்தெறிந்தான்.

(இ - ள்.) வேல் இழந்தான் - (இவ்வாறு) சூலத்தைப் பயனின்றிஇழந்தவனான இராவணன், வேகமுடன்-விரைவுடனே, வேறு படை எடா முன்-வேறுஆயுதத்தை எடுக்காதமுன்னமே [எடுத்தற்குமுன்பே], (சடாயு), மாகம் மறையும்படி நீண்ட வயங்கு மான் தேர் பாகன் தலையை பறித்து-பெரிய வானமும் மறையும்படிஉயர்ந்துள்ளதும் விளங்குகிற குதிரைகள் பூட்டியதுமான அவ்விராவணனது தேரைச் செலுத்துகிற சாரதியினுடைய தலையைக் கொய்து, படர் கற்பினுள்பால் மோகம் படைத்தான் உளைவு எய்த முகத்து எறிந்தான்-மிக்க பதிவிரதாதருமமுடையவளான சீதாபிராட்டியினிடத்து ஆசைமயக்கத்தை யடைந்தவனான இராவணன் வருத்தமடையும்படி அவன்முகத்தின்மேல் (அத்தலையை வீசி) எறிந்தான்; (எ - று.)

வேகம்முடன், மாகம்மறையும்படி என்றவற்றில், மகரவொற்று-விரித்தல். மான், ன் - சாரியை; விலங்கின்பொதுப்பெயர் சிறப்பாய்க் குதிரையின்மேல் நின்றது. (கஉ0)

கஉக. எறிந்தானதுநோக்கியிராவணனெஞ்சினாற்ற
லறிந்தான்முனிந்தாண்டதொராடகத்தண்டுவாங்கிப்
பொறிந்தாங்கெரியின்சிகைபொங்கியெழப்புடைத்தான்
மறிந்தானெருவைக்கிறைமால்வரைபோலமண்மேல்.

(இ - ள்.) எறிந்தான்-(தனது தேர்ப்பாகன்தலையைப் பறித்துத் தன் முகத்தில்) எறிந்த அச்சடாயுவினது, அது-அச்செயலை, நோக்கி-பார்த்து, இராவணன்—, (அதனால்), நெஞ்சின் ஆற்றல் அறிந்தான்-(அவனது)மனத்தின்வலிமையை [உறுதியான தைரியத்தை] அறிந்து, முனிந்து - கோபங்கொண்டு, ஆண்டது ஓர் ஆடகம் தண்டு வாங்கி-(முன் பலபோர்களில் தான்) கைக்கொண்டுபயின்று வெற்றிபெற்றதாகிய பொன்மயமான ஒரு கதாயுதத்தை எடுத்து, பொறிந்து ஆங்கு எரியின் சிகை பொங்கி எழ - நெருப்புப்பொறி பறந்தாற்போல அக்கினிச்சுவாலை மிக்குஎழும்படி, புடைத்தான் - (அத்தண்டினால் சடாயுவைத்) தாக்கினான்; (அவ்வளவிலே), எருவைக்கு இறை - கழுகுகளுக்கு அரசனாகிய சடாயு, மண்மேல் - தரையின்மேல், மால் வரை போல-பெரிய மலை விழுந்தாற்போல, மறிந்தான்-விழுந்தான்; (எ - று.)

எறிந்தான், ஆண்டது - பெயர்கள். (கஉக)

கஉஉ. மண்மேல்விழுந்தான்விழலோடும்வயங்குமான்றேர்
கண்மேலொளியுந்தொடராவகைதான்கடாவி
விண்மேலெழுந்தானெழமெல்லியலாளும்வெந்தீப்
புண்மேனுழையத்துடிக்கின்றனள்போற்புரண்டாள்.

(இ - ள்.) மண்மேல் விழுந்தான் - (இங்ஙனம் தண்டாயுதத்தால் அடி பட்டுச் சடாயு) தரையில் விழுந்தான்; விழலோடும் - (அங்ஙனம்) விழுந்த வளவிலே, (இராவணன்), வயங்கு மான் தேர் - சிறப்புற்றுவிளங்குகிற குதிரைகள் பூட்டிய தனதுதேரை, கண்மேல் ஒளியும் தொடரா வகை - (நெடுந்தூரமளவும் விரைந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள) கண்களின் பார்வையும் பின்பற்றிச்செல்லவொண்ணாதபடி, கடாவி - மிக்கவிரைவாகச் செலுத்திக்கொண்டு, விண்மேல் எழுந்தான் - வானத்திற் கிளம்பினான்; எழ- (அங் ஙனம் தேரை விரைவில் நடத்தி ஆகாயமார்க்கமாகப்)புறப்பட்டவளவிலே, மெல் இயலாளும் - மென்மையானதன்மையையுடையளான சீதாபிராட்டியும், வெம் தீ புண்மேல் நுழைய துடிக்கின்றனள்போல் - புண்ணில் வெவ்வியநெருப்புநுழைந்ததனால் துடிக்கின்றவள்போல (த்துன்பத்தின்மேல் மிக்கதுன்பமுற்று), புரண்டாள்-விழுந்து புரளலுற்றாள்; (எ-று.)—தான் - அசை.

"மருமத்தி னெறிவேல் பாய்ந்த புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல் நுழைந்தாலென" என்றார் பாலகாண்டத்திலும், "மருமத்து வேல்தைத்த புண்மீது கனலுற்றதென மாழ்கினான்" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதமுங் காண்க. (கஉஉ)

கஉ௩. கொழுந்தேயனையாள்குழைந்தேங்கியகொள்கைகண்டா
னழுந்தேலவலத்திடையஞ்சலையன்னமென்னா
வெழுந்தானுயிர்த்தாடைவெங்கினிப்போவதென்னா
விழுந்தானவன்றேர்மிசைவிண்ணவர்பண்ணையார்ப்ப.

(இ - ள்.) கொழுந்தே அனையாள் - இளந்தளிரையேயொத்த [மிக்க மென்மையையுடைய] சீதை, குழைந்து ஏங்கிய-வாடிவருந்திய, கொள்கை- செய்கையை, கண்டான் - பார்த்து, (சடாயு), 'அன்னம் - அன்னப்பறவை போன்றவளே! அவலத்திடை அழுந்தேல் - துன்பத்தில் முழுகவேண்டா: அஞ்சலை - அஞ்சாதிரு,' என்னா - என்று (சீதையை நோக்கிச்) சொல்லி, உயிர்த்தான் எழுந்தான்-பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு எழுந்து, அட எங்கு இனி போவது என்னா - 'அடா! இனி நீ தப்பிப்போவது எங்கு?' என்று (இராவணனைநோக்கிக்) கூறி, அவன் தேர்மிசை - அவனுடைய தேரின் மேல், விண்ணவர் பண்ணை ஆர்ப்ப விழுந்தான்-தேவர்களுடைய கூட்டம் (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரிக்கும்படி பாய்ந்தான்; (எ - று.)

அழுந்தேல், அஞ்சலை-எதிர்மறையொருமையேவல். அன்னம்-உவமையாகுபெயர்; அண்மைவிளி. 'அன்னை' என்ற பாடத்துக்கு-அம்மா! என்று அன்புபற்றி விளித்ததாகக் கொள்க. பண்ணை-மகளிர்கூட்டம்; இச்சிறப்புப்

பெயர், இங்குப் பொதுப்பொருளின்மேல் நிற்பதாய், கூட்டமென்ற மாத்திரையாயிற்று; இனி, 'விண்ணவர்பண்ணையார்ப்ப' என்பதற்கு - தேவதுந்துபி முழங்க வென்று உரைப்பாரும் உளர்; அவ்வுரைக்கு, பணை யென்ற வாச்சியப் பெயர், பண்ணையென விரித்தல்விகாரம் பெற்றதென்க. (கஉ௩)

கஉ௪. பாய்ந்தானவன்பன்மணித்தண்டுபறித்தெறிந்தா
னேய்ந்தார்கதித்தேர்ப்பரியெட்டிெனடெட்டுமெஞ்சித்
தீந்தாசறவீசியத்திண்டிறற்றுண்டவாளாற்
காய்ந்தான்கவர்ந்தானுயிர்காலனுங்கைவிதிர்த்தான்.

(இ - ள்.) பாய்ந்தான்-(அங்ஙனம் இராவணனதுதேரின்மேற்) பாய்ந்த சடாயு,—அவன்-அவ்விராவணனுடைய, பல் மணி தண்டு - பலஇரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற (பொன்னாலாகிய முற்கூறிய) தண்டாயுதத்தை, பறித்து எறிந்தான் - பிடுங்கி அப்பால் எறிந்துவிட்டு,—ஏய்ந்து ஆர் கதி - பொருந்தியமைந்த வேகத்தையுடைய, தேர் பரிஎட்டினெடு எட்டும்-(அவனது) தேரிற் பூட்டிய பதினாறு குதிரைகளும், எஞ்சி தீர்ந்து ஆசற - ஒடுங்கி அழிந்தொழியும்படி, அ திண் திறல் துண்டம் வாளால் காய்ந்தான் வீசி-மிக்கவலிமையுடைய அந்தத்தனதுமூக்காகிய வாளினால் கோபங்கொண்டு வீசி, உயிர் கவர்ந்தான் - (அக்குதிரைகளின்) உயிரைக் கவர்ந்திட்டான்; (அதுகண்டு), காலனும் கைவிதிர்த்தான் - யமனும் (அஞ்சிக்) கைந்நடுக்கமுற்றான்; (எ - று.)

அதுகண்டு யமன் கைந்நடுங்கிய காரணம் - பிராணிகளின் உடலினின்று உயிரைப் பிரிப்பதைத் தொழிலாகவுடையதான இக்குதிரைகளின் உயிரைக் கவர்ந்ததாகக் கருதித் தன்மீது இராவணன் சினங்கொண்டு தன்னைத் தண்டிப்பனோவென்ற அச்சம்; அன்றி தன்னால் ஆகாத செயலைச் சடாயு செய்த தன்மையை நோக்கிக் கொண்ட அதிசயமுமாம். துண்டவாளால் காய்ந்துவீசி உயிர்கவர்த்தல் - வாள்போற்கூறிய மூக்கினாற் குத்திக் கொல்லுதல். ஆசறுதல். முடிதல்; ஆசறு-ஒருசொல். (கஉ௪)

கஉ௫. திண்டேரழித்தாங்கவன்றிண்புறஞ்சேர்ந்ததூணி
விண்டான்மறைப்பச்செறிகின்றனவில்லிலாமை
மண்டாரமர்தான்வழங்காமையின்வச்சைமாக்கள்
பண்டாரமொக்கின்றனவள்ளுகிராற்பறித்தான்.

(இ - ள்.) திண் தேர் அழித்து - (பின்பு சடாயு இராவணனது) வலிய தேரைச் சிதைத்து, ஆங்கு-அதன்பின்பு,—வில் இலாமை-(அவன்கையில்) வில்இல்லாமைபற்றி, மண்டு ஆர் அமர் தான் வழங்காமையின் - கொடிய அருமையான போருக்குத் தாம்உதவாமையால், வச்சைமாக்கள் பண்டாரம் ஒக்கின்றன-உலோபிகளுடைய பொக்கசத்தை ஒக்கின்றவையும், விண்தான் மறைப்ப செறிகின்றன - ஆகாயத்தை மறைக்கும்படி உயர்ந்து பொருந்தியுள்ளவையும் ஆகிய, அவன் திண் புறம் சேர்ந்த தூணி - அவனது

வலியதோள்களின்புறத்திலே கட்டப்பட்டுள்ள அம்பறாத்தூணிகளை, வள் உகிரால் பறித்தான் - கூறிய கால்நகங்களாற் பிடுங்கியெறிந்தான்; (எ-று.)

வண்மைக்குணமில்லாத லோபிகளுடைய திரவியசாலை ஈதற்கும் நுகர்தற்கும் பொருள் எடுக்கப்படாமல் வாளாகிடத்தல்போல, வில்இல்லாமைபற்றிப் போரின்பொருட்டு அம்புஎடுக்கப்படாது வாளாகிடக்கின்ற புட்டில்க ளென்க. "உடாஅது முண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றுங், கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது, வைத்தீட்டினா ரிழப்பர் வான்றோய் மலைநாட, வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி" என்றபடி லோபிகள் செல்வம் இழக்கப்படுதல்போல, இத்தூணீரங்களும் இழக்கப்பட்டன வென்பதுங் காண்க. மாக்களெனப்படுவார் - பகுத்துணர்வில்லாமல் ஐம்பொறியுணர்வு மாத்திரத்தையேயுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிடராதலின், உலோபிகளது இழிவு தோன்ற, 'வச்சைமக்கள்' என்றார். பண்டாரம் - வடசொல். விண்டான், தான் - அசை. (கஉரு)

கஉசு. மாச்சிச்சிரம்பாய்ந்தவன்மார்பினுந்தோள்கண்மேலு
மோச்சிச்சிறகாற்புடைத்தான்கடித்தானுலையா
மூச்சிற்றவிராவணனும் முடிசாய்ந்திருந்தான்
போச்சித்தனைபோலுநின்னாற்றலெனப்புகன்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் சடாயு), அவன் மார்பினும் தோள்கள் மேலும் - அவ்விராவணனுடைய மார்பின்மேலும் தோள்களின்மேலும், மா சிச்சிரம் பாய்ந்து - மிக்கவிரைவாகப் பாய்ந்து, சிறகால் ஓச்சி புடைத்தான்-தன் சிறகுகளினால் விசையாக எறிந்துஅடித்து, கடித்தான் - வாயினாற் கடித்தான், (அவ்வளவிலே), உலையா - வலியொடுங்கி, மூச்சு இற்ற - உயிர்ப்பு ஒழிந்த [மூர்ச்சையடைந்த என்றபடி], இராவணனும்—, முடி சாய்ந்து இருந்தான் - தலைசாய்ந்திருந்தான்; (அதுகண்டு சடாயு அவனை நோக்கி), 'இத்தனை போலும் - இவ்வளவுதானோ! நின் ஆற்றல் - உனது வல்லமை, போச்சு - போய்விட்டது;' என புகன்றான் - என்று இழித்துக்கூறினான்.

மாச்சிச்சிரம்-மகாசித்ரம்; சித்ரமென்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய சித்திர மென்பது எதுகைநோக்கி, (பித்து - பிச்சு, வைத்த - வைச்ச என்றாற்போல) சிச்சிரமெனத் தகரசகரப்போலி யேற்றது; (வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்தில் அத்திரமென்பது அச்சிரமென விகாரப்பட்டு வருதலுங் காண்க.) ஆகவே, மாச்சிச்சிரமென்பதற்கு - காண்பவர் மிகஅதிசயிக்கும்படியென்று கருத்தாம். 'மாச்சிச்சிரம்பாய்ந்து' என்பதற்கு - பெரிய சிச்சிலிக்குருவிபோலப் பாய்ந்து என்று பொருள்கூறுதலும் பொருந்தும். இ சிரம் பாய்ந்து மாச்சு என்று எடுத்து - இந்த (இராவணனது), தலைகளின்மேற் பாய்ந்து (அவற்றை) அடித்து என்பர் ஒருசாரார்; அவ்வுரைக்கு, மாச்சு - மாய்த்து என்பதன் மரூஉ. இனி, 'மாச்சிச்சிரம்' என்பதற்கு - பெருங்கழுகென்று உரைப்பாரும் உளர்; சிச்சிரமென்பது கழுகென்னும் பொருளதாதற்கு மேற்கோள் கிடைத்திலது. 'மூச்சித்த' என்று பாடமோதி, மூர்ச்

சித்த வென்பதன் விகார மென்றலும்ஒன்று. இராவணனும் முடி—மகர வொற்று - விரித்தல். போச்சு - போயிற்று என்பதன் மரூஉ. (கஉசு)

கஉஎ. அவ்வேலையினேமுனிந்தான்முனிந்தாற்றலன்ன
வெவ்வேலரக்கன்விடலாம்படைவேறுகாணு
னிவ்வேலையினேயிவனின்னுயிருண்பெனென்னுச்
செவ்வேபிழையாநெடுவாளுறைதீர்த்தெறிந்தான்.

(இ - ள்.) அ வேலையினே - அச்சமயத்திலே, ஆற்றல் அன்ன வெம் வேல் அரக்கன்-வலிமையின்வடிவத்தையேபோன்றகொடியவேற்படையை யுடைய இராவணன், முனிந்தான்-கோபங்கொண்டான்; முனிந்து - கோபித்து,விடல் ஆம் படை வேறு காணுன்-(அச்சடாயுவின்மேல்)பிரயோகித்தற்கு ஏற்ற ஆயுதம் வேறொன்றைக் காணுதவனுய்,—இ வேலையினே இவன் இன் உயிர் உண்பென் என்னு-இப்பொழுதே இவனது இனிய உயிரைக் கவர்வேனென்று கருதி, பிழையா நெடு வாள்-பகைவரைக்கொல்லுதலில்) தவருத நீண்ட தனது (சந்திரகாசமென்னும்) வாளாயுதத்தை, உறை தீர்த்து-உறையினின்று எடுத்து,செவ்வே எறிந்தான்-(அதுகொண்டு) நன்ருக [விசையாக] வீசினுன்; (எ - று.)

வேலை வேலா என்ற வடசொல் திரிந்தது, ஆற்றலன்ன-வலிமையே ஒருவடிவுகொண்டுவந்தாற்போன்ற என்றபடி; இது, அரக்கனுக்கு அடைமொழி;வேலுக்கு அடைமொழியாக்கினும்அமையும்.'ஆற்றலன்னவெவ்வேலரக்கன்' என்பதற்கு-தனதுவலிமைக்கு ஏற்ற கொடியதொருவேற்படையையுடைய இராவணனென்றலும் ஒன்று. அப்படிப்பட்ட வேல் இராவணனுக்கு மாமனுராகிய மயன் மண்டோதரிவிவாககாலத்திற்கொடுத்தது.'ஆற்றலன்ன'என்பதை'படை'என்பதற்குஅடைமொழியாக்கி,அச்சடாயுவின்வலிமையை அழித்தற்கு ஏற்ற வேறோராயுதத்தைக் காணுதவனுய் என்று பொருள்கொள்ளினும்பொருந்தும். இங்குக்கூறிய வாள்,கைலாசம்பெயர்த்தெடுத்தபொழுது இராவணனுக்குச் சிவபிரான் அளித்தது. உறைதீர்த்து-உறைகழற்றி. (கஉஎ)

கஉஅ. வலியின்றலைதோற்றிலன்மாற்றருந்தெய்வவாளா
னலியுந்தலையென்றதுவன்றியும்வாழ்க்கைநாளு
மெலியுங்கடைசென்றுளதாகலின்விண்ணின்வேந்தன்
குலிசம்மெறியச்சிறையற்றதொர்குன்றின்வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) மாற்று அரு - (எவராலும்) தடுக்கவொண்ணுத, தெய்வ வாளால் - தெய்வத்தன்மையுள்ள (அந்தச்சிவபிரானது) வாட்படையால், தலை நலியும் - யாவர்தலையும் தவருதழியும், என்றது அன்றியும் - என்ற அதன் சிறப்பு மல்லாமல், வாழ்க்கை நாளும் மெலியும் கடை சென்று உளது ஆகலின் - தனது ஆயுள்நாளும் குறைவுபடுகிற முடிவை அடைந்துள்ளதாதலால்,—வலியின் தலை தோற்றிலன் - தனதுவலிமையில் தோல்விபெருத

வணுகிய அச்சடாயு, விண்ணின் வேந்தன் குலிசம் எறிய சிறை அற்று ஓர் குன்றின் - தேவராசனுன இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை வீச அதனுற் சிற கற்று விழுவதொரு மலைபோல, வீழ்ந்தான் - (சிறகு அறுபட்டுக்) கீழ் விழுந்தான்; (எ - று.)

மிக்கவலிமையையுடைய மலை முன்பு இந்திரனது வச்சிராயுதம் பட்ட வளவிலே சிறகுஅறுபட்டு விழுந்தாற்போல,தோலாவலிமையுடைய சடாயு இராவணனது வாள்பட்டவளவிலே சிறகுஅறுபட்டுத் தரையில் விழுந்திட்டான்; அங்ஙனம் விழுந்ததற்குக் காரணம், தடுக்கவொண்ணுத அந்தச் சிவபிரானது வாள் தன்னுல் எறியப்படும் எப்பொருளையுந் தவருமல்அழிக் குந்தரத்தது என்ற அதன் மகிமைமாத்திரமே யன்று; சடாயுவினது வாழ் நாள் முடியும்நிலைமையைஅடைந்துள்ளமையுமாம் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனங் கூறியது, சடாயுவின் மிக்கவலிமையைச் சிறப்பித்தற்கு. குலிசம்மெறிய—மகரவொற்று - விரித்தல். 'குலியம்' என்ற பாடத்துக்கு வடசொல் விகார மென்க. தோற்றிலன்-எதிர்மறை இறந்தகால வினையா லணையும்பெயர். வலியின்தலை, தலை - ஏழனுருபு, இன் - சாரியை. (கஉஅ)

இதுமுதல் எட்டுக் கவிகள் - சடாயு விழுந்ததைக் கண்ட பிராட்டி பட்ட துயரத்தைக் கூறும்.

கஉகூ. விரிந்தார்சிறைகீழுறவீழ்ந்தனன்மண்ணின்விண்ணே
ரிரிந்தாரிழந்தாடுணையென்னமுனிக்கணங்கள்
பரிந்தார்படர்விண்டுவினுட்டவர்பைம்பொன்மாரி
சொரிந்தாரதுநோக்கியசீதைதுளக்கமுற்றுள்.

(இ - ள்.) விரிந்து ஆர் சிறை - விரிவாகப்பொருந்திய இறகுகள், கீழ் உற-கீழே கிடக்கும்படி, மண்ணின் வீழ்ந்தனன்-(சடாயு) தரையில் விழுந் தான்; (விழுந்தவளவிலே), விண்ணோர் - தேவர்கள், இரிந்தார் - அஞ்சி ஓடிஞர்கள்; முனி கணங்கள் - முனிவர்கூட்டத்தார், துணை இழந்தாள் என்ன - (பிராட்டி) துணையையிழந்தா ளென்ற காரணத்தால், படர் பரிந் தார்-துன்பப்பட்டு இரங்கிஞர்கள்; விண்டுவின் நாட்டவர்-ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வின் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லுள்ளவர்கள், பைம்பொன் மாரிசொரிந் தார்-பசும்பொன்மையான புஷ்பவருஷத்தை (ச்சடாயுவின் மேல்) சொரிந் தார்கள்; அதுநோக்கிய சீதை துளக்கம் உற்றுள் - (சடாயுவிழுந்திட்ட) அச்செயலைக்கண்ட சீதை (உள்ளமும் உடலும்) நடுக்க மடைந்தாள்.

ஆர்சிறை - வினைத்தொகை. படர் - சிந்தை. விண்டு - விண்ணுஎன்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சிறந்த பாகவதோத்தமனுகிய சடாயுவைப் பரம பதத்துக்கு அழைத்துப்போதற்காக எதிர்கொண்டுவந்த அவ்விஷ்ணுமேகத் தார் உவப்பினுல் அவன்மீது பொன்மயமான கற்பகப்பூமாரி சொரிந் தன ரென்க. துளக்கம் - துளங்கு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர். விண் டுவின் நாட்டவர் - நித்தியசூரிகள். (கஉகூ)

கா௬௰. வெள்கும்மரக்கனெடுவிண்புகவார்த்துமிக்கான்
றொள்கின்றலையெய்தியமானெனச்சோர்ந்துநைவா
ளுள்கும்முயிர்க்கும்முயங்கும்மொருசார்புகாணாள்
கொள்கொம்பொடியக்கொடிவீழ்ந்ததுபோற்குலைந்தாள்.

(இ - ள்.) வெள்கும் அரக்கன்-(கீழ்ச் சடாயுவின் ஆற்றலுக்கு இளைத்ததனால்) வெட்கமடைந்த இராவணன், (அச்சடாயு ஒழிந்தவளவிலே), நெடு விண்புக ஆர்த்து மிக்கான் - பெரியவானத்திலே (தனது ஒலி) செல்லும்படி ஆரவாரஞ்செய்து பெருமிதம் பாராட்டினான்; தொள்கின் தலை எய்திய மான் எனசோர்ந்து நைவாள்-வலையிலகப்பட்ட மான்போலத்தளர்ந்து வருந்துபவளான சீதை, உள்கும் - (இனி யாதுசெய்வதென்று) சிந்திப்பாள்; உயிர்க்கும் - பெருமூச்சுவிடுவாள்; உயங்கும்-மயங்குவாள்; ஒரு சார்பு காணாள் - யாதோர் ஆதாரவையுங் காணாதவளாய், கொள்கொம்பு ஒடிய கொடி வீழ்ந்தது போல் குலைந்தாள் - ஆதாரமாகப்பற்றிய கொம்பு ஒடிந்து போகக் கொடி நிலைகுலைந்து விழுந்ததுபோல(ச் சடாயுவின் துணைமையை இழந்ததனால்) கீழ்விழுந்து நிலைகுலைந்தாள்; (எ - று.)

வெள்கும்அரக்கன் நெடுவிண்புக ஆர்த்து மிக்கான்-சடாயுவின் ஆற்றலுக்குத் தான்இளைத்ததனால் நாணங்கொண்டு தலைகவிழ்ந்த இராவணன் அச்சடாயு விழுந்தவளவிலே நாணந்தீர்ந்து தலைநிமிர்ந்து ஆகாயமெங்கும் முழங்கும்படி பேராரவாரஞ்செய்தன னென்க. தொள்கின்தலை, தலை - ஏழனுருபு; இன் - சாரியை. சார்பு - சாருமிடம்; தஞ்சம், பற்றுக்கோடு; 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிலாகுபெயர். வெள்கும்மரக்கனெடு, உள்கும்முயிர்க்கும்முயங்கும்மொரு - விரித்தல். (கா௬௰)

வேறு.

கா௬க. வன்றுணையுளனெனவந்தமன்னனும்
பொன்றினனெனக்கினிப்புகலெனென்கின்று
ளின்றுணைபிரிந்திரிந்தின்னலெய்திய
வன்றிலம்பெடையெனவரற்றினளரோ.

(இ - ள்.) வல் துணை உளன் என - வலிய துணையாக இருக்கின்றானென்று (யாவரும்) கருதும்படி, வந்த - வந்துஎதிர்த்த, மன்னனும் - கழுகரசனாகிய சடாயுவும், பொன்றினன் - அழிந்தான்; எனக்கு இனி புகல் என் - எனக்கு இனிக் கதி யாது? என்கின்றுள் - என்று சிந்திக்கின்றவளாய்,—இன்துணை பிரிந்து இரிந்து இன்னல் எய்திய அன்றில் அம் பெடை என-இனியதனதுதுணையாகிய சேவலைப் பிரிந்து நீங்கி வருத்தமுற்ற அழகிய அன்றிற்பேடைபோல, அரற்றினள் - கதறினாள்; (எ - று.)— அரோ-ஈற்றசை.

அன்றில் - வடமொழியில் க்ரௌஞ்சமெனப்படும் ஒருவகைப்புறவை; எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமல் கூட

னுறைதலும், எப்பொழுதேனும் பிரிந்தால் ஒன்றையொன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக்கூவியழைத்து அதற்குள் தன்துணையைக் கூடாவிடின் இறந்துபடுதலும் இதன் இயல்பு. சேவலைப் பிரிந்து விலகி வருத்தமுற்ற அன்றிற்பேடை தனது சேவலின் வரவுக்காகக் கத்திக் கூவுதல்போல, பிராட்டி தனது கணவனை விளித்துக் கதறினளென்க. புகல் - சரணம் புகுமிடம்; தொழிலாகுபெயர். அன்றிலம்பெடை, அம்-சாரியையுமாம். பெடை-பெண்மைப்பெயர். 'வன்துணையுளனென வந்த' என்பதற்கு - வலியதுணையாகவுள்ளேனென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த என்றும் உரை கூறலாம். உளன் என்பது - தன்மையொருமைக்கு வருதலை, "உளனு வென்னுயிரை யுண்டு" எனக்கலித்தொகையிலுங் காண்க. 'வன்துணை யுளெனென' என்றும் பாடம்.

இதுமுதல் இருபது கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ஆறுங்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கஙக)

கஙஉ. பின்னவனுரையினை மறுத்துப்பேதையே
னன்னவன்றனைக்கடிதகற்றினேன்பொரு
மன்னவன்சிறையறமயங்கினேன்விதி
யின்னமுமெவ்வினையியற்றுமோவெனு.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) பேதையேன்-அறிவில்லாதவளான நான், பின்னவன் உரையினை மறுத்து-(இராமபிரானது) திருத்தம்பியாகிய இலக்குமணன்சொன்னவார்த்தையைத் தடுத்து, அன்னவன்தனை கடிது அகற்றினேன் - அவ்விலக்குமணனை விரைவில் என்னைவிட்டு நீங்கும்படிசெய்தேன். பொரு மன்னவன் சிறைஅற-(என்னைப் பாதுகாத்தற்காக வந்து) போர்செய்த கழுகரசனாகிய சடாயு இப்பொழுது சிறகு அறுபட்டதனால், மயங்கினேன்-(இனி வேறு துணையில்லையே யென்று) திகைப்புற்றேன்; விதி-(எனது) ஊழ்வினையானது, இன்னமும் எ வினை இயற்றுமோ - இன்னமும் எந்தக் கொடுஞ்செயலைச் செய்யுமோ? எனு - என்றுகூறி, (எ - று.) —'ஏங்கினள்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

இது, கழிவிரக்கம். பின்னவன் - பின்பிறந்தவன். (கஙஉ)

கஙங. அல்லலுற்றேனைவந்தஞ்சலென்றவிந்
நல்லவன்றோற்பதேநரகன்வெல்வதே
வெல்வதும்பாவமோவேதம்பொய்க்குமோ
வில்லையோவறமெனவிரங்கியேங்கினள்.

(இ - ள்.) அல்லல் உற்றேனை-துன்பமடைந்த என்னை, வந்து அஞ்சல் என்ற-அருகில்வந்து 'அஞ்சாதே' என்று கூறிய, இ நல்லவன்-நற்குணநற்செய்கையுடையவனான இச்சடாயு, தோற்பதே - தோல்வியடைவதா? நரகன் - (பாவஞ் செய்தலால்) நரகத்தையடைதற்கு உரியவனான இராவ

னன், வெல்வதே - சயித்துவிடுவதா? வெல்வதும் பாவமோ-பாவந்தானே வெற்றிபெறுவது? வேதம் பொய்க்குமோ- (தருமமேசய மென்று கூறுகிற) வேதமும் பொய்யாய்விடுமோ? அறம் இல்லையோ-தருமம்இல்லையாயிற்றோ? என-என்றுசொல்லி, இரங்கி-சோகித்து, ஏங்கினள்-புலம்பினள்; (எ-று.)

அஞ்சல்-எதிர்மறையொருமையேவல். ஏகாரங்களும், ஓகாரங்களும் - வினாவகையால், தகுதியன்றென்ற கருத்தை விளக்கும். (கங-)

கங-ச. நாணிலேனுரைகொடுநடந்தநம்பிமீர்
நீணிலையறநெறிநின்றுளோர்க்கெலா
மாணியையுந்தையர்க்கமைந்தவன்பனைக்
காணியவம்மெனக்கலங்கிவிம்மினள்.

(இ - ள்.) நாண் இலேன் உரை கொடு - வெட்கமில்லாதவளான என்னுடைய வார்த்தையினால், நடந்த-(என்னைவிட்டுப் பிரிந்து) சென்ற, நம்பிமீர் - சிறந்தஆண்மக்களே! நீள் நிலை அறம் நெறி நின்றுளோர்க்கு எலாம் ஆணியை - அழிவில்லாதுநீண்ட நிலைபேற்றையுடைய தருமமார்க்கத்திலே நிற்கிறவர்களுக்கெல்லாம் உரையாணிபோன்றவனும், உந்தையர்க்கு அமைந்த அன்பனை - உங்கள் தந்தையர்க்குப் பொருந்திய நண்பனுமான சடாயுவை, காணிய-காண்பதற்கு, வம் - வாருங்கள், என - என்றுசொல்லி, கலங்கி விம்மினள்-கலக்கமுற்று அழுதாள்; (எ - று.)

நாணுவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல்; இலச்சை. தகாதகாரியத்தில் முயலும்படி இராமனைத் தான்தூண்டியதுமன்றி இலக்குமணனையும் தன்னைப்பிரிந்துசெல்லும்படி தகுதியில்லாது ஏவியதனால், 'நாணிலேன்' என்று தன்னைத் தானே பழித்துக்கொண்டாள். கொடு - கொண்டு; விகாரம். நம்பி-ஆடவரிற்சிறந்தவன். நம்பிமீர் - 'மார்' என்னும் பலர்பால் விகுதி யேற்ற நம்பிமார் என்ற சொல்லின் ஈற்றயல்திரிந்தவிளி. பொன்னின்மாற்று இன்னதென்று தனதுமாற்றினால் ஐயந்திரிபற நன்கு விளக்கும் உரையாணிப்பொன்போல,தருமமார்க்கத்தில்நடப்பவர் தன்மை இன்னதென்பதைத் தான் நடந்துகாட்டியதனால் நன்குவிளக்கும் சடாயுவென்பார்,'அறநெறிநின்றுளோர்க்கெலாம் ஆணி' என்றார். உந்தையர் - உயர்வுப்பன்மை. காணிய-'செய்யிய' என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இதில், 'இய' என்ற விகுதியே காலங்காட்டுவது. வம் என்பதை, வாஎன்னும்பகுதி மின்என்னும் விகுதியை ஏற்ற வம்மின் என்ற ஏவற்பன்மைமுற்றின் விகார மென்றாவது,வா என்னும் பகுதி உம் என்னும் விகுதியை ஏற்ற வாரும் என்ற ஏவற்பன்மைமுற்றின் விகார மென்றாவது கொள்க. (கங-ச)

கங-ரு. கற்பழியாமையென்கடமையாயினும்
பொற்பழியாவலம்பொருந்தும்போர்வலான்
விற்பழியுண்டதுவினையினேன்வந்த
விற்பழியுண்டதென் றிரங்கியேங்கினள்,

(இ - ள்.) கற்பு அழியாமை - பதிவிரதாதருமம்அழியாமலிருத்தல், என்கடமைஆயினும்-எனது கடமையே யானாலும், பொற்பு அழியா வலம் பொருந்தும் - பொலிவுகெடாத வலிமை பொருந்திய, போர் வலான் வில்-போரில் வல்லவனான (என்கணவனாகிய) இராமபிரானது கோதண்டம், பழியுண்டது-பழியடைந்தது, வினையினேன் வந்த இல்பழியுண்டது-பாவியாகிய நான் பிறந்த [அல்லது புகுந்த] குடிக்குப் பழியை உண்டாக்குவதாம், என்று - என்று சொல்லி, இரங்கி ஏங்கினாள் - சோகித்து அழுதாள்; (எ - று.)

இராமன்மனைவியாகிய யான் உயர்ந்தகுலஸ்திரீகளுக்கு உரியகடமைப்படி கற்புநிலைகுலையாதுநின்றே னாயினும், அழிவில்லாத பலபராக்கிரமங்களையுடையஎன்கணவனை ஸ்ரீராமன் விற்கொண்டுபொருதுபகையழித்துவெற்றியும் புகழும் பெறுதற்கு இடமில்லாதபடி அவனை இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கச் செய்தே னாதலால், இக்கொடுஞ்செயல்செய்த யான் பிறந்த குலமும் புகுந்தகுலமும் எனதுசம்பந்தத்தால் பழியையடைந்தேவிடும் என்று புலம்பின ளென்க. வலம்-பல மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. இல்-வீடு; குடிக்கு ஆகுபெயர். பழியுண்டது-பழிபட்டது. (கஙு)

கஙகூ. எல்லியல்விசும்பிடையிருந்தநேமியாய்
சொல்லியலாய்நெறிதொடர்ந்ததோழமை
நல்லியலருங்கடன்கழித்தநம்பியைப்
புல்லுதியோவெனப்பொருமிப்பொங்கினாள்.

(இ - ள்.) எல் இயல்-ஒளி பொருந்திய, விசும்பிடை-மேலுலகத்திலே, இருந்த - சென்றிருந்த, நேமியாய் - (தசரத)சக்கரவர்த்தியே! சொல் இயல்-புகழ்பொருந்திய, ஆய் நெறி தொடர்ந்த - ஆராய்ந்த நல்லொழுக்கவழி சேர்ந்த, தோழமை - நட்புக்குஉரிய, நல் இயல் அரு கடன் நன்மைபொருந்திய அருமையான கடமையை, கழித்த - செய்துமுடித்த, நம்பியை-உத்தமனான சடாயுவை, புல்லுதியோ - (இப்பொழுது அங்குத்) தழுவிக்கொள்வாயோ? என - என்றுசொல்லி, பொருமி பொங்கினாள் - விம்மிவிம்மி அழுதாள்; (எ - று.)

முன்பு உயிர்நீத்துப் பரமபதமடைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியை நினைத்து விளித்து முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. உனதுநற்றோழனான சடாயு அத்தோழமைக்கு உரியபடி உனதுமருமகளான என்னைப் பாதுகாக்கத் தொடங்கிப் பொருது அப்போரில் தான் உயிர்நீத்து இவ்வாறு அரிய தோழமைக்கடனைச் செய்துமுடித்து மேலுலகத்துக்குச் சென்றன னாதலால், தோழமைக்கடனை நிறைவேற்றிய அருமைக்காக நீ உவந்து அவனை அங்குக் கட்டியணைத்துக் கொள்வையோ? என்று கூறிப் பிரலாபித்தனளென்க. 'எல்லையில் விசும்பு' என்ற பாடத்துக்கு-எல்லையற்றதாகிய பரமபதமென்க. அருங் கடன்-பிறராற் செய்தற்கு அரிய கடமை. 'நேமியான் சொல்லிய அறநெறி' என்றும், 'கழித்து நம்பியை' என்றும் பாடம்ஓதி, மேலுலகஞ்

சென்ற தசரதச்சக்கரவர்த்தி கூறியிருந்த தோழமைக்கட்டளை இங்குக்கழித்து அங்கு அவ்வுத்தமனைச் சேரச் சென்றனையோ? என்று சடாயுவைநோக்கிக் கூறியதாக உரைப்பாரும் உளர். (கஙகூ)

அப்பொழுது இராவணன் சீதையுடனே விரைந்து அப்பாற்செல்லுதல்.

கஙஎ. ஏங்குவாடன்மையுமிறகிழந்தவ
னாங்குறுதன்மையுமரக்கனோக்கினன்
வாங்கினன்றேரிடைவைத்தமண்ணொடும்
வீங்குதோண்மீக்கொடுவிண்ணினேகினான்.

(இ - ள்.) ஏங்குவாள் தன்மையும் - இவ்வாறுபுலம்புகிற சீதையினது (துணையற்ற) நிலைமையையும், இறகு இழந்தவன் ஆங்கு உறு தன்மையும்- சிறகுகளை யிழந்த சடாயு அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது] அடைந்த(பிழைப் பற்ற) நிலைமையையும், நோக்கினன் - பார்த்து, அரக்கன் - இராவணன், (இனித்தடையின்றிச் செல்லலா மென்று கருதி), தேரிடை வைத்த மண்ணொடும் வாங்கினன் - தனதுதேரின்மேல் வைத்த நிலத்தோடு (சீதையை) எடுத்து, வீங்கு தோள் மீ கொடு - பருத்ததனதுதோள்களின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, விண்ணின் ஏகினான்-ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றான்; (எ-று.)

கீழ்ச் சடாயு இராவணனது தேர்க்குதிரைகளைக் கொன்று தேரையும் சிதையச்செய்தனனாதலால், இராவணன் தரையோடு சீதையைத் தோளின் மேற்கொண்டு செல்பவனானான். (கஙஎ)

அப்பொழுது சீதை மூர்ச்சித்துத் தரையில் கிடத்தல்.

கஙஅ. விண்ணிடைவெய்யவனேகும்வேகத்தாற்
கண்ணொடுமனமவைசுழன்றுகற்பினா
ளுண்ணிறையுணர்வழிந்தொன்றுமோர்ந்திலண்
மண்ணிடைத்தன்னையுமறந்துசாம்பினாள்.

(இ - ள்.) விண்ணிடை - ஆகாயமார்க்கத்திலே, வெய்யவன்-கொடிய வனான அவ்விராவணன், ஏகும் - செல்லுகிற, வேகத்தால் - விரைவினாலே, கண்ணொடு மனமவை சுழன்ற-கண்களும் மனமும் சுழலலுற்ற, கற்பினாள்- பதிவிரதையானசீதை, உள் நிறை உணர்வு அழிந்து-உள்ளத்தில் நிறைந்த அறிவு அழியப்பெற்று, ஒன்றும் ஓர்ந்திலள் - யாதொன்றையும் உணரமாட்டாதவளாய், தன்னையும் மறந்து - தன்னையும் மறந்தவளாய் [மூர்ச்சித்து], மண்ணிடை சாம்பினாள் - நிலத்திற் சோர்ந்துகிடந்தாள்; (எ - று.)

நிறையுணர்வு - வினைத்தொகை. (கஙஅ)

இராவணன் அப்பாற் செல்லுதலைக் கண்ட சடாயு இரங்கல்.

கஙகூ. ஏகினனரக்கனுமெருவைவேந்தனு
மோகவெந்துயர்சிறிதாறிமூர்ச்சியா
மாகமேநோக்கினன்வஞ்சன்வல்லையிற்
போகுதல்கண்டகம்புலர்ந்துசொல்லுவான்.

(இ - ள்.) அரக்கனும் - இராவணனும்; ஏகினன் - (இவ்வாறு) சென்றான்; எருவை வேந்தனும் - கழுகரசனான சடாயுவும், மோகம் வெம் துயர் சிறிது ஆறி - மயக்கத்தைத்தந்த கொடிய துன்பத்தினின்று சிறிதுதெளிந்து, மூர்ச்சியா - சிறிதுபொழுது மூர்ச்சையடையாது நின்று, மாகம்மேல் நோக்கினன் - மேல்நோக்கிப் பெரியவானத்தைப்பார்த்து, வஞ்சன் வல்லையில் போகுதல் கண்டு - வஞ்சகனான இராவணன் விரைவிற்செல்லுதலைக் கண்ணுற்று, அகம்புலர்ந்து - மனம்வருந்தி, சொல்லுவான் - சிலசொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

மோஹம்-வடசொல். மூர்ச்சியா-ஈறுகெட்டஎதிர்மறைவினையெச்சம்.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சடாயு இரங்கல்.

கசய0. வந்திலர்மைந்தர்நம்மருகிக்கெய்திய
வெந்துயர்துடைத்தனரென்னுமெய்ப்புகழ்
தந்திலர்விதியினார்தருமவேலியைச்
சிந்தினர்மேலினிச்செயலென்னாங்கொலோ.

(இ - ள்.) மைந்தர் - எமது மக்களாகிய இராமலக்ஷ்மணர், வந்திலர் - இன்னும்வந்தார்களில்லை; நம் மருகிக்கு எய்திய வெம் துயர் - எமது மருமகளான சீதைக்கு நேர்ந்த கொடுந்துன்பத்தை, துடைத்தனர் - நீக்கினார்கள்; என்னும் - என்கிற, மெய் புகழ் - உண்மையான கீர்த்தியை, தந்திலர் - (அவர்கள்) பெற்றார்களில்லை; (இங்ஙனமாதலால்), விதியினார் தருமம் வேலியை சிந்தினர் - விதியானது தருமத்தின்வேலியை முறித்துவிட்டது; இனி மேல் செயல் என் ஆம் கொல் ஓ - இனி நாம் செய்வது யாதோ? (எ - று.)

நம் - தனித்தன்மைப்பன்மை. மருகி யென்பதன் ஆண்பால்-மருகன். தருமம் நிலைநில்லாது தீங்குறுதற்கு விதிகாரணமாயிற்றென்பார், 'விதியினார் தருமவேலியைச் சிந்தினர்' என்றார். வேலி - பாதுகாப்பு. தருமவேலியென்பதற்கு - தருமமாகிய வேலி என்றலும் ஒன்று. விதியினார் என்று உயர்வுப்பன்மையாற் கூறியது, இங்குக் குறிப்பாய் இழிவை விளக்கும். 'இனிச்செயலென்னாங்கொல்' என்பது-இன்னும் யாதுசெய்கை நிகழுமோவென்றும் பொருள்படும். 'துடைத்தனன்' என்று பாடமோதி, எனது மருமகளுக்கு நேர்ந்த கொடுந்துன்பத்தை நான் நீக்கினேனென்ற மெய்க்கீர்த்தியை எனக்கு விதி தந்திலது; தருமத்ினது காவலைச் சிதறடித்த அரக்கர்களின்மேல் இனி நான்செய்வதுயாதோ? என்று உரைப்பாரும்உளர். 'மைந்தர்தாம்' என்றும்பாடம். (கசய0)

கசக. வெற்றியருளரெனின்மின்னினுண்ணிடைப்
பொற்றொடிக்கிந்நிலைபுகுதற்பாலதோ
வுற்றதையின்னதென்றுணரகிற்றிலேன்
சிற்றவைவஞ்சனைமுடியச்செய்ததோ.

(இ - ள்.) வெற்றியர் - (இராவணனைக் கொன்று) சயத்தை அடைய வல்லவர்களான இராமலக்குமணர், உளர் எனின் - இங்கு உள்ளாராயின் மின்னின் நுண் இடை பொன் தொடிக்கு - மின்னல்போல விளங்குகிற நுட்பமான இடையையும் பொன்னினாலாகிய தொடியென்னும் கைவளை யையுமுடைய சீதைக்கு, இ நிலை - இப்படிப்பட்ட கொடியநிலைமை, புகுதற் பாலதோ - நேர்தற்கு உரியதோ? [அன்றென்றபடி]; உற்றதை இன்னது என்று உணரகிற்றிலேன் - (இராமலக்குமணர்களுக்கு) நேர்ந்த நிலைமையை இன்னதென்று அறிகின்றிலேன்; சிறு அவ்வை வஞ்சனை - சிறிய தாயாகிய கைகேயியினது வஞ்சனைதான், முடிய செய்ததோ - (இவ்வாறு) முடித்து விட்டதோ? (எ - று.)

மின்னினுண்ணிடைப் பொற்றொடி-அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். 'உற்றதை இன்னதென்று உணரகிற்றிலேன்' என்பதற்கு- இப்படிநேர்ந்த தீங்கின் காரணத்தை இன்னதென்று அறியமாட்டிற்றிலே னென்று உரைத்தலும் ஒன்று. சிற்றவை - சிற்றவ்வை யென்பதன் தொகுத்தல். (கசக)

கசஉ. பஞ்சணைபாம்பணையாகப்பள்ளிசே
ரஞ்சனவண்ணனேயிராமனாதலால்
வெஞ்சினவரக்கனால்வெல்லற்பாலனோ
வஞ்சனையிழைத்தனன்கள்ளமாயையால்.

(இ - ள்.) பாம்பு அணை - ஆதிசேஷ சயனம், பஞ்சு அணை ஆக - பஞ்சு மெத்தைபோல அமைய, பள்ளிசேர் - (அதனிடத்துப்) படுக்கைகொண் டருளுகிற, அஞ்சன வண்ணனே - மைபோலுங் கரியதிருநிறமுடையவ னான ஸ்ரீமந்நாராயணனே, இராமன் - இராமனாகத் தோன்றியவன், ஆதலால்—, (அவ்விராமன்), வெம் சினம் அரக்கனால் வெல்லற்பாலனோ - கொடிய கோபத்தையுடைய இவ்விராக்கதனால் வெல்லப்படுதற்கு உரியனோ? [அல்லன்];(ஆனதுபற்றியே இவ்வரக்கன்), கள்ளம் மாயையால் வஞ்சனை இழைத்தனன் - திருட்டுத்தன்மையுள்ள மாயச்செய்கையால் இவ்வாறு வஞ்சனைசெய்தான்; (எ - று.)

காற்றை உணவாகக்கொள்ளுந் தன்மையதாகிய பாம்பு காற்றடைத்த மெத்தையின் தன்மை வாய்ந்து பஞ்சுமெத்தைபோல மெத்தென்றமைய என்பது, 'பஞ்சணை பாம்பணையாக' என்பதன் கருத்து. (கசஉ)

கசங. வேரறவரக்கரைவென்றுவெம்பழி
தீருமென்சிறுவனுந்தீண்டவஞ்சுமா
லாரியன்றேவியையரக்கனன்மலர்ப்
பேருலகளித்தவன்பிழைப்பில்சாபத்தால்.

(இ - ள்.) என் சிறுவனும் - எனதுமகனான இராமனும், அரக்கரை வேர் அற வென்று வெம்பழி தீரும் - (இனி இச்செய்தியை உணர்ந்த

பின்பு) இராக்கதர்களை நிர்மூலமாம்படி கொன்று வெற்றிகொண்டு (தனக்குநேர்ந்த கொடிய) இப்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வான்; அரக்கன் - இராவணனும், நல் மலர் பேர் உலகு அளித்தவன் பிழைப்பு இல் சாபத்தால்- சிறந்ததாமரைமலரில் தோன்றிப் பெரியஉலகங்களைப் படைத்தவனான பிரமதேவனது தவறுதலில்லாத சாபத்தால், ஆரியன் தேவியை தீண்ட அஞ்சும் - சிறந்தவனான இராமனது மனையாளாகிய சீதையைத் தொடுதற்கு அஞ்சுந்தன்மையன்; (எ - று.)

இராமன் அரக்கரை அழித்துப் பழிதீர்த்துக்கொண்டபின்பு சீதையைக்கைக்கொள்ள யாதொருதடையுமில்லை: பிரமன் தந்த சாபத்திற்கு அஞ்சி இராவணன் அவளைத்தீண்டமாட்டானாதலின் என்பார், இங்ஙனங் கூறினர். திக்குவிசயஞ்செய்து எதிரற்றவனான இராவணன் மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் கந்தருவர் நாகர் முதலியோருள் அழகுவாய்ந்தமங்கையர்பலரையும் வலியக்கற்பழியாநிற்க, அதுபற்றி வருத்தமுற்ற அம்மங்கையரும் அவரைச்சார்ந்த ஆடவர்களும் அவனது பிரபிதாமகனான பிரமதேவனைச் சரணமடைந்து அவ்வரக்கனது வரம்புகடந்த ஒழுக்கக்கேட்டைக் கூறி முறையிடவே, அதனையுணர்ந்து அருள்கூர்ந்த நான்முகக்கடவுள் 'இனி இராவணன் எந்தமாதரையேனும் வலியக்கற்பழிக்கலுறின் தலைவெடித்து இறந்திடுவான்' என்று சாபமிட, அதனையறிந்தபின் அவ்வரக்கன் அஞ்சி ஒருவரையறைப்பட்டுநின்றனனென்னவரலாறு காண்க. ஆல் - ஈற்றசை. (கசங)

கசச. பருஞ்சிறையின்னனபன்னியுன்னுவா
னருஞ்சிறையுற்றனளாமெனுமனம்
பொருஞ்சிறையிற்றதேற்பூவைகற்பெனு
மிருஞ்சிறையிறுதெனவிடருநீங்கினன்.

(இ - ள்.) பருஞ் சிறை - பெரியசிறகுகளையுடையசடாயு, இன்னன பன்னி - இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைக் கூறி, அரு சிறை உற்றனள் ஆம் என மனம் உன்னுவான் - (பிராட்டி) நீங்குதற்குஅரியசிறைச்சாலையை அடைந்தாள்போலும் என்று மனத்திற் சிந்திப்பவனாகி,—'பொரும் சிறை இற்றதேல்-போர்செய்கிற (எனது) சிறகு அழிவடைந்ததாயினும், பூவை கற்பு எனும் இருஞ்சிறை இறுது-நாகணவாய்ப்பறவைபோன்ற [இன்சொற்களையுடைய] சீதையினது கற்புநிலைமையாகிய பெரிய சிறகு அழிவடையாது, என - என்றுஎண்ணி, இடரும் நீங்கினன் - துயரொழிந்தவனுமானான்; (எ - று.)

பருஞ்சிறை-பண்புத்தொகை யன்மொழி. அருஞ்சிறையுற்றனளாம்- இராவணனால் அரியசிறைக்காவலில் வைக்கப்பட்டாள்போலும். பூவை- உவமையாகுபெயர். பாதுகாத்தல்பற்றி, கற்பு 'சிறகு' எனப்பட்டது. 'கற்பெனு மிருஞ்சிறை யிறுது' என்பதற்கு - கற்புநிலையாகிய பெரிய சிறைக்காவல் அழியாதென்று உரைப்பினும் அமையும்; "சிறைகாக்குங் காப்பெ

வன் செய்யு மகளிர், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை" என்ற திருக்குறளினால், சிறைக்காவலினும் மகளிர்நிறைக்காவல் சிறந்ததாதல் உணர்க: ஆனதுபற்றியே, 'இருஞ்சிறை' எனப்பட்டதென்க. 'மனம்பொரிஞ்சிறகிற்றதேல்' என்று பாடமோதி, 'மனம்பொரிஞ்சு' என்பதற்கு - மனம்பொரிந்து என்று உரைத்து, இறகுஇற்றதேல்-என்று எடுப்பாரும் உளர்; பொரிஞ்சு-நகர தகரங்களுக்கு ஞகரசகரங்கள் முறையே போலி. இன்னன - பெயர்.(கசசச)

சடாயு சோர்ந்து துயில்கொள்ளல்.

கசரு. அஞ்சிறைகுருதியாலழிந்துசோர்வுற
வஞ்சியைமீட்கிலேனென்னுமானமுஞ்
செஞ்செவேமக்கள்பாற்சென்றகாதலு
நெஞ்சுறத்துயின்றனனுணர்வுநீங்கலான்.

(இ - ள்.) அம் சிறை-(தனது)அழகிய இறகுகள், குருதியால்-இரத்தப்பெருக்கால், அழிந்து - அழிவடைந்து, சோர்வுற - தளர்ச்சியடையவும்,—வஞ்சியை மீட்கிலேன் என்னும் மானமும் - வஞ்சிக்கொடிபோல மெல்லியளாகியசீதையைமீட்கமாட்டாதவனாயினேன்என்று கருதுதலாலாகிற வெட்கமும், மக்கள்பால் செம் செவே சென்ற காதலும் - தனதுகுமாரர்களாகிய இராமலக்குமணர்களிடத்தில் மிகவுஞ்செவ்விதாகப் போய்ப் பொருந்திய அன்பும், நெஞ்சுஉற - மனத்தில் நிறைந்துநிற்கவும், துயின்றனன்-தூக்கமுற்றான்: உணர்வு நீங்கலான் - அறிவு நீங்காதவனான அச் சடாயு: (எ - று.)

'உணர்வுநீங்கலான்' என்றது, எப்பொழுதும் நிலைகுலையாத நல்லறிவுடையானென்ற இயல்பை விளக்குவதோடு இப்பொழுது உயிரொழிந்திலனென்ற செய்தியையும் விளக்கும். 'அஞ்சிறைக்குருதியா றழிந்துசோர்வுற' என்று பாடமோதி, அழகியஇறகுகளினின்று இரத்தநதி பெருகிவழிய என்று உரைப்பாரும் உளர். வஞ்சி - உவமையாகுபெயர். மானம் - அவமானம்; "மானந்தலைவருவ செய்பவோ" என்றவிடத்திற் போல செம்செவே—செம்செவ்வே. (கருச)

இராவணன் சீதையைக்கொண்டுபோய் அசோகவனத்திற் சிறைவைத்தல்.

கசசு. வஞ்சியையரக்கனும்வல்லைகொண்டுபோய்ச்
செஞ்செவேதிருவுருத்தீண்டவஞ்சுவா
னஞ்சியலரக்கியர்நடுவணாயிடைச்
சிஞ்சுபவனத்திடைச்சிறைவைத்தானரோ.

(இ - ள்.) அரக்கனும் - இராவணனும், வஞ்சியை - சீதாபிராட்டியை, வல்லை கொண்டு போய் - விரைவில் எடுத்துக்கொண்டு (இலங்கைக்குச்) சென்று, திரு உரு செம் செவே தீண்ட அஞ்சுவான் - (அப்பிராட்டியின்) திருமேனியை வலியத்தொடுதற்கு அச்சங்கொண்டவனாய், ஆயிடை - அவ்

விடத்தில், சிஞ்சுப வனத்திடை - (அசோகவனத்தில்) சிம்சுபாமரத்தின் கீழ், நஞ்சுஇயல் அரக்கியர் நடுவண் - விஷத்தின் தன்மைபொருந்திய [கொடிய] இராக்கதமாதர்களின் நடுவிலே, சிறை வைத்தான் - (அவளைக்) காவலில்வைத்திட்டான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

ஆயிடை=அ + இடை. சிஞ்சுபவனம் - வடசொல்திரிபு. (கசசு)

இது - கவிக்கூற்று: இலக்குமணன்செய்தியைக்கூறத்தொடங்கல்.

கசஎ. இந்நிலையிளையவன்செயலியம்பினும்
பொன்னிலைமானின்பின்றொடர்ந்துபோகிய
மன்னிலையறிகெனமங்கையேவிய
பின்னிளையவனிலைபேசுவாமரோ.

(இ - ள்.) இளையவன் செயல் - இவ்விராவணனது செய்கையை, இந்நிலை இயம்பினும் - இந்தவிதமாகக் கூறினோம்; 'பொன் நிலை மானின்பின்-பொன்மயமாய்ப்பொருந்திய மானின்பின்னே, தொடர்ந்து போகிய-தொடர்ந்துசென்ற, மன் - நமது தலைமகனை இராமபிரானுக்கு நேர்ந்த, நிலை-நிலைமையை, அறிக - அறிவாயாக.' என - என்று, மங்கை - இளம்பருவமுடையளான சீதாபிராட்டி, ஏவிய பின் - கட்டளையிட்டபின்பு, (அங்ஙனமேசென்ற), இளையவன் - இலக்குமணனது, நிலை - நிலைமையை, பேசுவாம்-இனிக்கூறுவோம்; (எ-று.)—அதனை மேற்காண்க. அரோ-ஈற்றசை.

சீதையின் தனிமைக்காக இலக்குமணன் சிந்தித்தல்.

கசஅ. ஒருமகடனிமையையுன்னியுள்ளுறும்
பருவரன்மீதிடப்பதைக்குநெஞ்சினன்
பெருமகன்றனைத்தனிபிரிந்துபேதுறுந்
திருநகர்தீருமப்பரதன்செய்கையான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஒரு மகள்-ஒப்பற்றவளாகிய சீதா பிராட்டியினது, தனிமையை-தனித்திருக்குந்தன்மையை, உன்னி-நினைத்தலால், உள் உறும்-மனத்திற்பொருந்திய, பருவரல் - துன்பம், மீது இட - அதிகப்பட, பதைக்கும்-துடிக்கின்ற, நெஞ்சினன்-மனத்தையுடையவனும், பெரு மகன்தனை தனி பிரிந்து பேது உறும்-புருஷோத்தமனை இராமபிரானைத் தனியேபிரிந்து வருத்தமுறுகிற, திரு நகர் தீரும் அ பரதன் - சிறந்த அயோத்தியா புரியை விட்டுநீங்கிய அந்தப்பரதனது, செய்கையான் - செயல்போன்ற செயலையுடையவனுமாய், (எ - று.)—'விரைவிற்செல்கின்றான்' என வருங் கவியோடு தொடரும்.

இராமனை வனத்தினின்று மீட்டு நகர்க்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு அயோத்தியினின்று புறப்பட்டுச் சித்திர கூட பருவதத்துக்கு வந்துசேர்ந்த பரதன் அப்பொழுது மீண்டு நகர்புகு

த்திற்கு உடன்படாத இராமனை அங்கு விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்பொழுது அடைந்த கிலேசத்தை, இப்பொழுது இலக்குமணன் சீதையைத் தனியே விட்டுச் செல்லும்பொழுது அடையுங் கிலேசத்துக்கு உவமைகூறினார். அங்கு இராமனைவிட்டுப் பிரிந்து செல்ல மனமிலனாயினும் பரதன் அப்பெருமான் கட்டளையை மறுக்கமாட்டாமல் சென்றமைபோல, இங்குச் சீதையைத் தனியேவிட்டு நீங்கக் கருத்திலனாயினும் இலக்குமணன் அப்பிராட்டியின் கட்டளையைக் கடக்கமாட்டாமல் செல்கின்றன னென்க. பருவரல் - பருவா என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர். பெருமகன் - தமையனுமாம். 'பேதுறும்,' 'தீரும்' என்ற இரண்டும் பரதனுக்கு அடைமொழி. இனி,'பெருமகன்தனைத் தனி பிரிந்து பேதுறும்' என்றதைத் திருநகருக்கு அடைமொழியாக்கி, இராமன்பிரிந்ததனால் வருத்தமுற்ற சீதையைக் காவல்செய்யாது தனியேவிட்டு இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வனத்தை நோக்கிச்செல்லும் இலக்குமணன், இராமன்பிரிந்ததனால் வருத்தமுற்ற அயோத்தியாபுரியைக் காவல்செய்யாது தனியேவிட்டு இராமனைத்தேடிக் கொண்டு வனத்தைநோக்கிச் சென்ற பரதனது செய்கையையொக்குஞ் செய்கையையுடையான் என்று உவமைபொருத்தினும் அமையும். (கசஅ)

இலக்குமணன் இராமனைக் காணுதல்.

கசகூ. தெண்டிரைக்கலமெனவிரைவிற்செல்கின்றான்
புண்டரீகத்தடங்காடுபூத்தொரு
கொண்டல்வந்திழிந்தெனக்கோலத்தான்றனைக்
கண்டனன்மனமெனக்களிக்குங்கண்ணினான்.

(இ - ள்.) தெள் திரை கலம் என - தெளிவான அலைகளையுடையதாகிய கடலில் ஓடும் மரக்கலம்போல, விரைவின் செல்கின்றான் - விரைவாகப்போகின்றவனான இலக்குமணன்,—புண்டரீகம் தடம் காடு பூத்து-பெரிய செந்தாமரை மலர்த் தொகுதி பூக்கப்பெற்று, ஒரு கொண்டல் வந்து இழிந்துஎன-நீர்கொண்டதொரு காளமேகம் வந்து இறங்கினாற்போல, கோலத்தான்தனை - திருமேனியழகுடையவனான இராமபிரானை, கண்டனன் - பார்த்து, மனம் என களிக்கும் கண்ணினான் - தன் மனங் களிப்புறுதல்போலக் களிப்படையுங் கண்களையுடையவனானான்; (எ - று.)

இராமதரிசனத்தால் கண்கள் அடைந்த களிப்புக்கு வேறு உவமை கிடைத்தல் அரிதாதல்பற்றி, அதனால் அவன்மனம் களித்தலையே உவமை கூறினார். 'மனமெனக்களிக்குங் கண்ணினான்' என்று உபமானமும் உபமேயமுமாக வைத்துக் கூறினும், மனமும் கண்ணும் ஒருங்கே களிக்கப்பெற்றன னென்பதேகருத்து. இராமனது நீலமேனிக்குக் காளமேகமும், கண் கை கால் வாய் உந்தியாகிய திருவவயவங்களின் அமைப்புக்குச் செந்தாமரைமலர்த்தொகுதியும் உவமை யெனக் காண்க. 'புண்டரீகத்தடங்காடு பூத்து ஒருகொண்டல் வந்து இழிதல்' - இல்பொருளுவமை. புண்டரீகம் என்பது - இங்கே வெண்டாமரையன்று; செந்தாமரை: 'புண்டரீகாக்ஷன்

என்றவிடத்துப் போல். தெண்டிரை - பண்புத்தொகையன்மொழி. மனி மென்க் கண்டனன் என்று எடுத்து, இராமனுக்கு யாதொரு தீங்கு மில்லை யென்று தன்மனத்திற் கருதியவாறே யாதொருதீங்குமின்றி வரக் கண்டனன் என்றலும் ஒன்று. என-உவமையுருபு. கண்ணினன் - குறிப்புமுற்று.

இராமன் இலக்குமணனைக் காணுதல்.

கரு०. துண்ணெனுமவ்வுரைதொடரத்தோகையும்
பெண்ணெனும்பேதைமைமயக்கப்பேதினா
லுண்ணிறைசோருமென் றூசலாடுமக்
கண்ணனுமிளவலைக்கண் ணுற்றனரோ.

(இ - ள்.) துண் எனும்-(கேட்பவர்) அஞ்சித் திடுக்கிடுதற்குக் காரணமான, அ உரை-(மாயமானினது 'ஹா ஸீதே லக்ஷ்மண' என்ற) அவ்வார்த்தை, தொடர - சென்று செவிப்படுதலால், தோகையும் - மயில்போல்பவளான சீதையும், பெண் எனும் பேதைமை மயக்கம் பேதினால்- தனது பெண்மையென்கிற அறியாத்தன்மைக்கு உரிய மயக்கமாகிய வேறுபாட்டினால், உள் நிறைசோரும் - மனத்தின் உறுதிநிலை குலைவாள், என்று - என்று எண்ணி, ஊசல்ஆடும் - மனத்தடுமாற்றமடைந்துவருகிற, அ கண்ணனும் - கருநிறமுடையவனான அவ்விராமனும், இளவலை கண்ணுற்றான்- தம்பியான இலக்குமணனைப் பார்த்தான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

துண்ணெனல் - அச்சக்குறிப்பு. தோகை-இருமடியாகுபெயர். மயக்கம்-ஒன்றை மற்றொன்றாக மாறுபடவுணரும் விபரீதஞானம். பேது - பேதமென்பதன் விகாரம். கண்ணன்-க்ருஷ்ணன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இது அவதாரப்பெயரன்றித் திருமாலுக்கு உரிய பொதுப்பெயராய் இங்கு இராமனுக்கு வந்தது. இனி, கண்ணனென்பது-கருநிறமுடையானென்பது பற்றி இராமனுக்கு வந்த காரணப்பெயரெனினுமாம். இராமனென்றபெயருக்கு-கருநிறமுடையானென்று ஒருபொருளுள்ளதனால், கண்ணனென்பது அதன்பரியாயமாகத் தட்டில்லை. 'பெண்ணெனும் பேதைமை மயக்கப்பேதினா லுண்ணிறைசோரும்,—"பேதைமையென்பது மாதர்க்குஅணிகலம்," "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே", "பெண்புத்தி பின்புத்தி" என்றாற் போல்வன காண்க.

வேறு.

இலக்குமணன் வந்ததின்காரணத்தை இராமன் உள்ளபடி ஆலோசித்தல்.

கருக. புன்சொற்கடந்தபகுவாயரக்கனுரைபொய்யெனாதுபுகல்
வாள்,வன்சொற்கடந்துமடமங்கையேவநிலைதேரவந்தமருளே,தன்
சொற்கடந்துதளர்கின்றநெஞ்சமுடையேன்மருங்குதனியே,யென்
சொற்கடந்துமனமுந்தளர்ந்தவிளவீரன்வந்தவியல்பே,

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) மனமும்தளர்ந்த இளவீரன்-(உடம்போடு) மனமும் தளர்ச்சியடையப்பெற்ற இளையவீரனான இவ்விலக்குமணன், என் சொல் கடந்து-(சீதையைப் பர்ணசாலையிற் பாதுகாத்திருக்கும்படி கட்டளையிட்ட) எனது வார்த்தையை மீறி, தன் சொல் கடந்து தளர்கின்ற நெஞ்சம் உடையேன் மருங்கு - (,இது மாயமான், இதனைத்தொடரலாகாது' என்று உண்மையையுணர்ந்து முந்திக்கூறிய) தனது வார்த்தையைக்கடந்து இங்குவந்து சோர்வடைகிற மனத்தையுடையவனான எனது அருகிலே,தனியேவந்த இயல்பு-தனித்துவந்த தன்மையானது,—மட மங்கை-(பெண்களுக்குஉரிய)பேதைமையுடைய சீதை, புல் சொற்கள் தந்த பகு வாய் அரக்கன் உரை பொய் எனாது-வருத்தந்தருஞ் சொற்களைக் கூறிய பிளவுபட்டவாயையுடைய மாயமானாய் வந்த இவ்வரக்கனது வார்த்தைகளை வஞ்சனையென்று கருதாமல், புகல்வாள்-மெய்யென்றே சொல்பவளாய், வல் சொற்கள் தந்து ஏவ - கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறி வலியஏவியதனால், நிலை தேர வந்த-(எனது) நிலைமையை அறிதற்கு வந்த, மருளே - விபரீதச்செயலேயாகும்; (எ - று.)— 'என்று உன்னி' என வருங் கவியோடு தொடரும்.

அரக்கன் - மாரீசன்; புன்சொற்கள் - 'ஹா ஸீதே லக்ஷ்மண' என்று இராமன்குரலால் வஞ்சனையாக விளித்தவை. தன் சொல் - இலக்குமணனது சொல்.

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் மாங்காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள் (கரு௧)

இராமன் இலக்குமணனைத் தழுவி வரதகாரணத்தை வினவல்.

கரு௨. என்றுன்னியென்னை விதியார்முடிப்பதெனவெண்ணி நின்றவிறையைப், பொன்றுன்னுவிற்கைவயவீரன்வந்துபுனைதாளிறைஞ்சுபொழுதின், மின்றுன்னுநூலின்மணிமார்பழுந்தவிரைவோடுபுல்லியுருகா, நின்றுன்னிவந்தநிலையென்கொலென்றுநெடியோன்விளம்பநொடிவான்.

(இ - ள்.) என்று உன்னி-என்று எண்ணி, விதியார் முடிப்பது என்னை எனஎண்ணி நின்ற-ஊழ்வினை முடிக்குஞ்செயல் யாதோவென்று சிந்தித்து நின்ற, இறையை-இராமபிரானை, பொன் துன்னு வில் கை வய வீரன் - அழகியதாயமைந்த வில்லையேந்திய கையையுடைய வெற்றிபொருந்தியவீரனான இலக்குமணன், வந்து புனை தாள் இறைஞ்சு பொழுதில் - அருகிற் சார்ந்து அழகியதிருவடிகளில் வணங்கும்பொழுது,—நெடியோன்-தமையனான அவ்விராமன், மின் துன்னு நூலின் மணிமார்பு அழுந்த விரைவோடுபுல்லி-மின்னல்போல்விளங்குகிற பூணூலையுடைய அழகிய தன்மார்பு அழுந்தும்படி விரைவாக (அவ்விலக்குமணனையெடுத்து) இறுகத்தழுவிக்கொண்டு,உருகா நின்று-(அன்புமிகுதியால்) மனம் உருகப்பெற்றுநின்று, உன்னி வந்த நிலை என் கொல்என்றுவிளம்ப-'நீஎனைத்துவந்தவிதம் என்னகாரணத்தால்'என்று

வினவ, நெடியவன்-(இலக்குமணன்) விடைகூறுவான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

புனைதாள்-வீரக்கழலையணிந்த பாதமுமாம். மூன்றாமடியில், துன்னு - உவமவுருபு; அன்று, மின்னலின்தன்மை பொருந்திய முப்புரிநூலென்றலும் அமையும். நெடியோன்-மூத்தவன்; இனி, திருக்கலியாணகுணகணங்களாற் பெரியவனும், திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் நீண்டுவளர்ந்தவனும், நெடியவிசுவ ரூபமுடையவனுமாம். இறை - உலகமுழுதுக்குந் தலைவன். உன்னி வந்த நிலை என்கொல் - யாதுநினைத்து எதன்பொருட்டு வந்தாய்? என்றபடி. ( )

இதுவும், அடுத்தகவியும்-இலக்குமணன் தான்வந்த காரணங் கூறல்.

கருரு. இல்லாநிலத்தினிசையாதவெஞ்சொலெழவஞ்சியேவ
முறையால், வல்வாயரக்கனுரையாகுமென்னமதியாண்மறுக்க
முறுவா, ணில்லாதுமற்றிதறிபோதியென்ன நெடியோய் புயத்தின்
வலியென், சொல்லான்மனத்தினடையாள் சினத்தின்முனிவோடு
நின்றுதுவள்வாள்.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) நிலத்தின் இல்லா - உலகத்தில் இல்லாததும், இசையாத - பொருந்தாததுமான, வெம் சொல் - ('ஹா ஸீதே லக்ஷ்மண!' என்ற) கடுஞ் சொல், எழ-(திடீரென்று) எழுந்ததாக,—அஞ்சி ஏவ-(அதுகேட்டு) அச்சங் கொண்டு (சீதை சென்றுசெய்தியறிந்துவரும்படி எனக்குக்) கட்டளையிட,-(அப்பொழுது யான்), முறையால் - முறைமைப்படி, வல் வாய் அரக்கன் உரை ஆகும் என்ன-'கொடிய வாயையுடைய (மான்வடிவாகிய) இராக்கதனது சொல்லேயாகும் இது' என்றுகூற,—மதியாள் - (அதனை உண்மையென்று) மதியாமல், மறுக்கம் உறுவாள்-கலக்கமடைபவளாய், இது அறி நில்லாது போதி என்ன ('சென்று) இதன்உண்மையை அறிந்துவா, இங்கு நில்லாமற் செல்' என்று (மீண்டும் சீதை என்னை) ஏவ,—என் சொல்லால்-(அவள் சொல்லை மறுத்து உனது ஆற்றலை யெடுத்துக்கூறிய) எனது வார்த்தையால், நெடியோய்புயத்தின் வலி-உத்தமனான உனது தோள்வலிமையை, மனத்தின் அடையாள்-தன்மனத்திற் கொள்ளாதவளாய் [அறிந்துகொள்ளாமல் என்றபடி], சினத்தின் முனிவோடு நின்று துவள்வாள்-கோபமிகுதியோடு நின்று தளர்பவளாய், (எ-று.)—'என்று ஓடலோடும்' என வருங்கவியோடு தொடரும், மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம்.

வஞ்சி என எடுத்து, வஞ்சிக்கொடிபோல மெல்லியளான பிராட்டியென்று உரைத்தல், இவ்விடத்துக்கு அத்துணையாச் சிறவாது. மறுக்கம் - மறுகு என்ற பகுதியின் தொழிற்பெயர். நெடியோய் - முன்னிலை யொருமைக்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். நெடியோய் புயத்தின்வலி - ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. சினத்தின் முனிவு - ஒருபொருட் பன்மொழியுமாம்; அத்து, இன் - சாரியை. (கருரு)

கருச. ஏகாதுநிற்றியெனின்யானெருப்பினிடைவீழ்வேனென்
றுமுடுகா, மாகானகத்தினிடையோடலோடுமனமஞ்சிவஞ்சவினை
யேன், போகாதிருக்கினிறவாதிருக்கைபுணராளெனக்கொடுணரா,
வாகாதிறக்கையறனன்றெனக்கொடிவண்வந்ததென்னவமலன்.

(இ - ள்.) 'ஏகாது நிற்றி எனின் - (நீ இராமனிடத்துக்குச்) செல்லாமல் இங்குநிற்பாயானால், யான் நெருப்பினிடை வீழ்வென் - நான் நெருப்பிற் குதித்து உயிர்விடுவேன்,' என்று - என்றுசொல்லி, முடுகா-விரைந்து, மாகானகத்தினிடை - பெரிய காட்டிலே, ஓடலோடும் - (தீயைநாடிச் சீதை) ஓடியவளவிலே, மனம் அஞ்சி - மனத்திற் பயந்து, வஞ்சம் வினையேன் போகாது இருக்கின் இறவாதுஇருக்கை புணராள் என கொடு உணரா - 'வஞ்சனைச்செய்கையையுடையனென்று அவளாற்கருதப்பட்ட யான் இவ்விடம்விட்டுப்போகாமலிருந்தால் அவள் இறவாமலிருக்கமாட்டாள்' என்று அறிந்துகொண்டு, இறக்கை ஆகாது அறன் அன்று என கொடு - 'அவள்இறத்தல் தகாது, அது தருமமன்று' என்றும் எண்ணி, இவண் வந்தது - (நான்)இவ்விடத்திற்கு வந்த செயல்(நிகழ்ந்தது),என்ன- என்று (இலக்குமணன்) சொல்ல, (அதுகேட்டு), அமலன் - குற்றமற்றவனை இராமபிரான், (எ - று.)—'என்று தெருளா' என வருங்கவியோடு தொடரும்.

இறவாதிருக்கைபுணராள் - இறவாதிருத்தலையடையாள்;இறந்தேவிடுவள் என்றபடி; இரண்டெதிர்மறை உடன்பாட்டுப்பொருளைஉணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கிற்று. கொடு - கொண்டு. (கருச)

நடந்தசெயலைக்குறித்து இராமன் சிந்தித்தல்.

கருரு. சாவாதிருத்தலிலளானதுற்றதையோதடுக்கமுடியா,
தாவாவலக்கணுறுவாளுரைத்தபொருளோவகத்தினடையா,காவா
நிலத்தின்வருமேதமற்றதொழியாதுகைக்கொடகலப், போவார்
பிரிக்கமுயல்வார்புணர்த்தபொருளாமிதென்றுதெருளா.

(இ - ள்.) 'சாவாது இருத்தல் இலள் ஆனது உற்றது-(இவன்சீதையை விட்டுவராதிருப்பின் அவள்) இறவாமலிருக்குந்தன்மையில்லாதவளான நிலைமை நேர்ந்தது; அதையோ தடுக்கமுடியாது - (அவள் அடைவதாகச் சொன்ன)மரணத்தைத் தடுத்தலோ(இவன்விட்டுவருதலொழிய வேறொன்றால்) முடியாதாயிற்று; உரைத்த பொருளோ - (இவன் அவளுக்குத்தேறுதலாகச்) சொன்னசொற்களின் பொருள்களோ, அலக்கண் உறுவாள் அகத்தின் அடையா-கலக்கமடைந்த அவளது மனத்திற் பதியவில்லை; ஆ ஆ-அந்தோ அந்தோ!! காவாநிலத்தின் ஏதம் வரும் - பாதுகாவலொழிந்த அவ்விடத்தில் தீங்கு வந்துசேரும்: அது ஒழியாது - அத்தீங்கு வாராது நீங்காது; இது-(மாயமான்வந்ததுமுதலிய) இச்செய்கை, கை கொடு அகல போவார் பிரிக்க முயல்வார் புணர்த்த பொருள் ஆம் - (சீதையைக்) கைப்

பற்றிக்கொண்டு தாரமாகச்செல்லக்கருதியவர்கள் (அவளைவிட்டு எம்இருவரையும்) பிரிக்க யத்தனித்தவராய் (அதற்குஏற்ப)ச் செய்த வஞ்சனைச் சூழ்ச்சியாம்', என்று தெருளா-என்றுநிச்சயித்து; (எ - று.)—'என' என்று வருங்கவியோடு தொடரும்; மற்று - வினைமாற்று.

இலக்குமணன்மேலும் குற்றமில்லை, சீதையின்மேலும் குற்றமில்லை, சீதையைக்கொண்டு செல்லக்கருதியவர் சீதையைத் தனிப்படுத்துதற்குச் செய்த சூழ்ச்சியால் இங்ஙனம்நிகழ்ந்தது, எங்ஙனமாயினும் சீதைக்குப்பாது காவலில்லாமையால் அங்குத்தீங்குநேர்ந்தேவிடும் என்று உணர்ந்தன னென்க. அதையோ தடுக்க முடியாது-'தடுக்க' என்னும்வினையெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு, 'முடியாது' என்ற முற்றுக்குஎழுவாயாய் நின்றது. 'அஃதோ தடுக்கமுடியாது' என்ற பாடத்துக்கு-அது தடுக்கமுடிவ தன்று என முடிபுகாண்க: அப்பாடத்துக்கு - ஆய்தம்உயிர்போல் ஒலித்த தென்க. ஓகாரம் - தெரிநிலைப்பொருளது. ஆவா - இரக்கக்குறிப்பிடைச் சொல்லடுக்கு. அலக்கண் - சஞ்சலமான கண்; துன்பத்துக்கு இலக்கணை. உரைத்த பொருள் - சொன்ன விஷயங்கள். (கருரு)

இராமன் இலக்ஷ்மணனைநோக்கிச் சிலகூறல்.

கருசுக. வந்தாய்திறத்தினுளதன்றுகுற்றமடவாண்மறுக்கமுறு வாள், சிந்தாகுலத்தொடுரைசெய்தசெய்கையதுதீருமென்றுதெளி வாய், முந்தேதடுக்கவொழியாதெடுத்தவினையேன்முடித்தமுடிவா, லந்தோகெடுத்ததெனவுன்னியுன்னியழியாதவுள்ளமழிவான்.

(இ - ள்.) 'வந்தாய் திறத்தின்-(சீதையைத் தனியேவிட்டு இங்கு)வந்த உன்னிடத்திலே, குற்றம் உளது அன்று - குற்றமில்லை; 'மடவாள்-பேதைமைக்குணமுடைய சீதை, மறுக்கம் உறுவாள் - (மாயமானை உண்மைமா னென்றுகருதித்) தடுமாற்றமடைந்தவளாய், சிந்தா ஆகுலத்தொடு-மனக் கலக்கத்தோடு, உரைசெய்த - சொன்ன, செய்கையது - (மானைப்பிடிக்கத் தொடர்தலாகிய)அச்செயலினின்று, தீரும்-நீங்கும்,'என்று-என்றுசொல்லி, தெளிவாய்-(மாயமானென்று ஐயமற நீ) தெளிந்துகொண்டு,முந்தேதடுக்க- முன்னமே (என்னைத்) தடைசெய்ய, ஒழியாது-அவ்வாறேவிட்டுநீங்காமல், எடுத்தவினையேன் - தொடங்கிய அச்செய்கையை யுடையேனான நான், முடித்த - செய்துதீர்த்த, முடிவால்-முடிவினால், அந்தோகெடுத்தது-ஐயோ (அச்செயல்) என்னைக்கெடுத்துவிட்டது!' என-என்று (தம்பியைநோக்கிக்) கழிவிரக்கமாகச் சொல்லி, உன்னி உன்னி-(அதையே) நினைத்துநினைத்து, அழியாத உள்ளம் அழிவான்-என்றும் அழியாத தனதுமனம் அழிபவனாய், (எ - று.)—'என்று கடுகி' என வருங்கவியோடு தொடரும்.

வந்தாய்-முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். தீரும்-'உம்' விகுதிபெற்ற ஏவற்பன்மைமுற்று; இங்கு,உயர்வுப்பன்மையாய் நின்றது. 'அழியாதவுள்ளம்' என்றது, இராமனுக்கு இயல்பாகவுள்ள மிக்க தைரியத்தைக்காட்டும். அழியாதவுள்ளமழிவான் - தொடைமுரண்.(கருசுக)

இனித் தாமதஞ்செய்யலாகா தென்று இராமன் விரைந்து பர்ணசாலைக்கு மீளுதல்.

கருஎ. பாணிக்கநின்றுபயனாவதென்னைபயில்பூவையன்னகுயிலைக்
காணிற்கரந்ததுயர்தீருமன்றியயலில்லையென்றுகடுகிச்
சேணுற்றகன்றநெறியூடுசென்றுசிலைவாளியன்னவிசைபோ
யாணிப்பசும்பொனனையாளிருந்தவவிர்சோலைவல்லையணுகா.

(இ - ள்.) 'பாணிக்கநின்று பயன் ஆவது என்னை - பொழுதுநீட்டிக்க இங்குநிற்றலாலாகும் பயன் யாது? பயில் பூவை அன்ன குயிலை (இன்சொற்களைக்கூறிப்) பழகிய நாகணவாய்ப்பறவை போன்ற சீதையை, காணின் - கண்டால், கரந்த துயர் தீரும் அன்றி-(நமது மனத்தில்) நேர்ந்த துன்பம் நீங்குமே யல்லாமல், அயல் இல்லை-வேறொருவகையுமில்லை,' என்று-என்று சொல்லி, கடுகி - துரிதப்பட்டு, சேண் உற்று அகன்ற நெறியூடு சென்று - நெடுந்தூரம் பொருந்திப் பரந்துள்ள வழியிலே நடந்து, சிலை வாளி அன்ன விசை போய் - வில்லினின்று எய்யப்பட்ட அம்பின் வேகம்போன்ற வேகத்தோடு சென்று, ஆணி பசும்பொன் அனையாள் இருந்த அவிர் சோலை வல்லை அணுகா - பசிய ஆணிப்பொன்னைப் போன்றவளான சீதை இருந்த விளங்குகிற பஞ்சவடியாச்சிரமத்தை விரைவிற்கிட்டி, (எ - று.)—'ஓடிவந்தனன்' என வருங்கவியோடு தொடரும்.

குயில் - அதுபோன்ற இன்குரலையுடைய சீதைக்கு உவமையாகு பெயர். ஆணிப்பொன் - மாற்றுயர்ந்த பொன். இராமனது அப்பொழுதைய நடைவிரைவுக்கு இராமபாணத்தின்வேகம் உவமைகூறப்பட்டதென்க. ()

வேறு.

அங்குச்சீதையைக்காணமல் இராமன் வருந்தல்.

கருஅ. ஓடிவந்தனன்சாலையின்சோலையினுதவுந்
தோடிவர்ந்தபூஞ்சுரிகுழலாடனைக்காணன்
கூடுதன்னுடையதுபிரிந்தாருயிர்குறியா
நேடிவந்ததுகண்டிலதாமெனநின்றான்.

(இ - ள்.) ஓடி வந்தனன் -(இவ்வாறு) விரைந்துஓடிவந்த இராமன்,— சாலையின்-அப்பர்ணசாலையில், சோலையின் உதவும் தோடு இவர்ந்த பூ சுரி குழலாள்தனை-சோலையிலுண்டாகிற இதழ்கள்நெருங்கிய மலர்களைச் சூடிய கடைகுழன்ற கூந்தலை யுடையவளான சீதையை, காணன் - காணாதவனாய்,—ஆர்உயிர்-அருமையான ஓர் உயிர், தன் உடையது கூடு பிரிந்து- தன்னுடையதான உடம்பைப் பிரிந்து சென்று, குறியா நேடி வந்து-மீண்டும் (அவ்வுடம்பைக்) குறிக்கொண்டு தேடிவந்து, அது கண்டிலது ஆம் என - அதனைக் காணப்பெறாது நின்றாற் போல, நின்றான் - திகைத்து நின்றான்; (எ - று.)

பிராணநாயகனை இராமனுக்கு உயிரும், சீதைக்கு உடம்பும் உவமையெனக் காண்க. உயிர் உடம்பையின்றியமையாதவாறு போல, இராமன் சீதையையின்றியமையா னென்க. இனி, கூடு - ஓர்உடம்பானது, தன்னுடையது ஆர் உயிர் பிரிந்து - தனது அருமையான உயிரைப் பிரிந்து, குறியாநேடி வந்து - (மீண்டும்அதனைக்) குறிக்கொண்டு தேடிவந்து, அது கண்டிலது ஆம் என-அதனைக் காணப்பெறாதவாறுபோல, நின்றானென்று உரைப்பாரும் உளர்; அப்பொழுது, இராமனுக்கு உடம்பும், அவனது பிராணநாயகியான சீதைக்கு உயிரும் உவமையெனக்காண்க. சோலையினுதவும் பூவெனஇயையும்.

இதுமுதல் இருபத்துநான்கு கவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (கடு அ)

இதுவும் அது.

கடுகூ. கைத்தசிந்தையன்கனங்குழையணங்கினைக்காணா
துய்த்துவாழ்தரவேறொருபொருளிலானுதவ
வைத்தமாநிதிமண்ணொடுமறைந்தனவாங்கிப்
பொய்த்துளோர்கொளத்திகைத்துநின்றானையும்போன்றான்.

(இ - ள்.) கனம் குழை அணங்கினை காணாது - கனமான [அல்லது விலையுயர்ந்த] குழையென்னுங் காதணியையுடைய சிறந்தபெண்ணாகிய சீதையைக் காணாமல், கைத்த சிந்தையன் - வெறுத்த மனத்தையுடையனை ஸ்ரீராமன்,—உதவ - (தனக்கு) உதவுதற்காக, வைத்த - (நிலத்தில்) புதைத்துவைத்த, மா நிதி - மிக்க செல்வங்களை, பொய்த்துளோர் - வஞ்சனைச்செய்கையையுடையோர், மண்ணொடு மறைந்தன வாங்கி கொள - புதைத்துவைத்த மண்ணோடு மறையும்படி எடுத்துக்கொள்ள, திகைத்து நின்றான் - திகைப்படைந்து நின்றவனை, உய்த்து வாழ்தர வேறு ஒரு பொருள் இலானையும் - வைத்துக்கொண்டு வாழ்வதற்கு வேறேஒருபொருளு மில்லாத ஒருவனையும், போன்றான்—; (எ - று.)

ஒருவன் தனக்குஉள்ளசெல்வமனைத்தையும் பிறர்கவரவொண்ணாது பத்திரப்படுத்தி நிலத்திற்புதைத்துவைக்க, அதனைக் கள்ளர் மண்ணோடு மறைத்தூக்கவர்ந்து எடுத்துக்கொண்டால், அப்புதையலுக்குஉடையவன் கொண்டுவாழ்வதற்கு வேறொருபொருளின்றிக் கலங்குமாறுபோல, சீதை மண்ணுடன் காணாதிருத்தலை நோக்கி இராமன் அவளையின்றிவாழமாட்டாதுய்க் கலங்கிநின்றனனென்க. உவமையணி. 'நின்றானையும்போன்றான்' என்ற உம்மை - கீழ்க்கவியிற்கூறிய உவமையை நோக்கி இறந்ததுதழுவிய எச்சமாய் நின்றது, மறைந்தன - முற்றெச்சம். (கடுகூ)

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - அப்பொழுது உலகத்திலுண்டான குழப்பத்தைக் கூறும்.

கசுO. மண்சுழன்றதுமால்வரைசுழன்றதுமதியோர்
எண்சுழன்றதுசுழன்றதவ்வெறிகடலேழும்
விண்சுழன்றதுவேதமுஞ்சுழன்றதுவிரிஞ்சன்
கண்சுழன்றதுசுழன்றதுகதிரொடுமதியும்.

(இ - ள்.) (சர்வாந்தர்யாமியான அந்தப் பகவானுடைய திருவுள்ளம் இவ்வாறு கலங்கித் திகைத்துச்சுழலவே), மண் சுழன்றது - பூமி சுழலலுற்றது; மால் வரை சுழன்றது - பெரிய மலைகள் சுழலலுற்றன; மதியோர் எண் சுழன்றது - திவ்வியஞானமுள்ளவர்களுடைய எண்ணமும் நிலைதிரிந்தது; அ எறி கடல் ஏழும் - அலைவீசுகின்ற அந்த ஏழுசமுத்திரங்களும், சுழன்றது - சுழலலுற்றன; விண் சுழன்றது - வானமும் சுழலலுற்றது; வேதமும் சுழன்றது - (என்றும்நிலைகுலையாத) வேதங்களும் நிலைகுலைந்தன; விரிஞ்சன் கண் சுழன்றது- (பதினான்குஉலகங்களுள் மேலுலகமாகிய சத்தியலோகத்தி லுள்ள) பிரமதேவனது கண்களும் சுழலலுற்றன; கதிரொடு மதியும் - சூரியனோடு சந்திரனும், சுழன்றது - சுழலலுற்றது; (எ - று.)

வரை, எண், கடல், வேதம், கண் என்பவை - சாதியொருமையாதலால், 'சுழன்றது' என்ற ஒருமைமுற்றைக் கொண்டன; கதிரும் மதியும் தனித்தனிசுழன்றதெனக் கூட்டுக: 'சுழன்றன' எனப் பன்மையாகிய பாடமுங் கொள்ளலாம். எல்லாப்பொருள்களின் வடிவமாயுள்ள எம்பெருமானது மனம் சுழலவே, அப்பொருள்கள்யாவும் சுழன்றன வென்க. 'அவ்வெறிகடல்' என்பதில், அகரம் - உலகறிசுட்டு. (கசுO)

கசுக. அறத்தைச்சீறுங்கொலருளையேசீறுங்கொலமரர்
திறத்தைச்சீறுங்கொன்முனிவரைச்சீறுங்கொறீயோர்
மறத்தைச்சீறுங்கொலென்கொலோமுடிவென்றுமறையி
னிறத்தைச்சீறுங்கொனெடுந்தகையோனெனநடுங்கா.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்;

(இ - ள்.) நெடு தகையோன் - பெருமைக்குணமுள்ளவனாகிய ஸ்ரீராமன், அறத்தை சீறுங் கொல் - தருமத்தைக் கோபிப்பானோ? அருளையே சீறுங் கொல் - கருணையென்னுங் குணத்தையே கோபிப்பானோ? அமரர் திறத்தை சீறுங் கொல் - தேவர்களுடைய தன்மையைக் கோபிப்பானோ? முனிவரை சீறுங் கொல்-முனிவர்களைக் கோபிப்பானோ? தீயோர் மறத்தை சீறுங்கொல் - கொடிய அரக்கர்களுடைய கொடுமையைக்கோபிப்பானோ? மறையின் நிறத்தை சீறுங் கொல் - வேதங்களின் தன்மையைக் கோபிப்பானோ? என - என்றும், முடிவு என்கொல்ஓ என்று - (அக்கோபத்தின்) முடிவு யாதாகுமோ? என்றும் கருதி, நடுங்கா - நடுக்கங்கொண்டு, (எ-று.)

‘பொருள்கள் மேலகீழுறக் கீழன மேலுறும் வேலை’ என்னுங்கவியோடு தொடரும்.

அறமும் அருளும் ஆகிய உயர்குணங்களையுடைய தனக்குத் தீங்கு நேர்ந்ததனாலும், அங்ஙனம் நேர்ந்தபொழுது அவ்வறமும் அருளும் துணை நின்று காத்து அதனை விலக்காதொழிந்ததனாலும், அவற்றைச்சீறுவானோ வென்னுங்கருத்து நிகழ்ந்தது. தேவர்கள்துயரந்தீர்த்தற்பொருட்டாகவே திருவவதரித்து முனிவர்கள்வேண்டுகோட்கு இணங்கி அவர்கட்குப் பகைவர்களான அரக்கர்களை அழித்ததற்குச் சித்தனாய்நின்ற தனக்கு நேர்ந்த தீமையை அத்தேவர்களும் முனிவர்களும் தடாதொழிந்தன ரென்ற காரணத்தால், அவர்கள்மீது கோபங்கொள்வானோ வென்ற எண்ண முண்டாயிற்று. ‘தீயோர்மறத்தைச் சீறுங்கொல்’ என்று கருதியதன் காரணம், வெளிப்படை. ‘தருமமே வெல்லும்’ என்று கூறிய வேதமொழி பொய்த்ததென்று, அதனைச் சீறுவானோ? என்ற நினைப்பு நேர்ந்தது. (கசுக)

கசுஉ. நீலமேனிநன்னெடியவன்மனநிலைதிரிய
மூலகாரணத்தவனொடுமுடிவுறமுற்றுங்
காலமாமெனக்கடையிடுகணிக்கரும்பொருள்கண்
மேலகீழுறக்கீழனமேலுறும்வேலை.

(இ - ள்.) கடை இடு-முடிவைக்கொண்ட [மிச்சமில்லாத என்றபடி], கணிக்க அரு-கணக்கிடுதற்குஅருமையான [அளவிறந்த], பொருள்கள்-உலகத்துப்பொருள்கள்யாவும்,—நீலம் மேனி நல் நெடியவன் மனம்நிலைதிரிய-நீலநிறமுள்ள திருமேனியையுடைய நற்குணமுள்ள பெரியோனாகிய இராமனது மனம் நிலைமாறியதனால்,—மூலகாரணத்து அவனொடு முடிவுஉற முற்றும் காலம் ஆம்என்-முதற்காரணமாகவுள்ள அவ்வெம்பெருமானதுசொரூபத்துடனே லயப்படும்படி அழியுங் கற்பாந்தகாலத்திற் போல, மேல கீழ் உற கீழன மேல் உறும் வேலை-மேலுள்ளவையெல்லாம் கீழாகக்கீழுள்ளவையெல்லாம் மேலாக நிலைதடுமாறுகிற அப்பொழுது, (எ-று.)—‘இளையவன் தொழலும்’ என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

‘மூலகாரணத்தவனொடு முடிவுற முற்றுங் காலமாமென’ என்பதற்கு-படைத்தற்கடவுளாதலால் முக்கியகாரணமாகவுள்ளபிரமனுடனேஎல்லாப் பொருளும் மிச்சமில்லாமல் அழியும் ஊழிக்காலத்திற்போல என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கணிக்கரு-விகாரம். மேல, கீழன-பெயர்கள். (கசுஉ)

‘சீதையைக் கொண்டுபோனவனைத் தொடர்வோம்’ என்று இலக்குமணன் கூறல்.

கசுங. தேரினூழியுந்தெரிந்தனந்தீண்டுதலஞ்சிப்
பாரினோடுகொண்டகழ்ந்ததும்பார்த்தனம்பயனின்
றோருந்தன்மையீதென்னென்பதுரனிலாதவர்போற்
றாரம்போதன்முன்றொடர்துமென்றிளையவன்றொழலும்,

(இ - ள்.) 'தேரின் ஆழியும் தெரிந்தனம்-தேரினது சக்கரங்கள் (இங்குப்) பதிந்திருத்தலையும் கண்டோம்; தீண்டுதல் அஞ்சி - (பிராட்டியைத்) தொடுதற்குப்பயந்து, பாரினோடு கொண்டு அகழ்ந்ததும் - தரையுடனே பெயர்த்துக்கொண்டுபோனதையும், பார்த்தனம்-பார்த்தோம்; (இவற்றைப் பார்த்தபின்பும்), உரன் இலாதவர் போல் - வலிமையில்லாதவர்கள்போல, பயன் இன்று ஒரும் தன்மை ஈது-பயனில்லாமல் ஆலோசிக்கின்ற இத்தன்மையை, என் என்பது - என்னவென்றுசொல்வது? தூரம் போதல் முன் தொடர்தும்-(பிராட்டியைத் தரையோடு பெயர்த்தெடுத்துப் போகிறவன்) வெகுதூரம்போய்விடுதற்கு முன்னமே (அவனைத்தேடித்)தொடர்ந்துசெல்லுவோம்,' என்று - என்று சொல்லி, இளையவன் - இளையபெருமாள் [இலக்குமணன்], தொழலும் - வணங்கியவளவிலே, (எ - று.)—'அமலனும் ஆம் அதேஎன்று' என வருங்கவியோடு தொடரும்.

கொண்டு அகழ்ந்தது-அகழ்ந்துகொண்டது; விகுதிபிரித்துக்கூட்டல். இன்று-இன்றியென்னும்வினையெச்சம் ஈறுதிரிந்தது; "அன்றி யின்றி யென் வினையெஞ்சிகரம், தொடர்பினுள் உகரமாய் வரின்" என்பது விதி. 'தெரிந்தனர்,' 'பார்த்தனர்'என்ற பாடத்துக்கு-'தேரினாழியும்...பார்த்தனர்'என்ற வரையில் கவிக்கூற்றும், 'பயனின்று' என்பது முதல் இலக்குமணன் கூறியதுமாகக் கொள்க. (கசுரு)

அதற்கு இராமன்உடன்பட, இருவரும் தேர்ச்சுவட்டின்வழியே செல்லல்.

கசுசு. ஆமதேயினியமைவதென்றமலனுமெய்யிற்
றாமவார்கணைப்புட்டிலுமுதலியதாங்கி
வாமமால்வரைமரனிவைமடிதரவயவர்
பூமிமேலவன்றேர்சென்றநெடுநெறிபோனார்.

(இ - ள்.) அமலனும்-குற்றமற்றவனான ஸ்ரீராமனும், ஆம் அதே இனி அமைவது என்று-'ஆம் (நீசொன்ன)அச்செயலே இப்பொழுது செய்யத்தகுவது' என்று உடன்பட்டுக்கூற, (பின்பு), வயவர்-வீரர்களாகிய அவ்விராமலக்ஷ்மணர் இருவரும், தாமம் வார்கணை புட்டிலும் முதலியமெய்யில்தாங்கி - ஒளியையுடைய நீண்ட அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றை உடம்பில்உரியபடி தரித்துக்கொண்டு, வாமம் மால் வரை மரன் இவைமடிதர பூமிமேல்அவன் தேர் சென்ற நெடுநெறி-அழகிய பெரிய மலைகளும் மரங்களும் அழியும்படி பூமியில் அவ்விராவணனது தேர்சென்ற நீண்ட வழியிலே, போனார்-சென்றார்கள்; (எ - று.)

'ஆம்' என்பது - அங்கீகாரப்பொருளது; இனி அமைவது அதே ஆம் என்று மொழிமாற்றி, இனிச் செய்யத்தகுவது நீசொன்ன அச்செயலேயாமென்று உரைப்பினும் பொருந்தும். புட்டிலும், உம் - அசை. மடிதரச் சென்ற என இயையும். 'என்று'என்பதை என்னவெனச் செயவெனெச்சமாகத்திரிக்க. அமலன் ஆம்என்ன, வயவர் தாங்கிப்போனார் எனமுடிபுகாண்க.

தரையில் தேர்ச்சுவடுமறைந்தமை கண்டு இராமன் திகைத்தல்.

கசுரு. மண்ணின்மேலவன்றேர்சென்றசுவடெலாமாய்ந்து
விண்ணினோங்கியதொருநிலமெய்யுறவெந்த
புண்ணினூடுறுவேலெனமனமிகப்புழுங்கி
யெண்ணிநாமினிச்செய்வதென்னிளவலேயென்றான்.

(இ - ள்.) அவன் தேர் மண்ணின்மேல் சென்ற சுவடுஎலாம் மாய்ந்து- சீதையைக் கவர்ந்தெடுத்துக்கொண்டவனது தேர் பூமியின்மேற்சென்ற சக்கரங்களின் அடையாளம் மறைபட்டு,ஒருநிலை விண்ணின் ஓங்கியது-ஓரிடத்தில் (அத்தேர்) வானத்தில் எழுந்ததாகத் தெரிந்தது; (அதனால்,இராமன்), மெய் உற வெந்த புண்ணினூடு உறு வேல் என - உடம்பில்நன்றாகவெந்ததனாலாகிய புண்ணினுள்ளே நுழைந்த வேல் போல [தீப்பட்ட புண்ணில் வேல்நுழைந்ததனைற் போல], மனம் மிக புழுங்கி - மிகவும் மனம்தவித்து, இளவலே இனி நாம் எண்ணி என் செய்வது என்றான் - 'தம்பி! இனி நாம் ஆலோசித்துச்செய்யவேண்டுவது யாது!' என்று (இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

புண்ணினூடுஉறுவேல் - துன்பத்தின்மேல் துன்பமுறுதற்கு உவமை. நாம் - முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. (கசுரு)

'தேர்சென்ற தென்திசையை நோக்கிச் செல்வோம்' என்று இலக்குமணன் கூறல்.

கசுசு. தெற்குநோக்கியதெனும்பொருடெரிந்ததத்திண்டேர்
மற்குநோக்கியதிரள்புயத்தண்ணலேவானம்
விற்குநோக்கியபகழியினெடிதன்றுவிம்மி
நிற்குநோக்கிதென்பயத்ததென்றிளையவனேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), இளையவன் - இலக்குமணன், (இராமனை நோக்கி), 'மற்கு நோக்கிய திரள் புயத்து அண்ணலே - மற்போருக்குஎதிர் பார்த்துள்ள திரண்ட தோள்களையுடைய பெருமையிற்சிறந்தவனே! அ திண் தேர் தெற்கு நோக்கியது எனும் பொருள் தெரிந்தது - வலிய அத்தேர் தென்திசையை நோக்கிச் சென்றதென்ற உண்மைதெரியலாயிற்று; விற்கு நோக்கிய பகழியின் வானம் நெடிது அன்று-(உனது) வில்லினின்று செல்லும் அம்புக்கு வானம் நீண்டதன்று; விம்மி நிற்கும் நோக்கு இது என் பயத்தது - கலங்கிநிற்கிற இவ்வாலோசனை என்ன பயனைத் தருவது?' என்று நேர்ந்தான் - என்று விடைகூறினான்; (எ - று.)

"எய்யென வெழுபகை யெங்கு மின்மையால், மொய்பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினன்" என்றாற்போல, போரை விரும்பி எதிர்பார்க்கிற தோள்வலிமையுடையா யென்பார், 'மற்குநோக்கிய திரள்புயத்தண்ணலே' என்றார்; இங்ஙனம் விளித்தது, நீ போர்க்கு அஞ்சுவாயல்லை யெனப் புகழ்ந்து ஊக்கத்தைக் கிளரச்செய்தவாறும், விற்கு என்ற நான்கனுருபு -

வில்லினின்று என ஐந்தனுருபின்பொருள்பட்டது; உருபுமயக்கம். நோக்கிய - எதிர்நோக்கிய. 'விற்குநோக்கிய பகழியின் வானம் நெடிதன்று' என்றது - உனது கோதண்டத்தினின்று விசையோடு எய்யப்பட்டு மிக்கவேகமுடைத்தாய் வெகுதூரம் செல்லவல்ல உனதுஅம்பு, வானத்தில் அத்தேர் எவ்வளவுதூரத்திற் சென்றாலும் அதனைத் தவறாது தாக்கியழிக்கவல்லது என்றவாறு; ஆனதுபற்றி, தேர்சென்ற தெற்குத்திசையை நோக்கி வானத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே செல்வோ மென்றானும். விம்மிநிற்கும் நோக்கு இது என்பயத்தது-இங்ஙனம் திகைத்துநின்று ஆலோசிப்பதிற் பயனில்லையென்றபடி. (கசுசு)

அங்ஙனம் தெற்கேசெல்லும் வழியில் வீணைக்கொடி
விழுந்து கிடக்கக் காணுதல்.

கசுஎ. ஆகுமன்னதேகருமமென்றத்திசைநோக்கி
யேகியோசனையிரண்டுசென்றாரிடையெதிர்ந்தார்
மாகமால்வரைகால்பொரமறிந்ததுமானப்
பாகவீணையின்கொடியொன்றுகிடந்ததுபார்மேல்.

(இ - ள்.) ஆகும் அன்னதே கருமம் என்று - ஆம் அதுவே ஏற்றசெயலென்று(இராமன்கூறி) உடன்பட,—(இருவரும்), அ திசை நோக்கி ஏகி - அந்தத்தென்திசையை நோக்கிச்சென்று, யோசனை இரண்டு சென்றார் - இரண்டுயோசனை தூரம்போய், இடை - அவ்விடத்தில், மா கம் மால் வரை கால் பொர மறிந்தது மான - பெரிய வானத்தை யளாவிய பெரிய மலையொன்று ஊழிக்காற்று வீசுதலாற் சாய்ந்துவிழுந்துகிடந்ததுபோல, பார்மேல் கிடந்தது - பூமியில் விழுந்துகிடந்ததாகிய, பாகம் வீணையின்கொடி ஒன்று - துணிபட்ட வீணைவடிவ மெழுதிய துவசமொன்றை, எதிர்ந்தார்- சந்தித்தார்கள்; (எ - று.)

கர்மம், பாகம் - வடசொற்கள். பாகம் - துண்டு. மான - உவமவுருபு. பாகக் கொடி யென இயையும். (கசுஎ)

கண்டு சங்கிக்கையில் இராமன் ஒன்று கூறலுறல்.

கசுஅ. கண்டுகண்டகரோடுமக்காரிகைபொருட்டா
லண்டராதியர்க்காரமர்விளைந்ததென்றயிர்த்தார்
துண்டவாளினிற்சுடர்க்கொடிதுணிந்ததென்றுணராப்
புண்டரீகக்கண்புனல்வரப்புரவலன்புகல்வான்.

(இ - ள்.) கண்டு - (அக்கொடியைப்)பார்த்து,—'அ காரிகை பொருட்டால் - அந்தப்பெண்ணின்நிமித்தமாக, கண்டகரோடும் - கொடியபகைவர்களுடனே, அண்டர் ஆதியர்க்கு-தேவர்கள்முதலானவர்களுக்கு, ஆர் அமர் விளைந்தது - அரியபோர் உண்டாயிற்றுப்போலும்,' என்று அயிர்த்தார் - என்று சங்கித்தார்கள்; (அப்பொழுது), புரவலன் - காத்தற்றொழிலில் வல்லவனான ஸ்ரீராமன், 'துண்டம் வாளினில் - (சடாயுவினது) மூக்காகிய வாளினால், சுடர்கொடி - ஒளியையுடைய (பகைவனது) இத்துவசம், துணிந்

தது - துணிபட்டதுபோலும்,' என்று உணரா-என்றுஆலோசித்து, புண்டரீகம் கண் புனல் வர - செந்தாமரைமலர்போன்ற தனது கண்களினின்று நீர்ஒழுக, புகல்வான் - ஒன்றுசொல்பவனுன்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

கண்டகர் - முட்போன்றவர்; பிறரைவருத்துபவர்: கண்டகம் - முள். காரிகை - அழகியபெண்; சீதை. ஆல் - அசை. துண்டம்-வடசொல். கண்ணீர்வருதற்குக் காரணம், சடாயுவின் முதிர்ந்தமூப்பையும் தனிமையையுங் கருதி யெழுந்த கவலை. காத்தற்றொழிற்கடவுளான திருமாலின் அம்சமானவன் என்ற பொருளோடு, உலகமுழுதும் ஆண்ட சக்கரவர்த்தியின்மூத்த குமாரனுதலால் அவ்வுலகமுழுதாட்சிக்கு உரியவ னென்ற கருத்தும், 'புரவலன்' என்ற பெயரில் தோன்றும். (கசுஅ)

சடாயுபோர்செய்திருப்பா ரென்று இராமன் கூறல்.

கசுகூ. நோக்கினலையநொய்திவணெய்தியநுந்தை
மூக்கினலிதுமுறிந்தமைமுடிந்ததான்மொய்ம்பிற்
றூக்கினனடுவடுத்ததுதெரிகிலந்தமியன்
யாக்கைதேம்பிடுமெண்ணரும்பருவங்களிறந்தான்.

(இ - ள்.) 'ஐய - தம்பி! நோக்கினல்-(இக்கொடி முறிந்துகிடப்பதைப் பற்றி) ஆலோசித்தால், நொய்து இவண் எய்திய - விரைவில் இங்குவந்து சேர்ந்த, நுந்தை - நினதுதந்தையான சடாயுவினது, மூக்கினல்—, இது முறிந்தமை முடிந்தது - இக்கொடிமுறிபட்டமை நேர்ந்ததுபோலும்; மொய்ம்பின்தாக்கினன் - (அச்சடாயு) வலிமைகொண்டு தாக்கியிருப்பார்; நடு அடுத்தது தெரிகிலம் - (அவருக்கு) இடையிற்சம்பவித்த நிலைமையை அறிகிறேமில்லை; தமியன் - (அவரோ துணையில்லாது) தனிப்பட்டவர்; யாக்கை தேம்பிடும் - உடல்மெலிகிற, எண் அரு பருவங்கள்இறந்தான் - கணக்கிடுதற்குஅருமையான பிராயங்கள் கழியப்பெற்றவர்,' (என்று இராமன் கூறினன்); (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

'தேம்பிடும்' என்ற பெயரெச்சம், 'எண்ணரும்பருவங்களிறந்தான்' என்ற பெயரைக் கொள்ளும். தேம்பிடும் என்றதை முற்றாகக்கொண்டு உரைக்கவும் இடமுண்டு. நொய்து நோக்கினல் என்று எடுத்து, நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் எனினுமாம். (கசுகூ)

'ஆயின் விரைவிற்செல்வோம்' என்று இலக்குமணன் கூறல்.

கஎ0. நன்றுசாலவுநடுக்கருமிடுக்கினனுழுஞ்
சென்றுகூடலாம்பொழுதெலாந்தடுப்பதுதிடனல்
வென்றுமீட்கினுமீட்குமால்வேறுறவெண்ணி
நின்றுதாழ்ந்தொருபயனில்லையென்றனுநெடியோன்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'சாலவும் நன்று - மிகவும் நலமாயிற்று; நடுக்கு அரு மிடுக்கினன் - (எவராலும்) அசைக்கவொண்ணுத வலிமையையுடையவர் (அச்

சடாயு); பொழுது எலாம் தடுப்பது திடன் - இன்றைப்பொழுது முழுவதும் (அவர்பகைவனைச் செல்லவிடாமல்) தடைசெய்வது திண்ணம்; நாமும் சென்று கூடல் ஆம் - நாமும் போய் (அவரை)ச் சேரலாம்; வென்று மீட்கினும் மீட்கும் - (அவர்தாமே) பகைவென்று (பிராட்டியை) மீட்டிட்டாலும் மீட்டிடுவர்; வேறு உற எண்ணி நின்று தாழ்ந்து ஒரு பயன் இலை- வேறுவிதமாகஆலோசித்துக்கொண்டு இங்குநின்று காலதாமதஞ்செய்தலால் யாதொருபயனுமில்லை, என்றலும் - என்று (இளையபெருமாள்) கூறியவளவிலே, நெடியோன் - பெரியோனான இராமபிரான், (எ - று.)— 'தொடர்வதே நலமாம் என' என்று வருங்கவியோடு தொடரும். 'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை.

திடன் - த்ருடம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய திடமென்பதன் இறுதிப்போலி. தாழ்ந்து - தாழ. (கஎ0)

இராமலக்ஷ்மணர் அப்பாற்செல்லுகையில் வில்முறிந்துகிடத்தலைக் காணுதல்.

கஎக. தொடர்வதேநலமாமெனப்படிமிசைச்சுற்றிப்
படருங்காலெனக்கறங்கெனச்செல்லுவார்பார்த்தார்
மிடல்கொள்வெஞ்சிலைவிண்ணிடுவின்முறிந்தென்னக்
கடலின்மாடுயர்திரையெனக்கிடந்ததுகண்டார்.

(இ - ள்.) தொடர்வதே நலம் ஆம் என - அவ்வாறுதொடர்ந்து செல்வதே நல்லதா மென்றுகூறி (இராமன்) உடன்பட,—படிமிசை சுற்றி படரும் கால் என - பூமிமேற் சுற்றிச் செல்கிற காற்றுப் போலவும், கறங்கு என - காற்றாடிபோலவும், பார்த்தார் செல்லுவார் - விரைந்துநாடிச் செல்லுகிற அவ்விராமலக்குமணர்,—விண் இடு வில் முறிந்து என்ன - வானத்தில்தோன்றுகிற இந்திரவில் முறிந்துவிழுந்தாற் போலவும், கடலின்மாடு உயர் திரை என - கடலினிடத்து ஓங்கியெழுகிற அலை போலவும், பாரில் கிடந்தது - தரையில் முறிந்துவிழுந்துகிடந்ததாகிய, மிடல் கொள் வெம் சிலை - வலிமைகொண்ட கொடியவில் ஒன்றை, கண்டார் - பார்த்தார்கள்.

ஆங்காங்குச் சுற்றித் தேடிக்கொண்டு விரையச்செல்வதுபற்றி, படிமிசைச்சுற்றிப்படருங்காலையும் கறங்கையும் உவமைகூறினர். நீட்சியும் வளைவும்பற்றிக்கடலின் மாடுஉயர்திரையைஅவ்வில்லுக்கு உவமைகூறியது கொண்டு, அவ்வில் இரத்தப்பெருக்கில்விழுந்துகிடந்ததென்பது விளங்குமென்பர் ஒருசாரார். (கஎக)

இராமன் அவ்வில்லின்வலிமையையும், அதைத்துணித்தவனது ஆற்றலையும் வியந்துகூறல்.

கஎஉ. சிலைகிடந்ததாலிலக்குவதேவர்நீர்கடைந்த
மலைகிடந்தெனவலியதேவடிவினன்மதியின்

கலைகிடந்தெனக்காட்சியனிதுகடித்தொடித்தா
னிலைகிடந்தவாநோக்கெனநோக்கினனின்றான்.

(இ - ள்.) 'இலக்குவ - இலக்குமணனே! கிடந்தது சிலை - இங்குக் கிடக்கின்ற இவ்வில், தேவர் நீர் கடைந்த மலை கிடந்து என வலியதே - தேவர்கள் பாற்கடலைக்கடைந்தகருவியாகிய மந்தரமலை கிடந்தாற்போல வலிமையையுடையதே; வடிவினால் மதியின் கலை கிடந்து என காட்சியன் - தமதுஉடம்பின் நிறத்தால் சந்திரனதுகலைஇருந்தாற்போன்ற வெள்ளிய தோற்றமுடையவரான சடாயு, இது கடித்து ஒடித்தான் - இவ்வில்லைப்பல் லாற்கடித்துத்துணித்திட்டனர்போலும்; நிலை கிடந்த ஆ நோக்கு - (அவரது)வலிமைநிலை இருந்தவிதத்தை நீ ஊன்றிக்கருதுவாய்,' என - என்று சொல்லி, நோக்கினன் நின்றான் - (இராமன் தான் அவ்வலிமைநிலைமையைக்குறித்து) ஆலோசித்துநின்றான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

லக்ஷ்மணன் என்ற வடசொல், இலக்குவ னெனச் சிதைந்தது. ஆ - ஆறென்பதன் விகாரம். 'நோக்கெனநோக்கினனின்றான்' என்பதற்கு - நோக்குவாயென்று இராமன்கூற இலக்குமணன் நோக்கிநின்றா னென்றலும் ஒன்று. இனி, ஈற்றடிக்கு - வில்லின்நிலைமை இருந்தவிதத்தைப் பாரென்றுகூறி அவ்வில்லைப்பார்த்துநின்றா னென்று உரைப்பாருமுளர். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர், இங்கு இலக்கணையாய், பாற்கடலைக் குறித்தது. கலை - சந்திரன்பங்கு. (௧எ௨)

அவர்கள் பின்னுஞ்செல்லுகையில் சூலத்தையும் அம்பறத்தூணிகளையும் காணுதல்.

௧எ௩. நின்றுபின்னருநெடுநெறிகடந்துறநிமிரச்
சென்றுநோக்கினர்திரிசிகைத்திணிநெடுஞ்சூல
மொன்றுபல்கணைமழையுறுபுட்டிலோரிரண்டு
குன்றுபோல்வட்கிடந்தனகுறுகினருற்றார்.

(இ - ள்.) நின்று - (அவ்வாறு நோக்கி) நின்று, பின்னரும் - பின்பும், நெடு நெறி கடந்து - நீண்ட வழியைக் கடந்து, உற நிமிர சென்று - வெகுதூரம் நேராகப் போய், அவண் - அவ்விடத்தில், திரி சிகை திணி நெடு சூலம்ஒன்று - மூன்று தலைகளையுடைய வலிய பெரிய ஒருசூலாயுதமும், பல் கணைமழை உறு புட்டில் ஓர் இரண்டு - பலவான அம்புகளின் தொகுதி நிறைந்த தூணீரங்க ளிரண்டும், குன்றுபோல் கிடந்தன - மலைகள்போலக் கிடந்தவற்றை, நோக்கினர் - பார்த்து, குறுகினர் உற்றார் - (அவற்றைச் சமீபித்துச் சென்றார்கள்; (எ - று.)

மழை - தொகுதியென்றமாத்திரமாய்நின்றது; வெள்ளம், காடு என்பனபோல; இனி, பல் கணை மழை யுறு புட்டில் - பல அம்புகளையுடைய மேகத்தைப் போன்ற புட்டி லென்றலும் ஒன்று; மழைபொழிதற்கு நீரை நிறையக்கொண்ட மேகம்போல, மிகுதியாகப் பிரயோகித்தற்குப் பாணங்

கலை நிறையக்கொண்ட புட்டி லென்றபடி; உறு - உவமவுருபு. 'குன்று போல்வனகிடந்தகண்டதிசயங்கொண்டார்' என்று பாடமோதுவாரும் உளர். (கஎங)

அவர்கள் மற்றுஞ்செல்லுகையில் கவசங்கிடக்கக் காணுதல்.

கஎச. மறித்துஞ்சென்றனர்வானிடைவயங்குறவழங்கி
யெறிக்குஞ்சோதிகள்யாவையுந்தொக்கனவெனலா
நெறிக்கொள்கானகமறைதரநிருதர்கோனெஞ்சிற்
பறித்துவீசியகவசமுங்கிடந்ததுபார்த்தார்.

(இ - ள்.) மறித்தும் சென்றனர் - மீண்டும் அப்பாற் சென்ற இராம லக்குமணர்,—வானிடை வயங்குற வழங்கி எறிக்கும் சோதிகள் யாவையும் தொக்கன எனலாம்-வானத்தில் விளக்கமுண்டாம்படி சஞ்சரித்து ஒளிவீசு கிற (சூரியன் சந்திரன் முதலிய) சுடர்களெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்தன வென்று சொல்லுதற்கு ஏற்றதான, நிருதர்கோன் நெஞ்சில் பறித்துவீசிய கவசம் இராக்கதராசனை இராவணனது மார்பினின்று (சடாயு) பிடுங்கி யெறிந்த கவசம், நெறி கொள் கானகம் மறைதர கிடந்ததும் - செல்லு நெறியைக் கொண்ட காட்டினிடம் மறையும்படி விழுந்துகிடந்ததையும், பார்த்தார்—;(எ - று.)

மாற்றுயர்ந்தபொன்னினாற் செய்யப்பட்டு ஒளிநிறைந்தநவரத்தினங் களும் பதிக்கப்பட்டுள்ள தாதலால், 'வானிடைவயங்குறவழங்கியெறிக்குஞ் சோதிகள் யாவையுந் தொக்கன வெனலாங் கவசம்' என்றார். 'நெறிகொள் கானகம் மறைதரக்கிடந்தது' என்றதனால், அக்கவசத்தினது மிக்க அகற்சி நீட்சிகள் விளங்கும்; அது, இராவணனுடம்பின் பருமையைத்தொனிப்பிக் கும். நெஞ்சு - மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். (கஎச)

அவர்கள், குதிரைகளும் சாரதியும் இரத்தவெள்ளமும் கிடக்கக்
கண்டு சடாயுவிழுந்துகிடக்குமிடத்துக்கு அருகில் வருதல்.

கஎரு. கான்கிடந்ததுமறைதரக்கால்வயக்கலிமாத்
தான்கிடந்துழிசாரதிகிடந்துழிசார்ந்தா
ரூன்கிடந்தொளிருதிரமுங்கிடந்துளதுலகின்
வான்கிடந்ததுபோல்பவன்கிடந்துழிவந்தார்.

(இ - ள்.) கான்கிடந்தது மறைதர - காடுஉள்ளஇடம் முழுதும் மறை யும்படி, கால் வயம் கலிமா தான் கிடந்த உழி-காற்றுப்போன்ற வேகத்தை யுடைய குதிரைகள் விழுந்துகிடந்த இடத்தையும் சாரதிகிடந்த - உழி தேர்ப்பாகன் விழுந்துகிடந்த இடத்தையும், சார்ந்தார் - சேர்ந்தார்கள்; (அவ்விடங்களில்), ஊன் கிடந்து ஒளிர் உதிரமும் கிடந்துளது - தசையோடு பொருந்தி விளங்குகிற இரத்தமும் சிந்திக்கிடந்தது; (பின்பு), உலகின்வான் கிடந்தது போல்பவன் கிடந்த உழி வந்தார் - பூமியில் வானம் விழுந்து

கிடந்தாற் போல் பவனுய்ச் சடாயு விழுந்துகிடக்கிற இடத்துக்கு அருகில் வந்தார்கள்; (எ - று.)

வான்-பெருவடிவுக்கு உவமை. மறைதர, தா-துணைவினை. கால் வயம்-கால்களின் வலியவேகமுமாம். கலிமா-கடிவாளம்பூண்ட விலங்கு; எனவே, குதிரையாயிற்று. கிடந்துழி-தொகுத்தல். 'உலகின் வான்கிடந்தது போல் பவன் கிடந்துழி வந்தார்' என்பதற்கு - பூமியில் கரியவானம் கிடந்தாற் போல் பவனுய் இராவணன் முன்புமூர்ச்சித்துவிழுந்துகிடந்த இடத்துக்கு வந்தார்களென்று உரைப்பாரும் உளர். (கஎரு)

அங்கு அவர்கள் குண்டலங்களையும் மற்றும்பல அணிகளையுங் காணுதல்.

கஎசு. கண்டலங்குதங்கைத்தலம்விதிர்த்தனர்கவினுர்
விண்டலந்துறந்திறுதியின்விரிகதிர்வெய்யோன்
மண்டலம்பலமண்ணிடைக்கிடந்தனமணியின்
குண்டலம்பலகுலமணிப்பூண்களின்குவியல்.

(இ - ள்.) இறுதியின் - கற்பாந்தகாலத்திலே, விரி கதிர் வெய்யோன் மண்டலம் பல - வீசுகிற ஒளியையுடைய சூரியமண்டலங்கள் அநேகம், கவின் ஆர் விண் தலம் துறந்து - அழகமைந்த வானத்தினிடத்தை நீங்கி, மண்ணிடைகிடந்து அன-பூமியில் விழுந்துகிடந்தாற் போன்ற, மணியின் குண்டலம் பல-இரத்தினம்பதித்த அநேகம் குண்டலங்களையும், குலம்மணி பூண்களின் குவியல்-சிறந்த இரத்தினங்கள் பதித்த மற்றும் பலவகை ஆபரணங்களின் தொகுதியையும், கண்டு-(இராமலக்குமணர் அங்குப்)பார்த்து, அலங்கு தம் கைத்தலம் விதிர்த்தனர்-அசையுந்தன்மையனவான தங்கள் கைகள் (வியப்பினால்) நடுங்கப்பெற்றார்கள்; (எ - று.)

'கிடந்தென' என்றும் பாடம். குலமணி - உயர்ந்தசாதிமிரத்தினம்; குலம் - தொகுதியுமாம். குவியல் - 'அல்'விகுதிபெற்றதொழிற்பெயர்: உவமையணி. (கஎசு)

இராமன் தம்பியைநோக்கி 'சடாயுவுடன் பலர் பொருதனர் போலும்' என்றல்.

கஎஎ. தோளணிக்குலம்பலவுளகுண்டலத்தொகுதி
வாளிமைப்பனபலவுளமணிமுடிபலவா
னாளனைத்தையுங்கடந்தனன்றமியனந்தாதை
யாளிபோல்பவர்பலருளர்பொருதனரிளையோய்.

(இ - ள்.) இளையோய்-தம்பி! தோள் அணிகுலம் பலஉள-தோள்வளைகளின் கூட்டம் அநேகம் இருக்கின்றன; வாள் இமைப்பன குண்டலம் தொகுதி பல உள-ஒளிவீசுவனவான குண்டலங்களின் கூட்டம் அநேகம் இருக்கின்றன, மணி முடி பல-இரத்தினகிரீடங்களும் பல இருக்கின்றன; ஆல் - ஆதலால்,—நாள் அனைத்தையும் கடந்தனன் தமியன் நம் தாதை

பொருதனர்-வெகுகாலங்கடந்தவரும் துணையில்லாமல் தனித்தவருமாகிய நமது தந்தையாரான சடாயுவுடன் போர்செய்தவர்கள், யாளி போல்பவர் பலர் உளர்-சிங்கம்போன்ற வீரர் பலராதல் வேண்டும்; (எ - று.)

'நாளனைத்தையுங்கடந்தனன்' என்றது, மிகமுதிர்ந்த மூப்புடையவ ரென்றவாறு. (கஎஎ)

அதற்கு இலக்குமணன் 'பொருதவன் இராவணன்போலும்' என்றல்.

கஎஅ. திருவினாயகனுரைசெயச்சுமித்திரைசிங்கந்
தருவினீளியதோள்பலதலைபலவென்றாற்
பொருதுதாதையையித்தனைநெறிக்கொடுபோனா
னொருவனேயவனிராவணனாமெனவுரைத்தான்.

(இ - ள்.) திருவின் நாயகன்-இலக்குமிக்குக் கணவனான [திருமாலின் திருவவதாரமாகிய]இராமபிரான், உரைசெய - (இவ்வாறு) சொல்ல, சுமித்திரை சிங்கம்-சுமித்திராதேவியினது குமாரனாகிய சிங்கம்போன்ற வீரனான இலக்குமணன், 'தருவின் நீளிய தோள்பல தலை பல என்றால் - (பலதோளணிகளும் பல கிரீடங்களும் விழுந்துகிடத்தலால்) மரங்கள்போலநீண்டுள்ள தோள்கள் பலவும் தலைகள் பலவும் உள்ளனவென்று விளங்கினால், பொருது தாதையை இத்தனை நெறி கொடு போனான் ஒருவனே அவன் இராவணன் ஆம்-போர்செய்து நமதுதந்தையானசடாயுவை இவ்வளவுதூரமானவழியிற்கொண்டு சென்றவன் ஒருவனே அவன் (இருபது தோள்களையும் பத்துத்தலைகளையு முடைய) இராவணனாதல்கூடும்,' என உரைத்தான் என்று சொன்னான்; (எ - று.)

இங்கே 'திரு'என்றது, திருமகளினது திருவவதாரமாகிய சீதாபிராட்டியை உணர்த்தும். 'சுமித்திரை' என்ற சொல் - (கணவனுக்குச் சமயோசிதமான அறிவு கூறி உதவுவதில்) நல்லதோழன் போன்றவளென்று பொருள்படும்; இவள், தசரதன்மனைவிகளுள் ஒருத்தி. சிங்கம்போன்றவனைச் சிங்கமென்றது, உபசாரவழக்கு. நீளிய என்ற இறந்தகாலப்பெயரெச்சத்தில்,'இன்'என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. கால்கள்பல வுள்ளனவென்பது விளங்காமல் தோள்களுந்தலைகளும் மாத்திரமே பலவுள்ளன வென்று விளங்குதலால், இருபதுதோளையும் பத்துத்தலையையுமுடைய இராவணனொருவனே யென்பது ஊகித்து உணரப்பட்டது. மகா புத்திமானான இலக்குமணன், முக்காலத்துவரலாறுகளையும் உய்த்துணரும் ஆலோசனையிற்சிறத்தலால், இங்ஙனம் உண்மையை அநுமானித்து அறிந்தனனென்க. இராமன் இதனை முன்னர் உணராதது, மனைவியைப்பறிகொடுத்ததனாலான மிக்ககலக்கத்தாலென்க. (கஎஅ)

இராமன் சடாயுவிழுந்துகிடத்தலைக் காணுதல்.

கஎகூ. மடலுடைத்தாரிளையோன்றனைமதியா
மிடலுடைத்தடங்கடையுகநோக்கினன்விரைவா

னுடலுணாட்டியகுருதியம்பரவையினும்பர்க்
கடலுணாட்டியவரையெனத்தாதையைக்கண்டான்.

(இ - ள்.) மடல் உள் நாட்டிய தார் இளையோன்தனை - பூவிதழ்கள் தன்னிடத்திலே அமையவைக்கப்பட்டுள்ள மாலையையுடைய இலக்குமணனை, மதியா-(இவ்வாறுஊகித்துக்கூறினதற்காக)நன்குமதித்து, மிடல் உள்நாட்டங்கள் தீ உக நோக்கினன் விரைவான்-வலிமையையுடைய மனமும் கண்களும் கோபாக்கினியைச் சிந்தும்படி எங்கும் நாடிப்பார்த்துக் கொண்டு விரைந்து செல்பவனான இராமபிரான்,—உடலுள் நாட்டிய குருதி அம் பரவையின் உம்பர்-உடம்பினின்று வெளிப்பட்ட இரத்தவெள்ளத்தின்மேல், கடலுள் நாட்டிய வரை என - கடலில் (மத்தாக) நாட்டிய மந்தரமலையைப் போல, தாதையை - தனது தந்தையான சடாயுவை, கண்டான் - பார்த்தான்; (எ - று.)

இரத்தவெள்ளத்துக்குக் கடலும், சிறகுகள் அற்றுவிழுந்துகிடக்கும் பெரிய சடாயுவின் வடிவத்துக்கு மலையும் உவமை. நாட்டம்-நாடுதற்கருவி. குருதியம்பரவை யென்பதில், அம் - சாரியை. (கஎக)

இராமன் சடாயுவின்மேல் விழுந்து புலம்பல்.

கஅ0. துள்ளியோங்குசெந்தாமரைநயனங்கள்சொரியத்
தள்ளியோங்கியவமலன்றன்றனியுயிர்த்தந்தை
வள்ளியோன்றிருமேனியிற்றழனிறவண்ணன்
வெள்ளியோங்கலிலஞ்சனமலையெனவீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஓங்கிய அமலன் - (எல்லாப் பொருள்களினும்) உயர்ந்தவனும் குற்றமற்றவனு மான ஸ்ரீராமன்,—துள்ளி ஓங்கு செம் தாமரை நயனங்கள் சொரிய தள்ளி - செழிப்புற்று வளர்ந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற தனது கண்கள் நீர்சொரியும்படி (நீரைப்) பெருக்கிக்கொண்டு, தன் தனி உயிர் தந்தை வள்ளியோன் திரு மேனியில்-ஒப்பற்ற தனது உயிர்போன்ற தந்தையாகிய வண்மைக்குணமுடைய சடாயுவினது உடம்பின்மேல், தழல் நிறம் வண்ணன் வெள்ளி ஓங்கலில் அஞ்சனம் மலை என - நெருப்பினது நிறம் போலுஞ் செந்நிறத்தையுடைய சிவபிரானது வெள்ளிமலையின்மேல் மைம்மலையொன்று படிந்திருந்தாற் போல வீழ்ந்தான்—; (எ - று.)

வெள்ளிமலை - வெண்ணிறமான பெரிய சடாயுவின்வடிவத்துக்கும், அஞ்சனமலை-கருநிறமுடைய கம்பீரமான இராமபிரானது திருமேனிக்கும் உவமை. சடாயுதன்னையுங் கருதாது சமயத்தில் உதவிய உதாரகுணத்தைப் பாராட்டி, அவனுக்கு 'வள்ளியோன்' என்று ஒருபெயர் கூறினார்; வள் - வண்மையென்ற பண்பினடி; இ-சாரியை. துள்ளிச்சொரியஎன்று இயைத்து, (நாளத்தின்மீது) ஓங்கிய செந்தாமரைமலர் போன்ற நயனங்கள்நீர்த்துளிகளைச் சிந்த வென்று உரைத்தலு மொன்று; அப்பொழுது, துளியென்பது துள்ளியென விரித்தல்விகாரம் பெற்ற தென்க. தழல்நிறவண்ணன் வீழ்

நீருக்கிற வெள்ளிமலையை உவமைகூறியதனால், சடாயுவினுடம்பு செந்நீர் அரும்பப்பெற்றுள்ளமை தொனிக்குமென்பர் ஒருசாரார். ஓங்கல்-உயர்ச்சி; மலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். (கஅ0)

இராமன் மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து புலம்பலுறுதல்.

கஅக. உயிர்த்திலனொருநாழிகையுணர்விலன்கொல்லென்
றயிர்த்ததம்பிபுக்கங்கையினெடுத்தனனருவிப்
புயற்கலந்தநீர்தெளித்தலும்புண்டரீகக்கண்
பெயர்த்துப்பைப்பயவயர்வுதீர்ந்தினையனபேசும்.

(இ - ள்.) ஒரு நாழிகை உயிர்த்திலன் - அவ்வாறு விழுந்த இராமபிரான்) ஒருநாழிகைப்பொழுதுவரையிலும் சுவாசமில்லாதவனானான்: உணர்வு இலன் கொல் என்று அயிர்த்த தம்பி - உணர்ச்சியிலனாயினனோவென்று ஐயமுற்ற தம்பியாகிய இலக்குமணன், புக்கு - அருகிற்சென்று, அம் கையின் எடுத்தனன் - அழகிய தன்கைகளால் (இராமனை) எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு, புயல் அருவி கலந்த நீர் தெளித்தலும் - மேகத்தினின்றுபொழிந்து மலையருவியிற் கலந்ததான தண்ணீரை (இராமன்மேல்) தெளித்தவளவிலே, (இராமன்), புண்டரீகம் கண்பெயர்த்து - தாமரைமலர்போன்ற தன்கண்களைத் திறந்து பைப்பய அயர்வு தீர்ந்து - மெல்லமெல்லச் சோர்வுநீங்கி, இனையன பேசும் - இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைக் கூறுவான்; (எ - று.)— அவற்றை, அடுத்த ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

உயர்த்திலனொரு, னகரவொற்று - விரித்தல். பைப்பய - பையப் பைய என்பதன் மரூஉ. மிகக் குளிர்ந்த நீரென்றற்கு, 'அருவிப்புயற்கலந்த நீர்' என்றார். (கஅக)

வேறு.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-சடாயுவைக்குறித்து இராமன் புலம்பல்.

கஅஉ. தந்தாதையரைத்தனயர்கொலைநேர்ந்தார்
முந்தாரேயுள்ளார்முடிந்தான்முனையொருவ
னெந்தாயோவெற்காகநீயுமிறந்தனையோ
வந்தோவினையேனருங்கூற்றமானேனே.

(இ - ள்.) தம் தாதையரை-தமது தகப்பன்மாரை, கொலை நேர்ந்தார்: கொலைசெய்தவராகிய, தனயர் - புத்திரர், முந்து ஆரே உள்ளார் - எனக்கு முன் எவர் இருக்கிறார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; ஒருவன் - எனது தகப்பனார் [தசரதர்], முனை முடிந்தான் - (என்னைப்பிரிந்ததற்காக) முன்னமே இறந்துள்ளார்; எந்தாயோ - எனது தந்தையே! [சடாயுவே!] எற்கு ஆக நீயும் இறந்தனையோ - எனக்கு உதவிசெய்தற்காக நீயும் இறந்துவிட்டாயோ! அந்தோ - ஐயோ! வினையேன் - பாவியாகிய யான், அரு கூற்றம் ஆனேனே - (தந்தையரிருவர்க்கும்) தடுத்தற்கரிய யமனாயிருந்தேனே.

எந்தாயோ - புலம்பல்விளியாதலின், ஓகாரம் வந்தது; "புலம்பின் ஓவும் ஆகும்."

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - நாற்சீரும் காய்ச்சீரும் மாச்சீருமாக விரவிவந்த அளவடி நான்குகொண்ட தரவு கொச்சகக்கலிப்பாக்கள்; இவற்றைக்கலிவிருத்தமென்பாரும் உளர். சீர்கள் அளவுமிக்கும் குறைந்தும் வருதலின், கொச்சகமென்றலே சிறப்புடையது. (கஅ௨)

கஅ௩. பின்னுறுவதோராதேபேதுறுவேன்பெண்பாலா
டன்னுறுவதீர்ப்பான்றனியுறுவதோராதே
யுன்னுறவுநீதீர்த்தாயோருறவுமில்லாதே
னென்னுறுவான்வேண்டியிடருறுவேனென்றுயே.

(இ - ள்.) என் தாயே - எனது தாய்போன்றவனே! தனி உறுவது ஓராதே - (நீ) ஒருதுணையுமின்றித் தனியே நிற்பதை ஒரு பொருளாகக் கருதாமலே, பின் உறுவது ஓராதே பேதுறுவேன் பெண்பாலாள்தன் உறுவல் தீர்ப்பான் - பின்வரும்பயனை இன்னதென்று ஆராயாமலே (மாய மானினிடத்து) மயக்கங்கொண்டு சென்ற எனது மனையாளான சீதையினது துன்பத்தைத் தீர்த்தற்காக (முயன்று), உன் உறவு நீ தீர்த்தாய் - உனது உறவின்கடமையை நீ தீர்த்துக்கொண்டாய்; ஓர் உறவும் இல்லாதேன் - உறவுக்குரிய கடமையைச் சிறிதும் தீர்த்தலில்லாத யான், என் உறுவான் வேண்டி இடர் உறுவேன் - யாதுபயனை அடைய விரும்பி (இப்பொழுது) கலக்கமுறுகிறேன்? (எ - று.)

எனது உறவுக்குஉரிய கடமையைச் செலுத்த வகையில்லாத யான் மனக்கலக்கம்மாத்திரத்தை யடைதல் வீண் என்றவாறு. தனியுறுவது ஓராதே உறவு நீ தீர்த்தா யென்க. (கஅ௩)

கஅ௪. மாண்டேனேயன்றேமறையோர்குறைமுடிப்பான்
பூண்டேன்விரதமதனுனுயிர்பொறுப்பே
னீண்டேன்மரம்போலநின்றெழிந்தபுன்றெழிலேன்
வேண்டேனிம்மாமாயப்புன்பிறவிவேண்டேனே.

(இ - ள்.) மாண்டேனே அன்றே - (இங்ஙனம் நேர்ந்த தீமைகளால் யான்)இறந்தே யிருப்பேனன்றே! (என் இறக்கவில்லை யென்றால்),— மறையோர் குறை முடிப்பான் விரதம் பூண்டேன் அதனுன் உயிர் பொறுப்பேன் - வேதம்வல்லவர்களான முனிவர்களுடைய குறைகளைநீக்குவதாக விரதத்தை மேற்கொண்டுள்ளேனாதலால் (இறவாமல் உயிரை அரிதில்) தரித்துள்ளேன்; (அதுவேயன்றி), மரம்போல நீண்டேன் நின்று - மரம் போல நீண்டுவளர்ந்து நின்று, ஒழிந்த - யாதொருபயனையும்பெறாத, புல் தொழிலேன் - தீவினையுடையேனான நான், இ மா மாயம் புல் பிறவி - பெரிய வஞ்சனைகளுக்கு இடமான இழிவுள்ள இப்பிறப்பை, வேண்டேன் வேண்டேன் - விரும்பேன் விரும்பேன்; (எ - று.)

'நின்றொழிந்தது' என்பதை 'நின்று வற்றும்' என்றாற்போலக் கொள்க; நின்றுபயனில்லாத என்றபடி. (கஅசு)

கஅரு. என்றாரம்பற்றுண்ணவேன்றாயைச்சான்றோயைக்
கொன்றானுநின்றான்கொலையுண்டுநீகிடந்தாய்
வன்றாட்சிலையேந்திவாளிக்கடல்சுமந்து
நின்றேனுநின்றேனெடுமரம்போனின்றேனே.

(இ - ள்.) என் தாரம் பற்றுண்ண - எனது மனைவி ஒருவர்கையிற் பிடிபட்டவளாக, என்றாயை - (அவளைமீட்டற்பொருட்டு) எதிர்த்தவனான, சான்றோயை - பெரியோனாகியஉன்னை, கொன்றானும் - கொன்ற அப்பகைவனும், நின்றான்-இறவாது உயிரோடுநின்றான்; கொலையுண்டு நீ கிடந்தாய் - நீயோ கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கின்றாய்; வல் தாள் சிலை ஏந்தி-வலிய தண்டத்தையுடைய வில்லைத் தரித்துக்கொண்டும், வாளி கடல் சுமந்து - பாணங்களின் தொகுதியைச் சுமந்துகொண்டும், நின்றேனும்-(எதிர்செய்ய மாட்டாது) நின்றவனான நானும், நெடு மரம் போல் - பெரியமரம்போல, நின்றேன் நின்றேன் - ஓங்கிவளர்ந்து பயனின்றி நின்றேன்; (எ - று.)

பற்றுண்ண - பற்றப்பட; உண்-செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும் விகுதி. என்றாயை - முன்னிலையொருமை இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர், இரண்டாம்வேற்றுமைவிரி. என்றாயை-எற்றாயை; எல்-பகுதி. சான்றோயை-முன்னிலையொருமைக்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர், இரண்டாம்வேற்றுமைவிரி. கடல் என்றது, தொகுதியென்றமாத்திரமாய் நின்றது; கீழ் கஎஙு - ஆம் கவியில் 'மழை' என்பதுபோல. (கஅரு)

கஅசு. சொல்லுடையாரென்போலினியுளரோதொல்வினையே
னில்லுடையாள்காணவிறகுடையாயெண்ணிலாப்
பல்லுடையாயுன்னைப்படையுடையான்கொன்றகல
வில்லுடையேனின்றேன்விறலுடையேனல்லேனோ.

(இ - ள்.) இனி என்போல் சொல் உடையார் உளரோ - இனி என்னைப்போலப் புகழுள்ளவர் (உலகத்தில்) இருக்கின்றனரோ! இறகு உடையாய் - இறகுகளின்வலிமையையுடையவனே! எண் இலா பல் உடையாய் - அளவற்றபற்களையுடையவனே! தொல் வினையேன் இல் உடையாள் காண - பழமையான [முற்பிறப்பிற்செய்த] தீவினையையுடைய எனது மனையாள் காண, உன்னை—, படைஉடையான் - ஆயுதவலிமையையுடைய பகைவன், கொன்று அகல-கொன்றிட்டுச்சென்றுவிட, வில் உடையேன் நின்றேன்-வில்லையுடையேனாய் (அதற்குப் பரிகாரஞ்செய்யாது) வீணே சீவித்து நின்றவனான நான், விறல் உடையேன் அல்லேனோ - வீரமுடையேனன்றோ?.

'சொல்லுடையாரென்போலினியுளரோ' என்றது, பிறகுறிப்புவகையால், என்போலப் பழிபூண்டவர் உலகத்தில்எவருமில்லை யென்ற எதிர்மறைப்பொருளைத் தரும்; 'விறலுடையேனல்லேனோ' என்பதற்கும் இவ்

வாறே கொள்க; அன்றி, சொல் - நிந்தனைச்சொல்லுமாம். முதலடியும் ஈற்றடியும்-தன்னைத்தானே வெறுத்து நிந்தித்துக்கொண்டவாறும். இல்லுடையாள் - வீட்டுக்குஉரிமையுடையவள்; இல்லறவாழ்க்கைத்துணைவி. இறகுகளைக்கொண்டும், பற்களைக்கொண்டும் போர்செய்த உன்னை யென்பார், 'இறகுடையாய் எண்ணிலாப்பல்லுடையாய் உன்னை' என்றார். (கஅசு)

இங்ஙனம் புலம்புகையில் சடாயு சிறிதுமூர்ச்சைதெளிதல்.

கஅஎ. அன்னாபலபலவும்பன்னியழுமயங்குந்
தன்னேரிலாதானுந்தம்பியுமத்தன்மையனா
யுன்னாவுணர்வுசிறிதுண்முளைப்பப்புள்ளரசு
மின்னாவுயிர்ப்பானிருவரையுநோக்கினான்.

(இ - ள்.) தன்நேர் இலாதானும் - தனக்குஒப்புமை தானேயன்றி வேறு இல்லாதவனான இராமனும், அன்னா பல பலவும் பன்னி அழும் - அத்தன்மையான வார்த்தைகள் பற்பலவற்றையும் மிகுதியாகக்கூறிப் புலம்புவான்; மயங்கும் - மதிமயக்கங்கொள்வான்; தம்பியும் - இளையபெருமானும், அ தன்மையன் ஆ - அங்ஙனம் அழுதுமயங்கும் நிலைமையையுடையவனாக,—புள் அரசும் - கழுகரசனான சடாயுவும், உள் சிறிது உணர்வு முளைப்ப - உள்ளத்திற் சிறிதுஉணர்ச்சிதோன்ற, உன்னா - நினைப்புற்று, இன்னா உயிர்ப்பான் - துன்பத்தோடு சுவாசம்விடுபவனாய், இருவரையும் நோக்கினான் - அவ்விருவரையும் கண்திறந்துபார்த்தான்; (எ - று.)

அன்னா - அன்ன என்ற சுட்டடியுடன்பாட்டுப் பலவின்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர், எதுகைநயம்நோக்கி நீட்டல்விகாரமுற்றது. தன்னேரிலாதான்—"தனக்குஉவமையில்லாதான்" என்றார் திருவள்ளுவரும். உன்னா - உடன்பாட்டெச்சம். இன்னா - இன்னாமை யென்னும் எதிர்மறைப்பண்பினடி; இதனை எதிர்மறைப்பலவின்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயராகக் கொண்டு உரைக்கவும் இடமுண்டு. (கஅஎ)

சடாயு இராமலக்குமணரைக் கண்டதனால் மகிழ்தல்.

கஅஅ. உற்றதுணராதுயிருலையவெய்துயிர்ப்பான்
கொற்றவனைக்கண்டான்றனுள்ளங்குளிர்ப்புற்றா
னிற்றவிருசிறகுமின்னுயிருமேழுலகும்
பெற்றனனேயொத்தான்பெயர்த்தேன்பழியென்றான்.

(இ - ள்.) உற்றது உணராது - (பின்பு சீதைக்கு) நேர்ந்த நிலைமையை அறியாமல், உயிர் உலைய - உயிர்நடுங்க, வெய்து உயிர்ப்பான் - வெவ்விதாகப் பெருமூச்செறிபவனான சடாயு,—கொற்றவரை கண்டான் - வெற்றியையுடைய அவ்விராமலக்குமணர்களைப் பார்த்தவனாய், (அதனால்), தன் உள்ளம் குளிர்ப்பு உற்றான் - தனதுமனம் (தவிப்பொழிந்து)குளிர்ச்சியடையப்பெற்றவனாகி, இற்ற இரு சிறகும் இன் உயிரும் ஏழு உலகும் பெற்

றனனே ஒத்தான் - துணிபட்டதனது இரண்டுசிறகுகளையும் இனியஉயிரை யும் ஏழுலகங்களையும் அடைந்தவன்போன்று (மிக்கமகிழ்ச்சியுற்று), பழி பெயர்த்தேன் என்றான்-பழியை நீக்கிவிட்டே னென்று கருதினன்;(எ-று.)

இராவணன் சீதையையெடுத்துச்சென்ற செய்தியை இப்பொழுது நான் இவர்கட்குத் தெரிவிக்கச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தலால் என்பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டே னென்றும், இனி இவர்கள் தவறாதுபகைவென்று சீதையை மீட்பராதலால் அவர்கள்பழியையொழித்தவனுமானே னென் றுங் கருதினன். (கஅஅ)

சடாயு அவர்களை அருகில்அழைத்து உச்சிமோத்தல்.

கஅகூ. பாக்கியத்தாலின்றென்பயனில்பழியாக்கை
போக்குகின்றேன்கண்ணுற்றேன்புண்ணியரேவம்மினென்று
தாக்கியரக்கன்மகுடத்தலைதுமித்த
மூக்கினாலுச்சிமுறைமுறையேமோக்கின்றான்.

(இ - ள்.) 'புண்ணியரே - நல்வினையுடையவர்களே! என் பயன் இல் பழியாக்கை - பயனற்றதும் பழிப்படைந்ததுமான எனது உடம்பை, இன்று போக்குகின்றேன் - இப்பொழுது ஒழிக்கின்றவனான நான், பாக்கி யத்தால் கண்ணுற்றேன் - (எனது) நல்வினைப்பயனால் (இப்பொழுது உங் களைப்) பார்க்கப்பெற்றேன்; வம்மின் - வாருங்கள்,' என்று - என்று இன் சொற் கூறி (அவர்களை அருகில் அழைத்துச் சடாயு),—அரக்கன் மகுடம் தலை தாக்கி துமித்த மூக்கினால் - இராவணனது கிரீடமணிந்ததலைகளைத் தாக்கித்துணித்திட்ட (தனது) மூக்கினால்; உச்சி - (அவர்களுடைய) தலை யுச்சியை, முறைமுறையே மோக்கின்றான் - மாறிமாறிப் பலமுறை மோந் திடுகின்றவனானான்; (எ - று.)

உச்சிமோத்தல் - புத்திரவாத்சல்லியமுடையார் மிக்கஅன்பினாற் செய்யுஞ் செயல். இராவணனைவென்று சீதையைத் தான்மீட்டிடாமைபற் றிய கழிவிரக்கத்தால், 'பயனில்பழியாக்கை' என்று தன்னுடம்பைத் தான் வெறுத்துக்கூறினன். 'இன்று' என்பதை 'கண்ணுற்றேன்' என்பதனோ டுங் கூட்டுக. 'புண்ணியரே' என்றது, எனது நல்வினைப்பயன்போல எதி ரில்வந்து வாய்த்தவர்களே யென்று கொண்டாடி விளித்தவாறாம். மகு டத்தலை துமித்த-கிரீடங்களைக் கீழேதள்ளித் தலைகளைக் கொத்திய என்க. இனி, இதனை, தலைமகுடந்துமித்த என மொழிமாற்றி, மகுடபங்கஞ்செய்த வென்று உரைத்தலும் ஒன்று. பாக்கியத்தாற்போக்குகின்றே னென்று இயைப்பின், உற்றுழிஉதவலுற்ற போரிற்போக்க நேர்ந்ததையே பாக்கிய மென்றதாகக் கொள்ளவேண்டும். (கஅகூ)

சடாயு இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை.

ககூ0. வஞ்சனையால்வந்தவரவென்பதென்னுடைய
நெஞ்சகமேமுன்னேநினைவித்ததாலூழ!

மஞ்சொன்மயிலையருந்ததியைநீங்கினிரோ
வெஞ்சலிலாவாற்றலிருவீருமென்றுரைத்தான்.

(இ - ள்.) வந்த வரவு - (பொன்மானும் இராவணசந்யாசியும்) வந்த வருகை, வஞ்சனையால் - வஞ்சனைச்சூழ்ச்சியாலாகியது, என்பது - என்கிற விஷயத்தை, என்னுடைய நெஞ்சகமே - எனது மனந்தான், முன்னே நினைவித்தது - முன்னமே நினைக்கும்படிசெய்தது; ஆனாலும் - ஆயினும், எஞ்சல் இலா ஆற்றல் இருவீரும் - குறைவில்லாத வலிமையையுடைய நீங்கள் இரண்டுபேரும், அம் சொல் மயிலை அருந்ததியை நீங்கினிரோ - அழகிய சொற்களையுடைய மயில்போன்ற சாயலுள்ளவளும் கற்புநிலையில் அருந்ததிபோன்றவளுமான சீதையைத் தனித்திருக்கவிட்டுப் பிரிந்து போனீர்களோ? என்று உரைத்தான் - என்றுகூறினன், (சடாயு); (எ - று.)

நினைவித்தது - நினைத்தது என்றபடி; பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்தது. மயில், அருந்ததி - உவமையாகுபெயர்கள். அருந்ததி - வசிஷ்டர் பத்தினி; கற்புநிலையிற் சிறந்தவள். பொன்மான் வந்தபொழுதும், கபடசந்நியாசி வந்தபொழுதும் அவ்வரவு மாயையாலாகிய தென்று கருதினேன்; ஆயினும், நீவிர் இருவீரும் பர்ணசாலையில் இருக்கின்றீரென்று எண்ணியிருந்தேன்; இப்படிப் பாதுகாப்பின்றிச் சீதையைத் தனியேவிட்டு இருவீரும் சென்றீரென்று அறிந்திலேன் என்றனனென்பதாம்; இப்படி அறிந்திருந்தேனாயின் இன்னும் முன்சாக்கிரதைப்பட்டுச் சீதையைப் பாதுகாக்க முயன்றிருப்பேன் என்பது தாற்பரியம். (கக௦)

வேறு.

அப்பொழுது இலக்குமணன், நடந்தசெய்தியைத் தான் அறிந்தவரையிற் கூறுதல்.

கககூ. என்றவனியம்பலுமிளையகோமக
னொன்றுமாண்டுறுபொருளொழிவுறுவகை
வன்றிறன்மாயமான்வந்ததாதியா
நின்றதுநிகழ்ந்ததுநிரப்பினனரோ.

(இ - ள்.) என்று அவன் இயம்பலும் - என்று அச்சடாயு சொன்னவளவிலே, இளைய கோமகன் - தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரர்களான அவ்விருவரில் இளையவனான லக்ஷ்மணன், ஆண்டு உறு பொருள் ஒன்றும் ஒழிவு உறு வகை - அவ்விடத்தில் நிகழ்ந்த செயலொன்றும் விட்டிடாதபடி, வல் திறல் மாயம் மான் வந்தது ஆதி ஆ நின்றது நிகழ்ந்தது - மிக்கவலிமையையுடைய பொய்ம்மான் வந்தது முதலாக நின்ற நிகழ்ச்சியை, நிரப்பினன் - கூறிமுடித்தான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கூ-ஆம் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கககூ)

சடாயு அவர்கட்குத் தேறுதல்வார்த்தை கூறத்தொடங்கல்.

கசுஉ. ஆற்றலோனவ்வுரையறையவாணையா
லேற்றுணர்ந்தெண்ணியவ்வெருவைவேந்தனு
மாற்றருந்துயரவர்மனக்கொளாவகை
தேற்றுதனன்றெனவினையசெப்புவான்.

(இ - ள்.) ஆற்றலோன்-வல்லமையுள்ளவனான இலக்குமணன், ஆணையால்-(இராமபிரானது) கட்டளையின்படி, அ உரை அறைய-அந்தவார்த்தைகளைச் சொல்ல,—அ எருவை வேந்தனும் - கழுகரசனான அச்சடாயுவும், ஏற்று - (அவ்வார்த்தையைச் செவியால்) ஏற்று [கேட்டு], உணர்ந்து-அறிந்து, எண்ணி - ஆலோசித்து,—'அவர் - அவ்விராமலக்குமணர், மாற்ற அரு துயர் மனம் கொளா வகை - நீக்குதற்குஅரிய துன்பத்தை மனத்திற் கொள்ளாதபடி, தேற்றுதல் - தேறுதல்கூறல், நன்று - நல்லது,' என - என்றுகருதி, இனைய - இத்தன்மையவான வார்த்தைகளை, செப்புவான் - சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை மேற் காண்க.

ஆற்றல் - புத்திபலமுமாம். இனைய - பெயர். (கசுஉ)

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - சடாயு கூறும் தேறுதல் வார்த்தை.

கசுங. அதிசயமொருவராலமைக்கலாகுமோ
துதியறுபிறவியினின்பதுன்பந்தான்
விதிவயமென்பதைமேற்கொளாவிடின்
மதிவலியான்விதிவெல்லவல்லமோ.

(இ - ள்.) ஒருவரால் அதிசயம் அமைக்கல் ஆகுமோ - ஒருவரால் புதுமையைச் செய்ய முடியுமோ? [முடியாது என்றபடி]; துதி அறு பிறவியின் இன்பதுன்பம்தான் - புகழற்ற [பழிக்கத்தக்க] பிறப்பினது சுகதுக்கங்கள், விதிவயம் - ஊழ்வினையின்வசத்தனவாயுள்ளன [ஊழ்வினைப்படி நடப்பன], என்பதை - என்றகொள்கையை, மேல் கொளா விடின் - ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், மதி வலியான் விதி வெல்ல வல்லமோ - அறிவின் வலிமையால் ஊழைவெல்லுதற்கு வல்லமையுடையோமோ? [அல்லோம் என்றபடி]; (எ - று.)

வயம் - வச மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். மேற்கொளாவிடின் அதிசயம் ஒருவரால் அமைக்கலாகுமோ வென்று இயைப்பினுமாம். முதலடிக்கு ஊழ்வினையைக் கடந்து அதனினும்மேலாக ஒன்றனைச்செய்தல் ஒருவராலாகுமோ? [ஆகாது] என்று பொருளுரைக்கவும்படும்; அதிசயம் - அதிகம். (கசுங)

கசுச. தெரிவுறுதுன்பம்வந்துான்றச்சிந்தையை
யெரிவுசெய்தொழியுமதிமூதைநீரதால்

பிரிவுசெய்துலகெலாம்பெறுவிப்பான்றலை
யரிவுசெய்விதியினார்க்கரிதுண்டாகுமோ.

(இ - ள்.) தெரிவு உறு - (இங்ஙனம் விதிவசத்தால் வருவதென்று) தெளியப்பட்டதான, துன்பம்—, வந்து ஊன்ற - (ஒருவனுக்கு) வந்துசேர, (அவன்), சிந்தையை எரிவு செய்து - மனத்தைத் தவிக்கவிட்டு, ஒழியுமது- அழிவது, இழுதை நீரது - பேதமைக்குணமுடையது; உலகு எலாம்-உல கங்களையெல்லாம், பிரிவு செய்து - வகுத்து, பெறுவிப்பான் - படைப்பவ னான பிரமனது, தலை - தலையை, அரிவு செய் - அறுத்தல்செய்த, விதியி னார்க்கு - ஊழ்வினைக்கு, அரிது-முடித்தற்கரிய காரியம், உண்டாகுமோ - (ஒன்றேனும்) உள்ளதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ-று.)-ஆல்-ஈற்றசை.

'விதியினார் என்பதில் ஆர் என்ற பலர்பால்விகுதி - கொடுமைச்சிற ப்பை விளக்க வந்தது. பிரமனது ஐந்துதலைகளுள் ஒன்றைச் சிவபிரான் கையாற் கிள்ளியெடுத்த சரித்திரம், பிரசித்தம். அங்ஙனம் கிள்ளியெடுத் தற்குக் காரணம்—காலவிசேஷத்தில் ஐந்துதலைகளைக் கொண்டு விளங்கு கிற தன்னைப்போலவே பிரமன் ஐந்துதலைகளையுடையா னென்று அவன் மீது கொண்ட அழுக்காறு என்று புராணம் கூறும். மனம் துன்பத்தாற் கலங்கிநிற்கையில் அதனை மேலும் தாபத்துக்குஉள்ளாக்குதல் தவறுமென் பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. (கஈச)

கஈரு. அலக்கணுமின்பமுமணுகுநாளிவை
விலக்குவமென்பதுமெய்யிற்றாகுமோ
விலக்கமுப்புரங்களையெய்தவில்லியார்
தலைக்கலத்திரந்ததுதவத்தின்பாலதோ.

(இ - ள்.) அலக்கணும் - துன்பமும், இன்பமும்—, அணுகும் நாள் - வரும்பொழுது, அவை - அவ்வின்பதுன்பங்களை, விலக்குவம் என்பது - (வரவொட்டாமல்) தடுத்துவிடுவோ மென்பது, மெய்யிற்று ஆகுமோ - உண்மையுடையதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; முப்புரங்களை - திரிபுரத்தை, விலக்க - ஒழித்தற்காக, எய்த - அம்புதொடுத்த, வில்லியார்-வில்லையுடை யவரான சிவபிரான், தலை கலத்து இரந்தது - மண்டையோட்டிற் பிச்சை யெடுத்தது, தவத்தின்பாலதோ - தவத்திற்குஉரியதோ? [அன்று என்ற படி]; (எ - று.)

கோபங்கொண்டு பிரமனது தலையொன்றைக் கிள்ளியெடுத்த சிவ பிரான் அதன்பயனாகப் பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பலகா லம் பலவிடத்தும் இரந்துதிரிந்தமை பிரசித்தம்; அதுவும் வினைப்பயனே யென்றார். மூன்றாமடியில் இலக்கம் எனப்பிரித்து, முப்புரத்தை லட்சிய மாகக்கொண்டு எய்த எனினுமாம். இலக்கம்—லக்ஷ்ம்: குறி. (கஈரு)

கஈசு. பொங்குவெங்கோளராவிசும்பூர்த்தன
வெங்கதிர்ச்செல்வனைவிழுங்கிநீங்குமா

லங்கண்மாஞாலத்தைவிளக்குமாய்கதிர்த்
திங்களுமொருமுறைவளருந்தேயுமால்.

(இ - ள்.) பொங்கு - சீறுகிற, வெம் - கொடிய, கோள் - கொலைத் தொழிலையுடைய, அரா - (இராகுகேது வென்னும்) பாம்பு, விசும்பு பூத்தன வெம் கதிர் செல்வனை - வானத்தில் (பூப்பூத்தாற்போலப்) பரந்துவிளங்குவனவான உஷ்ணகிரணங்களாகிய செல்வத்தையுடையவனான சூரியனை, விழுங்கி நீங்கும் - (ஒவ்வொருசமயத்தில்) முதலில் விழுங்கிப் பின்புவிட்டொழியும்: அம் கண் மா ஞாலத்தை விளக்கும்-அழகிய இடத்தையுடைய பெரிய பூமியை இருளொழிந்துவிளங்கச்செய்கிற, ஆய் கதிர் - சிறந்த கிரணங்களையுடைய, திங்களும்-சந்திரனும், ஒருமுறை வளரும் தேயும்-(மாதந்தோறும்) ஒருமுறை வளர்வதும் மீண்டுந்தேய்வதுமாயிருக்கும்; (எ - று.)

கிரகணகாலங்களில் இராகுகேதுக்களாகிய கரும்பாம்புசெம்பாம்புகள் சூரியசந்திரரைப் பிடித்து விடுதற்குக் காரணம் - பாற்கடல்கடைந்த காலத்தில் அசுரர்கூட்டத்தைவிட்டுத் தேவகோஷ்டியினிடையிலேபுக்குக் கையேற்று அமிருதம்வாங்கியுண்ட இராகுகேதுவென்னும் அசுரன்மீது அருகிலிருந்த சூரியசந்திரர் திருமாலினிடத்திலே கோள்சொன்னமை; அக்கோட்சொல்லைக்கேட்டுத் திருமால் அவ்வசுரனை அமுதம்மொள்ளும் அகப்பையைக்கொண்டு அடிக்கவே, உடல்வேறு தலைவேறான அசுரன் அமுதமுண்டதனால் இறவாமல் அத்திருமாலைவேண்டி வரம்பெற்று அதனால் ஒவ்வொருசமயத்தில் சூரியசந்திரரைப் பிடித்து நலிகின்றனனென்க. சந்திரன்தேய்தற்குக்காரணம் - தன்மனைவியரான இருபத்தேழுநக்ஷத்திரங்களுள் உரோகிணியிடத்தில்மாத்திரம் சந்திரன் மிக்கஅன்புவைத்தமைபற்றிச் சினந்த அவர்கள்தந்தையாரான தக்ஷமுனிவர் இட்ட சாபத்தால் நேர்ந்த க்ஷயரோகமும், வளர்தற்குக்காரணம் - அச்சந்திரனாற் சரணமடையப்பட்ட சிவபிரான் அச்சாபத்திற்கு மாறாக அவனுக்கு அளித்த வரமுமாம். இங்ஙனம் இரண்டும் வினைப்பயனாதல் காண்க. பூத்தன என்ற பலவின்பாற்பெயர், 'கதிர்' என்ற பால்பகாஅஃறிணைப்பெயர்க்கு அடைமொழி. பூத்து அன எனப் பிரித்து, வானம்பூத்தாற்போன்ற கிரணங்களின் செழுமையுடையானெனினும் அமையும். 'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை. (௧௧௬)

௧௧௭. அந்தரம்வருதலுமனையதீர்தலுஞ்
சுந்தரத்தோளினிர்தொன்மைநீரவான்
மந்திரவிமையவர்குருவின்வாய்மொழி
யிந்திரனுற்றனவெண்ணவொண்ணுமோ.

(இ - ள்.) சுந்தரம் தோளினிர் - அழகிய தோள்களை யுடையவர்களே! அந்தரம் வருதலும் (ஒருவர்க்குத்) தீங்குகள்வந்துநேர்ந்தாலும், அனைய தீர்தலும் - அத்தீங்குகள் நீங்குதலும், தொன்மை நீர - தொன்றுதொட்டு வருகிற ஊழ்வினையின் தன்மையனவாம்; மந்திரம் இமையவர் குருவின்

வாய் மொழி - ஆலோசனையையுடைய [அல்லது வேதமந்திரங்களை யுணர்ந்த] தேவகுருவான பிருகஸ்பதியின் வாயினின்று வந்த சாபவார்த்தையால், இந்திரன் உற்றன - தேவேந்திரன்அடைந்த துன்பங்கள், எண்ண ஒண்ணுமோ - கணக்கிடமுடியுமோ? [முடியா என்றபடி]; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

தோளினிர் - தோளின ரென்ற பெயரின் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. தொன்மை - பழமை: இது, பண்பாகுபெயராய், பழவினையின்மேல் நின்றது. நீர - பண்படிப் பலவின்பாற்குறிப்புமுற்று; நீர்மை - பகுதி. உற்றன - பெயர். ஒண்ணும் - ஒன்று மென்பதன் மரூஉ.

இதிற் குறித்த வரலாறு:—மூவுலகத்துக்குந் தலைவனான தேவேந்திரன் ஒருநாள் சுவர்க்கலோகத்தில் தனது சபாமண்டபத்திலே வித்தியாதரர், யக்ஷர், கந்தர்வர், கின்னரர் முதலிய பதினெட்டுவகைத் தேவகணங்களுந் தனது பாதங்களை வணங்கவும், முனிவர்கள் புடைசூழ்ந்து வாழ்த்துக் கூறவும், தேவமாதர்கள் ஆடல்பாடலாதி விநோதங்களைச் செய்யவும் மிக்கசிறப்போடு அரசுவீற்றிருக்கையில், தேவகுருவான பிருகஸ்பதி அருகில் வந்துசேர, அவனது வரவைச் செல்வச்செருக்கினால் அறியாதவனாய் இந்திரன் எழுந்துஉபசரியாமல் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அது கண்ட குரு மனவருத்தத்தோடு அவனையும் அவனது அரசாட்சியையும் வெறுத்துக்கொண்டே அச்சபையை விட்டுநீங்கி மீண்டுசென்றான். பின்பு அதனையறிந்த தேவராசன் அக்குருவை நாடிச்சென்றபொழுது, அவன் காணவொண்ணாதபடி மாயையால் மறைந்திட்டான். இச்செய்தியையறிந்த அசுரர்கள் 'குருவை இகழ்ந்ததனால் இந்திரன் இப்பொழுது வலியழிவானாதலின், இதுவே அவனையழித்ததற்கு ஏற்ற சமயம்' என்று உட்கொண்டு வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, இந்திரன் தோற்று முன்நிற்கமாட்டாதவனாய் ஓடிச்சென்று பிரமனைச் சரணமடைந்தவளவிலே, அவன் 'துவஷ்டாவின் மகனான விசுவரூபனை நீ உனக்குக் குருவாகக்கொண்டு வெற்றி பெறுக' என்றான். அவ்வாறே இந்திரன் சென்று விசுவரூபனை வணங்கித் தேவகுருவாக வரித்து, அவன்உபதேசித்த நாராயணகவசமென்ற மந்திர விசேஷத்தின் மகிமையால் அசுரர்களை அழித்து வெற்றியுற்றான். அந்த விசுவரூபன் அசுரமாதினிடம் பிறந்தவனாதலால் அசுரர்கள்பக்கல் அன்பு கொண்டவனாய் யாகத்தில் வஞ்சனையாக அசுரர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க, அதுகண்ட இந்திரன் கோபங்கொண்டு அவனைத் தலைதுணித்து அதனால் நேர்ந்த பிரமகத்திதோஷத்தைத் திருமாலின் அருளாற்போக்கிக் கொண்டான். தன்மகனை இந்திரன்கொன்றதை உணர்ந்த துவஷ்டா 'இந்திரசத்துரு எழுக' என்று ஒருயாகத்தைச் செய்ய, அவ்வேள்வித்தீயினின்று மகாபலபராக்கிரமசாலியான விருத்திராசுரன் தோன்றித் தேவர்களைப் புடைக்க, இந்திரன் திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பரமனருளியபடி ததீசிமுனிவனது முதுகெலும்பை வச்சிராயுதமாகக்கொண்டு அதனால் அவனைக் கொன்றான். அவனைக் கொன்றதனாலான பிரமகத்தி

தோஷம் ஒருசண்டாள ஸ்திரீயின் வடிவங்கொண்டு இந்திரனைத்தொடரவே, அவன் அஞ்சியோடி மானசசரசில் ஒருதாமரைத்தண்டினுள்ளே வெகுகாலம் மறைந்துநின்றான். பூலோகத்தில் நூறுஅசுவமேதயாகங்களைச் செய்துமுடித்தவனான நகுஷனென்னும் அரசன் அதன்பயனால் அப்பொழுது இந்திரபதவியைஅடைந்து அரசனில்லாததேவலோகத்தை அரசாண்டு, இந்திராணிமேற்கொண்ட காமங்காரணமாக அகத்தியமுனிவனது சாபத்துக்கு இலக்காய் மலைப்பாம்பு வடிவங்கொண்டு தரையில்விழுந்திட்டான். இந்திரன் தன்னை அலட்சியஞ் செய்ததனால் பலவாறு துன்பமுற்று மானபங்கமடைந்தநிலைமையை உணர்ந்த பிருகஸ்பதி பின்பு தேவர்கள் வேண்டுகோளாற் கோபந்தணிந்து அவன்பக்கல் இரக்கத்தோடு சென்று அவனை அழைத்துவந்து திருமாலைக்குறித்து அசுவமேதயாகஞ் செய்விக்க, அதனால், இந்திரன் பிரமகத்திதோஷந் தீரப்பெற்று முன்போலவே சிறப்புற்றுவாழ்வானாயினன் என்பதாம். (கசுஎ)

கசுஅ. தடைக்கரும்பெருவலிச்சம்பரப்பெயர்க்
கடைத்தொழிலவுணனாற்குலிசக்கையினான்
படைத்தனன்பழியதுபகழிவில்வலாய்
துடைத்தனனுந்தைதன்குவவுத்தோளினால்.

(இ - ள்.) பகழி வில் வலாய் - அம்புகளைச் செலுத்துகிற வில்லின் தொழிலில் வல்லவனே! தடைக்கு அரு பெரு வலி - தடுத்தற்குஅரிய மிக்க வலிமையையுடைய, சம்பரன் பெயர் - சம்பரனென்னும் பெயரையுடைய, கடை தொழில் அவுணனால் - இழிவான தொழில்களையுடைய அசுரனால், குலிசம் கையினான் - வச்சிராயுதத்தையேந்திய கையையுடையவனான இந்திரன், பழி படைத்தனன் - (தோற்று அரசாட்சியை இழத்தலாகிய) பழிப்பை அடைந்தான்; அது - அப்பழியை, உந்தை - உங்கள்தந்தையான தசரதன், தன் குவவு தோளினால் - திரட்சியையுடைய தனது தோள்களின் வலிமையால், துடைத்தனன் - நீக்கினான்; (எ - று.)

மாயையில்வல்ல சம்பரனென்னும் அசுரத்தலைவன் இந்திராதிதேவர்களை எதிர்த்துப் பொருது வென்று இந்திரனது அரசாட்சியைக் கவர்ந்துகொள்ள, அரசிழந்தஇந்திரன் தசரதனிடம்வந்து குறைகூறலும், தசரதன் சென்று பொருது அழிக்கத்தொடங்குகையில், அவ்வசுரன் மாயையால் மறைந்து ஓடத்தொடங்க, தசரதன் அவனோடியஇடமெங்கும் அவனை விடாமல் தொடர்ந்துபோய்ப் போர்செய்து அவனைஅழித்து அவனது அரசாட்சியைத் தான்கைக்கொண்டு அதனை அன்போடு இந்திரனுக்கு அளித்தனன் என்று வரலாறு உணர்க. "இன்றளிர்க் கற்பக நறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து, நின் றளிர்க்குந் தனிக்குடைக்கீழ தி னொதுங்கிக் குறையிரந்து நிற்ப நோக்கிக், குன்றளிக்குங் குலமணித்தோட் சம்பரனைக் குலத்தோடுந் தொலைத்து நீ கொண்டு, அன்றளித்த வரசன்றோ புரந்தர னின் றாள்கின்ற தரச வென்றான்" என்ற பாலகாண்

டச்செய்யுளையுங் காண்க. சம்பரன் + பெயர்=சம்பரப்பெயர்: "சில விக்ரமர் முயர்திணை." (கசஅ)

வேறு.

கசகூ. பிள்ளைச்சொற்கிளியனுளைப்பிரிவுறலுற்றபெற்றி
தள்ளுற்றவறமுந்தேவர் துயரமுந்தந்ததேயாற்
கள்ளப்போரரக்கரென்னுங்களையினைக்களைந்துவாழ்தி
புள்ளிற்கும்புலனில்பேய்க்குந்தாயன்னபுலவுவேலோய்.

(இ - ள்.) புள்ளிற்கும் - பறவைகளுக்கும், புலன் இல் பேய்க்கும் - அறிவில்லாத பேய்களுக்கும், தாய் அன்ன - (நல்ல உணவை மிகுதியாக உண்பித்தலில்) தாய்போன்ற, புலவு வேலோய் - புலால்நாற்றத்தையுடைய வேற்படையையுடையவனே! தள்ளுற்ற அறமும்-(அரக்கர்களால்) தள்ளப்பட்ட தருமமும், தேவர் துயரமும் - (அரக்கர்களால்) தேவர்கள் படுகிற துன்பமும், (ஆகிய இவ்விரண்டும்), பிள்ளை சொல் கிளி அனுளை - இனிய மழலைச்சொற்களைச் சொல்லுதலில் கிளிப்பிள்ளைபோன்றவளான சீதையை, பிரிவுறல் உற்ற - பிரிதலாகிய, பெற்றி - தன்மையை, தந்தது - தந்தன; ஆல் - ஆதலால், கள்ளம் போர் அரக்கர் என்னும் களையினை களைந்து வாழ்தி - வஞ்சனையான போரையுடைய இராக்கதர்களென்கிற களைப்பூண்டுகளைக் களைந்தொழித்து வாழ்வாயாக; (எ - று.)

'அரக்கர்களால் தள்ளப்பட்ட தருமம், தான் உய்யவேண்டி, சீதையை இராவணன் கவர்ந்துசெல்லுதலாகிய இந்நிகழ்ச்சியை விளைத்தது, அவ்வாறே அவ்வரக்கர்களால் தேவர்கள்படுகிற துன்பம், தான் நீங்கவேண்டிச் சீதையை இராவணன் கவர்ந்து செல்லுதலாகிய இந்நிகழ்ச்சியை விளைத்தது' என்றது - இந்நிகழ்ச்சி இனி நீ கொடிய அரக்கரைக்கொன்று அவர்களால் அகற்றப்பட்ட தருமத்தை நிலைநிறுத்துதற்கும், தேவர்கள் துன்பத்தைத்தீர்த்து அவர்களைப்பாதுகாத்தற்குங் காரணமாம் என்றபடி. பயிர்செழித்துவளர்தற்கு இடையூறுயுள்ள புல்பூண்டுகளாகிய களையைக் களைதல் இன்றியமையாதவாறுபோல, சிஷ்டர்கள் செழித்துவளர்தற்குப் பெருந்தடையாகவுள்ள துஷ்டர்களைத் தொலைத்தல் இன்றியமையாதாதலின், அதனைச்செய்து வாழ்வாயென்றார். புலவு வேல் - (பகைவர்) தசை தோய்ந்த வேலெனினுமாம். அடிக்கடி போர்செய்து பகைவர்களைக் கொன்று அவர்களுடலின் தசையைப் பருந்து கழுகு காக்கை முதலிய பறவைகளும் பேய்களும் தின்னவிடுதல்பற்றி, 'புள்ளிற்கும்புலனில் பேய்க்குந் தாயன்ன புலவு வேலோய்' என்று இராமனை விளித்தார். ஊனைத் தின்று ஊனைப்பெருக்குதல் பேதைமை யென்பதுபட, 'புலனில் பேய்' எனப்பட்டது. அறமும் துயரமும் தந்தது—பன்மை யொருமை மயக்கம்; தனித்தனி தந்த தென்க. களை - களைதற்கு உரியது.

இதுமுதல் முப்பத்தைந்துகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கஅ - ஆங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கசகூ)

௨௦௦. வடுக்கண்வார்கூந்தலாளையிராவணன் மண்ணினோடு
மெடுத்தனனேகுவானையெதிர்ந்தெனதாற்றல்கொண்டு
தடுத்தனெனாவதெல்லாந்தவத்தரன்றந்தவாளாற்
படுத்தனனிங்குவீழ்ந்தேனிதுவின்றுபட்டதென்றான்.

(இ - ள்.) வடு கண் வார் கூந்தலாளை - மாவடுவின்உட்பிளவுபோன்ற கண்களையும் நீண்டகூந்தலையுமுடையவளான சீதையை, மண்ணினோடும் எடுத்தனன் ஏகுவான்-தரையோடு எடுத்துச்செல்பவனான, இராவணனை—; எதிர்ந்து - நான் எதிர்த்து, எனது ஆற்றல்கொண்டு - எனது வல்லமையால், ஆவது எல்லாம் - இயன்றவரையிலும், தடுத்தனென் - தடுத்தேன்; (முடிவில் அவன்), தவத்து அரன் தந்த வாளால் படுத்தனன் - தவத்தின் பயனாகச் சிவபிரா னளிக்கப்பெற்ற வாட்படையால் (என்னை) அழித்தான்; இங்கு வீழ்ந்தேன் - இவ்விடத்தில் இவ்வாறு விழுந்தேன்; இது இன்று பட்டது - இச்செய்தி இன்று நிகழ்ந்தது, என்றான்-என்று (சடாயு) கூறினான்; (எ - று.)

"வடுப்பிள வனைய கண்ணாள்" என்றார், சிந்தாமணியாரும். தவத்துத் தந்த என இயையும்; தவத்து அரன் என எடுத்து, தவத்தையுடைய சிவபிரானெனினுமாம். ஆவது எல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்; எல்லாமென்பது, இங்கே, முழுது மென்னும் பொருளது. (௨௦௦)

அதுகேட்டவுடனே இராமன் கொண்ட கோபம்.

௨௦௧. கூறினமாற்றஞ்சென்றுசெவித்துளைகுறுகாமுன்ன
மூறினவுதிரஞ்செங்கணுயிர்த்தனவுயிர்ப்புச்செந்தீ
யேறினபுருவமேன்மேலிரிந்தனசுடர்களெங்குங்
கீறினதண்டகோளங்கிழிந்தனகிரிகளெல்லாம்.

(இ - ள்.) கூறின மாற்றம் - (இங்ஙனம் சடாயு) சொன்ன வார்த்தை; சென்று—, செவி துளை குறுகா முன்னம் - (இராமனது) காதுகளின் துவாரத்திற் சேருமுன்னம் [செவிபட்டவுடனே யென்றபடி], செம் கண் உதிரம் ஊறின - (அப்பெருமானது) சிவந்த கண்கள் இரத்தஞ்சொரிந்தன; உயிர்ப்பு செம் தீ உயிர்த்தன - பெருமூச்சுகள் சிவந்தநெருப்பை எறிந்தன; புருவம் மேல்மேல் ஏறின - புருவங்கள் மிகுதியாக நெறிப்புற்றன; சுடர்கள் இரிந்தன - (அக்கோபாவேசத்தாற் சூரியன்முதலிய) ஒளிகள் அஞ்சியோடின; அண்டகோளம் எங்கும் கீறினது - உலகவுருண்டை பலவிடங்களிற் பிளப்புற்றது; கிரிகள் எல்லாம் கிழிந்தன - மலைகள்யாவும் உடைபட்டன; (எ - று.) (௨௦௧)

அப்பொழுது பிரபஞ்சத்திலுண்டான தடுமாற்றம்.

௨௦௨. மண்ணகந்திரியநின்ற மால்வரைதிரியமற்றைக்
கண்ணகன்புனலுங்காலுங்கதிரொடுந்திரியக்கால்

விண்ணகந்திரியமேலைவிரிஞ்சனுந்திரியவீர
னெண்ணரும்பொருள்களெல்லாமென்பதுதெரிந்ததன்றே.

(இ - ள்.) மண் அகம் திரிய - பூமி (தனதுநிலையொழிந்து) சுழல, நின்ற மால் வரை திரிய - அசலமாகியபெரிய மலைகள் (தமதுநிழலையொழிந்து) சுழல, மற்றை - மற்றும், கண் அகல் புனலும் - இடமகன்ற நீரும் [கடலும்], காலும் - காற்றும், கதிரொடும் - சூரியசந்திரர்களுடனே, திரிய - (தமதுநிலையொழிந்து) சுழல, காவல் விண்அகம் திரிய - (தேவர்களாற்) காக்கப்படுவதான மேலுலகம் (தனதுநிலையொழிந்து) சுழல, மேலை விரிஞ்சனும் திரிய - (எல்லாவுலகங்களுக்கும்) மேலிடத்திலுள்ள பிரமனும் சுழல, (இங்ஙனம் இராமன் நிலைதிரிந்தவளவிலே யாவும் நிலைதிரிதலால்), வீரன் எண் அரு பொருள்கள் எல்லாம் என்பது தெரிந்தது அன்றே - வீரனை அவ்விராமன்தானே அளவிறந்த பிரபஞ்சபொருள்களெல்லாவற்றின் வடிவமாயுள்ளான் என்கிற உண்மை நன்கு புலப்பட்டது; (எ - று.)—அன்றே-அன்றோ; தேற்றம். அன்று - அப்பொழுது எனினுமாம்.

அப்பொழுது மண்ணகந்திரிதல்முதலியவற்றின் அநுமானத்தால், 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்' என்றபடி உலகமுழுவதும் எம்பெருமானது சொரூபமாகவேயிருக்கு மியல்பு அறியப்பட்ட தென்க. மேலை - மேன்மைக்குணமுமாம். (உ0உ)

இராமன் கோபாவேசத்தோடு சிலகூறத்தொடங்கல்.

உ0ங. குறித்தவெங்கோபம்யார்மேற்கொள்ளுறுங்கொல்
லென்றஞ்சி, வெறித்துநின்றுலகமெல்லாம்விம்முறுகின்றவேலைப்,
பொறிப்பிதிர்படலைச்செந்தீப்புகையொடுபொடிப்பப்பொம்மென்,
றெறிப்பதோர்முறுவலோன்றவிராமனுமியம்பலுற்றான்.

(இ - ள்.) குறித்த வெம் கோபம் - இவ்வாறு மனத்திற்கொண்ட கொடியகோபத்தை, யார்மேல் கொள்ளுறுங்கொல் - யார்மேற்செலுத்துவானோ? என்று—, அஞ்சி - அச்சங்கொண்டு, உலகம் எல்லாம் - சகலலோகங்களும், வெறித்து நின்று - திகைத்துநின்று, விம்முறுகின்ற வேலை - கலங்குகிற அச்சமயத்தில்,—பொறி பிதிர் படலை செம் தீ - பொறிக்கணங்களின் தொகுதியையுடைய சிவந்தநெருப்பு, புகையொடு - புகையுடனே, பொடிப்ப - தோன்றியெழவும், எறிப்பது ஓர் முறுவல் பொம்மென்று தோன்ற - ஒளிவீசுவதாகிய ஒருசிரிப்புப் பொம்மென்னும்ஒலிபட உண்டாகவும், இராமனும்—, இயம்பல் உற்றான் - (சில) சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

படலை - படல மென்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. பொடிப்ப என்பதற்கு - எதிர்ப்பட்டபொருள்களை நீறாக்க வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பொம்மென்று - ஒலிக்குறிப்பு. இங்குக்கூறிய நகை, வீரத்துளெழுந்த வெகுளிநகை. பிதிர் - பிதிருந்தன்மையது; பிதிர்தல் - சிதறல். புகுவது புகை யெனக் காரணக்குறி; ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. (உ0ங)

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இராமன் கூறும் கோபவார்த்தை.

உ0சு. பெண்டனியொருத்திதன்னைப்பேதைவாளரக்கன்பற்றிக்
கொண்டனனேகநீயிக்கோளுறக்குலுங்கல்செல்லா
வெண்டிசையிறுதியானவுலகங்களிவற்றையின்னே
கண்டவானவர்களோடுங்களையுமாறின்றுகாண்டி.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பெண் தனி ஒருத்திதன்னை - துணையற்றவளாய்த் தனியே நின்ற ஒருபெண்ணை [சீதையை], பேதை வாள் அரக்கன் - அறிவற்றவனை கொடியஇராக்கதன் [இராவணன்], பற்றிக்கொண்டனன் ஏக - கவர்ந்துகொண்டு செல்லுதலாலும், நீ இ கோள் உற - நீ இப்படிப்பட்ட வேதனையை அடைதலாலும், குலுங்கல் செல்லா - (நடுநடுங்கவேண்டியிருக்க அங்ஙனம்)நடுங்காதுநின்ற, எண் திசை இறுதி ஆன உலகங்கள் இவற்றை- எட்டுத்திக்குக்கள்வரையிலுமுள்ள இவ்வுலகங்களையெல்லாம், கண்ட வானவர்களோடும் - (இச்செயல்களைக்) கண்டும் எதிர்செய்யாதுநின்ற தேவர்களுடனே, இன்னே - இப்பொழுதே, களையும் ஆறு - (நான்)முற்றும் அழித்தொழிக்கும் வகையை, இன்று - இப்பொழுது, காண்டி - (நீ) பார்ப்பாய்.

'நீ, காண்டி' என்றது, சடாயுவை நோக்கி. வாள்அரக்கன் - வாட்படையையுடைய அரக்கனுமாம். (உ0சு)

உ0ரு. தாரகையுதிருமாறுந்தனிக்கதிர்பிதிருமாறும்
பேரகல்வானமெங்கும்பிறங்கெரிபிறக்குமாறு
நீரொடுநிலனுங்காலுநின்றவுங்கிடந்தயாவும்
வேரொடுமழியுமாறும்விண்ணவர்விளியுமாறும்.

(இ - ள்.) (என்றால்), தாரகை உதிரும் ஆறும் - நக்ஷத்திரங்கள் உதிரும் வகையையும், தனி கதிர் பிதிரும்ஆறும் - ஒப்பற்றகிரணங்களையுடைய சூரியன் பொடிப்பொடியாய்ச் சிதறும்வகையையும், பேர் அகல் வானம் எங்கும் - பெரிய அகன்ற வானம்முழுவதிலும், பிறங்கு எரி பிறக்கும் ஆறும்- விளங்குகிற தீப்பற்றியெழும்வகையையும், நீரொடு நிலனும் காலும்-நீரும் நிலமும் காற்றும், நின்றவும் - ஒழிந்த நெருப்பும் வானமும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களும்), கிடந்த யாவும் (உலகத்திற்) பொருந்திய சராசரவர்க்கமனைத்தும், வேரொடும் அழியும் ஆறும் - அடியோடு அழியும்வகையையும், விண்ணவர் விளியும் ஆறும் - தேவர்கள் அழியும்வகையையும், (எ - று.)

பேர் அகல்-ஒருபொருட்பன்மொழி. நின்ற, கிடந்த-பெயர்கள்.(உ0ரு)

உ0சா. இக்கணமொன்றினின்றவேழினோடேழுசான்ற
மிக்கனபோன்றுதோன்றுமுலகங்கள்விளியுமாறுந்
திக்குடையண்டகோளப்புறத்தவுந்தீந்துநீரின்
மொக்குளினுடையுமாறுங்காணெனமுனியும்வேலை,

(இ - ள்.) நின்ற-நிலைபெற்றுநின்றனவான, மிக்கன போன்று தோன்றும் - மிகவும்பெரியவைபோலக் காணப்படுகிற, ஏழினோடு ஏழு சான்ற- ஏழோடுகூடிய ஏழு [பதினான்கு] என்னுந் தொகையமைந்த, உலகங்கள் - உலகங்களெல்லாம், இ கணம் ஒன்றில் - இந்தஒருகணத்திலே, விளியும் ஆறும் - (என்னால்) அழியும் வகையையும், திக்கு உடை - எட்டுத்திக்குக்களை எல்லையாகவுடைய, அண்ட கோளம்-இந்தஅண்டகோளத்தின், புறத்தவும் - வெளியிலுள்ளவையும் [பகிரண்டங்களிலுள்ள பொருள்களும்என்றபடி], (இ கணம் ஒன்றில்) - இந்தஒருகணத்திலே, தீந்து - (எனதுகோபத்தால்) கரிந்து, நீரின் மொக்குளின் - நீரிலெழுகிற குமிழிபோல, உடையும் ஆறும் - எளிதில்அழியும் வகையையும், காண் - (நீ) பார்த்திடுவாய், என - என்று (சடாயுவை நோக்கிச்) சொல்லி, (இராமன்), முனியும் வேலை - கோபங்கொண்ட சமயத்திலே, (எ-று.)—'சுடர்க்கடவுள் மறையலுற்றான்' என வருங்கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

'இக்கணமொன்றில்'என்பது, 'விளியும்'என்பதனோடன்றி 'உடையும்' என்பதனோடும் எடுத்துக்கூட்டப்பட்டது. இக்கணமொன்றிற் காண் என இயைப்பினும் அமையும். நின்ற, சான்ற, தோன்றும் என்ற மூன்றும் - உலகங்களுக்கு அடைமொழி. 'மிக்கனபோன்றுதோன்று முலகங்கள்'என்றது, அவை எனது ஆற்றலுக்குமுன் ஒருபொருளல்ல வென்ற கருத்தைத் தொனிப்பிக்கும். (உ0சு)

அப்பொழுது சூரியன் மறைய யாவும் அஞ்சுதல்.

உ0எ. வெஞ்சுடர்க்கடவுண்மீண்டுமேருவின்மறையலுற்றா
னெஞ்சலிறிசையினின்றயானையுமிரியல்போய
துஞ்சினவுலகமெல்லாமென்பதென்றுணிந்தநெஞ்சி
னஞ்சினனிளையகோவுமயலுளோர்க்கவதியுண்டோ.

(இ - ள்.) வெம் சுடர் கடவுள் - வெவ்வியகிரணங்களையுடைய சூரியன், மீண்டு - (அக்கோபத்திற்கு இலக்காகாது) தப்பி உய்பவனாகி, மேருவில் மறையல் உற்றான் - மகாமேருமலையிலே மறையத்தொடங்குபவனானான்; எஞ்சல் இல் - குறைவற்ற, திசையில் - எட்டுத்திக்குகளிலும், நின்ற—, யானையும் - (அஷ்டதிக்) கஜங்களும், இரியல் போய - அஞ்சியோடின; உலகம் எல்லாம் துஞ்சின என்பது என் - உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் மிக்கவருத்தமுற்றன வென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுவதென்ன! துணிந்த நெஞ்சின் - மிகவுந்தைரியங்கொண்ட மனத்தையுடைய, இளைய கோவும் - இலக்குமணனும், அஞ்சினன் - அஞ்சிநின்றான், (என்றால்), அயல் உளோர்க்கு அவதி உண்டோ - மற்றுமுள்ளோர் கொண்ட அச்சத்திற்கு ஓரெல்லையுண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ-று.)

அப்பொழுது இராமன்கொண்ட கோபாவேசத்தைக் கண்டு எல்லாப் பிராணிகளும் மிகஅஞ்சி நிலைகுலைந்தன வென்ற கருத்தை, மகாதைரிய

சாலியான் இலக்குமணனும் அஞ்சினன் என்பதுகொண்டு தண்டாபூபிகா நியாயத்தால்சாதித்தார்; தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி. (உ0எ)

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - சடாயு இராமனுக்குக் கூறும் தணிவுரை.

உ0அ. இவ்வழிநிகழும்வேலையெருவைகட்கிறைவன்யாதுஞ்
செவ்வியோய்முனியல்வாழிதேவருமுனிவர்தாமும்
வெவ்வலிவீரநின்னால்வேறுமென்றேமுற்றுய்வா
ரெவ்வலிகொண்டுவெல்வாரிராவணன்செயலையென்றான்.

(இ - ள்.) இ வழி நிகழும் வேலை - இவ்வாறுநடக்கும்பொழுது, எருவைகட்கு இறைவன் - கழுகுகளுக்குஅரசனான சடாயு,(இராமனைநோக்கி), 'செவ்வியோய் - நன்மைக்குணமுடையவனே! வாழி-வாழ்வாயாக; யாதும் முனியல் - சிறிதும்கோபங்கொள்ளாதே; வெம் வலி வீர - (பகைவர்க்குக்) கொடியவலிமையையுடைய வீரனே! தேவரும் முனிவர்தாமும் - தேவர்களும் முனிவர்களும், நின்னால் வேறும் என்று ஏமுற்று உய்வார்-உன்னைக் கொண்டு (தம்பகையாகிய அரக்கர்களை) வெல்வோமென்று கருதி மகிழ்வுற்று உயிர்வாழ்கின்றார்; (அப்படிப்பட்டவர்கள்), எ வலி கொண்டு இராவணன் செயலை வெல்வார் - வேறு எவ்வகை வலிமையைக்கொண்டு இராவணனது கொடுஞ்செயலை வென்றிடுவார்?' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

இராவணன்முதலிய இராக்கதர்களை வெல்லும் வல்லமை யில்லாராய் மகாவீரனான உன்னைக்கொண்டு வெல்லக்கருதி அதனை எதிர்பார்த்து மகிழ்வுகொண்டு உயிர்வாழ்ந்திருக்கிற தேவர்கள் முதலியோர்மேல், இராவணனுக்கு எதிர்செய்யவில்லையென்று நீ கோபித்தால் அவர்கள் செய்யுமாறு என்னே! அக்கோபங்கொள்ளாதொழி யென்றுகூறி இராமன் கோபத்தைச் சடாயு ஆற்றுபவனானான். 'செவ்வியோய்' என்றது, இராம என்ற திருநாமத்தின் பொருளைக்கொண்ட விளியாம். ஏமுற்று-ஏமமுற்று; விகாரம். (உ0அ)

உ0கூ. நாட்செய்தகமலத்தண்ணனல்கினநவையிலாற்ற
றோட்செய்தவீரமென்னிற்கண்டனைசொல்லுமுண்டோ
தாட்செய்தகமலத்தானேமுதலினர்தலைபத்துள்ளாற்
காட்செய்கின்றார்களன்றியறஞ்செய்கின்றார்கள்யாரே.

(இ - ள்.) நாள் செய்த கமலத்து - அன்றுமலர்ந்த செந்தாமரைமலரில் தோன்றிய, அண்ணல் - தலைவனான பிரமதேவன், நல்கிய - (வரமாகக்) கொடுத்த, நவை இல் ஆற்றல் - அழிவில்லாத வலிமையையுடைய, தோள் - புயங்களினால், செய்த - (இராவணன்) செய்த, வீரம் - வீரச்செயலை, என்னில் கண்டனை - (சிறகறுபட்டுக்கிடக்கிற) என்னிடத்திலே பிரதியக்ஷமாகப்பார்த்தாய்; சொல்லும் உண்டோ - (அதைப்பற்றி) வேறு சொல்லவேண்டுவதும் உளதோ! [இல்லையென்றபடி]; தாள் செய்த கமலத்

தானே முதலினர் - நாளத்தோடுகூடிய தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன் முதலிய தேவர்கள்எல்லோரும், தலைபத்து உள்ளாற்கு ஆள் செய்கின்றார்கள் அன்றி - பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணனுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்கின்றனரே யல்லாமல், அறம் செய்கின்றார்கள் யாரே - (அவர்களில் தத்தமக்குஉரிய) தருமங்களை விடாது செய்பவர் எவர்தாம்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

ஆதலின், அவர்கள்மீது நீ சினங்கொள்ளக் காரணமில்லை யென்பதாம். முதலடியை 'என்னில்' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, பிரமன்தந்தருளிய அழிவற்ற வலிமையையுடைய என்னிடத்திலே (அவ்விராவணன்) தோள்வலிமையாற்செய்த வீரச்செயலைக் கட்புலனாகக் கண்டா யென்று உரைப்பாரும் உளர். (உ0கூ)

உக0. தெண்டிரையுலகந்தன்னிற்செறுநர்மாட்டேவல்செய்து
பெண்டிரின்வாழ்வரன்றேயிதுவன்றோதேவர்பெற்றி
பண்டுலகளந்தோனல்கப்பாற்கடலமுதமந்நா
ளுண்டிலராயினிந்நாளன்னவர்க்குய்தலுண்டோ.

(இ - ள்.) தெள் திரை உலகந்தன்னில்-தெளிவான அலைகளையுடைய கடல்சூழ்ந்த உலகத்திலே, பெண்டிரின் - மகளிர்போல [மகளிர் ஆடவர்க்கு அடிமைபூண்டுவாழ்தல்போல], செறுநர்மாட்டு ஏவல் செய்து வாழ்வர் அன்றே - (இந்திரன்முதலியோர் அனைவரும்) தம்பகைவர்களான இராவணன் முதலிய அரக்கர்களிடத்திலே பணிவிடைசெய்து வாழ்கின்றார்கள்; தேவர் பெற்றி இது அன்றோ - தேவர்களின் தன்மை இதுவன்றோ! (அத்தேவர்கள்), பண்டு உலகு அளந்தோன் பால் கடல் அமுதம் நல்க அந்நாள் உண்டிலர் ஆயின் - முன்பு உலகங்களை அளந்துகொண்டவனான திருமால் திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமுதத்தைக் கொடுத்தருள அந்நாளில் உண்ணாதிருந்தனராயின், இ நாள் அன்னவர்க்கு உய்தல் உண்டோ - இக்காலத்தில் அவர்கட்கு உயிர் பிழைத்திருத்தலும் உளதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)

முன்பு அமிருதமுண்டதுபற்றித் தேவர்கள் அரக்கரால் இறவாது உயிர்கொண்டு வாழ்கின்றனரே யன்றி வேறில்லை யாதலின், அவர்கள் நீ கோபித்தற்கு உரியவரல்ல ரென்றபடி. பண்டு - திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில். அந்நாள் - பாற்கடல் கடைந்தபொழுது. 'அன்றே', 'அன்றோ' இரண்டும் - தேற்றம். 'இதுவன்றோ தேவர்பெற்றி' என்றது, இரங்கிக்கூறியவாறு. (உக0)

உகக. வம்பிழைகொங்கைவஞ்சிவனத்திடைத்தமியள்வைகக்
கொம்பிழைமானின்பின்போய்க்குலப்பழிகூட்டிக்கொண்டீ
ரம்பிழைவரிவிற்செங்கையையன்மீராயுங்காலை
யும்பிழையென்பதல்லாலுலகஞ்செய்பிழையுமுண்டோ.

(இ - ள்.) அம்பு இழை - அம்புதொடுக்கிற, வரி வில் - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய, செம் கை - சிவந்த கையையுடைய, ஐயன்மீர் - அருமை மக்களே! வம்பு இழை - கச்சையணிந்த, கொங்கை - தனங்களையுடைய, வஞ்சி - வஞ்சிக்கொடிபோல் மெல்லியளான சீதை, வனத்திடை - காட்டிலே, தமியள்வைக - தனித்தவளாய் நிற்க, கொம்பு இழை மானின் பின் போய்-கொம்புகள்பொருந்திய மானின்பின்னே சென்று, குலம் பழி கூட்டிக்கொண்டீர் - (சீதையையிழந்து) உங்கள்குலத்துக்குப் பழியை உண்டாக்கிக்கொண்டீர்கள்; ஆயும் காலை - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, உம் பிழை என்பது அல்லால் - (இது) உங்கள்குற்றமாகுமே யல்லாமல், உலகம் செய் பிழையும் உண்டோ-(இவ்விஷயத்தில்) உலகத்தார்செய்த குற்றமும் உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

வஞ்சி-ஆகுபெயர். 'கொம்பிழைமான்' என்பதற்கு-கொம்புகள் இரத்தினம்பதிக்கப்பெற்ற மானென்று உரைப்பாரும் உளர். ஐயன்மீர் - ஐயன்மார் என்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. மக்களை 'ஐயன்மீர்'என்று விளித்தது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. (உகக)

உகஉ. ஆதலான்முனிவாயல்லையருந்ததியனையகற்பிற்
காதலாடுயரநீக்கித்தேவர்தங்கருத்துமுற்றி
வேதநான்முறையின்யாவும்விதியுளிநிறுவிவேறுந்
தீதுளதுடைத்தியென்றான்சேவடிக்கமலஞ்சேர்வான்.

(இ - ள்.) ஆதலால்—, முனிவாய் அல்லை - (நீ) கோபங்கொள்ளாதொழி; அருந்ததி அனைய கற்பின் காதலாள் துயரம் நீக்கி - வசிஷ்டர்பத்தினியான அருந்ததீதேவியை யொத்த தவறாக்கற்புநிலைமையையுடைய உன்மனையாளது துன்பத்தை நீக்கி, தேவர்தம் கருத்து முற்றி - (அரக்கர்களை வேரோடு தொலைத்தலாகிய) தேவர்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றி, யாவும் - செய்யவேண்டுஞ் செயல்களை யெல்லாம், வேதம் நூல் முறையின் விதியுளி நிறுவி - வேதசாஸ்திரங்களில் ஒழுங்காகக் கூறப்பட்ட விதிப்படி செய்துநிறுத்தி, வேறும் தீது உள துடைத்தி - மற்றுமுள்ள தீமைகளையும் தீர்த்தருள்வாய், என்றான் - என்றுகூறினான்; சே அடி கமலம் சேர்வான் - (அவ்வெம்பெருமானது) சிவந்த திருவடித்தாமரைமலர்களைச் சேர்பவனான சடாயு; (எ - று.)

'விதியுளி' என்றதில், 'உளி' என்றது - மூன்றனுருபின்தன்மையதாய் நின்றது. 'யாவும்'என்றது, உலகாளுதல் வேள்விசெய்தல் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். வேறுந்தீதுளதுடைத்தல் - மற்றும் உலகத்தில்நிகழும் அக்கிரமச்செயல்களைக் கண்டித்தல்; அச்செயல்கள், சூத்திரகன் தவஞ்செய்தல் போல்வன. சேவடிக்கமலம் சேர்வான் - பரமபதமடையவிருப்பவனென்றபடி. பகைவென்றபின் பிராட்டியை அங்கீகரிக்கத் தடையாதுமில்லையென்பது விளங்க, 'அருந்ததியனைய கற்பிற் காதலாள்' என்றார். (உகஉ)

இராமன் உலகத்தார்மேற் கொண்ட கோபந் தணிதல்.

உகங. புயனிறவண்ணனாண்டப்புண்ணியன்புகன்றசொல்லைத்
தயரதன்பணியிதென்னச்சிந்தையிற்றழுவிநின்றா
னயலினிமுனிவதென்னையரக்கரைவருக்கந்தீர்க்குஞ்
செயலினிச்செயலென்றெண்ணிக்கண்ணியசீற்றந்தீர்ந்தான்.

(இ - ள்.) புயல் நிறம் வண்ணன் - மேகத்தினது நிறம்போன்ற நிறத்தையும் குணம்போன்ற குணத்தையு முடையவனான ஸ்ரீராமன், அ புண்ணியன் ஆண்டு புகன்ற சொல்லை - நல்வினையுடையவனான அச்சடாயு அப்பொழுது சொன்ன வார்த்தையை, இது தயரதன் பணி என்ன சிந்தையில் தழுவி நின்றான் - 'இது தசரதசக்கரவர்த்தியினது கட்டளையே' என்று(அதனைத்தவறாது ஏற்றுக்கொள்ளுதல்போலத்)தன்மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு நின்றவனாய்,—'இனி—, அயல் முனிவது என்னை-பிறரைக் கோபித்தலில் யாதுபயன்? அரக்கரை வருக்கம் தீர்க்கும் செயல் இனி செயல் - இராக்கதர்களை இனத்தோடு அழிக்குந்தொழிலே இனிச்செய்யத்தக்கது,' என்று எண்ணி - என்றுநினைத்து, கண்ணிய சீற்றம் தீர்ந்தான்-(உலகத்தார்மேல்) மனத்திற்கருதிய கோபந்தணிந்தான்; (எ - று.)

சடாயுவின்வார்த்தையைத் தந்தைவார்த்தையாகவே பாவித்துத் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்தனன், பித்ருவாக்ய பரிபாலநசீலனான இராமபிரானென்க. கண்ணியஎன்ற இறந்தகாலப்பெயரெச்சத்தில், கண்-பகுதி; இது, வடமொழிவினையடி: கண்ணுதல்-கருதுதல். வர்க்கம் - வடசொல்.

பின்பு சடாயு உயிர்நீத்தல்.

உகச. ஆயபினமலன்றானுமையநீயமைதியென்ன
வாயிடைமொழிந்ததன்றிமற்றொருசெயலுமுண்டோ
போயதவ்வரக்கனெங்கேபுகலெனப்புள்ளின்வேந்த
னோய்வினனுணர்வுந்தேயவுரைத்திலனுயிருந்தீர்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஆய பின் -(இவ்வாறு) ஆனபின்பு [கோபந்தணிந்தபின்பு], அமலன்தானும் - குற்றமற்றவனான இராமபிரானும், (சடாயுவைநோக்கி), 'ஐய - தந்தையே! நீ—, அமைதி என்ன வாயிடை மொழிந்தது அன்றி - 'கோபங்கொள்ளாது பொறுமையோடிரு' என்று (உனது) வாயினாற்சொல்லியபடியே (நான்) நடத்தலல்லாமல், மற்று ஒரு செயலும் உண்டோ - (அதற்கு) மாறானதொரு செயலும் (நான் செய்தற்கு உரியது) உண்டோ? (இதுநிற்க), அ அரக்கன் போயது எங்கே புகல் - அந்தஇராக்கதன் [இராவணன்] சென்றது எவ்விடத்தில்? (அதனைச்) சொல்வாய்,' என - என்று சொல்ல, (அவ்வளவிலே), புள்ளின் வேந்தன் - பறவைகளுக்குத் தலைவனாகிய [சிறந்த பறவையான] சடாயு, ஓய்வினன் - தளர்ச்சியையுடையவனாய், உணர்வும் தேய - அறிவும் குறைபட, உரைத்திலன் - (அதற்கு மறுமொழியொன்றும்) கூறமாட்டாதவனாய், உயிரும் தீர்ந்தான் - உயிரும் நீங்கினான்.

எனது தந்தையாகிய நீ என்னைநோக்கி "முனிவாயல்லை" என்று திரு வாய்மலர்ந்தருளிய கட்டளையின்படி நான் அமைதிகொண்டிருத்தலே யன்றி அதற்குமாறான கோபச்செயலொன்றையுஞ் செய்யமாட்டே னென்று தனது உடன்பாட்டை வெளியிடுவான், 'ஐய நீயமைதியென்ன வாயிடை மொழிந்ததன்றி மற்றொருசெயலு முண்டோ' என்றான். 'ஐயநீ' என்ற பாடம் - தந்தையாகிய நீயென்று பொருள்படும். இங்ஙனம் எம்பெருமா னுக்குத் தன்னுலியன்றவளவும் உதவிய சிறப்புநோக்கி, இப்படிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த பறவை வேறொன்றுஇல்லை யென்பது பட, 'புள்ளின்வேந் தன்' என்றார். ஓய்வினன் - இந்திரியங்களின் செய்கை ஓய்ந்தவனாய், ஈற் றடியிலுள்ள உம்மைகள் இரண்டும் - ஒன்றையொன்றுநோக்கி எதிரதும் இறந்ததும் தழுவியன. (உகச)

சடாயு பரமபதமடைதல்.

உகரு. சீதங்கொண்மலருளோனுந்தேவருமென்பதென்னே
வேதங்கள்காண்கிலாமைவெளிநின்றேமறையும்வீரன்
பாதங்கள்கண்ணிற்பார்த்தான்படிவங்கொணெடியபஞ்ச
பூதங்கள்விளியுநாளும்போக்கிலாவுலகம்புக்கான்.

(இ - ள்.) சீதம் கொள் மலர் உளோனும் - குளிர்ச்சியைக் கொண்ட தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமனும், தேவரும் - மற்றையதேவர் களும், (காணுதற்கு அரியவன்), என்பது என்னே - என்பதைப்பற்றிக் கூறவேண்டுவது என்ன? வேதங்கள் காண்கிலாமை - (பகவானுடைய சொரூபத்தை உணர்ந்து வெளியிடுதற் கென்றே அமைந்த) வேதங்களுங் காணமுடியாமல், வெளிநின்றே - (அவற்றிற்கும் எட்டாது) புறத்தே நின்று, மறையும் - மறைகின்ற சொரூபத்தையுடைய, வீரன் - மகாவீர னான திருமாலினுடைய [இராமபிரானது], பாதங்கள் - திருவடிகளை, கண் ணின் பார்த்தான் - தனது கண்களால் (அந்திமதசையிலே) தரிசிக்கப் பெற்றானாதலின், (சடாயு), நெடிய படிவம்கொள் பஞ்சபூதங்கள் விளியும் நாளும் போக்கு இலா உலகம் புக்கான் - பெரிய வடிவத்தைக்கொண்ட (நிலம் நீர் தீ காற்று வானமென்னும்) ஐம்பெரும்பூதங்களும் அழியுங் கற் பாந்தகாலத்திலும் அழிதலில்லாத ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை அடைந் தான்; (எ - று.)

"உறுகால்கிளர் பூதமெலா முகினும், மறுகா நெறி" என்றார் சரபங்கர் பிறப்புநீங்குபடலத்தும். (உகரு)

அப்பொழுது அனைவரும் இரங்கலும், சடாயுவை நன்குமதித்தலும்.

உகசு. வீடவனெய்தும்வேலைவிரிஞ்சனேமுதலமேலோ
ராடவர்க்கரசனோடுதம்பியுமழுதுசோரக்
காடமர்மரமுமாவுங்கற்களுங்கரைந்துசாய்ந்த
சேடரும்பாரினோர்க்குங்காஞ்சிரஞ்சேர்ந்தவன்றே.

(இ - ள்.) அவன் வீடு எய்தும் வேலை - அந்தச்சடாயு (உயிர்நீத்து) முத்தியையடையுஞ் சமயத்தில், ஆடவர்க்கு அரசனோடு - புருஷோத்தமனான இராமனும், தம்பியும் - இளையபெருமாளும், அழுது சோர - புலம்பி மெலிய, காடு அமர் - காட்டிற் பொருந்திய, மரமும் - மரங்களும், மாவும்- மிருகபட்சிகளும், கற்களும் - மலைகளும், கரைந்து சாய்ந்த-(இரக்கத்தால், கரைந்துதளர்ந்தன; விரிஞ்சனே முதல மேலோர்-பிரமன்முதலிய மேலுலகத்தார்களும், சேடரும் - (கீழுலகத்தவரான) நாகர்களுக்கும், பாரினோர்க்கும் - (இடையிலுள்ளதான) நிலவுலகத்தி லுள்ளார்க்கும், (ஆக மூவுலகத்தோர்க்கும்), கரம் சிரம் சேர்ந்த - (சடாயுவின்பக்கலுண்டான நன்குமதிப்பினால்) கைகள் தலைமேற் சேர்ந்தன; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

அனைவரும் தலைமேற் கைவைத்துத் திரியங்கநமஸ்காரஞ் செய்தனரென்பதாம். அவரவரது உள்ளமுயற்சியின்றியே ஆநந்தபரவசத்தால் கைகள் தாமே தலைமேற்குவிந்தன வென்பது விளங்க, 'கரம் சிரஞ் சேர்ந்த' என்று கைகளின் மேல் வைத்துக் கூறினர். இனி, 'கரம் சிரம் சேர்ந்த' என்பதற்கு - சடாயு மரிக்கையில் மக்கள் தேவர் நாகர் அனைவரும் தலையிற் கைவைத்துச் சோகிப்பாராயினர் என்னுங் கருத்துப்பட வுரைத்தலுமுண்டு. எல்லாப்பொருள்களும் எம்பெருமானுடைய சொரூபமே யாதலால், அப்பெருமான் அழுதுசோர்கையில் அப்பொருள்கள்யாவும் கரைந்து சாய்ந்தன வென்க. மா - விலங்கு. சேடர்=சேஷர். விரிஞ்சனே - ஏ - உயர்வுசிறப்பு. (௨௧௬)

பின்பு இராமன் தம்பியைநோக்கிக் கூறிய இரங்கன்மொழி.

௨௧௭. அறந்தலைநின்றிலாதவரக்கனினாண்மைதீர்ந்தேன்
துறந்தனென்றவஞ்செய்கேனோதுறப்பெனோவுயிரைச்சொல்லாய்
பிறந்தனென்பெற்றுநின்றபெற்றியாற்பெற்றதாதை
யிறந்தனனிருந்துளேன்யானென்செய்கேனிளவலென்றான்.

(இ - ள்.) இளவல் - தம்பி! அறம்தலை நின்றிலாத அரக்கனின் ஆண்மைதீர்ந்தேன் - தருமத்தில் நிலைநிற்றலில்லாத அரக்கனால் ஆண்மையை இழந்தவனான நான், துறந்தனென் தவம் செய்கேனோ - முற்றத்துறந்து தவஞ்செய்வேனோ? உயிரை துறப்பெனோ - உயிரை விட்டுவிடுவேனோ? சொல்லாய் - (இவ்விரண்டில் எதுதக்கது) சொல்வாய்; பெற்று நின்ற பெற்றியால் - (என்னை மகனாகப்) பெற்றுநின்ற பேற்றினால், பெற்ற தாதை இறந்தனன் - பெற்ற தந்தை இறந்துபோனான்; பிறந்தனென் யான் இருந்துளேன் - மகனாகப்பிறந்தவனான யான் இறவாமல் இருந்துள்ளேன்; என் செய்கேன் - யாதுசெய்யக்கடவேன்? என்றான் - என்று கூறினான்;(எ-று.)

'தலைநின்றில்லாத' என்றதில், தலை - உபசர்க்கம் கொடிய அரக்கனது வஞ்சனைக்கு உள்ளாகி மனைவியையிழந்து மானங்கெட்டேனென்பான், 'அறந்தலைநின்றிலாத அரக்கனின் ஆண்மைதீர்ந்தேன்' என்றான். 'பெற்றதாதை யிறந்தனன்' என்றது - இரட்டுறமொழிதலால், தன்னைப்பிரிந்த

தன் நிமித்தம் தசரதர் இறந்ததையும், தனது மனைவியாளைப் பாதுகாத்து உதவலினிமித்தம் சடாயு இறந்ததையும் குறிக்கும். சடாயுவை 'பெற்றதாதை' என்றது, உபசாரம். என்தந்தை எனக்காக இறந்ததனால், அவன்செய்யும் கடமை தீர்ந்தது: மைந்தனாகிய யான் அவனுக்காக இறவாமல் உயிர்த்திருத்தலால், யான்செய்யுங்கடமை தீர்ந்திலது என்று பிரலாபித்தனனென்க. (உகஎ)

இலக்குமணன் 'அரக்கரையழித்தலே செய்தற்பாற்று' என்றல்.

உகஅ. என்றலுமிளையகோவவ்விறைவினையிறைஞ்சியாண்டும்
வென்றியாய்விதியின்றன்மைபழியலவிளைந்ததொன்றோ
நின்றினிநினைவதென்னைநெருக்கியவ்வரக்கர்தம்மைக்
கொன்றபினன்றோவெய்யகொடுந்துயர்குளிப்பதென்றான்.

(இ - ள்) என்றலும்-என்று (இராமன்) கூறியவளவிலே, இளைய கோ-இளையபெருமாள், அ இறைவினை இறைஞ்சி - (எல்லாப்பொருளுக்குந்)தலைவனான அவ்விராமபிரானை வணங்கி, 'வென்றியாய் - வெற்றியையுடையவனே! யாண்டும் - எப்பொழுதும், விதியின் தன்மை அல விளைந்தது பழி ஒன்றோ-ஊழ்வினையின் தன்மையாலன்றி நேர்ந்ததொரு தீங்குஉண்டோ? இனி நின்று நினைவது என்னை - இனி(க்காலதாமதப்பட்டு)நின்று சிந்தித்தலில் யாதுபயன்? அ அரக்கர்தம்மை நெருக்கி கொன்ற பின் அன்றோ வெய்ய கொடு துயர் குளிப்பது - அந்த இராக்கதர்களைப் போரில் நெருக்கிக் கொன்றபின்பன்றோவெவ்வியகொடியதுயரத்தில் மூழ்கவேண்டுவது,' என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

ஊழ்வினையாலன்றி வருவதொரு தீங்கு இல்லை யாகையாலும், அவ்வினைப்பயன் தடுக்கவொண்ணாதாதலாலும், கழிவிரக்கத்தோடு சிந்தித்தலிற் பயனில்லை; சீதையை யிழந்ததற்காகவும், சடாயு உயிர்நீத்ததற்காகவும் இரங்குதலினும் முந்திச் செய்யவேண்டுவது, இவற்றிற்குக் காரணமான அவ்வரக்கர்களைக்கொன்று பழிதீர்த்தலேயென்றானென்க. வெய்ய கொடு-ஒருபொருட்பன்மொழி. பழி-பழிக்கப்படுவது; தீங்கு யாண்டும்விளைந்தது என இயையும்; யாண்டும் வென்றியாய் எனஎடுத்து, எப்பொழுதும் வெற்றியையுடையவனே யென்று உரைப்பாரும் உளர். (உகஅ)

இதுவும் அது.

உகக. எந்தைநீயியம்பிற்றென்னையெண்மையனாகியேழைச்
சந்தவார்குழலினாளைத்துறந்தனை தணிதியேனு
முந்தையையுயிர்கொண்டானையுயிருண்ணுமூற்றமில்லாச்
சிந்தையையாகின்றுசெய்தவஞ்செய்கையென்றான்.

(இ - ள்.) எந்தை - எனதுதலைவனே! நீ—, எண்மையன் ஆகி - எளிய தன்மையை மேற்கொண்டவனாய், ஏழை சந்தம் வார் குழலினாளை துறந்தனை தணிதியேனும் - (பெண்டிர்க்குஉரிய) பேதைமைக்குண முடைய

ளான அழகிய நீண்ட கூந்தலையுடைய சீதையைக் கைவிட்டுத் துணிவுகொள் வாயாயினும், உந்தையை உயிர்கொண்டானை உயிர் உண்ணும் ஊற்றம் இல்லா சிந்தையை ஆகி நின்று செய் தவம் செய்கை இயம்பிற்று என்னை - உனது தந்தையைக்கொன்ற அரக்கனைக் கொல்லும் முயற்சியில்லாத மனத்தையுடையவனாய் நின்று சிறந்ததவத்தைச்செய்தலைக் கூறியது என்னே! என்றான் - என்றும் (இராமனைநோக்கி இலக்குமணன்) கூறினான்;(எ - று.)

சீதையை எடுத்துப்போனதற்காக அவளிடம் உனக்குள்ளகாதலால் இராவணனைக் கொல்லுதற்கு நீ துணியாமல் அவளை முற்றும் துறந்துவிடக் கருதினையாயினும், நமது தந்தையான சடாயுவைக் கொன்றதற்காக அவனிடம் நமக்குஉள்ள உறவுரிமையாலாவது இராவணனைக் கொல்லவேண்டாவோ? அங்ஙனமுமன்றித் தவத்தை மேற்கொள்வதாகக்கூறியது தகுதியன்றேயென்றன னென்க. 'தமையன் தந்தையோடொப்பான்' என்ற நூற்கொள்கையின்படி, இராமனை இலக்குமணன் எந்தையென விளித்தான். ஏழையென்றது, குழலினாளுக்கு அடைமொழி. சிந்தையை - முன்னிலையொருமைக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். நீ எண்மையனாகி - முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; 'எண்மையையாகி' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். செய் தவம் - செய்தற்கு உரிய தவம்; அன்றி, செவ்விய தவமுமாம். (௨௧௯)

இராமன் 'இனிச் சடாயுவுக்குச் சாமக்கிரியை செய்வோம்' என்றல்.

௨௨௦. அவ்வழியிளவல்கூறவறிவனுமயர்வுநீங்கி
யிவ்வழியினையவெண்ணினேழைமைப்பாலதென்னா
வெவ்வழிபொழிபுங்கண்ணீர்விலக்கினன்விளிந்ததாதை
செவ்வழியுரிமையாவுந்திருத்துவஞ்சிறுவவென்றான்.

(இ - ள்.) இளவல் - இளையபெருமாள், அ வழி கூற - அவ்வாறு சொல்ல, அறிவனும் - யாவும் அறியும் முற்றுணர்வுடையவனான இராமபிரானும், இ வழி இனைய எண்ணின் ஏழைமைப்பாலது என்னா - 'இப்பொழுது [அல்லது இவ்விடத்தில்] இத்தன்மையனவான சிந்தைகளைச் சிந்தித்திருந்தால் அது அறிவின்மையின்பாற்பட்டதே' என்று தானும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அயர்வு நீங்கி - (அதனாற்) சோர்வுஒழிந்து, வெம் வழி பொழியும் கண் நீர் விலக்கினன்-கொடியதுன்பங் காரணமாகச் சொரிகிற கண்ணீரை நீக்கினவனாய், (இலக்குமணனைநோக்கி), 'சிறுவ - தம்பி! விளிந்த தாதை - இறந்ததந்தையான சடாயுவுக்கு, உரிமை யாவும் - செய்யவேண்டிய கடமைகளெல்லாவற்றையும், செம் வழி திருத்துவம்-செவ்விய முறைமையால் திருந்தச்செய்வோம்', என்றான் - என்று கூறினான்.

"அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை பிறிதின்மை, யின்மையா வையாதுலகு", "நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை" என்பவாதலால், அறிவின்மை 'ஏழைமை' எனப்பட்டது. (௨௨௦)

இதுமுதல் நான்குகவிகள்-சடாயுவுக்கு இராமன் அந்திமக்கிரியைசெய்தல்.

உஉக. இந்தனமெனையவென்னக்காரகிலீட்டத்தோடுஞ்
சந்தனங்குவித்துவேண்டுந்தருப்பையுந்திருத்திப்பூவுஞ்
சிந்தினன்மணலின்வேதிதீர்தரவியற்றித்தெண்ணீர்
தந்தனன்றாதைதன்னைத்தடக்கையானெடுத்துச்சார்வான்.

(இ - ள்.) இந்தனம் எனைய என்ன-விறகுகள் எத்தன்மையனவென்று (காண்பவர்) வியக்கும்படி, கார் அகில் ஈட்டத்தோடும் - கரிய அகிற்கட்டைகளின் கூட்டத்துடனே, சந்தனம்-சந்தனக்கட்டைகளையும், குவித்து-(காஷ்டமாகக்) கொண்டுவந்துசேர்த்து, வேண்டும் தருப்பையும் திருத்தி-வேண்டியதருப்பைப்புற்களையும் திருத்தமாக அமைத்து, பூவும் சிந்தினன்-மலர்களையும் கொணர்ந்துவைத்து, மணலின் வேதி தீர்தர இயற்றி - மணலினால் மேடையை அமையச்செய்து, தெள் நீர் தந்தனன் - தெளிவான நீரைக் கொணர்ந்து வைத்துக்கொண்டு,—தாதைதன்னை தட கையான் எடுத்து சார்வான் - (இராமன்) தனது தந்தையான சடாயுவைப் பெரிய கைகளால் எடுத்துக்கொண்டு (இந்தனங்குவித்து வேதியமைத்தவிடத்தில்) சேர்பவனானான்; (எ - று.)

இந்தநம், சந்தநம், தர்ப்பம், வேதீ - வடசொற்கள். 'காழகில்' என்ற பாடத்துக்கு - வைரம்பற்றிய அகி லென்க. 'மணலின்வேதி தீர்தரவியற்றி' என்றவிடத்து, 'அரணிதன்னில் தீக்கடைந் தியற்றி' என்று பாடமோதி, அரணிகடைந்து நெருப்பை யுண்டாக்கி வைத்துக்கொண்டு என்று உரைப்பாரும் உளர். அந்திமக்கிரியைசெய்தற்கு வேண்டிய விறகு தருப்பை பூ சந்தநம் தண்ணீர் இவைகளைச் சித்தமாகக் கொணர்ந்து வைத்துக்கொண்டமையும், மணல்மேடையமைத்துவைத்தமையும், இதிற் கூறப்பட்டன.

உஉஉ. ஏந்தினனிருகைதன்னாலேற்றினனீமந்தன்மேற்
சாந்தொடுமலருநீருஞ்சொரிந்தனன்றலையின்சாரல்
காந்தெரிகனலமூட்டிக்கடன்முறைகடவாவண்ண
நேர்ந்தனனிரம்பநன்னூன்மந்திரநெறியின்வல்லான்.

(இ - ள்.) நிரம்பும் நல் நூல் மந்திரம் நெறியின் வல்லான் - நிறைந்த நல்லசாஸ்திரங்களிற் கூறிய மந்திரங்களின்முறைமையில் வல்லவனான இராமபிரான், நீரும் சாந்தொடு மலரும் சொரிந்தனன் - நீரையும் சந்தனத்தையும் புஷ்பங்களையும் உரியபடி உபயோகித்து [உயிர்நீத்த உடலுக்குத் திருமஞ்சனமும் அலங்காரமும் செய்து என்றபடி], (அவ்வுடலை), இரு கை தன்னால் ஏந்தினன் ஈமந்தன்மேல் ஏற்றினன் - தனது இரண்டு கைகளாலும் எடுத்து (மணல்மேடையில் அமைத்த) அவ்விறகடுக்கின்மேல் இட்டு, தலையின் சாரல் காந்து எரி கனல மூட்டி - தலைப்பக்கத்திலே எரிகிற நெருப்பைப் பற்றவைத்து, கடன் முறை கடவா வண்ணம் நேர்ந்தனன் - மற்றும் (அப்பொழுது) செய்யவேண்டிய கடமைகளை முறைதவறாதபடி செய்தான்; (எ - று.) (உஉஉ)

உ௨௩. கிளித்தனகளித்தமேனிதாமரைக்கெழுவுசெம்பூத்
துளித்தனவனையவென்னத்துள்ளிசோர்வெள்ளக்கண்ணன்
குளித்தனன்கொண்டலாற்றுக்குளித்தபின்கொண்டநன்னீ
ரளித்தனனரக்கர்ச்செற்றசீற்றத்தானவலந்தீர்ந்தான்.

(இ - ள்.) அரக்கர் செற்ற சீற்றத்தான் - அவலம் தீர்ந்தான் - இராக்கதர்களை அழிக்கவேண்டுமென்ற கோபத்தால் (சீதையையிழந்ததுன்பம் சிறிது தணிந்தவனான இராமபிரான், —கிளித்து அன - கிளியினதுநிறத்தை யொத்த [பசுஞ்சாமநிறமுள்ள], களித்த மேனி - செழிப்புற்ற தனது திருமேனியிலே, தாமரை கெழுவு செம் பூ துளித்தன அனைய என்ன - செழித்த செந்தாமரைமலர்கள் தேன்துளித்தவற்றைப் போல்வனவென்று சொல்லும்படி, வெள்ளம் துள்ளி சோர் கண்ணன் - நீர்ப்பெருக்கு வழிகிற கண்களையுடையவனாய், கொண்டல் - மேகம்போல, ஆறு-நதியிலே, குளித்தனன் - நீராடினான்; குளித்த பின் - நீராடியெழுந்த பின்பு, கொண்ட நல் நீர் அளித்தனன் - (தன்கையிற்கொண்ட நல்லநீரை)ச்சடாயுவுக்குத் தர்ப்பணமாகக் கொடுத்தான்; (எ - று.)

கிளியின்நிறமும், இராமபிரானது திருநிறமும் தம்மில் ஒத்திருத்தல் பற்றி, 'கிளித்தன களித்தமேனி' என்றார். இங்ஙனம் இராமனது திருமேனி நிறத்துக்குக் கிளியினதுநிறம் உவமைகூறப்படுதலை, "நன்கெண்ணினான்வளர்த்த சிறு கிளிப்பைதலே,யின்குரல்நீமிழற்றேல் என்னுருயிர்க்காகுத்தன், நின்செய்யவாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கைகாலினன் நின்பசுசாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான்" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரங் கொண்டு உணர்க. இனி, 'கிளித்தனகளித்தமேனி' என்பதற்குக் கண்டபடி உரை கூறுவதெல்லாம் பொருந்தாமை, வெளிப்படை. கிளித்து - கிளியென்றபெயரின்மேற் பிறந்த ஒன்றன்பால்வினையாலணையும்பெயர்; 'கைத்து' என்பதுபோல:து-விகுதி. அன-அன்ன,தொகுத்தல். கண்களுக்குத் தாமரைப்பூவும், அவைசொரியுங் கண்ணீர்க்குத் தாமரைசொரியுந் தேனும் உவமை. துள்ளி - துளியென்பதன் விரித்தல். கொண்டல்-உவமத்தொகை. (உ௨௩)

உ௨௪. மீட்டினியுரைப்பதென்னேவிரிஞ்சனேமுதலமேல்கீழ்
காட்டியவுயிர்களெல்லாமருந்தினகளித்தபோலாம்
பூட்டியகைகளாலப்புள்ளினுக்கரசைக்கொள்கென்
றூட்டியநன்னீரையனுண்டநீரொத்ததன்றே.

(இ - ள்.) விரிஞ்சனே முதல - பிரமன் முதலிய, மேல்கீழ் காட்டிய - உயர்ந்தவையாகவும் தாழ்ந்தவையாகவும் குறிக்கப்பட்ட, உயிர்கள் எல்லாம் - சீவராசிகள் யாவும், அருந்தின களித்த போல் ஆம் - (இராமன் சடாயுவுக்குச் சலதர்ப்பணங்கொடுத்தவளவிலே தாம்தாம்) உண்டுகளித்தவைபோல ஆயின; அ புள்ளினுக்கு அரசை - பறவைக்கு அரசனான அச்சடாயுவைக்குறித்து, கொள்க என்று - ஏற்றுக்கொள்வாயாக வென்று

சொல்வி, பூட்டிய கைகளால் - சேரவைத்த தனது கைகளால், ஊட்டிய-உண்பித்த [தர்ப்பணம் கொடுத்த], நல் நீர் - நல்ல அந்நீரானது, ஐயன் உண்ட நீர் ஒத்தது அன்றே - இராமபிரானாகிய திருமால் தானே உட்கொண்ட நீரைப் போன்றதன்றோ! மீட்டு இனி உரைப்பது என்னே - (அந்த வாஸோதக திலோதகத்தின் மகிமையைப்பற்றி) மற்றும்சொல்ல வேண்டுவது யாது! (எ - று.)

எம்பெருமான் சிறிதுஉணவை உட்கொண்டவளவிலே, அவ்வெம்பெருமானது சொரூபமான ஜீவராசிகள் தாம்தாம் உண்டனபோல நிறைவுறுதல், இயல்பு; (இதனை மகாபாரதத்துத் துர்வாசமுனிச்சருக்கத்து வரலாறுகொண்டும் உணர்க:) சடாயுவுக்கு இராமன் தர்ப்பணம்செய்தவளவிலே, அச்சடாயுவின் உயிரேயன்றி அனைத்துயிரும் உண்டுகளித்தனபோலானதனால், அந்நீர் ஐயனுண்டநீரையொத்த தென்றார். 'மீட்டினியுரைப்பதென்னே' என்றது, அந்தத் தர்ப்பணசலத்தின் மகிமையை நன்கு விளக்குமாறு பாராட்டிக்கூறியது. அன்றே - தேற்றம். பூட்டியகைகள்-சேரங்கை.

சூரியாஸ்தமன வருணனை.

௨௨௫. பல்வகைத்துறையும்வேதப்பலிக்கடன்பலவுமுற்றி
வெல்வகைக்குமரனின்றவேலையின்வேலைசார்ந்தான்
றொல்வகைக்குலத்தின்வந்தான்றுன்பத்தாற்புனலுந்தோய்ந்து
செல்வகைக்குரியவெல்லாஞ்செய்குவானென்னவெய்யோன்.

(இ - ள்.) வெல் வகை குமரன் - வெற்றிபெறும்வகையில் வல்ல சக்கரவர்த்தித்திருமகன், பல் வகை துறையும் (பித்ருக்களைக்குறித்துச் செய்யும்) பலவகைச்சடங்குகளையும், வேதம் பலி கடன் பலவும் - மற்றும் வேதவிதிப்படி செய்தற்குஉரிய பிண்டபலிமுதலிய கடமைகள் பலவற்றையும் முற்றிநின்ற வேலையின் - முடித்துநின்ற சமயத்திலே,—வெய்யோன் - சூரியன், தொல்வகை குலத்தின் வந்தான் துன்பத்தால் - தொன்றுதொட்டு வரும் வகையையுடைய தனதுகுலத்திலே தோன்றியவனான சடாயுவின் மரணங்காரணமாக நேர்ந்த துன்பத்தால், புனலும் தோய்ந்து - தானும் நீராடி, செல் வகைக்கு உரிய எல்லாம் செய்குவான் என்ன - அவன் செல்லுங்கதிக்கு உதவுகிற சடங்குகளையெல்லாம் செய்யத்தொடங்குபவன் போல, வேலை சார்ந்தான் - மேல் கடலை அடைந்தான்; (எ - று.)

சூரியகுலத்தில் அவதரித்த இராமனுக்குத் தந்தைமுறைபூண்ட சம்பந்தத்தால், சடாயுவைச் சூரியகுலத்திலுதித்தவனாகக் கற்பித்து, 'தொல்வகைக் குலத்தின் வந்தான்' என்றனரென்க. அன்றியும், காசியபமுனிவரது மனைவிமார் பதின்மூவருள் அதிதியின் குமாரன் சூரியன்; விநதையின் மகனான அருணனது புதல்வன் சடாயு; ஆகவே, சூரியனுக்குச் சடாயு புத்திரனாதல் காண்க. இந்தத்தாயாதிமுறைமையை, (சடாயுகாண்படலத்தில்) சடாயு இராமனுக்கு எடுத்துக்கூறிய குலமுறைமைகொண்டு உணர்க.

இனி, 'தொல்வகைக்குலத்தின்வந்தான் துன்பத்தால்' என்பதற்கு - தனது குலத்திற் பிறந்தவனுன இராமனுக்கு நேர்ந்த மனத்துயரம் காரணமாக என்று உரைத்தல், அத்துணையாச்சிறவாது. சூரியன் கடலில் மூழ்குதற்குக் காரணமாகாததொன்றைக் காரணமாகக் கவி தானே கற்பித்துக்கூறியதனுல், ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. (உஉரு)

சடாயுவுயிர்நீத்தபடலம் முற்றிற்று.

இப்படலத்திற் கூறிய வரலாற்றில், சீதை இலக்குமணன் விஷயமாகக் கொண்ட கருத்தினுலும், கூறிய சொற்களினுலும், அவற்றின்பயனுக உடனே அடைந்த தீங்கினுலும், 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்பது நன்கு விளங்கும். அன்றியும், லக்ஷ்மணன் விஷயத்தில் அவள்சொன்ன சொற்கள் அவளுக்கு உடனே தீமைவிளையக்காரணமானமை, 'பாகவதாபசாரம் உடனே பெருந்தீங்குபயக்கும்' என்ற உண்மைநிலையை உணர்த்துதல் காண்க. சடாயுவின் செயலால், பெரியோர் தமது உயிர்கொடுத்தாயினும் தம்மையுற்ருரது துன்பத்தைத் தம்மாலியன்றவளவும் தீர்த்ததற்குத் துணிவரென்பது புலனும். இராமதரிசனத்தால் சடாயுவுக்குப் பரமபதங் கிடைத்தமை, அவ்விராமபிரானே முழுமுதற்கடவுள் என்பதற்குச் சாட்சியாம். இராமன் சடாயுவுக்குத் தீக்கடன் நீர்க்கடன் முதலியன செய்து முடித்தனுல், அப்பெருமானது செய்ந்நன்றிமறவாப்பெருந்தகைமை வெளியாகின்றது.

முதனூலோடு மாறுபாடு:—'இராவணன், சீதையைக் கைகளால் தொட்டு எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு தேரேறிச் சென்றனன்' என்று ஸ்ரீவால்மீகி கூறியுள்ளார்.

இப்படலத்துக்குப் பயன்:—சீதைக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தைக் கேட்பவர் தீவினைகளால்வருந்தார் என்றும், சீதையை இராவணன் கவர்ந்த வரலாற்றைக்கேட்பவர்க்கு ஒருகாலத்தும் அசுபம்ஒன்றும் உண்டாகாது என்றும், இவ்வாறு ஸ்காந்தபுராணம் கூறுகின்றது.

ஒன்பதாவது

அயோமுகிப்படலம்.

அயோமுகியினது சம்பந்தமான படலமென்றாவது, அயோமுகியைப் பற்றிய படலமென்றாவது விரியும். அயோமுகீ என்ற வடமொழிப்பெயர்- இரும்பினாலாகியதுபோன்ற முக முடையவளென்று பொருள்படும். சடாயுவுக்குக் கிரியைசெய்துமுடித்த இராமபிரான் மிக்கவருத்தத்தோடும் தம்பியுடனே சானகியைத் தேடிக்கொண்டு வனத்திற் செல்லுகையில் தாகங்கொண்டு இலக்குமணனைநோக்கி 'தண்ணீர்வேண்டும்' என்ன, அவ்விளையபெருமாள் நீர் கொண்டுவருவதற்குச் சென்ற வழியிலே, அயோமுகியென்னுங் கொடிய அரக்கி அவ்விலக்குமணன்மேற் காதல்கொண்டு மோகனமந்திரபலத்தால் அப்பெருமானை மயக்கி வலியத்தழுவியெடுத்துச் செல்லுமளவில், மோகம்நீங்கிய லக்ஷ்மணன் அவளுடைய மூக்கைத் துணித்து அவளையகற்றி மீண்டசெய்தி, இப்படலத்திற் கூறப்படுகின்றது.

இராமலக்குமணர் ஒருமலையிற் சேர்தலும், இருள் மிகுதலும்.

க. அந்திவந்தணுகும்வேலையவ்வழியவருநீங்கிச்
சிந்துரச்சென்னித்தாண்டோர்மைவரைச்சேக்கைகொண்டா
ரிந்திரற்கடங்கல்செல்லாவிராக்கதரெழுந்ததென்ன
வெந்துயிர்க்கூற்றமாயவிரியிருள்வீங்கிற்றன்றே.

(இ - ள்.) அந்தி வந்து அணுகும் வேலை - மாலைப்பொழுது வந்து சேரும் வேளையிலே, அவரும் - அவ்விராமலக்குமணரும், அ வழி நீங்கி - (சடாயுவுக்குக் கிரியைசெய்துமுடித்த) அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஆண்டு - அவ்வனத்திலே, சிந்துரம் சென்னித்து ஓர் மை வரை சேக்கை கொண்டார் - சிந்தூரப்பொடிகள்நிறைந்த சிகரத்தையுடையதாகிய மேகந்தவழும் [பெரிய] மலையொன்றை (ச்சந்தித்து அதனை) த்தங்குமிடமாகக் கொண்டார்கள்; பின்பு, வெம் துயர்க்கு ஊற்றம் ஆய விரி இருள்-கொடிய துன்பத்துக்குஇடமான பரந்த இருளானது, இந்திரற்கு அடங்கல் செல்லா இராக்கதர் எழுந்தது என்ன - இந்திரனுக்குஅடங்காத கொடியஇராக்கதர்கள் கிளம்பினாற்போல, வீங்கிற்று - மிக்குத்தோன்றிற்று; (எ - று.)— அன்றே - ஈற்றசை.

இருளுக்கு அரக்கருவமை - கருநிறத்திலும், கொடுமையிலும், திரட்சியாக அடர்தலிலும் என்க. ஊற்றம் - ஊன்றுகோல், ஆதாரம். காமோத்தீபகமாகிய இருட்பொழுது சீதையைப் பிரிந்த இராமனது விரகவேதனையை மிகுவித்தற்குக் காரணமாகு மென்பார், 'வெந்துயர்க்கு ஊற்றமாய விரியிருள்' என்றார். 'அவரும்நீங்கிச்சேர்ந்தார்' என்ற உம்மை - கீழ்க்கவியில்வந்த "வெய்யோன் வேலை சார்ந்தான்" என்றதை நோக்குதலால், இறந்ததுதழுவிய எச்சப் பொருளது. பின்னிரண்டடி - உவமையணி,

வெம் துயர் கூற்றம் ஆய எனப் பிரித்து, கொடியதுயரத்தைச்செய்யும் யமன்போன்ற பேரிருள்எனினும் அமையும்; கொடுமைக்கும், கருமைக்கும் உவமை. சிந்துரச்சென்னித்து என்பதற்கு - யானைகள்பொருந்தப்பெற்ற உச்சியையுடையது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஸிந்துரம் - யானை: வடசொல். சென்னித்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; சென்னி - பகுதி, து - விகுதி. சிந்துரச்செந்தீக்காட்டோர்மைவரைச் சேக்கை சேர்ந்தார்' என்ற பாடத்துக்கு - சிந்தூரம்போலச் சிவந்த தீப் பற்றியெரியுங் காட்டில் ஒருமலையினிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்தார்களென்று பொருள். (க)

அவர்கள் அவ்விரவில் மிகப்பரிதபித்தல்.

உ. தேனுகவருவிசிந்தித்தெருமரலுறுவபோலக்
கானமுமலையுமெல்லாங்கண்ணினீருகுக்குங்கங்குன்
மானமுஞ்சினமுந்தாதைமரணமுமைந்தர்சிந்தை
ஞானமுந்துயருந்தம்முண்மலையெனநலிந்தவன்றே.

(இ - ள்.) கானமும் மலையும் எல்லாம் - காடுகளு மலைகளு மாகிய அனைத்தும், தெருமரல் உறுவ போல - (இராமலக்குமணர்க்கு நேர்ந்த துயரத் திற்காகத் தாம்) சோகித்தலை அடைவனபோல, தேன் அருவி உக சிந்தி கண்ணின் நீர் உகுக்கும் - தேன்பெருக்கையும் நீர்ப்பெருக்கையும் வழியும்படி பெருகவிடுதலால் கண்ணீர்சொரிவனவாகத் தோன்றப்பெற்ற, கங்குல் - அந்த இரவிலே,—மானமும் - (சீதையையிழந்ததனாலாகிய) அவமானமும், சினமும் - (இராவணன்மேலுண்டான) கோபமும், தாதை மரணமும் - சடாயுவின்மரணத்தாலாகிய சிந்தையும், துயரும் - (கீழ்க்கூறிய காரணங்களால் உண்டான) மனத்துயரமும், ஞானமும் - (இவற்றை அடைக்கவேண்டுமென்ற) நல்லறிவும், தம்முள் - தமக்குள்ளே, மலை என - மலைகள்போர்செய்தாற்போல, மைந்தர் சிந்தை - இராஜகுமாரர்களாகிய இராமலக்குமணர்களுடைய மனத்திலே, நலிந்த - ஒன்றோடொன்று தாக்கி வருத்தின; (எ - று.)

கானமும் மலையுமெல்லாம் தெருமரலுற்றுக்கண்ணினீர் உகுப்பன போலத் தேன்அருவி உகச்சிந்துங் கங்கு லென்க. மானம், சினம், தாதை மரணம், துயர் இவை மனத்தில் தோன்றுமளவில் தத்துவஞானம் சிறிது தோன்றி இவற்றை ஒழிக்கத்தொடங்க, மீண்டும் இவை தலையெடுத்து அந்தஞானத்தை அகற்ற, இங்ஙனம் மாறிமாறி மனந் தடுமாற்றமுற்றது என்பது, பின்னிரண்டடியின்கருத்து. தெருமரல்-தொழிற்பெயர்: தெருமா- பகுதி. உறுவ - பெயர், முன்னிரண்டுஅடி-தற்குறிப்பேற்ற உவமையணி. காடுகள், மலர்களினின்றும் கூண்டுகளினின்றும் தேனைச் சொரியும். மலைகள், நீரருவியைச் சொரிவன. 'மலர்களெல்லாம்' என்றும் பாடம். நலிந்த - முற்று. அன்றே - ஈற்றசை. (உ)

இதுவும் அது.

௩. மெய்யுறவுணர்வுசெல்லாவறிவினைவினையினூக்கும்
பொய்யுறுபிறவிபோலப்போக்கரும்பொங்குகங்கு
னெய்யுறுநெருப்பின்வீங்கிநிமிர்தரவுயிர்ப்புநீளக்
கையறவுறுகின்றாராற்காணலாங்கரையிற்றன்றே.

(இ - ள்.) மெய் உற உணர்வு செல்லா அறிவினை - உண்மைபொருந்த அறியமாட்டாத [தத்துவஞானமில்லாத] (ஒருவனுடைய) புத்தியை, வினையில் நூக்கும் - தீவினைவழியிலே வலியச்செலுத்துகிற, பொய் உறு பிறவிபோல-பொய்த்தன்மைகள்பொருந்தியபிறப்புப்போல, போக்கு அரு பொங்கு-நீக்கமுடியாது மேன்மேல்வளர்கின்ற, கங்குல் - அந்தஇரவிலே,—(இராமலக்ஷ்மணர்), உயிர்ப்பு - பெருமூச்சு, நெய் உறு நெருப்பின் வீங்கி நிமிர்தர - நெய்சொரியப்பெற்ற நெருப்புப்போல (மிக்கஉஷ்ணங்கொண்டு) மிகவும் அதிகப்பட, நீள - நெடுமையாக, கையறவு உறுகின்றார் - செயலறுதலை [அளவிறந்தசோகத்தை] அடைகின்றவர்களானார்கள்; (அவர்களுக்கு அவ்விராப்பொழுது,) காணல் ஆம் கரையிற்று அன்று - காணுதற்குஉரியமுடிவையுடையதன்றாயிற்று; (எ - று.)—ஆல், அன்றே - அசைகள்.

இணைபிரிந்தவர்களுக்கு விரகவேதனையால் இரவுநீட்டித்துத் தோன்றி வருத்துமாதலால், சீதையைப்பிரிந்த இராமனுக்கு இரவு எல்லைகாணமுடியாதாயிற்று; இராமன்படும்வருத்தத்தைக் காணுதலால், இலக்குமணனுக்கும் அவ்விரவு அவ்வாறாயிற்று என்க. தத்துவஞானமுடையோர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு விடாதுவருகிற பிறப்பு நீக்கமுடியாதவாறுபோல, மனவுறுதியில்லாதுவருந்துகிற இவர்க்கும் இரவுநீக்கமுடியாதிருந்தது. கையறவு-மூர்ச்சையுமாம்: செயலற்றிருத்தல்; தொழிற்பெயர்: கையறு-பகுதி. 'மெய்யுறவுணர்தல்செல்லாவறிவினன்' என்றும் பாடம்; இப்பாடத்துக்கு, வினையின் ஊக்கும் எனப் பிரித்து, தத்துவஞானமில்லாதவனது வினையினால் அவனுக்கு நேர்கிற பிறப்புப்போல என்று பொருள்கூறுக. சாரமற்றதாயிருந்தும் சாரமுடையதுபோலத்தோன்றி மயக்குதலின், 'பொய்யுறு பிறவி' எனப்பட்டது. கங்குல்நெய்யுறு நெருப்பின் வீங்கி நிமிர்தர என்று எடுத்து, இருள் நெய்சொரிந்த நெருப்புப்போல மேன்மேல்வளர்ந்து வருத்த என்று உரைப்பாருமுளர். காணலாங்கரையிற்றன்று என்பதற்கு-(அவர்கள்உற்ற கையறவு) கரைகாணவொண்ணாத தென்று உரைத்தல் நேர். (௩)

இராமபிரான் அவ்விரவுமுழுவதுஞ் சிறிதுந் துயில்கொள்ளாமை.

௪. யாமநுதெரிதறேற்றாமின்னசைச்சனகியென்னுங்
காமருதிருவைநீத்தேதாமுகமதிகாண்கிலாதே
தேமருதெரியல்வீரன்கண்ணெனத்தெரிந்தசெய்ய
தாமரைகங்குற்போதுங்குவியலாத்தன்மையென்னே.

(இ - ள்.) தேன் மரு தெரியல் வீரன் கண் என தெரிந்த - தேன் பொருந்திய மலர்மாலையை யணிந்த வீரனாகிய இராமபிரானது கண்க ளென்று சொல்லப்பட்ட, செய்ய தாமரை - செந்தாமரைமலர்கள், கங்குல் போதும்-(குவியவேண்டிய) இராப்பொழுதிலும், குவியலா தன்மை-குவி யாதிருந்தமை, இன் நகை சனகி என்னும் காமரு திருவை நீத்தோ-இனிய புன்சிரிப்பையுடைய சீதையென்னப்பட்ட அழகியஇலக்குமியை இழந்தத னாலோ? முகம்மதி காண்கிலாதோ - (அவளது) முகமாகிய சந்திரனைக் காணாததனாலோ ? என்னோ - யாதுகாரணத்தாலோ? யாம் அது தெரிதல் தேற்றும் - நாம் அக்காரணத்தை (இன்னதென்று) அறியமாட்டோம்.

இது, கவிக்கூற்று. திருவை [செல்வத்தை] இழந்தவன் இரவிற் கண்மூடியுறங்காமைபோல, திருவை [சீதையை] இழந்த இராமனும் அவ் விரவிற் கண்மூடித்தூங்கவில்லை; சந்திரனைக் கண்டு குவியுந்தன்மையுள்ள தாமரை அதனைக்காணவிடத்துக் குவியா தாதலால், இராமனது கண்க ளாகிய தாமரைகளும் சீதையின்முகமாகியசந்திரனைக் காணப்பெறாமை யாற் குவியவில்லையென்க. 'கண்ணெனத்தெரிந்த செய்யதாமரை' என்ற உருவகத்தில் 'எனத்தெரிந்த' என்ற சொல்லாற்றலால் கண்எனவே கொண்டு அதுமூடாததற்கு 'திருவை நீத்தோ' என்றும், தாமரையென்ற உருவகத்திற்கு ஏற்ப அது குவியாததற்கு 'மதிகாண்கிலாதோ' என்றும் காரணங்கூறினா ரென்க. திருவில்லாதபொழுது பொலிவிழந்து குவிதலும், சந்திரனில்லாத இரவிலும் சிறுபான்மை குவிதலும் தாமரைக்கு இயல்பா யிருக்க, இது அதற்கு மாறாயிருத்தல்பற்றி, 'யாமதுதெரிதல்தேற்றும்' என்றார்போலும். ஒருமனைக்கு உரியளாய் அதனுள் தனியே வாழ்ந்திருந் தவள் திடீரென்று அம்மனையை விட்டு அகன்றால், அம்மனை இரவிலுங் கதவடைக்கப்படாமல் திறந்தபடியே வாளாகிடத்தல், இயல்பு; அத்தன் மையை இங்கே கொண்டு, செந்தாமரைமலர்க்கு உரியளாய் அதில்வாழுந் திருமகளாகிய சீதை நீங்கியதனால் அத்தாமரைமலர் இரவிலுங்குவியாது கிடந்ததோ என்று சங்கித்துக் கற்பனைகூறினா ரென்றல்,நேர். இராமனது திருக்கண்ணுக்குத் திருமகள்வாழுஞ்செந்தாமரையை உவமையெடுத்துக் கூறியதனால், அப்பெருமான் பிராட்டியைத் தனதுகண்ணினுள் வாழுங் கருமணியாகக் கொண்டு மிகப்பாராட்டி வெகுஅருமையாகப் போற்றிவந் தனனென்பது விளங்கும். ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொருளன. உம்மை - சிறப் பும்மை. உருவகவணியும் ஐயவணியும் விரவியன. (௪)

இதுவும் அது.

௫. பெண்ணியற்றீபமன்னபேரெழிலாட்டிமாட்டு
நண்ணியபிரிவுசெய்தநவையிலாநவையினுள்ளத்
தெண்ணியதறிதறேற்றாமிமைத்திலவிராமனென்னும்
புண்ணியன்கண்ணும்வன்றோட்டம்பிகண்போன்றவன்றே.

(இ - ள்.) பெண் இயல் தீபம் அன்ன - பெண்தன்மைபெற்றதொரு விளக்கைப் போன்ற, பேர்எழிலாட்டிமாட்டு-மிக்கஅழகையுடையவளான

சீதையின் விஷயமாக, நண்ணிய - பொருந்திய, பிரிவு—, செய்த-(தனக்கு) உண்டாக்கிய, நவை இலா நவையின் - இகழ்ச்சியில்லாத பெருங்குற்றத்தினால், (இராமன்), உள்ளத்து எண்ணியது - தன்மனத்தில் நினைந்ததை, அறிதல்தேற்றோம் - (இன்னதென்று) யாம் அறியோம்: இராமன் என்னும் புண்ணியன் கண்ணும் - நல்வினைவடிவாகிய அவ்விராமனது கண்களும், இமைத்தில - மூடியுறங்காதனவாய், வல் தோள் தம்பி கண் போன்ற - வலியதோள்களையுடைய (அவனது) தம்பியாகிய இலக்குமணனது கண்களை யொத்திருந்தன; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

வனஞ்சென்றதுமுதல் மீளுமளவும் பதினான்குவருஷகாலம் இராமனையும் சீதையையும் துன்பமின்றிக் காப்பதற்காக இலக்குமணன் இரவிலும் கண்மூடாமலிருந்தமைபற்றி, அவனது கண்கள், விரகவேதனையால் துயிலற்றிருந்தஇராமனதுகண்களுக்கு உவமையாயின வென்க. "அல்லை யாண் டமைந்த மேனி யழகனு மவளுந் துஞ்ச, வில்லையூன்றிய கையோடும் வெய்துயிர்ப்போடும் வீரன், கல்லையாண்டுயர்ந்த தோளாய் கண்கணீர் சொரியக் கங்கு, லெல்லைகாண்பளவு நின்றா னிமைத்திலனயன மென்றான்" என்ற குகப்படலத்துச்செய்யுளும், "மாலைவாய் நியமஞ்செய்து மரவுரியியற்றி வைகல், வேலைவாயமிர்தன்னாளும்வீரனும் விரித்தநாணல், மாலைவாய்ப் பாரின்பாயல் வைகினன் வரிவிலேந்திக், காலைவாயளவுந் தம்பி யிமைப்பிலன் காத்துநின்றான்" என்ற கங்கைப்படலத்துச்செய்யுளும் ஈண்டுக் காண்டற்கு உரியன. மிக்கஅழகையுடைய சீதைக்கு உலகில் உள்ளபொருளொன்றும் ஒப்பாகாதாதலால், அவ்வழகுமிகுதியை விளக்க, 'பெண்தன்மைகொண்டதொருவிளக்கு' என இல்பொருளுவமைகூறினார். நவையென்றது - சீதையைப்பிரிந்த வருத்தம். தான் காப்பாற்றவேண்டிய தருமபத்தினியைப் பிரிந்ததனால் வருந்துவதுநியாயமே யென்பதை விளக்க, 'நவையிலா' என்ற அடைமொழி அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டது. கண்துயிலாமைக்குக் காரணம் உள்ளத்திற்கொண்ட சிந்தனையென்பதை அறிவோமாயினும், அப்பெருமான் அப்பொழுது சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் இன்னவென்று அறியோமென்பார், 'உள்ளத்து எண்ணியது அறிதல்தேற்றோம்' என்றார். எழிலாட்டி - எழிலைஆள்பவள். ஆட்டி—ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால்விகுதி. எண்ணியது - பெயர்: சாதியொருமை.

சந்திரோதயம்.

௯. வண்டுளர்கோதைச்சீதைவாண்முகம்பொலியவானிற்
கண்டனெனென்றுவீரற்காங்கொருகாதல்காட்டத்
தண்டமிழ்த்தென்றலென்னுங்கோளராத்தவழுஞ்சாரல்
விண்டலம்விளங்குஞ்செவ்விவெண்மதிவிரிந்ததன்றே.

(இ - ள்.) வண்டு உளர் கோதை சீதை - வண்டுகள் மொய்த்துஒலிக்கிற பூமாலையை யணிந்த சீதையினது, வாள் முகம் - ஒளிபொருந்திய முகத்தை, வானில் - ஆகாயத்தில், பொலிய - விளங்க, கண்டனென் -.

பார்த்தேன், என்று—, வீரற்கு ஒரு காதல் காட்ட - இராமபிரானுக்கு ஒருஆசையை உண்டாக்கும்படி—, தண் தமிழ் தென்றல் என்னும் கோள் அரா தவழும் சாரல்-குளிர்ந்தஇனிமையையுடைய தென்றலென்னப்பட்ட கொல்லுந்தன்மையுள்ள பாம்பு தவழப்பெற்ற மலைப்பக்கத்திலே, விண் தலம் விளங்கும் செவ்வி வெள்மதி - ஆகாயத்தில் ஒளிவிளங்கப்பெற்ற அழகிய வெண்மையான சந்திரன், ஆங்கு - (இராமன்வருந்தும்) அச்சமயத்தில், விரிந்தது - உதித்துஒளிவீசி விளங்கிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

இனிச் சீதையைக் காணமாட்டோமென்று ஆசையொழிந்திருந்த இராமபிரானுக்கு அவளதுமுகத்தைக்கண்டோமென்று ஓராசையுண்டாம்படி சந்திரன் உதித்தனன் என்க. இங்கு மயக்கவணி தொனித்தல் காண்க. பிரிந்தவரை வருத்துகிற காமோத்தீபகப்பொருள்களுள் தென்றலும் ஒன்றாதலால், அதனைக் கோளராவாக உருவகப்படுத்தினர். தமிழ் என்பது - இனிமையென்னும் பொருளதாதலை, "தமிழ்தழியசாயலவர்" என்னுஞ் சிந்தாமணியாலும் உணர்க. சாரல் - (மலையைச்) சார்ந்த இடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். சாரலில் வெண்மதி விரிந்தது எனவே, மலையின் உயர்ச்சி விளங்கும். வண்டுஉளர்கோதைச்சீதை - இயற்கைநறுமணத்தாலுஞ் சூடியமலர்களினுலரிய செயற்கைநறுமணத்தாலும் வண்டுகள் மொய்த்து ஆரவாரிக்கப்பெற்ற கூந்தலையுடைய சீதை யெனினுமாம். தமிழ்த் தென்றல் - தமிழ்ப்பாஷைபோலினிய தென்றலுமாம்; தமிழ் நாட்டிலிருந்துவருகிற தென்றலென்றலும் ஒன்று. (சு)

நிலவு இராமனை வருத்துதல்.

எ. களியுடையனங்கக்கள்வன் கரந்துறைகங்குற்காலம்
வெளிபடுத்துலகமெங்கும்விளக்கியநிலவின்வெள்ள
நளியிருட்பிழம்பென்றீண்டுநஞ்சொடுகலந்தநாகத்
துளையெயிற்றூன்றலுற்றதாமெனச்சுட்டதன்றே.

(இ - ள்.) களி உடை அனங்கன் கள்வன் கரந்து உறை கங்குல் காலம்-செருக்கையுடைய மன்மதனாகிய திருடன் ஒளித்துவசிக்கிற அவ்விராப்பொழுதிலே, உலகம் எங்கும் வெளிபடுத்து விளக்கிய நிலவின் வெள்ளம் - உலகம்முழுவதையும் வெளிப்பட்டுவிளங்கச்செய்த நிலாவின் மிகுதியானது,—நளிஇருள் பிழம்பு என்ற ஈண்டு நஞ்சொடு கலந்த - பெரிய இருட்கூட்ட மென்னப்பட்ட நெருங்கிய விஷத்துடன் சேர்ந்த, நாகம் துளை எயிறு - பாம்பினது துளைபொருந்திய விஷப்பல்லினால், ஊன்றல் உற்றது ஆம் என -.கடித்து அழுத்தியதுபோல, சுட்டது - (இராமனை) மிக வருத்தியது; (எ - று.)

சகலலோககர்த்தாவாகிய இராமபிரானையே வருத்துஞ் சமயம் வாய்த்ததனால், மன்மதன் செருக்குடையவனாயினன். மன்மதனைக்குறிக்கும்

'மதநன்' என்ற வடமொழிப்பெயர்க்குக் களிப்புச்செய்பவனென்று பொருளாதலால், அதுபற்றி 'களியுடையனங்கன்' என்றுருமாம். அநங்கன் - அங்கம் [சரீரம்] இல்லாதவன். அவனைக் கள்வனுக உருவகப்படுத்தியது, தான் கட்புலனுகாது மறைந்திருந்து பிரிந்தாரை வருத்துதலால். மிக்க நிலாவானது இருளில் முழுகிக்கிடந்த உலகத்தை அதினின்று நீக்கி விளக்கியது என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. பாம்பு - சந்திரனுக்கும், பாம்பின்பற்கள் - நிலவின் வெள்ளத்திற்கும், நஞ்சு - இருட்பிழம்பிற்கும் உவமை. நளி - பெருமை; உரிச்சொல். என்றீண்டு - தொகுத்தல். அன்றே-ஈற்றசை. (எ)

இராமன் சீதையை நினைத்து வருந்துதல்.

அ. இடம்படுமானத்துன்பமிருடரவெண்ணிற்றீர்ந்தான்
விடம்பரந்தனையதாயவெண்ணிலாவெதுப்பவீரன்
படம்பரந்தனையவல்குற்பால்பரந்தனையவின்சொற்
றடம்படுகண்ணிறுடன்றனிமையைநினையலுற்றான்.

(இ - ள்.) வீரன் - இராமபிரான்,—விடம் பரந்து அனையது ஆய வெள்நிலா வெதுப்ப - விஷம்பரவியதுபோன்றதாகிய வெள்ளியநிலவானது வருத்தவும், இடம் படு மானம் துன்பம் இருள் தர - (இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்ததனு லாகிய) பெரியஅவமானத்திஞல் உண்டான துன்பம் அறிவைக்கெடுக்கவும், எண்ணின் தீர்ந்தான் - பிறஎண்ணங்களினின்று ஒழிந்தவனுகி,—படம் பரந்து அனைய அல்குல் - பாம்பின்படம்விரிந்தாற்போன்ற அல்குலையும், பால் பரந்து அனைய இன் சொல் - பாலின்இனிமைமிகுந்தாற்போன்ற இனியசொற்களையும், தட படு கண்ணினுள் தன்-நீட்சிபொருந்திய கண்களையு முடையவளாகிய சீதையினது,தனிமையை - (தன்னைப்பிரிந்து) தனிப்பட்டதன்மையைப்பற்றி, நினையல்உற்றான் - நினைப்பவனுனன்; (எ - று.)

மனையாளை மாற்றான்கொண்ட பேரவமானத்துன்பத்திஞல் உண்டான அறிவுமயக்கத்தை 'இருள்' என்றார். தீர்ந்தான் - முற்றெச்சம். பால்-அதன்இனிமைக்கு ஆகுபெயர். இருள்தர, வெதுப்ப - வினைச்செவ்வெண். 'விடம் பரந்தனையதாயவெண்ணிலா' என்றது, மிகவருத்தந்தருங் கொடுமைபற்றி; நிறம்பற்றியன்று. (அ)

வேறு.

கூ. மடித்தவாயன்வயங்குமுயிர்ப்பினன்
றுடித்துவீங்கியொடுங்குறுதோளினன்
பொடித்ததண்டளிர்ப்பூவொடுமால்கரி
யொடித்தகொம்பனையாடிறத்துன்னுவான்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்), மடித்த வாயன் - (வருத்தத்திஞலும் கோபத்திஞலும்) மடித்த உதட்டையுடையவனும், வயங்கும் உயிர்ப்பினன் -

வெளிவிளங்குகிற பெருமூச்சையுடையவனும், துடித்து வீங்கி ஒடுங்குறு தோளினன் - (மனச்சஞ்சலத்தால்) துடித்து (ப் பகைவனையழிக்கவேண்டு மென்ற மனக்கிளர்ச்சியால்) பூரித்து (மனவுறுதியழிந்தமையால்) தளர்ச்சி யடைகிற தோள்களையுடையவனுமாகி,—மால் கரி ஒடித்த - பெரிய யானை யினால் ஒடிக்கப்பட்ட, பொடித்த தண் தளிர் பூவொடு கொம்பு அனையாள் திறத்து-வெளித்தோன்றிய குளிர்ந்த தளிரோடும் பூக்களோடுங் கூடிய கொம்பை யொத்தவளாகிய அச்சீதையின் விஷயமாக, உன்னுவான் - நினைப்பவனானான்; (எ - று.)

மால்கரி - இராவணனுக்கும், கொம்பு - சீதைக்கும், தளிரும் பூவும் - அவளது மேனிநிறத்துக்கும் அவயவங்களுக்கும் உவமை.

இதுமுதற் பத்தொன்பது கவிகள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் உசடு-ஆங் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கூ)

கο. வாங்கும்வில்லன்வரும்வருமென்றிரு
பாங்குநீணெறிபார்த்தனளோவெனும்
வீங்கும்வேலைவிரிதிரையாமென
வோங்கியோங்கியொடுங்குமுயிர்ப்பினன்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்), வேலை வீங்கும் விரி திரை ஆம் என-கட லில் மிகுகின்ற பரந்த அலைகள்போல, ஓங்கி ஓங்கி ஒடுங்கும் - உயர்ந்து உயர்ந்து அடங்குகிற, உயிர்ப்பினன் - பெருமூச்சையுடையவனாகி,—வாங் கும் வில்லன் வரும் வரும் என்று இரு பாங்கும் நீள் நெறி பார்த்தனளோ எனும் - '(இராவணன்கையில் அகப்பட்டபோது சீதை) வளைத்த வில்லை யுடையவனாய் (நம்கணவன்) வருவான்வருவா னென்று எண்ணி இரண்டு பக்கங்களிலுமுள்ள நீண்டவழியைப் பார்த்தாளோ?' என்று சிந்திப் பான்; (எ - று.)

வரும்வரும்என்ற அடுக்கு - தன்னைமீட்பதற்கு இராமன்வருவது நிச் சயமென்ற கருத்தை விளக்கிற்று. ஓங்கி ஓங்கி - அடுக்கு, இடைவிடா மைப்பொருளது. பார்த்தனளோ, ஓகாரம் - ஐயத்தோடு இரங்குதற் பொருளது. எனும் - செய்யுமென்னும்முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. வேலை - கரையின்பெயர், கடலுக்கு இலக்கணை. பெரியகடலில் கிளர்ந்து கிளர்ந்து அடங்கும் அலை, சரிய இராமனிடத்தில் உயர்ந்துஉயர்ந்து தோன்றி யொடுங்கும் மூச்சுக்கு உவமையாயிற்று. (கο)

கக. தன்னினைந்திலளென்பதுசானுமே
மின்னினைந்தவிலங்குமெயிற்றின
னின்னிலென்றுநெருங்கியபோதவ
ளென்னினைந்தனளோவெனவெண்ணுமால்.

(இ - ள்.) 'மின் நினைந்த விலங்கும் எயிற்றினன் - மின்னல்போன்ற விலகியுள்ள கோரதந்தங்களையுடைய இராவணன், நில் நில் என்று நெருங்

கியபோது - (சீதையை நோக்கி) நில்நில்என்றுசொல்லிக்கொண்டு கிட்டிய காலத்தில், அவள் தன் நினைந்திலள் என்பது சாலுமோ - அச்சீதை தன்னை நினைக்கவில்லையென்று சொல்லுவது (அவளதுகுணத்துக்குத்) தகுதியாயிருக்குமோ ? [இராது என்றபடி]; (அப்படி அவள்நினைத்து எதிர்பார்த்தும் நான் அவளைக்கிட்டாமையால்), என் நினைந்தனளோ - (என்விஷயத்தைப் பற்றி) யாதுநினைத்தாளோ?' என எண்ணும் - என்று நினைப்பான், (இராமன்); (எ - று.)

கீழ்க்கவியில் தன்னைச் சீதை எதிர்நோக்கியிருப்பா ளென்று கருதியதை இக்கவியின் முதலடியால் அவ்வாறு நினையாமலிருப்பது அவள்பெருமைக்குத் தகுதியன் றென்று கருதி வற்புறுத்தினர். 'என் நினைந்தனளோ' என்றது-உதவவேண்டியகாலத்திலும் தான் வந்துஉதவாமையால், மானுருக்கொண்டுவந்த அரக்கனால் இராமனுக்கு யாதுதீமைநேர்ந்ததோவென்று எண்ணிச்சீதை வருந்தியிருப்பா ளென்பதை விளக்கும். இனி, தன் நினைந்திலள் என்பது சாலுமோ என்பதற்கு - இராவணன்சமீபித்தபோது அவள் தனது நிறையொழுக்கத்தைக் கருதினளில்லையென்பது தகுதியுடைத்தோ என்று பொருள் கொள்ளல், நேர்; அவள் கற்புநிலைகுலைந்திருப்ப ளென்று எண்ணுவதுதகாது என்பது கருத்து. தன்னில் நைந்திலள் என்று பதம்பிரித்து, தன்னிலேதான் வருந்தினளில்லையென்று கருதுதல் அடாது என்று உரைப்பாருமுளர். நினைந்த-உவமவுருபு. என் நினைந்தனளோ என்பது - என்னைநினைத்தாளோ என்றும் பொருள்படும். ஆல் - ஈற்றசை. (கக)

கஉ. நஞ்சுகாலுநகைநெடுநாகத்தின்
வஞ்சவாயின்மதியென்மட்குவாள்
வெஞ்சினஞ்செயரக்கர்தம்வெம்மையை
யஞ்சினான்கொலென்றையுறுமாலென்பான்.

(இ - ள்.) 'நஞ்சு காலும் நகை நெடு நாகத்தின் வஞ்சம் வாயில் மதி என் மட்குவாள் - விஷத்தைக் கக்குகின்ற பற்களையுடைய (இராகுவென்னும்) பெரிய பாம்பினது கொடுமையுடைய வாயில் அகப்பட்ட சந்திரன் போல ஒளிமழுங்குபவளாகிய சீதை,—(நான் வாராததனால்), வெம் சினம் செய் அரக்கர்தம் வெம்மையை அஞ்சினன் என்று ஐயுறுங்கொல் - கொடியகோபத்தையுடைய இராக்கதர்களது கொடுமைக்கு (இராமன்) பயப்பட்டானென்று சந்தேகப்படுவாளோ?' என்பான் - என்று சிந்திப்பான், (இராமன்); (எ - று.)—ஆல்-அசை.

இராகுவின்வாய்ப்பட்ட மதி, இராவணன்கைப்பட்ட சீதைக்கு உவமை. மட்குவாள் - பெயர். ஐயுறும் - ஐயமுறும்; தொகுத்தல். செய்யுமென்முற்று இங்கே பெண்பாலுக்கு வந்தது. கொல் - ஐயம். (கஉ)

கங. பூண்டமானமும்போக்கருங்காதலுந்
தூண்டநின்றிடைதோமுறுமாருயிர்

மீண்டுமீண்டுவெதுப்பவெதும்பினன்
வேண்டுமோவெனக்கின்னமும்வில்லென்பான்.

(இ-ள்.) பூண்ட மானமும் - (தனக்கு) நேரிட்ட அவமானமும், போக்கு அரு காதலும் - நீக்கமுடியாத ஆசையும், தாண்ட - தாண்டுதலினல், இடை நின்று - நடுவிலே அழியாதுநின்று, தேம் உறும் - வருத்தமடைகிற, அரு உயிர் - அரிய உயிரை, மீண்டு மீண்டு வெதுப்ப - (அவை) மாறிமாறி வருத்துவதனல், வெதும்பினன் - மனம்வருந்தினவனகி, (இராமன்), 'எனக்கு இன்னமும் வில் வேண்டுமோ—?, என்பான் - என்று சொல்வான்; (எ - று.)

சீதையை யிழந்த அவமானம் ஒருபக்கத்திலும், மீண்டுங்கிடைப்பளோவென்ற ஆசை மற்றொருபக்கத்திலுமாக மாறிமாறிவருத்த இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு போகவும்நிற்கவும்மாட்டாமல் தவிக்கும் உயிருடையவனகி இராமன் ஒருசெயலுஞ்செய்யமுடியாமல், 'சமயத்திற்பயன்படாத இந்த வில் இனிஇருந்து யாதுபயன்'? என வருந்திக்கூறினனென்க.

கச. வில்லைநோக்கிநகுமிகவீங்குதோட்
கல்லைநோக்கிநகுங்கடைக்கால்வருஞ்
சொல்லைநோக்கித்துணுக்கெனுந்தொன்மறை
யெல்லைநோக்கினர்யாவருநோக்குவான்.

(இ-ள்.) தொல் மறை எல்லை நோக்கினர் யாவரும் நோக்குவான்- பழமையானவேதத்தின்முடிவை [வேதாந்தத்தை] அறிந்தவர்களெல்லாராலும் கண்டறியப்படுபவனன (இராமபிரான்),—வில்லை நோக்கி நகும் - (தன்கையிலுள்ள) வில்லைப்பார்த்து (ப்பயனற்றதே யென்று) சிரிப்பான்; மிக வீங்குதோள் கல்லை நோக்கி நகும் - மிகவும்பருத்துள்ள (தனது) தோள்களாகிய மலைகளைப் பார்த்து (வீணுக்குப்பருத்திருக்கின்றனவே யென்று) சிரிப்பான்; கடைக்கால் வரும் சொல்லை நோக்கி துணுக்கெனும்- (தனக்கு) இறுதிக்காலத்து நேரிடுகிற (மனைவியைக் காவாதுஇழந்தனனே யென்று உலகத்தார்கூறும்) பழிச்சொல்லைச் சிந்தித்துத் திடுக்கிடுவான்.

நகை - இகழ்ச்சிபற்றியது. கல் - ஆகுபெயர். 'துணுக்குறும்' என்றும்பாடம். வேதாந்திகளுக்கே விஷயமாகிற பரம்பொருளான இராமபிரானே இவ்வாறுவருந்தின னென்று பிரிவின்கொடுமையை விளக்கியவாறு. கடைக்கால் - பின்பு என்றபடி. (கச)

கரு. கூதிர்வாடைவெங்கூற்றினைநோக்கினன்
வேதவேள்வ்விதிமுறைமேவிய
சீதையென்வயிற்றீர்ந்தனளோவெனும்
போதகம்மெனப்பொம்மெனுயிர்ப்பினன்.

(இ - ள்.) போதகம் என பொம்மென் உயிர்ப்பினன் - யானைபோலப் பொம்மென்றஒலியுடன் விடும் பெருமூச்சையுடையவனாய், கூதிர் வாடை வெம் கூற்றினை நோக்கினன் - குளிர்ந்த காற்றாகிய கொடிய யமனை நோக்கி, 'வேதம் விதி முறை வேள்வி மேவிய - வேதவிதிப்படி செய்த சடங்கினால் மணந்துகொண்ட, சீதை—, என்வயின் தீர்ந்தனளோ - என்னிடத்தினின்றும் நீங்கிவிட்டனளோ?' எனும் - என்பான், (இராமன்); (எ - று.)

விரகவேதனையால் அறிவுமழுங்கிக் கிடந்த இராமன், பிரியாதார்க்குக் குளிர்ந்திருக்கவேண்டிய காற்றுக் கொடியயமன்போலக் காமோத்தீபகமாய்த்தன்னைவருத்தியதனால், சீதையின்பிரிவையுணர்ந்தானென்க. ஓகாரம் - இரக்கம். போதகம்மென - விரித்தல். போதகம் - யானைக்கன்று; பருவப்பெயராகாமல் யானையென்றமாத்திரமாய்நின்றது. சீதை என்னிடத்தினின்று நீங்கினாள், ஓ - அந்தோ! எனும் - என்பான் எனினுமாம். பொம்மெனல் - ஒலிக்குறிப்பு. (கரு)

கசு. நின்றுபல்லுயிர்காத்தற்குநேர்ந்தயா
னென்றுணைக்குலமங்கையொரேந்திழை
தன்றுயர்க்குத்தகவிலெனாயினே
னன்றுநன்றென்வலியெனநாணுமால்.

(இ - ள்.) 'நின்று பல் உயிர் காத்தற்கு நேர்ந்த யான்-(முன்பு தந்தையின் வார்த்தைப்படி) அரசனாய் நின்று (உலகத்துப்) பலவுயிர்களையும் பாதுகாத்தற்கு உடன்பட்ட நான், ஓர் ஏந்து இழை என் துணை குலம் மங்கை தன் துயர்க்கு தகவு இலென் ஆயினேன் - அணிந்தஆபரணங்களையுடையவளாகிய எனக்குத்துணைவி[மனைவி]யான ஒரு குலஸ்திரீயினது துன்பத்தை நீக்குதற்கும் தகுதியற்றவனாய்விட்டேன்; என் வலி நன்று நன்று - எனது பலம் மிகநன்றாயிருந்தது!' என-என்று, நாணும்-நாணமடைவான், (இராமன்); (எ - று.)

'நின்றுபல்லுயிர்காத்தற்குநேர்ந்த யான்' என்பதற்கு, (கீழ் அகத்தியப்படலத்தில்) "ஆறத்தினொடன்றி நின்றூரவர், வேறுப்பென்வெருவன்மின் நீர்" என்று இருடிகளை நோக்கி யாவரையுந் தீங்கின்றிக் காப்பதாக வாக்குதத்தஞ்செய்த யானென்று பொருள்கூறினும் அமையும். அடுக்கு - இகழ்ச்சிபற்றியது. துயர்க்கும் என்ற இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கதென்க. 'துயர்க்கும்' என்றும் பாடமுண்டு. ஆல் - அசை. ()

கஎ. சாயுந்தம்பிதிருத்தியதண்டளிர்
தீயுமங்கவைதீர்கெனுஞ்செவ்விருந்
தாயுமாவிபுழுங்கவழுங்குமால்
வாயுநெஞ்சம்புலரமயங்குவான்.

(இ - ள்.) வாயும் நெஞ்சும் புலர மயங்குவான் - வாயும் மனமும் வறண்டுபோக மயக்கமுற்றவனாகி,—தம்பி திருத்திய தண் தளிர் சாயும்-தம்பி

யான இலக்குமணன் தேடியமைத்த குளிர்ந்த தளிர்க்குவியலிற் படுப்பான்; அங்கு - அப்பொழுது, தீயும் - (தன்னுடம்பின்வெம்மைபொறுக்கமாட்டாது) தீந்துபோகிற, அவை - அத்தளிர்கள், தீர்க - நீக்கப்படக்கடவன; எனும் - என்று (இலக்குமணனை நோக்கிச்) சொல்வான்; செம் விருந்து ஆயும் - (பிறகு இலக்குமணன் அவ்வாறேநீக்கி வேறு கொணர்ந்து அமைத்த) சிவந்த புதியதளிர்களை (இவையாயினும்இன்பந்தருமோ வென்று மனத்தில்) ஆராய்வான்; ஆவிபுழுங்க அழுங்கும் - (அவைகளும் முன்போல வருத்தத் தொடங்கவே) உயிருருகச் சோர்வான், (இராமன்); (எ - று.) ஆல் - அசை.

தளிர்ப்படுக்கையமைப்பது, சீதோபசாரத்திற்காக. தீயும் என்பதை முற்றாகக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. தீர்கெனும்-தொகுத்தல். விருந்து - புதுமை; இங்குப் பண்பாகுபெயர். 'செல்விருந்தாயும்' என்றும் பாடம்; அதற்கு-தன்னைநோக்கி வரக்கடவ விருந்தைக் குறித்து ஆராய்வானென்று பொருள்: இனித்தன்பக்கல் விருந்தினர் வந்தால் அவர்களைக் கிருகஸ்தாச்சிரம தருமமுறைப்படி மனைவியுடனே கூடி உபசரிக்க முடியாதே யென்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பானென்பது கருத்து. (கஎ)

கஅ. பிரிந்தவேதுகொல்பேரபிமானங்கொ
றெரிந்ததில்லைதிருமலர்க்கண்ணிமை
பொருந்தவாயிரங்கற்பங்கள்போக்குவா
னிருந்துகண்டிலன்கங்குலினீறரோ.

(இ - ள்.) திரு மலர் கண் இமை - அழகிய தாமரைமலரையொத்த (தனது) கண் இமைக்கும்பொழுதில், ஆயிரம் கற்பங்கள் பொருந்த - பல ஊழிகள்பொருந்தும்படி, போக்குவான் - வருந்திப்பொழுதுபோக்குபவனாய், இருந்து—, கங்குலின் ஈறு கண்டிலன் - (இராமன்) இரவின்முடிவைக் காணாதவனானான்; (இப்படியானது), பிரிந்த ஏது கொல் - (சீதையைப்) பிரிந்த காரணத்தாலோ, பேர் அபிமானம் கொல் - (அவளிடத்துத் தான் கொண்டிருந்த) ஆசைமிகுதியாலோ, தெரிந்தது இல்லை - (எமக்குத்) தெரியாது; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இவ்விரண்டுமே காரண மென்பதை இவ்வாய்பாட்டால் வற்புறுத்திய வாறு. பிரிவின் மிக்க துயரத்தால் ஓரிமைப்பொழுதே பலவாயிரம் ஊழிகளுக்கு ஈடாயின வென்க. கற்பம் - பிரமனாயுள். பிரிந்த வேதுகொல் என்றுஎடுத்து, பிரிந்ததனாலான மனவெப்பத்தினாலோ வென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். போக்குவான் - முற்றெச்சம். இனி, திருமலர்க்கண்ணிமை பொருந்த ஆயிரங் கற்பங்கள் போக்குவான் - தனது கண்ணிமைப்பொழுதினளவிலே ஆயிரம்ஊழிக்காலங்கள் கழியப்பெறுபவனான திருமாலாகிய இராமபிரான், கங்குலின் ஈறு கண்டு இருந்திலன் - அவ்விராத்திரிக்கு ஓர் முடிவைக் கண்டிராதவனானான்; (இந்த மாறுபாட்டிற்குக் காரணம்) பிராட்டியைப் பிரிந்தமையோ தனதுபெருமிதத்தைப்பற்றியபேரபிமானமோ

தெரியவில்லையென்று உரைத்தல், சிறப்பாம்; இதில் எம்பெருமான் காலங் கடந்தகடவு ளென்பதுவிளங்கும். இனி, தனதுதிருக்கண்துயில்கொண்டு விழித்தலால் ஊழிகள் கழியச்செய்பவ னென்றலும் தகுதியே. (கஅ)

கசு. வென்றிவேற்கையிளவலைமேலெலா
மொன்றுபோலவுலப்பிலநாள்கடா
நின்றுகாண்டியன்றேநெடுங்கங்குலி
னின்றுநீள்வதற்கேதுவெனென்னுமால்.

(இ - ள்.) வென்றி வேல் கை இளவலை - வெற்றிக்குக் காரணமான வேலை யேந்திய கையையுடைய தம்பியாகிய இலக்குமணனை (நோக்கி), 'ஒன்றுபோல உலப்பு இல நாள்கள் மேல் எலாம் நின்று காண்டி அன்றே - ஒரேமாதிரியாகத் தம்இயல்புகெடாமல் கழிந்த [அளவிறந்த] நாள்களை முன்னெல்லாம் (என்னுடனே) இருந்து பார்த்துள்ளாயன்றோ? நெடு கங்குல் இன்று நீள்வதற்கு ஏது என் - இராப்பொழுது இன்றுமாத்திரம் நெடியதாய்வளர்வதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்னும் - என்றுவினவுவான், (இராமன்); (எ-று.)—தாம், தான், ஆல் - அசைகள்.

நின்று என்பதற்கு - இராமுழுதும் விழித்திருந்து என்றும் உரைக்கலாம். காண்டி - முன்னிலையொருமையிறந்தகாலமுற்று. அன்றே - தேற்றம். (கசு)

உ0. நீண்டமாலைமதியினைநித்தமு
மீண்டுமீண்டுமெலிந்தனைவெள்குவாய்
பூண்டபூணவள்வாண்முகம்போதர
வீண்டுசாலவிளங்கினையென்னுமால்.

(இ - ள்.) நீண்ட மாலை மதியினை - (விரகிகளுக்கு) நீண்டுகாணப்படுகிற மாலைப்பொழுதில் தோன்றுஞ் சந்திரனை (நோக்கி), 'நித்தமும் மீண்டு மீண்டும் மெலிந்தனை வெள்குவாய் - (சீதை இங்கு உள்ளமட்டும் அவள் முகத்துக்கு ஒப்பாகவேண்டுமென்னுங் கருத்துடனே) நாடோறும் திரும்பித்திரும்பி வந்தும் (அவள்முகத்துக்கு ஈடாகமாட்டாமையால்) உடல் தேய்ந்தவனாய் வெட்கங்கொண்ட நீ, ஈண்டு - இப்பொழுது, பூண்ட பூணவள் வாள் முகம் போதர - அணிந்த ஆபரணங்களையுடைய அச் சீதையின் ஒளிபொருந்தியமுகம் நீங்கிப்போனதுபற்றி, சால விளக்கினை - மிகவும் ஒளியுடன் விளங்குகிறாய்,' என்னும் - என்றுசொல்வான், (இராமன்); (எ - று.)—ஆல் - அசை.

கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் இயல்பிலே குறையுந்தன்மையுள்ள சந்திரனைச் சீதையின்முகத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாமல் தேய்ந்ததாகக் காரணங் கற்பித்தவாறு; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. சீதையின் முகமண்டலத்துக்குச் சந்திரமண்டலஞ் சிறிதும் ஒப்பாகாதென்று இராமன் கருதியிருந்தமை இங்கு விளங்கும். இச்செய்யுள் - சந்திரோபாலம்பநம்[சந்திரனைப்பழித்தல்].(உ0)

உக. நீணிலாவினிசைநிறைதன்குலத்
தாணியாயபழிவரவன்னது
நாணிநாடுகடந்தனனுங்கொலோ
சேணுலாந்தனித்தேரவனென்னுமால்.

(இ - ள்.) 'சேண் உலாம் தனி தேரவன் - ஆகாயத்திற் செல்லுகின்ற ஒப்பற்றதேரையுடைய சூரியன்,—நீள் நிலாவின் இசை நிறை தன் குலத்து- மிகுந்த நிலாவையொத்து விளங்குகிற கீர்த்திநிறைந்த தனதுகுலத்தில், ஆணி ஆய பழி வர - நீங்காது நிலைநிற்குந்தன்மையதான பெரும்பழி வந்த தனால், அன்னது - அப்பழிக்கு, நாணி - வெட்கமுற்று, நாடு கடந்தனன் ஆம்கொல் ஓ - இந்நாட்டை விட்டு அகன்றுபோயினனோ!' என்னும் - என் றுசொல்வான், (இராமன்): (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சூரியன் தனதுகுலத்துப் பிறந்த இராமனது மனைவியை மாற்றான் கொண்டதனால் நேரிட்ட பழிக்குப்பயந்து வெள்கி மறுபடி வாராமல் மறைந்துவிட்டானோ வென்று, இரவு நீட்டித்தற்கு ஒருகாரணங் கற்பித் துக் கூறியவாறு, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. புகழை வெண்ணிறமுடை யதாகக் கூறுதல் கவிசமயமாதலால், அதற்கு நிலாவை உவமைகூறினர். உலாம்-உலாவும்;செய்யுமெனெச்சத்தின் ஈற்று உயிர்மெய் சென்றது.(உக)

உஉ. சுட்டகங்குனெடிதெனச்சோர்கின்றான்
முட்டமைந்தநெடுமுடக்கோனொடு
கட்டிவாளரக்கன்கதிரோனையு
மிட்டனன்கொலிருஞ்சிறையென்னுமால்.

(இ - ள்.) சுட்ட கங்குல் நெடிது என சோர்கின்றான்-(தன்னை) வருத் திய அவ்விரவு மிகநீண்டதென்று தளர்பவனான இராமன்,—'வாள் அரக் கன் - கொடிய இராக்கதனாகிய இராவணன், முட்டு அமைந்த நெடு முடக் கோனொடு - கடிவாளத்தைக் கையிற்கொண்ட [சாரதியாகிய] பெரிய அருணனுடனே, கதிரோனையும் - சூரியனையும், கட்டி - (கயிற்றாற்) கட்டி, இரு சிறை இட்டனன் கொல் - பெரிய சிறையில் வைத்திட்டானோ?' என்னும் - என்று கருதுவான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை. ஏதுத்தற்குறிப் பேற்றவணி.

சூரியன் சாரதியான அருணன் துடையில்லாதவனாதலால், 'முடக் கோன்' எனப்பட்டான்; இதுபற்றி இவனுக்கு வடமொழியில் 'அநூரு' என்று ஒரு பெயர்; இவன், கருடனது தமையன். காசியப முனிவரது மனைவிமார் பலருள் கத்துரு என்பவள், ஒருநாள், ஆகாயமார்க்கத்தே சென்ற உச்சைச்சிரவமென்னும் வெள்ளைக் குதிரையைக் கருநிறமுடைய தென்று மாறுபாடாகக்கூற, அவள் சக்களத்தியான வினதை அதனை மறு த்து வெண்ணிறமுடையதென்று உள்ளபடி கூறவே, இதுகாரணமாக இருவர்க்கும் மாறுபாடுண்டாகி யாருரை பொய்யாகின்றதோ, அவள்

மற்றவட்கு அடிமையாகக்கடவள்' என்று தம்மில் சபதம் நியமித்துக்கொள்ள, உடனே கத்துரு தனது மக்களாகிய கருநாகங்களால் அவ்வெண்பரியை மறைப்பித்துக் கரியதாகக் காட்டி வஞ்சனைவழியால் விநதையைத் தனக்கு அடிமையாக்கி, 'நீ உன்மகனால் தேவலோகத்திலிருந்து அமிருதங் கொணர்ந்து என் மக்களுக்குக் கொடுக்கையில் உனது இவ்வடிமைத்தன்மை யொழியும்' என்று விடைகூற, பின்பு விநதை, தன்கணவனருளால், ஆயிரம் வருஷ காலங் கழித்தபின் பலிக்கும்படியான இரண்டு அண்டங்களைப் பெற்று, அடைகாத்து வருகையில், ஐந்நூறு வருஷங் கழிந்தவாறே ஒருநாள் 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' ஆதலால் தனது அடிமைத்தனத்தை விரைவில் ஒழித்தலிலே கருத்துக்கொண்டு ஒருமுட்டையையெடுத்து உடைக்க, அதனுள், காலம் நிரம்பாமையால் இடைக்குக் கீழ்ப்பட்ட அவயவங்களில்லாமல் பாதிவடிவமாயிருந்த குமாரனொருவன் தோன்றி, அருணனெனப் பெயர்பூண்டு சூரியனுக்குச் சாரதியாயின னென்ற கதை இங்கு அறியத்தக்கது. (உஉ)

உங. துடியினேரிடைதோன்றலளாமெனிற்
கடியகாரிருட்கங்குலின்கற்பம்போய்
முடியுமாகின்முடியுமிம்மூரிநீர்
நெடியமாநிலமென்னநினைக்குமால்.

(இ - ள்.) 'துடியின் நேர் இடை - உடுக்கையை யொத்த இடையையுடைய சீதை, தோன்றலள் ஆம் எனின் - காணப்படாவிட்டால்,—கடிய கார் இருள் கங்குலின் கற்பம் போய் முடியும் ஆகில் - கொடிய கரிய இருளையுடைய இரவாகிய கற்பமானது கழிந்து விடியுமானால், இ மூரி நீர் நெடிய மா நிலம் - கடலாற்சூழப்பட்ட மிகப்பெரிய இந்தவுலகம், முடியும்- அழிந்துவிடும்,' என்ன நினைக்கும் - என்று நினைப்பான், (இராமன்); (எ - று.)—ஆல் - அசை.

சீதை அகப்படாமலே பொழுது விடிந்தால் இவ்வுலகத்தை நீறாக்கிவிடுவே னென்று இராமன் கோபித்து நினைத்தன னென்க. துடியினேரிடை - அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித் தொடர். மூரிநீர் - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; பழமையாகிய நீரையுடைய தெனவிரியும். நெடிய, மா - ஒருபொருட்பன்மொழி. (உங)

உச. திறத்தினாதனசெய்தவத்தோருற
வொறுத்துஞாலத்துயிர்தமையுண்டுழன்
மறத்தினார்கள்வலிந்தனர்வாழ்வரே
லறத்தினாலினியாவதெனென்னுமால்.

(இ - ள்.) 'திறத்து - (தங்கள்) வலியினால், செய் தவத்தோர் இனாதன உற - தவஞ்செய்யும்இருடிகள் துன்பங்களை அடைய, ஒறுத்து - (அவர்களை வருத்தி, ஞாலத்து உயிர்தமை - உலகத்திலுள்ள உயிர்களை, உண்டு -

தின்று, உழல் - திரிகிற, மறத்தினர்கள் - அதருமத்தையுடைய இராக்கதர்கள், வலிந்தனர் வாழ்வரேல் - (கற்புடைமாதரைக் கவர்ந்து இப்படி) வலிபெற்று வாழ்வாரானால், இனி அறத்தினால் ஆவது என் - இனிமேல் தருமத்தினால் ஆகும் பயன் யாதோ?' என்னும் - என்றுசொல்வான்; (எ-று.) —ஆல் - அசை.

தருமவான்களான முனிவர் முதலியோர் வருந்தவும், அதருமவான்களான அரக்கர்கள் வெற்றியுற்றுவாழவும் தலைப்பட்டதனால், தருமத்துக்குப் பயன்விளையுங்காலமில்லையே யென்று இராமன் வருந்தினனென்க.

௨௫. தேனின்றெய்வத்திருநெடுநாட்சிலைப்
பூநின்றெய்யும்பொருகணைவீரனு
மேனின்றெய்யவிமலனைநோக்கினன்
றானுந்தேர்கிலனாய்த்தடுமாறுவான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - மன்மதன்செயலைக் கூறும்.

(இ - ள்.) தேனின் தெய்வம் திரு நெடு நாண் - வண்டுகளாகிய தெய்வத்தன்மையுள்ள அழகிய நீண்ட நாணியையுடைய, சிலை - (கருப்பு) வில்வில், பொரு கணை பூ நின்று எய்யும் - போர்செய்கின்ற அம்பாகக் கொண்டு மலர்களை எதிர்நின்று தொடுக்கின்ற, வீரனும் - வீரனாகிய மன்மதனும், மேல் எய்ய விமலனை நின்று நோக்கினன் - இராமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யும்படி அவனை உற்றுப்பார்த்தான்; (அவ்வளவில்), தானும் - அவ்விராமனும், தேர்கிலன் ஆய் - ஒன்றுந்தோன்றாமல் அறிவுமயங்கி, தடுமாறுவான் - கலங்குபவனானான்; (எ - று.)

விமலன் - குற்றமற்றவன். மன்மதனுக்குக் கரும்பை வில்லாகவும், மலரை அம்புகளாகவும், வண்டுக்கூட்டத்தை நாணாகவுங் கூறுதல், கவிமரபு. எப்படிப்பட்டவரையும் வசீகரிக்கவல்ல ஆற்றலுடைமை தோன்ற, நாணுக்கு 'தெய்வம்' என்ற அடமொழி கொடுக்கப்பட்டது. தெய்வம் - திவ்வியமான என்றபடி. இதனைச் சிலைக்குங் கூட்டலாம். இனி, காமநூலென்னும் பூவிசேடம் காமனுக்கு வில்லா மென்று தமிழ்நூலிலும், மன்மததந்திரமென்னும் புஷ்பம் மன்மதனுக்கு வில்லா மென்று வடநூலிலுங் கூறுமாறு பற்றி, இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிக்கு - வண்டொழுங்காகிய திவ்வியமான அழகிய நீண்ட நாணியையுடைய தனதுவில்லாகிய பூவிசேடத்தினின்று தொடுக்கும் பேரம்புகளையுடைய மகாவீரனான மன்மதனென்று உரைப்பினும் அமையும்; "நீறுபடு துட்ட மதன் வேறுருவெடுத் தலரி னீள்சிலை குனித்து வழிதே, னூறுகணை தொட்டு வெளியே சமர்விளைப்பதும்" என்ற மதுரைக்கலம்பகம் இங்குக்கருதத்தக்கது; மன்மதனது 'புஷ்பதந்வா' என்ற வடமொழிப்பெயரையுங் காண்க. எளிய கருவிகளைக்கொண்டே எங்குந் தவறாது வெற்றிபெறுதல் தோன்ற, மன்மதன் 'வீரன்' எனப்பட்டான்.

(௨௫)

உசா. உழந்தயோகத்தொருமுதல்கோபத்தா
லிழந்தமேனியுமெண்ணியிரங்கினன்
கெழுந்தகைக்கொருவன்மைகிடைக்குமேற்
பழந்துயர்க்குப்பரிவுறும்பான்மையால்.

(இ - ள்.) கெழும் தகைக்கு ஒரு வன்மை கிடைக்கும் ஏல் - (தன்னிடத்திற்) பொருந்திவிளங்குகிற குணத்திற்கு ஒரு உறுதிப்பாடு கிடைக்குமானல் (அப்பொழுது), பழ துயர்க்கு பரிவு உறும் பான்மையால் - கீழ்ப்போன துயரத்திற்கு வருந்துகிற உலகவழக்கப்படியே, (மன்மதன்),— உழந்த யோகத்து ஒரு முதல் கோபத்தால் - மிக்குச்செய்த தவத்தையுடைய ஒரு முதற்கடவுளாகிய சிவபிரானது கோபத்தினல், இழந்த - (முன்பு) தான் இழந்துவிட்ட, மேனியும் - (தனது) சரீரத்தை, எண்ணி - நினைத்து, இரங்கினன் - வருந்தினன்; (எ - று.)

வருத்தமுற்ற ஒருவன், ஓர் உறுதிநிலை பெற்றபோது, தனக்குக்கீழ் நேர்ந்த துயரத்தை நினைத்து வருந்துவதுபோல, அனங்கனுகிய மன்மதனும், மகாவீரனை இராமனை வருத்தும் வீரம் இப்பொழுது தனக்கு உண்டாகி நிலைத்ததுபற்றி, தான் முன்பு சிவபிரானல் தேகமிழந்ததைநினைத்து வருந்தின னென்க. மேனியும், உம்மை - இசைநிறை. சிவபிரான் யோகமுழந்தது, தன்னையடுத்து வேண்டிய சனகர் முனிவர் நால்வர்க்கும் யோகநிலையை யுணர்த்துதற்பொருட்டு.

இனி, கீழ்க்கவியோடு இக்கவியையுஞ் சேர்த்து, வீரன் விமலனை நோக்கி, கெழுந்தகைக்கு ஒருவன்மை கிடைக்குமேலும் பழந்துயர்க்குப் பரிவுறும் பான்மையால், தான் இழந்த மேனி எண்ணி இரங்கினனுகி, தானுந் தோகிலனுய்த் தடுமாறுவான் என ஒரு முடியாகக் கொண்டு, திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனுன தவவேடங்கொண்ட சிவபிரான்மேல் முன்பு அம்பெய்து சரீரத்தை யிழந்தோமே, இனி அக்கடவுளரில் ஒருவனுகிய தவவேடமுள்ள இராமனும் வலியற்றவன்போற் காணப்படினும் இவன்மேல் அம்பெய்தால் இவனல் நமக்கு மற்றும் யாதுதீங்கு நேரிடுமோ வென்று மன்மதனும் அம்பு எய்யமாட்டாது மதிமயங்கித் தடுமாறின னென்று பொருள்கூறினும் பொருந்தும்; முன்புசோர்ந்த தளர்வுக்குப் பின்பு ஒரு வலி கிடைக்குமாயினும் பழைய அத்தளர்வாகிய துன்பத்தைநோக்கி வருந்தும் இயல்பின்படி யென்பது, பின்னிரண்டடியின்பொருள். இனி, சிறந்துவிளங்குகிற உத்தமகுணங்களையுடைய இவ்விராமமூர்த்திக்கு ஆற்றல் உண்டாமாயின் அப்பொழுது தனக்கு மீண்டும் ஏதேனுந் தீங்குநேருமே யென்பதைக் கருதி இரங்குந்தன்மையால் என்றலும் நேராம்; கெழுந்தகை - பண்புத்தொகை யன்மொழி. (உசா)

இரவு கழிதல்.

உஎ. நீலமாியநிறத்தனினைப்பிடைச்
சூலமாகத்தொலைவுறுமெல்லையின்

மூலமாமலர்முன்னவன்முற்றுறுங்
காலமாமெனக்கங்குல்கழிந்ததே.

(இ-ள்.) நீலம் ஆய நிறத்தன் நினைப்பிடை - நீலநிறமுள்ளவனான இராமபிரானது மனத்திலே, (சீதையைப் பிரிந்ததனாலுண்டான துன்பம்), சூலம் ஆக - சூலாயுதம்போல்வருத்த, தொலைவு உறும் எல்லையின் - (இங்ஙனம்) வருந்துகிற சமயத்திலே,—மூலம் மா மலர் முன்னவன் முற்றுறும் காலம் ஆம் என - (எல்லாவற்றுக்கும்) முதற்காரணமான (எம்பெருமானது) பெரிய நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றிய முதற்கடவுளான பிரமன் முடிகின்ற ஊழிக்காலம் கழிந்தாற்போல, கங்குல் கழிந்தது - அந்தப்பேரிரவு நீங்கிற்று; (எ - று.)

பிரிவுத்துயரின் கொடுமையை விளக்க, அதனைச் சூலமாக உருவகப்படுத்தினர். மலர்முன்னவன் முற்றுறுங் காலம் - பிரமகற்பம்: இது, இங்கு, மிக்க நீட்சிக்கு உவமை கூறப்பட்டது. "அத்திசைமுகனோடு, உந்திக்கமலம் விரிந்தால் விரியும் உகக்கடையில், முந்திக்குவியி லுடனே குவியு மிம் மூதண்டமே" ஆதலால், மூலமாமல ரெனப்பட்டது. ஏ - ஈற்றசை. (உஎ)

வேறு.

இராமன் வருத்தம்.

உஅ. வெள்ளஞ்சிலம்புபாற்கடலின்விரும்புந்துயிலைவெறுத்தளியுங்
கள்ளுஞ்சிலம்பும்பூங்கோதைகற்பின்கடலிற்படிவாற்குப்
புள்ளுஞ்சிலம்பும்பொழில்சிலம்பும்புனலுஞ்சிலம்பும்புனைகோல
முள்ளுஞ்சிலம்புஞ்சிலம்பாவாலுயிருண்டாகும்வகையுண்டோ.

(இ-ள்.) வெள்ளம் சிலம்பு பால் கடலின் - வெள்ளம் ஒலிக்கப்பெற்ற திருப்பாற்கடலில், விரும்பும் - தான்விரும்பிச் செய்யும், துயிலை - யோகநித்திரையை, வெறுத்து - நீக்கிவிட்டு, அளியும் கள்ளும் சிலம்பும் பூ கோதை - வண்டுகளும் தேனும் ஒலிசெய்யப்பெற்ற மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய சீதையினது, கற்பின் கடலில் - கற்பாகிய சமுத்திரத்திலே, படிவாற்கு - அமிழ்ந்துள்ள இராமன் விஷயமாக, புள்ளும் சிலம்பும் - பறவைகளும் (இரங்கி) ஒலிக்கும்; பொழில் - சோலைகளும், சிலம்பும்—; புனலும் - மலையருவிகளும், சிலம்பும்—; புனை கோலம் - (சீதையினது) அலங்கரித்த உருவமானது, உள்ளும் சிலம்பும் - மனத்தில் தோன்றி வருத்தும்; சிலம்பா - (கண்ணுக்குப்) புலப்படாது: ஆல் - ஆதலால், உயிர் உண்டாகும் வகை உண்டோ - (இராமனுக்கு) உயிர் ஒழியாது தரித்து நிற்கும் வழி உளதோ? [இல்லை]; (எ - று.)

உதயகாலத்தில் இயல்பாக ஒலிக்கும் பறவைகளின் ஒலி முதலியவற்றை, இராமபிரான்விஷயமாக இரங்கியொலித்தனவாகக் குறித்தார். முதலிரண்டடியால், பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனை திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்துப் பிராட்டியான சீதையை மணந்தமை விளங்கும்,

கடலின், இன்-ஏழனுருபு. 'அளிய' என்ற பாடத்துக்கு, அன்புசெய்யத்தக்க வென்று பொருளுரைத்து, அதனைச் சீதைக்கு அடைமொழியாக்குக. பிராட்டியின்கற்புக்குக் கடலை உவமைகூறியதனால், அதன் மிகுதியும் ஆழ்ச்சியும் எல்லைகாணவொண்ணாமையும் விளங்கும். 'பாற்கடலின் விரும்புந் துயிலை வெறுத்துப் பூங்கோதைகற்பின்கடலிற் படிவாற்கு' என்றதில், இராமன் திருப்பாற்கடலில் திருமகளுடன்கூடி வாழ்தலினும் இங்குச் சீதையுடன் கூடிவாழ்தலை மிகவும் இனியதாகக் கருதின னென்பது தோன்றும். கோதை - கூந்தலையுடையாளுக்குச் சினையாகுபெயர். பூங்கோதை- பூமாலைபோல்பவ ளெனினுமாம்; உவமையாகுபெயர்.

'பூங்கோதைக்கற்பிற்கடல்' என்ற பாடத்துக்கு, பூங்கோதைக்கு அற்பின்கடல்என்று பிரித்து, சீதையினிடத்துக் கடல்போன்ற பேரன்புள்ளவனென்று பொருள் கொள்க; அற்பு=அன்பு. வினைப்பகுதிகள் வேண்டிய பொருளை விளக்குமாதலால், சிலம்புதல் என்னும் வினைக்குப் புலப்படுதலென்றும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பொழில் சிலம்புதல் - சோலைகளிலுள்ள மரங்கள் விடியற்காலத்துக் காற்றுவீசுதலால் அசைந்து ஒலித்தல். சிலம்பா - சிலம்பாது என்பதன் விகாரம். இனி, இராமபிரானுக்கு இரவு கழிந்ததையுணர்த்துமாறு புள்முதலியன ஒலித்தன; புனை கோலம் உள்ளும் - (சீதையினது) அழகிய வடிவத்தையே (இராமன் எப்பொழுதுங்) கருதுவான்; சிலம்பும் சிலம்பா - (அவள் எதிர்நின்று கண்ணுக்குப் புலப்படாவிட்டாலும் அவள் நடந்து வருவதற்கு அடையாளமாக அவளுடைய) காற்சிலம்புகள் ஒலித்தலேனும் நிகழலாமே அவையும் ஒலித்தில; ஆல்- ஆதலால், இனி இராமன் உயிர்த்திருக்கும்வகை யுள்ளதோ? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இனி, 'புனைகோலமுள்ளும் சிலம்புஞ் சிலம்பா வேல்' என்று பாடமோதி, புனைகோலம்-தான் கொள்ளும் போர்க்கோலத்தை, உள்ளும்-நினைப்பூட்டுகின்ற, சில் அம்பும்-சில அம்புகளும், சிலம்பா வேல் - ஒலிசெய்யாவிட்டால் என்று உரைப்பாரு முளர்; அப்பொழுது கருத்து:—உதயகாலத்தில் பறவை முதலியன ஒலித்தலும், அம்புகள் ஒலித்துப் போரை நினைப்பூட்டுதலுஞ் செய்யாவிட்டால் இராமன் உயிர்பெற்றிரானென்பதாம். 'அளியின்' என்ற பாடத்துக்கு - வண்டுகளுடனே யென்க.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் கக௩ - ஆங் கவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (உஅ)

உகூ. மயிலும்பெடையுமுடன்றிரியமானுங்கலையுமருவிவரப்
பயிலும்பிடியுங்கடகரியும்வருவதிரிவபார்க்கின்றான்
குயிலுங்கரும்புஞ்செழுந்தேனுங்குழலும்யாழுங்கொழும்பாகு
மயிலுமமுதுஞ்சுவைதீர்த்தமொழியைப்பிரிந்தாலழியானோ.

(இ - ள்.) பெடையும் மயிலும் உடன் திரிய - பெண்மயிலும் ஆண்மயிலும் கூடிக்குலாவித் திரிய (அவற்றையும்), மானும் கலையும் மருவி வர -

பெண்மானும் ஆண்மானும் கலந்து பொருந்த (அவற்றையும்), பயிலும் பிடியும்கடகரியும் விரவ திரிவ - (ஒன்றோடொன்று) பழகிவிளையாடும் பெண்யானையும் ஆண்யானையும் (தன் எதிரில்) வந்து திரிய அவற்றையும், பார்க்கின்றான்-பார்க்கின்றவனாகியஇராமன்,—குயிலும் - குயிலோசையும்- கரும்பும்-கருப்பஞ்சாறும், செழுதேனும் - செழிப்பான தேனும், குழலும்- வேய்ங்குழலோசையும், யாழும் - வீணையொலியும், கொழு பாகும்-செழிப்பான சர்க்கரைப் பாகும், அயிலும் அமுதும் - விரும்பியுண்ணப்படுகிற தேவாமிருதமும், (ஆகிய இவை,) சுவை நீத்த - (தன்இனிமைக்குமுன்) தம்தம் இனிமை கெடும்படியான, மொழியை - சொல்லையுடைய சீதையை, பிரிந்தால்—, அழியானோ - வருந்தாமலிருப்பனோ? [இரான்]; (எ-று.)

மயில்முதலியவை தம்தம் பெடையுடன் கூடிக்குலாவி இராமனுக்குச் சீதையைப்பிரிந்த துயரத்தை மிகுவித்தன வென்க. கடகரி - மதம்பிடித்த யானை; கடம் - கன்னம்: அதிலுண்டாகும் மதத்துக்கு இலக்கணை. மொழி- அதனையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர். குயிலொலி முதலியன இனிமையற்றன வென்னும்படியான சொல்லினிமையையுடைய சீதை யென்க. குயில், கரும்பு, குழல், யாழ் - ஆகுபெயர்கள். (உக)

சூரியோதயம்.

௩௦. முடிநாட்டியகோட்டுதயத்துமுற்றவுற்றான்முதுகங்குல், விடிநாட்கண்டுங்கிளிமிழற்றுமென்சொற்கேளாவீரற்காண், டடிநாட்செந்தாமரையொதுங்குமன்னமிலளால்யானடைத்த,கடிநாட்கமலத்தெனவவிழ்த்துக்காட்டுவான்போற்கதிர்வெய்யோன்.

(இ - ள்.) கதிர் வெய்யோன் - கிரணங்களையுடைய சூரியன்,— முது கங்குல் விடி நாள் கண்டும் - நீண்ட இரவு விடிந்து பகற்பொழுதானமையைக் கண்டும், கிளி மிழற்றும் மெல் சொல் கேளா - (பேச்சில்) கிளியையொத்த சீதை சொல்லுகிற இனியசொற்களைக் கேளாத, வீரற்கு - இராமனுக்கு, ஆண்டு - அப்பொழுது,—'யான் அடைத்த கடி நாள் கமலத்து - யான் (முதல்நாளில்) மூடிய வாசனையுள்ள புதிய தாமரைமலரில், அடி நாள் செம் தாமரை ஒதுங்கும் அன்னம் - முற்காலத்திற் செந்தாமரைமலரில் தோன்றிய அன்னப் பறவைபோன்ற சீதை, இலள் - (இப்பொழுது) இல்லை,' என - என்று, அவிழ்த்து காட்டுவான் போல் - மலர்த்திக்காட்டுபவன்போல், முடி நாட்டிய கோடு உதயத்து முற்ற உற்றான் - முடிவைத்ததுபோல விளங்குகிற சிகரத்தையுடைய உதயகிரியில் நன்றாய்த்தோன்றி விளங்கினான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

இயல்பில் தாமரை மலரும்படி உதிக்குஞ் சூரியனே, முன்னே தாமரையில் வசித்த திருமகளாகிய சீதை இப்பொழுதும் அதில் இருக்கின்றாளோவென்று இராமனுக்கு உண்டாகக்கூடுஞ் சந்தேகத்தை நீக்கும்பொருட்டுத் தாமரையை மலர்த்திக்காட்டுவதற்காக உதயகிரியில் உதித்தனன்

போலு மெனக் காரணங் கற்பித்துக் கூறியதனால், பயன்கருதாத்தற்குறிப்பேற்ற வணி. முடி - கிரீடம். மூன்றாமடி, சீதை இலக்குமியின் அம்சமானவளென்பதை விளக்கும். அன்னம் - உவமையாகுபெயர். (௯௦)

௯௧. பொழிலைநோக்கும்பொழிலுறையும்புள்ளைநோக்கும்பூங் கொம்பி, னெழிலைநோக்குமிளமயிலினியல்பைநோக்குமியல்பாளுள், குழலைநோக்கிக்கொங்கையிணைக்குவட்டைநோக்கியக்குவட்டின், றொழிலைநோக்கித்தன்னுடையதோளைநோக்கிநாள்கழிப்பான்.

(இ - ள்.) (இராமன்), பொழிலை நோக்கும் - (அங்குள்ள) சோலையைப் பார்ப்பான்; பொழில் உறையும் புள்ளை நோக்கும் - அச்சோலையில் வசிக்கிற சக்கரவாகப்பறவைகளைப் பார்ப்பான்; பூ கொம்பின் எழிலை நோக்கும்- பூங்கொம்புகளினது அழகைப் பார்ப்பான்; (அப்படிப் பார்ப்பவன்), இள மயிலின் இயல்பை நோக்கும் இயல்பு ஆளுள் - இளமையுடைய மயிலின் சாயலையொத்த சாயலையுடைய சீதையினது, குழலை நோக்கி - கூந்தலைக் கருதியும், கொங்கை இணை குவட்டை நோக்கி - மலைகள்போன்ற இரண்டு தனங்களைக் கருதியும், அ குவட்டின் தொழிலை நோக்கி - அத்தனங்களின் மேலெழுதியுள்ள சித்திரங்களைக் கருதியும், தன்னுடைய தோளை நோக்கி- (அக்கொங்கைகளிற் சேர்தற்குரிய) தனது தோள்களைப் பார்த்தும், நாள் கழிப்பான் - பொழுது போக்குபவனானான்; (எ - று.)

சீதையைப் பிரிந்து வருந்தும் இராமன், பொழிலைப்பார்த்துச் சீதையின் கூந்தலையும், சக்கரவாகப்பறவைகளைப்பார்த்து அவள் தனங்களையும், பூங்கொடிகளின் அழகைப் பார்த்து அவள்தனங்களின்மீது எழுதியுள்ள தொய்யிலையும் நினைத்ததாகக் கூறியதனால், நினைப்பணி; இதனை வடநூலார் ஸ்ம்ருதிமதலங்காரம் என்பர். பொழில் - குழலுக்கு இருண்ட கருநிறத்திலும், இணைபிரியாத சக்கரவாகப்பறவையும் பூங்கொம்பும் - இணைக் கொங்கைக்கும் தொய்யிலுக்கும் வடிவத்திலும் உவமை யெனக் காண்க. இது முறைநிரனிறை. 'மயிலினியலை' என்று பாடம். 'நாள்கழிப்பான்' என்றது, சீதையைத் தேடுதற்கும் இராவணனைத் தொலைத்தற்கும் விரைந்து முயலாமல் இராமன் இங்ஙனஞ் சிறிதுபொழுது கழிக்கலுற்றானென்றவாறு; ஆனதுபற்றியே, அடுத்த கவியில் இலக்குமணன் 'பொன்னைநாடா தீண்டிருத்தல் பொருளோ' என்பான் (௯௧)

இராமலக்ஷ்மணர் தேடிச் செல்லுதல்.

௯௨. அன்னகாலையிளவீரனடியின்வணங்கிநெடியோயப்,பொன்னைநாடாதீண்டிருத்தல் பொருளோவென்னப் புகழோனுஞ், சொன்னவரக்கனிருக்குமிடந்துருவியறிதுந்தொடர்ந்தென்ன, மின்னுஞ்சிலையார்மலைதொடர்ந்தவெயில்வெங்கானம்போயினரால்.

(இ - ள்.) அன்ன காலை - அப்பொழுது, இள வீரன் - இளையபெருமானான இலக்குமணன், அடியின் வணங்கி - (இராமனது) திருவடிகளில்

வணங்கி', நெடியோய் - பெரியோனே! அ பொன்னை நாடாது ஈண்டு இருத்தல் பொருளோ - அந்தச்சீதையைத் தேடாமல் இவ்வாறு இங்கேயே இருப்பது தகுதியோ?' என்ன - என்றுசொல்ல,— புகழோனும் - புகழுடைய இராமபிரானும், 'சொன்ன - (சடாயுவினாற்) சொல்லப்பட்ட, அரக்கன் - இராவணன், இருக்கும் இடம் - இருக்கிற இடத்தை, துருவி தொடர்ந்து அறிதும் - தேடிச்சென்று அறிவோம்?' என்ன - என்றுசொல்ல,— (பின்பு), மின்னும் சிலையார் - விளங்குகிற வில்லையுடைய அவ்விருவரும், மலை தொடர்ந்த - மலைகள் தொடர்ச்சியாகப்பொருந்திய, வெயில் வெம் கானம் - வெயிலினால் வெப்பங்கொண்ட காட்டில், போயினர் - சென்றார்கள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

மின்னும் சிலை ஆர் என்றுஎடுத்து, மின்னுகின்ற கற்கள் நிறைந்தவென மலைக்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. (௩௨)

வேறு.

௩௩. ஆசைசுமந்தநெடுங்கரியன்னார்
பாசிலைதுன்றுவனம்பலபின்னாக்
காசறுகுன்றினொடாறுகடந்தார்
யோசனையொன்பதொடொன்பதுசென்றார்.

(இ - ள்.) ஆசை சுமந்த நெடு கரி அன்னார் - திக்குக்களைத் தாங்குகிற பெரிய யானைகளை [திக்கஜங்களை] ஒத்தவர்களாகிய இராமலக்குமணர்,— பசு இலை துன்று பல வனம் பின் ஆ - பச்சிலைகள் நெருங்கிய பல காடுகள் பின்னாகக்கழிய, காசு அறு குன்றினொடு - குற்றமற்ற மலைகளையும், ஆறு - நதிகளையும், கடந்தார் - தாண்டினவர்களாகி, ஒன்பதொடு ஒன்பது யோசனை சென்றார் - பதினெட்டுயோசனைதூரம் நடந்துசென்றார்கள்; (எ-று.)

இனி, முதலடிக்கு - (பகைவனைக் காணவேண்டுமென்ற) ஆசை நிறைந்த இராமலக்ஷ்மண ரென்றும் கூறலாம். 'நெடுங்கிரியன்னார்' என்ற பாடத்துக்கு - குலமலைபோன்றவ ரென்க. பாசிலை - பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள்-பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௩௩)

௩௪. மட்படிசெய்ததவத்தினின்வந்த
கட்படிகோதையைநாடினர்காணா
ருட்படிகோபமுயிர்ப்பொடுபொங்கப்
புட்படியுங்குளிர்கார்ப்பொழில்புக்கார்.

(இ - ள்.) (இராமலக்ஷ்மணர்கள்),—மண் படி செய்த தவத்தினின் - பூமி செய்த நல்வினைப்பயனால், வந்த - (அதனிடத்து) அவதரித்த, கள்

படிகோதையை - தேன்பொருந்திய மாலையையுடைய சீதையை, நாடினர் காணார் - தேடிக் காணாதவர்களாய்,—உள் படி கோபம் உயிர்ப்பொடு பொங்க-மனத்திற்பொருந்திய கோபம் பெருமூச்சோடு வெளிப்பட, புள் படியும் குளிர்கார் பொழில் - பறவைகள்தங்கப்பெற்ற குளிர்ந்த பெரிய தொரு சோலையில், புக்கார் - புகுந்தார்கள்; (எ - று.)

சீதை பூமிக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தமையால், 'மட்படிசெய்ததவத்தி னின்வந்த கட்படிகோதை' என்றார். கார்ப்பொழில்-மேகந்தவழுஞ் சோலையுமாம். (நூசு)

சூரியாஸ்தமனம்.

நூரு. ஆரியர்சிந்தையலக்கணறிந்தா
னாரியையெங்கணுநாடினனாடிப்
பேருலகெங்குமுழன்றனன்பின்னா
மேருவைவெங்கதிர்மீளமறைந்தான்.

(இ - ள்.) வெம் கதிர் - உஷ்ணகிரணங்களையுடைய சூரியன்,—ஆரியர் சிந்தை அலக்கண் அறிந்தான் - அறிவிற் சிறந்த அவ்விராமலக்குமண ரது மனத்திலுள்ள துன்பத்தை அறிந்தவனாகி, நாரியை எங்கணும் நாடினன் நாடி - சீதையை எங்கும் நன்றாகத் தேடிப்பார்த்து, பேர் உலகு எங்கும் உழன்றனன் - பெரியபூமிமுழுதும் அலைந்துதிரிந்து, மேருவை பின் ஆ மீள மறைந்தான் - மேருபருவதம் தனக்குப்பின்புறத்திலேயாம்படி அஸ்தமித்தான்; (எ - று.)

சூரியன் மேருவின் இப்புறம் முழுதும் தேடிப்பார்த்தும் சீதை அகப் படாமையால் அப்புறத்தேனும் உளளோ வென்று தேடிப்பார்க்கச் செல் பவன்போல மறைந்தா னென உத்பிரேக்ஷித்துக் கூறியவாறு. வெங்கதிர் - பண்புத்தொகையன்மொழி. (நூரு)

எங்கும் இருள் மூடுதல்.

நூசு. அரண்டருகுஞ்செறியஞ்சனபுஞ்ச
முரண்டனபோலிருளெங்கணுமுந்தத்
தெருண்டறிவில்லவர்சிந்தையின்முந்தி
யிருண்டனமாதிரமெட்டுமிரண்டும்.

(இ - ள்.) அரண் தருகும் - (இவர்களை இஷ்டப்படி எங்கும்போக வொட்டாது தடுத்துக்) காவல்செய்கிற, செறி - நெருங்கிய, அஞ்சன புஞ்சம் - மையின்கூட்டங்கள், முரண்டன போல் - மாறுபாடுகொண்டு எதிர்த்தனபோல, எங்கணும் இருள் முந்த - எல்லாப்பக்கங்களிலும் இருள் முற்பட்டுநிறைய,—மாதிரம் எட்டும் இரண்டும் - பத்துத்திக்குக்களும், தெருண்ட அறிவு இல்லவர் சிந்தையின் - தெளிந்த அறிவு இல்லாதவரு டைய மனம் (அஜ்ஞானவிருள் நிறையப்பெறுதல்போல) முந்தி-விரைந்து, இருண்டன—; (எ - று.)

பத்துத் திசைகள் - நான்குபெருந்திசைகளும், நான்குகோணத்திசைகளும், கீழும், மேலும். தருகும், கு - வேண்டாவழிச்சாரியை. 'இரண்டருகுஞ்செறியஞ்சனபுஞ்சம்' என்ற பாடத்துக்கு, செறி அஞ்சன புஞ்சம் - அடர்ந்தமைத்திரள், இரண்டு அருகும் மூரண்டன போல் - இருபுறத்தும் வளைந்துகொண்டாற்போல என்று உரைக்க. (௩௬)

அவ்விருவரும் அந்த ஓர் பளிக்கறையில் தங்குதல்.

௩௭. இளிக்கறையின்சொலியைந்தனபூவை
கிளிக்கறையும்பொழில்கிஞ்சுகவேலி
யொளிக்கறைமண்டிலமொத்துளதாங்கோர்
பளிக்கறைகண்டதில்வைகல்பயின்றார்.

(இ - ள்) இளிக்கு - இளியென்னும்இசைக்கு, அறை - (ஒப்புமையாகக்) கூறப்பட்ட, இன் சொல் - இனியசொற்களை, இயைந்தன-உடையனவான, பூவை - நாகணவாய்ப்பறவைகள், கிளிக்கு - கிளிகளுக்கு, அறையும் - அவ்வேலியாகவுடைய, பொழில் - (தாம்புகுந்த) அச்சோலையில், ஒளி கறை மண்டிலம் ஒத்து உளது - பிரகாசத்தையும் களங்கத்தையுமுடையதான மண்டலத்தை [சந்திரமண்டலத்தை] ஒத்துள்ளதாகிய, ஓர் பளிங்கு அறை - பளிங்குக்கற்களினாலாகிய ஓர் அறையை, கண்டு—, அதில் வைகல் பயின்றார்-அதில்(இராமலக்ஷ்மணர்) தங்குபவரானார்கள்; (எ-று.)—ஆங்கு - அசை.

இளி - ஏழிசைகளி லொன்று. அறை - உவமவுருபுமாம். ஒளிக்கறை மண்டில மெனவே, சந்திரமண்டல மென்றாயிற்று. பளிக்கறை - மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. வைகல் - தங்குதல்: தொழிற்பெயர்; வைகு - பகுதி. மண்டிலம் - வடமொழித்திரிபு. இனி, இப்பாட்டுக்கு - பொருந்தியனவான பூவைகள் இளியென்னும் இசைக்கு ஒப்பான இன்சொற்களைக் கிளிகளுக்குக் கற்பிக்கும் இடமான சோலையிலே பலாசமரங்கள் சூழ்ந்திருக்கப்பெற்றதும் சந்திரமண்டலம்போலுள்ளதுமான பளிங்குவட்டப் பாறையைக் கண்டு அதில் அப்பொழுது தங்கினார்களென்று உரைப்பினும் அமையும். (௩௭)

இராமன்கட்டளைப்படி இலக்குமணன் நீர்கொணரச் செல்லுதல்.

௩௮. அவ்விடையெய்தியவண்ணலிராமன்
வெவ்விடைபோலிளவீரனைவீர
விவ்விடைநாடினைநீர்கொணர்கென்றான்
றெவ்விடைவில்லவனுந்தனிசென்றான்.

(இ - ள்.) அ இடை எய்திய - அவ்விடத்தில் தங்கிய, அண்ணல் இராமன் - பெருமையிற்சிறந்த இராமபிரான், வெம் விடை போல் இள வீரனை-வலியகாளைபோன்ற இளையவீரனை இலக்குமணனை (நோக்கி), 'வீர-வீரனே! இ இடை நீர் நாடினை கொணர்க - இவ்விடத்தில் தண்ணீர்தேடிக் கொணர்ந்துவருவாய்,' என்றான்—; (அப்பொழுது), தெவ் இடை வில்லவ

னும்-பகைவர்கள்பின்னிடுதற்குக்காரணமான வில்லையுடைய இலக்குமண னும், தனிசென்றான் - தனியேபோயினன் ; (எ - று.)

வீரனுக்கு விடை - பலத்திலும் நடையிலும் காம்பீரியத்திலும் உவமை. விடை - வ்ருஷ மென்ற வடமொழியின் திரிபு. நாடினை - முற்றெச்சம். கொணர்கென்றான் - தொகுத்தல். தெவ் - பகைமை; இங்குப் பண்பாகுபெயர். (௩௮)

அயோமுகி இலக்குமணனைக் கண்டு காமுறுதல்.

௩௯. எங்கணுநாடினனீரிடைகாணான்
சிங்கமெனத்தமியன்றிரிவானை
யங்கவனத்துளயோமுகியான
வெங்கணரக்கிவிரும்பினள்கண்டாள்.

(இ - ள்.) எங்கணும் நாடினன் நீர் இடை காணான் - எவ்விடத்தும தேடியும் நீரை அவ்விடத்திற் காணாதவனாய், சிங்கம் என தமியன் திரிவானை - சிங்கம்போலத் தனியே திரிகின்ற இலக்குமணனை, அங்கு - அப்பொழுது, அ வனத்துள் - அக்காட்டில், அயோமுகி ஆன வெம் கண் அரக்கி - அயோமுகியென்னுங் கொடுந்தன்மையுள்ள இராட்சசி, கண்டாள் விரும்பினள் - பார்த்துஆசைகொண்டாள்; (எ - று.)

சிங்கம் பலபராக்கிரமங்களுடன் வனத்தில் தனியேதிரிதற்கு உவமை. 'அங்கவ்வனத்துள்' என்பது, அங்கவனத்து ளெனத் தொக்கது. வெங்கண் - கொடுமை. (௩௯)

௪௦. நன்மதியோர்புகல்மந்திரநாமச்
சொன்மதியாவரவிற்றொடர்கிற்பா
டன்மதனோடுதன்வெம்மைதணிந்தாள்
மன்மதனாமிவனென்னுமனத்தாள்.

(இ - ள்.) நல் மதியோர் புகல் - நல்லறிவுடையவர் கூறுகிற, நாமம் மந்திரம் சொல் - அச்சத்தைத்தரும்படியான மந்திரங்களை, மதியா - மதித்து அடங்காத, அரவின் - பாம்பு போல, தொடர்கிற்பாள் - (இலக்குமணனைத்) தொடர்ந்துசெல்லும் அயோமுகி,—இவன் மன்மதன் ஆம் என்னும் மனத்தாள் - இவன் (அழகினால்) மன்மதனேயாவ னென்ற எண்ணமுடையவளாய், தன் மதனோடு தன் வெம்மை தணிந்தாள் - (அவனிடத்திலுள்ள காதலால் தான் அவனைத்தழுவஎண்ணித்)தனதுசெருக்குங்கொடுமையும் தணியப்பெற்றாள்; (எ - று.)

தடைக்குஅஞ்சாத பாம்புபோலத் தொடர்பவ ளென்க. இனி, முதலிரண்டடிக்கு - பெரியோர் சொல்லும் சிறந்த உபதேசமொழிகளைக் கேளாதவளும் பாம்புபோலக்கொடியவளுமான அயோமுகியென்று பொருள் கூறலும் ஒன்று. நாமம் - நாம் என்னும் உரிச்சொல்லின் விகாரம். மதம் - மதன்; இறுதிப்போலி.

சக. அழுந்தியசிந்தையரக்கியலக்க
ணெழுந்துயர்காதலின்வந்தெதிர்நின்றாள்
புழுங்குமென்னோவொடுபுல்லுவெனன்றி
விழுங்குவெனோவெனவிம்மலுழன்றாள்.

(இ - ள்.) அழுந்திய - (இலக்குமணனிடத்துப்) பதிந்த, சிந்தை-கருத்தையுடைய, அரக்கி - அயோமுகி,—அலக்கண் எழுந்து உயர் காதலின் - வருத்தம்மிகுதியாகஉண்டாதற்குக் காரணமாகிற ஆசையினால், எதிர்வந்து நின்றாள்-இலக்குமணனெதிரில் வந்துநின்று,—'புழுங்கும் என் நோவொடு புல்லுவென் அன்றி - மனமழிதற்குக்காரணமான எனதுஆசைநோயினால் (இவனைத்) தழுவுவேனே யல்லாமல், விழுங்குவெனோ - கொன்றுதின்பேனோ? [தின்னமாட்டேன்],'என-என்றுஎண்ணி, விம்மல் உழன்றாள்-ஏக்கங்கொண்டு வருந்தினாள்; (எ - று.)

தான் மனிதரைக்கொன்றுதின்னும் அரக்கியாயிருந்தும், இலக்குமணனிடத்துக் காதல்கொண்டு இன்பமனுபவிக்கக் கருதினளாதலின், விழுங்கேனென்றாள். நின்றாள் - முற்றெச்சம். நோவொடு, 'ஒடு' உருபு - இங்கே, ஆனுருபுக்குஉரிய கருவிப்பொருளில் வந்தது. ஓ - எதிர்மறை. ()

சஉ. இரந்தனெனெய்தியபோதிசையாது
கரந்தனனேனனிகொண்டுகடந்தென்
முரஞ்சினின்மேவிமுயங்குவெனென்று
விரைந்தெதிர்வந்தனடீயினும்வெய்யாள்.

(இ - ள்.) தீயினும் வெய்யாள் - நெருப்பினுங் கொடிய அந்த அயோமுகி,—'இரந்தனன் எய்திய போது - (நான் இவனை) வேண்டிக்கொண்டு நெருங்கும்பொழுது, (இவன்), இசையாது - (என்வேண்டுகோளுக்கு) உடன்படாமல், நனி கரந்தனன் எல் - மிகமறுத்துவிடுவனானால், கொண்டு - (இவனை) எடுத்துக்கொண்டு, கடந்து - அப்பாற்சென்று, என் முரஞ்சினில் மேவி - எனது குகையிற் போய், முயங்குவென் - (இவனை) வலியத்தழுவுவேன்,' என்று - என்றுஎண்ணி, விரைந்து எதிர் வந்தனள் - வேகமாக இலக்குமணனெதிரில் வந்தாள்; (எ - று.)

'முழைஞ்சு' என்பது 'முரஞ்சு' என எதுகைநோக்கித் திரிந்தது. மேல் ருஅ-ஆங் கவியில் "என்முழைதன்னுள் அடைத்து" என வருதலால், இங்குக் குகையென்றே பொருள்கொள்ளுதல் தக்கது. இரந்தனென் - தன்மையொருமைமுற்றெச்சம். (சஉ)

இதுமுதல் ஏழுகவிகள்-ஒருதொடர்; அயோமுகியின் தன்மை.

சங. உயிர்ப்பினெருப்புமிழ்கின்றனளொன்ற
வெயிற்றின்மலைக்குலமென்றினிதுண்ணும்
வயிற்றுவயக்கொடுமாசுணம்வீசு
மயிற்றினிசைத்தழலைக்குழிகண்ணாள்.

(இ - ள்.) உயிர்ப்பின் நெருப்பு உமிழ்கின்றனள் - பெருமூச்சினால் நெருப்பை வெளிப்படுத்துகிறவளும்,—எயிற்றின் - பற்களினால், ஒன்ற - ஒருசேர, மலை குலம் - யானைக்கூட்டங்களை, மென்று இனிது உண்ணும் - கடித்துநன்றாக உட்கொள்ளுகிற, வயிறு - வயிற்றையும், வய கொடு மாசுணம் வீசு கயிற்றின் - வலிய கொடிய பெரும்பாம்புகளாகிய நீண்டகயிற்றினால், இசைத்த-சேர்த்துக்கட்டிய, முலை - தனங்களையும், குழி கண்ணள்-ஆழ்ந்த கண்களையுமுடையவளும், (எ - று.)

மலை - யானைகளுக்கு உவமையாகுபெயர். வய - வலியுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "வய வலியாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். (சங)

சச. பற்றியகோளரியாளிபணிக்கட்
டெற்றியபாதசிலம்புதரித்தா
ளிற்றுகயாவையுமீறுறுமந்நாண்
முற்றியஞாயிறுபோலுமுகத்தாள்.

(இ - ள்.) பற்றிய - தான்பிடித்த, கோள் அரி - வலிய சிங்கங்களையும், யாளி - யாளிகளையும், பணிக்கண் தெற்றிய - பாம்பாகிய கயிற்றிற் சேர்த்துக்கட்டிய, பாத சிலம்பு - பாதசரத்தை, தரித்தாள் - அணிந்தவளும்,— யாவையும் இற்று உக ஈறு உறும் அ நாள் - எல்லாப்பொருள்களும் அழிந்தொழியும்படிமுடிவுறுகிறஅவ்வூழிக்காலத்தில், முற்றிய-உக்கிரங்கொண்ட, ஞாயிறு - சூரியனை, போலும் - ஒத்த, முகத்தாள் - முகத்தையுடையவளும், (எ - று.)—'பாத சிலம்பு சிலம்ப' என்றும் பாடம். (சச)

சரு. ஆழிவறக்கமுகக்கவமைந்த
மூழையெனப்பொலிமொய்பிலவாயாள்
கூழைபுறத்துவிரிந்ததொர்கொட்பா
லூழிநெருப்பினுருத்தனையொப்பாள்.

(இ - ள்.) ஆழி வறக்க முகக்க அமைந்த - கடலும் வற்றிப்போம்படி மொள்ளுவதற்கு அமைந்த, மூழை என பொலி - குகைபோல விளங்குகிற, மொய் பிலம் வாயாள் - வலிய பெரியஉட்டுளையையுடைய வாயையுடையவளும்,—கூழை புறத்து விரிந்தது ஓர் கொட்பால் - செம்பட்டமயிர் வெளியேவிரிந்துவிளங்குந்தன்மையால், ஊழி நெருப்பின் உருத்தனை ஒப்பால் - பிரளயகாலாக்கினியின் வடிவத்தை யொப்பவளும், (எ - று.)

மூழை - முழை யென்பதன் நீட்டல். மூழையென்றேகொண்டு, அகப்பையென்று கூறினுமாம்; மூழை - முகவையுமாம். கூழை - பெண்மயிர். ஊழித்தீயை உவமைகூறியதனால், கூழை என்பதற்கு - செம்பட்டமயிரெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. கொட்பு - தொழிற்பெயர்; பு - விகுதி. உருத்தனை - உருவை; தன் - சாரியை. இனி, நான்காமடிக்கு - காலாக்கினிருத்திரனைப்போன்றவ ளென்று உரைகூறுவாரும் உளர். (சரு)

சசு. தடிதடவத்தலைபலதழுவத்தா
ணெடிதடையக்குடர்கெழுமுநிணத்தூண்
படிதடவப்பலபாவமிசைக்குங்
கடிதடவத்தினளுருமுகறிப்பாள்.

(இ - ள்.) தடி தடவு அ தலை பல தழுவ - அளவுகோலால் அளத்தற்குரிய அவ்விடத்தையொத்த அநேக இடங்கள் (ஓரடிவைப்பிலே) பொருந்தும்படி, தாள்-(தனது) பாதங்கள், நெடிது அடைய - வெகுதூரம் செல்லவும், குடர் கெழுமு நிணத்து ஊண் படி தடவ-(தான் தின்னுகின்ற)குடல்களோடு கூடிய கொழுப்பையுடைய மாமிசமாகிய உணவு தரையிற் சிந்தவும், (நடக்கின்ற நடையையுடையவளும்), பல பாவம் இசைக்கும் கடிதடவத்தினள் - மிக்கபாவங்களைச்செய்தற்குக்காரணமான அல்குலையுடையவளும்,— உருமு கறிப்பாள் - இடியையொத்த ஓசையுண்டாம்படி பற்களைக் கடிப்பவளும், (எ - று.)

அயோமுகி, தனது ஒவ்வோரடிவைப்புக்கும் இடையிலுள்ள இடம் பலகோல் நீளமாம்படி யிருக்கவும், வரும்வேகத்தால் உண்ணும் மாமிசங்கள் தரையிற் பலபடிசிதறவும் நடந்துவந்தன ளென்க. 'உருமு கறிப்பாள்' என்றது, அவள் பற்களைக்கடிக்கும்போது உண்டாகும் ஓசை இடியோசை போன்றிருத்தலால். குடர் - குடல்; லகரத்துக்கு ரகரம் போலியாய் வந்தது. உருமு, உ - சாரியை. சிறுபான்மை அத்துச்சாரியையின் அகரம் கெடாதாதலால், கடிதடவத்தினள் என வந்தது.

இனி, இப்பாட்டுக்கு, தடி தடவ-இறைச்சித்துண்டுகள் பொருந்தவும், பல தலை தழுவ - அநேகந் தலைகள் பொருந்தவும், தாள் நெடிது அடைய - கால்கள் மிகுதியாகப் பொருந்தவும், குடர் கெழுமு நிணம் ஊண் படி தடவ - குடல்களோடுபொருந்திய கொழுப்புத்திரள் (நீட்சியால்) தரையை அளாவவும் பல பாவம் இசைக்கும் (இவ்வாறு சின்னபின்னமாக்கி) அநேகம் பிராணிகளைக் கட்டிய, கடிதடவத்தினள் - இடையையுடையவளும், உருமு கறிப்பாள் - இடியையென்று தின்னவல்லவளும் என்று உரைத்தல் நேர்; பாவம் - பிராணி. (சசு)

சஎ. இவையிறையொப்பனவென்னவிழிப்பா
ளவைகுளிரக்கடிதழலுமெயிற்றாள்
குவைகுலையக்கடல்குவியவலைப்பா
ணவையில்புவித்திருநாணநடப்பாள்.

(இ - ள்.) இவை - இக்கண்கள், இறை ஒப்பன - ஊழித்தீயையொக்கும், என்ன - என்றுசொல்லும்படி, விழிப்பாள் - விழித்துப்பார்ப்பவளும்,— அவை குளிர - அந்நெருப்புகள் குளிர்ந்தனவென்னும்படி, கடிது அழலும் - மிகவுங்கொடுமைகொண்டுள்ள, எயிற்றாள் - பற்களையுடையவளும்,—குவை குலைய-மலைகள் நிலைகுலைந்து அழியும்படியும், கடல்குவிய-கடல்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்படியும், அலைப்பாள் - வருத்துபவளும்,—நவை இல் புவி

திரு நாண நடப்பாள் - குற்றமற்ற பூமிதேவி வெட்கமடையும்படி நடப்ப வளும், (எ-று).

உலகத்தில் ஒருவர்செய்தபழி அவ்வினத்தவரையுந் தொடரு மாத லால், மெல்லநடக்கவேண்டிய பெண்ணினத்தைச் சேர்ந்தவளான அயோ முகியொருத்தி மிகக்கடுமையாக நடந்ததுபற்றிப் பெண்தன்மையுள்ள நமக்கும் பழிவருமேயென்று பூமிதேவி வெட்கமுற்றனளென்பது, ஈற்றடி யின் கருத்து. இனி, நாண - நடைவிசையால் அதிர்ச்சியடைய எனினு மாம். (சஎ)

சஅ. நீளரவச்சரிதாழ்கைநிரைத்தா
ளாளரவப்புலியாரமணைத்தாள்
யாளியினைப்பலதாலியிசைத்தாள்
கோளரியைக்கொடுதாழ்குழையிட்டாள்.

(இ-ள்.) நீள் அரவம் சரி தாழ் கை நிரைத்தாள் - நீண்டபாம்பு களைக் கைவளைகளாகத் தொங்குகின்றதன்கைகளில் வரிசையாக அணிந் தவளும், அரவம் ஆள் புலி ஆரம் அணைத்தாள் - கர்ச்சனையையுடைய ஆண் புலிகளை ஆரமாகக்கொண்டு அணிந்தவளும், - பல யாளியினை தாலி இசைத் தாள் - அநேக யாளிகளைச் சேர்த்துத் தாலியாகக் கட்டிக்கொண்டவ ளும், — கோள் அரியை கொடு தாழ் குழை இட்டாள் - வலியசிங்கங்களைக் கொண்டு தொங்குகின்ற காதணியாக அணிந்தவளும், (எ-று.) — ஆகிய அயோமுகி நின்றனளென அடுத்தகவியில் முடியும்.

இனி, 'ஆளரவப்புலியாரமணைத்தாள்' என்பதற்கு, ஆள்கின்ற [தாங்கு கின்ற] பாம்பாகிய கயிற்றிற் கட்டிய புலியை ஆரமாக அணிந்தவள் என் றும் பொருள்கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், அரவம்என்றசொல் - 'அரா' என்பது குறியதன்கீழ் 'ஆ' குறுகி அம்முச்சாரியை பெற்றதென்க; முன் னையபொருளில், 'ரவம்' என்ற வடசொல் முதலில் அகரம்பெற்றுவந்த தாம். (சஅ)

இலக்குமணன் அயோமுகியைக் காணுதல்.

சகூ. நின்றனளாசையினீர்கலுழுங்கண்
குன்றிநிகர்ப்பகுளிர்ப்பவிழிப்பாண்
மின்றிரிகின்றவெயிற்றின்விளக்காற்
கன்றிருளிற்றிரிகோளரிகண்டான்.

(இ-ள்.) குன்றி நிகர்ப்ப - (இயற்கைச் செந்நிறத்தாற்) குன்றிமணி யை ஒத்திருப்பனவான ஆசையின் நீர் கலுழும் கண் - காமநோயால் நீர் பெருகுங் கண்களைக்கொண்டு, குளிர்ப்ப விழிப்பாள் - குளிரநோக்குபவ ளாகி, நின்றனள் —; (அப்பொழுது), கன்று இருளில் திரி கோள் அரி - மிக்க இருட்டில் திரிகின்ற வலியசிங்கம்போன்ற இலக்குமணன், மின் திரி

கின்ற எயிற்றின் விளக்கால் - காந்தியை வீசுகின்ற (அவளது) பற்களினொளியாகிய விளக்கொளியினால், கண்டான்-(அவ்வயோமுகியைப்) பார்த்தான்; (எ - று.)

கோளரி - வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர். நிகர்ப்ப - பெயர். (சகூ)

இலக்ஷ்மணன் அவளை அரக்கி யென்று அறிதல்.

௫௦. பண்டையினாசியிழந்துபதைக்குந்
திண்டிறலாளொடுதாடகைசீராள்
கண்டகராயவரக்கர்கணத்தோ
ரொண்டொடியாமிவளென்பதுணர்ந்தான்.

(இ - ள்.) பண்டையில் - முன்பு, நாசி இழந்து பதைக்கும் - மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களையிழந்து வருந்தின, திண் திறலாளொடு - மிக்கவலிமையுடைய சூர்ப்பணகையோடும், தாடகை - தாடகையென்னும் அரக்கியோடும் ஒத்த, சீராள்-குணத்தையுடையவளான, இவள்—, கண்டகர் ஆய அரக்கர் கணத்து ஓர் ஒள் தொடி ஆம் - துஷ்டர்களாகிய இராக்கதர் கூட்டத்திற் பிறந்த ஒருபெண்ணவள், என்பது உணர்ந்தான் - என்பதை (இவளைக்கண்டமாத்திரத்தில்) அறிந்தான்; இலக்குமணன்; (எ - று.)

இராவணன்தங்கையான சூர்ப்பணகை இராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்டு காமுற்று மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களையிழந்தமை பிரசித்தம். தாடகை-பதினாயிரம் யானைபலங் கொண்ட அரக்கி; சுபாகு மாரீசர்களின் தாய். இவள் இருடிகளுக்கு மிக்க துன்பஞ்செய்துவந்தமையால், விசுவாமித்திரமுனிவர் வேண்டுகோளின்படி இராமனாற் கொல்லப்பட்டாள். பண்டை - ஐயீற்றுடைக்குற்றியலுகரம். நாசி-நாஸிகா என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. திண், திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. கண்டகர் - முட்போலக் கொடியவர்; கண்டகம் - முள். ஒண்டொடி-ஒள்ளிய தொடியை யணிந்தவளெனப் பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (௫௦)

இலக்ஷ்மணன் அயோமுகியை 'நீ யார்?' என்று வினவல்.

௫க. பாவியராமிவர்பண்பிலர்நம்பான்
மேவியகாரணம்வேறிலையென்பான்
மாவியல்கானின்வயங்கிருள்வந்தா
யாவளடியுரைசெய்கடிதென்றான்.

(இ - ள்.) பண்பு இலர் - நற்குணமில்லாதவரும், பாவியர் ஆம் - பாவிகளும் ஆகிய, இவர் - இவள்போன்றராக்ஷசிகள், நம்பால்மேவிய காரணம்-நம்மிடத்திற் சேர்தற்கு உரிய காரணம், வேறு இலை - (காமவிருப்பமேயன்றி) வேறில்லை, என்பான்-என்று எண்ணினவனாகி,—(இலக்குமணன்), 'மா இயல்கானின் - கொடிய மிருகங்கள் திரிகின்ற இக்காட்டில், வயங்கு இருள் - மிக்க இருட்டில், வந்தாய் - வந்த நீ, யாவள் அடி - யாரடீ! கடிது உரை செய் - விரைவாகச் சொல்,' என்றான்-என்று வினவினான்; (எ - று.)

அடா - பெண்விளியைக்காட்டும் இழிவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். வந்தாய்-முன்னிலை யொருமை வினையாலணையும்பெயர். (ருக)

அயோமுகி தான்வந்த காரணத்தைக் கூறுதல்.

ருஉ. பேசினனங்கவள்பேசுறநாணு
ளூசலுழன்றழிசிந்தையளுந்தா
னேசமிலன்பினளாயினுநின்பா
லாசையின்வந்தவயோமுகியென்றாள்.

(இ - ள்.) பேசினன் - (இலக்குமணன் இவ்வாறு) கூறினான்; அங்கு - அப்பொழுது, ஊசல் உழன்று அழி சிந்தையள் அவளும் - (தன் கருத்து முற்றுமோ முற்றாதோ வென்று) ஊசலாடி வருந்துகிற மனத்தையுடைய அவ்வரக்கியும், பேசுற நாணாள் - (அவ்வாண்மகனெதிரிற்) பேசுதற்கு நாணமடையாதவளாய், 'நேசம் இல் அன்பினள் ஆயினும்-பழைய நண்பு இல்லாத அன்புடையவளானாலும் [நான் இதுவரையில் உன்னிடத்தில் அன்போடு பழகாதவளாயிருந்தாலும்], நின்பால் - உன்னிடத்தில் ஆசையின் காதலினால், வந்த—, அயோமுகி - அயோமுகி யென்னும் பெயருடையேன்,' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)—தான் - அசை.

'பேசினன்' என்பது, முற்பாட்டின் அநுவாதம். காமநோய்மிகுதியால் அவளுக்கு உயிர் போவதும் வருவதுமாயிருந்தது என்பதும், இரண்டாமடியின் கருத்தாகலாம். நேசமிலன்பின ளென்பதை நேசமன்பில ளென விகுதி பிரித்துக் கூட்டி, நான் இயல்பாக மனிதர்களிடத்து நண்பும் அன்பும் இல்லேனாயினும் என்றும் உரைக்கலாம். (ருஉ)

ருங. பின்னுமுரைப்பவள்பேரெழில்வீரா
முன்னமொருத்தர்தொடாமுலையோடும்
பொன்னின்மணித்தடமார்புபுணர்ந்தென்
னின்னுயிரைக்கடிதீகுதியென்றாள்.

(இ - ள்.) பின்னும் உரைப்பவள் - மேலும் சொல்லுகின்றவளாய், (அவ்வரக்கி),—(இலக்குமணனை நோக்கி), 'பேர் எழில் வீரா - மிக்க அழகையுடைய வீரனே! முன்னம் ஒருத்தர் தொடா முலையோடும் - இதற்கு முன்னே ஒருவராலும் தொட்டு அனுபவிக்கப்படாத (எனது) தனங்களுடனே, பொன்னின்மணி தட மார்பு புணர்ந்து - பொன்னிறமான அழகிய பெரிய (உனது) மார்புபொருந்தத் தழுவி, என் இன் உயிரை கடிது ஈகுதி - எனது இனிய உயிரை விரைவிற் கொடுத்தருள்வாய்,' என்றாள் - என்று வேண்டினாள்; (எ - று.)

என்னை விரைவிற் புணராயாயின் இறந்துபடுவே னென்பது கருத்து. மிகக்கொடிய அரக்கி இலக்குமணனிடத்தில் தாழ்ந்துகூறினமையை விளக்க, 'ஈகுதி' என இழிந்தோர்கூற்றினாற் கூறினார். (ருங)

அவள் வேண்டுகையை இலக்குமணன் மறுத்தல்.

டுச. ஆறியசிந்தையளஃதுரைசெய்யச்
சீறியகோளரிகண்கள்சிவந்தான்
மாறிலவார்கணையிவ்வுரைவாயிற்
கூறிடுனின்னுடல்கூறிடுமென்றான்.

(இ - ள்.) ஆறிய சிந்தையள் - கொடுமைதணிந்த மனமுடையவளாய், (அவள்), அஃது உரை செய்ய-அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல, (உடனே), சீறியகோள் அரி - கோபங்கொண்ட வலிய சிங்கம் போன்ற இலக்குமணன், கண்கள் சிவந்தான்-(அக்கோபத்தாற்) கண்கள் சிவந்து, 'இ உரை வாயின் கூறிடின் - இப்படிப்பட்ட சொற்களை (நீ) வாயினாற் சொன்னால், மாறு இல வார்கணை - ஒப்பில்லாத நீண்ட (எனது) அம்பு, நின் உடல் கூறிடும் - உனது உடம்பைத் துண்டாக்கிவிடும்', என்றான் - என்று கூறினான் ; (எ - று.)

கோளரி - உவமையாகுபெயர். கோளரி கண்கள் சிவந்தான் - உயர்திணையெழுவாயின் பயனிலையோடு அஃறிணையெழுவாய்முடிந்த திணைவழுவமைதி. நீ கூறிட்டால் அதற்குஎதிராக என்அம்புங் கூறிடு மெனச் சமத்காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. (டுச)

அயோமுகி தலைமேற்கைகூப்பி மீண்டும் இலக்குமணனை வேண்டுதல்.

டுடு. மற்றவனவ்வுரைசெப்பமனத்தாற்
செற்றிலள்கைத்துணைசென்னியின்வைத்தாள்
கொற்றவநீயெனைவந்துயிர்கொள்ளப்
பெற்றிடினின்றுபிறந்தனெனென்றாள்.

(இ - ள்.) அவன் அ உரை செப்ப - அவ்விலக்குமணன் அவ்வார்த்தையைக் கூற, (அயோமுகி), மனத்தால் செற்றிலள் - மனத்திற் கோபங்கொள்ளாதவளாய், கை துணை சென்னியின் வைத்தாள் - (தனது) இரண்டு கைகளையும் தன்தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு [தலைமேற் கைகூப்பி வணங்கி], (இலக்குமணனை நோக்கி), 'கொற்றவ—தலைவனே! நீ—,வந்து-(என்னிடம்) வந்து, எனை - என்னை, உயிர் கொள்ள - உயிர் பெற்று வாழும்படி செய்ய, பெற்றிடின் - பெறுவேனானால், இன்று பிறந்தனென் - இன்று தான் நான் பிறந்த பயன்பெற்றவளாவேன்,' என்றாள்-என்று சொன்னாள்; (எ - று.) மற்று—அசை.

பிறந்து வெகுநாளாயும் பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயனாக இலக்குமணனைக்கூடாது காலம் வீணே கழிந்தமையாற் கீழ்ச்சென்ற காலங்களைப் பிறவாதநாளாகவே வைத்து அவனைக்கூடப்பெறும் அந்தநாளையே தான் புதிதாகப்பிறந்தநாளாகக் கருதி, 'இன்றுபிறந்தனென்' என்றாள். இனி, காமநோயால் இறந்ததுபோன்றுள்ள தனதுஉயிரை இவ்வீரனுடைய சேர்க்கை

யாலேயே பெறுவதாக இவள் நினைத்தமையால், 'பிழைத்தது புநர்ஜந்மம்' என்றபடி 'இன்று பிறந்தனென்' என்றாளுமாம். எனை உயிர்கொள்ளுதல் - என்னை அங்கீகரித்தல். இனி, இப்பாட்டுக்கு, மற்று அவன் அவ்வுரை செப்ப - தன்கருத்துக்குமாறாக அவ்விலக்குமணன் அவ்வார்த்தையைச் சொல்லவும், (அவள்) மனத்திற்கோபங்கொள்ளாதவளாய்த் தலைமேற்கை கூப்பிவைத்துக்கொண்டு, (அவனைநோக்கி), 'எனது நாதனே! நீ வந்து என்னை உயிர்வாங்கப்பெறுவேனாயின் யான் இன்று பிறந்தபயன் பெற்றேன்' என்று நயம்படவுரைத்தனளெனக் கொள்ளுதல் நேராம். (நரு)

நசு. வெங்கதமில்லவள்பின்னருமேலோ
யிங்குநறும்புனனாடுதியேனுன்
னங்கையினாலெனையஞ்சலையென்றாற்
கங்கையினீர்கொணர்வென்கடிதென்றாள்.

(இ - ள்.) வெம் கதம் இல்லவள் - கொடுங் கோப மற்றவளாய், (அவ்வயோமுகி,)—பின்னரும்-பின்பும், (இலக்குமணனைநோக்கி), 'மேலோய்-சிறந்தவனே! இங்கு நறு புனல் ஏன் நாடுதி - இங்கே நல்லநீரை ஏன் தேடுகிறாய்? எனை - என்னை [எனக்கு], உன் அம் கையினால் - உனது அழகிய கையினால், அஞ்சலை என்றால் - அஞ்சாதேயென்று அபயம்அளித்தால், கங்கையின் நீர் கடிது கொணர்வென் - கங்கையின்நீரையும் வெகுவிரைவிற் கொணர்ந்துதருவேன்,' என்றாள்—; (எ - று.)

உன்அருள்பெற்றமாத்திரத்தில் வெகுதூரத்திலுள்ளதும் மிகச்சிறந்ததுமான கங்கையின் நீரையும் கொணர்ந்துதருவதற்கு யான் சித்தமாயிருக்க, நீஏன் இப்படி இவ்விரவில் கஷ்டப்படவேண்டும்? என்றாள் என்பதாம். அங்கை என்பதை அகம்கையென்று பிரித்துப் பொருள் கூறுதலும் பொருந்தும். நாடுதியேல் நுன் என்று பதம்பிரித்தும் உரைக்கலாம்; நாடுதியேல் - தேடுவையாயின், கொணர்வென் என இயையும்: நுன்—உன்; திசைச்சொல். 'நாடுதியேனுன்' என்றும் பாடம். (நசு)

இலக்குமணன் அயோமுகியை அச்சமுறுத்தல்.

நஎ. சுமித்திரைசேயவள்சொன்னசொலன்ன
கமித்திலனின்னிருகாதொடுநாசி
துமிப்பதன்முன்பகலென்பதுசொல்ல
விமைத்திலனின்றனளின்னநினைந்தாள்.

(இ - ள்.) சுமித்திரை சேய் - சுமித்திரையின் புதல்வனான இலக்குமணன், அவள் சொன்ன அன்ன சொல் - அவ்வயோமுகி சொல்லிய அவ்வார்த்தைகளை (க் கேட்டு), கமித்திலன் - மனம்பொறாதவனாய், (அவளை நோக்கி), 'நின் இரு காதொடு நாசி துமிப்பதன் முன்பு - உனது இரண்டு காதுகளையும் மூக்கையும் அறுத்தொழிப்பதற்குமுன்னமே, அகல் - இவ்விடம்விட்டு ஓடிப்போ,' என்பது சொல்ல - என்றவார்த்தையைக் கூற,

(அயோமுகி), இமைத்திலள் நின்றனள் - கண்ணிமையாமல் திகைத்து நின்று, இன்ன நினைந்தாள் - இவைகளை நினைப்பவளானாள்; (எ - று.)— அவற்றை அடுத்த கவியிற் காண்க.

சுமித்திரை யென்பதற்கு - கணவனுக்கு நல்லதோழியாயுள்ளவளென்றுபொருள்; நல்ல மித்திரரை யுடையவளென்றும் பொருள்கூறலாம். சேய் - செம்மை யென்பதன் விகாரம்; செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுள் போலச் சிறந்த மகனுக்கு இருமடியாகுபெயர். சுமித்திலன் - சுமித்திலன். 'காதொடு நாசி' என்றது, தனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அன்ன, இன்ன - பெயர்கள். (நிஎ)

அயோமுகி இலக்குமணனை எடுத்துச்செல்லக் கருதுதல்.

நிஅ. எடுத்தனெனேகினெனென்முழைதன்னு
ளடைத்திவன்வெம்மையகற்றியபின்னை
யுடற்படுமாலுடனேயுறுநன்மை
திடத்திதுவேநலனென்றயல்சென்றாள்.

(இ - ள்.) 'எடுத்தனென் ஏகினேன் - (நான் இவனை)எடுத்துச்சென்று, என் முழைதன்னுள் அடைத்து இவன் வெம்மை அகற்றிய பின்னை - எனது குகைக்குள் அடைத்துவைத்து இவனது உக்ரத்தைத் தணித்த பின்பு, உடற்படும் - (இவன்தானே எனதுகருத்துக்கு) இசைவான்; உடனே நன்மை உறும் - உடனே (எனக்கு) நல்ல சுகம் கிடைக்கும்; திடத்து இதுவே நலன் - உறுதியுடைய இச்செயலே நன்மைதருவது,' என்று - என்றுநினைத்து; அயல்சென்றாள் - (தான் அவ்வாறேசெய்வதற்கு இலக்குமணனது) பக்கத்திற் போனாள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

'உடன்படும்' என்பது, எதுகைநோக்கி உடற்படுமெனத் திரிந்தது. திடம் - த்ருட மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பின்னை, ஐ - சாரியை. ()

அயோமுகி இலக்குமணனை எடுத்துச் செல்லுதல்.

நிகூ. மோகனையென்பதுமுந்திமுயன்றாண்
மாகநெடுங்கிரிபோலியைவவ்வா
வேகினளும்பரினிந்துவொடேகு
மேகமெனும்படிநொய்தினின்வெய்யாள்.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வெய்யாள் - கொடிய அவ்வயோமுகி; முந்தி - விரைந்து, மோகனை என்பது - மோகத்தையுண்டாக்கும் மாயையைச் செய்வதில், முயன்றாள் - யத்தனப்பட்டு, மா கம் நெடு கிரி போலியை வவ்வா - பெரிய ஆகாயத்தை யளாவிய உயர்ந்த மலையை யொத்த இலக்குமணனைத் தூக்கிக்கொண்டு,—உம்பரின் - ஆகாயத்தில், இந்துவொடு ஏகும் மேகம் எனும்படி - சந்திரனோடுகூடிச்செல்லுகிற மேக மென்று சொல்லும்படி, நொய்தினின் - விரைவாக, ஏகினள் - சென்றாள்; (எ - று.)

மோகனை, மாகம்-மோஹநா, மஹாகம் என்னும் வடசொற்கள் திரிந்தன. இலக்குமணனுக்கு மலையுவமை, கலங்காநிலைமைக்கு என்க. போலி, இ - பெயர்விகுதி. சந்திரன் - இலக்குமணனுக்கும், மேகம் - அயோமுகிக்கும் உவமை. (நிகூ)

கூo. மந்தரம்வேலையில்வந்ததும்வானத்
திந்திரனூர்பிடியென்னலுமானாள்
வெந்திறல்வேல்கொடுசூரடும்வீரச்
சுந்தரனூர்தருதோகையுமொத்தாள்.

(இ - ள்.) மந்தரம் வேலையில் வந்ததும் - சமுத்திரத்தில் வந்துபொருந்தின மந்தரபருவதமும் [மந்தரபருவதம்பொருந்தப்பெற்ற பாற்கடலும் என்றபடி], வானத்து இந்திரன் ஊர் பிடி - தேவலோகத்தில் இந்திரன் ஏறிநடத்துகிற பெண்யானையும், என்னலும் ஆனாள் - என்று உவமைகூறத் தக்கவளுமானாள்; (மேலும்), வெம் திறல் வேல் கொடு சூர் அடும் வீரம் சுந்தரன் ஊர்தரு தோகையும் - கொடிய பலத்தையுடைய வேலாயுதத்தால் சூரபதுமனைக் கொன்ற வீரத்தையுடைய அழகிய முருகக்கடவுள் ஏறிநடத்துகிற மயிலையும், ஒத்தாள்,— (எ - று.)

மந்தரத்தை இலக்குமணனுக்கும், பாற்கடலை அயோமுகிக்கும் உவமை கூறினது, பாற்கடலை மந்தரம்கலக்கினதுபோல அரக்கியை இலக்குமணன் கலக்குறுவிப்பானென்று குறித்தற்கு. பிடியும், மயிலும் - அயோமுகிக்கு, கீழ்நின்று தாங்குவதில் உவமை. அழகும் சிறப்பும் வலிமையும்பற்றி, இலக்குமணனுக்கு இந்திரனும் முருகனும் ஒப்பாவர். 'இந்திரனூர்பிடி' என்றது, இந்திரனது வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் மனைவியான 'அப்பிரமு' என்ற பெண்யானையைக் குறிக்கும். என்னலும், தோகையும், உம்மைகள் - இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளன. கொடு - மூன்றாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபாகிய கொண்டு என்பதன் தொகுத்தல். சூர் - சூரனென்பதன் விகாரம். சுப்பிரமணியன் மிக்க அழகுடையவனாதல்பற்றி, அவனை 'சுந்தரன்' என்ற பெயராற் குறித்தார். தோகை - மயிலுக்குச் சினையாகு பெயர்.

அசுரேசன்மகளாகிய மாயையென்னும் பெயர்பெற்ற சுரசை யென்பவள் காசிபமுனிவரைக் கூடிப் பெற்ற புத்திரர்களாகிய சூரபதுமன் சிங்கமுகன் தாரகன் என்ற மூவரும் சிவபிரானைக்குறித்துத் தவமும் வேள்வியுஞ் செய்து அவனருளால் அளவிறந்தவரங்களைப் பெற்று மிகச்செருக்குற்றுத் தமது குருவாகிய சுக்கிரனது தீய உபதேசத்தால் மற்றும்பல ஆயிரம் அசுரர்களுடன் கூடி இந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது வென்று பற்பலவகையாக உலகத்தை வருத்தியவளவிலே, அத்துன்பம் பொறுக்கலாற்றாத தேவர்கள் சிவபிரானைத் தொழுது துதி செய்து 'உன்னைப்போல ஒருபுத்திரனை யுண்டாக்கி அக்குமாரனால் அசுரர்களையழித்து எங்களைக்காத்தருள்க' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வேண்டு

கோனுக்கு இரங்கிக் குமாரக்கடவுளை யுண்டாக்கி, அனுப்பியருள, அம்மு ருகமூர்த்தி, வீரவாகுமுதலிய சிவகுமாரர்களுடனே சென்று போர்புரிந்து அவ்வசுரர்களனைவரையும் அழித்து அமரர்களைக் காத்தருளினனென்பது கதை. சுப்பிரமணியனால் வேல்கொண்டு பிளக்கப்பட்ட சூரபதுமனது உடம்பின் கூறுஇரண்டும் மயில்வடிவமும் கோழிவடிவமும் பெற்று அக் கடவுளருளால் அப்பிரானுக்கு வாகனமுங்கொடியுமாய் அமைந்தனவென்ற வரலாறும் உணரத்தக்கது. (௬0)

அயோமுகி இலக்குமணனைத் தழுவுதல்.

௬க. ஆங்கவண்மார்பொடுகையினடங்கிப்
பூங்கழல்வார்சிலைமீளிபொலிந்தான்
வீங்கியவெஞ்சினவீழ்மதவெம்போ
ரோங்கலுரிக்குமுருத்திரனொத்தான்.

(இ - ள்.) ஆங்கு - அப்பொழுது, அவள் மார்பொடு கையின் அடங்கி - அவளது மார்பினுள்ளும் கைகளினுள்ளும் அடங்கி, பொலிந்தான் - விளங் கியவனுகிய, பூ கழல் வார் சிலை மீளி - அழகிய வீரக்கழலை யணிந்த பெரிய வில்லையுடைய வீரனுன இலக்குமணன்;—வீங்கிய வெம் சினம் - மிக்ககொ டியகோபத்தையும், வீழ்மதம் - பெருகுகிற மதத்தையுமுடைய, வெம் போர் - கொடியபோரைச் செய்கிற, ஓங்கல் - யானையை, உரிக்கும் - உரித் துப் போர்த்துக்கொண்ட, உருத்திரன் - சிவபிரானை, ஒத்தான்—;(எ-று.)

அயோமுகியால் இரண்டுகைகளாலும் மார்போடு தன் உடம்புமுழுவ தும் மறையும்படி தழுவப்பட்ட இலக்குமணன், உடம்பு முழுதும் மூடும் படி யானைத்தோலைப் போர்த்த சிவபிரானை யொத்தனன் என்க. மீளி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். ஓங்கல் - உயர்ந்த மலைபோன்ற யானைக்கு இரு மடியாகுபெயர். உருத்திரன் - ருத்ரன்; வடசொல். 'ஓங்கலுரிக்குளுருத்தி ரன்' என்றும்பாடம்.

சிவபிரான் யானையுரித்த கதை:— சிவபெருமான், தன்னைமதியாத தாருகவன முனிவர்களது மனநிலையைப் பரிசோதிக்க நினைந்து ஒருவிட வுருவங்கொண்டு அவர்கள்வீடுதோறுஞ் சென்று பிக்ஷாடநஞ்செய்து, தன் னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அவர்கள்பத்தினிமார்களது கற்புநிலைமை யைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறுமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர் கள் அபிசாரயாகமொன்றுசெய்து, அவ்வோமத்தீயினின்று எழுந்த நாகங் கள் பூதங்கள் மான் புலி யானை முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்றுவரும்படி ஏவ, சிவபிரான், தன்மேற் சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவும் கொண்டு, மா னைக் கையில் ஏந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையினுட் சென்று உடல்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டு, முயலகனை முதுகிற்காலாலூன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாக்கச் செய்துவிட்டன னென்பதாம். அருந்

தவமியற்றிப்பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன், தேவர் முனிவர் முதலி யோரை இடைவிடாது வருத்தித் துரத்த, அஞ்சியோடின அவர்களது பிரா ர்த்தனையால் சிவபிரான் தன்னை யெதிர்த்துப்போர்செய்யவந்த அவ்வசு ரனைக் காலாலுதைதுத் தள்ளிக் கொன்று அவ்யானையின் தோலையுரித்துப் போர்த்துக்கொண்டன னென்ற கதையையுங் காண்க. (சுக)

இலக்குமணன்வாராததுகண்டு இராமன் தேடத்தொடங்குதல்.

சுஉ. இப்படியேகினளன்னவளிப்பா
லப்பிடைதேடிநடந்தவெனுவித்
துப்புடைமால்வரைதோன்றலனென்னு
வெப்புடைமெய்யுடைவீரன்விரைந்தான்.

(இ - ள்.) அன்னவள் - அவ்வயோமுகி, இ படி ஏகினள் - இவ்வாறு அவ்விலக்குமணனைத் தழுவியெடுத்துச் சென்றாள்; (அதுநிற்க): இப்பால் - இவ்விடத்தில், வெப்பு உடை மெய் உடை வீரன் - தாபத்தைக்கொண்ட மேனியையுடைய வீரனான இராமபிரான்,—'அப்பு இடை தேடி நடந்த - தண்ணீரைக் காட்டிடத்திலே தேடிச் சென்ற, என் ஆவி - எனது உயிர் போன்ற, துப்பு உடை மால்வரை - வலிமையையுடைய பெரிய மலையை யொத்த இலக்குமணன், தோன்றலன் - இன்னும் வரவில்லை,' என்னு - என்று எண்ணி, விரைந்தான்;- (அவனைத் தேடுதற்கு) விரைந்தான்;(எ-று.)

அப்பு - அப் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; அம்பு என்பதன் வலித் தலாகவுங் கொள்ளலாம். வெப்பு - விரகதாபமும், தாகதாபமும், தம்பி யைக் காணுமையாலான தாபமும். வரை - உவமவாகு பெயர். (சுஉ)

வேறு.

இராமன் இலக்குமணனைப்பற்றிப் பலவாறு சிந்தித்து வருந்துதல்.

சுங. வெய்தாகியகானிடைமேவருநீ
ரைதாதலினேவயலொன்றுளதோ
நொய்தாய்வரவேகமுநொய்திலனு
லெய்தாதொழியானிதுவென்னைகொலாம்.

(இ - ள்.) (இலக்குமணன்),—நொய்து ஆய் வர - விரைவாய் வர, வேகமும் நொய்துஇலன் - வேகமும் அற்பமாகவுடையவனல்லன்; எய் தாது ஒழியான் - வாராமல் நீங்கத்தக்கவனுமல்லன்: (அப்படியிருக்க, அவன் வாராமைக்குக் காரணம்) :—வெய்து ஆகிய கானிடை மேவரும் நீர் ஐது ஆதலினே - வெப்பத்தையுடையதான காட்டிலே பொருந்திய தண்ணீர் அருமையானதனுலேயோ! அயல் ஒன்று உளதோ - வேறு நேர் ந்தசெயல் யாதாயினும் உள்ளதோ? இது என்னை கொல் ஆம் - இது யாது காரணம்பற்றியதோ? (எ - று.)

மிக்கவேகமுடையவனும் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளாமல் திரும் பாதவனுமான இலக்குமணன் இத்துணைநேரமாகியும் வாராதது, காட்டில்

தண்ணீர்கிடையாமையாலோ, வேறு யாதுநேர்ந்ததோ? என்னவோ! என்று இராமபிரான் கலக்கமடைந்தனன் என்பதாம். ஆல், ஆம்-அசைகள்.

இதுமுதற் பதினாறு கவிகள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் உ௧0-ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (௬௩)

௬௪. நீர்கண்டனையிவ்வழிநேடினைபோய்ச்
சார்கொண்டெனவித்துணைசார்கிலனால்
வார்கொண்டணிகொங்கையைவவ்வினர்பாற்
போர்கொண்டனனோபொருளுண்டிதென.

(இ - ள்.) 'இ வழி நேடினை போய் - (நீ) இவ்வழியில் தேடிச்சென்று, நீர் கண்டனை கொண்டு சார் - தண்ணீரைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டு வா,' என - என்று (நான்) சொல்லியனுப்ப, இ துணை சார்கிலன் - இவ்வளவு நேரமாயும் வரவில்லை; வார் கொண்டு அணி கொங்கையை - கச்சைக் கொண்டு அணிந்துள்ள தனங்களையுடைய சீதையை, வவ்வினர்பார் - கவர்ந்த அரக்கரிடத்தில், பொருள் உண்டு இது என - (போர்செய்வதில்) பயனுண்டென்று கருதி, போர் கொண்டனனோ - போர்செய்யத் தொடங்கினனோ?

வார்கொண்டணிகொங்கை - அன்மொழித்தொகை, ஆல் - அசை.

௬௫. அஞ்சொற்கிளியன்னவணங்கினைமுன்
வஞ்சித்தவிராவணன்வவ்வினனோ
நஞ்சிற்கொடியானடலைத்தொழிலாற்
றுஞ்சுற்றனனோவிதியின்றுணிவால்.

(இ - ள்.) அம் சொல் கிளி அன்ன அணங்கினை முன் வஞ்சித்த இராவணன் வவ்வினனோ - அழகிய சொற்களையுடைய கிளிபோன்ற சீதையை முன்னே வஞ்சித்துக்கவர்ந்த இராவணன் (இவனையும்) கவர்ந்துசென்றானோ? நஞ்சின் கொடியான் நடலை தொழிலால் - விஷத்தைக்காட்டிலுங் கொடியவனான அவ் விராவணனது வஞ்சனைத்தொழிலால், விதியின் துணிவால் - ஊழ்வினையின்வலியால், துஞ்சுற்றனனோ - இறந்தொழிந்தானோ? (எ - று.)

அணங்கு - பெண்ணிற்சிறந்தவள். 'ஆல்' இரண்டும் - கருவிப்பொருளன. துஞ்சுற்றனன் - மங்கலவழக்கு. இனி, அணங்கினை முன் வஞ்சித்த நஞ்சிற்கொடியானை இராவணன் நடலைத்தொழிலால் (இவனையும்) வௌவினனோ? (அன்றி) விதியின் துணிவால் (தற்செயலாய்த்) துஞ்சுற்றனனோ என்று அந்வயித்துப் பொருள்கூறினுமாம். (௬௫)

௬௬. வரிவிற்கையெனாருயிர்வந்திலனா
றருசொற்கருதேமனாருதையலையான்
பிரிவுற்றனெனென்பதொர்பீழைபெறாத
தெரிவுற்றிடவாவியிழந்தனனோ.

(இ - ள்.) வரிவில் கை என் ஆர் உயிர் வந்திலன் - கட்டமைந்தவில்லை யேந்தியகையையுடைய எனது அரியஉயிர்போன்ற தம்பி வந்தானில்லை; தருசொல் கருதேன் - (தான்) சொன்னவார்த்தையை மதியாமல், யான் - நான், ஒரு தையலை - ஒப்பற்ற சீதையை, பிரிவு உற்றனென் - பிரியப்பெற்றேன், என்பது ஓர் பீழை - என்ற ஒருதுன்பம், பெருத்து - அதிகப்படுதலால், எரிவுஉற்றிட - தாபம்மிக, ஆவி இழந்தனனே - உயிர்நீங்கினனே!

மாரீசன் மாயப்பொன்மானாய் எதிர்வந்து மயக்கிநிற்கக்கண்டு சீதை அதைப் பிடித்துத்தரவேண்டு மென்று இராமனைக் கேட்டுக்கொண்டபோது, இலக்குமணன் 'இது மாயம், இதனைப்பிடிக்கப் பின்தொடரலாகாது' என்று பலதரங்கூறி வற்புறுத்தியும் கேளாமல் இராமன் அதன் பின்னே தொடர்ந்ததனால், சீதையைப் பிரியநேரிட்டது என்பது வரலாறு. பீழை - பீடா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. உயிர் - உவமவாகுபெயர். ஆல் - அசை. (கசு)

கஎ. உண்டாகியகாரிருளோடொருவென்
கண்டானயல்வேறொருகண்ணிலனால்
புண்டானுறுநெஞ்சுபுழுங்குறுவே
னெண்டானிலெனெங்ஙனநாடுகெனே.

(இ - ள்.) உண்டு ஆகிய கார் இருளோடு - நிறைந்துபொருந்திய பேரிருளில், ஒருவு என் கண் தான் அயல் வேறு ஒரு கண் இலன் - (என்னைவிட்டு) நீங்கிய என்கண்ணான இலக்குமணன் தவிர வேறொருகண்ணையுடையவனல்லேன்; புண் உறு நெஞ்சு புழுங்குறுவேன் - (இலக்குமணனாகிய கண்ணையிழந்ததனால்) முன்னமே புண்பட்ட மனத்தில் மீண்டும் வருத்தமுறுகிறேன்; எண் தான் இலென் - (மனம் மிகக் கலங்கினதனால் இன்னதென்றுஎண்ணுகிற) எண்ணமும் அற்றேன்; எங்ஙனம் நாடுகெனே-(அவனை) எங்குச்சென்று எவ்வாறுதேடுவேனோ? (எ - று.)—தான், ஆல் - ஆசைகள்.

கண்போலவே கூடவிருந்து எவ்விதத்திலும் உதவின இலக்குமணனையிழந்த வருத்தத்தால், கண்கள் இருந்தும் பயன்பெறாமை பற்றி, 'அயல் வேறொரு கண்ணிலன்' என்றான். தேடிக்கண்டுபிடித்தற்கு இன்றியமையாதனவான கண்களும் மனமும், அதன்காரியமான எண்ணமும் ஒழிந்ததனால், 'எங்ஙனம் நாடுகெனோ' என்று இராமன் வருந்தினான். இருளோடு - உருபுமயக்கம். 'இருளூடு' என்றும் பாடம். எண் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஒ-இரக்கம். நாடுகென், ககர விடைநிலை எதிர்கால முணர்த்திற்று. ஒருவென் எனஎடுத்து ஒருவேன் எனினுமாம். (கஎ)

கஅ. தள்ளாவினையேன்றனியாருயிரா
யுள்ளாயொருநீயுமொளித்தனையோ
பிள்ளாய்பெரியாய்பிழைசெய்தனையால்
கொள்ளாவுலகுன்னையிதோகொடிதே.

(இ - ள்.) தள்ளா வினையேன் - ஒழிக்கமுடியாத விதியையுடைய எனது, தனி அரு உயிர் ஆய் உள்ளாய் - ஒப்பற்ற அரிய உயிராயுள்ளவனாகிய, ஒரு நீயும் - நீ ஒருத்தனும், ஒளித்தனையோ - மறைந்துவிட்டாயோ ? பிள்ளாய் - (பருவத்தில்) இளையவனே ! பெரியாய்- (அறிவிற்) பெரியவனே! பிழை செய்தனை - (என்னை இவ்விருளில் தனியே காட்டில் விடுத லாகிற) தவறு செய்தாய்; இதுவோ கொடிது - இத்தவறோ மிகக்கொடிது! உலகு உன்னை கொள்ளா - பெரியோர் உன்செயலை (நன்றென்று) மதியார்;(எ-று)

'ஒருநீயும்' என்ற உம்மை - கீழ்ச் சீதைபிரிந்ததைத் தழுவுதலால், இறந்ததுதழுவியஎச்சம். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்றதனால், உலகுஎன்பது - அறிவுடையோர்மேல் நின்றது. இது பொருளால் உயர்திணையாயினும் சொல்லால் பால்பகா அஃறிணையாதல்பற்றி, கொள்ளா என்ற அஃறிணைப்பன்மை முடிபை யேற்றது. இது ஓ! கொடிது!! எனினுமாம்; ஓ—அந்தோ. ஆல் - அசை. (சு௮)

௬௯. பேராவிடர்வந்தனபேர்க்கவலாய்
தீராவிடர்தந்தனைதெவ்வர்தொழும்
வீராவெனையிங்ஙன்வெறுத்தனையோ
வாராய்புறமித்துணைவைகுதியோ.

(இ - ள்.) வந்தன பேரா இடர் பேர்க்க வலாய் - வந்தனவாகிய நீக்கவரிய துன்பங்களை ஒழிக்கவல்லவனே ! தீரா இடர் தந்தனை - (என்னைப் பிரிந்து) நீங்காத துக்கத்தை (எனக்கு) உண்டாக்கினாய்; தெவ்வர் தொழும் வீரா-பகைவர்களாலும் வணங்கப்படுகிற வீரனே! எனை இங்ஙன் வெறுத்தனையோ-என்னை இக்காட்டிலே இருந்து வருந்த இவ்வாறு வெறுத்து நீங்கினாயோ ? வாராய் - இங்குவாராமல், புறம் - வெளியில், இ துணை - இவ்வளவு காலம், வைகுதியோ - தங்கியிருக்கக்கடவையோ ? (எ - று.)

வாராய் - எதிர்மறை முன்னிலை யொருமை முற்றெச்சம்; வருவாய் என உடன்பாட்டு ஏவலாக்கி உரைப்பினுமாம். இங்ஙன் - கடைக்குறை. ()

எ0. என்னைத்தருமெந்தையையென்னையரைப்
பொன்னைப்பொருகின்றபொலங்குழையா
டன்னைப்பிரிவேனுளெனுவதுதா
னுன்னைப்பிரியாதவுயிர்ப்பலவோ.

(இ - ள்.) என்னை தரும் எந்தையை - என்னைப்பெற்றெடுத்த தந்தையையும், என்னையரை - எனது தாய்மாரையும், பொன்னை பொருகின்ற பொலம் குழையாள் தன்னை - இலக்குமியை யொத்தவளான பொன்னாலாகிய குழையையணிந்த சீதையையும், பிரிவேன் - பிரிந்தநான், உளென் ஆவது- உயிருடையேனாயிருப்பது, உன்னை பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ - உன்னொருத்தனைப் பிரியாததனா லுளதாகிய உயிர்ப்பினா லில்லவோ ? (எ - று.) —தான் - அசை.

இராமன் இலக்குமணனைப் பிரியாமலிருந்தது, மற்றையோரைப் பிரிந்த வருத்தத்தை மறைத்தது என்றபடி; இதனால் இராமன் மற்றையோரினும் இலக்குமணனிடத்தில் மிக்க அன்பு கொண்டமை நன்கு விளங்கும். எந்தை - என் தந்தை; என்னை - என் அன்னை; மரூஉ. பிரிவேன் - இயல்பு பற்றி இறந்தகாலம் எதிர்காலமாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி; இது, பெயர். (எ0)

எக. பொற்றோடிவர்கின்றபொலங்குழையா
டற்றேடிவருந்துதவம்புரிவே
னிற்றேடிவருந்தநிரப்பினையோ
வெற்றேடினைவந்தவிளங்களிறே.

(இ - ள்.) என் தேடினை வந்த இள களிறே - (மாயமானின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சங்கைகொண்டு) என்னைத் தேடி வந்த இளைய ஆண்யானையையொத்தவனே! பொன் தோடு இவர்கின்ற பொலம் குழையாள்தன் - பொன்னாலாகிய தோடென்னுங் காதணியை யணிந்த சீதையை, தேடி வருந்து - தேடிவருந்துகிற, தவம்புரிவேன் - எளியனான நான், நின் தேடி வருந்த - உன்னையுந்தேடி வருந்தும்படி, நிரப்பினையோ - செய்துவிட்டாயோ? (எ - று.)

பொலங்குழையாள் - பொற்குழையுடையவள்; இங்கு, பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது. தன் - சாரியை. எளியவனென்னும் பொருளதாகிய 'தபஸ்வீ' என்ற வடசொல்லின் பொருளைக்கொண்டு, 'தவம்புரிவேன்' என்றார். என்னை நீ தேடிவரும்படி நான் மானின்பின்னேசென்றதற்குப் பதிலாக இப்பொழுது நான் உன்னைத்தேடிவரும்படி நீ செய்துவிட்டாய் போலு மென்ற கருத்து, பின்னிரண்டடியில் தொனிக்கும். (எக)

எஉ. இன்றேயிறவாதொழியேனெமரோ
பொன்றாதொழியார்புகல்வாருளரோ
வொன்றாகியவுன்கிளையோரையெலாங்
கொன்றாய்கொடியாயிதுவுங்குணமோ.

(இ - ள்.) புகல்வார் உளரோ - (நீ இருக்குமிடத்தை எனக்குச்) சொல்வார் உண்டோ? [இல்லை]; (ஆகையால்), இன்றே இறவாது ஒழியேன் - இன்றைக்கே நான் இறவாமலிருக்கமாட்டேன், (நான் இறந்துவிட்டால்), எமரோ பொன்றாது ஒழியார் - எம்மைச் சேர்ந்தவர் யாவரும் இறவாமலிருக்க மாட்டார்; (ஆகையால்,) ஒன்று ஆகிய உன் கிளையோரை எலாம் கொன்றாய் - ஒற்றுமைப்பட்ட உனது பந்துக்களையெல்லாம் ஒருமிக்கக் கொல்பவனாவாய்; கொடியாய் - இவ்வாறு கொடுமையுடையவனே! இதுவும் குணமோ - இதுவும் (உனக்குத்) தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

இலக்குமணன் வாராவிட்டால் இராமன் இறந்துபடுவன்; அதனால், உற்றார் யாவரும் ஒழிவர்; இப்படி எல்லோருடைய அழிவுக்குங்காரண

மாயிருத்தலால், இலக்குமணன், 'கொடியாய்' என இராமனால் விளிக்கப் பட்டான். இறவாது ஒழியேன், பொன்றாது ஒழியார் - இரண்டு எதிர் மறைகள் ஓர் உடன்பாட்டை வற்புறுத்தின. கொன்றாய் - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி. இதுவும், உம்மை - இழிவு சிறப்பு. ஒகாரம் மூன்றில், முன்னது - தெரிநிலையும், மற்றவை - எதிர்மறையுமாம். (எஉ)

எங. மாந்தாமுதன் மன்னவர் தம்வழியில்
வேந்தாகை துறந்தபின் மெய்யுறவோர்
தாந்தாமொழியத் தமியேனுடனே
போந்தாயெனை விட்டனை போயினையோ.

(இ - ள்.) மாந்தா முதல் மன்னவர் தம் வழியில்-மாந்தாதா முதலிய (நம்குலத்து முன்னோராகிய அரசர்களது முறைப்படி, வேந்து ஆகை - அரச னாதலை, துறந்த பின் - துறந்து (மூத்தவனாகிய நான் காட்டுக்குச் செல லத்) துணிந்தபின்பு, மெய் உறவோர் தாம் தாம் ஒழிய - உண்மையான சுற்றத்தோர் யாவரும் உடன்வாராது நீங்கவும், தமியேனுடனே போந் தாய் - தனியனான என்னுடனே நீ வந்தாய் ; (அப்படிப்பட்ட நீயும்), எனை விட்டனை போயினையோ - என்னை விட்டுப் போய்விட்டாயோ ? (எ - று.)

'மெய்யுறவோர்' என்றது, தந்தை தாய் முதலிய உள்ளன்புடைய சுற் றத்தாரை; தேகபந்துக்க ளென்ற பொருளில் 'மெய்யுறவோர்' என்றுரு மாம். மாந்தா-மாந்தாதா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். சூரியகுலத்துத் தோன்றிய யுவனாசுவனென்பவன் வெகுகாலம் புத்திரனில்லாமலிருந்து வெறுப்படைந்து, ரிஷிகளின் ஆச்சிரமத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்க, அவர் கள் இவன்மீது அன்புகொண்டு, புத்திரனுண்டாகுமாறு ஒருயாகஞ்செய்து, அவனது மனைவி உண்ணும்படி மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமான ஜலகலசத் தை யாகவேதிகையில் வைத்திருக்க, அதனையுணராத மன்னவன் மிக்க தாகத்தினால் அதைப்பருகிக் கருக்கொள்ள, அக்கருப்பம் முதிர்ந்து, அவ் வரசனுடைய வயிற்றைத் தன்வலக்கட்டை விரலினால் கிழித்துக்கொண்டு புதல்வனாய் வெளிப்பட்டு ஸ்தந்யமில்லாமையால் அழ, இந்திரன், வெளிப் பட்ட புதல்வனுக்குத் தனது பவித்திரவிரலை '(இக்குழந்தை) மாம் [என்னை] தாதா [தாயாகவைத்து முலையுண்பான்], என்று சொல்லிக் கொடுத்தா னாதலால், இவன் இப்பெயர் பூண்டான். (எங)

எச. என்னுரையா வெழும்வீழுமிருந்
துன்னுவுணர்வோய்வுமொன்றலவான்
மின்னுதிடியா திருள்வாய்விளைவீ
தென்னாவெனுமென் றனிநாயகனே.

(இ - ள்.) என் தனி நாயகன் - எனது ஒப்பற்ற தலைவனான இராம பிரான், - என்னு உரையா எழும் - என்றுகூறி எழுந்திருப்பான்; வீழும் -

கீழ்விழுவான்; இருந்து - இருந்தபடியே, உன் ஆர் உணர்வு ஓய்வுறும் - நினைத்தலைப் பொருந்திய அறிவு ஒழியப்பெறுவான்; இருள்வாய் - இப்பேரிருளில், மின்னாது இடியாது - மின்னாமலும் இடியாமலும், விளைவு ஈது என் ஆ எனும் - விளைந்த இது என்ன! அந்தோ!! என்பான்; ஒன்று அல - (இவ்வாறு அவன்பட்ட துன்பம்) ஒன்றல்ல [பல]; (எ - று.)—ஆல்-அசை.

இது, கவிக்கூற்று. மழைக்கு மின்னலும் இடியும் முற்குறியாகத் தோன்றுவதுபோலத் தம்பியைப் பிரிதலாகிற இப்பேரிடர்க்கு அறிகுறியாக முன்னேயொன்றுங் காணப்படவில்லையே யென்று இராமன் இரங்கின னென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'மின்னாதிடியாது' என்றது, ஓர் வழக்கு. இருள்வாய், வாய் - ஏழனுருபு. ஆ - ஹா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (எச)

எரு. நாடும்பலசூழல்கடோறுநடந்
தோடும்பெயர்சொல்லியுளைந்துயிர்போய்
வாடும்வகைசோருமயங்குறுமா
லாடுங்களிமாமதயானையனான்.

(இ - ள்.) ஆடும் களி மா மதம் யானை அனான்-போர்செய்தற்கு உரிய செருக்குக்கொண்ட மிக்க மதத்தையுடைய யானையை யொத்தவனாகிய இராமன்,—பல சூழல்கள் தோறும் நடந்து நாடும் - (அங்குள்ள) பல இடங்களிலுஞ் சென்று (தம்பியைத்) தேடுவான்; ஓடும் - விரைந்து செல்வான்; பெயர்சொல்லி உளைந்து உயிர் போய் வாடும் வகை சோரும் - (தம்பியின்) பெயரைச் சொல்லி வருந்தி உயிர்ஒழிந்து வாடும்படி தளர்வான்; மயங்குறும் - மயக்கமடைவான்; (எ- று.)—ஆல் - அசை. (எரு)

எசா. கமையாளொடுமென்னுயிர்காவலினின்
றிமையாதவனித்துணைதாழ்வுறுமோ
சுமையாவுலகூடுழறொல்வினையே
னமையாதுகொல்வாழ்வறியேனெனுமால்.

(இ - ள்.) கமையாளொடும் - பொறுமையை யுடையவளான சீதையுடனே, என் உயிர் - எனது உயிரையும், காவலில் - பாதுகாக்குந் தொழிலில், நின்று இமையாதவன் - கண் இமையாது [ஜாக்கிரதையுடன்] நின்ற இலக்குமணன், இ துணை தாழ்வுறுமோ - இவ்வளவுகாலம் தாமதிப்பனோ? [தாமதியான்]; சுமை ஆ உலகூடு உழல் தொல் வினையேன் - பாரமாக இவ்வுலகத்தில் திரிகிற பழவினையையுடைய எனக்கு, வாழ்வு - (உயிருடன் இன்புற்று) வாழ்தல், அமையாது கொல் - தகாதோ? அறியேன்—; எனும் - என்று சொல்வான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

கமையாள் - பொறுமை யென்னும் பொருள் கொண்ட க்ஷமா என்ற வடமொழி கமையென்த்திரிந்து 'ஆள்'விகுதிபெற்று அதனையுடையவளென்னும் பொருளில் வந்தது. நின்று இமையாதவன் - இமையாது நின்

றவன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. 'சுமையாளொடு மென்னுயிர்காவலி னின்றிமையாதவன்' என்றது, இவ்வளவுகாலந் தாழ்க்கமாட்டா னென்ற பொருளைவிளக்குகின்ற ஸாபிப்பிராய விசேடிய மாதலால், கருத்துடைய டைகோளியணியாம்; இதனை வடநூலார் பரிகராங்குராலங்கார மென்பர்.

இராமன் தற்கொலைசெய்யத் துணிதல்.

எஎ. அறப்பாலுளதேலவன்முன்னவனாய்ப்
பிறப்பானுறின்வந்துபிறக்கவெனா
மறப்பால்வடிவாள்கொடுமன்னுயிரைத்
துறப்பானுறுகின்றதொடர்ச்சியின்வாய்.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அறம் பால் உளது எல் - நல்வினைப்பகுதி உண்டானால், அவன் முன்னவன் ஆய் பிறப்பான் உறின் - அவனுக்குத் தமையனாய்ப் பிறக்கக்கூடுமானால், வந்து பிறக்க - வந்துபிறக்கக்கடவேன், எனா - என்று சொல்லி, மறம் பால் வடி வாள்கொடு - கொடுமைத்தன்மையுடைய கூரிய வாளைக் கொண்டு, மன் உயிரை - (தனது) நிலைபெற்றஉயிரை, துறப்பான் உறுகின்ற தொடர்ச்சியின் வாய் - (இராமபிரான்) நீக்கிக்கொள்ளத் தொடங்குஞ் சமயத்தில், (எ - று.) —இது, அடுத்தகவியில் 'பூசல் செவித்துளையிற் சேர்ந்தார்தலும்' என்றதனோடு முடியும்.

தம்பியும்நானும் மறுபடி சகோதரர்களாகப் பிறக்கும்படி நல்வினை வந்துஉதவினால் அப்படியே பிறந்துஉயிர்வாழக்கடவேம் என்று இராமன் உயிர்விடத்துணிந்தன னென்பது, கருத்து. பிறப்பான், துறப்பான் - 'பான்' விகுதிபெற்ற எதிர்காலவினையெச்சங்கள். (எஎ)

இலக்குமணன் அயோமுகியை அங்கபங்கப்படுத்தல்.

எஅ. பேர்ந்தானெடுமாயையினிற்பிரியா
வீர்ந்தானவணாசிபிடித்திளையோன்
சோர்ந்தாளிடுபூசல்செவித்துளையிற்
சேர்ந்தார்தலுமேதிருமாறெருளா.

(இ - ள்.) இளையோன் - இளையபெருமாள் [இலக்குமணன்], நெடு மாயையினில் பேர்ந்தான் - (அரக்கியின்) மிக்க மாயையினின்று நீங்கினான்; பிரியா - (அவ்வாறு) நீங்கி, அவள் நாசி பிடித்து ஈர்ந்தான் - அவ் வயோமுகியினது மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களைப் பிடித்துஅறுத்தான்; சோர்ந்தாள் - (உறுப்பு அறுப்புண்டதனால்) தளர்ந்தவளாகிய அவ்வரக்கி, இடு - கூக்குரலிட்ட, பூசல் - பேரொலி செவி துளையில் சேர்ந்து ஆர்தலும் - (இராமனது) காதுகளிற் பட்டவுடனே, திருமால் - இராமபிரான், தெருளா - (கலக்கமொழிந்து) மனந்தேறி, (எ - று.) —இப்பாட்டில், 'தெருளா' என்பது 'அங்கியினெடும்படைவாங்கி' என மேல் அ௦-ஆங்கவியோடு தொடரும்.

'தெருளா' என்பது, அரக்கியின்கூக்குரலைக் கேட்ட இராமபிரான் 'இலக்குமணன் நான் சந்தேகித்தபடி இறவாமல் அரக்கியின் வசப்பட்டுள்ளான்' என்று ஊகித்துஅறிந்து துயரொழிந்து அவளைத்தொலைத்துஅவனை மீட்பதே தனதுகடமையென்று துணிவுற்றானென்பதைக் குறிக்கும். நாசி - காதுகளுக்கும், தனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; இது, மேல் கூக-ஆங்கவியால் விளங்கும். (எஅ)

இராமன் அக்குரலால் அரக்கியென்று துணிதல்.

எகூ. பரற்றருகானகத்தரக்கர்பல்கழல்
முரற்றருவெஞ்சமமுரல்கின்றாரெதி
ருரற்றியவோசையன்றொருத்தியூறுபட்
டரற்றியகுரலவளரக்கியேகொலாம்.

(இ - ள்.) (இவ்வொலி),—பரல் தரு கானகத்து - பருக்கைக்கற்கள் நிறைந்த காட்டில், பல் கழல் முரற்று அரு வெம் சமம் முரல்கின்றார் - பலவீரக்கழல்கள்ஒலிக்கப்பெற்ற (செய்தற்கு)அரிய கொடிய போரை மிக்குச்செய்கின்றவர்களாகிய, அரக்கர் - இராக்கதர்கள், எதிர் உரற்றிய - மாறுகச்செய்த, ஓசை அன்று - ஆரவாரமன்று; (இது), ஒருத்தி ஊறு பட்டு அரற்றிய குரல் - ஒருபெண் ஆபத்தையடைந்து கதறிய குரலாகும்; அவள் அரக்கியே - அவள் இராட்சசியேயாவள்; (எ - று) கொல், ஆம் - அசைகள்.

நள்ளிரவில் நடுக்காட்டில் அரக்கிகள் தவிர வேறொருமகளிரும் வாராராதலால், பெண்குரல்கொண்டு அவளை அரக்கியென்றே இராமபிரான் துணிந்தனனென்க. முரல்தரு வெம்சமம் என்றும் பிரிக்கலாம்; பொருள் இதுவே. 'முயல்கின்றார்' என்றும் பாடம். சமம் - ஸமர மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு.

இதுமுதல் உ௫-கவிகள், மாரீசன்வதைப்படலத்தின் கூ-ஆங்கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (எகூ)

இராமன் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தை யெடுத்துவிட முயலுதல்.

அ0. அங்கியினெடும்படைவாங்கியங்கது
செங்கையிற்கரியவன்றிரிக்குமெல்லையிற்
பொங்கிருளப்புறத்துலகம்புக்கது
கங்குலும்பகலெனப்பொலிந்துகாட்டிற்றே.

(இ - ள்.) கரியவன் - கருநிறமுடையவனான இராமபிரான், (இவ்வாறு கருதி), அங்கு - அப்பொழுது, அங்கியின் நெடு படை வாங்கி - அக்கினியினது பெரிய அம்பை [ஆக்நேயாஸ்திரத்தை) எடுத்து, அது - அதனை, செம்கையின் - (தனது) சிவந்த கையினால், திரிக்கும் எல்லையில் - பிரயோகிக்கத்தொடங்கியபொழுது, பொங்கு இருள் - மிக்கஇருட்டானது, அப்புறத்து உலகம் புக்கது - உலகத்தின் (இப்புறத்தைவிட்டு) அந்தப்பக்கத்

த்தைச் சேர்ந்தது; (அதனால்), கங்குலும் பகல் என பொலிந்து காட்டிற்று- (இங்குள்ள) இரவும் பகல்போல விளக்கமுற்றதாய்த் தோன்றிற்று; (எ-று.) —ஏ - அசை.

அங்கி - அக்கி யென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. அரக்கி இலக்குமணனால் ஊறுபட்டதனாலும், இராக்கதர்க்குப் பலம்மிகுதற்குக் காரணமான இரவாதலாலும், நடுக்காட்டில் ஒன்றியாய்அகப்பட்டுக்கொண்ட இவனுக்கு யாதுதீங்குவிளையுமோ வென்று சங்கித்து இராமன் ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க எடுத்தனன். கைசிவந்திருத்தல், உத்தமபுருஷலக்ஷணம். திரிக்கும்எல்லையில் - சுழற்றும்பொழுது என்று உரைப்பாரு முளர். அங்கியினெடும்படை - அக்கினியைத்தெய்வமாகவுடைய சிறந்த அஸ்திரம். அப்புறத்து உலகம் - மேருவின்வடபுற மென்றபடி. இரண்டாம்அடி-தொடைமுரண். (அ0)

அக. நெடுவரைபொடிபடநிவந்தமாமர
மொடிவுறநிலமகளுலையவுங்கெலாஞ்
சடசடவெனுமொலிதழைப்பத்தாக்குமா
முடுகினனிராமன்வெங்காலின்மும்மையான்.

(இ - ள்.) இராமன்—,—நெடு வரை பொடி பட - பெரிய மலைகள் தூளாகவும், நிவந்த மா மரம் ஒடிவுற - உயர்ந்த பெரிய மரங்கள் ஒடிபடவும், நிலமகள் உலைய - பூமிதேவி வருந்தவும், ஊங்கு எலாம் சடசட எனும் ஒலி தழைப்ப - பக்கங்களிலெல்லாம் சடசடவென்ற ஓசை மிகவும்,— வெம் காலின் மும்மையான் - சண்டமாருதத்தினும் மூன்றுமடங்குஅதிகமான வேகமுடையவனாய், தாக்கும் ஆ முடுகினன் - (அவளையெதிர்த்துத்) தாக்கும்படி விரைந்தான்.

முற்கூறிய நான்கும், ஆக்கினேயாஸ்திரத்தின் தன்மைகள். பொடிபட, ஒடிவுற, உலைய, தழைப்ப - வினைச்செவ்வெண். சடசட - இரட்டைக்கிளவி, ஒலிக்குறிப்பு. வெங்கால் - கொடுங்காற்று; எனவே, சண்டமாருதமாம். ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். (அக)

இலக்குமணன் வந்த இராமனை வருந்தாதே யென்று
சொல்லிக் கிட்ட, இராமன் மகிழ்தல்.

அஉ. ஒருங்குயர்ந்துலகின்மேலூழிப்பேர்ச்சியுட்
கருங்கடல்வருவதேயனையகாட்சித்தன்
பெருந்துணைத்தம்முனைநோக்கிப்பின்னவன்
வருந்தலைவருந்தலைவள்ளியோவென.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஊழி பேர்ச்சியுள் - ஊழிக்காலம் மாறுஞ் சமயத்தில் [பிரளயகாலத்தில்], உலகின் மேல் - பூமியின்மீது, கருகடல் - கரிய கடலா

ன்று, ஒருங்கு உயர்ந்து-ஒருமிக்கக் கிளம்பி, வருவது - வருவதை, அனைய-ஒத்த, காட்சி - தோற்றத்தையுடைய; தன் பெரு துணை தம் முனை - தனக்குப்பெரிய துணைவனான தமையனை, பின்னவன் - இளையபெருமாள், நோக்கி - பார்த்து, 'வள்ளியோய் - ஈகைக்குணமுடையவனே! வருந்தலை வருந்தலை - வருந்தாதே வருந்தாதே,' என - என்றுசொல்லி, (எ - று.)—இப்பாட்டில், 'என' என்றது, அடுத்தபாட்டில் 'என்றுகூறுவான்' என்றதனோடு இயையும்.

பிரளயகாலத்தில் பூமியைக் கடல் பொங்கியழிக்கு மென்பது, நூற்கொள்கை. தம்முன் - தனக்கு முன்பிறந்தவன்; முன் - காலவாகுபெயர். வருந்தலை வருந்தலை - அடுக்கு, தேற்றப்பொருளது. வள்ளியோய் - வண்மையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த வள்ளியோ னென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி; இ - சாரியை. (அஉ)

அங. வந்தனெனடியனேன்வருந்தல்வாழிநின்
னந்தமிலுள்ளமென்றறியக்கூறுவான்
சந்தமென்றளிர்புரைசரணஞ்சார்ந்தனன்
சிந்தினநயனம்வந்தனையசெய்கையான்.

(இ - ள்.) 'அடியனேன் வந்தனென் - அடியேன் வந்துவிட்டேன்; நின் அந்தம் இல் உள்ளம் வருந்தல் - உனது மயக்கமற்ற மனம் வருந்தாதே,' என்று—,அறிய கூறுவான் - விளங்கச் சொல்லிக்கொண்டு, சந்தம் மெல் தளிர் புரை சரணம் சார்ந்தனன்-அழகிய மெல்லிய தளிரை யொத்த (இராமபிரானது) திருவடிகளைச் சேர்ந்தான்; (அதனால் இராமன்), சிந்தின நயனம் வந்து அனைய செய்கையான் - போன கண் மறுபடிவந்தாற் போன்ற செய்கையையுடையவனானான்; (எ - று.)

வாழி - முன்னிலையசை; வாழ்க வென்று, மிக்க அன்பால் வாழ்த்தியதுமாம். இலக்குமணனைக் கண்ணாகவே எண்ணியிருந்த இராமன், அவனையிழந்து மீண்டும்பெற்றதனால், போனகண் வரப்பெற்றவன்போன்றான். இனி, நான்காம் அடிக்கு-இலக்குமணனென்றே கொண்டு பொருள்கூறினும் பொருந்தும். அந்தம் - அந்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு; இருள் என்று பொருள்: இங்கே, அஞ்ஞான மனவிருள். அந்தமில் உள்ளம் - அழிவற்றமனமெனினுமாம். அடியனேன், அன் - சாரியை. (அங)

அச. ஊற்றுறுகண்ணினீரொழுகநின்றவ
னேற்றிளங்கன்றினைப்பிரிவுற்றெங்கணு
மாற்றலினூற்றுவதரிதினெய்திய
பாற்றிளம்பான்முலையாவின்பான்மையான்.

(இ - ள்.) ஊற்று உறு கண்ணின் நீர் ஒழுக நின்றவன் - (இலக்குமணனைப் பிரிந்ததனால்) ஊற்றுப்போலக் கண்களினின்று நீர்பெருகும்படியிருந்த இராமன்,—(இலக்குமணனையடைந்ததனால்),—ஏறு இளம் கன்றினை

பிரிவுற்று - (தனது) இளமையான ஆண்கன்றைப் பிரிந்து, எங்கணும் ஆற்றலின் ஆற்றுவது அரிதின் - எவ்விடத்திலும் தன் வல்லமையால் தேடுவது அரிதாயிருந்தபொழுதில், எய்திய - (அக்கன்று) தானேவந்து சேரப்பெற்ற, பாற்று-தன்மையுடையதான, பால் முலை இள ஆவின் - பால் நிறைந்த மடியையுடைய இளமையான பசுவினது, பான்மையான் - தன் மையையுடையவனானான்; (எ - று.)

சிறப்புப்பற்றி, ஏற்றைக் கூறினார். பாற்று - பான்மை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற்பெயர். எங்கணும் ஆற்றலின் ஆற்றுவது அரிதின் - எவ்வாற்றானும் தன்மனோதைரியத்தாற் பொறுத்தற்கரிதாயிருந்த நிலைமையில் எனினுமாம். (அச)

இராமன் இலக்குமணனை நோக்கி மனநெகிழ்தல்.

அரு. தழுவினன்பன்முறைதாரைக்கண்ணினீர்
கழுவினனாண்டவன்கனகமேனியை
வழுவினையாமெனமனக்கொடேங்கினே
னெழுவெனமலையெனவியைந்ததோளினாய்.

இதுவும், வருங்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (இராமன் இலக்குமணனை), ஆண்டு - அப்பொழுது, பல் முறை தழுவினன் - பலதரம் கட்டித்தழுவி, அவன் கனகம் மேனியை-அவனது பொன்னிறமான உடம்பை, தாரை கண்ணின் நீர் கழுவினன் - தாரையாகவடிகிற தன்கண்ணீரினால் கழுவி,—(அவனைநோக்கி,) எழு என மலைஎன இயைந்த தோளினாய் - இரும்புத்தூண்போலவும் மலைபோலவும் பொருந்திய தோள்களையுடையவனே! வழுவினை ஆம் என மனம் கொடு ஏங்கினேன்-(நீ இதுவரையும் வாராததனால்) தவறிப்போய்விட்டாயென்றே கருதி வருந்தினேன்; (எ - று.)

தாரை - தாரா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கனகமேனி—"சுவண வண்ணன்" என்றார் கீழ் விராதன்வதைப்படலத்தும். (அரு)

அசு. என்னையங்கெய்தியதியம்புவாயென
வன்னவனஃதெலாமறியக்கூறலு
மின்னலுமுவகையுமிரண்டுமெய்தினான்
றன்னலாதொருபொருடனக்குமேலிலான்.

(இ - ள்.) அங்கு எய்தியது என்னை இயம்புவாய் - அங்கே நடந்தது யாது? சொல்வாய், என - என்றுகேட்க, அன்னவன் - அவ்விலக்குமணன், அஃது எலாம் அறிய கூறலும் - அவையெல்லாவற்றையும் தெரியும்படி சொன்னவுடன்,—தன் அலாது ஒரு பொருள் தனக்கு மேல் இலான் - தானேயல்லாமல் ஒரு பொருளும் தனக்குமேலாகப்பெறாதவனான இராமபிரான், இன்னலும் உவகையும் இரண்டும் எய்தினான் - துன்பமும் மகிழ்ச்சியும், ஆகிய இரண்டையும் ஒருங்கே அடைபவனானான்; (எ - று.)

அஃது எலாம் - ஒருமைப் புன்மை மயக்கம். இலக்குமணன் அரக்கியின் வசப்பட்டதனால் வருத்தத்தையும், வென்றுமீண்டதனால் மகிழ்ச்சியையும் இராமன் அடைந்தான். இராமன் தானே எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பரம்பொருளென்பது, நான்காமடியின் கருத்து. (அசு)

இராமன் இலக்குமணனைத் தேற்றுதல்.

அஎ. ஆய்வுறுபெருங்கடலகத்துளேயவன்
பாய்திரைவருதொறும்பரிதற்பாலனுந்
தீவினைப்பிறவிவெஞ்சிறையிற்பட்டயா
நோயுறுதுயரெனநுடங்கனோன்மையோ.

(இ - ள்.) ஆய்வு உறு பெரு கடல் அகத்துள் ஏயவன் - (யாவராலும் அளவற்றதென்று) ஆராயப்படுகிற பெரியகடலின் நடுவில் அகப்பட்டவன், பாய் திரை வருதொறும் பரிதல் பாலன் ஆம் - பாய்கிற அலை வரும் பொழுதெல்லாம் வருந்துதற்கு உரியவனோ? [உரியவனல்லன்]; (அது போல), தீ வினை பிறவி வெம் சிறையில் பட்ட யாம் - தீவினைவயத்தால் நேர்கிற பிறப்பாகிய கொடியசிறையில் அகப்பட்ட நாம், நோய் உறு துயர் என - வருத்தம்பொருந்திய துன்பம் (நேர்ந்ததே) என்று, நுடங்கல் - தளர்தல், நோன்மையோ - பெருமையோ? (எ - று.)

பெருங்கடலுள் அகப்பட்டுக்கொண்டவன் அலைகளுக்காக அஞ்சிவருந்துதல் தகாதவாறுபோல, துன்பமயமான பிறவிச்சிறையில் அகப்பட்டவன் அதில்நேரும்துன்பங்களுக்கு அஞ்சிவருந்துதல் தகாது; ஆதலால், அரக்கியின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட துன்பத்திற்கு வருந்தவேண்டாவென்று இராமன் இலக்குமணனைத் தேற்றியவாறு. எடுத்துக்காட்டுவமையணி. 'ஓசையினாலும் பொருளைத் துணிதல்' என்ற நியாயத்தால், பரிதற்பாலன் என்பதற்கு, வினாவாக்கி எதிர்மறையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; இங்ஙனம் ஓசை வேறுபாட்டினாற் பொருள்கொள்ளுதலை வடநூலார் 'காகு' என்பர். ஆம் - அசை. 'தீவினை' என்றது, இங்கே புண்ணியம் பாவம் இரண்டையுங் குறிக்கும். பிறவிவெஞ்சிறை - உருவகம். ஓ - எதிர்மறை. ஏயவன்—ஏய் - பகுதி; ய்-இறந்தகாலஇடைநிலை; பகுதியீற்றுயகரம், யகரம் வரக் கெட்டது. (அஎ)

இராமன் இலக்குமணனைப் புனைந்துகூறுதல்.

அஅ. மூவகையமரருமுலகமும்மையு
மேவரும்பகையெனக்காகமேல்வரி
னேவரேகடப்பவரெம்பிநீயுளை
யாவதேவலியினியரணும்வேண்டுமோ.

(இ - ள்.) மூ வகை அமரரும் - (பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்ற) மூன்றுவகையானதேவர்களும், மும்மை உலகமும் - (மேல் கீழ் நடு என்ற)

மூன்றுவகையுலகத்திலுள்ளவர்களும், எனக்கு மேவு அரு பகை ஆக மேல் வரின் - எனக்குக்கிட்டமுடியாத [மிகஅதிகமான] பகைவர்களாக என் மேல் எதிர்த்துவந்தாலும், ஏவரே கடப்பவர்- (அவர்களுள் என்னை) யாவர் தாம் வெல்லவல்லவர்? எம்பி-தம்பியே! நீ உளை ஆவதே-நீ (என்பக்கத்தில்) இருக்கிறாயென்ற இவ்வொன்றுமே, வலி - (எனக்கு அவர்கள்யாவரையும்) வெல்லும் வல்லமையாயிருப்பது; இனி - இனிமேல் [உன்னையன்றியென்றபடி], அரணும்வேண்டுமோ - (எனக்குப் பிறிதொரு) காவலும் வேண்டுமோ ? [வேண்டாஎன்றபடி]; (எ - று.)

"இருமைவகை தெரிந்து" என்னுங் குறளில் 'இருமை' போல, 'மும்மை' என்றது - இங்கே எண்ணின்கண் நின்றது; "தெரிமாண்டமிழ்மும்மைத்தென்னம்பொருப்பன்" என்பதிலும் இது. அரணும், உம்மை - சிறப்பும்மை. (அஅ)

அகூ. பிரிபவர்யாவரும்பிரிகபேரிடர்
வருவனயாவையும்வருகவார்கழற்
செருவலிவீரநிற்றீருமல்லது
பருவரலென்வயிற்பயில்பாலதோ.

(இ - ள்.) பிரிபவர் யாவரும் பிரிக - (என்னைவிட்டுப்) பிரிகிறவர்கள் எல்லாரும் பிரியக்கடவர்; வருவன பெரு இடர் யாவையும் வருக - (எனக்கு) வருகின்ற பெருந்துன்பங்கள்யாவும் வரக்கடவன; வார் கழல் செரு வலிவீர - நீண்டவீரக்கழலையும் போர்த்திறமையையுமுடைய வீரனே! பருவரல்-(எனக்குநேரிடுந்) துன்பம், நின் தீரும் அல்லது - உன்னால் நீங்குமேயல்லாமல், என்வயின் பயில்வ பாலதோ - என்னிடத்தில் தங்கி வருத்தும் இயல்புடையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

"திண்பொரு ளெய்தலாகும் தெவ்வரைச் செகுக்கலாகும், நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையு நண்ணலாகும், ஒண்பொரு ளாவ தையா வுடன்பிறப் பாக்கலாகா, எம்பியை யீங்குப் பெற்றேன் என்னெனக்கு அரிய தென்றான்' என்ற சீவகசிந்தாமணிச்செய்யுள் இங்கே நோக்கத்தக்கது. (அகூ)

இராமன் இலக்குமணனைநோக்கி அரக்கியைக் கொல்லாமையைப்பற்றி வினவல்.

கூ0. வன்றொழில்வீரபோர்வலியரக்கியை
வென்றுபோர்மீண்டனென்னைவிளம்பினாய்
புன்றொழிலவையவள்புகன்றசிற்றத்தாற்
கொன்றிலைபோலுமாற்கூறுவாயென்றான்.

(இ - ள்.) வல் தொழில் வீர - கொடிய போர்த்தொழிலையுடைய வீரனே! போர்வலிஅரக்கியை போர் வென்று மீண்டனென்னஎனவிளம்பி

னும் - 'போர்செய்யும்வல்லமையையுடைய இராட்சசியைப் போரிற் சயித்துத் திரும்பினேன்' என்றுகூறினும்; புல் தொழில் அனையவள் - இழிதொழிலையுடைய அவ்வரக்கி, புகன்ற - (தகாத சொற்களைச்) சொன்னதனாலுண்டாகிய, சீற்றத்தால் - கோபத்தால் [அவள்வார்த்தையாற் கோபங்கொண்டு என்றபடி] கொன்றிலை போலும் - (நீ அவளைக்) கொல்லவில்லை போலும்; கூறுவாய் - (அதைப்பற்றி நீ) சொல்வாய், என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

புகன்ற சீற்றம் - இறந்தகாலப்பெயரெச்சம் காரணப்பொருளது. போலும் - ஒப்பில்போலி. புன்தொழி லனையவள் என்பதற்கு - இழிதொழில்களுக்குத் தாய்போன்றவளெனினுமாம்; அனையவள் = அன்னையவள்.

இலக்குமணன் மறுமொழி கூறல்.

கூக. துளைபடுமூக்கொடுசெவிதுமித்துகத்
தளைவயினகிலொடுதடிந் துநீக்கிய
வளவையிற்பூசலிட்டரற்றினளென
விளையவன்விளம்பிநின்றிருகைகூப்பினான்.

(இ - ள்.) (அவ்வரக்கியினது), துளைபடு மூக்கொடு - துளைகள் பொருந்திய மூக்கையும், செவி - காதுகளையும், தளைவயின் நகிலொடு-கட்டுக்குள் அடங்கிய தனங்களையும், துமித்து உக தடிந்து நீக்கிய அளவையில் - துண்டுபட்டு விழும்படி அரிந்து தள்ளிய பொழுதில், பூசல் இட்டு அரற்றினள் - (அவள்) கூக்குரலிட்டுக் கதறினாள், என விளம்பி நின்று - என்று சொல்லி நின்று, இளையவன் - இலக்குமணன், இரு கை கூப்பினான் - (தன்து) இரண்டு கைகளையுங் கூப்பி (இராமனை) வணங்கினான்; (எ - று.)

மூக்கு முதலியவற்றை அரிந்த செய்தியை இங்கே கூறியதனால், முன்பு இந்தவிவரம் இலக்குமணனாற் கூறப்படவில்லை யென்பது விளங்கும். முன்புசொன்னது, தொகுத்துச் சுட்டல்; இங்கே, வகுத்துக்காட்டல். தளைவயினகில்-சநு - ஆம் கவிபைக் காண்க. (கூக)

இராமன் இலக்குமணனைத் தழுவுதல்.

கூஉ. தொல்லிருட்டனைக்கொலத்தொடர்கின்றாளையுங்
கொல்லலைநாசியைக்கொய்துநீக்கினாய்
வல்லைநீமனுமுதன்மரபினோயெனப்
புல்லினனுவகையிற்பொருமிவிம்முவான்.

(இ - ள்.) உவகையின் பொருமி விம்முவான் - மிக்க மகிழ்ச்சியால் உடல் பூரித்துள்ளவனான இராமபிரான்,—'தொல் இருள் - மிக்க இருட்டில், தனை - உன்னை, கொல - கொல்லுதற்கு, தொடர்கின்றாளையும் - தொடர்ந்துவந்த அரக்கியையும், கொல்லலை - (நீ) கொல்லாமல், நாசியை கொய்து நீக்கினாய் - (அவளது) மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களை மாத்திரம்

அறுத்துவிட்டாய்; (ஆகையால்), வல்லை நீ - தருமசாஸ்திரங்களில் வல்லவ னான நீ, மனு முதல் மரபினோய் - மனுவை முதலாகக்கொண்ட இவ்வம்சத் திற்கு எற்ற முறைமையுடையாய்,' என - என்று சொல்லி, புல்லினன் - (அவனைத்) தழுவினான்; (எ - று.)

பெண்கொலை பெரும்பாதக மாதலால், அதைச் செய்யாது விட்ட இலக்குமணனை இராமன் இங்ஙனம் புகழ்ந்தனன். தொடர்கின்றானையும், உம்மை - இழிவு சிறப்புப் பொருளது; சூர்ப்பணகையைப் போலவே இவ ளையும் நாசிமுதலிய உறுப்புக்களை அறுத்துத் தள்ளினு யெனக் கீழே நோக்குதலால், இறந்தது தழுவிய எச்ச மெனினுமாம். மனு - சூரியனது மகன்; இவனே, இச்சூரியகுலத்து அரசர்க்கெல்லாம் முதல்வன்; வைவசு வதமநு வெனப் பிரசித்திபெற்றவன். (கூஉ)

இராமலக்ஷ்மணர் நீர்பருகி ஒரு மலையில் தங்குதல்.

கூங. பேரருந்துயரறப்பேர்ந்துளோரென
வீரனுந்தம்பியும்விடிவுநோக்குவார்
வாருணநினைந்தனர்வானநீரினாற்
றாரணித்தங்கொருகிரியிற்றங்கினார்.

(இ - ள்.) வீரனும் தம்பியும் - இராமனும் இலக்குமணனும்,—பேர் அருதுயர் அற பேர்ந்துளோர் என - நீக்குதற்கு அரிய துன்பத்திலிருந்து நீங்கினவர்க ளென்னும்படி [அரக்கியாலாகிய துன்பம் நீங்கி யென்றபடி], வாருணம்நினைந்தனர் - வருண சம்பந்தமான மந்திரத்தை ஜபித்து, வானம் நீரினால் தாரணித்து - (அம்மந்திர பலத்தால் வானத்தினின்று பெய்த) நீரைப் பருகி அதனாற் களைப்பு நீங்கி உடம்பு தரித்து, விடிவு நோக்குவார் - பொழுது விடியுங்காலத்தை எதிர்பார்த்தவர்களாய், அங்கு ஒரு கிரியில் தங்கினார் - அங்கு ஒரு மலையில் தங்கியிருந்தார்கள்; (எ - று.)

வாருணம் - வருண சம்பந்தமானது; வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம். தாரணித்தல் - உடம்பு தரித்தல். (கூங)

இராமன் பள்ளிகொள்ளல்.

கூச. கல்லகல்வெள்ளிடைக்கானகத்துள
பல்லவமலர்கொடுபடுத்தபாயலி
னெல்லையிறுயரினோடிருந்துசாய்ந்தனன்
மெல்லடியிளையவன்வருடவீரனே.

(இ - ள்.) வீரன் - இராமன்,—கல் அகல் வெள்ளிடை - கற்கள் பரந் துள்ள வெளியிடத்தில், கானகத்து உள பல்லவம் மலர் கொடு படுத்த பாயலின் - காடுகளிலுள்ள தளிர்களையும் பூக்களையுங் கொண்டு (இலக்கும ணன்) அமைத்த படுக்கையில், எல்லை இல் துயரினோடு இருந்து - அளவற்ற துன்பத்துடனே இருந்து, (பின்பு), மெல் அடி இளையவன் வருட-(தனது)

மெல்லிய பாதங்களை இலக்குமணன் தடவிப் பிடிக்க, சாய்ந்தனன் - படுக்கைகொண்டான்; (எ - று.)

வெள்ளிடை-மேல்மறைவில்லாத இடம். பல்லவம்—வடசொல்.(கச)

இராமன் விரகவேதனையால் வருந்துதல்.

கரு. மயிலியல்பிரிந்தபின்மானநோயினு
லயில்விலனொருபொருளவலமெய்தலாற்
றுயில்விலனென்பதுசொல்லற்பாலதோ
வுயிர்நெடிதுயிர்ப்பிடையூசலாடுவான்.

(இ - ள்.) (இராமன்),—மயில் இயல் பிரிந்த பின் - மயில் போன்ற சாயலையுடைய சீதையைப் பிரிந்த பின்பு, மானம் நோயினுல் ஒரு பொருள் அயில்வு இலன் - அவமானமாகிய வியாதியால் ஒரு பொருளையும் உண்ணவில்லை; அவலம் எய்தலால் துயில்வு இலன் - (இவ்வாறு) வருத்தம் மிகுதலால் தூங்கவுமில்லை, என்பது-என்கிற இவ்விஷயம், சொல்லல் பாலதோ-சொல்லுதற்குத் தகுதியுடையதோ? நெடிது உயிர்ப்பிடை உயிர் ஊசல் ஆடுவான் - பெருமூச்சின் நடுவில் உயிர் ஊசலாடப் பெறுபவனுனன்; (எ - று.)

பெருமூச்சினுல் உயிர் போவதும் வருவதுமா யிருந்தது என்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. மயிலியல் - அன்மொழித்தொகை. (கரு)

இராமன் விரகதாபத்தால் வருந்திக் கூறல்.

கசு. மானவண்மெய்யிறைமறக்கலாமையி
னுனதோவன்றெனினரக்கர்மாயமோ
கானகமுழுவதுங்கண்ணினோக்குங்காற்
சானகியுருவெனத்தோன்றுந்தன்மையே.

(இ - ள்.) கண்ணின் நோக்கும் கால் - (நான் எனது) கண்களாற் பார்க்கும்போது, கானகம் முழுவதும் - காடு முழுவதும், சானகி உரு என தோன்றும் தன்மை - சீதையின் உருவமாகவே (எனக்குக்) காணப்படுந் தன்மை,—மானவள் மெய் இறை மறக்கலாமையின் ஆனதோ - பெருமையுடைய அச்சீதையின் மேனியை (நான்) சிறிதுபொழுதும் மறக்க முடியாமையால் உண்டானதோ? அன்று எனின் - அப்படியல்லாவிட்டால், அரக்கர் மாயமோ - இராக்கதர்கள் செய்த வஞ்சனைத் தொழிலால் உண்டானதோ? (எ - று.)

உருவெளித் தோற்றத்தாற் காடுமுழுவதும் சீதையின் உருவமே இராமனுக்குக் காணப்பட்டது; ஆசை முதலியவற்றுல் இடைவிடாது நினைக்கப்பட்ட பொருள் அந்நினைப்பின் மிகுதியால் எங்குங்கட்புலனுகத் தோன்றுதல்இயல்பு. ஜானகி - ஜநகராஜன் மகள்; வடமொழித்தத்திதாந்தம்.

மானம் - பெருமை; அதையுடையவள், மானவள். இனி, மான்போன்றஅவ ளென்றலும் ஒன்று. ஓகாரங்கள் - விகற்பப் பொருளன. ஏ - ஈற்றசை. ()

கூஎ. கருங்குழற்சேயரிக்கண்ணிற்கற்பினோர்க்
கருங்கலமருங்குவந்திருப்பவாசையா
லொருங்குறத்தழுவுவானொன்றுங்காண்கிலேன்
மருங்குல்போலானதோவடிவுமெல்லவே.

(இ - ள்.) கரு குழல் - கரிய கூந்தலையும், சேய் அரி கண்ணின் - சிவந்த அரி[ரேகை]பரந்த கண்களையுமுடைய, கற்பினோர்க்கு அருங்கலம் - கற்பினையுடைய மகளிர்க்கு அருமையான ஆபரணம்போன்ற சீதை, மருங்கு வந்து இருப்ப - (என்) பக்கத்தில் வந்திருக்க, ஆசையால் - (அவளிடத்து உள்ள) காதலால், ஒருங்கு உற தழுவுவான் - ஒரு சேரத் தழுவும்படி (சென்று), ஒன்றும் காண்கிலேன் - (அங்கு) ஒன்றையுங் கண்டேனில்லை; வடிவும் - (அவளது) உருவமும், மருங்குல் போல் மெல்ல ஆனதோ - (அவளது) இடைபோலவே சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து (முடிவில்) ஒன்றுமில்லாதாய்விட்டதோ? (எ - று.)

உருவெளித் தோற்றத்திற் கண்ட சீதையின் உருவத்தைத் தழுவச் சென்ற இராமனுக்கு அங்கு ஒன்றுங் கிடையாமையால், அவன் வருந்தினன். இடுப்பு மிகச் சிறுத்திருத்தல், உத்தமஸ்திரீகளின் லக்ஷணம். அருங்கலம் - ஆகுபெயர். தழுவுவான் - 'வான்' ஈற்று எதிர்கால வினையெச்சம். ஏ ஈற்றசை. (கூஎ)

கூஅ. புண்டரிகப்புதுமலரிற்றேன்பொதி
தொண்டையஞ்சேயொளித்துவர்த்தவாயமு
துண்டனெனீண்டவளுழையளல்லளால்
கண்டுயிலன்றியுங்கனவுண்டாகுமோ.

(இ - ள்.) புது புண்டரிகம் மலரில் - (அவள் முகமாகிய) அன்று பூத்த தாமரை மலரில், தேன் பொதி - தேன் நிறைந்த, தொண்டை அம் சேய் ஒளி - கொவ்வைப்பழம் போன்ற அழகையும் செந்நிறத்தையு முடைய, துவர்த்த - (நிறத்தால்)பவழத்தின் தன்மையைக் கொண்ட, வாய் - வாயினது, அமுது - அமிருதத்தை, உண்டனென் - உண்டேன்; ஈண்டு - இங்கு, அவள் உழையள் அல்லள் - அச்சீதை சமீபத்தில் இல்லாதவளாய் விட்டாள்; (முதலிற் பக்கத்திலிருந்தவளாகத் தோன்றி உடனே இல்லாதவளானது கனவென்போ மெனின்),—கண் துயில் அன்றியும் கனவு உண்டாகுமோ - தூக்கமில்லாமலிருக்கையிலும் கனு உண்டாகுமோ? (எ-று.)— ஆல் - அசை.

நான் அவளது வாயமுதை உண்டதாக எனக்குத் தோன்றிற்று; பார்த்தால், அவள் பக்கத்தில் இல்லை; தூக்கமில்லாமையால், இதைக் கனவென்று சொல்லக்கூடவில்லை என்று கருத்து. புண்டரிகப் புதுமலர் - உவமையாகுபெயர், வாயமுது உண்ணல் - அதரபானம். (கூஅ)

௯௯. மண்ணினும்வானினுமற்றைமூன்றினு
மெண்ணினும்பெரியதோரிடர்வந்தெய்தினுற்
றண்ணறுங்கருங்குழற்சனகன்மாமகள்
கண்ணினுநெடியதோகொடியகங்குலே.

(இ - ள்.) மண்ணினும் - நிலத்தினும், வானினும் - ஆகாயத்தினும், மற்றை மூன்றினும் - மற்ற (நீர் நெருப்புக் காற்று) என்ற மூன்றினும், [ஆகப்பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும்], எண்ணினும் - எண்ணத்தைக்காட்டிலும், பெரியது - பெரியதாகிய, ஓர் இடர் - ஒரு துன்பம், வந்து எய்தினுல் - (எனக்கு) வந்து அடைந்தால்,—கொடிய கங்குல் - கொடிய இரவானது,—தண் நறு கரு குழல் சனகன் மா மகள் கண்ணினும் நெடியதோ - குளிர்ச்சியும் மணமும் கருநிறமுமுள்ள கூந்தலையுடைய சீதையின் கண்களைக்காட்டிலும் நீண்டதாய் விடக்கடவதோ? (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

மிகப்பெரிது என்று காட்டுதற்கு, பஞ்ச பூதங்களையும், எண்ணத்தையும் துன்பத்திற்கு உறழ்பொரு வாக்கினர். "எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவன" ஆதலால், எண்ணம் மிகப்பெரிது என்பது விளங்கும். "கடலினும் பெரிய கண்கள்" என்றபடி சீதையின் கண்கள் மிகப்பெரியனவாதலால் 'கண்ணினும் நெடியதோ கொடிய கங்குல்' என்றார். (௯௯)

௧௦௦. அப்புடையலங்குமீனமருமார்கலி
யுப்புடையிந்துவென்றுதித்தவூழித்தீ
வெப்புடைவிரிகதிர்விரிப்பமெய்யெலாங்
கொப்புளம்பொடித்ததோகொதிக்கும்வானமே.

(இ - ள்.) அப்பு உடை - நீரையுடையதும், அலங்கும் மீன் அமரும் - அசைந்துசெல்லுகிற மீன்கள் நிறையப்பெற்றதுமான், ஆர்கலி - கடலில், உப்பு உடை இந்து என்று உதித்த - அழகுடைய் சந்திரனென்று பெயர் கொண்டு பிறந்த, ஊழித்தீ - பிரளயாக்கினியானது, வெப்பு உடை விரி கதிர் விரிப்ப - வெப்பத்தையுடைய பரந்த கிரணங்களை வீசுவதனால், கொதிக்கும் வானம் - தாபங்கொண்ட ஆகாசம், மெய் எலாம் கொப்புளம் பொடித்ததோ - உடம்பு முழுவதும் கொப்புளங் கொண்டதோ? (எ - று.) —ஏ - ஈற்றசை.

நக்ஷத்திரங்களையுடைய ஆகாசத்தை, சந்திரனல் தாபமடைந்து கொப்புளங்கொண்டதாக உத்பிரேக்ஷித்தார். "செப்பிளங்கொங்கைமீர் திங்கட் சுடர்பட்டுக், கொப்புளங்கொண்ட குளிர்வானை - யெப்பொழுது, மீன் பொதிந்து நின்ற விசும்பென்ப தென்கொலோ, தேன்பொதிந்த வாயாற் றெரிந்து" என்னும் நளவெண்பா இங்குக் காணத்தக்கது. இது சந்திரோபாலம்பநம். உப்பு - அழகு. இந்துவென்றுதித்தவூழித்தீ - அவநுதியணி. ஊழித்தீ - பிரளயகாலத்தில் கடலினின்று வெளிக்கிளம்பி உலகத்தை

யழிக்கும் வடவாமுகாக்கினி. ஆர்கலி - மிக்க ஓசையுடையதெனக் கடலுக்கு அன்மொழித்தொகை. (௧௦௦)

சூரியோதயம்.

௧௦௧. இன்னனவின்னனபன்னியீடழி
மன்னவர்மன்னவன்மதிமயங்கினு
னன்னதுகண்டனனல்கினனெனத்
துன்னியசெங்கதிர்ச்செல்வன்றோன்றினன்.

(இ - ள்.) இன்னன இன்னன பன்னி - இத்தன்மையான பலவார்த்தைகளைச் சொல்லி, ஈடு அழி - வலியொடுங்குகிற, மன்னவர் மன்னவன் - சக்ரவர்த்தியாகிய இராமன், மதி மயங்கினன் - அறிவுகலங்கினன்; (அப்பொழுது), துன்னிய செம் கதிர் செல்வன் - நிறைந்த சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன்,—அன்னது கண்டனன் - (இராமனது) அந்தநிலைமையைப் பார்த்து, அல்கினன் என - (நம்குலத்துப்பிறந்த இவன் இப்படி) துன்பப்படுகிறானே யென்று வருந்தினவன்போல, தோன்றினன் - (அவ்வருத்தத்தை யொழித்தற்கு) உதயமானன்; (எ - று.)

சூரியன் இயல்பாக உதித்ததற்கு வேறு காரணங் கற்பித்துக் கூறியதனால், ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. (௧௦௧)

சடாயுவின் கிரியையைச் செய்துமுடித்தபின்பு, இராமலட்சுமணரிருவரும் சீதையை நாடினவர்களாய்த் தென்மேற்குத்திசையாக ஜநஸ்தானத்திலிருந்து மூன்று குரோசதூரம் அப்பாற்சென்று, கிரௌஞ்சாரணியமென்ற பெருங்கானகத்தைக் கடந்து, மதங்காச்சிரமத்துக்குக் கீழ்த்திசையாக மூன்று குரோசதூரஞ் சென்று, அவ்வாச்சிரமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனத்தி லுள்ள குகைக்குச் சமீபத்தில், மிகக்கொடியவளான அயோமுகியென்னும் அரக்கியைக் கண்டனர்; அவளும் அவர்களைக் கிட்டி, இராமனுக்கு முன்செல்லும் இலட்சுமணனை நோக்கித் தனது வேட்கையை யறிவித்துக் கூடிக்கலந்து மகிழும்படி வேண்ட, இலட்சுமணன் சினங்கொண்டு, வாளையெடுத்து அவளது செவி மூக்கு தனம் இவைகளை யறுத்துவிட, அவளும் வந்தவழியே சென்றன ளென்று ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணம் கூறுகின்றது.

இராமபிரானுக்குத் தம்பியினிடமுள்ள பேரன்பு இப்படலத்தில் நன்கு வெளியாம்.

அயோமுகிப்படலம் முற்றிற்று.

பத்தாவது

கவந்தப் படலம்.

இதற்கு, 'அயோமுகிப்படலம்' என்பதுபோலப் பொருள். வயிற்றுக்குள் தலை அடங்கியமைபற்றிக் கவந்தம்போலத் தோற்றமுடையவனாயிருந்ததனால், இவனுக்குக் கவந்தனென்று பெயர். கவந்தம் - கபந்தம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இதற்கு - தலையற்றதும் தொழிலுடன் கூடியதுமான உடல் என்று பொருள். அயோமுகியினின்று விடுபட்டபின் இராமலக்ஷ்மணர் சீதையைத்தேடிச் செல்லுகையில் நடுப்பகலாம்போது கவந்தன்வசிக்கும் வனத்தை யடைகையில், அக்கவந்தன் தனது வழக்கப்படி இரண்டுகைகளையும் நீட்டி அதற்குள் சிக்கிய எல்லாப்பிராணிகளையும் வாரித் தனது வாயினுள் இடத் துணியவே, அதற்குள் அடங்கிய இராமலக்குமணர் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்துக் கலங்கிப் பிறகு தங்கள்கைவாள்களினால் அவனது இரண்டுதோள்களையும் வெட்டித்தள்ளினமாத்திரத்தில், அவன் சாபத்தினால் நேர்ந்த தனதுகோரரூபம் நீங்கித் திவ்வியசொரூபத்தையடைந்து ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு இராமபிரானைத் துதித்துத் தனது முற்பிறப்பின் வரலாற்றைக் கூறியதுமன்றி, இராமலக்குமணர் இனிச் செய்யவேண்டிய தொழில்களையும் எடுத்துச்சொல்லிப் போனமை, இப்படலத்திற் கூறப்படுகின்றது.

இராமலக்ஷ்மணர் சீதையைத் தேடிச்செல்லுதல்.

க. நிலம்பொறையிலதெனநிமிர்ந்தகற்பினா
ணலம்பொறைகூர்தருமயிலைநாடிய
வலம்புறுபறவையுமழுவவாமெனப்
புலம்புறுவிடியலிற்கடிதுபோயினார்.

(இ - ள்.) நிலம் பொறை இலது என - பூமிபொறுமையுள்ளதன்று என்று சொல்லும்படி, நிமிர்ந்த - உயர்ந்த, பொறை நலம் கூர்தரு - பொறுமைக்குணம் மிக்கிருக்கிற, மயில் - மயில்போன்ற சாயலையுடைய, கற்பினாளை - கற்பையுடைய அச்சீதையை, நாடிய - தேடும்பொருட்டு, (இராமலக்குமணர்),—அலம்பு உறு பறவையும் அழுவ ஆம் என புலம்புறு விடியலில் - (இவர்களைநோக்கி) வருத்தங்கொள்ளுகிற பட்சிகளும் அழுகின்றனவென்று சொல்லும்படி ஒலிசெய்கிற விடியற்காலத்தில், கடிது போயினார் - விரைந்து சென்றார்கள்; (எ - று.)

விடியற்காலத்தில் இயல்பாகப் பறவைகள் கூவியொலித்தலை, இவர்களைநோக்கி வருந்தி அழுவனவாகக் குறித்தலால், தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. தன்திறத்துத் தீங்குசெய்தாரை ஒறுக்காது பொறுக்கும் சீதைக்கு, அகழ்வாரையுந்தாங்கும் பூமியை உவமைகூறினார். கற்பு - கணவனையே தெய்வமென்று உணரும் மேற்கோள். மயில் - உவமையாகு

பெயர். இங்கே ஐயுருபு பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. நாடிய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம். (க)

வேறு.

இராமலக்ஷ்மணர் நடுப்பகலில் கவந்தவன மடைதல்.

உ. ஐயைந்தடுத்தயோசனையினிரட்டியடவிபுடைபடுத்த
வையந்திரிந்தார்கதிரவனும்வானினாப்பண்வந்துற்றா
னெய்யுஞ்சிலைக்கையிருவருஞ்சென்றிருந்தேநீட்டியெவ்வுயிருங்
கையின்வளைத்துவயிற்றடக்குங்கவந்தன்வனத்தின்கண்ணுற்றார்.

(இ - ள்.) எய்யும் சிலை கை இருவரும் - அம்புஎய்தற்குஉரிய வில்லைப் பிடித்த கையையுடைய இராமலக்ஷ்மணர் இருவரும்,—ஐயைந்து அடுத்த யோசனையின் இரட்டி அடவி புடை படுத்த வையம் திரிந்தார் - ஐம்பது யோசனைதூரம் காடுகளாற் சூழப்பட்ட இடத்தில் திரிந்தவர்களாகி, சென்று-போய்,—இருந்தே - (ஓரிடத்திலேயே) இருந்துகொண்டு, நீட்டி - (தனதுகைகளை) நெடுந்தூரம்நீளச்செலுத்தி, எ உயிரும் - எல்லாப்பிராணிகளையும், கையின் வளைத்து - கைகளாற் சுற்றி அகப்படுத்தி, வயிறு அடக்கும் - தன்வயிற்றில் மடியச்செய்கிற, கவந்தன் - கவந்தனென்னும் அரக்கனது, வனத்தின்கண் - காட்டினிடத்தில், உற்றார் - சேர்ந்தனர்; (அவ்வளவில்), கதிரவனும் வானின் நாப்பண் வந்து உற்றான் - சூரியனும் ஆகாயத்தின்நடுவில் [உச்சியில்] வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

ஐயைந்து - ஐந்தாகிய ஐந்து எனவிரியும்; இருபத்தைந்து என்று பொருள். அதன் இரட்டி - ஐம்பது. "வழங்குமுயிரனைத்தும் வாரிவாய்ப் பெய்து, விழுங்குங் கவந்தன்" என்பது நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி.

இச்செய்யுள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் கக௩ - ஆங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தம். (உ)

வேறு.

அக்கவந்தன்கையில் அகப்பட்டவற்றின் தன்மை.

௩. எறும்பினங்கடையுறயானையேமுத
லுறுப்புடையுயிரெலாமுலைந்துசாய்ந்தன
வெறிப்புறுநோக்கினவெருவுகின்றன
பறிப்பருவலையிடைப்பட்டபான்மைய.

ச. மரபுளிநிறுத்திலன்புரக்குமாண்பில
னூரனிலாவொருவனாட்டுயிர்கள்போல்வன
வெருவுவசிந்துவகுவிவவிம்மலோ
டிரிவனமயங்குவவியல்புநோக்கினர்.

ரு. மால்வரையுருண்டனவருவமாமரங்
காலபறிந்திடுவனகானயாறுகண்
மேலுளதிசையொடுவெளிகரப்பன
சூன்முதிர்மேகங்கள்சுருண்டுவீழ்வன.

இவை மூன்று கவிகளும் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) (ந) (கவந்தன் கைகளை வீசித் திரட்டினபோது அங்கு அகப்பட்ட), யானையே முதல் எறும்பு இனம் கடை உற - யானையின் இனம் முதலாக எறும்பின் இனம் இறுதியாக (உள்ள), உறுப்பு உடை உயிர் எலாம்-உறுப்புக்களையுடைய எல்லாப்பிராணிகளும்,—உலைந்து சாய்ந்தன- வருந்தியழியுந் தன்மையன; வெறிப்பு உறு நோக்கின வெருவுகின்றன - நடுக்கமுற்ற கருத்தையுடையனவாகி அஞ்சுந்தன்மையன; பறிப்பு அரு வலையிடை பட்ட பான்மைய - நீக்க முடியாத வலையிற் சிக்கிக்கொண்ட தன்மையை யுடையன; (ச) மரபுளி நிறுத்திலன் - வழிமுறைப்படி (குடிகளை) நிலைபெறச் செய்யாதவனும், புரக்கும் மாண்பு இலன் - அரசாளும் மாட்சிமை யற்றவனும், உரன் இலான் - திறமையில்லாதவனு மாகிய, ஒருவன் - ஓர் அரசனது, நாடு - நாட்டிலுள்ள, உயிர்கள் - பிராணிகளை, போல்வன - ஒத்தனவாகி, வெருவுவ - நடுங்குவன; சிந்துவ - சிதறிப்போவன; குவிவ - திரண்டு கூடுவன; விம்மலோடு இரிவன - வருத்தத்தோடு விரைந்து செல்வன; மயங்குவ - (செய்வது அறியாமல்) திகைத்து நிற்பன, (ரு) மால் வரை உருண்டன வருவ - பெரிய மலைகளும் உருண்டு வருவன; மா மரம் கால் பறிந்திடுவன - பெரிய மரங்களும் வேரற்று விழுவன; கானம் யாறுகள் - காட்டாறுகளும், மேல் உள திசையொடு வெளி கரப்பன - (புரண்டுவந்து) மேலிடத்தையும் மற்றத்திசைகளையும் வெற்றிடமில்லாமல் மறைப்பன; சூல் முதிர் மேகங்கள் சுருண்டு வீழ்வன - கருவுற்ற மேகங்களுந் துவண்டு கீழ்விழுவன; (ச) இயல்பு - (இவ்வாறான) தன்மைகளை, நோக்கினர் - (இராமலக்ஷ்மணர்) பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

(ந) பிராணிகளுள் பெரியவுருவத்துக்கு யானையையும், சிறியவுருவத்துக்கு எறும்பையும் எல்லை கூறுவது வழக்கம். உறுப்புடையுயிர் - அங்கத்தைப் பெற்றுள்ள பிராணன்; எனவே, பிராணி யென்றாயிற்று. எறும்பு, எறுப்பு என மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. இச்செய்யுளில் இறந்தகால நிகழ்காலங்கள் தன்மையையுணர்த்தின. வெறிப்பு உறு நோக்கின - திகைப்பை யடைந்த பார்வையையுடையன எனினுமாம்.

(ச). கவந்தன் கைகளின் நடுவில் அகப்பட்டுவருந்தும் பிராணிகளுக்கு, கொடுங்கோல்மன்னன்கீழ் வாழுங் குடிகள் உவமை. மரபுளி நிறுத்துதல் - குடிகள் தங்கள் தங்கள் குலமுறைமை தவறுதொழுகும்படி நடத்துதல். மரபுளி, உளி - எழனுருபு. உரன் - இறுதிப்போலி. இச்செய்யுளில் எதிர்காலங்கள் தன்மையையுணர்த்தின.

(ரு) சூல் முதிர் மேகங்கள் - நீர்கொண்ட காளமேகங்கள். மேகங்களுக்குக் கருமுதிர்தல் - நீர்கொண்டு பொழியும் பருவத்தனவாதல்.

இது முதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - இப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (ந,௪,ரு)

இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தன்கையில் அகப்படுதல்.

௬. நாற்றிசைப்பரவையுமிறுதிநாளுறக்
காற்றிசைத்தெழவெழுந்துலகைக்கால்பரந்
தேற்றிசைத்துரந்துவந்திடுங்குகின்றன
போற்றிசைசுற்றியகரத்துப்புக்குளார்.

(இ - ள்.) இறுதி நாள் உற - யாவும் அழியும் பிரளயகாலம் வந்தமாத்திரத்தில், காற்று இசைந்து எழ - ஊழிக்காற்றுப் பேரொலியுடன் வீசியதனால், நால் திசை பரவையும் - நான்குதிக்குக்களிலுமுள்ள கடல்களெல்லாம், எழுந்து - பொங்கி, கால் பரந்து - பரவி, உலகை ஏற்று - உலகத்தை மூடுவதாய், இசை துரந்து வந்து - ஆரவாரத்தோடு தொடர்ந்து வந்து, இடுங்குகின்றனபோல்-நெருங்குகின்றவை போல, திசை சுற்றிய - திக்குக்களை வளைத்த, கரத்து - (அக்கவந்தனது) கைகளினிடையிலே, புக்குளார் - (இராமலக்ஷ்மணர்) அகப்பட்டவரானார்கள்; (எ - று.)

உலகை மூடி உயிர்களை அழிக்கும் கடல்கள், திக்குக்களை மூடிப் பிராணிகளை யழிக்கிற கவந்தன் கைகளுக்கு ஒப்புமை. கால்பரந்து, கால் - தமிழுபசர்க்கம். (௬)

இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தன்கைகளை அரக்கர் சேனையென்றுகருதி மகிழ்தல்.

எ. தேமொழிதிறத்தினலரக்கர்சேனைவந்
தேமுறவளைந்ததென்றுவகையெய்தினர்
நேமிமால்வரைவரநெருக்குகின்றதே
யாமெனவாயகைம்மதிட்குளாயினர்.

(இ - ள்.) நேமி மால் வரை வர நெருக்குகின்றதே ஆம் எனல் ஆய கை மதிட்குள் ஆயினர் - சக்கரவாளமென்னும் பெரிய மலை வரவர நெருக்குகின்றது என்னும்படியான (கவந்தனது) கைகளாகிய மதிட்குள் சிக்கிய இராமலக்ஷ்மணர்கள்,—தேன் மொழி திறத்தினல் - தேன்போன்ற இனிய பேச்சையுடைய சீதையின் நிமித்தம், அரக்கர் சேனை - இராக்கதர்களுடைய சேனையானது, வந்து ஏம் உற வளைந்தது - வந்து காவலாகத் தம்மை வளைந்துகொண்டது, என்று - என்று நினைத்து, உவகை எய்தினர் - களிப்புக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

இவர்கள் களிப்புற்றது, இப்பொழுதே பகைவர்சேனையை யழித்துச் சீதையை மீட்குங் காலம் நேர்ந்தது என்ற எண்ணத்தினல். போர்நேர்ந்ததென்ற மாத்திரத்தில் மனம்பூரித்தல், சுத்த வீரர்களின் இயல்பு. ஏமுற— ஏமமுற்; தொகுத்தல். தேமொழி - அன்மொழித்தொகை. சக்கரவாள

மலை - உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள கடலைச் சுற்றிலும் எல்லையாக வட்டமாய் அமைந்துள்ளதொரு பெருமலை. அதனை இவன்கைக்கு உவமைகூறியது, வலிய பெரிய தோற்றத்துடன் வளைதலால். கையை மதிளாக உருவகப் படுத்தியதும், அதுபற்றியே. மதில்—மதிள்: போலி. தங்களைச்சுற்றிய கவந் தன்கைகளை, தங்களை வளைந்த இராக்கதர்சேனை யென மயங்கியதனால், மயங்கவணி. (எ)

'இது அரக்கர்சேனை யாதலால், அரக்கநகரும் அருகிலுள்ளதுபோலும்' என்று இராமன் இலக்குமணனுக்குக் கூறுதல்.

அ. இளவலைநோக்கினனிராமனேழையை
யுளைவுசெயிராவணனுறையுமூருமிவ்
வளவையதாகுதலறிதியையநங்
கிளர்பெருந்துயரமுங்கீண்டதாமென.

இதுவும், வருங்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) இராமன்—, இளவலை நோக்கினன் - தம்பியாகிய இலக்கு மணனைப் பார்த்து, 'ஐய—! (அரக்கர்சேனை நம்மைச்சூழ்ந்துள்ள தாத லால்), ஏழையை உளைவு செய் இராவணன் உறையும் ஊரும் இ அளவை யது ஆகுதல் அறிதி - சீதையைக்கவர்ந்துவருத்தின இராவணன் வசிக்கிற ஊரும் இவ்விடத்திலுள்ள தென்பதை அறிவாயாக;(ஆதலால்), நம் கிளர் பெரு துயரமும் கீண்டது ஆம் - நமது வளர்ந்துவருகிற மிக்கதுன்பமும் ஒழிந்ததாகும்,' என-என்றுகூற,(எ - று.)—'இளையவன் தொழுது சொற்ற னன்' என அடுத்தகவியோடு முடியும்.

இது அரக்கர்சேனை யாதலின்,அவரூர் சமீபத்திலேயே இருக்கவேண் டும்; ஆதலால், நாம் அங்குச்சென்று பகைவென்று சீதையை மீட்டுத் துய ரைநீக்கிக்கொள்ளலாமென்று இராமன் தம்பியை நோக்கிக் கூறினான். தம் பியை அண்ணன் 'ஐய' என்று விளித்தது, அன்பினால் வந்த மரபுவழு வமைதி. (அ)

'அரக்கர்சேனையன்று' என்று இலக்குமணன் கூறுதல்.

கூ. முற்றியவரக்கர்தமுழங்குதானையே
லெற்றியமுரசொலியேங்குஞ்சங்கிசை
பெற்றிலதாகலிற்பிறிதொன்றுமெனச்
சொற்றனனிளையவன்றொழுதுமுன்னினான்.

(இ - ள்.) (அதற்கு), இளையவன் - இலக்குமணன், '(நம்மைவளைந்த இது), முற்றிய அரக்கர்தம் முழங்கு தானை எல் - (நம்மைச்) சூழ்ந்துள்ள அரக்கர்களது ஒலிக்கின்ற சேனையாயின், எற்றிய முரசு ஒலி - அடிக்கப் பட்ட முரசவாத்தியங்களின் கோஷமும், சங்கு இசை - சங்குகளின் ஓசை யும், ஏங்கும் - ஒலிக்கும்; பெற்றிலது ஆகலின் - (இது அவ்வோசைகளைப்)

பெற்றிராதபடியினால், பிறிது ஒன்று ஆம் - வேறொன்றேயாம் [சேனையன்று], என தொழுது சொற்றனன் - என்று (இராமனைத்)தொழுது சொல்லி, முன்னினான் - (அதனை இன்னதென்று அறிய) ஆலோசிப்பவனானான்; (எ - று.)—ஏதுவணி. (கூ)

இலக்ஷ்மணன் 'இது பெருநாகமாயிருக்கலாம்' என்று குறித்தல்.

க0. தெள்ளியவமுதெழத்தேவர்வாங்கிய
வெள்ளெயிற்றரவந்தான்வேறோர்நாகந்தான்
தள்ளருவாலொடுதலையினால்வளைத்
துள்ளுறக்கவர்வதேயொக்குமூழியாய்.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஊழியாய் - பிரளயத்திலும் அழியாது நிலை நிற்பவனே! தெள்ளிய அமுது எழ - தெளிவான அமிருதம் உண்டாகும்படி, தேவர் வாங்கிய - தேவர்கள் (மந்தரமலையிற்சுற்றி) இழுத்த, வெள் எயிறு அரவம் தான் - வெள்ளிய பற்களையுடைய (வாசுகியென்னும்) பாம்புதானோ? (அன்றி), வேறு ஓர் நாகம் தான் - பிறிதொரு பாம்புதானோ? தள் அரு வாலொடு தலையினால் வளைத்து உள் உற கவர்வதே ஒக்கும் - தள்ளமுடியாத வாலோடு தலையையுஞ் சேர்த்து வளைத்து (அதனால் நாம்) உள்ளே அகப்பட்டுக்கொள்ளும்படி கவர்வது போலும்; (எ - று.)

'தான்' என்னும் இடைச்சொற்கள் - இங்கே விகற்பப்பொருளன. அசுரரும் கடல்கடைந்திருக்க இங்குத் தேவரைமாத்திரமே கூறினது, தலைமைபற்றி; இது, 'சிறப்புடைப்பொருளைத் தானெடுத்து மொழிதல்' என்னுந் தந்திரவுத்தியாம். (க0)

இருவரும் கவந்தனெதிரிற் செல்லுதல்.

கக. என்றிவைவிளம்பிடவிளவல்வாசக
நன்றெனநினைந்தனனடந்தநாயக
னொன்றிரண்டியோசனையுள்புக்கோங்கலு
நின்றெனவிருந்தவக்கவந்தனேர்சென்றார்.

(இ - ள்.) என்று இவை விளம்பிய - என்று இவ்வாறு கூறிய, இளவல் வாசகம் - தம்பியினது வார்த்தையை, நடந்த நாயகன் - முற்செல்லுகிற இராமன், நன்று என நினைந்தனன் - சரியானதென்று கருதினான்; (உடனே அவ்விருவரும்), ஒன்று இரண்டு யோசனை உள் புக்கு - இரண்டுயோசனைதூரம் உள்ளேசென்று, ஓங்கல் தான் நின்று என இருந்த - மலைநின்றாற்போல இருந்த, அ கவந்தன் - அந்தக்கவந்தனது, நேர் - எதிரில், சென்றார் - போனார்கள்; (எ - று)

ஒன்றிரண்டு - பண்புத்தொகை; ஓரிரண்டு. தான் - அசை, ஓங்கல் - உயர்ந்திருப்பதென மலைக்குக் காரணப்பெயர். (கக)

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - கவந்தனது தோற்றத்தைக் கூறும்.

கஉ. வெயிற்சுடரிரண்டினைமேருமால்வரை
குயிற்றியவாமெனக்கொதிக்குங்கண்ணின
னெயிற்றிடைக்கிடையிருகாதமீட்டிய
வயிற்றிடைவாயெனுமகரவேலையான்.

(இ - ள்.) வெயில் சுடர் இரண்டினை மேரு மால் வரை குயிற்றிய ஆம் என கொதிக்கும் கண்ணினன் - வெம்மையையுடைய இரண்டு சூரியரைப் பெரிய மேருபருவதத்திற் பதித்ததென்னும்படி கொதிக்கின்ற கண்களை யுடையவனும்,—எயிறு இடைக்கு இடை - பற்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையிலே, இருகாதம் ஈட்டிய - இரண்டுகாததூரம் பொருந்தப்பெற்ற தும், வயிற்றிடை - வயிற்றின்நடுவில் உள்ளதுமான, வாய் எனும் - வா யென்னப்பட்ட, மகரம் வேலையான் - சுறாமீன்களையுடைய சமுத்திரத்தை யுடையவனும், (எ - று.)

குயிற்றிய - பலவின்பாற்பெயர். முதலிரண்டடி - இல்பொருளுவமை. ஈற்றடி - உருவகம். பரந்தகடல் - அகன்றவாய்க்கும், கடலிலுள்ள சுறா மீன்கள் - வாயிலுள்ள பற்களுக்கும் உவமை. (கஉ)

கங. ஈண்டியபுலவரோடவுணரிந்துவைத்
தீண்டியநெடுவரைத்தெய்வமத்தினைப்
பூண்டுயர்வடமிருபுடையும்வாங்கலி
னீண்டெனக்கிடந்தனநிமிர்ந்தகையினான்.

(இ - ள்.) ஈண்டிய புலவரோடு - திரண்டதேவர்களும், அவுணர் - அசுரர்களும், இந்துவை தீண்டிய நெடு வரை தெய்வம் மத்தினை - சந்தி ரனை அடை தூணாகக்கொண்ட பெரிய மந்தரமலையாகிய தெய்வத்தன்மை யுள்ள மத்தை, பூண்டு - சுற்றி, உயர் வடம் - சிறந்த (வாசுகியென்னும் பாம்பாகிய) கயிற்றை, இரு புடையும் வாங்கலின் - இரண்டுபக்கங்களிலும் இழுத்துக் கடைதலினால், நீண்டு என - (அந்நாகம்) நீண்டாற்போல, கிடந் தன - கிடந்தனவான, நிமிர்ந்தகையினான் - நீண்ட கைகளையுடைய வனும், (எ - று.)

மந்தரமலை - அவனுடலுக்கும், அதன்இருபுறத்தும்நீண்ட வாசுகி யென்னும் பாம்பினுடல் - அவன்கைகளுக்கும் உவமை. நீண்டு - எச்சத் திரிபு. என - உவமவுருபு. கிடந்தன - பலவின்பாற்பெயர். மத்து - மந்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு; கடைகருவி. "மத்துமந்தரம் வாசுகிகடை கயிறடைதூண், மெத்துசந்திரன் சுராசுரர் வேறுவேறுள்ள, கொத்திரண்டு பால் வலிப்பவர்" எனப் பாலகாண்டத்திற் கூறினமை காண்க. இனி, இந்துவைத் தீண்டிய நெடுவரை யென்பதற்கு - உயர்ச்சியாற்சந்திரமண்ட லத்தை யளாவியமலையென்றலும் ஒன்று. (கங)

கசு. தொகைக்கனற்கருமகன் றுருத்தித்தூம்பெனப்
புகைக்கொடிகனலொடுபொடிக்குமூக்கினன்
பகைத்தகைநெடுங்கடற்பருகும்பாவகன்
சிகைக்கொழுந்திதுவெனத்திருகுநாவினன்.

(இ - ள்.) கரு மகன் - கருமானுடைய, தொகை கனல் - மிக்க நெருப்பையுடைய உலைக்களத்திலே யுள்ள, துருத்தி - துருத்தியினது, தூம்பு என - துவாரம்போல, கனலொடு - நெருப்பையும், கொடி புகை - (அதற்குக்) கொடியாயிருக்கிற புகையையும், பொடிக்கும் - வெளிப்படுத்துகிற, மூக்கினன் - மூக்கின் துவாரத்தையுடையவனும்,—பகை தகை-பகைமைக் குணமுடைய, நெடு கடல் - பெரிய கடலை, பருகும் - (அதிகப்படவொட்டாமல்) குடித்து ஒருநிலையில் நிற்கச்செய்கிற, பாவகன் - (படபாமுக) அக்கினியினது, சிகை கொழுந்து இது என - சுவாலையின் கொழுந்து இது என்னும்படி, திருகும் - சுழன்று விளங்குகிற, நாவினன் - நாக்கையுடையவனும், (எ - று.)

தொகைக்கனல் - உலைக்களத்துக்குப் பண்புத்தொகை யன்மொழி. கருமகன் - இரும்பு வேலை செய்யுங் கம்மாளன். துருத்தி - உலைக்களத்துக் கனல்மிக்கு எரியும்படி காற்றையுண்டாக்கத் தோலினாற் செய்யப்பட்ட ஓர் கருவி. கொடி - துவசம். மேல் தோன்றும் கொடிகள் அதற்கு உரிய அரசர்களைத் தூரத்திலுள்ளார்க்கும் புலப்படுவதுபோல, ஆகாயத்திலெழும்பும் புகையானது அக்கினியைப் புலப்படுத்துவதனால், அதனை அக்கினிக்குக் கொடியாகக் கூறுவது, வழக்கம். துருத்தித் தூம்பு மூக்குத்துவாரத்திற்கு, வடிவத்தில் உவமை. நெருப்புக்கு நீர் மாறுதலால், கடலுக்கு 'பகைத்தகை' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். கடலிடையிலுள்ள படபை யென்னும் பெண்குதிரையின் முகத்திலுள்ள அக்கினியானது, அக்கடலில் விழும் பேராறுகள் முதலியவற்றினாற் கடலில் நீர் மிகவொட்டாதபடி உறிஞ்சி அதனை என்றும் ஒரு நிலையிலே இருக்கச் செய்கின்றதென்பது, நூற்கொள்கை. (கசு)

கரு. புரண்டுபாம்பிடைவரவெருவிப்புக்குறை
யரண்டனைநாடியோரருவிமால்வரை
முரண்டொகுமுழைநுழைமுழுவெண்டிங்களை
யிரண்டுகூறிட்டெனவிலங்கெயிற்றினன்.

(இ - ள்.) பாம்பு புரண்டு இடை வர - (இராகுவென்னும்) பாம்பு புரண்டு தன்னிடத்து வருவதனால், வெருவி - அஞ்சி, புக்கு உறை அரண் தனை நாடி - புகுந்து வசித்தற்கு உரிய பாதுகாப்புள்ள இடத்தைத்தேடி, ஓர் அருவி மால் வரை முரண் தொகு முழை நுழை - அருவிகளையுடைய பெரிய ஒரு மலையினது வலிமை பொருந்திய குகையில் நுழைகிற, வெள் முழு திங்களை - வெண்ணிறமான பூர்ண சந்திரனை, இரண்டு கூறு இட்டு

என் - இரண்டு கூறுக்கச்செய்து வைத்தாற்போல், இலங்கு - விளங்குகிற, எயிற்றினன் - கோரப்பற்களை யுடையவனும், (எ - று.)

மலை - இவனது உடம்பிற்கும், குகை - இவனது வாய்க்கும், கூறிட்ட சந்திரன் - அதிலுள்ள இரண்டு கோரதந்தங்களுக்கும் உவமை. தற்குறிப் பேற்றவணி. (கரு)

கசு. ஓதநீர்மண்ணிவைமுதலவோதிய
பூதமோரைந்தினிற்பொருந்திற்றன்றியே
வேதநூல்வரன்முறைவிதிக்குமப்பெரும்
பாதகந்திரண்டுயிர்படைத்தபண்பினன்.

(இ - ள்.) ஓதம் நீர் - குளிர்ச்சியுள்ள நீரும், மண் - பூமியும், இவை முதல் - என்ற இவ்வ முதலியனவாக, ஓதிய - சொல்லப்பட்ட, பூதம் ஓர் ஐந்தினில் - பஞ்ச பூதங்களினாலும், பொருந்திற்று அன்றி - (இவனது உடல்) ஆக்கப்பட்டதல்லாமல்,—வேதம் நூல் வரல் முறை விதிக்கும் - வேதசாஸ்திரங்களிற் கிரமப்படி கூறப்பட்ட, அ பெரு பாதகம் - அந்தப் பெரிய பாவங்களெல்லாம், திரண்டு - ஒருங்கு சேர்ந்து, உயிர் படைத்த - உயிரைப்பெற்ற, பண்பினன் - (உடலின்) தன்மையுடையவனும், (எ - று.)

தற்குறிப்பேற்றவணி. உலகத்திலுள்ள பிராணிகளின் குணந்தொழில்கள் போலன்றி இக்கவந்தனது குணந்தொழில்கள் வேறுபட்டுள்ளதனால், உலகத்தாருடைய உடல்கள் பஞ்சபூதங்களினால் ஆக்கப்பட்டதுபோல இவனது உடல் ஆக்கப்படாமல் பெரும்பாவத்தினாலே ஆக்கப்பட்டதாகக் குறித்தார். உலகத்துப்பிராணிகளின் உடல்கள் பஞ்சபூதங்களினாலும் ஆக்கப்பட்டன வென்பது பிரசித்தம். பஞ்சபூதங்கள் - பிருதிவி, அப், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்பன. முதல - பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். (கசு)

கஎ. வெய்யவெங்கதிர்களைவிழுங்குவெவ்வராச்
செய்தொழிலிலைதுயில்செவியின்றொள்ளையான்
பொய்கிளர்வன்மையிற்புரியும்புன்மையோர்
வைகுறுநரகையுநகும்வயிற்றினன்.

(இ - ள்.) வெய்ய வெம் கதிர்களை - வெவ்வியதும் விரும்பத்தக்கதுமான கிரணங்களையுடைய சூரியசந்திரர்களை, விழுங்கு - உட்கொள்ளுகிற, வெம் அரா - கொடிய (இராகுகேதுவென்னும்) பாம்புகள், செய் தொழில் இலை - செய்யுந்தொழில் இல்லாமல், துயில் - தூங்குதற்குஉரிய, செவியின்தொள்ளையான் - செவித்தொளைகளையுடையவனும்,— கிளர் வன்மையின் - மிக்ககொடுமையினால், பொய் புரியும் - பொய்முதலிய பாவங்களைச் செய்கிற, புன்மையோர் - அற்பகுணமுடைய பாவிகள், வைகுறும் - தங்குகிற, நரகையும் - நரகத்தையும், நகும் - (தனக்கு ஒப்பாகாதென்று) பரிகசிக்கும்படியான, வயிற்றினன் - சொடுவயிற்றையுடையவனும், (எ - று.)

'வெய்யவெங்கதிர்கள்' என ஒருதொடராகக் கூறினும், 'வெய்ய' என்பதைச் சூரியனுக்கும், 'வெம்' என்பதைச் சந்திரனுக்கும் அடைமொழியாக்குக. 'வெம்' என்பது, "வெம்மை வேண்டல்" என்னுந் தொல்காப்பியப்படி இங்கே விரும்ப லென்னும் பொருளது. இவனது செவித்தொளைகள் பெரும்பிலம் போன்றுள்ளன வென்பார், இராகுகேதுக்கள் தூங்குதற்கு உரியன என்றார். 'பொய்' என்றது-மற்றையபாவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம், நரகத்தில் உயிர்கள் வருந்துதலினும் மிகுதியாக இவனது வயிற்றில் கொல்லாது ஒருங்கே விழுங்கப்பட்ட பிராணிகள் தவிக்கின்றன வென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. இல்லை—இன்றி: முற்றெச்சம். இராமலக்குமணரைக் கவரும் இவ்வரக்கன் சந்திர சூரியரையும் கைப்பற்றி விழுங்கவல்லா னென்பதுபட இராகுகேதுக்களுக்குச் செய்தொழிலில்லை யென்றாரென்னலாம். தொள்ளை—தொளை. தொளை—துளை. (கஎ)

கஅ. முற்றியவுயிரெலாமுருங்கவாரித்தான்
பற்றியகரத்தினன்பணைத்தபண்ணையிற்
றுற்றியபுகுதருந்தோற்றத்தால்யமன்
கொற்றவாய்தற்செயல்குறித்தவாயினான்.

(இ - ள்.) முற்றிய உயிர் எலாம் - சூழவளைக்கப்பட்ட பிராணிகளெல்லாவற்றையும், முருங்க - அழியும்படி, வாரி பற்றிய - வாரியெடுத்த, கரத்தினன் - கைகளையுடையவனாய், பணைத்த பண்ணையில் - பருத்துள்ள படகுபோன்ற (தனது) வயிற்றில், துற்றிய - உட்கொள்ள, புகுதரும் - (அப்பிராணிகள்) நெருங்கிப்புகுகிற, தோற்றத்தால் - காட்சியால், யமன் கொற்றம் வாய்தல் செயல் குறித்த - யமனது பட்டணத்தின் வெற்றி பெற்ற வாயிலின் செயலை யொத்த, வாயினான் - வாயையுடையவனும், (எ - று.)—தான் - அசை.

யமனது பட்டணத்தின் வாசல் - கவந்தனது வாய்க்கு, வருத்தமனுபவித்தற்பொருட்டு உட்புகுதற்கு உயிர்கள் வந்து நெருங்குதலால் ஒப்புமை. பண்ணைபோல்வதைப் பண்ணை யென்றது, உவமவாகுபெயர். பண்ணை - படகு. துற்றிய - துற்ற: செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம். வாய்தல்—வாயில். (கஅ)

கக. ஓலமார்கடலெனமுழங்குமோதையா
னாலமேயெனவிருண்டழன்றவாக்கையா
னீலமானேமியிற்றலையைநீக்கிய
காலநேமியிற்பெருங்கவந்தக்காட்சியான்.

(இ - ள்.) ஓலம் ஆர் கடல் என முழங்கும் ஓதையான் - ஆரவாரம் மிக்க கடல்போல ஒலிக்கும் பேரொலியுடையவனும்,—ஆலமே என இருண்டு அழன்ற ஆக்கையான் - ஆலாகல விஷந்தா னென்னும்படி கறுத்துக் கொதிப்புக்கொண்ட சரீரமுடையவனும்,—நீலம் மால்-நீலநிறமுடைய

திருமால், நேமியின் - (தனது) சக்கராயுதத்தினால், தலையை நீக்கிய - தலையை அறுத்துத் தள்ளப்பெற்ற, காலநேமியின் - காலநேமி என்னும் அசுரன் போல, பெரு கவந்தம் காட்சியான் - பெரிய கவந்தத்தின் தோற்றத்தையுடையவனும், (எ - று.)

திருமால் காலநேமியென்னும் அசுரனைக் கடிந்த கதை:—நரசிங்காவதாரஞ்செய்த விஷ்ணுவினாற் கொல்லப்பட்ட இரணியனுக்குக் காலநேமியென்னும் ஓர் மகன் நூறுதலைகளையும் நூறுகைகளையும் உடையவனா யிருந்தான்: அவன், தேவாசுர யுத்தத்தில் முதுகிட்ட அசுரர்கள் பக்கத்தில் வந்து தேவர்கள் யாவரையும் சயித்துச் சத்திய லோகத்திற் சென்று பிரமனைத் தேவர்கள் துதிப்பதுபோல அசுரர்யாவரும் தன்னை வணங்கித் துதிக்கும்படி வீற்றிருந்தான்; பிறகு அவன் செருக்குக்கொண்டு, தன்தகப்பனை [இரணியனை]க் கொன்ற திருமாலினிடத்துச் சென்று பகைமைபாராட்டிப் போர்செய்யத்தொடங்க, உடனே திருமால் தனது சக்கராயுதத்தினால் அவனது நூறுதலைகளையும் நூறுகைகளையும் அறுத்துத்தள்ளிவிட்ட பின்பும், கவந்தரூபமாகிய அவன் அஞ்சாது எதிர்த்துநிற்க, அப்பொழுது திருமாலின் வாகனமாகிய கருடபகவான் அக் காலநேமியைத் தனது மார்பினால் வீழ்த்தினானென்பது. (கசு)

இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தனைக் காணுதல்.

உ0. தாக்கியதணப்பில்காலெறியத்தன்னுடை
மேக்குயர்கொடுமுடியிழந்தமேருநே
ராக்கையினிருந்தவன்றன்னையவ்வழி
நோக்கினரிருவருநுணங்குகேள்வியார்.

(இ - ள்.) தாக்கிய தணப்பு இல் கால் எறிய - மோதுந்தன்மையுள்ள நீங்குதலில்லாத பெருங்காற்று அடித்தலினால், தன்னுடை - தனது, மேக்கு உயர் கொடுமுடி - மிகவுயர்ந்த சிகரங்களை, இழந்த—, மேரு - மேருமலையை, நேர் - ஒத்த, ஆக்கையின் - சரீரத்தோடு, இருந்தவன்தன்னை - இருந்தவனாகிய கவந்தனை, நுணங்கு கேள்வியார் இருவரும் - நுட்பமான நூற்கேள்விகளையுடையவர்களான அவ்விருவரும், அ வழி - அவ்விடத்து, நோக்கினர் - பார்த்தார்கள்; (எ - று)

மேரு கொடுமுடியிழந்த கதை:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலியென்று விவாதமுண்டாக, அதனைப் பரீட்சித்தறியும்பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப் பெயர்த்துத் தள்ளுவதென்றும், ஆதிசேஷன் அது பெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வதென்றும் கோட்பாடு உண்டாகி, அங்ஙனமே இருவரும் தேவர் முதலியோரது முன்னிலையில் தம்தம்வலியைக் காட்டத் தொடங்கியபொழுது, ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம் படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரம்சிகரங்களையும் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங் காக்க, பின்பு வாயுதேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச்சிகரங்

க்ளில் மூன்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய்த் தென்திசையில் தள்ளிவிட்டனன் என்பதாம். இவனது தலையற்ற உடலுக்கு, சிகரங்களை யெல்லாம் இழந்த மேரு வென்று இல்பொருளுவமை கூறினர். வாயு சத்தாகதியாதலின், அதற்கு 'தணப்பில்' என்ற அடைமொழிகொடுக்கப்பட்டது. மேக்கு —மேல்; இது இப்பொருளதாதலை "வெங்கடுங்கால்பொர மேக்கு நோக்கிய, பொங்கிரும் பாற்கடற் றரங்கம் போலுமே" எனப் பாலகாண்டத்திலுங் காண்க. (௨0)

இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தன்வாயைக் காணுதல்.

௨௧. நீர்புகுநெடுங்கடலடங்குநேமிசூழ்
பார்புகுநெடும்பகுவாயைப்பார்த்தனர்
சூர்புகலரியதோரரக்கர்தொன்மதி
லூர்புகுவாயிலோவிதுவென்றுன்னினர்.

(இ - ள்.) நீர் புகும் - பேராறுகள்விழப்பெற்ற, நெடு கடல் - பெரிய கடல்கள், அடங்கு - உள் அடங்கப்பெற்ற [கடல்களைச்சுற்றிய], நேமி - சக்கரவாளமலையினால், சூழ் - சூழப்பட்ட, பார் - பூமி, புகும் - நுழையும்படியான, நெடு பகு வாயை - நீண்ட பிளந்த [திறந்துள்ள] வாயை, பார்த்தனர் - பார்த்து, (அவ்விருவரும்), 'இது—, சூர் புகல் அரியது - தேவர்களாலும் உட்செல்லப்பெறாத, ஓர் - ஒரு, அரக்கர் தொல் மதில் ஊர் புகு வாயிலோ - அரக்கருடைய பழைய மதில்சூழ்ந்த ஊர்க்குட் புகுவதற்கு ஏற்பட்ட வாசலோ?' என்று உன்னினர் - என்று நினைத்தார்; (எ - று.)

பூமியைச் சுற்றிக் கடல்களும், அவற்றைச்சுற்றிச் சக்கரவாள மலையும் இருப்பதாகக் கூறுதல், நூற்கொள்கை. இரண்டாமடி - தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி. சூர் - அச்சமுமாம். வாயில்—இல்வாய்; இலக்கணப்போலி. கடலடங்கும் வாய், பார்புகும்வாய் என இரண்டையும் வாய்க்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். (௨௧)

இலக்ஷ்மணன் கவந்தனைப் பூதமென்று கருதிக் கவலைகொண்டு இராமனிடம் கூறல்.

௨௨. அவ்வழியிளையவனமர்ந்துநோக்கிய
வெவ்வியதொருபெரும்பூதம்வில்வலாய்
வவ்வியதன்கையின்வளைத்துவாய்ப்பெயுஞ்
செய்வதெனிவணெனச்செம்மல்சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) அ வழி - அப்பொழுது, இளையவன் - இளைய பெருமாள்,— (இராமனை நோக்கி), 'வில் வலாய் - விற்றொழிலில் வல்லவனே! அமர்ந்து நோக்கிய - (நாம்) உற்றுப்பார்த்த, வெவ்வியது ஒரு பெரு பூதம் - கொடியதாகிய ஒரு பெரும்பூதமானது, தன் கையின் வளைத்து - தனது கைகளில் வளைத்து, வவ்விய - கவர்ந்த பிராணிகளை, வாய் பெயும் - வாயிலே

போட்டுக்கொள்ளும்; இவன் செய்வது என்? (இதன்கையிலகப்பட்டுக் கொண்ட நம்மையும் அவ்வாறே வாயிற்போகட்டுக்கொள்ளு மாதலால்) இப்பொழுது (நாம்) செய்யக்கூடியது யாது?' என - என்று சொல்ல,— செம்மல் - இராமபிரான், சொல்லுவான் - மறுமொழிகூறுபவனானன்; (எ - று.) அதனை மேற்கவிகளிற் காண்க.

வவ்விய - பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர். செம்மல் - ஆண் பாற் சிறப்புப்பெயர். 'நோக்கியே' என்றும் பாடம்; நோக்கி என என்று இயையும். (உஉ)

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிக் கூறுவன.

உங. பாரிடமேயிதுபரவைசுற்றுறும்
பாரிடமரிதெனப்பரந்தமெய்யது
பாரிடம்வலம்வரப்பரந்தகையது
பாரிடந்தெடுத்தமாவனையபாழியாய்.

(இ - ள்.) பார் இடந்து எடுத்த மா அனைய பாழியாய் - பூமியைக் (கோட்டாற்) குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்த வராகமூர்த்தியை யொத்த பல முள்ளவனே! பரவைசுற்றுறும் பார்[பரு] இடம் அரிது என பரந்த மெய்யது - கடல்சூழ்ந்த அகன்ற இடமான பூமியும் (இடம்) போதாதென்னும் படி பரந்துள்ள உடம்புடையது; இடம் வலம் வர பரந்த கையது - இடப் பக்கத்திலும் வலப்பக்கத்திலும் பொருந்திய நீண்ட கைகளையுடையது: (ஆதலால்), இது பாரிடமே - இது பூதந்தான்; பார் - (நீ) பார்ப்பாயாக.

ஒவ்வொரு அடியிலும் முதலில் சில எழுத்துக்கள் ஒருதன்மையன வாய் நின்று பொருள் வேறுபட்டு வந்ததனால், இது - யமக மென்னுஞ் சொல்லணி. இரண்டாமடியில், 'பாரிடம்' என்பது - பரு இட மென்று பிரிந்து, அகலிட மென்று பொருள்படும்: பண்புத்தொகை; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடையுகரமுங்கெட்டு ஆதிநீண்டது. பாரிடந்தெடுத்த கதை:— ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் மகா வராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமி யைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தரு ளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற சுவேதவராககல்பத்துக்கு முந் தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் திருமால் பிரள யப்பெருங்கடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கநினைத்து ஸ்ரீ வராகரூபத்தைச் செய்தருளிப் பூமியை யெடுத்து வந்தன னென்றும் புராண வரலாறு உண்டு. மா - விலங்கு: இப்பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப் பாய்ப் பன்றியைக் குறித்தது. (உங)

உச. தோகையும்பிரிந்தனளெந்தைதுஞ்சினன்
வேகவெம்பழிசுமந்துழலவேண்டலே

ஞகலின்யானினியிதனுக்காமிட
மேகுதியீண்டுநின்றிளவலேயென்றான்.

(இ - ள்.) இளவலே - தம்பீ! தோகையும் பிரிந்தனள் - மயில் போன்ற சாயலையுடைய சீதையும் பிரிந்தாள்; எந்தை துஞ்சினன் - தகப் பன்முறையான சடாயுவும் (அவள்நிமித்தம்) இறந்துவிட்டான்; வேக வெம் பழி சுமந்து உழல வேண்டலேன் - (இவ்வாறு) மனமழியும்படி கொடும் பழியைத் தாங்கி யலைதற்கு விரும்புகின்றேனில்லை; ஆதலின் - ஆதலால், இனி யான் இதனுக்கு ஆமிடம் - இப்பொழுது நான் இப்பூதத்திற்கு நுக ரப்படும்பொரு ளாவேன்; ஈண்டு நின்று ஏகுதி - (நீமாத்திரம்) இங்கிருந்து (தப்பி ஊர்க்குத்) திரும்பிச் செல்வாயாக, என்றான்—; (எ - று.)

தோகை - வாலின் பெயர் மயிலுக்குச் சினையாகுபெயராய்ப் பின்பு அது மயில்போன்ற சாயலையுடைய பெண்ணுக்கு உவமவாகுபெயராய் வந்த இருமடியாகுபெயர். 'எந்தை துஞ்சினன்' என்றவிடத்து, இறந்தது தழுவிய எச்சப் பொருளொடு உயர்வு சிறப்புப் பொருளதுமான உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'எந்தை துஞ்சினன்' என்பதற்குத் தசரதர்மா ணத்தைப் பொருளாக்குதல் சிறப்பன்று. துஞ்சினன் - மங்கலவழக்கு. வேக - செயவெனெச்சம்: வே - பகுதி, கு - சாரியை, அ - விகுதி. இனி, வேகம் வெம்பழி யென்றும் பிரிக்கலாம்; உக்கிரமான கொடும்பழி: அல்லது, (உலகத்தில்) விரையப்பரவுந்தன்மையதான கொடும்பழி யென்க. இங்கே 'வெம்பழி' என்றது, சீதையையும் சடாயுவையும் இழந்ததை. ஆமிடம் - ஆமிஷ மென்ற வடமொழியின் திரிபு; நுகரத்தக்க வஸ்து வென்று பொருள். இனி, வடமொழித்திரிபாகவே கொண்டு மாமிச மென்று பொருள்கூறுதலும், ஆம் இடம் என்று தமிழ்மொழியாகப் பிரித்து உரைத்தலும் சிறவா. (உச)

உரு. ஈன்றவரிடர்படவெம்பிதுன்புறச்
சான்றவர்துயருறப்பழிக்குஞ்சார்வுமாய்த்
தோன்றலினென்னுயிர்துறந்தபோதலா
லூன்றியபெரும்பழிதுடைக்கவொண்ணுமோ.

(இ - ள்.) ஈன்றவர் இடர் பட - பெற்றவர்கள் விசனமடையவும், எம்பி துன்பு உற - எனது தம்பியாகிய நீ வருத்தமடையவும், சான்றவர் துயர் உற - பெரியவர் துன்பமடையவும், பழிக்கும் சார்வும் ஆய் - பழிக ளுக்கும் ஆதாரமாய், தோன்றலின் - (யான்) தோன்றியுள்ளதனால், என் உயிர் துறந்த போது அலால் - எனது உயிரை விட்டபோ தல்லாமல் [யான் இறந்தாலன்றி], ஊன்றிய பெரு பழி - நிலைபெற்ற இப்பெரும் பழியை, துடைக்க ஒண்ணுமோ - நீக்குதல் கூடுமோ? [கூடாது என்ற படி]; (எ - று.)

ஈன்றவர் - தந்தையாகிய தசரதனும், தாயாகிய கௌசலை முதலியோ ரும். அவர்கட்கு இடர், புத்திரரைப்பிரிந்ததனா லானது. எம்பி - முன்னி

லைப்படிக்கை: இடவழுவமைதி. துன்பு - வனவாசத்தாலானது. சான்ற வர் - சடாயு: உயர்வுப்பன்மை. ஒண்ணுமோ = ஒன்றுமோ: மரூஉ. (உரு)

உசு. இல்லியல்புடையநீரளித்தவின்சொலாம்
வல்லியவ்வரக்கர்தம்மனையுளாளெனச்
சொல்லிநன்மலையெனச்சுமந்ததூணியென்
வில்லினென்செல்வெனோமிதிலைவேந்தன்பால்.

(இ - ள்.) மிதிலை வேந்தன்பால்-மிதிலை நகரத்து அரசனான சனகராச னிடத்தில்,—'இல் இயல்பு உடைய - இல்லறவாழ்க்கைக்கு உரிய குணத் தையுடைய, நீர் அளித்த - உம்மால் (கன்னிகாதானஞ்செய்து) கொடுக்கப் பட்ட, இன் சொல் ஆம் வல்லி - இனிய சொற்களை யுடையளான பூங் கொடிபோன்ற சீதை, அ அரக்கர்தம் மனை உளாள் - அந்த இராக்கதர்க ளுடைய வீட்டி லிருக்கிறாள்,' என சொல்லி - என்று சொல்லிக்கொண்டு, நல் மலை என சுமந்த தூணியென் - நல்ல மலைபோலத் தாங்கப்பட்ட தூணி யையுடையேனாகியும், வில்லினென் - வில்லையுடையேனாகியும், செல்வெ னோ - போவேனோ? (எ - று.)

மனையாளை மாற்றார்கையில் விட்டிட்டு அதற்குமாறு செய்யமாட்டா மலே வீரர்க்குஉரிய சின்னங்களோடும் அம்மனைவியின் பெற்றோர்முன்னி லையிற் செல்வதினும் இழிவுதருவது வேறொன்றில்லை யென்பது கருத்து. இல், வல்லி - ஆகுபெயர்கள். அவ்வரக்கரென்ற சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டும். 'மலையெனச் சுமந்த' என்ற அடைமொழியை வில்லுக்குங் கூட்டு கெ. மிதியென்னும் அரசனால் அமைக்கப்பட்ட நகரமாதல்பற்றி, 'மிதிலா' என்று பெயர். நீர் - வுயர்வுப்பன்மை. இன்சொல் - பண்புத்தொகையன் மொழி. தூணி - தூணீர மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். (உசு)

உஎ. தளையவிழ்கோதையைத்தாங்கலாற்றலெ
னிளைபுரிந்தளித்தன்மேலிவர்ந்தகாதலே
னுளனெனவுரைத்தலினும்பரானென
விளைதனன்றுதலின்விளிதனன்றென்றான்.

(இ - ள்.) தளை அவிழ் கோதையை தாங்கல் ஆற்றலென் - (இதழ் கள்) முறுக்கு அவிழப்பெற்ற பூமாலையை யணிந்த சீதையைக் காப்பாற்றத் திறமையற்றவனாய், (பறிகொடுத்து), இளை புரிந்து அளித்தல்மேல் இவர்ந்த காதலேன் - தம்பியினால் விரும்பிக்காப்பாற்றப்படுதலில் ஆசைகொண்டவ னாய் [மனைவியை யிழந்த சோகத்தினால் தற்காத்துக்கொள்ளும்வலியும் அற்று], உளன் - இருக்கின்றேன், என - என்று, உரைத்தலின் - வார்த்தை கேட்பதைவிட, உம்பரான் என விளைதல் - மேலுலகத்திலுள்ளான் [இறந் தான்] என்று சொல்லப்பெறுதல், நன்று - நல்லது, ஆதலின் - ஆகையி னால், விளித்தல் நன்று - (அவ்வாறுயாவருஞ் சொல்லும்படிநான்) இறந்து விடுவதே நல்லது, என்றான் - என்றுகூறினான்.

இளை - இளையோனுக்குப் பண்பாகுபெயர். உளன் - தன்மையொரு மையில் 'அன்' விகுதி வந்தது. (உஎ)

வேறு.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள்-இலக்குமணன் மறுமொழி.

உஅ. ஆண்டானின்னனபன்னிடவையற்கிளவீர
னீண்டியானுன்பின்னேகியபின்னிவ்விடர்வந்து
மூண்டான்முன்னேயாருயிரோடுமுடியாதே
மீண்டேபோதற்காமெனினன்றென்வினையென்றான்.

(இ - ள்.) ஆண்டான் இன்னன பன்னிட - (எம்மை) அடிமையாக வுடையவனான இராமபிரான் இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல, ஐயற்கு இள வீரன் - அவ்விராமனுக்கு இளையவனாகிய லக்ஷ்மணன், 'ஈண்டு - இந்தக் காட்டில், யான் உன் பின் ஏகிய பின் - நான் உன்பின்னேவந்தபிறகு, இ இடர் வந்து மூண்டால் - இப்படிப்பட்ட பெருந்துன்பம் (உனக்கு) வந்து நேரிட்டதென்றால், முன்னே - உனக்குமுன்னே, முடியாதே - (நான்) இறந்திடாமலே, ஆர் உயிரோடு மீண்டே போதற்கு ஆம் எனில் - அரு மையான உயிருடன் திரும்பிச் செல்வதற்குக் கூடுமாயின், என் வினை - எனதுதொழில், நன்று - மிக அழகிது,' என்றான் - என்று பரிகசித்துக் கூறினான்; (எ - று.)

உனக்குப்பணியாளனாய்க் காட்டுக்கு உன்னுடன் வந்து, நீ ஆபத்தை அடைந்தபோது நான்மாத்திரம் உயிர்தப்பி மீள்வது, எனக்குத் தரும மன்று என்று இலக்குமணன் கூறினன். ஈண்டியான் - குற்றியலிகரம். 'நன்று' என்றது, பிறகுறிப்புவகையால், இகழ்ச்சிகுறித்துநின்றது. ஆண் டான் - ஆட்சிக்கொண்டவன்; தலைவ னென்றபடி; எம்பெருமானென்க; இறந்தகாலவினையாலணையும் பெயர். இன்னன - பெயர். என்வினைநன்று - எனது தீவினைகொடியது எனினுமாம். ஐயற்கு - இராமனை நோக்கி, என்றான் என்றலும் ஒன்று.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - மாரீசன்வதைப் படலத்தின் கஎக-ஆங் கவிபோன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (உஅ)

உகூ. என்றானென்னாப்பின்னுமிசைப்பானிடர்தன்னை
வென்றாரன்றேவீரர்களாவார்விரவாரின்
றன்றாய்தந்தைதம்முனெனுந்தன்மையர்முன்னே
பொன்றாரென்றானீங்குவதன்றோபுகழம்மா.

(இ - ள்.) என்றான் - என்றுகூறிய இலக்குமணன்,—'இடர் தன்னை வென்றார் அன்றே வீரர்கள் ஆவார் - துன்பத்தைச்சயித்தவர்களல்லவா வீரர்களாவார்,' என்னா - என்றுசொல்லி, பின்னும் இசைப்பான் - மேலும் சொல்லுவான்:—விரவாரின் - சத்துருக்கள்போல,—தன் தாய் தந்தை தம்முன் எனும் தன்மையர் முன்னே பொன்றான் என்றால் - தனது தாயும்

தக்ப்பனும் தமையனும் என்ற இத்தன்மையோர்க்கு (ஆபத்துநேர்ந்திடின்) அவர்களுக்குமுன்னே (தான்) இறந்தொழியா னென்று (பிறர்) சொல்லப் பெற்றால், புகழ் நீங்குவது அன்றோ - புகழானது நீங்கிவிடுமல்லவோ? (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

தமையனுனநீ இறந்துபடுவதாயிருப்பின் தம்பியாகிய நான் உனக்கு முன்னே இறந்தொழிந்தா லன்றோ எனக்குப் புகழ் நிலைநிற்கும் என்பது, பிந்தினவாக்கியத்தின் கருத்து. உண்மையுறவினர்க்கு அடையாளம், தமது உற்றார்க்குத் துன்பம்வந்தால் தாமும் கூடத்துன்பமுறுதலேயாம். தமையன்முதலியோர்க்குத்துன்பம்நேர்ந்தவிடத்துக் கன்னெஞ்சனாகி அழியாதிருந்தால் அவன் அவர்க்குப் பகைவன்போன்றவனே. இடரைவெல்லுதலாவது - எவ்வளவுதுன்பம்வந்தாலும் மனத்தளர்ச்சியின்றியிருத்தல். விரவார் - தன்னோடு கலவாதவர்; எனவே, பகைவர்: எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர். (உசு)

கூ0. மானேயன்னாடன்னொடுதம்முன்வரையாருங்
கானேவைகக்கண்டுயில்கொள்ளாதயல்காத்தற்
காளனென்னேயென்றவர்முன்னேயவரின்றித்
தானேவந்தானென்றலின்வேறோர்தவறுண்டோ.

(இ - ள்.) மானே அன்னாள்தன்னொடு - மான்போன்ற பார்வையையுடைய மனையாளோடு, தம்முன்-(தனது) தமையன், வரை ஆரும் கானே வைக - மலைகள்நிறைந்த காட்டில் வசிக்க, (அவன்தம்பி), கண் துயில் கொள்ளாது அயல்காத்தற்கு ஆளன் - தூங்காமல் பக்கத்திலிருந்து (அவர்களைக்) காப்பதற்கு ஏற்பட்டுள்ளான்; என்னே - இந்தஉறவுமுறைமை இருந்தபடி என்? என்றவர்முன்னே - என்றுகூறிப்புகழ்ந்த நாட்டவர்முன்னே, அவர் இன்றி தானே வந்தான் என்றலின் - அத்தமையனும் மனைவியும் இல்லாமல் தான்மாத்திரம் (உயிருடன்திரும்பி) வந்துவிட்டான் என்று இகழ்ந்து சொல்லப் பெறுதலினும், வேறு ஓர் தவறு உண்டோ - வேறொருகுற்றமுள்ளதோ? [இல்லை; இதுவே பெருங்குற்றமென்றபடி]; (எ - று.) (கூ0)

கூக. என்றாயுன்முன்னேவியயாவுமிசையின்னல்
பின்றாதெய்திப்பேரிசையாளற்கழிவுண்டேற்
பொன்றாமுன்னம்பொன்றுதியென்றாளுரைபொய்யா
நின்றாலன்றோநிற்பதுவாய்மைநிலையம்மா.

(இ - ள்.) என் தாய் - என்துதாயான சுமித்திரை,—(என்னைநோக்கி), ‘உன் முன் ஏவிய யாவும் இசை - உனதுதமையனான இராமன் கட்டளையிட்டவற்றையெல்லாம் செய்ய உடன்படுவாய்; (அவனுக்கு ஏதாவது துன்பம்நேரிட்டால் நீயும்), இன்னல் பின்றாது எய்தி - அத்துன்பத்தைப் பின்வாங்காமல் (கூடஇருந்து) அனுபவித்து, பெருஇசையாளற்கு அழிவு உண்டேல் - பெரும்புகழையுடைய அவ்விராமனுக்கு அழிவுவருமென்று

(உனக்குத்) தோன்றினால், பொன்று முன்னம் பொன்றுதி-(அவன்) இறப்ப தற்குமுன்னே நீ இறந்துவிடுவாய்,' என்றாள்-என்றுகட்டளையிட்டுள்ளாள்; உரை பொய்யா நின்றால் அன்றோ - அவ்வார்த்தைதவறுதபடி (நான்) நிலைநின்றாலல்லவோ, வாய்மை நிலைநிற்பது-(எனது) சத்தியம் நிலைநிற்ப தாகும்; (எ - று.)—அம்மா - அசை.

"பின்னும் பகர்வாள் மகனே யிவன்பின்செல் தம்பி, யென்னும்படி யன்றடியாரினி லேவல் செய்தி, மன்னும் நகர்க்கே யிவன் வந்திடின் வா அதன்றேல், முன்னம் முடி யென்றனள் பால்முலைசோர நின்றாள்" என்று கீழ் (அயோத்தியா காண்டத்தில்) சுமித்திரை கூறிய வார்த்தையை இங்கு இலக்குமணன் அநுவதித்துக் கூறினான். இங்கே, சத்திய மென்றது, தாய் சொற்கு உடன்பட்டுவந்த தான் அச்சொற்கடவாது நிற்றலை. (நக)

நஉ. எற்பெற்றாளும்யானுமெனைத்தோர்வகையாலு
நிற்பெற்றாட்குநிற்குநினைப்புப்பிழையாம
னற்பொற்றோளாய்நல்லவர்பேணநனிநிற்குஞ்
சொற்பெற்றான்மற்றாருயிர்பேணித்துறவேமால்.

(இ - ள்.) நல் பொன் தோளாய் - அழகிய பொன்னாபரணங்களை யணிந்த தோள்களையுடையவனே! என் பெற்றாளும் - என்னைப்பெற்ற சுமித்திரையும், யானும்—,நின் பெற்றாட்கும் - உன்னைப்பெற்ற கௌசலைக் கும், நிற்கும் - உனக்கும், நினைப்பு பிழையாமல் - எண்ணம் மாறுபடாத படி, எனைத்து ஓர் வகையாலும் - எவ்விதத்தினாலும், நல்லவர் பேண நனி நிற்கும் - நல்லோர்விரும்பும்படி நன்றாக நடந்துநிற்கிறோமென்கிற, சொல்-புகழை, பெற்றால் - அடைவதாயிருந்தால், மற்று - (அதற்கு) மாறாக, அரு உயிர் பேணி - (எங்களது) அருமையான உயிரைப் பாதுகாக்க விரும்பி, துறவேம் - (உங்களை) விட்டு விலகமாட்டோம்; (எ - று.)—ஆல் ஈற்றசை.

உங்களுக்கு மாறுபாடில்லாமல் நடக்கிறோ மென்கிற புகழொன்றும் எங்களுக்கு முக்கியமேயன்றி, உங்களினின்று தப்பி நீங்கி உயிர் பிழைத்தல் எங்களுக்கு முக்கிய மன்று என்பது கருத்து. மற்று - வினைமாற்றுப் பொருளது. (நஉ)

நந. ஓதுங்காலப்பல்பொருண்முற்றுற்றொருவாத
வேதஞ்சொல்லுந்தேவரும்வீயுங்கடைவீயாய்
மாதங்கந்தின்றுயந்திவ்வனத்தின்றலைவாழும்
பூதங்கொல்லப்பொன்றுதிபோலும்பொருளுண்டோ.

(இ - ள்.) ஓதும் கால் - சொல்லுமிடத்து, அ பல் பொருள் முற்று உற்று - அந்த உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் அழிவடைந்து, ஒருவாத வேதம்சொல்லும் தேவரும் வீயும் - ஒருகாலும்அழிந்துநீங்காத வேதம் புகழ்ந்துகூறுகிற (சாவாமருந்து உண்டதனால் அமரரான) தேவர்களும் இறந்தொழிகிற, கடை - கல்பாந்த காலத்திலும், வீயாய் - அழிவடையாத

நீ, மாதங்கம் தின்று உய்ந்து இ வனத்தின்தலை வாழும் - யானைமுதலிய பிராணிகளை யெல்லாம் தின்று உயிர்பிழைத்து இந்தவனத்தில் வசிக்கிற, பூதம் - பூதமானது, கொல்ல - கொன்றுவிட, பொன்றுதி போலும் - அழிவாய் போலும்: பொருள் உண்டோ - இதுபோன்ற விஷயமும் (உலகத்தில்) உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி];(எ - று.)

என்றும் அழியாத ஒருவன் அழியுந்தன்மையதான இழிந்த ஒரு பூதத்தினால் உயிரிழப்பது உலகத்தில் நடவாத செயல் என்றபடி இராமனைக் கல்பாந்தத்திலும் அழியாதவனாகக் குறித்தது, விஷ்ணுவின் அவதாரமென்பதை அறிவுறுத்துதற்காக. 'மாதங்கம்' என உருவிற் பெரியதைக் கூறியது, மற்றைச்சிறிய உருவமுடைய பிராணிகளையும் உளப்படுத்த: போலும்- ஒப்பில்போலி. அ - உலகறிசுட்டு. வீயாய் - பெயர். மாதங்கம்-வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்; மதங்க முனிவரிடத்தினின்று - உண்டானதென்று பொருள். (௩௩)

௩௪. கேட்டார்கொள்ளார்கண்டவர்பேணார்கிளர்போரிற்
றோட்டார்கோதைச்சோர்குழறன்னைத்துவளாமன்
மீட்டானென்னும்பேரிசைகொள்ளான்செருவெல்ல
மாட்டான்மாண்டானென்றபின்மேலும்வசையுண்டோ.

(இ - ள்.) கேட்டார் கொள்ளார் - (இச்செயலைக்) கேட்டவர்கள் (சரியானதென்று) அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள்; கண்டவர் பேணார் - பார்த்தவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்; தோடு ஆர் கோதை சோர் குழல்தன்னை - இதழ்கள்நிறைந்த பூமாலையைச் சூடிய தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய சீதையை, துவளாமல்-வருந்தவொட்டாமல், கிளர் போரின் மீட்டான்-மிக்குச்செய்கிற யுத்தத்தினால் மீட்டுக்கொண்டான், என்னும்-என்று(யாவரும்) பாராட்டிக் கூறுகிற, பெரு இசை - பெரும்புகழை, கொள்ளான் - பெறாமலும், செரு வெல்ல மாட்டான் - போரில் வெல்ல முடியாமலும், மாண்டான் - இறந்தான், என்ற பின்-என்றுசொல்லப் பெற்றபின்பு,மேலும் வசை உண்டோ - அதனினும் அதிகமான பழிவேறொன்று உளதோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ - று.)

பழியை நீக்கிக்கொள்ளும்படி இறக்கக்கருதுகிறவனுக்கு, 'இறத்தலாற் பெரும்பழிவிளையு மாதலால், அவ்வாறுஉயிர்விடுதல் தக்கதன்று' என்றவாறு. சோர்குழல் - அன்மொழித்தொகை. கொள்ளான், மாட்டான் - முற்றெச்சங்கள். (௩௪)

௩௫. தணிக்குந்தன்மைத்தன்றெனினன்றித்தகைவாளாற்
கணிக்குந்தன்மைத்தல்லவிடத்திற்கனல்பூதம்
பிணிக்குங்கையும்பெய்பிலவாயும்பிழையாமற்
றுணிக்கும்வண்ணங்காணுதிதுன்பந்துறவென்றான்.

(இ - ள்.) விடத்தின் கனல் பூதம் - விஷம்போலக் கொதிக்கிற இந்தப்பூதமானது, கணிக்கும் தன்மைத்து அல்ல - (ஒருபொருளாக நம்மால்

எண்ணத்தக்கதன்று; இ தகை வாளால் - இந்தச்சிறந்தவாளினால், தணிக்கும் தன்மைத்து அன்று எனின் அன்று - உயிர்நீக்குந்தன்மையுடையதன்று என்றுகூறினால் அவ்வாறன்று [உயிர்நீக்குந்தன்மையுடையதே]; பிணிக்கும் கையும் - (நம்மை) வளைத்துக்கட்டுகிற (இதனது) கைகளையும், பெய் பிலம் வாயும்-(எல்லாப்பிராணிகளையும்) வாரிஉட்கொள்ளுகிற பிலம்போன்ற (இதன்) வாயையும், பிழையாமல் - தவறாமல், துணிக்கும் வண்ணம் - (நான்) வெட்டித்தள்ளும்விதத்தை, காணுதி-பார்ப்பாயாக; துன்பம் துற - மனக்கவலையை ஒழிவாயாக, என்றான்—; (எ - று.)

இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தனிடத்தில் ஒருவரினும் ஒருவர் முற்பட்டுச் செல்லுதல்.

நசு. என்னுமுன்னேசொல்லுமிளங்கோவிறையோற்கு
முன்னேசெல்லமுன்னவனன்னுனினுமுந்தத்
தன்னேரில்லாத்தம்பிதடுப்பான்பிறரில்லை
யன்னேகண்டாரும்பரும்வெய்துற்றழுதாரால்.

(இ - ள்.) என்னு முன்னே சொல்லும் - என்று முன்னேகூறிய, இளங்கோ-இலக்குமணன், இறையோற்கு முன்னே செல்ல-(தான் இவ்வளவு சொல்லவும் கேளாமல் உயிர்விடுதற்கு முந்திச்சென்ற) இராமனுக்குமுன்னே தான் (உயிர்விடுதற்காக) விரைந்துபோக, முன்னவன் அன்னானினும் முந்த - தமையன் தம்பியினும் விரைந்துசெல்ல, தன் நேர் இல்லா தம்பி தடுப்பான்-தனக்குஒருவரும் ஒப்பாகப்பெறாத தம்பியான இலக்குமணன் இராமனை (ப் போகவொட்டாது) தடைசெய்பவனானான்; பிறர்இல்லை-(இவ்வாறுதடுப்பதற்கு) வேறொருவரும் இல்லை; அன்னே - ஐயோ! கண்டார் உம்பரும் பார்த்தவர்களான தேவர்களும், வெய்து உற்று அழுதார் - தவிப்படைந்துபுலம்பினார்கள்; (எ - று.)

தமக்குப்பகையான அரக்கர்களை வேரறுப்பதற்காகவே திருவவதரித்த திருமாலான இராமபிரானுக்கு யாதுதீங்குநேரிடுகிறதோ வென்று அஞ்சித்தேவர்கள் வருந்துபவரானார். அன்னேவென்பது, கவியின் இரக்கம். இறையோன் - கடவுள்; இதற்கு-(யாவர்மனத்திலுந்) தங்குகிறவனென்று பொருள்: இறுத்தல் - தங்குதல்; இறைமையுடையோன் என்றுமாம்: இறைமை-தலைமை. வெய்து - பெயர். ஆல் - அசை. (நசு)

வேறு.

யாரென்று கவந்தன் கேட்க இருவருங் கோபங்கொள்ளுதல்.

நஎ. இணையராகியவிருவருமுகத்திருகண்போற்
கணையும்வார்கழல்வீரர்சென்றணுகலுங்கவந்தன்
வினையினெய்தியவீரர்நீர்யாவர்கொலென்ன
நினையுநெஞ்சினரிமைத்திலருருத்தனர்நின்றார்.

(இ - ள்.) இனையர் ஆகிய-இப்படிப்பட்டவர்களான, முகத்து இரு கண்கள் போல் கனையும் வார் கழல் வீரர் இருவரும் - முகத்திலுள்ள இரண்டுகண்கள்போலச் சிறந்தவர்களான ஒலிக்கின்ற நீண்ட வீரக்கழலை யணிந்த வீரர்கள் இருவரும்,சென்று அணுகலும்-போய்க்கிட்டியவுடன்,— கவந்தன்—, வினையின் எய்திய வீரர் நீர் யாவர்கொல் என்ன - தீவினையால் (என்கையிற்) சிக்கிய வீரர்களாகிய நீங்கள் யாவர்? என்று வினவ, (அவ் விருவரும்), நினையும் நெஞ்சினர் - (அவன்கூறிய சொற்களைக்) கருதும் மனமுடையவர்களாகி, உருத்தனர் - கோபித்து, இமைத்திலர் நின்றார் - கண்ணிமையாது அவனெதிரில் விழித்துப்பார்த்துநின்றார்கள்; (எ - று.)

இறக்கத்துணிந்து சென்ற இராமலக்ஷ்மணர்க்கு, 'வீரர்களாயிருந்தும் தீவினையால் என்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டீர்களே, நீங்கள் யாவர்?' என்று கவந்தன் வினவிய கொடுஞ்சொற்கள் மனத்திற் பொத்தவே கோப முண்டாயிற்று. இவ்விருவர்க்கும் 'முகத்திருகண்போல்' என்று உவமை கூறியது, "நோக்கல்தான் கண்ணிரண்டுமொன்றையே" என்றவாறு இரு வரும் ஒரேகருத்துடைய ரென்பதை விளக்குதற்காகவுமாம். யாவர்கொல் என்பதில், கொல் - அசை. கண்ணிமையாது நின்றது, கோபக்குறி.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சடாயுவுயிர்நீத்தபடலத்தின் கடுஅ - ஆங் கவிபோன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (ந௰எ)

இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தனது தோள்களை வெட்டித்தள்ளுதல்.

ந௰அ. அழிந்துளாரலரிகழ்ந்தனரென்னையென்றழன்றான்
பொழிந்தகோபத்தன்புதுப்பொறிமயிர்ப்புறம்பொடிப்ப
விழுங்குவேனெனவீங்கலும்விண்ணுறவீர
ரெழுந்ததோள்களைவாள்களாலரிந்தனரிட்டார்.

(இ - ள்.) (கவந்தன்), அழிந்துளார் அலர் - (என்னைக்கண்டபின்பு இவர்கள்) மனங்கலங்காதவர்களாய், என்னை இகழ்ந்தனர்-என்னை இகழ்ந் தார்கள், என்று அழன்றான் - என்றுகொதிப்புக்கொண்டு, பொழிந்த கோ பத்தன் - மிக்கு வெளித்தோன்றுங் கோபமுடையவனாய், புது பொறி மயிர் புறம் பொடிப்ப - (அக்கோபத்தினாலுண்டாகிய) புதிய தீப்பொறிகள் ஒவ் வொருமயிர்க்காலிலும் தோன்ற, விழுங்குவேன் என வீங்கலும் - (நான் இவர்களை) விழுங்கிவிடுவேனென்றுசொல்லி உடல்பூரித்துக்கிளம்பியவள வில்,—வீரர் - இராமலக்ஷ்மணர், விண் உற எழுந்த தோள்களை - ஆகாயத் தைஅளாவ உயர்ந்த (அவனது) தோள்களை, வாள்களால் அரிந்தனர் இட் டார் - (தமது) கைவாள்களினால் வெட்டித்தள்ளினார்கள்; (எ - று.)

தன்னைக்கண்டவுடன் அழிந்தொழியாது இராமலக்ஷ்மணர் கண்ணி மையாது உருத்துநின்றதையே, கவந்தன், தன்னைநோக்கியிகழ்ந்ததாகக் கருதினான். 'புதுப்பொறி மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப' என்றது, கோபத்தின் மிகுதியைக்கூறியபடி. இராமன் கவந்தனது வலக்கையையும், இலக்கு மணன் இடக்கையையுந்துணித்தன ரென்பதை முதனூலால் அறிக. (ந௰அ)

கைகள்அற்ற கவந்தனது தோற்றம்.

௩௯. கைகளற்றுகுருதியாறொழுகியகவந்தன்
மெய்யின்மேற்கொடுகிழக்குறப்பெருநதிவிரவுஞ்
சையமாநெடுந்தாழ்வரைத்தனிவரைதன்னோ
டையநீங்கியபேரெழிலுவமையனானன்.

(இ - ள்.) கைகள் அற்று உகு குருதி ஆறு ஒழுகிய கவந்தன் - கைகள் அறுபட்டுச் சிந்துகிற இரத்தவெள்ளம் பெருகப்பெற்ற கவந்தன்,—மெய்யில்-தன்னிடத்தில், மேற்கொடு கிழக்கு உற பெரு நதி விரவும் - மேற்குப்பக்கத்திலும் கிழக்குப்பக்கத்திலுமாகப் பெரியநதிகள் பெருகப்பெற்ற, சையம் மா நெடு தாழ் வரை தனி வரைதன்னோடு - கற்கள்நிறைந்த மிகப் பெரிய சாரலையுடைய ஒப்பற்ற [பெரிய] மலையை, ஐயம் நீங்கிய பேர் எழில் உவமையன் ஆனான் - சந்தேகமற்ற மிகத்தகுதியான உபமானமாகவுடையவனானான்; (எ - று.)

கவந்தனது உடலுக்கு - மலையும், தோள்கள்அறுபட்ட இரண்டுபக்கங்களிலும் பெருகுகிற இரத்தவெள்ளத்துக்கு மலையின் கிழக்கு மேற்கு என்னும் இரண்டுபக்கங்களிலும் பெருகுகிற ஆற்றுவெள்ளமும் உவமை. சையம்மாவரை-பெரியஸஹ்யகிரியுமாம். (௩௯)

அரக்கவுருவையொழித்து க் கவந்தன் நல்லுருப்பெற்று ஆகாயத்தில் விளங்குதல்.

௪௦. ஆளுநாயகனங்கையிற்றீண்டியவதனான்
மூளுஞ்சாபத்தின்மூந்தியதீவினைமுடித்தான்
றோளும்வாங்கியதோமுடையாக்கையைத்துறவா
நீளநீங்கியபறவையின்விண்ணுறநிமிர்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஆளும் நாயகன் அம் கையின் தீண்டிய அதனால் - (யாவரையும்) ஆட்கொள்ளுந் தலைவனான இராமபிரான் (தனது) அழகியகைகளால் தொட்ட தன்மையினால், (கவந்தன்), மூளும்சாபத்தின் மூந்திய தீவினை முடித்தான் - (தனக்கு) நேர்ந்த சாபவடிவமாய் முற்பட்டுத்தோன்றிய பாவத்தை ஒழித்தவனாகி, தோளும் வாங்கிய தோம் உடை யாக்கையை துறவா - தோள்அறுபட்ட குற்றம்நிறைந்த (தனது) கோரரூபத்தைவிட்டு, நீளம் நீங்கிய பறவையின் - கூட்டைவிட்டுவெளிப்பட்ட பறவைபோல, விண் உற நிமிர்ந்தான்-ஆகாயத்திற் பொருந்திவிளங்கினான்; (எ - று.)

கவந்தனது கோரரூபத்தினின்று வெளிப்பட்டு ஆகாயத்தில் தோன்றின நல்வடிவம், கூட்டைவிட்டு நீங்கிய பறவையை ஒத்தது; உவமையணி. தோம்-தோஷ மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. நீளம் - நீட மென்ற வடசொல் தமிழில் டகரளகரப்போலி பெற்றது. தோளும், உம்மை - இசைநிறை.

கவிந்தனது சரிவரலாறு:—முன்பு தனுவென்பவனுக்கு மகனாய்ப்பிறந்து விசுவாவசுவென்னும் பெயருடையவனாய் அழகுடன்விளங்கின இவன், கெடுமதியால் அரக்கவுருக்கொண்டு, வனத்தில்வசிக்கிற இருடிகளுக்குத் தீங்குசெய்துவருகையில், ஒருநாள் ஸ்தூலசிரஸ்என்னும் முனிவரது ஆகாரத்தைப்பிடுங்கி அவருக்குக் கோபமுண்டாம்படி செய்தபோது, அவர் 'இந்தவுருவமே உனக்கு மாறாமல் நிலைக்கக்கடவது' என்று சாபமிட, பின்பு இவன் அவரைவேண்டி அவரருளால் 'இராமன் இங்குவந்து உனது தோள்களைத் துணித்து இவ்வுடலைக் கொளுத்தும்போது இவ்வுருவம் நீங்கும்' என்று சாபவிடைபெற்றவனாய், பிறகு பிரமனை நோக்கி நெடுநாள் தவமியற்றித் தீர்க்காயுசையடைந்து செருக்குற்று இந்திரனோடு போர்செய்ய, இந்திரன் சினந்து தனதுவச்சிராயுதத்தினால் இவ்வரக்கனது தலையையும் தொடைகளையும் உடலிலடக்கிவிட, இவன் 'பிரமனருளால் நீண்ட ஆயுளையடைந்த நான் உணவின்றி எப்படி வெகுகாலம் பிழைத்திருப்பேன்' என்று இந்திரனைக்கேட்க, அவ்விந்திரன், யோசனைதூரம்நீண்ட கைகளையும் வயிற்றில் கோரப்பற்களையுடைய வாயையும் இவனுக்குத்தந்து 'காட்டில்கிடைக்கிற பிராணிகளைத் திரட்டிச்சேர்த்து விழுங்குவாய்' என்று கட்டளையிட்டு 'இராமலக்ஷ்மணர் இங்குவந்து உன் துகைகளை வெட்டித்தள்ளும்போது இக்கோரரூபம் ஒழிந்து சுவர்க்கமடைவாய்' என்று சொல்லிப்போயினன் என்பதாம். (௪0)

கவந்தன் ஆகாயத்தில் நின்று இராமனைத் துதித்தல்.

௪௧. விண்ணினின்றவன்விரிஞ்சனேமுதலினர்யார்க்குங்
கண்ணினின்றவனிவனெனக்கருத்துறவுணர்வா
னெண்ணிலன்னவன்குணங்களைவாய்திறந்திசைத்தான்
புண்ணியம்பயக்கின்றுழியரியதெப்பொருளே.

(இ - ள்.) விண்ணில் நின்றவன் - ஆகாயத்தில் (திவ்விய சொரூபத்தோடு விளங்கி நின்ற கவந்தன்,—இவன் விரிஞ்சனே முதலினர் யார்க்கும் கண்ணில் நின்றவன் என - 'இவ்விராமனே பிரமன்முதலிய தேவர்கள் யாவர்க்கும் (தியானத்தில்) பிரதியக்ஷமாயிருப்பவன்' என்று, கருத்து உற உணர்வான் - மனத்திற் பொருந்த அறிந்து, அன்னவன் எண் இல் குணங்களை வாய்திறந்து இசைத்தான் - அவ்விராமனது அளவற்ற நற்குணங்களை யெடுத்துக்கூறித் துதித்தான்; புண்ணியம் பயக்கின்ற உழி-(ஒருவனுக்கு) நல்வினைப்பயன்வந்து அநுகூலித்தபோது, அரியது எ பொருள் - எந்தப்பொருள்தான் பெறமுடியாதது? [எல்லாப் பொருளுங் கைகூடும் என்றபடி]; (எ - று.)—கவந்தன் செய்த தோத்திரத்தை, மேல் ஒன்பது கவிகளிற் கூறுகிறார்.

பெரும்பாவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த கவந்தனும் நல்வடிவம் பெற்றும் பரம்பொருளாகிய இராமனைத் துதிக்கும் பேறு பெற்றானென்ற

சிறப்புப்பொருளை 'புண்ணியம்பயக்கின்றுழி யரிய தெய்வப்பொருளே' என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டுவிளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. புண்ணியமாவது-பகவானுடைய அநுக்கிரகம். விரிஞ்சன் என்னும்வடசொல்லுக்கு-பூதங்களைப் படைக்கிறவனென்றும், (அன்னப்)பறவையால் தாங்கப்படுகிறவனென்றும் அவயவப்பொருள். பயக்கின்றுழி - விகாரம். (சக)

சஉ. ஈன்றவனேயெப்பொருளுமெல்லைதீர்நல்லறத்தின்
சான்றவனேதேவர்தவத்தின்றனிப்பயனே
மூன்றுகவடாய்முளைத்தெழுந்தமூலமோ
தோன்றியிருவினையேன்சாபத்திடர்துடைத்தாய்.

(இ - ள்.) தோன்றி - (இங்கு எனக்குஎதிரில்) வந்து, இருவினையேன்-மிக்கபாவத்தையுடைய எனது, சாபத்து இடர் - சாபத்தினால்நேர்ந்த துன்பத்தை, துடைத்தாய் - நீக்கியருளிய நீ,—எ பொருளும் ஈன்றவனே-(உலகத்திலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்தவனே? எல்லை தீர் நல் அறத்தின் சான்றவனே - அழிவில்லாத நல்லதருமத்துக்குச் சாக்ஷியானவனே? தேவர்தவத்தின் தனி பயனே - தேவர்கள்முன்புசெய்துள்ள தவத்தினது ஒப்பற்ற பயனின் சொரூபியானவனே? மூன்று கவடு ஆய் முளைத்து எழுந்த மூலமோ-(பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்ற) மூன்றுபிரிவாகத் தோன்றிக் கிளர்ந்த பரம்பொருளோ? (எ - று.)

இச்செய்யுளிற்கூறிய தன்மைகளையெல்லாம் உடையவன் இராமனேயென்பதைத் தெரிவித்தற்கு, பலபடியாக விகற்பித்துக்கூறினான். 'நல்லறத்தின்சான்றவன்' என்றதற்கு - உலகத்தில் புண்ணியஞ்செய்கிற உயிர்களுக்கு அந்நல்வினைகளை உள்ளபடி உணர்ந்து அவற்றிற்குஏற்ற பயன்களைத் தவறாமல் ஊட்டுபவனென்பது கருத்து; இதனால், தீவினைசெய்யும் உயிர்கட்கும் அவற்றையுணர்ந்து அவற்றின்பயனை இவனேஊட்டுவிப்பானென்பது போதரும்: இவற்றால், 'அபூர்வமே பயனளிக்கும்' என்னுங் கோட்பாடு மறுக்கப்பட்டது. திருமால் அரக்கர்களைச் சங்கரிக்கத் திருவவதரித்ததனால், இராமனை 'தேவர்தவத்தின் தனிப்பயன்' என்றான். ஆதிமூலமான விஷ்ணுவே படைக்கும்பொருட்டுப் பிரமனாகவும், காக்கும்பொருட்டுத் தானான தன்மையனாகவும், அழிக்கும்பொருட்டுச் சிவனாகவும் இருந்து அவ்வத்தொழில்களை நடத்துகிறானென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து; "மூவராகிய மூர்த்தியை முதல்மூவர்க்கும் முதல்வன்தன்னை." "ஆக்குமாறயனும் முதலாக்கியவுலகங், காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங்கடலாம், வீக்குமாறு அரனும் அவைவீந்தநாள்மீளப், பூக்குமா முதல்" என்பன காண்க. 'சாபத் துயர் துடைத்தாய்' என்றும் பாடம். கவடு - கிளைப்பிரிவு. மூலம் - அடி.

இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - காய்ச்சீரும் மாச்சீரும் விளச்சீருமாய் விரவிவந்த நாற்சீரடி நான்கு கொண்ட தாவுகொச்சகக்கலிப்பாக்கள்.

சங. மூலமேயில்லாமுதல்வனேநீமுயலுங்
கோலமேயார்க்குந்தெரிவரியகொள்கைத்தா
லாலமோவாலினடையோவடைகிடந்த
பாலனோவாதிப்பரனோபகராயே.

(இ - ள்.) மூலமே இல்லா முதல்வனே - தனக்குமுந்திய காரணப் பொருள் வேறொன்றுமில்லாத முழுமுதற்கடவுளே! நீ முயலும் கோலம் யார்க்கும் தெரிவு அரிய கொள்கைத்து - நீ முயன்றுகொள்ளும் வடிவம் எவராலும் அறியமுடியாத தன்மையையுடையது; (எங்ஙனமெனின்),— (உன்வடிவம்), ஆலமோ - (பிரளயகாலத்தில் தோன்றும்) ஆலமரமோ? ஆலின் அடையோ - அந்த ஆலமரத்தின் இலையோ? அடை கிடந்த பாலனோ - (அப்பொழுது) அந்த ஆலிலையிற் பள்ளிகொண்டருளுகிற குழந்தை வடிவான கடவுளோ? ஆதி பரனோ - (எல்லாவற்றிற்கும்) மூலமான பரம பதநாதனோ? பகராய் - சொல்வாயாக; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

யாவும் உன்னிடத்தினின்றுதோன்றினவே யன்றி நீ ஒன்றினின்றுந் தோன்றாதவனென்பது, 'மூலமேயில்லா முதல்வனே' என்பதன் கருத்து. எல்லாம் அழியும் பிரளயகாலத்தில் கடல் பொங்கி உலகங்களைமூடிக் கொள்ள எங்கும் ஜலார்ணவமான அப்பிரளயப்பெருங்கடலிலே ஓர் ஆல மரம் தோன்ற அம்மரத்தின் ஓர் இலையின்மீது எம்பெருமான் ஒருவனே சராசரங்களையெல்லாம் ஊறுபடாமல் தனது திருவயிற்றில் அடக்கி வைத் துக்கொண்டு ஒரு சிறுகுழந்தை வடிவத்துடன் படுத்து யோகநித்திரை செய்தருளுகின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. ஈற்றடியில் 'பாலனோ வேலைப் பரப்போ பகராயே' என்றும் பாடம் உண்டு; வேலைப்பரப்பு - கடற்பரப்பு. கோலமே, ஏ - தெரிநிலை. 'நீ முயலுங் கோலமே யாவர்க்குந் தெரிவரிய கொள்கைத்து' என்றுகூறிய கருத்தைப் பின்னிரண்டடிகளைக் கொண்டு சமர்த்தித்ததனால், செய்யுட்குறியணி; வடநூலார் காவியலிங்க மென்பர். ஆலம், அம் - சாரியை. (சங)

சச. காண்பார்க்குங்காணப்படுபொருட்குங்கண்ணாகிப்
பூண்பாய்போனிற்றியால்யாதொன்றும்பூணாதாய்
மாண்பாலுலகைவயிற்றொளித்துவாங்குதியா
லாண்பாலோபெண்பாலோவப்பாலோவெப்பாலோ.

(இ - ள்.) காண்பார்க்கும் - (உலகத்தில்) காண்கிறவர்களுக்கும், காணப்படு பொருட்கும் - காணப்படுகிற பொருள்களுக்கும், கண் ஆகி - ஆதாரமாயிருந்து, பூண்பாய் போல் நிற்றி - (எல்லாப்பொருள்களினிடத் தும்) பற்றுள்ளவன்போலத் தோன்றுகிறாய்; (ஆயினும்), யாது ஒன்றும் பூணாதாய் - (அவற்றினின்று) நன்மைதீமைகளைச் சிறிதும்பெறுகின்றா யில்லை; மாண்பால் - மிக்குள்ள தெய்வத்திறமையால், உலகை - இவ்வுல

களைகளை, வயிறு ஒளித்து - (பிரளயத்தில் அழிந்திடாதபடி உன்) வயிற்றில் அடக்கிவைத்திருந்து [காப்பாற்றி], வாங்குதி - (அப்பிரளயம் நீங்கின வுடனே அவற்றை மீளவும்) வெளிப்படுத்துகிறாய்; (நீ), ஆண்பாலோ—? பெண்பாலோ—? அப்பாலோ - (அந்த இரண்டு மல்லாத) அலியோ? எப்பாலோ - வேறு எந்தப்பகுப்பிற் சேர்ந்தவனோ? (எ-று.)—ஆல்-அசை.

எம்பெருமான், ஸகல சராசரங்களினிடத்திலும் அந்தர்யாமியாய்ப் பொருந்தியிருந்தும், அவற்றின் சம்பந்தமான இருவினைகள் தொடரப் பெறாதவனென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து, "தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாதுநின்ற சுடரே" என்றதும் இக்கருத்துப்பற்றியே: "யாவையும் யவருந்தானா யவரவர் சமயந் தோறுந், தோய்விலன்" என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. இவன் புருஷோத்தமனாகையால், இவனுக்கும் பெண்தன்மையும் அலித்தன்மையும் இல்லாமைபோலே உலகத்தீற் காணப்படும் ஆண் தன்மையும் இல்லையென்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. இப்படி இவன் இம்மூன்றுபாலிலுங் கலவாதவனென்பதை "ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன்," "தேனமருஞ் சோலைத் திருவரங்கரெப்பொருளும், ஆனவர்தாம் ஆண்பெண்ணலியலர்காண்" என்ற பெரியார் பாசுரங்களாலும் அறியலாம். எம்பெருமானோடு ஒவ்வாமைக்குப் பெண் அலிகளோடு ஆண்களோடு வாசியில்லை யென்பது இதன் தாற்பரியம்: புருஷோத்தமனென்றபடி. இம்மூன்றுபாலிலுங் கலவாமலும், இன்னதென்று சொல்லத்துணியாமலும் இருத்தலால், 'எப்பாலோ' என்றார். ()

சடு. ஆதிப்பிரமனுநீயாதிப்பரமனுநீ
யோதியுறுபொருளுக்கப்பாலுண்டாயினுநீ
சோதிச்சுடர்ப்பிழம்புநீயென்றுசொல்லுகின்ற
வேதமுறைசெய்தால்வெள்காரோவேறுள்ளார்.

(இ-ள்.) ஆதி பிரமனும் நீ - (முத்தொழில்களுள்) முதற்றொழிலாகிய படைப்புத்தொழிற்கு உரிய பிரமனும் நீயே; ஆதி பரமனும் நீ - (அப்பிரமனுக்கும்) மூலமான பரம்பொருளும் [திருமாலும்] நீயே; ஓதி உறு பொருளுக்கு அப்பால் உண்டாயினும் நீ - கீழ்க்கூறியுள்ள கடவுளர்க்கு மேற்பட்ட கடவுள் உண்டானாலும் அக்கடவுளும் நீயே; சொல்லுகின்ற வேதம்-(யாவர்தன்மையையுங்)கூறுகிற வேதமானது, சோதி சுடர் பிழம்பு நீ என்று முறைசெய்தால் - பரஞ்சோதிநீயே யென்று முறையிட்டால் [முறையிடுதலால் என்றபடி], வேறு உள்ளார் - (தாமே பரம்பொருளென்று கூறித் திரியும்) மற்றைக்கடவுளர்கள், வெள்காரோ - (அவ்வாறு சொல்லுதற்கு) வெட்கங் கொள்ளார்களோ? [கொள்ளவேண்டுமேயன்றோ?](எ-று.)

உலகத்தில் ஒளிவடிவமாயுள்ளவையும், அதனால் 'ஜ்யோதி' என்று சொல்லப்படுபவையு மான ஆத்மாக்களெல்லாவற்றுக்குந் தலைவனாகிய பரமாத்மா இவனாகையால், இவனை 'பரஞ்சோதி' என்று வேதங் கூறும்,

'சோதிச்சுடர்ப்பிழம்பு'—பரஞ்சோதி. 'உண்டாயினும்' என்ற உம்மை, அப்பாலொன்றில்லை யென்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டது. 'வேத முறை செய்தால்' என்றும் பாடம்: உரைசெய்தால் - சொன்னால். (சரு)

சசு. எண்டிசையுந்திண்சுவராவேழேழ்நிலைவகுத்த
வண்டப்பெருங்கோயிற்கெல்லாமழகுடைய
மண்டலங்கண்மூன்றின்மேலென்றுமலராத
புண்டரிகமொட்டின்பொகுட்டேபுரையம்மா.

(இ - ள்.) எண் திசையும் திண் சுவர் ஆ - எட்டுத்திக்குக்களின் எல்லையும் வலிய சுவராக, ஏழ் ஏழ் நிலை வகுத்த - பதினான்கு நிலைகளாக வகுத்துச் செய்யப்பட்ட, அண்டம் பெரு கோயிற்கு எல்லாம் - அண்டமாகிய பெரிய கோயில் முழுதுக்கும், அழகு உடைய - விளக்கத்தைச் செய்கிற, மண்டலங்கள் மூன்றின்மேல் - (சந்திரமண்டலம் சூரியமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டலம் என்னும்) மூன்று மண்டலங்களுக்கும் மேலே யுள்ள பரமபதத்தில், என்றும் மலராத புண்டரிகம் மொட்டின் பொகுட்டே - எப்பொழும் மலராத தாமரையரும்பினுடைய உள்ளேயுள்ள கொட்டையே, புரை - (உனக்கு எப்பொழுதும்) இருப்பிடமாவது; (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

அண்டம் - பதினான்கு உலகங்களும் சேர்ந்த (உலக)வுருண்டை; அவ்வண்டத்தைக் கோயிலாகவும், திக்குகளின் எல்லையைச் சுவராகவும், ஒன்றன்மே லொன்றாக அமைந்துள்ள கீழேழுலகம் மேலேழுலகம் என்ற பதினான்கு உலகங்களையும் அக்கோயிலுக்கு நிலைகளாகவும், மூன்று மண்டலங்களையும் அதற்கு விளக்குகளாகவும் உருவகப்படுத்தினர். கோயில் - சிறந்த வீடு. ஏழேழ் - உம்மைத்தொகை. எல்லாஉலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரமபதத்தில் திருமாமணிமண்டபத்தில் ஆதிசேஷன்மீதுள்ள தருமாதிபீடத்தின்மேல் பன்னிரண்டு இதழ்களையுடைய தாமரைமலரின் கர்ணிகை [கொட்டை]யில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளா னென்பது கருத்து; இவ்விஷயத்தை, அர்ச்சிராதி முதலிய நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். 'என்று மலராத புண்டரிகமொட்டு' என்றது, உலகத்துத் தாமரைமலர்கள் போல ஒருபொழுது மலர்தலும் ஒருபொழுது குவிதலு மில்லாமல் எப்பொழுதும் ஒருதன்மைத்தான செவ்வியுடையது என்பதை விளக்குதற்கு. இனி, என்று மலராத புண்டரிகம் - சூரியனால் மலராத தாமரை யெனினுமாம்; என்று - சூரியன்: பெயர்ச்சொல்.

எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரமபதத்தில் எம்பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற தாமரையின் கீழுள்ள அழகிய தர்மாதிபீடம், ஆதிசேஷன், திருமாமணிமண்டபம் என்ற மூன்றையும் 'அழகுடைய மண்டலங்கள் மூன்று' என்று குறித்ததாகக் கொள்ளுமாம்; அண்டப்பெருங்கோயிற்கெல்லாவற்றிற்கும் (மேல்) அழகுடைய மண்டலங்கள் மூன்று என்க.

இனி, அண்டப்பெருங்கோயிற் கெல்லாம் புரை யென் இயைத்து, அண்டங்களாகிய பெரியகோயில்களுக்கெல்லாம் (உனது நாபித்) தாமரை மலரின் உள்ளிடமே உற்பத்திதான மென்றுமாம்; "அத்திசைமுகனோடு, உந்திக்கமலம் விரிந்தால் விரியும் உகக்கடையில், முந்திக் குவியி லுடனே குவியும் இம்மூதண்டமே" என்ற திருவரங்கத்துமாலையைக் காண்க; 'புறக்குன்று புல்லிதழ் முந்நீர் பிரசம் பொருவில்செம்பொன், னிறக்குன்று கன்னிகை யெண்கிரி தாதுநிலமதனுட், பிறக்குந்துகள் முதுமாசுணம் நாளம் பிரமன் வண்டு, சிறக்குந்திகிரி யரங்கேச ருந்திச் செழுமலர்க்கே" என்ற திருவரங்கத்துமாலைச் செய்யுளினால், எம்பெருமானது திருநாபித் தாமரைமலரின் தன்மை நன்கு விளங்கும்; ஒவ்வொருநாளும் பகலில் மலர்ந்து இரவிற்குவியும் இயல்பினவான தாமரைமலர்கள் போலன்றி, திருவுந்தித்தாமரை ஒரு காலவிசேஷத்திலே மலர்ந்து ஒரு காலவிசேஷத்திலே குவியுந்தன்மைய தாதலால், 'என்றுமலராத புண்டரிகம்' எனப்பட்டதென்க; 'அழகுடைய மண்டலங்கள் மூன்றின்மேல் புண்டரிகமலர்' என்றது, அழகுள்ளனவான சூரியமண்டலம்சந்திரமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டலம் என்னும் இம்மூன்றினும் மிக அழகுபெற்று விளங்குவதென்றவாறு. மூன்றும் அடிக்கு, (சோதிடசாஸ்திரத்திற் கூறியபடி) சந்திரமண்டலம் புதமண்டலம் சுக்கிரமண்டலம் என்ற மூன்று மண்டலங்களுக்கும் மேலுள்ளதான சூரியமண்டலத்தின் ஒளியால் மலருந்தன்மைய தல்லாத என்றலும் ஒன்று. (சசு)

சஎ. பண்பாலமரர்வரம்பாருங்காணாத
வெண்பாலுயர்ந்தவெரியோங்குநல்வேள்வி
யுண்பாய்நீயூட்டுவாய்நீயிரண்டுமொக்கின்ற
பண்பாரறிவார்பகராய்பரமேட்டி.

(இ - ள்.) பரமேட்டி - (எல்லாவுலகங்களினும்) மேலான பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! வரம்பு ஆரும் காணாத எண்பால் - எல்லை காணமுடியாத எட்டுத் திக்குகளிலு முள்ள, மண்பால் அமரர் - பூதேவர்களான பிராமணர்களாற் செய்யப்பட்ட, உயர்ந்த எரி ஓங்கு நல் வேள்வி - மிக்கெரிகிற ஓமாக்கினியையுடைய சிறந்த நல்ல யாகங்களில், உண்பாய் - (அவிர்ப்பாகத்தை) ஏற்றுக்கொள்பவனும், நீ—; ஊட்டுவாய் - (அந்த அவிர்ப்பாகத்தை) உண்பிக்கிறவனும் [யஜமானனும்], நீ—; இரண்டும் ஒக்கின்ற பண்பு - (உன்னிடத்து) இவ்விரண்டுதன்மையும் ஒத்திருப்பதை, ஆர் அறிவார் - எவர்தாம் அறியவல்லவர்? பகராய்-சொல்வாயாக; (எ-று.)

பிராமணர் இவ்வுலகத்துத் தேவர்போன்று மேன்மைபெற்று விளங்குதலால், 'மண்பாலமரர்' எனப்பட்டனர்: இது, 'பூசுரர்' என்ற பெயரின் பொருள்கொண்டது. 'அந்தணர் செய்த வேள்வி' என்றது, அரசர் முதலியோர் யாகஞ்செய்தற்கு உரியவராயினும் அந்தணர்களைக்கொண்டே செய்யவேண்டுவது அவசிய மாதலால். எம்பெருமானே, யாகங்களைச்

செய்யும் எஜமானனும், அவிர்ப்பாகத்தைப்பெறுந் தேவர்களாயும் வடிவங் கொண்டு நடத்துகின்றானென்பது; மூன்றாமடியின் கருத்து. பரமேஷ்டி என்பதற்கு—பரமே - (எல்லாவுலகத்தினுஞ் சிறந்ததாகிய பரமபதத்தில், ஸ்தி - இருப்பவன் என்பது பொருள். (சஎ)

சஅ. நிற்குநெடுநீத்தநீரின்முளைத்தெழுந்த
மொக்குளேபோலமுரணிற்றவண்டங்க
ளொக்கவுயர்ந்துனுளேதோன்றியொளிக்கின்ற
பக்கமறிதற்கெளிதோபரம்பரனே.

(இ - ள்.) பரம்பரனே - மிகச்சிறந்தவனே! நிற்கும் நெடு நீத்தம் நீரில் நிலைபெற்ற பெரிய வெள்ளமாகிய நீரில் [மகார்ணவத்தில்], முளைத்து எழுந்த - தோன்றிய, மொக்குளே போல - நீர்க்குமிழிகள் போல உள்ள, முரண் இற்ற - மாறுபாடுநீங்கிய, அண்டங்கள் - உலகவுருண்டைகள், ஒக்க உயர்ந்து உ(ன்)னுளே தோன்றி - (உன்னுடைய சங்கல்பத்தால்) ஒரே தன்மையனவாகச் சிறந்து உன்னிடத்தினின்று (முதலில்) வெளிப்பட்டு, ஒளிக்கின்ற - (இறுதியில் மகாபிரளயத்தில் அவை மீண்டும் உன்னிடத்திலே) அடங்கிவிடுகிற, பக்கம் - தன்மை, அறிதற்கு எளிதோ - (ஒருவரால்) அறிதற்குச் சுலபமானதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

எம்பெருமான் முதலில் மகார்ணவத்தை யுண்டாக்கி அதில் ஒரே தன்மையனவான பலகோடி அண்டங்களைத் தனது சங்கல்பத்தாற் படைக்கின்றனனென்றும், பிரளயகாலத்தில் அவற்றைப் பழம்படியே தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளுகின்றனனென்றும் நூற்கொள்கை. "வாரித்தலமுங் குலபூதரங்களும் வானு முள்ளே, பாரித்துவைத்த விவ்வண்டங்கள்யாவும் படைக்க முன்னாள், வேரிப்பசுந்தண்டுழாயரங்கேசர்விபூதியிலே, மூரிப் புனலிற் குமிழிகள்போல முளைத்தனவே," "சின்னூல் பலபல வாயா லிழைத்துச் சிலம்பிபின்னும், அந்நூலருந்திவிடுவதுபோல வரங்க ரண்டம், பன்னூறுகோடி படைத் தவையாவும் பழம்படியே, மன்னூழிதன்னில் விழுங்குவர் போத மனமகிழ்ந்தே" என்ற திருவரங்கத்துமாலைச் செய்யுள்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. பரம்பரன் என்பதற்கு - (எல்லாத்தேவர்களினும்) மேற்பட்டவர்களான பிரமன் சிவன் இவர்களுக்கும் மேற்பட்டவன் என்பது பொருள். (சஅ)

சகூ. நின்செய்கைகண்டுநினைந்தனவோநீண்மறைக
ளுன்செய்கையன்னவைதான்சொன்னவொழுக்கினவோ
வென்செய்தேன்முன்னமறஞ்செய்கையெய்தினார்
பின்செல்வதில்லாப்பெருஞ்செல்வநீதந்தாய்.

(இ - ள்.) நீள் மறைகள் - அநந்தமான வேதங்கள், நின் செய்கை கண்டு நினைந்தனவோ - உனது செய்கைகளைக் கண்டு நினைத்துச்செய்யப்

பூட்டினவோ? (அன்றி), உன் செய்கை அன்னவை தான் சொன்ன ஒழுக்கினவோ - உனது செய்கைகள்தாம் அவ்வேதங்கள் கூறியபடியே உள்ளனவோ? நீ - அத்தன்மையுடையநீ, மறம் செய்கை எய்தினர் பின் செல்வது இல்லாபெரு செல்வம் - தீவினைசெய்தவர்கள் பின்பு அடையமுடியாத பெருஞ் சிறப்பை, தந்தாய் - (எனக்குக்) கொடுத்தாய்; முன்னம் என் செய்தேன் - (நீ இவ்வாறு எனக்குக் கொடுக்கும்படி) முற்பிறப்பில் நான் என்னநல்வினைசெய்துள்ளேன்? [ஒன்றுமில்லையே யென்றபடி]; (எ - று.)

நான் ஓர் உபாயமும் செய்யாதிருக்கையிலும் நீர் நிர்ஹேதுகமாக எனக்கு நற்கதியளித்தாய் என்றுகூறிப் புகழ்ந்தானென்பது; பின்னிரண்டடியின் கருத்து. 'மறஞ்செய்கையெய்தினர் பின்செல்வதில்லாப் பெருஞ்செல்வம்' என்றது - இங்கே, சுவர்க்கஇன்பம். சருவேசுவரனுடைய செயல்களும், வேதத்தின்பொருளும் ஒத்துள்ளபடியால், இவனதுசெயல்களை நோக்கியே வேதங்கள் செய்யப்பட்டனவோ? அன்றி, வேதங்களிற்கூறியபடி இவன் செய்கிறானோ? என்று விகற்பிக்க இடமுண்டாயிற்று. (சகூ)

ருo. மாயப்பிறவிமயனீக்கிமாசிலாக்
காயத்தைநல்கித்துயரின்கரையேற்றிப்
பேயொத்தேன்பேதைப்பிணக்கறுத்தவெம்பெருமா
னாயொத்தேனென்னநலனிழைத்தேனென்றான்.

(இ - ள்.) பேய் ஒத்தேன் - பேய்போன்றஎனது, மாயம் பிறவி மயல்- வஞ்சனைக்கு இடமான (சாபத்தால்நேர்ந்த)இராக்கதப் பிறப்பினாலுண்டாகிய குற்றங்களை, நீக்கி - ஒழித்து, மாசு இலா காயத்தை நல்கி - குற்றமற்ற திவ்வியசரீரத்தை (எனக்கு)க் கொடுத்து, துயரின் கரை ஏற்றி - (சாபத்தால் நேர்ந்த) துன்பமாகிய கடலினின்று [என்னை) உய்வித்து, பேதை பிணக்கு அறுத்த-அறியாமையாற்கொண்ட (எனது) பகைமையையொழித்தருளிய, எம்பெருமான் - எமதுதலைவனே! நாய் ஒத்தேன் நான் - நாய்போல் மிகஇழிந்தவனான நான், என்ன நலன் இழைத்தேன் - (இவ்வாறு நீ நிர்ஹேதுகமாகக் கருணைசெய்தற்கு) என்ன நல்லுபாயஞ்செய்தேன்! என்றான்—; (எ - று.)

நான் யாதொருநல்லுபாயமுஞ்செய்யாமல் உன்னிடத்துப் பகைமையையே பாராட்டவும், நீ அதனைமனத்திற்கொள்ளாது, எனது சாபப்பிறப்பையொழித்து, திவ்விய சரீரத்தைத்தந்து, எனது துன்பங்களை நீக்கியருளியது என்ன நிர்ஹேதுககிருபையோ! என்று, முற்செய்யுளிற் கூறியதையே மறுபடி விவரித்துக்கூறினான். 'எம்பெருமா' என்றும், 'எம்பெருமாஅன்' என்றும் பாடம். (ருo)

ஆகாயத்தில் திவ்வியசரீரத்தோடுநின்ற கவந்தனை இராமன் காணுதல்.

ருக. என்றானினிதியம்பியின்றறியக்கூறுவேனே
லொன்றாதுதேவருறுதிக்கெனவுன்னுத்

தன்றாயைக்கண்ணுற்றகன்றனைய தன்மையனாய்
நின்றானைக்கண்டானெறிநின்றார்நேர்நின்றான்.

(இ - ள்.) என்று இனிது இயம்பி - (கவந்தன்) இவ்வாறு இனிமை யான துதிமொழிகளைக் கூறி, 'இன்று - இப்பொழுது, அறிய கூறுவென் எல் - (இனிநடக்கும்விஷயங்களைப்பற்றி) வெளிப்படையாகச் சொல்வேனானால், தேவர் உறுதிக்கு ஒன்றாது - தேவர்களது மனவுறுதிக்குப் பொருந்தாது', என உன்னி - என்று நினைத்து, தன் தாயை கண்ணுற்ற கன்று அனைய தன்மையன் ஆய் நின்றானை - தனதுதாயைப்பார்த்து மகிழ்ச்சி கொண்ட கன்றுபோன்ற தன்மையுடையவனாய் (இராமனைப்பார்த்து மகிழ்ந்து) நின்ற கவந்தனை, நெறிநின்றார் நேர்நின்றான் - நல்லொழுக்க நெறியில் நடப்பவர்க்குப் பிரதியட்சமாகுந் தன்மையனான இராமபிரான், கண்டான் —; (எ - று.)

சீதையைக் கண்டுபிடிக்கும்வழி, அவளைமீட்கும் உபாயம் இவற்றை இராமலக்குமணர்களுக்கு வெளிப்படையாக நான் சொல்லிவிட்டால், உடனே இவர்கள் சென்று எளியவழியில் அவளைமீட்டுதல் கூடும்; அவ்வாறு மீட்டுவிட்டால், தேவர்கள்கருத்திற்கொண்டுள்ள ராக்ஷஸசங்காரமும், தாங்கள் அடிமை பூணுதலும் இல்லாமற்போய்விடுமென் றுநினைத்துக் கவந்தன் முழுதுங்கூறாமல் சிறிதே சொல்வானாய் நின்றான் என்பதாம். 'நெறிநின்றார்நேர்நின்றான்' என்றது, தத்துவஞானிகளுக்கே புலனாகுபவனென்றவாறு. ஆங்கு - அசை. (ருக)

இராமன் இலக்குமணனுக்குக் கவந்தனைச் சுட்டிக்காட்ட, அவன் கவந்தனை நீ யாரென்று வினவல்.

ருஉ. பாராயிளையவனேபட்டவிவன்வேறேயோர்
பேராளன்றானாயொளியோங்கும்பெற்றியனாய்
நேராகாயத்தின்மிசைநிற்கின்றானீயிவனை
யாராயெனவவனுமார்கொலோநீயென்றான்.

(இ - ள்.) 'இளையவனே - தம்பியே! பட்ட இவன் - (நம்மால்) இறந்துபட்ட இக்கவந்தன், வேறே ஓர் பேர்ஆளன் தான் ஆய் - (முன்னிலைமைக்கு) மாறாக ஒரு பெருமை பெற்றவனாய், ஒளி ஓங்கும் பெற்றியன் ஆய் - ஒளி விளங்குகிற (சரீரத்தின்) தன்மையமைந்தவனாய், நேர் - (நமக்கு) எதிரில், ஆகாயத்தின்மிசை - ஆகாயத்தில், நிற்கின்றான் —; நீ —, இவனை —, பாராய் ஆராய் - பார்த்து ஆராய்வாயாக,' என - என்று (இராமன்) கூற, அவனும் - அவ்விலக்குமணனும், (அக்கவந்தனைநோக்கி), நீ ஆர்கொல்ஓ என்றான் - 'நீ யாவன்?' என்று வினவினான்; (எ - று.)—எ, தான், கொல், ஓ - அசைகள். (ருஉ)

வேறு.

கவந்தன் தன்வரலாறுகூறுதல்.

ருரு. சந்தப்பூணலங்கல்வீரதனுவெனுநாமத்தேனோர்
கந்தர்ப்பன்சாபத்தாலிக்கடைப்படுபிறவிகண்டேன்
வந்துற்றீர்மலர்க்கைதீண்டமுன்னுடைவடிவம்பெற்றே
னெந்தைக்குமெந்தைநீரேயிசைப்பதுகேண்மினென்றான்.

(இ - ள்.) சந்தம் பூண் அலங்கல் வீர-அழகிய ஆபரணங்களையும் மாலையையும் அணிந்த வீரனே! (நான்), தனு எனும் நாமத்தேன் ஓர் கந்தர்ப்பன் - தனுவென்ற பெயரையுடைய ஒரு கந்தர்வனுவேன்; சாபத்தால் இ கடைப்படு பிறவி கண்டேன் - (ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது) சாபத்தினால் இந்த இழிந்த இராக்கதப்பிறப்பை யடைந்தேன்; வந்து உற்றீர் மலர் கை தீண்ட முன் உடை வடிவம் பெற்றேன் - இங்குவந்தடைந்த உங்களுடைய தாமரைமலர்போன்ற கைகள் தீண்டினமாத்திரத்தில் எனது முன்னையவடிவத்தை அடைந்தேன்; எந்தைக்கும் எந்தை நீர் - எனதுதந்தைக்குந்தந்தை போன்றவர்களாகிய நீங்கள், இசைப்பது - (நான்) சொல்வதை, கேண்மின் - கேளுங்கள், என்றான் - என்று (கவந்தன்) கூறினான்; (எ - று.)—ஏ - அசை.

தனது துன்பம் தீர்தற்கு இவர்கள் காரணமாயிருந்ததனால், இவர்களை 'எந்தைக்குமெந்தை நீர்' என்று புகழ்ந்தான். கந்தர்ப்பன் - வடமொழித் திரிபு. உற்றீர் - பெயர்.

இதுமுதல் இக்காண்டம் முடியுமளவும் பதினைந்து கவிகள் - மாரீசன் வதைப்படலத்தில் ௧௪ - ஆங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். ()

கவந்தன் இராமலக்ஷ்மணரை நோக்கி 'உங்களுக்குத் துணைவேண்டும்' என்றல்.

ருசு. கணையுலாஞ்சிலையினீரைக்காக்குநரின்மையேனு
மிணையிலாடன்னைநாடற்கேயனசெய்தற்கேற்கும்
புணையிலாதவற்குவேலைபோக்கரிதன்னதேபோற்
றுணையிலாதவற்குமின்னுபகைப்புலந்தொலைத்துநீக்கல்.

(இ - ள்.) கணை உலாம் சிலையினீரை காக்குநர் இன்மையேனும் - அம்புகளை மிகுதியாகத்தொடுத்தற்கு உரிய வில்லையேந்திய உங்களைப் பாதுகாக்கவல்லதுணைவர் (எவரும்) இல்லையே யானாலும்,—இணை இலாள் தன்னை - ஒப்பில்லாத சீதையை, நாடற்கு - தேடுதற்கு, எய்ன - பெருந்தொழில்களை, செய்தற்கு—, ஏற்கும் - (துணைவரால்) இயலும்; புணை இலாதவற்கு வேலைபோக்கு அரிது - தெப்பமில்லாதவனுக்குக் கடலைக் கடந்துபோதல் அரியது: அன்னதே போல் - அதுபோலவே, துணை இலா

தீவற்கும் பகை புலம் தொலைத்து நீக்கல் இன்று - துணையில்லாதவொருவனுக்கும் சத்துருபக்ஷத்தைத் தொலைத்தொழிப்பது முடியாது; (எ - று.)

ஆதலால், பகையைத் தனியே துணையின்றியொழிக்கவல்ல நீங்களும் துணை தேடிக்கொள்ளுதல் அவசியம் என்பது கருத்து. 'ஏற்றும்' என்பது பாடமாயின், அது புணைக்கு அடைமொழியாம்; 'செய்தற்கு' என்பதற்கு முடிக்குஞ்சொல் வருவிக்கவேண்டும்: இன்று - இன்றது என்பதன் விகாரம்.

௫௫. பழிப்பறுநிலைமையாண்மைபகர்வதென்பதுமபீடத்
துழிப்பெருந்தகைமைசான்றவந்தணனுயிர்த்தவெல்லா
மழிப்பதற்கொருவனானவண்ணலுமறிதிரன்றே
யொழிப்பருந்திறற்பல்பூதகணத்தொடுமுறையுமுண்மை.

(இ - ள்.) பழிப்பு அறு நிலைமை ஆண்மை பகர்வது என் - குற்றமற்ற தன்மையையுடைய (சிவபிரானது) ஆண்தன்மையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவது யாது? [மிகப்பிரசித்தமானதன்றோ?] பதும பீடத்து உழி பெரு தகைமை சான்ற அந்தணன் உயிர்த்த எல்லாம் அழிப்பதற்கு ஒருவன் ஆன அண்ணலும் - தாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற மிக்கபெருமைபொருந்திய பிரமதேவன் படைத்த எல்லாப்பொருள்களையும் அழிக்க ஏற்பட்ட ஒப்பற்ற அந்தச்சிவபிரானும், ஒழிப்பு அரு திறல் பல் பூத கணத்தொடும் உறையும் உண்மை - நீக்கமுடியாத வலிமையையுடைய பல பூதகணங்களைத் துணைக்கொண்டு அவற்றுடன்கூடி வசிக்குந்தன்மையை, அறிதிர் அன்றே - (நீங்கள்) அறிவீர்களன்றோ? (எ - று.)

எத்துணை வல்லார்க்குந் துணைவர் இன்றியமையாதவ ரென்பதற்கு, பேராற்றலையுடைய சிவபிரான் பூதகணங்களைத் துணைக்கொண்டுள்ளமையைத் திருஷ்டாந்தமெடுத்துக்காட்டினன். (௫௫)

கவந்தன், சீதையைத்தேட நல்லுபாயஞ்சொல்லுதல்.

௫௬. ஆயதுசெய்கையென்பதறத்துறைநெறியினெண்ணித்
தீயவர்ச்சேர்க்கிலாதுசெவ்வியோர்சேர்த்துச்செய்த
றாயினுமுயிர்க்குநல்குஞ்சவரியைத்தலைப்பட்டன்று
ளேயதோர்நெறியினெய்தியிரலையின்குன்றமேறி.

இதுவும், வருங்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஆயது செய்கை என்பது - செய்யவேண்டியதான தொழில் இப்படிப்பட்டதென்பதை, அறம் துறை நெறியின் எண்ணி - தருமமார்க்கத்தின்முறைப்படி ஆலோசித்து, தீயவர் சேர்க்கிலாது - கொடியவரைத் துணையாகக்கொள்ளாமல், செவ்வியோர் சேர்த்து - நல்லோரைத் துணைக்கொண்டு, செய்தல் - செய்க; (அப்படிசெய்தற்காக), உயிர்க்கு தாயினும் நல்கும் சவரியை தலைப்பட்டு - எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாயைப்பார்க்கிலு[illegible]

கிருபைசெய்கிற சபரியென்பாளைச் சந்தித்து, அன்னாள் எய்து ஓர் நெறி யின் எய்தி - அவள் ஏவுவதாகிய ஒருவழியிலே சென்று, இரலையின்குன்றம் ஏறி - ருசியமூகபருவதத்தின்மேல் ஏறி, (எ - று.)—இப்பாட்டில் 'ஏறி' என்பது, 'தழுவி அமர்ந்துநாடுதல் விழுமிது' எனஅடுத்தகவியோடுமுடியும்.

ருச்யமூகம் என்னும் வடமொழிப்பெயர்க்கு-கலைமான்கள் ஒலியாமல் வாழப்பெறும் மலை யென்று பொருள்; அப்பெயர்க்கு ஞாபகமாக அதில் 'ருசியம்' என்னும் முதல்மொழியின் பொருளைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, அம்மலையை 'இரலையின்குன்றம்' என்றுகுறித்தார்: இது, நாமைகதேசே நாமக்கிரகணத்தின்பாற்படும்: இரலை - கலைமான்; இன் - சாரியை. ஏயது- ஏவியது. செய்தல் - தல்விகுதிபெற்ற வியங்கோள். ஆயது செய்கை என்பது - செய்யவேண்டியசெய்கையாவது,........சேர்த்துச்செய்தலாம் என்றும் உரைக்கலாம்; செய்தல் - தொழிற்பெயர். சபரியின் வரலாறு, மேல் விளங்கும். (௫௬)

௫௭. கதிரவன்சிறுவனாயகனகவாணிறத்தினானை
யெதிரெதிர்தழுவிநட்பினினிதமர்ந்தவனினீண்ட
வெதிர்பொருந்தோளினானைநாடுதல்விழுமிதென்றா
னதிர்கழல்வீரர்தாமுமன்னதேயமைவதானார்.

(இ - ள்.) கதிரவன் சிறுவன் ஆய கனகம் வாள் நிறத்தினானை - சூரியனது மகனான பொன்போன்ற ஒளிபொருந்திய வடிவமுடைய சுக்கிரீவனை, எதிர் எதிர் தழுவி - (ஒருவருக்குஒருவர்) அளவளாவித் தழுவிக்கொண்டு, நட்பின் இனிது அமர்ந்து-(அவனுடன்) இனிமையாகச் சிநேகஞ்செய்து, அவனின் - அவனுடையதுணையால், நீண்ட வெதிர் பொரு தோளினானை நாடுதல்-நீண்ட மூங்கில் போன்ற பருத்த தோள்களையுடைய சீதையைத் தேடுதல், விழுமிது - சிறந்தது, என்றான் - என்று (கவந்தன்) கூறினான்; அதிர் கழல் வீரர்தாமும் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த வீரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களும், அன்னதே அமைவது ஆனார் - அப்படிச்செய்வதையே உடன்பட்டவரானார்கள்; (எ - று.)

சாபத்தாற் பெண்வடிவம்பெற்ற 'ருக்ஷரஜஸ்' என்னும் வாநரராஜனது கழுத்தின்அழகைக் கண்டு காமுற்ற சூரியனுக்கு அப்பெண்குரங்கினிடம் பிறந்தவன் சுக்கிரீவ னென்று உணர்க. (௫௭)

கவந்தன் செல்ல, இராமலக்ஷ்மணர் அன்றிரவில் மதங்காச்சிரமம்அடைதல்.

௫௮. ஆனவன்றொழுதுவாழ்த்தியந்தரமெழுந்துபோனான்
மானவக்குமரர்தாமுமத்திசைவழிக்கொண்டேகிக்
கானமுமலையுநீங்கிக்கங்குல்வந்திறுத்தகாலை
யானையினிரட்டையென்னமதங்கனிருக்கைசேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) ஆனவன் - அவ்வாறான கவந்தன், தொழுது வாழ்த்தி- (இராமலக்ஷ்மணர்களை) வணங்கி வாழ்த்தி, அந்தரம் எழுந்து போனான் - ஆகாயத்திற் கிளம்பிப் போய்விட்டான்; மானவக் குமரர் தாமும் - மநு வம்சத்திற்பிறந்த குமாரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களும், அ திசை வழி கொண்டு ஏகி - (கவந்தன்கூறிய) அத்திக்கின் வழியைப் பற்றிச் சென்று கானமும் மலையும் நீங்கி - காடுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, கங்குல் வந்து இறுத்த காலை - இரவு வந்தபொழுது, யானையின் இரட்டை என்ன - இரண்டு ஆண்யானைகள் போன்று, மதங்கனது இருக்கை சேர்ந்தார்-மதங்கனென்னும்முனிவனது ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

மானவர் - வைவசுவதமநுவின் வம்சத்திற் பிறந்தவர்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். மானம் அ குமரர் என்றும் பிரித்துப் பொருள்கூறலாம். இரட்டை - இரண்டு என்னும் மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச் சாரியைபெற்றது. இருக்கை - இருக்குமிடம்: தொழிலாகுபெயர். 'இறுக்குங்காலை' என்றும் பாடம். வழிக்கொண்டு - பிரயாணப்பட்டு. மதங்காச்சிரமம், பம்பாநதிக்கு மேற்குக்கரைப்பக்கத்தி லுள்ள தென்று முதனூல் கூறும். (நிஅ)

கவந்தப்படலம் முற்றிற்று.

பதினோராவது

சவரி பிறப்பு நீங்கு படலம்.

சவரியென்பவள் தான்வசிக்கும் மதங்காச்சிரமத்துக்கு இராமலக்ஷ்மணர் எழுந்தருளுஞ் செய்தியைமுன்னமே அறிந்து எதிர்நோக்கி அவ்வனத்திலுள்ள நல்ல கனிகளைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டிருந்து அவர்கள் அவ்வாச்சிரமத்துக்குஎழுந்தருளியவுடன் அப்பழங்களை அவர்கட்குக் கொடுத்து உபசரித்து இராமபிரானருளால் தனதுபிறப்பையொழித்து நல்ல கதியையடைந்ததைக் கூறும் பாகம். சபரீ - வடசொல்: இவள், மதங்கரது சிஷ்யர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்துகொண்டு அவ்வாச்சிரமத்திலேயே வசித்துவந்த துறவறம்பூண்ட ஓர்தவப்பெண். க்ஷத்திரியஜாதிஸ்த்ரீயினிடம் வைசியஜாதிபுருஷனுக்குப் பிறந்த பிரதிலோமஜாதியார் சபரரெனப்படுவர்; இச்சாதியார்தொழில் - தேன்கொணர்ந்துவிற்றல்: சபரனென்பதன் பெண்பால், சபரீ. பிறப்புநீங்குதல் - மீண்டும்பிறவாதபடி முத்திப்பேரின்பத்தையடைதல். இக்காரியம், காரணமான வீடடைதலைக் குறித்தலால், காரணத்தைக்காரியத்தாற்கூறின உபசாரவழக்கு. பிறப்பு நீங்குதற்கு வீடடைதல் காரணம்.

மதங்காச்சிரம வர்ணனை.

க. கண்ணியதருதற்கொத்தகற்பகதருவுமென்ன
உண்ணியநல்குஞ்செல்வமுறுநறுஞ்சோலைஞால
மெண்ணியவின்பமன்றித்துன்பங்களில்லையான
புண்ணியம்புரிந்தோர்வைகுந்துறக்கமேபோன்றதன்றே.

(இ - ள்.) கண்ணிய தருதற்கு ஒத்த கற்பக தருவும் என்ன - நினைத்தவைகளைத் தரவல்ல கற்பகவிருட்சம் என்றுசொல்லும்படி, உண்ணிய-உண்ணுதற்கு, நல்கும் - கொடுக்கிற, செல்வம்-(கனி முதலிய) வளங்கள், உறும்-பொருந்திய, நறு சோலை - வாசனைவீசுகின்ற (மதங்காச்சிரமத்தின்) சோலையானது,—ஞாலம் எண்ணிய இன்பம் அன்றி - உலகத்தார் மனத்தால்விரும்பிக்கருதுகின்ற இன்பமே யல்லாமல், துன்பங்கள் இல்லை ஆன - துன்பங்களே யில்லாத, புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகும் துறக்கமே - நல்வினைசெய்தவர்கள் சென்று சேர்கிற சுவர்க்கலோகத்தையே, போன்றது - ஒத்திருந்தது; (எ - று.)

கற்பகம்போன்ற மரங்களை யுடைமையாலும், இன்பத்தையளித்தலாலும், அச்சோலைக்குச் சுவர்க்கம் உவமையாம். வேண்டியவர்வேண்டியவற்றைக்கொடுக்கிற கல்பகவிருட்சம் ஐந்தையே யுடைய சுவர்க்கத்தினும் மேலாக இச்சோலையில் அத்தன்மைய பல மரங்கள் உள்ளன வென்று வேற்றுமையணி தொனிக்கக் கூறினார். சோலை - மரங்கள்நீர்ந்தஇடம். ஞாலமெண்ணியீதுறக்க மெனினுமாம்; சுவர்க்கத்துக்கு 'ஞாலமெண்ணிய'

என்ற அடைமொழி கொடுத்தல்; கர்மபூமியாகிய மண்ணுலகத்திற் பிறந்தவரே புண்ணியஞ்செய்து சுவர்க்கஞ்சேர்தற்கு உரியவ ராதலா லென்க. கண்ணிய - பெயர். உண்ணிய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம். தருவும், உம் - இசைநிறை. ஞாலம் - இடவாகுபெயர். அன்றே - ஈற்றசை. (க)

இராமன் சவரியைக்கண்டு க்ஷேமம்விசாரித்தல்.

உ. அன்னதாமிருக்கைநண்ணியாண்டுநின்றளவில்காலந்
தன்னையேநினைந்துநோற்குஞ்சவரியைத்தலைப்பட்டன்னாட்
கின்னுரையருளித்தீதின்றிருந்தனைபோலுமென்றான்
முன்னிவற்கிதுவென்றெண்ணலாவதோர்மூலமில்லான்.

(இ - ள்.) இவற்கு முன் இது என்று எண்ணல் ஆவது ஓர் மூலம் இல்லான் - இவனுக்குமுன் இப்பொருள் உள்ளதென்று எண்ணக்கூடிய ஒரு முதற்பொருள் [காரணம்] இல்லாத [எல்லாவற்றிற்கும் முதல்வனான] இராமபிரான்,—அன்னது ஆம் இருக்கை நண்ணி - அப்படிப்பட்டதான மதங்காச்சிரமத்தை யடைந்து, ஆண்டுநின்று அளவு இல் காலம் தன்னையே நினைந்து நோற்கும் சவரியை தலைப்பட்டு - அவ்வாச்சிரமத்திலேயே யிருந்துகொண்டு பலகாலமாக (ப் பரம்பொருளான) தன்னையே தியானித்துத் தவஞ்செய்கிற சவரியென்பவளைக் கிட்டி, அன்னாட்கு இன் உரை அருளி - அவளுக்குஇனிய வசனங்களைச் சொல்லி, 'தீது இன்று இருந்தனை போலும்-'நீ யாதொருதுன்பமுமின்றி இருக்கின்றனையா?,' என்றான் - என்று க்ஷேமம் விசாரித்தான்; (எ - று.)

காரணமென்பது காரியத்துக்கு நியதமாய் முன்நிற்ப தாதலால், அவ்வியற்கை விளங்க, மூலம் என்பதற்கு 'முன்னிவற் கிதுவென் றெண்ணலாவது' என அடைமொழி கொடுத்தார்; இதனால், இராமனே எல்லாவற்றுக்கும் மூலமான பரம்பொரு ளென்பது விளங்கும். 'தீதின்று' என்பதில், இன்று என்பது - இன்றி யென்னும் எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சத்தின் திரிபு; இதனை முற்றெச்சமாகக்கொள்வது நேரென்று சிலர்கொள்கை. 'இருந்தனைபோலும்' இதில், போலும் என்னும் அசைச்சொல் - ஓசை வேறுபாட்டால் வினாப்பொருளை உணர்த்திநின்றது. (உ)

சவரி இராமனுக்கு விருந்துசெய்து உபசரித்தல்.

ந. ஆண்டவளன்பினேத்தியழுதிழியருவிக்கண்ணண்
மாண்டதென்மாயப்பாசம்வந்ததுவரம்பில்காலம்
பூண்டமாதவத்தின்செல்வம்போயதுபிறவியென்பாள்
வேண்டியகொணர்ந்துநல்கவிருந்துசெய்திருந்தவேலை,

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, அவள் - அந்தச்சவரி, அன்பின் ஏத்தி - பக்தியோடு புகழ்ந்து, அழுது இழி அருவி கண்ணள் - (ஆனந்த

மிகுதியால்) அழுது பெருகுகிற நீரருவிகள் பொருந்திய கண்களையுடையவ ளாய், 'என் மாயம் பாசம் மாண்டது-(உன்னைத்தரிசிக்கப்பெற்றதனால்) எனது மாயமான உலகப்பற்று நீங்கியது; வரம்பு இல் காலம் பூண்ட மா தவத்தின் செல்வம் வந்தது - அளவற்றபலகாலமாக யான்மேற்கொண்டு செய்த பெருந்தவத்தின் பயன் சித்தித்தது; பிறவி போயது-பிறப்பு ஒழிந் தது,' என்பாள் - என்றுசொல்லி, வேண்டிய கொணர்ந்து நல்கி விருந்து செய்து இருந்த வேலை - (நல்லவையென்று தான்) விரும்பிச் சேர்த்துவை த்த பழம்முதலியவற்றைக்கொணர்ந்துகொடுத்து விருந்துசெய்திருந்த சம யத்தில், (எ - று.)—இது, ஐந்தாம்பாட்டிலுள்ள 'என்ன' என்ற எச்சத் தைக் கொண்டு முடியும்.

இங்குக் கண்ணீர், ஆனந்தத்தின்மிகுதியா லானது. மாண்டது, போ யது-தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழு வமைதி. என்பாள் - முற்றெச்சம். வேண்டிய - பெயர். இராமன் தன்னி டம் வரும்போது அவனுக்குத்தரவேண்டு மென்று இவள் பல கனிகளை ருசிபார்த்து இனியவற்றைத் தேர்ந்து வைத்திருந்தமை தோன்ற, 'வேண் டிய' என்றார். 'நல்க' என்ற பாடத்துக்கு, வேண்டியவற்றைச் சவரி நல்க இராமன் அவ்விருந்துணவை அமுதுசெய்திருந்தபொழுதி லென்க. (௩)

பிரமன்முதலியோர் தன்னைத் தத்தம்உலகிற்கு வரும்படி அழைத்தன ரென்று சவரி கூறுதல்.

௪. ஈசனுங்கமலத்தோனுமிமையவர்யாருமெந்தை
வாசவன்றானுமீண்டுவந்தனர்மகிழ்ந்துநோக்கி
யாசறுதவத்திற்கெல்லையணுகியதிராமற்காய
பூசனைவிரும்பியெம்பாற்போதுதியென்றுபோனார்.

(இ - ள்.) எந்தை - எமது தலைவனே! ஈசனும் - சிவபிரானும், கமலத் தோனும் - (திருமாலின் உந்திக்) கமலத்தில் தோன்றிய பிரமதேவனும், இமையவர் யாரும் - தேவர்கள் யாவரும், வாசவன்தானும் - இந்திரனும், ஈண்டு வந்தனர் மகிழ்ந்து நோக்கி - இங்கு வந்து மகிழ்ச்சியுடன் (என்னைப்) பார்த்து, 'ஆசு அறு தவத்திற்கு எல்லை அணுகியது - (உனது) குற்றமற்ற தவத்துக்குச் சித்திபெறுங்காலம் நெருங்கிவிட்டது; இராமற்கு ஆய பூசனை விரும்பி - (சிறிதுகாலம்) இங்கேயிருந்து, இங்கு எழுந்தருளப்போகிற இரா மபிரானுக்குத் தக்க உபசாரங்களை விரும்பிச்செய்து, (பிறகு) எம்மால் போதுதி - எமது உலகத்துக்கு வருவாயாக,' என்று-என்றுகூறி, போனார்- சென்றார்கள்; (எ - று.)

இவள்பெருந்தவஞ்செய்தவ ளாகையால், இவள்வருவது தமக்குப்பெ ருமை யென்று எண்ணி, பிரமன் முதலியோர் இவளைத் தம்உலகத்துக்கு அழைப்பவராயின ரென்க. இச்செய்தி முதனூலிற்கூறப்படவில்லை; அதில் மதங்கசிஷ்யர்கள் இவளைநோக்கி 'லக்ஷ்மணனோடுகூடிய இராமபிரான் வரு

வர்; அவருக்கு அதிதிபூசைசெய்து பிறகு நல்லுலகமடைவாய்' என்றுகூறி னதாகச்சொல்லியிருக்கிறது. (௪)

சவரி இராமனைப் புகழ, இராமன் அவளைநோக்கி முகமன்கூறல்.

ரு. இருந்தனனெந்தைநீயீண்டெய்துதியென்னுந்தன்மை
பொருந்திடவின்றுதானென்புண்ணியம்பூத்ததென்ன
வருந்தவத்தரசிதன்னையன்புறநோக்கிநங்கள்
வருந்துறுதுயர்ந்தீர்த்தாயம்மனைவாழியென்றார்.

(இ - ள்.) எந்தை - எமதுதலைவனே! நீ ஈண்டு எய்துதி என்னும் தன்மைபொருந்திட - இங்கே நீ வரப்போகிறா யென்ற செய்தி தெரிந்ததனால், இருந்தனன் - (உனது வருகையை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு) இருந்தேன்; (அவ்வாறு நீ எழுந்தருளியதனால்), இன்றுதான் என் புண்ணியம் பூத்தது - இப்பொழுதுதான் எனது தவம் பலித்தது, என்ன-என்று புகழ்ந்துகூற,— (இராமலக்ஷ்மணர்), அரு தவத்து அரசிதன்னை அன்பு உற நோக்கி - மிக்க தவத்தையுடையவளான அச்சவரியை அன்போடு பார்த்து, 'அம்மனை - தாயே! நங்கள் வருந்துறு துயரம் தீர்த்தாய் - எங்களது வருத்தம் பொருந்திய வழிநடைத்துன்பத்தை (நீசெய்த உபசாரத்தால்) தீர்த்தாய்; வாழி - வாழ்வாயாக,' என்றார் - என்றுகூறினார்கள்; (எ - று.)

இவர்கள் அவளை 'அம்மனை' என்றுகூறியது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி; அவளது உயர்வையுங் காட்டும். வாழி - வாழிய என்னும் வியங்கோள் முற்றின் விகாரம். (ரு)

சவரி அவர்களுக்குச் சுக்கிரீவனுள்ளவிடத்துக்குச் செல்லும் வழியைக் கூறுதல்.

சு. அனகனுமிளையகோவுமன்றவணுறைந்தபின்றை
வினையறுநோன்பினளுமெய்ம்மையினோக்கிவெய்ய
துனைபரித்தேரோன்மைந்தனிருந்தவத்துளக்கில்குன்ற
நினைவரிதாயற்கொத்தநெறியெலாநினைந்துசொன்னாள்.

(இ - ள்.) அனகனும் - குற்றமற்றவனாகிய இராமபிரானும், இளைய கோவும்-இளையபெருமாளான இலக்குமணனும், அன்று அவண் உறைந்த பின்றை-அப்பொழுது அங்கு வசிக்குஞ்சமயத்தில்,— வினை அறு நோன்பினளும்-தீவினைகள்அழிதற்குக்காரணமான தவத்தையுடையளான சவரியும், மெய்ம்மையின்நோக்கி - (அவர்களை) மெய்யன்போடுபார்த்து,— வெய்ய துனை பரி தேரோன் மைந்தன் இருந்த அ துளக்கு இல் குன்றம் - வெப்பமுடையவனும் வேகமாகச்செல்லுங் குதிரைகட்டியதேருடையவனுமான சூரியனது மகனான சுக்கிரீவன்வசிக்கிற அழிவற்ற அந்த (ருசியமூகமென்னும்) மலையினது, நினைவு அரிது ஆயற்கு ஒத்த நெறி எலாம்-நினைக்க முடியாததும் ஆராயத்தக்கதும் [மிகக்கொடியதும்] ஆன வழிமுழுவதையும், நினைந்து சொன்னாள் - ஆலோசித்துச்சொன்னாள்; (எ - று.)

இச்செய்தி முதனூலில்இல்லை; அதில், இவ்விவரத்தையுங் கவந்தனே கூறினன். அகம் - தோஷம்; அதுஇல்லாதவன் - அநகன், துளக்கு - துளங்குஎன்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (சு)

சவரிகூறினவற்றை இராமன் கேட்டல்.

எ. வீட்டினுக்கமைவதானமெய்ந்நெறிவெளியிற்றாகக்
காட்டுறுமறிஞரென்னவன்னவள்கழறிற்றெல்லாங்
கேட்டனனென்பமன்னேகேள்வியாற்செவிகண்முற்றுந்
தோட்டவருணர்வினுண்ணுமமுதத்தின்சுவையாய்நின்றான்.

(இ - ள்.) கேள்வியால் செவிகள் முற்றும் தோட்டவர் - கேள்விகளினால் தங்கள் காதுகள்முழுதும் துளைக்கப்பட்டவராகிய பெரியோர், உணர்வின் உண்ணும் - தங்கள் தத்துவஞானத்தினால் நுகர்கிற, அமுதத்தின் சுவை ஆய் நின்றான் - அமிருதத்தின் ருசியாயிருக்கின்ற இராமபிரான்,— வீட்டினுக்கு அமைவது ஆன மெய் நெறி வெளியிற்று ஆக காட்டுறும் அறிஞர் என்ன - மோட்சவுலகத்துக்குப் போவதற்கு உரியதான உண்மை நெறியை வெளிப்படையாக[நன்றாக]த் தெரிவிக்கிற அறிவையுடைய நல்லாசிரியர் போல, அன்னவள் கழறிற்று எல்லாம் - அந்தச்சபரி கூறியவற்றை யெல்லாம், கேட்டனன்—;(எ - று.)—என்ப, மன், ஓ - அசைகள்.

ஒருவர் நற்கதியடைந்து உய்யுமாறு அவர்க்கு நல்லாசிரியர் முத்திமார்க்கத்தைக் கூறுதல்போல, இராமன் சுக்கிரீவனைச்சேர்ந்து தன்கருத்து முற்றும்படி அவ்விடத்திற்குச்செல்லும்வழிகளை அவனுக்குச் சபரி தெரிவித்தன ளென்பதாம். "கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியால், தோட்கப்படாத செவி" என்ற திருக்குறளும், 'கேள்வியாவது - கேட்கப்படும்நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்,' 'மனத்தின்கண் நூற்பொருள் நுழைதற்கு வழியாக்கலின், கேள்வியைக் கருவியாக்கிக் கூறினர்; பழைய துளை துளையன்று என்பதாம்' என்ற பரிமேலழகருரை வாக்கியங்களும், 'கேள்வியாற்செவிகள் முற்றுந்தோட்டவர்'என்றவிடத்து உணரத்தக்கன. பெரியோரிடத்துக் கேட்டறிந்த நுண்ணறிவுடையவரே தங்கள் தத்துவஞானத்தினால் பரம்பொருளான தன்னைப் பலபடியாலும் இன்பமுறஅனுபவிக்கப்பெறுபவன் இராமனென்பது, ஈற்றடியின்கருத்து. கழறிற்று எல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். நின்றான் - இறந்தகாலம் தன்மையுணர்த்திற்று. (எ)

சவரி முத்தியடைய, இராமலக்ஷ்மணர் அப்பாற்செல்லுதல்.

அ. பின்னவளுழன்றுபெற்றயோகத்தின்பெற்றியாலே
தன்னுடலுறந்துதானத்தனிமையினினிதுசார்ந்தா
ளன்னதுகண்டவீரரதிசயமளவின்றெய்திப்
பொன்னடிக்கழல்களார்ப்பப்புகன்றமாநெறியிற்போனார்,

(இ - ள்.) பின் - பிறகு, அவள் - அந்தச்சவரி, உழன்று பெற்ற யோகத்தின் பெற்றியாலே - மெய்வருந்திச் செய்து பெற்ற தவத்தின் பயனால், தன் உடல் துறந்து - தனது உடம்பை விட்டு [இறந்து], அ தனிமையின் - ஒப்பற்றதான அந்த முத்தியுலகத்தில், இனிது சார்ந்தாள் - இனிமையாகச் சென்று சேர்ந்தாள்; அன்னது கண்ட வீரர் - அச்செயலைப் பார்த்துநின்ற இராமலக்ஷ்மணர்கள், அதிசயம் அளவு இன்று எய்தி - ஆச்சரியத்தை மிகுதியாகப் பொருந்தி, அடி பொன் கழல்கள் ஆர்ப்ப - தங்கள் திருவடிகளிற் கட்டிய பொன்னாலான வீரக்கழல்கள் ஒலிக்கும்படி, புகன்ற மா நெறியில் போனார் - (சவரியாற்) கூறப்பட்ட பெரிய காட்டுவழியிற் போனார்கள்; (எ - று.)—தான் - அசை.

இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அதிதிபூசைசெய்வதற்குக் காத்திருந்த சவரி அவ்வாறே அவ்விருவர்க்கும் அதனைச் செய்தபின்பு அவர்களநுமதிபெற்று அக்கினியில் உடலைத்துறந்து தன் யோகமகிமையால் நற்கதிபெற்றனளென்று முதனூல் கூறும். (அ)

இராமலக்ஷ்மணர் பம்பைப்போய்கையை யடைதல்.

கூ. தண்ணெனுங்கானுங்குன்றுந்திசைகளுந்தவிரப்போனார்
மண்ணிடைவைகறோறும்வரம்பிலாமாக்களாடக்
கண்ணியவினைகளென்னுங்கட்டழல்கதுவலாலே
புண்ணியமுருகிற்றன்னபம்பையாம்பொய்கைபுக்கார்.

(இ - ள்.) (இராமலக்ஷ்மணர்), தண் எனும் கானும் குன்றும் திசைகளும் தவிர போனார் - குளிர்ந்துள்ள காடுகளும் மலைகளும் திசைகளும் பின்னாகும்படி [அவற்றைக்கடந்து] சென்றவர்களாய்,—வைகல்தோறும் மண்ணிடை வரம்பு இலா மாக்கள் ஆட - நாடோறும் பூமியிலுள்ள கணக்கில்லாத மனிதர்கள் வந்து நீராடுதலினால், கண்ணிய வினைகள் என்னும் கட்டழல் கதுவலாலே - (அவர்களிடத்து) மிக்குள்ள தீவினைகளாகிய பெருந்தீ வெதுப்புதலாலே, புண்ணியம் உருகிற்று அன்ன - புண்ணியம் உருகினது போலத்தோன்றுகிற, பம்பை ஆம் பொய்கை - பம்பையென்னும் சரசை, புக்கார் - அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

உருவகத்தை அங்கமாகக் கொண்டு வந்த தற்குறிப்பேற்றவணி. தன்னில் மூழ்கினாரது பாவத்தைத் தவறாது ஒழிக்குமென்பது, பின்மூன்றடிகளின் கருத்து. பொய்கை - மானிடராக்காத நீர்நிலை. (கூ)

சவரிபிறப்புநீங்குபடலம் முற்றிற்று.

ஆரணியகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத் விஷயம்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறயிரப்படி வ்யாக்யாநமும்; வேதாந்தியான நஞ்சீயர் செய்தருளிய ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநமும்; பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருக்குமாரராகிய நயினாராச்சானத்து சிஷ்யரான வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் செய்தருளிய பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநமும்; (மற்றை மூவாயிரங்களுக்கும் வ்யாக்யாநஞ்செய்தருளிய) பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளின இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநமும்; நஞ்சீயர் சிஷ்யரான நம்பிள்ளையினிடத்து வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை கேட்டபடியே பட்டோலைகொண்டு அங்ஙனமே வெளியிட்டருளிய ஈடுமுப்பத்தாறயிரப்படி வ்யாக்யாநமும் ஆக ஐந்து வ்யாக்யாநங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படிக்கு அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரை யென்றும் சீயர் அரும்பதவுரையென்றும், இரண்டு அரும்பதவுரைகள் உண்டு.

இவ்வாறு பெருமைபெற்ற இந்தப் பகவத் விஷயத்தை அச்சிடும்படி ஆரம்பித்து நடந்துவருகின்றது. இப்போது முதல் ஆறு பத்துக்கள் அச்சு முடிந்து வெளியா யிருக்கின்றன. ஏழாம் பத்து அச்சு நடக்கின்றது.

சந்தாதாரர்களாவதற்கு விரும்புகிறவர்கள் ஷை 7-ஆம் பத்து முடிவதற்குள் தங்கள்பெயரை ரிஜிஸ்தர்செய்துகொண்டு உடனே அவர்கள் கீழ்க்கண்டபடி சந்தாத்தொகையை அனுப்பவேணும்.

அவர்கள் அனுப்பவேண்டிய முன்பணம் ரூபாய்-45. இந்தத் தொகையை ஒரேதடவையில் அனுப்ப முடியாவிட்டால், முதலில் 30-ரூபாயும் பிறகு மாதம் ஒன்றுக்கு 5-ரூபாய்வீதமும் அனுப்பவேணும். அவ்வாறு ரூபாய் 30-அனுப்புபவருடைய பெயரை ரிஜிஸ்டர்செய்துகொண்டு,சேர்ந்த தொகைக்கு ரசீதும், முதல் ஆறு பத்துக்களும் (ரயில் பார்சல்மூலம்) அவ அட்ரஸுக்கு அனுப்பப்படும்.

இப்போதே ரிஜிஸ்தர் செய்து கொள்ளாமல் ஏழாம் பத்து முடி பிறகு புஸ்தகம் வேண்டுபவர்களுக்கு 1 - 7 பத்துக்கள் விலை ரூபாய் - 4 ஆகும்.

ஒவ்வொரு பத்தும் தனிப் பயிண்டு செய்து சந்தாதாரர்களுக்கு அனுப்பப்படும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ம்ப்ரதாய புஸ்தகசாலை,
19, தென்னண்டை மாடவீதி,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.